I 24890

2022

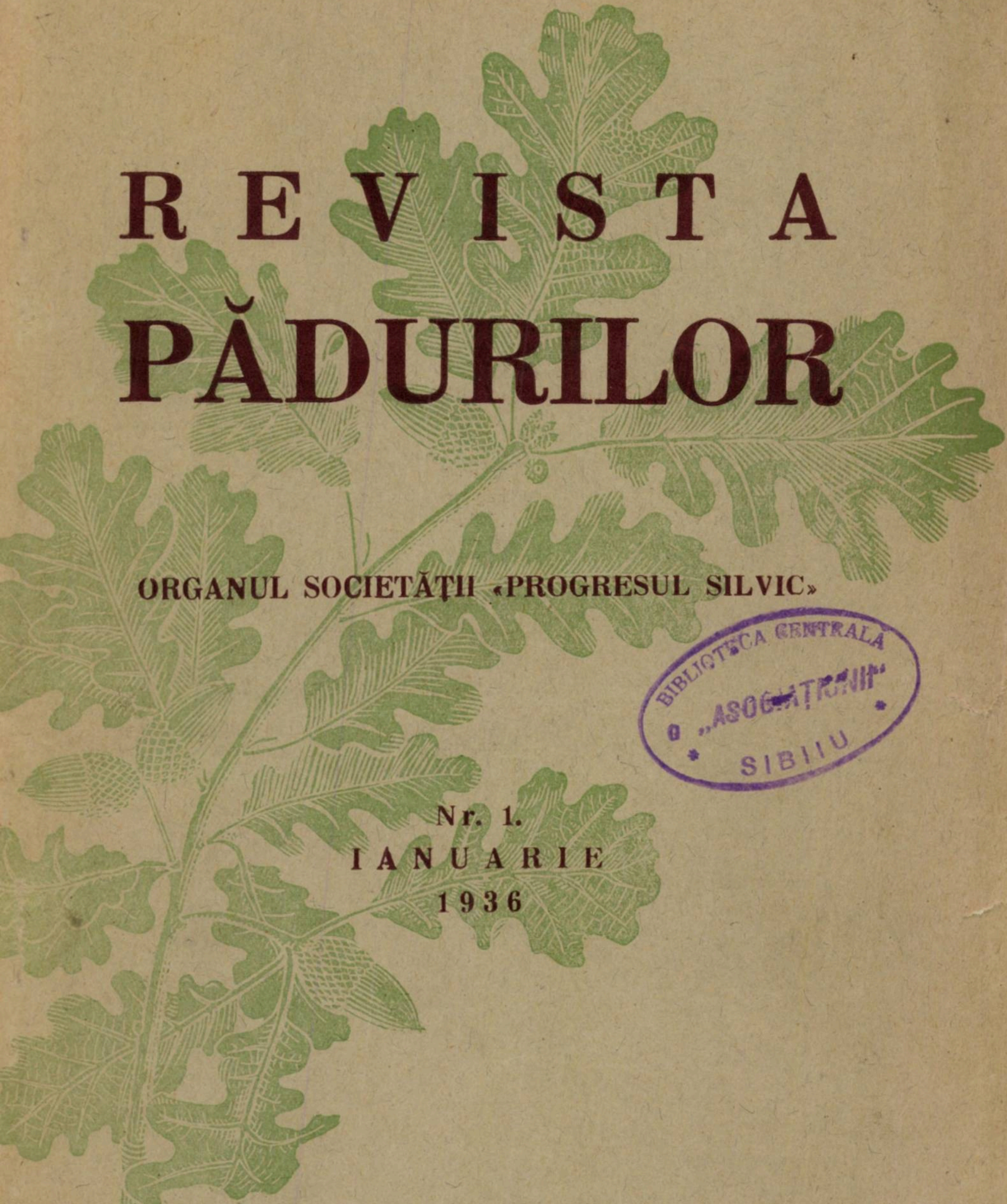

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII «PROGRESUL SILVIC»

BIBLIOTECA CENTRALA
„ASOCIAȚIUNII"
SIBIIU

Nr. 1.
IANUARIE
1936

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREȘTI

- IUL. 2005

ANUL XLVIII, Nr. 1 *IANUARIE 1936*

SUMARUL:

Studii :

Determinarea păsărilor răpitoare din România . . . *Ing. Dr. Gr. Eliescu*

Referate — Comentarii :

Invăţământul mediu şi inferior silvic . . . . . *Ing. Gh. Nicolau-Bârlad*
Societăţi de economie alpină . . . . *Ing. Dr. At. Haralamb*

Problemele zilei :

Exploatările:
Competenţa în exploatarea pădurilor . . . . . . *Ing. I. Comaniciu*
Valorificarea domeniului forestier al Statului . . . . *Ing. C. Marinescu*
Exploatarea în pădurile instituţiunilor administrate de stat. *Ing. D. Grozescu*
Gospodăria pădurilor statului în lumina cifrelor . . . *Ing. Anton Atanasescu*
Preţ şi rentabilitate . . . . *Ing. Horia Manole*
Greutăţile exploatărilor în regie la pădurile statului . . *Ing. C. C. Emanoil*
Reflecţiuni cu ocazia închiderii anului bugetar . . . *Ing. M. Pandrea*
Investiţii noi în vederea exploatărilor . . . . . *Ing. Dr. D. A. Sburlan*

Cronica :

Anul forestier . . . . *D. A. Sburlan şi Gh. I. Ionescu*
Două luni de practică în Cehoslovacia . . . . . *M. Prodanciuc*
Mereu înainte . . . . *At. Haralamb*
Articole publicate în ziare . . . . *C. Cristea*
Insemnări.

Recenzii — Revista revistelor — Informaţii — Necrolog — Cercul de studii forestiere Soc. Progresul Silvic — Publicaţiuni : Decizii ministeriale.

SOMMAIRE:

Etudes :

La détermination des oiseaux rapaces de Roumanie . . . . *Gr. Eliescu*

Rapport — Comentaires :

L'enseignement forestier moyen et inférieur en Roumanie . . . . . . *Gh. Nicolau-Bârlad*
Sociétés d'économie alpestre . . . . *A. Haralamb*

Problèmes à l'ordre du jour :

Les exploitations. . . .

Chronique — Récensions — Revue des revues — Informations — Nécrolog — Soc. Progresul Silvic — Publications: Décisions ministerielles.

INHALT:

Abhandlungen :

Bestimmungstabelle der Raubvögel Rumäniens *Gr. Eliescu*

Mitteilungen :

Mittlere und Elementare Forstunterricht in Rumänien . . . . *Gh. Nicolau-Bârlad*
Alpwirtschaftsvereine . . *A. Haralamb*

Tagesfragen :

Die Waldnutzungen. . .

Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften — Nachrichten — Nekrolog — Verein Progresul Silvic — Amtliche Veröffentlichungen.

I 24890

REVISTA PĂDURILOR

1936

ORGANUL SOCIETĂȚII «PROGRESUL SILVIC»

39764

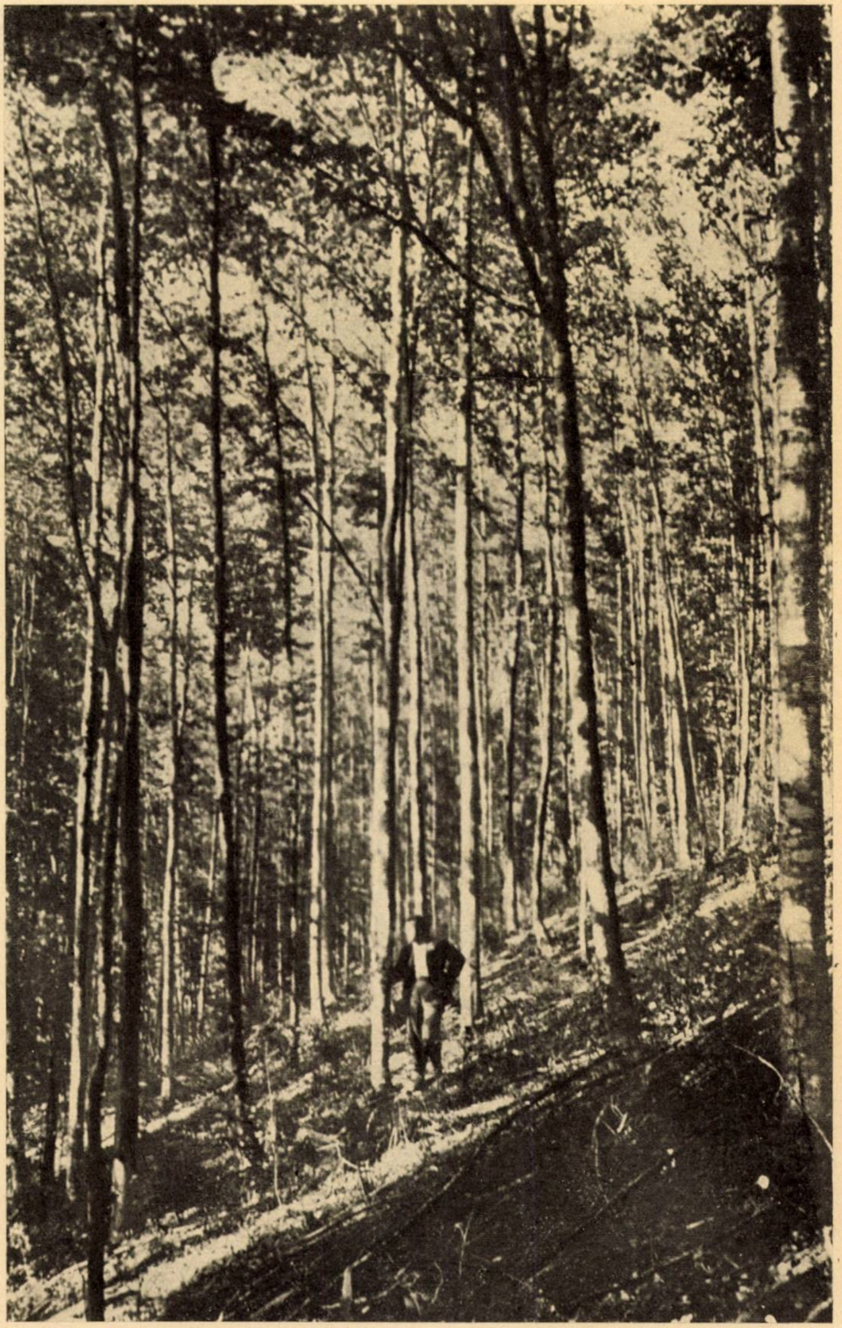

(Clişeu C. Chiriţă)

Arboret de fag în stare de codrişor, imediat după răritură. (Domeniile Reşiţa)
Haut perchis de hêtre, après l'éclercie. (Domaines de Reşiţa)
Buchenhochwald im mittleren Alter, nach der Durchforstung (Dománen Reşiţa).

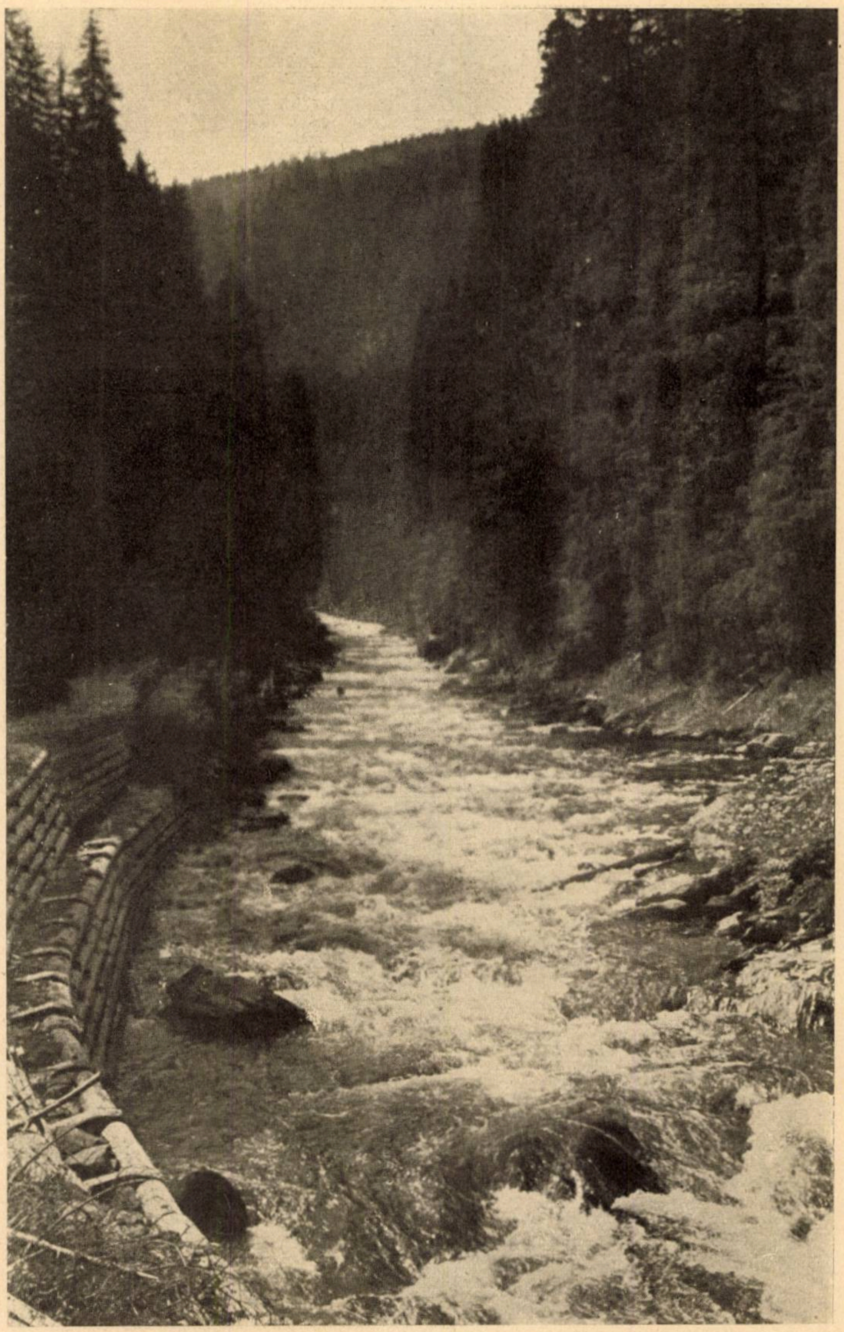

(Clişeu C. Chiriţă)

Aspect de pe valea Sebeşului
Un aspect de la vallée de Sebeş
Aussicht im Sebeş-Tal

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLVIII — Nr. 1/1936

STUDII

DETERMINAREA PĂSĂRILOR RĂPITOARE DIN ROMÂNIA

de Ing. Dr. GR. ELIESCU

Tabela ce urmează a fost întocmită cu scopul de a da silvicultorului și studentului în silvicultură un mijloc de a se orienta repede în lumea păsărilor răpitoare din țara noastră. Ea este o parte a unei tabele generale pentru determinarea păsărilor, tabelă pe care o am acum în lucru.

Am întreprins această lucrare în primul rând fiindcă nu avem o asemenea tabelă de determinare în românește. In al doilea rând fiindcă tabelele de determinare franceze sau germane, pe lângă că oferă greutăți la traducere precum și defectul că nu corespund întocmai faunei noastre, au și inconvenientul că sunt prea greoae pentru începători. Aceasta se datorește sistemului dihotomic respectat integral până acum. In tabela de față am căutat să nu păstrez dihotomia decât ude e absolut necesară.

Tablourile permit o privire de ansamblu asupra caracterelor, ușurând mult determinarea, scopul fiind să dăm o orientare cât mai rapidă. Desigur că tabela ar trebui însoțită și de descrierea speciilor, însă aceasta nu o putem face aci în revistă, ci atunci când tabela va apare izolată.

Tabela a fost întocmită utilizându-se lucrările lui Dombrowski, Friderich, Flöricke, Hartert, Naumann, Zimmer și Reusch, precum și materialul laboratorului de Zoologie forestieră al secției silvice din Școala Politechnică.

Au fost avute în vedere păsările adulte. Frecvența mare a unei specii e arătată, în fiecare grup, prin cercuri mai multe. Frecvența mică, prin cercuri puține. Speciile rare n'au semn. Bineînțeles că datele frecvenței sunt relative, fiindcă frecvența variază cu regiunea țării și anotimpul. Frecvența dată în tabelă este numai o indicație în folosul determinării.

Determinarea o facem citind pe rând caracterele principale (A, B, etc.) și oprindu-ne acolo unde caracterele corespund cu ale pasărei ce vrem să determinăm. La tablouri se citesc capetele coloanelor și rândurilor, găsindu-se la încrucișare specia căutată.

Explicația termenilor speciali e dată în planșele cu figuri. Pentru identificare, literile cu care sunt notate fotografiile sunt date în paranteză.

Răpitoare

Cap alungit, ochi așezați lateral (e).	Cap rotund mare, ochi mari îndreptați înainte (a). Penajul feței formează un văl.
Cioc cu ceară deobicei nudă, uneori puternic colorată, rar acoperită cu pene.	Cioc cu ceară acoperită cu pene.
Picior nu totdeauna penat până la degete.	Picior penat până la degete și uneori și acestea.
Degete: trei îndreptate înainte, unul înapoi.	Degetul extern se poate îndrepta înainte sau înapoi.
Penaj tare.	Penaj ușor, moale.
Ordinul ACCIPITRES **Ordinul răpitoarelor diurne.**	**Ordinul STRIGES** **Ordinul răpitoarelor nocturne, Bufnițe.**

		Aripi peste 315 mm.	între 315 și 205 mm.	între 205 și 125 mm.	sub 125 mm.
Ordinul STRIGES Bufnițe	Cap fără moațe de pene (a).	oo **Strix uralensis** Pall. *Ciuhurez cu coadă lungă*	Ventral cu dungi transversale **Surnia ulula** (L). *Ciuhurez porumbac* Degete penate; dorsal cenușie sau roșcată cu dungi longitudinale închise. ooo **Strix aluco** (L). *Ciuhurez de pădure* Degete nepenate, numai cu țepi (se văd solzii degetelor). Dorsal cenușie cu pete mici albe și negre pe pene. **Tyto alba** (Scop). *Strigă*	Degete penate lung și des, remigele I—III îngustate, coadă 100—120 mm. **Aegolius tenglmalmi** (Scop) *Cucuvea încălțată* Degete cu peri albi moi; remigele II—V îngustate; coada 75—90 mm. oo **Athene noctua** (Scop) *Cucuvea*	o **Glaucidium passerinum** L. *Cucuvea pitică de brădet*
	Cap cu 2 moațe de pene (b).	oo **Bubo bubo** (L.) *Buhă mare*	Moațe mari, bine vizibile, din câte 6 pene (b.) ooo **Asio otus** *Ciuf de pădure* Moațe scurte, mai greu vizibile, din câte 2-4 pene (C). ooo **Asio flammeus** Pantopp. *Ciuf de baltă*	oo **Otus scops** (L.) *Ciuf pitic*	

Ordinul ACCIPITRES Răpitoare diurne.

A. Răpitoare cu gât golaş sau acoperit cu puf (e): *Vulturi pleşuvi.*

Aripi între 840 şi 780 (750) mm. Cap şi *gât scurt, mai mult de jumătate golaş, albăstrui;* penele dela îndoitura aripei, resfirate, fac câte un smoc de pene deoparte şi de alta a guşei; penaj brun închis.

Aegypius monachus (L.)
Vultur pleşuv negru.

Aripi între (780) 750 şi 680 mm. Cap şi *gât lung, acoperite cu puf moale alb;* un guler de pene lungi la baza gâtului; penaj brun cenuşiu.

o . **Gyps fulvus** (Habl.)
Vultur pleşuv cenuşiu.

Aripi între 530—475 mm. *Fata capului şi gâtlejul nude;* ceară mai mult ca jumătate din lungimea ciocului, penaj alb la exemplarele adulte.

Neophron percnopterus (L.)
Vultur pleşuv alb.

B. Răpitoare cu coada furcată sau dreaptă (i) nu rotundă (k): *Găi.*

Diferenţa, între lungimea penelor externe ale cozii şi lungimea celor interne ale ei, peste 60 mm.

Milvus milvus (L.)
Gae roşie.

Diferenţa, între penele cozii sub 50 mm.

ooo **Milvus migrans (Bodd)**
Gae brună.

C. Răpitoare cu piciorul penat până la degete (g) : *Acvile, Vultur cu barbă, Uliu încălțat.*

<table>
<tr><th>Aripi sub 460 mm.</th><th>între 460 și 525 mm.</th><th colspan="2">între 525 și 710 mm.</th><th>peste 710 mm.</th></tr>
<tr><td colspan="2">Remigea V-a cea mai lungă</td><td colspan="2" rowspan="2"></td><td rowspan="7">Ceara acoperită cu pene în formă de țepi ; la bărbie o barbă formată din țepi.
Gypaëtus barbatus. (Storr).
Vultur cu barbă.</td></tr>
<tr><td>Pe umeri câte o pată albă. (h)
○ **Hieraëtus pennatus** Gm.
Vulturaș cu oglindă</td><td>Coada întrece vârful aripilor.
Hieraëtus fasciatus (Vieille).
Vulturaș porumbar.</td></tr>
<tr><td>Remigea III sau IV sau III și IV sunt cele mai lungi.</td><td colspan="3">Remigele IV și V sunt cele mai lungi.</td></tr>
<tr><td rowspan="4">Fără pete albe pe umeri.
○○ **Buteo lagopus** (Brünn.)
Uliu încălțat.</td><td colspan="2">Coadă sub 300 mm.</td><td>Coadă peste 300 mm.</td></tr>
<tr><td colspan="2">Nări rotunde (l). Aripile nu întrec coada.
○ **Aquila clanga** (Pall)
Vulturaș țipător mare.
Nări ovale (m, p, n).</td><td rowspan="2">Aripile nu ajung vârful rotund al cozii ; umeri fără pete albe (afară de exemplare foarte bătrâne, la varietatea aurie) ; nări oblice 7 mm.
○ **Aquila crysaëtos** (L).
Acvilă de munte.
Aripile ajung sau întrec vârful cozii, umeri cu pete albe. Nări transversale 12 mm.</td></tr>
<tr><td>Aripile întrec coada
○○ **Aquila pomarina** (Brehm)
Vulturaș țipător mic.</td><td>Nări necrestate (m)
Aquila nipalensis (Hodg).
Aquilă orientală
Nări crestate pe marginea superioară (n).</td></tr>
<tr><td></td><td colspan="2">○ **Aquila heliaca** (Sav.)
Aquilă imperială.</td></tr>
</table>

D. Răpitoare cu dinte ascuţit în mandibula superioară (0). Mandibula inferioară cu crestătură. Aripi sub 430 mm.: *Şoimi, Ereţi.*

1. Coloarea neagră a capului se prelungeşte lateral pe gâtul alb printr'o pată neagră evidentă (q).

Degetul mijlociu cu ghiara	Aripa		
peste 50 mm.	360—286 mm.	o **Falco peregrinus,** Tunst.	*Şoim călător.*
sub 50 mm.	286—225 mm.	oo **Falco subbuteo** L.	*Eretele rândunelelor.*

2. Tars roşu portocaliu, ghiare galbene cu vârf negru.

oo **Falco vespertinus** L. *Erete de seară.*

3. Tars galben cu ghiare galbene alburii.

Falco naumaunii Fleisch. *Erete roş mic.*

4. Tars galben cu ghiare negre.

Degetul mijlociu cu ghiara			
peste 50 mm.	Tars jumătate penat	oo **Falco cherrug** Gray.	*Şoim dunărean.*
sub 50 mm.	Aripă peste 225 mm.	oo **Falco tinnunculus** L.	*Erete roş.*
	Aripi sub 225 mm.	oo **Falco columbarius** L.	*Erete de iarnă pitic.*

E. Restul răpitoarelor diurne: *Ulii, Şorecari, Vultur de mare, Vespar, Porumbar, Păsărari.*

1 Aripi peste 580 mm. **Haliaëtus albicilla (L)** *Vultur codalb.*

2. Aripi între 580 şi 460 mm.

Ceara şi tarsul	Tars sub 75 mm.	Tars peste 75 mm.
albastru cenuşiu	**Pandion haliaëtus (L)** *Vultur de peşte.*	oo **Circaëtus gallicus (Gm)** *şerpar.*
galbene	**Buteo ferox (Gm)** *Uliu mare.*	

3. Aripi între 460 şi 290 mm.

a. Spaţiu între ochi şi baza ciocului acoperit cu pene în formă de solzi. **Pernis apivorus (L)** *Viespar.*

b. Spaţiu între ochi şi baza ciocului acoperit cu pene ca ţepi.

Remigele cele mai lungi	Penele feţei formează un văl	Răpitoare fără văl pe faţă	Felul remigelor şi al cozii
III, IV şi V		Penaj ventral cu dungi transversale *(f)*; exemplarele tinere însă cu pete longitudinale mari. ooo **Accipiter gentilis (L.)** *Porumbar.*	**Remigele I—VI cu marginea externă îngustată. Coada dungată, acoperită pe jumătate de aripi.**
III şi IV sau IV	Văl incomplet, coadă nedungată ooo **Circus aeruginosus** L. *Şorecar de baltă.*		**Remigele până la V-a exterior,**

IV	Văl complet evident; coadă dungată. oo **Circus cyaneus** (L) *Şorecar vânăt.*	Tars 64—81 mm; coadă dungată. Penaj ventral cu dungi longitudinale, mai rar transversale întrerupte ooo **Buteo buteo** (L.) *Uliu, şorecar.* Tars 85—90 mm.; coadă nedungată, cel mult la bază şi la vârf, la exemplarele tinere. **Buteo farox** (Gm.) *Uliu mare.*	şi până la a IV-a interior îngustate; coadă acoperită aproape complet de aripi.
III	Văl incomplet; tars. 55—65 mm. o **Circus pygargus** (L). *Şorecar cenuşiu.* Văl evident; tars 65—75 mm. ooo **Circus macrourus** (Gm) *Şorecar alb.*		Remigele până la a IV-a extern şi până la a III-a intern îngustate.

4. Aripi sub **290** mm.

Tars sub 52 mm.	o **Accipiter brevipes** (Severt)	*Păsărar pitic.*
Tars peste 52 mm.	ooo **Accipiter nisus** (L.)	*Păsărar.*

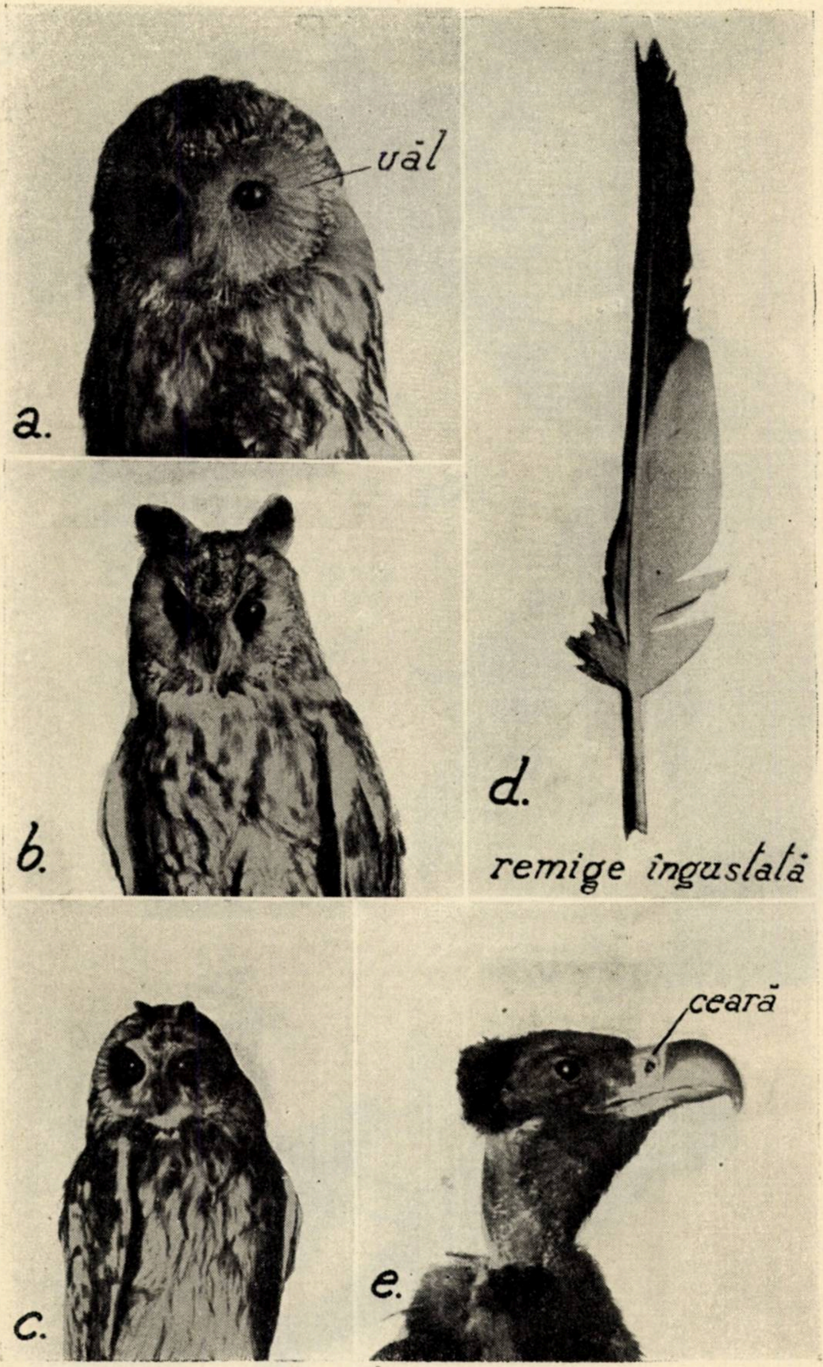
vāl
a.
b.
d.
remige îngustată
ceară
c.
e.

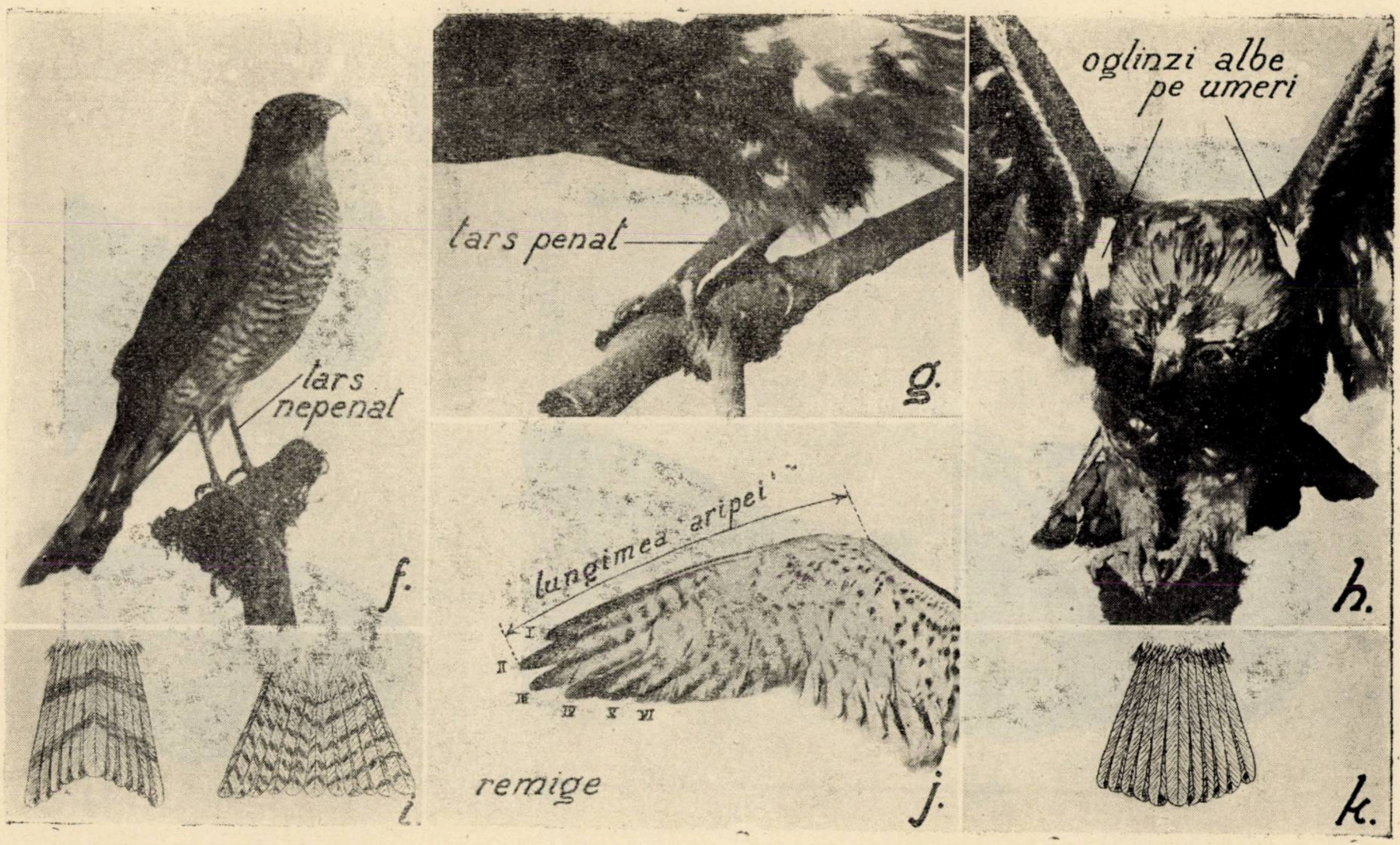
tars nepenat
f.
tars penat
g.
oglinzi albe pe umeri
h.
i.
lungimea aripei
I
II
III
IV
V
VI
remige
j.
k.

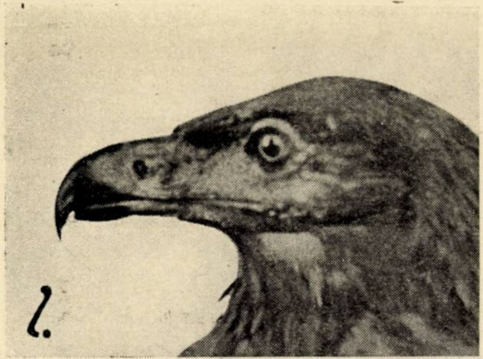
l.

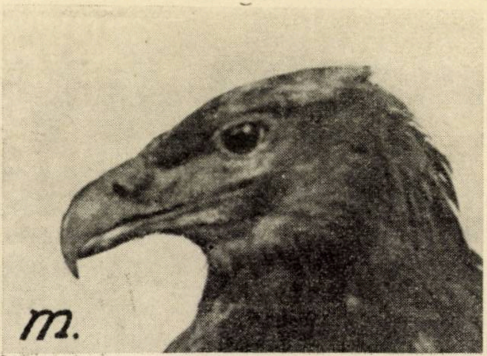
m.

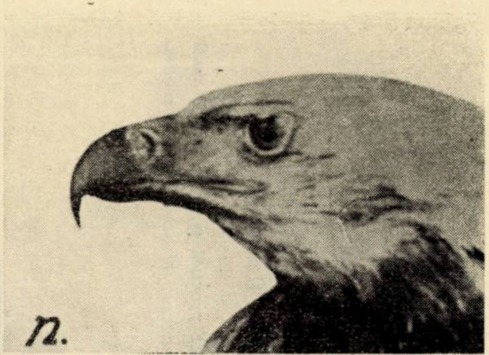
n.

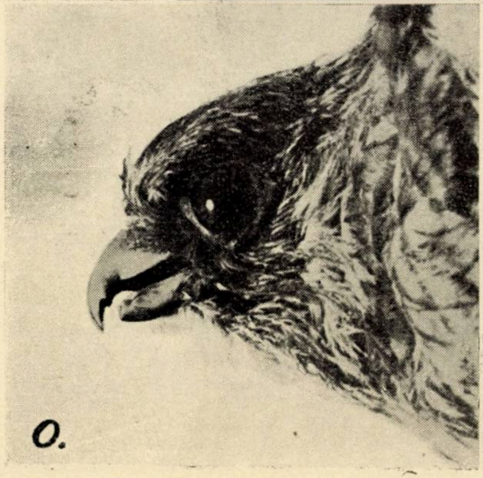
o.

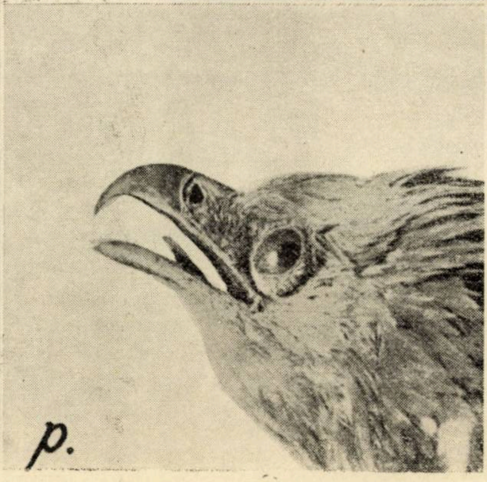
p.

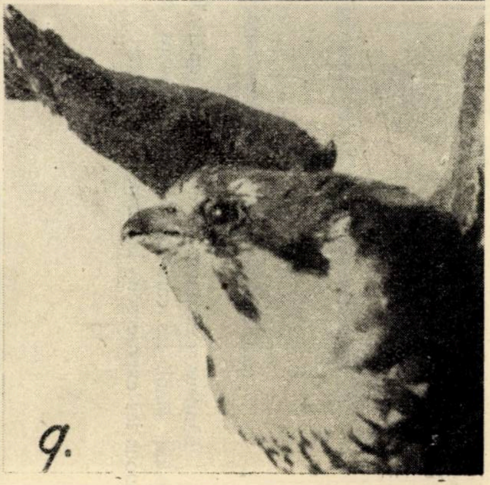
q.

Bestimmungstabelle der Raubvögel Rumäniens.

La détermination des oiseaux rapaces de Roumanie.

L'auteur, examinant les exemplaires qu'il s'est procuré pour le musée qu'il conduit, établi les caractéristiques les oiseaux rapaces de la faune roumaine. Il nous les expose sous la forme d'un tableau.

REFERATE — COMENTARII

INVĂȚĂMÂNTUL MEDIU ȘI INFERIOR SILVIC IN LUMINA NOULUI REGULAMENT AL C.A.P.S.-ULUI

de Ing. GH. NICOLAU-BÂRLAD

S'a mai scris despre aceste categorii de învățământ. Și se va mai scrie. Scopul acestor rânduri, însă, se rezumă la observarea lipsurilor actuale și la comentarea schimbărilor ce se impun, ca o consecință a cerințelor vremii noastre.

Avem o școală de conductori silvici și două școli de brigadieri silvici — toate trei de Stat. Acest număr de școli nu reprezintă un optimum, dar judecând sub povara stării de criză economică, care s'a întins dealungul tuturor activităților și cărora le-a micșorat mult raza domeniului lor de desfășurare, această situație poate fi considerată ca un fapt adecvat momentelor neprielnice.

La Școala de conductori silvici se fac trei ani de cursuri teoretice și un an de stagiu practic, iar la școala de brigadieri silvici, doi ani de cursuri cu aplicațiuni și lucrări practice.

Legile de funcționare, dirijare și administrare ale acestor categorii de școli, n'au văzut încă lumina zilei; poate din lipsa unei atenții nemeritată.

Dar, lăsând legiuirile [1]) în seama conducătorilor destinelor acestor școli, și normele de recrutare a candidaților în seama inspirațiilor de adaptare la nouile prefaceri sociale și economice prin care trece țara noastră, să ne oprim puțin asupra stărilor existente și să discutăm modificările ce s'ar putea aduce normelor de disciplină pedagogică și administrativă, așa fel ca elementele ce promovează aceste școli, să fie apte și pregătite — pe cât posibil —, pentru a

---

1) A se vedea: *«Projecte de legi pentru organizarea acestor categorii de învățământ»*, pag. 44—71 din broșura *Priviri asupra învățământului mediu și inferior silvic*, 1935 de Ing. N. Codru și Ing. Nicolau-Bârlad.

răspunde sarcinilor şi îndatoririlor prevăzute în noul *Regulament de funcţionarea serviciilor centrale şi exterioare ale C.A.P.S.-ului.*

Să ne mărginim doar la câteva observaţiuni ce se desprind urmărind articolele din Regulamentul amintit (1935), referitoare la categoriile de agenţi silvici ce sunt pregătiţi de acest învăţământ.

Iată câteva articole :

Art. 87. — Ocolul silvic cuprinde :

I. In cancelarie, trei birouri :
  a) Biroul secretariatului şi arhivei ;
  b) Biroul technic ;
  c) Biroul contabilităţilor şi caseriei.

II. Pe teren cuprinde :
  a) Cantoane de pază ;
  b) Brigăzi de control ;
  c) Depozite de material fasonat în regie, fabrici, c. f. s. (parchete leţuri, cupoane şi depozite).

Restul articolului, nu interesează obiectul de faţă.

Art. 91. — Ocoalele silvice [2]) se încadrează cu următorul personal :

La conducere :
  a) un inginer şef ;
  b) Un inginer ajutor numit de Administrator dintre inginerii cu gradul de inginer silvic.

In cancelarie :
  a) un brigadier cu atribuţii de secretar, arhivar şi dactilograf ;
  b) un brigadier cu atribuţii de contabil ;
  c) un brigadier cu atribuţiuni de casier ;
  d) un brigadier copist şi desenator ;
  e) şi un pădurar camerist şi curier.

Pe teren :
  a) un conductor silvic pentru lucrările technice şi comerciale ;
  b) doi brigadieri de control ;
  c) pădurari de pază după numărul cantoanelor şi în raport cu suprafaţa pădurilor ocolului.

Art. 99. — Atribuţiile conductorului silvic sunt următoarele :
  a) conductorul silvic este primul sau al doilea secund al şefului de ocol, în executarea lucrărilor de teren atât technice cât şi administrative ;
  b) execută toate lucrările pe teren cari i le ordonă şeful de ocol, le redactează şi le semnează, fiind răspunzător de buna lor executare, etc.

Aceste atribuţii vizează pe conductorul silvic, ca practician rutinat şi cunoscător al lucrărilor silvice din cadrul unui ocol silvic.

---

2) Este vorba de ocoalele silvice de categoria I.

Dar până în prezent, aceste imperative n'au putut fi realizate; aceasta se datorește în bună parte structurei organice în continuă evoluție și adaptare a cadrelor noastre silvice, mai ales după răsboiul mondial.

Articolele 100—105 analizează atribuțiile brigadierilor silvici de pază, control și gestiune; se desprinde din ele pentru acești agenți, caracterul de *supraveghetori și dirijori imediați ai mânei de lucru* — în lucrările silvice, — caracter profesional silvic, ce școlile de brigarieri — până în prezent, l-au format, cu prisosință.

Art. 111. — Brigadierul-secretar, arhivar are următoarele atribuțiuni :

a) face înregistrarea și expediția hârtiilor și ține dosarele la curent ;
b) împarte hârtiile pe dosare și păstrează pe categorii de lucrări și după numerile și titulatura dată de șeful ocolului, pe care la finele anului le coase, numerotându-le și sigilându-le :
c) ține la curent registrul cazier al personalului ;
d) urmărește la judecătorie, scoaterea copiilor după hârtiile date în procesele de delicte silvice, ținând la curent și registrul respectiv ;
e) îngrijește de biblioteca ocolului ;
f) face lunar situația hârtiilor intrate, rezolvate și nerezolvate, prezentându-o șefului de ocol ;
g—m, p) vezi Regulamentul pag. 48.
n) copiază la mașină sau de mână întreaga corespondență și întocmește orice situație referitoare la administrație ;
o) strânge datele necesare cerute de șeful ocolului pentru întocmirea programului anual de lucru și bugetului.

Art. 112. — Brigadierul cu atribuțiuni contabile are următoarele îndatoriri :

a) ține la zi registrele de gestiune în materie și bani ale ocolului, conform cu instrucțiile date în acest sens (registrul de debitori, cartea mare, jurnalul de partizi, renta pădurilor, etc.);
b) ține la curent registrul inventar de averea mobilă și imobilă a ocolului ;
c) întocmește lunar raportul de gestiune ale cărui anexe constitue dosare separate ;
j) întocmește toate situațiile cerute de legea contabilității publice .
d—i, k) vezi Regulamentul pag. 48—49.

Art. 113. — Brigadierul silvic cu atribuțiunile de casier. La numirea în această funcțiune este obligat a depune garanția prevăzută de legea contabilității publice . El are următoarele atribuțiuni :

a) păstrează și ține la zi registrul de casă și registrul de salarii ;
b) încasează orice sumă de bani pe baza ordinelor de încasare emise de șeful ocolului și pentru care eliberează chitanțe respective ;

c) de asemenea primeşte garanţiile ce se depun la ocol în bani şi efecte pe care le înaintează Direcţiei ;
d) varsă la casieria direcţiei, la Banca Naţională, sau la alte instituţii, orice sume de bani pe baza ordinului de plată al şefului de ocol ;
e) ţine o chee a casei de bani şi prezintă zilnic situaţia de casă şefului de ocol ;
k) execută toate îndatoririle cerute de legea contabilităţii publice ;
l) lucrează corespondenţa referitoare la chestiunile de casă, contrasemnând conceptele ;
f—j) vezi Regulamentul pag. 49.
m—o) vezi Regulamentul pag. 50.

Art. 114. — Brigadierul de lucrări technice are următoarele atribuţiuni :
a) ţine la curent registrele de plantaţiuni, însămânţări, pepiniere, pueţi, registrul cazier al pădurilor ;
b) întocmeşte situaţiile aferente lucrărilor de cultura pădurilor ;
c) ia parte la executarea lucrărilor de plantaţiuni ;
d) ţine la curent registrul construcţiilor, întocmind planurile, situaţiile cerute de organele superioare ;
e) copiază planurile cerute de direcţie ;
f) poate fi utilizat la ridicarea în plan a poenilor ;
g) ajută în cancelarie la calculul cubajelor şi estimaţiilor ;
h) îngrijeşte de inventarul uneltelor şi instrumentelor silvice ;
i) lucrează corespondenţa referitoare la lucrările cu caracter technic silvic, amenajamente, construcţiuni, fabrici ,căi ferate forestiere, împăduriri, proprietăţi, precum şi cele referitoare la consolidări petrolifere, mine, cariere, regimul apelor şi al drumurilor, etc.
j—l) vezi Regulamentul pag. 50.

Nu vom discuta noul Regulament al C.A.P.S.-ului ; şi nici lipsurile sau inovaţiile lui.

Am desprins doar câteva din acele articole ce sunt în legătură cu acest învăţământ, tocmai pentru a vedea nouile adaptări la care trebuesc supuse şcolile lui.

Şcolile de conductori silvici au menirea de a *promova practicieni* adevăraţi, *pentru teren şi lucrările de technică silvică aplicată:* de aci şi raţiunea anului de stagiu practic — după care se presupune că promovatul acestei şcoli este apt pentru lucrări pozitive, în angrenajul realizărilor silvice.

Şcolile de brigadieri — adaptate la noul regulament — au sarcini mai diferenţiate, şi anume — au misiunea de a scoate două categorii de agenţi :

agenţi silvici de cancelarie,
agenţi silvici de teren.

In trecut brigadierul, nu putea fi utilizat decât pe teren.

Cine făcea lucrările de cancelarie? Tot brigadierii; dar după ce treceau ani, până când şefii de ocoale reuşeau să-i pregătească şi pentru aceste necesităţi; iar când, — de cele mai multe ori, — şefii nu reuşeau, trebuiau să execute, tot ei, lucrările de cancelarie. Şi aceste constatări se încadrează perfect şi în ziua de azi!

Aglomerarea lucrărilor de cancelarie, — parţial justificată prin varietatea şi multiplicitatea lucrărilor din cuprinsul unui ocol silvic, — implicit a dus, — şi duce încă —, la mobilizarea şefului de ocol, mai mult în lucrările de birou.

De unde, rezultă că preocupările conducătorului unităţii administrative silvice s'au deplasat din domeniul realizărilor şi faptelor, în domeniul biurocratismului şi întreţinerii doar a imaginei acestor fapte.

Iată deci raţiunea analizei articolelor 111—114.

In trecut misiunea şcolilor de brigadieri silvici, era mult mai limitată; iată, întorcând o privire în urmă, cum glăsuia Regulamentul S. S. E. referindu-se la brigadieri:

„Brigadierii silvici sunt organele însărcinate cu paza şi controlul pădurilor Statului şi a celor administrate de Stat. Ei nu pot fi întrebuinţaţi în lucrări de cancelarie sau alte lucrări străine îndatorirei lor; etc.".

Aşa dar principiile de elaborare a normelor pentru funcţionarea agenţilor silvici — în două epoci care se despart cu 10—15 ani, au evoluat foarte mult.

Astăzi, cerinţele sunt mai mari; legea progresului cere aptitudini şi cunoştinţe mai avansate. Toate acestea impun adecvări, perfecţionări şi armonizări între cadrul ce desfăşoară funcţiunile şi cadrul ce pregăteşte şi promovează mandatarii funcţiunilor.

Şi astfel, — scrutând activităţile, posibilităţile şi modul actual de funcţionare ale şcolilor de conductori şi brigadieri silvici — alături de funcţiunile ce trebue să îndeplinească agenţii promovaţi de aceste şcoli — în serviciile ce-i reclamă activităţile forestiere dela noi, se pot face câteva sugerări.

A. *Pentru şcolile de conductori silvici.*

1. Stagiul de practică de un an, să se facă efectiv şi desfăşurându-se astfel:

a) la administraţia unui ocol silvic (4 luni);

b) la un centru industrial (2 luni);

c) la un centru de exploatare (2 luni);

d) la lucrări în comisii (2 luni) de amenajări, de ridicări de construcţii de căi ferate, de drumuri, de corecţiuni de torenţi, etc. (la una sau două din aceste comisii).

(Evident, instituţiile ce primesc acest practicant — s'ar impune să-l plătească, pentru a-i putea înlesni acest stagiu).

2. Personalul didactic trebuie recrutat dintre inginerii silvici cu aptitudini de buni didacticieni şi pe bază de concurs ; numărul acestui personal să fie la înălţimea gradului şcolii.

3. Cursurile teoretice ca : topografia, corecţiunea torenţilor, instalaţiile de transport, construcţiile forestiere şi rurale, industria lemnului şi estimaţiunile şi amenajările — trebuesc însoţite de proecte şi aplicaţiuni practice efective.

4. Să se introducă învăţământul obligatoriu al maşinei de scris şi maşinei de calcul.

5. Afară de anul de stagiu, să se facă campanii practice anuale, în perioada Iulie-Septembrie.

6. Să se facă excursiuni de demonstraţiuni şi aplicaţiuni imediate, pentru cursurile teoretice respective în localităţile din apropiere.

Să se facă excursiuni anuale de studii în ţară, cu elevii anului III — timp de o lună — fondurile acestor excursii fiind adunate din gospodărirea interioară a bunurilor şcolii şi din subvenţii prevăzute în bugete anuale.

8. Probei practice, la examenul de diplomă, ţinut după terminarea anului de practică, să i se dea o atenţie specială [3]).

4. Să nu se treacă de 30 elevi, într'un an de studii, căci altfel, eficacitatea urmăririi şi dirijărei de către profesor slăbeşte.

10. Să se reînfiinţeze şi cea de a doua şcoală de conductori silvici — căci numărul anual ce dă numai o şcoală este insuficient, faţă de cerinţele, tot mai crescânde ale activităţilor de azi şi mai ales ale celor de mâine [4]).

Dealtfel, imperativele şi normele prezentului Regulament, nu se pot aplica — decât dacă se reînfiinţează şi cea de a doua şcoală

---

3) Vezi : «*Proba practică*» pag. 37 din broşura : *Privire asupra învăţământului mediu şi inferior silvic.*

4) Vezi capitolul : «*Concluziuni*» pag. 106 din broşura citată mai sus.

de conductori, numărul agenților — acestor categorii — ce reclamă administrarea pădurilor Statului fiind mărit.

B. *Pentru școlile de brigadieri silvici :*

1. Să se înființeze campanii practice de vară, când elevii acestor școli vor fi utilizați — în cadrul școlii sau în localitățile învecinate, pentru lucrări silvice.

2. Să se înființeze campanii practice sezonale și anume : campanii practice de plantațiuni, de însămânțări, de exploatări, de curățiri și rărituri, de cubaje și estimațiuni, — de lucrări la căi ferate silvice, la șosele forestiere, la corecțiuni de torenți, la construcțiuni de jilipuri, etc.

Elevii brigadieri vor fi trimiși la lucrări de plantațiuni, etc., la diverse direcțiuni regionale sau ocoale silvice, în epoca proprie acestor lucrări, și vor fi plătiți cu ziua pe timpul lucrărilor, de acele instituții, plăți ce vor servi la acoperirea cheltuielilor de deplasări, cantonament, etc. (să se execute cel puțin trei asemenea campanii).

3. Examenul de capacitate să se dea toamna, 1—15 Oct. după terminarea celei de a doua campanii de vară. (Actualmente acest examen se dă imediat după terminarea cursurilor, în perioada 1—10 Iulie,.

4. Personalul didactic să fie recrutat ca și pentru școala de conductori silvici și în număr suficient.

5. Să se dea o desvoltare mai mare cursurilor de : administrație forestieră [5]), gestiune, contabilitate [5]), comerț și topografie [5]); și să se introducă învățământul obligatoriu al mașinei de scris [5]) și mașinei de calcul (cele patru operațiuni aritmetice utilizate în operațiunile impuse de lucrările silvice).

7. Să se organizeze excursiuni de demonstrațiuni și aplicări imediate [5]) la cursurile teoretice, în localitățile apropiate.

7) Să se organizeze excursiuni anuale de studii [5]), cu elevii anului II.

8. Să nu se treacă de 30 elevi într'un an de studii.

9. Să se editeze pentru brigadieri și pădurari manuale practice

---

5) Direcțiunea școlii de brigadieri silvici din Brănești practică, — deocamdată parțial aceste noui îmbunătățiri.

asupra lucrărilor în pădure, în centrele de exploatare, în centrele industriale, etc.

10. Să se califice — brigadierii promovaţi — în certificatul de absolvire — cu formule, din care să reiasă aptitudinele speciale ce posedă, pentru teren sau pentru cancelarie.

Atât pentru elevii din şcolile de conductori cât şi pentru cele de brigadieri, să se impună o uniformă forestieră distinsă, cu trăsături asemănătoare pentru toate aceste şcoli, şi cu semne de diferenţiere pentru fiecare categorie de şcoală şi an de studiu ; idem, să se impună echipamente de teren, excursie, etc. chiar dela intrarea candidaţilor reuşiţi în aceste şcoli.

Pentru toate aceste şcoli să se aplice regimul preregimentar [6]), căci acest regim dă o notă mai accentuată de disciplină, unitate şi vioiciune — trăsături frumoase şi utile corpului silvic român.

Ţinuta, educaţia profesională şi disciplina unitară a acestor elemente ale corpului silvic. înnobilează şi mai mult cariera de silvicultor şi pot păşi cu un ceas mai de vreme, pe drumul transformărilor în bine a activităţilor productive din ţara noastră.

Regulamentul C. A. P. S.-ului din 1935 — încearcă să schiţeze normele de funcţionare în diversele ei compartimente: de administrare, de producere, de transformare şi de dirijare a consumului de lemn.

Pădurilor particulare, până în prezent, nu li s'a fixat, în mod categoric, norme de încadrare, cu personal specialist, iar „Instrucţiunile" editate în Sept. 1935 se referă numai la o parte din compartimentele de ordin silvic (exploatări, amenajări, etc.).

Dar, paralel cu aceste preocupări, forurile de conducere ale activităţilor forestiere din România, nu trebuie să uite că factorul-om este predominant în desfăşurarea faptelor.

Se impune deci, mai multă atenţie pentru instituţiile care îl formează.

L'enseignement forestier moyen et inférieur, en Roumanie.

On fait des propositions en vue de l'adaptation de cet enseignement au nouveau règlément de la Caisse des forêts.

---

6) Şcoala de Brigadieri silvci din Brăneşti se organizează, aplicând deja acest regim.

SOCIETĂŢI DE ECONOMIE ALPINĂ

de Ing. AT. HARALAMB

1. **Justificarea utilităţii lor.**

Legea franceză pentru restaurarea şi conservarea terenurilor la munte, din 1882, a pus Administraţia forestieră din Franţa — chemată să aducă la îndeplinire dispoziţiunile acestei legi — în faţa unui domeniu vast care, în aplicarea mijloacelor de folosit pentru a se ajunge la ţintă, ridica multe şi variate probleme şi obstacole.

Legea nu indică lucrările de împădurire drept singurul mijloc de folosit pentru îndreptarea răului, limitând-o la suprafeţele unde acest rău este „né et actuel". Numai acolo, în urma unor formalităţi destul de complicate, care trebuie să conducă la cumpărarea acelor terenuri de către Stat — prin bună învoială sau expropriere — se poate constitui „perimetrul" şi lucra pe calea reîmpăduririi, susţinută, se înţelege, de lucrări de consolidare împotriva furiei distrugătoare a torenţilor. Rămân astfel în afară de perimetru suprafeţe impresionant de mari, unde Administraţia, după cum vom vedea, nu poate face mare lucru. Chiar şi după dispariţia termenului „né et actuel", în urma modificării legii, în 1913, nu este cu putinţă de a îngloba în perimetru suprafeţe prea mari. Aceasta pentrucă Administraţia se loveşte, în primul rând, de împotrivirea dârză a populaţiei dela munte, care, în multe regiuni, are drept ocupaţie principală creşterea vitelor. In al doilea rând, chiar dacă nu ar fi existat acest obstacol — greu de înlăturat — tot nu s'ar fi putut recurge numai la pădure, prin faptul că munţii Alpi, asupra cărora s'a îndreptat mai întâiu activitatea Administraţiei, sunt aşa de înalţi încât pădurea nu poate urca, în mod natural, decât până la o anumită altitudine. Peste această limită a pădurii, suprafeţe imense de păşuni, stânci şi gheţari scapă influenţei binefăcătoare a ei.

De aceea, legiuitorul a trebuit să se gândească la măsuri de îngrijirea pășunilor, împiedicând întinderea sau provocarea răului. Dar, în acest caz, a fost foarte prevăzător, ca să nu atingă susceptibilitatea populației și drepturile ei de proprietate. Legea din 1882 prevede astfel două categorii de măsuri.

1. Sustragerea dela folosință a terenurilor amenințate cu ruinarea, pe un timp de 10 ani, după expirarea căruia, dacă răul se menține, Statul urmând să cumpere acele terenuri.

2. Reglementarea pășunilor comunale (nu și cele proprietate particulară) cuprinse în basinul torentului înglobat într'un perimetru.

In ambele cazuri, Administrația urmează să plătească despăgubiri, pentru lipsa completă sau redusă de folosință.

La prima vedere, aplicarea acestor dispozițiuni ar apărea drept simplă. In realitate, situația se prezintă destul de îngreuiată. Nu trebue să se uite că este vorba să se aplice aceste dispozițiuni într'o țară unde dreptul de proprietate este cu strictețe respectat, nefiind deloc ușor să se impuie restricțiuni, chiar despăgubind pe proprietari de lipsa sau de reducerea dreptului de folosință [1].

Deaceea aplicarea acestor ultime două dispozițiuni s'a făcut foarte rar și cu toate menajamentele posibile. Dacă s'ar fi căutat să se aplice strict litera legii, pe lângă opoziția populației, peste care nu se putea trece [2], trebuia să se plătească despăgubiri, care ar fi îngreuiat cu mult budgetul Administrației.

S'a socotit atunci că este mult mai bine să se caute să se câștige lumea pe calea cuvântului, îndemnând-o ca, de bună voie, să înceapă să lucreze : la păstrarea în bună stare a pășunilor, împiedicând eroziunile; la ameliorarea lor, pentru a obține, pășune bună și suficientă de pe o suprafață mai restrânsă; să facă o exploatare rațională; să împădurească, în același timp, tot de bună voie, acele terenuri care s'ar dovedi inapte pentru pășune [3].

---

[1] In Franța, în afară de prevederile legii din 1882, nu există — după cunoștința mea — altă lege pentru reglementarea folosinței pășunilor comunale. Pentru cele particulare, nici atât.

[2] Din cauza acestei opoziții, de două ori a trebuit să se modifice legea până să se ajungă la forma din 1882.

[3] «Nimic nu se va face serios, nici util la munte, în materie de reîmpădurire și regazonare, fără concursul locuitorilor» a spus, în Senat, d-l Joseph Krantz, raportorul legii din 1882. A se vedea Anuarul societății franceze de economie alpină, 1923, pag. 94.

Statul s'a oferit să încurajeze această acțiune, acordând subvențiuni.

Pentru toată această acțiune de educație, Statul avea, se înțelege, la îndemână, administrația forestieră, bine pregătită și devotată problemei. S'a socotit însă că este mai bine ca el să rămână numai cu rolul de animator, dirijând totuși lucrările cu technicienii săi și susținând acțiunea cu încurajări și subvențiuni.

Astfel și-a făcut loc ideia creiării societăților de economie alpină, în care să intre și să activeze toată lumea interesată la progresul populației dela munte. In felul acesta, nu va mai apare, în primele rânduri ale luptei, Administrația față de care populația are totdeauna rezerve, ci oameni din rândurile ei. Iată cum explică un cunoscător al problemei pastorale, necesitatea înființării acestor asociații.

,,Aceste societăți vor avea rădăcini profunde în regiune, vor ,,cunoaște bine condițiunile speciale, mentalitatea, nevoile particulare ,,ale populației. Prin ele continuitatea și spiritul de urmare vor fi ,,asigurate operei întreprinse. Ele vor poseda în fine ,,maniera". Ele ,,vor lucra deci într'o atmosferă favorabilă, simpatică chiar. Vor fi, ,,în definitiv, intermediarii, realizatorii pe care Statul îi va putea ,,ghida cu subvențiile și încurajările sale.

,,Administrația este un organism foarte evoluat — este știut — ,,dar foarte rigid, mai ales când este vorba de a opera cu toate con- ,,dițiunile variate pe care le prezintă economia pastorală în diverse ,,regiuni ale Franței.

,,Curentului motor de mare tensiune pe care-l produc servi- ,,ciile centrale de la Paris, îi trebuie transformatori locali sau regio- ,,nali unde voltajul să fie modificat după rezistența sau conductibi- ,,litatea opiniei, nevoile de satisfăcut, progresele mai mult sau mai ,,puțin mari ale evoluției deja realizată. Acești transformatori sunt ,,societățile locale" [4]).

Ideia acestor societăți nu este de origină franceză; încă dela 1863 există în Elveția una asemănătoare, cu același scop și același nume.

Pentru înființarea lor în Franța a militat mult fostul forestier francez Félix Briot, mort la Chambéry (Savoia) în 1926, după o

---

4) V. H. (V. Hulin): L,économie alpestre et son programme. L'Economie Alpestre, 1929, pag. 17.

activitate imensă, în domeniul pastoral[5]. Cartea sa „Etudes sur l'Economie Alpestre", editată în 1896, a fost o adevărată revelație. Nici un autor înaintea lui nu a studiat Alpii într'o formă așà de magistrală ca el.

Şi astfel, în ziua de 4. XII. 1913, din inițiativa d-lui Chalamel, fost forestier, în calitate de președinte al grupului forestier din Camera franceză, s'a pus la cale, la Paris, în sala Turing Clubului Franței, de față fiind 20 de persoane, înființarea „Societății franceze de economie alpină", care avea să câștige, mai târziu, în sprijinul ei, mii și mii de persoane, pentru ridicarea și prosperitatea populației dela munte.

Societatea se consacră scopurilor fixate de însăși legea din 1882 și anume:

a) Ameliorațiuni pastorale și forestiere în trenurile de la munte, pe cale de subvențiuni.

b) Reglementarea pășunilor comunale.

2. Evoluția și organizarea societății.

Fixându-i sediul la Paris, conducătorii societății încep să înființeze secțiuni de acțiune în fiecare din departamentele din regiunile muntoase. Astfel, iau naștere imediat următoarele secțiuni: In Alpi, la Annecy (H-te Savoie), Barcelonnette (Basses Alpes), Gap (H-tes Alpes); în Jura, la Besançon; în Platoul Central, la Aurillac (Cantal) și Clermont-Ferrand (Puy-de-Dôme).

Răsboiul, care isbucnește peste un an, întrerupe începutul de organizare al Societății.

După războiu, iau naștere niște organizații de Stat, numite „Oficii județene", cărora li se dă drept misiune să activeze în sensul vederilor „Societății de economie alpină", folosind aceleași mijloace și fonduri de la Stat.

In fața acestei noui situații, conducătorii „Societății de economie alpină" și-au pus întrebarea dacă societatea lor mai poate avea rațiunea de a fi. Răspunsul a fost afirmativ, socotind drept o misiune foarte utilă aceea de a căuta să îndrepte atențiunea „Oficiilor județene" asupra problemelor muntelui.

---

5) Se știe că F. Briot era un adversar al lucrărilor de reîmpădurire pe suprafețe prea mari și al celor ce necesitau cheltueli prea ridicate. (A se vedea, Annuaire de la Société française d'économie alpestre, 1923, pag. 92—95).

Totuşi, pentru a evita dispersarea eforturilor, s'au gândit că n'ar fi rău ca, în judeţele unde existau deja unele societăţi cu program mai mult sau mai puţin similar, să nu mai creeze secţiuni speciale, ci să caute să-şi unească eforturile.

De pildă, existau: în dep. Isère ,,Societatea pentru amenajarea munţilor"; în dep. Savoia, ,,Societatea centrală de agricultură"; la Limoges ,,Societatea Gay-Lussac"; apoi Societăţile ,,Franche-Comté", ,,Amicii arborilor", Secţia peluzelor din Turing Clubul Franţei, etc., etc.

Deaceea, s'a lansat atunci ideia transformării acestei societăţi în federaţie, urmând să adereze la programul ei orice altă societate. Secţiile societăţii trebuiau, la rândul lor, să se transforme în societăţi autonome.

La apelul lansat, au răspuns: ,,Societatea centrală de agricultură" din Savoia şi ,,Societatea pentru amenajarea munţilor" din departamentul Isère.

La adunarea generală a ,,Societăţii de economie alpină" din 1927 s'a şi trecut la fapte, transformându-se societatea în federaţie, având ca filiale cele 2 societăţi care au răspuns afirmativ la apel şi secţia din Annercy care, potrivit cu noile statute, s'a transformat în societate de sine stătătoare.

Cu vremea se mai creiază una în departamentul Hautes-Alpes, şi alta pentru părţile muntoase ale departamentelor: Ain, Doubs şi Jura, luând denumirea de ,,Secţiunea munţilor Jura", afiliată în acelaşi timp şi la Societatea Franche-Comté, având însă statut, comitet şi trezorerie specială.

Societăţile filiale au o organizare autonomă, şi sunt capabile să prospereze singure, să funcţioneze prin propriile lor mijloace, fiecare cu organizarea de propagandă şi recrutare de aderenţi, cu mijloace de activitate proprii cu spiritul regiunii şi cu eventualităţile.

Federaţia îşi rezervă rolul de coordonator al eforturilor şi propagandei: să facă legătura între ansamblul societăţilor afiliate şi Administraţia de Stat; să organizeze reuniuni şi congrese; să pună in studiu chestiunile de interes colectiv; să constitue o arhivă de documentare; să editeze un buletin comun de informaţie şi propagandă.

Sediul federaţiei se fixează la Paris, statutele însă permiţându-i să se mute oriunde în cuprinsul ţării.

Ea se constitue din membrii fondatori sau fondatori donatori, membri onorifici și membri activi, care sunt societățile filiale.

Federația se conduce de un comitet ales de „Adunarea generală", compus din 5—8 membri, din care se aleg președintele, vice-președinții, secretarii generali sau administratorii delegați și casierul. Președintele este ales în fiecare an, această onoare trecând, pe rând, asupra președintelui fiecărei societăți filiale. Ceilalți membri se aleg pe 3 ani. Funcțiunile lor sunt onorifice. In plus, pentru a capta cât mai mulți aderenți și bunevoinți, se pot alege președinți și vice-președinți de onoare. Locurile acestea sunt rezervate și oferite întotdeauna personalităților proeminente din regiune, lăsându-se cele de activitate pe teren, în special, forestierilor, care sunt albinele lucrătoare ale societăților.

Adunarea generală anuală se ține în localitatea de reședință a președintelui care cedează locul. Această hotărîre s'a luat cu scopul să se facă cât mai trainică legătura dintre filiale.

In afară de comitetul de direcție mai există și un comitet consultativ compus din membrii de onoare și delegații desemnați de fiecare din filiale.

3. **Programul de acțiune al societăților.**

Vom arăta, în cele ce urmează, mijloacele folosite de societățile de economie alpină, pentru realizarea programului ce și-au propus.

a) *Concursurile pastorale sau silvo-pastorale.*

Ele sunt destinate ca, prin cercetări la fața locului să deschidă ochii celor interesați — proprietarii sau exploatatorii de pășuni alpine — asupra importanței rolului pe care-l joacă exploatarea pășunilor dela munte în economia regională; să le arate posibilitățile de a mări randamentul acestor pășuni printr'o exploatare rațională; să le stârpească ideia de a realiza ameliorațiuni, recompensând pe cei ce se găsesc pe calea exploatării raționale și stimulând pe alții neîncrezători sau îndărătnici.

In Franța aceste concursuri nu sunt de dată recentă; ele au constituit, cu mulți ani înainte, principalul factor de progres în materie de agricultură propriu zisă. De data aceasta n'au făcut decât să le generalizeze și la munte, unde nu au fost cu totul necunoscute.

In vederea organizării acestor concursuri de exploatări pastorale sau silvo-pastorale, societatea își imparte teritoriul, unde-și desfăşoară activitatea, — teritoriu care este adesea judeţul — în mai multe sectoare. La început numărul lor este de 4 sau 5, urmând ca în fiecare din ele să treacă concursul în câte un an, revenind apoi după curgerea rotaţiei fixate.

Concursul se anunţă, în sectorul în curs, prin publicaţii făcute din timp, arătându-se precis asupra căror feluri de lucrări îşi îndreaptă privirea societatea, cine poate concura, în ce condiţii, precum şi premiile pe care urmează să le acorde acelora care vor corespunde vederilor ei.

Concurenţii — proprietarii sau exploatatorii de păşuni alpine — sunt ţinuţi să se înscrie la concurs cu obiectele sau lucrările care să răspundă ţelurilor generale urmărite de societate şi anume:

Amenajarea proprietăţii forestiere şi pastorale nesupuse regimului silvic;

Impăduriri sortite să oprească eroziunile, să ofere adăpost vitelor şi să pună în valoare parcelele incapabile de a oferi iarbă de bună calitate;

Rărituri, elagaje şi grădinărit în pădurile aflate în afara regimului silvic;

Punerea în stare de funcţionare a căşeriilor şi grajdurilor de vite aflate în zona pastorală, precum şi a materialului industrial, în vederea celei mai mari producţiuni;

Mărirea producţiunei erbacee;

Creiarea de pepiniere — numite şi grădini alpine — destinate să producă seminţele celor mai bune specii furajere aflate în localitatea respectivă;

Extensiunea şi reconstituirea peluzelor cu ajutorul celor mai bune folosiri a îngrăşămintelor şi orice alte procedee de regenerare;

Drenaje, irigaţii, strângerea pietrelor, extragerea plantelor rele sau inutile din punct de vedere pastoral;

Repartizarea păşunilor între diferitele categorii de vite, bazată pe altitudine, înclinare, facilităţi de adăpost, specii erboase, natura solului, etc.;

Gruparea în proprietăţi colective a fâneţelor particularilor de la altitudini mari şi de întindere mică, pentru a fi exploatate în comun în mod avantajos;

Imprejmuiri în jurul parcelelor interzise temporar vitelor, ca urmare a lucrărilor recente, ori ca rezerve destinate să producă seminţe sau furajul necesar pentru vremea rea, când vitele nu pot fi scoase la păşune ;

Desvoltarea, întreţinerea şi repararea drumurilor şi a potecilor de exploatare ;

Raportul între numărul vitelor admise la păşunat şi capacitatea de hrană a păşunii ;

Puritatea rasei vitelor şi aptitudini de reproducere ;

Instrucţiuni technice păzitorilor de vite şi fabricanţilor de brânzeturi.

Acestea sunt temele generale, ele putând fi reduse sau înmulţite, după caracterul regiunei unde se desfăşoară concursul, el putând fi pastoral, forestier sau silvo-pastoral.

Se primesc la concurs: proprietarii particulari de păduri şi păşuni, comunele, cooperativele de exploatarea păşunilor şi cele de fabricarea brânzeturilor, societăţile şcolare forestiere, propagandişti.

In ce priveşte condiţiunile ce se cer concurenţilor, acestea variază dela societate la societate şi chiar în cuprinsul aceleiaşi societăţi, dela sector la sector, dela un an la altul. Spre edificare, dăm câteva din condiţiunile puse de una din societăţile care activează în Alpi.

Pentru lucrările de împădurire, se cere să nu fi fost făcute cu subvenţiuni dela Stat şi să aibă o anumită vârstă, uneori foarte mică (chiar 3 ani); concurenţii nu pot prezenta lucrări care au mai fost prezentate la concurs şi premiate; vitele să fie proprietatea Francezilor.

Cei ce vor să ia parte la concurs completează nişte formulare, pe care le înaintează persoanei din societate anunţată prin afiş.

După aceea, comitetul de conducere al societăţii constitue un juriu de 3—5—7 persoane, în care se caută să intre personalităţile profesionale din regiunea unde activează: forestieri, veterinari, agronomi, oameni de ştiinţă. S'a emis chiar părerea să se ataşeze juriului şi un delegat al sindicatului agricol — proprietar de terenuri alpine — din sectorul unde se ţine concursul, capabil să dea informaţiuni de natură a lumina juriul.

Astfel constituit, juriul — însoţit şi de câte un fotograf — trece în sectorul respectiv, în zilele fixate, la păşunea sau pădurea fiecăruia din concurenţi, vizitând şi cercetând cu deamănuntul exploatarea, ce anume prezintă la concurs și ce ar mai fi de făcut pentru buna stare a exploatării.

Data trecerii juriului pe teren se fixează în timpul când vitele se găsesc sus la munte și exploatarea se află în plină activitate. De obiceiu, această descindere se face în cursul lunilor Iulie și mai ales August, când și membrii juriului dispun de mai mult timp liber.

Luarea de contact dintre membrii juriului și populația dela munte este din mai multe puncte de vedere utilă și pentru unii și pentru alții.

Pentru locuitorii munților este, mai întâiu, o reconfortare sufletească prin faptul că „domnii" de la orașe se obosesc să se deplaseze până la ei sus, unde-și desfășoară activitatea de vară, să-i vadă, să le asculte păsurile. In plus, ei nu au decât de câștigat de pe urma sfaturilor care li se dau de către membrii juriului, relativ la felul cum trebue să-și îndrumeze exploatarea, să țină pășunea și la ameliorațiunile de adus.

Membrii juriilor, la rândul lor, nu au decât de câștigat, căpătând cunoștiințe noui și putând să-și dea seama de eficacitatea măsurilor luate, putându-le recomanda sau nu și altora. Concursurile sunt apoi prilej să puie direct în contact — pe un teren technic — funcționarii diferitelor administrații: foresteri, veterinari, agronomi, ale căror eforturi sunt ținute să se completeze în mod util. Astfel, mergând la fața locului, au schimburi de vederi asupra stării de lucruri, putându-se mai ușor pune de acord. Aflând realitatea și găsind modalitățile de folosit pentru eventuala îmbunătățire a situației, le semnalează Autorităților superioare în măsură să le realizeze.

Trecând la fiecare concurent în parte, juriul își notează cu deamănuntul starea în care se găsește exploatarea, cercetează ceea ce a prezentat la concurs și ceea ce ar fi de făcut, dând sfaturi pe loc.

Pentru recompensarea care urmează acestei vizite, juriul adoptă un sistem de notațiuni, folosind diferiți coeficienți, care țin seamă de sol, producție furajeră, clădiri, vite, produse fabricate.

Aplicându-l, juriul întocmește apoi un raport arătând starea generală a pășunilor din regiune față de climat, sol și exploatare și situația fiecărui concurent în parte, propunând recompensele. Acestea se dau în bani, îngrășăminte, pueți, unelte, medalii, diplome.

Premiile, mai ales cele în bani, sunt socotite drept o compensație a cheltuelilor făcute, dar și un mijloc de a realiza altele. In felul acesta, fiecare societate împarte concurenților, în fiecare an, în sectorul în curs, mulți bani, ajungând uneori până la 15.000 franci francezi (adică după cursul stabilizat al leului nostru cam 100.000 lei) ceea ce pentru toate societățile la un loc reprezintă sume foarte mari.

O parte din aceste premii sunt date în îngrășăminte, căutându-se a se generaliza, pentru a se manifesta în mod clar unul din scopurile urmărite de societate.

Comunelor li se rezervă mai ales medaliile și diplomele ; li se dă însă uneori și bani.

In ce privește premierea, juriile sunt foarte îngăduitoare, recompensând eforturile oricât de minime ar fi, ajungând chiar să dea tuturor concurenților ; aceasta nu pentru faptul că toți ar merita, ci pentru încurajare.

Distribuirea premiilor se face cu deosebit fast, în localitatea cea mai de seamă din cuprinsul sectorului cercetat de juriu în acel an. Solemnitatea coincide de multe ori cu adunarea generală a societății, fixându-se în zilele de târg, când multă lume din regiune poate fi în localitate.

Ea dă naștere la adevărate serbări, la care iau parte senatorii și deputații regiunii, prefectul județului, delegați ai consiliilor județene și municipale și alte persoane marcante locale.

Cu această ocazie se țin conferințe privind scopurile societății și rostul concursurilor, prilej de câștigat noui adeziuni pentru societate.

De cele mai multe ori, rapoartele întocmite de jurii depășesc cadrul strict al unui raport de premiere, îmbrățișând problema în ansamblul ei, arătând starea exploatării pastorale în mare și căutând să desprindă mijloacele de folosit pentru ameliorarea situației, și roadele activității societății. Așa spre pildă, din cercetarea unui număr destul de mare de asemenea rapoarte [6]) am putut să aflu că, acolo unde societățile activează de mai mult timp, economia pastorală și lucrările de reîmpădurire marchează progrese simțitoare, îmbucurătoare, populația interesându-se de concursuri. Oamenii,

---

6) Anuarele Societății franceze de Economie Alpină pe anii 1921—1927 și «L'Economie Alpestre» pe anii 1928—1933.

sfătuiți și încurajați, rezervă juriilor întotdeauna o primire din cele mai bune. Din contră, acolo unde societățile se găsesc numai la primii lor pași, se constată un dezinteres al populației, dezinteres care se vede adesea din starea de inferioritate a exploatării. Aceste constatări sunt departe de a descuraja pe conducătorii societăților, ci cu atât mai mult, îi determină să stăruie în acțiunea lor de educație și de emulare profesională indispensabilă populației rurale, atât din punct de vedere al intereselor ei proprii, cât și al celor publice.

Tot din aceste luări de contact ale juriilor, s'a mai putut face constatarea că pășunile comunale sunt în generalitatea cazurilor într'o stare mai rea decât cele proprietate particulară.

Constatând lipsa mâinii de lucru, juriile s'au gândit că remedierea acestei situații stă în transformarea exploatării individuale, care cere multă mână de lucru, în exploatări colective. De aceea și încurajările lor se îndreaptă spre acest fel de exploatare. De altfel, acolo unde au aflat o exploatare colectivă, progresele au fost numaidecât relevate.

Juriile au mai putut constata că rutina este unul din obstacolele cele mai de seamă care stau în calea progresului, împotriva căreia trebue să se ducă lupta, fără bruscare, dar fără încetare.

In unele părți, s'a observat abandonarea unor parcele de pășuni prea depărtate și puțin producătoare, pe cari populația, din propria ei inițiativă, a început să le împădurească. In asemenea împrejurări, societățile n'au avut de croit drum, ci numai de îndrumat lumea spre a folosi specii mai de valoare și de a le da o bună îngrijire.

Juriile au mai remarcat o mare variație în felul de pregătire și prezentare a brânzeturilor, lucru ce le-a determinat să recomande înființarea de cooperative de fabricație, capabile, pe lângă alte avantagii, să-i conducă la unificarea produselor.

Peste tot locul se constată progrese, însă se găsesc departe de ținta finală urmărită de societate : exploatarea metodică și rațională.

Directivele societăților sunt lansate. Succesul lor depinde de sufletul pe care-l pun conducătorii societăților pentru reușita programului lor, de perseverența și energia pe care o depun.

In ce privește rotația concursurilor adoptată la început la 4—5 ani, s'a constatat că este prea mică și dezavantajoasă. Cu o rotație mică, sectoarele pe care trebue să le străbată juriile sunt prea mari, punând pe membrii lor în situația de a nu putea să le străbată complet. Pe de altă parte, când rotația este mică, în timpul dintre două concursuri din acelaşi sector, populația nu are timpul să mai realizeze şi alte lucrări cu rezultate vizibile, așa că anumiți inși nu se pot prezenta la concursul următor ; ori, scopul societății este tocmai acela de a avea cât mai mulți concurenți. Această constatare, i-a condus la mărirea numărului sectoarelor și în consecință a rotației, la 8—10 ani.

b. *Excursiunile de studii*. Sfaturile sunt, fără îndoială, bune ; dar, omul dela munte rămâne mereu izolat la exploatarea sa, avizat numai la propria sa experiență şi inițiativă. Depărtarea, dificultatea comunicațiilor îl fac să nu poată vedea și să se compare cu ceeace se petrece la vecin, a cărui experiență i-ar fi poate de învăț. De aceea, s'a socotit că este de mare importanță să se arate acestor oameni ceeace se face aiurea, să vadă cum sunt rezolvate în altă parte problemele ce li se pun lor înșile. Așa s'a ajuns la ideia excursiunilor de studii în regiunile mai bine exploatate.

Societatea care activează în departamentul Haute-Savoie (în Alpi) a organizat două asemenea excursiuni : una în cuprinsul județului și alta în Elveția. Participanți au fost laureații concursurilor ei, conduși de forestierii din regiune, care activează și în rândurile societății.

Au fost, pentru ei, prilejuri să vadă păşuni bine îngrijite, ameliorări de tot felul și rezultate surprinzătoare acolo unde exploatarea se făcea în mod rațional.

Excursiunea din Elveția i-a dus la concluzia că nu metoda diferă ; ea este, în general, universală. Ceeace diferă, sunt variantele, nuanțele, detaliile care intervin în aplicarea ei; acestea nu sunt universale.

c) *Ziare, broşuri, buletine*. Calea publicațiilor este deasemenea utilizată de aceste societăți, căutându-se a se scri cât mai multe articole de propagandă, pe care le răspândesc în straturile cât mai largi ale populației.

Astfel, cu ocazia decernării premiilor, se împart, participanților la serbare, broșuri de popularizare. Se foloseşte în special „Manualul Arborelui", acea excelentă broşură, mult ilustrată, scrisă de forestierul Cardot şi editată de Turing Clubul Franței.

Afară de aceasta, federația editează un buletin propriu, care a apărut anual începând din anul 1921, însumând până 'n 1934 mai mult de 1450 pagini. Buletinul cuprinde, în afară de dările de seamă ale federației și cele ale concursurilor oganizate de societățile afiliate, articole technice de cea mai mare importanță, scrise de persoane competente în materie.

In felul cum apare, buletinul a devenit o mină bogată și prețioasă de fapte și constatări de mare importanță, de care nu va putea să se dispenseze cel ce va dori să se ocupe cu studiul problemelor pastorale sau silvo-pastorale.

d. *Expozițiile*. Ele sunt utilizate cu folos oridecâteori se prezintă prilejul. Astfel, la târgul de mostre, care a avut loc la Chambéry (Savoia), în anul 1925, târg care a marcat un caracter esențial regional, cum de altfel marchează toate târgurile regionale, s'a expus o foarte frumoasă, practică și interesantă instalație pentru fabricarea brânzeturilor.

e) *Lista „Amicii Economiei Alpine"*. O invenție de ultimă oră, izvorîtă din necesitatea ca societățile să întâlnească în activitatea lor cât mai multă bunăvoință. Cineva, fără a se înscri ca membru într'o societate, se poate înscri ca simpatizant al ei, aceasta ne aducându-i obligația de a plăti cotizație față de societate.

In rândurile acestora sunt primiți membrii corpului silvic de toate gradele, cei ai corpului didactic din regiune, funcționarii serviciilor agricole și colectivitățile agricole, turistice și economice.

f) *Alte mijloace*. Sub acest titlu vom mai aminti alte câteva mijloace folosite de societățile de economie alpină pentru atingerea scopului lor.

Societățile înlesnesc și determină înființarea de societăți de instrucțiune forestieră pentru elevii și elevele școalelor normale; inaugurează cursuri pentru îngrijirea pășunilor și punerea în valoare a terenurilor degradate; organizează excursiuni școlare; deschid printre elevii diferitelor școli concursuri cu teme date asupra problemelor muntelui; organizează, oridecâte ori au ocazia, serbarea sădirii arborelui. In sfârșit, creiază pepiniere forestiere, de plante furajere și organizează câmpuri de experiență.

4. Mijloace bănești.

Toată această mare și variată activitate desfășurată de societăți, ai căror conducători își pun la dispoziție timpul și serviciile în mod cu totul benevol, n'ar fi cu putință de realizat dacă ele n'ar avea fondurile necesare pentru recompensarea celor către care se adresează toată această activitate.

Fondurile acestea de care se folosesc societățile sunt realizate pe două căi: cotizațiile membrilor și subvențiuni. Cele dintâi sunt în inferioritate față de cele de al doilea. Aceste subvențiuni sunt acordate de diferite autorități : prefecturi, consilii județene și municipale, oficii agricole regionale și Statul, prin Administrația forestieră. Câte odată mai contribue și întreprinderile particulare. Dar, trebue să facem mențiunea că grosul acestor subvențiuni — zeci de mii de franci francezi pe an — provin dela Stat prin Administrația forestieră.

De unde provin aceste subvenții de Stat și cum sunt distribuite, rămâne să arătăm în alt articol.

5. Incheere.

Am socotit că nu este de prisos să arăt celor dela noi calea folosită de alții pentru atingerea unor țeluri care sunt și ale noastre. Discutăm de atâta vreme asupra mijloacelor de folosit pentru propagarea ideii forestiere în populația dela sate și necesitatea unei mai bune folosiri a pășunilor.

Fără a copia ceea ce fac alții, situația dela noi diferind oarecum, cred totuși că experiența altora ne poate da sugestiuni de mare folos pentru ceea ce avem de făcut la noi.

Alpwirtschaftsvereine.

Sociétés d'économie alpestre

On s'occupe des sociétés d'économie alpestre ayant comme but le progrès de l'économie pastorale dans la montagne, et le reboisement des terrains impropres à toute autre culture rémunératrice.

PROBLEMELE ZILEI

EXPLOATĂRILE

In programul de activitate al inginerului silvic revin, cu oarecare regularitate — in legătură cu anotimpul — o serie de probleme, pentru a căror rezolvare el ar dori să cunoască, de fiecare dată, puncte de vedere noi, păreri ale celor pe cari îi preocupă aceleași gânduri.

In ceeace vrea să întreprindă, îi poate fi de un mare folos analiza rezultatelor obținute în altă parte, expunerea mijloacelor ce s'au mai întrebuințat pentru o soluționare practică și, eventual, propunerile ce se pot face, cu un spirit practic.

Urmărim ca în capitolul „problemele zilei", cititorul revistei să găsească aceste idei, expuse de persoane cari au experiență în materie: lucruri puse în formă simplă și care se adresează direct practicei de toate zilele.

Pe această cale își va face drum câteodată chiar o directivă nouă, se va lămuri uneori punctul de vedere al diverselor noastre administrații forestiere și se vor soluționa poate unele chestiuni mult desbătute de lumea noastră forestieră.

Revista ține deschis acest capitol tuturor celor ce voiesc, in puține pagini, să pună câteva lumini la dispoziția colegilor, și va aprecia mult contribuția venită dela membrii serviciilor silvice exterioare.

In acest sens se vor desbate, în lunile ce urmează, problemele : Pepiniere, semănături, plantațiuni (Nr. 2 al revistei), corectarea torenților și ameliorarea terenurilor degradate (No. 3); amenajament (No. 4), ameliorări pastorale și alpine (No. 5), operațiuni culturale (No. 6); marcări, regenerări naturale (No. 7), lucrări de împădurire de toamnă (No. 8); etc.

R. P.

COMPETENŢA IN EXPLOATAREA PĂDURILOR

de I. Comaniciu
Consilier silvic

La un moment dat, se părea că toată lumea românească a convenit, că inginerii silvici sunt îndreptăţiţi a face şi conduce exploatarea pădurilor, cel puţin în aceeaşi măsură, în care îşi asumau acest drept toţi „directorii" improvizaţi ai diferitelor întreprinderi forestiere comerciale şi industriale, toţi neofiţii pripăşiţi în ţara noastră de mai mult sau mai puţin timp, îndată ce ei înşişi sau consorţiile pe cari le reprezentau, dispuneau de capitalul necesar începerii unei exploatări de păduri.

In ultimul timp, din motive cari nu trebuesc discutate acum, încep din nou glasuri bârfitoare la adresa inginerilor silvici, în ce priveşte competinţa lor de silvicultori adică de regeneratori şi creatori de păduri, şi mai ales referitor la capabilitatea lor de a lua conducerea exploatării pădurilor şi a industrializării şi comercializării produselor lemnoase.

Azi nu ne vom ocupa de chestia silvicultorului ci de aceea a exploatatorului de păduri.

Spre a se putea pune capăt acestor bârfeli, cari au anumite dedesubturi, este necesară o luptă susţinută în scris şi în graiu viu în toate cercurile interesate, în cercurile conducătoare, pentru lămurirea opiniei publice. In această luptă trebuesc angajate toate forţele, toţi membrii societăţii Progresul Silvic, indiferent de grad şi funcţiune. Numai când majoritatea covîrşitoare a corpului inginerilor silvici va fi convinsă că inginerii silvici în adevăr sunt capabili să conducă exploatarea pădurilor, industrializarea şi comercializarea produselor lemnoase, vom putea câştiga lupta aceasta. Numai după câştigarea acestei lupte, indispensabilă pentru existenţa corpului silvic, vor părăsi inginerii silvici birourile şi se vor dedica tuturor lucrărilor de teren, cari cad în competinţa şi sfera lor de activitate. Interesele vitale ale poporului, ai cărui fii suntem, ne impun azi mai mult ca ori când nouă inginerilor silvici, a îmbrăţişa toate lucrările privitoare nu numai la creiarea, îngrijirea şi creşterea pădurilor româneşti, ci şi la valorificarea produselor acestor păduri, înţelegând sub valorificare exploatarea, industrializarea şi plasarea produselor pădurăreşti. Şi poporul nostru aşteaptă dela fiii lui, ingineri silvici, să-şi încoarde toate puterile trupeşti, intelectuale şi morale, pentru a-l reprezenta cu demnitate pe terenurile, pentru cari îi prepară studiile în şcolile ţinute din truda lui.

Mă întreb pentruce nu şi-ar putea apropia inginerul silvic român toate cunoştinţele necesare, dibăcia, dexteritatea, cerute de aceste lucrări?

Oare ce pregătiri teoretice superioare şi vaste au conducătorii diferitelor întreprinderi forestiere? Majoritatea lor au diploma de liceu sau şcoala comercială inferioară, sau nici chiar atât, şi foarte puţini studii mai înalte ca Dreptul sau Ingineria.

După aceste cunoştinţe teoretice urmează practica de mai scurtă sau mai lungă durată, după norocul fiecăruia. Şi în baza acestor cunoştinţe teoretice şi practice vezi pe toţi aceşti practicieni, că susţin direct şi mai ales prin intermediarii lor, că inginerii silvici pot fi buni funcţionari de birou, de administraţie la stat şi la instituţii, dar exploatarea, industrializarea şi comercializarea să o lase pe seama acestor practicieni, deoarece inginerii silvici nu se pricep, nu sunt pregătiţi pentru aceste lucrări. Pare că amintiţii practicieni s'au născut fiecare exploatator de păduri sau perfect industriaş!

Nu tot aşa stă cazul cu inginerii silvici, căci până să fi devenit inginer, tânărul bacalaureat îşi însuşeşte, pe îndelete, timp de 4 ani, în şcoala politechnică, toate cunoştinţele teoretice privitoare la creiarea, creşterea, îngrijirea, administrarea, amenajarea, exploatarea şi valorificarea cât mai bună a pădurilor, aparţinând aici şi toate instalaţiile de drumuri, transporturi pe apă şi pe uscat, fabrici de cherestea, etc., pentru a scoate din domeniul păduros al ţării maximul de venit pentru economia naţională. Aceste cunoştinţe teoretice se complectează cu cele practice tot în şcoală şi în mod obligatoriu în patru practici de vară de câte cel puţin 2 luni fiecare, în decursul cărora elevii ingineri sunt obligaţi a lucra pe teren în toate domeniile mai sus amintite, tocmai pentru a pune în practică cunoştinţele teoretice adunate în cursul fiecărui an.

In afară de aceste practici elevii ingineri silvici sub conducerea profesorilor dela secţia silvică cercetează în cei patru ani de studiu multe din marile exploatări, industrii forestiere şi fabrici de cherestea, putându-şi câştiga pe această cale cunoştinţe practice necesare adâncirii studiilor în toate ramurile disciplinelor silvice, ale exploatării şi industrializării produselor forestiere.

Inzestraţi cu acest bagaj de cunoştinţe multilaterale, inginerii silvici, după luarea diplomelor, se plasează la stat şi la instituţiile cari au nevoie de silvicultori. Apoi prin munca ce o depune în ramura unde activează, fiecare se specializează, mai mult sau mai puţin, în o anumită direcţie, devenind cu timpul un practician cât mai desăvârşit în specialitatea lui.

Astfel se face, că avem specialişti de seamă în toate domeniile ce ne preocupă în legătură cu pădurea, ca: distinşi silvicultori, dovadă zecile de mii de hectare de păduri, ce se regenerează anual; distinşi constructori de căi ferate forestiere în cele mai grele împrejurări locale, ca cele câteva sute de km. construite la stat, episcopia română unită de Oradia, etc.; distinşi constructori de canale pentru transporturi pe apă (Reşiţa); eminenţi exploatatori de pădure cum sunt inginerii dela Reşiţa, episcopia română unită de Oradia, fondul religionar ort. român din Bucovina şi însuşi statul, care exploatează în regie sau prin cooperative conduse şi una şi alta numai de ingineri silvici, cea mai mare parte din pădurile sale. Toate aceste instituţii au dat dovadă de o completă înţelegere nu numai în ceeace priveşte exploatarea pădurilor, dar şi industrializarea şi plasarea — comercializarea — produselor pădurăreşti.

Pentru ce ar fi nevoie să se taie elanul acestor ingineri silvici, în dorinţa lor de a fi folositori Ţării şi patrimoniului forestier, pentru regenerarea, exploatarea, industrializarea şi comercializarea căruia depune fiecare maximul de efort în ramura unde s'a plasat, potrivit aptitudinilor sale? Ori poate fiindcă prin această organizare a muncii suferă atâţia practicieni ad-hoc sau intermediarii, cari nu bucuros renunţă la veniturile grase ale intermedierii lor de multe ori făcută cu mijloace şi pe căi discutabile? Dar astăzi interesul general al Ţării cere, ca şi aceşti intermediari să fie puşi la lucru, la o muncă pozitivă!

Observaţia că nu fiecare inginer silvic va fi un bun exploatator, dacă este făcută cu bună credinţă, o primim. Nici noi nu afirmăm contrarul. Dar vedem din experienţă, că fiecare poate activa cu maximul de efort în direcţia unde îl atrag aptitudinile înnăscute. Trebue pus fiecare la locul lui!

In schimb, cei cari avem mai multe decenii în serviciul silvic şi am urmărit de aproape întreprinderile forestiere, ne-am convins, că nici toţi practicienii conducători ai acestor societăţi forestiere, nu au corespuns în totul; de multe ori au fost înlocuiţi sau îndepărtaţi cu totul din respectivele societăţi forestiere, deşi, de multe ori, de dragul apărării intereselor societății i-au mai și recunoscut numai să tacă.

Câte societăți exploatatoare de păduri au fost în stare să se mențină până la terminarea pădurei cumpărate spre exploatare și nu au fost nevoite a înceta munca, a ceda locul altora mai bine conduse sau cu un capital de rulement mai mare!

Şi atunci cu ce drept pot critica și calomnia aceste societăți particulare constituite de multe ori cu scopuri subversive, pe acei mucenici, inginerii silvici? Nu face excepție nici societatea Regna, a cărei desființare nu a provocat-o reaua conducere, lipsa dela datorie, sau nepriceperea inginerilor silvici cari activau în diferitele posturi de conducere și de execuție, ci faptul că prin existența ei mulți intermediari au pierdut un sigur mijloc de venit!

De aceea, Colegi ingineri silvici, să luptăm cu toții pentru menținerea pozițiilor ce deținem în exploatarea și comercializarea pădurilor Țării! Să ne întețim lupta spre a ocupa toate locurile ce ni se cuvin, potrivit pregătirei noastre și în conformitate cu devotamentul și curajul cu care ne dedicăm fiecare chemării noastre în locul ce ocupăm, și mai presus de toate în baza rezultatului constatat și apreciat al eforturilor făcute!

Dacă tot mai sunt greutăți în materie de comercializare, unde „practicienii" ne atacă mai vehement, să nu uităm că un material lemnos bine debitat și frumos fasonat este totdeauna o marfă căutată, pentru care ne vin acasă ofertele, numai să mai avem ce produce cu respectarea continuității în exploatarea produselor principale, baza existenții, desvoltării și afirmării noastre!

VALORIFICAREA DOMENIULUI FORESTIER AL STATULUI

— *Rezultate, Orientări* —

de C. **Marinescu**
Subadministrator CAPS

In cadrul concepțiilor economice de după răsboiul mondial, care cereau o mai efectivă contribuție a avuțiilor și serviciilor publice la veniturile Statului, legea din Mai 1930 aduce o totală și profundă schimbare structurală a Administrației Pădurilor Statului.

Susamintita lege consacra două idei directrice, în care urma să se înscrie pe viitor Casa Pădurilor Statului şi anume : *autonomia* şi *regia.*

Experienţa cumulată şi rezultatele atinse de Administraţia Pădurilor Statului dealungul a două decenii, pornind dela 1910, când se înfiinţase „Casa Pădurilor", demonstrau fără putinţă de replică, că autonomia şi regia sunt condiţiunile esenţiale pentru o bună şi rentabilă gospodărie a patrimoniului forestier public. La aceasta se mai alăturase între timp şi urmările cunoscute ale exploatărilor „prin antrepriză".

Aplicarea exagerată a *legei comercializării* ameninţând unitatea bugetară şi făcând iluzoriu controlul Statului, a condus la „legea privitoare la regiile autonome" din 1934, care a atins şi Casa Pădurilor Statului.

In linii largi vorbind, legea din 1934 suprimă formal autonomia, face mai efectiv controlul organului tutelar — Ministerul de Agricultură şi Domenii —, dar păstrează caracterul comercial al entităţei economice, care este Casa Pădurilor Statului. Prin regulamentul legei din Februarie 1935, se conferă Comitetului de Direcţie al CAPS atribuţiuni şi competinţe mult apropiate de cele pe care le avea Consiliul de Administraţie prevăzut în legea din 1930, astfel că din acest punct de vedere, CAPS dispune de iniţiativa şi mobilitatea cerută de o întreprindere comercială.

*

Urmărind politica economică dusă de conducerea Casei Pădurilor Statului dela înfiinţarea Caps şi până astăzi, se desprinde permanenţa unor principii călăuzitoare, care se pot enunţa rezumativ, astfel:

intensificarea regiei;

armonizarea exploatărilor cu necesităţile culturale ale pădurilor;

mărirea veniturilor şi comprimarea cheltuelilor:

Deşi înfiinţarea Casei Autonome a Pădurilor Statului (1930) a coincidat cu declanşarea crizei, totuşi administraţia a reuşit să găsească debuşeu produselor sale, în condiţiuni de mulţumitoare rentabilitate.

Inceputul făcut, accentuat şi desvoltat, se reflectă în cifra *veniturilor* care arată — după cum se vede mai jos — o linie ascendentă continuă dela 1930, la 1934/35.

	1930	1931	1932|33	1933|34	1934|35
Lei .	737.512.671	756.009.946	968.579.326	991.881.492	1.158.283.659

Intensificarea regiei, care a fost și este ,,cheia" succesului valorificării lemnului recoltat din pădurile Statului, s'a făcut atât în suprafață, cât și în adâncime. Pe de o parte, s'a căutat să se mărească proporțional volumul tăiat în regie, iar pe de altă parte s'a urmărit perseverent ca lemnul tăiat în regie să fie prelucrat tot în regie, iar desfacerea la consumator să se opereze direct, excluzându-se intermediarii.

Pentru aceasta a fost nevoie de investiții în fabrici, căi ferate etc., pe care conducerea Caps n'a ezitat să le facă, tocmai când întreprinderile forestiere particulare, din lipsă de fonduri și din cauza incertitudinei pieței, își restrângeau exploatările și își comprimau producția, închizând fabrici, licențiind muncitori etc.

Din cifrele ce urmează se poate urmări modul cum au evoluat valorificările în regie — lemn brut și industrializat — și prin antrepriză.

	1930	1931	1932|33	1933|34	1934|35
Vânzări, lemn brut .	252.998.217	305.793.276	524.137.124	601.069.716	699.836.611
„ pr. industrial .	52.194.410	76.615.260	79.698.078	116.890.127	146.435.880
Total regie . . .	305.192.627	382.408.536	603.835.202	717.959.843	846.272.491
Vânz. prin antrepriză .	307.171.178	174.299.205	149.552.490	75.859.067	129.680.357
Total din pr. lemnoase	612.363.805	556.707.741	753.387.692	793.818.910	975.952.848

Plusul pe care ,,antrepriza" îl marchează în 1934/35, față de anul anterior, se explică prin aceea că în suma de mai sus sunt cuprinse și vânzările la cooperativele forestiere, a căror resurecție se datorește legei cooperației din 1935.

Intensificarea *regiei*, care a devenit axa în jurul cărei gravitează întreaga activitate a Casei Pădurilor Statului, este pe deplin justificată, dacă analizăm rezultatele obținute prin valorificare, din punctul de vedere al rentabilității.

Astfel, dacă considerăm anul bugetar 1 Aprilie 1934—31 Martie 1935 și cercetăm rezultatele înscrise în bilanțul respectiv, ajungem la constatarea că pe un m³. de lemn, socotit pe tulpină, *Statul* *incasează un preț mediu de rentă netă de 22,23 lei în cazul antreprizei și de 76,43 lei în cazul regiei.*

Ciferele constituesc, după părerea noastră, cea mai incontestabilă dovadă a superiorității regiei în exploatarea pădurilor Statului și necesitatea ce se desprinde de a lărgi aplicarea acestui sistem de valorificare.

Eforturile depuse de a se mări randamentul financiar al domeniului public forestier, n'a adus nici o lezare intereselor culturale ale pădurilor. Grija de a păstra și ameliora puterea de productivitate a *fondului forestier* a stat și stă tot timpul în planul preocupărilor organelor de conducere și îndrumare ale Ad-ției Pădurilor Statului. Din observațiunile făcute în cei cinci ani dela înființarea CAPS, s'a ajuns la concluzia că exploatarea în regie se armonizează mult mai bine cu conservarea și cultura pădurilor, și că pe această cale se evită reeditarea conflictului dintre intereseele capitalistului-exploatator și pădurea românească, care totdeauna s'a rezolvat în devafoarea celei din urmă.

O confirmare a celor arătate de noi o constitue sumele cheltuite pentru împăduriri, pepiniere, ameliorări etc. dela 1 Ianuarie 1930 până la 31 Martie 1935, pe exerciții bugetare:

Ex. bugetare	1930	1931	1932/33	933/34	1934/35
Lei . . .	14.038.849	14.160.810	15.795.225	16.781.823	23.622.628

Enunțând principiile de bază ale conducerii Casei Pădurilor Statului am arătat că simultan cu mărirea veniturilor, s'a căutat să se comprime și cheltuelile și anume acele de administrație. Astfel, cheltuelile de administrație din 1934/35 sunt de 129.661.342 lei față de 268.428.544 lei în 1930, ceeace denotă o reducere mai mare de 50%.

Cheltuelile de exploatare, care sunt de fapt cheltueli de producție, și se recuperează odată cu vânzarea materialelor în al căror preț de cost intră, se prezintă, cum e de altfel, în continuă ascendență:

Ex. bugetare	1930	1931	1932/33	1933/34	1934/35
Lei . . .	61.001.997	118.9[illegible]6.536	233.361.476	396.798.509	459.303.419

Realizările inregistrate de Administrația Pădurilor Statului — și care se reliefează și mai puternic dacă ne raportăm la conjunctura anormală ce străbatem — *fac dovada că drumul pe care este indrumată gospodăria pădurilor Statului este cel bun. Rămâne ca metodele intrebuințate până în prezent să fie revizuite și ca tot ce ar constitui o cauză de pierderi sau prejudicii să fie inlăturat.*

In prezent, organele conducătoare ale CAPS-ului sunt preocupate de:

raționalizarea exploatărilor, printr'o majorare a procentului lemnului de lucru;

industrializarea la maximum a esențelor tari, în special a stejarului din tăieri;

înființarea unui număr de fabrici de cherestea regionale, la care să se colecteze orice cantitate de lemn de lucru;

întocmirea unui program de investiții — căi ferate, fabrici, etc. prin care să se poată pune în valoare pădurile socotite până astăzi inaccesibile.

EXPLOATAREA IN PADURILE INSTITUȚIUNILOR ADMINISTRATE DE STAT

de D. Grozescu
Subdirector al Regimului Silvic

Legea publicată în Monitorul Oficial No. 140/924, enumeră la art. 14 pădurile ce se administrează de Stat, pe lângă cele ale moșnenilor, asupra cărora Statul mai mult sau mai puțin își exercită numai un drept de tutelă.

Cea mai mare parte din aceste păduri se găsesc în ținuturile alipite, care au fost supuse în timpul ocupației Austro-Ungare unui regim de tutelă.

Procentul însemnat ce-l ocupă aceste păduri în domeniul forestier al țării, circa 40%, în urma reformei agrare, precum și sub imperativele nouei politice de Stat, în urmărirea progresului în domeniul culturii pădurilor, cer o preocupare mai deaproape pentru realizarea ideii de economie forestieră rațională și la această categorie de păduri.

Din o sumară cercetare în trecutul lor se poate constata că ele erau imaginea unei gospodării îngrijite, care se resimţea de mâna forte a Statului.

Este suficient să ne oprim asupra pădurilor Fondului Grăniceresc din Năsăud, a Fondului Bisericesc Ort. Român din Bucovina, al Comunităţii de Avere din Caransebeş, al multor comune, etc., ca să ne lămurim, efectul controlului sever şi eficace al Statului, alături de ideea de respect al legilor fără şovăială, din partea proprietarilor respectivi, prin starea mai bună în care se aflau aceste masive păduroase mai înainte.

Organizaţia noastră — nu aceea referitoare la legiuirile silvice — îngăduie amestecul unor organe nepregătite în administrarea pădurilor şi amestecul lor s'a tradus întotdeauna prin exploatări desordonate, prin tăeri peste puterea de producţie a pădurilor, în scopul de a se realiza maximum de venituri.

La pădurile comunale, composesorale, moşneneşti, instituţiuni publice, în afară de amestecurile străine şi necompetinte, consecinţă a slăbirii autorităţii de Stat, — se mai adaogă pentru a spori răul — situaţia şi întinderea acestor păduri.

Pădurile multora din aceste autorităţi, în special comune, biserici, etc. formează unităţi mici cu exploatări de sine stătătoare, situate uneori la distanţe mari de raza comunelor, consecinţă a concepţiei reformei agrare.

Rămâne de cercetat avantajul economico-social şi naţional al acestei stări. E sigur însă că interesul pădurăresc a suferit considerabil.

Noui, mici proprietari, sub imboldul lipsurilor de tot felul, de cele mai multe ori reale, dar destul de deseori şi pretextate, sunt în veşnică căutare de bani, de fonduri pe care le cer pădurii.

Exploatările nu au mai ţinut seamă de creşterile anuale, s'a atacat capitalul lemnos pe care l'au transformat în numerar, cu o tendinţă din ce în ce mai accentuată pentru scoborârea revoluţiilor lungi la revoluţiile de crâng.

Toate aceste mici unităţi forestiere sunt provenite din divizarea marilor masive, cari se puteau încadra mai uşor în principiul, că progresul, în domeniul culturii pădurilor, trebuie privit şi prin prizma intereselor economiei naţionale.

Ne găsim astfel în faţa faptului că pădurile de odinioară cari dădeau proprietarilor lemnul de dimensiuni mari, cari împlineau atât nevoile interne cât şi cele de export şi constituiau un isvor de câştig, astăzi abia pot satisface nevoile multiple ale gospodăriilor rurale.

Spiritul accentuat negustoresc, dar puţin forestier gospodăresc, ce se constată de câtăva vreme, se explică în mare măsură, când ne gândim că acum comuna, composesoratele, moşnenii, în ce priveşte cele pădurăreşti, nu au să asculte numai sfatul personalului silvic, ci şi pe acela al propagandiştilor cooperatori şi îndemnul organelor Ministerului de Interne, care fiecare exercită atribuţiuni în legătură cu proprietatea păduroasă respectivă.

Conducerea cu 2 şi 3 stăpâni, e o conducere slabă prin definiţie; prin aceasta este slăbită şi autoritatea de Stat.

De aceea caracterul exploatărilor, în genere la toate pădurile administrate de Stat, este azi sub orice critică.

Exploatările tind a nu mai ţine cont de puterea de producţie a solului şi nu ţin nici măcar pas cu mersul replantărilor.

Lemnul de dimensiuni mari şi de calitatea bine recunoscută plaiurile româneşti, dispare, şi cu el şi bogăţia munţilor noştri.

Trebuie o reacţiune. Ea poate să vie dela schimbarea concepţiei asupra felului cum trebueşte exercitată autoritatea de Stat în general — şi aceasta iese de sub controlul nostru —, dar poate să vie şi dela Corpul Inginerilor silvici, dacă, în sfera lor limitată de activitate, vor pune mai multă hotărîre întru apărarea intereselor pădurii şi în special întru îngrădirea mersului exploatărilor la normele severe ale ştiinţei.

Se înţelege însă, că ei nu pot privi izolată problema exploatării, deşi până la urmă tocmai pentru bunul ei mers vor consacra toate sforţările lor. Vor trebui în paralel să se preocupe ca exploatările reduse la proporţii judicioase să fie totuşi cât mai rentabile, să aducă proprietarului beneficii cât mai mari.

Aceasta este chiar condiţia pentru a putea ajunge la reducerea exploatărilor, acolo unde ele se cer cu insistenţă şi în proporţii prea mari. Dar problema rentabilităţii este la rândul său legată de ideia unei culturi intensive, de aceea a ameliorării arboretelor şi de producerea lemnului de dimensiuni mari. Va fi deci cazul să practice introducerea celor mai preţioase esenţe în masivele pure de fag, cum ar fi bradul; — să se cerceteze posibilitatea culturii pinului acolo unde solul i se potriveşte; să se accentueze asupra regenerărilor naturale care prilejuiesc cheltuieli mai puţine şi fac rentabile exploatările; în fine să examineze eventual putinţa de a introduce chiar grădinăritul care va permite recoltarea de material de toate dimensiunile, — deci și pentru lucru — și o regenerare naturală ieftină —; aceasta bine înțeles, dacă vor exista drumuri suficiente cari să permită acest tratament relativ pretențios. Dealtfel problema drumurilor trebuie să preocupe deopotrivă pe inginerul silvic; ele pot ridica rentabilitatea pădurii în proporții mari și pot fi construite așa ca cheltuielile să nu apară greu de suportat dacă se știe servi prin acelaș drum și interesele agricole și pastorale; în acest caz exploatările ar putea suporta prelevarea unei sume de 3—4% asupra brutto-ului anual, pentru investiții progresive.

Problema cum se vede e complexă. Se cere înțelegere, se cere vedere în viitor și energie pentru afirmarea autorității de Stat, din care silvicultorii dețin o parte însemnată.

GOSPODĂRIA PĂDURILOR STATULUI IN LUMINA CIFRELOR

de **Anton Atanasescu**
Insp. G-ral Silvic

Rezultatele strălucite ale exploatărilor în regie practicate în pădurile statului, în ultima epocă de grea cumpănă pentru economia națională, au consacrat acest sistem de exploatare ca singurul potrivit pentru gospodăria acestor păduri.

Căci iată ce spun cifrele :

In anul 1934/35 s'au valorificat din pădurile statului 7.245.386 m^3 lemn, din care 61,2%, adică 4.432.376 m^3 în regie și 38,8% adică 2.813.010 m^3 în antrepriză.

S'a obținut 846.272.491 lei, adică 86,7% din total pentru produsele valorificate în regie și numai 129.680.357 lei, (13,3%) pentru cele valorificate în antrepriză.

Prețul mediu de vânzare a fost de 134,70 lei/m^3. Socotindu-l însă separat, prețul mediu pentru regie este de 190,92 lei/m^3 pe când pentru antrepriză numai 46,13 lei/m^3.

Scăzând din aceste prețuri toate cheltuielile: de administrație, de ameliorare, de exploatare (numai la regie) și beneficiul net, a rămas pentru tezaurul public (renta):

76,43 lei/m^3 pentru regie, și numai
22,23 lei/m^3 pentru antrepriză.

Continuând cu cifrele, amintim că în acest an, folosul pe care Statul l-a avut pe urma pădurilor se socoteşte la 291.651.261 lei şi anume :

262.694.955 lei în numerar și furnituri de materiale,
24.870.767 lei în investiții,
4.085.539 lei în cumpărări de păduri.

Dacă valorificarea produselor s'ar fi făcut numai în antrepriză, socotind după prețul mediu arătat mai sus, i-ar fi revenit statului numai 161.064.930 lei, adică aproape numai jumătate. Dar şi acest venit ar fi fost foarte problematic,

1) pentrucă cumpărând pe credit lemnul necesar instituțiilor sale, Statul ar fi suportat, fără îndoială, majorări de preț şi

2) pentrucă — după cum se poate observa din mersul licitațiilor ţinute de CAPS — din cauza conjuncturii, o parte din materiale (parchete) su s'ar fi putut valorifica.

De regie se mai leagă și alte avantaje, pe cari astăzi nu le socotim în bani, dar ale căror fericite efecte nu vor întârzia prea mult. In regie, conflictul permanent între pădure (interesele proprietarului) şi interesele antreprenorului-capitalist, își găsește o definitivă rezolvvare. Dovada cea mai bună ne-o dă mersul lucrărilor de împădurire și regenerare executate de CAPS în ultimii ani.

Să mai amintim de rolul pe care l-a avut regia, și îl are încă, pentru naționalizarea industriei forestiere? Datorită ei avem azi excelenți conducători de fabrici, de căi ferate, de instituții comerciale, etc.

Antrepriza a fost cauza ruinării pădurilor noastre; regia le reface, le păstrează, le ridică valoarea.

Nu e nevoie să mai insist. Aceste avantaje s'au discutat și altă dată. Şi parcă totuşi este nevoie să se repete că, cel puţin în starea de azi, renunţarea la regie, oricari ar fi obstacolele, ar însemna o lipsă totală de spirit gospodăresc și nesocotirea însăşi a intereselor statului.

Cele mai de seamă obstacole pe care le întâmpină regia sunt: lipsa unui capital de rulment suficient şi imposibilitatea de a obține la timp banii pentru materialul furnizat autorităților. De fapt, CAPS dispune de un capital de rulment destul de însemnat. Bilanțul pe 1934/35 arată la acest capitol suma de 477.747.963 lei și prevede o majorare a lui pentru anul următor, cu 55.776.480 lei. Cauza lipsei de numerar, de care s'a resimțit atât de mult CAPS, trebuie căutată în vânzările pe credit, a căror valoare se ridică, la 31 Martie 1935 la 350 milioane lei.

Restrângerea acestui fel de vânzare ar asigura o mai bună circulaţie a capitalului, şi ar evita multe riscuri.

Inchei, repetând: In interesul economiei naţionale, în general, şi al celei forestiere, în special, este ca exploatarea în regie a pădurilor statului să fie extinsă, în nici un caz comprimată.

PREŢ ŞI RENTABILITATE

de Ing. Horia Manole

In ultimul timp, din cauze complexe, un val de scumpete s'a năpustit în viaţa noastră economică. Cea mai mare parte a articolelor de consum a suportat o urcare considerabilă, cu excepţia lemnului, căruia nu îi este dat a se bucura de o sporire a valorii lui.

S'ar părea că e vorba de un paradox, şi, cu orice preţ, el trebue elucidat. Cum se poate ca lemnul, a cărui rărire treptată este incontestabilă, să nu aibe valoarea de schimb pe care ar trebui s'o aibe ?

Cum se face că această „marfă", de care omenirea nu se poate dispensa, n'a luat parte la urcările generale din ultimii doi ani ? Unde este explicaţia acestui fenomen ?

Ce a trebuit să se întâmple, pentru a se înregistra o asemenea stare de lucruri ?

De când lumea a guvernat legea cererii şi ofertei, în materie economică, niciodată ea n'a putut fi ocolită. Cerere de lemn este, atât cât nevoile consumului reclamă. In gospodăria noastră dela ţară lemnul nu va putea fi curând substituit, prin ciment, cum s'a întâmplat la oraşe, sau prin fier.

Deasemeni, în orientul apropiat situaţia este aceiaşi. Multă vreme, prin urmare, lemnul va fi reclamat, şi el se va exploata din pădurile din ce în ce mai reduse, ca întindere, şi, totuşi, preţul este aproape invariabil, căci dacă se va ţine seama de devalorizarea leului, intervenită în ultimii ani, se poate conchide că preţul actual al lemnului este mai mic, decât acela pe care îl avea în timpul crizei de apocaliptică profunzime. M'am referit la anii 1930—33.

Pentruca materialul acesta să se ofere în condiţii atât de rele, înseamnă că se întâmplă una, sau mai multe, din următoarele ipoteze :

1. — Oferta lemnului brut este prea mare, în raport cu cererea.

Pentruca acest fapt să se producă, de bună seamă că exploatările, în păduri, trec cu mult peste posibilităţi, deoarece suprafeţele forestiere, rămase, după exproprieri, în nici un caz nu pot să îngădue o ofertă atât de mare, în material lemnos.

2. — La exploatările curente, ce se fac în baza amenajamentelor exacte, se adaogă acelea denumite ,,exploatări în delict" şi care sunt frecvente în pădurile composesorale din Ardeal.

3. — Sub presiunea nevoilor de bani proprietarii fără rezerve de capitaluri, admit să-şi vândă parchetele, cu orice preţ, indiferent de rentabilitatea pădurii respective.

In astfel de condiţiuni, desigur, nu mai poate interveni nici un fel de calcul. Ideea de preţ şi rentabilitate — distincte ca noţiuni — cade pe planul al doilea.

Dar, faptul acesta este de o excepţională gravitate. A lichida parchetele, oricum, numai pentru ,,a prinde un ban" este o concepţie de întreprinzător pe pragul falimentului. Din punct de vedere personal. Sub raportul economiei generale, vânzările făcute sub asemenea auspicii, produc o pauperizare ce ne va situa, în curând, alături de unele triburi africane.

De multă vreme emiteam părerea unei înţelegeri, unui acord, între proprietarii forestieri, cu privire la găsirea mijloacelor potrivite, pentru a ridica valoarea lemnului acolo unde trebue să fie.

Statul, fiind cel mai mare proprietar forestier, are tot interesul să canalizeze un acord de preţuri. Atât în privinţa sporirii valorii la propriile lui păduri, cât şi în privinţa fiscală, care n'ar întârzia să-şi exercite dreptul, la cota-parte din venituri.

Este inadmisibil să se vorbească, în anul 1935, de 60—70 lei m. c. de brad în picioare, când leul de hârtie este în raportul de 1/60 faţă de leul antebelic, faţă de leul aur.

Este de neînţeles, pentru cine vrea să analizeze, ca în anul 1935 să se vândă la fabricile de cherestea un metru cub de lemn rotund molift, cu 350 lei hârtie, adică cu lei 4 — patru lei! — aur.

Şi tot atât de inexplicabil este ca un metru cub de cherestea de brad să se vândă în capitală, azi, cu 900 lei (marfă de construcţie), ceeace reprezintă 15 lei dinaintea războiului.

Se macină pădurile absolut fără rentabilitate.

Dacă s'ar face o analiză grafică, comparativă, oricine ar putea să constate, regimul de exploatare colonială, ce se aplică pădurilor noastre.

Ceeace apare, însă, ca un fapt cu totul curios este că statul, care a făurit legi cu privire la conversiune, la apărarea viticulturii, la promovarea agriculturii, la apărarea excesivă a minelor ; etc. etc.; acelaş stat — proprietar el însuşi de păduri întinse — se absentează dela politica de salvgardare a economiei forestiere.

Nu mai e timp de gândit. In această direcţie trebue lucrat cu extremă urgenţă, pentruca ţara să mai poată profita ceva de pe urma puţinului ce a mai rămas.

GREUTAŢILE EXPLOATĂRILOR IN REGIE LA PĂDURILE STAŢULUI

de Ing. C. C. Emanoil

Nu am pretenţia că voi putea găsi soluţii, prin aceste câteva rânduri, la neajunsurile ce rezultă din faptul că în gospodăria noastră silvică, se lucrează aşa de extensiv. Rostul acestui articol este de a semnala, într'o epocă proprie pentru această observaţie, că de multe ori cultura extensivă, pe lângă pierderile inerente oricărei lucrări de asemenea natură, poate să aducă şi însemnate pagube materiale.

Reaua gospodărie a Statului, care stă într'o apreciabilă proporţie la baza crizei din ţara noastră, l-a pus în imposibilitatea de a face faţă tuturor nevoilor. Din această cauză şi printr'o înţelepciune de ultimă oră, a nu ştiu cărui mare dregător dela Ministerul de Finanţe, s'a ajuns, ca toate instituţiile de Stat să fie aprovizionate cu combustibilul lemnos necesar, de către Administraţa Pădurilor de Stat.

La această soluţie nu s'a ajuns decât după ce s'a constatat că punga Statului goală nu mai poate plăti lemnele pe care vânzându-le la licitaţie prin Casa Pădurilor, le cumpără apoi de pe piaţă dela intermediari, prin diferitele ministere, Direcţiuni sau Servicii, etc. cu preţ dublu dacă nu triplu. Se încheie de atunci anual o convenţie cu Ministerul de Finanţe, prin care Casa Pădurilor trebuie să furnizeze Instituţiilor de Stat lemnul necesar pentru încălzit.

După tăerea cantităţii necesare pentru aprovizionarea instituţiilor a fost pentru Administraţia Casei Pădurilor o lucrare uşor de executat, din chiar primul an al convenţiei, când deci nu aveà pregătit aproape nimic în acest scop, transportarea lemnului din pădure la gări sau direct la domiciliu, a întâmpinat, în toți anii, greutăți determinate de două cauze, care de atunci se mențin mereu pe primul plan :

A) Lipsa de bani în general şi în special la epocile favorabile pentru transporturi și

B) Lipsa de drumuri în pădure și până la pădure, cari din această cauză sunt inaccesibile în anumite perioade ale anului.

A) *Lipsa banilor.*

Imi dau seama cât de ușor se poate face critica unei Administrații sau conducătorilor ei, de către unii oameni care nu sunt cuprinși în vâltoarea greutăților pe care le are acea Administrație. De aceia eu mă voi feri să fac critică. Cum am arătat mai sus, semnalez numai unele inconveniente care, cu puțină bunăvoință și cu hotărîre, s'ar putea înlătură.

In chestiunea alocării fondurilor necesare lucrărilor de exploatare, nu voi intra în amănunte, deoarece ea va constitui, desigur, în cadrul discuției problemelor la ordinea zilei, preocuparea altor camarazi care se ocupă mai îndeaproape de ea.

Eu semnalez numai necesitățile unui program anual, care s'ar putea aplica, fără modificări dela un an la altul și care ar trebui să prevadă :

1) Alocarea de sume maxime în lunile Aprilie, Mai și o parte din Iunie, până când încep muncile agricole, pentru a se putea face depozite în gări și în alte centre ușor accesibile, folosindu-se astfel drumurile destul de bune din această epocă a anului și faptul că sătenii nu sunt prea ocupați cu muncile agricole.

2) Incheierea unei convenții cu Administrația CFR. pentru efectuarea de transporturi în schimb de furnituri de materiale necesare acelei instituții și executarea acestor transporturi în cât mai mare procent în epoca Mai—Septembrie spre a se profita de tariful redus.

3) Intensificarea la maximum a tăerilor în epoca Septembrie-Decembrie, pentru ca să se poată, în caz favorabil, profita de drumurile de îngheț sau pe zăpadă care sunt mai ușoare și deci și mai ieftine decât cele din Aprilie-Iunie. Administrația îngrijind, în acest caz, să aibă pregătite toate sumele necesare atât pentru tăieri cât și pentru transporturi.

4) Incheierea convenţiei cu Ministerul de Finanţe să se facă neapărat cel mai târziu în luna Mai, pentru ca fiecare Direcţiune să-şi poată face repartiţia materialului după un plan bine chibzuit şi stabilit în funcţiune de cantitatea de materiale de care dispune în fiecare regiune.

B) *Lipsa drumurilor.*

Dacă în chestiunea dela punctul precedent s'au putut da indicaţiuni care, cu un efort susţinut de câteva luni, s'ar putea pune în practică, în chiar anul următor, în această a doua chestiune nu se pot face decât planuri de viitor.

Inzestrarea masivelor păduroase principale cu reţele de drumuri care să le facă accesibile, sau cât mai accesibile, este o operă mare şi de aceia şi de lungă durată. Ea trebuie începută în regiunile unde este strict necesară şi într'o proporţie care să nu depăşească capacitatea de lucru şi de plată a timpurilor actuale, care vor mai dura încă în nesiguranţă.

Nu este cazul să arăt, în cadrul acestui articol, nici proporţia acestor reţele de drumuri în raport cu suprafaţa păduroasă şi nici sistemele de împietruire ce ar fi de utilizat. Aceste elemente vor fi, desigur, variabile în funcţiune de consideraţiunile locale ale fiecărui punct. Ceeace mă preocupă aci, este să arăt că lipsa lor a pus Administraţia noastră în situaţii grele, care, în general, au fost şi în anii precedenţi, dar care nu s'au putut evidenţia până acum, din cauza împrejurărilor mai mult sau mai puţin favorabile.

Iarna actuală cu clima ei excepţională, a fost un greu impas pentru Administraţia Pădurilor. Lipsa zăpezii şi a îngheţului şi apoi ploile, destul de abundente, dela sfârşitul lunii Decembrie şi până acum, a făcut imposibil accesul, în cea mai mare parte, din păduri. Această stare de lucruri, a găsit o bună parte din Ocoale, cu depozitele din gări, fără lemne, aşa că azi nu toate unităţile exterioare au putut completa stocurile de lemne de foc pe care le aveau de furnizat la diferitele Instituţii de Stat, deşi suntem la mijlocul lunii Februarie şi, deci, spre sfârşitul iernii.

Dar neajunsurile cauzate de lipsa drumurilor, nu se soldează numai prin paguba ce ar putea să rezulte din neexecutarea convenţiei cu Ministerul de Finanţe. Incasările din vânzările care s'ar fi putut face la pădure, la consumatorii locali, nu s'au putut realiza, în mare parte din aceeaşi cauză.

Iată, dar, cum, în anul acesta, din cauza lipsei de drumuri pacticabile, transporturile dela pădure, au fost aproape inexistente, în ultimele trei luni, şi, drept consecinţă, activitatea întregii Administraţii a fost aşa de redusă, încât, acum, la sfârşitul anului, când trebuesc fonduri importante pentru acoperirea plăţilor pentru lucrările diferite executate în vederea încheierii anului financiar, Direcţiunile Regionale nu fac încasări nici pentru acoperirea cheltuielilor curente.

Se înţelege că dacă ar fi existat suficiente drumuri bune, în unele regiuni forestiere, pe a căror producţie se bazează Direcţiunile, în aprovizionarea centrelor importante de consum, inconvenientele semnalate nu ar fi fost aşa de grele. De aceia Administraţia trebuie să înceapă înzestrarea acestor regiuni cu drumurile cele mai potrivite pentru evitarea neajunsurilor întâmpinate până acum.

Nu voi face aci înşiruirea tuturor pădurilor care ar trebui înzestrate cu instalaţii de transport. Dar tot mă tentează ideia de a propune, să se dea Direcţiunilor Regionale fondurile necesare, reprezentând, de exemplu, 15% din veniturile tuturor ocoalelor din Direcţiunea respectivă cu un venit netto mai mare de $3^1/_2$ milioane, care să se utilizeze pentru construirea diferitelor mijloace de transport pentru pădurile din ocoalele respective. Aceste lucrări ar fi de mare folos şi cu mult câştig. Incercări practice care să facă proba economiei acestor lucrări nu lipsesc. Astfel: ocolul Văleni a făcut un jilip de câţiva km. pe care l-a amortizat într'un singur an, cu posibilitatea de 5000—6000 steri a unei serii, iar jilipul va fi utilizat încă 4—6 ani, cu neînsemnate reparaţii. Ocolul Sinaia a amenajat pe Valea Rea, la Piscul Cânelui, un drum de circa 1½ km. făcând apărători contra apei. Pentru aceasta a cheltuit circa 20.000 lei, bani pe care îi va recupera cu posibilitatea unui singur an (3000 steri şi 1000 m. c. lemn lucru), iar drumul va servi încă mulţi ani de acum încolo. S'a făcut calculul pentru instalarea unei căi ferate înguste în ocolul Tisău, de circa 20 km. lungime, şi există posibilitatea de a se amortiza lucrarea în cel mult 10 ani. (Dela întocmirea amenajamentelor care au stabilit pentru acest ocol o posibilitate anuală de circa 60.000 steri şi 15.000 m. c. lemn de lucru, nici odată nu s'a putut valorifica întreagă această posibilitate, din cauza greutăţii de a transportà lemnele pe drumurile existente). Şi exemplele s'ar putea continua încă.

Rezultă, aşa dar, din cele de mai sus, că în orice regiuni şi la orice pădure este necesar un mijloc de transport. Este util deci, ca fiecare conducător, Şefi de Ocoale, Directori Regionali şi conducători din Centrala Casei Pădurilor să-şi facă un punct de onoare şi o datorie imperioasă de a fi iniţiatorul sau susţinătorul construirii unui mijloc de transport la o pădure.

Lipsa fondurilor, este adevărat, este o piedică, dar cu insistenţă şi mai ales cu pricepere, ea se poate înlătura.

Dar cu propunerile făcute mai sus, chiar în cazul fericit când ar fi puse în practică, nu vom lichida nevoile actuale şi, mai ales, nu vom putea preîntâmpinà inconvenientele pe care le-am semnalat mai sus, dacă şi în anii viitori, vom avea o iarnă ca aceea de acum.

Până la creearea reţelei de drumuri de care am vorbit, este necesar să se recurgă la alte mijloace care să pună Administraţia cât mai la adăpost de aceste necazuri.

Mijlocul cel mai la îndemâna oricui, este următorul: Să nu se mai fasoneze lemnele de foc la tulpină, ci să se aducă direct la linia somieră sau la marginea pădurii. Să se utilizeze, aşa dar, pentru transportul lemnelor prin pădure, epoca uscată dela sfârşitul verii (Septembrie) şi începutul toamnei (Octombrie şi Noembrie). In afară de avantagiile culturale, de care nu mă ocup acum, se evită drumul noroios din pădure (uscat numai în această epocă a anului), care pe o lungime de 500—600 m. istoveşte vitele mai mult decât un drum bun de 10 km. — sau unul mediocru pe 3—4 km. Din aceeaşi cauză, capacitatea de transport este redusă la minimum, deşi preţurile sunt mai ridicate (în ocolul Tisău, care se găseşte în condiţiuni cu totul defavorabile din punct de vedere al stării drumurilor, cărăuşii au cerut un spor de 700—800 lei la vagon — 60-70% — pentru a continuà transporturile în ultima vreme).

Dacă lemnele se scot din vreme la drumuri mai utilizabile se înţelege că o parte din greutăţi sunt învinse.

Această lucrare se poate trece de fiecare ocol în programul anual de lucru. Deşi se scumpeşte costul materialului cu câţiva lei la fiecare ster, lucrarea este totuşi de executat, pentru că suma cheltuită se recuperează la alte cheltuieli.

In Direcţiunea Bucureşti această lucrare a fost pusă deja în practică la câteva ocoale.

Ea însă nu este necesară decât în regiunea de câmpie iar la deal numai acolo unde lemnele nu se corhănesc (tulesc sau coboară) cu cioaclele (sănii de mână), jilipuri fixe sau portative, uscate sau de apă.

In afară de această măsură, care singură nu poate aduce un aport cu efecte prea vizibile, mai sunt de recomandat o serie de măsuri de gospodărie internă a ocolului. Acestea nu se pot executa însă decât cu înţelegerea cuvenită din partea Direcţiunei şi a Administraţiei Centrale.

Ocolul trebuie să aibă mijloacele necesare, în speţă fonduri suficiente, pentruca :

1) Până la finele lui Noembrie să aibă cel puţin 80% din posibilitatea ocolului, fasonată, exploatările urmând să înceapă în primele zile ale lunei Septembrie.

2) In cursul iernii să facă transporturi, fie la depozite, fie la gări, fie în centrele de aprovizionat.

3) In primele trei luni ale anului să dea maximum de intensitate la transporturile pe CFR., pentru a se putea folosi tariful scăzut şi pentruca până în epoca manevrelor de toamnă şi începerea transporturilor de cereale, ocoalele să aibă cea mai mare parte din transporturi făcute.

Este dela sine înţeles că executarea promptă a acestor lucrări necesită, pe lângă existenţa unui program clar, şi obligativitate pentru forurile conducătoare de a îngriji ca să se execute punctele programatice trecute la aliniatele 1—4 dela punctul A.

⁂

In expunerea celor de mai sus, am avut grija de a nu pluti cu capul în nori, şi de a nu face propuneri bune de pus în romane.

M'am sprijinit pe realităţile de care m'am lovit la tot pasul şi de aceia am şi afirmat cu atâta convingere că toate propunerile sunt realizabile, dacă fiecare dintre noi depune stăruinţă, intenţie bună şi entuziasm. Şi la membrii Corpului Silvic aceste calităţi se întâlnesc într'o măsură care depăşeşte chiar aşteptări optimiste. Trebuiesc însă şi conducători buni care să ştie să ceară, dar să şi recompenseze ; nu numai decât cu bani, dar cel puţin cu vorbe de încurajare.

Personalul silvic bine condus a dovedit, în primii ani de regie intensă, că au ştiut, cu prisosinţă, să facă faţă cerinţelor legilor pe baza cărora s'au extins regiile în aproape toate pădurile Statului.

E acum rândul conducătorilor să facă dovada, că pot şi ştiu să obţină mijloacele necesare spre a le pune la îndemâna organelor din afară, pentruca să poată duce la bun sfârşit lucrările de regie, fără de care astăzi nu are raţiunea de a exista, nici Casa Pădurilor şi nici personalul pe care-l are.

Regia, deocamdată aşa, mai târziu extinsă la maximum, trebuie să fie crezul oricărui inginer silvic, atât indiviual cât şi ca membru al Corpului Silvic.

Astfel, cum am mai spus, nu avem raţiunea de a fiinţa ca un corp organizat, în cadrul Statului.

Cei care nu s'au pătruns până acum de acest fapt, trebuie să înţeleagă că formează, pentru Administraţie şi pentru Corp, un lest, care mai curând sau mai târziu, va fi scos afară de realităţi.

REFLECŢIUNI CU OCAZIA INCHIDERII ANULUI BUGETAR

de Ing. Matei Pandrea

La 31 Martie se închide anul bugetar şi odată cu aceasta, trebuie să încheiem exploatările anului curent. Vom proceda la verificarea inventarului pe teren, pentru a se putea întocmi bilanţul, din care se va vedea rezultatul activităţii acestui an.

Spre a putea ajunge aici, trebuie să lichidăm toate plăţile pe care le avem de făcut pentru materialele exploatate, plăţi care acum sunt mai însemnate ca oricând, din cauză că aceasta este perioada când se fac cele mai multe inventarieri ale materialelor tăiate şi fasonate. Pe lângă aceste plăţi avem de achitat şi o mare parte din cheltuielile de transport ale materialelor destinate autorităţilor publice, în contul redevenţei. Acestea reprezintă un cuantum foarte însemnat, deoarece transporturile sunt încă în toiu. Lucrul se explică prin aceea că, pe de o parte contractele cu autorităţile s'au încheiat târziu, aşa că nu s'a putut profita de vremea favorabilă transporturilor, iar pe de altă parte iarna aceasta cu totul excepţională nu a permis intensificarea transporturilor la timpul oportun.

Pentru satisfacerea cheltuielilor de exploatare, Casa Pădurilor a aprobat Direcţiunilor, în primul trimestru al anului, câte un avans de la art. 99 al bugetului, avans destinat să servească drept fond de rulment. Cu acest avans trebuie să se plătească o parte din lucrările efectuate, după care actele justificative înaintate la Casa Pădurilor să fie ordonanțate — pentru suma pe care o reprezintă.

Se ştie că azi, din cauza rigidităţii măsurilor excepţionale financiare, un dosar cu acte justificative nu poate să fie ordonanțat de Casa Pădurilor în mai puţin de 3 luni de la aprobarea avansului. In prima lună abia se face ordonanțarea, expedierea sumelor la ocoale, plata lucrărilor la exterior și apoi întocmirea actelor justificative. După aceia se așteaptă trecerea la ocol a Insp. de Control, care face recepţia lucrărilor executate și verificarea actelor. Astfel, de obiceiu abia la finele celei de-a doua lună, Direcţiunea intră în posesia actelor, bineînțeles, dacă Insp. de Control și-a respectat itinerariul lunar. In cazuri defavorabile, actele pot ajunge la Direcţie și după 4 luni.

La Direcțiune se face o amănunțită verificare a actelor din punct de vedere technic, confruntându-se cu programul de lucru și aprobările date de Direcţie. Sunt verificate apoi și din punct de vedere financiar, cercetând dacă actele sunt bine însumate și operate în scriptele de gestiune, și dacă sunt conforme cu bugetul și legile Contabilității Publice, Timbrului, Asigurărilor sociale, etc.

In mai puțin de 2 săptămâni nu pot pleca aceste acte de la Direcţii la Casa Pădurilor, vorbesc de cele complecte pentrucă cele incomplecte mai așteaptă. La centrala Casei Pădurilor își fac iarăşi un stagiu de 2—4 săptămâni, în care timp se verifică din punct de vedere bugetar, se trimit la Ministerul de Finanțe, se supun aprobării D-lui Administrator, se trimit la viza Consilierului Controlor, la angajare, la ordonanţare și în fine din nou la viza Consilierului Controlor, după care se procedează la plată. Dacă admitem deci că acest avans se poate rula în 3 luni și socotind că primul avans se aprobă și se plătește chiar la începutul lunii Aprilie (ceiace nu s'a întâmplat până acum nici odată), urmează că el poate fi rulat de cel mult 4 ori pe an. Aceasta în cazul fericit, când Casa Pădurilor are disponibil pentru plata ordonanţelor sau mai bine zis, când Direcțiunea respectivă a avut grijă să-și strângă veniturile necesare pentru acoperirea ordonanţelor. Căci și Casa Pădurilor favorizează, într'o măsură oarecare, Direcţiunile cari aduc venituri mai mari, după cum și Direcțiunile la rându-le protejează ocoalele, cari produc mai mult.

Avansurile acordate de Caps au fost însă totdeauna prea mici. Așa, de exemplu, Direcţiunea București, a primit abia 6.500.000 lei şi aceasta destul de târziu. In a doua jumătate a anului expirat — 15 Noembrie — a mai primit încă 3.000.000, cu destinaţie pentru reprezentanţa comercială Galaţi. Insemnează că, cu toată bunăvoinţa, Direcţiunea Bucureşti nu poate acoperi cu aceste avansuri mai mult de 32.000.000 lei, rulând de 4 ori primul avans şi de 2 ori cel de al doilea.

In mod normal însă, Direcţiunea are nevoie la exploatări de cca. 48.000.000 lei anual. (Sunt ocoale cum este Cislăul, care la o singură plată lunară are nevoie de 500.000 lei).

Iată dar, că în felul acesta, la finele anului, ar urma să avem cca. 16.000.000 lei neacoperiţi. Direcţiunea însă în timpul anului este nevoită să recurgă la nenumărate artificii pentru a nu opri lucrările, fiindcă altfel încetează şi încasările, veniturile.

Cu toate acestea, o parte din cererile de bani se amână zi de zi, până spre finele anului. Acesta este încă un motiv, pe lângă cele arătate mai sus, care face ca în lunile Ianuarie—Martie, să se ceară cele mai însemnate sume de bani.

Dar acest maxim de cereri de bani corespunde unei epoci când vânzările sunt foarte scăzute, din cauză că iarna este pe sfârşite şi deci cererea de lemne (de foc) este mai mică. In anul curent s'a adăugat încă şi vremea caldă şi umedă, care a făcut şi menţinut drumurile impracticabile.

Ceeace este însă mai grav, e faptul că multe ocoale, cum sunt cele din jurul Capitalei nu mai au ce vinde, pentrucă o mare parte din materialele de calitatea I au fost angajate pentru autorităţile publice. Astfel, aceste ocoale, în loc de a aduce numerar în casa Direcţiunei, din contră cer noi sume de bani pentru transportul materialelor angajate la destinaţie. Astfel, Direcţiunea Bucureşti nu mai poate acoperi cu venitul său ordonanţele de plată emise de Caps pentru cheltuielile de exploatare.

Menţionez, că aci e vorba de veniturile încasate în numerar, deoarece veniturile totale se realizează aproape conform prescripţiunilor bugetare. Dar aceste venituri totale provin în mare parte din materialele date pe credit şi în special din materialele predate la autorităţile publice în contul redevenţei.

Casa Pădurilor (centrala) deasemeni duce lipsă de numerar. Probă este faptul, că ordonanţele emise nu pot fi plătite multă vreme, dacă nu se acoperă valoarea lor de Direcţiunea respectivă, prin vărsarea de venituri. Dar dovada cea mai evidentă o fac diversele ordine de constrângere, ce se primesc de la Caps, pentru vărsarea veniturilor, ultimul amintind chiar de inspecţii din partea organelor Ministerului de Finanţe. Măsuri zadarnice, deoarece astăzi nu mai sunt venituri.

Aşa dar, avem venituri, dar nu avem numerar, pentrucă există un dezechilibru între valorile realizate în numerar şi valorile realizate pe credit.

Casa Pădurilor în primul rând şi Direcţiunile în al doilea, trebuie să vegheze ca între valorile realizate în numerar şi valorile realizate pe credit, să se menţină un raport. Cu sumele ce se încasează în numerar, trebuiesc plătite cheltuielile ce se fac cu celelalte materiale vândute pe credit, şi în special cu cele predate la autorităţile publice. La acestea, cheltuielile de transport la domiciliu sunt foarte importante, întrecând adesea de 3—4 ori valoarea materialelor din pădure. Ele însumează banii numerar cheltuiţi cu tăiatul şi fasonatul, transportul din pădure, transportul pe calea ferată şi transportul la domiciliu.

Pe lângă aceasta, Casa Pădurilor trebuie să ţină seamă de Direcţiunile şi ocoalele, care au posibilitatea să-şi desfacă materialele pe loc şi imediat contra numerar. Aşa fiind, nu trebuie să angajeze aceste Direcţiuni sau ocoale în contracte cu autorităţile, ci să îndrumeze aceste contracte către Direcţiunile, respectiv ocoalele, cari nu au posibilitate de desfacerea materialului pe loc.

Mai trebuie să ţină apoi seamă, că există încă rezerve, cari nu pot fi exploatate din cauza lipsei căilor de comunicaţie. Ori astăzi, când Casa Pădurilor desface cantităţi importante de materiale, este momentul să-şi doteze şi aceste masive cu căi de transport (drumuri, zeonifere, căi ferate, etc.).

Fără un echilibru între valorile realizate în numerar şi cele realizate pe credit, zadarnice vor fi şi împrumuturile şi fondurile de rulment.

Cele dintâi nu se vor putea acoperi şi noi vom rămâne deschişi dela an la an, iar fondurile de rulment se vor epuiza aşa cum s'a întâmplat dealtfel atunci când le-am avut.

Ca să ilustrăm cele arătate mai sus, vom spune că, în general, Direcţia Silvică Bucureşti a menţinut în anii trecuţi acest raport, şi credem că va menţine şi în anul curent. Astfel, pe anul curent până la 31 Decembrie, ea a avut un venit brut de circa 100 milioane lei, din care circa 50 milioane lei s'au încasat în numerar.

In acelaş timp, cheltuielile ordonanţate de Caps sunt în total de circa 34 milioane lei deci Direcţiunea are la Casa Pădurilor un excedent vărsat de circa 16 milioane, din care ar putea să plătească astăzi cererile de bani ce se fac. Mai rămâne o cotă importantă, pentru acoperirea nevoilor bugetare ale Centralei Caps., Direcţiunea Bucureşti fiind una din cele care trebuie să contribuie cu cota cea mai mare la acoperirea acestor cheltuieli. Direcţiunea Bucureşti a făcut în anii trecuţi şi face în prezent toate eforturile pentru acoperirea bugetului, şi anume a intensificat exploatările în masivele care erau în inactivitate pe Valea Doftanei, pe Valea Buzăului şi în ocolul R. Sărat.

Astăzi se menţine încă destul de bine, cu toate că în timpul din urmă nu mai poate conta decât în parte pe Valea Doftanei, deoarece, aceasta s'a cedat Cooperativei.

Dintre ocoalele Direcţiei, numai Tisăul a rămas mai înapoiat, cu toată însemnătatea rezervelor de materiale lemnoase neexploatate ce are. Lipsa căilor de comunicaţie face ca acest ocol să nu aibă randamentul pe care-l poate da.

In concluziune putem trage următoarele învăţăminte pentru excutarea bugetului în viitor :

1) Să se caute a se menţine o justă proporţie între valorile realizate în numerar şi cele realizate pe credit, astfel încât, bugetul de cheltuieli să fie acoperit de valorile realizate în numerar.

2) Să se îndrumeze contractele cu autorităţile publice către Direcţiunile şi ocoalele cari nu au, sau dispun de mai puţine posibilităţi de desfacerea materialului, lăsând negrevate de aceste contracte, ocoalele, care au posibilitatea de realizări de venituri în numerar.

3) Să se ia toate măsurile, pentru creiarea de drumuri şi căi de transport forestiere, acolo unde acestea lipsesc, profitându-se de conjunctura favorabilă în care este astăzi Casa Pădurilor, când i se cer importante cantităţi de materiale lemnoase.

4) Contractele cu autorităţile să se încheie la începutul anului pentru a se putea profita de epocile când drumurile sunt practicabile, şi când costul transportului e redus.

5) Avansurile să fie ordonanţate, ca fonduri de rulment, — chiar dela începutul anului şi să fie suficiente, adică echivalente cu cota pe 3 luni, din cuantumul total al cheltuielilor prevăzute în buget.

6) Să se intensifice transporturile din pădure în cursul lunilor de vară. In acest scop, să se facă depozite în gări și în locuri accesibile lângă șosele, creindu-se în acest fel rezerve jentru cererile neprevăzute, cari ne vin iarna.

INVESTIŢII NOI IN VEDEREA EXPLOATĂRILOR

de Ing. Dr. D. A. Sburlan

Din cele 1.900.000 ha păduri proprietatea Statului, 800.000 ha, adică mai bine de 40%, nu aduc nici un venit. Din contră, trebuie să se cheltuiască din veniturile celorlalte, pentru ad-ţia şi paza lor. In multe ţări asemenea păduri nici nu intră în socotelile gospodărești, ci figurează doar ca o indicație statistică a resurselor de viitor.

In anul 1934/35 s'a realizat, din exploatarea pădurilor accesibile ale Statului, o cantitate de 7¼ mil. m^3 lemn comerciabil. O parte din acest material a rezultat din defrișarea pădurilor date pentru păşuni comunale. Cu toate acestea, nu putem să ne ascundem îngrijorarea, în fața faptului, că se scoate anual din pădurile accesibile mai bine de 6 m^3 lemn comerciabil pe hectar, adică 8 m^3 efectiv (inclusiv lemnul inutilizabil și pierderile la exploatare).

Se taie deci din pădurile Statului, o cantitate cel puțin de două ori mai mare decât creșterea anuală. Această cantitate se scoate din păduri, cari de mulți ani suportă tăieri ce depășesc posibilitatea anuală. Răsboiul cu distrugerile lui, cu tăierile neregulate făcute de armate, cu atacul catastrofal de Bostrichus, micşorase deja considerabil capitalul lemnos al acestor păduri.

Exploatările practicate azi atât de intensiv, vor avea de efect epuizarea lor într'un viitor nu prea îndepărtat. Continuând în acelaș ritm, vom ajunge curând la o scădere inevitabilă a producției și la o micşorare a încasărilor.

Care este soluția acestei situații grave ? O restrângere a tăierilor, pentru cruțarea pădurilor supra-exploatate în trecut, nu e cu putință. Casa Pădurilor este actualmente angajată în furnituri importante către autoritățile publice și trebuie să contribuie cât mai mult la sporirea veniturilor Statului. Toată lumea cere degrevări fiscale, printr'o mai bună valorificare a ,,imenselor" avuții ale statului. Cum ar putea deci convinge Casa pădurilor pe cei ce urmăresc venituri cu orice preț, că e necesară o restrângere a producției, o crutare a pădurilor? Ce e de făcut atunci? Răspunsul îl aflăm, observând ce fac și alte întreprinderi similare în împrejurări ca acestea. In exploatările de petrol, de ex., când o regiune a fost secătuită, se caută fără întârziere, să se pună în producție altele. In locul schelelor atât de bogate odinioară dela Câmpina, Buștenari, Băicoi, societățile petrolifere au reușit, grație unor lucrări foarte costisitoare, să găsească surse noi de petrol la Boldești, Viforâta, Bucșani.

Acelaș lucru trebuie să se facă și în producția forestieră. Pentru a menține producția la nivelul cerințelor, este nevoie să se deschidă masivele forestiere azi inaccesibile. In acest fel cantitatea exploatată anual nu va fi micșorată, iar pădurilor epuizate, dela deal și câmpie, li se va putea acorda răgazul necesar pentru a se reface.

Statul trebuie deci să facă investiții importante pentru punerea în valoare a pădurilor sale înfundate în văile munților. Este cu putință acest lucru actualmente?

Din nefericire, trebuie să recunoaștem ,că pădurile nepuse până azi în exploatare sunt departe de a avea valoarea ce li se acordă în general. Aproape toate pădurile de munte, cari conțineau rășinoase, au fost deja vândute spre exploatare, încă de acum 30-40 ani, marilor societăți exploatatoare. Pădurile ce au mai rămas sunt compuse aproape exclusiv din masive de fag îmbătrânite, cu mare proporție de lemn cu inimă roșie. Lipsa de debușeuri, și de instalații pentru o prelucrare adecvată (furnire, placaje, lemn aburit) fac ca din exploatarea acestor păduri să nu putem realiza deocamdată decât lemn de foc.

Intre aceste complexe forestiere sunt totuși 10—15 cari pot fi puse în valoare în mod rentabil. Către acestea trebuie să ne îndreptăm atenția în viitorul apropiat.

Pentru aceasta e nevoie să se urmeze, timp de câțiva ani, o susținută politică de construții de căi ferate înguste și alte instalații de transport.

In ultimii 5 ani Casa Pădurilor a cheltuit în acest scop sume importante :

Anul:	1930	1931	1932	1933/34	1934/35
mil. lei:	6	12,5	11,5	30	23

S'au construit din nou aprox. 100 km. cale ferată îngustă, jilipuri și uluce de apă și s'au răscumpărat 100 km. c. f. particulare. Ritmul în care s'a lucrat, remarcabil față de inerția din trecut, e totuși prea domol. Ne trebuiesc investiții mai mari, cari să scoată ad-ția pădurilor statului din făgașul, care o duce spre epuizarea resurselor sale.

Studii locale vor arăta instalațiile de adoptat pentru fiecare caz în parte. Astăzi preferința tuturora se îndreaptă, cu drept cuvânt, spre c. f. înguste, cari au mare capacitate de transport și permit scoaterea oricăror sortimente de materiale. Funicularul, altă dată atât de apreciat, a rămas azi o instalație de utilitate restrânsă, deoarece e scump, durează puțin și necesită tăieri concentrate.

Pentru scoaterea lemnelor de foc din parchete, jilipurile transportabile (cușcaele) au rezolvat aproape definitiv problema; iar pentru transportul lor la distanțe de 5—10 km ulucele de apă californiene (din scânduri) au dat rezultatele cele mai bune.

Inginerii silvici sunt azi bine familiarizați cu asemenea construcții. Căile ferate făcute de Caps la Vișeu și Stâlpeni au atras elogiile technicienilor celor mai calificați.

Constructorii nu ne lipsesc deci: ne mai trebuiesc fonduri.

Le vom avea și pe acestea, dacă vom ști cum să le reclamăm.

Când pentru regenerarea pădurilor, bunăoară, nu ni s'au refuzat nici odată sumele necesare, deși era vorba de o investiție care își va da roadele peste decenii, cum o să ni se refuze fondurile necesare pentru sporirea producției pădurilor?

Evaluăm suma necesară a fi alocată pentru aceste construcții la cel puțin 50 milioane lei anual. Cu aceasta s'ar putea construi în fiecare an 50—60 km. c. f. îngustă și instalațiile anexe pentru completa deschidere a masivelor. Pentru fabricile necesare industrializării materialelor ar urma să se destine fonduri aparte.

Suma nu e mare. Când Fondul bisericesc din Bucovina și-a putut permite, înainte de război, pentru cele 230.000 ha păduri ale sale, să facă investiții în instalații de transport, de 40—50 milioane lei anual, nu va putea găsi Statul o sumă egală pentru cele două milioane hectare păduri, ce posedă?

Investiţiile ar trebui să nu fie dispersate, ci să se concentreze anual în câteva centre. Pentru a deprinde personalul cu asemenea lucrări şi a stimula activitatea tuturor, ar trebui să se creeze câte o cale ferată îngustă, fabrică, etc. în cuprinsul fiecărei Direcţii regionale.

Conducătorii Casei Pădurilor Statului trebuie să-şi lege numele de asemenea lucrări mari. Greutăţile, oricât de mari, pot fi învinse, când există dorinţa de a crea, de a perfecţiona.

Tagesfragen: Die Waldnutzungen

Problèmes à l'ordre du jour: Les exploitations

Dans une série d'articles, des voix autorisées de la vie forestière nous donnent leur point de vue, sur les divers aspects du problème des exploitations.

On y trouve quelques pages qui attirent l'attention sur le vaste champ d'activité qu'est, pour les ingénieurs forestiers, l'industrie du bois. D'autres pages soutiennent les avantages de la régie, d'autres encore l'intervention de l'Etat dans la question des prix du bois et dans la pratique des exploitations des forêts des personnes juridiques, puis la nécessité des investitions dans des installations de transport, enfin une meilleure administration du fonds de roulement.

CRONICA

ANUL FORESTIER 1935

de D. A. SBURLAN
şi GH. I. IONESCU

Anul 1935 şi-a depănat zilele într'o atmosferă de continuă prefacere, în toate domeniile de activitate ale vieţii sociale şi economice. E un semn al epocii noastre, de a nu păstra vreme prea îndelungată o ordine de lucruri prestabilită, ci de a năzui mereu către acel discutabil „excelsior", şi de a regreta în acelaş timp „frumoasele timpuri de odinioară".

Multe au fost faptele cari au agitat viaţa noastră de silvicultori, în anul ce a expirat. Cronicari nepărtinitori ai evenimentelor, vom încerca să reamintim cititorilor, pe cele mai de seamă.

Ca şi în anii trecuţi, ne vom opri mai întâi asupra activităţii desfăşurate de venerabila noastră societate „Progresul Silvic". Păstrătoare de scumpe tradiţii, ea a căutat să se menţină şi în acest an în strâns contact cu toate faptele şi realizările ce au interesat economia forestieră a ţării.

Societatea noastră a iniţiat şi a participat în 1935 la multe lucrări importante. A colaborat, astfel, prin preşedintele şi câţiva membri ai săi la discuţiunile şi lucrările acelei frumoase, dar dificile „ofensive a împăduririlor", iniţiată de D-l V. Sassu, Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, ca o completare a „Ofensivei agricole".

In comisiunea instituită în acest scop de Minister, au fost numiţi, pe lângă conducătorii administraţiei noastre silvice, şi câteva personalităţi de seamă ale agriculturii româneşti, ale Căilor ferate Direcţiei Drumurilor, Apelor, etc.

Această ofensivă, pornită cu atât de frumoase nădejdi, nu a putut da desigur toate roadele aşteptate în anul ce a trecut. Menită să arate factorilor de răspundere din această ţară, pedeoparte primejdia despăduririlor şi de alta binefacerile creierei de păduri, nu a putut stârpi cu totul acele grave neajunsuri organice de care suferă economia noastră forestieră şi anume: delictele silvice şi păşunatul în păduri.

E interesant de remarcat între altele, că în vreme ce se discuta cu prefecţii problema gravă a despăduririi ţării, aceştia cereu să se acorde „în mod excepţional şi în acest an, prin derogare dela art. 15 din Codul Silvic“, păşunatul în toate pădurile supuse Regimului Silvic. Lucru ce s'a şi întâmplat! Reorganizarea păşunilor comunale, prin trecerea lor la Ministerul de Interne, pare cel puţin până acum, că se va reduce la un simplu act de administraţie.

Aceasta dovedeşte că multe din relele cari bântue economia noastră forestieră nu isvorăsc din acele veşnic invocate împrejurări nenorocite (secetă, inundaţii), ci dintr'o neînţelegere totală a câtorva elemente esenţiale ale acestei năpăstuite ramuri de producţie. Ar fi aşa de greu, să se înţeleagă, odată pentru totdeauna, că pădurile nu pot să producă decât lemn, după cum lanurile de grâu sau porumb nu produc decât cereale, şi că nici unele, nici celelalte nu pot servi în acelaş timp şi de păşune ?

In sânul Consiliului Societăţii noastre au venit apoi rând pe rând, toate discuţiunile ce au agitat gospodăria forestieră a ţării : cedarea neîndreptăţită a unor păduri şi fabrici ale Statului către Cooperative; trecerea unor întinse masive forestiere ale Statului în stapânirea Mânăstirei Neamţului; legea turismului care nu cuprindea în consilii şi pe inginerii silvici. Apoi chestiuni profesionale privitoare la simplificarea aparatului de Stat, la încadrarea inginerilor silvici în tabelele de salarizare; la introducerea în buget a tinerilor ingineri diurnişti, etc.

In cadrul de preocupări culturale, societatea a continuat cu regularitate seria de conferinţe a cercului de studii al inginerilor silvici.

In sesiunea de primăvară a anului 1935 au vorbit D-nii: Dr. Georgescu, Przemeţchii, Petcuţ, Ivanovici, Bălănică, Dragu, Ştefanopol, Protopopescu-Pache, Zehan şi Coculescu, iar în cea de toamnă D-nii: Sburlan, Ghelmeziu şi Dinu.

La alte asociaţii au conferenţiat, D-nii: Prof. Drăcea, Cristea, şi Ştefanopol la Radio; D-l Ionescu-Heroiu la IROM; D-l Cristea la Politechnica; D-l Drăcea la Oficiul de educaţie al tineretului ;

D-l Drâmbă la Cercul ofițeresc din București; D-l Nedelcovici la Soc. Națională de Agricultură, etc.

Interesante expuneri cu subiect forestier au mai făcut apoi, la Radio D-l Prof. Ionescu Sisești, D-l Tălășescu și alți câțiva ingineri agronomi.

Conferințe cu caracter de propagandă s'au ținut și în acest an la Breaza sub auspiciile Fundației Regale; iar ca o întregire cu caracter practic a propagandei în favoarea pădurilor, Soc. Progresul, Silvic, împreună cu Ad-ția Casei Pădurilor și Regimul Silvic, au sprijinit participarea unui număr de 5 ingineri silvici la lucrul echipelor studențești ale aceleiași fundații.

Publicațiile de specialitate au fost destul de numeroase și în 1935.

In afară de articolele apărute în „Revista Pădurilor" și „Viața Forestieră". menționăm voluminoasa lucrare a D-lui Ing. Dr. V. Sabău, „Grundlagen der rumänischen Forstwirtschaft, etc." care s'a bucurat de o bună primire în străinătate.

Premiul Ștefan Demetrescu-Vergu al Academiei Române a fost decernat anul acesta D-lor Dr. D. Sburlan pentru lucrarea „Fabrici de Cherestea" și D-lor Prof. G. Nedici și C. Zotta pentru „Tratat de drept silvic român".

Publicațiunile cu caracter de propagandă au fost deasemeni numeroase: în luna Februarie s'a inaugurat o pagină agricolă la ziarul „Dimineața" și în ea a apărut o serie de articole datorite D-lor Ministru Sassu, C. Gorciu, secretarul general al M. A. D. și ale câtorva camarazi silvicultori; în „Curentul" D-l Pamfil Șeicaru ne-a dat câteva viguroase articole privitoare la pericolul devastării pădurilor și al inundațiilor; D-l Cezar Petrescu și alți ziariști, amici ai codrilor, au adus deasemenea prin pana lor, prețioase contribuții la luminarea opiniei publice asupra pericolului despăduririlor.

Două din cele mai răspândite reviste destinate populației rurale, „Albina" și „Satul", au consacrat pagini și chiar numere întregi propagandei în favoarea pădurilor.

Sărbătoarea sădirii arborilor a fost în 1935 un bun prilej de întărire a dragostei de păduri în lumea tineretului școlar. Fixată la 16 Aprilie, această sărbătoare s'a bucurat, la Pasărea, de înalta prezență a M. S. Voevodului Mihai, iar la Cernica, de aceea a tuturor oficialităților, în frunte cu D-l Ministru M. Cancicov.

Ideia sărbătoarei arborelui, îmbrățișată și de agronomi sub numele de „sădirea pomului", a adus astfel servicii mari cauzei forestiere.

Adunarea generală a Soc. Progresul Silvic, a avut loc anul acesta în zilele de 6—9 Iunie în București și s'a bucurat de o participație mult mai numeroasă ca în anii trecuți. La ședința de deschidere au luat parte D-l Subsecretar de Stat M. Cancicov, D-l Petrovici, decanul baroului de Ilfov, D-l Păsăreanu, președintele asociației Inginerilor agronomi etc., care au ținut frumoase cuvântări ocazionale.

Anul acesta au fost realeși în Consiliul de Administrație al Societății D-nii: A. Eliescu, St. Rodoteatu și C. Emanoil; iar D-nii: Ionescu-Heroiu și Luțescu au fost investiți pentru prima dată cu această demnitate. La ședințele plenare din zilele următoare, Congresul a discutat următoarele chestiuni :

1. Chemarea socială a inginerului silvic, raportor fiind D-l Prof. M. Drăcea, iar referenți D-nii: M. Florescu, Heroiu, Cristea, Dinu și Bădescu.

2. Aspecte de politică silvică națională, raportor D-l P. Ioan, referenți D-nii: Rodoteatu, Coșei, M. P. Florescu.

3. Intrebuințarea lemnului și a mangalului drept carburanți, raportor D-l N. Nedelcovici, referent D-l Sabău.

4. Modificarea statutelor societății, în vederea creierii unor comitete regionale, raportor D-l D. Grozescu.

5. Regulamentul pentru apărarea intereselor profesionale, raportor D-l Andrei Ionescu.

6. Indreptări necesare și posibile în serviciul forestier al Statului, raportor D-l C. Emanoil, referenți D-nii: Butoi, Lazăr V., Ștefănescu Al. și Tr. I.-Heroiu.

In ziua a treia a avut loc o excursie în pădurile ocoalelor Gruiu și Țigănești unde s'au vizitat frumoasele lucrări de regenerare a pădurilor de stejar, apoi Mânăstirea Căldărușani și Parcul Snagov.

Societatea noastră a participat la Congresul de silvicultură și carbon-carburant, ținut în Iulie la Bruxelles, prin membrii săi, D-nii: Drâmbă și N. Nedelcovici.

Societatea a avut durerea de a pierde în cursul anului expirat, pe următorii membrii ai săi: Prof. P. Antonescu, membru în Consiliul de Administrație, Terențiu Buhescu, I. Albrich, Iuliu Moldovan și fostul profesor dela Nancy, G. Huffel, membru onorific.

Societatea noastră a participat la desvelirea bustului Regelui Ferdinand I la Gurghiu, care a avut loc în prezenţa M. S. Regele Carol II. Această lucrare este opera colegului nostru Ing. Dr. Emil Negulescu, directorul şcoalei de brigadieri silvici din Gurghiu. Tot Domniei-Sale, se datoreşte şi bustul marelui silvicultor, Iuliu Moldovan, ridicat în parcul ocolului Mihăeşti din iniţiativa colegilor dela Viaţa Forestieră.

Spre a da un tablou cât mai complet al întregii mişcări forestiere din ţara noastră în cursul anului expirat, vom arăta pe scurt şi înfăptuirile mai de seamă ale principalelor noastre administraţii silvice, a Institutului de Cercetări şi a învăţământului silvic.

Casa Pădurilor Statului (Caps), ca o consecinţă a „Legei privitoare la regiile autonome" din Mai 1934 şi-a întocmit în cursul anului trecut două regulamente, în care se stabileşte competinţa organelor conducătoare (administrator, comitet de direcţie) şi se fixează normele de funcţionare ale serviciilor centrale şi exterioare.

Concepţia care a prezidat la alcătuirea regulamentului conducerii centrale este identică cu aceea care stă la baza oricărei societăţi pe acţiuni: directorul general acţionează după indicaţiile şi hotărîrile consiliului de administraţie, exponent autorizat al intereselor acţionarilor. Credem că în această privinţă s'a comis o eroare. Restrângerea la minimum a competinţei administratorului a răpit întreprinderii comerciale Caps orice elasticitate şi a anulat complet orice iniţiativă. In plus, vom asista la întronarea unui feroce centralism, cu toate efectele lui nocive, deoarece organele regionale fiind lipsite de competinţă, toate lucrările se vor dirija administraţiei generale [1]).

Rentabilitatea superioară pe care o asigură aplicarea regiei în valorificarea domeniului forestier public, a făcut ca şi în anul 1935, acest sistem să deţină întâietatea, faţă de antrepriză. Din bilanţul anului 1934/35 care ne dă posibilitatea de a cunoaşte rezultatele financiare obţinute de Ad-ţia Pădurilor Statului şi raportul dintre cele două sisteme de exploatare, regia şi antrepriza, vom culege câteva date.

---

1) Un exemplu: Competinţa ad-torului la vânzări prin bună învoială este de lei 500.000, iar a Comitetului de direcţie de 8 milioane lei.

Totalul veniturilor Caps pe anul 1 Aprilie 1934—31 Martie 1935 a fost de 1.158.283.659 lei, la cari **vânzările de materiale lemnoase** au participat cu 975.952.848 lei; restul veniturilor provine din produse nelemnoase, accesorii, delicte silvice, puieţi, seminţe, etc.

Volumul lemnos vândut în anul 1934/35 totalizează 7.245.386 m³., şi a fost valorificat astfel:

	m³.	%	Lei	%
Vânzări în antrepriză	2.813.010	38.8	129.680.357	13.3
Vânzări în regie . .	4.432.376	61.2	846.272.491	86.7
Totaluri . . .	7.245.386	100.0	975.952.848	100.0

Preţurile de rentă netă, adică ceeace revine tezaurului public, au fost:

în cazul antreprizei . . . 22,23 lei pe m³.
„ „ regiei . . . . . 76,43 lei pe m³.

Din „Contul de profit şi pierdere" aflăm că beneficiul net înregistrat de Caps pe 1934/35 a fost de 145.747.226 lei.

In general, rezultatele financiare atinse de Administraţia Pădurilor Statului au fost favorabil apreciate de cercurile oficiale şi forestiere şi însuşi D-l Prim-Ministru, într'un expozeu făcut în Adunarea Deputaţilor în luna Decembrie, a ţinut să releveze acest lucru.

Cu scopul de a pune în valoare o parte din complexele păduroase inaccesibile până acum, din lipsa mijloacelor de transport, Caps a executat în anul trecut o serie de căi ferate, dintre cari notăm: Tazlău-Roznov (10 km. terasament), Stâlpeni-Berevoeşti (cantoane, gări, telefoane, semnalizări, etc. pe 30 km. lungime), Cugir-Râu Mic (10 km. complet), Baru Mare-Petrosu (10 km.), Ierbuş-Isticeu (refăcut 10 km.), Berzeasca (6 km.), Mraconia (8 km. complet), etc. In plus, au mai fost întocmite studii şi proiecte pentru căile ferate Râuşor-Bahna Ursului (30 km.), I. G. Duca-Horez (30 km.), Eşelniţa (10 km.), Mănăştur-Gladna (17 km.).

Caps a reconstruit, apoi, fabrica de cherestea de la Arnota, în locul celei incendiate, şi a făcut diverse înzestrări: maşini-unelte, gatere, la celelalte.

Importanţa deţinută de patrimoniul forestier al Statului impune Casei Pădurilor o sumă de obligaţiuni în legătură cu economia generală şi cu valorificarea lemnului românesc. Conştientă de aceste îndatoriri, conducerea Caps a colaborat în primul rând, atât la ofensiva silvică, inițiată de Ministerul de Agricultură și Domenii, cât și la toate acțiunile menite să propage ideia forestieră în straturile largi ale opiniei publice românești. Prin sutele de serbări ale arborilor organizate de personalul său a căutat să câștige cât mai mulți susținători pentru cauza pădurilor românești.

Pe tărâmul valorificării lemnului, Caps a continuat și în 1935 colaborarea sa la toate acțiunile destinate să aducă asanarea comerțului forestier intern și extern. Delegații săi au conlucrat zi de zi cu asociațiile forestiere la înlăturarea piedicilor și greutăților ridicate de actuala criză economică și care amenințau industria și comerțul forestier cu ruina.

Direcția Regimului Silvic și Consiliul Technic, ca organe de consultare ale Ministerului Agriculturii și Domeniilor, au luat parte activă la elaborarea diverselor legi, regulamente și decizii ministeriale cu caracter silvic, apărute în cursul anului 1935.

Au fost promulgate în acest an: Legea pentru pădurile de protecție, care stabilește formalitățile de delimitare și condițiile de exploatare și defrișare ale acestora; Legea pădurilor necesare apărării naționale, a căror punere în exploatare și defrișare se face numai cu aprobarea Marelui Stat Major al Armatei, și Legea pescuitului în apele de munte.

Un regulament publicat în Monitorul Oficial, în Octombrie, stabilește normele privitoare la conservarea, ameliorarea, exploatarea și regenerarea tuturor pădurilor supuse regimului silvic.

Din deciziile ministeriale mai importante menționăm pe aceea, care obligă pe proprietarii pădurilor expropriate pentru islazuri, să-și ridice materialul lemnos într'un termen cât mai scurt, spre a da suprafețele respective în folosința comunelor și decizia pentru înființarea unui al treilea ocol silvic regal-model, de vânătoare, din pădurile Statului cuprinse în fostul ocol Chișinău-Arad.

Ministerul Agriculturii a mai luat măsuri pentru prohibirea exportului lemnului de nuc, care amenința să distrugă cu totul cultura acestui arbore prețios.

Direcția Regimului silvic a organizat la Sinaia sesiunea anuală a comisiunei internaționale a regimului apelor din bazinul Dunărei, repurtând un deosebit succes prin modul de prezentare al lucrărilor.

Ministerul Cultelor a dat deasemenea o decizie privitoare la folosirea materialelor rezultate din exploatarea pădurilor cedate în folosința episcopiilor și mitropoliilor. Această decizie menită să pună ordine în gestiunea acestor păduri, a stârnit în Senat vii discuții, din care s'a văzut cât de puțin indicate sunt organele bisericești de a face o gospodărie silvică rațională. Ea venea abia la câteva zile după cedarea celor 7000 ha Mânăstirii Neamțului, vădind în acest fel o îngrijorătoare lipsă de consecvență în gospodăria pădurilor țării.

Institutul de cercetări și experimentație forestieră și-a încheiat cu 1935 cel dintâi an de funcționare normală. In Martie a apărut primul său Buletin, cuprinzând lucrările științifice ale membrilor săi. El a colaborat cu toate instituțiile și administrațiile ce i-au cerut concursul; deasemenea cu Primăria Capitalei în vederea introducerii la noi a pavajelor de lemn, realizând prima stradă de acest fel în București.

Către sfârșitul anului a fost iarăși preocupat de problema organizării și încadrării sale, în vederile legii de reorganizare a Ministerelor.

Invățământul silvic a însemnat în acest an încă un pas către progres. Prin introducerea examenului de doctorat la Școala Politechnică, se dă un nou îndemn către studii, tuturor celor ce tind să se perfecționeze în științele silvice. Tradiționala excursie de fine de an a absolvenților secției silvice a avut un program din cele mai interesante: Galați cu exportul de lemene; împăduririle pe nisipuri de la Furceni; terenurile degradate din Vrancea; pădurile de gorun dela Căiuți; parcul de exotice dela Dofteana; arboretele de pin dela Asău; pădurile de molift de pe Călimani; Vatra Dornei; transportul cu plutele pe Bistrița, mânăstirile din Neamț. Peste tot ei au fost primiți cu dragoste de reprezentanții ad-ției silvice a Statului, ai Fondului Grăniceresc Năsăud și ai Fondului Bisericesc din Bucovina.

In învățământul mediu am avut de înregistrat un succes, în faptul că s'a părăsit planul de a se desființa sau muta școala de conductori silvici dela Casa Verde. In locul ei se urmărea creiarea unei școli de paznici de vânătoare. Organele diriguitoare ale Ministerului, examinând chestiunea la fața locului, au dat câștig de cauză, cu drept cuvânt, punctului nostru de vedere.

⁂

O privire retrospectivă în domeniul valorificării lemnului ne va duce la constatări puţin îmbucurătoare.

Reanimarea marcată de comerţul nostru forestier în 1934 şi-a domolit ritmul în anul precedent. Pe piaţa internă, din cauza crizei economice şi a recoltei agricole mediocre, cererea de materiale lemnoase a fost slabă, campania de construcţii limitându-se la Capitală şi oraşele mari. Este de relevat însă că, datorită înţelegerii intervenită între principalele firme, preţurile au fost în general ferme şi s'au menţinut la un nivel remuneratoriu.

Aprovizionarea marilor instituţii publice (C. F. R., P. T. T., etc.) cu cherestea, traverse, stâlpi, s'a făcut anevoios, fiindcă recuperarea cu întârziere a contravalorii a determinat multe firme furnizoare să renunţe a mai face asemenea afaceri. De altfel, la sfârşitul anului 1935, Regia C. F. R. în neputinţă de a-şi plăti datoriile vechi a recurs la conversiunea datoriilor.

Faptul că aprovizionarea cu lemne de foc s'a făcut şi în 1935 integral tot de Casa Pădurilor Statului, armata şi autorităţile publice au avut la timp combustibilul necesar, iar tezaurul public a realizat însemnate economii.

In ce priveşte exportul forestier al României este de observat că, deşi volumul lemnos plasat pe pieţele străine în 1935 s'a menţinut la nivelul anului 1934, totuşi firmele româneşti au suferit mari prejudicii.

Schimbările neîncetate ale regimului comerţului exterior a răpit, pe deoparte, orice bază de calcul exportatorilor, şi a provocat pe de altă parte conflicte vamale cu principalele ţări importatoare de lemn românesc: Grecia, Germania, Egipt, Italia, etc.

Pentru stimularea exportului şi mărirea capacităţii de concurenţă a lemnului nostru, guvernul fixase o serie de prime economice, variind între 10—25%, după debuşeuri. Plata acestor prime — care devenise parte integrantă din preţul de vânzare — a continuat a se face cu mari întârzieri, până la 10 Iunie 1935, când a încetat complet, deşi guvernul român se obligase să continue a le achita încă trei luni după desfiinţarea lor.

Suprimarea acestor prime a atras şi încetarea controlului exportului de lemn, în ce priveşte calitatea şi preţul de vânzare, provocând o scădere imediată a preţurilor.

O serie de măsuri biroucratice, pornite dela BNR, a avut ca urmare blocarea unei părţi însemnate din valoarea exportului românesc de lemn. Astfel, firmele forestiere româneşti aveau imobilizate, din livrările efectuate în 1935, circa 260 mil. lei în Grecia, 400 mil. lei în Ungaria etc. Efectele unei atari situaţiuni sunt uşor de bănuit.

Din cauza taxelor vamale prohibitive, aplicate de guvernul francez, exportul lemnului românesc în Franţa a scăzut în anul trecut la 20.000 m^3, faţă de 140.000 m^3 în 1929. Pierderea debuşeului francez înseamnă o grea lovitură dată intereselor noastre, mai ales dacă ţinem seama, că pe celelalte pieţe din Marea Mediterană lemnul românesc pierde continuu teren, faţă de produsele ruseşti (Egipt, Algeria, Grecia) şi poloneze (Palestina). In plus, exportul nostru în Franţa consta din lemn de calitate superioară, care se plasează anevoie pe alte pieţe.

Ca o consecinţă a sancţiunilor economice aplicate Italiei, exportul de lemnărie în această ţară a încetat complet în ultimele două luni ale anului expirat, ceeace înseamnă o cauză de noui pierderi pentru economia românească.

Capacitatea redusă de absorbţie a pieţelor indigene şi externe a condus la comprimarea exploatărilor. O comparaţie între volumul lemnos tăiat în ultimii 3—4 ani pe deoparte, şi consumul intern şi export, pe de altă parte, ne-ar putea duce la concluzia că datorită împrejurărilor amintite s'a realizat acel echilibru dorit şi anume de a se recolta din pădurile româneşti, numai producţia lor normală (creşterea anuală). Concluzia ar fi eronată, fiindcă în realitate volumul lemnos tăiat în anii de criză (dela 1930) se realizează de pe o suprafaţă păduroasă redusă şi anume din pădurile cele mai accesibile ; în adevăr, preţurile scoborîte, ce se plătesc pe piaţa internă şi la export, lipsa de capital şi incertitudinea vremurilor sunt elemente, care au împiedecat orice investituţiuni pentru deschiderea de noui masive.

La greutăţile cu care are de luptat economia lemnului românesc se mai alătură încă una, isvorâtă din caracterul internaţional al marei industrii forestiere din România. O parte din firmele forestiere dela noi având exploatări şi fabrici şi în alte ţări, multe din măsurile pe care aceste firme, ca exponente ale industriei şi comerţului forestier din România, le sugerează guvernului, sunt în contrazicere cu interesele româneşti.

Indreptarea situației actuale trebue să se realizeze cât mai neîntârziat. In acest scop se impune să se ia exemplul celorlalte țări exportatoare de lemnărie și anume să se înființeze un organism central, consiliu sau sindicat, care sub controlul Statului, să îndrumeze valorificarea lemnului românesc, conform cu interesele adevărate ale țării.

DOUĂ LUNI DE PRACTICĂ IN CEHOSLOVACIA

Note din practica de vară dela finele anului IV (15 Iulie—15 Sept. 1935).

Datorită schimbului de studenți pentru practica de vară, care s'a realizat între Secția silvică dela Școala Politehnică «Regele Carol II» și Facultatea de Silvicultură a Școlii Superioare de Agricultură din Brno, am avut fericirea să fiu printre studenții, cari au putut beneficia de acest bun prilej de verificare și cristalizare a cunoștințelor dobândite în școală.

Prin acest schimb, cele două școli oferă studenților, pe lângă posibilitatea de a vedea și cunoaște o țară prietenă, o decisivă încoronare a formării lor profesionale, un neprețuit dar adus patrimoniului lor de cultură silvică.

Aduc pe această cale expresia celei mai vii recunoștințe :

D-lui Președinte al Secției silvice dela Șc. Politehnică din București cât și Onor. Decanat al Facultății de silvicultură dela Școala Superioară de Agricultură din Brno, prin a căror înaltă bunăvoință practica a corespuns întru totul scopului cerut. Desigur, nu voiu îndrăzni să descriu în ansamblul lor silvicultura și pădurile Cehoslovaciei. Voiu da numai câteva impresii și aspecte ale faptelor văzute, în măsura în care ele pot fi remarcate de un proaspăt absolvent al secției silvice.

Voiu expune aici așa dar câteva observațiuni asupra celor văzute in practica de vară, urmând să arăt într'un articol viitor, felul cum se prezintă învățământul silvic superior dela Școala de Agricultură din Brno.

1. Acum când încerc să-mi aștern pe hârtie impresiile, toate îmi năvălesc deodată în minte și se leagă unele de altele astfel că pentru a da faptelor un oarecare relief mă voiu depărta câteodată de șirul strict cronologic.

După cum ni s'a anunțat, ne-am prezentat : doi studenți jugoslavi, doi polonezi și doi români, venind din 3 țări deosebite, la Școala Superioară de Agricultură din Brno. Am fost primiți de decanul Facultății de Silvicultură, d-l Prof. Dr. R. Hașa, cu deosebită amabilitate și bunăvoință. Despre fiecare țară a găsit câte ceva plăcut să ne spue, lăudând oamenii și locurile.

Ne-a înmânat apoi programul practicei, care avea să ne poarte timp de 2 luni în toate regiunile mai caracteristice ale Cehoslovaciei : Direcția silvică Adamov, Praga, Direcția silvică Trebon, Direcția silvică Banska Bystrica, Munții Tata Mare și Direcția silvică Rachovo.

1. Direcția silvică Adamov are o organizație identică cu a celorlalte direcții silvice cehoslovace, cu deosebirea, bogată în consecințe, că e

afectată şcolii de agricultură din Brno. Având o suprafaţă totală de 7906 ha, ea corespunde întru totul scopului, de a servi formării profesionale a viitorilor ingineri silvici.

Castelul fostului proprietar (prinţul de Lichtenstein), amenajat actualmente ca reşedinţă a elevilor care-şi fac lucrările practice, şi dotat cu ultimele instalaţii indispensabile unui confort cât mai complect, ne primeşte cordial şi ne fgădueşte multe surprize de neşters.

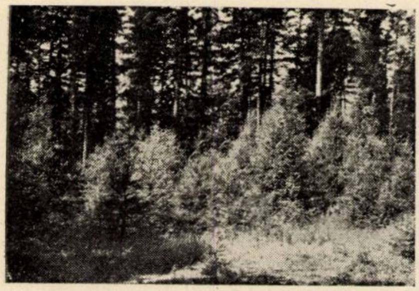

Regenerare de larice în ochiuri.
(Dir. silvică Adamov).

Situată într'o regiune industrială de primul ordin (oraşul Brno, oraşul Blansko: industrii de materiale de construcţii, metalurgie, maşini, etc.), şi traversată de drumuri dese, regiunea pădurilor Adamov îndeplineşte toate condiţiunile materiale, pentru a da elevilor o cultură silvică superioară. Fiind afectată secţiei silvice a şcolii de agricultură şi având la îndemână un personal numeros (5 ing. silvici şi mai mulţi brigadieri pentru 1906 ha), la formarea căruia au contribuit nu numai pregătirea din şcoală ci şi bogata şi vechea tradiţie a silviculturii cehe, direcţia aceasta a putut să ducă practica silvică la o perfecţiune de aplicare a metodelor silvice, care a întrecut chiar închipuirile noastre cele mai îndrăzneţe.

Pe terenul acesta în cea mai mare parte calcaros şi situat într'o regiune secetoasă (cantitatea anuală de precipitaţiuni 600 mm) şi pe soluri în mare parte absolut forestiere, munca luminată a silvicultorilor cehi, a reuşit să facă un model de cultură silvică.

Pueţi apăraţi de vânat prin gărduleţe.
(Dir. silvică Adamov).

Arboretele amestecate în cari, pe lângă fag şi carpin (37%), intră şi esenţele mai preţioase ca molid, brad, pin silvestru, larice, paltin, ulm, frasin, sunt cultivate cu cea mai mare îngrijire. Regenerările în ochiuri sunt pretutindeni foarte bine conduse, proporţia speciilor fericit aleasă, iar operaţiile culturale deosebit de fin executate. Aşa se explică entuziasmul nostru, pentru aplicarea aşa de integrală a tuturor metodelor de regenerare naturală, cu rezultate atât de frumoase. El nu se poate şterge din amintirea noastră; iar impresiile ce-am avut în faţa acestor opere de silvicultură au fost tot aşa de măreţe ca acelea de mai târziu, în faţa crestelor maestoase ale Tatrei Mari cari dantelau cerul cu frământarea lor încremenită pentru veşnicie în granit.

Pentru ca regenerarea să fie perfectă, se fac şi complectări cu pueţi din pepiniere proprii.

Cum au putut ajunge la rezultate atât de frumoase?

Pe lângă personalul numeros, bine format şi bine retribuit, pentru cari cariera de silvicultor reprezintă o serie continuă de plăceri, rezultate dintr'o muncă creatoare, direcţia de aici (dealtfel ca şi toate celelalte, pe cari le-am văzut), *nu pregetă să investească importante sume de bani pentru construcţiile căilor de transport*. Iar când se construeşte ceva: un drum sau o cale ferată forestieră, se execută îngrijit şi trainic, deoarece provizoratul şi construirea de instalaţii nedurabile, înseamnă o cheltuială dublă şi nici decum un progres real. Şoselele forestiere din regiunea Adamov nu se deosebesc deloc de şoselele judeţene, în ceeace priveşte calitatea şi nu ştiu dacă ar putea suferi comparaţie cu cele mai bune şosele judeţene dela noi.

Deşi drumurile existente sunt suficiente, totuşi nu mai puţin de patru drumuri noui erau în construcţie în vara trecută.

Mai amintesc un lucru demn de luat în seamă şi pe care am avut ocazia să-l revedem în Cehoslovacia şi sub alte aspecte: Estetica pădurii e un lucru de care silvicultorul ceh se simte mândru şi care-i măreşte imboldul de lucru.

Din loc în loc se creiază o poeniţă pentru vânatul care e iubit şi îngrijit aici ca şi pădurea, din care acesta se consideră că face parte integrantă.

In astfel de poeni în mijlocul unui grup sălbatic de stânci se fixează adeseori o placă comemorativă a marilor silvicultori cari au avut un rol important in desvoltarea silviculturi cehoslovace.

Şi versul lui Horaţiu:

«Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci» se îmbină cu un lucru tot aşa de frumos ca «plăcutul» şi creator ca folositorul, cu recunoştinţa către cei cari şi-au închinat viaţa muncii productive.

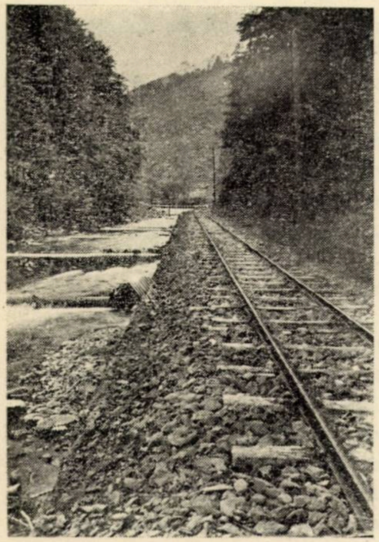

C. f. f. în ocolul silvic Kobylecka Poliana (Dir. silvică Rachovo).

2. După Direcţia silvică Adamov, am vizitat oraşele Brno şi Praha, unde am văzut şi institutele de cercetări forestiere — (în Cehoslovacia există 3 institute de cercetări forestiere: unul la Brno cu 2 secţii: de silvicultură şi amenajament, unul la Praha cu secţii de protecţia pădurilor şi Biochimie şi altul la Banska Stiavnicka cu secţii de biologie şi exploatarea pădurilor).

3. Vizita la direcţia silvică Trebon a fost pentru noi foarte instructivă. Ea cuprinde regiunile vestite de turbării şi mlaştini de la frontiera cu Austria. Aici s'au făcut, încă de mult, lucrări de asanare, creindu-se lacuri cu peşti şi terenuri productive. Lacurile s'au amenajat în aşa chip încât peştele

produs de ele întrece cantitatea exportată de Ungaria, iar în păduri crește frumos molidul și renumitul pin silvestru zis de Trebon, tot așa de cunoscut în Europa Centrală ca și stejarul de Slavonia.

Din cauza terenului nefavorabil, pinul are creșteri mici în diametru, dând însă în schimb un lemn dens, de culoare frumoasă, și atingând înălțimi destul de mari (25 m). Prezintă însă particularitatea că în arboretele cele mai bătrâne toată tulpina se îndoae, așa că nu mai stă vertical.

Pe lângă pin, mai crește aici molidul și ceva foioase.

In această regiune culturile forestiere nu merg așa de ușor. Pătura deasă de Calluna vulgaris și Vaccinium myrtillus ca și massa uneori compactă, de Sphagnum, împiedică regenerarea naturală. Pe de altă parte natura terenului (mlăștinos și turbos) face ca înrădăcinarea să fie foarte superficială (mai ales la molid), astfel că vântul cauzează pagube destul de frecvente și mari.

Pentru îmbunătățirea solului, se caută acum să se favorizeze instalarea foioaselor și regenerarea naturală, prin îndepărtarea stratului de Sphagnum. In aceste condițiuni regenerarea se pare că reușește bine.

In contra pagubelor cauzate de vânt se studiază înșiruirea tăerilor în spațiu.

4. Cu acestă direcție părăsim țările istorice: Bohemia, Moravia și Silezia, numite astfel pentrucă au fost teatrul celor mai multe evenimente istorice în legătură cu soarta Cehoslovaciei, în Evul mediu și modern.

Starea înfloritoare a pădurilor, așa cum am descris-o mai sus, este rezultatul unei conlucrări a tuturor generațiilor de silvicultori din secolul trecut și actual, și se poate întâlni pretutindeni în aceste provincii.

Cu cât trecem spre Slovacia și în Rusia Subcarpatică, cu atât silvicultura e mai nouă. Cu atât se detașează însă mai net efortul general pentru crearea unei culturi forestiere mai înaintate și a unor condițiuni mai favoravile de desfacere a lemnului.

5. Direcția silvică Banska Bystrica (supr. 97.000 ha.) una din cele mai frumoase din Cehoslovacia, cuprinde basinul superior al râului Hron (Gran) mărginit de munții Tatra Mică, Tatra Mare și munții Metalici ai Slovaciei. Cele spuse despre direcția silvică Adamov în privința șoselelor, se poate spune aici despre rețeaua de căi ferate forestiere.

Un număr de 5 ocoale silvice cu o suprafață totală de ca 32.000 ha (Dir. silvică B. Bystrica are 21 ocoale silvice, ceeace ar reveni o supr. medie de ocol de 4300 ha) au fost deschise printr'o rețea de căi ferate înguste (0,76 m), în lungime totală de 105 km. Aceste căi ferate au administrație proprie, clădiri și cancelarii speciale fiind deservite și de o linie telefonică de 63 km. Pe căile ferate în chestiune se transportă anual circa: 100.000 m^3 bușteni, 25.000 steri lemne de foc și 25.000 m^3 cherestea.

Cea mai mare parte din acest material se consumă de fabrica de cherestea Stiavnicka, cea mai modernă instalație de acest fel din Europa Centrală. Este complect mecanizată și debitează anual 60.000 m^3 lemn rotund. Are 2 gatere verticale, 2 ferăstare cu panglică și 6 alte mașini pentru prelucrarea lemnului. Se debitează numai rășinoase. Depozitul de bușteni e prevăzut cu un basin de sortare și transportoare mecanice. Fabrica are exhaustor și o clădire destinată pentru odihna lucrătorilor, cu sală de aşteptae, bae, birouri şi cu tot confortul modern. Este condusă de un inginer cu titlul de doctor, care face şi studii speciale de rentabilitate pentru diferitele organizări de fabrici.

Atât în această direcţie cât şi în pădurile din munţii Tatra Mare se dă o mare atenţie perdelelor de protecţie la golul de munte, deoarece aici lavinele constitue un real pericol pentru păduri şi populaţie.

Aici, (pe vârful Dumbir al Tatrei Mici) se introduce prin perdeaua naturală de molid, pinul cembra cu scopul de a spori rezistenţa masivului.

In ocolul Sihla am vizitat un arboret jubiliar, creat în onoarea marelui luptător al democraţiei Cehoslovace, Th. G. Massaryk, pe un platou, de unde se poate vedea toată valea Hronului.

6. Evenimentul turistic cel mai de seamă pentru noi, a fost ascensiunea munţilor Tatra Mare. Aceşti munţi sunt vestiţi prin frumuseţea şi sălbăticia lor. având multe creste peste 2500 m înălţime cari nu se pot cuceri decât de turişti înarmai cu frânghii, scoabe şi alte asemenea unelte.

Frumuseţea acestor munţi câştigă foarte mult prin nenumăratele lacuri, de toate mărimile, cari se întind de la 900 m până la peste 2000 m. altitudine.

Cel ce a văzut lacurile din munţii Făgăraşului (Bâlea, Iezerul) îşi poate face o idee de frumuseţea Tatrei Mari. Aici lacurile sunt mai numeroase şi mai mari, iar pe ţărmurile celor mai mari, se găsesc adesea colonii de turişti şi case de adăpost foarte frumos aranjate.

Succesiunea esenţelor forestiere dela limita de vegetaţie a acestor munţi este foarte interesantă. Când către gol molidul nu mai poate creşte decât închircit şi mărunt (pe la 1600), răsare ici-colo pinul cembra, mai înalt şi cu verdele lui frumos. Molidul cedează apoi locul jneapănului (Pinus montana) care se urcă împreună cu P. cembra până la 1700 m, când acesta din urmă dispare, pentru ca ceva mai sus şi jneapănul să cedeze locul, bolovănişurilor, surpăturilor şi petecelor de zăpadă. Urcând pe drumurile marcate cu grijă, adesea poţi întâlni grupuri de capre negre, cari parcă vor să te întrebe de unde vii. Sunt obişnuite cu turiştii, deaceea nu fug cu totul din faţa lor, ci păstrează o anumită distanţă, pe care le-o dictează neîncrederea.

Adesea munţii răsună de ţipete plângătore şi stranii: sunt marmotele care-şi strigă singurătatea lor.

Aceste animale rozătoare, de un decor aşa de fantastic şi viu pentru munţi, sunt destul de răspândite în Alpi. Iată însă că şi Cehoslovacii au avut grijă, pentru frumuseţea peisajului din munţii lor, să proteje acest animal de dispariţie.

7. Ajungem în fine la ultima direcţie silvică, aceea de la Rachovo, în Rusia Subcarpatică. Această direcţie are suprafaţa cea mai mare 130.000 ha şi e împărţită în 9 ocoale silvice, dintre care cel mai mare are o suprafaţă de 22.500 ha. Ea ocupă colţul cel mai de răsărit al Cehoslovaciei şi se mărgineşte cu Polonia şi România.

In această direcţie ne-am simţit mai aproape de ţara noastră deoarece am întâlnit foarte mulţi cari cunoşteau limba română. Dealtfel gazdele noastre au fost aşa de binevoitoare, că pretutindeni ne-am simţit ca acasă.

Chiar după cifrele pe cari le-am dat mai sus se poate cunoaşte că aici cultura şi exploatarea forestieră este mai extensivă, apropiindu-se de aceea de la noi.

Silvicultorii de aci sunt conştienţi că silvicultura de aici nu este aşa cum ar trebui şi ar putea să fie, deaceea caută să o intensifice să o amelioreze, introducând operaţiile culturale, cari până acum, esenţa predominantă fiind molidul, nu s'a făcut. Ei urmăresc apoi să reducă suprafeţele tăiate ras, şi să facă în cea mai mare parte regenerări naturale. Aşa dar, cultură şi exploatare pe suprafeţe mici, cum se face la noi în Bucovina.

Pentru atingerea acestui scop, construirea căilor de transport este indispensabilă. Fiind la începutul unei culturi forestiere, din lipsă de rentabilitate nu s'au putut construi încă drumuri şi c. f. r.; deaceea s'au folosit peste tot cursurile de apă, pe care le-au amenajat pentru plutit liber şi pentru plutărit, în care scop s'au construit în bazinul Tisei 12 baraje pentru mânuirea şi regularea debitului de apă.

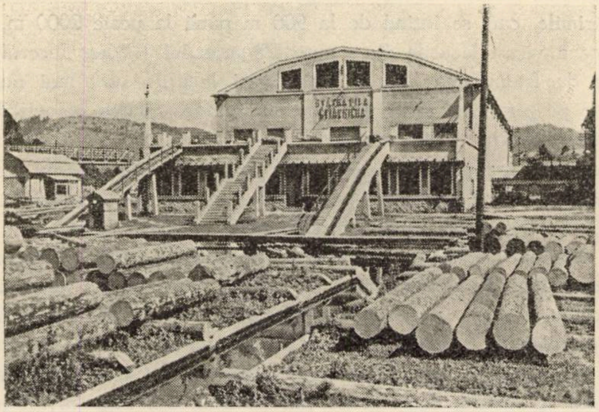

Fabrica de cherestea Stiavnicka
(Dir. silvică Banska Bystrica).

Lungimea totală a reţelei de pâraie plutibile este de 185 km iar capacitatea totală a opusturilor atinge aproape cifra de cca 950.000 m^3 apă.

Paralel cu aceste construcţii s'au instalat şi drumuri de alunecare cari complectează reţeaua de ape plutibile.

Datorită acestor construcţii s'au atins în mare măsură rezultatele dorite şi anume :

a. S'a deschis complect regiunea, astfel că se poate valorifica chiar lemnul din rărituri (pentru celuloză), creindu-se posibilitatea de a se efectua operaţiile culturale, aşa de necesare pentru buna desvoltare a arboretelor.

b. Industria lemnului s'a intensificat dând de lucru locuitorilor acestui ţinut cari nu trăesc decât de pe urma lucrului în pădure, regiunea fiind muntoasă (600—2000 m. altitudine).

c. In comparaţie cu silvicultura înaintată din celelalte regiuni ale Cehoslovaciei, silvicultorii de aici îşi dau seama, că aceste căi de transport sunt încă primitive, că exploatarea pe lilipuri şi prin plutit liber, ori prin legatul în plute provoacă pierderi considerabile de material comercial şi că munca în astfel de condiţiuni nu oferă decât un standard de viaţă foarte coborît, lucrătorului în pădure. Deaceea ei nu se mulţumesc cu primele rezultate, foarte mulţumitoare, ci trec, unde e posibil, la construcţie de căi ferate forestiere şi la drumuri impietruite cum am putut vedea în ocoalele mai înaintate.

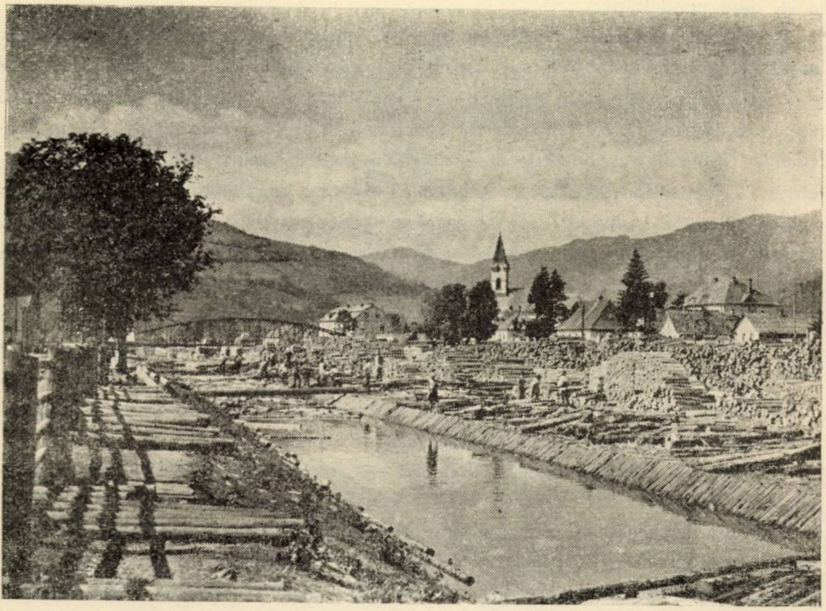

Depozit de lemn de celuloză, în Rachovo.

Incheind cu aceste câteva rânduri descrierea impresiilor mele din Cehoslovacia, nu ştiu dacă am izbutit să le redau întocmai cum le-am simţit. Ceeace am vrut însă să accentuez şi ceeace m'a impresionat mult este munca susţinută şi conştientă pe care silvicultorii o desfăşoară în această ţară, spre a-i ridica standardul de viaţă, ca şi modul cum lumea preţuieşte şi recunoaşte această muncă.

Prodanciuc Mihaiu

MEREU INAINTE.

Academia de Ştiinţe

La 11 Martie 1935 a luat fiinţă, în România, Academia de Ştiinţe, a treia, în ordine, după bătrâna Academie Română şi tânăra Academie de Medicină.

Academia de Ştiinţe a luat naştere din necesitatea simţită ca şi în ţara noastră, unde activitatea ştiinţifică a luat, în ultimul timp, un aşa de mare avânt, să existe «un organ superior sau central care să asigure o coordonare a eforturilor făcute pe terenuri atât de variate şi prin publicarea la timp a rezultatelor obţinute, să promoveze o emulaţie printre cercetători, asigurând prioritatea drepturilor lor de proprietate ştiinţifică».

In ce priveşte rolul pe care trebue să-l aibă noua Academie, iată ce spicuim din expunerea care precedează statutul şi regulamentul de funcţionare a ei, date publicităţii :

«Rolul Academiei de Ştiinţe nu este atât de a creea, ci mai mult de a «ajuta creaţiunea ştiinţifică, a o încuraja, a o îndruma şi a o coordona. Deaceea -- zice mai departe acea expunere — «existenţa ei nu exclude, ci dimpotrivă «implică existenţa asociaţiunilor pe specialişti. Tot aşa, coexistenţa ei cu Academia Română nu constitue nici-o piedică pentru vreuna din cele două instituţiuni. Secţiunea ştiinţifică a Academiei Române, alcătuită dintr'un număr restrâns de membri, va putea continua şi mai departe rolul ei de a coordona activitatea ştiinţifică cu aceea care se desfăşoară pe terenul literar şi istoric, în «cadrul general al sforţărilor de cultură naţională a neamului românesc».

Din punct de vedere al culturii generale, Academia de Ştiinţe are un rol mai restrâns ; în schimb, din punct de vedere ştiinţific acest rol este mult mai vast şi mai specializat.

Academia de Ştiinţe se compune din membri de onoare, membri donatori, membri titulari şi membri corespondenţi.

Numărul celor de onoare, donatori şi corespondenţi este ilimitat; din contră cel al membrilor titulari este limitat la 70, împărţiţi în 10 secţiuni în modul următor. (In paranteză este numărul de membri al fiecărei secţii): Matematică şi Astronomie (8); Fizică (7); Chimie (7); Zoologie, Anatomie, Paleontologie şi Fiziologie animală (7); Botanică şi Fiziologie vegetală (6); Biologie aplicată (7); Geologie, Mineralogie şi Geografie (6); Geniu militar cu aplicaţiune la apărarea naţională (6); Istoria şi Filozofia Ştiinţei, Organizaţie, Învăţământ şi Popularizare (8); Technică (Geniu civil) (8).

Avem plăcerea să constatăm că silvicultura este şi ea reprezentată în această Academie. Ceva mai mult, printre cele 26 persoane care au semnat actul de constituire se găseşte şi d-l Prof. M. Drăcea, directorul Institutului nostru de cercetări silvice.

Să nădăjduim că nu va fi singur şi că în curând şi alţii dintre ai noştri vor lua loc pe băncile Academiei de ştiinţe, fie ca membri titulari, fie ca membri corespondenţi.

Reviste şi ziare.

D-l *C. Dragu,* colegul nostru, publică în Nr. 9/935 al revistei «Jurisprudenţa muncii şi asigurărilor sociale» un foarte interesant articol intitulat: «*Situaţia Caps-ului faţă de asigurările sociale*». Este un răspuns pe care-l dă d-lui avocat Gr. Racoviceanu, autorul unui articol publicat, asupra aceleiaşi teme, în Nr. 3/935 al revistei amintite.

In articolul său, d-l R. îşi propunea să răspundă la următoarele întrebări:

a) Dacă salariaţii Cap-ului intră în prevederile art. 1 al legii pentru unificarea regimului asigurărilor sociale ;

b) In ce mod se pot urmări ordinele de plată în contul Caps-ului.

c) Care este instituţia care soluţionează litigiile dintre Caps şi Casa Centrală a asigurărilor sociale.

In cele de mai jos, vom arăta răspunsul d-lui Dragu amintind, în acelaş timp, şi obiecţiunile d-lui Gr. Racoviceanu.

D-l Dragu în răspunsul său este în dezacord cu cele susţinute de d-l R. La primul punct, privind obligativitatea asigurărilor din partea Capsului, d-l Dragu arată că Adm. C. Păd., fiind o instituţie de stat, nu poate plăti cotizaţii tot către stat, şi nici taxe comerciale. Greşete d-l R. când scrie că Adm. C. Păd. nu este un serviciu public» în sensul unei anumite definiţii dată de Prof. P. Negulescu şi că prin urmare nu poate invoca scutiri de taxe. D-l Dragu menţionează că se poate ca conducătorii statului să nu-şi aducă aminte de definiţiile date serviciului public în tratatele de drept, dar ei au satisfăcut condiţiunea esenţială pusă de Constituţie pentru creiarea unui serviciu public, aceia de a se face prin lege. Ori această condiţie esenţială este satisfăcută în formă. Dar şi în fond este la fel. Caps nu a fost creiată, cum spune d-l R., numai cu scopul «să exploateze în mod comercial şi industrial o porţiune a domeniului privat al Statului», formulă care ar duce la impunerea Capsului, ci, ea mai are şi obligaţia «de a conserva, regenera şi ameliora pădurile ţării şi în special ale Statului» având drept ţintă şi aceea de a influenţa în bine asupra climei şi sănătăţii publice, răspunzând în felul acesta unei nevoi cu caracter general.

2. In privinţa urmăririi cotizaţiilor datorate de C. Păd. pentru salariaţii săi dela exploatările de păduri, D-l R. arată că legea pentru perceperea veniturilor publice din 1934 face distincţie între veniturile publice şi cele private ale Statului. Socoteşte materialul lemnos al Capsului drept un venit privat al statului ; deci se poate sechestra. D-l Dragu arată că în ce priveşte veniturile statului nu se poate face această distincţie. Şi arată pentru care motiv. Articolul 60 din legea amintită opreşte dela urmărire veniturile cu caracter public. Deci nu se poate sechestra materialul lemnos. Dealtfel, Consiliul superior al avocaturii statului a dat avizul său, în acest sens.

3) In ce priveşte Instituţia care urmează să soluţioneze litigiile dintre Caps şi Casa Asig. Sociale, d-l Dragu nu este de acord cu d-l R. că trebuesc tranşate de instanţele dela art. 101 din legea asupra unificării regimului asigurărilor sociale. Aceste litigii se rezolvă de Consiliul superior al avocaturii statului.

*

In revista «*Albina*» au mai apărut încă două pagini consacrate problemelor pădurăreşti şi cele legate de ele. Aşa, în Nr. 47/1935 se publică următoarele articole: D-l Drăcea: Mai multă conştiinţă forestieră; D-l D. Sburlan: Din întrebuinţările noui ale lemnului. Pavajele de lemn ; d-l At. Haralamb : Despre braconieri şi abuzul de vânătoare. In No. 3/936 apar alte trei articole; D-l Depecârcinov: Pomul de Crăciun şi grija de arbori; d-l G.: Pentru Sodoamele din Vrancea sau altele la fel ; d-l A. Haralamb : Tot despre duşmanii vânatului.

Revista «*Satul*» la rândul ei a mai dat la iveală două pagini. In. Nr. 61 de pe Decembrie 1935, se vorbeşte despre pericolul despăduririlor. In Nr. 62

din Ianuarie 1936, d-l C. Cristea scrie despre legătura care există între păduri şi obiceiurile noastre creştineşti de Crăciun. In plus, Moş Nicolae. răspunde scrisorii trimise de un cititor din Bucovina al revistei.

Dintre articolele publicate în ziare, remarcăm pagina pădurilor din N-rele 5 şi 6/936 ale «*României Agricole*», unde se inserează două mari reportagii asupra valorificării pădurilor statului.

Conferinţe.

D-l *M. P. Florescu* şi-a desvoltat în ziua de 19. I. 1936, în sala Fundaţiei Universitare «C. N. Vasiliu-Bolnavu», conferinţa d-sale privind: *Exploatarea pădurilor bisericeşti prin energiile româneşti.*

D-sa face mai întâiu un istoric al diferitelor ctitorii de păduri, trecând apoi la felul cum sunt exploatate.

Eforia spitalelor civile a fost dăruită cu mari proprietăţi de familiile Domneşti şi boereşti ale ţării : Ghica, Cantacuzino, Morunglavii, Băgescu. Arată că fiecare danie era investită cu anateme grave pentru cei ce ar da acestor bunuri alte întrebuinţări decât cele prevăzute de donatorii lor. Câteva din anatemele citite impresionează profund pe auditori. Şi totuşi....

Azi pădurile acestui aşezământ sunt exploatate numai prin Români.

Nu acelaşi lucru se întâmplă cu pădurile Eforiei Sf. Spiridon dela Iaşi; acestea sunt exploatate de străini.

Regretă că la Domeniile Coroanei, nu mai subzistă directivele lui Kalinderu, pe vremea căruia nu pătrunsese nici picior de străin în cele 67.000 ha. păduri.

Starea rea de azi a Pădurilor Fondului Bisericesc din Bucovina se datoreşte exploatatorilor străini de neamul nostru. Nădăjdueşte, că noua conducere mitropolitană va şti să înlăture pe străini din păduri, dându-se în exploatarea elementului românesc.

Işi exprimă deasemenea nădejdea că pădurile cedate spre folosinţă Mănăstirii Neamţului vor încăpea pe mâini de buni gospodari.

In sfârşit, se ocupă de pădurile date în folosinţa Mitropoliilor şi Episcopiilor, potrivit cu legea din 1925. Păcat că şi exploatarea acestora a încăput pe mâini străine. Face excepţie Episcopia dela Huşi, care-şi exploatează pădurea cu elemente româneşti, realizând printr'o exploatare raţională şi bună gospodărie câte 60.000 lei la ha, netăind decât 10 ha pe an.

Termină, exprimându-şi dorinţa ca toate aceste instituţii să nu facă risipă, să le gospodărească cu înţelepciune şi să încurajeze elementul românesc, înlăturând pe cel străin.

D-l *Al. Bădăuţă,* a făcut la Radio în seara zilei de 4. I. 1936, *bilanţul turistic* al anului trecut.

Turismul pe calea ferată a fost amplu îmbrăţişat. Lume multă a pornit la drum, profitând de reducerile acordate pe calea ferată.

Să fim deocamdată mulţumiţi că, cel puţin dela fereastra trenului, mulţi au avut prilej să cunoască colţuri frumoase din ţară.

Muntele ca obstacol, ca mişcare pentru multă lume nu există; cea mai mare parte din călători ia contact cu el dela fereastra trenului. Cel mult se opresc la poalele lui. Puţini se avântă spre creste. Cel echipat pentru ascensiuni riscă să fie obiectul de ironii pentru marele public. Ne lipseşte organizarea. Totuşi faţă de trecut, anul ce a expirat s'a soldat cu progrese.

Pentru turistul ce foloseşte calea ferată rămân multe frumuseţi necunoscute. Pentru aceste părţi, automobilismul este acela care se impune.

Construirea unui drum însemnează un nou colţ deschis marelui public.

Faptul că marea şosea turistică internaţională va străbate şi România, este de mare importanţă pentru noi.

In ce priveşte alpinismul propriu zis, el se practică de membrii diferitelor societăţi turistice.

Turismul pe apă se rezumă la vizitarea unora şi aceloraşi regiuni: litoralul mării dela Sulina la Constanţa şi Balcic, Delta Dunării şi puţin Cursul acestui fluviu. Pentru anul viitor, turiştii se vor bucura de o nouă cale pe apă : Nistrul.

Sfârşind, d-l Bădăuţă arată că în anul 1935 s'a pus bazele Oficiului Naţional de turism, care va avea să se ocupe cu organizarea şi propagarea turismului la noi.

In general, anul 1934 marchează un progres faţă de anul trecut.

At. Haralamb

ARTICOLE PRIVITOARE LA ECONOMIA FORESTIERĂ PUBLICATE IN ZIARE

Noembrie 1935.

Chestiuni de ordin Administrativ.

«*Ţara noastră*» publică în Nr. din 1. XI: Naţionalizarea pădurilor, semnat de M. P. Florescu.

«*Curentul*», 10. XI : In jurul neregulilor dela Ocolul silvic Brăila ; Ordonanţa de clasarea afacerii.

«*Porunca Vremii*», 14 Nov.: Banda Nacht nu e la prima lovitură, pădurile acaparate de acest excroc. In atenţia Tribunalului Ilfov, semnat de M. P. Florescu.

«*Zorile*», 11. XI: Proectul de lege pentru organizarea turismului.

«*Prezentul*», 16. XI : Un litigiu Româno-Iugoslav, pentru 110 milioane; Comunitatea de avere a Regimentului 14.

«*Epoca*», 19 Nov. : Cum se distrug pădurile. Dela Soc. Hidroclimatică, semnat Gam.

«*Porunca Vremii*», 10. XI : E rândul grănicerilor Sârbo-bănăţeni; după Caransebeş şi Năsăud, Vârşeţ.

«*Porunca Vremii*», 24. XI : Periculoşii gangsteri ai Bucovinei: Anhauch. Bilgreg, Ausslânder, Tuhmann, Helfer, Solomon-Drukmann, Iacobhand. Şi la Pătrăuţi — Storojineţ.

«Curentul», 29 Nov.: O anchetă silvică în Vrancea; abuzul brigadierului silvic Geană, — cu echipele Studenţeşti ale Fundaţiei Regale.

«Curentul». 30. XI : Intâia şedinţă a secţiei econ. eparhiale, cu excluderea lui Nichifor Robu deputat, dela şedinţe. Mitropolitul Visarion Puiu şi exploatarea pădurilor fondului bisericii ortodoxe din Bucovina.

De ordin technic :

«Prezentul», 10. XI : Exploatarea pădurilor supuse regimului silvic; execuţia buget venituri a Caps, ancheta Ministerului de Finanţe.

«Prezentul», 28. XI : Exploatarea pădurilor supuse regimului silvic. — Licitaţii.

«Epoca», 20. XI: Congresul de toamnă al Soc. de hidrologie şi climatologie medicală, — tratând chestia pădurilor pentru aceste staţiuni.

De ordin Comercial :

«Curentul». 10. XI : Doleanţele exportatorilor de cherestea Galaţi, pentru exportul în Egipt; vasele N. F. R.. au navlul prea urcat şi taxele vamale.

«Viitorul», *7 Nov. :* Pomii de Crăciun şi apărarea pădurilor, semnat de Ing. I. Florescu.

«Zorile», 11. XI : Situaţia precară a export. cherestea în Bucovina; blocarea Staţiei Grigore Ghica Vodă; dispoziţia B. N. R.

«Credinţa», 6 Nov. : Cumpăraţi lemne dela CAPS., semnat de Const. Bogoe.

«Argus»: Piaţa europeană a lemnului, scăderi de preţuri şi export, concurenţa rusească.

«Ordinea», 27. XI : In atenţia Ministerului Agriculturii şi Domeniilor. Mizeria din depozitele de lemne ale CAPS-ului.

«Curentul», 22 Nov.: Intre Caps şi CFR, chestia aprovizionării cu lemne a funcţionarilor; vina e a CFR, datoare.

«Curentul»: Timbrarea scrisorilor de trăsură prezentate de Caps şi anexelor ataşate cererilor de restituire la CFR.

«Excelsior», 30 Nov.: Utilizarea lemnului ca pavaj, semnat Gh. D. I.

«Epoca», 28. XI : Armonizarea lefurilor, semnat de Florea Căruntu.

Revista *«Albina»* Fundaţiilor Regale No. 43 pe 1. XI: Ingrijirea pădurilor noastre. Securea nemiloasă şi vorbe cu tâlc despre pădure, semnat de Tr. I. Heroiu.

Decembrie 1935.

«România Agricolă». No. 1 pe 1 Dec., (pag. «Silvicultură»): Chemarea socială a Inginerului silvic, semnat de Cezar Cristea.

Activitatea Caps., dela Aprilie 1934—Aprilie 1935. Contribuţii la desvoltarea comerţului şi industriei lemnului, înlăturarea şomajului în regiunea muntoasă. Raţionalizarea exploatărei ţinuturilor forestiere, — (preocuparea Direcţiunei Regimului Silvic). Chronique du bois.

«Prezentul», 4. XII : Păduri în exploatare supuse regimului silvic.

«Prezentul», 6. XII : Plata impozitului proporţional asupra navlului la transportul de lemn pentru Caps.

«Curentul», 1 Dec.: Regiile autonome somate să plătească redevenţa Casei pensiilor.

Excluderea deputatului Nichifor Robu dela şedinţele Consiliului eparhial Bucovinean.

«Curentul», 4 Dec.: Efectul pozitiv al unei campanii forestiere — împăduriri pe valea Lotrului, semnat de M. P. Florescu.

«Universul», 5 Dec.: Delictele silvice.

«Prezentul», 6 Dec.: Situaţia pe piaţa lemnului, o interesantă expunere asupra exportului în Ianuarie-Septembrie pe anii 1933—1935.

Ungaria importă încă 10.000 vagoane lemn din România.

«Curentul», 7. XII : Pavajele de lemn — conferinţa D. Sburlan.

«Universul», Idem; şi exportul lemnului de nuc.

«Prezentul», 7. XII : Industria şi Comerţul mondial de lemn şi produse forestiere, suprafaţa păd., producţia celulozei, piaţa engleză, semnat T. T.

«Curentul», 5. XII : Exportatorii de cherestea Galaţi continuă să se agite; intervenţia la B. N. R.

«Porunca Vremii», 7. XII : Pădurile Sfintei Patriarhii în mâinile jidanilor, semnat de M. P. Florescu.

«Zorile», 5. XII : De 5 lei lemn; Sărăcia în capitală, ce face Statul ?, semnat de C. Rudeanu.

«Credinţa», 6 Dec.: dela Cameră (reportajul): Impăduririle — o problemă naţională.

«Epoca», 5. XII : Congresul funcţionarilor, semnat de Florea Căruntu.

«Porunca Vremii», 6. XII : Printr'un banditesc atac, pădurile Bucovinei au rămas tot în mâinile jidanului Anhauch; Ţara aşteaptă un act de dreptate dela Mitropolitul Visarion, semnat de M. P. Florescu.

«România Agricolă», din 8 Dec. No. 2; conţine :

Piaţa internă şi externă a lemnului.

Chronique du bois şi Holzchronik.

Autonomia Vânătoarei, semnat de Col. Şendrea.

Problema pastorală în regiunea secetoasă a ţării; benzile de protecţie; şi un serviciu mixt de propagandă agro-silvică imperios necesar, semnat de Ing Agr. A. Tălăşeanu.

«Prezentul», 8. XII : Exportatorii de cherestea din Bucovina iară nemulţumiţi. Intervenţia la B. N. R., fără succes; plata drahmelor şi lirelor palestiniene — condiţionează comerţul nostru, semnat I. R.

«Excelsior», 7. XII : Greutăţile pe piaţa lemnului, şi Exportul lemnului (cherestea) românesc în Franţa; propunerile delegaţiei franceze şi răspunsul Asoc. exportatorilor români.

«Prezentul», 8 Dec.: Exportul nostru de produse forestiere în perioada Ianuar—Octombrie; exportul în creştere pe ultimile 2 luni.

«Curentul», 13. XII : Conferinţa Ing. N. Ghelmeziu : «Despre Răşină» (la cercul de studii forestiere).

«Curentul», 12. XII : România pierde piaţa grecească, pentru cherestea ; interesante desbateri la Galaţi (C. Com.) şi Congresul exportatorilor din Bucureşti.

«Prezentul», 13 Dec.: Un interesant studiu de Ing. C. Ciauşu asupra «Vânătoarei ca factor al economiei naţionale» în R. V.

«România Agricolă» No. 3 din 15 Dec., pag. «Silvicultură» conţine : Unele lacune ale gospodăriei silvice; semnat Cezar Cristea. Problema lemnului în România : rolul Caps, debuşeele, Cooperaţia, industrializarea lemnului. Semnat X (consilier silvic). Pentru sporirea producţiei forestiere, semnat de N. N. Nedelcovici şi C. C.

«Porunca Vremii», 20 Dec. : Isprăvile întreprinderei forestiere jidoveşti «Stejarul» din Cluj, pagubele Statului. Semnat A. C. Bututza.

«Prezentul» 21. XII : Exploatarea pădurilor supuse regimului silvic.

«Curentul», 16. XII : Administratorul Caps, a demisionat; cauzele: dificultăţi financiare, fondul de pensii şi datoria C. F. R. către Caps.

Idem *«Zorile»*, *«Credinţa»*, etc.

«Dreptatea», Comentar la aceasta, faţă de expozeul premierului în Parlament asupra Regiilor autonome.

«Prezentul», 15. XII : Memoriul exportatorilor forestieri.

«Curentul» 14 Dec. : Cerc de Studii silvice (cu prilejul conferinţei «Despre Răşină» a Ing. Ghelmeziu). Semnat Dragoş Vrânceanu.

«Prezentul» şi *«Curentul»* 21 Dec.: «Lemnul în anii de adaptare la criză». (Conferinţa Ing. Dr. V. Dinu).

«Curentul», 21 Dec : Campania de împăduriri din Vrancea ; se 'nfăptueşte un gând al ziarului Curentul. Inspectoratul de Regim Silvic Focşani şi Prefectul Tiroiu, încep crearea «Pădurilor sacre».

«Excelsior» din 28 Dec : L'exportation du bois en 1935, şi Conferinţa Ing. V. Dinu : «Lemnul în anii de adaptare la criză».

«Epoca», 29 Dec. : Tot despre Măcelărirea brazilor pentru pom de Crăciun, semnat de Arhimandritul Iuliu Scriban.

«România Agricolă» No. 4 din 22—25 Dec. 1935, pag. «Silvicultura» şi 'n restul ei conţine : «Problema lemnului românesc — sub variate aspecte, de Petre Ioan. Foloasele materiale şi directe ale pădurii (Tabl. sinoptic), de Cezar Cristea şi R. A. Plantaţiile de pe drumurile provinciale, de N. Nedelcovici. Valorificarea produselor lemnoase, de Gh. Nicolau-Bârlad. O nouă orientare : propagandă în favoarea urcărei preţului lemnului, de Horia Manole. CAPS-ul şi aprovizionarea cu lemne a Bucureştenilor, de C. Rachieru. «Jalea Codrului» (Satiră), de Florin Iordăchescu. Vânătoarea în cadrul economiei agricole. Infăptuirile Echipelor Stud. cu Fund. Regale — problema pădurilor. Drumeţie : Manualul practic al turistului. Cronica lemnului — extern şi intern şi informaţii, semnate R. A. Epurii — o pacoste a plantaţiilor, de Ing. Agr. A. Tălăşescu.

Biroul Presei şi Propagandei Forestiere CAPS.
Ing. C. Cristea

INSEMNĂRI

CUVINTE REGALE DESPRE PĂDURE

Din volumul II al frumoasei cărţi a M. S. Regina Maria «Povestea vieţii mele», transcriem rândurile de mai jos, ca un model de simţire cu adevărat aristocratic, pentru pădurea atât de batjocorită de oamenii timpurilor noui.

«Cerchez (calul M. S.) şi cu mine ne căţăram pe poteci ştiute numai de «pădurar şi de noi.

«Am cunoscut pădurea în cele mai mărețe și mai sălbatice singurătăţi ale «ei şi am stat singură pe vârf de munte, privind în jos la lumea de sub mine, «desfăşurată ca un tablou zugrăvit. Am cunoscut pădurea Sinaiei în toate ano- «timpurile: la începutul primăverii când are covor de toporaşi şi de anemone «şi cu frunzişul fagului atât de tânăr, încât părea ca o lumină galbenă deasupra «capului meu; am cunoscut'o în umbra întunecoasă a verei, dar în deosebi cu «strălucirea ei de toamnă eram prietenă: era o lume fantastică de aur arămiu; «am cunoscut'o şi învăluită într'un giulgiu de zăpadă orbitoare, dar atunci mă «plimbam pe jos nu călare». (pag. 147).

«...Iar când mă întâlneam câteodată cu Unchiul (Regele Carol I) îmbrăcată în costumul căzăcesc, călare pe calul meu cu coada fluturată în vânt, cu câţiva câini după mine, prindeam în ochii lui o privire plină de o involuntară admiraţie, cu toate că în mod oficial mă dezaproba. Netăgăduit, eram pentru el o grije; îi turburam zilele; îi răsturnam ideile despre ceeace se cădea sau nu se cădea, dar eram tânără, nu voiam răul nimănui şi mi-era dragă pădurea lui.

«Schöner Tag, herrliches Wetter». Unchiul totdeauna vorbea de vreme, care era grija lui neîncetată. «Ja, Onkel, und ein so schöner Wald! Kein Wald ist so grossartig als der Sinaia-Wald». Şi Unchiului îi părea bine să audă lăudând mult iubita lui pădure. Eu ştiam s'o preţuiesc şi fiecare dintre noi o stăpâneam în felul nostru: eu de pe cal, el pe jos». (pag. 148).

ARBORII ŞI TRĂZNETUL.

Dr. Hermann Schröder în «Die Lesestunde» IX/930 scrie despre trăsnetul la arbori:

«E. Stahl susţine că la arbori pericolul de a fi loviţi de trăsnet depinde în mare parte de felul cum coaja arborilor, la o ploaie vehementă, va fi udată — încet sau repede. El crede că un arbore udat dela coroană până la straturile umede ale solului este mai puţin expus trăsnetului, decât altul cu coaja pe afară rămasă uscată.

Din experienţă ştim că fagul este mai rar lovit de trăsnet decât, de pildă, plopul sau stejarul.

S'a încercat a se explica această deosebire prin faptul că stejarul, ca şi plopul, au o coajă scorţoasă, care chiar la ploi abundente rămâne uscată mult timp, pe când fagul, este udat imediat şi de jur împrejur.

In afara celor arătate mai sus joacă un rol mare și împrejurările pedologice, existența sau lipsa unei rădăcini pivotante, adâncimea la care se află apa în sol.

Arborii, în ceia ce privește pericolul de a fi loviți de trăsnet, se pot împărți în trei categorii : cel mai des sunt loviți plopul, stejarul, părul, ulmul, salcia, frasinul, salcâmul, mai puțin des: teiul, mărul, cireșul, nucul, castanul (vesca), cel mai rar: aninul, sorbul, diverse acerinee, castanul (hyppocastanum), fagul și carpenul.

In ceea ce privește mesteacănul, există diferite păreri. Inainte de a se ocupa știința cu această chestiune poporul spunea adevărul când zicea :

De stejari să te ferești
De salcie să te păzești.
Dela molizi, să alergi,
Spre fagi să mergi.

Se întâmplă să fie lovit de trăsnet și fagul, în ceia ce privește însă pe carpin nu există nici o observațiune care ar dovedi că ar fi fost lovit vreodată.

Din diferite cercetări a rezultat că trăsnetul, în arborii loviți, este condus prin traheele celor mai tinere straturi lemnoase».

Traducere de *Ing. Wydiniwski.*

RECENZII

Păstoritul în Maramureş de *Vladimir Kubijovyc*. Buletinul Soc. Regale Române de Geografie. 1934, pag. 215—280 + 2 hărţi.

Autorul este profesor la Universitatea din Cracovia şi preşedintele Comisiunei ştiinţifice slavă, creiată pentru coordonarea cercetărilor asupra păstoritului din Carpaţi şi Balcani. A publicat în această direcţie o serie de lucrări asupra Carpaţilor Nordici.

Lucrarea privind păstoritul în Maramureş este fructul cercetărilor şi investigaţiunilor sale la faţa locului, în drumul său, făcut din munte 'n munte, însoţit de doi Ucranieni licenţiaţi ai Universităţii din Cernăuţi, cari au şi tradus lucrarea în româneşte. După d-sa, acest studiu este sortit să servească ca punte de trecere între lucrările cercetătorilor slavi din Carpaţii Nordici şi cei români din Carpaţii Sudici, Maramureşul fiind situat la graniţa dintre aceste două lanţuri muntoase.

Expunerea este concisă şi metodică, privind starea actuală a păstoritului în acest ţinut românesc, lăsând altora grija să se ocupe de evoluţia lui istorică.

In cele de mai jos, vom stărui în special asupra părţilor ce se referă mai mult la păduri.

Acestea ocupă în Maramureş, care constitue o unitate antropo-geografică organică şi bine limitată, un procent de 46% din suprafaţa lui totală, cea mai păduroasă parte fiind lanţul Carpaţilor Maramureşeni, iar cea mai despădurită (numai 11%) regiunea dealurilor interioare ale basinului Vişeului. După păduri vin fâneţele şi păşunile cu un procent destul de mare, care se urcă până la 37%, în timp ce terenul arabil nu atinge decât 14 la sută. Cifra mare a păşunilor şi fâneţelor, arată caracterul pastoral al regiunii. In ce priveşte vitele, în Maramureş sunt, la 100 de locuitori, 6 cai, 28 vite cornute, 60 oi şi 7 capre. Cele mai multe vite nu se găsesc în regiunea muntoasă ci în regiunea dealurilor, şi a munţilor vulcanici. Din compararea câtorva cifre autorul constată că Maramureşul evoluiază spre creşterea oilor.

Pădurile Maramureşului sunt constituite din molid în amestec cu bradul şi cu fagul în zonele inferioare, acesta din urmă atingând numai în 2 puncte limita superioară a vegetaţiei forestiere. Aceasta variază, ridicându-se mai sus în culmile cele mai înalte. Se dau şi cifre comparate cu acelea ale lui Fekete-Blatny şi Zapalowicz. Aşa de pildă, după Zapalowicz ea se află între 1455 şi 1600, ţinând seamă de altitudinea pe care o au cele mai înalte puncte până unde merg arborii. După Fekete-Blatny, limita este între 1388 m. şi 1524 m., pentru pădurea compactă, şi 1460—1574 m. pentru partea superioară şi rărită în mod natural. Autorul studiului de faţă dă la rându-i date asupra limitei superioare bazate pe hartă.

Deasupra pădurii de molid se află jneapănul (Pinus montana) care după Zapalowicz, ar ocupa 1/5 din întinderea zonei alpine. Acesta apare la 1900—2000 m. altitudine şi adesea la 1600—1800 m. Uneori coboară chiar până la 1200 m. în părţile mlăştinoase. El ar fi legat de prezenţa gresiilor silicioase, micaşişturilor, porfirelor şi andezitelor.

Populaţia Maramureşului, după un recensământ unguresc folosit de autor, ar fi : 51,5% Români, 11,5% Ucranieni, 22,5% ovrei, aceştia din urmă marcând procentul cel mai mare din orice altă regiune a Carpaţilor Orientali, ajungând să joace un rol important chiar şi în păstorit.

Privitor la proprietate, autorul arată că înainte de războiu, munţii aparţineau în mare parte statului şi particularilor. O bună parte din proprietatea particulară ajunsese în mâinile ovreilor, acaparată pe preţuri de batjocură. După războiu, prin expropriere, munţii statului şi o mică parte din cei particulari au trecut asupra comunelor. In legătură cu aceasta autorul arată că în Cehoslovacia, Statul şi-a mărit patrimoniul, prin exproprierea munţilor proprietate particulară.

Ocupându-se de fizionomia păşunilor, autorul arată încălcările suferite de pădure atât în partea inferioară cât şi în partea superioară a zonei lor de vegetaţie. In munţii Rodnei, spre partea lor inferioară. «acţiunea omului se opreşte la «marginea abruptă a munţilor ; în schimb «ea nu e limitată dinspre munte nici de «factorii naturali, nici de cei omeneşti, «pentrucă, cu excepţiunea porţiunii ves«tice, pădurea şi stepa alpină se găseşte «de obiceiu în una şi aceiaşi mână. De «aceea pădurea e întrebuinţată ca loc «păşunat, ceea ce-i imprimă cu vremea «un aspect de parc». Şi autorul arată apoi că pantele abrupte ale văilor, lipsite de vegetaţie, sunt astăzi supuse eroziunilor puternice.

In regiunea munţilor vulcanici situaţia pădurei e şi mai tragică. Este regiunea cea mai despădurită. *«Acolo unde pă«durea nu a fost tăiată cu desăvârşire, «ea este distrusă fără cruţare, cum rar «întâlnim în Carpaţi, aşa că astăzi e «prefăcută mai toată în pădure de parc»*, în unele locuri aspectul ei apropiindu-se chiar de cel al lazurilor. (Lazuri sunt regiuni de fâneţe şi păşuni, presărate ici şi colo cu buchete şi arbori izolaţi).

In Maramureş se cunosc două modalităţi mai de seamă de exploatare : asociaţia şi antrepriza. Ambele sunt cunoscute în tot lanţul munţilor noştri. Nicăieri însă nu se va mai întâlni la noi situaţia din Maramureş unde antreprenorii munţilor pastorali sunt ovreii. Ei stau toată vara la munte unde îndeplinesc funcţia de baci. Adesea mai au şi câte un ajutor tot ovrei.

D-l Kubijovyc mai face şi alte constatări dureroase referitoare la situaţia din Maramureş. D-sa arată că modul de prelucrarea laptelui la noi este primitiv şi că păşunea nu este supusă nici unei amelioraţiuni neuitând să adauge că, alături de vecinii noştri din Cehoslovacia, există stâne model, întreţinute mai ales de către Stat, cu industria produselor de lapte, cu ameliorarea păşunilor, cu clădiri igienice şi solide, cu numeroase drumuri de comunicaţie. Controlul păstoritului acolo îl face statul prin funcţionari speciali.

Şi autorul revenind la situaţia dela noi, adaugă :

«Toate acestea nu numai că lipsesc în «Maramureşul românesc, ci dimpotrivă : «protecţia pădurilor particulare este ilu«zorie (rar întâlnim în Carpaţi o devas«tare aşa de sălbatecă a pădurilor ca «în munţii Rodnei şi în regiunea vulca-

«nică), dar păşunile de munte nu numai «că nu cunosc ameliorări, dar dimpotrivă «se acoperă cu jepi pe care nimeni nu-i «taie».

Sunt adevăruri crude. Este bine că le-a spus un strein. Cei ce au urechi de auzit, să audă.

A. Crivăţ

Despre pădurile virgine de molid ale Carpaţilor de Sud de *Julius Fröhlich*, articol apărut în Centralblatt für das gesamte Forstwesen, April 1935.

Concepţia modernă, care stă la baza teoriei şi practicei regenerărilor naturale, metodă aşa de mult preferată şi cultivată de literatura forestieră contimporană, se reazimă pe legile biologice ale pădurilor virgine. Totul se clădeşte imitând natura.

Prin această sănătoasă orientare în materie de technică silviculturală, pădurile virgine sunt mult cercetate şi studiate, fiindcă ele sunt acelea care ne permit să citim în marea carte a naturii, şi să putem trage învăţăminte asupra modului cum trebue condusă de om o regenerare naturală într'o pădure cultivată.

D-l I. Fröhlich, trăit peste 30 de ani în Sud-Estul european, adânc cunoscător al pădurilor virgine şi fecund autor în această materie — publică sub titlul de mai sus un nou şi foarte interesant articol despre pădurile virgine, de astă dată din masivul munţilor Sebeşului, care se întinde la circa 30 km. spre Sud le Sibiu, pe o suprafaţă de aprox. 4000 de ha fiind constituit din arborete curate de molid. D-sa discută şi descrie cu o rară competinţă şi claritate aspectul pădurilor virgine din regiunea respectivă şi legile biologice după care se desvoltă, cu scopul de a trage apoi câteva concluzii în ce priveşte metodele naturale de regenerare care ar trebui adoptate în pădurile cultivate din regiunea amintită.

Ne este imposibil să redăm în întregime, în cadrul unei recenzii, interesantele expuneri ale d-lui Fröhlich; de aceea spicuim doar câteva învăţăminte pe care le trage D-sa, în ce priveşte regenerarea naturală a molidului în optimul său de vegetaţie; în cazul de faţă între 1200—1800 m. altitudine.

Natura, spune d-l Fröhlich, crează excelente condiţiuni de viaţă pădurii. Ca dovadă, D-sa ne serveşte însuşi masivul virgin în cauză. Aici, deşi avem de a face de secole cu păduri pure de molid, solul nu s'a degradat; atacurile de insecte, ciuperci, etc. sunt ca inexistente. Natura deci creiază condiţiuni excelente de viaţă fiecărei specii în parte în optimul său de vegetaţie, unde pădurea se apără singură în contra tuturor calamităţilor naturale.

Regenerarea molidului de asemenea se face foarte uşor în pădurile virgine. Şi dacă în unele cărţi se aminteşte despre greutăţi în această privinţă, acelea există, exact aşa ca şi pericolul calamităţilor, numai în afară de zona optimului de vegetaţie a molidului.

Pe baza de observaţiuni îndelungate, autorul conchide că metoda de regenerare cea mai potrivită condiţiunilor naturale din Carpaţi, este metoda tăierilor rase în bande înguste şi lungi. Tăierile sub acoperiş, după cele învăţate lela pădurea virgină, nu creiază condiţiunile de regenerare cele mai bune, fiindcă în regiunile înalte, acoperişul sustrage seminţişului o parte din lumina de care are mare nevoie, în special aici în zona rece.

Tăierile rase în bande înguste, recomandate de autor, pe baza observaţiunilor făcute de D-sa în doborîturile de vânt din unele păduri virgine, dau seminţişului lumină suficientă şi în acelaş timp marginea de masiv — sudică, crează cele mai excelente condiţiuni biologice şi oecologice pentru tineret.

Metoda tăierilor rase în bande înguste ar fi aşa dar, cea mai potrivită în pădurile noastre de molid crescut în masive pure şi care se găsesc în optimul lor de vegetaţie.

Dr. V. S.

Fran Kolmarden till Karpaterna de *Carl Lagercrantz.*

Sfârşitul anului trecut, ne-a adus bucuria unei cărţi tipărită în fiordurile nordului, în care un pasionat vânător şi neobosit călător, d-l *Carl Lagercrantz,* scrie despre noi şi ţara noastră aşa cum numai un adevărat prieten şi admirator sincer poate scrie.

«Fran Kolmarden till Karpaterna» — dela Kolmarden la Carpaţi — este jurnalul de călătorie, în care autorul îşi notează impresiile culese în ţările Europei Centrale : Germania, România, Ungaria, Austria şi Cehoslovacia.

In România d-l Carl Lagercrantz a fost invitatul d-lui Gh. Nedici, consilier la Inalta Curte de Casaţie, lângă care a putut cunoaşte unul din cele mai frumoase terenuri de vânătoare din munţii noştri. Ce impresie puternică a făcut asupra vânătorului suedez Maramureşul pitoresc şi terenul amenajat de d-l Gh. Nedici la Făina şi ce bune amintiri i-a lăsat ospitalitatea românească, aflăm din cartea mai sus citată, în care peste 50 pagini sunt dedicate României.

Insoţind cu 28 clişee expunerea sa, autorul prinde într'un stil atractiv caracteristicile ţinutului maramureşan, impresiile sale de vânătoare precum şi câteva din dispoziţiile fundamentale ale organizării vânătoreşti în România.

Cuvintele măgulitoare pentru noi abundă în fiecare pagină, iar clişeele alese cu mult gust dau o imagină fidelă a pitorescului autohton. Valea Râului, cu minunatele ei perspective, Sighetul şi Vişeul românesc au găsit în d-l Carl Lagercrantz un interpret plin de sensibilitate şi talent descriptiv. Nu mai puţin însă frumuseţile vânătoreşti ale terenului Făina-Vişeu, despre care autorul are aprecieri ce trebuesc menţionate pentru a da astfel o modestă satisfacţie d-lui Consilier Gh. Nedici, ale cărui străduinţe şi sacrificii au creiat — în ciuda tuturor duşmanilor săi — acolo, un teren ce face fală ţării şi breaslei vânătoreşti.

Ultimul capitol despre România tratează pe scurt «Vânătoarea şi legea vânătoarei în România». Aici autorul face o scurtă expunere asupra evoluţiei noastre legislative pentru a justifica calificarea de modernă ce dă legii noastre, precum şi neprecupeţitele elogii la adresa autorului ei. Tot în acest capitol se dă un scurt calendar al epocilor de vânătoare pentru fiecare specie.

Coperta cărţii — lucru ce trebue menţionat — e iarăşi o măgulitoare atenţie pentru România. Ea reprezintă, în culori, un cerb capital al cărui bogat trofeu şi majestoasă siluetă pot fi admirate de orice vizitator al Muzeului Naţional de vânătoare.

In afară de România, autorul a mai vizitat Germania, Ungaria, Austria şi Cehoslovacia, de unde a cules o sumă de impresii. Pe noi cartea d-lui Lagercrantz ne măguleşte din mai multe puncte de vedere.

In primul rând ea oferă străinătăţii o minunată propagandă românească, făcută fără alte sacrificii decât cele ale gazdei din Maramureş, căreia paginile cărţii îi dau o satisfacţie bine meritată.

In al doilea rând, cartea domnului C. Lagercrantz dovedeşte străinătăţii nivelul ridicat al vânătoarei româneşti care — în cazul domeniului Făina din Maramureş — înţelege să amenajeze, după ultimele metode ştiinţifice, terenurile naturale, în care vânatul să se poată desvolta perfect şi să poată fi ocrotit continuu contra duşmanilor şi intemperiilor.

In sfârşit, nota generală a cărţii acestui pasionat vânător, dărîmă o legendă pe care pamfletul unui duşman al d-lui Consilier Nedici, încercase să o creeze în jurul activităţii sale vânătoreşti. Autorul, ca şi susţinătorii acelei cărţi, au acum un motiv serios să-şi verifice încă odată amintirile despre ospitalitatea şi cunoştinţele vânătoreşti ale d-lui Gh. Nedici, căruia azi îi datorim o victorie în plus : câştigarea pentru ţara românească a unui propagandist entuziast de reputaţie internaţională în lumea vânătoarească.

G. Nivalis

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 10/1935.

A. Merendi.

I provvedimenti del governo per l'autotrazione a gassogeno (4 pag., 2 fig.).

Dispoziţiunile guvernului pentru autotracţiunea cu gazogene.

Guvernul italian a hotărît printr'un decretlege că toate autovehiculele pentru transportul colectiv de pasageri, fie urban sau interurban, fie public sau privat, trebue să fie acţionate de gazogene. Autovehiculele existente trebue să fie transformate pentru întrebuinţarea gazogenelor până la 31 Decembrie 1937—XVI. Se găsesc date foarte interesante cu privire la consumul de lemn ce se va produce odată cu adoptarea acestui sistem de autotracţiune.

L. Fenaroli.

Protezione della natura nelle Alpi. (12 pag., 15 fig.).

Protecţia naturii în Alpi.

Admirabilă descriere a parcurilor naturale din Alpi şi a lucrărilor de artă făcute spre a da posibilitate vizitatorilor să le poată admira în toată frumuseţea lor.

Dott. Renato Saldarelli.

Gli spartivalanghe (5 pag., 8 fig.).

Spărgătoare de avalanşe.

Se descriu amănunţit sisteme de construcţie şi aşezare a spărgătoarelor de avanlanşe, experimentate şi în parte însuşite de Miliţia Forestieră.

La «Insemnări şi note practice».

Pentru perfecţionarea şi unificarea statisticei forestiere. Reîmpăduririle şi locurile de păstrare ale puieţilor până la plantare.

La «Viaţa forestieră în străinătate».

Franţa — Expoziţia de gazogene.

Germania — Pinul Weymouth şi douglasul.

Irlanda — Pentru organizarea serviciilor forestiere.

Rusia — Bogăţia forestieră a Uniunii Republicelor Sovietice.

Africa de Sud — A patra conferinţă forestieră imperială.

Recenzii:

Gli alberi e la formazioni legnose della Somalia, de Senni L.

Il terreno agrario, de De Cillis E. e Leggeri L.

Analisi polliniche di torbe e depositi lacustri della Venezia Fridentina, de Dalla Fior G.

Panorami del Montefeltro ; il monte Carpegna, de F. Reggiani.

Nursery investigations, de MacDonald J.

Investigations on the carbonnitrogen ratio in letter and humus substances of forest soil, de Krolikowski L.

N. G. G.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT

Caietul 19, Octombrie 1935.

Dr. phil. Arnold Feuerstein.

Das Klangholz.

Lemnul de rezonanţă.

In cele câteva pagini, autorul se ocupă de calităţile technologice ale lemnului de rezonanţă. Se caută a se stabili care sunt particularităţile factorilor ecologici în care cresc arborii ce ne dau lemnul de rezonanţă cel mai bun.

Actualmente aproape întreaga piaţă mondială se aprovizionează cu lemn de rezonanţă din Bucovina şi Carpaţii estici.

G. Jaroschenko.

Die vegetative Fortpflanzung der Vogelkirsche (Prunus avium L.).

Inmulţirea pe cale vegetativă a cireşului sălbatic.

In pădurile de fag din Transcaucazia se găseşte în amestec foarte mult, cireşul sălbatec. Autorul observă că în aceste păduri, cireşul se înmulţeşte cu uşurinţă prin drajoni.

Hugo Lendle.

Untersuchungen über die Einwirkung des Fräsens und Kalkens auf Waldböden.

Cercetări asupra influenţei mobilizărei şi adăugirei de calcar solurilor de pădure (publicat în caietele No. 15, 16, 17, 18, 19).

In urma cercetărilor făcute timp de 3 ani în cinci păduri, situate pe diferite soluri, autorul ajunge la concluziile următoare referitor la acţiunea ce are mobilizarea solului şi îngrăşarea cu calcar:

Mobilizarea solului este mai de efect, dând o afânare care perzistă, cu cât solurile sunt mai sărace în argilă şi humus. Asupra humusului se observă mărirea capacităţii de a reţine apa.

Favorabil este influenţată, desacidizarea solului, mai cu seamă la suprafaţa lui. Asupra conţinutului în apă a solului, se remarcă o influenţă inegală.

Prin îngrăşarea solului cu var nestins şi piatră de var se resimte o acţiune binefăcătoare, mai ales în cazul varului nestins, asupra desacidizării.

Referitor la apa din sol se deduce că solurile nisipoase îngrăşate au mai puţină apă decât cele nemobilizate, pe când cele mobilizate şi îngrăşate cu calcar sunt mai umede decât cele numai mobilizate.

In concluziunile finale, autorul spune: Rămâne bine stabilită influenţa favorabilă a mobilizării, care însă nu durează decât câţiva ani. Prin mobilizarea susţinută acţiunea se poate prelungi.

Ingrăşarea şi mobilizarea are o influenţă imediată asupra creşterei arborilor.

Caietul 20, Octombrie 1935.

Georg Priehäusser.

Beitrag zur Frage der Entstehung der Fichtenrotfäule.

Contribuţie la problema apariţiei putregaiului roşu la molift.

Putregaiului roşu, la molift, apare în cele mai multe cazuri, în urma rănilor din cauza loviturilor. Intre cauzele care concură la producerea putregaiului, trebuesc considerate şi condiţiunile ecologice nefavorabile. Pe un sol umed, rău, moliftul va fi totdeauna expus putregaiului roşu. Este necesar, ca înainte să se intemeeze un arboret, să se ţină mai cu stricteţe seamă de exigenţele staţionale ale moliftului.

Caietul 21. Noembrie 1935.

Dr. Kurt Mantel.

Zur Frage forstgeschichtlicher Gemeinschaftsforschung.

Relativ la problema comuniunei de cercetări istorico-forestiere.

Devine tot mai de actualitate în Germania naţional-socialistă, constituirea de comunităţi cu scopurile cele mai diferite.

In articolul de faţă autorul se preocupă de felul cum d-sa vede organizarea acestei comunităţi şi ce teme are de urmărit. In concluzie spune :

Comunitatea va avea de scop principal, să adune din archive datele privitoare la istoria silviculturei şi să se îngrijească de păstrarea acestor archive. Să dea publicităţii parte din acest material. Ca scop mai îndepărtat să îngrijească de întocmirea unei bibliografii forestiere cuprinzând operele mai vechi. Ca scop secundar, comunitatea să publice biografia oamenilor mari ai silviculturei.

Fritz Backmund.

Ziele und Aufgaben der forstlichen Vermessungslehre.

Obiectul şi problemele topografie forestiere.

O cozerie asupra operaţiunilor şi lucrărilor principale topografice. Se disting lucrările de pe teren şi cele de birou.

Antonin Nemec.

Der Einfluss von Waldfeldbau auf die phisikalischen und chemischen Eigenschaften der Waldboden.

Influenţa culturei intermediare asupra proprietăţilor fizice şi chimice ale solurilor forestiere. (Articolul început în No. 20).

Lucrări care să stabilească care este adevărata influenţă asupra solului în cultura intermediară, sunt prea puţine.

S'a susţinut de unii că, cultura intermediară epuizează solul. După cercetările autorului rezultă că pe soluri nisipoase, cultivate cu pin şi cartofi, nu se observă nici o împuţinare a acidului fosforic şi nici a potasiului ; deci nici o sărăcire a solului. Alte cercetări în legătură cu această problemă sunt în curs.

Caietul 22, 15 Noemb. 935.

Dr. Ing. Eduard Krca.

Zeitgemässer Weiterbau der Forstwirtschaftslehre.

Perfecţionarea în raport cu timpurile a ştiinţei economiei forestiere.

De câtăva vreme se agită în Germania, tot mai intens, chestiunea reorganizărei studiilor ştiinţelor silvice. Dacă a fost un timp când se avea în vedere aproape exclusiv principiul economic, spune autorul, se pare că azi a sosit vremea să părăsim acest principiu. Trebue să facem loc mai mult spiritului, căci, să nu scăpăm din vedere că, economicul în sine nu este un scop, ci numai un mijloc.

Sprijinit pe unele publicaţii în această chestiune ale lui Dieterich şi Weber, autorul ne dă o schiţă cum se grupează ramurile diferite ce alcătuesc la un loc, marea categorie a ştiinţei silvice.

Richard Hertel.

Formzahlen und Wuchsleistung von Kulturpappeln (Populus canadensis und Populus robusta) in den pfälzischen Rheinauwaldungen.

Coeficienţi de formă şi productivitatea plopilor (P. candensis şi P. robusta) cultivaţi în lunca Rinului din Palatinat.

In lunca Rinului s'a cultivat pe scară întinsă plopul de Canada şi Populus robusta. Cu ocazia lucrărilor de amenajament s'a doborît şi măsurat 104 plopi din speciile de mai sus. S'a calculat coeficienţii de formă şi s'a găsit că variază între 0.366 şi 0.446. Cu cât arborele este mai tânăr coeficientul de formă este mai mic.

Creşterea medie în volum, la ha, pe an s'a găsit la unele parcele a fi 21.142 m. c.

Creşterea în înălţime este mai activă între 5—15 ani, când lujerul anual este mai mare ca 2 m. La un exemplar s'a găsit că a crescut într'un an 3.60 m. în înălţime.

Ant. V. Răd.

JOURNAL OF FORESTRY.

No. 5, Mai 1935.

Editorial.

Bazele politicei forestiere.

Un scurt istoric al politicei forestiere în Statele Unite şi o precizare a problemelor actuale ale acestei politici.

F. A. Silcox.

Silvicultura: o responsabilitate publică şi particulară.

Şeful Serviciului Silvic din St. Unite îşi precizează aci expunerea făcută în Congresul din Ianuarie al silvicultorilor.

Combaterea maladiilor criptogamice forestiere în New-England.

Un raport al comitetului secţiunii din New-England, a soc. silvicultorilor americani. E vorba de ciupercile : Nectria, Strumella, Stereum, Lophodermium, etc.

Ralph M. Lindgren.

Combaterea ciupercilor ca un mijloc pentru asiguranea pieţelor viitoare ale lemnelor.

H. J. MacAloney.

Adelges picaea Ratz în Nord-Estul St. Unite.

Biologia, întinderea, infecţiunile la care dă naştere şi celelalte insecte cu care este asociat acest păduche. Se dă şi literatura americană asupra lui.

E. E. Hubert.

O maladie a coniferelor pricinuită de Stereum sanguinolentum.

Se arată condiţiile în care această ciupercă provoacă moartea coniferelor : Pseudotsuga taxifolia, Abies grandis, Picea excelsa, Pinus Strobus, Pinus monticola, Larix europaea, etc. Se dă şi literatura americană şi germană asupra subiectului.

W. P. Taylor, Ch. T. Vorhies şi P. B. Lister.

Relaţii între iepurele american şi păşunat în Arizona de Sud.

E vorba de Lepus californicus şi Lepus Alleni. Un studiu de succesiune animală. (Analogie cu succesiunea vegetală).

G. S. Meagher şi A. B. Recknagel.

Creşterea molidului şi bradului în parcul Whitney în Adirondacks.

Parcul a fost tăiat a doua oară. Revoluţia 36 ani. Creşterea extraordinară a răşinoaselor dovedeşte valoarea amenajamentului. Parcul Whitney a fost ales în 1898 de Serviciul forestier al St. Unite, ca una din suprafeţele pe care silvicultorii să experimenteze şi să dovedească posibilitatea de a se aplica amenajamentul.

S. A. Wilde.

Insemnătatea structurii fizice a solului pentru silvicultură şi determinarea ei printr'o metodă expeditivă, de teren.

Proiectarea acelor imense făşii de pădure în centrul St. Unite, dela Nord la Sud, şi programul de executare al lor, au creiat silvicultorilor americani multe probleme. Intre acestea, aceea a solului. Se arată în acest articol : ce este textura solului, importanţa ei în lucrările de plantaţie, în tăieri şi rărituri, în pepiniere, se dă o metodă expeditivă pentru a o putea determina pe teren şi se arată într'un tablou ce esenţe se pot planta cu succes în soluri de diferite stări fizice.

E. T. F. Wohlenberg.

Capacitatea de recoltare a operaţiunilor de exploatare şi raportul susţinut.

Aplicarea principiului raportului susţinut este o cucerire foarte recentă a silvicultorilor americani. Aci se dau sugestii pentru o înţeleaptă folosire a acestei victorii.

H. Bull.

Răritura lui Pinus taeda în arborete equiene.

Se discută aspectul economic al răriturilor, pentruca proprietarul de păduri să fie complet edificat asupra folosului acestor operaţiuni culturale. Se arată în ce constă aceste operaţiuni şi se dau recomandaţii pentru diverse cazuri. Se fac cunoscute de asemeni rezultatele răriturilor experimentale din Louisiana de Nord.

E. M. Simmons.

Curăţirea şi răritura unei plantaţiuni de Pinus Strobus în Apalachianii de Sud.

Se descrie organizarea echipelor de lucru, uneltele întrebuinţate şi rezultatele obţinute într'o operaţie combinată de curăţire şi răritură într'o plantaţie de Pinus Strobus în pădurea naţională Nantahala.

L. MacIntesh Ellis.

Impăduriri la antipozi.

Autorul, un Australian (Sydney), în dorinţa de a servi cauza pădurilor, relatează despre opera de împădurire realizată în Australia, dela război încoa, pentruca americanii din St. Unite să folosească experienţa făcută acolo în câştigarea opiniei publice pentru asemenea operă precum şi technica însăşi a lucrărilor.

T. B.

REVUES DES EAUX ET FORÊTS

No. 5 — Mai 1935.

Ph. Guinier.

Charles Flahault. (1812—1935).

Articol închinat memoriei profesorului Ch. Flahault de la Facultatea de Ştiinţe din Montpellier, decedat la 3 Februarie 1935. Flahault, deşi botanist, este considerat de Francezi ca cel care a realizat trăsătura de unire între lumea botanică şi lumea forestieră.

Autorul articolului analizează numeroasele contribuţiuni aduse de Flahault cu privire la: problema împăduririlor cu exotice, propaganda forestieră, stabilirea principiilor de geografie botanică, împădurirea terenurilor improductive, etc.

H. de Raucourt.

Les bois de mine en pin maritime gemmé et non gemmé.

Lemnele de mină de pin maritim rezinat şi nerezinat.

Autorul, şef al Laboratorului de încercări mecanice al minelor domeniale din Sarre, face un studiu comparativ — bazat pe încercări mecanice — cu privire la însuşirile pinului maritim rezinat şi nerezinat.

Rezultatele acestor încercări duc la concluzia că pinul maritim rezinat este mult superior celui nerezinat. Această superioritate se datoreşte creşterii mai lente a pinului rezinat precum şi lipsei de noduri.

T. Francois.

Réponse à Alceste (sondages et inventaires).

Răspuns lui Alceste (sondaje şi inventare).

Se face o serie de rezerve asupra unui articol publicat în No. de Septembrie 1934, referitor la tratamentul grădinărit în pădurile Franţei.

Nr. 6. Iunie 1935.

Ph. Guinier.

Robert Hickel (1861—1935).

Articol închinat vieţii şi operii marelui silvicultor francez R. Hickel, decedat la 28 Februarie 1935 la Versailles. Analizând opera scrisă a lui Hickel, autorul subliniază că, aproape în întregime, e consacrată dendrologiei. Lucrarea lui Hickel: «Dendrologie forestière — devenită clasică — ocupă un loc de seamă în literatura forestieră franceză. Prin activitatea sa, Hickel a determinat un curent nou asupra culturii exoticelor cu frumoase rezultate practice. Deasemenea, lui Hickel îi revine şi meritul de a fi afirmat şi demonstrat individualitatea silviculturii mediteraneene care trebue să fie fondată pe principii şi metode diferite de acelea pe care se sprijină silvicultura clasică.

H. de Coincy.

Densité des peuplements.

Densitatea arboretelor.

Stabilirea exactă a noţiunii densităţii arboretelor prezintă o importanţă deosebită pentru compararea lor şi practica regenerărilor.

Cercetând toate consideraţiunile ce s'au făcut în legătură cu această noţiune autorul constată că, astăzi, ne găsim în faţa a trei noţiuni despre densitate:

densitatea număr de tulpini (Henriey, Algan).,

densitatea suprafaţă terieră (Schaeffer, Huffel) şi densitatea volum (majoritatea amenajiştilor francezi).

Autorul arată insuficienţele formulelor care exprimă noţiunile de mai sus şi stabileşte pentru densitatea arboretelor o formulă care, ca şi aceea a lui Opperman, se bazează pe număr de arbori şi pe volum.

G. Duflot.

La location du droit de chasse dans les forêts domaniales.

Inchirierea dreptului de vânătoare în pădurile domeniale.

Consideraţiuni asupra duratei închirierii şi mărimei loturilor de vânătoare.

C. G. Aubert.

Essences régressives et assurances.

Esenţe regresive şi asigurări.

Un studiu juridic, economic şi technico-cultural cu privire la împăduriri şi aplicarea contractelor de asigurare. Autorul critică opinia d-lui Joubert emisă în articolul «Le forestier et le mouvement scientifique» publicat în numărul de Noembrie 1934.

Th. Dimitroff.

La forêt Bulgare.

Pădurea Bulgară.

Un studiu documentat din care se poate vedea starea mediocră a pădurilor bulgare — lăsate multă vreme pradă abuzurilor de tot felul —, precum şi activitatea inginerilor silvici bulgari — în ultimele decade, — pentru redresarea economiei forestiere a naţiunii lor.

No. 5—6, 1935.

La tournée de la Société des amis et anciens élèves de l'Ecole nationale des eaux et forêts en 1933.

Excursia Societăţii prietenilor şi foştilor elevi ai Şcoalei superioare de ape şi păduri de la Nancy în 1933.

Se face o descriere a excursiunii care a avut ca obiective : vizitarea pădurii Tronçais şi a împăduririlor din regiunea Puys.

A. C. Fălciu.

SILVA.

No. 20, 31, 42.

H. Hesmer. Eberswalde.

Die Bewaldung Deutschlands.

Pădurile Germaniei, reprezentate în 16 hărţi.

In partea introductivă se lămureşte genesa acestei opere şi principiul ei fundamental pe baza căruia au fost alese ca unităţi statistice «cercurile» adică divisiuni administrative corespunzătoare plăşilor noastre. Aceasta, pentru a evidenţia mai bine deosebirile stării împădurite ascunse în mediile calculate pentru unităţi mai mari. Se explică apoi erorile şi inexactităţile inevitabile ca urmare a modului de întocmire a anchetelor statistice.

O primă hartă desluşeşte deosebirile densităţii păduroase. Dacă această densitate pentru Germania toată, precum se ştie este de 27%, ea oscilează între 89.3% (într'o plasă din munţii Harz) şi între 10% şi mai puţin, până chiar la 1%, mai ales în părţile din centrul şi din nord vestul Germaniei. Aut. discută cauzele acestor deosebiri şi le găseşte în condiţiuni ecologice dar şi în cele de evoluţiune istorică-socială, de natura proprietarului și de natura solului (potrivit, acolo unde pădurile lipsesc, mai ales pentru cultura agricolă) etc.

Pinului silvestru care ocupă aproape jumătatea suprafeţei păduroase a Germaniei i-au fost consacrate două planșe: una pentru a învedera procentul lui de participare în raport cu suprafaţa totală a plășilor, cealaltă pentru a pune în lumină contribuţia procentuală a acestei specii — la constituirea masivelor păduroase din plasă. Amândouă planșele arată distribuirea pinului pe ţară. Ea este departe de a fi uniformă. Stabilindu-se apoi o legătură între aceste planșe și între hărţile geologice și climaterice precum și între evenimente accidentale precum atacuri de insecte sau infecţiuni microorganice, se deduc staţiunile preferate de pin și insusceptibilitatea regională a sa, faţă de atacuri de insecte sau de ciuperci, în fine repartizarea diverselor rase explicându-se și cauzele anomaliilor constatate.

No. 39—41.

Oberforstmeister Dr. Dannekher.

Vorrats- und Kontrollwirtschaft im Walde.

Metoda sporirei și controlului capitalului lemnos.

In Germania unde până acuma preocuparea principală a silvicultorilor era regenerarea pădurilor, astăzi — fără a desconsidera comandamentul regenerării — se dă o atenţie încordată sporirei și supravegherei capitalului lemnos, iar gestiunea tehnică care până acuma avea de obiect arboretul, astăzi în scopul arătat se ocupă de arborii în parte. Ideea dominantă le altă dată «revoluţiunea» a pierdut din importanţa ei covârșitoare, ba putem zice nu mai prezintă nici o importanţă. Arborele se exploatează, indiferent de locul unde se află, când cantitativ și calitativ a ajuns la apogeu, când nu mai poate câștiga nimic prin păstrarea mai departe în picioare. Porunca supremă este a nu se tăia un arbore, cât timp altul mai inferior ca volum și ca însușire se mai găsește în picioare. Pădurea se împarte în compartimente de supraveghere și îngrijire (Pflegeblock) cari se parcurg cu tăeri cu o periodicitate scurtă de 2—3 ani. Presupunând că pădurea s'a împărţit în 3 asemenea compartimente tăerile revin în acelaș loc cam la 6—9 ani. Compartimentele nu sunt constituite din suprafeţe continue nu sunt «d'un seul tenant». Cum se vede o metodă supraintensivă. Regenerarea în mod principial este naturală, fără ca cea artificială să fie exclusă. Posibilitatea deocamdată este acea a amenajamentelor existente, cu deosebire că se realizează în alt mod, sau, dacă un amenajament nu există, acea care pentru alte păduri asemănătoare a fost calculată. Mai târziu, după o aplicare mai îndelungată a metodei, posibilitatea se va stabili pe baza cubărilor periodice cari, învederând variaţiunea capitalului lemnos ca cantitate și calitate și deci a creșterilor între două inventarieri, ne lămurește asupra chestiunei, dacă am depășit sau dacă am subevaluat capacitatea productivă a solului. Negreșit, pentru a putea trage concluziuni pentru viitor, în mod prealabil trebue fixat ţelul la care tindem și care, de ex. în Germania pentru anumite staţiuni, a fost stabilit astfel ca volumul acumulat în pădure să corespunză unei cantităţi medii pe ha de 200 m³.

Scopul acestei metode, care pentru pădurile Germaniei a fost impusă în mod special, este a se spori capitalul lemnos atât cantitativ cât și calitativ. In fond este un grădinărit cu o rotaţie foarte scurtă, este ceea ce se chiamă în Germania Dauerwaldsystem (Sistemul pădurii permanentisate), complectat prin cubări periodice preconisate de Biolley.

Articolul de față desvoltă pe larg metoda aci pe scurt schițată și insistă între altele mai ales asupra necesității de a crește masive amestecate, dacă vrem să realizăm cât mai perfect sporirea valorii capitalului.

No. 43.

Profesor i. R. Dr. phil. I. Busse (Tharandt).

Forstliches Artgesetz und Forstpflanzenzüchtung.

Legea speciilor forestiere și selecționarea plantelor forestiere.

Există în Germania o lege (din 13 Dec. 1934) pentru îndepărtarea din păduri a arborilor și arboretelor de rasă inferioară. Aut. acestui articol se pune în ipoteza că această lege a fost aplicată cu succes și se întreabă care va fi atunci situația, se întreabă dacă atunci va fi dispărut din păduri tot ce a fost indesirabil. Răspunsul lui este negativ. Căci — așa resumează el — bastardisarea pădurilor este așa de complectă, încât arborii cari au o înfățișare cu totul mulțumitoare și cari trebuesc considerați ca aparținând unei rase superioare și deci ca purtători de semințe ireproșabile, adeseaori au o progenitură — cel puțin în parte —— care nu corespunde deloc așteptărilor. Busse ilustrează această afirmațiune prin 3 exemple. Așa, spre pildă, vorbește de un pin de pe care a adunat conurile și a recoltat semințele. Semănate acestea din urmă au dat ființă unor plante cari nu se asemănau de loc între ele: unele splendide, altele firave și pipernicite ca și cum ar fi provenite din sământă importată din Franța. Explicația? Pinul în chestiune, în aparență de rasă curată și superioară nu a transmis progeniturii lui numai calitățile proprii ale lui, ci și calitățile acelui arbore din care a provenit polenul fecundator.

Așa fiind, Busse crede că aplicarea chiar conștiincioasă a legii — nu va fi suficientă, ci pe lângă ea, trebue o severă selecționare a semințelor, continuată ani dearândul, și numai acei arbori trebuesc aleși pentru recoltarea semințelor cari în mod constant au produs semințe ce au dat naștere plantelor perfecte din toate punctele de vedere.

No. 44.

Dr. Karl M. Müller, Feuchtwangen.

Ein Versuch eines Nachweises der Beziehungen zwischen Erdstrahlen und Wuchs der Baumgewächse mit einem neuen physikalischen Messgerät.

Incercarea de a se demonstra cu ajutorul unui instrument fisical de curând imaginat relațiunile ce există între radiațiuni-terestre și creșterea plantelor arborescente.

Radațiunile terestre presupuse ca existente până acum au fost evidențiate prin «bagheta magică». Aut. afirmă că printr'un instrument, imaginat de un Inginer W. E. Kniel astăzi suntem în stare a le constata cu totul obiectiv. Apoi arată, bazat pe constatări de pe teren că razele terestre exercită influență când în bine când în rău asupra arborilor de pădure și asupra celor fructiferi.

* * *

SUMARSKI LIST.

No. 11, 1935.

Dr. N. Neidhardt.

Excursie în Bulgaria.

Ing. Milan Anic.

Morţi iluştri (Cislar, Weber, Jedlinski, Klimesch, Hickel).

P. Fukarek.

Picea omorica. Valoarea sa ca arbore forestier şi aria sa naturală.

Autorul verifică prin investigaţii proprii afirmaţia unor autori că ar exista Picea omorica în Montenegro în apropiere de Drobnjaci. Rezultatul este negativ.

Nr. 12, 1935.

Ing. Vladislav Beltram.

Lymantria dispar pe tufişurile din Dalmaţia.

Se descrie un caz interesant : apariţia în masă a lui Lymantria dispar pe mărăcinişurile din insula Brac (Dalmaţia) în anii 1932—34. Exterminarea fluturelui s'a făcut printr'un atac de Callosoma syccophanta şi prin apariţia unor ploi abundente de primăvară.

Ing. I. D. Isajeo.

Exportului rusesc şi influenţa sa asupra pieţei europene în anii 1920—1930.

Autorul arată efectele primejdioase ale concurenţei sovietice şi studiază posibilităţile de remediu.

G. T. T.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST U. JAGDZEITUNG.

Iunie 1935.

I. Wohlfarth.

Auswirkung langjähriger Kronenpflege in mitteldeutschen Fichtenbeständen.

Influenţa îngrijirei îndelungate a coroanei în masivele de molid din Germania de Mijloc.

Se cercetează influenţa diferitelor metode de rărituri asupra coroanei respectiv a producţiunei. Pe anumite parcele cu condiţiuni similare de arbori şi stationale se aplică metode variate de rărituri ; experienţele sunt conduse din anul 1872 până în anul 1906 şi din 6 în 6 ani s'au făcut măsurători asupra proecţiunei coroanei şi creşterei în diametru.

Dr. A. Hill.

Holzaktien, Haubergs-, Jahnschafts- und Konsortenschaftsanteile etc. als Zubehör der Erbhöfe nach dem Reichserbhofgesetze von 29. Sept. 1933.

Diferite drepturi succesorale în legătură cu proprietatea forestieră în legea nouă de moştenire.

Se definesc diferitele drepturi forestiere prevăzute în legea amintită.

Dr. I. Busse.

Samenaufbewahrung im Wakuum.

Păstrarea seminţelor în vacuum.

Prezenţa oxigenului este dăunătoare seminţelor bogate în substanţe grase. Pentru evitarea acestei acţiuni se menţin în ampule de sticlă la vacuum.

Iulie 1935.

Forstmeister Wendroth.

Bemerkungen zu einigen waldbaulichen Streitfragen.

Observaţiuni în legătură cu câteva polemici silviculturale.

Pentru judecarea tehnicei actuale silvice trebue să nu se uite că ea este rezultatul unei tendinţe de a corecta anumite lipsuri şi greşeli ale tehnicei trecute. Orice progres, ca şi în cazul nostru, sunt experienţe, dela care se aşteaptă în timp rezultatele doveditoare.

E. Wohlfarth.

Auswirkung langjähriger kronenpflege in mitteldeutschen Fichtenbeständen.

Rezultatul unei îndelungi îngrijiri a coroanei în arboretele de molid.

In arboretele de molid s'a observat un anumit raport constant, între mărimea coroanei şi diametrul terier ; deasemenea înălţimea medie creşte cu 0,5—3,0 m. pentru fiecare 5 cm. creştere a diametrului terier, pe când coroana la aceiaş creştere în diametru sporeşte cu 1,5—5,0 m^2 în proecţie orizontală. Prin rărituri, coroana arborilor sporeşte ; cu ocazia executărei acestor rărituri trebue avut în vedere că mărirea coroanei şi deci impulsia dată creşterei în volum a tulpinilor nu poate întotdeauna să acopere pierderea de volum cauzată prin extracţia indivizilor marcaţi.

Prof. E. Lemmel.

Hat Oswald die Bodenreinertragstheorie überwunden?

Teoria rentei pădurilor este întrecută de Osvald?

Teoria rentei pădurilor a lui Oswald se caracterizează prin trei principii :

1. Principiul satisfacerei depline a nevoilor în lemn a economiei naţionale.
2. Principiul păstrărei capitalului.
3. Principiul rentabilităţei realizabile.

Autorul cercetează pe rând aplicarea acestor principii în teoria lui Oswald.

Walter Rademacher.

Wirtschaft und Waldbild des heutigen Preuss. Forstamts Salmünster bis zum Jahre 1870.

Economia şi aspectul pădurei actualului ocol Salmünster până în anul 1870.

Se face istoricul administraţiunei şi a a tehnicei silvice aplicate în ocolul amintit.

C. C. G.

INFORMAŢIUNI

Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră a fost solicitat de mulţi ingineri silvici să le procure No. 1 din Analele acestei Instituţii.

Inştiinţează pe solicitatori că acest număr a fost tipărit numai în 600 exemplare, din care a fost distribuit câte un exemplar la toate ocoalele silvice din ţară, la Direcţiunile silvice CAPS, Inspectoratele Regimului Silvic, precum şi la celelalte instituţii silvice din ţară, la care deci se pot adresa.

La Institut nu mai sunt exemplare disponibile. Autorii studiilor publicate în acest număr posed însă nu număr restrâns de extrase. Cei pe cari îi interesează în mod special unul din aceste studii se pot adresa direct autorului.

S'a hotărât ca următoarele numere ale Analelor să fie tipărite într'un număr mai mare de exemplare.

Dar pentru a şti totuşi numărul de care este absolută nevoie, ar fi bine ca inginerii silvici cari doresc să aibă în viitor aceste publicaţii să se înscrie din vreme la Biblioteca ICEF.

Principial Institutul trimite publicaţiile sale la toate serviciile silvice din ţară. Instituţiilor ştiinţifice similare din ţară şi străinătate, precum şi oamenilor de ştiinţă în strânsă legătură cu economia forestieră.

Persoanele particulare îşi vor putea procura publicaţiile ICEF-ului pe preţul de cost. In acest scop se vor depune un număr de exemplare şi a principalele librării din capitală.

Broşuri noui

Din publicaţiile Institutului Românesc de organizare Ştiinţifică a Muncii pe anul 1935 :

1) *W. R. Williamson:* Reorganizarea prin organizare ştiinţifică (din Bul. Soc. Ing. industriali U. S. A. Chicago), — trad. preţul 40 lei.

2) Raţionalizarea Administraţiilor Publice, volumul cu referatele Ciclului din anul 1934; preţul 60 lei.

In Colecţia Comisiei Româneşti de Normalizare N. I. R. :

3) Normalizarea în Industria Românească; vol. cu referatele ciclului 1934; 110 pag. — 120 lei.

4) *Ing. Al. Bunescu:* Normalizarea în Industria grafică românească (preţul 30 lei).

NECROLOG

† IOAN D. CORNĂŢEANU

In ziua de 14 Ianuarie 1936, a încetat din viaţă, într'un sanatoriu din Bucureşti, inginerul inspector silvic pensionar I. D. Cornăţeanu.

I. Cornăţeanu s'a născut la Bucureşti în anul 1860, din părinţi români, familia Cornăţeanu.

Absolvent al Liceului Matei Basarab, Bucureşti, şi-a luat bacalaureatul în anul 1884.

In anul 1886 a absolvit şcoala specială de silvicultură din Bucureşti, iar în anul 1888 a absolvit şcoala de poduri şi şosele Bucureşti. Intre 1889—90 a fost la circumscripţia de Poduri şi şosele, jud. Roman.

In anul 1890 fiind numit ca guard ajutor la Regiunea silvică Bacău, a demisionat dela serviciul de poduri şi şosele, intrând în serviciul silvic.

In anul 1891 a fost numit ca şef al ocolului Cotmeana-Argeş şi a condus acest ocol până la 1893 când a fost mutat în interes de serviciu la Ocolul Turnu-Severin pe care l-a condus până la 1895. La cerere a fost mutat în acest an la Oc. Turnu-Măgurele, de unde, tot la cererea sa, a fost mutat în 1896 la ocolul silvic Sineşti. La 1900, în interes de serviciu, a fost transferat la Ocolul Fâstâci, unde a stat până la 1905. Apoi iarăş în interes de serviciu la Ocolul Furceni 1905—1910. In 1910 a obţinut titlul de inginer hotarnic pe bază de examen la Tribunalul Tecuci

Fiind transferat în 1910 dela Ocolul Furceni la Ocolul Lucăceşti a stat la acest ocol numai 2 luni, apoi, la cerere a fost mutat la Regiunea Bacău ca silvicultor şef. In anul 1911, la cerere a fost transferat la Ocolul Sineşti unde a stat până la 1912, apoi, în interes de serviciu la Ocolul silvic Ghimpaţi, pe care l-a condus până la 1914 ; iar dela acest ocol a fost mutat în interes de serviciu la Ocolul Dorohoi unde a stat până la anul 1918, când la cererea sa a fost scos la pensie cu gradul de subinspector silvic.

Intre anul 1919—21 a urmat şcoala de Topometrie din Iaşi.

La 15 Iunie 1921 a fost numit ca şef al Regiunei Silvice Blăgeşti (Epitropia Sf. Spiridon) ocupând acest serviciu până la anul 1932 când la cerere a fost scos la pensie cu gradul de Insp. silvic.

Din anul 1932 când s'a stabilit la Bacău n'a mai ocupat niciun serviciu.

La 20 Decembrie 1935 agravându-i-se boala de care suferea a plecat la Bucureşti, fiind internat în spitalul Colţei. Aci nefiind mulţumit, a plecat la Sanatoriul Diaconeselor unde, cu toate îngrijirile medicilor, a încetat din viaţă în ziua de 14 Ianuarie 1936. De aci a fost dus la Bacău şi înmormântat în cavoul familiei din cimitirul Municipiului.

Discret, modest, bun la suflet, lasă regrete unanime printre acei cari l-au cunoscut, iar silvicultura pierde încă unul din vechea gardă.

Fie-i amintirea veşnică!

R. P.

Cercul de studii forestiere al inginerilor silvici

LEMNUL IN ANII DE ADAPTARE LA CRIZA.

Conferinţă ţinută de D-l Ing. V. Dinu, la 18 Dec. 1935.

Infăţişând criza mondială în diferitele ei aspecte, conferenţiarul distinge următoarele două etape în desvoltarea ei : «epoca crizei» şi epoca «de adaptare la criză».

Lemnul, spre deosebire de celelalte produse, n'a urmat exact această desvoltare. Criza la lemn a fost provocată de adaptarea la mersul nou al economiei generale, de care se află strâns legat.

După răsboiul mondial complexul economic a fost cu totul altul. Lemnul pe de o parte a trebuit să se adapteze nouilor cerinţe şi pieţelor noui, iar pe de altă parte a avut de suferit foarte mult din cauza instabilităţii sistemelor vamale şi a deprecierii monetare. Astfel se explică cum din 1929 până în 1933 schimbul internaţional de lemn s'a micşorat cu 42%, iar volumul total al schimbului internaţional a scăzut cu mult mai mult ,rămânând deabia 35% din ceeace fusese în 1929.

Trecând la ţara noastră, conferenţiarul studiază aspectele sub care s'a înfăţişat criza, arătând că exportul nostru de lemn în anul 1933 se micşorase la 25% faţă de acela din 1929. Ca valoare, maximul a fost atins în 1926 (6,4 miliarde) iar minimul în 1933 (1 miliard).

In ceeace priveşte debuşeele noastre, conferenţiarul constată că pentru unele din ele, comerţul nostru a suferit o comprimare foarte mare, cum e cazul Ungariei, iar pentru altele a realizat o îmbunătăţire, cum e cazul Egiptului, Germaniei şi Greciei. Comerţul cu Franţa pare a fi ajuns la un punct mort şi pe aceiaşi cale pare a fi şi Bulgaria, Olanda şi Turcia, care au redus aproape complet importul lemnului dela noi.

Ca urmare a micşorării exportului de lemn, au avut de suferit şi întreprinderile noastre forestiere, multe din ele trebuind să înceteze activitatea, să-şi micşoreze capitalurile învestite şi să reducă producţiunea.

Conferinţa a fost urmată de discuţii la cari au luat cuvântul D-nii Prof. V. N. Stinghe, Insp. g-ral Grozescu şi Dr. C. Chiriţă.

E. V.

PROBLEME IN LEGĂTURĂ CU CULTURA SALCÂMULUI ŞI A PINULUI, IN ROMÂNIA.

Conferinţa D-lui Ing. Dr. C. Chiriţă, ţinută în şedinţa din 22 Ianuarie 1936.

Când, din motive economice, suntem îndemnaţi să introducem şi să cultivăm o specie forestieră într'o regiune, pentru a fi siguri de un bun rezultat, trebue să cunoaştem neapărat, mai întâi, caracterele şi exigenţele speciei, şi caracterul staţiunii. Este foarte natural. Dar cu toate acestea, câte greşeli nu s'au săvârşit tocmai din nesocotirea acestor condiţiuni! Nu trebue să amintim decât greşelile ce s'au făcut la noi, cultivând pinul austriac în staţiuni prea bogate, unde a fost aproape peste tot complect distrus de zăpadă ; apoi greşelile ce se fac încă în cultura molidului şi cele ce s'au făcut şi se fac în cultura salcâcului.

Sunt deci unele probleme de cultură forestieră care trebuesc rezolvate ; şi cât mai curând pentruca greşelile să nu se întindă prea mult. Din această categorie de probleme fac parte şi cele cari privesc cultura salcâmului la noi, pe cari, în urma unor întinse observaţii şi cercetări pe teren şi în laborator, a putut să le formuleze şi să le explice D-l Ing. Chiriţă, la cercul nostru de studii.

Pentru a privi cultura salcâmului sub toate aspectele, D-l Chiriţă şi-a împărţit expunerea în trei părţi, şi anume :

1. Probleme în legătură cu cultura salcâmului şi pinului pe nisipuri şi soluri nisipoase ;
2. pe soluri bogate în argilă.
3. în terenurile degradate.

1. O primă problemă : Prin cultura salcâmului, este ameninţată forţa de producţie a nisipurilor dela noi şi deci continuitatea producţiei lemnoase?

Un răspuns precis la această întrebare nu este de mică însemnătate. El poate să schimbe sau să păstreze directivele gospodăriei forestiere de pe întinsele suprafeţe de nisipuri din Oltenia, cari azi formează un important centru de producţie lemnoasă.

Salcâmul este, într'adevăr o specie care consumă foarte mari cantităţi de substanţe minerale din sol. Rezultatele cercetărilor proprii ca şi ale cercetătorilor străini, făcute asupra cenuşei din lemn, arată la salcâm un procent de acid fosforic şi potasă cu mult superior chiar celui dela stejar şi celelalte specii. Aşa, pe un sol de cl. II de fertilitate, la 20 ani, salcâmul consumă, la hectar, 10 kg. acid fosforic şi 26 kg. potasă, pe când stejarul, respectiv, numai 6 şi 9 kg. Chiar pe un sol de cl. VI de fertilitate, salcâmul consumă mai multe substanţe minerale decât stejarul pe un sol de cl. II. Pe lângă aceasta, solurile nisipoase sunt sărace în substanţe nutritive, dar le cedează cu uşurinţă. Deşi lemnul de salcâm crescut pe Bărăgan lasă mai multă cenuşă decât cel de pe nisipuri, totuşi, raportând cantitatea de cenuşă la aceea de substanţe nutritive conţinute în sol, cenuşa lăsată de lemnul crescut pe nisipuri reprezintă un procent mult mai însemnat.

După cercetări proprii, în ocolul Ciuperceni salcâmul dă 4.5—6 kg. cenuşă la 1 m^3 lemn plin fără coajă, iar pinul austriac numai 2,2 kg. Pe Bărăgan salcâmul dă aprox. 10 kg. cenuşă la 1 m^3 lemn plin fără coajă. Pentru lemnul subţire, ramuri şi coajă, cifrele sunt mult mai ridicate.

Consumul de substanţe nutritive se ridică la 60—80 kg. pe an şi ha la salcâmul crescut pe nisipuri, şi 120—130 kg. pe an şi ha la cel crescut pe soluri bogate în argilă.

Desigur că dacă am avea să ne temem de o epuizare a solului, ar trebui să înlocuim salcâmul cu pin austriac, care ,după cum arată cifrele de mai sus, se mulţumeşte cu mult mai puţin, şi care este recomandat şi de cercetătorii unguri, mai ales pentru nisipurile cari nu satisfac exigenţele salcâmului nici în prima revoluţie. Pinul austriac mai are şi calitatea de acoperi bine solul, de a-l ameliora, provocând o activare a vieţii biologice.

Nisipurile din Oltenia nu sunt însă prea sărace. Ele conţin feldspaţi şi mice, care, prin alterare, produc substanţele necesare salcâmului. Totuşi cultura trebue să se facă cu prudenţă.

Pentru lămurirea complectă a problemei discutate mai sus, trebue să se facă o serie de cercetări : să se stabilească şi la noi table de producţie după clase de fertilitate ; să se stabilească tipurile de sol pentruca în funcţie de acestea să se poată alege speciile cele mai potrivite. Căci salcâmul, nu găseşte condiţiuni bune de vegetaţie în solurile calcaroase, nici în cele prea umede sau în cele prea sărace în argilă şi substanţe minerale. Pe nisipurile sărace sau calcaroase ar merge bine însă, pinul austriac. Incercările dela noi, atât din Oltenia, cât şi dela Hanu Conachi, au dovedit aceasta. Pe nisipurile umede, plopul de Canada a dat frumoase rezultate la Ciuperceni ; la Hanu Conachi, pe unele nisipuri umede, este indicat mesteacănul.

2) Trecând la problemele ce se pun pentru cultura salcâmului în soluri bogate în argilă din regiunea de câmpie, D-l Chiriţă spune clar: In solurile uşoare, fără carbonaţi, nu prea bogate în argilă, salcâmul găseşte condiţii foarte bune de vegetaţie. Pericolul extenuării solurilor din câmpia noastră este exclus.

Dar nici în câmpia cu soluri bogate în argilă nu am avut, şi nu avem încă, criterii precise de alegerea esenţelor. După războiu a fost o perioadă de salcâmomanie. Se planta salcâm peste tot. Imediat apoi, ca o reacţiune, s'a constatat la unii silvicultori o salcâmo-fobie, şi o acţiune în favoarea stejarului. Alegerea esenţei pentru împădurirea în câmpie s'a făcut deci după nevoile momentului, impresii şi sentimente, nu pe baze ştiinţifice.

Principiul gospodăriei în câmpie trebue să fie rentabilitatea şi satisfacerea nevoilor de lemn ale populaţiei rurale. Salcâmul răspunde acestui principiu chiar când vegetează mediocru. Insemnează aceasta să înlocuim stejarul cu salcâm ? Nu, fiindcă suprafeţele acestora se precizează în funcţie de sol. Rezultă de aici nevoia de a se cerceta solul pentru a se stabili şi aici criterii obiective.

Scăderea producţiei lemnoase în arboretele de salcâm, după prima revoluţie nu s'ar datora extenuării ci degradării fizice a solului şi slăbirii forţei vegetative a tulpinilor. De aceea, D-l Chiriţă crede că e bine ca regenerarea arboretelor, după a doua revoluţie să se facă iarăşi prin plantare. Contra înierbării şi tasării solului trebue să se folosească subarboretul.

3. — Pentru împădurirea terenurilor degradate, problemele ce se pun sunt foarte delicate, căci aici avem de lucrat în condiţiuni anormale de sol. De cele mai multe ori solul vegetal este spălat până la orizontul cu carbonaţi. Alegerea speciei este greu de făcut.

La noi, în multe cazuri s'a procedat simplu: s'a plantat salcâmul şi, se înţelege, rezultatul nu a fost bun niciodată când salcâmul a fost pus în mediu calcaros, adică pe coastele spălate, care trebuiau mai urgent fixate. S'a folosit şi pinul silvestru pe aceste soluri, dar tot fără rezultat căci a fost de provenienţă străină. Pinul silvestru dela noi merge şi pe soluri calcaroase. Dar cea mai rustică esenţă indicată, şi pentru fixarea terenurilor degradate, acolo unde alte specii nu merg, este tot pinul austriac. Acesta este arborele care poate rezista cel mai bine în nisipuri ca şi pe calcare, la uscăciune înaintată, în soluri extrem de sărace, etc.

După D-l Chiriţă mai iau cuvântul:

D-l *Marin Rădulescu,* care aduce câteva precizări cu privire la plantarea salcâmului. Arată că într'adevăr salcâmul s'a plantat şi în locuri nepotrivite dar silvicultorii au fost siliţi de împrejurări să facă acest lucru. Salcâmul crescând repede a constituit un mijloc de a salva dela expropriere multe poeni şi terenuri goale. Astăzi stejarul este ajutat să-şi reia locul.

Pe nisipuri, în Oltenia, s'a început să se facă plantaţiuni de plop de Canada în locurile joase.

D-l *M. Petcuţ* face rezerve cu privire la succesul pinului austriac în anumite regiuni. D-sa crede că nu poate rezista la geruri prea mari. In ceeace priveşte pinul silvestru, crede că nu este atât de pretenţios faţă de natura mineralogică a solului cât este pentru structura sa fizică. Creşte şi pe calcare şi pe gresii dar în special în soluri uşoare.

Referindu-se la cele spuse de D-l Chiriţă privitor la numărul de revoluţii la salcâm, spune că în afară de numărul acestora, trebue avută în vedere şi lungimea lor. Crede că la salcâm, revoluţia trebue să fie cât mai scurtă (10—15 ani).

D-l *I. Comaniciu* arată politica dusă de consiliul tehnic în problema împăduririlor su salcâm şi stejar, justificând de ce uneori a refuzat introducerea salcâmului pe unele souri.

D-l *D. Grozescu* arată că nu s'au dat până acum norme pentru alegerea speciei la fixarea terenurilor degradate. Va trebui însă să se ajungă la aceste norme. Lucrul nu este prea uşor. Trebue însă să se arate şi altora că silvicultorii au îndurat multe până să ajungă la anumite rezultate. (Se referă la inginerii agronomi cari cer acum ca perdelele de protecţie să fie dat în administrarea lor).

Până acum, plantarea în amestec de mai multe esenţe, pe terenurile degradate, a dat rezultate satisfăcătoare.

Tuturor, le-a răspuns conferenţiarul.

D-l Prof. *Drăcea* a încheiat discuţiile.

R. P.

Societatea «Progresul Silvic»

INŞTIINŢARE

Se face cunoscut că termenul pentru prezintarea manuscriselor în vederea acordării premiilor C. Dissescu, V. A. Golescu şi Gh. Crăciunescu, s'a prelungit până la 1 Februarie 1937.

Condiţiunile sunt cele din regulamentele publicate în Revista Pădurilor No. 9—10/935.

PROCES-VERBAL Nr. 32

Şedinţa din 16 Decembrie 1935.

Membrii prezenţi D-nii: *C. Bunescu, M. Drăcea, A. Butoi, D. Drâmbă, C. Emanoil, M. Florescu, D. Grozescu, Horia Lazăr, G. Minescu, V. Priboianu, A. Nedelcovici. V. Stinghe.*

Şedinţa se deschide la orele 21,30 sub preşedenţia d-lui prof. *M. Drăcea.*

Se citeşte şi se aprobă procesul-verbal al şedinţei din 10 Decembrie a. c.

După cererea d-lui preşedinte, se intervetește ordinea de zi, după care consiliul:

1) Aprobă cedarea săli, Societăţii Elevilor ingineri silvici pentru un număr de trei matineuri, cu preţul de 1.200 lei fiecare.

2) Aprobă d-lui inginer Constantinescu-Fălciu, o cameră în cămin, pe termen de trei luni, cu preţul de 1.200 lei lunar.

3) Aprobă Soc. Studenţilor în Geografie, închirierea sălii pentru un număr de trei matineuri, cu 30% reducere din tarif.

4) Aprobă cererea d-lor ingineri D. A. Sburlan, C. Chiriţă şi Ilie C. Dumitrescu, ca, în schimbul datoriilor contractate la Societate în scopul publicării lucrărilor cu caracter tehnic silvic, să cedeze Societăţii un număr de exemplare din aceste lucrări, tipărite, de egală valoare. Datoriile pentru care se aprobă acest mod de plată sunt următoarele: D-l D. A Sburlan lei 20.000; d-l C. Chiriţă lei 12.000 şi d-l Ilie Dumitrescu lei 5.000.

5) Se aprobă un ajutor d-lui ing. Vasilescu Grigore, în sumă de lei 3.000 (trei mii) pentru înscrierea d-sale la doctoratul Academiei Comerciale. Suma se va plăti numai în cazul când pentru acest scop d-sa n'a ridicat dela Casa Pădurilor, nimic.

6) Se aprobă o gratificaţie de sărbători, egală cu aceea acordată în anul 1934, personalului de serviciu menţionat în referatul din 16. VII al d-lui Paia, vizat de d-l V. Priboianu. Deasemenea, se acordă, drept gratificaţie, salariul pe o jumătate lună, d-lui contabil Paia şi curierului Alexe Ciumacenco.

7) Se aprobă un ajutor de lei 5.000 (cinci mii) Societăţii «Codrul» a elevilor ingineri silvici, în scopul procurărei permiselor de vânătoare şi port armă a membrilor săi.

8) Se aprobă un ajutor de lei 5.000 (cinci mii) d-lui inginer silvic pensionar Gheorghe Dumitrescu, şi un ajutor de lei 2.000 (două mii) văduvei inginerului silvic Teodor Teodorescu.

9) Consiliul ia act de mulţumirile scrise aduse Societăţii de d-l inginer St. Sprangate şi conductor Filimon Rădulescu pentru ajutorul ce li s'a acordat, spre a putea tipări calendarul forestier.

10) Aprobă asigurarea imobilului Societăţii din Bucureşti, la Soc. «Asigurarea Românească» pentru o valoare de lei 6.000.000 plătindu-se drept primă suma de lei 5.236. Oferta de asigurare se va întocmi de d--nii Priboianu şi C. Bunescu şi supune şi Consiliului.

Se vor cere ofertă dela această Societate şi pentru asigurarea vilei dela Carmen Silva.

11) Se citeşte întâmpinarea d-lui inginer Ioan Coşei, care arată că datoria de lei 11.950 ce are la Societate nu este a d-sale, ci a fiului său, care a locuit în căminul Societăţii.

Intrucât s'a aprobat de soc. «Progresul Silvic» gratuităţi în cămin şi pentru fiii de ingineri silvici, cari nu au urmat secţia silvică a Şcoalei Politehnice, roagă consiliul să fie scutit şi d-sa de plata acestei sume.

Consiliul ascultând referinţele date de d-l Priboianu, decide ca d-sa să refere asupra chestiunei, iar acest referat se va trimite d-lui Coşei, spre a respecta obligaţia ce şi-a luat în vara anului curent, de a fi următor cu plata.

12) Consiliul luând în discuţie cererea d-lui G. Stăncescu elev în anul II al Secţiei silvice dela Şcoala Politehnică, decide a aproba ca d-sa să rămână în cămin până la 1 Iulie 1936.

Pentru controlul tuturor studenţilor din căminul Societăţii Consiliul hotărăşte ca, săptămânal fiecare din aceşti domni studenţi să fie obligaţi a depune, direct d-lui preşedinte ,câte un raport privitor la frequenţa cursurilor, lucrărilor practice si excursiunilor de studii.

13) Consiliul aprobă înscrierea în Societate a d-lor ingineri Eugen Misso şi Gheorghe Frumuşelu.

14) Consiliul ia în discuţiune cererile d-lor ingineri C. Georgescu, Otto Witting, Cezar Cristea, M. Ittu şi St. Sprangate, de a li se tipări, de societate, lucrările cu caracter tehnic silvic, întocmite de d-lor.

D-l preşedinte M. Drăcea luând cuvântul arată că Societatea are datoria să susţină toate iniţiativele onorabile în această direcţiune. In prealabil însă, este necesar a se întocmi un regulament asupra acestei chestiuni şi un program al ordinei lucrărilor, care să fie publicate cu ajutorul Societăţii.

Consiliul decide ca o comisiune formată din d-nii : M. Drăcea, V. Stinghe, D. Drâmbă, C. Emanoil şi Traian Ionescu-Heroiu, să redacteze un regulament în sensul celor mai sus arătate, care să fie supus consiliului spre aprobare.

Privitor la lucrările prezentate, ele se vor lua în considerare potrivit dispoziţiunilor regulamentului ce se va întocmi şi în limita fondurilor prevăzute în buget.

15) Consiliul luând în discuţiune întâmpinarea d-lui inginer Aurelian Ionescu, înreg. sub No. 283/935 decide ca d-l Al. Butoi să se intereseze de întreaga chestiune, cercetând actele privitoare la biblioteca Popovici, în arhiva Societăţii şi în biblioteca respectivă.

16) D-l preşedinte M. Drăcea, arată că, din impozitele pe echivalent restante, Ministerul Finanţelor, în urma stăruinţelor făcute de d-l vice-preşedinte Alimănişteanu ne-a redus suma de 190.000 lei, după aceleaşi stăruinţe ni s'a mai redus 741.000 lei diverse impozite aplicate asupra imobilelor din Govora, Bucureşti, etc.

Consiliul exprimă mulţumiri d-lui D. Alimănişteanu pentru interesul ce poartă Societăţii noastre.

17) D-l preşedinte M. Drăcea arată că, Gazeta Matematică a invitat Societatea noastră la festivitatea dela 17 Decembrie 1935, când se împlinesc 40 de ani de activitate a acestei gazete.

Constată, cu acest prilej, că această Gazetă a constituit una din cele mai mari şi mai discretă operă de cultură naţională. România, dacă are astăzi cel mai mare număr de doctori în matematici pe cap de locuitor, se datoreşte, în cea mai mare parte, Gazetei Matematice.

Consiliul deleagă pe d-l preşedinte M. Drăcea a lua parte la sărbătorirea evenimentului arătat.

18) Trecându-se la punctul 2 din ordinea de zi, (intervertirea aprobată de consiliu), se cooptează ca membru, al consiliului, în locul d-lui St. Rodoteatu demisionat, d-l N. N. Caragea.

D-l Drâmbă se abţine dela vot, pentru motivele expuse de d-sa în şedinţa la care s'au primit demisiile d-lor Petre Ioan şi St. Rodoteatu.

Neputându-se termina ordinea de zi, şedinţa se ridică la orele 24, decizându-se a se continua discuţiunile în ziua de 17 Decembrie a. c.. orele 21 cu aceiaşi ordine de zi, afară de punctul 2 la care se va trece cooptarea unui membru în consiliu, în locul vacant.

Preşedinte, *M. Drăcea.*

Secretar General, *George Minescu.*

PROCES-VERBAL No. 33

Şedinţa se deschide în continuare în ziua de 17 Decembrie 1935, orele 21, cu aceiaşi membrii prezenţi, în plus d-l G. Năstăsescu, sub preşedenţia d-lui prof. M. Drăcea.

Luând cuvântul d-l Horia Lazăr, în legătură cu proectul de decret pentru organizarea Ministerului de Domenii şi cu proectul de lege pentru încurajarea agriculturii, d-sa este de părere ca, chestiunea Direcţiunilor cu caracter silvic ce urmează să ia fiinţă în Ministerul Domeniilor, să fie tratată şi în legătură cu legea de încurajarea agriculturii.

D-l *D. Grozescu* face o expunere a modului cum s'a legiferat, cu începere din anul 1930, în chestiunile de ordin silvic. Arată că legea din anul 1930 nu a dat Direcţiunei Regim Silvic toate atribuţiunile ce i se cuveneau (învăţământ, etc.) din cauză că domeniul administrării pădurilor, de sub controlul şi administraţia Statului, nu era bine precizat.

Tendinţa ce trebuie urmărită în această direcţie, este ca administrarea acestor păduri să fie identică cu aceea aplicată pădurilor Statului, cu excepţia distribuirei veniturilor.

In concluzie propune a se întocmi de societate articolele necesare a fi introduse, în proectele de legi la ordinea zilei. Deasemenea să se redacteze şi un memoriu care să justifice propunerile respective.

D-l *Horia Lazăr* menţionează că angajarea de noui ingineri silvici este absolut necesară, şi în consecinţă, decretul pentru organizarea Ministerului de Agricultură şi Domenii, nu trebuie să înpiedice acest spor de personal silvic. Sunt regiuni unde din lipsa de ingineri silvici, nu se poate aplica regimul silvic.

Crede necesar a se consulta şi decretele de organizare ale Ministerului de Industrie şi Lucrări Publice, cari au anumite servicii cu o structură în parte similară cu serviciile noastre.

D-l *V. Stinghe* este de părere că pădurile comunale ar putea realiza şi ele 400.000.000—500.000.000 lei anual venituri, dacă ar avea aparatura tehnică necesară.

D-l Preşedinte *M. Drăcea* propune a se redacta un memoriu scurt în care să se arate penuria de oameni în ramura silvică, care să creeze ambianţa necesară progresului silviculturii naţionale. In acest memoriu să se arate că am cerut, şi în trecut, sporirea acestor specialişti. Să se precizeze punctul de vedere al societăţii la legea de încurajarea agriculturii.

In ce priveşte partea cuprinzând tehnica organizării direcţiunilor silvice din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, aceasta să fie trecută în decretul lege de organizarea acestui Minister.

D-l *Horia Lazăr* precizează că este necesar ca în legea de încurajarea agriculturii să se facă menţiune : «despre direcţiile silvice» în loc de «Direcţia Regimului Silvic».

Deasemenea, este cazul a se interveni ca în Consiliul Superior al Agriculturii să se introducă şi reprezentanţi ai proprietarilor de păduri.

Consiliul numeşte o comisiune formată din d-nii Horia Lazăr, D. Grozescu, Stinghe, G. Năstăsescu, A. Ionescu şi Eugen Vâlceanu pentru redactarea art. de lege şi memoriului explicativ ,în chestiunile mai sus arătate.

Consiliul aprobă o sumă de 40.000 lei pentru cumpărarea de cărţi necesare bibliotecei, din excedentul rezultat la capitolul *«Propaganda forestieră»* al bugetului anului 1935.

Procedându-se la cooptarea unui membru în consiliu în locul vacant, s'a declarat balotaj la primul scrutin ; procedându-se la un nou vot, se alege ,cu majoritate, d-l I. Simionescu (în locul d-lui Petre Ioan, demisionat).

Şedinţa se ridică la orele 24.

p. Preşedinte, *V. N. Stinghe.*

Secretar General, *George Minescu.*

RECTIFICARE

In procesul verbal al Consiliului de Ad-ţie No. 23 din 8 Octombrie 1935, publicat în Revista Pădurilor No. 12/1935, la pg. 896 s'a strecurat o eroare de tipar şi anume :

Consiliul aprobă cumpărarea casei No. 1 împreună cu terenul în suprafaţă de 5000 m^2, nu 5000 ha.

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Schitareanca, județul Buzău, proprietatea primăriei oraşului Buzău, în suprafață de 91 ha. 5600 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluția normală 15 ani.

b) Amenajamentul pădurii Tiringa, județul Sălaj, proprietatea comunei Samşud, în suprafață de 73 ha. 4952 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii composesoratului foştilor urbarialişti Ciuciu, județul Alba, proprietatea composesoratului Ciuciu, în suprafață de 19 ha. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 26 Septembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 178229/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Călugărească, jud. Vlaşca, proprietatea Zoe Virgil Hagi Panteli, în suprafaţă totală de 153 ha. 8100 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în trei ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Mânăstioara, jud. Baia, proprietatea Al. Lambrino, în suprafaţă totală de 134 ha. 1800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Negoeşti lot. 3 şi 1/16 din lot. 6, judeţul Dolj, proprietatea Ştefan Popescu, în suprafaţă de 62 ha. 9925 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Fata Nejului, jud. Cluj, proprietatea Nussbacher Netti, în suprafaţă de 43 ha. 9900 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Verbita, judeţul Dolj, proprietatea Ecaterina Petrorian, în suprafaţă de 16 ha. 8955 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situatia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 14 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea Cancicov.**

No. 229893/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Tigveni, judeţul Argeş, proprietatea C. C. Constantinescu, în suprafaţă de 197 ha. 4470 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Comoara, judeţul Cluj, proprietatea Solomon Bela, în suprafaţă de 50 ha. 9800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Gana, județul Cluj, proprietatea Composesoratului Urbarial din comuna Sântamărie, în suprafață de 40 ha. 9100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Cosoba, județul Ilfov, proprietatea M. Grădișteanu și alții, în suprafață de 22 ha. mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 5 ani. Revizuirea după anul 1936.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor mai sus menționate cu excepția celui dela alin. a se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și **neavenit.**

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 229885/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Planul special al operațiunilor culturale la pădurea Pietroșani, județul Vlașca, proprietatea Cooperativei Stirbey, în suprafață de 309 ha. Operațiunile culturale se vor face în cadrul bazelor amenajamentului aflat în vigoare și publicat în M. Of. Nr. 71/933.

b) Amenajamentul pădurii Zăvoiul Comani, județul Olt, proprietatea Obștei Comani, în suprafață de 25 ha. 5700 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 10 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate cu excepția celui dela alin. a. se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 229881/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Grozești-Merisasca, județul Neamț, proprietatea indiviză a D-lor A. și Th. Naum, în suprafață totală de 423 ha. 3400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Slivnei, județul Covurlui, proprietatea Maria Iorgu Boteanu și alți 2, în suprafață ha. 3000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 229909/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurilor comuna Mosna, județul Târnava Mare, proprietatea Comunei Moșna, în suprafață de 943 ha. Regimul: O serie de Codru cu 2 tăieri succesive (917 ha.) și revoluția normală 80 ani și alta de Crâng simplu (27 ha.) cu revoluția normală 16 ani. Revizuirea după 8 ani.

Art. 2. — Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 229097/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ciocăneasca, județul Prahova, proprietatea Moșt. Luca Elefterescu, în suprafață totală de 131 ha. 3200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 14 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Mestereaga, județul Cluj, proprietatea Iosefina Klebesberg, în suprafață de 57 ha. 5500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Parniasca-Băteasca, județul, Dâmbivița, proprietatea Maria N. G. Rujan, în suprafață totală de 39 ha. 8200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Volineasca-Prăjasca./ județul Buzău, proprietatea Ilie N. Popescu, în suprafață totală de 5 ha. 6720 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 26 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Piscul Crudului, județul Muscel, proprietatea Gh. Radu Popa Nica, în suprafață totală de 3 ha. 5000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăpușel, jud. Buzău, proprietatea Stere I. Anca, în suprafață de 2 ha. 5387 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Lubeneasca, județul Buzău, proprietatea Pompiliu D. Grigorescu, în suprafață de 1 ha. 9600 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dulceanca, județul Teleorman, proprietatea Gh. Rădulescu, în suprafață de 7600 mp. Regim și tratament crâng cu 150 și 200 rezerve la hecar. Revoluția normală 16 ani.

i) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Nevrintu, jud. Muscel, proprietatea Ion Drăgoi Rădescu, în suprafață le 7359 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

j) Regulamentul pentru exploatare al pădurii In Grecu, județul Buzău, proprietatea Maria Vasile St. Bratu, în suprafață de 4950 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. ai

fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4, — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

o. 229905/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Letca Veche, judeţul Vlaşca, proprietatea Alex. Braikoff, în suprafaţă totală de 371 ha. 2500 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 14 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Priboeni Stupina, juleţul Argeş, proprietatea Ştefan M. Tarbă, în suprafaţă de 7 ha. 0580 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani. Revizuirea la anul 1941.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Radoeşti, judeţul Teleorman, proprietatea Nic. I. Stănescu, în suprafaţă totală de 6 ha. Regim şi tratament crâng 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Pauleasca, judeţul Argeş, proprietatea Ilie I. Marinescu, în suprafaţă totală de 4 ha. 9300 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Coada Pietresei, etc., judeţul Muscel, proprietatea Ioana D. P. Mocioc, în suprafaţă de 3 ha. 9144 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Cornul Mare, judeţul Odorhei, proprietatea Sarlota Ianosy, în suprafaţă de 2 ha. 4800 mp. Regim şi tratament crâng cu 60 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Uiasca, judeţul Argeş, proprietatea Dumitra Baibarac, în suprafaţă de 2 ha. 2198 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Pauleasca, judeţul Argeş, proprietatea Ion I. Busuioc, în suprafaţă de 2 ha. 2151 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani.

i) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dalben, jud. Târnava Mică, proprietatea Knall Daniel, în suprafaţă de 1 ha. 9400 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

j) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Priboeni şi Valea Mare, judeţul Argeş, proprietatea Gogu I. Dumitrache, în suprafaţă de 9540 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celor dela alin. b. se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au

fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea Cancicov.**

No. 229889/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Cosoba, judeţul Ilfov, proprietatea I. Niculescu Dorobanţu, în suprafaţă totală de 137 ha. 4000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

b) Amenajamentul pădurii coloniei Mihai Viteazul, judeţul Bihor, proprietatea coloniei Mihai Viteazul, în suprafaţă totală de 27 ha. 8900 mp. Regim şi tratament: Două serii de crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani la seria I-a şi 20 ani la seria II-a.

c) Amenajamentul pădurii Drumul Sasului, judeţul Mureş, proprietatea Bisericei Romano Catolice Tg. Mureş, în suprafaţă de 14 ha. 9000 mp. Regim şi tratament crâng cu 25 rezerve stejar la hectar. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Giosani, judeţul Romanaţi, proprietatea P. Bădicescu, în suprafaţă totală de 4 ha. 7000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bălţaţi, judeţul Teleorman, proprietatea Marin Mateescu, în suprafaţă de 3 ha. 2556 mp. Regim şi tratament crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluţia normală 15 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Ursului şi Valea lui Gheorghe, juleţul Dâmboviţa, proprietatea Sofia Marinescu şi Nicolae D. Popa, în suprafaţă de 2 ha. 5120 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pălurii Dumbravia, juleţul Dâmboviţa, proprietatea Alexandrina St. Neagu, în suprafaţă le 1 ha. 0800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Parniasca etc., judeţul Dâmboviţa, proprietatea Ioan I. Georgescu, în suprafaţă de 1 ha. 0080 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

i) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Piscu Frumos, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Mihail Ioniţă, în suprafaţă de 9608 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani.

j) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Piscul Neculii, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Gh. Ilinca, în suprafaţă de 7452 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 2229901/,35.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

REVISTA PADURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M,
Sburlan D

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1935:

Președinte: Drăcea M.

Vice-Președinți: Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.

Casier: Priboianu N. V.

Secretar general: Vâlceanu Eug.

Secretari: Emanoil C.
Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Simionescu I.

Cenzori: Constantinescu Gh., Ionescu Gh., Chercea Gh.
Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu-Fălciu A. și Popescu-Salcia I.

Prețul abonamentului:

Pe un an	300 lei
„ „ „ pentru membrii Societății	200 „
„ „ „ pentru conductori și brigadieri	75
Numărul	25

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24891

2022

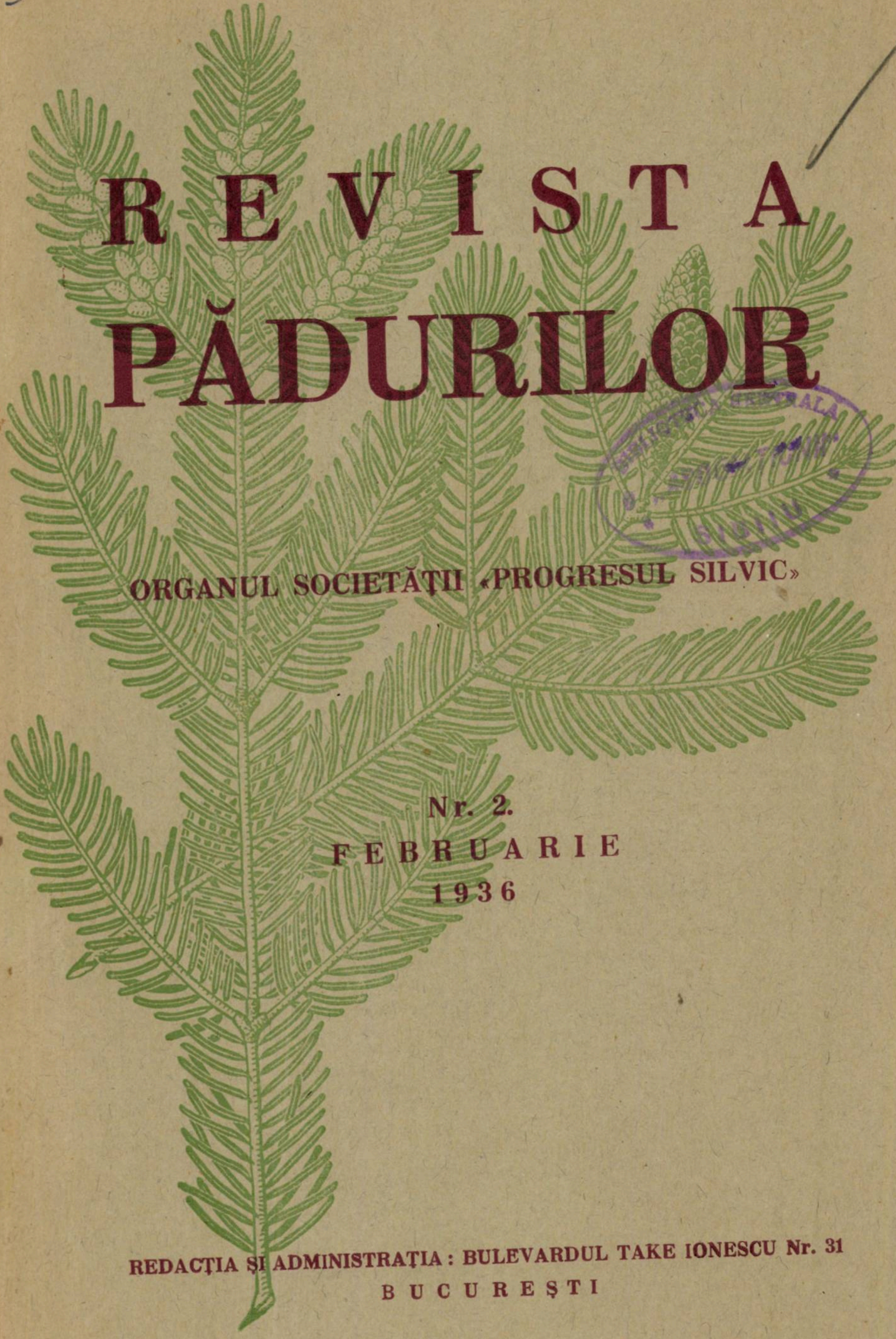

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII «PROGRESUL SILVIC»

BIBLIOTECA CENTRALA
[illegible]
SIBIU

Nr. 2.
FEBRUARIE
1936

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA : BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREŞTI

ANUL XLVIII, Nr. 2 FEBRUARIE 1936

SUMARUL:

Studii:

Contribuțiuni la cunoașterea florei pădurilor dintre Dunăre și Carpații Sudici . . . . *Ing. M. Petcuț și P. Cretzoiu*

Referate — Comentarii:

Problema stejarului în Transilvania . . . . *Ing. Otto Witting*
Sarothamnus scoparius (L.) Wimm., în jud. Caraș . . . . . *Ing. F. Páll*
Pădurile grănicerești din jud. Năsăud . . . . *Ing. St. Demetrescu-Gârbovi*

Problemele zilei:

Pepiniere, semănături, plantațiuni

Pentru o ofensivă a plantațiunilor . . . . *Ing. I. Simionescu*
La începutul plantărilor . . . . *Ing. Horia Lazăr*
O bună folosire a epocilor de împădurire . . . . *Ing. G. Năstăsecu*
Ofensiva silvică relativ la pepiniere și plantațiuni . . . . . *Ing. V. N. Priboianu*
Mania molidului și consecințele ei pentru pădurile noastre . . *Ing. Iuliu Fröhlich*
Reușita împăduririlor și seceta . . . . *Ing. Z. A. Przemețchii*
Plantațiuni de rășinoase cu pueți repicați sau nerepicați? . . *Ing. M. Petcuț*
Reușita lucrărilor de împădurire și pepiniere . . . . *Ing. M. Rădulescu*
Semințele . . . . *Ing. I. I. Marinescu*
Inlocuirea esenței în Arboretele de salcâm . . . . *Ing. I. Dăscălescu*
Impăduriri în pădurile particulare . . . . *Ing. I. D. Nițescu*
Regenerările artificial în pădurile statului, în lumina cifrelor . *Ing. Vencu Georgescu*
Lucrări de refacerea zăvoaielor și împădurirea prundișurilor din lunca râurilor și a Dunării . . . . *Ing. Gr. Vasilescu*
Treptata consolidare a unei idei . . . . *Prof. M. Drăcea*

Cronica:

Raport asupra congresului național al lemnului, dela Nancy . *Ing. Insp. G-ral D. Drâmbă*
Un început de acțiune . . . . *A. C. Fălciu*
Pădurile și lupta contra secetei . . . . *A. Haralamb*
Conferințe . . . . *Cezar Cristea*
Insemnări . . . . *C. C.*

Recenzii — Revista revistelor — Necrolog — Cercul de studii forestiere — Soc. «Progresul Silvic» — C. E. A. C. S. — Publicațiuni: Decizii ministeriale.

SOMMAIRE:

Etudes:

Contributions à la connaissance de la flore forestière entre les Carpathes de Sud et le Danube . . . . . *M. Petcuț et P. Cretzoiu*

Rapports — Comentaires:

Le problème du chêne en Transylvanie . . . . . *Otto Witting*
Sarothamnus scoparius (L.) Wimm., dans le département Caraș . . . . . . *F. Páll*
Les forêts du „régiments garde—frontières“ de Năsăud . . . . *Șt. Demetrescu-Gârbovi*

Problèmes à l'ordre du jour:

Pepinières, encemencements, plantations . . . . . .

Chronique — Récensions — Revue des revues — Nécrolog — Soc. Progresul Silvic — Publications: Décisions ministerielles.

INHALT:

Abhandlungen:

Beiträge zur Kenntnis der Waldflora zwischen den Südkarpathen und der Donau . . . . *M. Petcuț u. P. Cretzoiu*

Mitteilungen:

Das Eichenproblem in Transilvanien . . . . *Otto Vitting*
Sarothamnus scoparius (L.) Wimm. im Bezirke Caraș *F. Páll*
Die Grenzregimentwälder von Năsăud . . . . . . *Șt. Demetrescu-Gârbovi*

Tagesfragen:

Forstgärten, Saaten, Pflanzungen . . . .

Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften Nekrolog — Verein Progresul Silvic — Amtliche Veröffentlichungen.

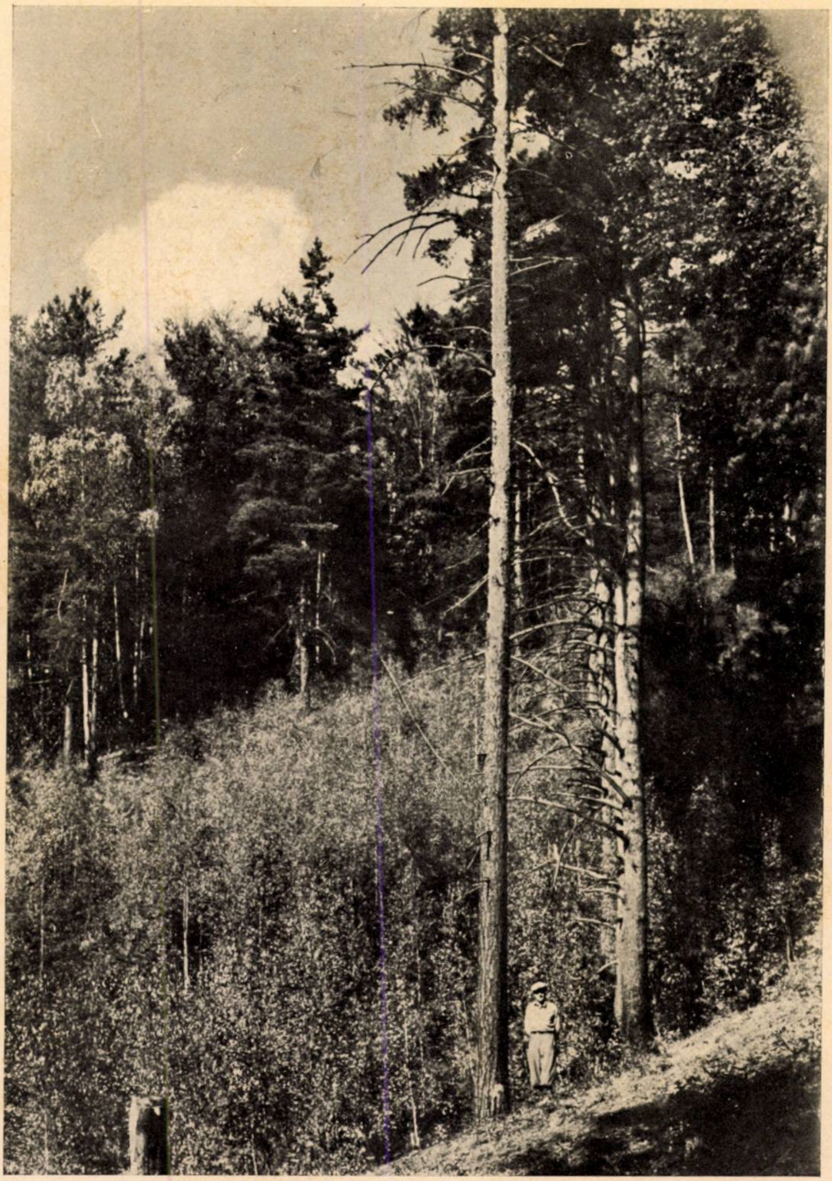

Clişeu At. Haralamb

Pin silvestru spontan pe muntele Arsele [Buzău].
Pin sylvestre spontané sur la Montagne Arsele [Buzău].
Natürlich vorkommender Rotkiefer auf dem Berg Arsele [Buzău].

97

- IIII 2005

2014

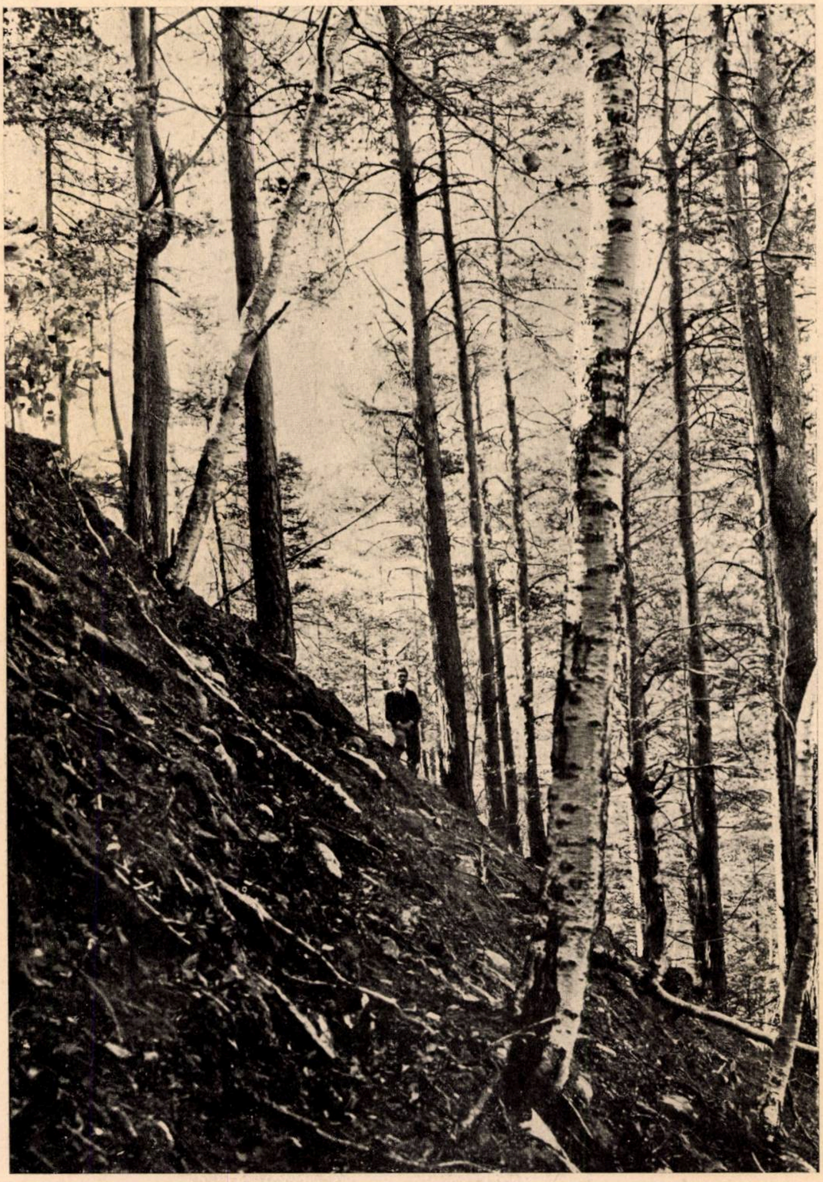

Clişeu At. Haralamb

Pin silvestru spontan pe muntele Arsele [Buzău].
Pin sylvestre spontané sur la Montagne Arsele [Buzău].
Natürlich vorkommender Rotkiefer auf dem Berg Arsele [Buzău].

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLVIII — Nr. 2/1936

S T U D I I

Din lucrările Institutului de Cercetări
și Experimentație Forestieră.

CONTRIBUȚIUNI LA CUNOAȘTEREA FLOREI PĂDURILOR DINTRE DUNĂRE ȘI CARPAȚII SUDICI.

de Ing. M. PETCUȚ și P. CRETZOIU

In cadrul problemelor urmărite de Inst. de Cercetări și Experimentație forestieră intră și precizarea ariei de vegetație a plantelor lemnoase în special și a plantelor de pădure în general, precum și studiul asociațiilor în cari se găsesc aceste plante.

In diferitele excursiuni întreprinse pentru stabilirea problemelor menționate mai sus, s'a putut constata că multe din aceste plante se mai găsesc și în alte regiuni sau puncte decât cele de unde au fost publicate până acum în literatura științifică.

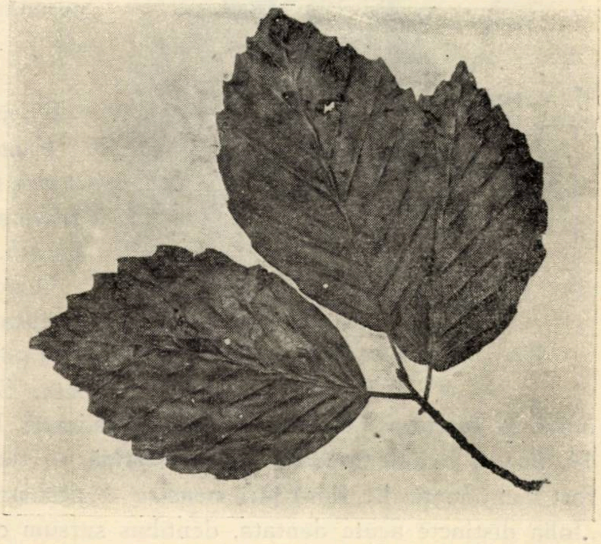

Fig. 1. Fagus syvatica L. var. typica C. K. Schn. f. dentata Dalla-Torre et Sarnth.

Materialul care stă la baza acestei liste se găsește în herbarul Institutului de Cercetări și Experimentație forestieră.

39765

In rândurile cari urmează, dăm câteva din plantele mai interesante găsite în excursiile din vara anului 1933, cari credem că merită să fie menționate în mod special.

Fam. Polypodiaceae.

Ceterach officinarum Willd.

Jud. Gorj : muntele Cioclovina, în valea Șeasa, pe versant vestic, în pădure de fag, cu Carpinus Betulus, exemplare rare de Quercus pedunculata, Tilia argentea și Cornus mas, pe sol calcaros.

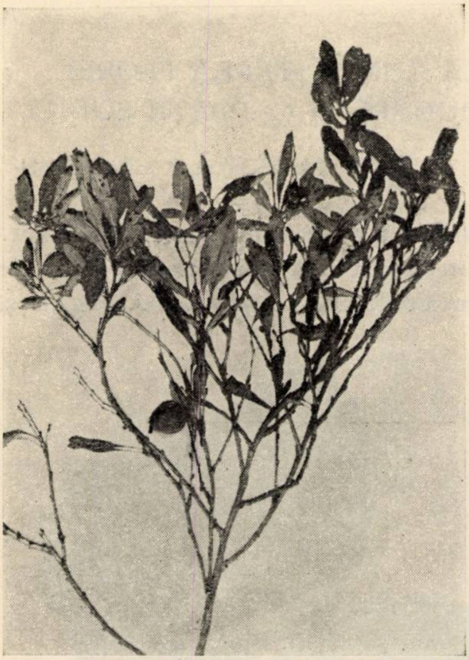

Fig. 2. Prunus nana (L.) Stockes var. georgica C. K. Schn.

Fam. Taxaceae.

Taxus baccata L.

Jud. Gorj : pe stânci la „Piatra-Pârgavului", împreună cu Syringa vulgaris.

Fam. Fagaceae.

Fagus sylvatica L. var. typica C. K. Schn., forma dentata Dalla Tore et Sarnth.

Domin, într'o recentă publicațiune asupra variabilității Fagului (K. Domin, Studie o variabilite buku, in Rozpravy II. Třidy Ceské Akademie, Ročnik XLII, čislo 14, pag. 8) caracterizează această formă — care dealtfel n'a mai fost menționată din flora țării noastre — prin următoarele cuvinte : „folia distincte acute dentata, dentibus sursum curvatis", caractere la care se potrivesc foarte bine exemplarele ce posedăm din

Jud. Muscel : pădurea Grădiște, la 600—700 m alt., pe piscuri, la limita superioară a gorunului, expozițiunea vestică, pe malul stâng al Râului Târgului. (Leg. Tr. Ionescu-Heroiu). (vezi fig. 1).

Fam. Rosaceae.

Prunus nana (L.) Stockes. var. georgica C. K. Schn.

Jud. Ilfov : în pâlcuri în pădurea Rasa-Prostanichiu. Este varietatea mai răspândită a acestei specii caracterizată prin frunzele cuneate la bază, alungit-lanceolate sau alungit-ovale (vezi fig. 2); cealaltă varietate a acestei specii, *var. campestris Beck.*, are frunzele mai late lat-eliptice sau lat-oblong-obovate.

Cotoneaster tomentosa Lindl.

Jud. Gorj : muntele Cioclovina, în vârf, la ca 960 m alt., împreună cu Sorbus Aria, Sorbus aucuparia, Fraxinus Ornus, Fraxinus excelsior, Tilia argentea, Quercus pubescens şi Rhamnus saxatilis.

Jud. Severin : pe abruptul muntelui Domogled, în stâncării, la Grota-Domogled, spre Valea Cernei.

Această plantă lemnoasă e puţin cunoscută din flora ţării noastre şi de aceea dăm aci şi descrierea ei.

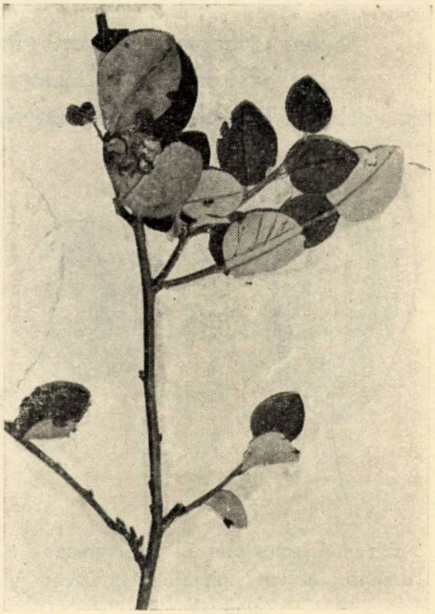

Fig. 3. Cotoneaster tomentosa Lindl.

Arbust deobiceiu erect sau puţin târâtor, până la 1-1½ m înălţime, cu ramuri îndepărtate, pătate, mai întâi gălbui, pâsloase, apoi devenind brune-cenuşii. Frunze scurt peţiolate, ovale, 2—5 cm lungi şi 2—3,5 cm late, rotunjite la vârf, în tinereţe păroase pe ambele feţe, la maturitate alb-pâsloase pe faţa inferioară. Inflorescenţele au 4—12 flori. Pedunculii florilor scurţi. Caliciul şi lobii caliciului pe faţa externă lânos-păroşi. Corola albă sau puţin roză. Fructul e roşu cărămiziu, fără luciu, păros.

Cotoneaster tomentosa Lindl. n'a mai fost indicat cu siguranţă din flora ţării noastre decât tot din valea Cernei pe muntele Ciorici (A. v. Degen, Die Flora von Herculesbad, in „Herculesbad und seine Thermen" Budapest 1910, p. 101) şi de pe muntele Domogled

(P. Cretzoiu, Contribuţiuni la cunoaşterea florei pădurilor din valea Cernei, p. 5, în Revista Pădurilor, XLIV, 1932, Nr. 4). Prin datele de mai sus reese în mod neîndoelnic prezenţa acestei specii meridionale în Flora României. In lucrarea : J. Prodan, Flora pentru determinarea şi descrierea plantelor ce cresc în România, Cluj, 1923, p. 549, se indică această specie numai din Judeţul Muscel (muntele Sturu), cu semn de întrebare.

Figura nr. 3 reprezintă un exemplar de Cotoneaster tomentosa Lindl. din Jud. Gorj, muntele Cioclovina.

Sorbus aucuparia L. var. glabrata W. et Gr.

Jud. Gorj : muntele Cioclovina, în vârf, în asociaţia de care am vorbit la Cotoneaster tomentosa Lindl.

Fam. Anacardiaceae.

Cotinus Coggygria (L.) Scop. var. laevis Engl.

Jud. Ilfov : în pădurea Rasa-Prostanichiu.

Fam. Rhamnaceae.

Rhamnus saxatilis Jacq.

Jud. Gorj : muntele Cioclovina, în asociaţie cu plantele amintite la Cotoneaster tomentosa Lindl.

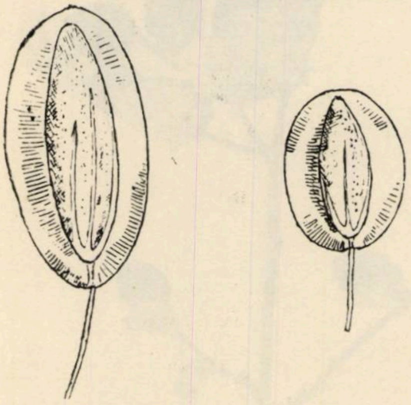

Fig. 4. Cornus mas L. var. typica (dreapta) şi var. sphaerocarpa Cretz. (stânga).

Rhamnus tinctoria W. et Kit. var. heterocaulis Wierzb.

Jud. Gorj : culmea Ciunca, locuri stâncoase, deasupra Comunei Boroşteni.

Fam. Cornaceae.

Cornus mas L. var. sphaerocarpa Cretz, in Fedde, Repert. sp. nov. XXXVI, Berlin 1934, p. 384.

Drupa globoidea glabra, ca 6 mm longa, non longe ellipsoidea; cetera ut in var. typica.

Jud. Gorj : dealul Pocruia pe culmea Cornet (deasupra Mânăstirei Tismana), la ca 600 m altitudine.

Această varietate, caracterizată prin fructele foarte scurte, pe jumătate decât la varietatea tipică, aproape globuloase, nu se poate identifica cu nici una din formele de cultură descrise de Wangerin (in Engler, Das Pflanzenreich, Cornaceae, p. 78); forme spontane deosebite de tip nu erau cunoscute încă până acum. Mai este de remarcat, că pe dealul Cornet, unde am găsit această nouă varietate, pe un versant întreg nu se afla decât această varietate, iar pe celelalte coaste ale dealului numai forma tipică cu fructele alungit eliptice. Pentru ilustrarea diferenţelor dintre var. sphaerocarpa şi varietatea tipică, am dat schiţele dela fig. 4.

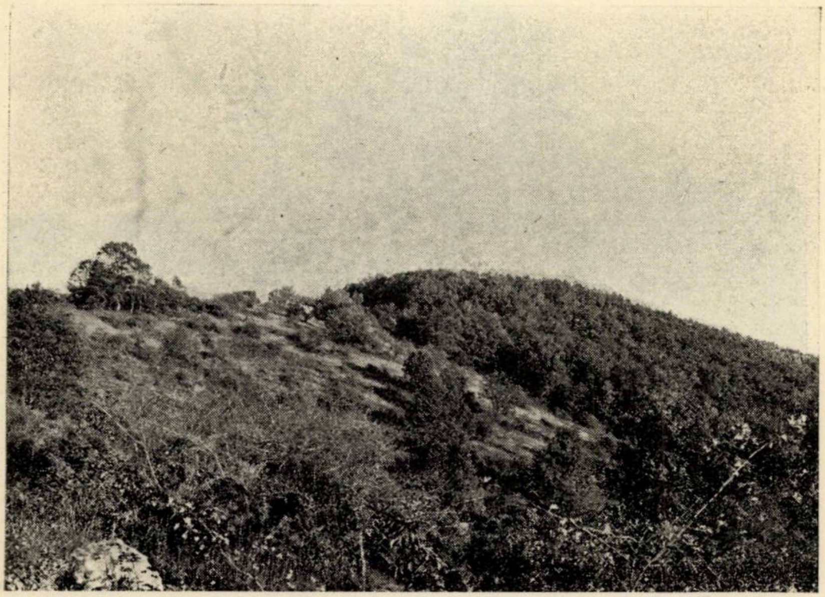

Fig. 5. Culmea Ciunca-Mică (Jul. Gorj) vedere generală.

Cornus mas L. var. sphaerocarpa Cretz., creştea în localitatea amintită mai sus, împreună cu Tilia argentea, Quercus sessiliflora, Fraxinus excelsior, Fraxinus Ornus, Carpinus Betulus, Acer Campestre, Fagus sylvatica şi Crataegus pentagyna.

Fam. Umbelliferae.

Trinia Kitaibelii M. B.

Jud. Gorj : muntele Cioclovina, în vârf.

Fam. Oleaceae.

Fraxinus Ornus L.

Jud. Gorj : vârful muntelui Cioclovina, în asociaţia pomenită la Cotoneaster tomentosa Lindl.

Jud. Gorj : pe versantul stâng al pârâului Bistricioara, deasupra comunei Boroşteni, pe stâncile calcaroase „Cioaca-Grueţi", la ca 600—700 m altitudine, împreună cu Carpinus Betulus, Syringa vulgaris, Cotinus Coggygria, Corylus avellana, Crataegus monogyna.

F g. 6. Asociaţie de Fraxinus ornus cu Quercus cerris pe Culmea-Ciunca-Mică (pe fotografia fig. 5 pe culme în stânga).

Jud. Gorj : culmea Ciunca-Mică (fig. 5) deasupra comunei Boroşteni, pe stânci calcaroase şi pe solul argilos dintre stânci (fig. 6), împreună cu Acer campestre, Quercus Cerris, Crataegus monogyna, Cornus mas, Rosa sp., Vitis sylvestris, Viburnum lantana, Prunus spinosa, Cornus sanguinea, Evonymus vulgaris, Ligustrum vulgare, Carpinus Betulus, Tilia sp. şi Rhamnus tinctoria var. heterocaulis.

Jud. Ilfov : pădurea Cucueţi (Oc. silv. Mitreni), împreună cu Quercus pedunculata, Quercus Cerris, Quercus conferta, Ulmus campestre, Acer tataricum, Acer campestre.

Jud. Ilfov : în pădurea Tufele-Grecului, la coada Văii Căscioarele, foarte frecvent, împreună cu Fraxinus excelsior, care e mai rar, Quercus pedunculata, exemplare rare de Quercus Cerris, Tilia argentea, Acer campestre, Crataegus monogyna, Rosa canina, Evonymus verrucosa, Cornus mas.

Jud. Ilfov : în pădurea Măgura (Oc. Silv. Mitreni), cu Tilia argentea, Ulmus campestre, Fraxinus excelsior, împreună cu toate elementele de şleau menţionate la pădurea Tufele-Grecului, la coada Văii Căscioarele.

Fraxinus holotricha Köhne (=Fr. Pallisae Willm.).

Această specie de Frasin, a cărei arie de distribuţie mai este încă relativ puţin cunoscută, a mai fost găsită de noi în următoarele localităţi.

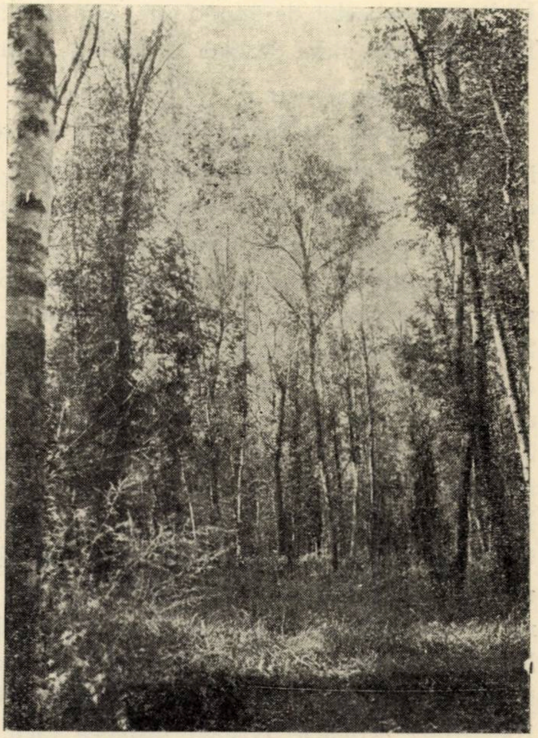

Fig. 7. Fraxinus holotricha Koehne, în pădurea Ciornuleasa (exemplarele din dreapta şi miljoc în fund).

Jud. Ilfov : pădurea Podul-Pitarului (Oc. Silv. Mitreni), împreună cu Quercus pedunculata, Quercus Cerris, Ulmus campestre, Acer tataricum, Acer campestre, Tilia argentea, Carpinus Betulus, Crataegus oxyacantha, Ligustrum vulgare, Cornus mas, Cornus sanguinea, Evonymus vulgaris şi verrucosa, puţin Prunus spinosa var. dasyphylla, Hedera Helix, Rosa canina şi Staphylea pinnata.

Jud. Ilfov : pădurea Ciornuleasa, împreună cu Fraxinus excelsior, Ulmus campestre, Acer tataricum, Acer campestre, Tilia argentea, iar dintre arbuşti : Crataegus monogyna, Ligustrum vulgare, Evonymus verrucosa, Cornus sanguinea, Prunus spinosa var. dasyphylla și Staphylea pinnata. Figura 7 ni-l arată în această asociație.

Jud. Ilfov : în pădurea comunală Oltenița, în zăvoiul dela confluența Argeșului cu Dunărea, împreună cu Fraxinus excelsior, Salix alba, Morus nigra și foarte puțin Quercus pedunculata ; dintre arbuști am putut nota : Cornus sanguinea, Viburnum opulus, Rubus caesius, Vitis sylvestris, Humulus lupulus.

Jud. Dolj : în pădurea Zăvalu, locuri umede, nu departe de regiunea inundabilă a Dunării, frecvent.

Jud. Dolj : în pădurea Bucovăț, la Sud de Craiova, locuri umede, ici colo câteva exemplare. Aceste două localități din Județul Dolj sunt deosebit de importante, aria de distribuție a acestei specii fiind deci mai mare de cum s'a crezut până acum.

Syringa vulgaris L.

Jud. Gorj : la Piatra-Pârgavului, împreună cu Taxus baccata; pe versantul stâng al pârâului Bistricioarei, deasupra comunei Boroșteni, pe stâncile calcaroase ,,Cioaca-Grueți", în asociație cu Fraxinus Ornus și Cotinus Coggygria.

Asupra originei speciilor dela noi de Syringa — cari în acelaș timp sunt și singurele din flora Europei, — Syringa vulgaris L. și Syringa Josikoea Jacq., s'a mai ocupat în altă parte unul din autorii acestui studiu (P. Cretzoiu, în Hannig und Winkler, Die Pflanzenareale, Jena, în curs de apariție), unde spune, între altele : ,,Diese 2 Syringa-Arten stehen pflanzengeographisch gänzlich isoliert da ; sie sind Relikte früherer in Eurasien weit verbeiteter Arten. Die Nächtsverwandte der Syringa Josikoea Jacq. sind Syringa Wolfii C. K. Schn. und Syringa Emodii Wallich, die erste aus Mandschurien, die andere aus Zentralasien ; Syringa vulgaris L. ist dagegen näher mit Syringa oblata Lindl. verwandt, die aus Zentralchina bis Korea verbreitet ist. Die Auffassung Călinescu's (R. I. Călinescu, în Bulet. Soc. Reg. Rom. de Geografie, LI, București, 1932, pp. 100—106), wonach Syringa Josikoea Jacq. nicht eine eigene Art, sondern nur eine geographische Rasse der Syringa vulgaris L. wäre, kann also aus systematischen Gründe nicht bestehen" (vezi și : P. Cretzoiu, Plantele relicte din peninsula Balcanică, în Rev. Șt. V. Adamachi, vol. XXI, Iași 1935, p. 83).

Fam. Gentianaceae.

Gentiana pneumonanthe L.

Jud. Gorj : în pădurea Dumbrava din depresiunea subcarpatică.

Fam. Rubiaceae.

Galium Bielzii Schur.

Jud. Gorj : muntele Cioclovina, într'o poiană, aproape de vârf.

Fam. Composaceae.

Carlina brevibracteata Andrae.

Jud. Gorj : poiană pe culmea sudică a dealului Cornet, deasupra Tismanei.

Contributions à la connaissance de la flore forestière entre les Carpathes de Sud et le Danube.

Beiträge zur Kenntnis der Waldflora zwischen den Südkarpathen und der Donau.

Die Verfasser veröffentlichen einige interessante Pflanzenfunde aus diesem Gebiete. Es handelt sich meistens um Arten die bisher aus Rumänien nur aus wenigen Standorten bekannt waren.

Eine neue Varietät der Kornelkirsche, Cornus mas L. var. sphaerocarpa, aus Oltenien, ist für die Wissenschaft neu und wird hier beschrieben.

Diese Beiträge werden fortgesetzt.

REFERATE—COMENTARII

PROBLEMA STEJARULUI IN TRANSILVANIA

de OTTO WITTING

Una din cele mai importante probleme silvice ale Transilvaniei — poate cea mai importantă — este problema stejarului.

Acest fapt trebuie în fine accentuat cu toată tăria și trebue să se arate însemnătatea extraordinară a acestei probleme, din punct de vedere al economiei naționale.

Oricât ar părea de paradoxal, trebue să se constate o diminuare permanentă și de neînchipuit a pădurilor de stejar din Transilvania, mai ales în ultimii 40—50 de ani, după creiarea legii silvice maghiare din anul 1879 și după organizarea serviciului silvic al statului.

Se poate observa următoarea evoluție :

1. In regiunea de deal și coline din mijlocul Transilvaniei, stejarul a fost înlăturat pe cale naturală, în mare parte prin însămânțarea naturală a fagului și prin lăstărirea tulpinilor de carpen.

2. In regiunile marginale ale Transilvaniei, dealungul Carpaților, se poate constata pătrunderea naturală a bradului și molidului, adeseori și a fagului, pe socoteala ștejarului. Această din urmă schimbare a speciilor lemnoase a început, propriu zis, cu mult mai înainte ; ea a fost însă accelerată în ultimii 40—50 de ani prin nepriceperea omului.

Astfel în locul ștejarului (Quercus pendunculata și Q. sessiliflora), atât de indispensabil și de prețios din punct de vedere economico-național, au apărut, pe de-oparte specii de mai mică valoare, pe de altă parte specii a căror zonă de vegetație naturală este cu mult mai sus decât a ștejarului și a căror desvoltare în zona de vegetație a ștejarului, apare în multe locuri foarte îndoelnică.

Cu privire la înlăturarea ștejarului din regiunea de deal și coline din mijlocul Transilvaniei, mă refer la articolele lui Juliu Fröhlich, Reghin, cari au apărut în ,,Forstwissenschaftliches Centralblatt, anul 1926, pag. 305—318, și anul 1933, pag. 333—342, apoi în Revista Pădurilor No. 10 din 1933, pag. 625.

Numitul motivează acest fapt prin amenajarea și exploatarea de șablon, a acestor păduri, în ultimii 40—50 de ani. Anume, o mare parte a acestor păduri au fost exploatate, în baza legii silvice ungare din anul 1879, în regimul codrului regulat cu 2 tăeri succesive, la interval de numai 5 ani, fără a avea în considerare faptul, dacă s'a instalat, în acest timp, un semințiș de stejar, sau nu, și fără a lua vre-o măsură de curățire în masivele tinere.

Astfel s'a făcut, că, în timp scurt, locul ștejarului l-au luat fagul și carpenul.

Pe când ștejarul s'a menținut perfect de bine, în decursul veacurilor, prin exploatarea grădinărită, neregulată, de până atunci, el a fost aproape complect distrus, în timp scurt, în urma aplicării, fără scrupule, a sistemului rigid amintit mai sus.

Privitor la înlăturarea ștejarului în regiunile marginale ale Transilvaniei, autorul acestor rânduri a dat unele amănunte în studiul său ,,Succesiunea esențelor forestiere în județul Brașov", apărut în No. 3 al Revistei Pădurilor din anul 1934. S'a făcut aci dovada, că în județul Brașov au apărut în multe locuri, în ultimele 2—3 secole, în locul fostelor masive de ștejar, mai ales brazi și masive de fag, pe cale naturală.

Nu s'a tratat însă faptul ciudat, că în multe locuri, nu bradul ci molidul a înlăturat ștejarul.

Acest fenomen extrem de interesant se poate constata mai ales în Carpații de Est, și în special în județele marginale Ciuc și Treiscaune.

Pentru județul Ciuc acest fenomen poate fi considerat încheiat. Sporadicele insule de stejar ne dovedesc și astăzi, că în timpurile mai vechi se aflau aici masive de stejar în număr mai mare.

In județul Treiscaune fenomenul acesta este încă în toiul evoluției sale.

Aici se poate constata pătrunderea molidului pe socoteala stejarului, pe o lărgime de front de circa 30 km., și anume pe linia dintre comunele Zagon-Covasna-Zăbala-Ghelnița-Ojdula-Brețcu, în direcțiunea dela Est spre Vest.

Ca exemplu concret aș aminti înlăturarea stejarului prin molid în pădurea „Dumbrava".

Această pădure, având o întindere de 26,93 ha, este situată dealungul comunei Ojdula, la o altitudine de 650—700 m. și formează proprietatea contelui Nemeș ; expoziția generală este sud-sudvestică.

Ea a fost exploatată înainte de cca 50—60 ani în scopul producerei lemnelor de construcție de stejar.

Inainte de exploatare, această pădure era formată din stejar 0.8, molid 0.1, plop etc. 0.1, în vârstă exploatabilă, având în unele locuri un semințiș de molid de 5—15 ani.

După exploatare nu a fost nici reîmpădurită artificial și nici pășunată.

Pe cale cu totul naturală, fără intervenția omenească, a înaintat apoi molidul, așa încât astăzi pădurea este descrisă astfel : Molid 0.8, stejar 0.2, diseminat plop și mesteacăn, consistența 0.8, etatea medie 50 ani.

Stejarul, care are proveniența din lăstar, este în genere, complect copleșit.

Un fenomen asemănător se poate constata și în următoarele locuri :

a. In pădurile comunelor Ojdula, Tinoasa și Hatuica, și anume în punctele Caracai, Părăul Deneș, Sajat, Faget-Bükköș, Pilișce.

b. In pădurile comunei Martanuș și ale composesoratului Hilib.

c. In pădurea Bisericilor Romano-catolice și reformate din Covasna, și în pădurea composesoratului Covasna.

d. In pădurile particulare (Nemeș și Kühnle) situate în apropierea comunei Ghelința.

e. In pădurea composesoratului Zabala (brad și molid).

f. In pădurea comunei Papauți.

g. In pădurea comunală Brețcu pe valea Dumbrăvii, unde înaintează mai ales bradul pe socoteala stejarului.

Dacă cercetăm cauzele acestei ciudate schimbări de specii forestiere, putem constata pe scurt următoarele :

1. Stejarul se află în această regiune la limita superioară a zonei sale de vegetaţie, aşa încât el apare mai slab decât molidul şi bradul din punct de vedere al silviculturii.

Bradul şi molidul însă au pătruns aici pe-alocuri în regiunea lor naturală de expansiune, în unele locuri într'o regiune care este mai joasă şi mai caldă decât zona lor naturală de vegetaţie. Ambele esenţe apar deci în această zonă mai tari decât stejarul din punctul de vedere al silviculturii, un fapt care se evidenţiază mai ales prin creşterea lor mai puternică în timpul tinereţii.

2. In ultimii 30—40 ani s'a exploatat aici stejarul în special prin tăieri rase, fără nici un scrupul, şi nu s'a întreprins decât foarte puţine lucrări pentru reîmpădurirea lui.

Impăduririle artificiale ce s'au făcut poate, au dat greş aproape toate, în urma omiterei măsurilor de curăţire.

3. In locul stejarului a apărut molidul, graţie poziţiei lui geografice şi graţie seminţei lui uşoare, aripate.

Căci câtă vreme stejarul îşi avea locul său pe coastele dealurilor vestice, mai joase şi mai calde, ale Carpaţilor de Est, zona de vegetaţie naturală a molidului o forma lanţul de munţi al Carpaţilor situat mai la Est, în nemijlocită apropiere.

Deoarece în timpul deschiderei conurilor (Martie-Aprilie) bat, în această regiune, în special vânturi calde, uscate, dinspre Est, era foarte natural, că sămânţa aripată de molid să fie bătută de vânt de pe coastele mai înalte ale Carpaţilor, în direcţie vestică, spre locurile mai joase ocupate de ştejar, şi acolo să poată prinde teren, după exploatarea masivelor de stejar.

In faţa faptelor de mai sus — anume în faţa faptului că în Transilvania stejarul pierde tot mai multe teren, — pare o necesitate de primul rang, a se lua măsuri urgente în ceasul din urmă, în scopul salvării stejarului, atât în regiunea de deal şi coline din mijlocul Transilvaniei, cât şi în regiunile ei marginale.

Das Eichenproblem in Transilvanien.

Le problème du chêne en Transylvanie.

Dans la région des collines de la Transylvanie. on a pu faire l'observation que le chêne cède sa place à la faveur du sapin blanc et de l'épicéa. C'est l'effet du mauvais traitement appliqué aux forêts dans le dernier temps. Inquiété par ces constatations, l'auteur demande qu'on prenne le plus tôt possible des mesures afin de sauver le chêne.

SAROTHAMNUS SCOPARIUS (L.) WIMM. IN JUD. CARAŞ

(Complectări la articolul d-lor ing. At. Haralamb şi P. Cretzoiu apărut în Revista Pădurilor, Nr. 11 din 1935).

de Ing. F. PALL

Autorii menţionează trei staţiuni din România unde Sarothamnus scoparius se găseşte în mod spontan (?) şi anume: Pădurea Nemţianca la Tecuci, Trei Isvoare sub Piatra Corbului pe lângă Braşov şi Valea Gălzii, jud. Alba-Inferioară.

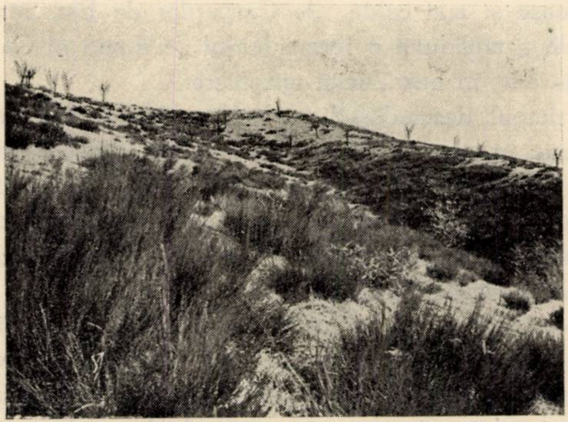

Fig. 1. Islazul comunei Slatina-Nera, acoperit de Sarothamnus scoparius.

Această staţiune din urmă descoperită de D-l Prof. Al. Borza, este locul unde a fost găsită „în mare număr de exemplare, alcătuind o asociaţie adevărată, dând toate *aparenţele spontaneităţii*"

Constatând că la nici la una din cele 3 staţiuni nu este dovedit faptul răspândirii spontane a acestei plante (deoarece e prea posibil că vreun vânător bătrân a introdus-o cândva), în cele ce urmează voi da câteva date despre răspândirea ei în judeţul Caraş.

*

Sânt două staţiuni mai importante unde *Sarothamnus scorparius* e instalat într'o măsură bătătoare la ochi, şi anume:

1. Locul numit „Bocşiţa", pe islazul comunei Bocşa-Română,

2. In Valea Nerei, locul numit „Faţa Luncii", islaz pe coastele Văii Nera, în hotarul comunei Slatina.

Ambele locuri au fost aşa zise „Ueberland"-uri — pământuri de o fertilitate mai slabă sau mai îndepărtate de comune, — cari după reforma agrară a împărătesei Maria Terezia, „Urbarium Banaticum", au rămas în posesia Statului Austriac, şi apoi, pe la 1855, au fost vândute, împreună cu pădurile, minele şi uzinele din Reşiţa, Bocşa, Dognecea, Anina, Oraviţa, Sasca şi Moldova-Nouă, Societăţii anonime „Staatseisenbahngesellschaft" (St. E. G.), antecesoară juridică a Societăţii actuale Reşiţa (U. D. R.).

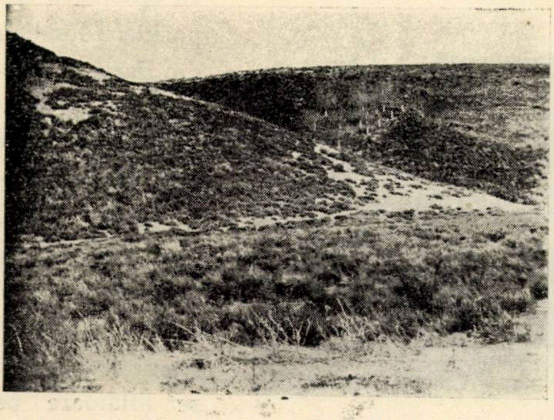

Fig. 2. Islazul comunei Slatina-Nera, acoperit de Sarothamnus scoparius.

Aceste „Ueberland"-uri, în marea lor majoritate, au fost date în arendă locuitorilor comunelor din împrejurime pentru păşunat, iar cu ocazia Reformei agrare române, s'au expropiat aproape complet în favoarea comunelor respective.

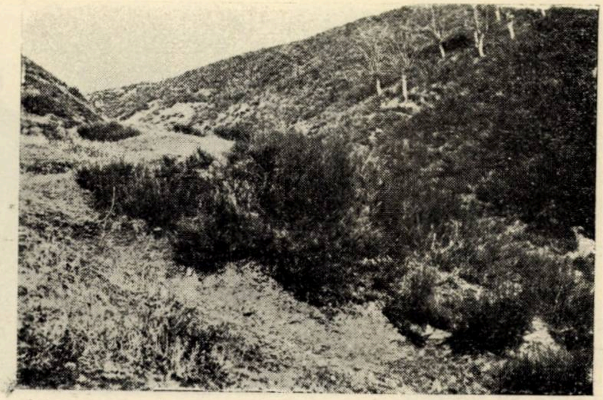

Fig. 3. Islazul comunei Slatina-Nera, acoperit de Sarothamnus scoparius.

*

1. La „Bocşiţa", Sarothamnus scoparius — după spusele oamenilor bătrâni — a fost introdus pe cale artificială cam pe la 1865, de şeful ocolului silvic Bocşa-Română

Ferdinand Koreck, în scopul ocrotirii vânatului, mai cu seamă pentru a da hrană şi adăpost iepurelui.

Informaţiunea aceasta e întărită de o broşură tipărită de Soc. St. E. G. în 1878 cu ocaziunea Expoziţiei Mondiale din Paris, — broşura având ca titlu „Catalogue des végétaux ligneux qui croissent dans les domaines din Banat" (Catalogul plantelor lemnoase aflătoare pe Domeniile din Banat ale Soc. An. St. E. G.) şi conţinând denumirile latine şi poporale în 6 limbi (maghiară, franceză, română, germană, engleză şi cehă) a 171 arbori, arbuşti şi subarbuşti indigeni şi aclimatizaţi, de importanţă forestieră. In broşura aceasta, Sarothamnus scoparius Wimm. figurează ca „*acclimaté dans les forêts*" (aclimatizată în păduri).

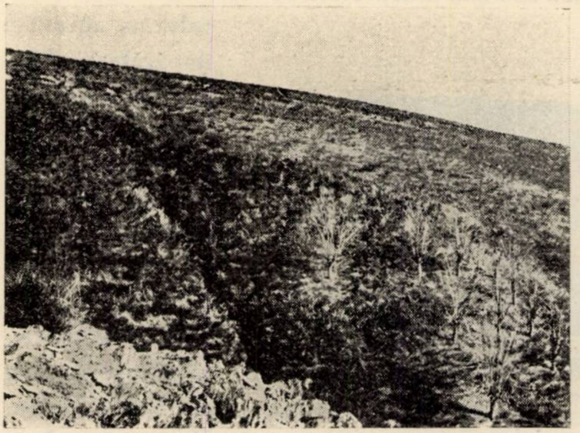

Fig. 4. Porţiunea arsă din suprafaţa acoperită cu Sarothamnus scoparius depe «Faţa Luncii Nerei».

Azi, pe islazul comunei Bocşa-Română, această plantă se găseşte răspândită în aşa măsură, că formează nişte insule întinse, mai mult sau mai puţin compacte, *pe unele locuri având întinderea de mai multe hectare*, înălţimea de 0.5—2 m., şi o desime, că abia se poate străbate printre ele.

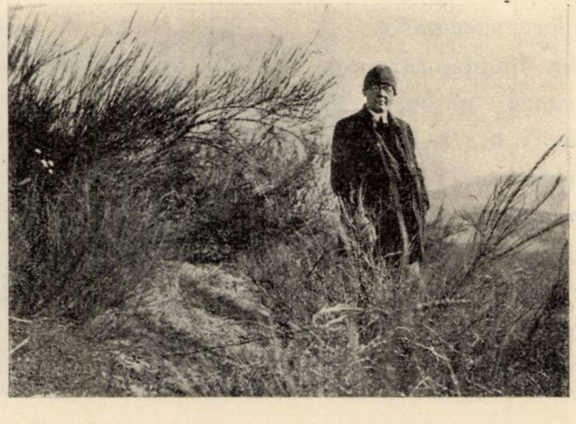

Fig. 5. Sarothamnus scoparius depe «Faţa Luncii Nerei».

Caracteristicile staţionale. Sol : argilă-nisipoasă, cam superficial, pe gneis şi argilă din epocile neocen şi diluviu. Expoziţia : NV—N—NE, — podiş la circa 200 m. înălţime d. mării, cu panta dulce de 5—10°, căzând apoi mai abrupt (20-30°) spre Văile Moraviţa şi Bocşiţa, afluenţi ai râului Bârzava.

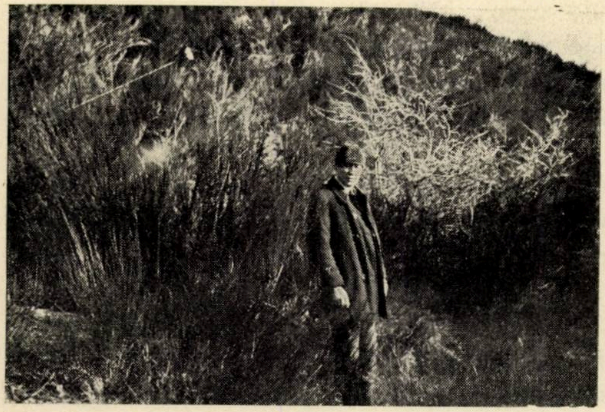

Fig. 6. Sarothamnus scoparius de pe «Faţa Luncii Nerei».

2. La „Faţa Luncii Nerei", în hotarul comunei Slatina - Nera, Sarothamnus scoparius de asemenea ocupă suprafeţe mari, cel puţin 10 ha, din islazul comunal (vezi fotografiile 1—3).

Locuitorii de aici — necăjiţi de năvălirea lui — chiar în toamna 1935 au dat foc unei păţi ca să-l stârpească ; din nefericire chiar acolo unde existenţa lui era mai mult motivată prin legarea coastei abrupte (figura 4).

„Drobul" (cum e numit de locuitori) de pe coasta Râului Nera, s'a introdus artificial în anul 1883/84. Incă trăeşte bătrânul Iacob Viţian în comuna Slatina-Nera, care a participat la plantare, ca paznic de islaz comunal.

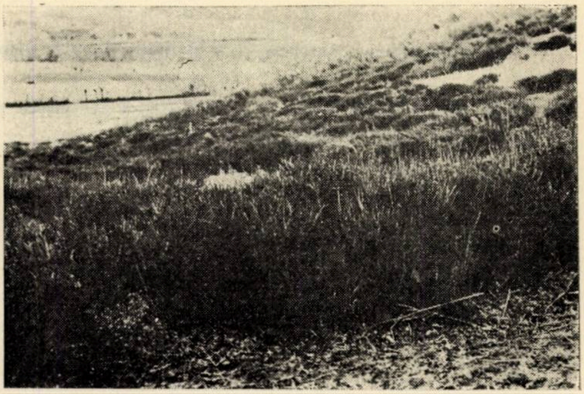

Fig. 7. Sarothamnus scoparius de pe «Faţa Luncii Nerei» tuns de oi.

Imprejurările staţionale sunt cam similare cu cele din „Bocşiţa", cu deosebire că expoziţia de aci e opusă, adică SV—S—SE. Sol : argilă nisipoasă superficială, săracă, pe rocă de gneis. Creşterea lui viguroasă se poate vedea în fig. 5—6.

*

Pe lângă aceste staţiuni mai importante, „drobul" se găseşte şi în multe alte locuri pe teritoriul Societăţii U. D. R., mai cu seamă pe islazuri şi poieni mai sărace. Aşa de ex. în hotarul comunei Biniş, Forotic etc.

Vânătorii bătrâni, renumiţi, din aceste două regiuni, susţin că iepurii îl mănâncă numai în ierni grele, în lipsa altui nutriment. Oile, după mărturisirea ciobanilor din împrejurime, numai iarna îl mănâncă. In fig. 7 se poate vedea o porţiune tunsă de oi.

Oricum ar fi însă cazul, lăsând la o parte valoarea lui nutritivă, chiar prin desimea lui prezintă locuri de refugiu excelente pentru vânatul mic şi deja prin acest fapt, din punct de vedere cinegetic, este complet motivată cultura lui pe o scară mai întinsă, ne mai vorbind de foloasele ce aduce omului prin legarea pământului de pe coastele repezi sterile şi degradate.

Sarothamnus scoparius (L.) Wimm. im Bezirke Caraş.

Sarothamnus scoparius (L.) Wimm. dans le département Caraş.

On décrit deux stations qui n'ont pas été citées par M. M. Haralamb et Cretzoiu dans leur article (Nr. 11/935). L'essence a été introduite par voie artificielle vers l'an 1865 et végéte très bien.

PĂDURILE GRĂNICEREŞTI DIN JUDEȚUL NĂSĂUD

de Ing. ŞT. DEMETRESCU-GÂRBOVI

Despre pădurile grănicereşti din jud. Năsăud s'a vorbit mult în ultimul timp. Dar tot ce s'a vorbit nu a atins esențialul, iar ceeace s'a scris a apărut în diverse ziare, cu care prilej s'a tratat problema cu totul superficial, tendențios și prin prisma unor anumite interese de multeori cu caracter politic sau personal.

Este, fără îndoială, cu totul surprinzător cum, despre această avere, s'a vorbit și s'a scris numai astfel, și consider ca o mare greşală sau omisiune din partea noastră ,a silvicultorilor, că ne-am mulțumit să stăm de o parte, privind în mod pasiv, şi nu am încercat nici odată să aducem o luminare totală sau parțială asupra unei probleme care, prin importanța bunului la care se referă, depășește cadrul unei probleme de interes local, fiind o problemă cu caracter economic național.

Privind sub acest aspect bunurile grănicerimii năsăudene, se impune luminarea şi cunoaşterea chestiunii ca o obligațiune pentru silvicultor și ca o problemă de însuşit pentru corp.

Nu este locul și timpul pentru reproşuri între noi. Cei mai indicați pentru lămurirea publică a acestei chestiuni erau și sunt colegii cari au activat la acest domeniu. Dar nici ei, cu excepțiunea consilierului Victor Precup, care a tratat în mod amplu, într'un volum bine documentat, problema pășunilor alpine din acest domeniu, nu au făcut nimic.

O scuză, dar limitată, este aceea că se lucrează la aceste averi, în mod permanent, sub ,,sabia lui Damocles" a politicii de după război ; iar defectuoasa funcționare a administrației, cum vom vedea mai jos, ține pe colegi, în strânsă dependență de influențele și comandamentele politicei locale.

Ce sunt averile grănicerești din Năsăud ?

,,Catanele negre", din 44 comune numite azi comunele grănicerești din Năsăud, ostași benevoli ai Mariei Thereza, constituiți într'un „Regiment de graniţă", aşezaţi în regiunea „triplum confinium" deci la răspântia dintre mai multe hotare politice, au constituit cel mai puternic şi devotat punct de reazim şi apărare al casei domnitoare din Viena, în nordul Ardealului.

Pentru serviciile aduse şi pentru menţinerea permanentă a acestora la un potenţial ridicat, ca rezultat al unei politici care, din punct de vedere logic şi psihologic a ştiut să pună punctul pe i, „catanele negre" (denumite astfel după sumanele lor) au primit în secolul al XVIII-lea, dela casa domnitoare din Viena, în dar şi în deplină proprietate, o importantă donaţiune păduroasă care, legând pe grăniceri de locul lor, a constituit un puternic bastion militar, în care, prin consecinţele de ordin economic, s'a format şi menţinut şi un puternic nucleu naţional.

In adevăr, graţie acestei întăriri economice, grănicerii şi-au putut susţine, prin proprii mijloace financiare, dealungul timpurilor, şcolile şi bisericile, deci sufletul şi integritatea etnică, lucru pe care — în aceiaşi perioadă de timp, — nu-l puteau face decât din sărăcie, şi cu mari greutăţi, ceilalţi Români din Ardeal, aserviţi în iobăgie şi impilări în timp ce grănicerii — privilegiaţi — erau domni şi suzerani în „graniţa" lor.

Intinderea acestor averi este după cum urmează :

I) *Proprietăţi agricole.*

a) Păşuni alpine în folosinţa comunelor . .	Ha.	32.439,96
b) Păşuni şi fâneţe subalpine	Ha.	1.634,37
c) Diverse terenuri agricole	Ha.	43,24
d) Terenuri improductive	Ha.	1.342,45
Total . . .	Ha	35.460,02

evluate azi la lei . . . . . . 172.360.000.—

II) *Păduri.*

a) Păduri administrate cumulativ	Ha	112.462,21
b) Păduri defalcate date în folosinţa comunelor	Ha.	43.581,21
Total . . .	Ha.	147.043,42

evaluate azi la lei . . . . . 1.315.500.000.—

Total general . . Lei 1.487.860.000.— Ha. 182.583,44

După cifrele de mai sus, se vede deci că este vorba de'o proprietate de necontestată importanță economică ceeace ne-a dus la concluziunea că problema administrării și valorificării în bune condițiuni a acestei averi depășește interesul local, devenind o problemă de ordin național.

Evaluarea modului de administrare în trecut. — Este interesant de cunoscut, pentru că această evaluare presupune, cel puțin în mod teoretic, intențiunile succesive de a se adaptà forma de administrare la cerințele timpului și interesele locale.

Ne va servi această schițare pentru a putea conchide dacă intențiunile de adaptare succesivă, când au fost traduse în fapt, au reprezentat progres sau regres.

Deosebim trei perioade: 1) Inainte de anul 1890; 2) Dela 1890 la 1918. 3) Dela 1918 până azi.

Inainte de 1890.

In această perioadă de timp pădurile grănicerești s'au administrat prin organele proprii ale comunelor ,organe cari se angajau direct de comune, pădurile fiind supuse regimului silvic în baza legii XXXIV/1879.

Această formă de administrare, lăsată în mâna unor conducători (ai comunelor), lipsiți de pricepere și previziune, a dus, pur și simplu, la devastarea pădurilor pe scară întinsă, astfel că sistemul de administrare, necorespunzând nici din punct de vedere silvic și nici din punct de vedere al unei exploatări și valorizări raționale, a fost abandonat și s'a făcut o lege specială (legea XIX/1890) al cărui rost era să reglementeze modul de administrare al acestor averi.

Dela 1890—1918.

Legea dela 1890, spre deosebire de sistemul „autonom" de mai înainte, stabilește administrarea pădurilor grănicerești prin organe de Stat, înființând o Direcție silvică specială, care devine și gestionara tuturor veniturilor și cheltuelilor înscrise în bugetele și bilanțele anuale.

Prin această lege suprafața păduroasă se scindează în două.

a) Se cumulează într'o proprietate, numită cumulativă, toate pădurile situate departe de comune (în genere rășinoase și fag), deci neaccesibile (112.462,21 Ha., vezi mai sus), venind în această avere cumulativă fiecare din cele 44 comune după o chee de proporție conformă cu proprietatea avută.

Cheltuelile de administrare și ameliorare, pentru această proprietate cumulativă, sunt prevăzute în mod separat în buget și se fac în mod global pentru întregul tot, iar veniturile nete anuale (prețul de valorizare al produselor anuale valorizate — tangenta brută —, minus cheltuielile de administrație și ameliorare) poartă numele de tangentă netă și se distribue comunelor proprietare conform cheii de repartiție amintite mai sus, constituind acest venit, articol de buget, în bugetul fiecărei comune, deci venit cu caracter și destinație publică pentru fiecare comună în parte.

b) Se defalcă, pentru fiecare comună în parte, în părțile apropiate și deci accesibile, câte o porțiune de pădure, pentru satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și construcții, sub numirea de ,,pădure comunală sau defalcată'', ale cărei produse anuale se distribuesc individual locuitorilor comunelor, în loturi, prin consiliile comunale și după prealabila delimitare — pe bază de amenajament — a parchetelor anuale, lucrări ce se fac de Direcția specială silvică de Stat, prin organele sale.

De regenerarea pădurilor — atât a acelor cumulative, cât și a acelor defalcate — se ocupa, bine înțeles, tot Direcția silvică specială, iar cheltuelile necesare formau articol special în bugetul Direcției și se alimentau din tangeta brută (prețul de tulpină).

Legea dela 1890 mai prevede ca, pe lângă Direcțiunea silvică, să funcționeze, în mod cu totul independent, o comisiune de 8 membri, aleasă de delegații celor 44 comune, al cărei rost, de reprezentant al comunelor proprietare, era clar și categoric :

,,Să-și facă observațiunile asupra bugetelor și bilanțelor anuale întocmite de Direcția silvică'. Aceste bugete și bilanțe își primeau aprobarea, în ultima instanță, dela Ministerul de Agricultură și Domenii.

Sub imperiul acestei legi, inginerii Direcției silvice erau slujbași de Stat, plătiți de Minister în contul comunelor. De numirea și revocarea inginerilor se ocupa numai Ministerul, ceeace le asigura — sub cel mai sever control —, independență deplină în activitatea ce desfășurau, fiind complectamente scoși de sub influențele locale, *ceeace a constituit un mare punct de reazim în bunul mers al administrării acestor averi și a fost cauză necontestată de progres.* Sub un astfel de sistem administrativ s'a putut lucra și creea în spiritul technic şi silvic fără nici o contingenţă streină de program.

Perioada 1890—1918 poate fi considerată ca perioadă de linişte şi de realizări de seamă în această administraţie, rezultatele pozitive fiind:

— amenajarea pădurilor, şi deci, în mod indirect, îndrumarea lor spre normalizare;

— organizarea definitivă cu adaptare la situaţia locală;

— îmbunătăţirea şi sporirea valorii domeniului prin diverse lucrări şi construcţii din cari cele mai importante sunt clădirile de administraţie, Direcţia centrală, reşedinţe de ocoale şi cantoane, fabrici şi c. f. din cele mai frumoase şi impunătoare, cari au ridicat la maximum prestigiul administraţiei forestiere.

Deşi acest program s'a realizat sub o dominaţiune streină, vorbind totuşi în faţa realităţilor cari stau mărturii, ni se impune, ca oameni de meserie, să fim obiectivi.

Posibilităţile anuale ale pădurilor cumulative, stabilite pe bază de amenajamente aprobate şi bine studiate se valorizau prin licitaţie publică. Preţul obţinut la tulpină, la care se adăuga valoarea produselor secundare, accidentale şi accesorii, constituiau, vorbind schematic, capitolul venituri din bugetul Direcţiei.

Scăzându-se din acest preţ cheltuelile de administraţie şi ameliorare — cari constituiau capitolul cheltueli în acelaş buget, — rămânea renta netă care se distribuia comunelor după cheia aportului adus de fiecare în proprietatea cumulativă, sub denumirea de tangentă.

In perioada de timp care ne preocupă, această tangentă era o realitate. In epocile de criză, când valorizările nu se puteau face la curent, intervenea Statul cu avansuri de bani — administraţia locală având cont deschis la Minister.

Valorizarea posibilităţilor se făcea prin licitaţie publică, cum am arătat mai sus.

In perioada 1890—1918 administraţia averilor grănicereşti dela Năsăud, sub egida legii XIX/1890, a dat rezultate frumoase, îngăduind o epocă de linişte şi prosperitate.

Pentru acelaş principiu de obiectivitate — fără de care orice judecată devine parţială iar concluziunile eronate — trebue, cu toate criticele ce s'au adus legii dela 1890, să recunoaştem acestei legi merite de a fi introdus ordine deplină acolo unde era un haos şi un arbitrariu care, dacă ar fi durat, ar fi dus în mod sigur la ruină totală.

Aceasta i-a fost posibil prin :

a) limitarea amestecului proprietarului (reprezentat prin comisia silvică de 8) la aprobarea bugetului și bilanțului, dispozițiune care, deși ar părea vexatorie şi ştirbitoare pentru pricipiul de proprietate, aceasta este numai o aparență, deoarece :

— supunându-i-se bugetul spre aprobare, comisia de 8 avea posibilitate să-și facă absolut toate obiecțiunile cu atât mai mult cu cât acel buget era însoțit de documente și acte detailate, iar membrii comisiunei de 8, cunoșteau măcar în linii generale, situația locală.

— supunându-i-se bilanțul spre aprobare, aceiași comisie de 8, avea toată putința să controleze în toate detaliile cum s'a aplicat bugetul pe care-l aprobase cu un an mai înainte.

b) In intervalul de timp de un an, dela buget până la bilanț, organele de aplicare și executare, sub un control și o cenzură severă a Ministrului, scoase și apărate de sugestii, influențe și injoncțiuni locale, de multe-ori interesate ,puneau la contribuție, nestânjenite, capitalul de cunoștințe, inițiativă și pricepere pentru ajungerea celor mai bune rezultate.

S'a criticat cu multă pasiune, dusă uneori până la extrem, această dispozițiune a legii din 1890, referitoare la limitarea amestecului proprietarului.

Critica adusă, sprijinită pe teză naționalistă (proprietar român și Stat maghiar) nu a fost însă totdeauna întemeiată și susținută pe realități, deoarece această dispozițiune a legii, vexatorie în aparență, a fost impusă tocmai de rezultatul dezastruos din perioada de timp anterioară legii din 1890 când, prin forma de administrare autonomă (deci amestecul total și exclusiv al proprietarului în administrarea averii), se tindea către devastarea pădurilor grănicerești.

Aceasta pentru trecut.

Iar pentru perioada de după 1918 vom vedea dacă prin călcarea dispozițiunii legii din 1890 și prin amestecul comisiunei de 8, în atribuțiuni pe cari nu i le conferea legea din 1890, s'a ajuns sau nu la rezultatele scontate sau deadreptul la altele contrarii.

Trebuie menţionat că la pădurile regimentului săcuesc (Ciuc) nu s'a venit în timpul erei maghiare cu o lege specială ca aceea cu care s'a venit în 1890 la Năsăud, pentru motivul că rezistenţa opusă de Secui a avut efectul urmărit (aceştia fiind pe atunci majoritari iar nu minoritari). Rezultatul a fost că, pe când pădurile grănicereşti s'au putut menţine prin aplicarea unei legi primită cu ostilitate şi bănuială, cele secuieşti se găsesc, în urma quasi-autonomiei de care s'au bucurat, în starea jalnică şi bine cunoscută de azi.

După 1918.

După război, sub regimul Statului Român, legea XIX/1890 a fost menţinută şi, cu derogările şi tangentele trase la dispoziţiunile acestei legi şi de cari ne vom ocupa mai jos, baza de administrare a rămas acea lege.

Sub regimul românesc, când nu mai putea fi nici o bănuială, nici o suspiciune că aplicarea legii din 1890 ar fi putut fi contrară intereselor proprietarului, care devenise din minoritar majoritar, cum s'a spus înainte de dăzboiu, avem convingerea că aplicarea strictă şi integrală a acestei legi nu putea fi decât cu folos pentru cele 44 comune proprietare.

In definitiv, în esenţă, legea XIX/1890, tindea către :

— conservarea şi ameliorarea domeniului printr'o cultură şi exploatare raţională şi

— asigurarea, pentru comunele proprietare, a unui venit aproape constant, prin realizarea şi plata către comune a tangentei cuvenite, ceeace presupune punerea în valoare şi valorizarea efectivă integral sau aproape integral şi cu cel mai bun preţ, a posibilităţilor anuale ; căci, dacă comunele nu-şi primesc tangenta cuvenită, care mai este rostul proprietăţii în această regiune aproape pur forestieră, în care comunele sunt lipsite de alte venituri, locuitorii îndeletnicindu-se în majoritate, cu lucrul de pădure şi creşterea vitelor ?

Cum s'a realizat, după războiu, aceste două scopuri cardinale ? Să începem cu cel de al doilea.

Sistemul de valorizare adoptat prin legea din 1890— licitaţiile publice, continuă şi după războiu şi dă rezultate mulţumitoare putându-se valoriza, până în anul 1923, pe această cale şi cu preţuri corespunzătoare, până la cca 75% din posibilităţile anuale.

Prin 1923—24 comercianţii interesaţi se cartelează şi, fie că nu se mai prezintă la licitaţie, fie că oferă preţuri derizorii, rezultatul este că nu se mai pot valoriza decât în foarte mică măsură posibilităţile anuale astfel că, la un moment dat, nu se mai pot acoperi nici cheltuielile de administraţie iar comunele rămân fără venituri (tangentă).

Dar comercianţii, prin cartelarea lor, nu şi-au atins scopul (o eventuală concesie), căci Direcţia silvică a introdus, cu titlul de încercare şi numai parţial, exploatarea în regie proprie. Primele rezultate sunt satisfăcătoare, comunele ajung la concluzia că sistemul este bun şi că trebuie generalizat, ceea ce se traduce în fapt prin constituirea lor într'o societate proprie pentru exploatare, industrializare şi comercializare, denumită „Regna" = (Regimentul graniţă Năsăud), societate care ia fiinţă în anul 1926 şi în care fiecare comună participă în raport cu cheia de proprietate respectivă.

Ce a fost „Regna" şi ce rezultate a dat?

Ideea cardinală, — se presupune de noi, — pe baza cărei a fost înfiinţată, a fost de a sustrage averile grănicereşti dela cartelul licitatorilor şi de a asigura valorizarea integrală a posibilităţilor anuale în cele mai bune condiţiuni technice şi financiare ceeace ar fi avut drept rezultat un cât mai mare preţ de tulpină deci, indirect:

o bună administrate şi ameliorare (fonduri suficiente), venituri (tangentă) apreciabile, comunelor.

Să menţionăm că plecarea la drum a „Regnei" se făcea în condiţiuni extrem de favorabile:

a) lua fiinţă într'o epocă (1926) când comerţul de cherestea era într'o conjunctură înfloritoare;

b) dispunea — afirmăm fără teamă de desminţire — de cea mai bună, calitativ, materie primă (răşinoase) din România (lemn din care, în genere, şi scândura brac este albă, cu noduri albe),

c) dispunea de şase fabrici de cherestea, complet utilate, (două din acestea dobândite ulterior înfiinţării) rămase dela foştii antreprenori, cu inventare complete, căi ferate, instalaţiuni de plutărit, etc.

După înfiinţarea „Regnei" Direcţia Silvică continuă să funcţioneze tot sub imperiul legii dela 1890, având de făcut administrarea şi ameliorarea, predând societăţii „Regna" parchetele anuale iar aceasta fiind obligată să plătească Direcţiei tangenta (renta brută) tangentă care, fiind prevăzută în bugetul Direcţiei la venituri, urma să acopere cheltuielile de administrare şi ameliorare precum şi tangenta netă (venitul direct al comunelor proprietare).

Cum a corespuns „Regna" din punct de vedere al realizării şi plăţii tangentei?

A exploatat posibilităţile anuale, le-a industrializat şi comercializat, a plătit preţul de tulpină aproape complet în primii doi-trei ani dela înfiinţare, pentruca, începând cu anul 1929, să intre într'o agonie lungă şi prin nimic justificată şi care durează până la mijlocul anului 1932 când intră în lichidare. In periodul de timp 1930—1933 comunele, deşi sunt proprietare exclusive ale pădurilor, deşi posibilităţile acestor păduri se exploatează şi industrializează, nu primesc nici un ban dela „Regna" pentru preţul de tulpină.

Care era situaţia financiară a „Regnei" la 1 Oct. 1933 când se desfiinţează complet iar exploatarea, industrializarea şi comerlizarea trece asupra C. A. P. S-ului?

Creanţe active lei	47.824.984.—
Creanţe pasive lei	69.470.294.—

Deci pasivul întrecea activul cu suma de lei 21.645.310.— Este necesar să menţionăm că pe când realizarea a o bună parte din creanţele active era incerte, cele pasive, în schimb, erau ferme în majoritatea lor şi unele presant exigibile.

Cum de fapt „Regna" încetase să funcţioneze sub acest nume încă lin 16 Iunie 1932, când a trecut în lichidare prin Direcţia Silvică, este bine să ştim că, după cum arată comisia de lichidare prin darea ei de seamă din 14 Aug. 1933, bilanţul la 31 Decembrie 1932 marcà o pierdere de 241.785.862 lei. Iar la Iulie 1933 marcà o pierdere de 212.960.000 lei.

Se vede, din datele de mai sus, că Soc. „Regna" înfiinţată pentru a scoate averile grănicereşti de sub pericolul cartelului negustorilor de lemn — cari urmărea concesiuni sau cumpărarea lemnului brut cu preţ de tulpină derizoriu, deci pentru a asigura, împotriva acestui cartel, comunelor proprietare, o tangentă reală şi, mai mult, a face ca beneficiul de industrializare şi comercializare să rămână tot comunelor proprietare, în loc de a realiza acest dublu scop, termină, după 7 ani de activitate, într'un fiasco complet, ale cărui urmări au fost:

comunele proprietare nu şi-au primit deloc, ori numai în parte preţul lemnului, au mai rămas asupra lor şi cu toate deficitele şi pierderile mai sus arătate.

Cum s'a putut ajunge la acest rezultat lamentabil, într'un timp atât de scurt, de către o societate formată din însăşi proprietarii (care avea deci materia brută la dispoziţie pe un preţ scos din concurenţă), având la dispoziţie:

materie primă excelentă,
inventar industrial suficient, dobândit dela foştii antreprenori,
avantajul de a fi luat fiinţă (1926) într'o epocă de conjunctură înfloritoare a comerţului lemnului?

Cauzele sunt complexe şi multe; ne ferim de a face un proces care ar răni multe susceptibilităţi locale, dar într'un alt articol vom rezuma şi atinge unele din lacunele, omisiunile şi erorile fundamentale cari au îngropat în mod trist una din cele mai frumoase idei economice locale.

Die Grenzregimentwälder von Năsăud.

Les forêts des „régiments garde-frontières" de Năsăud.

(L'article est à suivre ; on donnera le résumé à la fin).

PROBLEMELE ZILEI

PEPINIERE, SEMĂNĂTURI, PLANTAȚIUNI

PENTRU O OFENSIVĂ A PLANTAȚIUNILOR

de Ing. cons. I. Simionescu
Administratorul Casei Pădurilor

Domeniul forestier al României a suferit o importantă diminuare prin exproprierea și transformarea în pășuni sau islazuri comunale a unei suprafețe de circa un milion de hectare pădure.

Dar partea mai îngrijorătoare a acestei chestiuni este aceia că atunci când credeam terminată această calamitate, vedem cu durere că răsluirea pădurilor statului, fie pentru complectarea pășunilor comunale, fie pentru schimbarea celor degradate cu alte porțiuni valoroase, fie pentru schimbări de păduri comunale, continuă într'un tempo ce amenință a se accelera, mai ales în Transilvania.

Inginerii silvicultori, și-au făcut întreaga datorie față de stat, ai cărui slujbași sunt și față de țară a cărei economie generală este îngrijorător amenințată, activând fie individual, când necesitățile serviciului i-au pus în contact cu această dureroasă latură a legei exproprierilor, fie în congresele Societăței lor,, Progresul Silvic", care în fiecare an dela răsboiu până azi, a avut înscrise în programul de lucru chestiunile privitoare la distrugerea domeniului forestier al țărei ; prin moțiunile votate ei au arătat tuturor factorilor cu răspundere, și tuturor celor cari au voit să audă, dezastrele materiale și sociale ce, în mod indiscutabil, vor decurge din despădurirea țărei, — dar mai ales consecințele nenorocite ce vor surveni imediat pentru agricultura țărei noastre, atunci când se rupe echilibrul normal între pădure și terenul agricol.

Din nefericire, inginerii silvici n'au fost ascultați, iar impresiunea mea este că nici azi nu sunt înțeleși.

Din cercetările făcute în țările cu o civilizațiune mai veche ca a noastră, rezultă că pentru a se avea un echilibru normal între pădure și agricultură, care să asigure acesteia din urmă, condițiunile prielnice de desvoltare și mai ales precipitațiunile atmosferice necesare, trebue ca procentul de împădurire al țărei să nu se coboare sub 25%, iar pădurile să fie uniform repartizate — pe cât posibil, — pe toată suprafața țărei.

Cum se prezintă însă, situațiunea forestieră în țara noastră?

Procentul de împădurire, după ultimile statistici, ar fi de 21,9%.

Acest procent însă variază după provincii și anume:

Vechiul regat	18,3%
Transilvania	32,1%
Basarabia	4,5%
Bucovina	43,1%

Din examinarea cifrelor de mai sus, se vede că Basarabia, cu o suprafață de 44.422 km. p. care reprezintă 1,5/10 din suprafața țărei, are un procent păduros numai de 4,5%.

In această provincie, sunt județe de mare întindere cari sunt lipsite aproape complect de păduri, cum este jud. Cetatea Albă cu un procent de 0,1%, jud. Cahul, cu 2,1%, jud. Bălți cu 2,6%, iar județul Ismail numai cu 82 ha. pădure.

Și în Vechiul regat, care are un procent mediu de 18,3, găsim județe cu procent foarte redus și anume: jud. Constanța cu 1,9%, jud. Brăila cu 2,6%, Ialomița și Covurlui cu 3,6%, Teleorman cu 4,3%, Olt, Romanați și Caliacra cu 7,7%, etc. Județele din regiunea muntoasă, cari au procent păduros mai ridicat decât minimum stabilit de cercetările științifice, nu pot compensa lipsa din județele din regiunea de câmpie, ca și cele din întinsa Basarabie, ce sunt complectamente sărace în păduri.

Din nefericire însă, multe din pădurile particularilor și mai ales ale micilor proprietari, sunt numai ruine ale frumoaselor masive de altă dată, sunt tuferișuri fără valoare pentru viitor, roase de vite și brăcuite de foc și de topor.

Intinse suprafețe din regiunea munților Vrancei, cari altă dată erau acoperite de codri seculari, astăzi sunt terenuri sterile, a căror împăcurire cu specii de valoare trebue să se facă în cel mai scurt timp posibil, de oarece torenții au început să pună stăpânire pe teren, amenințând așezările omenești din acea regiune, iar dispariția bogatelor păduri de rășinoase, a băgat populația în sărăcie.

Pășunile comunale înființate pe ruinele pădurilor defrișate pe baza legilor de expropriere, în regiunea colinelor și a munților, au început a se degrada, și unele din ele, au azi nevoe de a fi consolidate și replantate.

Alunecările de teren, surpările, ravenele și torenții au început a brăzda adânc frumoasele noastre dealuri, provocând inundația și împotmolirea satelor, orașelor și a terenurilor arabile de pe văile râurilor.

Economiștii țărei și bunii Români cari se interesează de viitorul neamului nostru, privesc cu îngrijorare despădurirea țărei și prin conferințe publice, prin comunicări făcute la microfonul societăței de Radio-difuziune, atrag în continuu atenția cercurilor conducătoare asupra dezastrului economic ce va urma acestei nefaste acțiuni.

Ministerul Agriculturei și Domeniilor, pus în fața constatărilor făcute de organele silvice și agronomice, a decis o vastă ofensivă silvică, la care urmează a lua parte Casa Pădurilor Statului, Direcția regimului silvic și toate organele din țară ale ministerului.

Asociindu-ne cu tot entuziasmul la această mare operă patriotică, îndemnăm pe toți colegii de meserie să caute a se pătrunde de importanța ei în economia generală a țărei și în cadrul activităței lor, să dea tot concursul pentru ducerea la bun sfârșit a acestei opere.

Toți aceia cari în mod direct sau indirect se interesează de propășirea economiei naționale, trebue să fie convinși de următoarele adevăruri :

România, este o țară săracă în păduri.

Ravenele, torenții și surpăturile de terene au pus stăpânire pe plaiurile țărei, răspândind dezolarea și sărăcia în populația locală.

Secetele prelungite au început să se facă simțite în mod statornic în mănoasele noastre câmpii.

De aici decurg o serie de imperative pentru Corpul silvic :

Prin vorbe și prin fapte să caute a sădi în sufletele tuturor fiilor țărei, dragostea de păduri și înțelegerea rostului pădurilor în economia națională și în viața neamului.

Să se dea o cât mai mare desvoltare și publicitate sărbătoarei sădirii arborilor.

Să se dea cea mai mare desvoltare pepinierelor, producând pueți în cantitate cât mai mare și de esențele cerute în localitate.

Să considere ca primă îndatorire a meseriei sale, plantarea cât mai urgentă a tuturor locurilor sterile și refacerea cât mai grabnică a pădurilor exploatate și neregenerate.

Să caute a ameliora arboretele a căror producție cantitativă și calitativă a scăzut sub mediocru.

Plantațiunea șoselelor și creiarea perdelelor de protecție în regiunea de câmpie să fie încă puncte principale din programul de activitate al corpului silvic.

LA INCEPUTUL PLANTARILOR

de Ing. cons. Horia Lazăr
Directorul Regimului Silvic

Un nou an a început, și cu el se reiau de către inginerii silvici, periodicele lucrări sezoniere, între care acum, vin în primul rând plantațiile de primăvară.

Iarna care păruse, un timp destul de lung, că va ocoli țara noastră, și deci, presă întreaga suflare silvicultorească la o urgentă pregătire a materialului necesar, a făcut, ca din unele pepiniere pueții să înceapă a fi scoși și puși la șanțuri sau pivnițe, în vederea transporturilor.

Dacă suflul de ger ce a venit atât de târziu asupra României va fi tot așa de scoborît cum ziarele îl anunță în alte țări, și solul va fi lipsit de un strat protector de zăpadă, evident că graba... va strica treaba, deși noi avem convingerea că prudența cu care desigur s'au făcut în Februarie — pentru prima oară la noi — aceste operațiuni premergătoare plantațiilor, nu va aduce decepții decât celor ce le-au încercat fără să-și reamintească că „iarna n'au mâncat-o lupii".

Va începe deci în curând plantarea arborilor forestieri în toată țara, și spre marea noastră satisfacție, Direcția Regimului Silvic și Caps-ul, care din an în an au mărit numărul și capacitatea de producție a pepinierelor lor, pentru primăvara aceasta vor utiliza circa 150 milioane de pueți forestieri de bună calitate.

Având deci un atât de important număr de pueţi de arbori, campania lucrărilor din anul acesta promite a fi cea mai intensă de după răsboiul mondial care a întrerupt mersul normal al plantaţiunilor noastre. Dar acum am ajuns din nou la mersul normal, ba încă mărit, pentru următoarele considerente :

a) se replantează o mare întindere din parchetele pădurilor exploatate în timpul şi în epoca imediat următoare răsboiului, când această elementară grije pentru viitor, a fost complect abandonată, în primul rând din lipsa materialului necesar (pueţii care au nevoie de câţiva ani de creştere înainte de plantare) iar în al doilea rând, prin nesiguranţa în necesitatea replantărilor, datorită aplicărei legilor de reformă agrară, care în regiunile de deal şi de munte loveau în existenţa pădurilor.

Se cuvine să aduc o bine meritată felicitare inginerilor silvici care, atât în pădurile Statului (Caps), cât şi în pădurile particulare sau administrate de Stat (Regimul Silvic), au reuşit să se depăşească pe ei înşişi, şi au înscris în programele anului acesta şi replantarea parchetelor restante, pe suprafeţe mai mari decât cele prevăzute în programul de lichidare în 10 ani a tristelor rămăşiţe.

Dările de seamă ale activităţii Direcţiei Regimului Silvic şi Caps-ului, sunt eloquente, şi nu le mai reproduc aci.

b) Se reîmpăduresc curent parchetele de păduri ce vin în curs de regenerare conform amenajamentelor ;

c) Campania de împădurire a regiunilor de şes ale ţărei, şi în special a Sudului Basarabiei (Cetatea Albă, Ismail), a Sudului Moldovei (Covurlui, Tecuci), şi a regiunei de Sud Est a Munteniei (Brăila, Ialomiţa), pornită din iniţiativa inginerilor silvici în ultimii ani, se intensifică din ce în ce mai mult, şi terenul preparat deja pe întinsele şi inutilele islazuri sterpe din regiunea noastră de bărăgane, nu aşteaptă decât să le trimitem pueţii care vor forma viitoarele isvoare de irigaţie aeriană, pentru a se opune vânturilor şi secetei care au sărăcit pe agricultorii din acele ţinuturi, şi a schimba aspectul trist al regiunilor acelea lipsite de podoaba pădurilor.

Munca inginerilor silvici, fără reclamă, persistentă şi eficace, va proba tuturor că nu acei care fac dări de seamă în care cuprind lucrările pornite, conduse, şi susţinute de ingineri silvici, sunt elementele conştiente şi de nădejde pentru propăşirea economică a ţării.

d) Nesiguranţa regimului apelor, inundaţiile şi dezastrele provocate de torenţi, au deschis ochii locuitorilor asupra greşelilor făcute prin defrişările nesocotite din trecut, şi cereri din ce în ce mai numeroase de constituiri de perimetre de amelioarare a terenurilor degradate sosesc la Minister. Studiul lor, lucrările de corecţiune şi plantaţiile necesare, sunt înscrise în programul de lucrări.

e) Aplicarea legei pădurilor necesare apărării naţionale care prevede la art. 8 al. c. „crearea de păduri, pe terenurile a căror împădurire este găsită ca necesară apărărei naţionale", a început să-şi găsească aplicare, şi începând din primăvara anului acesta se vor creea păduri în acest scop :

f) Tendinţa multora din proprietarii de moşii arabile, de a creea pe ele păduri de raport, şi cererile foarte numeroase dela săteni posesori de terenuri erozibile şi neproductive, de a li se da pueţi cu care să le fixeze şi să le pună în valoare ; sunt mii de cereri la toate oficiile silvice din ţară.

g) Serbarea „Sădirei arborilor" pornită din iniţiativa inginerilor silvici, înţeleasă în adâncul ei rost de către înşişi Membrii Familiei Regale, care iau parte activă la ea, se extinde din an în an, în cât mai multe centre, şi milioanele de pueţi plantaţi cu această ocaziune, sunt o chezăşie că un început de conştiinţă silvică a prins rădăcini, şi vom putea tinde la înfiinţarea unei asociaţiuni a „amicilor pădurilor".

Dar posibilităţile de satisfacere a acestor cerinţe vor fi limitate, căci deşi guvernul a fost sesizat, nu numai de Miniştrii Domeniilor, dar şi de către diverşi reprezentanţi ai naţiunei, atât în Parlament cât şi în conferinţele regionale, de starea de plâns în care se găseşte populaţia, cu islazuri ce se surpă, cu iazuri ce se mâlesc şi dispar, cu râuri care nu-şi mai menţin albiile, robinetul financiar de alimentare a bugetului Direcţiunei Regimului Silvic, nu a fost suficient deschis. Ca urmare, nu avem personal de specialitate silvică suficient spre a conduce lucrările ce se cer a fi executate în tot cuprinsul ţărei, şi nu am avut nici posibilitatea să dăm pepinierelor de arbori forestieri toată extinderea pe care nevoile ţărei o cereau.

Incercările făcute în anul trecut prin creearea micilor pepiniere comunale în terenurile şcolilor sau primăriilor, nu ne-au dat rezultatul dorit, căci după plecarea din localitate a specialiştilor silvici care au condus lucrările de semănare, în foarte rare cazuri s'au mai ocupat de lucrările de întreţinerea lor, cei ce le luaseră în primire. Lipsa sumelor strict necesare pentru deplasările ce personalul silvic ar fi trebuit să facă, și aci și-a manifestat efectele.

Munca intensă în scurtul sezon al lucrărilor de primăvară, va cere eforturi mari întregului personal silvic care trebuie să conducă lucrările răspândite la mari distanțe. Experiența fiecăruia însă, pe lângă toate cunoștințele căpătate în anii de studii, va fi pusă la contribuție, și greșelile care nu se văd dela început, vor reuși să blameze mai târziu pe executanți și conducători. Spre a-i feri de unele din acestea îmi îngădui să dau aci câteva din principiile ce urmărim noi :

Complectarea plantațiunilor sau însămânțărilor făcute în anii anteriori, spre a asigura viitoarelor arborete o consistență plină, care să ajute la punerea stăpânirei pe sol, la o bună desvoltare a pueților și la formarea solului forestier.

Plantarea unui teren în care *paza lucrărei* nu este asigurată fie prin situația lui, fie prin îngrădiri, se va evita, căci muncă și cheltuială irosită nu este cazul a se mai face în actualele împrejurări. Această situație se va avea în vedere în special atunci când se va găsi că e necesar a se planta terenuri exterioare pădurilor, părți din islazurile comunale sau terenurile degradate.

Să nu se planteze — în afară de terenurile de experimentație — decât *specii indicate* pentru stațiunea respectivă, fie de natură, fie de o experiență urmărită serii de ani, spre a nu avea deziluzia nereușitei lucrării pentru care se pune și sufletul și munca.

In *islazurile cuprinse în perimetrele de ameliorare,* să nu se planteze arbori forestieri decât pe suprafețele *strict necesare menținerei solurilor,* având ca țel, tot timpul, că în economia generală a țărei nu numai pădurile sunt necesare, ci și terenurile de coasă, de cultură sau de pășune, pentru care s'au făcut și *se fac încă defrișări de păduri.*

*
* *

Pentru producerea materialului de plantat, o grije deosebită trebuie să dăm pepinierelor forestiere, urmărind ca producția lor să fie de bună calitate și economic obținută.

Vom urmări în pepiniere :

Repunerea în locul de cinste, pe care l-a avut înainte, a *stejarului* (pedunculata, sessiliflora, conferta), arborele de elită al țărei noastre, înlocuit cu prea multă ușurință de salcâm, și pe care am insistat şi vom insista să-l introducem în toate pepinierele pentru plantaţiile ce se fac în zona lui de vegetaţie.

Cultivarea pinului (silvestris şi austriaca) necesar pentru consolidarea şi fixarea coastelor terenurilor de ameliorare.

Cultura plopului (canadensis etc.), pentru plantarea terenurilor mai umede.

Acestea, pe lângă speciile şi experienţele ce trebuesc făcute cu speciile exotice sau aclimatizate, arbuştii sau arborii de ornament pentru a ridica rentabilitatea pepinierei, etc.

Pentru lucrul economic în pepiniere, Regimul Silvic a introdus încă de mult şi continuă a înzestra în fiecare an pepinierele noui cu cultivatoarele — semănătoare — „Planet", „Senior" şi „Junior". Cu aceste maşini-unelte s'a reuşit a se reduce costul semănatului seminţelor desaripate cu 84%, al săpăligitului (prăşitului) cu 69%, obţinând totodată şi o rapiditate de execuţie faţă de munca cu mâinile, de 78% la semănat şi de 71% la prăşit. Se cere, pentru a obţine aceste avantagii, ca terenul pepinierei să fie bine mărunţit, nivelat şi împărţit în tarlale, nu pe răzoare. Pentru a lucra comod cu ele, semănatul se face în rânduri distanţate cu 20—30 cm. şi astfel desvoltarea rădăcinilor plantelor este înlesnită, de cele mai multe ori, dispensându-ne de repicajul atât de costisitor.

Timpul presează, planul de acţiune este orânduit, urez deci colegilor care cu tot entuziasmul intră într'o nouă campanie de muncă aprigă, spor la lucru, să le dea Dumnezeu fericirea să-şi vadă pe deplin reuşite pădurile frumoase şi valoroase ce vor rezulta din migăloasele plantaţiuni ce ei acum execută.

O BUNĂ FOLOSIRE A EPOCILOR DE IMPĂDURIRE

de Ing. G. Năstăsescu
Consilier silvic

Programele deceniale de împăduriri, elaborate în ultimul timp de administraţia Casei Pădurilor Statului, pentru ameliorări şi regenerări de arborete în pădurile pe care le are în administraţie, şi de către Direcţia Regimului Silvic pentru pădurile aparţinătoare celorlalte categorii de proprietari, reclamate de o reală nevoe, şi-au aflat o bună aplicare pentru început.

Inspirate din cerinţele legilor silvice în vigoare şi cele ale gospodăriei silvice raționale, lucrările propuse prin aceste programe au sarcina de a realiza acel acord între exploatare și regenerare, după care regenerarea pădurilor să meargă în pas cu exploatările ; să regenezere suprafețele rămase din trecut, să regenereze suprafețele în curs de exploatare la timpul stabilit prin lucrările de amenajare, să împădurească golurile perimetrale disponibile, și în fine să amelioreze arboretele degradate, răriștile, dumbrăvile cu consistența redusă, și, prin acoperirea solului și majorarea consistenței arboretelor să împiedice înerbarea și să mențină productivitatea solului, care trebuie să fie folosită numai în scopul elaborărei și acumulărei de substanța lemnoasă în arbori și deci în arborete.

Inginerii silvici, deplini înțelegători ai situației în care se află unele din pădurile Țărei, așa cum au probat-o prin programele ce au propus, suntem convinși că nu se vor da înapoi dela nici un sacrificiu, pentru deplina realizare, și în timpul cel mai scurt posibil, a tuturor lucrărilor și obiectivelor pe care suscitatele programe le-au fixat.

Doritor de a colabora și pe această cale la aceste înfăptuiri, voi analiza în cele de mai jos, măsura în care pot fi întemeiate afirmațiunile, des repetate, că în România, sezonul scurt de primăvară împiedică lichidarea restanțelor de împădurit, și, că pierderile, cari ajung până la 50%, la împăduriri, se datoresc exclusiv lipsei de ploi și deci climatului. (Clarificarea, o socotim absolut necesară scopului urmărit, pentru a nu fi și mai departe invocate aceste afirmațiuni ca impediment în executarea programelor).

Vom urmări aceste chestiuni în fiecare din cele trei regiuni orografice ale Țărei — de munte, deal și câmpie.

In regiunea de munte, în tăeri rase, deci la rășinoase, după practica de astăzi, primăvara, decum zăpada a prins a se topi și solul s'a svântat, în „mustul zăpezei" se încep lucrările de plantare — mai întâi pe fețe și mult mai târziu pe dosuri. Prin o bună organizare a muncei și dacă se folosesc numai pueți cu rădăcini bine desvoltate, ferite de vânt, soare sau frig, plantația însăși executându-se în cele mai bune condițiuni technice, se obține deplină reușită.

La ocoalele cu mari întinderi de regenerat anual, lucrările se pot continua, cu reușita bună, atâta timp cât mugurii pueților nu s'au deschis și sezonul ploilor nu a încetat. Fiecare Ocol, — făcând să varieze la maximum numai numărul lucrătorilor, cari pot fi chiar necunoscători ai acestor lucrări *), cu condiția însă de a fi bine supravegheați prin personal format teoretic și practic de către inginerul silvic ce conduce lucrarea, — își poate stabili, pe pădure, bazin, ori regiune orografică, capacitatea sa de plantare, adică suprafața maximă ce se poate regenera în bune condițiuni de prindere, în timpul sezonului de primăvară.

Dificultatea începe de îndată ce această capacitate de plantare este mai mică decât aceia stabilită de programul anual de împăduriri.

In această situație ocoalele silvice credincioase tradiției (!) de a planta numai primăvara, vor încheia situația anuală cu restanțe la împădurit, spre deosebire de acelea ce folosesc atât toamna, cât și primăvara și cari, astfel, prin prelungirea timpului de plantat au posibilitatea să-și țină la curent această categorie de lucrări.

Va trebui deci, pentru stricta executare a programelor de împădurire, ca plantațiile de toamnă să se extindă la toate ocoalele de munte la cari capacitatea de plantare primăvara stă sub cifra înscrisă în program. Altcum, este cazul să se avizeze la modificarea amenajamentelor, pentru a se micșora posibilitățile seriilor în care tăerea se face ras, — ceia ce, din punct de vedere legal, este indicat, căci nu se poate admite exploatare fără regenerare.

Folosirea de semănături pentru a se suplini lipsa puieților de rășinoase sau lipsa de timp, primăvara, când se persistă în obiceiul de a planta numai în acest anotimp, din cauza cheltuelilor mari de întreținere și a marilor pierderi, nu se recomandă ; dacă totuși se practică, aceste sămănături să se facă des și numai primăvara, în mustul zăpezei, și timp de cel puțin 3—4 ani să se prășească de două ori pe vară de burueni, rugi etc.

Plantațiile de toamnă se fac după aceleași principii ca acelea de primăvară. Atenție deosebită trebue pusă ca aceste plantații să fie terminate mai înainte de căderea ultimelor ploi de toamnă și ca puieții folosiți să aibă lujerii bine lignificați și deci ciclul de vegetație încheiat, — pentru a fi feriți de îngheț. Se recomandă în mod special în aceste cazuri creiarea pepinierelor volante, — în imediata apropiere a suprafețelor ce urmează să fie împădurite, și deci la o altitudine unde încetarea vegetației, toamna, se face mai de tim-

---

*) La plantația ce am executat în ocolul silvic Sinaia, pe Munții Păduchiosu, proprietatea C. N. Vasiliu-Bolnavu, 1913/1915, am folosit și țigani nomazi.

puriu. Se va avea grije și ca să existe locuri de adăpost bune pentru muncitori.

Regenerările efectuate în regiunea de munte în condițiunile expuse, într'un climat în genere suficient de umed, nu pot avea pierderi apreciabile provocate de lipsa de ploi.

In regiunea de câmpie și, în special în Dobrogea, însemnatele suprafețe ce vin în rând de regenerare anual la unele ocoale, sunt constituite din arborete degradate, goluri perimetrale, terenuri agricole afectate la împăduriri (Dobrogea Nouă), etc. Despre suprafețe restante datorite lipsei de timp priincios pentru plantat nu poate fi vorba, întrucât aci se fac regenerări, în mod obișnuit, atât primăvara cât și toamna. Se poate vorbi totuși, uneori, de restanțe, datorite însă lipsei materialului. Dar aci intervine nota personală de prevedere a inginerului ce are în sarcină aplicarea propramului, care nu trebue să îngăduie ca atari situații să se producă.

Față însă de climatul special al acestei regiuni, în bună parte cu caracter de stepă, nu este indiferent, pentru reușita plantației, sezonul în care ele se pot efectua. Plantațiile de toamnă au avantajul că grație ploilor căzute în acest anotimp, dar mai ales umezelei ce provine din topirea încetul cu încetul a zăpezei, pământul se așează bine în jurul rădăcinilor pueților plantați și primăvara, vegetația începe îndată ce temperatura permite, în cele mai bune condiții de umiditate a solului, așa că seceta și căldurile ce vin adesecori prea de timpuriu, nu le mai pot face nici un rău.

Dacă vine vremea rea, ca și când toamna este prea secetoasă iar pământul prea uscat, plantația nu se mai poate face și se amână pentru primăvară.

Și aci, toamna se plantează numai pueții cari și-au terminat ciclul vegetativ, iar lucrarea trebuie să fie terminată mai înainte de căderea ultimelor ploi.

Plantațiile de primăvară, în special în câmpia Țărei, cu caracter de stepă — pentru motivele de mai sus — nu se recomandă. Suprafețele ce au rămas totuși pentru primăvară, să se planteze numai „în mustul zăpezei" așa cum se practică în regiunea de munte.

Semănăturile de stejar și alte esențe ale căror semințe se culeg toamna să se facă în acest anotimp, semințele respective fiind și greu de păstrat. Intervenția artificială prin plantațiuni, în scopul asigurării regenerărei naturale să se fac atât toamna cât și primăvara.

In regiunea de deal suprafețele de regenerat fiind reduse și întrucât climatul este foarte favorabil vegetației forestiere, lucrările de regenerare se fac atât toamna cât și primăvara — așa că aci nu poate fi vorba de restanțe și nici de pierderi provocate de un climat secetos.

Așadar, restanțele cari există se pot lichida la timpul stabilit prin program, dacă în regiunea de munte se prelungește sezonul de plantat, făcând adică plantațiile nu numai în sezonul de primăvară ci și în cel de toamnă, iar în regiunea de câmpie, dacă se fac lucrări în afară de sezonul de toamnă și primăvara.

In regiunea de deal nu pot fi restanțe, iar regenerările se fac cu aceleași șanse de reușită, atât primăvara, cât și toamna.

Din cele de mai sus rezultă și sezonul cel mai potrivit pentru efectuarea regenerărilor în România.

Marile pierderi suferite de plantațiuni, atribuite în mod obișnuit lipsei de ploi, pot fi în adevăr provocate de această cauză unică numai în cazurile când plantația s'a executat altfel de cum s'a arătat mai sus. Despre această pierdere nu poate fi făcută vinovată natura.

Pierderile mai pot proveni însă, în mod obișnuit, și din alte cauze, precum : insuficienta desvoltare a rădăcinilor pueților plantați, reaua scoatere a puieților, lipsa de îngrijire a rădăcinilor la transport și manipulare, pentru a fi ferite de îngheț și uscăciune, dar mai ales dela plantația însăși care s'a făcut defectuos.

In cele de mai sus am stabilit sezonul cel mai princios pentru plantare. In rest, stă în mâna inginerului ce conduce lucrarea, posibilitatea să izoleze fiecare din cauzele de mai sus și altele ce pot provoca nereușita, și să ia măsuri de îndreptare pe loc. Pentru acest motiv prezența sa este indispensabilă la atari lucrări, cel puțin la început, pentru îndrumare. Apoi, pentru control, în tot timpul cât durează lucrarea să existe supraveghetori formați de inginer, cari să asigure executarea potrivit normelor date.

In aceste condițiuni, pierderile nu depășesc 10—15% și excepțional 20% — și, se poate spune că plantația este reușită.

OFENSIVĂ SILVICĂ RELATIV LA PEPINIERE ŞI PLANTAŢIUNI

(pe terenuri degradate şi islazuri şi formarea perdelelor de protecţie prin aplicarea art. 18 din Legea ameliorării terenurile degradate)

de Ing. V. N. **Priboianu**

E just că atunci când s'a spus în Ministerul de Domenii, cuvântul „ofensivă", la noi în silvicultură se aplicase mai de mult această idee fără să se fi abuzat de vre-o propagandă şi publicitate prin vre-o foaie de ziar. Poate a fost o întâmplare, dar eu zic şi o tactică, că s'a lăsat să vorbească faptele, încât atunci când lumea aflase de ofensivă la acest Minister, noi inginerii silvici o începusem şi o continuam cu succes, având şi fonduri aproape suficiente în raport cu începutul şi personalul disponibil. Acum însă când se scrie mult despre această ofensivă şi s'a generalizat pe întreg Ministerul, nu ni se mai poate repartiza pe cale bugetară decât o infimă cotă, 1—2% din fondul de ofensive, din cauză că ofensiva cea mare este cea agricolă care înghite aproximativ 98% din el.

Totuşi prin practica trecutului care ne-a îndrumat la întrebuinţarea cea mai utilă a fondurilor, prin stăruinţa personalului silvic care a învăţat de mult a se mulţumi şi cu succese morale, s'a putut înfăptui lucrări care arată un frumos progres în această direcţie.

Pepinierele silvice, — ca să le deosebim de cele agricole (pomicole) care trebue să preocupe numai pe inginerii agronomi, — au figurat în programele silvice de când datează corpul silvic de stat şi rari erau ocoalele cari nu aveau pepinierele lor. Şi astăzi se văd plantaţiuni ale căror vârste ne arată, în special în Dobrogea şi în ocoalele de câmp, vechimea acelor pepiniere. După războiu şi în special dela 1930 dela înfiinţarea Direcţiei Regimului Silvic şi după trecerea viforului de exproprieri pentru islazuri, a început un curent de înmulţirea şi mărirea pepinierelor permanente sau volante în scopul de a produce pueţii necesari regenerării pădurilor, ameliorării arboretelor, pentru plantaţiunea terenurilor degradate, pentru crearea de perdele de protecţie, etc.

Ca rezultat al activităţii în pepiniere mai ales dela 1930 şi până astăzi, constatăm că, de unde până la această dată se recolta de Casa Pădurilor circa 38.818 Kgr. şi 4.140 Hl. sământă, în 1931 s'au cules de Caps. 46.037 Kg. şi 13.474 Hl. şi de Regim Silvic

29.385 Kg. şi 10.872 Hl. ca să ajungă printr'o creştere progresivă în anul 1934 la 92.156 Kgr. şi 42.689 Hl. Capsul, şi 53.240 Kgr. şi 11.743 Hl. Regimul Silvic. In total 145.396 Kgr. şi 54.432 Hl.

Din aceste pepiniere s'au recoltat la 1931, 58.000.000 pueţi apţi de plantat la Caps şi 60.704.000 la Regimul Silvic, în total 118.704.000 pentru ca în 1934 să ajungă la Caps. 121.600.000 şi la Regimul Silvic 87.076.000, în total 208.676.000 pueţi.

Suprafaţa pepinierelor în 1931 era, la Caps de 476 ha iar la Regimul Silvic 141 ha, ajungând în 1934 la 842 ha la Caps., şi 320 ha la Regimul Silvic. In total o suprafaţă de 1162 ha.

Prin această activitate a ocoalelor silvice şi prin aplicarea legii ameliorării terenurilor degradate (L. A. T. D.) art. 18, care permite a se întocmi studiul de împădurire în proprietăţi particulare şi a se ceda gratuit pueţii necesari pe deoparte, iar pe de alta începerea aplicării art. 9 din Codul Silvic, prin care organele statului pot executa împăduriri în comptul garanţiilor când proprietarii nu s'au conformat amenajamentelor, precum şi prin îndrumarea dată proprietarilor agricoli din regiunea stepelor şi a cedării gratuite a pueţilor necesari, pentru crearea de perdele de protecţie s'au intensificat plantaţiunile într'o aşa măsură încât în viitor va fi nevoe de creeri noi de pepiniere.

Astfel în timp ce la 1931 s'au plantat de Caps 11.112 ha
în pădurile proprii şi de Regimul Silvic pe terenuri degradate . . . . 1.752 „
în păduri particulare . . . . 10.968 „
Deci în total . . 23.912 ha,

la 1934 s'au plantat:
De Caps 22.272 ha în păduri proprii.
De Regim Silvic 18.000 ha la particulari.
3.483 ha pentru împădurirea terenurilor degradate şi conf. art. 18 din legea A. T. D.
In total . . 43.755 ha.

Rezultă din câteva date ce arătai mai sus ce ofensivă viguroasă s'a făcut în pepiniere şi plantaţiuni şi aceasta încă luptând cu lipsa de fonduri şi personal technic de care astăzi avem multă nevoe, dar numai legile excepţionale financiare şi repartiţia mică a fondurilor ne-au împiedicat mult în această activitate.

Ca măsuri practice din lucrările expuse mai sus, am tras următoarele concluzii pe cari le supun la cunoştinţa colegilor şi îi rog a le avea în vedere atât pentru o bună reuşită în ofensiva dată, cât şi pentru a ne prezenta particularilor ca specialişti practici şi cu lucrări oportune şi puţin costisitoare, obţinând în felul acesta o recomandare şi o propagandă numai prin lucrările ce prezentăm :

1. a) Să se transforme pepinierele noastre permanente în pepiniere-parcuri, din care să se recolteze pueţii necesari atât plantaţiunilor din nou sau pentru complectări în păduri, cât şi pentru parcuri, pentru pomi de Crăciun, pentru serbări, nunţi, etc.

b) Pepinierele situate la şosele sau lângă oraşe să fie amenajate în aşa fel încât în aranjamentul esenţelor, al răzoarelor, împrejmuirii cu garduri vii, instalaţiunilor de udat, cantoanelor, etc. să se vadă atât utilul cât şi esteticul.

c) Porţiunea care ar fi destinată a reprezenta parcul să posede pueţii crescuţi la vârste mari şi cu talii mari, necesari a fi replantaţi în parcuri, pe şosele, etc.

d) Să se crească atât pentru experienţe cât şi pentru a satisface cererile unor amatori, tot felul de puieţi ornamentali şi exotici (răşinoşi sau foioşi).

e) In acelaş timp aceste pepiniere permanente să formeze locuri cari pot fi vizitate de particulari având ca rezultat, ca şi orice expoziţie, pe deoparte cunoaşterea esenţelor ce cresc la noi, utilitatea lor etc., iar pe de alta a desvolta gustul şi interesul pentru plantaţiuni forestiere.

Intrucât în ultimul timp s'a mărit mult cererea de pueţi de salcâm şi cum această esenţă nu poate fi cultivată în cantităţi mari şi de mai multe ori în acelaş loc fără a nu face mari cheltueli cu îngrăşarea locului de semănat, este de preferat a se semăna în pepiniere volante scoţând astfel salcâmul din pepinierele permanente.

2. a) Plantaţiunile pe terenurile degradate să se execute în primul rând în perimetrele cele mai apropiate de centre populate (oraşe vizitate) şi cari ameliorează terenuri importante din punctul de vedere al rentabilităţii sau al apărării căilor de comunicaţie, etc.

b) In pădurile particulare să se execute plantaţiuni nu numai cari rentează, dar cari ameliorează şi solul în special la câmpie.

c) Totuşi la câmpie unde salcâmul a luat un avânt să se recomande particularilor solul propriu acestei esenţe şi modul de prepararea lui, recomandându-le pentru perdele de protecţie ca arborii de salcâm să nu-i exploateze decât prin grădinărit şi numai în vederea ameliorării arboretului și solului prin introducerea și altor esențe prețioase cari să fie sortite a perpetua perdeaua de protecție la vârste înaintate.

d) Odată cu eliberarea puieților pentru crearea perdelelor de protecție să se dea și instrucțiunile necesare acestor plantațiuni (a se cere dela Institutul de Cercetări Forestiere).

e) Deasemenea toate plantațiunile cari se execută de proprietarii particulari pe terenuri degradate conform art .18 L. A. T. D. să fie însoțite de îndrumările necesare și în studiile ce se întocmesc să se prescrie și cunoștințele de întreținerea plantațiunilor, cari sunt exemple concrete pentru încurajarea împăduririlor la particulari.

In felul cum am schițat activitatea ocoalelor silvice în ceia ce privește pepinierele și plantațiunile continuând astfel mai departe, cred că va face pe deoparte ca particularul cât și forurile superioare din toate Ministerele să constate cu satisfacție reușita acestor lucrări și să aprecieze că această activitate este în competința noastră, iar pe de altă parte ca colegii agronomi să renunțe la incursiuni în domenii străine de meseria lor și se vor ocupa mai de aproape de agricultură unde au atât de mult de lucrat.

MANIA MOLIDULUI ȘI CONSECINȚELE EI PENTRU PĂDURILE NOASTRE

de Ing. **Iuliu Fröhlich**

Dacă privim o hartă de repartiția diverselor esențe forestiere în patria noastră, putem să stabilim ușor că *masivele pure de molid ocupă regiunile cele mai înalte,* adecă regiunile dela limita vegetației forestiere. Prof. Mayr-München a dat zonei din munții Europei ocupate de molid, denumirea de *„Picetum“*. Limita inferioară a picetum-ului în Carpați, adică limita de jos a masivelor pure de molid, se află în general la o înălțime de circa 1300 m. as. niv. mării. Se înțelege dela sine că există și variații locale, în raport cu expoziția și după configurațiunile terenului, limita aceasta fiind mai sus sau mai jos.

Dedesubtul curbei de nivel de 1300 m. găsim masivele amestecate de molid și brad, la cari mai în jos se mai asociază și fagul. Această zonă dominată în primul rând de brad și fag, d. prof. Mayr a denumit-o *„Fagetum“*. Acest fagetum, ocupă un spațiu foarte mare, extinzându-se dela 1300 m. în jos până la 500 m; pe alocurea însă, ca d. e. la Comănești, jud. Bacău, se extinde și mai în jos, până la 450 m. Zona fagetum-ului se extinde deci, ca un brâu lat, dela poalele munților noștri până la limita picetum-ului.

Molidul găsindu-se chiar și la limita inferioară a fagetum-ului, zona răspândirii lui în Carpați este foarte lată, în medie de peste 1000 m. Pe când molidul în regiunea lui optimă formează masive pure, el formează mai jos, în fagetum, masive amestecate, împreună cu brad, fag, frasin și paltin, găsindu-se în grupuri mai mici (cuiburi) sau în exemplare izolate.

In decursul ultimilor 15 ani, am avut ocazia de a face taxațiuni forestiere urmate de tăieri în toate părțile Carpaților, și cu acest prilej, am fost în situația de a face următoarele constatări privitoare la starea sănătății molidului în diferitele regiuni: In regiunile superioare ale picetum-ului, molidul, în general, este sănătos, adică nu se găsesc decât boalele cari sunt consecințe naturale ale vârstei, ca d. e. atacul de Trametes radiciperda. Cu cât ne scoborâm însă mai jos, *cu atât mai rea devine starea sănătății lui.* In regiunile de pădure seculară neatinsă de topor, cu ocazia taxațiunilor, de nenumărate ori am putut constata că starea sănătății molidului se înrăutățește paralele cu descreșterea înălțimii. Sau cu alte cuvinte: *cu cât mai mult scoboară molidul spre regiunile joase, cu atât mai rea este starea sănătății lui.* Asupra acestui fenomen am mai relatat în această revistă în anul 1933. De atunci încoace, am mai făcut observațiuni pe acest teren cari m'au îndemnat să insist asupra acestei teme. Căci cu ocazia taxațiunilor mele de pădure din ultimii 2—3 ani am constatat cu îngrijorare cât de mult este depreciat molidul în regiunile mai joase, adică în masivele amestecate cu brad și fag, unde a devenit inutilizabil pentru scopuri tehnice.

Dacă privim mai de aproape exemplarele bolnave de molid, putem să constatăm cu ușurință în 99 la sută din cazuri că sunt atacate de buretele de ciot al molidului (Trametes pini), ale cărui hife înaintează în interiorul trunchiului dealungud crengilor putrede, moarte, de unde buretele se răspândește în primul rând în jos, făcând întregul trunchiu inutilizabil pentru scopuri tehnice. Aparatele fructifere le acestui burete se desvoltă mai târziu, în dreptul și dedesubtul cioturilor exemplarului bolnav, având o formă de consolă, încât specialistul recunoaște de departe exemplarele cari suferă de această boală.

După cercetările mele, această boală ucigătoare o găsim dela limita inferioară a răspândirii molidului, adică dela circa 500 m, în sus până la circa 1300 m. Mai în sus de 1300 m, adică *în regiunea optimă a molidului, această boală este un fenomen foarte rar*. In aceste masive de molid, te poți plimba zile întregi fără a găsi măcar un singur exemplar bolnav atacat de Trametes pini.

In toate regiunile fagetum-ului însă, *acest burete formează cel mai mare pericol, pentru molid*. El nu face deosebire între exemplare bătrâne și tinere. Exemplarele relativ tinere de 50—80 ani sunt tot așa de bolnave ca și exemplarele de 200—300 ani. După constatările mele nici solul, respectiv rocele, n'au influență, această boală găsindu-se atât în regiuni de gresie (d. e. la Nehoiu) cât și pe marnă (d. e. la Comănești) sau pe roce eruptive (d. e. pe andezit în munții Călimanului). Expozițiunea ar putea să aibă o oarecare influență; în regiunile situate spre Sud resp. Sud-Vest și Sud-Est ale Carpaților (jud. Buzău, Râmnicul Sărat, Bacău, Neamțu), l-am găsit cu mult mai adeseori decât pe pantele de Nord ale Carpaților. Acest burete pare deci a prefera expozițiunile mai *calde*.

Procentul exemplarelor bolnave este foarte variat, oscilând în general între 10—50%, adică 10—50% din lemnul de trunchiu poate să fie bolnav și deci inutilizabil pentru scopuri tehnice. Așa d. e. am putut stabili că în pădurea Neculele (jud. Râmnicul Sărat) seria I—III parchetele II/7, II/5, I/3, I/7 și I/8, în medie circa 30% din masa lemnului de molid era bolnav și inutilizabil. In pădurile domeniului Ghica lângă Comănești se găsesc serii, d. e. Ciobanoș seria III, unde 40—50% din molidul amestecat în fag, la înălțimea de 500—800 m, este atacat de Trametes pini. Lemnul de molid pe domeniul Ghica (Comănești) stricat de acest burete, formează multe mii de metri cubi. E interesant că aici la Comănești este vorba de regiuni foarte joase, de 500—800 m. as. niv. mării. *Aceasta ne dovedește că molidul e cu atât mai periclitat cu cât scoboară mai jos.*

Faptul că găsim molidul și în mod natural în aceste regiuni joase evident neprielnice, este un fenomen al naturii față de care nu ne putem apăra. Nu putem presupune că natura dinadins ar fi adus molidul în regiuni cari nu-i sunt prilenice. Cred că nu greșim dacă presupunem că sământa de molid a ajuns în aceste locuri din întâmplare, d. e. prin vânt, apă, prin animale, cari au adus-o din regiunile înalte. Deci nu putem face responsabilă natura, pentru faptul că găsim molidul și în aceste locuri neprilenice.

Cum însă natura ar trebui să ne fie model și în privința regenerărilor de păduri, din observațiunile făcute în pădurile naturale trebue să tragem și consecințele adevărate. Nu putem să imităm naturii ceva ce evident se datorește numai jocului întâmplării. Aceasta însă înseamnă că la înființările și regenerările artificale de păduri, nu ar fi îngăduit *să aducem molidul în regiuni unde încă înainte de ajungerea vârstei necesare pentru exploatare, în mod fatal trebue să devie bolnav într'un procent însemnat.*

In realitate însă, 95% din amenajamentele noastre prescriu regenerarea pe calea plantațiunilor de *molid.* Intr'adevăr, astăzi în patria noastră, an de an. multe mii de hectare, cari originar erau acoperite în primul rând cu brad și fag și numai în mod accesoriu, întâmplător, cu molid, se *regenerează exclusiv cu molid.* In ciuda tuturor experiențelor rele pe cari le facem în fiecare zi cu molidul din regiunea fagului, noi regenerăm această regiune tot cu molid. Noi cheltuim în fiecare an milioane pentru o întreprindere predestinată a eșua.

Și în această privință, ar trebui să învățăm dela țările avansate în silvicultură. Acolo, cu 50—80 ani în urmă, a existat o „manie a molidului" care a consistat în aceea că molidul s'a plantat în tot felul de regiuni neprielnice pentru el, din ceeace au rezultat enorme dificultăți pentru toată economia națională. Nu trebue decât să amintim repetatele calamități mari de insecte cari au devastat pădurile Europei centrale în ultimele decenii, — catastrofe cari își au origina, în cele mai multe cazuri, în masivele mari pure de molid.

Aceste experiențe rele făcute în Europa Centrală cu molidul regenerat în mase mari, ar trebui să fie un avertisment și pentru noi. Ele ar trebui să ne învețe și pe noi că fără consecințe funeste nu se poate aduce molidul în mase mari, în locuri situate în afară de regiunea lui optimă.

Dacă cititorul ar întreba acum ce ar fi făcut, aș putea să dau următorul răspuns :

Noi, în viitor nu ne mai putem îngădui regenerarea după șablon a tuturor regiunilor cu molid, ci amenajistul trebue să stabilească în fiecare caz la fața locului *vegetația originară,* adică trebue să constate ce esențe s'au aflat în mod natural pe terenul exploatat și cari sunt deci esențele cu cari regenerarea poate fi făcută. Știu foarte bine din practică că regenerarea mai ușor se poate face cu molid. Insă nu putem numai din acest singur motiv să continuăm la infinit cu o greșală fatală.

Datoria noastră principală în regiunea predominațiunii fagului și bradului va fi de *a proteja în primul rând bradul.* Cum ușor putem constata că în masivele amestecate cu fag bradul se regenerează ușor în mod natural, va fi în sarcina noastră de a urma după putință această indicație a naturii. Știu foarte bine din practică că regenerarea artificială a bradului este destul de dificilă ; însă aceasta nu poate fi un motiv de a abandona un plan găsit ca necesar și natural.

Dat fiind faptul că bradul pe tăierile rase, din cauza pericolului degerării nu poate fi crescut, — trebue ca în locurile unde voim să protejăm bradul, să abandonăm sistemul tăierii rase de până acum. Cum însă din cauza rentabilității tot vom fi nevoiți de a recurge la un sistem similar aceluia al tăierilor rase, vom modifica sistemul tăierilor rase de până acum într'atâta că pe suprafața exploatată vom menține exemplare de brad și fag rezistente la vânt *cari ne vor servi pentru protecție și pentru producerea sămânței.* Pe fiecare parchet de brad și fag, vom găsi pe hectar circa 5—10 brazi cari vor putea să reziste timp mai îndelungat vântului și cari deci pot să servească mai mulți ani ca producători de sămânță. Fagii lăsați ar servi în primul rând la protecțiunea în contra pericolelor din partea gerului și căldurii.

Regenerarea naturală care se va desvolta sub scutul acestor copaci lăsați, o vom putea complecta pe urmă cu semănatul și plantatul de brazi. După experiențele mele practice, bradul poate fi regenerat atât prin semănare cât și prin plantare. La semănat, în primul rând ar veni în considerare semănarea în găuri. Sămânța trebue culeasă toamna, în Octombrie, și după putință trebue semănată imediat, fiindcă altcum pierde din capacitatea de a încolți. La creșterea puieților de brad în pepiniere trebue observat că pepinierele mai bine să se înființeze la marginea pădurii, în penumbră.

In tot cazul e datoria noastră de a purta grijă ca bradul care în munții noștri de mii de ani și-a avut patria, să nu dispară din ei din cauza neglijenței și indolenței noastre. *Cea mai mare parte a pădurilor noastre din munți nu poate să existe fără brazi.* Din acest motiv, pentru viitor trebue să ne dăm străduința de a asigura cu orice preţ existenţa *bradului* în pădurile de regenerat. Numai dacă aceasta ne va reuşi putem spune că ne-am împlinit datoria de tehnician forestier.

REUŞITA IMPĂDURIRILOR ŞI SECETA

de Ing. Z. A. Przemeţchii

Lipsa precipitaţiunilor sub formă de ploi, în timpul vegetaţiei, *seceta,* cu consecinţe dezastruoase pentru cultura rudimentară a plantelor agricole, a fost considerată mult timp, fatală şi pentru cultura forestieră. Din această cauză pepinierele silvice n'au putut fi imaginate fără instalaţiuni costisitoare de udat, iar pentru insuccesul împăduririlor se găsea adeseori scuza formală în „secetă".

Ideile şi metodele, în silvicultură, fiind supuse legei evoluţiei, se schimbă, cu timpul, ca toate în lumea aceasta.

In ultimii trei ani împăduririle în Basarabia şi Dobrogea, adică în regiunile cele mai secetoase ale ţărei, au luat o dezvoltare serioasă.

S'au împădurit în anul 1932 : în Basarabia 2174 Ha, în Dobrogea 347 Ha ; în anul 1935 : în Basarabia 2626 Ha, în Dobrogea 919 Ha.

S'au recoltat pueţi, în anul 1932 : în Basarabia 13.930.000 pueţi, (suprafaţa pepinierelor fiind de 727.457 mp.), în Dobrogea 3.680.000 pueţi, (suprafaţa pepinierelor fiind 229.485 mp.); în anul 1935 : în Basarabia 16.770.000 pueţi, (suprafaţa pepinierelor fiind de 2.848.883 mp.), în Dobrogea 14.300.000 pueţi, (suprafaţa pepinierilor fiind de 1.618.285 mp.).

Cu toate că anii 1934 şi 1935 sunt caracterizaţi ca ani secetoşi, eşecurile au fost semnalate rar atât la pepiniere cât şi la împăduriri şi numai acolo unde executarea technică a fost slabă.

Plantaţiunile şi însămânţările făcute la timp, în terenuri bine pregătite şi prăşite cel puţin de 2 —3 ori, au reuşit la 85—100%. Vizitatorii au admirat, în anul trecut, covorul verde al pepinierelor Gherboveţ din ocolul silvic Tighina, unde nu a fost nici un pic de ploaie, timp de 242 de zile, şi pepiniera Vultureşti din ocolul silvic Balcic unde nu a plouat deasemenea, dela ultima decadă a lunei Mai până în Noembrie 1935.

In plantaţia din perimetrul Geaferli-Iuci-Orman al ocolului silvic Balcic vizitată de noi în luna Februarie a. c. am constatat o reuşită de 85—95%, pueţi bine prinşi.

Sunt numeroase exemple care dovedesc că lipsa ploilor nu determină compromiterea împăduririlor şi nici a pepinierelor, din momentul ce executarea lucrărilor a fost ireproşabilă.

Prin aceasta se înţelege desfundarea adâncă a solului, din toamnă, plantarea şi însămânţarea în „mustul zăpezei' şi praşilă cât mai des repetată.

Ideile schimbă metodele, însă formarea unui curent necesită convingerea generală şi timp.

In acest articol voiu încerca să explic un fenomen, care face posibil succesul lucrărilor de împădurire în regiunile uscate, chiar când intervin perioade de secetă. Este ştiut că în anotimpuri reci, precipitaţiunile atmosferice pătrund, înmagazinându-se, în sol. Desfundările adânci făcute toamna contribue mult la acumularea umidităţii în pământ.

Dar ce efect are praşila ?

Ştiinţa şi practica văd în praşilă un mijloc puternic pentru conservarea umidităţii în sol prin distrugerea capilarelor existente.

Pământul prăşit evaporează şi se usucă mai repede în stratul superior, decât cel neprăşit. Un bulgăre de sol argilos se usucă mai încet decât acest sol mărunţit. Pe de altă parte, în nisip, care reprezintă un sol ideal din punct de vedere al compoziţiei mecanice, nu există nici o capilaritate. Se usucă şi nisipul.

Cu alte cuvinte apa din solul afânat sau prăşit se evaporează tot aşa de bine, poate şi mai mult, sub influenţa insolaţiei şi a vântului, ca şi din solul compact.

Evident că efectul praşilei este altul decât distrugerea capilarilor imaginare.

După Volny cantitatea de aer care pătrunde în pământ este în legătură cu structura solului, cu presiunea atmosferică şi adâncimea stratului mobilizat. Mobilizarea solului prin desfundare sau praşilă, creiază condiţiuni favorabile pentru aerisire, distrugând sau înlăturând un capac sui generis, care împiedică pătrunderea aerului în pământ.

Meteorologia ne spune că stratul activ, care în cazul lipsei de vegetaţie este pământul, are pe suprafaţa lui, în timpul insolaţiei, (ziua) temperatura maximă iar în timpul radiaţiei (noaptea), temperatura minimă, faţă de aer. Diferenţa aceasta atinge 8—10° faţă de temperatura aerului la înălțimea de 3,5 metri. Oscilațiile temperaturei sunt mai mari vara, când e cerul senin.

Odată ce temperatura solului devine mai rece decât temperatura aerului, vaporii de apă pe care îi conține aerul pătruns în pământ, se condensează și se transformă în picături de apă sub forma de rouă subterană.

Importanța rouei subterane a fost relevată în anul 1840, de către prof. Otto Folberg, care îi atribue rolul covârșitor în formarea apelor freatice.

Cercetările făcute de prof. Golovchinschii în anul 1860, continuate de elevul lui, I. Peddacos, în anii 1900—1901, în Crimea, confirmă complect teoria lui Folberg.

Vestitul pedolog și agronom rus, prof. P. A. Costîcev, în lucrarea sa „Solul, mobilizarea și amendarea lui" spune următoarele: „Stratul de pământ lucrat devine umed după oarecare timp, chiar fără ploi, din pricina formării de rouă subterană și umiditatea aceasta este suficientă pentru începerea, în sol, a proceselor chimice".

Cantitatea de rouă subterană depinde direct de umiditatea aerului. temperatura lui, de diferența temperaturilor la suprafață și adâncimea unde se formează.

Limitele acestui articol nu ne permite expunerea detaliilor. Existența puțurilor cu apă potabilă în nisipuri marine este un fapt destul de cunoscut. Este cunoscut asemenea faptul că Genovezii în factoriile lor construiau bazine umplute cu nisip sau cu pietriș pentru obținerea apei prin condensare.

Udatul forțează evaporația plantelor deci mărește, în zilele cu insolația puternică, condițiunile nefavorabile pentru vegetație. Plantele, cum spune poporul, „se opăresc". Numeroase fapte din practică confirmă efectul negativ al udatului în pepinierele silvice din regiunile uscate. Ploile de vară, mai mici de 20 mm., nu pătrund aci în sol. Ele se evaporează fără efect asupra umidității lui.

Ploile mai mari de 40—50 mm. pătrund în solul argilo-nisipos la adâncimea de 16—20 cm., de unde, cantitatea cea mare se evaporează și numai o cantitate mică participă la formarea de rouă subterană.

In timp de toamnă și iarnă, când precipitațiunile abundente pătrund în pământ, procesul formărei de rouă subterană rămâne aproape fără însemnătate, din contra, vara, când precipitațiunile atmosferice lipsesc, pentru menținerea vieței în natură, intervine roua subterană.

Nici nu se poate altfel, întrucât în natură totul își are rostul său.

Aceasta este adevărata substanță și importanță neînchipuită a prașilei și desfundatului adânc al solului.

PLANTAȚIUNI DE RĂȘINOASE CU PUEȚI REPICAȚI SAU NEREPICAȚI?

de Ing. **M. Petcuț**

Răspunsul la întrebarea de mai sus, ca multe alte probleme din practica silvică, a provocat multe discuțiuni. Adepți cam tot atât de numeroși au avut și plantațiunile cu pueți repicați ca și cele cu pueți nerepicați.

In ultimele decenii, în țările cu gospodărie mai înaintată, atunci când se mai vorbește de regenerări artificiale — regula o formează regenerările naturale — curentul se precizează tot mai accentuat în favoarea plantațiunilor cu pueți nerepicați.

In țara noastră, se pare că nu s'a fixat încă o atitudine hotărâtă. In Ardeal plantațiunile cu pueți nerepicați formează aproape regula; în vechiul regat stăruim încă în plantațiunile cu pueți repicați de 2 (2 I+2 R) și 3 (2 I+3 R) ani.

Cum se explică această deosebire? Se datorește ea factorilor staționali? Sau este o deosebire de concepție?

Factorii staționali ar putea fi și ei o cauză: pământurile calcaroase ca și cele argiloase sunt mult mai expuse la îmburuienare; tăerile rase se acopăr aci repede cu o vegetație erbacee bogată, care amenință cu înăbușirea plantațiunile făcute în aceste suprafețe. In pământurile mai acide — formate pe gresii, pe granit și pe sisturi — vegetația erbacee este mai puțin amenințătoare pentru plantațiuni.

Dacă aceste din urmă soluri ar avea exclusivitate sau cel puțin ar predomina în provinciile de peste Carpați, plantațiunile cu pueți mai mici, nerepicați, și-ar găsi explicarea în acest fapt. Cum acest lucru nu se poate susține, explicarea acestei deosebite procedări trebuiește căutată într'o deosebire de concepție.

In această situație este natural să întrebăm: care este calea de urmat? Să facem plantațiuni cu pueți mai mici, nerepicați, sau cu pueți mai mari, repicați?

Pentru rezolvarea acestei probleme sunt hotărâtoare trei elemente:

— ușurința de prindere a pueților;

— sănătatea arboretelor care nasc din aceste lucrări;

— costul lucrărilor; rezistența și vigoarea pueților, cu care pot să lupte împotriva acțiunii copleșitoare a vegetației erbacee.

1. *Uușurința de prindere.* Experiența a dovedit că cu cât puieții care se plantează sunt mai mici, cu atât se prind mai ușor și intră mai repede în vegetație.

Puieții de molid, în vârstă de 3 ani, plantați nerepicați, sunt tot așa de verzi și de frumoși în toamna anului în care s'a făcut plantațiunea, ca și cei rămași în pepinieră.

Aceiași pueți repicați de 2 (2 I+2 R) și 3 ani (2 I+3 R) cresc foarte puțin în anul plantării și, de cele mai multe ori, sunt galbeni chiar și în al doilea an de vegetație.

Lucrul este explicabil: Scoaterea puieților din straturi este un act barbar care intervine în viața lor; prin el, rădăcinile puieților sunt rupte sau rănite. Rănile sunt cu atât mai mari, cu cât sistemul radicilar este mai mare, deci cu cât planta este mai mare. Pus în pământ, puietul își consumă o parte din energie ca să-și vindece rănile. Această energie, este pierdută pentru creșterea puietului. Pierderea este cu atât mai mare, cu cât și rănile sunt mai numeroase; prin urmare, cu cât puieții au o vârstă mai mare.

Puieții mai mici, având sistemul radicilar mai mic, se pot scoate mai ușor, fără să le rănim rădăcinile și aproape nu simt transplantarea.

Pe de altă parte, puieții repicați pierzând mai multe rădăcini în timpul scosului, echilibrul dintre partea subterană și cea aeriană ale plantei se strică; rădăcinile împuținate nu pot să mai hrănească tulpina puietului rămasă întreagă și până când să se restabilească acest echilibru, planta tânjește.

2. *Sănătatea arboretelor.* Plantațiunile de rășinoase cu puieți mai mici, nerepicați, dau arborete mai sănătoase.

La cele făcute cu pueți repicați, julirea rădăcinilor, și mai ales retezarea celor mai mari creiază focare pentru putregaiul de rădăcină (Trametes radiciperda) care cu vremea, se ridică și în tulpina arborilor. Deși, arboretele ni se par sănătoase în tinerețe, către vârsta de 40—50 ani putregaiul pătrunde destul de sus în tulpină, așa încât tăind arborii, de cele mai multe ori, îi găsim putrezi.

In cazul plantaţiunilor cu puieţi mai mici, care au un sistem radicilar mai mic, rănirea rădăcinilor și mai ales retezarea lor este mai puţin probabilă, fiindcă scosul acestor puieți se face mult mai ușor.

3. *Costul lucrărilor*. Plantaţiunile făcute cu puieţi nerepicaţi, costă mult mai puţin decât acelea la care ne-am folosit de plante repicate de 2 și 3 ani. Diferenţa în plus se datorește : costului mai ridicat al puieţilor repicaţi, mânii de lucru și transportului.

Puieții repicați costă de 3—5 ori mai mult ca cei nerepicaţi. In anul 1931, după analiza de prețuri pe care ne-a pus-o la dispoziție D-l ing. Zontag, pe acea vreme şef al ocolului silvic Regina Elisabeta, puieţii nerepicaţi, de 3 ani, costau în medie 110 lei mia de bucăți, pe când cei repicați, de 2 ani, costau în medie 489 lei.

Mâna de lucru la plantaţiunile cu puieți repicați este și ea mult mai ridicată decât la acele care se fac cu puieți repicați.

Pentru cele din urmă și gropile sunt mai mari și cheltuiala pe care o facem cu transportul puieților, atât dela pepinieră la locul plantaţiunii cât și de aci până la plantator, este mult mai ridicată.

4. *Rezistența și vigoarea pueților*. Pueții repicați sunt așezați la distanţe mai mari unul de altul, sunt mai voinici, și au tulpina ceva mai groasă şi mai ramificată decât cei nerepicați.

Această conformație îi face mai rezistenți și mai greu de îndoit de buruieni ; vârful lor rigid se strecoară ușor printre vegetaţia erbacee care îi înconjoară şi mai ales prin rogojina de iarbă care îi acoperă şi tinde să-i acopere în timpul iernii. Puieții nerepicați, așa cum ne-am obișnuit să-i creștem în straturile de semănat, sunt, în general, mai puţin desvoltați şi mai slabi. Ei sunt mai ușor copleșiți de buruieni și mai ales de smeuriș și de rugi. Teama de îmburuienare și de înnăbușire a plantaţiunilor a avut ca urmare să se uite toate calitățile pueților nerepicați și în cele mai multe părți să se generalizeze plantaţiunile cu pueţi repicaţi.

In ultimul timp însă, practica a dovedit că și fără repicaj se pot obține pueţi viguroși cu coronamentul dezvoltat şi bine ramificat şi că plantaţiunile făcute cu astfel de pueţi reuşesc foarte bine în suprafeţele care vin în mod normal la împădurire, chiar în terenuri expuse la îmburuienare sau îmburuienite.

Acești pueţi nu trebuie să fie însă prea mici. Pentru molid vârsta cea mai potrivită, pentru plantaţiunile cu pueţi nerepicaţi, este la 3 ani. Pinul se poate planta după 2 ani şi laricele chiar după un an.

Pueţi cu coroanele bine dezvoltate şi bine ramificate se pot obţine dacă facem, dela început, semănăturile mai rare. Cele mai bune rezultate se obţin dacă semănăturile se fac cu maşina şi cu cantitate mică de sământă. Pe rândurile semănate cu maşina semințele cad rare şi uniform răspândite ; ele dispun de spaţiu îndestulător ca să-şi desvolte rădăcinile şi să-şi ramifice tulpina încă dela început. La vârsta de plantat, aceşti pueţi vor fi aproape, dacă nu chiar tot atât de voinici ca şi cei repicaţi, şi destul de ramificaţi.

Dacă totuşi pueţii obţinuţi pe această cale nu sunt destul de rari, la începutul anului al III-lea de vegetaţie îi mai rărim, fie scoţând o parte din ei şi repicându-i pentru alte trebuinţi, fie retezând cu foarfecile pe cei mai slabi dintre ei.

Ca să obţinem însă rezultate bune, măsurile de mai sus nu sunt îndestulătoare.

In anul când urmează să facem plantaţiunea, odată cu scosul pueţilor facem şi o sortare foarte îngrijită. Alegem pentru plantat numai plantele bine dezvoltate, cu cel puţin 3—4 rămurele ; pe cele mijlocii le putem repica în vederea producerii plantelor de ornament sau pentru completarea golurilor din plantaţiuni ; pe cele slabe le aruncăm. Pierderea pe care o încercăm prin înlăturarea acestor plante, chiar dacă ar fi să folosim numai pe cele din prima categorie, este mult mai mică decât dacă am planta pueţi repicaţi.

Ca să fim la adăpost de orice surpriză, în terenurile îmburuienate plantăm un număr mai mare de pueţi la hectar (5000—6000). Cu aceste precauţiuni, plantaţiunile cu pueţi nerepicaţi dau întotdeauna rezultate bune.

Acesta este cazul plantaţiunilor din Ardeal. Tot aşa de frumoase lucrări se pot vedea şi pe valea Pârâului Negru în ocolul Lucăceşti. Făcute în 1926 şi 1927, în 1928 şi în 1929 când le-am văzut, numărau 4000—5000 de pueţi la hectar eşiţi deasupra necazurilor.

Pueţii nerepicaţi bine dezvoltaţi, se pot planta cu succes chiar pe suprafeţele în care plantaţiunea se face cu 1—2 ani întârziere.

In aceste cazuri se recomandă însă ca, atunci când se plantează pueţii, să săpăm pământul şi mai ales să scoatem buruienile din rădăcină pe o lăţime de 20—30 cm. împrejurul gropii.

Această operațiune nu necesită mai mult timp decât acel de care avem nevoie în cazul când facem groapa pentru puieții repicați. Și chiar dacă timpul întrebuințat ar fi mai mare, să nu uităm, că și în cazul cu pueți repicați trebue să facem această operațiune dacă vrem să fim mai siguri de reușita plantațiunilor.

Dacă, pe lângă măsurile de mai sus, ne hotărâm, ca o parte din economia pe care o realizăm din diferența de cost a pueților și din aceia a mânii de lucru și a cheltuelilor de transport, plantând pueți nerepicați, s'o întrebuințăm la mărunțirea pământului și la scosul rădăcinilor de erburi din jurul pueților, în al II-lea an, după plantare, reușita lucrărilor este mult mai sigură chiar decât în cazul plantațiunilor cu pueți repicați. In plus realizăm arborete și mai sănătoase și mai eftine.

In concluzie, sprijinit pe considerațiunile de mai sus cred :

1. Că plantațiunile de rășinoase, care se fac în mod normal, la timp, sau cu 1—2 ani mai târziu se pot și este chiar mai bine să se facă cu pueți nerepicați de 3 ani la molid, 2 ani la pin și 1—2 la larice, cu condiția ca pueții să fie viguroși, bine desvoltați și bine ramificați ;

2. Ca să obținem astfel de pueți semănăturile în pepinieră trebuiesc făcute rare și sămânța să fie uniform împrăștiată, fapt care se realizează cu succes la semănăturile cu mașina. Dacă totuși pueții nu sunt destul de rari ei trebuiesc răriți ;

3. Că reușita acestor plantațiuni este asigurată la maximum dacă, în cazul terenurilor expuse la îmburuienare, plantăm un număr ceva mai mare de pueți ; iar pe suprafețele întârziate mărunțim pământul și scoatem vegetația erbacee pe 20—30 cm. împrejurul gropii.

REUȘITA LUCRĂRILOR DE IMPĂDURIRE ȘI PEPINIERE

de Ing. **M. Rădulescu**

Primăvara se apropie. In așteptarea ei silvicultorul dornic de reușită a lucrărilor sale de împădurire și pepiniere își ia din timp măsurile, ca la topirea zăpezii să pornească la lucru din plin.

Zic să pornească la lucru de timpuriu, cu toată energia, ca plantațiile și semănăturile, să fie făcute „în mustul zăpezii", când practica silvică spune, că se prind lesne, chiar atunci când urmează perioade lungi de secetă, cum a fost primăvara anului 1933 pentru toată țara și primăvara anului 1935 pentru Basarabia și Dobrogea.

In aceiași ordine de idei, pentru asigurarea reușitei lucrărilor de împăduriri și pepiniere, silvicultorul cu toți colaboratorii săi, să păstreze cu toată severitatea și cu toată conștiinciozitatea regulele indicate de știința silvică în această privință. Citām :

Intrebuințarea speciilor indicate de stațiune, folosirea materialelor de împădurire (puеți și semințe), produse în regiunea în care lucrează, scoaterea pueților din pepiniere, îndată ce se desgheață pământul și punerea lor la șanț imediat după scoatere, ca să fie feriți de soare și vânt, purtarea pueților la plantat în găleți cu apă amestecată cu pământ, transportul pueților la mari depărtări cu rădăcinile bine acoperite cu mușchi sau cu pae umede, plantarea cu pueți viguroși în gropi largi și adânci, la munte, împădurirea poenilor de la câmpie și deal în teren bine lucrat agricol, semănarea ghindei de cu toamna ,executarea la timp a lucrărilor de întreținerea semănăturilor și plantațiunilor și ori de câte ori se simte nevoia, etc., — noțiuni de altfel foarte bine cunoscute în lumea silvică, dar de multe ori neglijate.

Numai cu păstrarea regulelor de technică silvică, nu vom putea atinge însă țelul dorit, ca să avem lucrări bine reușite. De aceia e absolut necesar să se organizeze serios munca și să se asigure și controlul riguros al lucrărilor pe teren. Altfel se va pierde timp prețios și se vor scumpi și lucrările, ceiace este în contra intereselor proprietarului.

In sfârșit pentru asigurarea reușitei lucrărilor de împăduriri și pepiniere, se impune ca fondurile necesare să fie trimise ocoalelor la timp; căci dacă se dau mai târziu se produc perturbațiuni adânci : Nu se găsește mâna de lucru la timp și în cantitatea dorită, fiindcă se încep lucrările câmpului, se apropie perioada secetoasă de primăvară ș. a.

Ca urmare nu se poate împlini programul de lucru, pentru care s'au cheltuit sume importante cu creșterea pueților și recoltarea semințelor din anii precedenți, lucrările se execută scump și cu procent mic de reușită, etc.

Cu înțelegerea lucrurilor și cu dragostea, ce trebue să fie sădită în inima oricărui silvicultor pentru restaurarea pădurilor țării, toate aceste greutăți oricât de mari ar fi ele, pot să fie învinse chiar și în cazurile grele, când nu se pot trimite sumele respective la timp.

Spre mulțumirea noastră practica lucrurilor o confirmă de mulți ani pe deplin.

SEMINȚELE

de Ing. I. I. Marinescu

Tot răul spre un bine ; pare paradoxal dar totuși și în silvicultură își găsește verificarea. Seceta care a culminat anul trecut, a dovedit și celor de talia lui Toma necredinciosul, că pădurea are rostul ei în producția agricolă și de aci goana neofiților pentru perdele de protecție, ce trebuesc să iasă ca din pământ. In acelaș timp și armata este serios preocupată de camuflarea depozitelor de muniții prin împădurire.

Dacă până acum luptam greu, cu tot felul de argumente, pentru a face înțeleasă utilitatea pădurii, azi ni se cere a împăduri în tempo grăbit.

Deci pueți, adică semințe, multe și de tot felul.

Până în 1930, întreaga gospodărie silvică, cu toate categoriile de proprietari de păduri, se făcea de Casa Pădurilor ; de atunci prin separația administrațiilor, Direcția Regimului Silvic a continuat această gospodărie silvică la 2/3 din pădurile Țării, cât reprezintă suprafața păduroasă a tuturor categoriilor de proprietari de păduri față de ale Statului, dar numai cu 1/3 din personalul technic al Statului.

Realizările ? Iată câteva cifre comparative pentru toate pădurile afară de ale Statului, în ultimul an al administrației comune și apoi 5 ani mai târziu dela separația celor 2 administrații.

In 1929 : s'au împădurit 6842 ha, s'au produs 32.886.000 pueți apți de plantare, s'au cultivat 146 ha. pepiniere și s'au recoltat 3900 kg. + 737 hl. semințe.

In 1935 : s'au împădurit 18.000 ha, s'au produs 87 milioane pueți, s'au cultivat 320 ha. pepiniere și s'au recoltat 62.240 kgr. + 11.743 hl. semințe.

Cerințele ameliorării terenurilor degradate, din bazinele Tisei și Dunării centrale — sorocite odată cu întregirea Țării — cât și ale celor din tot restul Regatului nou și vechi, au sporit an de an.

Acum vin să se adaoge cerinţele apărute sub biciul secetei — dar spre mulţumirea noastră — pentru puieţii necesari perdelelor de protecţie, din câmpie şi antestepă.

Ne-am mărit stăruinţele, ne-au ajutat fondurile ofensivei, a prins mult imboldul forţelor unite — chiar până la a ne socoti subordonaţi... Suntem asaltaţi cu cereri de seminţe chiar şi din afară. Casa Steiner din Viena oferă spre vânzare, cu preţuri ce desfid orice încercare de a cumpăra, dar îşi procură şi indirect, dela noi sămânţa de molid, pentru nevoile altora. Comisia pădurilor regatului unit al Marei Britanii — vezi lucrarea D-lui Ing. Ilie Demetrescu. Politica postbelică a câtorva state — ne-a cerut de probă sămânţă de molid din Transilvania şi ne întreabă ce cantităţi îi putem furniza.

Nu se poate spune că n'am evoluat, dela ghinda adusă altă dată din străinătate, la sămânţa de molid solicitată la export. Suntem siliţi a ne preţui seminţele indigene ca să le dăm şi altora.

Solidarizarea populaţiei locale, cu nevoile noastre, începe a lua fiinţă şi fapt îmbucurător, începe a recolta, din proprie iniţiativă seminţe de tot felul, oferindu-le ocoalelor silvice spre cumpărare. Colaborarea — chiar dacă pare numai un preludiu al conştiinţei silvice — se vede, se cere folosită şi cât mai stăruitor.

Avem proprietari, cari au cerut puieţi şi după ce şi-au produs singuri, în pepiniere proprii ni i-au restituit. Un început îmbucurător.

Campania de lucru în acest an, pare a se deschide mai de vreme, ca deobicei — chiar înainte de deschiderea anului (ofticei) bugetare — aşa că sămânţa intră în pământ. Dar alta se cere mereu, multă şi variată, pentru toate nevoile şi toate locurile.

Incepând cu pinul Cembra sau tisa, trecând la molid, stejar şi până la ultimul subarbust, varietatea de seminţe se impune şi se cere. Lipsa a învăţat pe mulţi să câştige bani adunând seminţe şi această înclinare a copiilor de şcoală trebue folosită, organizată şi adaptată nevoilor noastre.

Postulatul cultivării speciilor cu seminţe recoltate din regiunea respectivă, ne obligă a folosi sămânţă dela orice arbori de pe şosele şi mai ales din unele parcuri boereşti, azi vestigii de glorie apusă. In această privinţă Transilvania are destule, şi este timpul a le cerceta şi folosi stăruitor, fructificaţia.

Inceputul este greu, căci ne lipseşte adesea hotărârea, justificată prin lipsa de mici unelte sau puţină ingeniozitate, dar trebue s'o facem.

Ni se cere — mai ales de Primării din orașe de câmpie și Camere de Agricultură sau Prefecturi — mari cantități de semințe de salcâm, ce se pot recolta din salcâmi ce străjuesc drumurile din acele părți. Este o datorie a noastră să le împlinim nevoia organizând recoltarea cu școalele și îndemnul autorităților locale, căci propaganda începe prin colaborare ca să ne fie apoi folositoare.

Este drept, ne lovim de greutăți materiale, dar cu puțin suflet și ceva sacrificii personale, putem realiza lucrări frumoase, acolo unde înțelegerea localnicilor ne vine în ajutor. La Cetatea Albă, avem cea mai frumoasă pildă a acestei colaborări. Camera de Agricultură are pepinieră proprie de 93,50 ha. și un inginer silvic în Serviciul ei, pentru a-i produce pueții necesari.

Oficiul de plantarea drumurilor ne cere pueți de talie mare, iar populația satelor noastre de deal și câmpie, ne cere pueți de dud.

Anul trecut în primăvară, îndrumătorul trimis de Minister, pentru ofensiva agricolă în județul Ismail ne-a cerut telegrafic și apoi personal, 500 kg. semințe de *măr pădureț*. Pare glumă, este însă realitate trăită. De unde să luăm atâtea mere pădurețe ?

In Transilvania recoltarea seminței de molid este bine cunoscută și practicată, chiar de particulari, cari furnizează ocoalelor la prețul anterior stabilit. In vechiul regat ne este foarte greu să permanentizăm acest sistem, deși începuturile n'au lipsit, ne trebue doar continuitatea căci ne privește mai mult pe noi. Rășinoasele nu prea sunt chemate la masa bogată în îndemnuri și cu fonduri a ofensivei. Este însă datoria noastră să le chemăm, cât de curând și stăruitor, căci în munții Munteniei se pot găsi localități unde avântul tineresc — a 2 colegi, șefi de ocoale — poate să facă minuni de realizare. La isvoarele Dâmboviței și Argeșului, se găsește destul molid, iar stânele, pot fi amenajate pentru uscătorie, în vederea unei extrageri parțiale a seminței. Colegul V. Mihălcescu a încercat în 1928 în muntele Clăbucet.

Semințele de arbuști și subarbuști pentru completări de plantații, în terenuri degradate, spre a încheia masivul și evita cererile de pășune aci, sunt încă necesare.

dela câteva specii principale mult și des cerute, azi trecem la cât mai multe și mai variate semințe ca să împlinim nevoi de tot felul ale noastre și ale altora. Nu trebue neglijată nici o inițiativă nici o încercare căci în toată activitatea ocolului, asaltat azi de cererile agriculturii și horticulturii, trebue să ne rezemăm cât mai mult pe semințele recoltate de el și cât mai puțin pe cele sperate și aproape nici odată date, dela vecin.

INLOCUIREA ESENȚEI IN ARBORETELE DE SALCÂM

de Ing. I. Dăscălescu

In ajunul începerei campaniei de împăduriri, se reiau o serie de probleme, cari interesează de aproape viitorul gospodăriei noastre silvice.

Legiuirile agrare de după războiu au transformat în pășune o suprafață de peste un milion hectare pădure, și în fața acestei contribuții, generația de astăzi are obligația de a interveni în sensul ca cel puțin ce a mai rămas în patrimoniul forestier, să asigure viitorului o producție susținută.

Problemele ce se întâlnesc în refacerea pădurilor sunt destul de complexe și interesante prin importanța ce o prezintă atât din punct de vedere technic cât și economic.

Una din problemele de actualitate este și schimbarea esenței în arboretele de salcâm creiate artificial.

Se știe că imediat după război, silvicultura românească, oarecum îngrijorată de intensitatea lucrărilor reformei agrare a pornit o campanie susținută și necunoscută înainte de război, în domeniul culturei pădurilor. Lucrările au continuat din ce în ce mai activ, și în ultimul timp au ajuns să se efectueze pe suprafețe destul de întinse.

S'au plantat poieni extraperimetrale, s'au împlinit golurile existente în masive, prin plantarea poienilor interioare, s'au regenerat pe cale artificială, prin plantațiuni, parchete anuale tăiate ras, în care regenerarea naturală nu se mai putea efectua și s'au refăcut păduri întregi, cari nu mai produceau nimic sau aproape nimic. Și se lucrează și acum din ce în ce mai mult.

Dar din statisticele întocmite se constată că în lucrările de împădurirea golurilor și refacerea arboretelor degradate, esența cea mai întrebuințată a fost salcâmul.

S'a vorbit chiar de salcâmomanie, după cum în timpul din urmă se vorbește de salcâmofobie. Dacă salcâmul a putut da naștere la o manie, iar acum în urmă este trecut în cealaltă extremă, e chestiune de interpretare. Sigur este însă că salcâmul s'a impus ca esenţă de împădurire imediată faţă de pericolul exproprierilor şi mai ales faţă de graba ce se cerea în acoperirea cu o vegetaţie forestieră a unor terenuri, care au aparţinut pădurei şi care trebuiau redate ei.

Graţie rapidităţei în creştere şi culturei sale uşoare, este esenţa care la noi a contribuit la creiarea unei tradiţii, desvoltând interesul pentru cultura pădurilor, şi din acest punct de vedere trebue să-i fim recunoscători.

Nu e mai puţin adevărat însă, că nu în toate cazurile salcâmul a fost esenţa indicată. Dar nu era timp de pierdut, şi astfel salcâmul a fost utilizat pe o scară foarte întinsă, necercetându-se sau chiar neglijându-se cu desăvârşire eventualele eşecuri.

Efectele n'au întârziat să se arate. In solurile grele sau cu humus acid, în soluri prea umede sau situate în regiunea inundabilă a râurilor, sau pe soluri în cari nivelul apelor subterane este prea ridicat, salcâmul nu merge.

In special pe nisipurile sărace şi cu bobul mare, deşi în prima revoluţie arboretele de salcâm vegetează mulţumitor, până la urmă produc o decepţie. In revoluţiile următoare asemenea arborete produc prea puţin şi în cele din urmă dispar. Citâm cazul pădurilor Lacul-Sărat şi Cioara din ocolul silvic Brăila, unde în a doua revoluţie salcâmul a produs în jurul cifrei de 1½ m. c. pe an şi pe ha.

Dar chiar în soluri bogate, însă prea grele, salcâmul prin puternica sa luminare, are tendinţa de a schimba calităţile fizice ale solului, şi nu pare indicat a forma viitoarele masive.

Ca o măsură de prevedere deci, arboretele creiate cu această esenţă, însă ne la locul lor, trebuesc refăcute prin schimbarea esenţei.

La baza concepţiei noastre despre pădure stă încă ideia continuităţei prin regenerarea naturală, singura capabilă a influenţa în bine rentabilitatea, obligându-ne în acelaş timp a cultiva esenţele cele mai proprii regiunei. Deasemeni nu trebuie să se neglijeze capacitatea de nutriţie a solului, şi care nu se poate menţine prin creiarea şi păstrarea arboretelor pure de salcâm.

Tendinţa salcâmului de a schimba încet-încet acest element staţional, duce în mod logic la înlocuirea lui cu alte esenţe, capabile a se acomoda cu noua situaţie creiată.

De aci ideia arboretelor amestecate, în cari salcâmul ar reprezenta un procent important, neputându-ne dispensa complect de puterea sa de creştere şi de calităţile recunoscute ca lemn de foc sau construcţie.

In câmpia română salcâmul a ocupat locul stejarului. Cum nu-l putem considera ca un uzurpator al acestuia, îi atribuim rolul de tranziţie în care calitate a salvat o bună parte din patrimoniul nostru forestier. A fost un mijloc şi nu un scop. Şi pentru că însăşi natura oferă exemple de revenire la esenţa autochtonă, trebuie să o imităm.

In pădurea Morăreanca din ocolul silvic Gruiul, în arborete de salcâm de 5—6 ani, în urma fructificărei unor rezerve, s'au instalat numeroase seminţişuri de stejar.

Insăşi evoluţia arboretelor de salcâm, ne ajută în operaţia de înlocuire a lui. Până la vârsta de 10—12 ani, arboretele de salcâm vegetează în bune condiţiuni, când încep să se lumineze, coronamentele nu mai sunt capabile a acoperi bine solul şi acesta se înţeleneşte.

Acest moment îl considerăm oportun pentru introducerea esenţelor autochtone. Prin plantaţiuni sau chiar semănături sub masiv — după cum suntem mai aproape sau mai departe de stepă, esenţa autochtonă, în speţă stejarul — poate fi reintrodusă.

Odată plantaţia sau semănătura cu esenţa înlocuitoare reuşită, se va proceda la rărirea progresivă a arboretului de salcâm, pentru a se da lumina necesară etajului inferior.

Din motive economice salcâmul urmează a se exploata între 15—20 ani, şi în acest timp etajul inferior introdus, a avut timp suficient să se desvolte şi să se fortifice.

Adăpostul începe să nu-i mai fie necesar, ci din contra are nevoe de mai multă lumină. Lăstărirea şi drajonarea imediată a salcâmului va produce, pe lângă creiarea amestecului intim, şi formarea stărei de masiv.

Pericolul de copleşirea esenţei autochtone de către salcâm, nu prezintă gravitate ; va oferi chiar o lumină difuză, atât de necesară în cultura stejarului. Dacă lăstarii sau drajonii, — aceştia din urmă şi aşa sortiţi mai devreme sau mai târziu peirei —, vor incomoda prea mult, se va putea interveni cu operaţiuni culturale.

In felul cesta se va ajunge la un arboret, în care cel puţin 50% din esenţele autochtone vor fi reprezentate. Solul nu va mai fi expus degradărei sistematice a arboretelor pure de salcâm, va fi mai bine umbrit şi frunzişul bogat al celorlalte esenţe, va oferi prin litieră o compensare pentru substanţele nutritive acumulate de salcâm.

Obţinerea arboretelor amestecate, atât de ideale din punct de vedere cultural se va putea realiza.

Lucrări de asemenea natură au început să se execute ; e drept destul de timid, dar este un început.

Pe cale de semănătură, s'a introdus ghindă în arborete de salcâm de 10—12 ani în pădurile Brânzeasca, Morăreanca şi Deleanca din ocolul silvic Gruiul şi pădurea Slobozia din ocolul silvic Slobozia.

Semănătura a reuşit complect şi a vegetat un an în bune condiţiuni sub acoperişul uşor al salcâmului. In iarna curentă s'a extras circa 1/3 din etajul dominant ; suntem în aşteptarea rezultatului, dar putem bănui că amestecul ce se va forma va evolua cum s'a arătat mai sus.

In general esenţele ce sunt de introdus sunt indicate de tipul matern al staţiunei respective. Stejarul pedunculat în amestec cu frasin, ulm, tei, arţar, etc. este apt a înlocui salcâmul instalat în pădurile tip şleau ; cerul, gârniţa, ulmul şi arţarul tătărăsc în arboretele de salcâm creiate în solurile ocupate mai înainte de cer sau gârniţă ; în antestepă se va introduce stejarul pedunculat, ulmul, diferite acerinee, părul sălbatec, etc.; stejar pedunculat, frasin, ulm, dud, în arboretele de luncă.

Plopul de Canada se poate întrebuinţa peste tot.

Modul de introducerea esenţelor autochtone este semănătura pentru stejar şi plantaţia pentru celelalte esenţe. Cu cât înaintăm către stepa caldă se va utiliza plantaţia şi pentru stejar, semănăturile cu această esenţă în apropierea stepei sau în stepă, nefiind indicate.

In arboretele ce se creiază din nou, se poate utiliza dela început amestecul. Acesta poate fi intim sau pe grupe după regimul ce se aplică pădurei, şi anume : pentru codru, de preferat amestecul intim pe când în pădurile destinate a fi tratate în crâng simplu, amestecul se va face pe grupe de arborete cu esenţe diferite, aceasta pentrucă salcâmul se desvoltă mai bine pe suprafeţe mici sau în buchete, spre deosebire de arboretele ce ocupă mari întinderi.

In cazul crângului se prescrie salcâmului o revoluţie diferită de aceia a restului de esenţe introduse în amestec. Revoluţia pentru salcâm va fi evident mai mică.

Şi pentrucă suntem la început de campanie în lucrările de împădurire, sugerăm ocoalelor cari au arborete de salcâm creiate pe cale artificială, să încerce progresiv înlocuirea esenței, mai întâi firește pe suprafețe mici, și a urmări insistent rezultatele promițător de interesante. Deasemeni să încerce și creiarea de arborete amestecate, în care salcâmul poate reprezenta 50%.

Suntem siguri că arboretele astfel rezultate nu vor mai prezenta desavantajele arboretelor pure de salcâm.

IMPĂDURIRI IN PĂDURILE PARTICULARE

Prevederile Codului Silvic, rezultate practice și propuneri pentru viitor

de Ing. I. D. Nițescu

Prin art. 3 Cod Silvic, proprietarii particulari sunt obligați să-și asigure regenerarea pădurilor lor cu specii de valoare proprii regiunei în care sunt situate.

Art. 9 din acelaș Cod indică măsurile ce trebuesc luate față de proprietarii ce nu-și îndeplinesc obligațiunile de împădurire în termenul fixat de amenajament sau regulament de exploatare, ori dacă împădurirea s'a făcut în rele condițiuni. In acest caz Codul Silvic dă dreptul Ministerului de Agricultură și Domenii ca fără somație, punere în întârziere sau judecată, să dispună de epoca când crede de cuviință a se face împădurirea, precum și lucrările de întreținere necesare până la complecta reușită a împăduririlor în contul lor, întrebuințând pentru aceasta garanțiile consemnate conform articolului 3 Cod Silvic.

In fond exceptând Statul și proprietarii de păduri scutiți de depunerea garanțiilor în conformitate cu art. 3 Cod Silvic, restul proprietarilor sunt obligați, cu ocazia exploatării pădurilor în conf. cu amenajamentul aprobat, să depună o garanție de regenerare, la o sumă ce reprezintă echivalentul cheltuelilor lucrărilor de regenerare, ce urmează a se efectua de Stat în contul proprietarilor, în caz că aceștia nu s'ar conforma obligațiunilor ce și le-au luat prin amenajament.

Această sumă se blochează 3½—12 ani după perioada de timp necesară asigurării regenerării.

Pe lângă această sumă proprietarii, în perioada regenerării pădurilor, ca să-și asigure restituirea garanțiilor, trebue să mai suporte o serie de cheltueli suplimentare cu regenerarea pădurii, în caz că aceasta se face pe cale artificială, cu eventualele complectări, cu intervenții culturale pentru protejarea speciilor de valoare, cu o pază mai vigilentă contra pășunatului, incendiilor etc., cheltueli ce se ridică la cel puțin încă odată suma depusă drept garanție.

In fapt, în majoritatea cazurilor, proprietarul particular neavând personal technic priceput la executarea lucrărilor de regenerare sau ajutorarea arboretelor, fie din cauza prea micei întinderi a suprafeței păduroase, fie pentrucă n'a putut fi convins de utilitatea personalului technic, ori dintr'un spirit de economie rău plasat, sau nu execută deloc prevederile amenajamentului în ce privește regenerarea pădurilor, sau dacă le execută, acestea lasă foarte mult de dorit.

Rezultatul practic : agentul silvic chemat să facă recepția regenerării pădurii, găsește pădurea departe de a fi regenerată, și dacă e, uneori această regenerare constitue opera naturii, stânjenită totuși de pășunatul abuziv; încât e obligat să procedeze la executarea lucrării în contul proprietarului.

Inainte de a proceda însă la executarea lucrării, se mai dă un an de grație proprietarului spre a veni la curent cu regenerările, de formă, pentrucă în fapt nu s'a găsit proprietarul care la avertismentul dat de Regimul Silvic să ia imediat măsurile cuvenite pentru regenerarea pădurii.

Acest sistem a dus însă la dese fricțiuni între proprietari și Regimul Silvic, ceeace a condus la noi la legiuiri restrictive, acolo unde pădurea trebuia menținută cu orice preț.

Aceste noi legiuiri sunt o probă evidentă a garanțiilor insuficiente ce ni le prezintă actualul Cod Silvic, care după 26 ani de aplicare e socotit îmbătrânit și se simte nevoia de noi infuzii pentru a-i prelungi viața, până la o înlocuire totală cu o lege nouă. Dar aceste legi nu rezolvă problema decât parțial pentru o anumită categorie de păduri, rămânând o bună parte cărora să li se aplice sistemul menționat mai sus, și incomplect și incomod.

Concepțiile de politică forestieră au evoluat mult în ultimul timp, și Regimul Silvic creiat prin legea din 1910, care la acea dată era extrem de coercitiv, iar astăzi e dat ca exemplu de diferite ramuri economice, îl găsim totuși contrar concepțiilor de astăzi, când noi trecem în ochii proprietarilor de păduri, ca îndrumători ai culturii forestiere, iar nu numai ca agenți de execuție cum suntem priviți în lumina actualului Cod Silvic, și cum mai ales am înțeles să-l aplicăm până în 1930. Aceasta pentrucă de fapt până la înființarea Direcției Regimului Silvic, vechile organe ale Casei Pădurilor, chemate să aplice o lege nouă, fără a i se creia cadre suficiente pentru aplicarea ei, nu au putut îndeplini decât rolul de agenți ai poliției forestiere, dresând, când era cazul, procese de contravenție, fără a interveni să execute lucrările de regenerare, acolo unde proprietarii de păduri mai mult nu au știut decât nu au vrut să le execute.

Abia la 1931 Regimul Silvic a început să aplice partea practică a Codului Silvic, înființând pepiniere pentru producerea puieților necesari lucrărilor de împădurire și luându-și asupra-și sarcina plină de răspunderi, de a executa aceste lucrări în contul garanțiilor depuse.

Rezultatele practice ale aplicării timp de 5 ani a Codului Silvic, în ce privește împăduririle în contul garanțiilor, sunt următoarele :

1. Pentrucă Legea Contabilității Publice oprește folosirea banilor rezultați din confiscarea garanțiilor la plata lucrărilor de producția puieților și ne impune a plăti acești puieți la Stat prin consemnarea valorii lor la Administrația Financiară, la pregătirea puieților necesari lucrărilor de împădurire, trebue să folosim fondurile prevăzute în bugetul Ministerului de Domenii în acest scop. Cum aceste fonduri sunt din ce în ce mai reduse, puse la dispoziție cu mare întârziere, de multe ori după efectuarea lucrărilor, a căror plată e creditată față de lucrători cu persoana șefului de ocol, acest procedeu incomod și contrar logicei pentru care s'a încasat suma, ne pune în imposibilitate de a dispune totdeauna la timp de puieții necesari.

2. Sistemul încasării sumelor din garanții, mai ales la vânzarea efectelor, care durează 6—8 luni, ne pune în situația de a porni la executarea lucrărilor pregătitoare cu cel puțin un an înainte, pentru a putea dispune la timp de fonduri.

3. Sistemul acesta cu trecerea asupra Statului a lucrărilor de plantații, cu toate responsabilitățile ce derivă din aplicarea lui, convine proprietarilor particulari, putându-ne chiar trage la răspundere, în caz de nereușită sau dacă sumele consemnate nu sunt suficiente.

4. Garanțiile depuse corespund unor lucrări de împăduriri normale, ce se execută imediat după plantații, iar Regimul Silvic e obligat a le executa la 5—10 ani după tăere, deci în condițiuni destul

de dificile, pueţii luptând din greu cu erburile ce s'au instalat şi au înţelenit solul ce şi-a pierdut în parte proprietăţile unui bun sol forestier, iar costul lucrărilor de execuţie şi întreţinere fiind foarte ridicat şi şansele reuşitei reduse.

Deci, procedeul rezultat din aplicarea Codului Silvic în ce priveşte regenerarea, după 5 ani de aplicare în pădurile particulare, s'a dovedit greoi, nepractic şi încărcat de mari răspunderi, de care cred că nu ne-am dat perfect de bine seama, dar care poate provoca în viitor procese între Stat şi particulari.

Deaceea sunt de părere că e necesar a se veni cu un moment mai devreme, cu o lege nouă care să se încadreze politicei forestiere ce o duce Regimul Silvic astăzi şi care să ne poată asigura executarea la timp şi în bune condiţiuni a regenerării pădurilor, în spiritul art. 3 al Codului Silvic, cu specii de valoare proprii regiunii.

In acest scop îmi voi permite să fac o serie de propuneri, care le socotesc rezultate ale experienţei din ultimii 5 ani şi uneori chiar sugestii de ale proprietarilor particulari.

In cele ce voi expune mai jos voi căuta să încadrez întreaga problemă a regenerărilor, fie artificiale fie naturale, într'un nou sistem de intervenţionism al Statului, care să asigure proprietarilor particulari un regim cu sacrificii materiale mai mici ca acele ce rezultă astăzi din aplicarea Codului Silvic.

Sistemul preconizat ar împărţi pe proprietarii particulari în trei categorii şi anume :

a) Proprietari de păduri cu administraţie silvică proprie, sau cari acceptă să-şi angajeze personal technic silvic de grad inferior mediu sau superior, în raport cu suprafaţa de pădure ce o posedă, fie în folosinţă unică, sau în asociaţie cu alţi proprietari şi cari convin să-şi exploateze pădurea cu respectarea continuităţii de tăeri şi a raportului susţinut. Din personalul tehnic silvic se exclude pădurarul ce nu are pregătirea technică necesară de a aplica pădurii preceptele indicate de ştiinţa silvică. Suprafaţa minimă ce ar putea forma o unitate separată ar fi 500 ha.

Această categorie de proprietari să fie scutită de a depune garanţia de regenerare, iar personalul silvic să fie încadrat ca şi personalul dela pădurile administrate de Stat, cu drepturi la pensii. In acest scop să se întocmească un Statut al personalului la care să adere toţi proprietarii din această categorie, obligându-l a-l respecta.

Lucrările technice silvice în aceste păduri să fie executate de acest personal silvic în conformitate cu amenajamentul pădurii și pe baza unui program anual aprobat de Regimul Silvic, care se va încadra în programul anual al ocolului.

Astfel se crează acestei categorii de proprietari un privilegiu, scutirea de garanție, precum și latitudinea de a-și executa prin ajutorul personalului technic silvic ce-l are, lucrările ce se impun pentru ameliorarea arboretelor, fiind sub controlul direct al Regimului Silvic.

Neexecutarea din partea proprietarilor a recomandărilor din amenajament, precum și a programelor de lucru, ar atrage după sine anularea privilegiilor create prin această lege și trecerea acestor proprietari la categoria a III-a de mai jos.

Acest sistem ar putea stimula asocierea proprietarilor în vederea angajării personalului silvic.

b) Proprietari ale căror păduri vor fi luate sub administrația Statului și unde lucrările technice silvice se vor executa de către personalul technic al ocolului înființat special în acest scop.

In această categorie vor intra obștiile de moșneni, comunele, bisericile, școlile, administrațiile publice și instituțiile cu caracter public și privat.

Administrația acestor păduri făcându-se întocmai ca la pădurile Statului, garanția de regenerare nu-și mai are rostul.

c) Restul proprietarilor particulari, ce nu are personal technic și la cari garanția de regenerare să se transforme într'o sumă fixă la ha, care să se depună pentru acoperirea cheltuelilor reale cu regenerarea artificială, sau cu conducerea și aplicarea diferitelor regime cari asigură regenerarea naturală, precum și cu paza efectivă până la complecta regenerare a pădurei.

Sub forma aceasta se poate pe de o parte asigura aplicarea prevederilor Codului Silvic în ce privește regenerarea pădurilor, fără a mai fi necesară o garanție de regenerare, iar pentru proprietarul particular cheltueli mai mici și rezultate practice mult mai sigure.

Dealtminteri în sensul acestei a treia categorie de proprietari avem solicitări ale proprietarilor de păduri și mai ales ale exploatatorilor obligați a depune garanții de regenerare, care ne-au cerut a le asigura o pază efectivă cu toată autoritatea ce o dă un agent silvic al statului pentru a-și asigura restituirea garanției.

Pentru coordonarea activității acestor trei categorii de proprietari se poate constitui pe judeţ un comitet economic cu reprezentanţi ai proprietarilor şi cari să lucreze de comun acord cu organele silvice.

In aceste condiţiuni se poate asigura pentru toate aceste trei categorii de proprietari regenerarea şi ameliorarea arboretelor, ceeace prin aplicarea de astăzi a Codului Silvic totul se reduce la un deziderat ale cărui rezultate practice sunt departe încă de ceeace dorim să realizăm.

REGENERĂRILE ARTIFICIALE IN PĂDURILE STATULUI, IN LUMINA CIFRELOR

de Ing. Vencu Georgescu

Intensificarea lucrărilor de pepiniere, culegeri de seminţe, semănături şi plantaţiuni a început, propriu zis, din anul 1924. In acest an suprafeţele împădurite au înregistrat o majorare bruscă şi s'au menţinut la un nivel ridicat până în anul 1930 de când merg crescând. Cifrele de mai jos evidenţiază activitatea desfăşurată de organele Casei Pădurilor Statului în ce priveşte regenerarea şi refacerea pădurilor sale, pe cale artificială.

In primul deceniu de după război (1920—1929) s'a realizat:

a) Impădurirea suprafeţei de 60415 ha (Poeni, goluri şi terenuri degradate, tăeri rase, completări şi însămânţări sub masiv).

b) Semănături în pepiniere pe suprafaţa de 850 ha şi repicări pe suprafaţa de 104 ha. In total s'au semănat 157.818 kgr. seminţe forestiere, 8.754 Hl ghindă şi s'au repicat un număr de 54.179 mii pueţi.

c) Recoltarea a 322.343 kgr. seminţe de specii forestiere diferite şi a 42.470 Hl. ghindă.

Pentru toate aceste lucrări, inclusiv lucrările diverse executate, s'a întrebuinţat suma de lei 126.918.000 din care 101.651.000 sunt fonduri bugetare iar restul de lei 25.267.000 reprezintă evaluarea cedărilor de folosinţa terenului dintre rândurile de pueţi şi a zilelor de prestaţie.

In ultimii cinci ani (1930—1934), ocoalele silvice Caps. au realizat:

a) Impădurirea suprafeţei de 70.055 ha. (semănături 19.015

ha și plantațiuni 51.040 ha). In raport cu speciile întrebuințate, suprafețele împădurite se grupează astfel :

molid	alte rășinoase	stejar	salcâm	frasin	alte foiase
23.910 ha	1.467 ha	20.124 ha	20.191 ha.	1.644 ha	2.719 ha

In general, semănăturile directe s'au făcut cu stejar și molid, iar plantațiunile cu molid, salcâm și ceva stejar și frasin.

La suprafața de mai sus, împădurită cu mijloacele Statului, mai trebuesc adăugate suprafețele împădurite (9000 ha) de către Soc. exploatatoare, cu fondurile lor proprii, conform clazelor contractuale.

Valoarea acestor lucrări atinge cifra de 62.192.010 din care :

38.568.184 lei sunt fonduri bugetare

8.497.203 „ reprezintă evaluarea drepturilor de folosință și

15.109.623 „ sunt fonduri cheltuite de societățile exploatatoare.

Costul mediu unitar al împăduririlor efectuate descrește începând din anul 1930 și variază pentru semănături dela 566 lei la 241 lei de hectar, iar pentru plantațiuni dela 1260 lei la 618 lei.

b) Suprafața totală a pepinierelor cultivate însumează 2.621 ha. Semănături s'au făcut pe 1.280 ha. cu 288.150 kgr. semințe forestiere și cu 17.583 Hl. ghindă, iar repicări s'au făcut pe suprafața de 133 ha. cu 56.810 mii pueți.

Pentru lucrările de pepiniere s'au cheltuit în total 31.618.000 lei din care, fonduri bugetare sunt 31.309.000, iar restul de 309.000 lei, reprezintă evaluarea drepturilor de folosință.

Speciile cele mai cultivate sunt : molidul, iar dintre foioase stejarul, salcâmul și frasinul. In total s'au produs în acești ultimi 5 ani, 368 mil. pueți apți de plantat.

c) S'au recoltat 293.893 Kgr. semințe forestiere și 80.100 Hl. ghindă — pentru care s'au cheltuit din fonduri bugetare 9.114.000 lei și în plus 171.000 lei, evaluarea folosințelor.

Cele mai multe lucrări s'au realizat în anul 1934/935, când s'a atins cea mai mare suprafață împădurită (22.270 ha), s'au cultivat suprafețe întinse de pepiniere (842 ha) și s'au strâns cantități foarte mari de semințe forestiere (92.156 Kgr. și 42.689 Hl.).

Programele de lucru înaintate la începutul fiecărui an de către Direcțiunile regionale silvice, au fost realizate în întregime. Unele capitole de lucrări au depășit cu mult prevederile și foarte important este de menționat faptul că lucrările au fost executate, cu cheltueli foarte reduse.

După 15 ani de activitate intensă, desfășurată în domeniul regenerărei pădurilor Statului, putem afirma fără înconjur, că astăzi la Stat se împădurește în toate părțile Țării. Pretutindeni s'au înființat pepiniere, se culeg seminţe, se seamănă și se plantează.

Din punct de vedere technic și cultural, lucrările se execută din ce în ce în mai bune condițiuni, iar munca s'a organizat în așa fel, încât energiile se folosesc cu mult spor.

In viitor toată această activitate, trebue continuată și întregită.

In afară de împădurirea terenurilor destinate acestui scop, va trebui să se dea o mare extensiune lucrărilor de regenerare naturală, de refacere a arboretelor degradate cum și celor de ameliorarea terenurilor degradate.

Completarea și întreținerea semănăturilor și plantațiunilor efectuate și a arboretelor incomplet regenerate natural, transformarea semănăturilor și plantațiunilor pure în masive amestecate, asigurarea raportului susținut prin regenerarea parchetelor exploatate, sporirea speciilor prețioase, sporirea creșterilor masivelor și ameliorarea condițiunilor de creștere prin executarea la timp a operațiunilor culturale, formează tot atâtea puncte esențiale din programul general al Casei Pădurilor Statului, ce trebue executat cu multă tenacitate, în afară de lucrările curente de pepiniere și culegeri de semințe.

LUCRĂRI DE REFACEREA ZĂVOAIELOR ȘI IMPĂDURIREA PRUNDIȘURILOR ȘI TERENURILOR UMEDE ȘI MOCIRLOASE DIN LUNCA RÂURILOR ȘI A DUNĂRII

de ing. **Gr. Vasilescu**

Statul posedă în patrimoniul său numeroase terenuri ce nu produc aproape nimic pentru economia națională. Intre aceste suprafețe nevalorificate, sunt cuprinse și zăvoaele, terenurile umede și mocirloase și prundișurile din lunca râurilor și a Dunării.

O preocupare de căpetenie a silvicultorului, trebue să fie valorificarea acestor terenuri. Prundișurile, terenurile umede și inundabile, grindurile și ostroavele trebuesc împădurite, iar zăvoaele existente înnobilate, prin înlocuirea sălciilor bătrâne, rare și scorburoase, care uneori nici nu mai lăstăresc, cu specii mult mai prețioase.

Speciile cele mai indicate pentru aceste lucrări, după experiențele făcute până în prezent, sunt următoarele :

Pe terenurile înalte și neinundabile, sau unde inundațiile sunt rare și de scurtă durată, stejarul pedunculat crește în condițiuni optime. In amestec cu el merge foarte bine frasinul, ulmul, părul și acerineele. Pe terenurile mai bune, cu un sol nisipo-argilos reavăn și fertil, nucul american (Juglans nigra) are creșterii de 1.5—2.0 m. anual. El produce un lemn foarte căutat, cu calități analoage nucului românesc.

Pe terenurile mai joase, unde apa provenită din inundații stagnează mai mult timp, pueții de talie mare de Acer negundo au mari sorți de reușită. Glădița suportă foarte bine inundațiile. Deasemenea frasinul american, frasinul holotricha și Acer americana rezistă la inundații mult timp.

O esență de mare viitor, a cărei cultură a fost mult extinsă în ultimii ani de Caps, e Plopul de Canada. El se prinde ușor, crește repede și dă trunchiuri înalte și drepte, ce produc un lemn foarte căutat pentru mobilă, chibrituri, pastă de hârtie, contraplacaje, etc. In Italia această specie e întrebuințată pe o scară întinsă, pentru fabricarea lăzilor de împachetat fructe.

Plopul de Canada merge pe terenuri sărace, pe prundișuri și chiar pe sărături și pune în valoare terenuri, ce nu pot avea altă întrebuințare.

Pe terenurile joase, aninul și Fraxinus holotricha rezistă la inundații aproape ca și salcia.

Terenurile umede și mocirloase pot fi plantate cu Taxodium distichum, un conifer american, ce a dat bune rezultate și la noi.

Prin împădurirea prundișurilor și a terenurilor umede și mocirloase și prin transformarea zăvoaelor în arborete cu specii prețioase, populația locală are cantități suficiente de lemne de foc și de lucru. Se pun în valoare zeci de mii de Ha, ce azi nu produc nimic, iar economia națională se îmbogățește anual cu 80—100 milioane lei, fără să mai socotim beneficiile provenite din transportul și industrializarea lemnului.

Se consolidează malurile râurilor, care nu mai sunt măcinate și rupte de apele mari de primăvară.

Se ameliorează progresiv și se înalță solul, prin depunerea mâlului adus de ape.

Se creează în lungul râurilor perdele de protecție, ce ocrotesc câmpurile agricole, contra vânturilor uscate.

Se creează adăposturi pentru apărarea națională.

Se asigură în pădurile de baltă — după studiile întocmite de specialiști ca D-l Dr. Antipa și D-l ing. Vidrașcu — o rentabilitate de 3—4 ori mai mare decât cultura agricolă.

Astfel se redă producției terenuri ce azi nu produc nimic. E o problemă pe care Caps-ul o urmărește de câtva timp și care în caz de rezolvare definitivă, va fi un nou titlu de glorie pentru corpul silvic.

TREPTATA CONSOLIDARE A UNEI IDEI

de Prof. M. Drăcea

Puțină istorie ne relevează acest limpede și reconfortant adevăr : treptata desvoltare și consolidare, la noi, a „simțului regenerării și culturii pădurilor".

Este foarte interesant să constatăm că poporul român intră în istoria silviculturii cu îndrăzneala cu care și-a pus problema împăduririlor artificiale în nisipurile sburătoare, în Bărăgan, în Bugeac și apoi în Dobrogea și cu dârzenia valahă, cu care a urmărit timp de șapte decenii acest gând. Impăduririle cu salcâm a dunelor din Oltenia sunt o minune mondială, recunoscută ca atare întâi de străini; iar în ce privește problema împăduririi în ținuturile uscate, ne apropiem cu mijloace proprii spre o soluție care și în alte părți s'a lăsat mult timp așteptată.

Altfel au evoluat însă lucrurile în ce privește regenerarea pădurilor exploatate curent. Prea multe regenerări din lăstar ; prea mult grădinărit concentrat care „a salvat ființa pădurii", dar atât ; prea multe tăieri rase, cu suprafețe multă vreme neregenerate și apoi pierdute, în parte sau în total, pentru economia forestieră ; prea multe poieni, cari multă vreme părea că le-am pierdut, au constituit un veșnic „cui al lui Pepelea", sau ceva și mai rău, în cuprinsul pădurii.

După încordări puternice, foarte lăudabile, dar periodice și nesusținute, corpul silvic și-a găsit în sfârșit calea cea dreaptă, largă și fără hopuri în materie de regenerări, artificiale întâi, naturale ulterior, spre cultura rațională a pădurilor, și, într'un viitor apropiat, spre adevărata, intensiva și susținuta lor protecție. De aproape un deceniu și jumătate, întregul corp silvic se găsește într'o permanentă și crescândă „tensiune" — iată și o fericită aplicație a acestui cuvânt — în vederea unui înalt și unic scop : regenerarea și ameliorarea arboretelor. In declanșarea acestei mișcări, istoria cere să pronunțăm un nume : *Opran*. Ceilalți soldați devotați, mulți necunoscuți, rând pe rând au venit să-și îngroape de bună voie sufletul și puterile trupești la rădăcina pădurilor, de cari se vor bucura viitorimea.

Generația de silvicultori din ultimul deceniu și jumătate a avut intuiția că va trebui să vină cu siguranță o epocă în care poporul întreg va îmbrățișa problema regenerării și ameliorării pădurilor. Silvicultorii acestei generații au avut ceeace un american ar numi „a tremendous vision of the future". Azi, mișcarea declanșată trece peste cercul nostru de specialiști și cei ce au împins cu brutalitate tăvălugul reformei agrare, cer în cor „lemn" „pădure", „arbore", „adăpost", „protecție". Și această solicitare unanimă ne găsește în mare măsură pregătiți. Azi avem un început, și pe alocuri chiar o tare „tradiție în materie de regenerări". Silvicultorii, „cari lucrează cu revoluții lungi", cari privesc deseori în trecutul îndepărtat, în sufletul cărora trăiește zbuciumul a cel puțin două secole, au știut să privească și în viitor.

S'a făcut totul în materie de regenerări și împăduriri ? Nu ! Suntem departe de aceasta. Dar s'a făcut ceeace era mai esențial : s'a rupt puterea inerției, s'a declanșat mișcarea, s'a creiat tradiția și s'a dobândit încrederea. Și atât este suficient pentru desvoltarea ulterioară a ideii.

După aceeași metodă se pot ataca toate câmpurile noastre de activitate. Experiența ne arată că o putem face.

Forstgärten, Saaten, Pflanzungen.

Pépinières, ensemencements, plantations.

Bientôt va s'ouvrir le saison des travaux dans les pépinières, aussi que celles d'encemencements et de plantations dans les forêts.

C'est le problème du jour.

Une série de 14 articles nous donnent la possibilité de connaître l'opinion, les préocupations, les points de vue du monde forestier qui conduit et qui travaille.

On y trouve quelques appels pour une «offensive» des plantations, des courts exposés concernant l'activité sur ce domaine de quelques unités administratives, des observations sur les conditions techniques dans lesquelles ont été effectuées parfois les plantations, des conseils pour une meilleure réussite de tous ces travaux, des détails sur la qualité du matériel à planter, enfin des propositions d'ordre administratif et législatif.

CRONICA

RAPORT
asupra
CONGRESULUI NAŢIONAL AL LEMNULUI DE FOC ŞI AL CĂRBUNELUI DE LEMN, DIN NANCY,
şi asupra
COMEMORĂRII CINCANTENARULUI ŞCOALEI FORESTIERE DIN BARRES [1]).

de Ing. Insp. G-ral D. DRÂMBĂ

Primind din partea Soc. „Progresul Silvic" delegaţiunea de a participa la Congresul naţional al lemnului de foc şi al cărbunelui de lemn, din Nancy, precum şi la comemorarea cincantenarului Şcoalei forestiere din Barres şi având în acelaş timp şi din partea Şcoalei Politechnice delegaţiunea de a participa la suscitatul congres, am participat la ambele manifestări ale corpului silvic francez şi, în raportul de faţă, nu voi face decât o scurtă dare de seamă, în care mă voi sili să degajez anumite caracteristice esenţiale, din care să se poată vedea învăţămintele pe cari le comportă fiecare din ele.

Rapoartele şi moţiunile votate vor apare în dările de seamă, ale căror publicaţiuni să sperăm că nu vor întârzia.

Aşa cum a fost organizat, Congresul, la care au participat şi delegaţi din alte State, va însemna cu siguranţă o etapă în orientarea politicii forestiere metropolitane şi coloniale a Franţei, iar comemorarea cincantenarului şcoalei forestiere secundare din Barres a fost prilejul sărbătoririi cimentării legăturilor de camaraderie tradiţionale ale Corpului silvic francez, prin posibilitatea acordată, de noul decret, elevilor diplomaţi din Barres, ca să urmeze şcoala de Ape şi

---

[1]) Prezentul raport, în această factură şi extensiune, se publică potrivit hotărârii Consiliului de Administraţie, luată în conformitate cu art. 41 din statut.

Păduri din Nancy ; spre a se asigura şi mai multă unitate în serviciul forestier.

Cuprinsul acestui raport va fi deci împărţit în două capitole : primul, referitor la Congresul naţional al lemnului şi secundul, la Comemorarea Cincantenarului Şc. secundare forestiere din Barres.

I

CONGRESUL NAŢIONAL AL LEMNULUI DE FOC ŞI AL CĂRBUNELUI DE LEMN, DIN NANCY

In cursul lunii Iulie 1934 a avut loc la Nancy congresul naţional al lemnului de foc, congres organizat de *Federaţiunea naţională a lemnului,* cu concursul următoarelor instituţiuni :

1) Direcţiunea G-rală a Apelor şi Pădurilor.
2) Direcţiunea G-rală a învăţământului technic.
3) Turing Club de Franţa.
4) Automobil Club de Franţa.
5) Federaţiunea asociaţiunilor comunelor forestiere din Franţa.
6) Comitetul Pădurilor.
7) Asociaţiunea naţională a lemnului.
8) Comitetul naţional al lemnului colonial.

Ţinerea acestui congres la Nancy a fost ocazionată de Expoziţia internaţională din Estul Franţei, deschisă la Nancy. In această expoziţie locul principal l-a avut industria lemnului şi derivatelor sale ; preşedintele Comitetului executiv al Congresului fiind D-l *Didierjean,* membru al *Consiliului Naţional economic* şi *preşedinte al Federaţiei naţionale a lemnului* şi care a avut în acelaş timp un rol de căpetenie în organizarea expoziţiei.

Concursul de automobile uşoare alimentate cu gazogen.

Ca o prefaţă la această importantă manifestare, se organizase un concurs de automobile uşoare alimentate cu gazogen (gaz din lemn) terminându-se prima cursă de 500 km. cu o viteză orară medie de 88 km., executată de un automobil Panhard, ceeace a învederat că gazogenul din lemn sau din cărbune de lemn este perfect adaptabil la automobilele de turism.

Expoziția internațională din Estul Franței, dela Nancy.

Toate construcțiile și tot utilajul expoziției erau din lemn. Până și o fântână înaltă de 20 m. cu jocuri luminoase de ape, era construită din planșe de fag, poleite cu sticlă lichidă, în culorile naționale franceze, ceeace făcea unul din punctele de atracție ale expoziției.

Pavilionul propriu zis al lemnului era opera Federației Naționale a Sindicatelor de exploatări forestiere, chiristigii și industriași de lemn și atrăgea atențiunea, atât prin importanța sa technică, cât și prin aportul corporativ pe care îl reprezenta.

Era un pavilion original și elegant, susținut de stâlpi de stejar, între cari erau îmbinate panouri contraplacate și acoperite cu o arhitectură de *okume* și adăpostind în interior o colecțiune din cele mai frumoase produse ale industriei lemnului.

Se observa că fiecare din părțile componente erau construite din esență proprie pentru acea întrebuințare. Așa de ex. căpriorii din lemnul propriu pentru căpriori ; tocurile lela ferestre din lemnul propriu respectiv, vopsit sau în culoare naturală.

Acelaș lucru cu tavanele, lambriurile, parchetele, în diferite grade de lustruire și de colorit.

Apoi, dejur împrejurul pavilionului, într'un parc cu alee pitorești : o elegantă pergolă, mobilă de lemn de grădină și de parc ; mici construcții de lemn ; unelte de lemn pentru sport (schiuri, pescuit, bărci, vâsle, etc., etc.).

Intr'un alt sector al expoziției erau diferite mărci de automobile de cursă, autobuze, autocamioane, mânate toate cu gazogen.

In altă parte diferite aparate și sobe încălzite cu gazogen.

In ansamblul ei, *expoziția era o frumoasă manifestare productivă a unei Federațiuni care de mai mulți ani se străduește ca să* apere o industrie atacată în special de concurența străină și a cărei salvare stă într'o intimă legătură cu interesele pădurii franceze.

Congresul

Acest congres a avut de scop *examinarea și coordonarea tuturor chestiunilor științifice, technice și economice* cari sunt în legătură cu producțiunea și cu utilizarea lemnului de foc și a cărbunelui de lemn, în Franța și în colonii.

In cadrul economiei naționale franceze, congresul a avut de scop *organizarea apărării și randamentului pădurii franceze.*

Adunările congresului au avut loc în marea sală istorică din Nancy, numită „Salle Poirel" (de mărimea Ateneului român) în care au loc de obicei marile festivaluri şi întruniri din Capitala Lorenei.

Ziua I-a

Şedinţa inaugurală.

Şedinţa inaugurală a fost precedată de adunarea generală extraordinară a Federaţiunii naţionale a lemnului sub preşedinţia D-lui Didierjean, preşedinte activ şi membru al Consiliului naţional economic, asistat de D-l Honoré Barbier, preşedintele onorar al Federaţiunii.

La terminarea acestei prime şedinţe technice, Congresul s'a deschis sub preşedinţia D-lui M. Chaplain, Directorul G-ral al Apelor şi Pădurilor, reprezentând pe D-l Queuille, Ministrul Agriculturii, reţinut la Paris.

Printre numeroasele personalităţi prezente se remarcau :

D-nii Senatori Néron, preşedintele grupului forestier din Senat, Louis Michel, Gaston Rogé, Ulmo, Martin, Chevalier Yves le Trocquer, fost ministru ;

D-nii Deputaţi : Camille Picard, vicepreşedintele grupului forestier din Cameră, reprezentând pe D-l Sérot, preşedinte, Canonicul Poliman, André Lyautey, Courtier, Seitz ;

Apoi D-nii : Insp. G-ral de Ape şi Păduri Colomb, directorul serviciilor economice din Minist. de Agricultură ; Inspector G-ral Dussantoy, inspectorul învăţământului silvic şi secretarul general al Institutului naţional al lemnului ; Inspectorii G-rali Pastouriau, Fortunet, Magnein ;

Generalul Lemerle, preşedintele Uniunii Combustibililor şi carburanţilor naţionali ; Generalul Boucher, comandantul brigăzii a 11-a aeriană ; Charles Roux, preşedintele centrului cărbunelui şi comitetului de motorizaţiune colonială şi Larguier, directorul Uniunii Combustibililor şi carburanţilor naţionali, ambii însărcinaţi cu conferinţe de propagandă în Ministerul de Agricultură ; Decesse, preşedintele sindicatului producătorilor de cărbuni de lemn din pădure şi unul din vicepreşedinţii congresului ; Vaultrin, inspector principal de Ape şi Păduri, al doilea vicepreşedinte al congresului ; Mougin, Inspector G-ral de Ape şi Păduri, Guinier, directorul şcoalei de

Ape şi Păduri ; Vaillant, Crestin, Perrin, Ménard, profesorii şcoalei de Ape şi Păduri ; Oudin, şef la staţiunea de cercetări forestiere din Nancy şi Inspectorii de Ape şi Păduri Schaeffer, Campredon şi Rol, dela aceeaşi staţiune de cercetări ; Dufour, profesor la Sorbona, Auclair, director la serv. naţional de cercetări şi invenţiuni ; J. Nebout, secretarul general al congresului.

Printre personalităţile locale se remarcau : D-nii Emil Roblot, prefectul de Meurthe-et-Moselle ; Primul preşedinte al Tribunalului, Reiter ; Decanul baroului Gérard şi Adrien-Didion, ajutor de primar ; Brun, preşedintele Uniunii industriale ; Julien Walter, Savignac, Godfrin, Bourrel, André Hanus, Marchal, Derobe dela societatea expozanţilor din Nancy ; Roger Waleski şi Jean Cavallier, directori la furnalele înalte dela Pont-à-Mousson şi elita cercurilor industriale, comerciale, agricole şi administrative din regiunea Nancy.

Printre foarte numeroşi delegaţi din toate regiunile forestiere ale Franţei se observau :

Pentru Vosgi : D-nii Didierjean, Garène, André, Petitcolin, Bourra ;

Pentru Meusa : D-nii Nanty, Marcel et Fernand, Ober, Vannerot ;

Pentru Meurte-et-Moselle : D-nii Dumur, Vanesson, Ferrier şi aproape tot sindicatul.

Pentru l'Aube : D-nii Huot, Decesse, Stein, Laurent ;

Pentru Sena : D-nii Hirsch, Honoré Barbier şi Chemin.

Pentru Yonne : D-nii Rizier şi Lesire.

Pentru Savoia şi Savoia de sus : D-nii Marcel Piquand, Martin ;

Pentru Eure-et-Loir : D-l H. Bertin ;

Pentru Loir-et-cher : D-nii Gagnebien et Barthélemy.

Pentru Sarta : D-l Pasquier.

Din partea ţărilor streine au asistat D-nii di Capitani, delegatul Italiei ; Gh. Brodbeck, delegatul Elveţiei, şi subsemnatul reprezentând Soc. „Progresul Silvic" şi Şcoala Politechnică din Bucureşti.

Presa Technică a fost reprezentată prin următoarele reviste şi ziare :

Le Bois, les Scieries et l'Echo Forestier Réunis.
Bois et Résineux.
Bois National.

Moniteur des Scieries.
Revue internationale du Bois.
L'Immeuble et la Construction.
Bois et Forêt de l'Etat.

Privit în ansamblul său, acest congres a fost prima discuțiune publică angajată în Franța între reprezentanții comerțului și industriei lemnului, deoparte, și inginerii silvici de celalaltă parte.

Au venit toți din depărtări, din Nordul, din Vestul, din Centrul, din Sudul și din Estul Franței, ca să aducă sprijinul simpatiei și cunoștințelor lor în chestiunile forestiere.

Schimbul de vederi care a avut loc între cei interesați, a permis să se confrunte părerile și să se precizeze soluțiunile de cercetat și de realizat.

(Va urma)

UN INCEPUT DE ACȚIUNE

S'au enunțat cândva, și cu drept cuvânt, anumite rezerve și recomandațiuni cu privire la acțiunea de așa zisă propagandă silvică sau într'o exprimare mai puțin riscantă, acțiunea de difuzare a cunoștințelor în legătură cu economia forestieră.

Atât timp cât tot ceeace se întreprinde în numele unei idei se rezumă la teorii, discursuri, broșuri, etc... neînsoțite de aplicațiuni pilduitoare în domeniul vieții concrete, ideia — în cel mai bun caz — dacă nu se desfigurează, rămâne o simplă idee și nimic mai mult.

Realizarea concretă, exemplul viu, oricât de modest ar fi, revarsă în juru-i influențe puternice cari determină noui realizări.

Totdeauna înfăptuirea întreagă a unei idei, oricât de mare ar fi, își trage rădăcinile din începuturi mici, dar legate strâns de sufletul oamenilor și realităților vieții.

Despre acțiunea silvică, mai mult decât despre orice altă acțiune, se poate spune că tot ceeace se face fără suflet și în afară de realizările concrete este făcut în zadar.

In lumina acestor reflecțiuni încerc o schițare a rezultatelor activității colegilor dela Inspectoratul de Regim silvic Focșani, în cadrul «Ofensivei silvice din toamna anului 1935.

Datele de mai jos sunt extrase din «Darea de seamă asupra activității în cadrul Ofensivei silvice a Inspectoratului de Regim silvic Focșani, în toamna anului 1935».

Inspectoratul de Regim silvic Focșani cuprinde 8 județe : Putna, R.-Sărat, Bacău, Tutova, Tecuci, Covurlui, Cahul și Ismail.

Din punct de vedere forestier, acest teritoriu pune o serie întreagă de probleme, începând cu acelea pe care le ridică stepa judeţului Ismail şi terminând cu Vrancea, ţinutul cel mai variat din ţară.

Restaurarea pădurilor în teritoriul mai sus conturat, presupune împădurirea a circa 43.600 ha şi ameliorarea a circa 21.500 ha terenuri degradate.

In ipoteza unei activităţi eşalonată pe 10 ani, atingerea acestui ţel uriaş necesită 1200 ha pepiniere cu o producţie anuală de 220 milioane pueţi.

Posibilităţile de care dispune Statul — personal şi materiale — sunt departe de a corespunde unei înfăptuiri ale cărei proporţii sunt definite de cifrele de mai sus.

Totuşi, cei cari sunt frământaţi de promovarea faptei forestiere nu se opresc chiar în faţa celor mai de neînvins obstacole. Năzuinţa neclintită de a înfăptui, a deschis colegilor chemaţi să afirme geniul forestier în cel mai ingrat teren al ţării, calea succesului sigur.

Dela început, la această operă, trebuia trezită la fapte pozitive şi iniţiativa particulară.

Stimularea si strângerea într'un tot organizat a tuturor iniţiativelor particulare prin ideia conducătoare şi exemplul viu al autorităţilor este principiul pe care se sprijină activitatea începută în Inspectoratul Focşani.

Să enumerăm fazele acestui început :

Infiinţarea în comunele Vrancei a «Comitetelor de acţiune silvică», cu misiunea de a stabili legătura între populaţiune şi cei chemaţi a da concursul la refacerea regiunei.

Infiinţarea comitetelor regionale de acţiune silvică în care rolul principal îl joacă prim-pretorii.

Infiinţarea comitetelor silvice judeţene.

Antrenarea corpului didactic — primar şi secundar —, a corpului eclesiastic, a autorităţilor comunale, judeţene şi militare în acţiunea întreprinsă.

Sărbătorirea, într'un cadru deosebit, a culegerii seminţelor la Focşani (în două rânduri), Tecuci, Mărăşeşti, Odobeşti, etc. Aceste manifestări care s'au bucurat de colaborarea şcoalelor, autorităţilor civile şi militare etc. au cunoscut momente de adevărată înălţare sufletească.

Serbarea culegeriii seminţelor, care complectează pe aceea a sădirii arborilor, suntem siguri că se va generaliza pe ţară. Pentru a aprecia mişcarea de suflete creiată de reprezentanţii corpului silvic în acea parte a ţării, cităm din circulara din 5. XI. 1935 a Revizoratului şcolar Putna adresată învăţătorilor :

«Ieşiţi din cuprinsul celor patru pereţi lipsiţi de viaţă, invadaţi pădurile şi culegeţi seminţe forestiere. Circulara din 15. II. 1935 a aceluiaşi revizorat se adresează învăţătorilor cu cuvintele : «Vreau ca în această muncă să depuneţi în primul rând suflet. Aprindeţi în sufletul tuturora flacăra acestei minunate idei şi răspândiţi-o pretutindeni».

Recoltarea, păstrarea şi semănarea seminţelor s'a făcut după instrucţiunile publicate de Inspectorat.

Cantităţile ce s'au recoltat în acest prim început sunt : nuci, circa 500.000; seminţe grele 51 hl.; seminţe uşoare, 1050 kgr.; pomacee 30 kgr; arbuşti 33 kg.

Recoltării seminţelor i-a urmat înfiinţarea pepinierelor şcolare şi comunale. In cele 8 judeţe s'au înfiinţat 250 ha pepiniere. Unora din aceste pepiniere, — în Vrancea — unde acţiunea a fost mai intensă —, li s'a dat nume de eroi. Acest fapt a impresionat mult populaţiile locale. Vrâncenii din refractari cum erau, devin tot mai mult, fervenţi susţinători ai cauzei pădurilor. Vrednic de subliniat, în această ordine de idei, este gestul d-nei Chilian, care, văzând că pepiniera comunală poartă numele soţului ei — eroul V. Chilian — cedează 13 hectare din teritoriul propriu pentru pepinieră. In chestiunea înfiinţării pepinierelor, ţelul pe care vrea să-l atingă Inspectoratul de Regim silvic Focşani este ca fiecare comună să aibă pepiniera sa.

Tot în acest început de campanie, cu titlu de încercări, s'au făcut semănături în Vrancea, pe o suprafaţă de 30 ha şi s'au desfundat circa 51 ha în jud. Ismail, în vederea plantaţiunilor din primăvara anului 1936.

Activitatea întreprinsă de colegii din Inspectoratul Focşani este din cele mai promiţătoare.

Când — în jurul unei idei — creezi o adevărată mobilizare de suflete şi când exemplul faptei vii nu întârzie a se ivi, este imposibil ca să nu se ajungă la scopul urmărit.

Tot ceeace s'a făcut până acum în Inspectoratul Focşani, s'a făcut numai cu suflet.

Continuarea acţiunii — aşa cum se subliniază în concluziile dării de seamă a Inspectoratului — impune dirijarea forţelor captate. Lipsa personalului specialist este prea mult simţită. Socotim că — date fiind rezultatele obţinute până în prezent — autorităţile superioare care tot timpul au vegheat la desfăşurarea acţiunii, nu vor întârzia a pune la îndemâna Inspectoratului de Regim silvic Focşani personalul specialist de care are nevoie.

A. C. Fălciu

PADURILE ŞI LUPTA CONTRA SECETEI

La 20 Ianuarie anul acesta, a conferenţiat, la cercul de studii agronomice al Societăţii agronomilor, d-l G. Tănăsescu, directorul islazurilor comunale, despre : «Plantaţiunile pe islazuri».

După d-sa problema plantării arborilor, — nu folosesc termenul de «pom» întrebuinţat de conferenţiar, acesta având cu totul altă accepţiune, — trebue privită sub două aspecte : a) plantaţiuni de arbori în vederea creierii de masive şi b) plantaţiuni agricole pe islazuri, şosele, moşii şi loturi ţărăneşti.

De prima categorie, care urmăreşte asigurarea producţiei lemnului trebue să se ocupe — ca şi până acum — silvicultorii. De a doua, care are de scop sporirea capacităţii de producţie a islazurilor şi câmpurilor, delimitarea dintre diferitele proprietăţi şi folosirea lemnului ca bun economic accesoriu, urmează să se ocupe agronomii. Iar ca o consecinţă a acestei delimitări de domenii de activitate, d-sa crede că plantaţiunile numite agricole nu trebue să fie supuse regimului silvic, agricultorul urmând să aibă libertatea de a exploata şi face orice vrea cu plantaţiunile respective.

Nu ştim întrucât acest punct de vedere a fost împărtăşit şi de alţii din cercul agronomilor. In tot cazul, el este discutabil şi susceptibil de multe şi variate interpretări.

*

Problema împăduririlor în regiunile de stepă dela noi se discută însă în cercuri mult mai largi.

Aşa de pildă, Basarabenii, ale căror ţarine sunt pârjolite, de câţiva ani în şir, de arşiţa soarelui de vară, au organizat şi ei, în iarna aceasta, la cercul lor din Bucureşti, o serie de conferinţe privind această problemă.

Regret că nu pot să mă ocup aci de opiniunile exprimate în această privinţă de d-l Aurel Tălăşescu, un amic al pădurilor şi convins de necesitatea perdelelor de păduri în stepă ; întrucât nu am fost la conferinţa d-sale.

In schimb, am avut prilejul să ascult pe *d-l E. Oteteleşanu,* directorul Institutului Meteorologic Central, care a vorbit la acelaş cerc, despre : *«Influenţa pădurilor asupra climei şi seceta».*

Cunoşteam încă din vremea când i-am fost elev în Şcoala de Silvicultură părerile d-sale asupra legăturilor care ar exista între prezenţa pădurilor şi climă, aşa că am fost curios să aflu dacă se menţine sau nu la acelaşi punct de vedere de atunci. Şi în adevăr, d-sa nu s'a desminţit : Pădurea nu poate influenţa cu prea mult asupra factorilor cari constituesc clima unei regiuni. In această privinţă d-sa distinge : macro-clima şi micro-clima. Prima este determinată de condiţiunile generale de pe glob. Cea de a doua se limitează la porţiuni mici, fiind influenţată de condiţiunile locale. Pădurea are micro-clima ei. Pădurea însă nu are o prea mare influenţă practică asupra macro-climei. Bazându-se pe o serie de cercetări şi observaţiuni făcute la epoci şi ţări diferite, d-sa examinează apoi fiecare din factorii care constituesc clima unei regiuni. Partea din câmpia noastră bântuită de secetă face corp cu imensa stepă rusească, ale cărei condiţiuni climaterice sunt determinate de fenomene ce scapă puterii noastre de acţiune. In stepă pădurea, nu numai că nu influenţează asupra precipitaţiunilor ci, ceva mai mult, secătueşte solul prin cantitatea mare de apă pe care o evaporă.

Deşi, atunci când a examinat influenţa pădurii asupra vântului, d-sa i-a recunoscut un anumit rol, n'a văzut totuşi în acesta mijlocul practic, eficace şi cel dintâiu pentru a fi folosit în lupta contra secetei. Aci este punctul cel mai vulnerabil din conferinţa d-lui Oteteleşanu. Deaceea, atunci când preconizează măsurile de luptă (fără ca să ignoreze complet perdelele de păduri, pe care le vede înguste) d-sa pune centrul de greutate pe cu totul alte mijloace şi anume : 1. Irigaţia, cu condiţia ca ea să nu coste prea mult şi să se facă pe suprafeţe mici. Debitul insuficient al râurilor noastre în timpul verii nu permite să ne gândim la irigaţii pe suprafeţe mari. 2. Agricultura să fie în aşa fel îndrumată încât să utilizeze cât mai raţional cei 150—160 mm. de apă ce mai rămâne la dispoziţia ei din totalul de precipitaţiuni căzute. In această privinţă urmează să se mobilizeze bine solul, să se distrugă buruenile, să se dea preferinţă culturilor de plante prăşitoare, industriale, medicinale.

Ca ultim argument, sfătuind să nu se purceadă la lucrări de împădurire în stil mare, care ar duce la cheltueli costisitoare, d-sa aminteşte un fenomen meteorologic. Deşi, în liniile sale mari, clima nu se schimbă, ea este însă supusă la anumite fluctuaţiuni periodice. După socotelile d-sale, actualmente ne-am găsi la sfârşitul unei perioade de secetă. In curând trebue să intrăm într'alta de umiditate.

Nu toată lumea însă a împărtăşit vederile d-lui Oteteleşanu. Conferinţa fiind urmată de discuţii, publicul ascultător a putut să afle păreri cu totul opuse celor ale d-sale.

Categoric protivnici au fost d-nii Filipescu şi Tălăşescu.

Părerile conferenţiarului s'au adăugat şi acelea ale d-lui Ghimpu, care pe lângă nişte citate protivnice pădurii, luate din nu ştiu ce autori ruşi, a citit şi câteva pasagii dintr'o broşură a d-lui Florov dela Chişinău, din care rezultă că lumea dela noi se lasă convinsă de idei greşite asupra influenţii pădurii, care în fond n'ar avea niciun rol determinant asupra climei.

La discuţie a luat parte şi colegul nostru d-l M. Petcuţ. D-sa a ştiut însă să puie în evidenţă influenţa pădurilor asupra efectului vântului, evaporaţiei şi cantităţii de precipitaţiuni şi să arate cât de eficace pot fi perdelele de pădure în stepă în legătură cu producţia agricolă. Scurta d-sale argumentare a avut darul să lumineze pe acei din sală care, în urma atâtor păreri contradictorii, nu ştiau ce să mai creadă. Dar ceva mai mult, d-l Petcuţ a reuşit să ralieze la punctul său de vedere şi pe cei ce până atunci fusese protivnici. D-l Ghimpu a ţinut chiar să arate că şi d-sa a exprimat aceleaşi idei într'o şedinţă precedentă a Cercului, dar că este împotriva plantărilor masive.

*

D-l Petcuţ n'a putut însă spune prea mult în această privinţă folosind calea unei discuţii de completare sau de precizare la conferinţa altuia. In schimb, o săptămână mai târziu, a ţinut şi d-sa o conferinţă, la Cercul nostru de studii, tratând : *«Problema perdelelor de protecţie în regiunile uscate»*.

D-sa şi-a propus să răspundă la următoarele trei întrebări :

1) Poate pădurea (şi în ce măsură) să înlăture sau să micşoreze urmările dezastroase ale secetei ?

2) Ce condiţii trebue să îndeplinească ca să poată fi eficace ?

3) Cum trebue făcută ?

Pentru a putea răspunde la prima întrebare, d-sa arată că ne stau la dispoziţie 3 căi de informaţie : intuiţia maselor, adevărurile istorice şi cercetările metodice. Trecând uşor peste primele două isvoare de informaţie care şi ele pot face dovezi concludente, d-sa se opreşte asupra cercetărilor făcute în diferite ţări, din analiza cărora ajunge să scoată în relief ideia că influenţa pădurii asupra climei în general şi în special asupra precipitaţiunilor este mult mai simţită în ţinuturile calde şi în stepa caldă. Faptul că pădurea îşi creiază o climă a ei a făcut pe Ruşi să caute mijloacele de a putea pune în sprijinul agriculturei clima aceasta din interiorul pădurii. Aceasta i-a condus la ideia încadrării terenurilor agricole între perdele de pădure. Expune apoi rezultatele cercetărilor meticuloase făcute de Ruşi, în timp de zeci de ani, în stepele lor. Aceste rezultate sunt concludente.

Perdelele de păduri sunt un obstacol împotriva vânturilor, micşorându-le puterea şi preîntâmpinând acţiunea dăunătoare pe care o are asupra degradării solului şi asupra vegetaţiei. Ele înlătură spulberarea zăpezii, şi o obligă să se depună pe pământ în mod mai mult sau mai puţin uniform. Ceva mai mult, perdelele de pădure influenţează direct şi asupra mediului înconjurător: temperatură, umiditate, precipitaţiuni, vegetaţie. Dovada că benzile de pădure creiază acest mediu mai favorabil o găsim în faptul că atât sub aceste benzi cât şi în spaţiile dintre ele solul este într'un stadiu mult mai evoluat decât în stepa deschisă. Tumin, urmărind comparativ caracterele solului sub benzile de pădure, între benzi şi în stepa fără perdele de pădure, ajunge să constate următoarele:

a) In stepa fără perdele, solul este uniform ca formaţie: 100% cernoziom obişnuit de natură argiloasă; în aceiaşi stepă, însă în micro-depresiuni, pe lângă cernoziom (27%), mai găseşte — datorită acţiunii de spălare a apei mai abundentă în aceste micro-depresiuni — cernoziom de tranziţie (57%) şi cernoziom spălat (14,5%).

b) sub benzile de pădure găseşte cernoziom spălat, cernoziom de tranziţie (48,5%) şi cernoziom obişnuit (28,3%).

c) chiar şi între benzile de pădure genurile de cernoziom sunt de un ordin mai evoluat, faţă de cele din stepa deschisă.

O altă dovadă a regimului mai favorabil dintre benzi creiat de prezenţa pădurii, o constitue procentul mai mare de humus. Aceasta se datoreşte genului superior de cernoziom dintre ele. Dar chiar dacă ar fi acelaşi gen de cernoziom, între benzile de pădure humusul se găseşte într'o proporţie mai mare. Ori, este ştiut că formarea şi răspândirea humusului în diferitele orizonturi ale solului este în strânsă legătură cu cantitatea de rădăcini ce se desvoltă acolo şi cu condiţiile de umiditate. Cantitatea mare de rădăcini probează odată mai mult că mediul a fost mai favorabil.

S'a mai constatat apoi că şi precipitaţiunile sporesc. Intre benzile de pădure, aceleaşi cercetări au dovedit că suma precipitaţiunilor căzute (439,6 mm) a fost cu 14,2% mai mare decât în stepa deschisă.

O influenţă şi mai hotărîtoare au benzile asupra evaporaţiei. Aceasta a fost mult mai redusă în toate sezoanele anului, marcând o scădere de: 21% iarna, 40% primăvara, 45% vara, 32% toamna, faţă de stepa deschisă. Diferenţa ne apare şi mai evidentă dacă comparăm cifrele absolute. Aşa de exemplu la o evaporaţie de 400,2 mm în stepa deschisă în timpul verii, în stepa dintre benzi corespunde numai o evaporaţie de 276,4 mm. Cât de hotărîtoare este această reducere de evaporaţie, putem s'o vedem dacă ţinem seama de cercetările lui Wiesner, care dovedesc că o plantă evaporează de 40 ori mai puţin pe timp de calm, decât atunci când bate vântul.

Benzile de pădure influenţează şi asupra umidităţii aerului.

Când este vorba de îngheţ, acesta este mai simţit în stepa deschisă, decât între benzi.

Insfârşit, ca o încoronare a tuturor acestor efecte binefăcătoare, producţia la ha. diferă. In anii secetoşi recolta în stepa dintre benzi a fost de 3—4 ori mai mare decât în stepa deschisă. In anii mijlocii, recolta din stepa cu pădure a fost numai cu 20—30% mai mare decât în stepa deschisă.

In felul acesta s'a dovedit cu prisosinţă că mediul în stepa dintre benzi s'a schimbat simţitor şi în sens favorabil din punct de vedere agricol.

Trecând apoi la technica executării acestor perdele, conferenţiarul a arătat că nu este chiar aşa de simplă. Pentru a putea avea maximum de eficacitate, perdelele trebue să aibă o anumită direcţie, lăţime, distanţă între ele, înălţime şi desime (consistenţă). Astfel, perdelele exterioare, numite de apărare sau de protecţie trebue să fie aşezate perpendicular pe direcţia vânturilor dominante, fiind depărtate între ele de 600—800 m şi late de 20—100 m. Cele interioare, numite de acumulare, se pun la distanţe mai mici, la 200—400 m, dar pot fi mai înguste, de 20—40 m. In nici-un caz însă lăţimea perdelelor nu trebue să fie mai mică de 10—15 m. Perdelele de acumulare nu trebue să fie continue ci întrerupte pentru a circula aerul. S'a constat că şi înălţimea are o importanţă deosebită. Astfel, o plantaţie care avea 3 m. înălţime a acumulat 1,10 m. zăpadă, pe când alta, care avea 0,70 m. înălţime, a acumulat numai 0,45—0,50 m. In ce priveşte desimea, cu cât perdelele sunt mai dese cu atât sunt mai binefăcătoare. Pentru aceasta se recomandă un amestec de specii, având ca specie de bază stejarul, arborele cel mai indicat pentru stepă. D-sa înşiră apoi şi celelalte specii care ar mai putea merge în stepă, arătând pentru fiecare exigenţele, de care trebue să ţinem seama : Pinul, salcâmul, frasinul, plopul, ulmul, arţarul, jugastrul, etc.

Aceste perdele urmează să prezinte patru etaje de vegetaţie : specii de bază (stejarul, salcâmul, plopul), specii de activarea creşterilor (frasinul, ulmul), specii de elagare (arţarul, jugastrul) şi arbuştii care să împiedice acoperirea solului cu burueni. In plus, un cordon de arbuşti trebue să înlăture penetrarea vegetaţiei de stepă şi accesul vitelor. In anumite împrejurări frasinul şi ulmul pot să lipsească, dar în aceste cazuri jugastrul şi arţarul îndeplinesc atât rolul de activare cât şi pe cel de elagare.

Conferinţa d-lui Petcuţ atât de documentată şi convingătoare asupra rolului mare pe care-l pot avea plantaţiile în stepă, ne-a mai dus între altele şi la concluzia că ele nu pot fi considerate şi tratate ca arbori izolaţi. Ele alcătuesc un tot indivizibil, ca şi pădurea, urmând a fi conduse după aceleaşi legi ca şi pădurea.

Vânătoare.

Hotărît lucru, când pui mâna şi deschizi tânăra revistă cinegetică «Carpaţii» dela Cluj, nu se poate să nu găseşti ceva care să nu te intereseze, să nu te îndemne s'o citeşti, ceea ce nu prea se întâmplă cu alte reviste asemănătoare din ţară.

In fruntea numărului prim din anul acesta, d-l Ionel Pop, directorul revistei, sub titlul : «In a doua etapă», arată care ar trebui să fie preocupările oficialităţii în materie de vânătoare, începând din anul acesta care, după 15 ani de aplicare a legii vânătoarei, trebue să încheie prima etapă, aceia a organizării poliţieneşti.

Fără ca să se neglijeze această latură, d-sa socotește însă că autoritățile noastre vânătorești trebue «să se ridice la un punct de privire mai înalt, de unde «pot observa nu numai detaliile unui strâmt câmp, ci ansamblul larg al vânătoarei din întreagă țara». Și d-sa începe să înșire ceea ce ar trebui să preocupe pe conducători : protejarea caprei negre, selecționarea cerbilor și căprioarelor, chestiunea densității vânatului în cuprinsul țării. In legătură cu această din urmă latură a problemei, d-sa constată — ținând seamă de caracteristicile fiecărei regiuni — că sunt părți din țară unde lipsa unor anumite soiuri de vânat este inexplicabilă. De aici conchide că «aceste mari deosebiri denotă o lipsă de diriguire centrală». Și continuând, adaugă : Trebue ca oficialitatea «să pornească acțiuni de largă anvergură pentru popularea sau repopularea terenurilor sărace». Aici însă se cere un efort comun, pornit simultan, încurajat, dirijat, susținut, lucru pe care nu-l poate face particularul ci statul. Arată apoi că trebue să se facă colonizări, nu cu mufloni, marmote și capre de piatră, experiențe «de lux» care trebesc lăsate în seama «amatorilor», ci colonizări de specii indigene. In această privință pomenește acea gingașă pasăre care este Cocoșul de mesteacăn. Nu uită nici zimbrul.

Trecând apoi la o a doua categorie de probleme, arată necesitatea unei organizări serioase a vânătoarei turistice, căci streinii nu pot fi chemați la noi cu vorbe goale. Trebue să găsească locuri unde să vâneze. Ori, în această privință, în țara românească, care-i raiul vânatului, statul nu are un teritoriu al lui unde să poată să invite un strein. Această lipsă trebue împlinită. Insfârșit, mai emite ideia înființării cooperativelor de vânătoare, pentru procurarea, în mod convenabil, a armelor și munițiilor și pentru desvoltarea blănurilor și trofeelor, evitând, în felul acesta intermediarii.

Insă toate acestea sunt lucruri care nu pot fi făcute de Serviciul Vânătoarei în actuala lui formație — o spune autorul articolului — ci trebuesc elemente noui, de specialitate — nu de birou — energice, harnice, care să facă posibilă ducerea la bun sfârșit a marilor probleme ce se pun. Și d-sa pomenește numele colegului nostru inginer silvic Aurel Comșa, azi utilizat pentru cercetări științifice în Canada. Să-l chemăm în țară și să-l punem la treabă.

N'aș putea să trec la alt număr al revistei, fără ca să pomenesc de articolul d-lui Dionisie Lințea, cunoscutul ornitolog dela Timișoara, care scrie rânduri de apărare la adresa unor pasări pe care vânătorii s'au obișnuit a le considera «răpitoare». D-sa ia, spre pildă, cazul Ciufului de câmp sau Ciuful de baltă (Asio flemens flammeus Pontop, vel Asio accipitrius Pall.) care constitue pentru mulți «vânători pasionați» obiect de tragere la țintă. Din observațiile d-sale însă, această pasăre se hrănește mai ales cu șoareci de câmp. Deci să nu o mai împușcăm.

Tot așa de atrăgător se prezintă și numărul pe Februarie. Iată-l pe d-l Botezat dela Cernăuți făcând o serie de observații foarte interesante asupra epocei mugetului Cerbilor la noi în Carpați. In general, spune autorul, în această privință este greu să se stabilească reguli. «Totul atârnă în mare parte de teren, de caracterul pădurii, felul exploatărilor silvice, tolerarea braconajului ș. a.». D-sa își bazează această concluzie pe observațiuni proprii făcute în Bucovina, unde din cauza exploatărilor intensive din păduri cerbul a devenit tăcut și nocturn. «In timpul goanei aproape nu se aud răgând decât numai cerbi bătrâni și capitali ; dar și aceștia în felul lor rezervat, rar și neregulat». Mugetul cerbilor depinde de liniștea în pădure. D-sa se leagă și de problema obținerii a cât mai multe exemplare frumoase, adăogând că este timpul ca oficialitatea să urmărească cu privire la vânătoare «o politică înțeleaptă și bine cumpănită din toate «punctele de vedere, iar nu numai cel al exploatărilor mai mult sau mai puțin singurite». In această ordine de idei, autorul articolului adaogă că unele localități sunt binecuvântate, grație zelului deținătorilor dar «mare parte excelează prin absența lui». Ajunge prin aceasta la necesitatea unei «colaborări armo- «nioase a silviculturei cu vânătoarea, armonizarea intereselor silviculturii cu «cele vânătorești». Căci, dacă astăzi avem un număr restrâns de cerbi capitali, aceasta se datorește și «lipsei de colaborare armonioasă și serioasă dintre vână- «toare și silvicultură, procedura rațională fiind cultura pădurii paralel cu cea a «vânatului, constituind ambii factori un bun public». Da, domnule profesor, dar cum se poate face cultură paralelă, atunci când hățurile nu se găsesc în mâinile unui singur conducător, ci la doi ?

Trecem cu strângere de inimă asupra articolului d-lui C. Roseti Bălănescu intitulat : Gârlițe de toamnă și cel scris de d-l I. Stoichița despre mugetul din Decembrie al cerbilor, ca să ne oprim, o clipă, asupra articolului «Jandarmeria de vânătoare» datorit d-lui Filipovici (să mă ierte că eu nu pot să-i scriu numele cu ortografia din revistă). Fără ca să conteste calitatea jandarmeriei de vânătoare, crede că numai atunci poate aduce maximum de foloase, când ar fi pusă sub ordinele directe ale organelor vânătorești. Numai astfel este cu putință o colaborare armonioasă și ca urmare o executare promtă și fără pierdere de timp. «Căci numai persoane cunoscătoare ale legilor și ordinelor de proteguire «a vânatului pot pătrunde toate problemele și cerințele actuale și numai specia- «liști instruiți, având experiență și pasiune vânătorească, pot executa în mod «eficace această lege».

Și în această privință a jandarmeriei de vânătoare, subscriitorul acestor rânduri are păreri oarecum diferite de cele ale diferiților autori ce s'au pronunțat deja. Dar despre aceasta se va scri altădată.

At. Haralamb.

CONFERINȚE.

Bogății irosite.

D-l *Prof. univ. Ioan Simionescu* a ținut *Duminecă 23 II.* la *Ateneul Român* o interesantă conferință cu titlul de mai sus, atacând pe rând problemele vitale ce se pun economiei naționale : agricultura — slaba producție la ha, neselecționarea, — pierderea debușeelor externe fiind prima gravă consecință a acestui fapt ; la fel în ramura zootehnică, viticolă și pomicolă. Subsolul, prin secătuirea rezervelor noastre de petrol, trebue să ne alarmeze.

Iar în ce privește pădurile, bogăția forestieră a României întregite, distinsul conferențiar a spus textual :

— Avem păduri, dar le tăem cu nemiluita. Statul însuși dă exemplul împărţind până 'n 1928 peste 1 milion hectare pentru islazuri, care nu e altceva decât înlocuirea pădurilor cu ponoare şi transformarea Vrancei în Sahara !

Am ajuns a 14-a ţară în privinţa pădurilor, fiind subîmpădurită ; şi Bulgaria are mai mult decât noi.

Specialiştii silvici spun că, în 15 ani vom importa lemnul de brad şi de stejar, dacă devastatoarele exploatări continuă în acelaş ritm accelerat. N'avem decât 9 ha păduri de brad la suta de locuitori, fiind dintre ţările cele mai sărace în brădet (răşinoase), puţinele rezerve ce mai avem sunt de fag nu prea rentabil, ori situate în locuri greu accesibile şi cerând mari investiţii.

Acestea revin ca un leit motiv în toate conferinţele şi slovele d-lui profesor Simionescu, — membru de onoare şi atât de activ al Societăţii «Progresul Silvic», care nu a condamnat atât încetineala progresului nostru, cât — lipsa de continuitate şi metodă.

Potenţialul românesc neutilizat.

Duminecă 16 Febr., D-l Prof. Mihail Manoilescu, a inaugurat la Fundaţia Carol, ciclul conferinţelor AGIR.

Preşedintele Asociaţiei G-le a Inginerilor din România, prin conferinţa inspirată, cu sugestivul titlu de mai sus, — a fixat axele directoare în sectorul tehnic al economiei noastre, arătând lacunele actuale şi remediile posibile.

După ce a persiflat lipsa de interes atât a presei, cât şi a oamenilor politici, faţă de adevărata politică naţională, rămânând parcă surzi la tot ce e menit a trezi dinamismul etnic şi stimula forţele creatoare ale acestui neam, D-l Manoilescu, a arătat ce înseamnă «potenţialul» pentru ingineri ; el constă în transformarea posibilităţilor în realităţi, învingerea rezistenţelor progresive, chiar ale legilor biologice naturale, şi trebuie să constitue o culme şi un ideal pentru noi.

D-l Manoilescu a analizat pe rând : Agricultura, primitivă încă, reprezentând atâta pierdere pentru economia naţională, politicianizarea ei şi a cooperaţiei şi drama inginerului agronom.

La capitolul pădurilor şi drama noastră a silvicultorilor, conferenţiarul a spus că păcatul nostru este că prea suntem legaţi de acea dogmă a «raportului susţinut» sau «posibilităţilor anuale», căzând într'o psihoză colectivă şi conservatorism exagerat.

Insă, d-sa îşi explică această atitudine a corpului silvic, şi nu numai că o scuză, dar o elogiază, — aceasta fiind legimată de neaplicarea strictă a legilor, de abuzul factorului «politic» şi al societăţilor de exploatare, de streini şi cooperative, cari nu au în vedere ca regenerările să meargă paralel cu tăerile.

Faptul e grav, întrucât în dauna avizelor specialiştilor, abuzurile continuă graţie celor ce azi sunt în guvern, iar mâine sunt în consiliile de administraţie ale diferitelor societăţi !

Un adevăr, pe care noi silvicultorii îl trăim aevea.

D-l Manoilescu a atacat apoi toate sursele de energie : gaz metan, căderile de apă, petrolul şi devastarea soc. petrolifere care sunt «stat în stat»; defectuositatea aparatului circulator : drumuri primitive şi căi ferate neelectrificate, rămase de decenii în acelaş stadiu !

Potenţialul omenesc este cel mai irosit ; nimeni nu e la locul cuvenit, streinii au luat locul autohtonilor ; forţele naţiunii nu funcţionează normal ; e un viciu profund organic, ce tinde spre anarhizare, în locul acelei febre a mândriei şi entuziasmului naţional dornice de depăşire.

Tehnica nefiind un domeniu internaţional, trebue să afirme geniul neamului, specificul naţional, păstrându-se tradiţiile şi acel suflet colectiv. Potenţialul românesc neutilizat este enorm; noi încă nu am găsit măcar drumul de urmat pentru a da curs imaginaţiei şi energiei încă lantente, afirmând geniul artistic şi tehnic al acestui neam, în opere durabile şi mari, cari să reflecteze firea poporului românesc.

*

Iată două conferinţe, coincizând în timp şi ca fond, — ale Profesorilor I. Simionescu şi M. Manoilescu, — prieteni ai pădurilor, cari trag energic «semnalele de alarmă» pe care oficialitatea şi naţia sunt datoare să le audă, mai mult chiar decât avizele ori protestările vane ale silvicultorilor şi celorlalţi tehnicieni.

Cezar Cristea

INSEMNĂRI

Pavajele de lemn.

Din Cehoslovacia. Ziarele aduc vestea unor încercări de pavare cu lemn a şoselelor, cari au dat excelente rezultate. Inginerii, prin experienţele din Moravia de Nord au vrut să stabilească rezistenţa lemnului atât la condiţiunile climaterice, — cât şi la traficul de diverse categorii al vehiculelor grele, camioane sau cu tracţiune animală.

Concluziile au fost mai mult decât satisfăcătoare, lemnul dovedind calităţi superioare în ce priveşte elasticitatea, trăinicia, (mai ales când e impregnat, total, ori parţial); e puţin prielnic la formarea prafului şi noroiului, nu măreşte zgomotul.

In consecinţă, s'a decis construirea unui mare număr de şosele pavate cu lemn, în regiunea munţilor Beskizi.

S'a dovedit însă că pavajele de lemn se îmbibă cu yperită şi substanţe toxice şi nu pot fi desinfectate. In acest caz ele trebue să fie distruse. Din această cauză, în unele regiuni din Urali, sistemul de pavare cu lemn a fost părăsit.

Faptul merită studiat de specialiştii civili şi militari, în colaborare.

Stuful Deltei Dunării.

O mare fabrică de celuloză din Anglia a comandat în România mari cantităţi de stuf necesare ca materie primă la fabricarea hârtiei mătăsoase.

Primul transport de 2000 tone stuf din Delta Dunării, a şi fost de curând exportat, dela Sulina, pe vaporul «Bucegi», cu destinaţia Anglia.

Faptul ar trebui să ne dea de gândit şi pentru întemeierea unei industrii similare la noi în ţară, contribuind la valorificarea unei imense bogăţii, azi părăduită, folosind şi culturei — prin ameliorarea şi ieftenirea hârtiei, şi totodată cruţând pădurile de răşinoase, care furnizau celuloza până acum, cu anumitele «monopoluri» (trusturi).

Problema s'a mai pus la noi, atacând-o şi colegul Ing. *Grig. Vasilescu.*

C. C.

RECENZII

Die Natürliche Verbreitung der Lärche in den Ostalpen. Ein Beitrag zur Ableitung der Standortsansprüche der Lärche, de *Leo Tschermak.* (Răspândirea naturală a laricei în Alpii răsăriteni. O contribuţie pentru deducerea exigenţelor staţionale ale laricei). Din comunicările Institutului austriac de cercetări forestiere. Caietul 43, 361 pagini format octav mare, 60 fotografii în text şi o hartă. Viena, Editura Julius Springer, 1935.

Prin apariţia volumului de faţă, lucrările institutului de cercetări forestiere al Austriei s'au îmbogăţia cu încă una excelentă. De asemenea literaturei referitoare la biologia speciilor, i se adaugă o piatră preţioasă, pentru care d-l Tschermak merită toată recunoştinţa noastră.

Asupra laricei s'a scris mult şi variat. Ea a dat naştere la polemici, şi a făcut obiectul a multe cercetări ştiinţifice, începând cu Cieslar, Engler, Burgher, Münch... etc. Şi seria cercetărilor va continua să sporească fiind încă multe chestiuni neclare.

Cu această contribuţie, pe care o aduce d-l Tschermak, se dă la lumină o mulţime de date importante asupra răspândirei laricei în Alpii estici şi asupra factorilor ecologici. Când se va găsi cercetătorul, care să fixeze condiţiunile în care vegetează laricea în Carpaţi şi Sudeţi, atunci vom putea să fim lămuriţi asupra multor puncte din biologia acestei specii ce astăzi sunt încă obscure. Este suficient să amintesc în legătură cu anumite controverse ivite în jurul exigenţelor laricei, polemica ce autorul a avut cu R. Lang, profesorul de soluri dela Universitatea din München. Polemica s'a născut în urma afirmaţiei lui Lang că laricei îi place să trăiască în locuri mai reci. Mare controversă este de asemenea în ce priveşte calităţile forestiere ale laricei din Alpi faţă de cea din Sudeţi; mulţi atribuind laricei din Sudeţi calităţi superioare. In consecinţă, toţi aceştia nu mai recomandă să se cultive laricea din Alpi. Şi 'n această controversă, d-l Tschermak a căutat să aducă câteva dovezi spre a arăta contrariul.

Lucrarea se compune din două părţi mari. Prima, care este şi cea mai mare, cuprinde răspândirea laricei pe ţări; e vorba de ţările din care se compune statul federativ austriac. Partea aceasta constitue materialul de bază pentru partea a doua a lucrărei, destinată să sintetizeze datele relative la factorii ecologici; sau, mai exact la deducerea axigenţelor staţionale ale laricei.

Cu o mulţime de detalii, autorul a căutat să fixeze pe ţări răspândirea laricei. Pentru fiecare ţară s'a preocupat să stabilească următoarele puncte: răspândirea orizontală, răspândirea verticală, condiţiunile ecologice, comparaţiune între răspândirea fagului şi alte specii lemnoase, dovezile care ne arată originalitatea răspândirii laricei în aceste locuri, speciile cu care se amestecă, tipurile de păduri ce formează, longevitatea la care ajunge, şi 'n fine, culturile cu larice în afară de aria naturală de vegetaţie.

La analizarea răspândirei laricei, pentru partea italiană a Alpilor estici, a avut colaborarea d-lui Fenaroli dela Staţiunea de cercetări forestiere din Italia. N'a fost neglijată nici partea ce cade în Jugoslavia a Alpilor răsăriteni.

Stabilirea ariei de vegetaţie naturală a laricei s'a făcut pe cale de anchetă (chestionar), cu concursul personalului silvic, şi prin descinderi la faţa locului, acolo unde a fost nevoie. Autorul a fost mult ajutat în această grea lucrare de experienţa d-sale în domeniul răspândirei speciilor. Cu câţiva ani înainte, d-l Tschermak a dat la lumină o importantă lucrare asupra răspândirei fagului în Austria, în care se lămureşte chestiunea pentru ce fagul preferă soluri calcaroase.

De asemenea în cercetările asupra răspândirei nu s'a neglijat nici metoda de cercetare arhivistică. Cu ajutorul datelor găsite în archivele serviciilor silvice, şi a documentelor vechi, s'a determinat locurile şi timpul când s'a introdus în cultură laricea.

In peste 200 pagini se discută datele culese prin metodele arătate.

Foarte importante sunt concluziile la care ajunge autorul relativ la exigenţele staţionale ale laricei. Voi da, în rezumat, aceste concluzi :

In Alpii estici, laricea ocupă mai cu seamă acele părţi unde condiţiile de căldură au un caracter continental, de aceea şi răspândirea cea mai mare a laricei se află în partea interioară a Alpilor. Aci verile sunt mai calde iar iernile mai reci.

Nu este just să credem că laricea preferă anumite roci. Astfel, cum reese din răspândirea ei în Alpii estici, laricea se află pe rocile cele mai diferite. Nu se poate spune că-i place calcarul, sau, că preferă rocile cristaline. ,

Solurile ce-i convin mai bine laricei sunt cele profunde, sau mai puţin profunde, afânate, argiloase şi argilo-nisipoase. Nu suportă solurile umede şi tasate. Vegetează bine pe solurile acide, neutre şi alcaline, în privinţa aceasta nu are o preferinţă ; chiar la o aciditate de Ph = 8, s'a găsit înălţimi până la 35 m.

Credem că pentru cultura laricei, care actualmente este destul de neglijată, lucrarea d-lui Tschermak va însemna un mare serviciu. De aici încolo cunoscându-se, cel puţin în parte, pretenţiunile speciei faţă de sol şi climă din staţiunile naturale, ea va fi cultivată în consecinţă, în staţiuni cu caractere asemănătoare sau apropiate, şi astfel se va evita unele greşeli ce s'au făcut în trecut.

Dr. Anton V. Rădulescu

Die Forstwirtschaft Oesterreichs. *(Economia forestieră austriacă)*, de Professor Dr.-Inp. *Franz Heske*-Tharandt. (Art. în Zeitschrift für Weltforstwirtschaft-Neudamm, Bd. III, Heft 1/3, 1935/36. Pag. 1—80).

Cu un deosebit talent de a scoate în relief esenţialul, ni se dă în cele 80 de pagini (format 25 X 18 cm.) ale studiului o admirabilă icoană a economiei forestiere austriace. In dosul frazelor se simt ca ceva viu, organic, particularităţile, atât în ceeace priveşte permanentul acelei economii, cât şi suferinţele sale actuale. Pentru învăţămintele ce putem trage din analogia sau contrastele lucrurilor, am socotit de folos să înfăţişez aici, într'o formă mai desvoltată decât o poate face semnalarea dela Revista revistelor, caracteristicile şi problemele economiei forestiere austriace, pe ici pe colo în comparaţie cu cele ale noastre. Ştim că Austria este unul din partenerii noştri importanţi în comerţul european al lemnului.

Austria actuală prin configuraţia pământului său este în primul rând o ţară forestieră şi cu mult în urmă una agricolă. Economia forestieră şi industria cherestelii ocupă un loc de frunte în viaţa economică a ţării. Din suprafaţa totală de 8.386.000 ha, pădurile ocupă ceva peste 37% (=3.137.110 ha), faţă de numai 21% cât avem noi. Procentul de împădurire al diferitelor provincii variază între 13 (Provincia Viena) şi 40 (Steiermark), deci în mult mai mică măsură decât la noi (sub 1% în sudul Basarabiei şi 82% în jud. Câmpulung). In raport cu desimea populaţiunii ar veni cam 48 ha la suta de locuitori (la noi, 36). Majoritatea pădurilor sunt în mâinile particularilor (61% + 6,3% fideicomisare), ceeace reprezintă o inferioritate faţă de condiţiunile româneşti. Statul posedă numai 12.5%. O altă împrejurare de inferioritate a economiei forestiere austriace este şi existenţa a o sumă de servituţi, cari grevează o seamă de păduri. Asupra mărimii proprietăţilor de păduri, ni se arată că cele sub 100 ha ocupă 44% din totalul suprafeţii păduroase, iar cele peste 5000 ha, 25%. Aşa dar, o predominare a extremelor. Nota generală a pădurilor austriace o dau coniferele cu 83.5% (singur molidul cu 56,8%). Intre foioase (16.5%). fagul deţine 10% din total, iar stejarul 2,2%. Creşterea anuală a fost evaluată la 2.16 m³ în pădurile de codru grădinărit, 3.3 în celelalte tratamente de codru, 3.5 în cele de crâng compus şi 3,9 în cele de crâng simplu. Abia cca 45% din totalul pădurilor sunt amenajate, restul fiind în cea mai mare parte constituite din loturi mici. Cam 34% din totalul pădurilor sunt tratate în codru grădinărit. Celelalte tratamente ale codrului ocupă cam 64%. Crângul simplu şi cel compus nu deţin decât un loc mai mult decât modest. Din punctul de vedere al economiei forestiere europene, Austria ocupă locul al 13-lea după totalul suprafeţii păduroase, al 9-lea după suprafaţa de pădure pe cap de locuitor şi al 4-lea după procentul de împădurire. Creşterea anuală normală este estimată la 9.523.000 m³, din care lemnul de lucru ar ocupa cam 63%, restul de 37% revenind lemnului de foc. Nevoile interne anuale de lemn se apreciază la 3.180.000 m³ lemn de lucru. Lemnul de foc este consumat în întregime în ţară. Ar rămâne aşa dar un excedent normal pentru export de cca 2¾ milioane m³ lemn de lucru. Mizeria economică şi strâmtoarea financiară din perioada postbelică au făcut ca să se forţeze cu mult posibilitatea normală a pădurilor. Astfel, exportul real din spaţiul 1920—1932 a depăşit cu cca 17 milioane m³ posibilităţile normale de export corespunzătoare. Ţara noastră deşi a ieşit învingătoare şi mărită din război, deşi posedă şi alte multe resurse de venituri (agricultură excedentară, petrol, etc.), a practicat sub acest raport o politică cel puţin tot atât de greşită. In anii de criză, exportul austriac a fost — ca mai pretutindeni de altfel — puternic comprimat. Mulţi proprietari de păduri, au fost astfel aduşi în situaţii foarte dificile. In genere după război, dar mai cu seamă în anii de criză, multe suprafeţe exploatate au rămas neregenerate. Cota ce depăşeşte maximul admis, ar fi de 118.000 ha teren neregenerat în pădurile de răşinoase.

Situaţia dificilă a economiei forestiere austriace a făcut necesară înfiinţarea unui organ special : Ausschuss für Forst- und Holzwirtschaft (Comisia superioară pentru economia forestieră şi cea a lemnului), cu însărcinarea de a studia condiţiunile date şi de a formula norme de ameliorare. Intr'un raport adresat factorilor responsabili, s'au făcut o seamă de propuneri îmbrăţişetoare a întregii politici forestiere.

Cea mai mare parte din pădurile austriace sunt situate în ţinuturi foarte accidentate (munte). Cu acest fapt se adaugă în sarcina acelei economii o serie întreagă de greutăţi. O cultură forestieră serioasă pretinde sub condiţiunile date, înainte de toate, existenţa unor mijloace de transport potrivite firii pădurii şi a produselor sale. Oricum, acestea ridică cu mult costul de producţiune faţă de ţinuturi neaccidentate.

Cele trei mari grupe de preocupări capitale ale oricărei economii pădurăreşti şi anume:

1) Asigurarea continuităţii producţiunii;

2) Augmentarea capacităţii de producţiune;

3) Ameliorarea condiţiunilor de valorificare a produselor, sunt examinate destul de pe larg sub diferitele lor feţe.

Studiul se încheie cu o privire scurtă de sinteză asupra însemnătăţii pădurilor, din punctul de vedere al bunelor lor influenţe indirecte pentru pământul austriac şi asupra operei de împădurire austriacă din asemenea consideraţiuni. Alături de Franţa, Austria este al doilea mare stat din lume care a dat mai de multă vreme un mare sprijin operei de împădurire, de ameliorare a terenurilor degradate şi de protejare a pădurilor de munte.

Ni se mai vorbeşte pe scurt despre învăţământul forestier, institutele de cercetări forestiere, despre presa şi uniunile forestiere.

Citirea acestui articol credem că poate fi un bogat izvor de sugestii pentru silvicultorul român. Unii dintre cei ce nu cunosc limba germană, se pot folosi eventual de rezumatul în limba germană dela sfârşitul articolului.

Ilie C. Demetrescu

«Clipe de vrajă». Nuvele şi impresii de vânătoare de *Gh. Nedici*. 239 pag. Ed. «Universul», 1935. Preţul 70 lei.

La sfârşitul anului trecut, D-l Prof. Gh. Nedici a scos o nouă lucrare, de astădată cu caracter pur literar. Pentru cei ce cunosc scrierile anterioare ale D-sale, noutatea aceasta nu constitue o surpriză, căci toate lucrările cinegetice sunt străbătute de un suflu poetic, cuprinzând admirabile descrieri ale naturii făcute într'un stil literar desăvârşit, care face lectura deosebit de atrăgătoare.

Volumul «Clipe de vrajă» cuprinde 18 nuvele şi schiţe cu subiecte luate din viaţa vânătorească. Titlul volumului este împrumutat dela prima schiţă care serveşte de introducere şi care de fapt este un înălţător imn închinat naturii. Intr'un nestăpânit elan, autorul descrie în cele mai vii culori farmecul vieţii ticnite «în libertatea nemărginită a naturii», în comparaţie cu viaţa omului dela oraş, a omului civilizat «copleşit de griji, molipsit de bolile culturii, de patimi, de egoism, de vanitate».

«De aceea, de câte ori sunt martorul durerilor sufleteşti, de atâtea ori alerg în natură, pe culmile umbrite de brazi, de paltini, de fagi, unde nu se află nici suflete mici, nici lanţuri de patimi urîte, ci numai lumină, aer şi soare!»

«Branconierul», a doua bucată, este o puternică nuvelă cu o acţiune plină de dramatism desfăşurată în adâncul pădurii. Este povestea unui virtuos brigadier de vânătoare, care este aşa de pătruns de simţul datoriei şi de dragostea pentru necuvântătoarele făpturi ale pădurii, în cât nu ezită să tragă cu arma în propriul său socru, stăpânit de patima braconajului, şi să-l ucidă.

Urmează celelalte povestiri : «Primul ţap», «Amintiri din toamna anului 1921», «Piatra Arsă», etc.

In toate autorul se relevă un desăvârşit povestitor, un pătrunzător psiholog şi un dibaciu peisagist.

Deşi operă de artă, cartea aceasta constitue şi o admirabilă lecţie de vânătoare. Cititorul face cunoştinţă cu toate speciile de vânat, cu viaţa şi misterioasele lor obiceiuri, cu măreţia cadrului în care aceste drăgălaşe vieţuitoare ale codrului îşi duc existenţa; înţelege sensul vânătoarei corecte în contrast cu braconajul. Pasiunea vânătoarei este foarte sugestiv redată în aceste povestiri.

Astfel, în schiţa «Povestiri din toamna anului 1921», se descrie lupta crâncenă dintre doi cerbi în timpul boncănitului. Vânătorul vine şi doboară unul din ei. După săvârşirea faptei, este covârşit de sentimentul milei. «Frumosul animal zăcea întins la pământ. Pentru ce îl ucisesem ?»

Deasemenea, în povestirea intitulată «De ce ? Nici eu nu ştiu !», în care se descrie vânătoarea unui superb căprior, autorul face aceste reflecţii: «Am ucis un animal atât de măreţ şi am răpit naturii o fiinţă nevinovată, superioară! De ce ? Nici eu nu ştiu !»

Nu mai puţin impresionantă este descrierea din povestirea «Mugetul cerbului» :

«Sosind în sfârşit la marginea unei poeni, am rămas înmărmurit. Inaintea mea se afla mândrul animal, craiul încoronat al pădurilor, în toată splendoarea lui. Cu capul în sus, îşi purta impunătoarea-i privire, când la dreapta, când la stânga, printre iubitele lui, cari păşteau liniştite. Iar acestea din când în când ridicau capul în sus, privind în toate părţile, pe când un viţeluş se zbenguia pe subt pântecele mamei sale, apărându-se de muştele supărătoare».

Şi totuşi vânătorul trage... «Ecou! împuşcăturii mele se lovi de câteva ori de stânci, departe, în timp ce tovarăşele lui dragi, cuprinse de spaimă, se făcuseră nevăzute.

Trupul lui cald zăcea în nesimţire cu capul încoronat între flori. In spatele meu, Călin îşi făcea cruce. O dungă de sânge isvora din inimă şi înroşea floricelele aplecate ca pentru închinăciune.

Lacrimile isvorîte din ochii lui stinşi se amestecau cu roua dimineţii, iar apa din apropiere a unui pârâiaş tainic, îi cânta prohodirea».

Volumul este ilustrat cu 26 planşe — toate foarte reuşite — reprezentând scene şi trofee vânătoreşti. Răsfoind numai aceste planşe, simţi o nebiruită ispită de a cunoaşte mai de aproape vânătoarea şi de a-i pătrunde tainele.

Povestirile sunt scrise într'o limbă curată, bogată, pitorească...

G. T. Toma

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 11—12/1935.

Număr special dedicat foioaselor exotice.

Aldo Pavari.

Il castagno giapponese (Castanea crenata Sieb et Zucc.) (10 pag., 6 fig.).

Castanul japonez.

Castanul din Italia a fost atacat începând dela 1859 de ciuperca Phytophtora cambivora şi în mare parte distrus. Castanul japonez (Castanea crenata) rezistă atacului acestei ciuperci. Datorită acestei însuşiri a fost introdus acest castan în Italia.

Se face descrierea caracterelor botanice, a modului cum se prezintă castanul japonez în patria sa. Se dau apoi date amănunţite asupra introducerii acestui arbore în Europa şi în special în Italia.

Se pune problema dacă s'ar putea reface pădurile de castan indigen prin altoirea acestuia pe castanul japonez.

A. de Philippis.

I noci esotici e le carie (hickories) (11 pag., 8 fig.).

Nucii exotici şi speciile de carya.

Se descriu speciile de Juglans insistându-se asupra lui Juglans nigra. Rezultatele introducerii în Europa a acestei specii.

Se descrie genul Carya insistându-se în mod deosebit asupra speciilor Carya alba Nutt., C. olivaeformis Nutt., C. porcina Nutt., C. sulcata Nutt. şi C. tomentosa Nutt. Se dau câteva notiţe asupra creşterii nucilor şi speciilor de carya.

Aldo Pavari.

La quercia rossa ed altre quercie americane (8 pag., 6 fig.).

Stejarul roşu şi alţi stejari americani.

Caracterizarea amănunţită a stejarului roşu (Quercus rubra L.). Istoricul introducerii acestui stejar în Europa şi rezultatele obţinute până acum. In teren silicios mai ales cu reacţie acidă, Q. rubra creşte foarte bine.

Se descriu apoi speciile Quercus palustris du Roi, Q. coccinea Wang., Q. phellos L. şi hibrizii lor.

L. Puecher Passavalli.

L'olmo siberiano (Ulmus pumila L.) Sua importanza nella difesa da Ceratostomella ulmi Buis. (10 pag., 6 fig.).

Ulmul siberian (Ulmus pumila L.). Importanţa sa în apărarea contra ciupercii Ceratostomella ulmi Buis.

Ulmul siberian este cea mai recentă specie introdusă în Italia din Extremul

Orient. Se face descrierea acestui arbore și felului său de viață în țările de origină. Se dau foarte multe relații asupra rezistenței sale la ciuperca Ceratostomella ulmi și asupra răspândirii acestui ulm în Italia.

Este un foarte interesant articol.

Adr. Fiori.

Le magnolie ed il tulipifero (3 pag., 4 fig.).

Magnoliile și tulipiferele.

Descrierea genului Magnolia și Liriodendron. Rezultatele cultivării în Italia a diferitelor specii din aceste genuri.

L. Fenaroli.

Le leguminose arboree esotiche più comunemente coltivate (Albizzia, Gleditschia, Sophora și Amorpha) (7 pag., 4 fig.).

Leguminoasele arborescente cultivate mai mult.

Descrierea genurilor menționate în titlu. Specia Albizzia julibrissin este descrisă amănunțit. Ea s'a adaptat perfect condițiunilor de viață din regiunea mediteraneană a Italiei. Se insistă în mod deosebit asupra speciilor Gleditschia triacanthos, Sophora japonica și Amorpha fruticosa. Se dau rezultatele culturii lor în Italia.

Ernesto Allegri.

La Robinia (9 pag., 5 fig.).

Salcâmul.

Salcâmul originar din America s'a adaptat atât de bine condițiunilor de viață din Europa încât pare curios să mai fie integrat între speciile exotice.

Se descriu caracterele acestui arbore, rezultatele ce le-a dat cultura sa în diferitele țări din Europa și mai ales în Italia.

Interesant e de remarcat pentru noi care spunem că avem cele mai frumoase arborete de salcâm, că autorul consideră terenurile nisipoase din Ungaria ca a doua patrie a acestui arbore.

L. Senni.

L'ailanto (Ailanthus glandulosa Desf.) (3 pag., 3 fig.).

Oțetarul.

Se arată origina acestui arbore, modul cum a fost introdus în Europa, caracterele sale și rezultatele culturii sale în Italia. Se găsesc în acest articol date interesante.

L. Fenaroli.

Il pruno tardivo (Prunus serotina Ehrh.).

Prunul roșu.

Descrierea arborelui, origina lui, întrebuințările sale în amestecuri cu alte esențe, rezultatele culturii sale, propuneri pentru viitor.

Adr. Fiori și *A. de Philippis.*

Gli aceri ed i frassini esotici (5 pag. 2 fig.).

Arțarii și frasinii exotici.

Se descriu următoarele specii : Acer saccharinum L., A. rubrum L., A. macrophyllum Pursh, A. negundo L., A. californicum Dietr., Fraxinus americana L. F. nigra Marsh, F. pennsylvanica Marsh.

L. Fenarolli și *Ernesto Allegri.*

Alcune latifoglie esotiche di interesse prevalentemente ornamentale (13 pag., 10 fig.).

Câteva foioase exotice pentru ornament.

Descrierea următoarelor specii : Liquidambar styraciflua L., Parrotia persica C. A. Mey., Cercidiphyllum japonicum Sieb. et Zucc., Cedrela sinensis Juss., Melia azedarach L., Aesculus hippocastanum L., Aesculus Pavia L., Paulownia tomentosa Baill., Catalpa bignonioides Warder şi Catalpa speciosa Warder.

N. G. G.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 12, Decembrie, 1935.

Léon Schaeffer.

La Notion d'âge en futaie jardinée.

Noţiunea de vârstă la codrul grădinărit.

Noţiunea de vârstă, care a luat naştere la codrul plin, la codrul grădinărit îşi schimbă semnificaţia, devenind un simplu coeficient numit «constanta de amenajare». Demonstrând afirmaţia aceasta, autorul ajunge la concluzia că posibilitatea urmează a fi calculată în acest caz întrebuinţând în locul noţiunei de vârstă, aceea de creştere totală, sau mai bine aceia de creştere proprie diferitelor categorii de vârste.

M. Boudru.

La maladie de l'orme en Belgique.

Maladia ulmului în Belgia.

Pe baza anchetelor făcute în anii 1920, 1925, 1926, 1928 şi 1933, prin agenţii silvici, autorul expune situaţia răspândirii şi progresării maladiei ulmului în Belgia, făcând totodată şi un studiu asupra biologiei agentului provocator (Ceratostomella Ulmi) şi a tratamentului preventiv şi curativ de aplicat maladiei.

Commerce des bois.

Comerţul lemnului.

Preţul lemnului în anul 1935.

— Cronica forestieră cuprinde informaţiuni din administraţia apelor şi pădurilor şi asupra influenţei genurilor târzii la Douglas.

Nr. 1, Ianuarie, 1936.

Goblet d'Alviella.

Les Forêts anglaises.

Pădurile engleze.

După o amănunţită descriere a climei, faunei şi geologiei pădurii New Forest, una din cele mai tipice păduri ale Angliei, autorul arată cauzele care au făcut ca această pădure, ca dealtfel mai toate pădurile acestei ţări, să se prezinte în'tr'o stare atât de proastă din punct de vedere cultural. Nu s'a practicat în această pădure nici un fel de operaţiune culturală nu s'au făcut exploatări raţionale şi nici un fel de regenerare. Printre cauzele acestei stări sunt enumerate : păşunatul, vânătoarea cu goană, incendii şi spiritul tradiţionalist şi conservator al Angliei.

A. Jacquemin, André.

Influence de coupes claires dans un peuplement équienne d'Epicéas.

Influenţa răriturilor forte într'un arboret de vârste egale de molift.

Este vorba de pădurea Cédrogne, proprietatea Comisiunii de Asistenţă Publică din Bruges, parcela 47, în care s'au făcut rărituri forte între anii 1926—1935, în urma cărora n'a mai rămas în picioare decât 41% din numărul arborilor. Autorul constată că aceste tăieri au provocat o mărire a creşterii în diametru şi volum fără să cauzeze nici o influenţă defavorabilă asupra formei arborilor. Numai creşterea în înălţimea a suferit o micşorare.

Observations en matière forestière en 1934.

Observaţiuni în materie forestieră în 1934.

Rezultatul observaţiunilor făcute de agenţii forestieri cu privire la climă (temperatură, ploaie, vânt), vegetaţie, fructificaţie, insecte, maladii cryptogamice, din diferite regiuni ale ţării.

— Lista membrilor societăţii.

M. Lecadieu.

Utilisation militaire du camion-gazogene.

Intrebuinţarea militară a camionului-gazogen.

Un interesant studiu asupra transportului de persoane şi materiale cu camioanele gazogene puse în serviciul armatei, cu privire la rentabilitatea acestui sistem şi la posibilităţile pădurilor din Franţa de a satisface consumul de lemn cerut de acesta.

Legislaţie. — Jurisprudenţă. — Cronică forestieră. — Lista membriloe Societăţii.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 23, 1 Decembrie 1935.

N. Pomeranzew, Moscova.

Einige Angaben über den Einfluss der Durchforstungsgrade auf den Zuwachs von Kiefernjunghölzern.

Câteva date despre influenţa gradelor de răritură asupra creşterii arboretelor tinere de pin.

Intr'un arboret de pin de 5—34 ani, situat în apropiere de oraşul Lipetzk în Guvernământul Tambowschen, autorul a defalcat o suprafaţă de 1,0920 ha, pe care a împărţit-o în 6 părţi. In fiecare din aceste părţi s'au clasificat şi inventariat arborii, după scara lui Kraft, în anul 1923 şi din nou în 1928. Intre timp s'a aplicat în aceste parcele rărituri de diferite grade.

S'a găsit că în ce priveşte creşterea în diametru, cel mai bun rezultat s'a obţinut asupra clasei a III-a de arbori, din care s'a scos aproape ⅓ din numărul lor, o parte din clasele de arbori I şi II-a şi aproape toţi cei din clasele IV şi V-a.

Relativ la creşterea în înălţime, rezultă că o răritură prea puternică, împiedică creşterea în înălţime.

Caietul 24, 15 Decembrie 1935.

Rudolf Geiger, München.

Die Beschattung am Bestandsrand.

Umbrirea la marginea masivului.

Complectând printr'o nouă metodă de calcul lucrarea lui Schubert în legătură cu căderea razelor solare, autorul dă câteva grafice asupra felului cum se proectează umbra în marginea masivelor dirijate în direcţii diferite.

W. Zwölfer, München.

Klima und Nonne (început în caietul 23).

Clima şi călugăriţa.

Cercetări migăloase şi amănunţite de laborator, conduc pe autor la următoarele concluzii relativ la epidemologia călugăriţei.

Este netăgăduită influenţa climei asupra înmulţirei insectei. Este mai ales hotărâtor în această privinţă, vremea, din lunile Iunie şi Iulie ; sunt aceste luni prea calde, atunci vom avea o înmulţire apreciabilă a insectei.

Prof. Dr. Perhard Reinhold.

Die Holznutzung in Finnland.

Utilizarea lemnului în Finlanda.

Autorul se ocupă de publicaţia apărută de curând : «Wood Utilization in Finland» în care se află preţioase date statistice asupra industriei şi comerţului de lemne în Finlanda.

Reichelt.

Die Forstwirtschaft in Mandschurei.

Economia forestieră în Manciuria.

Din suprafaţa totală a Manciuriei de 1,4 milioane km. p., 25,6% este acoperită de păduri. Anual se exploatează aproximativ 1 milion m. c. lemn.

H. Winkelmann.

Hartznutzung in deutschen Wäldern nach einem neuen Verfahren.

Extracţia răşinei în pădurile germane după o metodă nouă.

Prof. Dr. M. Hessenland a găsit că dacă se întrebuinţează la extragerea răşinei din arborii vii, unele chimicale, cum este de exemplu acidul chorhidric, randamentul răşinei se poate mări până la dublare.

Ant. V. Răd.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 7 Iulie 1935.

Inauguration d'un plaque commémorant la naissance du Maréchal Lyautey à l'École forestière.

Inaugurarea unei plăci comemorând naşterea mareşalului Lyautey la Şcoala Forestieră.

Un reportaj despre solemnitatea inaugurării — la şcoala naţională de ape şi păduri — unei plăci comemorând naşterea Mareşalului Lyautey, fost preşedinte de onoare al Societăţii prietenilor şi foştilor elevi ai şcolii.

R. Potel.

La futaie feuillue d'âges multiples.

Codrul de foioase de vârste multiple.

(Formele sale, modurile sale de tratament şi denumirea lor).

Un interesant articol asupra metodelor de tratament care se aplică codrului de foioase de vârste multiple. Autorul studiază denumirile şi principiile de bază ale fiecărei metode în parte.

Din analiza comparativă a metodelor de tratament se conchide că aceea a tratamentului variat corespunde majorităţii arboretelor pertrucă permite conversiunea dela un regim la altul, evită sacrificiile de exploatabilitate, conservă regenerările câştigate şi, îndeosebi, arborii de viitor.

Roger Ducamp.

De la discussion doit jaillir la lumière.

Din discuţie trebue să izvorască lumina.

Un studiu critic asupra unui articol al d-lui P. Buffault — cu privire la împăduriri — publicat în numărul de Sept. 1934 al revistei.

L. S.

Un essai d'enrichissement de la forêt équatoriale.

O încercare de îmbogățire a pădurii ecuatoriale.

Părerile asupra înnobilării pădurii ecuatoriale — care în stadiul actual conține foarte puține specii de valoare — sunt împărțite: unii susțin substituirea totală prin plantațiuni de specii valoroase în urma tăierilor, iar alții sunt partizanii unei metode de modificare treptată și economică.

Aceste două teze au fost debătute în Congresul internațional al lemnului și silviculturii ținut la Paris în anul 1931.

La acest congres Martineau — fost șef al serviciului forestier al Coastei de Azur — a expus programul său de îmbogățire a pădurii ecuatoriale prin substituirea completă a pădurii actuale de către codrul regulat rezultat din plantarea cu specii de valoare.

Autorul articolului de față reproduce și comentează pasagii dintr'un memoriu detailat — găsit după moartea lui Martineau — în care se desvoltă teza susținută la congresul menționat.

Et. Hubault.

Chronique entomologique.

Păduchii paraziți ai ulmului.

Un studiu asupra biologiei păduchilor ulmului și prejudiciilor pe care le cauzează.

Sunt studiați: Eriosoma lanuginosum Eriosoma Patchae, Tetraneura ulmi, Neorhizobius ulmiphilus, etc.

No. 8, August, 1935.

A. Joubert.

Réserves naturelles.

Rezerve naturale.

Concepția lor. Conducerea lor. Realizările franceze de cercetat.

Cu privire la rezervele naturale care, zi de zi, se impun a fi mai mari articolul cuprinde trei capitole: Principiile, Legile naturale de evoluție; Studiul diferitelor forme de rezerve naturale.

Articolul are urmare.

L. Kreitmann.

Contribution a l'étude expérimentale des courants lacustres.

Contribuțiuni la studiul experimental al curenților lacustri.

Descrierea rezultatelor unor experiențe de laborator cu privire la influența fenomenelor meteorologice — vânt, razele soarelui, izvoare sublacustre, etc. — asupra curenților din lacuri.

T. Francois.

Un beau massif savoyard. La forêt communale de Beaufort.

Pădurea comunală din Beaufort.

Pădurile din valea Beaufort (Savoia) — prin puterea lor de vegetație — prezintă o importanță economică deosebită.

Autorul, în articolul de față, descrie capitolele: Situația, solul, clima; istoricul, esențele; amenajamentul din 1886 și revizuirea posibilității din 1905.

Articolul are urmare.

SILVA.

No. 43.

Prof. i. R. Dr. phil. I. Busse (Tharandt).

Forstliches Artgesetz und Forstpflanzenzüchtung.

Legea speciilor forestiere şi selecţionarea plantelor forestiere.

Există în Germania o lege (din 13 Dec. 1934) pentru îndepărtarea din păduri a arboretelor şi arborilor de rase inferioare. Autorul acestui articol se pune în ipoteza că această lege ar fi fost aplicată cu succes şi se întreabă care ar fi situaţia atunci, se întreabă, dacă atunci din păduri ar fi dispărut tot ce este indesirabil. Răspunsul lui este negativ. Căci, aşa susţine Busse, bastardizarea pădurilor este aşa de complectă încât chiar arborii cu o înfăţişare cu totul mulţămitoare şi cari trebuesc consideraţi ca aparţinând unei rase superioare şi deci ca purtători de seminţe ireproşabile, adesea ori au o progenitură — cel puţin în parte — care nu corespunde aşteptărilor. B. ilustrează această afirmaţiune prin 3 exemple. Aşa, spre pildă, vorbeşte de un pin de pe care a adunat conurile şi din sămânţa căruia au provenit plante cari nu se aseamănă de loc : unele splendide, altele pipernicite ca şi cum ar fi provenite din seminţe procurate din Franţa. Explicaţia : acel pin, în aparenţă de rasă curată şi superioară, sau a fost de fapt un bastard, avea «sânge» străin în el, sau, fiind de rasă curată, în parte a fost fecundat de polenul unui bastard. Astfel fiind, în cazul întâi a transmis pe lângă calităţi proprii rasei superioare altele caracteristice celei inferioare, iar, în cazul al doilea pe lângă calităţi corespunzătoare firii lui, altele, oglindind bastardizarea arborelui din care a provenit — în parte — polenul fecundător. Pentru acest cuvânt B. crede că aplicarea, chiar conştiincioasă, a legii nu va fi suficientă, ci trebue complectată prin selecţionarea riguroasă a seminţelor. Numai acei arbori trebuesc aleşi pentru recoltarea seminţelor cari ani de a rândul în mod constant au produs seminţe cari au dat naştere plantelor perfecte din toate punctele de vedere.

No. 44.

Dr. Karl M. Müller, Feuchtwangen.

Ein Versucht eines Nachweises der Beziehungen zwischen Erdstrahlen und Wuchs der Baumgewächse mit einem neuen physikalischen Messgerät.

Incercarea de a demonstra cu ajutorul unui instrument fisical, relaţiunile ce există între radiaţiunile terestre şi creşterea plantelor arborescente.

Radiaţiunile terestre, presupuse ca existente, până acum au fost evidenţiate prin «bagheta magică». Aut. afirmă că, printr'un instrument, imaginat de un inginer W. E. Kniel, astăzi suntem în stare a le identifica în mod cu totul obiectiv. Apoi arată, bazat pe constatări de pe teren, că razele terestre exercită înrâuriri, când în bine, când în rău, asupra arborilor de pădure şi asupra pomilor fructiferi.

No. 45, 46, 47.

V. Dietrich, München.

Die forstliche Betriebswirtschaftslehre als Wissenschaftsfach und als Rüstzeug der forstlichen Betriebsleitung.

Teoria conducerii raţionale a organizaţiunilor de economie forestieră considerată ca o ramură a științei silvice și ca armură a girantului silvic.

No. 48.

D. Fehér (Șopron in Ungarn).

Einiges über die Pilzflora des Waldbodens.

Câteva cuvinte asupra florei de ciuperci din solul forestier.

O comunicare prealabilă din care rezultă că pe lângă bacteriile solului ciupercile micro- și macroscopice joacă și ele un rol însemnat în menținerea circuitului vieții microbiene din solul forestier.

No. 49.

Prof. Dr. K. Friedrichs.

Kiefernforst und Schafweide.

Pădurea de pin și pășunea pentru oi.

Sprijinit pe observațiuni făcute cu ocaziunea unor atacuri de Bupalus piniperda în unele pineturi din Mecklenburg din care rezultă că aproape numai arboretele pipernicite de pe solurile cele mai sărace au fost încercate, aut. opinează că în interesul economiei naționale menținerea unor asemenea arborete nu poate fi justificată și că transformările în pășuni pentru oi — de cari se simte lipsă mare — ar fi mult mai profitabilă.

No. 50—52.

Prof. Leo Tschermak.

Die wichtigsten natürlichen Waldformen der Ostalpen und des heutigen Oesterreichs.

Cele mai importante forme naturale de păduri din Alpii estici și din Austria de azi.

* * *

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Bd. III, Heft 1/3, 1935/36.

Heske Sr., Prof., Ing. Dr.

Die Forstwirtschaft Oesterreichs.

Econmia forestieră austriacă.

Pentru însemăntatea acestui studiu, am socotit folositor — de comun acord cu conducerea redacțională a Revistei — de a vorbi mai pe larg despre conținutul său la «Recenzii».

Hofmann A., Prof., Dr.

Die forstlichen Vegetationsverhältniss

Abessiniens.

Condițiunile de vegetație forestieră ale Abisiniei.

Cum este ușor de bănuit, sunt în genere foarte puțin favorabile unei vegetațiuni forestiere propriu zise. In părțile din platoul înalt, unde abundența ploilor din anotimpurile respective ar putea permite formațiuni de păduri de tip subtropical, a venit dezordinea vieții omenești (pășunat excesiv, războaie, etc.) spre a contrabalansa bunăvoința naturii.

Schenck A. C., Dr.

Weltforstwirtschaft und das Douglasien-Gebiet in den U. S. A.

Economia forestieră monlială și ținutul douglasului verde.

Urmând exemplul finlandezilor și suedezilor, americanii și-au propus să inventarieze rezervele lor de lemn. Lucrarea — de proporții americane fără îndoială — a început în 1932 și va mai dura încă trei ani. Deocamdată este gata inventariat ţinutul duglasului verde situat pe coasta Pacificului în statele Washington şi Oregon. Din totalul de 1965 milioane m. c. lemn fără coaje, 1.200 milioane revin duglasiei verzi. Potrivit condiţiunilor actuale de transport şi preţuri, cca 47% din volumul respectiv nu poate fi comercializat. 130 milioane m. c. nu vor putea fi utilizaţi nici odată. Autorul face o seamă de consideraţiuni asupra însemnătăţii acelor rezerve de lemn pentru economia forestieră internaţională.

Windirsch J., Dipl. Ing.

Erfahrungen in Deutschland über Konstruktion und Verwendung modernen Holzhallen.

Invăţăminte în Germania în materie de construcţia şi întrebuinţarea halelor de lemn moderne.

Incercarea de a înlocui lemnul prin fier în construcţiunile arhitectonice cu deosebire s'a dovedit în foarte multe privinţe ca foarte rău inspirată. Datorită şi lărgirii cunoştinţelor de technologia lemnului, asistăm astăzi la o rapidă revenire către acest material milenar, sub acest raport. Autorul ne dă exemplul a o mulţime de construcţii de hale gigantice din lemn.

Holzforschungsbericht des Instituts für ausländische und koloniale Forstwirtschaft an der Forstlichen Hochscule Tharandt.

Beschreibung tropischer Hölzer aus dem Urwalde Kameruns.

Descrierea unor lemne tropicale din pădurea tropicală a Camerunului.

Holzexport einzelner europäischer Länder.

Exportul de lemne al statelor europene.

Din publicaţia lunară a C. I. B-ului.

Internationaler Forstwirtschaftsbericht.

Cronica forestieră internaţională.

Ne aduce o mulţime de ştiri de interes pentru economia forestieră, din diferite ţări ale lumii.

Internationale Literaturanzeige.

Cronica literară internaţională.

I. C. Dem.

NECROLOG

† MIHAIL MATEESCU

1890—1936

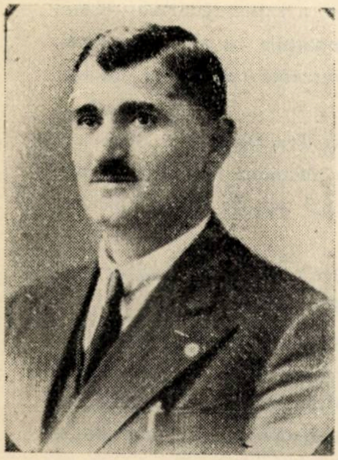

S'a stins din viață, în ziua de 22 Ianuarie a. c. bunul nostru camarad Mişu Mateescu.

S'a dus o fire fără ancunzişuri, o inimă sinceră, generoasă, un om modest până la sfiiciune, dar convins şi înălţat sufleteşte prin conştiinţa datoriei împlinite, corect în serviciu ca şi în viaţa familiară; un om iubit de colegi ca şi de superiorii şi subalternii lui.

Era M. Mateescu una din figurile simpatice, care a lăsat, încă din şcoală, multe amintiri prin felul lui de a fi.

S'a născut la Ploeşti, dintr'o familie de oameni harnici şi modeşti, la 8 Sept. 1890. Luptând eroic cu multe greutăţi şi privaţiuni materiale, a izbutit, prin stăruinţă îndârjită, să învingă toate piedicile, şi să-şi creieze o situaţie în frumoasa carieră pădurărească, căreia din iubirea de natură, i s'a dedicat.

Intrat în Şcoala de Silvicultură în 1912, evenimentele războiului pentru întregirea neamului l-au prins încă înainte de a-şi fi putut lua diploma de inginer. Scăpând însă cu viaţă din marele conflict, îşi lămureşte curând situaţia şi este numit pe data de 1 Dec. 1917 în serviciul Eforiei Spitalelor Civile, ca şef al Circ. Mizil.

In Aprilie 1920 părăseşte Eforia şi intră în serviciul Casei Pădurilor, întâi ca şef al ocolului Pesteana, dar ocupând apoi succesiv următoarele funcţiuni: şef al ocolului Tismana (5/V 1922—1/V, 1925), în centrala Direcţiei Piteşti (1/V, 925—1/V, 1927, şef al ocolului Răchitoasa (1/V, 927—15/V, 931), şef al ocolului Roşiorii de Vede (15/V, 931—1/IX 934), şi, în sfârşit, în centrala Direcţiei Bucureşti.

Instituţia silvică pierde în Mihail Mateescu un element muncitor, corect şi bun.

Fie-i ţărâna uşoară!

R. P.

Cercul de studii forestiere al inginerilor silvici

PĂDURI DE AGREMENT.

Conferinţă ţinută de D-l Ing. Nicolau-Bârlad în şedinţa din 29 Ianuarie 1936.

In partea introductivă a conferinţei, D-l Nicolau a expus rezumativ obiectivele esteticei forestiere pentru ţara noastră în comparaţie cu alte ţări. Apoi, intrând în subiect, arată care sunt spaţiile verzi arborescente (parcuri şi grădini) pentru toate municipiile României..

Se stabileşte astfel, că afară de unele oraşe din Transilvania şi Bucovina, care au între 10—40 mp. de spaţii verzi, pe cap de locuitor, în toate celelalte oraşe din restul ţării, cifra aceasta ajunge până la 0,3 mp. pe cap de locuitor (Cetatea-Albă, Galaţi, etc.).

Expunerea este însoţită de grafice şi schiţe, care evidenţiază lipsurile gospodăririi oraşelor şi neatenţia pentru starea sanitară a locuitorilor lor.

Pentru a se remedia acest rău, conferenţiarul cere ca edilii oraşelor noastre, în colaborare cu specialiştii forestieri (din C. A. P. S. şi Min. de Domenii) să întocmească planuri, în vederea amenajării de parcuri şi grădini, prin plantaţiuni în locurile virane dela marginea oraşelor (maidane, gropi, spaţii libere dintre mahalale, etc.). Treizeci mp. de spaţii verzi, pe cap de locuitor, este socotit ca cifră optimă.

Se cere apoi ca Statul — reprezentat prin C. A. P. S. — să dispună prin specialiştii săi amenajarea pădurilor din jurul municipiilor, prevăzând în acest scop fonduri băneşti.

Conferenţiarul arată apoi, care sunt instituţiile care ar trebui să colaboreze, pentru îndeplinirea acestor lucrări, în ce constau aceste lucrări, modul lor de executare şi de administrare.

Tangenţial, vorbitorul arată importanţa acestei probleme şi pentru mediul rural, exemplificând-o cu lucrări efectuate în cadrul Fundaţiilor Regale.

Pentru a ilustra şi mai bine subiectul pus, conferenţiarul trece la analizarea spaţiilor verzi din trei oraşe distincte.

Braşovul, care şi-a rezolvat această problemă.

Bucureştiul, care lucrează la rezolvarea ei. Aci vorbitorul insistă mai mult, arătând lucrările efectuate de Municipiu în *zona interioară* forturilor (Parcul Regele Carol II), dar unde mai necesită încă 1800 Ha de plantaţiuni în parcuri şi grădini. Deasemeni arată posibilităţile de amenajarea pădurilor de agrement în *zona exterioară forturilor*, amintind realizările făcute până acum de C. A. P. S., în păd. Plumbuita, Comana, Cernica, Căscioarele, etc.

Apoi trecând la cel de al treilea caz, municipiul *Cetatea-Albă*, conferenţiarul prezintă soluţionarea acestei probleme.

In încheiere, D-l Nicolau-Bârlad, arată că acest domeniu de lucru, cade în sarcina specialiştilor forestieri ,care cunosc şi elementele pădurii şi elementele esteticei forestiere şi urbanistice.

Conferinţa a fost însoţită de grafice, diagrame, planuri, etc.

Au luat parte la discuţii: D-l Prof. M. Drăcea, D. Drâmbă, Consilier Comanici, Ing. Insp. Gl. N. Nedelcovici, Insp. Tr. Heroiu, Ing. V. Dinu, Ing. I. Cristea, Ing. T. Bălănică.

PROBLEMA PERDELELOR DE PROTECŢIE IN REGIUNILE USCATE

Conferinţă ţinută de D-l Ing. M. Petcuţ, în şedinţa din 5 Febr. 1936

Problema perdelelor de protecţie a fost mult desbătută în ultimul timp, atât în cercul agronomilor cât şi în cercul silvicultorilor dela noi. Suntem încă într'o perioadă de clarificare a ideilor şi de delimitare a atribuţiunilor.

In faţa unui numeros public, ingineri silvici şi agronomi, d-l Petcuţ şi-a desvoltat conferinţa asupra perdelelor de protecţie sprijinindu-se în special pe rezultatele obţinute în Rusia. Pentru agricultura din stepele noastre, creiarea perdelelor de protecţie în aceste regiuni este o necesitate. Constituţia, ca şi conducerea şi gospodărirea lor cer cunoştinţe de specialitate forestieră mult mai temeinice decât cum cred inginerii agronomi dela noi.

O expunere mai amănunţită a celor spuse de D-l Petcuţ a făcut-o D-l Haralamb la «Cronica» din această revistă. De aceea nu mai insistăm.

MALADIILE CRIPTOGAMICE DE IMPORTANŢĂ ECONOMICĂ DIN PĂDURI

Conferinţă ţinută de D-l Prof. Ing. C. Georgescu, în şedinţa din 12 Febr. 1936.

In şedinţa din 12-II, D-l Prof. C. Georgescu a prezentat, în proecţiuni, diferite boale criptogamice cari provoacă stricăciuni importante pădurilor, fie la noi, fie în alte părţi dând şi explicaţii despre ciupercile cari provoacă boalele şi despre procesul şi însemnătatea lor.

Printre ciupercile cari provoacă cele mai mari stricăciuni în pădurile noastre sunt: Oidium quercinum, care poate periclita regenerarea stejarului; Ceratostomella ulmi, ciuperca care provoacă moartea ulmilor; Trametes pini sau buretele de ciot al molidului şi Trametes radiciperda sau buretele de rădăcină al molidului, cari în multe păduri de molid din regiuni prea joase pot face improprii pentru întrebuinţări technice până la 50% din cantitatea lemnoasă; Peziza Willkommi, care poate face uneori imposibilă cultura laricelui; Aecidium elatinum, care provoacă la brad mătura vrăjitoarelor şi cancerul; Cronartium ribicolum, ciuperca care a compromis multe culturi de Pinus strobus din Europa şi apoi din America unde a fost importată prin seminţe. La noi încă nu a fost semnalată.

Boalele criptogamice produc mari stricăciuni în pădurile noastre. Pentru prevenirea lor se cere o mai bună cunoaştere a cauzelor cari le favorizează şi a ciupercilor. O cultură raţională forestieră, fără a se ţine seamă de agenţii patogeni vegetali, nu se poate face.

R. P.

INŞTIINŢARE

Domnii membri ai Societăţii cari posedă diferite acte, documente şi fotografii, prezentând un interes istoric silvic, precum şi clişee artistice de pitoresc forestier, sunt rugaţi a le împrumuta secretariatului societăţii noastre, spre a servi ca material la alcătuirea volumului jubiliar ce va apare cu prilejul serbării semicentenarului.

REGULAMENT PENTRU IMPRIMAREA DE LUCRĂRI DE SPECIALITATE DE CĂTRE SOC. „PROGRESUL SILVIC"

1. In scopul de a sprijini şi încuraja literatura forestieră, de a răspândi cartea silvică de popularizare, de a înzestra bibliotecile regionale, Societatea Progresul Silvic în conformitate cu art. 4 al. K din statut, va tipări anual un număr de lucrări de specialitate.

Societatea îşi va concentra atenţiunea :

a) asupra tratatelor şi manualelor, care expunând complect materia respectivă, să înlesnească inginerului silvic posibilitatea de a trage folos şi învăţăminte pentru întregul problemelor pe care i le pune viaţa practică intr'o anumită specialitate şi

b) asupra broşurii de popularizare, cu desvoltare restrânsă, cu un mod de tratare accesibil puterii de înţelegere a lumii neforestiere, destinată informării proprietarilor de păduri sau luminării şi educării maselor.

2. Tipărirea se va face din fondurile ce se vor înscrie anual în bugetul societăţii, din produsul vânzării lucrărilor imprimate şi din eventualele subvenţii.

In ultimele trei luni ale anului, dacă fondul înscris în buget n'a fost epuizat cu aceste 2 categorii de lucrări, Societatea va tipări și altele, de proporții mai restrânse și care, prin materia pe care o vor trata, vor înlesni înțelegerea sau soluționarea problemelor pe care i le pune silvicultorului activitatea lui de toate zilele.

Și dacă și după acestea vor mai rămâne sume neepuizate din bugetul anului respectiv, se vor lua în considerare traduceri din lucrări scrise în limbi străine cari nu sunt accesibile în genere românilor. Lucrările trebuesc să se bucure de o reputație mondială, să se adreseze practicei și technicei silvice și să nu necesite decât, eventual, o redusă plată pentru dreptul de autor. Inițiativa traducerilor e rezervată comitetului însărcinat cu conducerea acestor lucrări.

3. Un comitet de 5 membri, desemnat de consiliul de ad-ție, va examina lucrările ce se încredințează spre publicare. Comitetul, va stabili :

a) dacă lucrarea prezintă caracterul tratatului sau manualului care, expunând sistematic materia respectivă, atinge toate punctele esențiale ; ori pe acela al broșurii de popularizare, ori în fine pe acela al lucrărilor științifice de proporții restrânse și de folos practic.

b) dacă e redactată într'o limbă corectă, dacă nu conține greșeli de scris sau ortografie, dacă nu are contradicții și omisiuni vizibile ; în fine dacă nu sunt fraze, citate, numiri, etc. incomplecte. adică dacă e îngrijit prezentată și bună de imprimat.

c) dacă are proporții rezonabile, adică în raport cu folosul practic pe care-l poate aduce, cu estinderea celorlalte lucrări prezentate și cu mijloacele ce sunt puse la dispoziție anual pentru tipăriri.

— Lucrările trebuesc să conțină material nou, nepublicat nicăeri (afară de traduceri).

Se va insista ca lucrările să fie scrise, pe cât se poate, la mașină, fără corecturi și adausuri între rânduri, pentru a fi cât mai citețe și să se înlăture orice posibilitate de greșală la cules.

Lucrarea care nu va satisface aceste condițiuni, va fi restituită pur și simplu autorului. Faptul că a fost depusă, în formă necorespunzătoare, nu însemnează o înscriere la rând de prioritate și nu creiază pentru societate îndatorirea de a păstra sume necesare imprimării, sau alte obligațiuni.

Comitetul de cercetare, și Societatea nu își asumă nici o răspundere pentru cuprinsul lucrării. Autorul răspunde de exactitatea *afirmațiunilor și de originalitatea expunerilor. Orice pretențiuni s'ar ridica de cineva pentru felul cum a fost folosită literatura existentă într'o lucrare, prin reproduceri, citări incomplecte, etc., privesc exclusiv pe autor ,care va răspunde moral și pecuniar.*

4. Lucrarea admisă se va tipări în ordinea pe care o va fixa comitetul, ținând seama atât de rândul la înscriere, cât și de importanța lucrării în sine, de importanța materiei pentru practică și de lipsa lucrărilor din materia respectivă.

Odată admisă lucrarea, cel ce-a scris-o va primi cu titlul de drept de autor, 120 lei pagina tipărită(format normal) pentru lucrările cu caracter științific, 80 lei pentru cele de propagandă (format redus) și 40 lei pentru traduceri (format normal). Plata se va face jumătate în timpul imprimării, jumătate atunci când se va pune în vânzare lucrarea, indiferent de felul cum se va desface ulterior.

Pentru volumele ce vor depăși 200 pagini, sumele acestea se vor micșora progresiv, după o scară ce se va stabili.

Pentru conferințe nu se plătește drept de autor.

Autorul va mai primi gratuit 30 de volume.

Intrucât societatea nu urmărește profituri bănești ci cel mult o modestă alimentare a fondului de tipăriri, va mai acorda autorului jumătate din produsul net al vânzării din primii ani după apariție și anume cinci ani pentru manuale și lucrări științifice și trei ani pentru celelalte categorii. Socoteala se va face anual.

Dacă în cinci ani dela apariția unui manual ori lucrare științifică și trei dela apariția unei lucrări de popularizare sau traduceri se vor mai găsi în depozitul societății un număr de exemplare reprezentând o proporție mai mare decât 10% din ceea ce s'a imprimat, Consiliul de ad-ție al societății, sau comitetul de direcție, trecând peste considerentul sumelor investite, vor lua măsuri pentru desfacerea și răspândirea lucrării.

Autorii cari voesc să se ocupe personal de desfacere, pot cere un număr de exemplare, care li se va pune la dispoziție pe preț de cost; ei nu pot influența însă asupra prețului cu care va vinde societatea și care se va stabili cum se arată mai jos.

Pentru încurajarea autorilor și stimularea cititului în prețul de cost nu va intra în nici un fel cei 120, 80 și 40 lei pe care societatea îi acordă cu titlul de drept de autor.

5. Imprimarea se va face de societate, sub supravegherea comitetului de cinci, care va alege tipografia, caracterele literelor, for-

matui unificat pentru toate publicațiile societății și va stabili numărul de exemplare care se va scoate. El va putea angaja temporar în scopul unei bune imprimări, unu sau doi corectori, cari vor fi făcut dovada aptitudinilor lor în această direcție și eventual un desenator sau doi, pentru unificarea desenurilor și tablourilor.

Autorii sunt ținuți să colaboreze permanent la imprimarea lucrării, dând desluşiri și făcând prima corectură. Nu vor putea însă aduce textului și materiei în general, modificări cari să antreneze societatea în cheltueli neprevăzute, cum sunt în special schimbarea textului odată cules, adică renunțarea la pasagii și pagini culese și înlocuirea lor cu altele care n'au figurat în manuscrisul admis de comitet. Aceste schimbări care se plătesc deosebit, se vor face pe socoteala autorului.

6. Lucrările se vor vinde membrilor, direct de către societate, pe prețul de cost majorat cu 20%. Costul se va stabili de comitetul de 5, pe baza facturilor și notelor de cheltueli.

In librării se va vinde cu prețul pentru membrii, încărcat cu beneficiul librarului.

Comitetul de direcție al societății, în cazuri speciale, va aprecia și face reduceri asupra prețului la un număr limitat de exemplare. Diferența se va imputa fondului de imprimare.

Paralel cu celelalte anunțuri, Revista Pădurilor va face și ea dese publicațiuni pentru a ajuta desfacerea cărților.

7. Fondul afectat acestor tipărituri și constituit cum e prevăzut la art. 2, nu poate fi cheltuit decât pentru imprimare, corectură, desenuri, clișee, expediție și manipulare. Membrii comitetului lucrează neretribuiți.

Dacă din vreo cauză oarecare — lipsă de manuscrise, sau lipsă de lucrări cari să se încadreze în prevederile art. 1 — fondul unui an nu se va epuiza, — restul, la sfârșitul anului, se va depue la o instituție de credit spre a alimenta fondul anului următor.

BIBLIOTECA SOCIETAȚII

Pentru anul în curs se primesc la biblioteca noastră periodicele notate mai jos. Consultarea caetelor respective nu se poate face decât în localul bibliotecii.

1) Acta forestalia Fennica. Helsinki (Finlanda); anual, cu rezumate în limba germană sau engleză.

2) Albina. Foaie săptămânală pentru popor. Edit. de Fundația culturală

regală «Principele Carol». Bucureşti. Lunar, conţine o pagină a pădurilor, îngrijită de ICEF.

3) Allgemeine Forst- und Jagdzeitung. Frankfurt a. M., lunar.

4) L'Alpe. Revista forestale italiana. Firenze ; lunar.

5) Analele Economice şi Statistice. Bucureşti ; lunar.

6) Analele Institutului de Cercetări şi Experimentaţie forestieră. Bucureşti, apare neregulat.

7) Annales de l'Ecole nationale des Eaux et Forêts et de la Station de recherches et experiences. Paris, apare neregulat.

8) Anuarul statistic al României. Bucureşti, anual.

9) Le Bois. Les scieries de Frances et L'écho forestier. Paris, bilunar.

10) Buletinul A. G. I. R. Bucureşti, lunar.

11) Buletinul C. A. P. S. Bucureşti, lunar.

12) Buletinul Comisiunii Monumentelor Naturii. Bucureşti, apare neregulat.

13) Buletinul Facultăţii de Ştiinţe din Cernăuţi. Cernăuţi, cel puţin anual.

14) Buletinul Grădinii botanice şi al Muzeului botanic al Universităţii din Cluj. Cluj, trimestral.

15) Buletinul informativ C. A. P. I. R. Bucureşti, trimestrial.

16) Buletinul informativ al Ministerului Agriculturii şi Domenilor. Bucureşti, bilunar.

17) Buletinul Institutului economic românesc. Bucureşti, lunar.

18) Buletinul Institutului meteorologic central. Bucureşti, lunar.

19) Buletinul Institutului românesc de Conjunctură. Bucureşti, trimestrial.

20) Buletinul Institutului român de organizarea ştiinţifică a muncii. Bucureşti, lunar.

21) Buletinul Societăţii Regale Române de geografie. Bucureşti, anual.

22) Buletinul U. G. I. R. Bucureşti, lunar.

23) Bulletin de la section scientifique de l'Academie Roumaine. Bucureşti, apare neregulat.

24) Bulletin de la Société Centrale forestiere de Belgique. Bruxelles, lunar.

25) Bulletin de la Société forestière de Franche-Comté et des provinces de l'Est. Salins-les-Bains (Jura), trimestrial.

26) Bulletin de la Silva Mediterranea. Firenze (Italia), lunar.

27) Carpaţii. Vânătoare, pescuit, chinologie. Cluj, lunar.

28) Centralblatt für des gesamte Forstwesen. Wien (Springer), lunar.

29) Codrii Bucovinei. Rădăuţi, apare neregulat.

30) Codul general al României (C. Hamangiu), Bucureşti, anual.

31) Corespondenţa economică. Bucureşti, lunar.

32) Corespondance économique roumaine. Bucureşti, trimestrial.

33) Curierul silvic. Bucureşti, lunar.

34) Der Deutsche Forstwirt. Berlin, bisăptămânal.

35) Ecoul Pădurilor. Bucureşti, lunar.

36) Empire Forestry Journal. London, bianual.

37) Erdeszeti Lapok. Budapesta, lunar.

38) Excelsior-Economic, financiar, social. Bucureşti, săpămânal.

39) Forestry — The journal of the Society of Foresters of Great Britain. London, bianual.

40) Forstarchiv. Hannover, lunar.

41) Forstliche Rundschau der Zeitschrift für Weltforstfirtschaft. Neudamm şi Berlin, trimestrial. Conţine referate şi asupra literaturii româneşti de însemnătate ştiinţifică.

42) Forstlich Wochenschrift Silva. Berlin, săptămânal.

43) Forstwissenschaftliches Centralblatt. Berlin, lunar.

44) L'Illustration şi La petite Illustration. Paris, săptămânal.

45) Journal forestier suisse. Berne, lunar.

46) Journal of Forestry-Official organ of the Society of American Foresters. Washington, lunar.

47) Las Polski. Warszawa, lunar.

48) Lesnická Práce. Spol-Pisek (Cehoslovacia), lunar.

49) Lesovodska Missal (Revue forestière). Sofia, trimestrial.

50) Meddelanden fran Statens Skogsförsöjsanstalt. (Mitteilungen aus der forstlichen Versuchsanstalt Schwedens). Stockholm, apare neregulat.

51) Mitteilungen aus des forstlichen Versuchswesen Oesterreichs. Wien, apare neregulat.

52) Mitteilungen des Ausschusses für Technik in der Forstwirtschaft. Berlin, apare neregulat.

53) Mitteilungen der Deutschen Dendrologischen Gesellschaft. Dortmund, anual.

54) Mitteilungen der Schweizerischen Anstalt für das forstliche Versuchswesen. Zürich, apare neregulat.

55) Musu Kaunas (Letonia), lunar.

56) Musu Girios. Kaunas (Letonia), lunar.

57) Oesterreichische Vierteljahrschrift für Forstwesen. Wien, trimestrial.

58) Revista generală de Comerţ şi Contabilitate, Bucureşti, lunar.

59) Revista Lumea nouă. Bucureşti, lunar.

60) Revista Pădurilor. Bucureşti, lunar.

61) Revista Vânătorilor. Bucureşti, lunar.

62) Revue des Eaux et Forêts. Paris, lunar.

63) Revue internationale du Bois. Paris, lunar.

64) România Agricolă. Bucureşti, săptămânal.

61) Schweizerische Zeitschrift für Forstwesen. Bern, lunar.

66) Securitas. Publicaţia p. igiena muncii şi combaterea accidentelor. Bucureşti, lunar.

67) Silva Fennica. Helsinki (Finlanda), apare neregulat.

68) Silvicultorul. Organul societăţii forestierilor şi pădurarilor din Bucovina, Vatra-Dornii, lunar.

69) Silvicultorul. Organul asoc. «Silvicultorul» a conductorilor technici silvici din România. Bucureşti, lunar.

70) Sumarski List. Zagreb (Jugoslavia), lunar.
71) Sylwan. Lwow (Polonia), lunar.
72) Tharandter forstliches Jahrbuch. Berlin, lunar.
73) Viaţa agricolă. Bucureşti, lunar.
74) Viaţa forestieră. Bucureşti, lunar.
75) Wiener allgemeine Forst- und Jagdzeitung. Wien, săptămânal.
76) Zeitschrift für Forst- und Jagdwesen. Berlin, lunar.
77) Zeitschrift für Weltforstwirtschaft. Berlin, lunar.

*

In decursul lunii Ianuarie a. c. biblioteca noastră s'a îmbogăţit cu publicaţiunile notate în lista de mai jos:

1) *Anastasiu Em., Păduraru O.* — Anuarul Corpului Technic. Buc. 1935.
2) *Elorrieta José-de Espalza Tomas.* — El castano en Vizcaya. Madrid, 1935.
3) *Barbey A.* — Une Relique de la Sapinière Mediterranéenne. Paris, 1934.
4) — Acta pro fauna et flora Universali. Bucureşti 1935.
5) — Buletinul A. G. I. R. Bucureşti, 1935.
6) *Henri de Preux.* — Étude pratique sur la construction des routes de montagne. Paris-Neuchatel.
7) *Tian A.* — Notions fondamentales de Chimie générale et de Physico-Chimie. Paris, 1935.
8) *Buchholz E.* — Neue Probleme der russischen Forstwirtschaft. Berlin, 1935.
9) *Ganea Nic.* — Industrializarea betonului şi betonului armat. Bucureşti.
10) *Hempelmann I.* — Laubholzkunde. Berlin, 1922.
11) *Rebel, Dr.* — Der Wald in der deutschen Kultur. München.
12) *Champly R.* — Les Bois d'oeuvre. 2 volume. Paris, 1925—1927.
13) *Escherich G.* — Der alte Forstmann. Berlin, 1935.
14) *Saftenberg F., Heilig F.* — Botanische Wörterbuch. Leipzig.
15) *Montandry M.* — Traité de Cubage. Paris, 1910.
16) *Hamangiu C.* — Codul general al României. Vol. XXIII. Buc. 1936.
17) — Anuarul statistic al României. Bucureşti, 1934.
18) *Zischka A.* — Le Japon dans le monde. L'expansion niponne 1854—1934. Paris, 1934.
19) *Săvulescu Th., Rays T.* — Materiale pentru flora Basarabiei. Bucureşti, 1934.
20) *Minea I., Boga L.* — Cum se moşteneau moşiile în Ţara Românească până la sfârşitul sec. al XIV. Vol. II. Iaşi, 1935.
21) *Meteş St.* — Din istoria dreptului românesc în Transilvania. Bucureşti, 1935.
22) *Iorga N.* — Două hrisoave domneşti pentru mânăstirea Mărgineni. Bucureşti, 1935.
23) *Drăcea M.* — Cultura câtorva specii forestiere exotice în România. Bucureşti, 1935.

24) *D. Dendrol Gsch.* — Mitglieder Verzeichnis. Wendisch, 1929.

25) — — 9—Mitteilungen der D. Dendrologischen Gesellschaft, J. buch 47, Dortmund, 1935.

26) — — Revue internationale du bois. Vol. 2. Paris, 1935.

27) *Hilt V.* — România economică. Bucureşti, 1935.

28) — — Zeitschrift für Weltforstwirtschaft, Band 2. Neudamm, 1934—35.

29) — — Revista Pădurilor. Anul XLVII. Bucureşti, 1935.

30) — — Centralblatt für das gesamte Forstwesen. Wien, 1935.

31) — — Lesnická Práce. Pisek, 1935.

Bibliotecar, *I. C. Demetrescu*

Casa de Credit, Economie şi Ajutor a Corpului Silvic, C. E. A. C. S.

CONVOCARE

Domnii acţionari ai Casei de Credit, Economie şi Ajutor a Corpului Silvic „CEACS" sunt convocaţi în Adunare Generală Ordinară pentru ziua de 22 Martie 1936, orele 10 dimineaţa în localul Societăţii „Progresul Silvic" din Bucureşti, Bulevardul Take Ionescu No. 31.

Ordinea de zi:

1. Darea de seamă a Consiliului de Ad-ţie asupra activităţii 1935.
2. Raportul Cenzorilor.
3. Discutarea şi aprobarea Bilanţului, Contului de Profit şi Pierdere precum şi repartizarea beneficiului.
4. Aprobarea Bugetului pe 1936.
5. A hotărî asupra Fondului de rezervă.
6. Alegerea a trei membri în Consiliul de Administraţie în locul d-lor: C. Sava-Goiu, P. Ioan şi G. Constantinescu al căror mandat a expirat.
7. Alegerea a trei cenzori în locul d-lor: G. Chercea, Gh. I. Ionescu şi N. Caragea al căror mandat a expirat precum şi alegerea a trei cenzori supleanţi.
8. Comunicări cu privire la stadiul în care se găseşte chestiunea transformării Casei.

Membrii al căror mandat a expirat precum şi cenzorii pot fi realeşi.

Membrii Consiliului trebue să posede 30 acţiuni, iar cenzorii 20.

Votarea se face în conformitate cu art. 81 şi 82 din Statute.

Potrivit art. 76 din Statute, dacă în ziua de 22 Martie 1936 nu se va întruni numărul de acţionari cerut de Statute, Adunarea se amână pentru ziua de 29 Martie 1936, în acelaş local şi la aceeaşi oră fără nici o altă convocare sau publicaţie.

Consiliul de Administraţie.

PUBLICAȚIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Solonețul Nou, județul Suceava, proprietatea Obștei Solonețul Nou, în suprafață de 114 ha. 6800 mp. Regim și tratament Codru cu 2 tăeri succesive la 5 ani interval. Revoluția normală 100 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Țăndărei, jud. Ialomița, proprietatea Alexandrina Cantacuzino, în suprafață de 48 ha. 3440 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Groapa Ciurgăului, județul Someș, proprietatea comunei Diviciorii Mici, în suprafață de 46 ha. 3300 mp. Regim și tratament crâng cu 50 seminceri gorun la hectar. Revoluția normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Dinsus de sat și Muerau, județul Cluj, proprietatea comunei Balta, în suprafață de 17 ha. 2600 mp. Regim și tratament crâng cu 50 rezerve stejar și salcâm la ha. Revoluția normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea Cancicov.**

No. 25965/936.

No. 178229/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurilor din ocolul silvic Ianăuţi, judeţul Hotin, proprietatea statului, în suprafaţă totală de 10.063 ha. 6200 mp. Regimul : O secţie cu 6 serii de crâng şi revoluţie normală 35 ani şi 105 pentru element rezervă şi altă secţie cu o serie de codru regulat.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Buda Rafaila, judeţul Vaslui, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 2365 ha. 5800 mp. Regimul: Două serii de codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 96 ani la seria I şi 108 ani la seria II-a.

c) Amenajamentul pădurii Răchitoasa Apus seria VI-a, judeţul Tecuci, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 1572 ha. Regim şi tratament Codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 120 ani.

d) Amenajamentul pădurii Groşi, judeţul Hunedoara, proprietatea Statului, în suprafaţă de 910 ha. 3000 mp. Regim şi tratament Codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 120 ani.

e) Amenajamentul pădurii Făuroaia-Piscul Casovat, seria IV-a judeţul Mehedinţi, proprietatea Statului, în suprafaşă de 603 ha. 2700 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 96 ani.

f) Amenajamentul pădurilor Buneşti Ocnele Mari, judeţul Vâlcea, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 547 ha. 4700 mp. Regim şi tratament codrul cu tăieri succesive. Revoluţia normală 120 ani.

g) Amenajamentul pădurii Adam Seria II, Jerdia Stroiu, judeţul Tutova, proprietatea statului, în suprafaţă de 472 na. 2000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

h) menajamentul pădurilor Ostrovul Corbului şi Ostrovul Batoţi, judeţul Mehedinţi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 378 na. 6400 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

i) Amenajamentul pădurii Malaica, judeţul Dolj, proprietatea statului, în suprafaţă de 224 ha. 2000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

j) Amenajamentul pădurii Diecheni Borca şi Micleasca Păuşeşti seria VIII-a, judeţul Tecuci, proprietatea statului, în suprafaţă de 234 ha. 0194 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

l) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Pătroaia Vale etc., judeţul Dâmboviţa, proprietatea Statului, în suprafaţă de 2 ha. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 1 an. Revizuirea în fiecare an.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. l, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 25973/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Leosteana, județul Someș, proprietatea comunei Braniște, în suprafață de 141 ha. 9200 mp. Regim și tratament crâng cu 50 rezerve gorun la ha. Revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Composesorala Secătura, județul Someș, proprietatea Compososeratului de pădure, în suprafața de 83 ha. 3700 Regim și tratament crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Valea Calacii, județul Cluj, proprietatea comunei Sărata, în suprafață de 62 ha. 7300 mp. Regim și tratament crâng cu 20 seminceri la ha. Revoluția normală 40 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Lunga, județul Cluj, proprietatea Crăciun Ioan și soția, în suprafață de 44 ha. 8300 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Urlătoarea, județul Argeș, proprietatea Elisabeta Gibescu, în suprafață de 12 ia. 4200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 21 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 25968/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Cuviu, judeţul Arad, proprietatea Composesoratului foştilor urbarialişti din comuna Cuviu, în suprafaţă de 216 ha. 9200 mp. Regim şi tratament crâng. Revoluţia normală 40 ani.

b) menajamentul pădurii Benaia, judeţul Cluj, proprietatea comunei Mierţa, în suprafaţă de 77 ha. 9600 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală de 40 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Drăgăneşti, judeţul Romanaţi, proprietatea General C. Manolescu, în suprafaţă de 45 ha. 0300 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zărneasca, judeţul Prahova, proprietatea Preot I. D. Mihai, în suprafaţă de 11 ha. 9600 mp, Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No 25966/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Răşinarii din Deal, judeţul Sibiu, proprietatea comunei Răşinari, în suprafaţă de 3129 ha. Regim şi tratament 3 serii de codru cu tăieri succesive şi 100 ani revoluţie normală şi a 4-a de protecţie cu exploatabilitate fizică.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 25971/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Dolului, județul Cluj, proprietatea Brunner Eugen și frații, în suprafață de 174 ha. 0600 mp. Regim și tratament crâng cu 40 rezerve gorun la ha. Revoluția normală 40 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Cioarinu, județul Ilfov, proprietatea Basile Moscu, în suprafață totală de 36 ha. 4000 mp. Regim și tratament crâng simplu în ambele serii. Revoluția normală 15 ani pentru seria de șleau și 5 ani pentru seria de zăvoi.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Pârâul Borvizului, județul Mureș, proprietatea M-rei Sf. Ilie din comuna Toplița în suprafață de 28 ha. 770 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase. Revoluția normală 90 ani.

d) Regulamentul pentru erploatare al pădurii Mavrodolo, județul Dâmbovița, proprietatea Alexandru Stan Dan, în suprafață de 17 ha. 6000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normlă 5 ani. Revizuirea în 1938/939.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate cu excepția celui dela alin. d, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respcctive și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 25970/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Zelenski Sistarovet, județul Timiș-Torontal, proprietatea Robert Zsellensky, în suprafață de 130 ha. 4300 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Gârlici, județul Constanța, proprietatea indiviză a împroprietăriților din anul 1886, în suprafață de 114 ha. 2800 mp. Regim și tratament crâng simplu cu tăieri în scaun. Revoluția normală 5 ani. Revizuirea după 5 ani.

c) Amenajamentul pădurii Santioana, jud. Someș, proprietatea Inginer Nic. Schiller, în suprafață de 64 ha. 7300 mp. Regim și tratament crâng cu 40 rezerve gorun la ha. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Mare, județul Muscel, proprietatea Dr. D. Isbășescu, în suprafață de 37 ha. 6400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ciocoaica-Turnavitu și Valea Cetății, județul Argeș, proprietatea Alexandrina Gh. Roșanu, în suprafață de 16 ha. 2625 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ciocoaica-Turnavitu, etc., jud. Argeș, proprietatea Iancu D. Pletoiu, în suprafață de 14 ha, 4375 mp Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate cu excepția celui dela alin. b, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea Cancicov.**

No. 25967/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Uyires, județul Sălaj, proprietatea comunei Hereclean, în suprafață de 82 ha. 2911 mp. Regim: Tăieri de conversiune dela codru la crâng. Revoluția tranzitorie 40 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Sangeorgiu, județul Someș, proprietatea Ștefania Bethlen, în suprafață ne 59 ha. 6300 mp. Regim și tratament crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluția normală 24 ani.

c) Regulamentul pentru exploatale al pădurii Genești, etc., județul Buzău, proprietatea Ion M. Popescu, în suprafață de 60 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Baldana, județul Dâmbovița, proprietatea Moșt. Nae Dobrescu, în suprafață e 58 ha. 0403 mp. Regim și tratament crâng simplu.. Revoluția normală 12 ani.

e) Amenajamentul pădurii Hanghiaș, județul Mureș, proprietatea Tolvaly și descendenții, în suprafață de 48 ha. 9489 mp. Regim și tratament crâng cu 80 rezerve la ha. Revoluția normală 26 ani pentru elementul crâng și 80 ani pentru elementul rezervă.

f) Amenajamentul pădurii Groapa Gurgăului, jud. Someș, proprietatea comunei Târgușor, în suprafață de 40 ha. 0800 mp. Regim și tratament crâng cu 50 seminceri la ha. Revoluția normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Mina Mare, jud. Ciuc, proprietatea Soc. în nume colectiv Mercur, în suprafață de 39 ha. 6400 mp. Regim și tratament codru cu tăeri rase. Revoluția normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 25969/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii **Rășinarii de Munte**, județul Sibiu, proprietatea comunei Rășinari, în suprafață de 4385 ha. Regimul: Două serii de codru cu tăieri rase și revoluția normală 100 ani și a treia de protecție cu exploatabilitate fizică.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No 25972/936.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

REVISTA PADURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor=şef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M,
Sburlan D.

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"
Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1935:

Preşedinte: Drăcea M.
Vice=Preşedinți: Alimănişteanu C., Stinghe N. V.
Casier: Priboianu N. V.
Secretar general: Vâlceanu Eug.
Secretari: Emanoil C., Ionescu=Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.
Simionescu I.

Cenzori: Constantinescu Gh., Ionescu Gh., Chercea Gh.
Cenzori supleanți: Teodorescu Şt., Constantinescu=Fălciu A. şi Popescu=Salcia I.

Prețul abonamentului:

Pe un an	300 lei
„ „ „ pentru membrii Societății	200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri	75
Numărul	25

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24892

2022

REVISTA PĂDURILOR

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

ORGANUL SOCIETĂȚII «PROGRESUL SILVIC»

Nr. 3.
MARTIE 1936
ANUL XLVIII

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREȘTI

ANUL XLVIII Nr. 3 MARTIE 1936

SUMARUL:

Studii:

Până la ce altitudine vegetează cătina albă pe valea Prahovei . *Dr. A. V. Rădulescu*
Despre vegetația lemnoasă din munții Buzăului . . . . . . *Ing. S. Pașcovski*

Referate — Comentarii:

Cum s'ar putea ameliora starea culturală a pădurilor de baltă . *Ing. St. Stănescu*
Exploatări în regie la munte . . . . *Ing. A. Nahlik*
Cultura rațională a fazanului . . . . *Ötvös Balàzs*
Infăptuiri posibile . . . . *Ing. Horia Manole*
Pentru constituirea Asociației Internaționale Permanente de Economie Forestieră . . . . *Ing. N. Nedelcovici*
Două politici forestiere . . . . *Ing. Dr. D. Drâmbă*

Problemele zilei:

Corectarea torenților și ameliorarea terenurilor degradate

Pe când și la noi ? . . . . *Ing. G. Năstăsescu*
Fondul de ameliorarea terenurilor degradate . . . . *Ing. D. Grozescu*
Impădurirea terenurilor degradate . . . . *Ing. V. N. Priboianu*
O specie pentru terenurile surpătoare și erosive: Pinus rigida . *Ing. M. Petcuț*
Aspectul educativ al restaurării terenurilor degradate . . . . . *Ing. Tr. Ionescu-Heroiu*
Lucrările de corecțiunea torenților . . . . *V. N. Stinghe*
Terenurile degradate . . . . *Ing. I. I. Marinescu*
Observațiuni practice cu ocazia aplicării legii ameliorării terenurilor degradate, în anii 1930 — 1933 . . . . *Ing. I. D. Nițescu*
Specii de tranziție . . . . *In. A. Haralamb*
Despre panta de compensație . . . . *Ing. Șt. Sprangate*

Cronica:

Raport asupra congresului internațional al lemnului, dela Nancy *Ing. D. Drâmbă*
Legea pentru organizarea turismului . . . . *A. Haralamb*

Recenzii — Revista revistelor — Informațiuni — Necrolog — Cercul de studii forestiere. Soc. «Progresul Silvic»

SOMMAIRE:

Etudes:

Jusqu'à laquelle altitude s'étend l'Hippophaë rhamnoides dans la vallée de Prahova . . . . *A. V. Rădulescu*
Sur la végétation ligneuse des monts de Buzău . . *S. Pașcovski*

Rapports — Comentaires:

Pour améliorer l'état des forêts situées le long du Danube . . . . *St. Stănescu*
Les exploitations en régie dans les forêts de montagne . . . . *A. Nahlik*
La culture systématique du faisan . . . . *Ö. Balázs*
Réalisations possibles . . *H. Manole*
Pour une association internationale permanente d'économie forestière . . *N. Nedelcovici*
Deux politiques forestières . *D. Drâmbă*

Problèmes à l'ordre du jour:

La correction des torrents, l'amélioration des terrains dégradés.

Chronique — Récensions — Revue des revues — Informations — Nécrolog — Soc. „Progresul Silvic"

INHALT:

Abhandlungen:

Welche Meereshöhe erreicht Hippophaë rhamnoides in Prahova-Tal . . . . . *A. V. Rădulescu*
Über die forstliche Vegetation der Buzău-Gebirge *S. Pașcovski*

Mitteilungen:

Für die Verbesserung der Verhältnisse in den Auwäldern längst der Donau *St. Stănescu*
Die Benutzung der Gebirgswäldern in eigener Regie des Staates . . . . . *A. Nahlik*
Die rationelle Kultur des Fasans . . . . *Ö. Balázs*
Mögliche Verwirklichungen *H. Manole*
Für einen permanenten internationalen Verein für Forstwirtschaft . . . . *N. Nedelcovici*
Zwei wirtschaftspolitische Auffassungen . . . . . *D. Drâmbă*

Tagesfragen:

Die Verbauung der Wildbäche, die Bewaldung der verődeten Flächen.

Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften Nachrichten — Nekrolog — Verein „Progresul Silvic"

I 24892

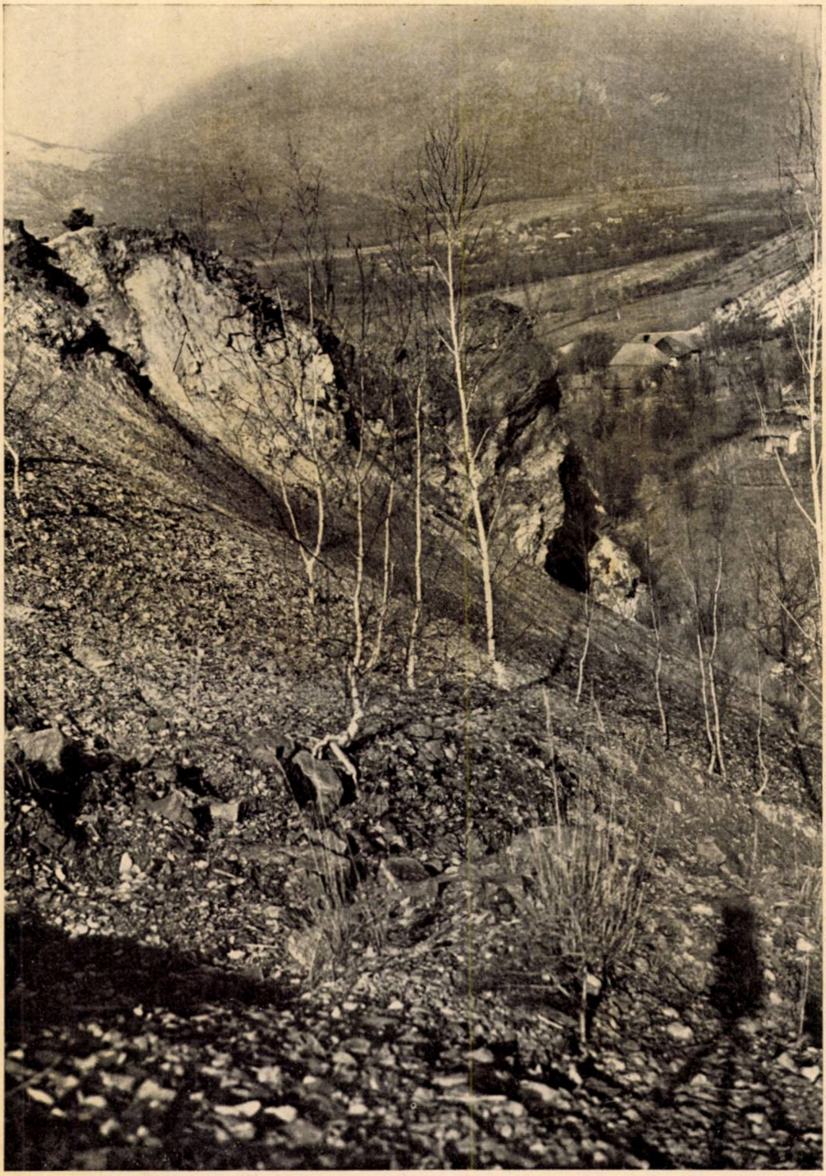

(Clişeu At. Haralamb)

Mesteacănul fixează grohotişurile. Păd. Trestioara-Ruginoasa (Cislău).
Le bouleau fixe les éboulis.
Die Birke kommt auf die Schutthalden.

97
- IUL. 2005
J14

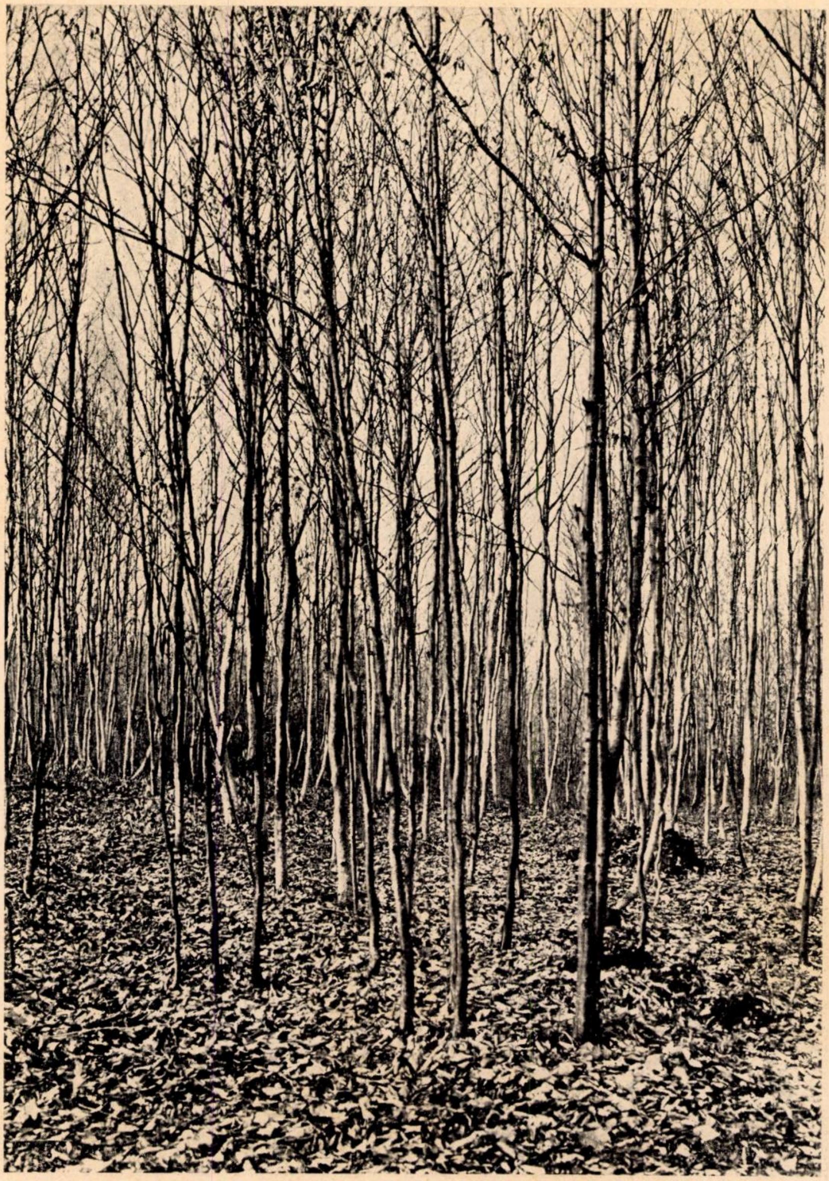

(Clişeu At. Haralamb)

Nuieliş de carpin, stejar şi frasin după curăţire. Păd. Ursaru, (Cislău).
Fourré de charme, chêne et frêne après l'éclaircie.
Jungwuchs aus Hainbuche, Eiche une Esche nach der Durchläuterung.

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLVIII — Nr. 3/1936

S T U D I I

PÂNĂ LA CE ALTITUDINE VEGETEAZĂ CĂTINA ALBĂ (HIPPOPHAË RHAMNOIDES L.) PE VALEA PRAHOVEI

de Dr. ANTON V. RĂDULESCU

Cătina albă găseşte pe Valea Prahovei, în mod incontestabil, cele mai potrivite condiţiuni de vegetaţie. Aceasta ne fac s'o deducem întinsele suprafeţe pe care se află răspândită de o parte şi de alta a văii, pe distanţa Câmpina-Posada. O călătorie cu trenul sau automobilul în această regiune, ne va da posibilitatea să avem o ideie despre apariţia în masă a acestei specii. Foarte bine se pot observa întinsele arborete, din tren. După ce am trecut de gara Băicoi, în punctul unde traseul liniei ferate începe a coborî ca să traverseze Prahova, apar şi primele exemplare de cătină, pe cele două maluri ale traseului care este în debleu. Solul este format din prundiş, aci începându-se enormul con de dejecţie al Prahovei, cunoscut sub numele de Branciog. Din acest punct, cu cât înaintăm mai sus, cătina devine din ce în ce mai deasă, atingând un maximum al răspândirei sale în dreptul comunelor Breaza. Tufişurile ce le constitue cătina în aceste locuri, prin varietatea compoziţiei speciilor şi prin înfăţişarea lor coloristică ne amintesc formaţiunea de machie din regiunea mediteraniană. Intre speciile mai frecvente ce întovărăşesc cătina, găsim : Cornus sanguinea, Cornus mas, Viburnum opulus, Berberis vulgaris, Rosa, Prunus avium, iar în părţile mai umede apar Populus nigra, Populus alba, Salix purpurea, Alnus incana, etc. Sub formă mai pipernicită, din cauza omului, se pot vedea exemplare de Betula verrucosa, Salix capraea. Nu lipsesc tuferişurilor nici lianele, reprezentate în mod abundent prin Cle-

39766

matis vitalba. Pentru iubitorul de natură tuferișurile acestea oferă, mai cu seamă toamna, un tablou nespus de frumos. Coloritul atât de variat al frunzelor roșiatice de sânger (Cornus sanguinea) alături de boabele galbene de mărgean ale cătinei și argintiul frunzelor ei, poate fi pentru oricare din noi un prilej de desfătare a ochiului.

Trecând de Comarnic, Valea Prahovei începe să se îngusteze, suprafețele spălate de ploi, ravinate, care convin așa de bine cătinei albe, se reduc din ce în ce mai mult cu cât ne apropiem de Cernica. Aci, Valea Prahovei s'a îngustat mult, începe a fi pe partea dreaptă acoperită de păduri de fag, numai pe partea stângă care este mai golașă se mai găsește în grupe, cătina. Nu se mai întâlnesc acele întinse pâlcuri care le-am văzut la Breaza. La Posada, grupele devin din ce în ce mai rare, încât, Posada se poate considera ca limita superioară de răspândire în masă a cătinei.

Peste această limită apariția ei devine tot mai rară. Abia în apropierea Cimitirului Sețu, pe partea dreaptă a Șoselei naționale Ploești-Predeal, pe sol pietros, mai întâlnim o tufă. Fiind pe marginea șoselei, din cauza prafului, etc. arată să nu-i meargă prea bine. De asemenea în dreptul acestui punct, pe lângă calea ferată, se mai văd ultimele exemplare sporadice de cătină.

Curioasă pare ivirea cătinei pe suprafața de câteva sute de metri pătrați în apropierea podului peste Izvor, al șoselei naționale, în spatele casei Bibescu. N'ar fi exclus ca să fi fost aici plantată cu scopul să se fixeze malul pârâului Izvor. Prin faptul că această grupă vegetează bine, sunt exemplare ce se ridică la 2 m. înălțime și cu diametrul până la 5—7 cm, ne-a făcut să credem când le-am văzut pentru prima dată, că încă nu ne găsim la limita superioară. Altitudinea acestui loc este de aproximativ 800 m. Că condițiunile de vegetație pentru cătină sunt la Sinaia Izvor destul de favorabile, ne-o confirmă cele câteva exemplare de cătină ce se pot vedea în fosta grădină horticolă Weiss. Grădina se găsește pe drumul Moroienilor, în fața spitalului Eforiei Civile, dela Izvor. Unul dintre aceste exemplare are diametrul terier de 16 cm, un coronament foarte desvoltat ce se desface dela 2 m. dela sol, în formă ovală, atingând în lățime 4 m. Inălțimea la spic a acestui exemplar este aproape 5 m. Figura 1 completează descrierea noastră ; dunga albă din față reprezintă 2 m. înălțime.

In afara grădinei, pe partea spitalului, în apropiere de această grupă, se mai observă câteva tufe mici, și pe lângă ele chiar o mulţime de puieţi, care ne adevereau prin aceasta că se pot regenera cu uşurinţă pe cale naturală. Era vădită la ele tendinţa de răspândire, de întindere a tuferişului, care părea puţin stânjenit numai, de prezenţa în apropiere a unui drum de pădure.

Cercetând mai de aproape, felul cum erau răspândite exemplarele mari de cătină albă, de lângă spital, se putea vedea foarte evident, că ele urmau linia gardului grădinei. Am identificat de asemenea câteva cioate vechi, resturi ale unor exemplare aflate tot pe linia gardului și care în ultimii ani au fost tăiate.

Acestea ne-au părut indicii pentru a deduce că ele au fost cândva plantate pe hotar, pentru delimitarea proprietăţii.

Un argument în plus în favoarea afirmaţiei mele am mai putea găsi, dacă admitem că în lucrarea postumă a Doctorului D. Grecescu, ,,Plante vasculare până acum cunoscute în Bucegi" apărută în 1909, sunt cuprinse toate plantele ce cresc în Bucegi. S'ar trage uşor concluzia că această grupă de cătină albă a fost plantată ulterior apariţiei lucrării, prin faptul că nu găsim nici o menţiune despre prezenţa în Bucegi a cătinei albe. Cum însă în lucrarea citată mai sunt o serie de plante nemenţionate, care cu siguranţă sunt spontane în aceste locuri, nu am fi îndreptăţiţi a trage această concluzie. Aşa lipseşte din broşura lui Grecescu Sambucus ebulus.

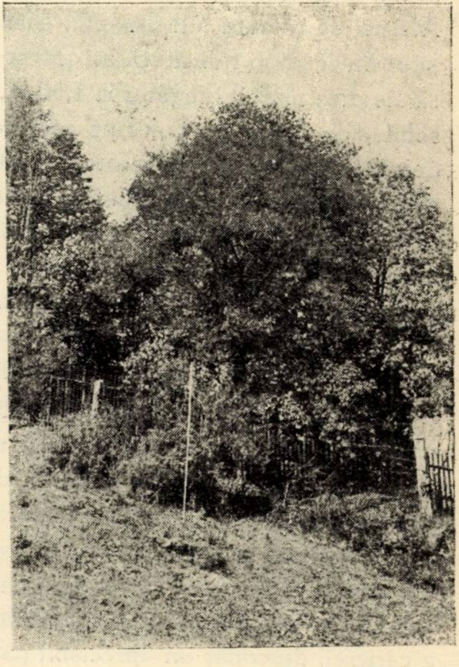

Fig. 1. Un exemplar de cătină albă, lângă Spitalul Eforiei, dela Izvor-Sinaia. Foto A. Rădulescu, 1935.

Când am descoperit această staţiune artificială de cătină albă, vegetând aşa de viguros, m'a făcut să cred că ar putea să existe chiar staţiuni naturale superioare acesteia.

Presupunerea noastră se adevereşte în vara anului 1931, când în apropierea carierei de piatră, dela Piatra Arsă, am descoperit câteva fire de cătină albă.

La jumătatea distanţei dintre Sinaia şi Poiana Ţapului, pe partea stângă, se află cariera de piatră de var şi blocuri, Piatra Arsă ; carieră veche, în exploatare fiind de mai bine de 40 de ani. Mergând pe linia planului înclinat cu ajutorul căruia se transportă piatra din carieră la linia de garaj a C. F. R., după ce trecem de prima staţiune superioară, linia se desface în două, în formă de V. Alături de ramura din dreapta, cum urcăm de jos, aproape de sfârşitul liniei, pe o ridicătură se găsesc cele câteva fire de cătină. Fără să fie prea mari, ajungând la 1,50 m. înălţime şi groase în apropierea solului de 2—3 cm. Solul pe care se află este alcătuit din grohotiş de roci calcare, conglomerate, rezultate din exploatarea carierei, acoperit cu un strat de pământ foarte superficial. Aspectul exterior arată că solul şi clima îi convin destul de bine. Nu se observă a fi suferit de ger ; factorul care joacă aşa de mare rol în răspândirea verticală a speciilor la limita superioară a lor.

Altitudinea la care se află această tufă de cătină, dedusă după harta turistică Gârbova [1]), este de 1000 m.

Revenind în vara anului 1935 în aceste locuri, cu scopul de a vedea dacă tufa de cătină albă mai există, am putut să constat că ea nu pierise încă, ba chiar nu departe de ea, în aceleaşi condiţiuni am mai descoperit noi exemplare ceva mai mici. Aflarea acestor exemplare m'a îndemnat să cercetez mai cu atenţie locurile din apropiere. Mare mi-a fost surprinza când după ce am făcut primele mele investigaţiuni, mai sus, la 200 m distanţă, în partea dreaptă a carierei, descopăr un apreciabil pâlc de cătină, agăţat pe marginea de sus a carierei de piatră, în formă de fâşie, lungă de aproximativ 30—40 m. şi lată pe unele locuri până la 7—8 m. Expoziţia terenului este estică, în plină lumină, numai în partea vestică pâlcul este umbrit de pădurea de brad şi stâncile care se ridică abrubt în imediată apropiere.

Solul pietros, numai din grohotiş, având ca rocă mumă conglomerate şi calcar. Pătura de sol este, în general, foarte superficială, numai în câteva depresiuni mici, stratul de sol se îngroaşe mai mult.

Starea de vegetaţie a acestui pâlc de cătină se prezintă în cele

---

1) Exprim mulţumiri D-lui Ing. Al. Săvulescu, dela Casa Regală, pentru amabilitatea cu care mi-a pus la dispoziţie această hartă.

mai bune condiţiuni, diametre de 4—5 cm sunt foarte frecvente, iar în înălţime cele mai multe ajung la 3 m. In timpul când le-am cercetat, în luna Octombrie, erau pline de fructe, fructele mi-au părut a fi ceva mai mici.

In asociere cu cătina se găsesc aici următoarele specii: Salix capraea, Populus tremula, Acer pseudoplatanus, Alnus incana, pueţi mici de Picea excelsa şi Abies pectinata. Aproape de pâlc în partea superioară se arătau primele exemplare naturale de larice, alături de molift, brad şi fag.

Altitudinea acestei staţiuni naturale de cătină, căci nu se poate pune la îndoială spontaneitatea, după harta statului major, pare să fie 1100 m.

Pentru răspândirea verticală a cătinei în Bucegi, staţiunea de aici, reprezintă punctul maximum la care s'a găsit până în prezent.

Nu ar fi exclus ca staţiunea de care ne-am ocupat să nu fie ultima deoarece expoziţia ce are acest pâlc, fiind estică, deci fără a prezenta cele mai bune condiţiuni de căldură ce se găsesc la limita superioară numai pe expoziţiile sudice, credem că ar mai putea exista staţiuni la altitudini superioare, pe versanţi cu expoziţie sudică.

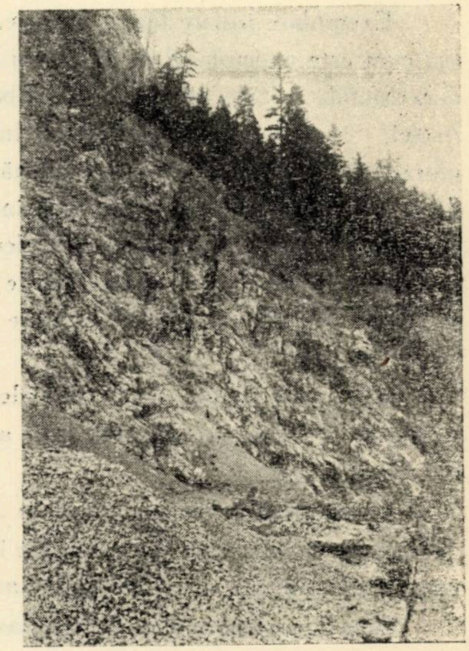

Fig. 2. Un pâlc de cătină albă în cariera Piatra Arsă, la 1100 m. altitudine.
Foto A. Rădulescu, 1935.

La fixarea terenurilor erozibile, cu formaţiuni torenţiale, care în ţara noastră din păcate se înmulţesc mereu, ştim că găsim în cătina albă un excelent ajutător, ca specie pionieră. Faptul că chiar la altitudinea de 1100 m. cătina creşte încă în mod spontan, este un indiciu preţios că se va putea întrebuinţa cu succes alături de aninul alb la fixarea coastelor, până la altitudinea aceasta, şi pe versanţi cu expoziţie sudică putându-se chiar depăşi.

*

* *

In literatura românească de specialitate, cătina albă este cunoscută ca un arbust de 2—3 m. înălţime [1]) sau ca un mic arbust. Este foarte adevărat că aşa cum se găseşte la noi, ca şi aiurea, cătina este cunoscută numai ca arbust, din cauză că omul în cele mai multe cazuri îl taie, împiedicându-l să ajungă dimensiuni mai mari. Este foarte căutat pentru garduri în aceste regiuni, din lipsa altui material.

Exemplare izolate lăsate în pace, pot să ia forma arborescentă aşa cum este exemplarul găsit de noi la Izvor. In cazuri favorabile, dimensiunile la care ajunge cătina albă întrec cu mult cazul nostru. Astfel, în grădina botanică a Universităţii din München, se găsesc câteva exemplare de cătină albă cu trunchiuri groase de 25 cm. la înălţimea pieptului şi înalte de aproape 8 m. Gustav Hegi în Ilustrierte Flora von Mitteleuropa vol. V, pag. 740, relatează despre cunoscutele exemplare de cătină albă din Insulele Aland (Marea Baltică) ale căror diametre numără nu mai puţin decât 90 cm.

Din toate aceste se poate vedea clar că nu avem de a face numai cu un arbust, sau încă, mic arbust, ci chiar cu un arbore, un arbore mic.

După clasificarea ce găsim în A. Dengler, Waldbau, ed. I. 1930, pag. 2, cătina albă corespunde în cazuri extreme, arborilor de categoria III-a, ale căror înălţimi sunt cuprinse între 5—10 m.

Aşa dar când este vorba să clasificăm cătina albă este insuficient a spune că este un arbust. Se impune să completăm caracterizarea noastră prin adăugirea cuvintelor ,,şi arbore mic" [2]) (categoria III-a).

Welche Meereshöhe erreicht Hippophaë Rhamnoides in Prahova-Tal.

---

[1]) Marcel Brândza, Flora ilustrată a plantelor lemnoase, 1934, la pag. 35 stă scris despre cătina albă : «Arbust 2—3 m, spinos şi stufos», iar la pag. 223 : «Cătina albă este un mic arbust, răspândit în Europa boreală»... etc...

[2]) Aceasta este de altfel caracterizarea din alte literaturi ; I. Busse. Forstlexikon Vol. II. 1930, pag. 250.

Jusqu'à laquelle altitude s'étend l'Hippophaë rhamnoides dans la vallée de Prahova.

Jusqu'à 600 m on le trouve très fréquemment ; puis il devient plus rare et disparait vers 1100 m. C'est à cette altitude qu'il a pu encore être trouvé par l'auteur, qui considère cette station comme la plus haute de la chaîne de Bucegi.

DESPRE VEGETAȚIA LEMNOASĂ DIN MUNȚII BUZĂULUI

de Ing. S. PAŞCOVSKI.

In timpul excursiunilor făcute prin Munţii Buzăului, am cules câteva date asupra repartiției unor esențe forestiere. Expun mai jos ce-mi pare mai interesant.

O stațiune, necitată până azi, a tisei (Taxus baccata L.) se găsește în apropierea satului Broasca, pe muntele Jariștea, în fundul văii Bonțului Mic ; punctul respectiv poartă chiar numele „La Tisă". Am găsit aici câteva exemplare mici, schilodite de țărani. Arboretul înconjurător e de fag ; altitudinea ca. 800 m.

Pinul silvestru (Pinus sylvestris L.) este destul de frecvent în această regiune. Cred că nu prezintă interes de a cita toate stațiuțiunile, unde l-am găsit. Vreau să atrag atenția cercetătorilor numai asupra faptului că există aici două varietăți diferite. Am cercetat chestiunea mai deaproape în pădurea Giurca. In această pădure pinul există în două puncte, în grupe mici, anume :

1) pe Vârful Pinacilor, pe stânci, formând o asociație cu gorun, fag și mesteacăn ; exemplarele de aici aparțin varietății *genuina Heer f. gibba Christ ;*

2) în Poiana Arșiței, unde crește cu molid, fag, ienuper etc. ; pinii din această grupă aparţin varietăţii *hamata Steven.*

Ienuperul (Juniperus communis L.) este foarte răspândit, mai ales în pădurea Giurca ; aici pe Valea Coșocii am găsit câteva exemplare la o altitudine de 550 m. aproximativ. Foarte frecvent este și pe muntele Siriu. Pe acesta din urmă, și pe Penteleu, alături de forma tipică, se găsește și *var. intermedia Sanio,* aproape tot atât de răspândită.

Aninul negru (Alnus glutinosa Gaertn.) pe Valea Buzăului se mai găsește în puţine exemplare, în dreptul satului Broasca ; prin apropiere am mai văzut, însă tot puţine exemplare, în partea infeferioară a văii Siriului, afluent al Buzăului. Pe Valea Bâscei pare a fi mult mai răspândit; așa de ex. în dreptul satului Gura Teghi este aproape tot așa de frecvent ca și aninul alb; împreună cu acesta formează tufărișuri dese pe prundul pârâului. Tot aici am găsit o stațiune a aninului negru, cu totul neobișnuită: pe coline aride și pietroase deasupra satului, departe de apă, cresc mai multe tufe de această specie, în amestec cu pin silvestru, gorun și carpin.

Aninul verde (Alnus viridis D. C.) se găsește pe golul Penteleului, unde un versant abrupt, spre N de vârful principal, este acoperit de un aniniș des, în care se mai vede doar ici-colo câte o salcie. Există și pe golul Siriului; este abundent în special lângă „Lacul fără fund" (ca. 1400 m. alt.), unde deasemenea formează tufărișuri dese și întinse. Trebuie notat că tot aici s'au găsit și mai multe exemplare de smeură (Rubus idaeus L.).

Gorunul (Quercus sessiliflora Salisb.), deși se găsește la limită, totuși e destul de răspândit. Deobiceiu crește chircit și crăcănos, formând arborete pure, rare ori în amestec cu pin, mesteacăn, fag etc. L-am găsit pe munții Giurca, Curselе, Ivăneț și în apropiere de Gura Teghi. Cea mai mare altitudine în regiunea aceasta o atinge probabil în pădurea Balaban, pe Valea Cașocii; aici s'a găsit un singur exemplar tânăr printre semințiș de brad, la ca. 1000 m. alt. Atât acesta din urmă, cât și exemplarele culese din pădurea vecină, Giurca, aparțin verietății *aurea Wierz.*

Salix retusa L. a fost singura salcie pitică ce am întâlnit în această regiune, anume pe golul Siriului.

Curpenul de pădure (Clematis vitalba L.) este destul de răspândit în părțile inferioare ale munților de aici; exemplarele culese aparțin *varietății typica Beck.*

Cătina de munte (Myricaria germanica Desv.) s'a găsit numai într'un grup de câteva tufe, pe valea pârâului Siriu.

Paltinul de câmp (Acer platanoides L.) — rar în pădurea Giurca, anume pe vârful Pinacilor și pe valea Cașocii.

Salbele (Evonymus europaeus L. și E. verrucosus Scop.) — în pădurea Giurca, pe versantul dinspre apa Buzăului; ambele specii sunt rare.

Sorbul (Sorbus torminalis Cr.) ajunge în puține exemplare în pădurea Giurca, unde l-am găsit pe vârful Pinacilor și în jurul acestuia. Exemplarele colectate aparțin formei *mollis Beck.*

Scoruşul păsăresc (Sorbus aucuparia L.) pare a fi destul de rar; am găsit câţiva în pădurea Giurca şi ceva mai mulţi la poalele Penteleului (pe valea Bâscei Mari).

Tavălga (Spiraea ulmifolia Scop.) am văzut-o numai în două puncte: pe valea Siriului şi la confluenţa văilor Caşoca şi Buzău (în satul Broasca).

Mojdreanul (Fraxinus Ornus L.) până în prezent este citat în literatură numai pentru marginea sudică a dealurilor jud. Buzău. Nu poate exista însă nici o îndoială că este foarte abundent pe toată valea Buzăului; personal l-am văzut în pădurea Valea Largă, în apropierea com. Vipereşti. Iar ca limită superioară pot să notez momentan că am găsit câteva exemplare în jurul satului Nehoiu, la ca. 400 m. alt.

Pentru încheiere găsesc interesant să mai spun câteva cuvinte asupra distribuţiei speciilor de soc. In general abundă peste tot socul negru (Sambucus nigra L.); în pădurea Giurca am urmărit limita inferioară a celui roşu (S. racemosa L.), găsind că nu există mai jos de 1200 m. alt.; chiar aici se găesc numai exemplare răsleţe, pe când cel negru este încă frecvent şi se urcă şi la altitudini mai mari.

Über die forstliche Vegetation der Buzău-Gebirge.

Sur la végétation ligneuse des monts de Buzău.

On indique l'aire de distribution locale d'un important nombre d'essences forestières, peuplant ces montagnes.

REFERATE — COMENTARII

CUM S'AR PUTEA AMELIORA STAREA CULTURALĂ A PĂDURILOR DE BALTĂ ŞI OBŢINE SPORIREA RENTABILITĂŢII LOR.

de Ing. ST. STANESCU
Director Technic Caps.

Cine nu cunoaşte starea de degradare a pădurilor noastre de baltă şi mica lor rentabilitate, în raport cu ceea ce ar putea să producă ?

In rândurile de mai jos voi încerca să arăt căror cauze se datoreşte această stare şi care ar fi mijloacele prin cari s'ar putea ameliora starea culturală a acestor păduri şi în consecinţă să se obţină sporirea producţiunei şi deci mărirea rentabilităţii lor.

După mine, principala şi pot spune singura cauză a stării deplorabile a pădurilor noastre de baltă din regiunea inundabilă a Dunării este păşunatul abuziv şi cu totul dezordonat la care ele sunt supuse.

In adevăr, administraţia pădurilor de baltă se face de către două instituţiuni, pendinte de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor : Casa Pădurilor, şi PARID-ul. Ultima are în administraţiune şi exploatare păşunatul şi cositul ierbei din aceste păduri.

Ca urmare a acestei imixtiuni de atribuţiuni, se ivesc deseori conflicte, şi orice încercare de ameliorarea şi innobilarea zăvoaielor de baltă făcută de către serviciul silvic, rămâne fără efect şi va rămâne atâta timp cât nu se opreşte sau cel puţin nu se reglementează păşunatul.

Ca să ilustrez situaţia cu totul intolerabilă de astăzi şi raporturile dintre CAPS şi PARID, voiu cita, din multiplele conflicte ce se ivesc între aceste instituţiuni următorul caz tipic :

Conform dispozițiunilor date de Casa Pădurilor, privitoare la ameliorarea și innobilarea masivelor ce compun zăvoaele noastre din zona Dunării, dela granița jugoslavă până la mare, Ocolul silvic Comana, conform programului de împăduriri, a spart încă din toamna anului 1934 o suprafață de 1,50 ha din marginea pădurii Costin (Vlașca) pe care în primăvara anului 1935 a plantat-o cu butași de plop de Canada, cu titlul de experiență.

Revizorul Pescăriilor din localitate a raportat autorității superioare, Regiunea I București, care, la rândul său, a intervenit la Casa Pădurilor, cerându-i nici mai mult nici mai puțin decât *„să oprească asemenea lucrări și să distrugă sădirile"*. In același timp a dat ordin în acest sens revizorului de pescării ca, dacă agenții Capsului nu se vor conforma, să li se dreseze acte de dare în judecată, *„pentru încălcare samavolnică de teren al Statului"*.

Revizorul se conformă, face constatare cu jandarmi, motivând cererea sa, pe faptul că i se ia din folosință o suprafață pe care o are trecută în inventar și de care este răspunzător.

Se întâmplă cazuri, destul de dese dealtfel, când agenții pescăriilor taie materiale lemnoase din zăvoaie, sub diferite motive, fără a avea o aprobare prealabilă și fără a anunța organele silvice, justificând în majoritatea cazurilor procedeul lor prin natura urgentă a lucrărilor ce au de executat, având nevoie de materiale pentru construiri de garduri de închiderea gârlelor și alte lucrări, cari să împiedice retragerea peștelui odată cu retragerea apei revărsată în urma inundațiilor.

Rezultatul : se dresează procese de delict silvic ajungând în fața judecății două instituțiuni aparținând aceluiași Minister, una ca reclamantă și alta ca inculpată, iar avocatul Statului apare în situația ridicolă, având două delegațiuni, una de a acuza și alta de a apăra.

Din cauză că PARID are în administrația sa exploatarea solului, ară tot ce este posibil și introduce vite la pășunat pe restul terenului și în pădure.

In aceste condițiuni, orice regenerare sau refacere a acestor păduri, devine aproape imposibilă.

Cu toate că adeseori primăvara, în urma viiturilor mari de ape, după fructificarea plopului și salciei se însămânțează suprafețe întinse cu aceste esențe, formând așa zisele *renii*, cari semințișuri ar putea ameliora în parte starea pădurilor de baltă, totuşi nu se poate ajunge la acest rezultat din cauza păşunatului.

Faţă de această situaţiune, o mare parte din pădurile de baltă au devenit o ficţiune, având aspectul de păşuni împădurite.

Aceasta fiind situaţia, să vedem prin ce mijloace s'ar putea îndrepta o asemenea stare de lucruri.

Fără îndoială, că orice măsuri s'ar lua, ele vor fi ineficace, atâta timp cât administraţia pădurilor de baltă se va face de două instituţiuni, una care caută să creeze şi să îmbunătăţească, iar alta să distrugă.

Deci, dela început se impune separarea bunurilor PARID de acelea ale Caps-ului, lucru ce este posibil şi în acelaşi timp şi în spiritul legilor cari stau la baza organizării celor două instituţiuni.

In adevăr, art. 2 din Legea pentru Administrarea Pădurilor promulgată prin Decretul Regal Nr. 1371 din 17 Aprilie 1930 şi publicată în Monitorul Oficial Nr. 90 din 25 Aprilie 1930, are următorul conţinut :

„Pentru administrarea şi exploatarea pădurilor Statului pen-
„dinte de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, se înfiinţează po-
„trivit Legii pentru organizarea şi administrarea pe baze comerciale
„a întreprinderilor şi avuţiilor publice şi cu derogările legii de faţă,
„o Casă autonomă a Pădurilor Statului" (CAPS).

Deci Casa autonomă a Pădurilor Statului este înfiinţată anume *„pentru administrarea şi exploatarea pădurilor Statului, pendinte de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor"*.

Rezultă deci în mod categoric că nici o altă instituţiune pendinte de acest Minister nu poate avea în administraţiune şi exploatare păduri de ale statului.

Prin legea privitoare la Regiile Autonome publicată în Monit. Of. Nr. 102 din 4 Maiu 1934 nu s'a adus nici o modificare acestui articol rămânând în ad-ţia actualei Case a Pădurilor, toate pădurile Statului.

Art. 1 al legii publicată în Monitorul Oficial Nr. 150 din 11 Iulie 1929, pentru înfiinţarea şi organizarea Administraţiei PARID prevede :

„Ameliorarea regiunii inundabile a Dunării şi a părţilor infe-
„rioare ale afluenţilor ei, exploatarea *terenurilor Statului* din această
„regiune şi exploatarea pescăriilor Statului din întreaga ţară, precum

„și din Marea Neagră se vor face potrivit dispozițiunilor prevăzute „în legea de față".

Prin urmare este vorba numai *de terenuri* nu și de păduri cari se dă în administrația PARID, și numai printr'o greșită interpretare s'a extins administrația PARID și asupra pășunatului în pădurile de baltă.

Ca o dovadă că legiuitorul nu a înțeles și pădurile prin aceste terenuri, este că prin art. 118 se prevede :

„Terenurile cultivabile ale statului, pe măsură ce se vor ame„liora, vor putea fi scoase de sub Administrația PARID și trecute „direcțiunilor respective din Ministerul de Domenii, fie în vederea „agriculturii, fie a plantărilor de păduri, însă numai cu condițiunea „rambursării anuităților neamortizate prin venituri".

Deci dacă prin însăși legea ei de organizare, Ad-ția PARID este obligată să cedeze patrimoniului silvic terenuri cari în urma ameliorării au devenit proprii pentru împădurit, cu atât mai mult nu poate păstra în administrația sa terenuri deja împădurite.

Este drept că art. 118, a fost desființat prin legea din 1929 privitoare la Regiile autonome, publicată în Monitorul Oficial Nr. 102 din 4 Mai 1934 ; art. 1 însă a rămas nemodificat.

Dar lăsând la o parte aceste texte precise din lege, dat fiind că legea PARID este în esență o lege menită a ridica puterea de producțiune a regiunei inundabile a Dunării, Ministerul de Domenii, dând importanța cuvenită pădurilor de baltă, cari cresc foarte repede, putându-se exploata cu revoluțiuni scurte (10—12 ani), vânzându-se cu prețuri frumoase, și-ar spori în mod simțitor veniturile, față de cele realizate de PARID prin învoirea vitelor la pășune.

In adevăr, după calculele făcute de Direcția regională silvică București, cu privire la rentabilitatea pădurilor de baltă, s'a stabilit că creșterea unui arboret normal de salcie în baltă este de 15 m. c. pe an și pe hectar.

Ținând seama de prețurile din ultimii ani, socotit lemnul în picioare, în pădure, s'a încasat 750 lei pe an și pe hectar, față de 400—600 lei cât se realizează de PARID pentru un hectar teren de cultură, 400 lei pentru un hectar fâneață și maximum 200 lei pentru hectarul de pășune.

Deosebit de aceasta, pădurile din regiunea de baltă îndeplinesc și un rol social : câmpia Dunării fiind regiune de stepă, deci lipsită de păduri, ele înlesnesc aprovizionarea populaţiei şi autorităţilor cu combustibilul necesar.

Bine înţeles, că pe lângă preţul lemnului, Casa Pădurilor Statului n'ar neglija nici veniturile ce s'ar putea realiza din păşunatul porţiunilor de pădure defensabile ; el însă va fi reglementat, lucru ce nu se poate face de PARID, care arendând dreptul de păşunat antreprenorilor de pescării, aceştia caută să exploateze cât mai mult acest drept în dauna pădurei.

Faţă de cele de mai sus, pentru a se evita pe viitor veşnicele neînţelegeri între organele CAPS şi PARID, şi pentru a da posibilitatea de creiare şi desvoltare a pădurilor de baltă, în scopul unei mai mari rentabilităţi a terenurilor inundabile din regiunea Dunării se impune :

1) Separarea bunurilor PARID-ului de ale CAPS-ului.

O separaţie definitivă recunosc că este greu a se face, fiindcă situaţia se schimbă dela un an la altul. Totuşi este necesar a se stabili un perimetru al pădurilor în care PARID-ul să nu mai aibă nici un fel de amestec, pentru a fi ferite de păşunat, şi *silvicultorul să poată lucra în linişte*, pentru îmbunătăţirea stării culturale a masivelor, plantând golurile şi rariştele şi innobilând masivele prin introducerea speciilor valoroase ca : stejarul, frasinul, plopul de Canada, etc.

Acest perimetru urmează să se stabilească de comun acord de ambele instituţiuni, conform normelor ce se vor stabili şi anume de şeful ocolului împreună cu reprezentantul PARID-ului. O asemenea separaţie s'a făcut la pădurile din ocolul silvic Talmaz (fost Olăneşti) pe Nistru, dând rezultate foarte bune.

2) Acolo unde se instalează pădurea, în urma viiturilor de ape, terenul să se încorporeze patrimoniului Caps, iar acolo unde din diferite motive se distruge pădurea şi nu se replantează în trei ani, el să revină PARID-ului.

3) Oridecâteori şeful de ocol are nevoie de o suprafaţă pentru experienţă, sau pentru împădurit şi ar cădea în afară de perimetrul pădurei, să facă propuneri din timp pentru a se putea intervevni la PARID să ne cedeze terenul necesar.

4) Pentru ca nici interesele PARID-ului să nu fie neglijate, când agenţii pescăriilor primesc ordine pentru desfundări şi rectificări de canaluri, adică lucrări mici de natură urgentă, să li se per-

mită imediat executarea acestor lucrări luându-se măsuri pentru valorificarea materialului de către şeful de ocol.

In caz de lucrări mai mari şi cari nu reclamă prea mare urgenţă, să ceară din timp aprobarea pe cale oficială.

5) In caz când fie agenţii silvici, fie ai pescăriilor contravin legilor şi dispoziţiunilor în vigoare şi se dresează acte, să nu li se dea curs în justiţie, ci să se trimită autorităţii superioare care va decide.

Este de dorit ca asemenea cazuri să fie soluţionate pe cale administrativă.

6) In fine, pentru buna înţelegere, şi ca organele locale ale ambelor instituţiuni, brigadierii şi pădurarii de o parte, revizorii şi agenţii de pescării de alta, să conlucreze la bunul mers al serviciului, să fie preferaţi în aceleaşi condiţiuni ca pentru particulari, brigadierii şi pădurarii la învoirea la păşunat şi cosit fân, iar personalul PARID-ului la aprovizionarea cu lemne.

Ca încheiere deci, pentru ameliorarea stării culturale şi sporirea rentabilităţii pădurilor de baltă este necesar în primul rând oprirea păşunatului.

Pentru aceasta este nevoie de separaţia bunurilor Caps-ului de ale PARID-ului pentru ca silvicultorul să poată lucra nestingherit.

Această separaţie se poate face fără nici un inconvenient şi este chiar în spiritul legilor organice ale acestor două instituţii.

Für die Verbesserung der administrative und kulturelle Verhältnisse in den Auwäldern längst der Donau.

Pour améliorer l'état des forêts situées le long du Danube.

Dès 1930, l'exploitation des terrains, propriétés de l'Etat, de la région inondable du Danube et de ses affluents se fait par l'administration des pêcheries. Mais c'est par une interprétation défectueuse que celle-ci s'occupe aussi des sols des forêts, qu'elle donne à bail pour le pâturage.

L'auteur, faisant la constatation que par cette conception l'administration forestière est empêchée de tirer le profit maximum du sol forestier, fait quelques propositions d'ordre pratique pour une séparation d'attributions entre les deux services, forestier et de pêcherie.

EXPLOATĂRI IN REGIE LA MUNTE

de Ing. A. NAHLIK

Prin înfiinţarea Casei Autonome a Pădurilor statului, Statul şi-a luat asupra sa exploatarea directă a pădurilor sale şi industrializarea ulterioară a materialului lemnos rezultat.

Personalul silvic de toate categoriile a păşit hotărît la realizarea scopului propus. Evident că aplicarea pe teren a întâmpinat multe greutăţi. Se înţelege că mai dificil s'a prezentat exploatarea masivelor noastre de munte greu accesibile şi fără mijloace de transport ; în consecinţă, statul a organizat în primul rând exploatările în pădurile de şes şi de dealuri iar la munte numai acolo unde a găsit căi de transport existente dela exploatări anterioare particulare. Simultan a păşit la construirea de mijloace de transport noui, pentru o cât mai complectă exploatare a părţii din patrimoniul forestier rămas nevalorificat până în prezent.

Rezultatele acestei noui orientări exploatative fiind satisfăcătoare, statul este pe cale s'o definitiveze pentru aproape toate pădurile sale.

Cred că este util să privim puţin în urmă, cu critică severă şi imparţială, pentru a trage concluzii juste ce ne vor folosi ca îndrumări în viitor. In vederea acestui scop, voi expune exploatarea la munte sub aspectul regiei directe fără şi cu intermediari de muncă.

Pentru motive de orgoliu profesional, ca şi pentru a uşura plasarea tineretului silvic cu şcoala terminată, s'a putut constata în timpul din urmă intenţia de a exclude în exploatările de regie cu bani, intermediarii de muncă, numiţi după regiuni : taşeroni, antreprenori şi acordanţi ; oameni cu experienţă şi un capital propriu cari angajează efectuarea de lucrări în acord sau la bucată. Şi s'a putut realiza acest ţel într'o măsură avansată în pădurile de şes şi coline, în parchetele mici şi acolo unde braţele de muncă erau disponibile în mod permanent și în număr suficient în satele vecine.

Cu totul altfel se prezintă problema în regiuni de munte unde se exploatează anual cantităţi de materiale lemnoase însemnate şi unde braţele de muncă sunt aduse din depărtări mari, lucrătorii din satele vecine fiind prea puţini pentru efectuarea muncilor cerute.

Exploatarea în pădure, atât fasonatul cât și mișcarea până la marginea pădurii (tăvălit, dat pe scocuri, plutire, încărcat în vagoane C. F. S. sau vagonete de zeonifer, respectiv transportul cu carele) indiferent unde sunt executate, nu pot da rezultatele dorite decât atunci când sunt angajate și efectuate pe unitate (m. c., ster, sau kgr.), fie că sunt încredinţate intermediarilor de muncă sau făcute direct de ocoale prin organele proprii. Orice încercare de a efectua aceste lucrări cu ziua va da cu siguranţă rezultate cu totul inferioare procedeului prim, atât din punctul de vedere bănesc cât și din acela al respectării termenelor angajate. In acest sens există şi ordine administrative în executarea cărora ocoalele de șes și coline au putut angaja lucrările de exploatare pe unitate cu prețul uniform pentru un parchet, chiar direct lucrătorilor, atât pentru motivele arătate mai sus, cât şi din cauza uniformităţii terenului pe care se execută lucrarea.

Cu totul schimbat se prezintă lucrurile în regiuni de munte.

Pentru a fi mai evident în dovedirea acestei afirmaţiuni, voiu schiţa mai întâi pe scurt modalitatea de executare a lucrărilor în aceste regiuni. Fiind vorba de cantităţi însemnate ce trebuiesc exploatate anual și cari trec cifra de 100.000 steri și m. c., de fiecare centru sau ocol de munte, este evident că trebuiesc aduşi muncitori din regiuni mai depărtate ; aceștia sosiţi la faţa locului, vor fi repartizaţi în grupuri ce variază între 3—6 inși și cărora li se încredințează pentru tăere porţiuni sau fâșii, potrivit unei etape de muncă de 6—8 săptămâni, și astfel plasate încât niciun grup să nu pericliteze viaţa celui vecin în timpul lucrărilor. Odată munca începută urmează a se verifica felul executării și quantumul de muncă efectuată în vederea alimentării muncitorimii. Fasonatul terminându-se urmează achitarea, simultan cu îndeplinirea formelor de inventariere, urmată de imediata mişcare a rășinoaselor și cea, amânată până după uscare, a lemnului de foc.

Mișcarea în pădure până la marginea parchetului se efectuează în etape ; adunatul de crăci și tăvălitul până la scocuri se poate angaja la mai multe grupuri conduse fiecare în parte de un şef şi plătite pe unitate pentru tot lemnul de pe porţiunea încredinţată ; se înţelege că aceste preţuri vor varia dela grup la grup după poziţia şi depărtarea de instalaţiuni a porţiunii încredinţate. Urmează apoi datul pe scocuri până la rampa de încărcare sau aruncarea în păraie şi râuri în vederea plutitului şi încărcatului ulterior. Cu încărcarea şi expediţia în depozite a materialului se termină propriu zis exploatarea în pădure.

In aplicarea exploatărilor pe teren după normele schiţate mai sus, oricine, date fiind procedeele încă destul de biurocratice uzate astăzi în exploatările statului, se va lovi de mari greutăţi în efectuarea lor directă, fără intermediar de muncă, mai ales în terenurile accidentate de munte. Numai la citirea atentă a manoperelor pe scurt descrise mai sus, un cunoscător în materie va stabili dificultăţile ce se pun în calea aplicării regiei directe prin personalul propriu al ocolului.

In acest sens, voiu încerca în cele ce urmează să arăt acele greutăţi în mod mai amănunţit.

Cum am afirmat anterior, pentru efectuarea lucrărilor în stil mare la munte, este nevoie să se aducă din regiuni depărtate muncitori. Este ştiut că lucrătorii sunt lipsiţi de mijloace materiale cu cari să acopere cheltuelile de deplasare şi procurarea sculelor de exploatare. Pentru acestea cer să li se dea anumite sume în contul muncii ce vor efectua. Deasemenea, aproape întotdeauna cer să li se avanseze ceva şi pentru asigurarea traiului familiilor lor până la primele plăţi. Pentru aceste sume, lucrătorii nu garantează decât cu simpla semnătură a unui om fără stare materială, deci o garanţie cât se poate de redusă. Suma aceasta, cheltuită anticipat pe răspunderea şefului de centru sau ocol în cazul regiilor directe, rămâne în sarcina lor în caz de rea credinţă a lucrătorilor, cari sosiţi la faţa locului găsesc mai comod să fugă din lucrare decât să se achite cel puţin de datoria angajată. Darea în judecată a fugarilor nu descarcă pe şef de răspundere şi are în general un rezultat iluzoriu, pronunţat de către justiţie după vreme îndelungată, din cauza sărăciei acelor muncitori, care exclude despăgubirea statului prin confiscarea averii lor particulare. Faţă de această realitate poate să se pretindă şefului de centru sau ocol ca, cu leafa lor staţionar îngheţată de ani de zile, să ia asupra lor răspunderea pentru o sută de mii de lei astfel avansaţi ? Evident că nu.

Bineînţeles că şi taşeronul riscă aceleaşi inconveniente, dar într'o măsură mult redusă, deoarece are legături permanente cu lucrătorii aduşi din sate cunoscute lui, sau acordă unor intermediari influenţi din sat un preţ unitar aplicat muncii efectuate de lucrătorii procuraţi de acei intermediari. Dar chiar eventuale pagube, taşeronul le poate acoperi din beneficiul realizat asupra lucrării, deoarece în oferta făcută la angajarea acesteia a ţinut cont şi de această eventualitate. Mă întreb acum, care autoritate acordă şefului de ocol plata unitară către un mijlocitor de lucrători, cine aprobă şefului un benefeciu la lucrare cu care să acopere aceste riscuri aproape sigure ? Am dovezi scrise că numai în cuprinsul centrului de exploatare Curtea de Argeş şi ocolului Jiblea din Direcţia Piteşti, taşeronii au fugari cu avansuri ridicate ce trec peste suma enormă de 180.000 lei (leafa unui şef de ocol pe aproape trei ani). Deţin un carnet de fugari dela fosta societate Arif din care rezultă că sumele pierdute prin lucrători fugari se ridică la cifra puţin obişnuită de 400.000 lei. Cred că şi alţi colegi ar putea să indice cifre asemănătoare. Faţă de această realitate, sunt curios să văd pe acel coleg care ridică din casa statului o sumă mai importantă pentru a da avansuri lucrătorilor străini de regiune, fără o prealabilă acoperire din partea Direcţiei. Până în prezent n'am cunoştinţa vreunei Direcţii care să-şi fi asumat o asemenea răspundere .

Pe de altă parte, lucrările încercate în regie directă la munte numai cu lucrători locali, deci, fără muncitori străini de regiune cu avansuri acordate, au avut şi vor avea una şi aceeaşi soartă : simple începuturi, cari după mult timp preţios pierdut, vor fi date în cele din urmă tot acordanţilor spre terminare şi aceasta cu preţuri mărite, cum se plătesc întotdeauna la lucrări începute dar neterminate.

Dar acum să continui firul explicaţiunilor în ipoteza că s'ar fi prezentat suficienţi lucrători pentru efectuarea fasonatului. Am arătat că lucrătorii formaţi în grupuri iau spre executare fâşii sau porţiuni de pădure. Se înţelege dela sine că la munte, unde terenul este atât de accidentat şi unde chiar într'un parchet de numai 30 ha, acele porţiuni diferă mult una de alta, şi preţurile unitare ce urmează a se plăti la fiecare grup vor fi diferite. Cum se poate împăca această realitate cu preţul uniform aprobat de Direcţie pentru întregul parchet ? Cine face repartizarea preţurilor după porţiuni ? Şeful ocolului care în acelaş timp mai lucrează în alte zece parchete, satisface avalanşa biurocratică a cancelariei, tratează cu diverse autorități, face și contabilitate, îngrijește de alimentarea lucrătorilor ș. a. m. d.? Cu siguranță că nu le va putea satisface toate! Rămâne deci brigadierul ca cel mai indicat, care cunoaște și amănunțit parchetul. Mă întreb însă, cu drept cuvânt, se bucură brigadierul de suficientă încredere din partea organelor de control și verificare, cari prin semnătura lor își însușesc lista de plată cu atâtea prețuri unitare diferite? Dar, se va admite plata la fasonat cu prețul foarte mărit pentru acel lemn care pe coastă repede nu poate fi stivuit pe loc (în cazul lemnelor de foc) și este anticipat mișcat până în izvor, unde ca atare intră în achitarea manoperii și parte din mișcare? Nu cred că se va împăca contabilitatea noastră cu înregistrarea unei cheltueli de mișcare plătită înainte ca inventarierea să fie făcută și eventual chiar formal aprobată. Dar oricât de ingenios ar fi împărțite porțiunile pe grupuri, totuși lucrătorii vor termina fasonatul la date diferite, ceeace implică în cazul regiei directe inventarieri parțiale pe teren, pentru fășii mici terminate alături de altele în curs de lucrare; de aci rezultă două inconveniente: mai întâi plata fracționată și des repetată și apoi ușurința cu care oice lucrător vecin de porțiunea deja inventariată, poate să mute și să restivuiască peste noapte, pe fășia lui, stive recepționate.

Când aceeași lucrare se efectuiază de tașeron, lucrurile se simplifică ca prin minune pentru ocol. Prețul unitar plătit este cel aprobat; repartizarea lui pe porțiuni îl privește numai pe tașeron, nimeni nu are de obiectat greșita ei aplicare; sumele plătite în plus, aferente mișcării anticipate la coastă repede (fasonarea în izvor) sunt un capital propriu al tașeronului, investit până la efectuarea mișcării aprobate în formă; deasemenea, capitalul investit în construcția micilor instalațiuni de transport, cum sunt scocurile, plăncile, rampele de încărcare, podețele și repararea drumurilor — lucrări ce se efectuează în vederea mișcării angajate, aproape simultan cu fasonatul — reprezintă un bun al acordantului. Recepția materialului fasonat se admite tașeronului numai pe porțiuni mari și bine distincte iar cele mici, cu toate inconvenientele semnalate mai sus, cad tot în sarcina acordantului. Deasemenea, nu trebuie omis faptul că un atare tașeron are experiența exploatărilor mai aprofundată decât un foarte bun brigadier, la care fapt se adaugă grija cu care manipulează banul propriu, investit în vederea unui câștig.

Alimentarea lucrătorilor la munte se face de obicei prin cantina statului; ca atare, toți lucrătorii trebuiesc în deaproape controlaţi dacă muncesc într'adevăr cel puţin pentru acoperirea alimentelor ridicate, ceeace necesită personal triplat faţă de cel existent astăzi în serviciul ocolului. In schimb, taşeronul este încărcat în bloc cu alimentele furnizate lucrării sale, iar eventualitatea de a fi înşelat de lucrători cu rea credinţă, întotdeauna existenţi la exploatări, îl priveşte. Pentru o siguranţă şi mai mare ocoalele obişnuiesc a opri acordantului, pe lângă garanţia iniţială, şi altele procentuale cu ocazia plăţilor parţiale şi cari garanţii li se eliberează la sfârşitul exploatării, bineînţeles terminată la timp şi în condiţiunile stabilite. La aceste avantagii se mai adaugă faptul că la aglomerări de plăţi ce trebuie să facă statul, sumele disponibile fiind insuficiente, acordanţii achită muncitorimea adeseori cu bani proprii sau împrumutaţi dela bancă.

Cum se vede, greutăţile şi riscurile sunt suficiente şi de partea taşeronului, dar sunt contrabalansate de libertatea lui de acţiune asupra banului propriu, existenţa unui capital disponibil, şi asigurarea în mod normal a unui beneficiu. In cazul exploatărilor în regie directă, greutăţile rămân, dificultăţile se majorează prin libertatea de acţiune stânjenită de îndeplinirea diverselor forme la care este supus un organ de stat, iar riscurile şi răspunderea nu sunt nici măcar compensate de o supracotă la lucrări pentru eventuale pierderi. Societăţile forestiere particulare din ţara noastră, evident în urma verificării îndelungate a celor expuse mai sus, cu toate că organele lor de conducere se bucură de o libertate de acţiune mult mai pronunţată în comparaţie cu cele ale statului, totuşi au menţinut intermediarii de muncă în exploatările lor forestiere.

Faţă de aceste constatări absolut reale, este pur şi simplu sentimental reproşul ce se aduce organelor dela ocol că nu încearcă sau chiar că nu sunt în stare să facă exploatări în regie directă la munte.

Sunt în stare, dar să li se acorde cel puţin atâta libertate câtă se dă unui taşeron cu câteva clase primare. Să li se admită plata în bloc ca la taşeroni cu preţul unitar aprobat, privindu-i pe şefii de ocoale aducerea lucrătorilor şi plata repartizată la muncitori aşa cum cred de cuviinţă, fără control individual şi plată pe nume de lucrător. Să se controleze quantumul total al lucrării în raport cu preţul aprobat, să se verifice vizele de plată a asigurărilor muncitoreşti şi a taxelor fiscale, adică atât cât se pretinde unui taşeron. Nimic mai mult! Şi se va vedea dacă nu se vor găsi foarte mulţi şefi de ocoale cari vor lucra fără intermediari.

Cum însă în revendicările de mai sus forurile superioare vor vedea numai o sursă de câştig pentru şeful de ocol, avansat „antreprenor" pentru parchetele din cuprinsul ocolului, riscurile rămânând la aprecierea greşit evaluată de astăzi, îmi permit a indica o altă soluţie: Crearea unei asociaţii silvice sub formă de cooperaţie, care să dea posibilitate de plasament elementelor silvice de toate vârstele şi de toate categoriile, astăzi fără serviciu, care cooperaţie urmează să angajeze lucrările în locul acordanţilor, bucurându-se de acelaş tratament de libertate în acţiune ca actualii taşeroni sau cooperative de muncă. In felul acesta, lucrările exploatative vor fi executate până în cele mai mici amănunte de specialişti cari fac parte din cadrele noastre silvice.

Drept concluzie generală, cred că e bine să se menţină regia directă în exploatările de şes şi coline, fiind realizabilă cu avantagii şi fără riscuri pentru stat, iar la munte şi dealuri înalte, aceleaşi lucrări, să se facă cu intermediari de muncă, până la crearea cooperaţiei silvice menită să-i înlocuească.

Die Benutzung der Gebirgswälder in eigener Regie des Staates.

Les exploitations en régie dans les forêts de montagne.

Dans la région de la plaine et des collines, la régie d'Etat a donné des bons résultats. Dans la montagne au contraire on a eu des difficultés, à cause de la réduite densité de la population : on n'y trouve pas les ouvriers nécessaires aussi que le personnel de direction ; au surplus, l'argent pour le paiement de ceux-ci n'est pas mis à la disposition par l'administration forestière d'une manière assez coulante. Pour ces raisons, beaucoup de régies emploient aujourd'hui des tâcherons.

L'auteur indique quelques mesures à prendre afin d'éviter ces inconvénients et, pour finir, il préconise encore des entreprises formées et conduites par des ingénieurs forestiers.

CULTURA RAȚIONALĂ A FAZANULUI

de ÖTVÖS BALÁZS

Când vorbim de cultura „rațională" a fazanului trebue să o înțelegem astfel încât cu minimum de cheltuieli să obținem maximum de venituri de pe urma acestui vânat.

Trăim vremurile de renaștere a vânătoarei. Toate autoritățile interesate își dau osteneala să înmulțească cât mai mult vânatul, nu numai ca să putem exercita un „sport boieresc", ci mai mult ca să ridicăm și noi o ramură a economiei naționale la nivelul la care se găsește în țările cu veche cultură vânătorească. A contribui la mărirea avutului național este deci o datorie de cetățean, de patriot. Au înțeles această chemare toți acei cari se ocupă de organizarea vânătoarei, și de asigurarea unei crescătorii de vânat. Serviciul Vânătoarei, ca supremă autoritate în acest domeniu, depune o muncă exemplară pentru crearea spiritului vânătoresc în cercuri cât mai largi: a înființat ferme model: a obligat pe proprietarii sau arendașii de terenuri să colonizeze vânat nou, să ocrotească vânatul. CAPSUL-ul a înființat fazanerii în câteva păduri. Regimul silvic nu dispune de terenuri apte pentru creșterea vânatului, dar prin introducerea învățământului vânătoresc (păcat că numai în teorie deocamdată) ne crește personal specialist în această materie.

Autoritățile, legea, au făcut tot ce s'a putut face. Totuși n'avem rezultatul așteptat. Cheltuim sume enorme care nu stau deloc în proporție cu stocul de vânat obținut în atâția ani de zile.

Țelul acestui articol este să arate greșelile de până acum și, din experiențele culese din mai multe țări, să arate cum am putea ajunge să avem vânat ieftin, limitându-ne deocamdată numai la fazani.

Să vedem cum procedăm în prezent și apoi cum ar fi de procedat.

O pădure oarecare se declară aptă pentru colonizarea fazanului. Serviciul vânătoarei obligă pe arendaș să-l colonizeze. Acesta cumpără fazanii necesari, de unde-i găsește mai ieftin, și în prezența șefului ocolului silvic le dă drumul, pe rând, azi la unii, mâine la alții, pe teren ; dar ține foarte mult ca pădurea să-i rămână lui ca teren de vânat. Se dresează proces verbal, se înaintează acte autorităților competente, și gata. Mai ales, dacă proprietarul mai pune și 1—2 paznici ca să păzească fazanii, simte că și-a îndeplinit datoria și abia așteaptă să se înmulțească, ca să facă vânătoarea cu înalți oaspeți invitați. Fazanii însă nu se înmulțesc, arendașul se plânge că cheltuiește mult cu arenda, personalul, hrana dată din mână, dar fără folos. Se descurajează, lasă fazanii în voia Domnului și vânează alt vânat — dacă are.

Dece n'avem fazani ? Fiindcă nu ținem în considerație care sunt cele mai principale condițiuni de trai ale vânatului, și fiindcă credem că dând drumul la fazani și angajând 1—2 păzitori de vânat (țărani din localitate, fără carte, cari sunt mai ieftin plătiți decât specialiștii) avem tot dreptul să așteptăm ca aceștia să se înmulțească dela sine. Alții mai fac și voliere (grădini de fazani) ca să obțină cât mai multe ouă, să crească cât mai mulți pui de fazan pe cale artificială, cărora să le dea apoi deasemenea drumul în pădure, sau să-i vândă.

Dar până s'au construit volierele și s'au făcut câteva instalațiuni necesare pentru creșterea puilor de fazan, proprietarul a cheltuit o sumă atât de mare, încât nu mai are de unde să dea bani pentru hrănirea rațională a acestor pui, cărora pentru creșterea artificială le trebuie o hrană specială. Rezultatul? : ,,Creșterea artificială nu rentează. Trebue să rămânem la calea naturală, care deși nu aduce mare profit, dar cel puțin nu e costisitoare“ !

Rămâne pentru altă dată să discut dacă este mai rentabilă creșterea naturală sau cea artificială. Amintesc acum numai în treacăt că în Ungaria este o fermă de fazani (una din cele mai mari din Europa), care aduce proprietarului mai mult venit decât moșia de câteva mii de pogoane.

Deocamdată să vorbim numai de calea naturală, care și ea poate să ne dea o cantitate de fazani, de care să fim mulțumiți. Așa este cazul pe terenul regal dela Socodor unde stocul de fazani cred că nu ar putea fi mai mare, chiar dacă s'ar instala crescătorii artificiale.

Şi terenuri ca Socodorul, apte pentru creşterea fazanului, sunt multe în ţară. Dar trebue să ştim cum să procedăm.

Se zice că fazanul este vânat „hoinar", „vagabond". De fapt, noi colonizăm fazani într'o pădure, pe care o credem aptă, şi după 2—3 ani vecinii, cari n'au cheltuit nimic, au mai mulţi decât noi. Dacă însă fazanul ar fi hoinar, dece se înmulţeşte la vecin şi nu la noi ? Aceasta este o chestiune pe care puţini specialişti se gândesc să o rezolve. Prea puţin se face pentru ca fazanul să nu fie silit să emigreze de pe teren şi să hoinărească, până ajunge în teren străin.

Două motive principale îl îndeamnă să părăsească locul, şi să treacă graniţa terenului nostru :

1. Hrana. Vor zice unii că hrana nu poate fi motivul neînlăturabil al hoinăriei, căci n'am avea decât să punem din mână, atâta hrană, încât fazanul să nu rămână flămând şi să nu fie silit să caute hrană pe alt teren. Sau tocmai aci e „punctum saliens". Prea puţini sunt, chiar şi printre specialişti, aceia cari ştiu că hrana cea mai de seamă a fazanului, hrana sine qua non, o constitue insectele. (Tot aşa şi la potârnichi. Pe orice teren se pot creşte potârnichi numai în măsura în care ele pot găsi insecte în timpul când cresc puii).

Cine umblă cu ochii deschişi pe teren, trebuie să observe că abia a trecut iarna, abia s'a topit zăpada, — încă n'a început împerecherea — şi fazanii ies din pădure, se răzleţesc pe câmp, ajungând la distanţe mari dela locul de colonizare. Instinctul pentru perpetuarea speciei îi îndeamnă să caute acele locuri, unde vor găsi destule insecte pentru creşterea puilor. Dar pădurea nu le poate da atâtea insecte, fiindcă aici ele s'au consumat în 2—3 ani. Afară de aceasta în pădure nu pot să crească atâtea feluri şi atâta cantitate ca în câmp. Deci în câmp vor căuta făzăniţele şi vor găsi loc apt pentru clocit şi pentru creşterea puilor. Ce dezastru înseamnă aceasta pentru fazani, ne putem închipui.

Când făzăniţa şi-a făcut cuibul în semănături şi când stă pe ouă, vine agricultorul să stârpească buruienile. Pas cu pas înaintează, cutreeră toată parcela, dă deci şi de cuib, şi-l distruge. Cine a văzut ţăran — mai ales dacă nu e vânător — să nu distrugă cuibul de fazan sau de potârniche? Aşa este în toată lumea, nu numai la noi! In vânat el vede numai un duşman.

Şi mai multe cuiburi se distrug în fâneţe. Aci nu umblă agricultorul să stârpească buruienile, dar vine cu coasa să taie iarba. Şi din nefericire cositul coincide tocmai cu vremea când puii sunt aproape să iasă din ouă.

Vedem deci, că numai acele cuiburi ne vor da pui, care s'au făcut în semănături, după ce ţăranul le-a curăţat de buruieni şi din care au ieşit puii înainte de cosit. (E drept că făzăniţa face şi al doilea cuib, dacă primul s'a distrus, dar numai dacă clocitul n'a fost înaintat, deci mai are instinct şi vreme să mai ouă; şi să mai notăm că în al doilea cuib — ca şi potârnichea — făzăniţa va pune abia 5—6 ouă).

Dacă însă fazanii vor găsi în cuprinsul pădurii locuri arabile, unde să cuibărească, şi vor găsi şi destule insecte, prea puţini din ei vor hoinări şi se vor stabili în câmp. Fie deci pădurea cât de aptă (ascunziş, apă, etc.) nu este bună pentru fazani, dacă nu avem, în cât mai multe locuri, terenuri arabile. Şi când vorbim de astfel de terenuri, nu înţelegem ca acestea să fie permanente, ci ajunge dacă defrişând în mai multe locuri câteva hectare, facem agricultură aşa cum se obişnuieşte: 2—3 ani cu grâu, apoi 2—3 ani cu porumb sau altă plantă prăşitoare, între care s'a semănat sământă de arbori, până când puieţii au crescut de nu mai putem intercala plante agricole.

După insecte, cea mai principală hrană a fazanului este verdeaţa, iarba fragedă (vitamine). La începutul primăverii liniile somiere dau destulă iarbă fragedă, chiar şi insecte, dar când iarba s'a învechit, n'o mai paşte nici iepurele, dar încă fazanul. De aceea, pentruca totuşi fazanul să găsească verdeaţă fragedă în pădure, până toamna târziu şi chiar şi iarna când nu este zăpadă, trebue ca în locurile potrivite, în poieni, pe linii somiere, să se semene trifoi, lucernă sau alte plante cari asigură şi verdeaţă şi formează şi un mediu prielnic pentru desvoltarea insectelor.

Vedem deci, din cele de mai sus, că fazanul hoinăreşte şi emigrează numai când îl silim noi, când nu-i asigurăm cea mai principală condiţiune de trai.

Procedând însă cum am văzut mai sus, asigurăm fazanului nu numai hrană naturală şi abundentă, dar cu împăduriri noui îi vom asigura şi loc bun de cuibărit şi de refugiu contra intemperiilor.

Dacă planul de amenajament al unei păduri nu permite nici o defrişare, dacă n'avem posibilitatea să facem şi agricultură, fie pădurea cât de aptă, din alte puncte de vedere, să nu colonizăm fazanii, fiindcă nu vom avea fazani decât iarna, când vin la hrana dată din mână, şi când în câmp nu găseşte nici hrană nici adăpost ; iar plusul pe care ar trebui să-l avem noi, îl vor avea alţii·

2. Nevoia de împrospătarea sângelui.

Tot vânatul caută să-şi împrospăteze sângele, pe cale naturală. Inainte de a începe epoca împerecherii, toţi masculii se pun în mişcare. Incepe un dute-vino în căutarea locului pentru a-şi aduna femelele. Ies din pădure în câmp, mânaţi de instinctul de a evita împerecherea cu făzăniţe de sânge înrudit. Ajunşi pe teren străin, încep să cânte. Făzăniţele îndemnate de acelaşi instinct, auzind cântecul, multe din ele părăsesc pădurea şi rămân, împreună cu cocoşii, în câmp, de unde nu se întorc înapoi decât numai cu puii mari (dacă au ajuns să şi-i crească).

Avem posibilitatea — mai mult în teorie decât în practică, — să înlăturăm această emigrare, dar ne costă multă trudă şi cheltuială ; ne cere personal instruit şi ne cere să călcăm chiar legea P. V. dacă ,,regulând proporţia sexelor" am vrea să înlăturăm cocoşii emigranţi, împuşcându-i.

Cine creşte însă fazani, cu multe cheltuieli, are dreptul să ceară sprijinul autorităţilor. Ar fi în interesul binelui comun, ca pe lângă fiecare pădure în care se cresc fazani, să se lase la marginea ei un teren de protecţie, de cel puţin 1.5—2 km. lăţime, pentruca ceeace a scăpat de coasa şi de sapa ţăranului, să scape şi de arma vecinului care nu a contribuit cu nimic la creşterea lui. A opri vânătoarea fazanului — cum se face în prezent — în terenurile vecine acestor păduri, n'are înţeles, fiindcă cine poate să controleze pe vecinul lacom, care are dreptul la vânat, să nu vâneze pe ascuns si fazani ?

In rezumat, dacă vrem să colonizăm şi să cultivăm fazani într'o pădure, trebue să ţinem seama de următoarele :

1) Pădurea să nu fie aleasă după interese personale, ci un juriu format din specialişti să constate la faţa locului, dacă ea este aptă pentru acest scop din toate punctele de vedere.

2) Să înfiinţăm semănături·

3) Să distrugem răpitoarele până la minimum posibil. (A le distruge cu desăvârşire nici nu putem, nici nu poate fi scopul crescă-

torului de vânat, având şi răpitoarele rostul lor, chemarea lor, chiar şi în gospodăria vânătorului).

4) Să facem, în locurile potrivite, câteva adăposturi de hrană pentru vremurile de iarnă, unde vom da hrană din mână.

5) Cel mai târziu până la jumătatea lunii Martie să dăm drumul fazanilor pe teren.

De aci încolo nu mai avem decât să îngrijim, să ocrotim fazanii, să-i ferim de răpitoare, să-i hrănim iarna şi din an în an să schimbăm cocoşii, sau, cu alte cuvinte, să aducem sânge străin.

In ceeace priveşte rentabilitatea, nu putem da aici decât câteva indicaţiuni :

50 de făzăniţe cu 12—15 fazani, să coste, a 200 de lei bucata, = 14.000 lei, plus ambalaj, transport. Semănăturile speciale nu se pot pune la socoteală după preţul lor de pe piaţă, fiindcă costă mai puţin. Socotim însă astfel hrana pe care o dăm iarna, când zăpada acopere terenul.

Să zicem că fiecare făzăniţă va oua numai câte 10 ouă (în primul an) din care să nu crească decât cinci pui. Avem deci după un an 300 bucăţi, a căror valoare face 14.000+50.000=64.000 lei. Din an în an stocul se înmulţeşte, aşa încât chiar în al treilea an, în loc de cheltueli, putem avea venit.

Am pus valoarea de 200 lei, cât costă fazanul viu — nu preţul de 80—100 lei cât costă cel împuşcat, fiindcă putem vinde fazanii vii pentru colonizare pe alte terenuri.

Iar dacă am putea combina creşterea naturală cu cea artificială, luând în considerare că făzăniţa ţinută în voliere ouă mai mult (la făzănăria Unip din ocolul silvic Casa Verde, s'a obţinut media generală de 30 de ouă pro cap) putem vinde şi ouă care sunt foarte căutate.

Despre creşterea artificială vom trata cu altă ocazie.

Die rationelle Kultur des Fasans.

La culture systématique du faisan.

On dépense parfois beaucoup d'argent pour élever le faisan, cependant sans trop bons résultats. L'insuccès s'explique chaque fois par le fait qu'on ne tient pas assez compte des besoins les plus minimes d'existence, et des habitudes de ce noble gibier.

Le plus souvent le terrain d'élevage n'est pas choisi par rapport à ces exigeances. L'auteur nous donne des détails qui nous mettent en mesure de reconnaître le terrain propre pour une exploitation systématique.

INFĂPTUIRI POSIBILE

de Ing. HORIA MANOLE

Deprinzându-ne cu ideea că avem o țară bogată, ne legănăm cu gândul unor zile mai bune.

Ce-ar face bietul om, dacă n'ar fi sprijinit, în viața lui, de speranță ?

Mulțumindu-ne, însă, cu ideea unor zile mai bune, nu încercăm aproape nimic, *pentru a face, ca ele să fie în adevăr mai bune.*

Ne-am obicinuit, apoi, cu ideea că totul trebue să vină dela stat, indiferent de forma sub care statul ar urma să ne vină în ajutor.

Firește, plantându-ne pe un astfel de teren nu vom putea face niciodată mai mult decât azi. Și — s'o recunoaștem — facem, azi, cu mult prea puțin, pentru a ne aștepta la o soartă mai bună, mâine.

Schițez, pentru cetitorii revistei, care n'au avut ocazia să citească unele articole ce s'au publicat în ziare, cu privire la rolul inițiativei particulare (rol de o importanță capitală) în transportul mărfurilor noastre, pe mare, până la porturile de destinație.

O lume întreagă se întreabă : dece produsele românești (printre care lemnul ocupă un post important) se transportă, de către vasele streine, și nu întreprinde această inițiativă nici statul și n'o întreprinde (adaog eu) nici inițiativa particulară ?

Țări ca : Anglia, Olanda, Italia, Grecia, etc. au capitaluri gigantice plasate în acest fel de întreprinderi. Companii particulare foarte numeroase, lansează în fiecare an vase de comerț, care brăzdează mări și oceane, cu rentabilitate destul de mulțumitoare. Noi, în schimb, nu facem absolut nimic, în această direcție, și asistăm la neputința de a transporta produsele naționale, cu mijloace proprii, dând de lucru — în schimb — streinilor, să ne ducă şi s'aducă mărfurile, pentru care oficiu plătim devize, atât de mult căutate.

Şi, iată lemnul : transportul lui pe apă depinde de armatorii streini, care ne impun condiţiuni leonine, atunci când vor, scăzând astfel valoarea lemnului, la origine, prin sporirea pretenţiunilor lor.

Cunosc argumentul, cu care se acoperă impasibilitatea noastră : ,,N'avem capitaluri pentru a le investi în flote comerciale".

Este inexact. Din bilanţurile publicate până acum, pentru anul 1935, rezultă că *numai la două instituţiuni*, s'au depus aproape cinci miliarde lei, spre fructificare, în anul expirat. Deci, sunt capitaluri disponibile, în ţară, arhi-suficiente, spre a fi investite în tot felul de operaţiuni lucrative.

S'ar părea, poate, că această chestiune n'are nici o legătură, cu scopul preocupărilor noastre, forestiere. Este o greşală să se gândească astfel, căci ce s'ar întâmpla dacă n'am avea căile ferate, în patrimoniul statului ? Or, mijloacele de transport, ştim cu toţii, că sunt la fel de importante, ca însăşi materia produsă, în sine.

Ce valoare comercială poate avea o pădure, fără mijloace de transport ?

Dar, dacă am trecut prin această expunere, am făcut-o pentru a ajunge la o altă *înfăptuire posibilă*, — şi tot de domeniul iniţiativei particulare — care ar rezolva, într'o oarecare măsură, şi supărătoarea chestiune a şomajului forestier.

Să ne imaginăm, că s'ar constitui o societate anonimă, compusă din inginerii silvici, cari ar accepta să subscrie capitalul necesar, în vederea exploatării, industrializării şi comercializării lemnului, din diferitele păduri particulare, ce s'ar cumpăra în acest scop.

Poate că această ideie s'ar părea foarte îndrăsneaţă, dar dacă ne ducem cu gândul îndărăt, cu aproape jumătate de veac, atunci când s'au constituit societăţi care astăzi sunt o laudă pentru iniţiativa oamenilor de pe acea vreme, am vedea că sunt multe, foarte multe înfăptuiri, ce aşteaptă numai să fie puse pe calea realizărilor practice.

Statul nu mai poate, în viitor, să dea de lucru elementelor mereu sporite, ca număr, iar aceste elemente trebuind, totuşi, să trăiască, ele s'ar putea plasa în noi organisme lucrative.

Materia lemn însă mai există.

Capitalurile trebuitoare se găsesc, în ţară.

E nevoe, însă, tocmai de ceeace lipseşte mai mult : iniţiativa.

In ziua când ea se va fi găsit, se va putea spune, cu drept cuvânt, că am intrat în altă „zodie".

Ce înseamnă inițiativa, leagănul înfăptuirilor posibile, ar merita un studiu special.

Până atunci, însă, ar fi de dorit — și din alte considerațiuni, încă — să tindem către o altă zodie, mai cuprinzătoare decât cea de acum. Depinde numai de noi.

Mögliche Verwirklichungen.

Réalisations possibles.

Relatant ce que l'initiative particulière, représentée par une groupe d'ingénieurs, a pu réaliser dans la matière des transports par voie d'eau, l'auteur conseille les forestiers de se réunir pour fonder et conduire quelques entreprises d'exploitations des forêts.

PENTRU CONSTITUIREA ASOCIAŢIUNEI INTERNAŢIONALE PERMANENTE DE ECONOMIE FORESTIERĂ

de Ing. N. NEDELCOVICI

Azi toată omenirea doreşte cu ardoare să găsească o soluţie pentru ca pacea între diferitele ţări să fie cât mai sigură. Astfel este necesar ca legăturile internaţionale să fie cât mai intense şi să se lucreze pentru acest scop.

Inginerii, proprietarii şi amicii pădurilor etc. trebuie să se grupeze, şi să se asocieze, pentru a fi în ritmul vremii, alături de toţi acei cari luptă pentru acest frumos ideal : Pacea prin colaborare internaţională. Numai la adăpostul acestui ideal vom putea servi normal şi cu folos pădurile.

Colaborarea internaţională ne va da ocaziunea de a constata, graţie prieteniilor ce vom face, că este folositor să ne cunoaştem pentru a ne armoniza cunoştinţele, metodele de lucru şi interesele economice faţă de păduri.

Pacea şi colaborarea internaţională nu va deveni un patrimoniu social decât în momentul când toţi le vom dori sincer, când toţi vom simţi inutilitatea şi ruşinea la gândul că singurul mijloc de a rezolvi conflictele internaţionale nu este decât răsboiul. Trebuie să ne obişnuim să rezolvăm toate problemele de ordin internaţional cu inima, raţiunea şi prin muncă.

Răsboiul ce ne mai rămâne de făcut, este acela de a lupta contra forţelor naturii ; trebue să-i smulgem toate secretele ca să trăim mai bine.

Eroii noştri trebuie să-i căutăm printre profesorii şcoalelor silvice, printre cultivatorii de păduri frumoase şi de mare valoare, printre cei ce lucrează în Staţiunile de cercetări forestiere, etc.

In lume este încă multă nenorocire şi mizerie ca să mai adăugăm încă spectrul unui nou răsboi sau chiar răsboiul.

O asociaţiune internaţională, care să cuprindă pe cei ce se ocupă de păduri este deci necesară pentru omenire și păduri.

Organele asociaţiei ar fi : Adunarea Generală, Comitetul Internaţional Permanent, Comitetul de Direcţie şi Secretariatul General.

Din asociaţiune ar face parte delegaţii diverselor guverne, reprezentanţii asociaţiunilor forestiere din diverse ţări, membrii înscrişi cu titlu personal şi membrii de onoare.

Până în prezent avem 3 asociaţiuni internaţionale în legătură cu economia forestieră :

I. — Institutul Internaţional de Agricultură dela Roma, care în urma Congresului Internaţional de Silvicultură din anul 1926 la Roma a fost recunoscut ca organul cel mai propriu pentru studiul chestiunilor forestiere ce necesită relaţiuni oficiale cu diversele guverne ale lumei. Programul Institutului se execută cu plina şi întreaga cooperaţie a celorlalte organizaţiuni forestiere internaţionale.

II. — Uniunea Internaţională a Staţiunilor de Cercetări Forestiere. Ea are drept scop de a desvolta colaboraţiunea internaţională în ce priveşte studiile ştiinţifice relativ la întregul domeniu al cercetărilor forestiere. Uniunea are membri ordinari şi asociaţi. Membri ordinari sunt staţiunile de cercetări forestiere înfiinţate de diversele State sau instituţiile ce exercită aceleaşi funcţiuni ca şi Staţiunile Statului şi sunt creiate de Universităţi sau alte stabilimente.

Membri asociaţi sunt particulari ce se ocupă de cercetări forestiere.

III. — Comitetul Permanent Internaţional al Producţiunei, Industriei şi Comerţul Lemnului (C. I. B.). Acesta reuneşte organizaţiunile şi organismele centrale care reprezintă proprietatea forestieră, industria şi comerţul lemnului, atât ca reprezentante ale Statelor sau particularilor. Un număr restrâns de State alcătuesc Comitetul.

Aceste organe mai mult sau mai puţin oficiale se ocupă cu colaborarea internaţională în materie de economie forestieră.

Individul, motorul progresului omenesc, este oarecum neglijat, asociaţiunile forestiere ale inginerilor silvici, ale proprietarilor de păduri, ale amicilor pădurilor nu sunt nici ele grupate. Nu avem încă organul care să le coordoneze şi dezvolte activitatea lor internaţională.

Acest organism trebuie să ia naştere. El va avea mai mult un caracter privat internaţional. Reprezentanţii guvernelor, asociaţiunilor forestiere şi membrii cu titlu personal vor avea aceleaşi drepturi şi vor putea conlucra cu deplina libertate de gândire ce o are individul.

Für einen permanenten internationalen Verein für Forstwirtschaft.

Pour une association internationale permanente d'économie forestière.

On expose les raisons pour la création de cette association internationale de caractère privé, avec la participation de toutes les sociétés nationales de forestiers, de propriétaires des forêts et d'amis de la forêt. Son but serait de coordonner et de développer l'activité internationale.

DOUĂ POLITICI FORESTIERE

Dr. D. DRÂMBA
Inginer Consilier Silvic

Pe când făceam parte din Consiliul Tehnic al Pădurilor, mă ocupam în deosebi cu chestiunile referitoare la exproprierile de păduri.

Din lucrările ce avusesem în studiu, reținusem, în deosebi, ușurința și simplicitatea formelor cu care se făceau exproprierile. In cele mai multe cazuri, prin o motivare extrem de sumară, care n'ar fi rezistat la cea mai elementară analiză de documentare, consemnată numai în câteva rânduri, se expropriau mari întinderi de păduri.

In vara anului trecut, cu ocazia unei călătorii de studii pe care am făcut-o în Alpii francezi, mi-am propus să studiez, la fața locului, câteva din marile lucrări întreprinse pentru corecțiunea torenților și formele procedurale pentru declararea de utilitate publică, în vederea constituirei de perimetre de împăduriri și corecțiuni de torenți.

Uitându-mă prin dosarele dela Serviciile de reîmpăduriri din acele regiuni, mi s'a oprit mintea în loc când am văzut cu câtă precauțiune, cu câtă prudență și cu ce respect de lege și de proprietate se făceau acolo exproprierile.

Ceiace ieșea mai mult în relief însă, era *scopul pentru care se făceau exproprierile*.

Pe când la noi, în cele mai multe cazuri, se făceau exproprieri de păduri pentru a le defrișa și a le transforma în islazuri comunale, cu urmările lor nefaste de degradarea solului, formarea ogașelor și torenților și cu toate pagubele aduse căilor de comunicație și economiei naționale în genere ; acolo, din potrivă, de regulă se făceau exproprieri de terenri numai pentru a se executa pe ele lucrări de împăduriri, de drenări, de corecțiuni de torenți, de derivări de cursuri de apă, etc., terenuri ce se afectau apoi Ministerului de Agricultură

(Direcţia Generală a Apelor şi Pădurilor) în scopul de a spori avuţia naţională în general şi inventarul forestier în special.

In cele de mai jos, voi pune faţă în faţă două hotărâri de exproprieri, una din România şi una din Franţa.

Nu mai fac niciun comentar şi las ca documentele însă-le să vorbească prin cuprinsul lor.

CUM ŞI PENTRU CE SE FAC EXPROPRIERILE IN ROMÂNIA

După cum aşa de bine se ştie, cuprinsul hotărârilor de expropriere este stereotip. Aproape toate hotărârile glăsuesc cam aşa :

Comisiunea judeţeană de expropriere S. Judeţul R.

Hotărârea Nr. 120

Comisiunea admite cererea de expropriere făcută de locuitorii comunei V. jud. R.

Expropriază din pădurea Statului C. trupul de pădure O. pentru înfiinţarea de păşune comunală în folosul comunei V., începând din drumul Dealul D. şi mergând spre Răsărit până la pârâul C. iar spre Miază-Noapte începând din delimitarea locuitorilor până unde se va împlini suprafaţa de . . . . ha.

Drumul de trecere va fi drumul ce va pleca din delimitare spre pădure (dacă nu chiar prin pădure !)».

Cu toate avizele contrarii ale Consiliului Tehnic, şi aprobările respective ale Comitetului Agrar, rezultatele finale satisfac, de cele mai multe ori şi în cea mai mare parte, *„cererea de expropriere făcută de locuitori"*.

In Dobrogrea se expropriau — şi toate recursurile la Comitetul Agrar se pierdeau — păduri, pentru creiarea de islazuri comunale, *în regiunea de şes*, pe motiv că ar fi tuferişuri şi că ar intra în prevederile art. 7 al. f L. A, deşi opinia silvică afirma contrariul.

In anul 1933, desfiinţându-se Comitetul Agrar, procedura „s'a simplificat" şi toate chestiunile de exproprieri de păduri au fost deferite Uniunei Centrale a Camerelor Agricole.

In fine, tot în anul 1933, deoarece pentru 30 de comune şi sate din jud. Argeş, nu se putuse face noi exproprieri din diverse păduri ale judeţului pentru constituire de islazuri comunale, — toate avizele fiind contrare şi ne mai putându-se obţine nici o aprobare — s'a făcut legea excepţională publicată în Monitorul Oficial Nr. 100 din 1933, prin care Ministerul de Agricultură şi Domenii (Casa

Aut. a Pădurilor Statului) este autorizat să vândă *cu preț de expropriere și pentru constituire de islazuri solul păduros și poenile din diferite păduri, la acele comune și sate.*

Poenile și pădurile care fac obiectul vânzărilor din această lege se scot de sub regimul silvic.

Actele de vânzare sunt scutite de taxe și timbre.

* * *

In timpul revoluției franceze procedura era foarte expeditivă; dar Robespierre o găsea încă prea înceată. El ceru Jacobinilor ca Tribunalele să fie active ca și crimele; orice proces trebuia să se isprăvească în 24 de ore. Câteva zile mai târziu s'a votat faimoasa lege care suprima apărătorii.

Acuzații erau trimiși la eșafod fără a putea să se explice.

Și ceeace era mai grav instrucția în audiență a fost de asemenea suprimată. Era de ajuns ca Tribunalul să se declare suficient luminat pentru ca desbaterile să fie declarate închise.

CUM ȘI PENTRU CE SE FAC EXPROPRIERILE IN FRANȚA.

Lucrările pentru protecțiunea Comunei Sainte-Foy împotriva alunecărilor de terenuri și a viiturilor de apă după Valea Iserului

Președintele Republicei Franceze,

Asupra raportului Ministrului Lucrărilor publice și al Marinei comerciale și al Ministerului de Agricultură;

Văzând cererea cu data de 24 August 1927 prezentată de Consiliul județean de Savoia, pentru protecțiunea satului Sainte-Foy amenințat de mâncăturile Iserului și de alunecările coastelor morenice, pe care este așezată comuna;

Văzând legea din 16 Septembrie 1807;

Văzând anteproectul prezentat de inginerul șef de Poduri și Șosele din Savoia și de *Conservatorul de Ape și Păduri* din acelaș departament, cu data de 26 Ianuarie 1931 în vederea construirei unui tunel de derivațiunea apelor Iserului pentru a împedica mâncăturile dela piciorul taluzului și a *lucrărilor de reîmpădurirea și de drenarea* acestui taluz;

Văzând piesele anchetei de utilitate publică deschisă asupra acestui proect în formele determinate de titlul II din ordonanța regală din 18 Februarie 1834 și în deosebi:

Avizul Camerei de Comerț din Chambéry, cu data de 21 Martie 1931;

Avizul Comisiunii de anchetă, cu data de 25 Martie 1931 ;

Avizul Prefectului de Savoia, cu data de 17 Iulie 1931 ;

Văzând avizul Consiliului general de Poduri și Șosele cu data de 4 Maiu 1931 ;

Văzând avizul Controlorului de cheltueli angajate la Ministerul Lucrărilor publice, cu data de 18 August 1931 ;

Văzând avizul controlorului de cheltueli angajate la Ministerul Agriculturii, cu data de 9 Sept. 1931 ;

Văzând legea din 3 Maiu 1841 asupra *exproprierii pentru cauză de utilitate publică,* modificată prin legile din 21 Aprilie 1914, 6 Noembrie 1918 și 17 Iulie 1921 ;

Secția lucrărilor publice, a agriculturii, a comerțului, a industriei, a poștelor, a telegrafelor și telefoanelor, a muncii, a prevederilor sociale și a marinei comerciale dela Consiliul de Stat fiind ascultată,

Decretează :

Art. 1. — Sunt declarate de utilitate publică :

1, Lucrările de construirea unui tunel de derivarea apelor pe malul stâng al Iserului, având origina la vale de podul dela Villaroger și o lungime aproximativă de 510 m, 50, conform cu anteproectul mai sus menționat ;

2' Lucrările *de reîmpădurire* și de *construcția drenajelor* de executat pe malul drept al Iserului, pe teritoriul comunei Ste-Foy, conform cu anteproectul mai sus citat ;

Art. 2. — Exproprierile necesare pentru înfăptuirea lucrărilor menționate vor trebui făcute într'un termen de trei ani, cu începere dela publicarea prezentului decret; terenurile astfel expropriate, pe care se vor executa lucrările *de împădurire și de drenări,* vor putea fi *afectate,* prin decizie specială Ministerului de Agricultură *(Direcția Generală a Apelor și Pădurilor).*

Art. 3. — Partea de cheltueli ce incumbă celor interesați se fixează :

Pentru județul Savoia, în numele Comunei, *la suma de 192.000 franci* (1.344.000 lei).

Pentru comuna Sainte-Foy, *la suma de 500 franci* (3500 lei) (!).

Se ia act de deliberarea, cu data de 26 Aprilie 1931 a Consiliului General de Savoia, și de deliberarea din 29 Martie 1931 a Consiliului comunal din Sainte-Foy, prin care aceste două adunări au votat partea lor respectivă de cheltueli și au luat diferite angajamente referitoare la executarea și la rezultatul lucrărilor proectate ;

Restul cheltuelilor de 1.737.000 (12.139.000 lei), după devizele proectelor, *va rămâne în sarcina Statului, cu repartizarea următoare :*

Ministerul Lucrărilor publice: 1.350.000 franci (9.450.000 lei). Ministerul Agriculturii: 387.000 (2.709.000 lei).

Deasemenea întreținerea tunelului de derivarea Iserului va fi în sarcina Statului.

Art. 4. — O decizie ministerială va putea autoriza județul și comuna Sainte-Foy să se substitue Statului în ce privește exproprierile ce sunt de făcut.

Art. 5. — Ministerul Lucrărilor Publice şi al Marinei comerciale şi Ministerul Agriculturii sunt însărcinate, fiecare în ceea ce-l priveşte, să asigure executarea prezentului decret, care va fi publicat în Monitorul Oficial al Republicei franceze.

Dat la Paris la 21 Mai 1932.
(ss) *Albert Lebrun.*

Ministrul Lucrărilor Publice
şi al Marinei comerciale,
(ss) *Charles Guernier.*

Ministrul Agriculturii,
(ss) *D. Chauveau.*

Copie conformă transmisă pentru *informare* şi *executare* D-lui Inspector Şef al serviciului reîmpăduririlor.

Chambéry, 27 Maiu 1932.

Conservator de Ape şi Păduri
(ss) *N.*

Zwei wirtschaftpolitische Auffassungen.

Deux politiques forestières.

En reproduisant le texte des deux décisions apportées en matière d'expropriation de terrains ruraux, l'une en Roumanie, l'autre en France, l'auteur veut faire ressortir les facilités trop grandes, la justification insuffisante et l'expéditivité excessive dans le premier cas. Il se réfère à une forêt expropriée pour la réforme agraire et ce n'est pas un cas isolés.

PROBLEMELE ZILEI

CORECTAREA TORENȚILOR ȘI AMELIORAREA TERENURILOR DEGRADATE

PE CÂND ȘI LA NOI?

de Ing. G. Năstăsescu
Consilier silvic

In cadrul preocupărilor de ameliorațiuni funciare și în vederea punerei în valoare a celor circa 2.000.000 hectare terenuri neproductive: inundabile „din regiunea inundabilă a Dunărei și părților inferioare ale afluenților ei", a celor neproductive din regiunea șesului și a celor degradate din regiunile de munte și de deal, a luat ființă în anul 1929, legea „pentru administrarea generală a pescăriilor Statului și ameliorațiunile regiunei inundabile a Dunărei", iar în anul 1930, legea „pentru ameliorarea terenurilor degradate".

Limitată în acțiunea ei numai la terenurile nestabile, cari și-au pierdut puterea de a susține vegetația: alunecătoare, surpări, grohotișuri, nisipuri sburătoare, și la cele erozibile: ogașe, râpe, ravene și torenți, — terenuri cu întinderea totală de circa 1.000.000 hectare, — legea pentru ameliorarea terenurilor degradate urmărește prin ameliorarea lor, după cum se exprimă expunerea de motive, „ca în „regiunile ruinate ale Țărei solul să rămână pe loc, unde se găsește „și, pe cel ce lipsește să-l reconstituiască; să facem să dispară goli„ciunea coastelor prin acoperirea lor cu vegetație forestieră sau ier„bacee și în locul torentului noroios să șerpuiască un pârâu nu nu„mai inofensiv, ci chiar binefăcător".

Pentru realizarea acestor ameliorări s'a prevăzut prin lege mijloacele socotite ca necesare, „așa ca să dispunem anual, dela început chiar, de un fond global de circa o sută milioane, fără a mai socoti contribuția în natură și în bani a proprietarilor interesați", după cum se exprimă aceiași expunere de motive.

In realitate însă, serviciul ameliorărei terenurilor degradate, creiat prin aceiași lege, cu însărcinarea de a o aplica, a dispus anual de sume foarte reduse.

Cert este, că ameliorarea acestor terenuri degradate, deci neproductive, pentru a le face să devină producătoare de venituri, constituie o operă utilă pentru Stat, pentru proprietarii respectivi şi în speţă, se satisface şi un interes general, — împădurirea lor compensând, cel puţin ca întindere, suprafaţa de circa un milion hectare pădure transformată în islazuri comunale, prin aplicarea legilor de reformă agrară.

O însemnătate deosebită prezintă, consolidarea şi ameliorarea râpilor, ogaşelor, corectarea ravenelor şi torenţilor, terenuri calificate de lege ca erozibile, cari provoacă în fiecare an mari pagube satelor, oraşelor, căilor de comunicaţie şi terenurilor cultivabile, prin depuneri de materiale şi prin inundaţii, — pe timpul marilor ploi şi topirei brusce a zăpezilor, — motiv pentru care, deşi legea nu prevede, aceste terenuri trebuesc luate în lucru cu precădere.

Terenurile erozibile, situate în cele trei regiuni orografice ale Ţărei, pot fi ameliorate, în întinderea şi situaţia de astăzi, în genere cu mult succes şi desigur cu cheltueli relativ reduse.

Ne referim mai ales la ravene şi torenţi, cari deşi se află mai mult în regiunea de munte, au bazinele de recepţie în zona forestieră, ieşind prea puţin în golurile de munţi şi numai excepţional în golurile ce depăşesc limita superioară a vegetaţiei forestiere, adică în golurile alpine.

Este cazul să se spună aşadar, că astăzi răul fiind la început se poate repara uşor. Prin întârziere însă, eroziunile favorizate de un sol foarte puţin consistent se vor întinde, dar mai ales se vor adânci, şi pe o coastă în care prin eroziune roca a apărut la suprafaţă instalarea pădurii, pe care se sprijină întreg sistemul de corecţiune, nu-i în totdeauna o problemă uşor de rezolvat. In acest caz, chiar dacă lucrările de corecţiune şi ameliorare dau rezultate bune, sunt legate în genere de mari cheltueli ; de aceea executarea acestor lucrări reclamă urgenţă.

Inventarierea şi deci cercetarea din timp, cel puţin a terenurilor erozibile, şi luarea de măsuri în vederea întârzierii exploatării pădurilor aflate în bazinele de recepţie (exploatări cu continuitate, grădinărite) şi la nevoie oprirea chiar a exploatărilor, păşunatului şi transportului pe apă, acolo unde aceasta este indicat, adică lăsarea acestor perimetre în grija naturii, pot întârzia mult procesul natural al eroziunilor odată început.

O grijă deosebită în executarea grabnică a acestor lucrări o reclamă îndeplinirea dispozițiunilor art. 292 și 293, din tratatul dela Trianon, privitor la regularea regimului apelor din bazinul Tisei și al Dunării.

Pentru unele terenuri din această categorie, se impune o ameliorarea cu precădere și din alte considerente. Astfel, legea turismului nu-și va putea ajunge scopul de a provoca o mișcare turistică printre naționali și străini, atâta timp cât dealungul căilor de comunicație, în jurul satelor, orașelor și stațiunilor balneo-climaterice, etc., ochiul vizitatorului va întâlni locuri ce indispun, cu solul spălat, lipsit de orice vegetație, râpi, ravene, torenți, în locul peisagiului natural plin de armonie, ce încântă.

Dar reținerea produselor de eroziune în părțile superioare ale apelor și regularea regimului apelor ce se va putea obține prin corectarea ravenelor și torenților, și în genere prin consolidarea și ameliorarea terenurilor degradate, mai este de natură să permită, și:

1) *Regularea râurilor*, și prin aceasta punerea în valoare a imenselor suprafețe acoperite și salvarea celor expuse a fi acoperite cu produse de eroziune, la fiecare viitură mare de apă.

2) *Realizarea navigabilității râurilor* [1]), de importanță deosebită pentru Prut, care ar putea servi atât interesele interne ale Moldovei și Basarabiei cât și interese internaționale, pentru creiarea legăturii pe apă între Marea Baltică și Marea Neagră, în înțelegere cu Polonia și Cehoslovacia.

3) Infăptuirea în țara noastră, în mod economic și în condițiuni normale a marilor întreprinderi cari folosesc apa pentru *irigații* [2]), cu avantajiile economice și sociale, ce decurg din împrejurarea că udarea câmpurilor provoacă sporirea producțiunei agricole și redă Țării posibilitatea de a redeveni exportatoare, după ce a îndestulat cu hrană populația favorizând astfel înmulțirea ei și a satelor. Irigarea marilor șesuri ale Țării din Oltenia, Muntenia, Sudul Moldovei, apoi șesul Crișanei și Temișanei mai are avantajul că favorizează

---

1) In fosta monarhie Austro-Ungară în anul 1911, am avut ocazia să constat că secția de corecțiunea torenților din Sambor (Galiția) avea în lucru corecțiunea ravenelor cu scurgerea în marile râuri Nistru și Vistula (sau afluent) în vederea folosirii acestor râuri pentru navigație fie individual fie legate între ele prin canale.

2) Introducerea irigațiilor în România, de Inginer Inspector General Alexandru Davidescu (Buletin A. G. I. R. No. 9 Septembrie 1927).

apărarea naţională, desvoltarea industriilor cu bază agricolă şi permite realizarea economică a industriei transporturilor pe canale navigabile, cum şi producerea de forţă motrice hidraulică ; iar distribuţia apei în canalele de irigaţie îngădue reducerea debitului maxim al râurilor şi deci evitarea inundaţiilor.

4) *Folosirea căderilor de apă* ca cel mai valoros isvor de energie, şi care după studiul de evaluare a energiei disponibile rezultată din căderile de apă, naturale şi artificiale, se evaluiază la peste 1.500.000 H. P. din care astăzi se exploatează foarte puţin, spre paguba economiei naţionale. *Toate acestea interesează aşadar îndeaproape situaţia socială şi desvoltarea economică a Ţării şi constituesc o etapă determinantă în propăşirea ei;* ca atare reclamă a li se da tot sprijinul.

Privită şi sub acest aspect ameliorarea terenurilor degradate şi în special consolidarea râpelor, ogaşelor şi corectarea ravenelor şi torenţilor, încetează de a mai avea un caracter limitat local şi capătă astfel o importanţă naţională, interesând deopotrivă Statul şi pe toţi locuitorii Ţării, agricultori, comercianţi, industriaşi, săteni şi orăşeni, cari sunt astfel obligaţi a-i da tot sprijinul pentru înfăptuire. Ca atare, nu poate fi indiferentă pentru economia naţională perioada de timp în care urmează a se realiza opera constructivă ce se întreprinde în baza legei pentru ameliorarea terenurilor degradate; căci prin întârziere, pe de o parte se pierd veniturile pe care cele circa 1.000.000 ha terenuri degradate ce urmează a fi puse în valoare prin împăduriri ar fi capabile să le producă, apoi veniturile pe care le-ar da neproductivele de astăzi din luncile râurilor, şi în plus, sumele ce se cheltuesc anual cu refacerea stricăciunilor cauzate aşezărilor omeneşti, căilor de comunicaţie, etc., prin depozitarea produselor de eroziuni, prin inundaţiuni ,etc.; iar pe de altă parte, se pierd beneficiile enorme ce se aşteaptă dela înfăptuirea întreprinderilor pentru folosirea apei în scopurile susmenţionate şi cari pot întârzia atâta timp cât suscitatele lucrări de ameliorare, cu caracterul de lucrări prealabile, nu s'au executat.

Cerinţele însăşi ale turismului nu trebuesc neglijate.

Pornind dela aceleaşi premise, Austria a ajuns cu lucrările ce se întreprind în baza legii pentru corecţiunea torenţilor, spre sfârşite, — iar Italia a întocmit în anul 1924 programul de îmbunătăţire funciară integrală după care în 14 ani se va reda culturii 2.000.000 Ha neproductive, — punându-se la dispoziţie pentru executare câte 500.000.000 lire anual.

Pe când şi la noi, problemelor de mai sus, li se va da cuvenita atenţie?

FONDUL DE AMELIORAREA TERENURILOR DEGRADATE

de Ing. D. Grozescu
subdirectorul Regimului Silvic

Deşi problema ameliorării terenurilor degradate îşi face drum în cercuri din ce în ce mai largi, soluţionarea ei în mod complet şi corespunzător interesului general întârzie.

Activitatea desfăşurată până în prezent pentru punerea în valoare a acestor terenuri a putut să demonstreze şi să facă să i se recunoască foloasele chiar în marea masă a populaţiei, care primea cu oarecare îndoială începuturile de refacerea bunurilor lor ruinate.

Interesul ce-l suscită această chestiune a trecut repede şi în straturile sociale mai ridicate, până la cele conducătoare, cari se întrec de multeori în a se arăta chiar animatoare ale acestei idei.

Mijloacele de înfăptuire însă se rezumă la ceeace se prevede în bugetul statului. Dar cu ceeace se înscrie anual în buget nu se poate face decât prea puţin ; nu se pot realiza complet nici modeste programe pentru lucrări cu caracter simplu, necum să se efectueze pe tot cuprinsul ţării lucrările mari de tehnică constructivă. Pe de altă parte, faptul că sumele ce se prevăd variază dela an la an, precum şi mecanismul întrebuinţării fondurilor bugetare, împiedecă o acţiune susţinută, neavând niciodată siguranţa că un proiect pus în executare într'un an se poate continua în anul următor, căci nu se poate şti dacă în viitor sumele respective nu vor fi reduse, la cererea ministerului de finanţe, pentru realizare de economii. Exemplele prevederilor bugetare din ultimii 5 ani sunt o dovadă concludentă a acestei situaţii.

Apoi formalităţile de ordin contabil, ce se cer la întrebuinţarea sumelor bugetare, cu repartizări de cote lunare, în timp ce mare parte din lucrări sunt lucrări de sezon, cu încetarea de justificări de cheltuieli spre sfârşitul lunei Martie şi reluarea operaţiunilor de ordonanţare abia spre sfârşitul lui Aprilie, fac ca nevoia de bani să fie simţită tocmai când campania de lucru este mai activă.

Toate aceste neajunsuri s'ar putea înlătura dacă ar exista un fond de ameliorare puternic alimentat și încasat automat, a cărui manipulare să fie scutită de rigiditățile dispozițiunilor de azi.

Legea din 1930 și modificările aduse articolului 27 din această lege, prevăd înființarea și alimentarea „fondului de ameliorare".

Practic, din aceste dispozițiuni nu s'a putut folosi decât cele cu privire la amenzile silvice, și acestea reduse aproape până la desființare, prin repetatele amnestii și transacțiuni.

In urmărirea ideii de a reda producțiunii terenurile și a face mai puțin simțită lipsa de bani, s'a căutat a se stimula și folosi inițiativa particulară, acolo unde nu e nevoie nici de prea multe cunoștințe tehnice, nici de investiții prea mari.

Rezultatele ne îndreptățesc a crede că s'ar putea realiza mult, dacă inițiativa particulară ar fi stimulată puternic, prin avantaje reale, cari ar urma să se acorde proprietarilor de terenuri degradate.

Sunt multe și variate aceste avantaje, pe lângă cele ce se acordă astăzi ; și când s'ar examina problema mai de aproape, sunt convins că s'ar propune multe soluțiuni.

Mă mărginesc aici să semnalez două, cari mi se par în deosebi de efect.

1) Terenurile ameliorate din inițiativa particulară să fie admise cu prioritate la ipotecare la istituțiile de sub controlul statului.

2) Pentru o porțiune de teren ameliorat, proprietarul să beneficieze de o scutire de impozit agricol pentru o suprafață echivalentă de teren de cultură.

Pierderea ce s'ar părea că există pentru fisc prin aceasta, este cu totul neînsemnată, căci sumele ce se pierd acum, se vor recupera prin ceeace va câștiga tot fiscul mai târziu.

Pentru restul terenurilor, unde este nevoie de lucrări costisitoare, unde spiritul populației este mai refractar unei acțiuni de colaborare, intervenția statului, sprijinită pe existența unui fond de ameliorare suficient, este singurul mijloc eficace care să permită serviciului lucrul susținut și programatic.

Intre soluțiile cari se pot întrevedea, când e vorba de o alimentare mulțumitoare, certă, voiu discuta cinci, cari îmi par mai eficace.

1) O taxă suplimentară de suportat de toate pădurile cari nu se exploatează cu respectarea raportului susținut, precum și de suprafețele ce se exploatează prin derogări dela amenajamentele ce se exploatează cu raport susținut.

2) Un impozit de plătit odată pentru terenurile ce se defrişează, oricare ar fi motivul, în special exploatări miniere, locuinţe, diferite instalaţiuni, etc. Acest impozit ar trebui să fie progresiv, adică cu atât mai mare cu cât suprafaţa ce se defrişează este mai întinsă, şi cu cât utilizarea ce i se dă ulterior va conduce mai uşor la o degradare a terenului.

3) O cotă anuală din sumele provenite din folosirea păşunilor comunale şi comune, provenite în special din defrişări de păduri, întrucât este ştiut că starea de degradare a atâtor suprafeţe este datorită păşunatului, iar în viitor opera de refacere, tot în acest domeniu îşi va găsi aplicaţia.

4) O contribuţie a pădurilor statului şi administrate de stat. Această contribuţie ar trebui să se încaseze direct prin fisc, aşa cum se încasează şi impozitul agricol.

In adevăr, s'a putut vedea că încasarea directă a acestor contribuţiuni este extrem de grea.

Ne putem închipui cum se va obţine această contribuţie dela comune, obştii, etc., când ne gândim că nici CAPS, pe timpul când funcţiona pe baza legii din 1930, care-i pusese în sarcină în mod expres alimentarea acestui fond, nu a putut să se achite de obligaţia legală.

5) O cotă din impozitele pentru dumuri, care sunt apărate în multe părţi ale ţării, prin lucrările de ameliorare din basinele de recepţie ale apelor.

Odată asigurată existenţa şi alimentarea fondului de ameliorări se va putea întocmi un program de lucrări, care aplicat în mod susţinut, va readuce în patrimoniul general de producţiune al ţării atâtea suprafeţe, tocmai în regiunile unde condiţiile de trai trebue să fie mai mult ajutate.

IMPĂDURIREA TERENURILOR DEGRADATE

Ing. V. N. Priboianu

Plantaţiunile pe terenurile degradate trebue să constitue una din preocupările Corpului Silvic în primul rând, şi ale proprietarilor acestor terenuri în al doilea rând.

Privesc în primul rând pe inginerii silvici pentrucă, pe deoparte aceste plantaţiuni trebuesc făcute în conformitate cu anumite cerinţe technice relative la esenţă şi sol, iar pe de alta pentrucă legea specială precizează anumite formalităţi ce trebuesc îndeplinite de aceste organe şi apoi pentrucă trebuesc întocmite proecte şi lucrări de artă (baraje, cleionaje, etc.) antemergătoare plantaţiunilor care se execută numai după ce aceste proecte au fost trecute prin Consiliul Technic.

In al doilea rând interesează pe proprietarii respectivi, cărora după cel puţin 4—5 ani li se restitue terenul fost până la împădurire improductiv şi degradat prin păşunat.

Prin pagubele provocate proprietăţilor vecine prin depozitele aduse de ravene şi torenţi, lucrările devin de interes public, şi mai târziu numai aceşti proprietari pot să fie cei dintâi interesaţi, când îşi vor lua singuri obligaţia de a face plantaţiunile sesizându-ne a le îndeplini formalităţile prescrise de lege, a le da îndrumările technice şi a le furniza pueţii pe cari singuri le-ar fi greu să-i producă.

In lege s'a prevăzut dela început acest caz şi prin art. 18 li se fac la cerere studiul necesar pe baza căruia li se furnizează pueţi în mod gratuit.

Alte instituţiuni sau autorităţi cari vor fi îndreptăţite şi obligate să se intereseze de aceste lucrări de ameliorare şi să dea concursul efectiv prin învestirea de fonduri şi prestaţie în muncă, sunt comunele, cetele de moşneni, judeţele, Eforiile de păşune, Direcţia C. F. R., Direcţia Drumurilor, etc., întrucât acestea au, prin degradările provocate de torenţi chiar pe proprietăţile lor, pagube înzecite faţă de cele ce ar trebui să le învestească pe proprietatea respectivă în lucrări vremelnice şi nedefinitive. De 5 ani de când şi în Vechiul Regat s'au intensificat aceste lucrări de corecţiune şi ameliorare, a prins convingerea că aceste „pecingini ale pământului" cum le numeşte D-l Profesor S. Mehedinţi sau „râia pământului" expresia D-lui Profesor I. Simionescu „terenuri despădurite şi degradate" cum le spunem noi, nu mai pot fi considerate ca nevindecabile, ci ca o boală căreia i s'a găsit leacul. Proprietarii particulari nu mai stau pe gânduri. Ei au şi început, cu toată nădejdea, să investească sume importante în lucrări de plantaţiuni şi de ameliorare a acestor terenuri în scopul de a le face productive şi deci rentabile. Exemple de aceste investiuţiuni se găsesc foarte multe în Argeş pe Valea Topologului, în Muşcel, Dâmboviţa şi mai ales în Jud. Buzău unde anual se plantează milioane de pueţi de salcâm, pin, anin, etc.

Sunt multe de îndreptat în ţara noastră dar printre cele dintâi sunt aceste lucrări pe cari guvernanţii noştri ar trebui să le aibă în vedere, întrucât în mod indirect ele ajută foarte mult agricultura şi industria, iar bogăţia locuitorilor fiind bogăţia statului, acesta este obligat să prevadă fondurile necesare în bugetul său la capitolul „împădurirea terenurilor degradate şi improductive" cel puţin pe sfert din cât se prevăd pentru alte ramuri de activitate fără mult calcul şi uneori se depăşesc necesităţile. Este însă adevărat că pentru formidabila operă ce are Corpul Silvic de întreprins, ar fi nevoie de multe cheltueli şi deaceia legea (L. A. T. D.) a prevăzut alimentarea acestor fonduri şi pe altă cale decât cea bugetară, dar rămân tot insuficiente şi greu de aplicat.

O complectare a actualei legi ar fi ca întreaga cotă de 3% din impozitele forestiere dela Camerile de Agricultură şi un important fond din bugetul Eforiilor Judeţene de Păşune, pentru islazurile comunale degradate şi pentru cele necesare a se împăduri (pâlcuri şi perdele de protecţie, etc.), să ni se pună la dispoziţie cu mai puţine piedici din partea colegilor ingineri agronomi, în scopul arătat mai sus şi Corpul Silvic cu concursul tuturor funcţionarilor din Ministerul de Agricultură şi Domenii, de Interne, de Instrucţiune Publică, de Război, etc. — cari ar fi de dorit pentru executarea unor dispoziţiuni în cadrul acestor Ministere să-şi încadreze în bugetul respectiv ingineri silvici cari încă se găsesc neplasaţi — va putea executa programul decenal de împăduriri ce s'a întocmit pe baza ultimei inventarieri dela 1930.

Plantaţiunile, cari sunt lucrările de bază în corecţiunea torenţilor, celelalte lucrări de artă fiind ajutătoare şi în general premergătoare acestora, au nevoe în primul rând de material necesar şi anume : de pueţi, cari se produc în pepinierele statului ; deci cele dintâi lucrări sunt pepinierele cari deasemenea din insuficienţa fondurilor produc un număr de pueţi foarte mic faţă de cererile din ce în ce mai mari, necesare împăduririlor de tot felul şi suntem avizaţi să mărim suprafeţele pepinierelor existente cu atât mai mult cu cât în Basarabia, în Bărăgan şi dealungul Dunării pe nisipurile sburătoare este necesar a se creea păduri de protecţie, dovedite mult folositoare agriculturei.

Toate aceste necesităţi le-a ştiut şi le-a făcut cunoscute de mult timp Corpul Silvic în competinţa şi sarcina căruia cad asemenea împăduriri pentru care se cere cunoştinţi technice şi practică suficientă şi căruia deci în mod logic i-ar reveni atât răspunderea cât şi meritul.

S'a discutat şi se discută încă asupra esenţelor cari ar trebui plantate cu ocaziunea împăduririlor arătate mai sus avându-se în vedere cerințele esenței, natura solului, situația terenului de împădurit și scopul ce trebue să îndeplinească acea plantațiune.

Au fost controverse în stabilirea esenței de plantat și din punctul de vedere susținut, fiecare avea dreptate. Nu trebue plantat salcâmul în regiunea unde merge foarte bine stejarul, fagul, etc. dar este dovedit că cel puțin provizoriu trebue să pun stăpânire pe solul degradat cu salcâmul, care, afară de locurile joase umede sau compacte, merge bine până la mijlocul regiunei de deal.

Sătenii care-l preferă și-l cer să-l planteze singuri pe terenuri degradate, s'au convins de micile pretenții ale acestei esențe și tot deodată de creșterea viguroasă și valoarea mai mare a lemnului față de al altor esențe ca plopul, aninul, etc.

In terenurile dela deal, plantate de stat, s'a încercat a se face un amestec de esențe plantate în rânduri dealungul curbelor de nivel și la distanțe suficiente, ca esențele cu creșterea înceată să nu fie stânjenite de cele cu creșteri mari. Pentru regiunile de deal înalt se înlocuește salcâmul cu pin evitându-se a se face masive pure care sunt distruse mai târziu de zăpezi.

Se va avea în vedere însă acolo unde terenul fuge dus de torenți sau de alunecări, să se planteze esențele cari convin mai bine și pot deveni baraje naturale, după ce cele artificiale și-au îndeplinit scopul, urmând ca mai târziu să se introducă acele esențe cari exploatate în mod regulat să producă un venit însemnat, iar nu paguba care o producea înainte terenul și pentru proprietarul respectiv și pentru vecini.

Se va planta deci cum am mai spus mai sus, dar să se planteze mult, căci mult timp încă nu va fi suficient atât cât vom putea planta, datorită cauzelor expuse până aci.

Aceasta să ne fie deviza în astfel de împăduriri.

O SPECIE CARE AR TREBUI INCERCATĂ IN LUCRĂRILE PENTRU AMELIORAREA TERENURILOR SURPĂTOARE ȘI EROSIVE: PINUS RIGIDA.

de Ing. M. Petcuț

In coloanele revistelor noastre de specialitate s'a mai vorbit de parcul creat de către mult regretatul Iuliu Moldovanu, la reședința domeniului Dofteana, proprietatea Soc. de Credit Funciar Rural din București, parc care poate să rivalizeze cu multe grădini dendrologice dintre cele mai bogate în specii exotice.

Intre speciile de pin care s'au încercat în acest parc și care s'au dovedit potrivite climatului nostru, este una, care, prin proprietăţile pe care le manifestă, pare să se indice cu multă insistenţă pentru fixarea coastelor erosive şi surpătoare. Este vorba de *Pinus rigida*, care lăstăreşte puternic şi care, la vârste încă mici, produce seminţişuri foarte bogate.

Această specie, ca și celelalte tovarășe din parc, a fost plantată în anul 1922 sau 1924, într'un buchet de 3—4 indivizi. Astăzi, primii ocupanți ai pâlcului au înălțimea de 6—7 m și atât în interiorul buchetului, cât și de jur împrejurul lui, este un hățiș de pueți tineri, proveniți din sământă și înalți de 0.60—1.50 m.

Tăiați sau rupți din fața pământului, puieții, ca și arborii mai în vârstă, lăstăresc cu aceeași vigoare.

Aceste proprietăți, împreună cu înrădăcinarea profundă, caracteristică speciilor de pin, cred că recomandă această specie îndeajuns atenției noastre, spre a fi încercată pentru lucrările de ameliorarea terenurilor degradate din regiunile prea reci pentru salcâm.

ASPECTUL EDUCATIV AL RESTAURĂRII TERENURILOR DEGRADATE

de Ing. Traian Ionescu-Heroiu

Fără să facem vreun fel de consideraţiuni asupra originii şi naturii terenurilor degradate, ne vom mulţumi, pentru tema noastră, să pornim dela un adevăr necontestat: avem pe tot întinsul ţării foarte multe terenuri de acest fel. Intre acestea, cele mai evidente şi mai păgubitoare — prin prezenţa şi efectele lor — sunt torenţii şi ravenele.

Pe cât cunosc, o statistică cu o cât de modestă precizie nu avem. Ochiul oricărui atent observator şi cu deosebire al celui care simte în el svâcnind dragostea de bogăţia pământului ţării sale, îşi dă foarte bine seama — cutreerând mai ales regiunea dealurilor şi colinelor înalte — ce înseamnă anume calamitatea atâtor suprafeţe sterile.

Contradicţia revoltătoare între mizeria şi lipsa de pământ a populaţiei rurale deoparte şi existenţa terenurilor degradate de altă parte, a condus legiuitorul din 1930 la definirea acestor terenuri și la stabilirea dispozițiunilor legale pentru ameliorarea lor.

Aplicarea legii, întrucât restaurarea acestor terenuri comportă lucrări de artă pregătitoare și împăduriri, a fost încredințată inginerilor silvici, cu deosebire celor dela Direcția Regimului.

In limita posibilităților, prin care înțeleg : mijloacele materiale și cadrele technice, colegii noștri și-au făcut datoria, aplicând în diverse puncte ale țării ștampila pregătirii lor și imprimând în rândurile sătenilor o idee nouă și salvatoare, *aceea a reparației, a creației*, în locul vechei mentalități păgubitoare *a distrugerii.*

Cine n'a lucrat cu sătenii noștri, cine nu s'a izbit de îndărătnicia lor în a-și apăra ultimul metru pătrat, chiar atunci când este constituit numai din piatră și viitură, cine nu-și dă seama de greutatea sforțării, la care trebue să se supună omul când repară sau creiază, față de ușurința consumării sau distrugerii, acela nu va înțelege niciodată lupta eroică, pe care au dus-o colegii noștri dela Regimul silvic și o duc încă pentru admirabila lor operă națională de punere în valoare a pământului degradat al țării.

Pentru tema ce o susțin aci, nici nu am nevoe de a arăta cât s'a lucrat până acum și cu ce cost pe unitatea ameliorată. Căci privesc numai vitregia lucrului și laurii biruinței.

Fără să fi avut cinstea să iau parte la campania dusă de colegii noștri dela R. S. în primele linii ale acțiunii, mă simțeam lângă durerile lor, când mă gândeam la sforțările titanice, ce am depus și eu, încă înainte de sus numita lege, de a determina într'un sat consolidarea și plantarea unei râpi și când... trecând pe acolo după câțiva ani îmi ștergeam lacrimile la impresia dureroasă, că din toți puieții plantați unul singur mai rămăsese să dovedească trecătorului că pe acea coastă stearpă s'au cheltuit bani, timp, sudori și suflet, cheltueli, pe care netrebnicia omenească le-a călcat în picioare.

Pentru biruința gândului înțelept de a pune capăt, cu un moment mai de vreme, rușinii de a avea atâta pământ netrebnic într'o țară care aspiră la un grad superior de cultură, s'au angajat pe un front de luptă 3 forțe : a) ignoranța și răutatea omenească, care barează regulat tendințele progresiste ; b) legea, care, principial, dă totdeauna expresie înțelepciunii conducătorilor și c) geniul forestier, care, cu technica și știința lui, este dornic de a se valorifica, realizând înțelepciunea legiuitorului.

Care din cele 3 forțe vor învinge ? Fără îndoială, până la sfârşit vor ieşi biruitoare ultimele două : înţelepciunea conducătorilor şi geniul forestier. Până atunci însă vor fi ţinute puţin pe loc şi hărţuite ; în tot cazul vor avansa încet şi cu pagube. Dar vor avansa sigur.

Lupta odată angajată nu poate fi oprită. Primele poziţii câştigate sunt decisive, pentru ca ignoranţa şi răutatea omenească să cedeze şi... chiar foarte simţitor, *sub puterea nebănuită a faptei ce se realizează sub ochii lor.* Dacă mintea lor redusă şi sufletul lor încleştat nu puteau să se ridice la înţelegerea importanţei unor astfel de lucrări, apoi barajul care opreşte furia apei şi înalţă albia, arborele care stăvileşte surparea pământului şi pădurea care radiază acum viaţă şi bogăţie, toate dau la o parte întunerecul de pe mintea săteanului şi umplu golul din sufletul lui.

Altfel ar fi inexplicabil, dece vizitând unul din satele cu perimetre de ameliorare, unde la început colegii dela Regimul silvic au fost împiedicaţi să lucreze, *am găsit acum o recunoaştere şi o stimă deosebită pentru opera lor.*. Ba ceva mai mult : am găsit porţiuni plantate de către săteni după modelul perimetrelor, şi chiar foarte frumoase ; iar unul din ei spunându-mi cu oarecare emoţie :

„Imi pare rău că nu mai am o râpă, să mai pot planta".

Ambiţia şi dorul creaţiei, pasiunea ce încălzeşte sufletul omului, — şi pe care o posedăm latent în noi —, satisfacţia ce o dă rezultatul strădaniei tale, toate acestea sunt arme puternice cari înving orice îndărătnică ignoranţă şi desmorţesc orice inimi împietrite.

Dar în afară de bunul exemplu printre săteni, pe care îl declanşează fapta vie, acţiunea de punere în valoare a terenurilor degradate mai poartă încă două isvoare de virtuţi :

Unul, dela care se pot adăpa toţi factorii locali, cari au răspunderea educaţiei tinerelor generaţii. Este isvorul de revărsare a celor mai bune metode pentru educaţia muncii constructive, de care avem atâta nevoe, spre a învinge delăsarea populaţiei noastre dela sate. Ce teren mai ispititor de muncă poate fi, decât acela care-ţi oferă din plin satisfacţia deplinei creaţii : transformarea unui focar de mizerie, tristeţe şi sărăcie într'un sanctuar de sănătate, veselie şi bogăţie !

Altul, dela care poate să deprindă oricine o fărâmă de eroism.

Inginerul silvic, care de atâtea decenii a luptat pentru a nu se distruge pădurea, cel puţin de acolo de unde în mod firesc a fost aşezată ca un stăvilar al torenţilor, este chemat astăzi să repare greşelile unui trecut, în care el a stat mereu la post şi a strigat mereu atrăgând atenția. Şi răspunde la această chemare : pregătit şi cu avânt ! Cel mai răuvoitor poate să găsească în această atitudine de bărbăție a inginerului silvic o dovadă de abnegaţie, de eroism. Este cea mai bună garanţie de viabilitate a unui corp, a geniului forestier şi a dragostei pentru pământul strămoşesc.

LUCRĂRILE DE CORECŢIUNEA TORENŢILOR

de V. N. Stinghe

Lucrările de corecţiune făcute până acum de către serviciile respective, au ţinut seamă, în bună parte, de recomandările technicei raţionale. De aceia, într'un covârşitor număr de cazuri, s'au obţinut rezultate mulţumitoare. S'a făcut o experiență prețioasă. In mare măsură se poate ști azi — pentru condiţiile noastre — ce e bun și ce nu, ce reușește și ce dă greş, ce avem și ce ne lipsește. S'au stabilit astfel un număr de adevăruri cari trebuesc reținute și fixate.

Câteva din aceste adevăruri simple voim să le amintim şi să le comentăm. Nu e niciodată prea mult să le repetăm tocmai pentru că sunt simple.

Torenţii carpatici au de cele mai multe ori alt aspect decât cei alpini. Nu transportă deodată cantităţi însemnate de material, nici pietre de dimensiuni mari provenind din basine de recepţie cu caracter stâncos și situate la mari altitudini. Torenţii noştri sunt periculoşi prin eroziunile fundului, săpat cele mai deseori în formaţiuni geologice de dată relativ recentă, uşor măcinabile.

In consecință, la noi nu este cazul să se construiască baraje mari de retenţie, ci mici lucrări transversale, aşezate des una lângă alta, pentru consolidarea fundului prin schimbarea pantei. De aceea marile construcţiuni în beton, în piatră, în zidărie masivă, n'au ce căuta aici. Ele necesită investirea unor sume considerabile și nu produc efecte mai bune decât lucrările simple. In schimb, cu preţul de cost al unui asemenea baraj se poate corecta o vale torențială întreagă prin baraje rustice de împletitură.

Torenţii ţinuturilor româneşti se găsesc aproape toţi în zona în care se poate lucra cu vegetaţia forestieră. Ea este aceea care va stinge, până la urmă, fenomenul torenţial, nu barajele. Iată motivul pentru care nu e nevoe ca acestea din urmă să aibă o durată prea lungă. Lucrările transversale din împletitură de nuele şi cu butaşi de salcie sunt cele mai indicate la noi. In cazuri dificile şi unde va trebui să se urmărească şi reţinerea unei mari cantităţi de material, se poate lucra şi cu baraje de căsoaie sau de trunchiuri de arbori ; betonul însă şi zidul de piatră e un lux.

Numele lui Jenny, un judecător rural din Elveţia, a rămas nemuritor. Precizez aici de ce. N'a inventat barajul din împletitură (cum se crede uneori), ci a dovedit că un torent se poate corecta folosind exclusiv acest baraj de nuele. Ba chiar se pot obţine cu el efecte mari ca înălţarea fundului, pe care într'un caz concret el l-a ridicat cu 26 m.

Barajele acestea ,simple ,din nuele împletite, trebuesc aşezate totuşi cu socoteală.

Apa când roade fundul, îl aduce dela o înclinare mare la una foarte mică care este ,,panta de compensaţie"; iar când lasă înapoia barajelor material adus dela deal, depunerea o face tot după aceiaşi pantă. Numai dacă a ajuns la această înclinare, fundul nu mai suferе modificări. La ea se poate ajunge, cum am spus, fie prin eroziuni, fie prin depozitări. Corectând torentul cu ajutorul lucrărilor transversale (baraje, traverse, praguri, trepte) îl îndrumăm să ia panta de compensaţie prin depozitări, nu prin eroziuni, la care ajunge singur când nu se face nici o lucrare de corecţie.

Dacă voim aşadar ca în adevăr să nu se mai producă eroziuni, trebue să îngrijim să nu mai existe nici o porţiune de torent care să prezinte altă pantă decât cea de compensaţie. Ea are o valoare foarte redusă pentru materialul pe care îl transportă sau îl găsesc pe fund torenţii noştri : reprezintă un unghi cu orizontala, adeseori mai mic decât 1°.

Practic vorbind, aceasta însemnează că la aşezarea barajelor trebue să se îngrijească ca linia virtuală care uneşte baza barajului din amonte cu coroana celui din aval, să nu reprezinte mai mult de cât 1° (eventual până la 3° dacă materialul de pe fund e de dimensiuni mari sau apa are viteză mare, datorită unui nivel ridicat).

Să nu se aşeze aşadar barajele orcum : nici prea aproape (aşa încât linia de care am vorbit să fie înclinată spre munte) căci atunci o bună parte din baza barajului superior se va îngropa în depozitele de pietriş adus şi atunci e pierdere de material (nuele, pari); nici prea departe căci atunci depozitele dinapoia barajului de jos nu vor acoperi complect fundul torentului, până la piciorul barajului de sus, ci va lăsa expus acţiunei apei o porţiune din acesta, care dacă va fi mai înclinat decât panta de compensaţie, va suferi eroziuni.

Socoteala e uşor de făcut pe un desen în care e figurat profilul longitudinal al fundului. Dar trebue subliniat aici că ea e indispensabilă. Numai astfel nu se vor mai construi unele baraje aşa de apropiate încât unul din ele aproape să nu mai folosească şi iar, nu se va aştepta efect salutar dela nişte baraje mult prea depărtate între ele.

Lucrările pentru consolidarea versanţilor să nu înceapă în nici un caz până când fundul torentului nu este consolidat, adică atâta timp cât pericolul adâncirii albiei subsistă. Fiindcă fiecare adâncire în plus aduce după sine o surpare din mal a unei prisme de pământ care rămâne fără sprijin. Şi nu există nici o plantă, nici un fel de puet, nici un gărduş în fine, care să poată reţine din mişcarea lui acest pământ nesprijinit.

De aceia se cere chiar mai mult. Dacă dela ultima surpare de mal albia s'a mai adâncit, trebue mai întâi să se ridice fundul torentului prin depozite înapoia barajelor, prin aceasta să se consolideze prismele de pământ şi numai în urmă să se procedeze la lucrările de fixare a suprafeţii versanţilor prin plantaţiuni, înierbări şi eventual prin gărduleţe. Căci încă odată, orice consolidare de versanţi începe cu sprijinirea lor în imediata vecinătate a firului apei.

O procedare care nu ţine seamă de aceste indicaţii înseamnă pierdere de timp şi de bani.

Pe cât se poate, să se delimiteze lateral, eventual tot prin construcţiuni uşoare de lemn sau împletitură, albia torenţilor. La noi, în regiunea dealurilor, aceştia divaghează într'un pat mult prea larg, în acest fel pierzându-se mult teren care ar putea produce.

Poate e mai greu să se procedeze dela început la această delimitare. Dar după ce lucrările din basinul de recepţie au progresat, limpezindu-se apa şi după ce panta de compensaţie s'a format în tot lungul albiei, eventual prin praguri şi mici trepte, construite în anii al treilea şi al patrulea al campaniei de corecţiune, — se poate purcede şi la lucrările de delimitare laterală. Acestea vor fi cu atât mai uşor de efectuat, cu cât construcţiile transversale vor fi mai dese şi mai puţin înalte: simple praguri sau trepte nedepăşind 1 m. înălţime.

Când se înfig butaşii de salcie, să se aibă totdeauna în vedere că între partea aeriană a acestora şi partea înfiptă în pământ trebue să fie un raport judicios. Mugurii prinşi subt pământ se transformă în rădăcină cu încetul. In timpul formării acestora din urmă, partea aeriană va fi slab hrănită. O rădăcină neformată încă, nu poate alimenta suficient un mugure aerian în desvoltare: pentru unul afară trebue să se găsească cel puţin 3 în pământ.

Se înţelege nerăbdarea de a avea cât mai curând pădure mare. Dar simpla noastră dorinţă nu ajunge; trebue să se împace cu ea şi natura. Or aceasta nu admite nişte butaşi groşi, mari, cu mulţi muguri aerieni şi relativ puţin înfipţi în pământ: ei nu reuşesc.

TERENURILE DEGRADATE

de Ing. I. I. Marinescu

Forma geografică a pământului românesc se aseamănă cu un trunchi de piramidă, baza inferioară fiind limitată prin apele cari îi udă hotarele iar cea superioară, podişul carpatic, pe care pădurea îl acopere scoborând până departe în câmpie unde se răreşte treptat.

Regiunea deluroasă, este cea mai populată căci cerinţele sociale şi economice sunt împlinite mai uşor aci deci în mod fatal sporul populaţiei a redus suprafaţa păduroasă, pentru ca în zilele noastre scăderea să apară ca o contribuţie la o mare dreptate socială: întoarcerea pământului în stăpânirea celor ce l-au apărat întotdeauna.

Ultimele 5 secole de luptă între Creştinism şi Islamism, au făcut din pământul românesc vadul, hambarul şi visteria Semilunei, ajutată de Greci în haină bisericească şi apoi politică, cari au cules până la secătuire tot rodul, ţinând în loc o desvoltare industrială îndreptăţită şi prin bogăţia subsolului nostru.

Problema împuţinării pământului pentru cultură şi păşune, în regiunea deluroasă şi în parte în cea muntoasă, s'a evidenţiat prin cele 2 mari reforme agrare dela 1864 şi 1918 — Unirea şi Intregirea — iar consecinţele de ordin economic au devenit preocupări în politica de Stat.

Pădurea a pierdut terenul, dar ideia utilităţii ei a câştigat, prin dezastrele rezultate din eroziuni, înecuri și împotmoliri.

Incercări de legiferare, pentru a fixa solul, care numai sub haina pădurii mai poate produce, s'au făcut mereu ; codul nostru silvic din 1910 a enunțat problema dar sub năvala evenimentelor a trebuit legea specială din 1930, a meliorării terenurilor degradate, pentru a păși la înfăptuiri reale.

La deal și la munte, ameliorarea terenurilor degradate, la câmpie perdelele de protecție și împăduriri în antestepă, sunt cele 2 probleme pe cari le putem socoti rezultatul unei conștiințe forestiere, născută din imperioase nevoi și suferințe, cari au așezat lângă noi pe cei ce abia în ceasul al unsprezecelea au înțeles că pădurea este unicul sprijin al agriculturii și economiei naționale.

Impădurirea în bazinele râurilor ce se varsă în Tisa și Dunărea centrală, este o datorie de ordin internațional, care se execută paralel cu aceea din toate bazinele râurilor Țării.

De aceia pentru regularea cursului apelor de hotar trebue întreținută și ameliorată starea păduroasă din întreg podișul carpatic, unde împădurirea ar trebui să condiționeze orice exploatare și să fie o preocupare de primul ordin.

Ce suprafață au terenurile degradate în sensul definit de lege — acelea care și-au pierdut puterea de a susține vegetația, alunecările de strate, surpări, grohotișuri, nisipuri sburătoare, ogașe, ravene, râpe torenți — în tot cuprinsul țării noastre, nu o putem spune, căci statistica lor nu s'a terminat. Evaluări — fiscale și generale — le fixează la 2 milioane ha. Până azi însă suprafața celor cari au devenit amenințătoare prin relele pricinuite, este socotită la 150.000 ha. atâta cât s'a putut inventaria pentru imediata ameliorare. Inventarierea este în curs și nu exagerăm dacă suprafața lor o evaluăm la circa 750.000 ha., căci pentru Moldova, Basarabia, Dobrogea, Bucovina, Oltenia și Muntenia, lucrul este în curs sau pe cale a fi reluat.

Este îmbucurător faptul că pericolul terenurilor degradate începe să fie înțeles și văzut de mulți cari au rost în viața publică, iar stăruința conducătorilor agriculturii, pentru necesitatea pădurii la câmpie este un alt punct câștigat. In multe părți la câmpie pădurea a rămas ultimul mijloc de câștig dela terenul, care prin cultură agricolă nu mai poate da nimic. Intervenția făcută de Sindicatul Agricol al Județului Ialomița, de a reduce impozitul la terenurile agricole în curs de împădurire, este o dovadă de convertire, după care au urmat şi altele. Două treimi din suprafaţa păduroasă a ţării aparţine celorlalţi proprietari, deţinători exclusivi ai terenurilor de tot felul. La insuficienţa fondurilor se adaogă deci indiferenţa proprietarilor din teama de a nu-şi aservi proprietatea în vreun fel şi atunci putem înţelege cât de greu se lucrează şi câtă luptă trebue, să-i solidarizăm la acţiunea de ameliorare.

Până în 1920 ameliorarea terenurilor degradate în vechiul Regat, a fost un articol în Codul Silvic, iar până în 1930 începuturi impuse de cerinţe, venite şi din afară ; de atunci ideia a fost legiferată şi acţiunea a început a se afirma temeinic şi cu rezultate îmbucurătoare. Dăm câteva cifre : până în 1930 s'au împădurit 4963 ha. şi s'au construit 4000 mc. baraje, 148.345 m. gărduleţe, fascinaje, cleionaje, toate executate cu fondul Statului.

Dela 1931—1935, s'au împădurit în total 17.800 ha., din cari 8480 ha. cu toate cheltuelile Statului şi 9320 ha. cu munca proprietarilor şi pueţii daţi gratuit tot de Stat, iar pentru consolidare s'au construit 12.530 m. c. baraje şi 108.800 m. gărduleţe, fascinaje şi cleionaje ; majoritatea acestor lucrări s'au făcut în Transilvania.

Realizările, faţă cu mărimea suprafeţelor şi fondurile foarte reduse, pot fi socotite un început stăruitor la opera grea şi dificilă la care trebue solidarizată înţelegerea şi colaborarea efectivă a celorlalte ramuri de activitate — agricultură şi căi de comunicaţie — singurele beneficiare, pentru ca spectrul ameninţător al sterilelor să poată fi atenuat.

Ne revine însă şi o altă sarcină, colaborarea înţelegătoare insistent solicitată şi urmărită cu toate autorităţile şi în toate organizaţiile profesionale — camere de agricultură, eforii, etc. — pentru ca proprietarii să pornească la lucru fără grije că-şi aservesc în vre-un fel proprietatea ameliorată şi apoi cererea lor — cu aspect de imperativ social — să justifice anual pe a noastră, ca să determine sporul alocaţiilor bugetare, prea des şi prea mult precupeţite, mereu ameninţate sau reduse.

Dacă la împădurirea suprafeţelor exploatate facem uz de constrângere, la ameliorarea terenurilor degradate, puterea convingerei ne rămâne singura armă de luptă cu poporul care priveşte, de obicei cu neîncredere intervenţia autorităţii.

Regimul Silvic trebue să fie îndemn şi sprijin, pentru a stimula iniţiativa particulară la acţiune, căci cu represiunea nu realizăm decât reacţiunea.

OBSERVAŢIUNI PRACTICE CU OCAZIA APLICĂREI LEGEI AMELIORĂRII TERENURILOR DEGRADATE IN ANII 1930—1933

de Ing. Ion D. Niţescu

Cercetător neobosit al plaiurilor ţării noastre, inginerul silvic e impresionat la tot pasul de aspectele dezolante ale coastelor goale, pecingine ale „islazurilor electorale" cum foarte sugestiv le numea d-l Prof. S. Mehedinţi într'o conferinţă ţinută la Radio, şi de aceea în activitatea desfăşurată în ultimii ani, s'a căutat să se înscrie un capital cât mai mare, cu care să se poată susţine o muncă cu adevărat constructivă, pentru a face să dispară aceste pete ruşinoase de pe întinsul ţării şi a reda culturei suprafeţe întinse, cari astăzi nu numai că nu produc nimica economiei naţionale, dar sunt isvoare permanente de noi calamităţi pentru terenurile agricole.

Chiar în primul cod silvic din 1881 desprindem ideile călăuzitoare pentru conservarea pădurilor şi împădurirea terenurilor lipsite de vegetaţie. An de an s'au întocmit pograme şi s'au dat dispoziţiuni, cu rezultate frumoase, dar totuşi insuficiente, pentrucă nu au fost susţinute, lipsind mai ales fondurile necesare în acest scop.

Un moment important, o răspântie de activitate ordonată, cu servicii speciale, fonduri, îndrumări technice, s'a inaugurat odată cu legea pentru Ameliorarea Terenurilor Degradate din 1930 şi cu înfiinţarea serviciului pentru ameliorarea acestor terenuri de pe lângă Direcţia Regimului Silvic.

In acest articol voi analiza activitatea desfăşurată pe teren în această direcţie în ultimii 5 ani şi problemele ce s'au ivit în acest timp, probleme specifice stărei de degradare a solurilor din regiunea colinelor unde s'a activat mai mult. La indicarea problemelor desbătute, s'au luat ca model lucrările executate pe Valea Cârcinovului, R. Doamnei-Muşcel, Valea Dâmboviţei, unde se poate face şi o critică a rezultatelor la care s'a ajuns după 5 ani de aplicare a legei A. T. D.

Menţionăm că noi în aceste regiuni nu avem tipul clasic de torent, ci zona torenţială e caracterizată prin ravene, reduse uneori la un mal abrupt, cu un canal de scurgerea materialelor, redus şi acesta numai la un gât de canal şi un con de dejecţie. Uneori şi conul de dejecţie lipseşte, materialele trecând din canal direct în râu.

Pe aceste terenuri lucrările indicate de natura solului şi materialele de construcţie găsite pe loc, s'au redus la cleionaje de ord·

I și II, fascinaje și gărdulețe de susținerea malurilor și canale de scurgerea materialelor.

Barajele de zidărie uscată s'au executat numai excepțional în perimetrul Stoenești-Mușcel, unde am avut piatra la îndemână, cu rezultate satisfăcătoare, reușindu-se a se consolida un torent ce amenința biserica și o parte din sat.

Baraje din beton s'au construit de Regimul Apelor pe Valea Cârcinovului dar s'au dovedit extrem de costisitoare, cu aceleași fonduri putându-se executa rusticele cleionaje ale căror efecte se puteau întinde pe suprafețe de 20—30 ori mai mari decât ale barajelor.

Prima problemă ce s'a pus a fost aceea a conducerii lucrărilor. Căci la executarea acestora se cere mai mult ca ori unde o pregătire technică serioasă, o practică îndelungată, conștiinciozitate și o supraveghere în deaproape. Incă dela începutul primelor lucrări serioase, s'a găsit neapărat necesar ca conducerea lor să fie încredințată inginerilor bine pregătiți și cu o practică îndelungată în această direcție, ajutați în execuție de conductori și aceștia bine pregătiți, și astfel a luat naștere prima echipă volantă din 1930 de pe Valea Cârcinovului, jud. Mușcel.

Evoc activitatea acestor echipe ce au lucrat in anii 1930—1933, pentrucă ele au marcat un impuls însemnat lucrărilor de ameliorări, atât ca amploare, cât și ca inițiativă de aplicarea tuturor cunoștințelor technice pe care inginerul și le-a însușit în teorie, aplicarea lor practică ducând la rezultate strălucite realizate în limita fondurilor ce s'au pus la dispoziție. Pe Valea Cârcinovului, jud. Mușcel, avem cele mai frumoase exemple productive ale unei activități bine ordonate și cu mult discernământ aplicate.

Din motive de ordin bugetar activitatea acestor echipe a încetat în 1933. Grija de corecțiuni a trecut asupra ocoalelor, dar acestea nu au putut activa decât foarte puțin din lipsa de timp și de personal.

Pentru a împlini lipsurile bugetare, s'a căutat a se desvolta inițiativa proprietarilor particulari, și prin aplicarea art. 18 al legii A. T. D., întâi în ce privește plantarea terenurilor degradate unde nu se propuneau executări de lucrări de consolidare și în continuare trecând în mod timid și la executarea acestor lucrări, s'a înlocuit în parte lipsa de activitate a ocoalelor de regim. Totuși lipsește munca coordonată și bine dirijată a vechilor echipe volante, care e pe departe a fi înlocuită de activități sporadice și deși bine intenționate, însă lipsite de o continuitate în timp și spațiu.

Din activitatea de 4 ani a echipelor volante s'au desprins o serie de probleme proprii caracteristicei torențiale din țara noastră, probleme de trei naturi, ce se referă la lucrările de consolidare, la plantații și inerbări, și la paza perimetrelor.

1. *Lucrări de consolidare*. La executarea cleionajelor de ord. I și II s'a pus în discuție chestiunea înălțimei lor, adâncimei parilor în pământ, distanței între pari, împletiturei, patului de fascine, chiuvetei, etc.

In ce privește înălțimea parilor, calculată dela suprafața pământului, ea a variat între 0.52—2 metri cu păreri controversate, aducându-se critici atât cleionajelor prea înalte cât și celor prea joase.

După o practică de 2—3 ani s'a ajuns la concluzia că terenurile noastre argiloase, calcaroase, etc., suportă bine cleionajele de 0.70—1 m. în porțiunile din aval spre gura canalului de scurgerea materialelor și celor mici de 0.50 m. spre amonte către bazinele de recepție a materialelor.

S'au folosit exclusiv pari de lemn de stejar, cari rezistă 6—8 ani. In localitate nu s'au găsit pari de salcâm, dar cred că și aceștia ar fi dat rezultate tot atât de bune.

La adâncimea parilor din pământ, unde natura solului are un rol hotărâtor, din practică s'a constatat că parii îngropați în pământ la 50—75 cm. rezistă suficient depozitelor de materiale.

Distanța între pari s'a stabilit din practică la 50 cm.

O importanță deosebită s'a dat la construcția patului de fascine din aval, care împiedică săpăturile dela baza cleionajelor, expuse altfel eroziunilor. S'au aplicat și parchetele de fascine așezate perpendicular pe cleionaje și cele paralele cu cleionajele și unele și altele au dat rezultate bune, dacă lățimea patului de fascine a fost bine calculată în raport cu înălțimea cleionajului așa ca traectoria făcută de căderea apei să nu treacă de marginea patului de fascine și să nu sape la baza cleionajului.

O importanță primordială la construcția cleionajului o are chiuveta care asigură dirijarea apelor, ferind astfel malurile și cleionajele de surpare.

S'au văzut chiuvete greșit făcute sau prea mici, cari dirijând apele greșit au dus la surparea malurilor și răsturnarea cleionajelor, şi prin aceasta se anihila întreg efectul primelor depozite de materiale.

In bazinele de recepţie nu totdeauna s'a putut activa, din cauza pereţilor acestor ravene ce ajung aproape la verticală şi atunci baza lucrărilor de corecţie au format-o cleionajele, cari în acest caz s'au executat mai dese şi mai rezistente — duble.

Unde terenul a permis s'au executat gărduleţe cât mai dese şi de lungimi ce au variat între 5—30 m. Acolo unde gărduleţele s'au executat continui, cu ruperea malurilor gărduieţele au fost de multe ori răsturnate în întregime. Deaceea în urmă s'au construit aceste gărduleţe întrerupte şi scurte, simultan cu executarea lor făcându-se şi plantaţiile, cari astfel au asigurat consolidarea lucrărilor executate.

Lucrările de consolidare astfel executate, după plecarea echipei volante, au rămas în sarcina pădurarilor-paznici cari au să facă şi micile reparaţii ce survin din când în când, lăsându-li-se pentru aceasta în depozit, pari şi fascine. Reparaţiile făcute la timp ne scutesc de surpriza de a vedea răsturnate lucrări de consolidare executate cu multe greutăţi.

In afară le micile reparaţii, survin şi reparaţii mai importante ; uneori e nevoie să se construească şi cleionaje intermediare, pentru executarea cărora e necesar a se afecta anual un fond de 10% din costul total al lucrărilor. Orice întârziere poate compromite întreaga lucrare executată. In această situaţie ne aflăm în anumite perimetre unde, întrucât ne-au lipsit fondurile necesare, lucrările trebue să le luăm dela început.

II. *Lucrări de plantaţii şi butăşiri.* Cea mai importantă lucrare de bază în lupta ce se duce pentru ameliorarea terenurilor degradate, o constitue plantaţia. In primii ani, pentru lucrările de plantaţii s'a folosit exclusiv salcâmul, comiţându-se uneori şi erori, căci s'a folosit şi în terenuri improprii: calcaroase, feruginoase etc. Dar acestea sunt rare excepţii, în majoritatea cazurilor executându-se lucrări frumoase, ca cele de pe valea Cârcinovului, unde pe lângă salcâm, după o analiză minuţioasă a condiţiunilor locale, s'a folosit şi stejarul, frasinul, pinul, cu rezultate destul de frumoase.

Deaceea accentuez că o problemă destul de serioasă a constituit-o alegerea speciilor. E adevărat că salcâmul a fost şi va fi şi în viitor specia ideală pentru aceste lucrări, atât prin înrădăcinare, fixând solul, cât şi prin creşterea extraordinar de repede, îmbrăcând într'un timp foarte redus coastele dezolante ale râpilor. Sunt însă zone unde solul nu asigură salcâmului o desvoltare normală ; și acolo, prin o analiză a arboretelor vecine, — pentrucă totdeauna la marginea ravenelor avem păduri, — vom stabili atât speciile de fond cât și arbuştii ce se recomandă a se alege pentru plantaţii. Stejarul şi în special gorunul a dat rezultate frumoase pe platouri , deasemenea și frasinul în locurile mai umede. Pe locurile calcaroase pinul austriac, în special în unele locuri pe Valea Cârcinovului a dat rezultate excelente. Aceste specii însă, în epoca formării sistemului radicilar, 2—3 ani, au avut creşteri extrem de mici, desvoltându-se după aceea în condiţiuni excepţionale.

Avându-se în vedere faptul că aceste terenuri degradate s'au format mai totdeauna pe islazurile rău îngrijite, sau impropriu destinate acestei culturi, nu trebue să se abuzeze cu plantaţiile şi în unele părți unde panta permite să se asigure prin inerbări o viitoare bună pășune la adăpostul plantaţiilor, care evită în viitor formarea de noi ravene.

Butășirea făcută simultan cu cleionajele a dat rezultate foarte frumoase. E drept că uneori întârzierea în executarea lor a dus la distrugerea cleionajelor a căror împletitură de nuele nu a durat mai mult de 2—3 ani. Pentru butășire s'au folosit butașii de plop, salcie și anin găsiți în localitate. Pentru viitor s'au pregătit în pepinierele de regim butași de plop de Canada, cari să asigure în viitor și un lemn de calitate mai bună.

Butășirea bine executată va da naștere în viitor la barajele vieţuitoare.

O problemă care trebue studiată în viitor va fi aceea a complectării plantaţiilor de salcâm cu arbuşti diferiți și eventuala introducere sub masiv a stejarului, în cazul când salcâmul ar fi o specie de tranziţie.

III. *Paza perimetrelor.* O acțiune extrem de importantă pentru apărarea lucrărilor executate a constituit-o izolarea complecta a perimetrelor pentru a fi excluse dela pășunat.

Lucrările de izolare au fost extrem de costisitoare. S'au făcut împrejmuiri cu câte 3 rânduri de sârmă ghimpată pe lungimi de kilometri. In unele părţi s'au folosit împrejmuiri cu laţi. Aceste lucrări de împrejmuire și o pază vigilentă — un paznic pădurar la 200—300 ha, — au avut un efect salutar. Regiuni întregi unde nu s'au executat lucrări de consolidare sau plantaţiuni, dar care până la acea dată erau sterpe — pământ gol — sau inerbat, au asigurat proprietarilor terenului fâneţe excelente, iar în alte locuri s'au instalat natural arbuşti sau chiar arbori, în special mesteacănul, plopul, aninul, etc.

Un sinur exemplu va fi edificator: In perimetrul Coşeşti, pe Valea Râului Doamnei-Muşcel, unde din lipsă de fonduri nu s'au putut executa la timp lucrările de consolidare, ci numai plantaţiuni şi unde nu s'au putut face nici împrejmuiri decât pe o mică întindere, dar unde s'a făcut o pază vigilentă, rezultatele, după 3 ani, sunt excelente. Două treimi din teren este acoperit cu plantaţii şi înierbat, astfel că lucrările de consolidare se vor executa numai în mică măsură.

SPECII DE TRANZIŢIE

în lucrările de fixarea terenurilor degradate

de Ing. At. Haralamb

Când se pune problema alegerii speciei sau speciilor de folosit în vederea unei lucrări de fixarea unui teren degradat, unul din principiile călăuzitoare este observarea florei locale și cunoaşterea compoziției pădurilor din regiunea situată exact în aceleași condiţiuni, alegând și utilizând, din speciile predominante sau sociale, pe cele mai indicate.

Lucrările însă nu sunt întotdeauna aşa de simple. De multe ori, condiţiunile staţionale diferă, căci nu trebue să uităm că pădurea, care ne-ar călăuzi la alegerea speciilor de întrebuințat la reîmpădurire, este rezultatul unei stări de desvoltare care s'a realizat cu timpul, formându-și condiţiuni speciale de sol și climă. Ori, când avem deaface cu terenuri despădurite de multă vreme, sau supuse ravinării, datele problemei se schimbă cumplit. Astfel, adeseori suntem puşi în faţa unui sol crud (brut) scos la iveală prin spălarea continuă a terenului, uscat de vânturi, de arşiţă și lipsit de vegetaţie. Alteori, natura geologică poate fi schimbată, fiind aduse la suprafaţă — prin roadere, surpare — straturi noui de constituţie fizică și chimică diferite. Insfârşit, climatul local poate să difere și el, devenind mai uscat, mai arid.

In faţa acestor condiţiuni noui, trebue să lăsăm deoparte metodele generale. Speciile ce ne-ar fi fost indicate de pădurile alăturate adesea nu pot face faţă acestor situaţii noui. Deaceea suntem obligaţi să facem apel la altele care, de multe ori, diferă de cele ce se găsesc în pădurile învecinate, specii cu însuşiri speciale pentru fixarea şi ameliorarea solului. Numai după ce vom fi ajuns la realizarea unei ambianţe favorabile, vom proceda la substituirea speciilor mai exigente ce urmează să constitue pădurea de viitor.

De altfel natura însăşi procedează la fel. In ţinuturile temperate, în special pe solurile mediocre sau în părţile mai puţin umede ale acestor ţinuturi, pădurea, odată tăiată şi terenul folosit un timp oarecare altfel, şi-l recapătă cu oarecari dificultăţi sau cel puţin cu mare întârziere. Până să ajungă la forma ei definitivă, trece printr'o succesiune de stadii de desvoltare, pornind dela starea de mărăciniş şi arbuşti, mai dotaţi să se instaleze, să reziste şi să vegeteze în acele situaţii dificile amintite mai sus. Aceste stări diferite de desvoltare se pot urmări şi la noi.

Acolo unde nu vom putea proceda dintr'odată la instalarea pădurii de viitor şi mai ales în împrejurările schimbate sau dificile amintite, trebue să folosim speciile capabile să se instaleze şi să vegeteze, să fixeze bine solul şi să-l amelioreze. Avem nevoie de pionieri, de specii de tranziţie mai rustice, mai puţin exigente, plastice, la adăpostul cărora urmează să se substitue mai târziu speciile mai exigente faţă de condiţiile staţionale.

Iată însuşirile pe care trebue să le aibă aceste specii de tranziţie :

a) Să fie colonizatoare, adică să fie în stare să se instaleze pe aceste terenuri goale, crude, uscate, adesea rebele vegetaţiei, să fie capabile să se cramponeze solid, să găsească hrana în cele mai dificile împrejurări şi să amelioreze la maximum solul pentru a asigura trecerea la învelişul vegetal normal.

b) Intrucât eroziunea este de temut — stratul superficial al terenului fiind adesea mobil — aceste plante trebue, pe cât posibil, să se întindă mai mult în suprafaţă, să formeze tufe dese sau, cum se spune, să fie cespitoase, dacă avem deaface cu erburi, sau să formeze vetre robuste, dacă facem apel la arbuşti, fixând solul şi împiedicând eroziunea.

Aceste plante trebue să aibă deci o înrădăcinare solidă — profundă —, să se prindă uşor, să crească repede, să suporte lumina, să reziste la intemperii, să aibă înveliş uşor, să lăstărească şi să drajoneze, eventual să butăşească şi să asimileze direct azotul atmosferic cu ajutorul nodozităților de pe rădăcini. Cu cât o plantă va avea mai multe din aceste însuşiri cu atât va fi mai capabilă să învingă dificultățile aflate în asemenea stațiuni dificile.

In cele de mai jos, voim să atragem atențiunea asupra câtorva specii din cele mai indicate pentru fixarea terenurilor degradate şi ameliorarea lor în vederea introducerii speciilor pădurii de viitor, în cazul când aceasta nu se poate creia direct.

Nu vom vorbi de salcâm, arbore cu însuşiri alese pentru folosirea lui în împrejurările amintite de noi, despre care mai toată lumea este edificată. Ţinem totuşi să facem observaţia că el nu se poate folosi în toate împrejurările, atunci când voim să luăm în seamă exigenţele lui faţă de sol. Să nu scăpăm din vedere că el nu suportă terenurile calcaroase, prea argiloase sau marnoase. In asemenea împrejurări trebue să facem apel la alte specii.

Cătina albă (Hyppophaë rhamnoides L.).

Este una din speciile lemnoase cele mai bine dotate pentru fixarea şi ameliorarea terenurilor ravinate. S'ar putea spune chiar că în această privinţă n'o poate egala mai nici o altă specie.

Ea se instalează, pentru a vegeta apoi în perfecte condiţiuni, pe terenurile cele mai aride, pe care nu ar putea să se fixeze şi să vegeteze alte plante. Specie de plin soare, cătina albă are o înrădăcinare trasantă foarte lungă, lăstărind bogat şi puternic, dar mai cu seamă dispunând de o extraordinară facultate de drajonare. Drajonii emanaţi dela o singură tufă se pot întinde pe mai mulţi metri. In felul acesta, un singur exemplar poate ajunge să acopere, pe cale de drajonare, suprafeţe mari.

Este planta care se instalează, înaintea altora, pe depunerile torenţilor şi pe malurile lor. Se întâlneşte pe nisipurile de râu, cât şi pe cele marine, putând suporta un destul de mare procent de săruri. Deasemenea, vegetează bine pe terenurile provenite din marne, argile, flisch, porfire, trachite şi chiar calcare.

Crescând mai ales în tufe scunde, bogat şi strâns ramificate, constitue adevărate baraje vii în calea pământului curgător sau spălat de pe coaste. La adăpostul ei, se instalează apoi, în scurt timp, diferite ierburi şi specii forestiere.

Cătina albă contribue mult la formarea solului vegetal, atât prin resturile de rădăcini, tulpini şi frunze, cât şi prin facultatea de a asimila, prin ajutorul nodozităţilor de pe rădăcini, azotul atmosferic.

Ea întrunește astfel toate calitățile unui pionier al pădurii în terenurile cele mai ingrate· Să căutăm s'o folosim în toate împrejurările grele.

In regiunea dealurilor noastre din Muntenia și Moldova, dar mai ales în partea cuprinsă între Dâmbovița și Trotus, ea este foarte răspândită, întinzându-se nu numai pe prundișurile și malurile râurilor, dar și mai sus, pe dealuri, urcând la mari înălțimi, până la 1100 m.

Pentru folosirea ei, mijlocul cel mai recomandat este plantarea, întrebuințându-se butași, drajoni sau chiar numai bucăți de rădăcini.

Drobii.

Câteva specii de Cytisus, din cele care se întâlnesc la noi în mod spontan, sunt deasemenea indicate pentru întrebuințarea lor la fixarea terenurilor nestabile și la pregătirea mediului necesar instalării ulterioare a speciilor mai exigente.

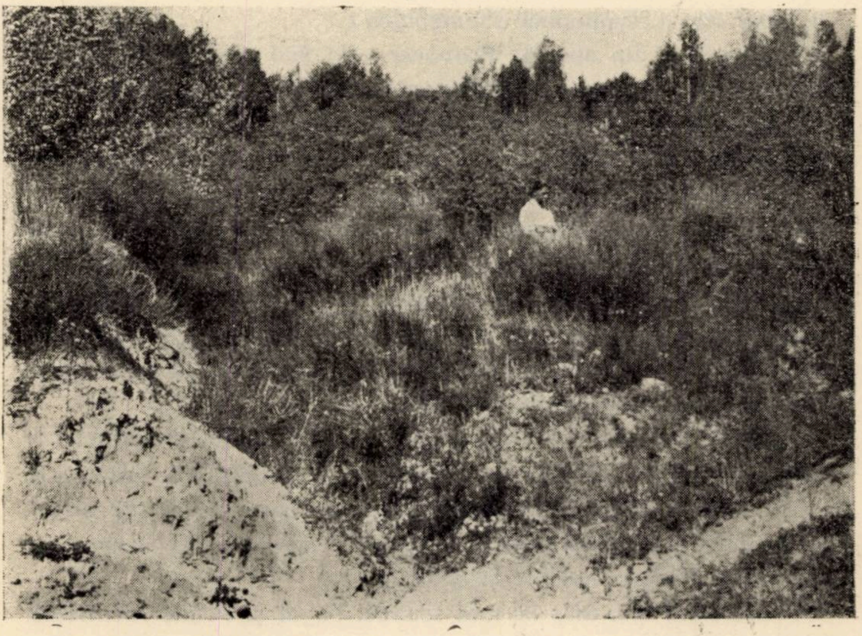

Teren degradat fixat în mod natural. In primul plan Cytisus, în al 2-lea Hyppophaë. Valea Muscelului-Buzău.

Fiind specii de lumină și dotați cu un sistem radicelar bogat și puternic, drobii se instalează în locurile deschise chiar pe terenurile cele mai uscate — putând trimite rădăcinile lor la adâncimi nebănuit de mari, de unde-și trag hrana. In plus, ca toate leguminoasele, speciile de Cytisus au marea însușire de a asimila, cu ajutorul bacteriilor ce se instalează pe rădăcinile lor, azotul atmosferic, pe care nu-l pot avea altfel plantele în terenurile crude, spălate de apă, lipsite de stabilitate.

Prezentându-se în tufe mici și bogate, drobii servesc și de stavilă pământului ce se scurge de pe coaste, opridu-l și permițând instalarea altor plante pe aceste mici platforme de pământ astfel acumulat.

Odată solul fixat și ameliorat, speciile forestiere de viitor, care nu ar fi putut să se instaleze în condițiunile staționale inițiale, se pot instala și vegeta în bune condițiuni sub acoperișul drobului care nu-i înăbușitor.

In Muntenia, în regiunea dealurilor supuse azi unei puternice acțiuni de eroziune, am găsit până azi 4 specii de Cytisus și anume : C. nigricans L., C. leucotrichus Schur., C. albus Hacq, C. austriacus L. Cel mai răspândit dintre ei se arată a fi C. nigricans.

Cât ar putea să ne fie de utili, în lupta pentru fixarea terenurilor pe cale de ravinare, se poate vedea vizitând perimetrul de restaurare dela Coșești pe Valea-Doamnei în județul Muscel. In acest perimetru drobii sunt invadanți formând un desiș puternic și fixând bine terenul foarte erosibil în acea regiune.

Mesteacănul.

Este, la rându-i, una din speciile asupra căreia voim să atragem atențiunea celor ce lucrează la împădurirea terenurilor goale sau pe cale de distrugere.

Esență eminamente de lumină, nesuferind din cauza gerurilor de iarnă și nici de cele de primăvară (din care cauză poate merge și 'n găurile de frig), suportând seceta de vară, începând chiar din primul an, se instalează cu ușurință în terenurile deschise. Frunzișul său rar creiază un adăpost protector necesar pentru instalarea altor specii mai delicate, care suferă de ger în prima lor tinerețe sau nu se pot instala în plină lumină, ca stejarul și bradul. Incepând dela 3 ani, crește repede în înălțime, mai ales în tinerețe.

Suportă terenurile umede, găsindu-se chiar în turbării, poate însă să crească și în terenurile uscate și cele mai sărace. Deși vegetează atât pe terenurile compacte, cât și pe cele calcaroase curate sau acide, preferă însă solurile argilo-nisipoase cu un substrat reavăn, mulțumindu-se cu o mică profunziune [1]).

Datorită însușirilor și marei lui puteri de acomodare de care dispune — atât față de sol cât și față de climă —, din care cauză are o foarte mare arie de desvoltare, mesteacănul este socotit drept o esență de primă împădurire.

La noi, se găsește în regiunea de podgorie înaltă și chiar la munte — la limita inferioară a rășinoaselor — coborând, în altitudine începând din partea de Sud-Vest spre Nord-Estul țării. Colindând regiunea dealurilor noastre, unde pădurea a fost doborâtă fără crutare de pofta de pământ a omului, suntem isbiți de faptul că singur mesteacănul mai împodobește coastele golașe și arse de soare.

Se instalează singur în terenurile de pășune pe cale de ravinare și pe conurile de dejecție ale torenților.

Să căutăm să-l utilizăm oridecâteori avem putința. Și 'n alte țări, acolo unde a fost folosit — deși pe o scară mică — a dat rezultate satisfăcătoare, recunoscându-se azi că ar fi trebuit totuși să i se dea o mai largă întrebuințare.

Pinii.

Sunt arbori care, în alte țări, au fost utilizați pe o scară foarte întinsă, ca esențe tranzitorii (așa cel puțin s'a crezut multă vreme) pentru fixarea și ameliorarea solului pe coaste, urmând ca mai târziu să li se substitue alte specii.

In rândurile de față, nu ne vom ocupa decât de două specii.

Pinul silvestru. Este o specie tipică de lumină, având exigențe foarte elastice față de căldură (proba făcând-o vasta sa arie de vegetație). Nu suferă de geruri și nici de arșița soarelui de vară după ce s'a prins, căci încă din primul an își trimite pivotul adânc în pământ, isbutind să-și tragă hrana din terenurile cele mai uscate la suprafață. Aceste însușiri fac din pinul silvestru o esență proprie pentru împădurirea terenurilor uscate sau din regiuni secetoase.

Este puțin pretențios față de însușirile fizice și chimice ale solului. Se găsește pe turbării, nisipuri, terenuri spălate de apă sau spulberate, pe lehmuri, pe gresii și calcare. Pare însă susceptibil la prea multe săruri în sol. Cele mai bune terenuri pentru el sunt cele

---

1) M. Drăcea : Monografia speciilor. Curs litografiat. 1923.

profunde, fresce, afânate, humoase. Cu cât un sol conține mai multă argilă, cu atât devine mai impropriu pentru el [2]).

Crește repede din tinerețe și susținut, menținându-se în masiv strâns până la starea de prăjiniș. De aceea este o specie ameliorantă.

La noi în țară este spontan, fiind un arbore de fagetum și picetum, răspândit sub formă insulară, în lungul văilor, în tot lanțul Carpaților și în Apuseni [3]). Se găsește însă mult răspândit în basinele râurilor Bistrița, Trotuș, Putna, R.-Sărat și Buzău.

Pinul silvestru dela noi pare a fi o rasă din cele mai de preț, prezentând un coronament îngust, trunchiul drept, suplu, rezistent la umbrire (ceeace-l face capabil să se regenereze natural și să constitue arborete pure), se curăță bine de crăci. Lemnul este bun. Se regenerează bine pe cale naturală. In zona lui naturală de creștere nu suferă de rupturi de zăpadă [4]).

Pentru capacitatea lui de a se instala și vegeta bine acolo unde condițiunile eficace și climatice sunt dificile altor specii (versanții sudici și sud-vestici), pentru calitatea lui de a ameliora solul, pentru marea lui putere de diseminare și pentru putința pe care o lasă de a i se substitui alte specii, ca bradul și fagul etc., pinul silvestru constitue una din speciile de primă împădurire din cele mai utile.

Datorită însă însușirilor bune ale lemnului său, el poate fi considerat, în stațiunea lui, și ca o esență definitivă, urmând a fi tratat ca atare.

Pinul silvestru trebue luat și la noi în considerare la reîmpădurirea terenurilor degradate din regiunea dealurilor: în Vrancea unde crește admirabil, fiind invadant, pe dealurile Buzăului și ale Râmnicului. Plantațiunile făcute cu el până acum, chiar în regiuni ceva mai joase decât zona naturală actuală a lui, se prezintă destul de bine, mai ales din punctul de vedere al fixării terenului pe coaste.

Pinus nigra var. austriaca. Are o arie generală de desvoltare ceva mai sudică decât precedentul. La noi ar fi spontan în partea de Sud-Vest a țării [5]). Fiind mai exigent față de climă, cere o atmosferă mai uscată, nu prea umedă. Desvoltându-şi repede pivotul, pe care-l poate trimite în adâncime, este rezistent la secetă. Deasemenea pare a rezista şi la geruri.

---

[2]) M. Drăcea : Monografia speciilor. Curs litografiat. 1923.

[3]) C. Georgescu : Curs de botanică. Rășinoase. Litografiat. 1935.

[4]) D. A. Sburlan : Asupra prezenței pinului silvestru în Munții Vrancei. Rev. Pădurilor. 1929. pag. 145—153.

[5]) După Ascherson și Graebner (pag. 213 și 215) în valea Cernei există Pinus nigra var. austriaca și var. Pallasiana. După Dr. C. Georgescu am avea deaface cu un relict terțiar, cu caractere intermediare între cele două varietăți de mai sus și care a fost denumit P. Banatica Georg.

In ce priveşte solul, pinul austriac manifestă preferinţă faţă de cele de natură calcaroasă. De aceea a fost folosit pe o scară foarte întinsă pentru împădurirea terenurilor de această natură în Franţa, Austria, Italia şi Serbia, obţinându-se rezultate frumoase.

Crescând repede din tinereţe (mai puţin repede însă decât pinul silvestru) şi având un acoperiş mai des, reuşeşte să acopere iute solul, menţinându-l bine acoperit multă vreme, dând o litieră bogată — ceea ce-l face şi mai ameliorant decât silvestrul. Datorită bogatei şi sănătoasei sale înrădăcinări, care-l fixează bine de sol, nu este desrădăcinat de vânt ; iar ramurile sale mai robuste decât ale precedentului, îl fac mai rezistent la rupturile de zăpadă.

Ca şi silvestru este un pionier al pădurii. Este cazul să fie încercat şi la noi pe o scară mai mare ; începuturi sunt. Este recomandat [6]) în special pentru solurile de natură calcaroasă, în Banat, Oltenia, Muntenia şi Dobrogea, fără ca să fie împins peste limita inferioară a fagetumului.

DESPRE PANTA DE COMPENSAŢIE

de Ing. Şt. Sprangate

In cercetarea terenurilor şi ravenelor noastre este de foarte mare însemnătate determinarea pantei de compensaţie, deoarece cu ajutorul ei se pot calcula lucrările care sunt necesare pentru stingerea puterii erosive a apelor torenţiale. Prin studiul aprofundat al elementelor ce intră în formula pantei de compensaţie, se poate cunoaşte în deaproape starea de torenţialitate a apei sau ravenei respective, dându-se posibilitatea astfel, să se privească, în ansamblu, fenomenele care concurează la formarea torentului şi a puterii erosive a apelor sale.

Cunoaşterea acestor fenomene de torenţialitate poate conduce la concluzii importante pentru corectarea efectelor dezastroase ale eroziunilor provocate de torenţi.

Lucrările de consolidare (corecţiuni) întocmite pe bază de

---

6) M. Drăcea : Monografia speciilor forestiere. Curs litografiat. 1923.

antemăsurătoare şi devize estimative ce justifică acordarea sumelor necesare (pentru corecţiuni), nu pot fi fixate pe criterii empirice, aşa cum s'a făcut în trecut, deoarece se pot face erori grosolane în plus sau în minus, după cum arată şi Ing. Antonio Viappiani în prefaţa tratatului său de Hidraulică practică (1919): „Trebue să mărturisesc, că în proectarea lucrărilor de corecţiunea torenţilor şi uneori şi a fluviilor, nu s'au format totdeauna criterii ştiinţifice şi s'a ajuns astfel la mari şi grave erori, care s'au tradus apoi în cheltueli inutile şi excesive".

In orice secţiune transversală a torentului avem o viteză medie dată de formula lui Chèzy $V = B\sqrt{RI}$. Ca să nu mai existe eroziuni pe fund, viteza aceasta trebue să scadă până la valoarea limită de târâre: $KB.\sqrt{RI} = \frac{(d-\delta)\, f\, b \cos\alpha}{\varepsilon\delta}$

(Notaţiile sunt cele obişnuite);

Inlocuind $I = \sin\alpha$ obţinem formula cunoscută:

$$\operatorname{tg}\alpha = \frac{(d-\delta)\, f\, b}{\varepsilon\,\delta\, K^2 B^2 R} \quad (1)$$

Formula aşa cum e dată are o mulţime de coeficienţi, care trebue determinaţi.

Pentru determinarea valorilor acestor coeficienţi, vom analiza însemnătatea fiecăruia.

B e un coeficient care variază cu fiecare curs de apă, deci cu raza hidraulică precum şi cu cantitatea materiilor aflate în suspensie în apă.

In adevăr, pentru a demonstra aceasta, presupunem că avem viteza medie a apei limpezi $V = B\sqrt{RI}$ care, când apa se încarcă cu material se reduce la $V_1 = B_1\sqrt{RI}$. Putem scrie $V_1 = VK$; sau, dacă înlocuim pe K cu valoarea lui, $V_1 = V\frac{\delta}{\delta + \eta\,(d-\delta)}$,

$$\text{sau}\quad \frac{V}{V_1} = \frac{\delta + \eta\,(d-\delta)}{\delta}$$

Presupunând $\eta = 0.2$, $\delta = 1000$ Kgr. şi $d = 2400$ Kgr, avem

$$\frac{V}{V_1} = \frac{B}{B_1} = 1.28;\ \text{sau}\ 0.7\ B = B_1$$

Acest coeficient care are mare importanţă în variaţia formulei pantei de compensaţie, se găseşte calculat în tabele străine, în funcție de R pentru starea de torențialitate a diferiților torenți din străinătate asupra cărora s'au făcut experiențe.

Astfel Thierry îl dă pe B=30—50; Tandi B=50; Turazza dă formulele : $B = \frac{86{,}45}{1 + \frac{1{,}238}{\sqrt{R}}}$

$$B = \frac{62{,}57 + \frac{0{,}00155}{p}}{1 + \left(23 + \frac{0{,}00155}{p}\right)\frac{0{,}02527}{\sqrt{R}}}$$

$$\text{și } B = \frac{1}{\sqrt{0{,}0002767 + 0{,}0003782}};$$

iar Kutter (pentru apele torenților din Elveția conținând pietriș)

$$B = \frac{1}{0{,}02\sqrt{1 + \frac{1{,}75}{R}}}$$

Eroarea pe care o dau aceste formule nu trece de 6%.

De aci se vede că B este și el variabil cu starea de torențialitate a diferitelor cursuri de apă.

Astăzi în străinătate, însă, nu se mai întrebuințează coeficientul B dat de formulele de mai sus, ci se întrebuințează un alt coeficient dat în funcție de asperitățile malurilor, dar independent de R.

Astfel Grinkler în studiul său publicat în „Houille blanche" Nr. 97—98 din anul 1925, a dat ca formulă a vitezei medii :

$$V = KR^{2|3}\, I^{1|2}$$

Această expresie monomică este formula lui Gaukler care a fost luată de Grinkler și verificată, prelucrând aproape tot materialul strâns din experiențele de până acum.

K e dat de tabela următoare :

Stânci și pietre	K	15—30
pietriș	K	30—50
ziduri	K	50—80
tuburi	K	70—90
pereți de lemn drept	K	100

Coeficientul ϵ e dedus din formula presiunei împingerii apei, cunoscută din hidraulică : $p = \frac{(Z + Z_1)}{2\,g}\,\delta\,F\,\frac{v^2}{2g}$

în care Z este coeficientul reprezentând efectul cauzat de presiunea apei pe fața anterioară a corpului (presiunea pozitivă); Z_1 coeficientul ce arată efectul cauzat de presiunea apei ce are loc din unirea lichidului cu fața posterioară a corpului (presiunea negativă); F suprafața corpului ce sufere presiunea directă a apei ; g accelerația gravității și v viteza medie.

Eytelwein și Sternberg au făcut experiențe cu 3 corpuri de forme diferite dar cu o aceeaș suprafață expusă apei : un cub, un corp eliptic și un corp sferic, și au găsit : pentru forma cub $Z + Z_1 = 1.46—1.50$; pentru forma sferă $Z + Z_1 = 0.50$; pentru forma eliptică $Z + Z_1 = 0.8$ și prin urmare $\varepsilon = \frac{Z + Z_1}{2\,g.} = \frac{0.60}{2 \times 9.81} = 0.030$

Având în vedere că piatra e colțurată suntem conduși a admite $Z + Z_1 = 1.50$.

Acest coeficient ϵ având doar o valoare matematică, nu experimentată riguros, trebue privit cu destulă rezervă.

Coeficientul f e coef. de frecare, 0,75—0,76.

In formulele de mai sus K, coeficientul de torențialitate, joacă un rol foarte mare, întrucât el exprimă măsura cu care curentul solid poate încetini curentul lichid. In formula care ne dă acest coeficient :

$$K = \frac{\delta}{\delta + \eta\,(d - \delta)}$$

η este așa zisul coeficient de saturație, și reprezintă raportul volumului de materiale la volumul de apă. El trebue dedus prin experiențe directe, luând într'o cutie prismatică, apă cu materiale și punând-o apoi să stea liniștită, până se depun materialele.

Coeficientul K, e dedus în ipoteza unui regim permanent, (constant) deci a unei mișcări uniforme (ceeace înseamnă în fapt că rezistența fundului albiei este egală cu forța de transport a apei). Când se admite mișcarea paralelă uniformă (vitezele considerându-se ca mărimi vectoriale), concretizată fiind în cele două formule :

1. a lui Chézy $V = B\sqrt{RI}$.
2. a lui Leonardo-Castelli $Q = S \times V$,

Denumirea de „regim“ ar exprima global caracterele mișcării fluidelor. Bunăoară în „regimul permanent“, mișcarea tinde la o mişcare aproape permanentă. Admiţând regimul permanent, admitem principiul lui Leonardo-Castelli şi Bernouilli al conservării volumului curentului circulator, în toate transformările în legătură cu mişcările continui şi permanente.

Prin urmare, rezultă că densitatea materialului *d* rămâne aceeaşi în toate panourile şi prin urmare dacă într'un panou, apa a luat η v materiale ,în alt panou, păstrându-se regimul permanent, în ipoteza că debitul apei ar scădea, bunăoară, la jumătate şi volumul materialelor în suspensie ar scădea tot la jumătate, η însă ar rămâne acelaş.

Acest coeficient η e în funcţie de densitatea materialului (repet, în acelaş regim), iar nu în funcţie de dimensiunea pietrelor. Astfel la unitatea de volum de apă intră un număr de n pietre cu diametrul b, sau un număr $\frac{n}{2}$ de pietre cu diametrul 2b etc. Concluzia în acest caz este că η şi deci K nu se calculează pentru fiecare panou în parte, ci cel mult pentru fiecare ravenă în parte (în cazul când persistă acelaş regim). In caz contrariu se vor schimba şi denistatea materialului, d, şi B etc.

Densitatea apei, din cauza unui mare transport de materiale poate să treacă de 1000 kgr. Valoarea lui δ este densitatea apei încărcate cu material, şi se poate calcula uşor dacă se determină proporţia de material conţinut, şi densitatea lui.

Prin urmare va trebui să fim atenţi când determinăm coeficientul η pe teren, ca să cercetăm şi densitatea apei.

Pentru coeficientul *b*, care reprezintă dimensiunea medie a pietrelor cele mai mari, luată în sensul axului torentului, pe un panou, Carlo-Valentini şi Prof. Horatiis în lucrările lor „Sistemazione dei torenti" şi Idronomia montana," recomandă să se considere pietricelele din torent de formă cubică. Apoi să se ia un vas cu volum cunoscut şi să se pue în acesta pietre, numărându-le şi excluzând nisipul şi argila. In urmă se varsă apa, se măsoară, şi diferenţa între volumul cutiei şi volumul apei, reprezintă volumul materialelor. In acest caz $b = \sqrt[3]{\frac{v}{n}}$, n fiind numărul pietrelor.

Această metodă e bună în cazul pietrelor cu dimensiuni mici, deoarece măsurătoarea lor exactă ar fi imposibilă.

E foarte adevărat că dacă panta de compensaţie se realizează pentru elemente mari, patul albiei nu se va mai înălța, căci nu vor mai fi nici în sus eroziuni și deci nici transporturi de materiale.

Formula pantei de compensație e greoaie pentru a fi manupulată în practică.

Thierry face presupunerea că în 2 panouri, regimul este permanent, deci mișcarea e permanentă.

O formulă dată de Thierry este $\frac{p}{pl} = \frac{Ql}{Q} \times \frac{S}{S}$ Prin urmare dacă se pot determina debitele, experimental, printr'o simplă confruntare a suprafețelor udate, se are panta de compensație.

In țara noastră corecțiunea torenților s'a făcut empiric și (în special în Ardeal), cu rezultate bune, dar cu cheltueli multe, lungindu-se timpul necesar pentru corecțiunea unui torent.

E just că aplicarea pantei de compensație e destul de dificilă pentru ravenele formate în terenurile argiloase — deoarece este greu să se determine elementele necesare calculului.

Astfel ținând seamă că eroziuni se produc în terenurile argiloase și nisipoase ce au materiale de 0.0002 m.—0.00005 m. ori de câte ori viteza apei trece de 0.081—0.216 m/sec. (după Du Buat) și 0,076 m—0,305 m/sec. (după Telford), rezultă că va fi foarte dificil de determinat această viteză. Porozitatea solului, faptul că aceste ravene conțin apa numai în cursul averselor de vară, scurte și repezi, variațiunea precipitațiunilor atmosferice etc., iată cauze care îngreunează determinarea vitezei medii a apei.

Deasemenea determinarea perimetrului udat, a suprafeței udate — făcută după urmele celor mai mari viituri, este foarte problematică, mai ales că secțiunea transversală a torentului se schimbă dela o zi la alta, din cauza slabei coeziuni a solului.

Determinarea directă a debitului de apă a unui torent în țara noastră, s'ar putea face cu una din formulele empirice de mai jos și anume :

1) Formula lui Posenti (dată pentru regiunea Arno):

$$q = c\frac{h}{e}\left(B_m \times \frac{B_p}{3}\right)$$

în care c este constantă egală cu 700, h înălțimea ploii, e, lungimea porțiunii de torent, Bm suprafața basinului în km^2 la munte, și Bp suprafața basinului la câmp.

2) Formula lui Boccarini : $q = k \left(\frac{800 \ B_m}{e_m} \times \frac{700 \ B_p}{e_p} \right)$ literile având aceleași semnificații.

3) Formula lui Maremme : $q=0{,}3 \sqrt{Bp}$, în care B este suprafața basinului de recepție iar p panta.

4) Formula lui Kresnik : $Q=25 \sqrt{A}$, în care A este suprafața basinului de recepție în km^2.

Asemenea experiențe nu s'au făcut la noi și deci și această cale pentru determinarea debitelor și deci a pantei de compensație este aproape imposibilă. Pentru a putea determina dimensiunea *b* a materialelor — în special în terenurile argilo-nisipoase unde apele torențiale transportă argilă și nisip sub formă de lavă, e necesar a se considera blocurile mari de argilă transportate.

Determinarea densității apei deasemenea este foarte dificilă, de obiceiu în cazul ravenelor din țara noastră, această densitate fiind peste 1000 kgr.

Iată dar numai câteva inconveniente constatate la aplicarea formulei pantei de compensație în cazul torenților noștri. Totuși aceasta, nu ne poate conduce la repudierea problemei.

In primul rând, prin înființarea câtorva stațiuni de experiență de către I. C. E. F. și D. R. S. — se vor putea deduce prin observațiuni zilnice aceste elemente și punând apoi : $\frac{f \ (d - \delta)}{\varepsilon \ \delta \ K^2 B^2} = c$ să se ajungă la o formulă simplă a pantei de compensație $p = c \frac{b}{R}$ unde coeficientul *c* să fie determinat pe regiuni și să fie astfel specific țării noastre, ținându-se seamă și de filtrare, evaporare etc., care se pot încadra într'o formulă conform cercetărilor lui Boussinesq și Maillet.

In urmă formula pantei de compensație ar putea fi ușor aplicată pentru toate ravenele din acea regiune.

Până atunci, însă, se va putea aplica cum se va putea panta de compensație, cel puțin pentru determinarea lucrărilor ce trebuesc executate pe axa principală a torentului pentru corectarea lui. Exemplul barajelor construite de C. F. R. pe Valea Prahovei în partea inferioară a torentului, fără a se preocupa de realizarea unei pante de compensație generale pe întreg torentul, este foarte edificator.

Aceste baraje sunt înălțate mereu, efectul lor fiind localizat.

iai când sunt prea înalte, siguranța lor e periclitată de eroziunea apelor limpezi, care mănâncă din malurile unde sunt încastrate aripele lor.

Deci determinarea unei pante de compensație, care poate nu este cea ideală, poate conduce la aflarea numărului de lucrări necesare a se executa și deci economisirea cheltuelilor.

In general nu e nevoe să atingem cu lucrări transversale panta de compensație deoarece putem s'o realizăm indirect cu plantații mărind-o astfel ca să se apropie de panta albiei.

Putem spune că panta de compensație e un ghid — aproximativ — pentru fixarea lucrărilor și determinarea distanței dintre ele. In orice caz ea e mai sigură decât cea empirică deoarece prin această metodă se pot face exagerări în plus sau în minus, ceeace ar avea drept consecință fie cheltueli inutile, fie o prelungire prea mare a lucrărilor de consolidare. Deaceea ar fi o greșeală reîntoarcerea la metodele vechi empirice care par a fi expeditive, în realitate ele frizând exactitatea.

Admițând că în cazul când totuș am căuta să ne dispensăm de formula pantei de compensație, atunci trebue să suplinim aceasta cu o experiență bogată pe teren, în acest domeniu.

Dealtfel panta de compensație trebue reținută ca singurul mijloc mai sigur pentru corecțiunea torenților, deoarece în realitate mișcarea fluidului torențial este o funcție de mai multe variabile între care sunt de exemplu : felul cum se face transportul (parțial sau total), frecările care se produc între materialele în suspensie, sau între ele și fundul torentului ,turbilloanele produse în massa torentului, etc.

In concluzie. Aplicarea formulei pantei de compensație, trebue făcută ținându-se seamă că o formulă conține norme generale, iar nu nuanțe individuale așa cum căutăm noi să-i imprimăm, atunci când o aplicăm pentru calculul lucrărilor. Nu trebue cerut unei formule suplețe, ci numai o anumită rigoare, ca să poată încadra toate cazurile speciale.

Totuș, credem că se impune înființarea unor stațiuni de experiențe atât de către I. C. E. F. cât și de Direcția Regimului Silvic, care să determine exact elementele ce intră în formula pantei de compensație și găsirea unei formule mai simple pentru determinarea

acestei pante deoarece a continua cu metodele de până acum, înseamnă a menține incertitudinea și a face cheltueli inutile.

Tagesfragen : Die Verbauung der Wildbäche und die Bewaldung der verödeten Flächen

Problèmes à l'ordre du jour : La correction des torrents, l'amélioration des terrains dégradés

Ces questions préoccupent maintenant le monde forestier, vu que le saison permet de commencer les travaux.

Onze auteurs nous présentent quelques aspects du problème.

La plupart s'occupe de l'amélioration des terrains dégradés : on nous communique des données statistiques, on fait des commentaires sur l'importance de la question, on expose les procédés techniques les plus indiqués pour avoir de bons résultats, on examine les essences qui réussissent le mieux, enfin on discute les modalités de financer ces travaux et de mettre à la contribution aussi l'initiative particulière.

Autres articles se réfèrent à la correction des torrents : on fixe leur caractère dans les Carpathes, on soumet à une analyse les avantages d'une action soutenue de correction, on expose les résultats obtenus jusqu'à présent, on examine les moyens les plus simples et en même temps les plus efficaces de lutter contre les formations torrentielles et on fait une discussion sur la pente de compensation.

C R O N I C A

RAPORT
asupra
CONGRESULUI NAȚIONAL AL LEMNULUI DE FOC ȘI AL CĂRBUNELUI DE LEMN, DIN NANCY,
și asupra
COMEMORĂRII CINCANTENARULUI ȘCOALEI FORESTIERE DIN BARRES [1]

(urmare)

de Ing. Insp. G-ral D. DRÂMBĂ

Discursul D-lui Didierjean.

La ședința inaugurală din 24 Iulie, ora 11 dimineața, primul a luat cuvântul D-l R. Didierjean, președintele Federațiunii Naționale a lemnului și președintele Comitetului executiv al Congresului.

D-sa salutând pe D-l Chaplain, Directorul g-ral al Apelor și Pădurilor, care reprezinta pe d-l Ministru al Agriculturii, reținut la Paris. In continuare D-sa face apel la Ofițerii de Ape și Păduri, ca să ajute la desvoltarea și prosperitatea pădurilor particulare, aceste surse importante ale avuției naționale. Cere cucerirea pacifică a terenurilor inculte prin plantațiuni, terenuri cari în Franța trec de 5 milioane de hectare, și încheie, spunând: „voim să construim un monument durabil și pentru a izbuti, începem cu temelia, adică cu lemnele mărunte, cu lemnul de foc și cărbunele de lemn, care rămân inutilizabile în parchete și a căror nevindere atârnă greu asupra economiei forestiere.

A căuta noui debușeuri pentru aceste „resturi pe seama pădurii" a le arăta importanța din punctul de vedere al apărării naționale, a da cea mai mare publicitate posibilă acestor materii prime, actualmente aproape inutilizabile, acesta este scopul congresului din Nancy".

---

[1] Prezentul raport, în această factură și extensiune, se publică potrivit hotărării Consiliul de Administrație, luată în conformitate cu art. 41 din statut.

Raportul D-lui M. Nebout.

D-l M. Nebout, ecretarul general al congresului, dă citire raportului general.

D-sa face să reiasă importanța pentru Franța a gazului produs din lemn, demonstrând că este sigur că benzolul și alcoolul, care sunt singurii carburanți naționali lichizi francezi, produși regulat de metropolă, nu vor fi în stare să satisfacă nevoile aviației și ale motorilor de prima linie, dacă Franța ar fi izolată de sursele de petrol; făcând să reiasă imperioasa necesitate de a echipa națiunea din timp de pace cu trăsuri automobile, alimentate cu carburanți naționali, încurajându-se totdeodată crearea de debușeuri noui pentru lemn.

D-l Nebout aduce mari elogii D-lui Chaplain, Directorul g-ral al Pădurilor care a instituit din partea Direcțiunii G-rale premii de mai mulet sute de mii de franci, pentru cele mai avantajoase automobile alimentate cu „gaz de pădure".

Discursul Inginerului Insp. G-ral silvic D. Drâmbă.

D-l Chaplain, Directorul G-ral al Apelor și Pădurilor și președintele Congresului, dându-mi cuvântul, am pronunțat următorul discurs pe care îl reproduc așa cum a fost publicat și comentat de marele ziar francez : „L'Est républicain".

Monsieur le Président,
Messieurs,

«Ayant pris connaissance de ce congrès par la voie de la «*Revue des Eaux et Forêts*», ce flambeau de la science forestière française, qui répand sa lumière sur le monde entier, j'ai constaté que toutes les questions à l'ordre du jour sont également des questions d'actualité pour l'économie forestière roumaine.

Nous, forestiers roumains, avons trouvé qu'il était d'une importance capitale de confronter les différents aspects de la question du bois de chauffage qui touche à la fois autant les intérêts internationaux que les intérêts particuliers des différents pays.

Des débats de cette honorable assemblée, nous pourrons retenir des suggestions utiles pour le plus grand bien des forêts roumaines et pour la solution heureuse de toutes les questions forestières.

Sur le territoire du royaume de Roumanie, il existe aujourd'hui sept millions d'hectares de forêts, dont deux millions appartiennent à l'Etat.

La Roumanie est au premier rang des pays exportateurs de bois ; en ce qui concerne le bois de chauffage la Hongrie et l'Autriche sont ses principales clientes.

L'organisation de la production et de l'exploitation du bois de chauffage en liaison avec la main-d'oeuvre et avec sont transport et sa distribution, constituent l'objet des précccupations de premier ordre de la Caisse autonome des forêts de l'Etat.

En Roumanie, la crise actuelle a forcé le Ministère de l'Agriculture à prendre à sa charge de fournir par l'intermédiaire de la Caisse autonome des forêts de l'Etat, le bois de chauffage nécessaire à toutes les institutions de l'Etat, les autorités administratives et judiciaires, les écoles, l'armée, etc.

Les ordonnances de paiement, émises par le Ministère des Finances pour le chauffage des dites institutions, sont réglées par du bois des forêts de l'Etat au lieu d'argent.

Je suis venu afin de suivre avec le plus vif intérêt les débats de ce congrès, organisé par les représentants les plus qualifiés de la politique du bois en France et je serai heureux d'avoir l'honneur d'apporter à la connaissance de l'administration et de l'enseignement forestier roumains les décisions qui auront été prises à cette occasion.

D'ailleurs il s'impose de faire ressortir le fait que *les débuts de l'organisation du service et de l'enseignement forestier roumains coïncident avec le retour au pays des Roumains sortant de l'Ecole des Eaux et Forêts de Nancy.*

La France a toujours été l'inspiratrice de nos directives nationales et économiques.

Dans la conjoncture des événements internationaux actuels, la seule garantie sérieuse que possède la Roumanie l'assurant que les règles de droit en matière de revision des frontières ne seront jamais changées, c'est la *France.*

Par le geste qu'a fait la France de s'engager à opposer son «veto» au conseil de la Société des Nations à l'encontre de toute tentative de revision des traités, a consolidé en nous, à jamais, le sentiment de sécurité et a approfondi plus encore la reconnaissance que nous avons vouée à la France dès l'instant où l'âme roumaine a pris conscience d'elle-même.

L'amitié franco-roumaine a trouvé une éclatante confirmation lors du récent voyage de *M.Barthou* en Roumanie, quand *un peuple entier affirma avec des accents émouvants, les sentiments qu'il éprouve pour la France... Notre France !*

Parallèlement à *l'union politique,* l'évolution de notre pays tend, de plus en plus, vers une *union économique* avec *la France.*

C'est dans ces sentiments, messieurs et chers collègues, que je vous apporte le salut cordial de *l'Ecole Polytechnique* de Bucarest et de *tous les forestiers des Carpathes* et *des bords du Danube,* formant les voeux les plus chaleureux pour la réussite de ce congrès».

. . . .

M. *Chaplain,* Directeur général des Eaux et Forêts, prend ensuite la parole à son tour, pour réprondre aux discours prononcés. Il réserve une place toute spéciale à la Roumaine, à laquelle il porte un chaleureux éloge et conclut par ces mots :

«Au nom du Ministère de l'Agriculture, qui j'ai l'honneur de représenter, *Monsieur l'Inspecteur Général Dramba, dites à la Roumanie que la France lui donne tout son coeur !*».

La terminarea discursului, sala întreagă, în picioare, aplaudă frenetic și strigă *„Vive la Roumanie !"*

Discursul D-lui Chaplain, Directorul G-ral al Apelor și Pădurilor.

D-sa declară că ori de câte ori interesul general al țării va fi de acord cu revendicările Federațiunii naționale a lemnului, Direcțiunea generală a Apelor și Pădurilor își va face datoria de a ajuta toate sforțările întreprinse. Felicită Federațiunea că a înscris printre preocupările ei urgența împăduririi terenurilor părăsite de culturile deficitare, sau transformate de mult în râpi și ogoare, și că va subvenționa oricând reconstituirea micilor păduri comunale și chiar particulare.

Făgăduește colaborarea între Federațiunea națională a lemnului și a serviciilor forestiere, eforturi cari se văd realizate în Expoziția internațională din Estul Franței, invitând congresiștii să o viziteze spre a se convinge.

După terminarea discursului, D-l Chaplain pronunță câteva cuvinte de mulțumire pentru cele spuse de subsemnatul și încheie în aplauzele generale ale asistenței : *„Monsiecr l'Inspécteur Général Dramba, dites à la Roumanie que la France lui donne tout son coeur !"*

Diferite personalități dintre care rețin pe Prefectul de Nancy, Primul Președinte al Curții de Apel și Generalul Comandant au venit la tribună să-mi strângă mâna și să-mi adreseze cuvinte din cele mai elogioase la adresa țării noastre.

Banchetul.

La ora 12½ congresiștii s'au adunat la un banchet în sala Walter, sală care datează din epoca lui Stanislas, rege al Poloniei și duce de Lorena.

La banchet au participat aceleași personalități distinse care participaseră și la ședința inaugurală.

Mi s'a rezervat un loc la masa de onoare, având în dreapta pe D-l Camille Picard, deputat de Vosgi, vicepreședintele grupului forestier din Cameră.

D-sa cunoștea multe personalități române, fusese invitat la un ceai la legațiunea română cu ocazia trecerii M. S. Regina Maria prin Paris ; mi-a spus că vizitând înainte de închiderea Camerilor pe D-l Louis Barthou, ministrul de externe al Franței, cum a deschis uşa, acesta i-a arătat fotografia cu dedicaţia pe care i-a dat-o M. S. Regele, cu ocazia vizitei din Iunie trecut.

Vorbindu-mi de vizita pe care o făcuse D-l Prim Ministru G. Tătărescu la 14 Iulie la Paris, D-l Picard îmi spunea că dacă Primul Ministru român ar fi venit la Paris când erau Camerile deschise, parlamentarii francezi i-ar fi făcut aceeaşi manifestaţie, pe care parlamentarii români au făcut-o d-lui Louis Barthou.

In toastul pe care l-a ţinut, D-l Camille Picard a adus cuvinte măgulitoare la adresa subsemnatului şi elogioase la adresa României.

Vizitarea Expoziţiei.

După terminarea banchetului, congresiştii, în frunte cu D-l Chaplain, au vizitat expoziţia internaţională din Estul Franţei, instalată pe „Cours Leopold", parcurgându-se standurile şi dându-se cel mai mare interes pentru unele realizări.

Toţi s'au oprit îndelung la „Pavilionul lemnului", — unde au admirat frumoasa prezentare şi interesantele colecţiuni, — şi la numeroasele vechicule mişcate cu motori cu cărbune vegetal.

Gustarea de onoare.

In aceeaşi zi la ora 6 congresiştii s'au întrunit în saloanele Walter, unde s'au distribuit mari premii, de sute de mii de franci de către Direcţia generală a Pădurilor, laureaţilor raliului Carburanţilor naţionali, servindu-se invitaţilor o copioasă gustare de onoare (Vin d'honneur).

(Va urma)

LEGEA PENTRU ORGANIZAREA TURISMULUI

De curând, s'a votat de către Adunările legiuitoare şi s'a întărit cu toate formele, legea pentru organizarea turismului, care ar fi putut fi numită mai bine legea organizării Oficiului de turism. (Mon. Of. Nr. 50 din 29 Februarie 1936).

Lacuna, despre care am pomenit în cronica noastră din numărul pe Iunie, anul trecut, al revistei, a fost înlăturată. Datorită stăruinţelor comune ale Societăţii «Progresul Silvic» şi ale autorităţilor silvice dela centru, s'a prevăzut, prin lege, ca, în compunerea «Consiliului superior al turismului», care, funcţionând pe lângă conducerea Oficiului, urmează să facă propuneri utile în vederea desvoltării turismului, fiecare din membrii săi trebuind să expună punctul de vedere al instituţiei ce reprezintă, — corpul silvic să fie reprezentat prin preşedintele Societăţii «Progresul Silvic», administratorul «Casei Pădurilor Statului» şi directorul «Regimului Silvic »(art. 8).

Ca organe exterioare şi auxiliare ale Oficiului Naţional de turism, se creiază, în fiecare judeţ, câte un «Oficiu judeţean de turism», iar în cuprinsul aceluiaşi judeţ, «Oficii locale de cură şi turism» în localităţile clasate ca atare.

In compunerea Oficiilor judeţene, nu s'a putut obţine să se prevadă în lege, şi participarea unui delegat al corpului nostru. Sunt însă trei locuri, în care urmează să intre persoane desemnate de prefecţi. S'ar putea deci ajunge să se rezerve, Corpului silvic, unul din aceste locuri. Se pare că s'au şi făcut demersuri în acest sens.

In schimb, pentru Oficiile locale de cură şi turism, legea prevede şi câte un inginer silvic «cel mai mare în grad din regiunea silvică sau desemnat de ministerul de agricultură şi domenii».

S'a obţinut deci aproape tot ceea ce s'a cerut. Rămâne acum ca cei ce vor fi onoraţi să intre în compunerea acestor Oficii, să-şi ia rolul în serios, astfel ca, prin prezenţa lor acolo şi prin munca ce vor depune-o, să corespundă gândurilor conducătorilor noştri, pentru binele pădurii româneşti şi pentru demnitatea corpului.

Moartea codrului românesc.

Este subiectul unei cuvântări rostită, la postul nostru de radio, în seara zilei de 8. III. a. c., pentru a trezi la realitate pe cei ce încă mai cred în existenţa codrului românesc. Cuvântătorul nu este un muritor de rând, ca să nu i se ia în serios spusele, ci un mare învăţat al neamului nostru, Profesorul Simeon Mehedinţi dela Universitatea din Bucureşti, membru al Academiei Române şi fost sfetnic al Tronului. Născut şi crescut în marginea codrului de brazi, «care l-a făcut să cunoască glasul furtunilor de pe mare, înainte de a fi văzut marea», el «pădureţul» care a cunoscut în fiinţă o bună parte din codrul românesc de altădată, — se îngrozeşte azi de ruina în care a căzut pământul ţării noastre. Oriunde te-ai duce, întâlneşti râpi hidoase şi păduri brăcuite, ce se întind, pe zi ce trece, ca pecinginea. Pădurile noastre de altă dată nu mai există, căci au fost «prosteşte şi câineşte» ucise. «Am jefuit — spune d-sa — toate pădurile aşa de hain încât, din fruntea ţărilor cu păduri, am ajuns codaşi între codaşi. Iată isprava, care trebue să ne umple «de spaimă şi de ruşine, de ruşine şi de spaimă».

Amintindu-şi că în copilărie a văzut un om care aducea, în traistă, de departe de satul în care trăia, ghindă, pe care a semănat-o apoi pe o coastă, ca să aibă urmaşii lui lemn pentru fus de moară, d-l Mehedinţi nădăjdueşte totuşi că vor veni vremuri mai bune pentru soarta pădurilor ţării noastre, azi aşa de batjocorite.

Este Casa Pădurilor Statului un serviciu public?

O polemică, despre care am mai pomenit aici (R. P. Nr. 1/936), între d-l avocat G. Racoviceanu şi colegul nostru Const. Dragu (şi D-sa jurist), polemică dusă prin revista «Jurisprudenţa muncii şi asigurărilor sociale».

D-l Racoviceanu contestă Casei Pădurilor Statului caracterul de «serviciu public».

După D-l Dragu acest caracter ar decurge numai din faptul că la baza Casei Pădurilor se află o lege, chiar dacă legiuitorul n'a făcut în acest sens o declaraţiune expresă.

D-sa arată că, în afară de tratatele de drept, în afară de toată doctrina şi jurisprudenţa apărută posterior legii pentru administrarea statului din 1929 care a organizat serviciile publice cu caracter economic, «trebue să recunoaştem «că în afară de criteriul declaraţiei exprese a legiuitorului, existenţa serviciului «public rezultă dintr'un complex de împrejurări fiecare din ele nefiind suficiente, «dar care prin adunarea lor vădesc intenţiunea legiuitorului de a se organiza «un serviciu public».

Deaceea — scrie D-sa — atunci când legea nu cuprinde o declaraţie expresă, trebue căutată intenţiunea legiuitorului în expunerea de motive şi în desbaterile parlamentare, care au avut loc cu ocazia votării legii». Ori, când este vorba de Casa Pădurilor dela 1910, sau de Casa Autonomă din 1930, se poate vedea, atât din desbaterile parlamentare, din expunerile de motive, cât şi din publicaţiile referitoare, că legiuitorul a avut intenţia să organizeze C. Pădurilor sub forma unui serviciu public. Cât despre Casa Pădurilor de azi, prin trecerea ei în cadrul ministerului, în urma legii din 1934, caracterul de Serviciu public nu-i mai poate fi întru nimic tăgăduit.

Pentru a dovedi apoi că pădurea poate sluji un scop obştesc, nefiind numai o avere particulară a colectivităţii «care se administrează după regulile «de administraţiune a serviciilor publice, fără a avea caracterul de serviciu pu- «blic», d-sa citează textul art. 1 din legea pentru pădurile de protecţie (Mon. Of. Nr. 94 din 20. IV. 935). Din el rezultă în mod clar scopul «destul de obştesc căruia trebuie să-i slujească şi numai în al 2-lea rând trebue să procure şi venituri Statului, vânzând lemne».

O avere ce se distruge

Un nou atac străin asupra nucului. Acum, ca şi prin 1928, satele noastre sunt colindate de agenţi ai firmelor străine, care, ademenind pe sătenii noştri cu preţuri relativ mai (dar nu cele reale) îi fac să puie la pământ nuci bătrâni şi falnici, ce cu recolta numai pe doi ani de zile, plăteau preţul oferit azi pentru lemnul lor.

Ziarele ne-au informat oarecum de anumite măsuri pe cari le-ar fi luat autorităţile noastre de Stat, pentru a stăvili şi împiedica tăierea nucilor. Dar aceste măsuri, ori nu sunt aplicate, ori s'au dovedit a fi neputincioase, căci, în fiecare zi, în regiunile unde creşte nucul, căruţe încărcate duc spre gările de cale ferată butucii de nuci, pentru a fi încărcaţi şi transportaţi în Cehoslovacia.

Lumea nu-şi dă însă seama de ce avere imensă se pierde, pentru un câştig trecător. Se ştie doar că, în afară de cantităţile consumate în interiorul ţării noastre, nucile româneşti sunt foarte căutate în străinătate, neavând rival, când este vorba de calitate.

In exportul României, nucile reprezintă un capital important, întrecând, în valoare, totalitatea celorlalte fructe româneşti, exportate.

Ceeace se face azi, prin tăierea nucilor, este cu adevărat o crimă.

In ciuda necazurilor şi în faţa autorităţilor noastre, nucii sunt tăiaţi, luând drumul străinătăţii.

At. Haralamb

RECENZII

Calendarul săptămânal pe 1936 al Touring-Clubului României de *Mihail Haret,* prim-redactor. Editura «Cartea Românească» București. 142 pagini (23×16 cm) cu numeroase figuri în text Prețul 80 lei.

Ni se prezintă cel de-al treilea calendar săptămânal, editat sub egida T. C. R. «Asociație de turism și pentru protecția naturii». De fapt, avem de-a face cu o carte originală de informație turistică, de înlesnire a cercetării nesfârșit de variatelor frumuseți ale Patriei. Elementul calendaristic este în realitate un accesoriu. El este reprezentat prin 52 de pagini pentru cele 52 de săptămâni ale anului. Restul de 90 de pagini este ocupat de cele 40 de articolașe și cele peste 125 de fotografii.

Propaganda este o caracteristică a epocii noastre. S'a făcut atâta abuz și s'au cheltuit atât de mult din bugetul statului în numele său, încât a devenit ceva odios. Pentru acest motiv, o acțiune oarecare prezentată sub un asemenea scop, riscă a fi compromisă.

Lucrarea de față face într'adevăr și propagandă, dar o propagandă greu de observat, adică de cea mai fină calitate, cu scop nobil, dezinteresată materialicește. Harnicul președinte al T. C. R., Domnul M. Haret, a reușit să strângă colaborarea atât a membrilor T. C. R., cât și a câtorva membrii ai asociației turistice S. K. V. Avem deaface, așa dar, cu o lucrare — să zicem — de familie. Lucrul se traduce printr'o deosebită unitate de stil și concepție. Articolașele respective, originale aici ca și în cele două calendare din anii trecuți, descriu din punct de vedere turistic (indicațiuni asupra situației drumurilor, locurilor de adăpost, etc.), câte un colțișor de țară sau diferite elemente etnografice. Citām astfel, la întâmplare: «Un drum turistic în Retezat» de Valeriu Pușcariu; «Negoiul», de Prof. Ing. I. Protopopescu; «Pietrosul Bistriței», de Prof. N. Macarovici; «Prin Munții Retezatului», de ing. D. M. Dimitriu; «Sate vechi și biserici de lemn din Maramureș», de Valeriu Pușcariu; etc. Multele fotografii risipite de-alungul paginilor și în legătură cu textul articolelor sunt de un instructiv și plăcut efect.

Calendarul de față ca și cele din anii trecuți nu-și pierd actualitatea cu încheerea celei de-a 52 săptămână a anului. Ele pot sta foarte bine continuu în bibliotecă, constituind un foarte prețios material de informațiune turistică. La sfârșitul acestui cel de-al treilea volum găsim cuprinsul tuturor volumelor apărute.

Pentru noi silvicultorii menționarea lucrării de față are un sens cu totul deosebit. Cei strânși de bună voie în această admirabilă asociație care este Touring Clubul Român, au multe afinități sufleteşti cu noi. Nu trebue să se uite că tournig-cluburile apusene contează printre cei mai activi factori de promovare a ceea ce numim ideia forestieră. Cea mai bună revistă forestieră italiană (L'Alpe) apare în editura T. C. italian. Deasemenea multe cărţi de popularizare a cunoştinţelor despre pădure. Care dintre noi nu cunoaşte apoi, acea neîntrecută carte despre pădure a lui Cordot: Manuel de l'arbre, apărut până acum pentru a.... oară în editura T. C. francez? Iubirea de arbore, de pădure şi în genere, de natură este terenul pe care ne putem întâlni cu membrii tânărului nostru T. C. R. în frăţească simţire.

Recomandăm cu însufleţire tuturor silvicultorilor mari şi mici, nu numai cumpărarea, dar chiar şi răspândirea calendarului amintit. Făcând aceasta, vor contribui la realizarea idealului nostru de totdeauna: mai multă înţelegere pentru bietele noastre păduri, prădate de sclavii banului.

Ing. Ilie C. Demetrescu.

Possibilities of Schelterbelt Planting in the Plain Region, *issued under special Allotment to the Plains Shelterbelt Project U. S. Forest Service, Washington 1935.* [Posibilităţi de plantare a perdelelor de protecţie în regiunea câmpiei (preriilor), editată ca anexă specială, la Proiectul plantării de perdele de protecţie Serviciul silvic al Statelor Unite, Washington, 1935]. Conţine 201 pagini format 23,5×50 cm, cu 102 figuri, numeroase hărţi şi planşe.

Asupra grandiosului plan conceput de silvicultorii americani, de a dota regiunea marilor stepe ale fluviului Mississippi şi ale afluenţilor săi cu perdele de păduri, s'a mai scris în «Revista Pădurilor». Nu existau însă până acum relatări oficiale mai precise, asupra modului cum s'a pus acolo problema, asupra procedeelor de lucru adoptate şi asupra mijloacelor de înfăptuire a lucrării proiectate.

Spre sfârşitul anului 1935, Serviciul silvic al St. Unite, prin Staţiunea de experimentare Lake States, a dat la iveală, sub titlul de mai sus, un important studiu, care se ocupă pe larg cu problema plantării de perdele de arbori, în scop de protecţie şi ameliorare a condiţiilor din stepele americane.

Spaţiul restrâns nu ne îngăduie să dăm aci multe detalii arupra imensului material ce cuprinde. Credem însă că o enumerare a capitolelor acestei lucrări, va permite cititorilor, să vadă cum a fost conceput acest studiu şi cum au înţeles silvicultorii americani să atace o problemă de asemenea importanţă pentru ţara lor şi de atât de mare interes pentru prestigiul meseriei lor.

Menţionăm că la adunarea şi prezintarea materialului, pentru elaborarea programului de lucru şi a diverselor recomandaţiuni, pe lângă personalul Staţiunii de experimentaţie Lake States au mai colaborat: birourile de chimie şi soluri, cele de conservarea solului, de meteorologie, de industrii vegetale, de entomologie şi de poliţie fitosanitară din Ministerul Agriculturii; apoi secţiunea muzeului şi cercetărilor dela Universitatea Nebraska, autorităţile Statului şi diverse persoane particulare din întreaga regiune studiată.

Lucrarea conţine următoarele 14 capitole, redactate de tot atâţia specialişti (la fiecare capitol se dau principalele titluri şi extensiunea (n-rul de pagini) ca să se vadă conţinutul şi extensiunea lor):

1. F. A. Silcox: Problema (3 pagini).

2. Raphael Zon: Ce cuprinde studiul: un rezumat al rezultatului cercetă-

rilor şi al recomandaţiilor (7 pag.): Regiunea ; Ameliorarea condiţiilor staţionale, o nevoie presantă ; Putinţa plantării perdelelor e demonstrată ; Efectul benzilor de protecţie ; Infăptuirea benzilor , Proprietatea terenurilor ; Recomandaţiuni.

3. F. A. Hayes: Zona benzilor de protecţie ; scurtă descriere geografică (3 pag.): Situaţie şi dimensiuni ; Climat ; Topografie ; Păduri şi stepe.

4. D. S. Olson şi J. H. Stoeckeler: Plantaţiile propuse, înfăptuirea şi conducerea lor (14 pag.): Aşezarea şi întinderea benzilor individuale ; Plantaţiuni suplimentare făcute din iniţiativă particulară şi de Stat ; Stabilirea poziţiei benzilor, în raport cu terenurile de cultură, drumuri şi clădiri ; Pregătirea solului ; Speciile ce trebuiesc plantate ; Culegerea seminţelor ; Creşterea puieţilor ; Mărimea puieţilor de plantat ; Timpul necesar pentru facerea perdelelor ; Distanţa între arbori ; Ingrijirea perdelelor ; Măsuri speciale de protecţie ; Costul lucrărilor.

5. L. F. Kneipp şi A. A. Simpson: Achiziţionarea terenurilor (4 pagini): Stabilirea rentei ; Evaluarea.

6. Raphael Zon: Efectele probabile ale programului de plantaţii (9 pag.): Utilizarea braţelor de muncă ; Influenţa lor asupra recoltelor ; asupra grădinilor şi pometurilor ; Protecţia conacelor de ferme ; Protecţia cirezilor de vite ; Bariere contra spulberării solului ; Plantaţii în masive mari pe dunele de nisip ; Plantaţii pe surpături şi ravine ; Produse lemnoase ; Desavantaje menţionate.

7. * : O privire asupra plantaţiilor făcute (12 pag.): Descrierea generală a plantaţiilor ; suprafeţele plantate în diversele state federale şi regiuni ; Inălţimi medii şi proporţia de reuşită ; Staţiunea din Câmpia de nord ; Analiza situaţiei actuale ; Concluziuni.

8. John B. Hatton: Dare de seamă asupra activităţii desfăşurate recent, în legătură cu plantarea de arbori în regiunea preriilor (8 pag.) : Eforturile administraţiei centrale pentru încurajarea plantaţiilor de arbori ; ziua arborelui ; Eforturile diverselor state federale.

9. Paul O. Rudolf şi S. R. Gevorkiantz: Experienţe făcute în alte ţări (18 pag.): Canada; Danemarca; Ungaria; Rusia; Concluziuni; Bibliografie.

10. M. L. Wilson: Aspectele economice şi sociale ale agriculturii în regiunea preriilor (5 pag.): Colonizarea preriilor (Populaţia ; Importanţa agriculturii în prerii ; Caracteristicele modului de lucrare a pământului ; Servicii sociale şi viaţa comunităţii ; Căi de comunicaţii ; Greutăţile geofizice ale regiunii ; Obiceiuri locale.

11. C. C. Bates: Caracteristicile climaterice ale regiunii preriilor (29 pag.): Direcţia şi vitesa vânturilor ; Precipitaţiile ; Umiditatea relativă şi evaporaţia ; Precipitaţii efective, ca urmare a pierderilor prin evaporare ; Temperaturile şi însemnătatea lor.

12. F. A. Hayes şi J. H. Stoeckler: Solurile şi relaţiile lor cu zona perdelelor de protecţie, din punct de vedere silvic (44 pag.): Descrierea generală a solurilor ; Relaţiile între soluri şi arbori ; Descrierea grupelor mai mari de soluri ; Cuvinte de mulţumire pentru colaboratori (!); Bibliografie.

13. J. M. Aikman: Vegetaţia indigenă a regiunii (20 pag.): Stepa ; Asociaţii de arbori şi arbuşti indigeni în zona perdelelor de protecţie.

14. G. E. Condra: Condiţiile apei subterane în zona perdelelor de protecţie (22 pag.): Origina apei subterane ; Orizonturile aquifere ; Regiuni de apă subterană ; North Dakota ; South Dakota ; Nebraska ; Kansas ; Texas ; Bibliografie.

Apendice: Numele popular şi cel

ştiinţific al speciilor cuprinse în text.

Din cele arătate, se vede importanţa ce silvicultorii americani pun pe cunoaşterea exactă a staţiunii (120 pagini din cele 201 ale lucrării, şi cu câtă grijă au căutat să valorifice experienţele făcute în alte ţări. Ceeace trebuie remarcat în deosebi, este că în America plantarea perdelelor de protecţie este privită ca o problemă forestieră şi ca atare ea a fost încredinţată în mâinile celor indicaţi a o îndruma către cea mai bună rezolvare.

Faţă cu însemnătatea deosebită, ce această chestiune o prezintă şi pentru ţara noastră, vom reveni şi în alte părţi ale revistei, cu alte detalii extrase din această lucrare privitoare la technica înfiinţării perdelelor, la efectul acestora asupra agriculturii în stepă, etc.

Dr. D. A. Sburlan.

«La forêt voisine» de *Maurice Genevoix*. (Ed. Flamarion, 12 fr.).

Pădurea îşi dispută cu muntele şi marea, locul consacrat în afişele drumurilor de fier sau companiilor de navigaţie, în broşurile de propagandă editate de Sindicatele ce au această iniţiativă, servind şi ca perpetuu motiv de inspiraţie literaţilor şi artiştilor plastici.

Vestitele «*Orori sacre*», ca şi misterul şi graţia, tăcerea impresionantă şi vocea pe care i-o înţeleg doar cei iniţiaţi, cari frequentează sau prind instinctiv cu antenele sufletului deosebit, vechile temple, al Didonei, Nemi, Valea Tempei şi Halmus, toate au aprins imaginaţia oamenilor cari le-au populat cu fauni şi Sylvani, dryade şi nimfe, cu teroarea, visurile şi nostalgiile lor.

Atacată, rănită şi refulată, ea rămâne locului primitivă şi puternică, huila sa verde tivind orizontul şi purificând aerul plin de misterul foşnetului frunzelor ei.

Omul — bizar şi pervers animal: împodobit cu fardul civilizaţiei, — nu i-a înţeles transele, — anumitele ei stări şi nici nu le-a cultivat ca atare !

Din secol în secol a trecut acest joc, sfârşind prin a nu-l mai crede, azi tinereţea s'a dus, vârsta receptivă a miturilor, legendelor, a fabulelor şi basmelor ce ne-au legănat copilăria, pare să fi apus !

Şi totuşi, nostalgic, sau ca un reviriment, îi simt tot mai mult nevoia cei ce par îmbătrâniţi înainte de vreme, graţie nevrozei, vieţii trepidante şi însăşi civilizaţiei.

Sub scoarţa arborilor, în locul Dryadelor sălăşluesc bostrihizii cu larvele lor. Arborii sunt simplu material lemnos şi sursă de venituri proprietarilor, iar sălbătăciunile ce populează însufleţind codrii, nimic altceva decât «vânat» ! Avem suflete şi pasiuni de «colecţionari» !

— «Dar pentru D-zeu !... Pădurea e o catedrală, când ar trebui să redevină pădure. Să-i lăsăm operei omeneşti ritmul său premeditat, iar pădurii superba sa viaţă barbară, nebună, primitivă !» Aşa intrăm pe această poartă, în muzeul «pădurii vecine».

Citez capitolele ce ne îmbie şi în care fiecare va poposi unde vrea :

In grădina mea sunt doi arbori ; naţionala 4171, drumuri prin pădure, pinii, codru, crâng, ape forestiere ; terţetul : merii sălbateci, micul popor, lumea insectelor şi a înaripatelor ; vânătorii, carbonarii,.... arborele cetăţean şi nocturna».

Desprind din : «Cei doi arbori» pasajul : «Ca şi brazii pădurii, cedrul majestos nu s'a schimbat, nu se văd plângându-i pleoapele, căderea acelor sale. Dar, căderea lor neîncetată acoperă solul de un covor de pâslă elastic, unde iarba nu mai răsare şi care cedează paşilor trecătorului asemeni solului marilor brădeturi, în tăcuta pădure ce hibernează !»

Pinii : «Aici pacea e regină ! Sau mai curând, ceiace domneşte sub imobilitatea coroanelor, este repaosul, tihna aceia amplă şi puternică în rezonanţe, ce împarte tăcerea şi pacea».

Codrii ni se prezintă astfel prin glasul lui Brout, cel vesel şi fericit că şeful expediţiei Daquet îl lasă liber în voia lui: «Dacă iubiţi virginitatea pădurii, vă voiu arăta eu codrul plin,... dar e departe şi trebue vrând nevrând, să mă luaţi cu voi !»

Brout cunoştea toate pădurile, căci trecuse prin mai toate meseriile : tăetor de lemne, cojitor, cărbunar în bărătci, pădurar şi paznic de vânat.

Dar ! să nu-l cunoşti pe celebrul Daquet decât din palavrele meşteşugite ale lui Brout, ar fi să trădăm pe Daquet — omul franc şi inteligent, despoindu-l de bogăţia sa profundă care stă în ştiinţa miraculoasă şi subtilă a vânătorului şi omului de pădure, înzestrat cu instinctele şi pasiunile, cu acel suflet minunat specific lor ! (Merii sălbateci).

Poporul zburătoarelor e pris în sugestivul pasaj: «Vraja exorcismului a venit!.. O dimineaţă de April... pe bălţi, săritura sprintenă a broaştelor, în idilă, — zborul unei domnişoare aripată şi fină, prin păpuriş, cântând extaziate... la soare !»

Arborele cetăţean (pag. 224) ni se spovedeşte admirabil : «Să lăsăm aceasta vecinilor cu vederi înguste, Beoţienilor pentru care cel mai frumos arbore nu e decât un biet stâlp împodobit cu frunze. Dar parcul pe care-l va câştiga comuna cu cât va spori farmecul şi binefacerile naturii, şi cât profit va trage orăşelul, valorificând noua sa bogăţie !

Ce atracţie minunată pentru turişti, ce prieteni ocrotitori care ne dau sănătate copiilor, pe care noi îi vom găsi în parcul care ne va proteja tutelar comuna ce era pradă tuturor molimelor, vântului şi secetei !»

Acesta e discursul d-lui Pourpoint pentru «arborele cetăţean», în cinstea căruia se organizează «Sărbătoarea Arborelui».

Iar superba carte pădurea vecină, cântată de sensitivul Maurice Genevoix îşi termină acordurile în nostalgia «Nocturnei» — asemeni muzicii lui Chopin, — prin splendidul final :

— «In prezent eu simt, ştiu şi cred profund. Viaţa mea întreagă respiră în pădure, o simt în tot ce văd, aud şi ating. Pădurea în forma unui cuib ospitalier, din pomul sau streaşina casei prietenă, o ştiu în mâinile mele ; îmi pare că pădurea virgină în toată splendoarea ei respiră şi trăeşte din — sau prin mine.

E poate o altă nebunie.... dar de această patimă, nu vreau deloc să mă vindec !...»

Ing. Cesar Cristea

REVISTA REVISTELOR

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

No. 10, Octombrie 1935.

M. Oudin.

Étude de quelques plantations d'essences exotiques en forêt d'Amance.

Studiul unor plantaţiuni de specii exotice în pădurea Amance.

Autorul arată rezultatele ce s'au obţinut cu speciile forestiere: Pseudotsuga Douglasii (Carr.), Larix leptolepis (Murr.), Quercus rubra (L.), Quercus palustris (Dur.) şi Picea sitchensis (Trautw şi Mey), plantate pentru experienţă în pădurea Amance. Studiul este însoţit de un tablou cu rezultatele încercărilor mecanice ale lemnului după metoda Monnin.

G. Delevoy.

De l'influence de l'éclaircie dans les pineraies.

Despre influenţa răriturii în arboretele de pin.

In continuare, autorul studiază influenţa răriturilor asupra creşterii curente şi totale, asupra producţiei în volum (arboret principal şi produse secundare) şi asupra variaţiei suprafeţei teriere.

J. Evrard.

Marché des bois sur pied.

Comerţul lemnului în picioare.

Autorul face un studiu asupra comerţului de lemn în Belgia în funcţie de stabilitatea monetară, căi de transport, credit, impozite, etc., arătând în ce măsură pot acestea să influenţeze valoarea lemnului în picioare.

A. Borremans.

Pour diminuer le chomage ,surtout à la campagne.

Pentru a micşora şomajul, mai cu seamă la ţară.

Se propune începerea unor lucrări mari de utilitate publică ca: secarea lacurilor, facerea digurilor, drenaje, punerea în valoare a terenurilor necultivate de lângă şosele, împădurirea terenurilor improprii pentru alte culturi, etc.

Les prix des résineux sur pied.

Preţul răşinoaselor în picioare.

Contingentement des bois de mine.

Contingentarea lemnului de mină.

Cronica forestieră.

Lista membrilor.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 1, 1 Ianuarie 1936.

Prof. L. Fabricius.

Ein neuer Waldversuch mit der Wünschelrute.

O nouă cercetare în pădure cu bagheta magică.

Autorul a ales în apropiere de Nürnberg o suprafaţă de pădure rasă, care în prealabil a fost cercetată de doi specialişti în bagheta magică. S'a fixat pe teten porţiunile care au fost indicate de cei doi specialişti, a fi mai bogate în emanaţiunea razelor terestre. In anul 1935, această porţiune s'a plantat cu fag, stejar, molift şi pin.

După primul an s'a măsurat creşterile de înălţime, din care se poate vedea, că nu se observă nici o creştere mai mare a pueţilor în părţile indicate a fi mai bogate în raze terestre (se afirmă de unii că razele terestre ar activa creşterea arborilor ; numai pentru pin, par'că s'ar întrevedea o influenţă favorabilă.

Rudolph Hoffmann.

Die Vermehrung der Pappeln durch Saat.

Inmulţirea plopului prin sămânţă.

Iată, că autorul ne dă cauzele pentru care înmulţirea plopului din sămânţă întâmpină mari greutăţi, ele sunt următoarele :

1. Tinerele plantule nu pot suporta solul bătătorit, tasat.
2. Neputinţa de pătrundere în pământ a radiculei în primele zile de existenţă.
3. Lipsa de rezistenţă a plantulei contra ciupercilor.

Numai înlăturând aceste cauze se va putea obţine înmulţirea plopului.

Caietul 2, 15 Ianuarie 1936.

K. Escherich şi K. Schedl.

Das Vorkommen forstschädlicher Isekten in Bayern. IV. Bericht.

Prezenţa insectelor forestiere vătămătoare în Bavaria. Raportul IV. (Articolul a început în caeitul 1).

Autorii raportează asupra insectelor forestiere ce au adus stricăciuni pădurilor din Bavaria în timpul anului 1930.

Ant. V. Răd.

JOURNAL OF FORESTRY.

Nr. 6, Iunie 1936.

Editorial.

Desuetudine şi silvicultură.

Comentarii pe marginea dezacordului dintre producţia forestieră şi pierderea debuşeelor lemnului.

W. C. Louwdermilk.

Civilizaţie şi eroziunea solului.

Se arată cum o exploatare nechibzuită a pădurilor a condus la creiarea de torenţi, pentru a căror corecţiune a trebuit să se lupte cu neînţelegerea publicului şi dificultăţile technice.

Se dau de asemenea date asupra lucrărilor executate precum şi principii pentru o raţională folosire a bunurilor forestiere ale ţării.

Ward Shepard.

Reconstrucţia integrală a ţării.

Consideraţii în legătură cu corecţia torenţilor.

C. A. Connaughton.

Influenţa vegetaţiei asupra acumulării şi topirii zăpezii.

Se dau metode de investigaţie. rezultatele cercetărilor. discuţia rezultatelor şi literatură americană asupra problemei.

Gus Lentz.

Campania autorităţilor din valea Tennesee pentru corecţia torenţilor prin împăduriri.

Royal S. Kellog.

Industria ziarelor din St. Unite şi comisia de redresare financiară.

John B. Woods.

Situaţia codului lemnului.

C. S. Martin.

O analiză a practicei forestiere în cultura pinului din Vest perfecţionată sub imperiul codului lemnului, cu sugestii pentru o acţiune naţională permanentă.

Julian E. Rothery.

Intrebuinţarea fotografiilor aeriene verticale în cartarea pădurilor şi estimaţia lemnului de lucru.

G. A. Pearson.

Valorile publice în suprafeţele forestiere tăiate ras.

Paul W. Stickel.

Studii asupra pagubele din pădure în N. E. Ae din pădure în N. E. Americii. I) Mortalitatea din primul an în arboretele de stejar arse la coronament.

Gevorkiantz şi E. I. Roe.

Photoperiodism în silvicultură.

Studii asupra luminii în legătură cu creşterea plantelor.

Ernest E. Hubert.

Câţiva agenţi cari atacă rugina veziculară de pe Pinul Strob.

Exemple de combaterea biologică a duşmanilor pădurii.

Herbert A. Lunt.

Influenţa timpului frumos asupra materiei uscate şi compoziţiei frunzelor de foioase.

V. B. Davis.

Creşterea într'un arboret exploatat cu grijă în pădurile de foioase din Luisiana de jos.

J. A. Larsen.

Intinderea naturală a salcâmului plantat în regiunea sudestică din Ohio.

Paul O. Ritcher şi C. L. Fluke.

Arborii şi ameninţarea viermelui alb (White grub.).

E vorba de larva unui grup de cărăbuşi americani (Phyllophaga fusca, rugosa, hirticula, tristis) care produc pagube în arborete de stejar.

Nr. 7, Iulie, 1935.

Editorial.

Un lucru nou sub un vechiu nume.

Discuţie în jurul transferării Serviciului Forestier dela Ministerul de Agricultură la cel de Interne.

Franklin Reed.

Va fi un Minister al Conservaţiunii?

In interesul economiei ţării şi eficienţii s'au făcut propuneri pentru înglobarea Serviciului Silvic la Ministerul de Interne, care să se numească Ministerul Conservaţiunii (Conservation Department). Se face istoricul chestiunii şi se discută organizarea raţională a serviciului.

John D. Coffman.

Raporturile dintre inginerii silvici dela pădurile de agrement şi silvicultura ca profesiune.

O problemă de actualitate. Se prezintă în paralel atribuţiile inginerului silvic care îngrijeşte de pădurile de agrement şi definiţiile silviculturii ca profesie pentru a se ajunge la concluzia că pentru a administra păduri de agrement nu-i numaidecât necesar să fii silvicultor, dar fiind silvicultor e necesar să ai cunoştinţe de arhitectură peisagistă, inginerie, biologie, etc.

Fred Arnold.

Dela inginerul silvic din pădurile de raport la inginerul silvic din pădurile de agrement.

Recenta desvoltare accelerată a ideei de a se destina terenurile împădurite din jurul oraşelor recreiării populaţiilor din centrele urbane aglomerate, a provocat o cerere de ingineri silvici specializaţi în păduri de agrement.

Autorul discută fundamentala deosebire de concepţie şi prin urmare, de atitudine a silvicultorului care creşte pădurea pentru lemn şi acela care o îngrijeşte pentru binele care-l aduce «prin însăşi faptul existenţei sale»», arătând ceeace formează obiectul activităţii lui şi deci asupra căror discipline să stărue.

H. A. Smith.

Silvicultura de agrement în Statul Carolina de Sud..

In opera de împăduriri şi combaterea incendiilor, pădurile de agrement înseamnă un exemplu util de propagandă. Autorul arată ce s'a făcut în acest domeniu, în statul Carolina de Sud.

T. M. Knappen.

Primul turn de radio, construit în întregime din lemn în America.

Detalii de construcţie, arătându-se caracterul de «pionerie» al construcţiei.

J. J. Davis.

Aparate de combaterea incendiilor, pe tancuri automobile.

Se arată desvoltarea operei de combaterea incendiilor, prin modernizarea echipamentului întrebuinţat. Se dau detalii technice privitoare la tancurile automobile.

E. Reichert.

Intrebuinţarea şi îngrijirea binocularelor.

In turnurile de supraveghere (a incendiilor eventuale) observatorii folosesc diverse instrumente optice. Se arată lentilele cele mai proprii şi întrebuinţarea lor.

A. J. Bailey.

O nouă technică de inclusionare pentru ţesuturi tari sau noi.

Multe ţesături n'au destulă rigiditate pentru a rezista la presiunea desvoltată când sunt secţionate, încât probele pentru microscop se fac cu greu. Autorul arată ce se ştie până acum, ameliorările metodelor mai vechi şi în sfârşit un nou procedeu.

D. I. Weddel.

Un sistem demiautomat de stropire, pentru pepinierele mici.

August, 1935, Nr. 8.

Editorial.

Politica şi administraţia.

Gânduri pe care toată lumea le are, le discută, dar nu le scrie. O pledoarie în sprijinul unui sistem de recrutare a personalului administrativ, pe bază de merit.

John B. Woods.

Situaţia conservaţiunii după abolirea codului lemnului.

In alte numere precedente autorul a discutat situaţia codului lemnului (Lumber Code). De atunci, toate fundamentele tuturor codurilor N. R. A. au fost abolite. Principiul codului era foarte propriu pentru problema conservaţiunii forestiere şi este foarte regretabil că timpul a fost prea scurt iar străduinţele guvernului prea domoale pentru o încercare şi demonstraţie categorică. Rămâne totuşi o rezonabilă speranţă că cu tot naufragiul codului se va salva spiritul cooperării dintre guvern şi industrie şi cadrul de lucru esenţial pentru un program unit de conservaţiune.

Pretenţiile de conservaţiune ale Ministerului de Interne: o provocare a silvicultorilor.

Ezistă o decizie a Senatului ca Ministerul de Interne să se numească al conservaţiunii şi Lucrărilor, întinzându-şi în felul acesta autoritatea şi asupra pădurilor.

Preşedintele Chapman a publicat în presă un comunicat în care arată punctul de vedere al silvicultorilor, susţinându-se anume, rămânerea şi pe mai departe a Serviciului Forestier la Ministerul de Agricultură, întrucât interesele pădurii, adică cele permanente ale naţiunii, sunt mai bine apărate astfel.

Se publică comunicatul dat presei, schimbul de scrisori dintre Chapman şi Ministrul Ickes şi însfârşit «o scrisoare deschisă» către presă, semnată de Gifford Pinchot.

Alfred B. Hastings.

Achiziţiile federale ale pădurilor de stat.

O chestiune de interes local.

Mott C. Huppuch.

Note asupra reglementării folosirii rurale a pământului printr'un program agricol federal.

T. S. Coile.

Relaţii dintre indicele staţional pentru Pinus echinata Nill. şi unele însuşiri fizice ale solului.

Influenţa condiţiilor de sol asupra creşterii arborelui este prea recunoscută. Dar se ştie totuşi foarte puţin despre acest complex de factori.

Nevoia de a măsura capacitatea productivă a solurilor care nu pot suporta o pădure şi posibilitatea de a schimba pădurea de pe anumite soluri, cu specii mai bine adaptate lor, a provocat studiile la Duke Forest în timpul verii 1933. In articolul acesta se dă un scurt rezumat (5 pag.) al celor mai evidente corelaţii, observate între anume caractere fizice ale solului și indexul staţional al lui Pinus echinata Mill.

D. M. Matthews.

Finanţele publice forestiere în lumina condiţiilor de creştere a fondurilor.

R. J. Hoyle.

Piedica silviculturii.

Ignoranţa oficială şi particulară în materie de lemn, în utilizarea de preţuirea lui, conduce la o politică forestieră, care nu se dovedeşte a fi cea mai raţională.

W. N. Sparhawk.

O replică.

Precedentul autor, prof. Hoyle, e acuzat că «vede arborii dar nu şi pădurea», întrucât consideraţiile asupra silviculturii le face bazându-se pe o comoditate a producţiei lemnului, ignorând complet multiplele funcţiuni şi servicii, cari fac din conservaţiunea pădurii o problemă de interes obştesc.

Samuel B. Morris.

Valoarea pădurii pe coaste în opera de combatere a torenţilor.

Consideraţiuni asupra lucrărilor din Carolina de Sud.

Ch. A. Connaughton.

Focurile din pădure şi erodarea accelerată.

Focurile din pădurile de Pinus ponderosa din centrul Statului Idaho, accelerează eroziunile.

John. B. Cuno.

Elagaj cu aparate cu motor.

Se prezintă un aparat al ing. B. C. Heebink.

Un mijloc de tracţiune pentru camioane.

E vorba de nişte plăci de oţel adaptabile la roatele camioanelor destinate a transporta material de combaterea incendiilor în pădure, pentru a putea trece mai cu uşurinţă prin terenurile relativ impracticabile.

T. B.

SILVA.

No. 1—4, 1936.

V. Dietrich, München.

Ein Beitrag zur wirtschaftlichen Standortskunde der Forstwirtschaft. Beispiel : Der bayerische Wald.

O contribuţie la studiul factorilor staţionali de ordin economic cu privire la ştiinţa forestieră.

No. 5.

Oberforstmeister Dr. Bungert, Kassel.

Nochmals : Ist die Lärche ein Humusbildner.

Incă odată: Laricele este un producent de humus (crud)?

O continuare a polemicei Bungert-Wittich asupra acestei chestiuni (vezi R. P. No. 12/935, pag. 887).

No. 6—10.

Oberforstrat H. Zimmerle.

Durchmesserermittlungen in 5 m. Höhe beim stehenden Holz von Rotbuche. Aus dem forstlichen Versuchswesen, Württembergs.

Aflarea diametrelor la înălţimea de 5 m şi la arbori (fagi) în picioare.

No. 10.

K. Escherich, München.

Der Sieg der kontaktgifte in der Forstschädlingsbekämpfung.

Biruinţa otrăvurilor de contact în lupta cu insectele forestiere vătămătoare.

Inconvenientele şi insuficienţele arsenicului ca mijloc de combatere a insectelor forestiere a avut de urmare căutarea şi aflarea altor otrăvuri (de contact) mai eficace şi totdeodată mai inofensive pentru vietăţile cu sânge cald şi pentru plante în genere.

«Forestita» un produs al firmei E. Merk şi mai în urmă «Verindala» au realizat progrese considerabile. Cu ele au fost obţinute succese de 100% în combaterea genului Panolis şi Bupalus (omizi glabre), însă un insucces total în lupta cu «nona» şi cu alte omizi păroase.

După diverse încercări neisbutite tot firma Merk a realizat acum un nou produs numit «Dental» care atât în laboratoriu cât şi în pădure a dat resultate tot aşa de covârşitoare la combaterea omizilor de nonă ca şi înainte vreme arsenicul la combaterea lui Panolis şi Bupalus.

No. 10.

Forstmeister Voss in Marburg.

Die gegenwärtige Höhe der Verwaltungskosten in nicht staatlichen Forstbetrieben.

Nivelul actual al cheltuelilor de administraţie în întreprinderile forestiere ce nu aparţin Statului.

*

* *

ZEITSCHRIFT FÜR FORST- UND JAGDWESEN.

August 1935.

Prof. A. Dengler.

Analyse eines alten Kiefer-Buchenmischbestand.

Analisa unui arboret bătrân de pin în amestec cu fag.

Se dovedeşte că maximul de producţie este obţinut în arboretele pure de molid cu subarboret de fag.

Dr. E. Münch.

Das Lärchenrätsel als Rassenfrage.

Problema laricelui şi rasele sale.

In climatul oceanic din Pomerania se găsesc culturi de larice, cari dau cele mai bune rezultate dintre culturile similare ale Germaniei. Laricele cultural în regiunile bogate în precipitaţiuni este originar din Sudeţi, unde creşte o rasă imună la maladia cancerului Laricelui.

Sept. 1935.

Dr. F. Schwerdtfeger.

Studien über den Massenwechsel einiger Forstschädlinge.

Studii asupra variaţiunei apariţiei în masă a câtorva insecte vătămătoare forestiere.

Autorul stabileşte pentru Bupalus piniarius L., Fanolis flammea Schiff., Dendrolimus pini L., Sphinx pinastri L. variaţia populaţiunilor în decursul ultimilor decenii în cuprinsul a două ocoale silvice.

Prof. E. Münch.

Das Lärchenrätsel als Rassenfrage.

Problema laricelui şi rasele sale. (Urmare şi sfârşit).

Observaţiunile făcute în arborete bătrâne din ţările cu climat oceanic ne arată că sunt rase de larice, cari nu suferă de cancer; s'au dovedit a fi apte pentru cultură în Anglia şi Scandinavia rasa scoţiană, iar pentru Nordul Germaniei rasa din Sudeţi. Laricele de Alpi cultivat în staţiuni cu climat oceanic nu rezistă maladiei semnalate şi se usucă în masă.

Prof. Magnus Christiansen.

Die Rachenbremse des Rehs in Dänemark.

In afara muştei columbace mai avem şi alte insecte ca Cephanomya stimulator Clark, cari se introduc în stare de larvă în orificiul bucal al căprioarei. Aceste insecte vătămătoare se combat foarte greu.

Oct. 1935.

F. Schwerdtfeger.

Studien über den Massenwechsel einiger Forstschädlinge.

Studii asupra variaţiunei creşterei în masă a câtorva insecte vătămătoare forestiere.

In continuare autorul cercetează statistic o serie de factori, cari ne definesc potenţialele de desvoltare ale insectelor.

Dr. H. Eidmann.

Untersuchungen über die Frage der Mehrfachbegattung bei der Nonne. (Lymantria monacha L.).

Cercetări asupra copulaţiei repetate la Nonă.

Deşi asupra acestei insecte există o literatură vastă cu toate acestea până acum nu se pot face pronosticuri asupra desvoltărei ei în masă, ceeace autorul caută să rezolve. Prognoza este aci îngreunată pentru faptul că evoluţia insectei se petrece pe planta ospitalieră şi nu prezintă ca alte insecte un stadiu de repaus în sol, când s'ar putea cerceta în mod statistic populaţiunea. Pentru prognoză este de importanţă observaţiunea făcută de autor că un individ mascul poate copula până la patru femele cu succes şi deci că înmulţirea nonei se poate face foarte lesnicios.

F. Goesch.

Die Ergebnisse der Kieferdauerwaldwirtschaft in Mecklenburg.

Rezultatele culturei pinului prin «pădurea permanentă» în Mecklenburg.

In Mecklenburg metoda zisă a pădurei permanente (Dauerwaldwirtschaft) nu dă bune rezultate la pin.

Prof. Dr. Albert.

Nochmals «Standortansprüche der Lärche».

Cerinţele staţionale ale laricelui.

In Germania staţiunile optime ale laricelui sunt nisipurile lehmoase sau lehmurile nisipoase independent de roca mamă şi de climatul local.

C. C. G.

INFORMAŢIUNI

Prin Decizia Ministerială No. 4129 din 1936, s'a prelungit valabilitatea permiselor de vânătoare, eliberate în cursul anului 1935—1936, până la 30 Aprilie a. c. inclusiv.

Şcoala superioară de silvicultură din Tharandt (Germania) a instituit un premiu de 300 RM. pentru cea mai bună lucrare tratând subiectul : *Die mathematischen Methoden zur Herleitung der Wachstumsgesetze von Baum und Bestand und die Ergebnisse ihrer Anwendung.* (Metodele matematice pentru stabilirea legilor de creştere a arborelui şi arboretului şi rezultatele aplicării lor).

Concurenţii nu poot fi decât studenţi, ingineri şi dctori ai şcoalei de silvicultură din Tharandt. Dacă lucrarea este făcută în colaborare, cel puţin unul din autori trebue să îndeplinească condiţia de mai sus.

Lucrarea se va trimite Şcoalei Superioare de silvicultură din Tharandt în 5 exemplare scrise la maşină, până la 1 Mai 1937, neiscălită, dar prevăzută cu un motto. Numele se va prezenta într'un plic pe care se va scrie acelaşi motto ca pe lucrare.

Lucrarea premiată rămâne în actele şcoalei. Dreptul de proprietate însă rămâne autorului. In caz de publicare, trebue să fie prezentată întâi la Tharandter forstliches Jahrbuch.

NECROLOG

†

N. SAVELA

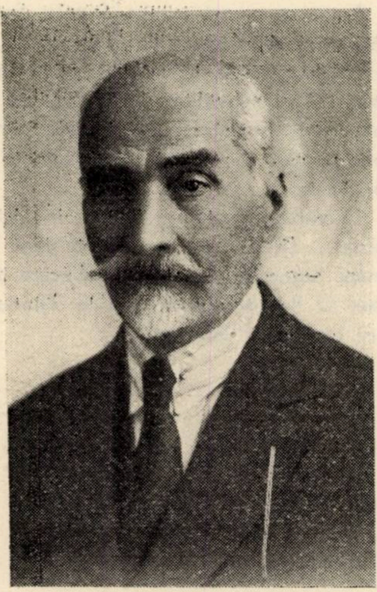

In ziua de 9 Februarie 1936, în oraşul Piteşti, s'a stins din viaţă, în vârstă de 77 ani, unul din ultimii membri fondatori rămaşi în viaţă, ai Soc. noastre Progresul Silvic, Nicolae Savela.

S'a născut în satul Almaş (Neamţ), în anul 1859, August 12, ca fiu al lui Ioan Popa Andrei. Şcoala primară a făcut-o în Peatra Neamţ unde a urmat apoi şi gimnaziul real «Petru Rareş». Calistrat Hogaş, care era în vremea aceea director al gimnaziului, i-a schimbat numele de Andrei în Savela.

După terminarea gimnaziului a trecut la şcoala centrală de agricultură şi silvicultură dela Herăstrău. După recomandarea directorului de atunci al acestei şcoli, P. S. Aurelian, a fost angajat, după terminarea şcoalei, de Eforia Spitalelor Civile ca guard ajutor la Sinaia, în anul 1880. In anul 1884 a trecut la Stat, ca şef al ocolului silvic Seaca-Optăşani (Olt).

A fost apoi transferat succesiv la ocoalele : Coşula (Botoşani), Tisa-Silvestri (Bacău), Plopana (Tutova), Răchitoasa (Tecuci) şi Odaia-Bursucani (Tutova), de unde a trecut ca silvicultor şef, agent de control la Regiunea III silvică din Bârlad.

Cât a funcţionat la Odaia-Bursucani s'a distins prin executarea unor importante lucrări de plantaţii.

Intre timp a fost numit subdirector administrativ la şcoala de silvicultură din Brăneşti, în timpul când director era Petre Antonescu. După un an însă a fost transferat la ocolul silvic Gruiu unde a slujit până în anul 1918, când s'a retras la pensie, cu gradul de inspector.

In zilele războiului a rămas din ordin la acest ocol, unde și-a împlinit cu toată inima și dragostea de țară, datoria.

După ieșirea la pensie s'a retras în orașul Pitești, unde a trăit modest, din pensia mică pe care i-a acordat-o Statul, murind sărac.

N. Savela a fost membru fondator al Soc. Progresul Silvic și era al treilea în viață, din fondatorii de acum 50 ani.

Societatea Progresul silvic îl alesese în comitetul de onoare cu prilejul sărbătorirei a 50 ani de existență a societății, ce urmează a avea loc în Mai 1936.

Societatea Progresul Silvic a ținut de a sa datorie de a participa la înmormântarea sa prin inginerii silvici din Direcția silvică Pitești. D-nii Ing. Insp. G-ral M. P. Florescu și Ing. Gh. Bădescu, șeful ocolului de regim silvic Pitești, au rostit cuvinte elogioase, în amintirea dispărutului, depunând și o coroană de flori din partea Societății.

Rev. Păd.

†

PUCHREINER HENRIK

La Lipova, în vârstă de 70 de ani, a murit la 16 Fegruarie profesorul silvicultor, Puchreiner Henrik, fost membru al societății noastre.

†

KONYI IOSIF

ing. șef silvic

Fost șef al ocolului Sovata, membrul soc. noastre s'a stins în Sovata în ziua de 10 Febr., în al 47 an al vieții sale.

Cercul de studii forestiere al inginerilor silvici

INTENSIFICAREA LUCRĂRILOR DE CULTURA PĂDURILOR!

Conferinţă ţinută de D-l Ing. Marin Rădulescu

Pe zi ce trece, pădurile încep să joace un rol din ce în ce mai important în economia noastră naţională, de când exploatările se fac în regie de Caps, de când agricultura întâmpină greutăţi din cauza secetelor şi preţurilor mici ce obţine pe produsele sale şi mai ales de când lemnul ocupă loc de frunte în exportul general al ţării.

Ca să răspundem mai bine aşteptărilor trebuie întărită gospodăria noastră forestieră în vederea sporirii cantităţii şi calităţii lemnului.

Pădurile noastre au avut de suferit însă prea multe în trecut, din cauza defrişărilor fără frâu, din cauza exploatărilor desordonate, a incendiilor, păşunatului, tăerilor în delict, ş. a., greutăţi foarte mari de care n'au scăpat nici azi.

Pentru acestea avem azi suprafeţe întinse tăiate ras şi neregenerate, la munte, coaste întregi degradate, la deal, păduri poenite, din care aproape a dispărut stejarul, la câmpie, şi lunci de râuri acoperite pe zeci de mii de hectare cu prundişuri, cari nu produc nimic pentru economia naţională.

Spre a le restaura, Casa pădurilor a început din 1924 o campanie intensă şi susţinută de împădurire, care dela 1930 este continuată şi de Direcţia regimului silvic din ministerul Agriculturii şi Domeniilor şi a antrenat la lucru şi pe celelalte categorii de proprietari de păduri.

Pe lângă acestea în Bărăgan s'a început plantarea perdelelor de protecţie contra secetei (vechi desiderat al marilor proprietari de moşii din ţara noastră), iar la munte şi deal s-a început plantarea terenurilor degradate.

La stat activitatea privitoare la împăduriri merge crescând. (In 1934 s'a împădurit 23.000 ha şi s'a cules peste 430 vagoane de ghindă). Dacă se va menţine în acelaş ritm şi în viitor, până la 1943 vom reuşi să împădurim majoritatea restanţelor şi să restaurăm arboretele degradate. După aceia ne vom ocupa numai de regenerarea naturală a masivelor, de sporirea procentului de specii preţioase, de plantarea parchetelor scadente şi în special de *sporirea creşterilor şi formarea trunchiurilor* de calitate superioară, ca să putem spori veniturile statului din păduri.

In multe ocoale, în cari s'a terminat cu împădurirea restanţelor şi refacerea arboretelor degradate, s'a şi trecut, de altfel, la această *a doua fază* a lucrărilor de gospodărie forestieră, pentru ridicarea puterii de producțiune a pădurilor noastre. Şi anume: Se fac degajări de semințişuri, curățiri şi rărituri, şi se asigură un procent mai mare de specii prețioase prin semănături şi plantații sub masive. In majoritatea pădurilor țării avem însă foarte mult de lucru. Pentru aceasta va trebui să se construească drumuri de scoaterea materialelor şi să se obişnuească personalul silvic subaltern şi populația rurală cu lucrările mai înaintate de cultura pădurilor. Fără această educație nu ne putem încumeta să trecem la lucrări care cer pricepere şi înainte de toate conştiinciozitate. Din nefericire pădurarii şi brigadierii noştri sunt permutați foarte des sau sunt înlocuiți pur şi simplu pentru interese cari nu privesc economia noastră forestieră (interese politice).

Amintim că lucrările de cultura pădurilor, se fac în tot timpul vieței arboretului, dela naştere şi până la exploatare şi din ele se scot continuu materiale (produse secundare spre deosebire de cele principale cari se scot la exploatare), care se vând populației rurale cu prețuri mai mici, ori se dau ca dijmă pentru tăere în pădure.

Prin asemenea lucrări pe lângă că se sporesc creşterile şi se ameliorează permanent masivele, se dă de lucru populației rurale după încetarea muncilor agricole, i se dă posibilitatea să-şi procure materialele de foc şi construcție cu prețuri mici, şi se contribue în foarte mare măsură la împuținarea delictelor şi la sporirea veniturilor statului din păduri.

Trebuesc făcute însă cu toată conştiinciozitatea, căci scopul lor principal este cultura pădurilor, nu venitul. Venitul, în acest caz cade pe al doilea plan.

Pentru atingerea acestui scop se impune ca păşunatul să fie oprit din păduri şi să se treacă serios la creşterea rațională a vitelor şi la cultura nutrețurilor artificiale.

Societatea «Progresul Silvic»

PROCES-VERBAL No. 1

Şedinţa din 20 Ianuarie 1936.

Prezidează D-l Prof. *M. D. Drăcea,* preşedinte.

Membrii prezenţi D-nii : *Al. Butoi, D. Drâmbă, C. Emanoil, M. P. Florescu, D. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, Gh. V. Luţescu, Gh. Năstăsescu, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, V. N. Stinghe* şi *Eugen Vâlceanu.*

D-l Preşedinte *M. Drăcea* deschizând şedinţa, salută pe nouii consilieri D-nii : Gh. V. Luţescu şi Tr. I. Heroiu aleşi de adunarea generală din Mai 1935 şi N. N. Caragea cooptat de Consiliul de ad-ţie în şedinţa din 16 Decembrie 1935, învederând că aceştia s'au identificat cu aspiraţiunile Corpului silvic, iar colaborarea domniilor lor la soluţionarea problemelor ce se pun Consiliului, este binevenită.

Amintind că în acest an Societatea împlineşte 50 de ani de existenţă, D-sa solicită devotamentul Consiliului şi sforţarea unanimă pentru a serba cum se cuvine acest eveniment important din viaţa Societăţii noastre.

D-l *N. N. Caragea* răspunzând D-lui preşedinte, îşi exprimă întreaga gratitudine pentru cooptarea sa în Consiliu. Bucuria sa pentru onoarea ce i s'a făcut este însă stingherită de o rezervă de formă şi o rezervă de fond.

O rezervă de formă pentrucă nu s'a precizat dacă predecesorul său, D-l Ing. St. Rodoteatu, a demisionat şi din noul mandat ce avea în Consiliu, începând dela 1 Ianuarie 1936 şi în consecinţă s'ar putea să-şi revendice locul, şi

O rezervă de fond, pentrucă ar fi dorit să fie cooptat în Consiliu în alte condiţiuni. Când a părăsit Consiliul anul trecut şi-a îngăduit să recomande D-lor consilieri, armonie pentru binele corpului silvic şi propăşirea pădurilor noastre.

Acum constată cu durere că această armonie nu s'a realizat şi nu se poate bucura îndeajuns de cooptarea sa, care este tocmai produsul acestei desarmonii.

Pentru a evita Consiliului eventuale greutăţi şi îndoeli asupra valabilităţii actelor sale, D-l Caragea declară că nu va sta în calea oricărei hotărâri ar lua Consiliul, spre a se restabili mersul normal al lucrurilor.

In încheere d-sa roagă din nou Consiliul să ajungă la desăvârşită armonie, cu atât mai mult cu cât suntem în preajma sărbătoririi semicentenarului Societăţii, şi să ia atitudini îndrăzneţe în cele bune, spre a înfrânge toate adversităţile şi a duce la bun sfârşit acţiunile sale.

D-l *D. Grozescu* arată că s'au făcut toate sforţările de Consiliu ca situaţia recomandată de D-l Caragea să dureze ; că şi azi Consiliul e animat de aceleaşi sentimente. Rămâne însă ca toată lumea să le aprecieze și să se încadreze în modul normal de acțiune al plenului Consiliului.

Se ia în discuțiune ordinea de zi.

1) Alegerea biroului pe 1936.

a) *Alegerea a 2 vicepreședinți :*

Consiliul în unanimitate proclamă aleși ca vicepreședinți pe D-nii C. Alimănișteanu și Prof. V. N. Stinghe.

b) Alegerea casierului :

Prin vot secret se desemnează casier pe 1936 D-l V. N. Priboianu.

c) Alegerea secretarului general și a 2 secretari :

Cu vot secret se desemnează D-nii :

Eugen Vâlceanu, secretar general.

Tr. I. Heroiu și C. C. Emanoil, secretari.

In consecință, în urma voturilor exprimate de Consiliu și conform dispozițiunilor art. 2 din statute, Comitetul de Direcție al Societății pe anul 1936 se compune din :

Președinte : Prof. M. D. Drăcea.

Vicepreședinți : C. Alimănișteanu și Prof. V. N. Stinghe.

Casier : V. N. Priboianu.

Secretar general : Eugen Vâlceanu.

Secretari : Tr. I. Heroiu și C. C. Emanoil.

Comunicări :

D-l *D. Grozescu* dă lămuriri cu privire la anteproectul de lege pentru organizarea agriculturii, evidențiind tendințele autorilor acestui proect de a socoti silvicultura ca o ramură a agriculturii și urmărind a se da Ministerului Agriculturii și Domeniilor o organizare în acest sens, în care posturile de comandă să fie deținute de alte bresle decât acelea cărora în mod firesc le revin, dacă fiind ramura respectivă în care sunt ținuți să activeze.

După discuții la care iau parte membrii prezenți, Consiliul hotărăște :

D-l Prof. V. N. Stinghe, Gh. Năstăsescu, D. Grozescu, V. Priboianu, Tr. Heroiu și Eug. Vâlceanu vor întocmi un memoriu în sensul celor discutate, care se va înainta forurilor în drept.

Asupra celorlalte puncte din ordinea de zi Consiliul decide să se pună pe ordinea de zi a ședinței viitoare, când se va prezenta și un studiu al problemei salarizării.

Ședința se ridică la orele 23¾.

Președinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Eug. Vâlceanu.*

PROCES-VERBAL No. 2

Ședința din 27 Ianuarie 1936.

Prezidează d-l *M. Drăcea.*

Prezenți D-nii : *Al. Butoi, M. D. Drăcea, C. Emanoil, C. P. Georgescu, Ionescu Andrei, Ionescu Traian, Gh. Năstăsescu, At. Nedelcovici, V. Priboianu* și *V. Stinghe.*

D-l Președinte aduce la cunoștința Consiliului încetarea din viață a Ingenerului silvic Mih. M. Mateescu și face elogiul defunctului. Se păstrează un moment de tăcere în memoria camaradului decedat.

Se citește procesul-verbal al ședinței din 20 Ianuarie 1936 și se aprobă în forma prezentată, cu excepția părții ce privește răspunsul D-lui N. Caragea, care urmează să facă un scurt rezumat al răspunsului său la cuvântul de bun venit spus de D-l Președinte.

Cu această ocazie, D-l Andrei Ionescu depune o întâmpinare prin care arată că raliindu-se la teza prezentată de D-l N. Caragea, în răspunsul de care am amintit mai sus, și în legătură cu interpretarea ce s'ar putea da demisiei din Consiliu a D-lui Stere Rodoteatu, roagă să se ia în discuție întâmpinarea sa. Consiliul hotărăște punerea acestei chestiuni la ordinea de zi pentru ședința viitoare.

Se intră în ordinea de zi :

Punctul No. 1 referitor la ratificarea măsurilor luate de Comitetul de Direcție, în ședința din 23 Ianuarie 1936.

D-l Președinte roagă Consiliul să admită ca asupra lucrărilor Comitetului să prezinte, într'o ședință viitoare, normele după care va trebui să lucreze acest Comitet.

Punctul No. 2 referitor la problema salarizării și încadrării în buget a inginerilor silvici.

D-l Andrei Ionescu citește referatul întocmit de D-sa, împreună cu D-l D. Grozescu, în această chestiune. Consiliul își însușește referatul care urmează să fie prezentat forurilor în drept.

După discuțiuni la care iau parte D-nii : Președinte Drăcea, Stinghe, C. P. Georgescu, Năstăsescu, Grozescu și Andrei Ionescu în care se menționează că în această chestiune acționază și A. G. I. R.-ul unde referenți a fost tot D-nii Grozescu și Andrei Ionescu, Consiliul hotărăște ca, paralele cu acțiunea A. G. I. R., Societatea noastră să facă demersurile necesare la șefii instituțiilor unde lucrează Inginerii silvici.

D-nul C. Emanoil arată că este necesar ca, în legătură cu această chestiune să se pună în discuție și acțiunea ce trebue începută pentru ca pensionații din epoca de legi excepționale să se bucure, la calculul pensiei, de salariul gradului onorific, pe care-l au și nu de salariul pe care-l primesc real.

Se hotărăște ca această chestiune să se pună la ordinea de zi a Consiliului.

La punctul No. 3, referitor la «Editarea de Lucrări Silvice».

D-l Președinte arată că vechiul deziderat al Societății, de a se constitui o editură și eventual o tipografie a Societății noastre pare a fi sosit, azi, când Societatea și-a plătit toate debitele pe care le-a avut contractate pentru desăvârșirea diferitelor lucrări făcute până acum. Prin această editură, s'ar putea tipări o serie de lucrări de specialitate care au fost depuse la Societate, în acest scop, de autorii lor.

D-sa lasă liberă discuția asupra acestui punct.

D-l *Grozescu* crede că ar fi bine ca, pe lângă această editură să se înzestreze Societatea și cu o tipografie în care editura să tipărească lucrările camarazilor. Pentru ușurarea întreținerii acestei Tipografii, s'ar putea executa imprimatele necesare C. A. P. S.-ului și Regimului Silvic și eventual. și alte lucrări.

D-l *Stinghe* arată că înfiinţarea şi înzestrarea unei tipografii cu maşinile necesare în vederea executării unor lucrări corespunzătoare tehnicei moderne, nu este o lucrare aşa de simplă, ea necesitând, în afară de maşini, şi personal de specialitate. Aceasta nu se poate face fără o importantă sumă pe care, crede D-sa, Societatea nu ar putea s'o pună prea uşor la dispoziţie. Se poate, totuşi, consemna anual o sumă oarecare pentru fondul tipografiei.

D-l *Năstăsescu*, văzând chestiunea la fel cu D-l Stinghe, propune, pentru cine vrea, o vizită la Imprimeriile Monitorului Oficial, unde se poate vedea că o tipografie este o instalaţie de o valoare nu prea uşor accesibilă.

D-l *C. P. Georgescu* crede că tratându-se chestiunea gospodăreşte, se va ajunge la soluţie bună. Bucurându-se de faptul că Societatea şi-a achitat toate datoriile, crede că este bine să se înceapă întâi cu editura, care este mai uşor realizabilă şi, când mijloacele materiale vor îngădui, se va putea face investiţia necesară şi pentru tipografie.

D-l *V. Stinghe* arată că, în legătură cu această chestiune dificultatea nu constă în creearea editurei, ci în selecţionarea lucrărilor ce ar urma să se publice. De aceea, asupra chestiuni Consiliului trebue să se pronunţe.

D-l Preşedinte rezumează discuţiile.

Consiliul hotăreşte creearea, deocamdată, a unei edituri şi se roagă D-nii: Drăcea, Năstăsescu, Stinghe, Grozescu, Andrei Ionescu şi Tr. Ionescu să stabilească un regulament cu indicarea criteriilor după care să se aleagă lucrările destinate a fi publicate prin editura Societăţii.

La punctul 4 Diverse.

D-l *D. Georgescu* face o dare de seamă asupra stadiului în care se găsesc proectele de legi asupra organizării agriculturii şi cel a simplificării aparatului funcţionăresc, înlocuite la Ministerul de Domenii. D-sa relatează greutăţile cari le întâmpină Comisiunea formată în vederea studierii acestor legi care întâlneşte nu numai opoziţia d-lor ing. agronomi, dar şi tendinţa acestora strecurată în ambele legi, de a subordona toate serviciile silvice celor agricole.

D-l *C. P. Georgescu*, semnalând pericolul pe care îl constitue această tendinţă a agronomilor, propune intervenţii insistente şi energice pentru a se pune, dela început, capăt acestor porniri ale agronomilor. In acest scop, urmează să se facă intervenţii scrise, sub formă de memorii proteste, la D-l Ministru de Domenii la Asociaţia agronomilor şi la A. G. I. R., unde să se arate aceste tendinţe necamaradereşti ale agronomilor.

In cazul când aceste intervenţii sunt fără efect. D-sa propune convocarea unei adunări generale extraordinare în acest scop.

După discuţii la care iau parte şi ceilalţi membri, Consiliul hotărăşte ca D-l V. Priboianu şi D-l Andrei Ionescu să procure câte un exemplar din Legea Agriculturii, care s'a depus la Senat şi să le predea comisiei pentru redactarea memoriului şi amendamentelor ce urmează să se predea d-lui Ministru al Domeniilor.

Se deleagă şi D-l C. Emanoil în comisiunea pentru strângerea datelor necesare acestor memorii.

In ceiace priveşte încadrarea în buget a inginerilor nebugetari, se deleagă D-l Preşedinte care, împreună cu D-nii Năstăsescu, Grozescu şi şefii Ad-ţiilor silvice, să ţină un permanent contact cu D-l Ministru al Domeniilor şi D-l D. Alimănişteanu, în vederea acestui scop, informând Consiliul de mersul acestor chestiuni.

Şedinţa se ridică la orele 23,40 minute.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

p. Secretar (ss) *C. Emanoil.*

PROCES-VERBAL No. 3

Şedinţa din 3 Februarie 1936.

Prezidează D-l *M. D. Drăcea,* preşedinte.

Membri prezenţi D-nii: *C. M. Buneneu, Al. Butoi, D. Drâmbă, C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, Gh. Năstăsescu, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, V. N. Stinghe, Eugen Vâlceanu.*

D-l Preşedinte evidenţiază desemnarea D-lui *Andrei Ionescu* ca secretar gereral al A. G. I. R.-ului, felicitându-l în numele Consiliului.

D-l *Andrei Ionescu* mulţumind arată că ştiindu-se sprijinit de Societatea noastră, va duce la bun sfârşit sarcina primită.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei din 27 Ianuarie crt., şi se aprobă cu modificările cerute de D-l consilier C. P. Georgescu, care propusese în şedinţa respectivă ca memoriul privitor la legea pentru organizarea agriculturii să fie înaintat nu numai Ministerului de resort, ci şi AGIR-ului şi Soc. Agronomilor.

Se intră în ordinea de zi :

1. *Comunicări :*

D-l *C. P. Georgescu* cere să se convoace o adunare generală extraordinară care să examineze proectul de lege pentru organizarea agriculturii.

Consiliul aprobă convocarea adunării generale extraordinare în cazul când nu reuşesc intervenţiile făcute de consiliu.

D-nii V. N. Stinghe, D. Grozescu şi C. Emanoil dau referinţe asupra stadiului lucrărilor comisiei delegată de Consiliu pentru întocmirea unui memoriu şi redactarea amendamentelor de introdus la legea pentru organizarea agriculturii.

Consiliul hotărăşte :

Comisia delegată în acest scop este rugată a depune cât mai neîntârziat lucrările respective.

2. Se deleagă pentru anul 1936 în comisia pentru administrarea Vilei Sylva din Govora D-nii : C. P. Georgescu, D. Grozescu, N. N. Caragea şi Andrei Ionescu.

Asemenea se deleagă în Comisia pentru administrarea Pavilionului dela Carmen Sylva D-nii: G. V. Luţescu, V. Priboianu şi Al. Butoi.

Se aprobă ca Societatea să ducă o politică susţinută de cumpărare de terenuri necesare pentru construcţii de case de adăpost şi odihnă.

Consiliul aprobă să se solicite un teren la Sinaia,

BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU

3. Se citeşte scrisoarea D-lui I. Simionescu cooptat în Consiliul de ad-ţie, în care arată imposibilitatea de a primi această sarcină.

Consiliul ia act.

4. *Proectul de buget pe 1936.*

Se examinează proectul de buget pe 1936 asupra căruia Consiliul face observaţiuni şi propuneri şi hotărăşte a se prezenta astfel revizuit la şedinţa viitoare.

Şedinţa se ridică la orele 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Eugen Vâlceanu.*

„Bucovina"
INSTITUT DE ARTE GRAFICE
BUCUREŞTI

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M,
Sburlan D

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1935:

Președinte: Drăcea M.
Vice-Președinți: Alimănișteanu C., Stinghe N. V.
Casier: Priboianu N. V.
Secretar general: Vâlceanu Eug.
Secretari: Emanoil C., Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Marinescu C.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.

Cenzori: Constantinescu Gh., Ionescu Gh., Chercea Gh.
Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu-Fălciu A. și Popescu-Salcia I.

Prețul abonamentului:

Pe un an	300 lei
„ „ „ pentru membrii Societății	200 „
„ „ „ pentru conductori și brigadieri . .	75
Numărul	25

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24893

2022

BIBLIOTECA CENTRALĂ A „ASOCIAȚIUNII" SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII «PROGRESUL SILVIC»

Nr. 4
APRILIE 1936
ANUL XLVIII

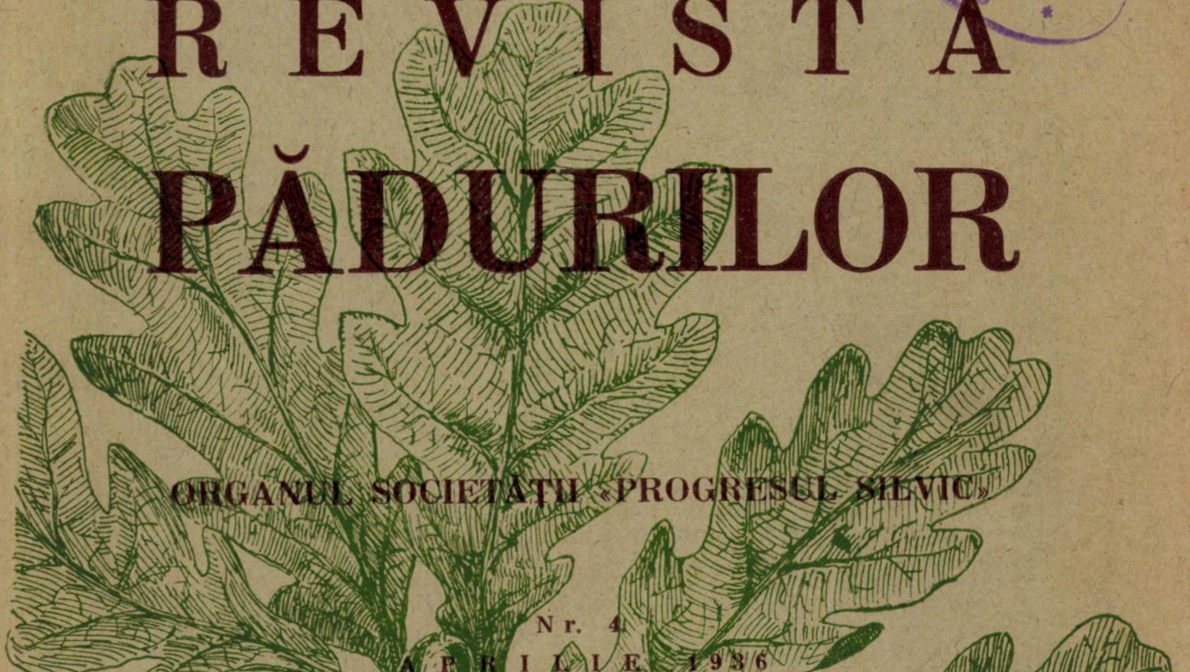

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREȘTI

ANUL XLVIII Nr. 4 APRILIE 1936

SUMARUL:

Studii:

Trasarea jilipurilor și ulucelor . . . *D. A. Sburlan*

Referate — Comentarii:

Aplicarea legii pentru satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și de construcții . . . *P. Ioan*
„Iarba de pădure" . . . *Dr. C. Georgescu*
Pădurea de protecție . . . *I. C. Demetrescu*

Problemele zilei:

Mai multă atenție la amenajarea pădurilor . . . *C. Opran*
Fondul de acoperire . . . *C. P. Georgescu*
Codrul grădinărit . . . *Gh. Năstăsescu*
Amenajarea pădurilor românești . . . *I. Comaniciu*
Echipe de amenajări la Direcțiile regionale . . . *Al. I. Popescu*
Prelungirea revoluțiilor o necesitate . . . *D. Grozescu*
Observațiuni asupra lucrărilor de amenajarea pădurilor . . . *D Tomuța*
Intâi amenajamentul . . . *A. Nedelcovici*
Observațiuni cu privire la întocmirea amenajamentelor . . . *St. Stănescu*
Tendințe noi în amenajament . . . *Andrei I Ionescu*
Legea pentru complectarea art. 1 din C. S. și aplicarea ei . . . *Emil Palladi*
Spre noi orizonturi . . . *I. Dăscălescu*
Constatări și propuneri în legătură cu problema amenajării pădurilor statului . . . *Emil Bondescu*
Amenajamentul în legislația forestieră românească . . . *I. C. Demetrescu*
Observațiuni critice la aplicarea amenajamentelor . . . *C. D. Ionescu-Bârlad* și *Iulian Niculescu*
Spre ameliorarea tehnicei amenajamentului . . . *V. N. Stinghe*

Cronica:

Raport asupra congresului național al lemnului de foc, din Nancy . . . *D. Drâmbă*
Bune și rele . . . *At. Haralamb*
Serbarea sădirii arborilor la Lugoj . . . *L. Nagy*
Serbarea sădirii arborilor organizată de elevii ingineri silvici . . . *Ion Lupe*

Recenzii — Revista revistelor — Informațiuni — Necrolog: Aureliu Eliescu.
Cercul de studii forestiere. — Soc. «Progresul Silvic»

SOMMAIRE:

Etudes:

Sur le tracé de rieses . . *D. A. Sburlan*

Rapports — Comentaires:

L'application de la loi pour la satisfaction des nécessités concernant le bois de chauffage et de construction . . . *P. Ioan*
Stipa tirsa, «herbe de la forêt» *C. Georgescu*
La notion de la forêt de protection . . . *I. C. Demetrescu*

Problèmes à l'ordre du jour:

L'aménagement.

Chronique — Récensions — Revue des revues — Informations — Nécrolog — Soc. „Progresul Silvic"

INHALT:

Abhandlungen:

Absteckung der Riese . . *D. A. Sburlan*

Mitteilungen:

Anwendung des Gesetzes über die Deckung der Bedürfnisse an Brenn- und Bauholz . . . *P. Ioan*
Stipa tirsa, «Waldgrass» . *C. Georgescu*
Der Schutzwaldbegriff . . *I. C. Demetrescu*

Tagesfragen:

Die Forsteinrichtung.

Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften Nachrichten — Nekrolog — Verein „Progresul Silvic"

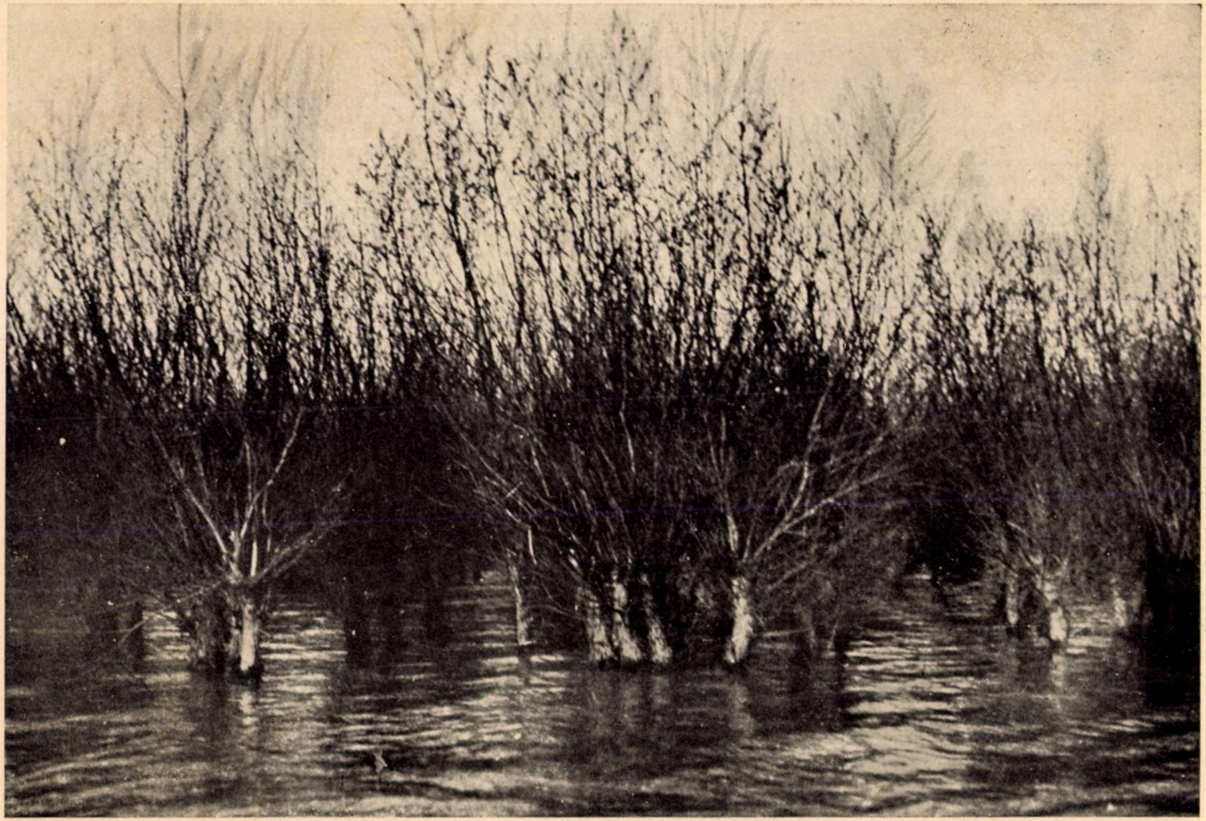

Clişeu F. Siborovschi

Pădure de sălcii inundată, în lunca Dunării.
Les forêts de saule le long du Danube. — Traitement en taillis sur têtards.
Kopfholzwirtschaft in den Auwäldern der Donau.

- IUL. 2005
2014
67

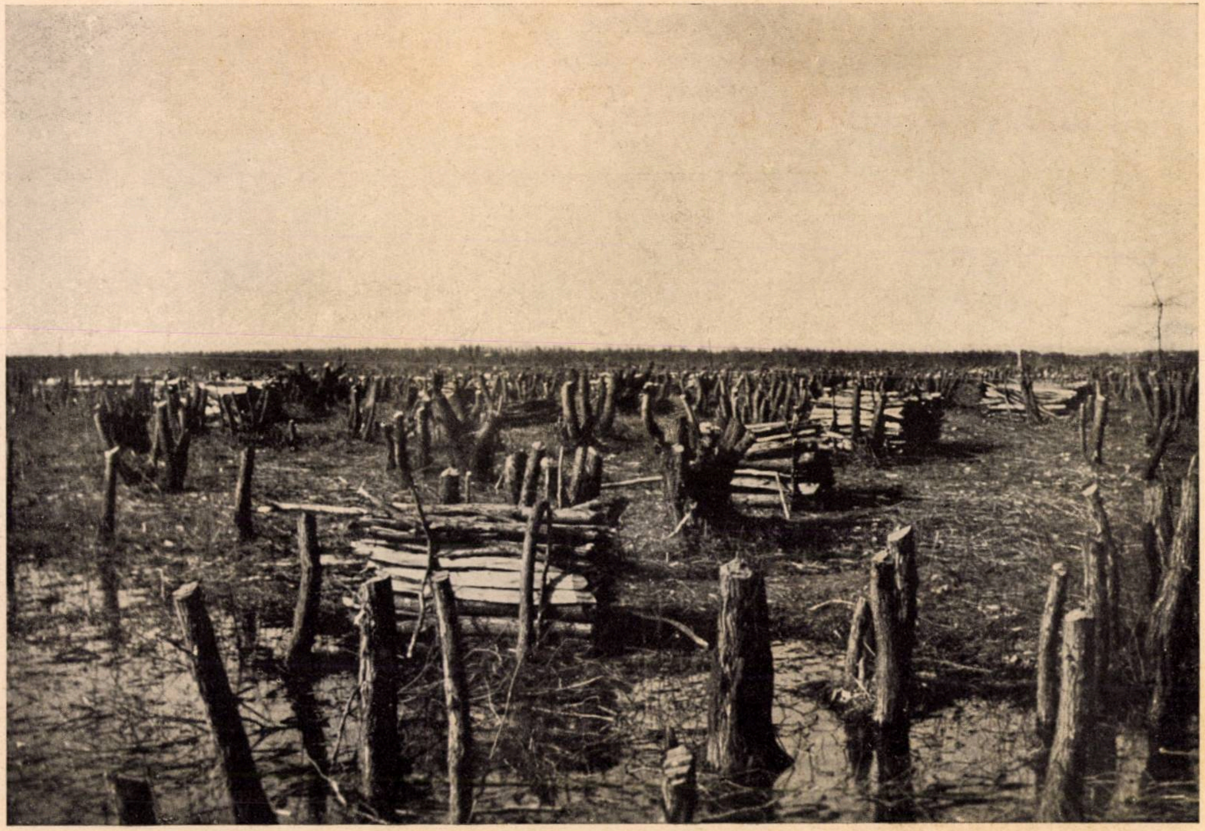

Clişeu F. Siborovschi

Exploatare în scaun în lunca Dunării (Silistra).
Les forêts de saule le long du Danube. — Exploitation des taillis sur têtards.
Kopfholzbetrieb in den Auwäldern der Donau.

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLVIII — Nr. 4/1936

S T U D I I

Din lucrările Institutului de cercetări
şi experimentaţie forestieră.

TRASAREA JILIPURILOR ŞI ULUCELOR

de D. A. SBURLAN

1. Ca urmare a exploatărilor excesive la care au fost supuse în trecut, pădurile dela câmpie sunt azi aproape sleite, în puterea lor de producţie. Pentru a menţine cantitatea de lemne exploatată anual la nivelul cerinţelor consumului intern şi exportului, este nevoie să se pătrundă tot mai adânc, în masivele forestiere din munţi, cari până de curând rămăseseră inaccesibile.

Cea mai mare parte a acestor păduri sunt constituite din fag, care la desvoltarea de azi a industriei şi comerţului de lemne dela noi, nu pot da prin exploatare decât lemn de foc. Acest sortiment poate fi scos şi transportat din păduri, mult mai uşor decât buştenii de lucru şi îşi găseşte un plasament destul de remuneratoriu în oraşe şi în satele de câmpie. Pe lângă aceasta, trebuie să se aibă în vedere că fagul provenit din aceste păduri îmbătrânite şi lipsite de îngrijiri culturale este în general de o calitate inferioară, având mult putregai şi inimă roşie, ceeace face să nu-i se poată da altă utilizare, decât aceea de lemn de foc.

Exploatarea pădurilor de fag pentru lemn de foc a desvoltat o interesantă technică a scoaterii şi transportului lemnelor.

In linii generale lucrul se desfăşoară în felul următor 1). După doborîrea şi fasonarea în steri, lemnele sunt lăsate să se usuce în parchet, apoi sunt date pe jilipuri volante (transportabile), numite pe alocuri cuşcae (în jud. Mus-

---

1) Modalităţile de scoatere şi de transport descrise, sunt utilizate în special în pădurile de pe clina sudică a Carpaţilor; aici munţii au versanţi lungi, cu pante mari, ceeace îngreuiază transportul pe osii, dar înlesneşte folosirea jilipurilor.

39767

cel) şi sunt strânse astfel în văile secundare. Transportul pe cuşcae se face pe distanţe variind între 100 şi 300 m.

In aceste văi se construiesc jilipuri uscate de iarnă (îngheţate) sau uluce cu apă, cari scot lemnele la văile principale. Ele pot avea lungimi de 1 km. (j. uscate) până la 5 km. (uluce de apă).

Dela gura acestor jilipuri lemnele sunt transportate până la gările căilor ferate normale, cu ajutorul vagonetelor de c. f. îngustă sau prin plutit liber. Acest din urmă mijloc de transport, deşi foarte vechi la noi şi economic, în unele împrejurări, tinde să fie înlocuit prin transportul pe uscat, în special pe căi ferate înguste. Operaţia plutirii durând uneori săptămâni şi chiar luni de zile lemnele se îmbibă cu apă şi nămol, adesea capătă putregai şi prezintă un aspect urât; deaceea încearcă însemnate scăderi de preţ.

Din cele de mai sus se vede, că lemnul de foc parcurge o distanţă însemnată din drumul sau către pieţele de desfacere, pe jilipuri şi uluce de lemn, a căror trasare şi construcţie necesită cunoştinţe speciale. In treacăt, remarcăm, că în Carpaţii sudici aceste instalaţii de transport se trasează şi se construesc exclusiv de lucrători români, cari au învăţat acest meşteşug dela muncitorii specialişti, aduşi de societăţile exploatatoare de păduri. Technica transportului lemnelor de foc s'a desvoltat în special în regiunea Câmpulung-Muscel [1]), unde aceste materiale se cer în mari cantităţi, pentru arderea varului.

Găsim interesant să dăm în cele ce urmează, o descriere sumară a sistemelor de construcţie a jilipurilor folosite la aceste exploatări de păduri.

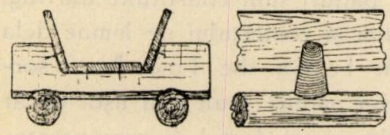

Fig. 1.

a) Cuşcaele (fig. 1) sunt jilipuri transportabile, cu secţiunea trapezoidală, formate dintr'un fund şi doi pereţi şi sunt alcătuite din table de scânduri de 1,50—2,00 m lungime. Aceste scânduri sunt obţinute prin despicare şi cioplire, din trunchiuri tinere şi drepte de fag. Ulucul are 15—20 cm lăţime la fund, 25—30 cm la gură şi 10—15 cm adâncime. Fiecare tablă are fundul şi pereţii rezemaţi şi prinşi în cuie pe tălpi, aşezate la 1 metru una de alta. Aceste tălpi sunt făcute din spărturi de lemn (lobde sau felii) înguste (5—10 cm) şi înalte (15 cm), cu o lungime de 50—60 cm. Ulucul şi tălpile formează astfel un corp comun (o tablă), cu o greutate de 30—40 kg, aşa încât pot fi luate în spinare de oameni şi mutate dintr'un loc în altul.

Tablele au capetele lor subţiate, ca să se poată aşeza cât mai bine unele lângă altele.

Pentru a forma un uluc transportabil, se aşează mai întâi, paralel cu pământul, două prăjini, numite lungoane, groase de 8—15 cm şi lungi de 3—6 cetri; acestea se reazimă pe capre sau pe căsoaie de diverse înălţimi.

---

1) In jud. Muscel şi Argeş sunt renumiţi ca excelenţi constructori de jilipuri oamenii din Tereşti, cari au deprins meşteşugul dela lucrătorii italieni veniţi din Tirol şi stabiliţi în această regiune acum 50—60 ani.

Pentru ca lemnele de foc să poată aluneca pe un asemenea jilip uscat, el trebuie să aibă o pantă corespunzătoare coeficientului de frecare, în mediu 40% sau 22°. Cum însă chiar în regiunea munţilor, nu peste tot terenul are o asemenea înclinare, exploatatorii recurg la diverse mijloace spre a reduce frecarea lemnului pe jilip. Astfel un jilip udat cu apă are un coef. de frecare f=0,25 deci necesită o pantă de numai 25%.

Dacă ulucul se unge cu seu sau cu săpun, coef. de frecare scade la 0,12—0,15, iar dacă se unge cu parafină, panta terenului poate fi de numai 10—12%. Folosirea parafinei pentru reducerea frecării pare a fi o practică specifică ţării noastre, nefiind citată în literatură.

Trasarea şi construcţia jilipurilor se face actualmente de lucrători specializaţi în această lucrare. Pentru alegerea traseului ei se servesc de o riglă de 3—4 metri şi o cumpănă (nivelă cu bulă de aer). Ţinând rigla orizontală, lucrătorii măsoară diferenţa de altitudine între capetele riglei şi apreciază, pe baza experienţei ce posedă, dacă ulucul o să aibă «goană» suficientă. Pentru un jilip uns cu parafină panta necesară fiind de 10—12% diferenţă de cotă la o prăjină de 3 m trebuie să fie de cel puţin 30—36 cm, iar la o prăjină de 4 m, de 40—50 cm. In locurile unde panta terenului e prea mare, lemnele sunt aruncate de pe uluc într'o grămadă, de unde sunt date apoi pe un nou jilip.

In curbe, tablele ce alcătuesc jilipul sunt puţin deviate, ca direcţie, unele faţă de celelalte, aşa încât să rezulte curburi largi.

b, Dela gura cuşcaelor lemnele de foc sunt cărate până în văile principale, cu ajutorul jilipurilor permanente. Acestea sunt de o construcţie asemănătoare cu aceea a cuşcaelor, cu deosebirea că sunt mai largi (20 cm la fund, 40—50 cm la gură şi 10—15 cm adâncime). Ele merg de ordinar pe fundul văilor secundare ; panta acestora fiind mică, jilipurile construite dealungul lor se exploatează de ordinar iarna, când se toarnă apă pe ele şi se lasă să îngheţe.

Aceste jilipuri se construiesc din scânduri de fag tăiate în fierăstrău, având 3—4 cm grosime, 20—40 cm lăţime şi 3—4 m lungime.

Trasarea lor se face în acelaş mod ca şi a cuşcaelor, cu deosebirea că execuţia e mai îngrijită. In curbe se înclină puţin fundul ulucului, spre a împiedica lemnele să sară peste margini.

c) Când panta terenului e mai mică decât 5—8%, lemnul nu mai poate aluneca nici pe jilipuri îngheţate şi deaceea nu poate fi transportat mai departe decât prin plutire. In acest scop se construesc uluce de apă, având pereţii şi fundul bine încheiaţi şi astupaţi, ca să ţină apa.

Aceste uluce se folosesc adesea pentru transportul combinat, al lemnelor de foc şi al buştenilor de răşinoase. Buştenii de fag fiind grei, nu pot fi transportaţi prin plutit. Ulucele de apă se conntruesc pe lungimi de 5—10 km. Pentru transporturi la distanţe mai mari sunt preferabile căile ferate înguste, dacă panta terenului permite trasarea lor.

Pentru lemnele de foc şi buştenii subţiri sunt indicate ulucele din scânduri, cu secţiune trapezoidală, de tip zis «canadian». Dacă se transportă numai lemne de foc, ulucul are de obiceiu următoarele dimensiuni : 8—10 cm lărgime la fund, 50—60 cm deschidere la gură şi 25 cm adâncime, din care 15 cm plin cu apă. La aceste uluce fundul e format adesea dintr'o grindă de 6 × 6 sau 8 × 8 cm, spintecată la circular după diagonală, iar pereții sunt așezați în unghiu drept și prinși în cuie de fund (fig. 2). Asemenea uluce au fost construite în ultimii ani în mai multe părți de Caps (Șarcaștița-Toplet în jud. Severin, Berevoești-Muscel, Cislău-Buzău) și au dat rezultate excelente.

Când ulucul e destinat a servi și pentru transportul buștenilor grei, acesta trebuie să aibă dimensiuni mai mari. Pentru bușteni de 50 cm diametru și 8—10 m lungime, ulucele din scânduri, cu secțiune trapezoidală încă pot da bune servicii. Pentru bușteni mai groși e necesar să se construiască uluce semicilindrice din prăjini cioplite pe trei părți și îmbinate prin pene și cuie de lemn (fig. 3). Ulucele de apă ușoare, pentru lemne de foc, se așează de obiceiu pe capre, ca și jilipurile uscate. Cele grele se îngroapă uneori în terasamente, procedeu care are avantajul, că pereții de lemn sprijiniți de pământ, chiar dacă au început a putrezi, nu pierd apa. Ulucele astfel construite, deși mai scumpe, pot fi utilizate 8—12 ani, pe când cele aeriene nu durează mai mult de 4—5 ani.

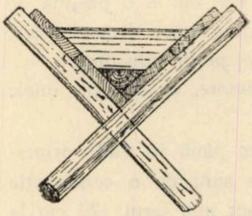

Fig. 2.

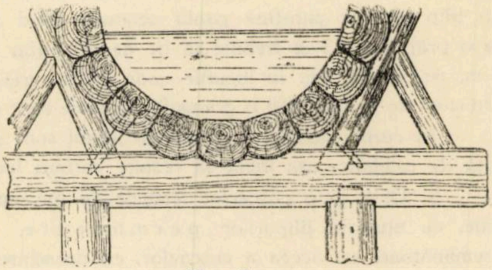

Fig. 3.

Ulucele de apă fiind așezate de ordinar dealungul văilor secundare, panta lor este aceea a văilor. Pentru exploatare, panta cea mai avantajoasă este cea cea de 3—5%; în cazuri extreme și pe distanțe scurte (de ex. la cascade sau praguri) se pot adopta chiar pante de 10—15%, în care caz lemnele mai mult alunecă decât plutesc, iar ulucele pierd multă apă.

2. Trasarea jilipurilor și ulucelor (canalelor) de apă. Traseul jilipurilor și ulucelor de apă desvoltându-se adesea prin văi înguste, unde pentru alegerea lor nu se poate face uz de instrumente goniometrice, problema pichetării curbelor este adesea destul de dificilă și cauzează multe neajunsuri lucrătorilor ce le construiesc.

a. Forma curbelor. Vitesa cu care plutesc lemnele pe jilipuri și pe uluce cu apă fiind rare ori mai mare de 4—5 m/sec. pentru racordare se folosesc arcele de cerc, fără arce de tranziție. Lemnul neputând fi îndoit, curbele jilipurilor nu iau exact forma arcelor de cerc, ci se adoptă un contur poligonal (fig. 4). In acest caz jilipurile se construesc în curbe din table (coarde) cu atât mai scurte, cu cât raza curbei este mai mică.

Intre rază şi lungimea coardei trebue să existe o anumită proporţionalitate, care se poate deduce în modul următor (fig. 5):

Lungimea arcului $a = 2\,r$ arc a

iar a coardei $c = 2\,r \sin \alpha$

Diferenţa între arc şi coardă este:

$$\delta = 2\,r\,(\text{arc } a - \sin \alpha)$$

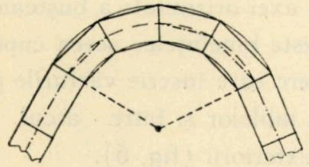

Fig. 4.

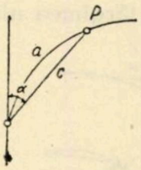

Fig. 5.

Desvoltând în serie pe sin α putem scrie:

$$\delta = 2\,r\,\left(a - a + \frac{a^3}{3!} - \frac{a^5}{5!} + \ldots\right)$$

Termenii din paranteză dincolo de al treilea, având o valoare foarte mică, pot fi neglijaţi, deci:

$$\delta = \frac{r}{3}\,a^3 \text{ şi cum } a = \frac{c}{2\,r} \text{ găsim: } \delta = \frac{c^3}{24\,r^2}$$

Dacă eroarea maximă admisibilă la măsurarea distanţelor şi pichetarea curbelor este $\epsilon = 0{,}001$, eroarea ce se face luând coarda drept arc nu trebuie să o depăşească pe aceea de mai sus, adică:

$$\delta = \epsilon \text{ sau } 0{,}001\,c = \frac{c^3}{24\,r^2}$$

de unde găsim $c = r\sqrt{0{,}024} = 0{,}15\,r$, iar $\delta = 0{,}00015\,r$.

Prin urmare, pentru ca eroarea de pichetare a curbei să nu întreacă eroarea dela măsurătoarea distanţelor, lungimea coardelor (respectiv depărtarea punctelor pichetate pe curbă) nu trebuie să fie mai mare de 1/7 din raza curbei.

Höfer (3) recomandă să se ia $c = 10\,r$, relaţie din care rezultă unghiuri pe cerc mai mari, cari înlesnesc alunecarea buştenilor.

Ca urmare a conformării poligonale a jilipurilor în curbe, buștenii groși trebuiesc olăriți (sprănțuiți) la capătul cel gros, care merge înainte, așa încât trecerea lor de pe o tablă pe alta să se poată face cu șocuri cât mai puțin violente.

b. Raza minimă a axei ulucelor și jilipurilor pe care buștenii pot trece fără a lărgi ulucul, se determină cu ajutorul relației cunoscute :

$$r_{min} = \frac{\frac{L^2}{4} + d^2 - bd}{2(b-d)} \qquad (1).$$

în care d este diametrul buștenilor celor mai groși, ce se dau pe uluc iar b lărgimea ulucului în dreptul axei orizontale a bușteanului.

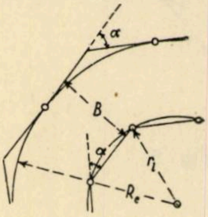

Fig. 6.

Lărgimea b este bineînțeles aceea cuprinsă între arcul de cerc care înscrie vârfurile pereților interiori ai tablelor și între arcul tangent la pereții exteriorii (fig. 6).

Dacă r_1 este raza curbei interioare și R_e a celei exterioare, jilipul are în curbă lărgirea diminuată cu cantitatea $\beta = h' + H$, h' și H fiind săgețile corespunzătoare coardelor interioare și exterioare sau $\beta = 2\,R_e \sin\alpha + 2\,r_1 \sin\alpha$.

Luând pentru simplificare $R_e = r_1 = r$ raza axei jilipului, putem scrie : $\beta = 4\,r \sin\alpha$

Raza minimă a unui jilip de 1 m lărgime la gură, pe cari se transportă bușteni de 50 cm diametru și 10 m lungime este de 25 m. Pentru siguranța exploatării se va lua însă cel puțin 30 m.

c. Supralărgiri. Când din cauza configurației terenului e nevoie să se adopte raze de curbură mai mici decât aceea ce rezultă din formula de mai sus, trebuie să se dea jilipurilor o supralărgire, cu atât mai mare, cu cât raza adoptată e mai mică.

Lărgimea unui jilip într'o asemenea curbă se poate afla din relația :

$$B = d + \frac{L^2}{4(2r + d)} + 0{,}20 \text{ m.} \qquad (2).$$

Astfel, pentru un uluc având lărgimea b = 1,00 m în porțiunile rectilinii, în curbe trebuiesc adoptate următoarele lărgimi :

Pentru o rază r =	20	15 m	12 m	10 m
B =	1,32 m	1,52 m	1,72 m	1,92 m

In general ar trebui să nu se adopte raze de curbură mai mici de $^1/_2$ din valoarea ce rezultă din formula razei minime, deoarece ar trebui să se dea ulucelor o lărgime exagerată în asemenea curbe. Lărgimea sporită se menține ca atare pe întreg parcursul curbei, reducându-se progresiv pe câte 10 m din aliniamentele cu care se racordează.

d. Supraînălțări. In curbele pronunțate, peretele din afară al jilipurilor uscate trebuie supra-înălțat, pentru ca lemnele să nu fie aruncate afară, sub influența forței centrifuge, ce se desvoltă la trecerea lor prin curbă.

Hauska (1) a propus următoarea formulă pentru calculul înclinării transversale ce trebuie să se dea jilipului în curbă:

$$\operatorname{tg} \epsilon = \frac{v^2 \cos^2 \delta}{g \, . \, r}$$

în care v este vitesa cu care intră bușteanul în curbă și δ înclinarea longitudinală a jilipului.

După Heeb-Kölmel (2), $\operatorname{tg} \epsilon = \frac{v^2}{g\,r} - f$

în care f este coeficientul de frecare în aliniament.

Jilipurilor de apă nu e necesar să li se dea o supraînălțare în curbă, deoarece lemnele ating pe ele vitese reduse (3—4 m/sec.))

3. Pichetarea curbelor. Insemnarea pe teren cu țăruși sau pichetarea curbelor este preferabil să se execute fără a face uz de instrumente goniometrice, pe cari lucrătorii ce construesc jilipuri nu pot și nu știu să le folosească. Deasemenea, trebuie să se dea preferință acelor metode, cari dau chiar poziția extremităților tablelor, din care se compun jilipurile în curbă, adică metodelor cari înscriu coarde egale și dau puncte echidistante pe cerc.

Aceste metode sunt: a) metoda ordonatelor egale la mijlocul coardei și b) metoda ordonatelor pe abscise duse în prelungirea coardei.

Ambele metode necesită în prealabil determinarea pe arcul de cerc a coordonatelor unui punct P, a cărui distanță de punctul de tangență să fie egală cu coarda adoptată c.

Aceste coordonate pot fi luate din table de trasare, însă se pot deduce uşor şi din lungimea coardei, după cum se arată în cele ce urmează :

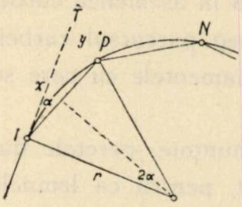

Fig. 7.

Din fig. 7 ne vede, că abscisa x a punctului P de pe curbă este :

$$x = c \cos \alpha = c\sqrt{1 \sin^2 \alpha}$$

iar ordonata este $y = c. \sin \alpha$.

Insă $\sin \alpha = \frac{c}{2r}$ ceeace însemnează că pentru o coardă constantă şi o rază dată, unghiul de deviere a punctului P de pe curbă, faţă de aliniament este constant.

Coordonatele primului punct P al curbei vor fi deci :

$$x = c\sqrt{1 - \frac{c^2}{4r^2}} \quad \text{şi} \quad y = \frac{c^2}{2r} \qquad (3).$$

Dacă luăm $c = 0{,}1\ r$, avem :

$$x = 0{,}1\ r\sqrt{1 - 0{,}0025} \cong 0{,}1\ r = c$$

$$\text{iar } y = \frac{0{,}01\ r^2}{2r} = 0{,}005\ r = 0{,}1\ \frac{x}{2} \qquad (4).$$

Aceste din urmă relaţiuni ne arată, că dacă luăm o coardă egală cu a zecea partea din rază, abscisa primului punct se poate lua egală cu coarda, adică $x = c = 1/10\ r$ iar ordonata sa $y = 1/20$-a parte din abscisă sau 1/200 din rază.

Verificând valorile ordonatei primului punct al curbei, aflate din formulele (4) de mai sus, cu acelea (fig. 8) ce rezultă din relaţiile cari stau la baza tablelor de coordonate pe tangentă, (de ex. tablele Sarrazin-Oberbeck-Höfer, ed. 50):

$$y = r - \sqrt{r^2 - x^2} = r - \sqrt{(r + x)\ (r - x)} \qquad (5).$$

şi luând ca abscisă $x = 0{,}1\ r$, găsim, pentru raze cuprinse între 15 şi 50 metri, următoarele valori ale ordonatelor y şi y_1 :

r	x	y	y_1
15	1,5	0,007	0,007
20	2,0	0,100	0,100
25	2,5	0,125	0,125
30	3,0	0,150	0,150
40	4,0	0,200	0,201
50	5,0	0,250	0,251

După cum se vede, diferenţa între valorile y şi y_1 determinate după relaţiile (4) şi (5) este foarte mică (de ordinul unei miimi) şi în consecinţă aflarea coordonatelor primului punct al curbei prin metoda expeditivă, arătată mai sus, este foarte potrivită pentru practică.

Pentru raze mai mari de 50 metri, nu avem interesul să luăm coarde mai lungi de 5 metri, oricare ar fi raza. Cu alte cuvinte, jilipurile vor fi alcătuite în acest caz din table de 4 sau 5 m lungime, și curbele vor fi construite ca atare mai exact.

Valorile ordonatei y_1 a primului punct, pentru $x = 4$ m și $x = 5$ m sunt următoarele:

$r =$	60	70	80	90	100	150	200	250
$x = 4$, $y_1 =$	0,136	0,117	0,100	0,089	0,080	0,050	0,038	0,031
$x = 5$, $y_1 =$	0,209	0,179	0,156	0,139	0,125	0,077	0,063	0,053

Coordonatele primului punct P de pe curbă, odată determinate, pichetarea punctelor următoare se poate face ușor prin una din metodele menționate.

a) In cazul metodei ordonatelor la mijlocul coardei, se procedează în modul următor:

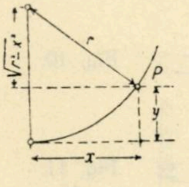

Fig. 8.

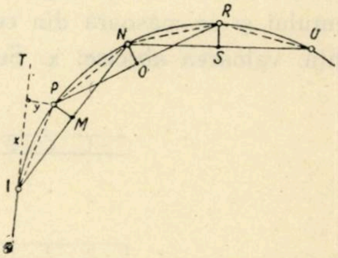

Fig. 9.

Pe prelungirea I T a aliniamentului (fig. 9) se ia abscisa x și la capătul ei se ridică o perpendiculară, pe care se măsoară ordonata y și se bate țăruș. Se fixează astfel primul punct P. Se ia apoi o riglă gradată sau o panglică, care se fixează cu un capăt în I, iar celălalt se rotește în jurul acestui punct, până ce ordonata y coborîtă din P cade perpendicular în M pe dreapta I M. Luând I M = M N găsim al doilea punct al curbei N.

Mutăm apoi rigla sau panglica cu un capăt în P și coborîm perpendicular y = NO pe dreapta P. ; la distanța PO = OR aflăm al treilea punct al curbei, R, etc.

Pentru uzul lucrătorilor ce construesc jilipuri se poate confecționa un instrument simplu [1]) de pichetare a curbelor (v. fig. 10).

---

1) In Topografia lui E. Gabriel, pag. 413 se găsește descris un instrument asemănător, imaginat de Moreau, care în loc de riglă, utilizează două panglici. Servește pentru trasarea prin puncte echidistante la 10—50 m. pe curbă.

constând dintr'o riglă de lemn, cu o lungime egală cu 2 x sau 2 c (de ex. pentru jilipuri compuse din table de 2 m, lungimea riglei trebuie să fie de 4 m), care se gradează în m şi cm, începând dela mijloc, către ambele extremităţi. La jumătatea riglei şi perpendicular pe ea, se fixează printr'o brăţară cu şurub de presiune un lanţet de 40—50 cm lungime, pe care se iau ordonatele şi care se gradează în cm şi ½ cm, începând dela capătul liber, 3.

Când distanţa între punctele de pe cerc este mai mare de 3 m, rigla ar trebui să aibă 6 m, ceeace ar face ca manipularea ei să fie greoaie. In acest caz se construieşte un instrument cu un singur braţ, luându-se o riglă egală cu x sau c, la capătul căreia se fixează perpendicular, prin brăţară, lanteţul pentru ordonate (fig. 11).

Cu ajutorul acestor instrumente operaţia pichetării curbei se face în felul următor (v. fig. 9): Se aşează rigla în prelungirea aliniamentului şi se măsoară din centrul riglei până în punctul de tangenţă, valoarea abscisei x. Se potriveşte lanteţul perpendicular în dreptul diviziunilor corespunzătoare ordonatei şi se marchează prin pichet, primul punct al curbei, P. După acea se roteşte instrumentul de 180° şi se culcă pe pământ ; la extremitatea cealaltă a riglei, la o distanţă egală cu IM se găseşte al doilea punct de pe curbă, N, care se pichetează. Se mută apoi instrumentul, cu extremitatea 2 în P, cu b în N şi în dreptul lui c aflăm un alt punct pe cerc, R.

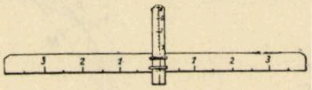

Fig. 10.

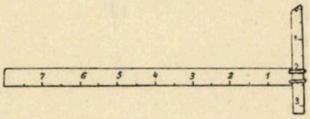

Fig. 11.

Când se utilizează instrumentul cu un singur braţ, pentru aflarea celui de-al doilea punct, e nevoie să-l mai rotim odată, în jurul lanteţului pentru ordonate.

b) In cazul metodei prin abscise duse în prelungirea coardei se procedează astfel : După ce s'au aflat coordonatele primului punct al curbei, se pichetează acest punct (fig. 12), apoi se prelungeşte coarda ce 'l uneşte cu punctul de tangenţă, pe o lungime egală cu x şi la capătul ei se ridică o perpendiculară, pe care se ia ordonata dublă, adică 2y şi la capătul ei se pichetează punctul următor al curbei N, etc.

Motivul pentru care se măsoară perpendicular pe abscisă $y'=2y$, în loc de y, rezultă din următoarele considerente : Observăm că unghiul de pe cerc, format de o coardă cu prelungirea celei precedente (fig 13) are aceeaş valoare, ca şi ungiul la centru cuprins între razele duse prin extremităţile coardei. Notând cu $2\,\alpha$ acest unghiu, vom avea : $x=c \cos 2\,\alpha=c\ (1-2 \sin^2 \alpha)$

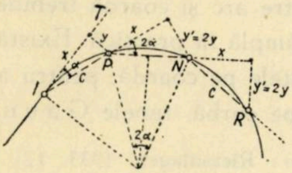

Fig. 12.

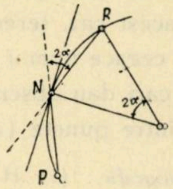

Fig. 13.

Cum însă $\sin \alpha=\dfrac{c}{2\,r}$, rezultă : $x=c\ (1-\dfrac{c^2}{2\,r^2})$ (6).

Deasemenea: $y'=c\ \sin 2\,\alpha=c\ 2 \sin \alpha \cos \alpha= c \sin \alpha \cos \alpha$..

Inlocuind $\sin \alpha=\dfrac{c}{2\,r}$, şi $\cos \alpha=\sqrt{1-\sin^2 \alpha}$, obţinem :

$$y'=\frac{c^2}{2\,r}\sqrt{1-\frac{c^2}{4\,r^2}} = \frac{c^2}{2\,r^2}\sqrt{4\,r^2-c^2}$$

Desvoltând puterea $^1/_2$ a expresiei de sub radical şi neglijând termenii cu valoare mică avem :

$$\sqrt{4\,r^2-c^2}=2\,r\,(1-\frac{1}{2}\cdot\frac{c^2}{4\,r^2})=2\,r-\frac{c^2}{4\,r},\ \text{deci}$$

$y'=\dfrac{c^2}{2\,r^2}\,(2\,r-\dfrac{c^2}{4\,r})$ şi fiindcă valoarea $\dfrac{c^2}{4\,r}$ e mică şi poate fi neglijată, $y'=\dfrac{c^2}{r}$ (7).

Prin urmare y' are o valoare dublă decât aceea rezultată din relaţia (3). In cazul când se ia pentru primul punct $x=0{,}1\ r$, pentru ordonata y' se va lua $y'=0{,}1\ x=0{,}01\ r$.

Pichetarea curbei se poate face şi în acest caz foarte uşor, utilizând instrumentul cu un singur braţ, descris mai sus (fig. 13). După ce s'a pichetat primul punct în modul arătat, se aşează braţul cel lung al instrumentului în prelungirea coardei IP şi la extremitatea abscisei x, se ridică o perpendiculară, pe care se ia $y'=2\ y$. Se determină astfel al doilea punct al curbei N, după care operaţia se repetă în acelaş chip, până la punctul unde curba poate fi înlocuită printr'un aliniament.

La nevoie, trasarea poate fi începută din orice punct, prin care dorim să treacă neapărat curba, urmând ca aceasta să fie racordată cu aliniamentele, prin intercalarea unor table (coarde) mai lungi decât cele maxime, corespunzătoare razei adoptate.

c) Pentru pichetarea curbelor ce se desfăşoară pe văi largi, se mai poate folosi şi metoda coordonatelor pe coardă. In acest caz, terenul cuprins între arc şi coardă trebuie să fie accesibil, ceeace numai rareori se întâmplă în practică. Există tabele speciale, cari dau abscisele şi ordonatele pe coardă, pentru anumite distanţe între puncte (coarde egale pe curbă, tabele Gaunin).

Bibliografie : (1) Hauska, Leo: Riesanlagen, 1933; (2) Heeb-Kölmel: Strassenbau, 1934; (3) Höfer (Sarrazin-Oberbeck): Kurventabellen 50 Aufl. 1934; (ţ) Marchet Julius: Landstrassen- und Waldwegebau, 1925.

Abstekung der Riese.

Sur le tracé des rieses. (Resumé).

Pour le vidange des parcelles et pour le transport des bois de chauffage et des grumes des forêts de la haute montagne, on fait usage sur une grande échelle en Roumanie, à l'heure actuelle, de glissoirs ou de rieses. Surtout dans les forêts de hêtre, qui produissent en majeure partie du bois de chauffage, une intéressante technique s'est développée : celle des glissoirs transportables traités à la parafine, des rieses à glace et des canaux à l'eau.

Le tracé et la construction de ces installations s'effectuent par des ouvriers spécialisés qui exécutent des travaux irréprochables, mais qui parfois rencontrent de très difficiles problèmes, comme celle du tracé des courbes, pour lesquels ils n'ont pas des solutions convenables.

Après un brèf exposé des différents types de rieses, qui sont adoptées dans les forêts des versants du Sud des Carpathes, l'auteur décrit quelques méthodes partiques pour le piquétage des courbes. Considérant que le tracé des glissoirs se développe souvent dans des vallées étroites, où on ne peut pas employer des instruments goniométriques, on doit faire usage des méthodes qui s'étendent seulement sur la bande de terrain, où sera construite la riese. L'auteur propose en ce but, la méthode des flèches au milieu des cordes égales, ou celle des flèches doubles, menées sur le prolongement des cordes.

Les deux méthodes nécessitent la détermination préalable des coordonnées d'un premier point P sur la courbe, dont la distance du point de tangence I, doit être égale à la corde c. Celle-ci doit avoir une valeur de maximum 1/10 r.

La construction des rieses en courbe, ne comportant pas une exactité plus grande, on peut prendre avec assez d'approximation pour la pratique, $x=c=0{,}1\ r$ et $y=0{,}1\ \frac{x}{2}=0{,}05\ r$.

Pour d'autres valeurs de la corde, que $c = 0{,}1\ r$, les coordonnées sont calculées dans le tableau page 375 ; on peut employer aussi les données des tables de courbes.

L'auteur décrit ensuite un instrument en bois, pour le tracé des courbes par les méthodes mentionnées, consistant en une règle ayant une longueur égale au double de l'abscisse (ou de la corde), au milieu de laquelle se trouve une réglette perpendiculaire, qui sert à mesurer l'ordonnée. La manipulation est très simple et peut être faite aussi par les ouvriers qui construisent les rieses et qui manquent d'ailleurs d'une instruction technique, pour pouvoir user d'instruments plus compliqués.

REFERATE—COMENTARII

APLICAREA LEGII
pentru
SATISFACEREA TREBUINȚELOR NORMALE IN LEMN DE FOC ŞI DE CONSTRUCȚIE ALE POPULAȚIEI RURALE DIN VECHIUL REGAT, BASARABIA ŞI BUCOVINA

de P. IOAN

PARTEA I-a.

CONSIDERAȚIUNI GENERALE.

1. Caracterul proprietății forestiere.

Poate să mai existe în alte domenii controverse, dar în silvicultură, nimeni nu mai are vre-o îndoială că *marea proprietate individuală* este superioară, din toate punctele de vedere, *celei mici* sau chiar *mai mari*, dar *colective*.

Procesul producțiunii forestiere, depășind durata unei vieți omenești, necesitând o mare rezervă de lemn în picioare și o suprafață de pădure uneori de 100 ori mai întinsă ca cea exploatată anual, face cultura silvică imposibilă pentru economia particulară, iar exploatarea rațională incompatibilă cu nevoile capitalului, ce se cere repede rulat și mult fructificat.

Civilizația n'a putut contribui la conservarea și regenerarea pădurii, în măsura în care aceasta i-a înlesnit desvoltarea.

Pretutindeni unde capitalul a pus stăpânire pe pădure, economia forestieră s'a ruinat fără menajare și a urmat în mod fatal ruina țării — sărăcirea locuitorilor ei.

Dacă mai era nevoe de o ultimă și necontestată dovadă, aceasta se produce cu pădurile țării noastre.

Pentru aceasta, n'avem decât să examinăm cu obiectivitate, dar și cu seriozitatea necesară, rezultatele ce înregistrăm în gospodărirea pădurilor, în raport cu diferitele categorii de suprafețe de păduri și în raport cu diversele categorii de proprietari.

După 50 de ani de silvicultură românească, în care timp pădurile au fost supuse tuturor felurilor de experiențe, n'ar mai fi îngăduit acum să comitem noi greșeli, ori să persistăm în cele vechi și să nu tragem concluziuni edificatoare, din vastul material documentar, al propriilor noastre aplicațiuni.

2. **Principiul continuității în exploatarea pădurilor.**

Technica silvică, pentru a înfrâna abuzul exploatărilor iraționale de păduri și în acelaș timp pentru a asigura o producție constantă de materie lemnoasă și deci venituri permanente, a inovat principiul *„raportului susținut și al continuității"*, pe care și spiritul conservator al legislației noastre forestiere, l-a înscris încă din 1881, în primul său cod silvic.

Cum însă pădurile țării românești, prezintă o mare varietate de aspecte, în aplicațiune nu totdeauna s'a găsit soluțiunea cea mai bună, care să împace nevoile exploatării, cu ale continuității.

3. **Pădurile țării pe categorii de suprafețe**

Continuitatea exploatării este condiționată, în primul rând, de existența unor suprafețe de păduri atât de mari, în cât exploatarea posibilității anuale să fie comercialmente posibilă și rentabilă.

Din punct de vedere al categoriilor de suprafețe, pădurile țării noastre, prezintă următorul aspect :

Tablou de păduri, pe categorii de suprafețe 1).

Nr. proprietăţilor pe categorii	Nr. proprietăţilor pe grupe	%	Categ. de supraţafă	Suprafeţe pe categorii	Suprafeţe pe grupe	%
70.227			1— 10 ha	148.163		
4.414			11— 25 ,,	71.040		
2.632			26— 50 ,,	95.415		
2.787	80.060	89	51— 100 ,,	196.037	510.655	80
2.762			101— 200 ,,	344.034		
3.190	86.012	95	201— 500 ,,	848.199	1.702.888	26
2.474			501—1000 ,,	870.369		
1.376			1001—5000 ,,	2.169.231		
197	4.047	5	peste 5000 ,,	1.743.978	4.783.583	74
90.059					6.486.471 ha	

---

1) Am utilizat în aceste calcule, datele din ultima statistică forestieră

Când, din cauza fărâmiţirii neîncetate a pădurilor, am ajuns acum în situaţia că proprietăţi forestiere de 1—100 ha. sunt în număr de 80.060, adică 89% din totalul de 90.059 şi se întind numai pe 510.655 ha., deci pe 8% din întreaga suprafaţă a pădurilor de 6.486.471 ha., se înţelege uşor dificultatea aplicărei continuităţii, la păduri de aşa mică întindere.

Dacă însă intrăm şi mai adânc în realităţi şi considerăm că exploatări cu continuitate, nu se pot aplica decât la păduri cu peste 500 ha. suprafaţă, constatăm că 86.012 proprietari (95%) stăpânesc 1.702.888 ha. păduri (26%), iar restul de 4.047 proprietari (5%) au în stăpânire 4.783.583 ha. păduri (74%).

Deşi la Stat, categoriile de mici suprafeţe, nu înregistrează, nici ca număr de păduri şi nici ca întindere, proporţia dela întreaga suprafaţă păduroasă a ţării, ci este în oarecare măsură ameliorată, totuşi, greutatea aplicării principiului continuităţii în exploatare, la totalitatea pădurilor Statului, nu este nici aici înlăturată.

Tablou de pădurile Statului pe categorii de suprafeţe

Nr. proprietăţilor pe categ.	pe grupe	%	Categ. de supr.	Suprafeţe pe categorii	pe grupe	%
153			1— 10	910		
218			11— 25	3.714		
266			26— 50	9.685		
467			51— 100	35.282		
564			101— 200	83.258		
768	2.436	73	201— 500	247.955	380.806	20
414			501—1000	292.579		
404			1001—5000	667.775		
63	881	27	peste 5000	600.862	1.561.216	80
	3.314 1)				1.942.000	

— 1922 — ajunsă însă prea veche şi destul de departe de situaţia reală actulaă. Lesne de înţeles că după exproprierea din păduri pentru islazuri şi după lichidarea unui însemnat număr de păduri mici, aceste rezultate să fie modificate, fără să influenţeze însă sensibil, concluziunile ce urmărim.

1) In o ultimă statistică a pădurilor Statului — 1933 — se publică 2.306 păduri cu 4.426 trupuri. Dela modul divers de interpretare şi înregistrare al «trupului» şi al «pădurii» a rezultat în statistica din 1922, un număr mediu de păduri — 3314 — între numărul de trupuri şi de păduri din Statistica 1933.

4. Rentabilitatea exploatării.

Elementul hotărâtor în caracterizarea rentabilităţii unei exploatări forestiere, este quantumul cheltuelilor de investiţie.

Din acest punct de vedere, pădurile ţării se împart în două categorii distincte:

a) Păduri ce se exploatează cu cheltueli de investiţie foarte mici, al căror material nu suferă transformări de fabricaţie şi se scoate din păduri, de obicei cu mijloacele disponibile ale locuitorilor din comunele învecinate, pe drumuri existente sau altele noi, înfiinţate însă cu cheltueli mici.

In categoria acestora intră toate pădurile de câmp, marea majoritate a celor de coline şi foarte puţine din cele de munte.

b) Restul — majoritatea pădurilor de munte şi puţine dela coline — nu se pot valorifica decât prin angajarea unor importante cheltueli, în mijloace de transport sau în fabricaţiune.

In aceste regiuni, exploatarea nu este rentabilă, decât dacă quantumul materialului rezultat, poate să amortizeze cheltuelile investite, cari deobicei sunt de 4—5 ori mai mari decât valoarea materialului lemnos, în picioare, în pădure.

Dat fiindcă pădurile ţării noastre au fost sistematic alungate din regiunea şesului şi a colinelor, acum proporţia pădurilor dela munte este covârşitoare faţă de a celorlalte regiuni.

Considerând pădurile de răşinoase şi de fag, ca aparţinătoare acestei categorii, înseamnă că:

bradul cu o suprafaţă de	421.911 ha.
molidul ,, ,, ,,	1.141.739 ,,
pinul şi laricele ,, ,,	11.386 ,,
şi fagul ,, ,,	2.455.689 ,,
total	4.030.725 ha.,

reprezintă un procent de peste 60%, ca păduri de munte.

Statul, cu 771.414 ha. în regiunea munţilor
566.534 ,, ,, ,, colinelor
774.703 ,, ,, ,, şesului

total . . . 2.042.648 ha. — inclusiv poenile şi golurile — are pădurile aproape uniform răspândite pe tot cuprinsul ţării, datorită faptului că marea majoritate a pădurilor din întreaga câmpie română, lui îi aparţin.

Treimea de păduri a Statului, din regiunea munților, sub influența aplicării reformei agrare, se găsește însă într'o situație specială.

a) Porțiunile mai ușor accesibile, din apropierea satelor, au fost expropriate pentru pășuni sau păduri comunale, rămânând în proprietatea Statului, coame depărtate de munți, funduri de văi, șuvițe de păduri pe lângă zona de protecție, fiecare din ele improprii formărei unei unități de exploatare.

b) Mai toate pădurile Statului, cari i-au revenit prin expropiere, dela proprietarii de păduri din Ardeal, neobligați prin legea ungară la continuitate, sunt exploatate — deci intrate în perioada de așteptare — sau angajate în exploatări secătuitoare, prin contracte, validate apoi de autoritățile românești.

5. Dispozițiunile legii silvice privitoare la continuitate.

Față de asemenea realități :

a) foarte mare număr de păduri cu suprafețe mici, reprezentând suprafața totală redusă și alt mic număr de păduri cu suprafață mare, reprezentând o suprafață totală extinsă ;

b) resturi de păduri exploatabile, dar fără legătură între ele și

c) lipsă de rentabilitate în exploatarea multor păduri dela munte, iată cum soluționează codul silvic problema simultană a exploatării cu continuitate și cu rentabilitate.

1. Scutește de continuitate pădurile particulare și le îngădue exploatarea pe bază de regulament de exploatare, în loc de amenajament.

2. Pădurile celorlalte categorii de proprietari, sub 25 ha. la munte și sub 100 ha. la câmpie și coline, se pot exploata pe bază de studii sumare.

3. Pădurile stăpânite în indiviziune (comunale, composesorale, moșneni-răzeși) se consideră ca făcând un singur trup și li se impune exploatarea pe bază de amenajament.

Reținem dar, că legiuitorul a renunțat la principiul continuității, pretutindeni unde întâmpina dificultăți în aplicare.

Consiliul technic, organ consultativ al ministerului, neavând alt rol decât să avizeze asupra lucrărilor ce i se prezintă, în conformitate cu legea, este preocupat numai să aplice acest principiu al continuității, în înțelesul strict al legii.

Dublat însă şi de calitatea de a întocmi anual o dare de seamă cu „concluzii şi propuneri privitoare la conservarea, regenerarea şi ameliorarea pădurilor" manifestă tendinţa de extindere a continuităţii, la toate pădurile ţării, cu maximum de toleranţă, trecerea în unele cazuri dela continuitatea anuală, la continuitatea periodică.

Dar de soluţionarea practică a acestei probleme, socoate că nu este rolul său a se ocupà.

6. Pădurile ţării pe categorii de proprietate.

Fărâmiţirea proprietăţii forestiere a fost înlesnită şi de preferinţa ce diverse categorii de proprietari, au avut-o în decursul vremurilor, pentru pădure.

Era — şi este şi acum — o legitimă satisfacţiune pentru posesorul de diferite bunuri, să aibe şi o bucăţică de pădure.

Intre doctrina economiei forestiere — mare proprietate cu corectivul ei, proprietatea colectivă — şi tendinţele generale de mică proprietate individuală, practica — în aplicaţiune şi într'un ritm accelerat — a stabilit pentru proprietatea păduroasă un caracter mixt, cu o complexitate de categorii de proprietari.

Incercând să încolonăm o parte din principalele categorii de proprietari de păduri, vrem să accentuăm că cercetătorul de azi, va putea găsi în această multiplă şi variată înşiruire, toate elementele din cari să scoată principiile celei mai bune îndrumări, pentru proprietatea forestieră de mâine.

A. Proprietăţi obligate de Codul Silvic la continuitatea tăierilor.

I. Pădurile Statului

a) *In folosinţa şi administraţia C. A. P. S.*

1. Păduri proprietate veche şi absolută a Statului ;
2. Păduri expropriate prin legea de reformă agrară, în vechiul Regat şi provinciile alipite ;
3. Treimea de păduri din proprietatea „merelelor" din Dobrogea ;
4. Păduri în indiviziune cu moşneni-răzeşi, composesori ;
5. Păduri în indiviziune cu proprietari particulari.

b) *In folosinţa şi administraţia altor ministere.*

1. La Ministerul Agriculturii — pădurile aparţinând fermelor R. E. A. Z. ;

2. La Ministerul Instrucţiunii — pădurile dela Casa Şcoalelor şi Universităţi ;

3. La Ministerul Cultelor, pădurile dela Casa Bisericii ;

4. La Ministerul Armatei ;

5. La Ministerul Industriei şi Comerţului, pădurile R. I. M. A.

c) *Date în uzufruct, cu administraţie C. A. P. S.*

1. Pădurile cedate Patriarhiei, Mitropoliilor, Episcopiilor, Mânăstirilor ;

2. Pădurile cedate altor Instituţiuni. Ex. Observatorul astronomic Duboşarii Vechi (Tighina).

d) *Cedate în uzufruct, cu administraţie proprie*

1. Pădurile Domeniului Coroanei.

II. Păduri proprietatea instituţiunilor şi persoanelor juridice, administrate de Stat

a) *In Ardeal şi Bucovina.*

1. Pădurile aparţinând judeţelor, municipiilor, oraşelor, comunelor ;

2. Pădurile composesorale (nobile, militare, urbariale în Ardeal) şi obşteşti (Bucovina) ;

3. Pădurile bisericeşti şi ale persoanelor bisericeşti ;

4. Pădurile şcoalelor şi ale persoanelor şcolare ;

5. Pădurile comunelor grăniţăreşti — Bistriţa-Năsăud ;

6. Alte instituţiuni şi societăţi anonime cari nu şi-au angajat personal silvic propriu.

b) *In Vechiul Regat.*

1. Parte din pădurile de moşneni-răzeşi (Moşneni Dragosloveni);

2. Epitropia Madona-Dudu.

III. Păduri proprietatea instituţiunilor şi persoanelor juridice cu administraţie proprie

a) *In Ardeal.*

1. Păduri comunale, orăşăneşti, municipale, judeţene, composesorale, bisericeşti, şcolare, cari şi-au angajat personal silvic propriu;

2. Pădurile comunităţii de avere Caransebeş şi Sârbo-Bănăţeană :

3. Societăţi Anonime (Reşiţa), Bănci, etc.

b) *In Bucovina.*

1. Fondul bisericesc din Bucovina.

c) *In Vechiul Regat*

1. Parte din păduri de moşneni răzeşi;

2. Instituţiuni şi persoane juridice (Academia Română, Eforia Spitalelor Civile, Eforia Sft. Spiridon Iaşi, Aşezămintele Brâncoveneşti, Epitropia Sft. Treime din Craiova şi Beldiman din Bârlad).

3. Judeţe, oraşe, comune, biserici, şcoli, fundaţiuni publice;

4. Societăţi anonime şi în nume colectiv (Creditul Rural).

B. **Proprietăţi ce nu sunt obligate de Codul Silvic la continuitatea tăierilor.**

1. Pădurile proprietatea Casei Regale şi Caselor Princiare (cari totuşi se exploatează pe bază de amenajamente);

2. Proprietatea particulară — Societăţi cu caracter particular, asociaţii diverse, marea, mijlocia şi mica proprietate forestieră particulară;

3. Pădurile ţărăneşti din Basarabia;

4. Pădurilor Taxaliştilor în Ardeal;

5. Proprietarii pădurilor ieşiţi din indiviziune.

Statistica ne dă un număr mult mai mic de categorii de proprietari, suficient însă ca să caracterizeze complet proprietatea forestieră română.

Tablou de păduri, pe categorii de proprietari

Categ. de proprietar	Supr. parţială ha.	%	Supraf. pe categ. ha.	%	
Statul	*1.942.000*	29.9	*1.942.000*	29.9	
Domeniile Coroanei	66.492	1.0			
Eforii-Fundaţiuni	125.628	1.9			
Biserici, Fonduri relig.	*467.605*	7.3	*659.725*	10.2	
Comune	681.197	10.5			
Composesorate	655.707	10.1			
Moşneni-răzeşi	*450.566*	6.9	*1.787.470*	27.5	59.9
Particulari	2.097.276	32.4	2.097.276	32.4	
Total	2.486.471	100	6.486.471		

Această repartiție, deși mai sumară, ne dă ideea exactă de suprafețele pe cari se întind diferitele categorii de proprietari.

Pentru concluziile ce urmărim însă, are mai mult interes o repartiție a pădurilor, care ar întruni laolaltă și elementele suprafeței și ale proprietății. Fie aceasta:

1. Statul și alte instituțiuni publice	2.500.000	2.500.000	38%		
2. Marea proprietate (peste 500 ha.)					
individuală	1.000.000				
colectivă	1.300.000	2.300.000	36%	4.800.000	74%
3. Mica proprietate (sub 500 ha)					
individuală	850.000				
colectivă	836.471	1.686.471	26%	1.686.471	26%
				6.486.471	

Vasta experiență, făcută pe o suprafață păduroasă, care a fost mult mai mare decât cea actuală de 6.486.471 ha., într'un timp destul de lung — mai mult de 50 ani, dacă ne raportăm numai la epoca de așa zisă silvicultură românească — și la categorii de proprietari, fiecare de câte cel puțin 1 milion de ha. (socotind și ce s'a distrus) ne pune la dispoziție suficiente elemente, ca să ne dăm perfect de bine seama, nu teoretic ci practic, de unde am plecat și unde am ajuns, adică rezultatele aplicării principiilor de exploatare, regenerare și conservare, la mai sus menționatele categorii de proprietari.

A. *Statul și alte câteva instituțiuni publice* (40%) indiferent de caracterul mic sau mare al proprietății, dar în general mare, au manifestat cel mai accentuat spirit conservator.

Chiar dacă exploatările, făcute prin concesionari, arendași ori chiar în regie, au fost iraționale și dacă prețul vânzării materialului, n'a acoperit nici cheltuelile de regenerare, în orice caz reîmpădurirea a urmat în toate părțile, așa încât și restanțele inerente răsboiului, au fost aproape complect regenerate.

Capitalul lemnos, cel mai puțin atacat, este în pădurile Statului și al celor câtorva instituțiuni publice.

Material exploatabil de rășinoase, fag și stejar, 60—70% din total, se găsește în suprafața de 40% a acestei categorii și ea reprezintă toată nădejdea de viitor a economiei noastre forestiere.

Dar un curent nefast de încurajare a industriei forestiere străine şi minoritare, cuibărite în ţara noastră, începând din anul 1900, prin sisteme ascunse sub masca celei mai imperioase necesităţi sociale (concesiune, încurajarea industriei naţionale, expropriere, cooperaţie) a atacat patrimoniul Statului şi în întindere şi în capital lemnos, de nu se poate spune acum :

a) nici că patrimoniul Statului s'a mărit, cu toate adăugirile treptate de păduri, pe diferite căi şi

b) nici că pădurile Statului au fost bine gospodărite, din cauza imixtiunilor politicianiste, în sistemele de valorificare, uneori bune în teorie.

Mai ales când celelalte categorii de păduri au fost secătuite de material lemnos, asaltul puternic s'a dat asupra pădurilor Statului: exproprierea s'a făcut pentru exploatarea materialului din cele mai valoroase păduri, şi nu pentru islazuri; cooperativele s'au înfiinţat pentru ca prin intermediul lor, să treacă materialul dela Stat în industria şi comerţul străin ori minoritar.

Şi azi, sistemul reunit — expropierea şi cooperaţia — dăinueşte prin regiuni unde politiciani cu multă autoritate, continuă înzestrarea comunelor cu islazuri, când înşişi locuitorii, protestează până la Vodă, ca să fie scutiţi de asemenea fericiri, căci nu le este greu să vadă că exproprierea este pusă la cale de o grupă de oameni ai regimului, ca să beneficieze de materialul lemnos exploatat.

Cu toate acestea, dintre toate categoriile de proprietari, Statul cu spiritul lui profund conservator, s'a strecurat prin vicisitudinele trecutului, cu mai puţine pierderi din capital, cu mai multe disponibilităţi pentru viitor, şi va putea să aplice principiului continuităţii, prin sisteme de valorificarea rentabilă, numai dacă va fi lăsată administraţia forestieră să-şi aplice un program de lucru, fără amestecul politicianist.

B. *Marea proprietate forestieră individuală,* care a rezistat tentaţiunei concesiunilor dela 1900 şi prosperităţii comerţului lemnului, din epoca postbelică, exploatând cu continuitate, are pădurile în cea mai bună stare, — chiar mai bună decât ale Statului —, pentrucă s'a bucurat de toate avantagiile lui, fără să aibe şi inconvenientul amestecului politicianist în valorificare.

Dar păduri în asemenea stare, din această categorie sunt puţine.

In rest, majoritatea proprietarilor (particulari, societăţi exploatatoare, etc.) au profitat de toate ofertele pentru ca să exploateze, indiferent după care sistem, întreg materialul lemnos de pe proprietăţile lor.

Dacă înfruntând rigorile legilor, aceşti proprietari nu s'au putut acomoda cu venituri mai mici şi continue, cu atât mai puţin se puteau obişnui cu lipsa totală de venituri, din perioada de aşteptare ce a urmat exploatărei totale şi au căutat lichidarea definitivă a proprietăţii forestiere prin : vânzări în loturi, defrişeri, atribuiri pentru islazuri, etc.

Pentru atingerea acestui scop, proprietarii respectivi au din partea populaţiunei rurale, a unor organe de Stat, ca şi din partea tuturor susţinătorilor lor politici, un preţios ajutor.

C. *Marea proprietate forestieră colectivă.*

Intră în această categorie, cel mai mare procent din pădurile comunale, composesorale, moşneni-răzeşi, grăniţăreşti.

Ar părea de necrezut, că aceste păduri, obligate a se exploata cu continuitate, pe bază de amenajament, să ajungă totuşi în starea cea mai degradată, cu aproape tot capitalul lemnos consumat.

In toate cazurile, exploatările în aceste păduri s'au făcut, nu la nevoia pădurii, ci la nevoile exploatatorilor sau a multelor şi diverselor capricii ale composesorilor, — iar când amenajamentul limita poftele, atunci peste prescripţiile lui, se exploatează, — prin excepţie, care a devenit regulă — mai multe parchete deodată, sau se permite extragerea elementelor celor mai de preţ, de pe toată suprafaţa, ca ceeace rămâne să nu mai poată face obiectul unei exploatări ordonate.

Ruina se continuă şi se complectează cu focul, pentru creare de păşuni, sau cu poeniri, lăzuituri, curături, etc. pentru creare de fâneţe.

Unde se vede o pădure proastă, uneori atât de degradată că nu-şi mai merită nici numele de pădure, se afirmă fără teamă de greşeală că este o pădure indiviză (comunală, composesorală sau moşnenească).

In lume purtăm pecetia de ţară devastată de păduri, pentrucă suntem cunoscuţi prin barbariile comise în pădurile răzeşeşti din Vrancea, în cele moşneneşti dela Lotru, în cele composesorale din Munţii Apuseni sau prin cele comunale din Ciuc.

Şi pentrucă jaful se uneşte cu corupţia, nici un sfert din valoarea materialului acestor păduri, nu intră în punga proprietarilor respectivi.

Un exemplu — destul de recent — de cea mai scandaloasă risipă ce s'a comis în pădurile țării, ni-l oferă devastarea din pădurile domeniului cunoscut sub denumirea „Bunurile private din Ciuc".

Din suprafaţa de 30.000 ha. ce a revenit Statului român, în acel ţinut, s'au atribuit pentru păduri şi păşuni comunale 16.000 ha. Nu numai că din această suprafaţă s'a exploatat tot materialul bun, în mai puțin de 10 ani, dar s'a mai intrat cu exploatarea în delict și în restul neatribuit.

Pentrucă exploatările s'au făcut tocmai în epoca de cea mai mare prosperitate în comerțul lemnului, și atribuțiunile de păşuni și păduri comunale, au fost astfel conduse, ca să cuprindă arboretele cele mai valoroase, apreciem sub realități cantitatea de 200 m³ la hectar și prețul de 250 lei m³ în pădure, ceeace face pentru numai 10.000 ha. din cele 16.000 atribuite (200 × 250 × 10.000)

lei 500.000.000

și cu impozitul agricol, 20% . . . . „ 100.000.000

Total lei 600.000.000

Această sumă — 600 milioane lei — trebuia să încaseze comunele și Statul, pentru materialul exploatat din cel mai frumos și mai compact masiv păduros ce aveam în Ardeal.

In realitate nu s'au încasat — pentru Stat, comune și fisc — nici 50 milioane lei (7—8%), iar restul s'a împărțit la o lungă serie de intermediari.

Așa dar, marea proprietate forestieră colectivă, peste 25% din totalul suprafeței păduroase, în sens productiv și rentabil, nu mai comptează în țara românească.

Această categorie de proprietate (comunală, composesorală, de moșneni și răzeși) constitue cel mai strălucit exemplu de insucces, exploatarea cea mai caracteristică a timpurilor turburi, pe cari le-am trăit.

Rezultatul este o însemnată și foarte greu reparabilă pierdere pentru țară, nici un câștig pentru proprietarii respectivi, în schimb procopseală pentru toate categoriile de intermediari din exploatarea, industria și comerțul lemnului.

De unde urma, pe baza acestor concluziuni, să părăsim definitiv ideia proprietății forestiere colective ,în orice caz nici să ne mai gândim la crearea încă a unor astfel de păduri, iar celor existente să le asigurăm o administrare mai puțin risipitoare, totuși pentrucă această formă de proprietate este cea mai ușor de jefuit, se întreține mereu, de către o seamă de interesați, atmosfera favorabilă creerii unor noi păduri comunale, adică o nouă fărâmițire de păduri, o nouă poartă în trupul pădurilor bune ce au mai rămas la Stat și la unii particulari.

Până atunci, se ațâță populațiunea și se ține în continuă neliniște administrarea pădurilor Statului prin nesfârșite atribuiri de noi islazuri din păduri și prin încercări — unele chiar izbutite — de schimburi de islazuri degradate pentru alte păduri, în cari se urmărește materialul lor bun de exploatat.

D. *Mica proprietate forestieră colectivă,* are toate desavantagiile marei proprietăți colective ,dar într'un grad și mai accentuat.

Ea merge în mod sigur și cu pași grăbiți spre desființare, prin următoarea gradațiune : ieșirea din indiviziune, exploatarea, poenirea, la câmp pentru cultură, iar la coline și munte pentru pășune sau fâneață.

Dela un an la altul nu mai cunoști locul pe unde a fost o asemenea pădure.

E. *Mica proprietate forestieră individuală,* unde trebue păstrată prin rigorile legii, dispare treptat — cu sau fără autorizațiune — și se menține, ba chiar se creiază, unde are o rațiune de existență : pe terenuri improprii altor culturi, pentru menținerea coastelor și fixarea nisipurilor, în regiunile viticole și grădinărești pentru haragi și ca accesoriu pentru gospodăriile agricole îngrijite, în proprietatea mare și mijlocie.

Esențial și îmbucurător este că nu legea le conservă în aceste locuri, ci nevoia le impune.

F. *Vremelnicii uzufructuari.*

Printre toate categoriile de proprietari, apare ca foarte interesantă, una de creație mai nouă, a vremelnicilor uzufructuari.

In această categorie intră : întreprinderi forestiere, pe cari a căzut sarcina să cumpere odată cu materialul și solul ; mari și mici proprietari de păduri cari dacă nu se gândesc la viitorul familiei, cu atât mai puțin la al țării, se socot lichidatori ai unor bunuri ce le sunt o povară ; șefi ai unor instituții cari au luat în numele lor păduri în proprietate, sau uzufruct, dar uită imediat că sunt numai uzufructuari și consumă și drepturile urmașilor.

Răul exemplu a venit aci chiar dela Episcopiile și Mitropoliile cari au exploatat în 2—3 ani, ceeace aveau obligația să facă într'o întreagă revoluție de 100 ani. Exemplu : Episcopia Râmnicului Vâlcea și-a tăiat toată suprafața de 500 ha. atribuită în uzufruct, în 2 ani, cu un evreu din Cernăuți, iar Patriarhia tot în acelaș termen, cu un alt evreu din Botoșani.

Și tot așa vrea să exploateze și Mânăstirea Neamțu-Secu, cele circa 10.000 ha. păduri ce i-au fost atribuite de curând. O societate constituită ad-hoc, o va lichida probabil în maximum 15—20 ani.

Concluziuni.

Constatările de până aci, ne duc la următoarele concluziuni :

1. Când 5% din numărul proprietăților sunt dela 500 ha. în sus și reprezintă 4.783.583 ha. adică 74% din total, necontestat, caracterul proprietății forestiere române este de : *proprietate mare*.

In această situațiune principiul continuității își găsea lesnicioasă aplicațiune și indiferent de regimul la care ar fi fost supus, restul pădurilor, această mare proprietate trebuia impusă la continuitate și la raport susținut.

Insă principii exagerate de democrație, pentru o rău înțeleasă ocrotire a mulțimii de mici proprietari forestieri, dar cari în realitate reprezintau puțin ca suprafață :

No. propr.			ha.	
80.060 —	89%	1 — 100 ha.	510.655	8%
5.952	6%	101 — 500 ha.	1192.233	18%
86.060	95%	1 — 500 ha.	1702.888	26%

ne-au impus ca să extindem libertatea exploatării fără continuitate — în realitate imposibile la mici proprietari — la toți ceilalți proprietari particulari, puțini la număr, dar cari reprezentau marea suprafață forestieră și astfel s'a generalizat sălbăticia exploatărilor pe termene scurte în toată țara.

2. Principiul continuității, în așa de strânsă legătură cu suprafața și anume, cu marea suprafață, n'a fost luat în considerare

de legiuitor şi continuitatea s'a raportat la categorii de proprietari, indiferent de suprafaţă.

Cele mai elementare calcule puteau învedera dela început că, pe această cale principiul continuităţii nu-şi putea găsi aplicaţiunea. Şi în adevăr că nu şi l-a găsit.

3. Cum producţia forestieră are drept scop *valorificarea* şi aceasta o raţiune, *rentabilitatea*, în toate cazurile în cari legea nu da soluţia practică de valorificare a pădurii cu rentabilitate, exploatarea s'a făcut cu eludarea legii.

4. Prin firea ei, pădurea dă produse anuale, susţinute şi continue.

Când însă prin exploatări desordonate au dispărut aceste avantagii naturale, se pretextează că din lipsa lor, existenţa pădurii nu se mai poate susţine.

Trebue accentuat echivocul şi cercul viţios în care ne complacem să persistăm.

5. *Teoretic* marea proprietate forestieră este conservatoare şi îngăduie aplicarea principiului continuităţii.

In practică, numai cu rari excepţiuni proprietatea *mare* forestieră *individuală* este conservatoare, pe când *marea* proprietate forestieră *colectivă*, prezintă cea mai mare ruină în păduri.

Cu atât mai mult *mica* proprietate forestieră *colectivă*.

In ce priveşte *mica* proprietate *individuală*, aceasta se menţine pe terenuri absolut forestiere, când îndeplineşte o funcţiune, sau când are caracter de accesoriu al proprietăţii agricole mari şi mijlocii.

Intre toate, fac excepţiune onorabilă *pădurile Statului* cari, indiferent de suprafaţă, situaţiune şi modul divers de exploatare, au un caracter ferm conservator.

6) Proprietatea forestieră în ţara românească, nu este încă statornicită.

Dar dacă pădurea este incompatibilă cu proprietatea privată, dacă nici marea proprietate colectivă nu-i asigură conservarea, iar când capitalul pune stăpânire pe ea, pădurea merge sigur la ruină, fără ca prin măsuri protecţioniste, oricât de severe, să fie stânjenit, atunci soluţia salvatoare nu-i alta decât : *etatizarea*.

Până la o vreme, se mai putea spune că în unele regiuni, pădurea, prin extinderea ei ,făcea imposibilă viaţa unor locuitori ;

acum însă, viața locuitorilor a ajuns imposibilă, în multe regiuni, din cauza lipsei de păduri.

Ceea ce prin îngăduința statului și prin rapacitatea capitalului, s'a distrus cu prea mare ușurință, urmează să se repare cu foarte mare trudă și cheltueli.

Mai avem o fărâmă de păduri, cari prin aceleași acțiuni, de până acum, fatal evoluiază spre distrugere.

Este momentul ajuns — chiar depășit — ca statul, proprietar nepieritor, prin excelență conservator, să găsească mijloacele prin care să capteze pădurile celorlalte categorii de proprietari și să le încorporeze patrimoniului său.

7) Oricât de intens ar fi fenomenul trecerii celorlalte categorii de păduri în patrimoniul Statului, este sigur că multe din ele vor rămâne necaptate. Acestora va trebui să li se impună o administrație mai îngrijită — și nu-i alta mai îngrijită decât cea efectivă de Stat — pentru ca nu numai să se oprească agravarea situației, ci din contra să se amelioreze.

8) *Amenajamentul viitorului*, ca să înlăture lacunele actuale ale legii, se va coordona, nu cu categorii de proprietari, ci cu suprafața, întocmindu-se amenajamentele pe *unități mari economice*, care să permită simultan aplicarea principiului continuității și al rentabilității.

De altfel, pe această cale umblăm, mai mult sau mai puțin șovăind, de 25 ani, de când s'a elaborat legea în vigoare.

Codul silvic din 1910, prescrie reguli pentru amenajarea, exploatarea și paza „pădurilor". Nicăeri nu se întâlnește pentru ideia de unitate de exploatare, decât „pădurea", respectiv proprietarul.

După doi ani însă, Casa Pădurilor sesizând lacuna legii, prin instrucțiuni, iar în 1920 prin legea modificatoare a codului silvic și regulamentul ei, a impus constituirea pădurilor Statului în „serii", adică în unități de exploatare, cari să stea la baza întocmirii amenajamentului.

Legea pentru administrarea pădurilor din 1930, lărgește posibilitatea aplicării principiului unității de exploatare la „bazin".

Trecându-se dar peste considerațiunea de proprietate și urmărindu-se continuu *suprafața*, care să permită exploatarea cu rentabilitate, s'a lansat principiul ce înlesnește tuturor proprietarilor de pe aceiași vale, să se grupeze și să-și valorifice rentabil pădurile proprii.

Mersul grăbit al progresului cere ca realizările de până acum să fie depășite.

Răscolirea profundă a proprietății forestiere, mai ales dela răsboi încoace, în general fărâmițarea ei, i-a dat cu totul alt aspect, atât în ce privește categoriile de proprietari, cât și categoriile de suprafețe.

Trecerea — pentru întocmirea amenajamentului — dela pădure, la serie, bazin, bazine, centru de exploatare — corespunzător unei mai mari unități economice — dela un proprietar, la mai mulți proprietari, înlătură marele inconvenient al fărâmițirii proprietății forestiere, nu prin comasare, ce n'ar fi posibilă la păduri, ci prin *asociații de proprietari* pentru valorificarea pădurilor lor, pe bază de *amenajament comun.*

PARTEA II-a.

APLICAREA LEGII.

1. Datoria imperioasă de aplicarea legei.

In lumina considerațiunilor până aci expuse, problema cunoscută sub numele de *„Constituirea pădurilor comunale"*, în realitate *„Legea pentru satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și de construcție, ale populației rurale din Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina"* își va găsi o deslegare firească.

Un principiu înscris în constituție, pe baza căruia s'a elaborat o lege și spre deosebire de alte legi cu lungă aplicațiune, ce n'au încă regulament, acestei legi i s'a întocmit și regulamentul încă de acum 10 ani, nu poate fi tratat cu indiferență.

Cred că tari și categorice angajamente înscrise în constituție nu pot rămâne nesoluționate.

Dacă agitațiunile pe această chestie par încetate, în orice caz pretențiunile mocnesc și este în avantajul ordinei de stat și al respectării întocmai a principiului legei, ca aplicațiunea ei să se facă fără nici o presiune.

Și acum, momentul pare a fi oportun.

2. **Justa interpretare a dispozițiunilor legei.**

Constituția — prin art. 132 — legea interpretativă din 1924 și regulamentul referitor din 1925, stabilesc dela principiu, până la detaliile aplicațiunii, dispozițiunile pentru:

,,Satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și de con- ,,strucție, ale populațiunii rurale din Vechiul Regat, Basarabia și ,,Bucovina".

Sub această formă, *scopul,* precizat în constituție, trece ca titlu al legii și deci al regulamentului, tocmai pentru ca în toată trilogia respectivă, să nu existe nici o inconsecvență și să nu se dea prilej nici unei alte interpretări.

In primul articol al legii, se precizează în mod cum nu se poate mai lămurit, principiul înscris în constituție:

,,*Se destină,* din pădurile Statului și se expropriază din pădurile persoanelor juridice, publice sau private și ale particularilor, suprafețele de păduri necesare, *în scop,* de a se satisface, în măsura posibilității, trebuințele normale cu lemn de foc și de construcție, ale populațiunii rurale din Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina.

A. *Păduri comunale sau satisfacerea nevoilor cu lemne?*

Intregirea țării cu teritoriile alipite, ne-a mărit patrimoniul forestier al Vechiului Regat de 2.609.052 ha. reprezentând un procent de 19.8%, la 7.248.985 ha. — aproape de trei ori mai mare — suprafața totală reprezentând un procent de 24,6%.

Din aportul forestier al tuturor provinciilor alipite de

7.248.985—2.609.052	4.639.933 ha.
Bucovina reprezintă	449.503 ,,
Basarabia ,, ...	219.193 ,,
iar Ardealul ,, ...	3.971.237 ,,

Ardealul aportă în această suprafață —peste 50% din total— și câteva categorii de proprietăți, necunoscute până atunci în Vechiul Regat, anume păduri comunale 681.197 ha.

și păduri composesorale	655.707 ,,
	1.336.904 ha.

Dacă pădurilor composesorale din Ardeal — 615.707 ha. — se putea găsi un echivalent în Vechiul Regat, în cele 450.566 ha.

păduri de moșneni ori răzeși, în schimb cele comunale 681.197 nu aveau nici un corespunzător.

Când însă prin legea de ref. agrară din Transilvania, Banat, Crișana și Maramureș (1921) s'a hotărât „sporirea și complectarea pădurilor comunale" iar în 1923 s'a constatat chiar aplicarea largă a acestor dispozițiuni numai în Ardeal, era logic și echitabil să se deștepte în mintea legiuitorului constituant grija legitimă de satisfacere a acelorași nevoi și din aceleași feluri de bunuri și pentru populațiunea rurală din Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina.

Dar în ce mod?

S'a putut constata încă de atunci că proprietatea colectivă — comunală și composesorală în Ardeal, de moșneni și răzeși în Vechiul Regat — este nefastă pentru gospodărirea rațională a pădurilor; de asemeni că din procentul păduros mult mai mic al Vechiului Regat și Basarabiei, numai cu grave prejudicii pentru alte interese generale, s'ar putea afecta păduri pentru constituire de păduri comunale și s'a ajuns astfel la rezultatul de „a se satisface trebuințele normale" ale populațiunii, cu lemn de foc și de construcție adică: *nu cu păduri, ci cu produsul lor* — material lemnos— nu să se facă risipă de material lemnos, nu să se comercializeze, ci să se satisfacă *„trebuințele normale"*, în măsura obicinuită a nevoilor lor, și cu material de categoria tradițională în gospodăria rurală „lemn de construcție și de foc", eventual de lucru pentru industria sătească.

Și dacă în 1923 nu s'a gândit nimeni ca să se constitue și în Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina, păduri comunale, după tipul celor din Ardeal, atunci când trona credința că suntem țară bogată în păduri și domina curentul de a se face noi sacrificii din păduri în favoarea țăranilor, apoi acum în 1935 după o epocă de cumplită risipă în păduri, când suntem constrânși la o gospodărire mai rațională a materialului lemnos din cauza împuținării lui îngrijorătoare și când pe de altă parte știm în ce stare se găsesc și ce reprezintă pentru viitorul economiei noastre forestiere, *întreaga proprietate colectivă*, în care intră cu procent de peste 30% pădurile comunale, nu mai este cazul să înlesnim repetarea unei triste experiențe, iar legea nu se poate aplica decât în interpretarea ei strictă: „satisfacerea trebuințelor normale ale populațiunii rurale cu lemn de foc și de construcție".

B. *S'ar putea constitui păduri comunale, după tipul celor din Ardeal?*

Avem în Vechiul Regat	9607 sate cu	8.790.700 locuitori
Basarabia	1760 „	2.863.409 „
Bucovina	365 „	853.524 „
Total . . .	11.732 sate	12.507.633 „
față de Ardeal cu	3394 sate	5.549.441 „
Total gen.	15.126 sate	18.057.074 „

Dacă în Ardeal cu 3394 sate și cu o populație de 5.549.441 locuitori sunt constituite 681.197 ha păduri comunale, și dacă proporțional cu ele ar trebui să se constituie și în celelalte provincii, cu 11.732 sate și 12.507.533 locuitori [1]. ar rezulta în total pentru Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina, nevoia de creare a circa 1.600.000 ha., păduri comunale.

Adică aproximativ 350.000 ha. pentru Basarabia, 100.000 ha. pentru Bucovina și 1.150.000 ha. pentru Vechiul Regat.

Aceasta ar însemna că pentru Basarabia nu ajung toate pădurile existente cari sunt numai de 219.193 ha.

Din Bucovina s'ar da numai 25%, iar din Vechiul Regat s'ar afecta toate pădurile de câmp, marea majoritate a celor de coline și o cotă din cele de munte.

Dar în acest mod se desființează aproape în totalitate pădurile statului, ale câtorva instituții și mari proprietari — adică proprietatea cea mai bine conservată și se creiază în schimb proprietate colectivă pe 1.600.000 ha., cari împreună cu cele 450.000 ha. păd. de moșneni și răzeși existente, fac peste 2.000.000 ha. adică 66% proprietate forestieră colectivă, din totalul de circa 3.000.000 ha. păduri din Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina.

In urma tristelor constatări făcute în țara românească, asupra diverselor categorii de proprietăți, a mai desființa de acum înnainte păduri de ale statului sau de mare proprietate individuală, ca să se creieze mică sau cel mult proprietate colectivă mijlocie, înseamnă *a merge în mod conștient spre ruina nediscutabilă a pădurilor și deci a țării.*

---

[1] Deși în aceste calcule intră și populația orașelor neîndreptățită la pădurile comunale, totuși *proporția* nu se schimbă, — căci tot aproximativ proporțională cu No. satelor este și populația orașelor din toate provinciile țării românești.

Este sigur că toate aceste păduri ar ajunge în scurt timp în starea lamentabilă a celorlalte proprietăți colective, deci din țară nu de mult bogată în păduri, o țară sărăcită complect de păduri.

C. *Satisfacerea populațiunii rurale cu material lemnos este unică ?*

Satisfacerea trebuințelor normale cu lemn de foc și de construcție ale populațiunii rurale, *este esențială*, dar *nu este unică.*

Statul, — de unde ar fi nădejdea să se constitue cea mai mare suprafață de păduri comunale — numai „după determinarea din pă„durile sale a suprafețelor necesare interesului general și a cerin„țelor economiei naționale, va destina suprafețele disponibile, în „scopul satisfacerei nevoilor populațiunii rurale cu lemn de foc și „de construcție" (art. 2).

70% din cantitatea de material lemnos ce mai avem în țară, se găsește în pădurile Statului și ale câtorva instituțiuni și mari proprietari.

In acest material își pune nădejdea și pădurile comunale ,dar și interesul general și economia națională.

Așa dar se va urmări soluția care să asigure nevoile populațiunii rurale, dar care va asigura în acelaș timp, aprovizionarea armatei, marile instituțiuni de Stat, populația dela orașe și pe cât va fi posibil, să nu fim șterși de pe tabloul țărilor exportatoare de lemn.

Dacă am desființa proprietatea forestieră a Statului, ca să creiem pe cea colectivă, în mod cert interesele generale și nevoile economiei naționale nu am mai avea de unde să le satisfacem.

D. *Comunele — deci populațiunea rurală — ar putea fi satisfăcute prin afectarea de păduri ?*

Insăș legea vorbește de „satisfacerea trebuințelor normale cu lemn de foc și de construcție, *ale populațiunii rurale*" și se înțelege ale întregei populațiuni rurale, în orice caz nu o parte să fie satisfăcută și alta deloc.

Ori, în situația în care se găsesc pădurile țării noastre, am ajunge la următorul rezultat :

a) La câmp s'ar constitui păduri comunale numai pentru acele comune cari întâmplător s'ar afla pe lângă păduri, căci toate pădurile dela câmp nu ajung pentru satisfacerea complectă a tuturor satelor și prin urmare, *tocmai unde este nevoia mai mare de materialul lemnos, acolo nu este posibil satisfacerea ;*

b) O parte din păduri sunt exploatate și intrate într'o lungă perioadă de așteptare, ceeace înseamnă că unor sate *li s'ar afecta păduri, nu însă și material lemnos,* cum dispune legea și

c) O însemnată parte din păduri, tocmai cele mai bine conservate, se vor aloca cerințelor economiei naționale și interesului general.

Rezultă dar că, inevitabil, prin sistemul satisfacerei trebuințelor populațiunii rurale cu porțiuni de păduri anume destinate, o mare parte din comune vor rămâne nesatisfăcute cu lemn.

Este drept că în ce privește satisfacerea trebuințelor normale cu lemn de foc și de construcție, legea adaugă ,,în măsura posibilității" dar nu este echitabil și nici spre liniștea țării, ca să se agite o problemă națională care răscolește multe pretenții dar care satisface foarte puține.

3. **Soluția general satisfăcătoare.**

Aplicarea legii pentru satisfacerea trebuințelor normale cu lemn de foc și de construcție ale populațiunii rurale din Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina, trebuie să dea ocazia nu numai de ameliorare a situației unei părți din populațiunea rurală a țărei, în ce privește nevoile de lemn, ci pe cât va fi posibil, satisfacerea simultană a tuturor celorlalte interese legate de păduri : toate nevoile economiei noastre naționale, inclusiv grija de export.

După ce ne-am făcut convingerea deplină cum s'au gospodărit și se gospodăresc încă diferitele categorii de proprietăți forestiere, de acum înainte căile viitorului ni se lămuresc.

A. *Gospodărirea rațională a pădurilor țării.*

Țara noastră dispune anual de o cantitate de material lemnos care nu poate acoperi nici nevoile consumului intern, necum să mai fie vorba de export. Dar cum nu ne gândim să acceptăm a fi șterși de pe lista țărilor exportatoare și cu atât mai puțin să intrăm în dificultăți de aprovizionare internă, este momentul de mult ajuns să începem gospodărirea rațională a pădurlior țării astfel ca :

să satisfacă interesul general și nevoile economiei naționale.
să asigure consumul intern întreg,
să facă o cantitate disponibilă și pentru export și în fine
să ridice — prin valorificarea pădurilor într'o parte și refacerea lor în alta — buna stare a populației din centrele păduroase.

B. *Plan de acțiune constructivă.*

Satisfacerea trebuințelor normale cu lemn de foc și de construcție — ba și cu lemn de lucru pentru o industrie sătească — pentru *întreaga populațiune rurală și orășenească a țării*, va rezulta în mod natural, automat din aplicarea unui întreg *plan de acțiune constructivă la păduri*[1]), iar nu din afectarea unor porțiuni de păduri numai unor sate și din ele, unele cu lăstaruri tinere, neexploatabile decât după decenii.

Problema trebue soluționată acum în întregul ei, pentru toate nevoile țării.

C. *Viitorul economiei forestiere* a țării românești nu poate fi asigurat decât prin promovarea proprietății păduroase care a făcut dovada că este mai rezistentă la ruină, prin aceea că numai în ea se mai găsește acum o cantitate restrânsă de material lemnos exploatabil : *Statul* și *marea proprietate forestieră individuală.*

Constituirea unor „păduri comunale" după tipul celor actuale, ar ataca în plin tocmai aceste păduri bine conservate, ca să ducă repede și sigur, la ruina completă a tuturor pădurilor țării.

Tendința dar, trebue să fie trecerea în patrimoniul Statului, pe orice căi, a unei suprafețe cât mai mari de păduri.

D. *Ce se destină pentru satisfacerea trebuințelor de lemn, ale populațiunii rurale ?*

In scop de a se satisface trebuințele normale cu lemn de foc și de construcție ale populațiunii rurale din Vechiul Regat, Bucovina și Basarabia, legea :

a) *destină din pădurile Statului și*

b) *expropriază din pădurile persoanelor juridice, publice sau private și ale particularilor, suprafețele de păduri necesare.*

---

[1] Un plan de acțiune constructivă, cu caracter național, am expus în alt loc, ca să nu mai fie nevoe să insist aici.

In spiritul legii „de a se satisface trebuinţele cu lemn ale populaţiunii rurale, în limita posibilităţii şi după ce se asigură nevoile economiei naţionale", Statul destină nu o *parte din pădurile sale*, ci le *destină pe toate*.

Cum însă este firesc ca numai cu pădurile Statului — o treime din total — să nu se poată satisface toate nevoile ţării, *celelalte suprafeţe necesare* urmează să se exproprieze din pădurile persoanelor juridice, publice sau private şi ale particularilor, făcând să treacă cu această ocazie o însemnată suprafaţă de păduri dela alte categorii de proprietari, în patrimoniul Statului.

Nici în patrimoniul Statului nu este cu totul indiferentă starea mai mult sau mai puţin degradată a acestor păduri expropriate, dar în orice caz, Statul, dintr'o suprafaţă păduroasă extinsă şi deci o posibilitate mărită, va găsi mijloacele ca să satisfacă — chiar prin soluţii provizorii de moment — nevoile întregei economii naţionale.

In acelaş timp însă, prin simultane măsuri de refacere şi ameliorare a fondului păduros, va asigura viitorul.

E. *Situaţia pădurilor cu „administraţie de Stat"*.

Statul are actualmente în aşa zisă „administraţie de Stat" o suprafaţă de aproape 2 milioane ha., mare majoritate proprietate colectivă.

Păduri aparţinând judeţelor, oraşelor, *comunelor*, composesorilor, moşneni, răzeşi şi unele instituţiuni,

cu organ tutelar *gestionar* Ministerul de Interne,

cu organ tutelar *technic* Ministerul de Domenii — Regimul silvic — dar beneficiari o serie lungă de intermediari, cu rost şi fără rost în această administraţie, imprecisă tocmai pentru ca să beneficieze mai în voie profitorii, au ajuns acum în direcţiunea technică să ţină recordul degradării şi să tindă spre distrugere, iar în direcţiunea gestionară aproape să nu conteze valoarea produselor exploatate, pentru proprietarii respectivi.

Acest sistem hibrid trebue să înceteze.

Nu este posibil să se mai tolereze ca 2 milioane ha. păduri cu „administraţie de Stat" să se devasteze fără nici un folos pentru proprietari, când o administraţie efectivă de Stat le-ar pune — din punct de vedere al conservării—alături de pădurile Statului, ar putea adăuga şi ele la asigurarea viitorului economiei forestiere române şi ar realiza prin valorificarea raţională, beneficii incomparabile pentru proprietarii respectivi.

Prin urmare, nu crearea de „noui păduri comunale", ci trecerea celor actuale în administraţia efectivă a Statului, pentru gospodărirea lor îngrijită, este soluţia ce se impune.

F. *Lărgirea administraţiei Statului la celelalte categorii de păduri.*

O reală regie comercială — Casa Pădurilor — care ar administra :

1.	Toate pădurile Statului, acum risipite prin diverse administraţii, total cca.	2.000.000
2.	Pădurile ce s'ar expropria în vederea satisfacerei trebuinţelor normale cu lemn de foc şi de construcţie ale populaţiunii rurale din Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina cca.	500.000
3.	Toate pădurile instituţiunilor, persoane juridice şi proprietatea colectivă, azi cu „aşa zisă administraţie de Stat" cca..	2.000.000
	Total	4.500.000

adică aproape 70% din total, *ar face paşi mari spre naţionalizarea economiei forestiere române* şi ar putea dirija influenţe hotărâtoare în restul pădurilor ţării — exploatarea, industrializarea şi comerţul lemnului în ţara românească, aşa încât :

din exploatare să decurgă în mod natural regenerarea,

să se refacă în păduri de valoare marele procent de păduri neproductive,

să se asigure consumul intern — inclusiv satisfacerea nevoilor întregei populaţiuni rurale,

şi să se facă disponibilă o cantitate de material lemnos pentru export.

Viitoarea economie forestieră română, trebuie să vadă însă pe ţăranul român nu numai satisfăcut cu lemn de foc şi de construcţie, ci amestecat cât mai adânc în procesul de exploatare, industrializare, comerţ de lemne şi refacere de păduri.

Nu distrugerea pădurilor ce au mai rămas, ci repartizarea armonioasă a diverselor categorii de culturi pe diferitele categorii de terenuri, din cari de sigur patrimoniul forestier va ieşi mărit, cunoscută fiind marea suprafață de neproductive a țării ; reinstalarea mantiei de verdeață pe coastele degradate ale munților ca să renască isvoarele de producție de venituri pentru populația băştinaşe, şi gospodărirea rațională a unei suprafețe de păduri mărită şi în total productivă, va asigura, pe lângă prosperitatea țării şi buna stare a țăranului din centre păduroase.

G. *Plata pădurilor expropriate.*

Cea mai mare dificultate ce-ar întâmpina o constituire de păduri comunale, ar fi plata pădurilor particulare expropriate.

In cazul exproprierii pe seama Statului, asemenea dificultate este cu totul înlăturată.

Orice mărire a patrimoniului forestier al Statului măreşte posibilitatea anuală, deci veniturile şi prin urmare anuitatea unei emisiuni de rentă, pentru plata pădurilor expropriate, ar putea fi înscrisă cu uşurință în bugetul Casei Pădurilor.

Ce obligație îşi ia Statul?

Ce situație îşi creiază comunele?

1. Statul asigură satisfacerea nevoilor cu :

lemn de lucru pentru nevoi proprii şi pentru o industrie sătească.

lemn de construcție pentru nevoile gospodăriei rurale private şi publice

şi *lemn de foc* pentru instituții săteşti şi locuitori.

2. Pentru ca să nu se lase această satisfacere la bunul plac al administrației forestiere :

a) se vor inventaria de o parte nevoile, de alta disponibilitățile.

b) se vor întocmi tabele de nevoi anuale pe comune, cu indicarea precisă a punctelor de unde se va satisface.

c) producția quasi constantă a pădurilor permite ca satisfacerea nevoilor să fie certă.

d) plata materialului, — pe unitate de produse fasonate — şi pe bază de tarife de prețuri revizuibile la scurte intervale, pentru a se adapta tuturor circumstanțelor economice — se va face de regulă anticipat predării materialului, dar se vor putea încheea şi contracte de debit cu comuna respectivă.

3. Se ia din sarcina comunei : paza, administrația, gestionarea produselor și plata unei eventuale exproprieri.

4. Comunele — deci populațiunea rurală respectivă — își asigură satisfacerea nevoilor de lemne, capătă toate drepturile de folosință asupra produselor pădurilor, fără să fie însă încărcate de grijile de proprietar.

Anwendung des Gesetzes über die Deckung der normalen Bedürfnisse an Brenn-und Bauholz der ländlichen Bevölkerung in Alt-Reich, Bessarabien und Bukowina.

L'application de la loi pour la satisfaction des nécessités normales concernant le bois de chauffage et de construction, de la population rurale de l'Ancien royaume, Bessarabie et Bucovine.

La première partie de l'étude développe une idée fondamentale : le fait incontestable que la grande propriété forestière individuelle même que celle de l'Etat, présente des avantages évidents en les comparant avec la propriété collective des diverses personnes morales, n'importe si elle grande ou petite.

Pour soutenir cette affirmation et pour donner une preuve péremptoire, on expose ce que s'est passé avec les forêts roumaines pendant les dernières 50 années.

D'abord un peu de statistique.

De l'étendue de 6.486.471 ha forêts, (statistique de 1922), 29,9% sont propriété de l'Etat, 10,2% appartiennent à des fondations, églises, etc., 27,5% constituent des propriétés collectives (communales, «compossessorales», etc.) et 32,4% sont propriétés particulières. Ces dernières se divisent en 46% forêts ayant une étendue au desous de 500 ha, c'est-à-dire petite propriété, et 54% au dessus de 500 ha (grande propriété). D'autre part, du total de la surface boisée, un nombre de propriétés représentant 89% et 26% de l'étendue totale, sont des petites propriétés.

Si le principe de la continuité des coupes annuelles était obligatoire pour toutes les catégories de propriétaires, la ruine serait évitée pour la plus grande partie des forêts. Mais le code forestier roumain ne prescrit pas pour les particuliers le rapport soutenu, ni même la continuité. Par l'exagération des principes démocratiques, on a voulu ménager les petits propriétaires, vue leur grand nombre, quoique les propriétés représentent une petite surface. Et ainsi, étant donné que le point de départ de la loi a été la distinction entre la propriété particulière d'une part et la propriété collective d'autre part et que dans le choix des régimes on a tenu compte de cette distinction, la grande propriété a été dispensée, elle aussi, de l'obligativité de la continuité des coupes.

La grande propriété n'est pas toujours plus conservatrice que la petite. Elle est tentée de bénéficier des dispositions peu restrictives de la loi et mène les exploitations dans un tempo très vite, les conduisant à la ruine

La petite propriété individuelle ne se maintient que sur les sols forestiers absolus, ou quant elle est asservie à des exploitations agricoles plus ou moins grandes.

La propriété collective à son tour, quoiqu'elle est obligée par la loi a respecter la continuité, trouve facillement le moyen d'éluder cette loi. L'exagération des idées démocratiques lui vient en aide, n'importe si elle est grande ou petite.

Une exception honorable constituent les forêts de l'Etat, indiféremment de leur contenance, situation et modalité d'exploitation : ici on trouve un esprit conservatif accentué.

L'étendue de chaque forêt et le caractère de la propriété ne sont pas rigidement fixés ; il peut y intervenir des modifications.

Et alors, si la forêt n'est pas assurée comme propriété particulière, si la grande propriété collective ne lui est plus favorable, si le capital avec sa tendence accaparatrice et son manque de scrupules, quand il s'agit de l'exploitation des forêts, ne peut pas être entravé par des mesures protectionistes même très sévères, la voie du salut n'est que l'étatisme.

On doit imposer aux forêts qui ne pourront pas passer dans le patrimoine de l'Etat, une administration plus soignée, c'est-à-dire, l'administration de l'Etat, pour les améliorer ensuite.

Les aménagements, dorénavant doivent être élaborés par unités économiques et non pas par propriétaires, de manière à permettre la continuité et un rendement satisfaisant dans les exploitations.

De cette manière on a commencé déjà à travailler.

Dans la deuxième partie de l'étude, il est question de la loi nomée dans le titre de cet article, loi que le ministère de l'agriculture et des domaines a élaboré, se basant sur un article de la Constitution.

Pour la satisfaction de ces nécessités la loi «destine» une partie des forêts de l'Etat et exproprie en même temps une partie des forêts particulières.

A cause du manque d'uniformité dans la répartition des surfaces boisées dans les trois provinces, on n'a pas pu créer des forêts communales d'après le type de Transsylvanie. On n'aurait pu trouver des conditions favorables à leur création que pour un nombre réduit de communes. Si on considère aussi l'administration peu soignée à laquelle elles sont soumises en Transsylvanie, on comprend très bien pourquoi le législateur n'a pas voulu créer de nouvelles forêts communales et s'est contenté d'en destiner seulement quelques unes pour «la satisfaction des nécessités en bois».

La loi n'a pas été appliquée jusqu'à présent.

Si on supprimait la propriété forestière de l'Etat pour créer la propriété collective communale, les intérêts généraux et les nécessités de l'économie générale ne pourrraient plus être satisfaites.

L'auteur pense que le temps est arrivé pour appliquer «l'esprit de la loi» que nous venons de commenter, c'est-à-dire non pas en destinant des forêts de l'Etat mais au contraire, mettant sous l'administration de l'Etat toutes les forêts communales actuelles.

Referat prezentat Institutului de Cercetări
și Experimentație forestieră.

„IARBA DE PĂDURE“

de Dr. C. GEORGESCU

Societatea „duSol Trading Company“, care se ocupă cu vânzarea de produse petrolifere în Canada, și-a extins câmpul de activitate și la importul altor produse românești. Astfel, a achiziționat din Basarabia un material cu denumirea comercială de „iarbă de pădure“, care servește la confecționarea de măturele, perii de haine și lingerie, etc., articole foarte căutate în Canada și pentru fabricarea cărora este nevoită a-și importa materia primă. Până acum câtăva vreme, paiele de perii se importau din Statele Unite sub denumirea de „broom-straw“ (rămurele filiforme dela diferite specii de leguminoase, etc.); producția acestor materiale a scăzut însă considerabil în Statele Unite, așa încât Canada și-a dirijat importul lor din alte țări (Argentina, Italia, Ungaria, etc.) [1]).

Produsul comercial „iarbă de pădure“ a fost identificat, după eșantioane procurate de D-l ing. V. Lisievici, dela Direcția silvică din Chișinău, ca fiind frunze de diferite varietăți de Stipa pennata L. și anume de S. tirsa (Stev.) Richter și Stipa Lessingiana Trin. et Rupr. denumite popular: Năgară, Colilie, Peniță, Părul Zânelor, Cearduș, Iarbă de pădure, etc. (3). Aceste graminee sunt caracteristice pentru stepe sau păduri împoenite din antestepă și coaste aride expuse insolației puternice; ele sunt perene, se desvoltă în tufe înghesuite, și se recunosc cu înlesnire prin inflorescențele lor fructifere, dotate cu ariste lungi, cari atârnă în jos ca niște penaje. Frunzele varietăților indicate sunt foarte înguste, filiforme, de 0,3—0,5 mm. grosime, de un verde viu până la verde pal, flexibile chiar în stare uscată. Spiculețele prezintă ariste lungi până la 20—30 cm. lungime, penat păroase, pendente şi geniculate. Inflorescenţele fructifere puse în apă de var se păstrează timp îndelungat în glastre pentru decoraţiunea camerelor.

---

[1]) Aceste informațiuni ne-au fost comunicate de D-l Geo Simard, consulul României din Montreal.

Dintre varietăţile indicate cea mai întrebuinţată în regiune este Stipa tirsa Stev., care se caracteriză prin frunze fine, lungi (mai lungi decât tulpina) 1—1,20 m. lungime, înfloreşte cu circa 3 săptămâni mai târziu decât specia tipică, fapt care prezintă importanţă pentru recoltare. Săvulescu (op. cit. pg. 24) ne menţionează că între exemplarele de Stipa pennata L. din Stepa din Sudul şi Nordul Basarabiei sunt unele deosebiri, cele dela Sud având frunzele foarte înguste, filiforme, nervurile sunt aspru păroase în toată lungimea lor.

In Basarabia frunzele capilare [1]) ale varietăţilor menţionate de Stipa se utilizează, în mod curent pentru confecţionarea de măturele şi bidinele de calitate inferioară, cari se vând la preţuri derizorii de 1—2 lei bucata; bidinele se confecţionează în un mod primitiv prin îndoirea în două a unui mănunchi de frunze de o anumită grosime şi apoi legarea celor două jumătăţi la capătul îndoiturei. Produsele astfel confecţionate sunt de calitate inferioară, din cauză că firele sunt puţin rezistente, se rup cu înlesnire şi apoi ies cu uşurinţă din legătură.

Frunzele varietăţilor de Stipa din flora noastră constituesc un soragt al frunzelor de Stipa tenacissima L., care se recoltează dela plante spontane sau cultivate din Nordul Africei (Alger, Maroc, etc.) şi Spania, încă din timpuri preistorice; frunzele acestea sunt cunoscute în comerţ sub numele de Esparto şi servesc ca material de împletit, de umplutură (păr de cal vegetal), ca materie primă la fabricarea celulozei sau la extragerea de fibre textile.

In Basarabia frunzele de negară (Stipa) se recoltează în cursul lunei Iunie şi începutul lui Iulie prin secerare; timpul cel mai favorabil de recoltat este la începutul maturaţiei fructelor. Materialul recoltat se leagă în mănunchiuri, cari se ţine 2—3 zile în mici căpiţe; căpiţele şi mănuchiurile se desfac apoi, frunzele se întind pentru ca să se usuce bine la soare, după care uscare se leagă din nou în mănunchiuri, în care stare sunt date în comerţ.

---

[1]) Frunzele devin cilindrice prin răsucire; numai la baza lor, la locul de separaţie între teacă şi limb, acesta din urmă este lăţit în suprafaţă.

Frunzele uscate dobândesc o culoare galben verzuie deschisă, își păstrează în bună parte flexibilitatea.

Frunzele de Stipa dela noi au fost încercate de Societatea duSol Trading Company, ca să le introducă în comerț, ca un surogat al altor produse superioare, cum ar fi de ex. Esparto.

In comerț se cer mănunchiuri în lungime de 80 cm. oferindu-se prețul de 95 dolari pentru tona americană de 2000 livre caf. Montreal. Cantitățile exportate în cursul anilor 1933—35 sunt minimale în transporturi până la 600 kgr. prin intermediul firmelor Carol Mayer din Timișoara, Vitalii et Pincas și Boris Ghițiș din Chișinău ; aceste firme au primit loco 20—35 cenți pe kgr. (2).

Recoltarea se face de specialiști, țărani din comunele Manzâru, Zloți, Cetatea Albă, Petrovca (2), etc., cari în cursul lunilor Iunie și Iulie pornesc cu căruțele în tot Sudul Basarabiei în căutarea acestui material. Cantități mai mari se recoltează din pădurile de antestepă ale ocoalelor silvice Hăncești (păduri Merișeni, Bezichi, etc.) și Zloți (2). Locuitorii plătesc pentru folosința ierbei de pădure o taxă lunară pentru fiecare recoltator de circa 50 lei, pentru cari primesc dela ocoalele silvice bonuri de învoială. Operațiunea recoltărei la începutul sezonului de cultură este rentabilă, pe măsură însă ce sunt exploatate centrele de mare frecvență ale plantelor, apoi se exploatează și tufele răslețe diseminate pe întinderi mai mari ; în această ultimă fază de recoltare un om abia poate strânge 1—2 saci de frunze pe zi.

Importul produselor vegetale de pășuni este condiționat în Canada de o prealabilă fumigație, care să omoare germenii microorganismelor patogene și în special de „Actinomycetes bovis" un parazit foarte periculos al bovideelor.

In anii 1933—34 fumigațiunea frunzelor de Stipa s'a executat la Chișinău de D-l Dr. St. Stelian, medicul șef veterinar al municipiului, care a fost recomandat de Ministerul de Domenii la intervențiunea atașatului nostru comercial din Londra, sezizat de guvernul canadian ; certificatele eliberate de D-l Doctor St. Stelian au fost astfel recunoscute de departamentul de agricultură din Canada. După informațiunile furnizate de D-l ing. V. Lisievici fumigația se făcea la Chișinău în gropi arse ; materialul introdus în gropi se stropea cu o soluție de formalină (37%) și apoi groapa se închidea cât se poate de ermetic lăsându-se iarba 8 ore la temperatură de circa 19—20° la acţiunea vaporilor de formalină [1].

In ultimul timp însă certificatele eliberate în ţară, cari purtau denumirea de certificate de desinfectare nu au mai fost admise în Canada ; produsul a fost descărcat spre desinfectare la New-York sau Boston, unde se găsesc instalaţiuni speciale de fumigaţie, întrucât Canada nu avea o asemenea instalaţiune. Cheltuelile adiţionale pentru descărcare şi reîncărcare a materialului au mărit considerabil preţul produselor exportate. Consulatul general al României din Canada, care ne-a dat referinţele de mai sus asupra posibilităţilor de valorizare a „ierbei de pădure", sugerează idea ca exportul să se dirijeze prin Hamburg, unde se poate face fumigaţia înaintea încărcărei în vapor şi s'ar scuti cheltuielile adiţionale menţionate. Intre timp s'a primit la ICEF oferta Agenţiei Neumann şi F. Kruck din Bucureşti, care se oferă a executa fumigaţia după procedeele cele mai moderne cu personal specializat, la Galaţi sau Constanţa cu preţul de 10.000 lei vagonul.

In cursul toamnei 1935 s'a cercetat de noi teritoriul păduros, de unde se recoltează Stipa ; din cauza secetei prelungite din anul respectiv tuferişurile de Stipa aveau partea aeriană uscată. Recoltând câteva tuferişuri în această stare şi punându-le în ghiveciu cu pământ bine udat au început să apară frunze noi verzi. Convingându-ne pe această cale că transplantarea tuferişurilor este posibilă am proectat pentru anul următor 1936 să le cultivăm pe o suprafaţă de circa 2000 mp. în o parcelă de experienţă în pepiniera ocolului silvic Zloţi, în care scop D-l Ing. Meienciuc a făcut pregătirile necesare de prelucrare a solului şi recoltare de tufe pentru repicaj.

Experienţa de cultură ne va arăta rentabilitatea ei şi apoi se va vedea întrucât o asemenea cultură se poate încadra în economia pădurilor împoenite, ca produs accesoriu.

Bibliografie:

1. Hegi. Flora von Mitteleuropa.
2. Lisievici V. ing. Comunicări scrise aflate în arhiva ICEF.
3. Săvulescu Tr. şi Rayss. Materiale pentru flora Basarabiei 1924.
4. Simard G. Comunicări scrise arhiva ICEF.
5. Wiesner. Die Rohstoffe des Pflanzenreiches 1927.

---

[1] Primul certificat s'a eliberat în baza Ord. Ministerului de Domenii Nr. 3231/933, Dir. Zootechnică la cererea firmei Vitalii pentru 600 kgr.; alt certificat s'a eliberat la 2/III/935 D-lui Boris Ghiţiş, pentru 82 kgr. (2).

Stipa tirsa, «Waldgrass».

Stipa tirsa, «herbe de forêt».

Les feuilles filiformes de Stipa tirsa (Stev.) Richter et Stipa Lessingiana Trin. et Rupr., qui végètent spontanément dans les forêts d'antésteppe de Bessarabie, sont utilisées, dessechées, et sous le nom de «herbe de forêt» pour la fabrication des brosses à habits et à badigeonner et des petits balais.

Pendant les années 1934—35 une réduite quantité a été exportée au Canada, en des petits faisceaux de 80 cm. longueur au prix de 20—35 cts par kilo, paiés à Chişinău.

Referat prezentat Institutului de Cercetări
şi Experimentaţie forestieră.

PĂDUREA DE PROTECŢIE

— *Sensul noţiunii* —

de Ing. ILIE C. DEMETRESCU

In decursul anului 1935 au luat fiinţă două legi forestiere speciale, al căror obiect principal îl constitue pădurea de protecţie de diferite feluri. Restul legislaţiei noastre forestiere mai vechi conţine la rândul său multe elemente de pădure de protecţie. In unele dintre aceste cazuri, legiuitorul român denotă o oarecare lipsă de claritate în precizarea noţiunii respective. Acelaşi lucru se observă adesea şi în manifestările scriitoriceşti ale unora dintre specialiştii noştri.

Pentru a pregăti terenul unor viitoare discuţiuni speciale, în legătură cu cele de mai sus, vom încerca să fixăm aici — pe cât va fi cu putinţă — conţinutul noţiunii de pădure de protecţie.

Se ştie în deobşte că acest magnific fenomen al naturii pe care îl numim pădure, ne poate pune la dispoziţie o mulţime de bunuri materiale şi imateriale sau servicii. Intr'un stadiu, să-i zicem, mai inferior de înţelege a lucrurilor, pădurea este apreciată numai pentru capacitatea sa de a produce lemn, vânat, fructe, ciuperci, iarbă, etc.; sau mai pe scurt ; bunuri materiale, uşor sesizabile. Atunci când lumea ajunge să creadă în chip serios şi în influenţele binefăcătoare ale pădurii, prin simpla lor existenţă, şi mai ales când există probabilitatea ca această credinţă să aibă şi urmări practice, putem să vorbim, într'adevăr, de o conştiinţă forestieră. Cum acele influenţe binefăcătoare se exercită şi au însemnătate în regulă generală, pentru un spaţiu mai îndepărtat decât al vecinilor imediaţi ai pădurii, problema respectivă devine în primul rând o problemă de ordin obştesc. Pentru acest ultim cuvânt, alăturăm ideia credinţei eficace în influenţele binefăcătoare ale pădurii, de aceea mai cuprinzătoare a unei adevărate conştiinţe forestiere. Sunt semne suficiente cari ne îndreptăţesc să credem că şi în sânul opiniei noastre publice a început să se manifeste o destul de puternică predispoziție pentru înțelegerea aceasta mai înaltă a rosturilor pădurii. La creiarea unui asemenea curent au contribuit: campania activă de lămuriri dusă, mai ales în ultima vreme, de membrii corpului silvic şi apoi, marile şi dureros simţitele inconveniente rezultate de pe urma pustiirilor pe scară întinsă a pădurilor noastre.

Problema pădurii de protecție se pune numai în legătură cu bunele sale influenţe asupra mediului înconjurător. O delimitare suficient de precisă a noțiunii respective, așa cum o cere spiritul științific și necesitățile juridice, nu se poate face. Determinarea conținutului său depinde de două grupe principale de elemente: deoparte, cele *obiective* și de alta, cele *subiective*. Prima grupă este constituită din cunoștințele noastre despre influențele mai sus pomenite, stabilite prin metode științifice.

Acestea s'ar raporta, de pildă, la:

1) Capacitatea pădurii de fixare a diverselor soluri;
2) Capacitatea sa de retenţiune a precipitaţiunilor apoase;
3) Influenţa sa asupra diferiţilor factori componenţi a ceea ce numim climă:
   a) asupra curenţilor aerieni (vânturilor);
   b) asupra umidităţii absolute şi relative;
   c) asupra temperaturii aerului înconjurător şi a solului;
   d) asupra fenomenului de topire a zăpezii, etc.

Tot aici ar mai fi de alăturat, poate ca o subgrupă distinctă, sau ca o grupă intermediară, credinţele noastre despre influenţele binefăcătoare ale pădurii. Insemnătatea acestora nu trebue întru nimic subestimată. Dimpotrivă. De foarte multe ori este greu să dovedim în mod absolut cert acele influenţe, deşi altfel le simţim foarte bine. Suntem convinşi chiar, că acestea constitue grosul justificării fixării pădurilor de protecţie în aplicaţia practică.

Grupa de elemente subiective se subîmparte la rândul său în alte două subgrupe. Una dintre acestea s'ar raporta la consideraţiile care fac ca o comunitate omenească oarecare să *manifeste interes*, să *acorde o însemnătate* oarecare pădurii pentru bunele sale influenţe, stabilite ştiinţificeşte sau bănuite numai, *să simtă nevoia acestor influenţe*. Cealaltă grupă se referă la *posibilităţile care îngăduie* unei comunităţi omeneşti oarecare de *a şi acţiona în sensul fixării practice şi a îngrijirii* unor păduri de protecţie. In fond, aceste două grupe de elemente se condiţionează reciproc în oarecare măsură.

Cele de mai sus ne arată că definirea indubitabilă a noţiunii pădurii de protecţie este aproape cu neputinţă. Elementele subiective pomenite, cât şi faptul că influenţele binefăcătoare ale pădurii nu pot fi evidenţiate cu uşurinţă, fac ca întinderea noţiunii respective să varieze după împrejurări. Doctrina forestieră se mulţumeşte a distinge în această privinţă un sens mai cuprinzător şi un sens mai restrâns. Astfel, în sens larg Raesfeld (1879) înţelege prin păduri de protecţie, acele păduri „a căror menţinere şi deosebită îngrijire se dovedeşte a fi în interesul binelui obştesc". Sau, după Prof. H. W. Weber : „acele păduri care prezintă o însemnătate evidentă în apărarea intereselor publice" [1]).

Legea forestieră rusească din 1888 — intitulată „Legea pentru protecţia pădurilor" — defineşte ca păduri de protecţie, acelea „a căror menţinere este în interesul Statului sau de folos obştesc". Dankelmann, o mare autoritate în ştiinţa forestieră germană a secolului al XIX-lea, restrânge cuprinsul noţiunii de pădure de protecţie la acele păduri, cari „servesc pentru apărarea intereselor publice contra pericolelor". Şi mai departe merge cu precizarea profesorul münchenez Endres când spune : „Păduri de protecţie sunt acele păduri a căror menţinere şi cuvenită tratare se impune în interesul înlăturării pagubelor, care ameninţă pe terţi" [2]).

Toate aceste definiţiuni prezintă de fapt neajunsul de a fi foarte puţin definite. Ele cuprind cele câteva elemente ale pădurii de protecţie, cu un puternic caracter de generalitate, care are nevoie de o mai departe fixare în practică. Pentru acest motiv, legile pentru pădurile de protecţie nu se mulţumesc numai cu o definiţie de acest fel. Ele enumără chiar împrejurările în cari o pădure *poate* căpăta atributul „de protecţie", impunându-i ipso facto anumite servituţi legale. Am subliniat cuvântul poate, întrucât chiar o asemenea enumerare cazuistică din partea legilor respective nu este suficientă, în regulă generală, spre a şti anume cari păduri au devenit „de protecţie". Aproape totdeauna mai este necesar să mai intervină şi o autoritate de poliţie silvică. Aceasta are să aprecieze, să recunoască în fapt, urmând o anumită procedură indicată de legi — pădurile de protecţie dintr'un ţinut oarecare, cari s'ar potrivi intenţiunilor legiuitorului.

---

1) Forstwirtschaftspolitik, Berlin ,1926. pag. 188.

2) Forstpolitik, II. Aufl. Berlin, 1922, pag. 221.

Dacă luăm în considerare concepţiunile diferiţilor autori, cât şi prevederile diverselor legi pentru pădurile de protecţie, însemnătatea acestora se referă la calitatea lor de a influenţa în bine condiţiunile fizice ale mediului înconjurător şi în primul rând de a apăra ceva sau pe cineva de anumite pericole. Astfel, după cum observă şi Prof. H. W. Weber, sensul mai restrâns al definiţiunii pădurii de protecţie, cel obişnuit în mai toate legislaţiile, se mărgineşte la „influenţele sale evidenţiabile pentru înlăturarea de *pericole locale*“ [1]).

Sensul larg al definiţiilor ar avea în vedere şi *bunele influenţe climaterice* ale pădurii de protecţie. Intrucât acestea sunt foarte greu de evidenţiat în practică, luarea lor în considerare se întâlneşte mai rar în legislaţia forestieră.

Un element care intră în compunerea mai tuturor definiţiilor, este *interesul public* în menţinerea unor anumite păduri, pentru calitatea lor de protecţie. El *justifică emiterea unei legi*, care va avea să îngrădească dreptul de liberă dispoziţiune al proprietarilor unor astfel de păduri. Definiţiile respective au în vedere, aşa dar, consideraţiuni juridice. Altfel, lipsa acestui element n'ar micşora întru nimic caracterul de preciziune al definiţiei pădurii de protecţie ca atare. De fapt, acel interes public este de cele mai adesea ori local, cu o rază mai mult sau mai puţin mare. Cu cât raza localului se restrânge, cu atât interesul public pierde din caracterul său esenţial, apropiindu-se de cel particular.

In rezumat, esenţialul în calificarea unei păduri drept pădure de protecţie, îl constitue pe deoparte convingerea ce o avem despre capacitatea sa de apărare contra unor pericole şi pe de alta nevoia şi posibilitatea de a o păstra pentru acest rol. Luând în considerare numai acest aspect funcţional, credem că definiţia Prof. Endres este cea mai justă. Interesul public la desemnarea şi menţinerea unor astfel de păduri este un element de ordin juridic, de justificare a emiterii unei legi a pădurilor de protecţie.

O definiţiune mai completă şi tot deodată mai precisă, care să pună în lumină atât aspectul funcţional cât şi cel juridic, credem că s'ar putea formula astfel : *Păduri de protecţie sunt pădurile a căror menţinere şi anumită tratare este recunoscută ca necesară pentru îndeplinirea unor funcţiuni de apărare fizică şi directă.* Expresia „recunoscută“ împrumută definiţiei o deosebit de mare capacitate de adaptare. In sens foarte larg, ea exprimă caracterul de relativitate, de convenţionalism pe care îl are de fapt pădurea de protecţie. Judecând drept, orice pădure exercită o influenţă mai mult sau mai puţin mare, bună sau rea, asupra mediului fizic înconjurător. Determinarea unor păduri drept păduri de protecţie se traduce printr'o *alegere*, în foarte mare măsură, subiectivă. Dacă este vorba de o recunoaştere din partea legilor şi a organelor de aplicare a acestora, avem definiţia pădurii de protecţie din punct de vedere juridic. Expresia „funcţiuni de apărare fizică şi directă" restrânge sensul foarte cuprinzător şi vag, indicat de definiţiunile celor mai mulţi autori, la ceeace exprimă însăşi denumirea „de protecţie", aşa cum se înţelege de fapt în doctrina forestieră.

---

[1]) Loc. cit. pag. 188. Sublinierea este a noastră.

Potrivit definiţiunii de mai sus, pot primi calificativul de păduri de protecţie, cele socotite ca necesare pentru evitarea pericolelor în legătură cu :

1) Nestabilitatea solurilor şi a anexelor lor :

a) solurile aşezate în pante şi predispuse la alunecări, dărâmări, prăbuşiri, lavinele, etc.

b) solurile plane, însă mobile sub acţiunea vânturilor (nisipuri sburătoare, zăpezi nelegate) sau a apelor (maluri nisipoase, uşor de mâncat şi de spălat);

2) Variaţiunile anormale şi vătămătoare în economia apelor dintr'un ţinut :

a) debitul izvoarelor ;

b) debitul râurilor (viituri, inundaţii, etc.);

3) Acţiunea vânturilor :

a) ruperi şi dărâmări de arbori, arborete, etc.;

b) uscarea şi suflarea solurilor mobile, etc. [1]).

Aceste cazuri ar constitui sensul foarte restrâns al noţiunii respective. Un sens ceva mai larg al pădurii de protecţie ar implica şi pădurile socotite ca necesare pentru evitarea pericolelor în legătură cu :

4) Schimbarea condiţiunilor climaterice şi în legătură cu acestea şi a celor sanitare [1]).

---

[1]) Vântul este în definitiv un factor climateric, adică un component a ceace numim cu un cuvânt : climă. L'am distins totuşi de grupa Nr. 4 (condiţiuni climaterice), pentru locul deosebit de important pe care îl ocupă faţă de ceilalţi factori, din punctul nostru de vedere. Mai cu seamă acţiunea sa mecanică îi dă o notă particulară.

5) Invazia unei armate străine şi apărarea naţională (prin protecţia lor fizică).

Am înţeles a cuprinde aceste ultime cazuri numai în sensul mai larg al noţiunii de pădure de protecţie, întrucât probabilitatea ca o pădure dată să fie chemată a juca un rol de protecţie în apărarea naţională este destul de redusă. De cele mai multe ori este vorba aici mai mult de o întâmplare. Cât despre acţiunea pădurilor în condiţionarea climatului şi a mediului sanitar, învederarea sa este foarte dificilă şi nesigură, ceeace nu înseamnă deloc că în realitate nu poate fi foarte mare.

Oricum, credem că rămân sigur în afara sferii pădurii de protecţie, cele păstrate din consideraţiuni estetice, de agrement, ştiinţifice (monumente naturale, etc.). Prin aceasta nu avem în nici un caz să micşorăm însemnătatea lor obştească. Aici este vorba de a stabili categorii teoretice, iar nu a clasifica valori practice.

De multe ori pădurea în anumite împrejurări, poate fi apreciată deodată pentru mai multe influenţe binefăcătoare de protecţie. Aşa este în genere cu pădurile de munte, care îndeplinesc în genere aproape toate sau mare parte din funcţiunile de apărare indicate mai sus. In asemenea cazuri se declară ca păduri de protecţie pădurile unor regiuni întregi. De ex. în Italia, toate pădurile în locurile muntoase, deasupra limitei superioare a castanului.

In legătură cu întinderea noţiunii „pădure de protecţie", aşa cum am înţeles-o noi aici, ar mai fi de relevat o diferenţiere pe care o face sub acest raport legislaţia forestieră austriacă. Lucrul are însemnătate pentru discuţiunile noastre de mai târziu.

După situaţia şi funcţiunile lor locale, această legislaţie distinge două categorii de păduri, pe care le tratează, de altfel, cu totul deosebit:

1. Bannwälder şi
2. Schutzwälder.

Art. 19 al Codului silvic austriac (1852) defineşte ca „Bannwälder' acele păduri a căror tratare deosebită se impune pentru „asigurarea persoanelor sau a bunurilor publice şi particulare", precum: apărarea (protecţia) contra lavinelor, prăvălirii de stânci, loviturilor de pietre, dărâmăturilor de munţi, alunecărilor de terenuri şi altele de acest fel". Declararea unei păduri ca atare şi supunerea sa la regimul special prescris de lege, dă dreptul la despăgubiri.

Categoria numită mai târziu (1873) „Schutzwälder", mai apoi „Schonwälder" (proectul de lege din 1878), cuprinde o seamă de păduri care necesită ele înșile o deosebită apărare, adică un deosebit tratament, din pricina condițiunilor de sol sau a situației lor dificile. Aici este vorba de existența și apărarea însăși a pădurilor respective, iar nu a unor terțe persoane sau bunuri străine, fără legătură cu acele păduri. Pentru acest motiv, restricțiunile impuse într'un asemenea caz nu dădeau drept de despăgubire. Articolele 5, 6 și 7 din Codul silvic austriac (1852) enumără aceste păduri, enumerare pe care noi o sistematizăm astfel:

a) Păduri a căror liberă tratare ar „expune în mod evident pădurea vecină pericolului unei vătămări de vânt";

b) pădurile cari se găsesc:

α) pe soluri, cari ar putea să devină ușor fugitive pe suprafețe întinse în cazul unei desgoliri:

β) în stațiunile înalte și aspre;

γ) la limita superioară a vegetației;

δ) pe malurile râurilor (grösserer Gewässer), în cazul că acestea nu sunt constituite din stânci;

ε) pe pantele muntoase, cu soluri de alunecare.

Deosebirea ce se face în legislația forestieră austriacă între Bannwälder (pe românește s'ar potrivi păduri de protecție propriu zise) și Schutz- sau Schonwälder (în traducere românească: păduri expuse sau de protejat), denotă o mare finețe juridică. Insemnătatea sa este deosebit de mare în legătură cu problema despăgubirii proprietarilor de păduri lezați.

La notion de la forêt de protection.

Der Schutzwaldbegriff.

Der Aufsatz ist als eine Vorbereitung zukünftiger Erörterungen über dieselbe Frage in den rumänischen Forstgesetzgebung gedacht. Der Umfang des Begriffes ist von einer Reihe von Faktoren abhängig, die, Verfasser, zuerst in zwei Gruppen aufteilt: objektiver und subjektiver Natur. Gerade wegen dieser letzten ist eine strenge Umgrenzung des Begriffes schwer zu bestimmen. Nach einer kurzen Erörterung der Definitionen einiger der bekannten Autoren, bleibt Verfasser bei einer eigenen Definition.

PROBLEMELE ZILEI

AMENAJAMENT

MAI MULTĂ ATENȚIUNE LA AMENAJAREA PĂDURILOR

de Ing. Cons. silvic **C. Opran**

Revista Pădurilor, acordând ospitalitate chestiunilor de amenajament ,aduce din nou în discuție unul dintre obiectivele cari au constituit cândva preocupările principale ale fostei Administrații a Casei Pădurilor.

In linii generale, amenajamentul unei păduri însemnează reglementarea exploatării ei în așa fel, ca să poată satisface cât mai bine și mai regulat nevoile proprietarului în special și nevoile țării în general.

In sens mai restrâns, însemnează a prevedea și a fixa dinainte operațiunile de orice natură ce trebuesc efectuate în pădure, adică nu numai tăerile destinate a furniza produsele utile pe care ea le poate oferi, dar și lucrările necesare pentru conservarea și ameliorarea ei.

Intocmirea unui amenajament implică din partea amenajistului, pe lângă cunoașterea tuturor regulelor technice ale științei, și o experiență desăvârșită în alegerea soluțiunii celei mai potrivite ce trebue dată fiecărui caz în parte. Pentru această din urmă consideraţiune, amenajamentul este, în practica lucrurilor, mai mult o artă decât o știință.

O soluționare greșită prevăzută în amenajament, dă rezultate nesatisfăcătoare abia după trecerea unui oarecare timp, când se impune modificarea amenajamentului. Se știe însă din experiența trecutului, că o asemenea schimbare, aduce după sine o perturbare generală, constituind un joc periculos pentru interesele pădurii [1]).

In materie de amenajament, cum de altfel și în oricare altă știință, trebue a se urmări de aproape progresele continui ce se realizează în țările cu o cultură mai veche și unde rezultatele diverselor metode de amenajament au dovedit că au fost fericit inspirate. Și din această privință, cred că s'a făcut bine, înființându-se Institutul de Cercetări forestiere, dela care se așteaptă îndrumări noui și metode cât mai potrivite pentru aplicațiunea științei amenajamentului la condițiunile pădurilor românești.

Una dintre ideile cari trebue să preocupe pe amenajist este aceea de a lămuri chestiunea raportului susținut care nu trebue exagerat. Desigur că amenajistul nu poate să asigure în mod cert decât raportul susținut în materie. Se va observa însă că pe proprietarul particular îl interesează în general raportul susținut în bani ; ori față de valorile schimbătoare ale monedei și deci și de fluctuațiile prețurilor lemnului, acest lucru este foarte greu de stabilit. Sunt însă oarecari artificii, cu ajutorul cărora se poate ameliora situația.

O altă preocupare a amenajistului, este aceea de a limita regenerarea pădurilor pe cale artificială, căutând să o restrângă pe cât este posibil, numai la cazurile în cari regenerarea naturală nu a fost obținută sau unde este insuficientă.

Silvicultorii instruiți și competenți vor observa că natura indică metodele de amenajament cele mai simple, mai ușor de înțeles și de aplicat.

*
* *

Inainte de 1910, modul cum se întocmeau amenajamentele era departe de ce pretinde o ordonată economie forestieră. Condițiunile naturale și economice ale țării noastre erau prea diverse. Ideile în materie de amenajament erau pe acea vreme neprecizate suficient. Numărul agenților silvici era prea restrâns, cu atribuțiuni administrative împovorătoare. Prin 1912 s'au făcut sforțări deosebite pentru îndreptarea lucrurilor, prin înfiinţarea Comisiilor de amenajeri. In această materie a jucat un mare rol regretatul M. Tănăsescu. Dar când lucrurile erau abia puse pe roate, a intervenit războiul balcanic în 1912/13 şi apoi cel mondial în 1914/19. Concentrările pregătitoare, ca şi evenimentele acestea în sine, au dat lovitura de graţie unui început promiţător.

---

[1]) Codurile noastre silvice au dat amenajamentului un caracter de mare stabilitate. Ne surprind prevederile art. 5 al deciziunilor ministeriale din ultimii ani de aprobarea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare. Pe baza acestor prevederi ori când se poate distruge și reface o asemenea lucrare, lucru ce aproape totdeauna este spre paguba pădurilor.

După războiul cel mare, totul era de făcut şi refăcut în materie de amenajament. Lucrările, bune-rele, cum le aveam, nu mai puteau fi aplicate sub nouile stări ale pădurilor şi condiţiuni economice. Atât în teritoriul ocupat, cât şi în cel rămas liber, se făcuseră extracţiuni de arbori şi tăeri cu totul neregulate şi peste prevederile amenajamentelor, depăşindu-se cu mult posibilităţile admise. Nevoile proprietarilor de păduri şi în genere cele ale economiei naţionale se schimbaseră enorm. Condiţiunile valutare excepţionale făceau ca prevederile contractelor încheiate înaintea războiului să apară cu totul deformate. Măsura anulării şi refacerii amenajamentelor pentru toate pădurile apărea ca o necesitate inexorabilă, ceeace s'a şi făcut prin decretul lege din 26 Iunie 1919 şi legile următoare.

Pentru asigurarea regenerării pădurilor exploatate, cauţiunile fixate mai înainte în conformitate cu prevederile codului silvic (art. 3), deveneau sub nouile condiţiuni valutare cu totul insuficiente. Art. IV al legii modificatoare din 1920 a căutat să remedieze această stare de lucruri, în mod retroactiv chiar.

In multe din contractele de vânzări de păduri ale Statului pe termene lungi, obligaţiunea regenerării parchetelor tăiate cădea în sarcina acestuia. La preţurile timpului, costul acestei operaţiuni devenea cu totul disproporţionat faţă de preţul vânzării pădurilor stabilit înainte de războiu. Prevederile art. 1 din regulamentul pentru aplicarea legii modificatoare, de a se *„asigura în mod neîndoios regenerarea pădurii pe cale naturală"*, cât şi restul conţinutului acestui articol, a dat posibilitate Statului să-şi amelioreze situaţia din acest punct de vedere.

In calitate de şef al Administraţiei Pădurilor Statului, am dat dela început o deosebită atenţiune lucrărilor de amenajare. Greutăţile începutului erau considerabile. Dintre acestea aş dori să indic în primul rând : haosul economic ce domnea după războiu, necesităţile în continuă schimbare ale stabilirii unei noui ordine de drept şi administrative în Ţara cea nouă şi în special lipsa de personal silvic. Punctul de vedere ce a călăuzit în amenajarea şi valorificarea pădurilor Statului a fost, se înţelege, obţinerea unui cât mai ridicat venit. Acest *lucru, subordonat însă unei stări în continuă ameliorare a pădurilor.* Nu s'a piedut din vedere un moment considerarea multiplelor funcţiuni pe care pădurea le are de îndeplinit în cadrul economiei naţionale. Venitul bănesc poate deveni în unele împrejurări un accessoriu. S'a luat măsura ca într'o perioadă de 10 ani să se facă economii în restabilirea posibilităţilor anuale, cu scopul de a reduce, dacă nu chiar de a compensa tăerile exagerate din vremea războiului. *Această concepţiune de economie nu o pot îndeajuns recomanda urmaşilor mei.*

Ceea ce s'a putut lucra în materie de amenajament, se poate vedea în rapoartele Administraţiei, publicate în perioada 1920/28. Ar mai fi multe de spus, cu deosebire în materie de constituirea de păşuni pe seama pădurilor, amenajării şi administrării lor, fapte care reprezintă un enorm minus pentru economia noastră forestieră şi naţională. Cadrul articolului de faţă ne opreşte de a merge mai departe.

FONDUL DE ACOPERIRE

de Ing. cons. C. P. Georgescu

Nu e un secret pentru silvicultura românească, dar nici pentru cea de aiurea, că multe din prescripţiunile amenajamentelor, alcătuite cu atâta trudă şi prevedere, în cursul revoluţiilor atât de lungi — ca să nu vorbim de cât de pădurile de munte — sau n'au putut fi aplicate (ex. o exploatare) sau nu s'au produs la termenul prevăzut (ex. o însemânţare).

Principial planurile generale de exploatare, cari prevăd dispoziţiuni şi le indică pe anume suprafeţe pentru întreaga revoluţie, ar trebui să fie imutabile.

Practica însă ne-a dovedit, că privite în ansamblul lor aceste dispoziţiuni, în cursul revoluţiei ,sunt deplasate; nici măcar în cursul unora din subdiviziunile revoluţiei, perioadele, nu rămân neştirbite ; mai mult, adeseori nu găsim nici măcar un singur deceniu care să fi rămas neviolat.

Dată fiind realitatea împrejurărilor în care lucrăm, dela început trebue să considerăm planul general de exploatare, şi toate celelalte dispoziţiuni din amenajament legate de aplicarea lui, ca ceva elastic, dispoziţiuni ce urmează a fi readaptate situaţiunilor în care se vor găsi arboretele la revizuirile decenale.

La noi, în special la munte, din vechile amenajamente nu cunoaştem nici un caz : ca un plan general — în cel mai judicios amenajament — să fi putut fi aplicat integral măcar 30—40 ani ; neprevăzutul a avut grija să împedice aşa ceva.

Cauzele sunt diverse, cităm însă trei cu efecte sigure :

1. — s'a exploatat mai mult decât posibilitatea.

2. — s'a exploatat mai puţin decât posibilitatea.

3. — nu s'au făcut regenerările — naturale sau artificiale — la timp, sau n'au reuşit.

De aci rezultă, că dacă după un deceniu, două, facem un nou bilanţ al claselor de vârstă, ni se va dovedi că suntem în altă situaţie, decât cea prevăzută de amenajament, deci planul general de exploatare iniţial a fost deplasat, şi ca primă datorie el trebue redresat, evident păstrând toate principiile pe baza cărora a fost întocmit.

Aceste redresări, ce în cazul cel mai fericit, ar trebui să se facă decenale au ca urmare : modificarea şi readaptarea la noua situaţie, atât a planului general cât şi a celorlalte dispoziţiuni ale amenajamentului.

Lucrând un nou plan general de exploatare, strict în cadrul rigid al principiilor, cu ocazia revizuirilor sau în a 2-a revoluţie, adesea vom fi nevoiţi să facem prevederi, prin cari quantumul producţiilor anuale — posibilitatea — să oscileze prea mult dela an la an şi de multe ori la scăderea şi chiar întreruperea veniturilor anuale ale pădurei pe câtva timp.

Or, amenajamentul, între alte obiective, urmăreşte ca ţel principal atingerea unei constante în producţiune : posibilitatea normală.

Dar dacă posibilitatea normală rămâne un important principiu de urmărit în timp, un ţel îndepărtat, foarte greu de apropiat, ne-am gândit că amenajiştii noştri, au totuşi datoria, de a asigura proprietarilor de păduri venituri lemnoase anuale cât mai constante, chiar în condiţiunile actuale ale silviculturei româneşti, aşa vitrege cum sunt.

Situaţia în care ne găsim evident este o realitate de care trebue să ţinem seama în prima linie, şi care va mai dura încă multă vreme, ştiu eu, poate 40—50 ani de aci înainte, dacă nu şi mai mult ; deci pentru multă vreme. neprevăzutele vor interveni şi fatal vor duce la modificarea posibilităţilor anuale, iar pentru redresare — la revizuirile decenale — amenajistul va fi forţat să prevadă ani şi chiar perioade de aşteptare, soluţiuni ce prin dispoziţiunile ce propunem, cred că le vom putea preveni şi înlătura.

*

Când ştim, că chiar atunci când proprietar de păduri este Statul sau o instituţie publică, împrejurări neprevăzute pot impune: să se exploateze cu anticipaţie într'un an mai mult de cât posibilitatea, creind astfel în pădure un deficit, sau să se întârzie exploatările cu câţiva ani, obţinând astfel fără voe un excedent.

Când ştim că se poate întâmpla: că nici însemânţările naturale pe care se compta regenerarea, nu s'au produs şi nici plantaţiunile nu s'au făcut în anul prescris de amenajament, nu e greu de constatat, că nouile arborete nu vor putea avea o gradaţie normală de etăţi; deci fatal în a 2-a revoluţie, unele parcele venite la rând, vor conţine arborete ce nu vor avea etatea revoluţiei admise.

Aplicând strict principiile de bază ale amenajamentului, exploatările vor trebui întrerupte, până ce arboretele la rând vor atinge etatea revoluţiei admise.

Aceste întreruperi s'ar impune şi în urma faptului ştiut că revoluţiile admise în ultimii 30 de ani — vorbesc de pădurile de munte — sunt mici, în genere 80 ani, şi rareori depăşesc suta de ani.

In concluzie aceasta este situaţia. Neputând desfiinţa neprevăzutele, am reflectat că s'ar putea găsi un mijloc ca cel puţin efectele lor să fie înlăturate, adică să găsim artificiul de amenajament prin care să asigurăm proprietarilor venituri anuale şi pe cât posibil constante.

Pentru atingerea acestui scop este nevoe ca posibilitatea pădurei ce amenajăm — pe suprafaţă sau pe volum — să fie redusă cu 5—10% chiar şi mai mult, după cazuri ce pot fi uşor studiate, luând de bază neprevăzutele trecutului acelei păduri în localitate.

Pentru simplificarea expunerei, nu voi vorbi decât de posibilitatea pe suprafaţă.

Efectele reducerei posibilităţei anuale au ca prim rezultat reducerea în proporţie a tuturor suprafeţelor destinate deceniilor, perioadelor, şi ale revoluţiei întregi, rămânând un disponibil până la acoperirea suprafeţei totale; Planul general de exploatare deci, va cuprinde pe lângă suprafeţele ce fac obiectul exploatărilor principale, perioadă cu perioadă, pe tot cursul revoluţiei admise, şi disponibilul realizat prin reducerea posibilităţei, pe care l'am botezat fond de acoperire.

Fondul de acoperire are destinaţia de a umplea golurile provocate de neprevăzutele de care am vorbit ; pentru ca el însă să-şi poată atinge ţelul lui, adică să satisfacă integral serviciul pentru care îl destinam, trebue să fie un *fond efectiv*, destul de important, în dimensiunile rezultate dintr'un serios studiu prealabil.

*

Ca să fim mai bine înţeleşi, vom da un caz concret.

Pădurile Sadova-Mănăilă, din jud. Câmpulung-Bucovina, sunt proprietatea com. Sadova ; au o suprafaţă de 2036,66 ha.; sunt compuse din arborete de molid curat şi au fost amenajate cu o revoluţie de 80 ani, începută în 1925.

In 1935 clasele de vârstă ale arboretelor, au fost în următoarea situaţie :

Clasa I de	1— 20 ani	232.93 ha.
„ II „	21— 40 „	578.37 „
„ III „	41— 60 „	488.04 „
„ IV „	61— 80 „	507.99 „
„ V „	81—100 „	229.33 „
	Total	2036.66 ha.

Posibilitatea normală pe suprafaţă ar fi fost 2036.66 ha. : 80 ani = 25.45 ha., iar în fiecare perioadă de câte 20 ani, ar fi urmat să se exploateze câte 509.16 ha. Or reducând posibilitatea cu 9%, vom exploata pe viitor numai 23.00 ha. anual, iar suprafeţele corespunzătoare perioadelor se reduc la 463.00 ha.

Planul general de exploatare, refăcut de noi cu ocazia revizuirei din 1935, care coprinde în el şi fondul de acoperire, are următoarele suprafeţe :

1) Perioada I=1825—1944 { decada 1-a 1925—1934=232.93 ha.
decada 2-a 1935—1944=229.26 „

Total=462.26 „

2) Perioada II-a=1945—1964	472.99 ha.
3) „ III-a=1965—1984	459.90 „
4) „ IV-a=1985—2004	460.78 „
Total=	1855.93 ha.
5) Fondul de acoperire	180.73 „
Total general=	2036.66 ha.

Clasele de vârstă descresc dela decada a 2-a din Perioada I, în care s'au repartizat arboretele cele mai bătrâne, clasa a 5-a; iar fondul de acoperire pentru deceniul în curs 1935—1944, este format din arborete de clasa 2-a. Cu acest fond în viitor se vor acoperi diferențele de producțiune provocate de împrejurări neprevăzute, dar mai cu seamă deficitele de pe suprafețele neregenerate la timp; vom putea astfel asigura proprietarului venituri lemnoase anuale și continue și pe cât posibil constante; fără acest fond de sigur am fi fost nevoiți să exploatăm suprafețe venite la rând, care nu au încă etatea revoluției admise, sau să admitem ani de așteptare până la majoratul lor.

Parcelele repartizate în 1935 fondului de acoperire, cari sunt în suprafață de 180.73 ha, nu vor rămâne totdeauna în aceiași situație. La viitoarea revizuire din 1945, când planul general de exploatare se va readapta la situația de atunci, ele vor intra în bilanțul claselor de vârstă — baza planului general —, iar fondul de acoperire se va reconstitui din alte parcele, în genere din clasa II-a de vârstă.

*

Fondul de acoperire pe care l-am imaginat nu trebue confundat cu clasicul fond de rezervă atât de cunoscut dar totuși neaplicat, fond menit, ca la un moment dat, să dea putința proprietarului să-l realizeze pentru a-și acoperi nevoi extraordinare.

Eu recomand amenajiștilor noștri pentru studiu fondul de acoperire strict pentru realizarea scopului arătat, și la care tehnica amenajamentului nu se opune cu nimic.

Aplicat în mod judicios ar putea să ne dea cu timpul rezultate mai importante decât ne așteptăm.

CODRUL GRĂDINĂRIT

de Ing. Consilier Gh. Năstăsescu

Modalitatea de tratament codrul grădinărit imprimă și desăvârșește la arboretul căruia este aplicat acea formă caracteristică, de profil dantelat la exterior, ce se recunoaște ușor dela distanță, iar în constituirea arboretului face să fie reprezentate în mod continuu, toate vârstele, dela firul de sământă până la arborele exploatabil, fie izolat, fie în stare grupată, — formă ce reamintește pădurea virgină din care codrul grădinărit își trage obârșia.

In desvoltarea lor însă, clasele de grosime pot fi amestecate, cele tinere se află în buchete, cele ale arboretului secundar în grupe iar arborii de elită ce constituesc arboretul principal sunt izolați.

Prezența tuturor vârstelor pe aceiași suprafață face ca tineretul să rămână sub adăpost prima jumătate a vieții și chiar mai mult, de aceea codrul grădinărit nu se aplică decât esențelor de umbră, molidul, fagul și în special bradul, care este capabil să vegeteze latent în locurile cele mai umbrite și să se desvolte normal, dând cea mai mare cantitate de material lemnos de îndată ce se află în stare liberă, deaceia nu se poate imagina un codru grădinărit decât în pădurile în care bradul se află în optimum de vegetație și predomină la constituirea masivului.

Grație formei sale, la arboretele grădinărite, coronamentele arborilor izolați sunt abundent luminate de soarele de vară, ale cărui raze, lateral, pot pătrunde și în arboret, fie direct, fie prin reflexiune, provocând desvoltarea coroanelor și prin aceasta majorarea aparatului foliaceu și deci a posibilității de hrănire, iar prin creșterea sistemului radicilar se realizează arbori rezistenți, — condițiuni, cari sunt de natură să asigure, o creștere continuă puternică și deci o producție de seamă atât în volum cât și în valoare, — motiv pentru care codrul grădinărit se așează în rândul tratamentelor speciale: codru etajat, pădurea continuă (Dauerwald) cari își propun să asigure în cel mai scurt timp posibil producția celor mai mari cantități de lemn gros de lucru.

Regenerarea naturală în acest tratament nu are nevoe de îngrijire specială, sământa fiind din belșug iar plantele sunt ferite de ger, uscăciune, zăpadă, grindină, etc.

Studii și cercetări științifice asupra pădurilor grădinărite sunt foarte reduse, totuși această modalitate de tratament se aplică în

Franța, Elveția, Austria, mai puțin în Germania, etc., și dacă condițiile sunt favorabile se poate aplica și în România.

Grija de căpetenie a oricărui amenajist este introducerea stărei normale a pădurei. In pădurea grădinărită pentru atingerea scopului urmărit este necesar să se realizeze:

— arborete complete, constituite din esențe proprii a fi tratate în grădinărit,

— clasele de grosimi necesare,

— ca arborii de elită să fie aleși cu îngrijire după forma și capacitatea lor de creștere,

— ca recoltarea produselor lemnoase să se facă în baza unui control și a unui cubaj precis.

— măsurătoarea pădurei și un parcelar potrivit,

— instalarea unei foarte întinse rețele de drumuri.

La întocmirea amenajamentului însă intervin modificări față de normele fixate pentru celelalte modalități de tratament, astfel:

— Parcelanul servește ca punct de plecare pentru cubajul și controlul arboretelor și se întocmește fără a se ține seama de vârsta arboretelor; subparcele se fac cât mai puține.

— Seria cuprinde maximum 250—300 hectare.

— In tratamentul codru grădinărit nu poate fi vorba de revoluție, ci numai de termenul de exploatabilitate, și cum obiectul acestei modalități de tratament îl constitue arborele nu arboretul, se fixează acest termen în baza diametrului corespunzător arborelui exploatabil.

Tăierile de grădinărit au caracterul de tăieri de regenerare și pe acela de tăieri de ameliorare.

Rotația se fixează la minimum 6—8 ani și maximum 12—15 ani.

Planul general se reunește de obiceiu cu planul special de exploatare.

Posibilitatea în pădurile grădinărite determinându-se pe suprafață, pe volum, pe volum și suprafață, și în fine pe număr de arbori, la fiecare din aceste moduri de posibilitate corespunde o metodă de amenajament sau mai exact o grupă de metode de amenajament. Astfel:

1. Metoda de amenajament pe suprafață.

2. Metoda de amenajament pe volum ce se subdivide în 3 categorii:

a) metode bazate pe constituirea capitalului normal şi numai în secundar se preocupă de raportul susţinut ;

b) metode empirice, bazate pe rezultatele experienţelor şi

c) metode al căror scop este obţinerea raportului susţinut, — precum este metoda Masson — şi metoda din 1883.

3. Metoda de amenajament bazată pe suprafaţă şi pe volum sau metoda de control.

4. Metoda pe număr de arbori.

Referitor la rentabilitatea pădurii grădinărite R. Balsinger [1]) dă următoarele date :

Asupra producţiei în volum Biolley arată că în concret, creşterea maximală a unui arboret a atins 13 mc. pe an şi hectar (media 9 mc.) şi după date apreciate în pădurile statului şi cele comunale din ocolul Rippoldsan, creşterea medie anuală a fost de până la 17 mc. pe hectar.

Asupra producţiei în valoare a pădurei grădinărite apreciată, după :

— procentul lemnului de lucru, care a variat la unele păduri dela 64% la 80%, motiv pentru care codrului grădinărit i s'a zis că este gospodărie de lemn gros.

— calitatea materialului calificată ca excelentă întrucât lemnul este crescut la umbră în tinereţe şi numai târziu în plină lumină,

— preţul cel mai ridicat pe piaţă se obţine pentru lemnul gros, iar nu pentru cel subţire.

— cheltuelile de exploatare sunt mai ridicate decât în tăerea rasă, din cauza măsurilor ce se iau la exploatare pentru a se apăra de stricăciune arborii ce rămân în picioare şi că în rezumat pădurea grădinărită oferă proprietarului un venit anual ridicat şi o bună fructificare a capitalurilor economice.

Pădurea grădinărită ca pădure de protecţie.

In regiunea munţilor înalţi, în apropierea golurilor, pădurea capătă caracterul de pădure grădinărită. In puternica lumină în care se află vegetaţia se favorizează constituirea de arborete grădinărite chiar şi din esenţele de lumină precum, laricele, pinul, şi în special molidul. Din cauza climatului aspru aceste esenţe capătă rădăcini și coronamente puternice, un trunchiu scurt și un lemn dens și sănătos. Rădăcinile pătrund adânc în fisurile stâncilor sau îmbrățișează blocuri mari de stânci și molidul are aci rolul bradului dela altitudini mai joase.

---

[1]) Der Plenterwald de R. Balsinger.

Pădurea prin forțe proprii își apără aci arboretele contra vântului, zăpezii, înghețului, căldurii, uscăciunei, a insectelor, prin desvoltarea rădăcinilor tuturor claselor de grosime, astfel ca cele puternice să intre adânc în pământ, iar cele subțiri să se țină în stratul superficial. Prin acest dublu strat de rădăcini se realizează o aerisire și o canalizare a apei în sol îndepărtând prin aceasta uscarea solului și evaporația.

Un rol deosebit au aceste păduri în lupta pentru înfrânarea torenților în munți și anume prin încetinirea scurgerei apelor meteorice și a celor provenite din topirea zăpezei.

Pentru climat, pădurea are rolul să pună stavilă vânturilor prea uscate, ori prea calde și să fie regulator al umezelei aerului.

Gospodăria silvică în pădurea alpină trebue să aibe de scop menținerea pădurei și a capacității culturale a solului renunțându-se la produsul lemnos ; ea trebue deci să fie conservatoare.

Ca apărător al frumuseții peisajului și pentru agrement codrul grădinărit are sarcina să evidențieze frumusețea caracteristică a pădurei. Instrucțiunile de amenajament bavareze prescriu ca pădurile statului din marginea orașelor și stațiunilor balneare să fie tratate în codru grădinărit. Aci arborii fiind menținuți în picioare timp îndelungat, capătă dimensiuni mari și forme frumoase.

Pădurea grădinărită se apropie, mai mult decât oricare alta, de parc, fără ca producția de lemn să fie un accesoriu ca la parc.

In România, în trecutul îndepărtat, mânăstirile ca deținătoare ale pădurilor care prin secularizare au devenit proprietatea statului, și în special moșnenii, răzeșii, ca și mulți particulari și-au procurat materialul lemnos de lucru necesar gospodăriei lor, prin extracțiuni grădinărite de brad, molid și mai rar de fag, din pădurile proprietatea lor situate în regiunea muntoasă ,în locuri greu accesibile.

In acea epocă s'au extras arborii rășinoși aflați diseminați în arboretele de fag, dar mai ales arborii cei mai valoroși, din masivele de rășinoase, când s'a provocat și deprecierea aproape a tuturor arborilor rămași în picioare, prin încercările făcute cu toporul pe trunchi pentru a stabili „dacă crapă pentru șiță sau pentru șindrilă".

Mai târziu, când lemnul de rășinoase a fost cerut în comerț, mulţi din proprietarii, fără lucrări de amenajare, şi-au exploatat pădurile lor de molid, realizând prin o singură tăiere toţi arborii cu un diametru mai mare de 15—20 cm. la 1,30 m. dela sol, efectuând *aşa dară o exploatare în grădinărit neregulat*, şi numai sămânţa aruncată din arboretele de molid învecinate bătrâne a împiedicat ca multe din suprafeţele astfel exploatate să nu rămână neregenerate şi până astăzi — căci de o intervenţie artificială pentru asigurarea regenerării nu putea fi vorba la acea dată —.

Molidul însă aflat în diseminare, în arboretele de fag, dar şi bradul, extras după cum s'a arătat mai sus, a pierdut terenul în multe păduri.

Pentru pădurile statului găsim amenajamente de codru grădinărit întocmite încă din anul 1875 pentru arboretele pure de molid ce populează pădurea Luţele mari şi mici din Judeţul Muscel, mai târziu la pădurea Tarcău din judeţul Neamţ, pentru arborete de brad, molid şi fag, apoi la pădurea Orjogoaia din jud. Prahova pentru arborete de brad în amestec cu fag şi de bună seamă că s'a întocmit şi la alte păduri.

Rezultatele neconvenabile obţinute prin aplicarea acestei modalităţi de tratament în pădurile Tarcău şi Luţele au dus la modificarea acestor amenajamente, iar la pădurea Orjogoaia tăerile s'au oprit, deoarece nu se găsesc cumpărători pentru lemnul de fag ce rezultă din exploatări.

Sunt însă amenajamente de codru grădinărit în curs de aplicare în pădurile de brad în amestec cu alte esenţe, din Bucovina, proprietate particulară, şi asupra cărora nu se poate face deocamdată aprecieri fără o cercetare amănunţită în localitate.

In ce priveşte pădurile de protecţie, s'a rezervat ca atare în jurul golurilor de munţi o zonă de pădure căreia s'a aplicat codrul grădinărit cu exploatabilitatea fizică, iar după punerea în aplicare a legei pădurilor de protecţie publicată în Mon. Oficial No. 9 din 20 Aprilie 1935, s'a urmat potrivit prevederilor ei.

Prin lucrările de amenajare în curs de aplicare s'a ţinut seama de dispoziţiunile art. 5 din regulamentul pentru aplicarea legei modificatoare a codului silvic publicat în Mon. Oficial No. 131 din 1920, după care diametrul arborelui exploatabil este de 0,40 m. la pădurile ce aparţin proprietarilor dela art. 1 al. a, b, c şi d, C. S. din 1910 şi de 0,30 măsurat la 1,30 m., dela sol pentru pădurile particulare. S'a observat apoi ca volumul arborilor exploatabili de extras anual să varieze, mărindu-se sau micşorându-se, după cum capitalul real depăşeşte sau este inferior celui normal (lemnos) cum şi dispoziţiunile dela art. 1 litera c, al. 4, 5 şi 6 din acelaş regulament după cari grădinăritul neregulat practicat în trecut nu se mai poate aplica.

Măsura în care tratamentul codrului grădinărit se poate aplica pe o scară mai mare în România este condiţionată :

Pentru pădurile de producţie,

— de dispoziţiunile legei pentru pădurile de protecţie, care în art. 1 al. a—h enumără pădurile ce sunt considerate ca păduri de protecţie, iar la Cap. II, art. V, se precizează regimul de exploatare pădurilor de protecţie, acestor păduri după situaţie şi compoziţie putându-se aplica codrul grădinărit sau codru grădinărit cu exploatabilitate fizică.

Pentru pădurile de raport situate în aria de vegetaţie a bradului,

— de existenţa în arboret a bradului ca esenţă principală, în amestec cu molidul şi fagul, — esenţe ce nu pot ocupa mai mult de 1/4—1/3 din volumul total; acolo unde bradul lipseşte codrul grădinărit nu se poate aplica.

— de existenţa în arboret a unor condiţiuni staţionale favonabile, aşa cum se întâlnesc în regiunea de munte, adică un timp de vegetaţie scurt, un sol nu din cele mai bogate şi un climat potrivit de aspru.

— de creiarea unei întinse reţele de drumuri în pădure (de sanie) care să fie legate cu drumurile ce conduc la centrele de consumaţie.

Cert este că aplicarea modalităţii de tratament codrul grădinărit reclamă o gospodărie intensivă şi în Vechiul Regat în special, este legată de mari dificultăţi financiare ce se referă la majorarea cheltuelilor de exploatare, de transportul lemnului în pădure, construcţie de drumuri, etc. şi cari ar putea să provoace chiar o lipsă de rentabilitate; pădurea grădinărită trebueşte privită însă şi ca o sursă inepuizabilă pentru studiul pădurii şi legilor sale şi ca atare este necesar mai ales ca în acest scop cu orice sacrificii, să se aleagă o pădure a Statului în regiunea de munte aşa cum s'a arătat mai sus, căreia să i se aplice această modalitate de tratament care se bucură de consideraţie în unele cercuri silvice ca fiind cea mai desăvârşită formă a pădurii continue iar după prof. Engler pădurea grădinărită reprezintă forma de viitor a arboretelor şi deci a uneia din cele mai fixe şi intensive gospodării.

AMENAJAREA PĂDURILOR ROMÂNEŞTI

de ing. cons. I. Comaniciu

Pădurea este un organism ,care în baza însuşirilor elementare, ce o compun, îşi reglementează singură viaţa, îngrijindu-se de regenerarea, conservarea şi perpetuarea ei în mod normal după anumite legi naturale, cât timp împrejurări externe, ca de ex. mâna omului, nu se amestecă samavolnic în gospodăria ei intensă, şi realmente mult mai complicată decât, cum o vede ochiul unui laic.

Dacă omul pentru acoperirea necesităţilor sale influenţează asupra desvoltării naturale a pădurii, aceasta nu se mai poate conduce după normele legilor naturale, ci este constrânsă a se acomoda regimului impus de om, care — fiind coroana creaţiunii divine — îşi asumă dreptul a se folosi de toate bunurile, ce le găseşte în natură în jurul său, deci şi de pădure. Atât pentru a-şi asigura satisfacerea continuă a necesităţilor, pe cari şi le poate acoperi din produsele pădurii, cât şi spre a asigura existenţa pădurii, omul a introdus un complex de reguli, bazate pe studierea aprofundată a biologiei pădurii, după cari trebue tratată pădurea, de care are nevoie. Toate aceste reguli, după cari urmează să existe pădurea spre a putea satisface trebuinţele multiple şi crescânde ale omului, se cuprind în lucrarea de gospodărie a pădurii, în amenajament.

Amenajamentul este o operă de ştiinţă aplicată, având ca scop reglementarea exploatării şi regenerării arboretelor şi a conservării pădurii, cu tendinţa hotărâtă de a îmbunătăţi solul, care să producă material lemnos cât mai mult şi mai valoros şi de a ameliora arboretele în aşa fel. ca să fie constituite din esenţe cât mai preţioase şi mai căutate, cari corespund condiţiunilor staţionale ale pădurii. Toate disciplinele, toate cunoştinţele botanice, zoologice, pedologice, topografice, de climă, legislaţie, etc. pe cari elevul inginer silvic este obligat să şi le însuşiască la cursurile, ce urmează în Şcoala Politechnică, la practicele prescrise, prin cetit şi mai târziu în practică ca inginer silvic în serviciul pădurilor de orice categorie, toate converg spre scopul final, ca inginerul silvic să fie în stare a întocmi amenajamentul unei păduri în aşa fel, ca acela să corespundă scopului, de a asigura proprietarului un cât mai mare venit constant.

Aşadară amenajamentul este îndreptarul, este catechismul absolut necesar, după care trebue, îngrijită pădurea spre a i se asigura exploatarea, regenerarea, conservarea şi ameliorarea arboretelor, ce o populează şi a solului pe care cresc aceste arborete, pentruca proprietarul să aibă maximul de venit constant.

Una din principalele însuşiri ale pădurii — în acelaş timp şi o mare scădere pentru generaţia grăbită şi materialistă de azi — este creşterea ei înceată, din care cauză amenajamentul trebue întocmit cu mare prudenţă, fiindcă trebue să dureze până la parcurgerea odată cu tăerea arboretelor întregei păduri, ceeace durează în general dela 20 până la 120 de ani şi mai mult, după esenţele componente, regimul aplicat pădurii şi după natura proprietarului. La întocmirea amenajamentului şi mai ales la alegerea bazelor de amenajare pe lângă interesele proprietarului şi posibilitatea de exploatare, transport etc., se ia în considerare cu deosebire starea culturală a arboretelor, esenţele componente, cum şi scopul de a creia păduri populate cu esenţe de valoare ,ale căror produse să satisfacă şi interesele proprietarului şi ale economiei naţionale.

Legiuitorul român, convins de importanţa deosebită, pe care au avut-o şi o au şi azi pădurile pentru poporul român — dar mai ales îngrozit de situaţia, în care au ajuns pădurile unor ţări ca Grecia, Italia, Spania şi altele — a subliniat însemnătatea, ce o are amenajamentul odată aprobat al pădurii, precizând în Codul silvic din 1910 la art. 5, că un amenajament sau regulament ,,odată aprobat nu se poate modifica decât după aceleaşi reguli şi cu aceleaşi forme, în care a fost făcut şi numai la epoca de revizuire, ce neapărat se va fixa printr'însul".

Cât a fost însă de preocupat legiuitorul român de însemnătatea pădurii şi de necesitatea de a i se întocmi o lucrare de amenajare cât mai perfectă, bine înţeles în vederea asigurării unor venituri cât mai mari şi mai constante ,rezultă din textul articolului 2 al Codului silvic 1910, unde se spune, că pădurile supuse regimului silvic nu se pot exploata decât în baza unui amenajament pentru pădurile, ai căror proprietari sunt Statul, colectivităţi, instituţii sau uzufructuari şi cu regulament de exploatare pentru pădurile, ai căror proprietari sunt persoane fizice particulare, precizându-se, că ambele lucrări nu pot fi întocmite decât de inginerii silvici recunoscuţi ca amenajişti, cari în cazul că au întocmit amenajamente sau regulamente de exploatare, făcând afirmări neexacte în descrierea parcelară şi în tot ce priveşte technica silvică ,devin răspunzători de daunele pricinuite şi vor fi ştersi de pe tabloul de silvicultori amenajişti prin decizie ministerială, ce se va publica şi în Monitorul Oficial, după cum glăsueşte art. 5 al legii din 1920 modificatoare la Codul silvic 1910.

Amenajamentul obligă la continuitate în exploatarea produselor principale, la asigurarea regenerării pădurii cu specii de valoare proprii regiunii şi la producerea lemnului de lucru şi construcţiuni în locurile, unde natura terenului şi a esenţelor va permite aceasta, pe când regulamentul de exploatare obligă numai conservarea şi regenerarea cu specii de valoare proprii regiunii, în care este situată pădurea amenajată prin el. Adică regulamentul de exploatare nu obligă la continuitate în exploatarea produselor principale şi la producerea lemnului de lucru şi construcţiuni. Cu toate acestea în art. 2 alin. al treilea al regulamentului legii modificatoare din 1920, decretat cu I. D. R. No. 2899 din 2 Iulie 1921, se menţionează, că perioada de aşteptare va fi cât mai mică posibilă, tendinţa fiind a se apropia starea pădurii cât mai repede de starea normală. Aşadară şi la pădurile particulare, tratate potrivit Codului silvic cu regulament de exploatare ,tendinţa trebue să fie a se ajunge şi aici la continuitate în exploatarea produselor principale, mai ales ţinând seama de faptul că azi tot mai mult se lămureşte, că pădurea este o funcţie socială şi în urma acestei situaţii ea nu mai poate fi privită ca un imobil de care proprietarul să poată dispune cum voeşte, ci trebue să contribue şi ea la acoperirea continuă a necesităţilor în lemn ale populaţiei avizate la materialele ei lemnoase, urmând ca proprietarul să-şi încaseze suma cuvenită pentru produsele furnizate.

In lumina acestei situaţii nu mai poate fi departe ziua, când şi aceste păduri particulare vor trebui tratate cu amenajament, cum de altfel mulţi particulari o fac şi azi.

Dacă doctrina este suficient de lămurită, în ce priveşte modul cum trebuesc amenajate pădurile, legile silvice şi regulamentele lor conţin dispoziţiuni categorice de modul cum trebuesc întocmite amenajamentele şi regulamentele de exploatare. Aceste dispoziţiuni au devenit tot mai categorice după legea silvică din anul 1881, deoarece s'a văzut dezastrul ce pândeşte Ţara şi populaţia ei, dacă nu se pune frâu exploatărilor făcute numai din râvna feroce a capitaliştilor de a-şi majora cât mai mult veniturile prin exploatări rase, pe întinderi cât mai considerabile şi în termene cât mai scurte.

Normal ar fi, ca procentul de câştig al investiţiilor făcute pentru exploatarea pădurilor să nu depăşească prea de multe ori procentul rentabilităţii, de care se poate bucura proprietarul pădurii. Numai aşa se poate stabili un raport normal şi deci firesc între câştigul proprietarului pădurii şi între acela al exploatatorului.

Situaţia precară de azi a pădurilor Ţării noastre din punct de vedere al exploatabilităţii arboretelor este datorită vandalismului exploatatorilor ,ajutat de consiliile de administraţie compuse din oameni de influenţă, dar susţinut în anumită măsură şi de unii specialişti, cari au pus mai presus avantajiile materiale decât interesele pădurilor, cărora şi-au dedicat viaţa prin pregătire şi prin jurământul depus la intrarea în corpul technic silvic.

Puţinele păduri exploatabile, pe cari le mai avem în întreaga ţară, ar trebui amenajate şi exploatate cu cea mai severă continuitate în produsele principale, cu alte cuvinte cu raport susţinut, pentru a nu ajunge Patria Română ţară importatoare din ţară exportatoare ce a fost şi putea rămâne, dacă se respectau principiile de doctrină silvică şi dispoziţiunile legale la întocmirea şi executarea lucrărilor de amenajare.

Statul Român prin cheltuelile, ce le are şi le va mai avea cu întreţinerea Secţiei silvice în Şcoala Politechnică şi prin cheltuelile ce le-a avut în decursul timpurilor cu alcătuirea legilor silvice de azi, a făcut tot ce a putut şi ce trebuia să facă pentru creşterea de specialişti şi întocmirea legiuirii necesare spre a-şi asigura pădurile trebuincioase atât pentru acoperirea necesităţilor de lemn în interior, cât şi pentru a menţine România ca ţară exportatoare. Este acum datoria specialiştilor, a inginerilor silvici români să satisfacă speranţele acelora, cari i-au creiat şi să se arate recunoscători faţă de aceia, cari au voit să înfiinţeze un corp de ingineri silvici români, cari să facă cinste şi breslei lor şi numelui de Român.

Am credinţa, că inginerii silvici români din toate serviciile publice şi private sunt în stare să oprească la timp dezastrul la care au ajuns pădurile în unele părţi ale ţării şi spre care ne îndreptăm cu paşi repezi în toate părţile, dacă atât la întocmirea lucrărilor de amenajare, cât şi la aprobarea lor vor stărui pe lângă principiile de doctrină silvică şi se vor conforma jurământului ce au depus pentru apărarea pădurilor, respectând ei înşişi întru tot dispoziţiunile din legile silvice și din regulamentele lor și insistând prin persuasiune pe lângă proprietari și organele de decidere la respectarea acestor norme și dispozițiuni, cari proteguiesc, spre binele Țării și al neamului românesc, puținele păduri ce ni-au mai rămas după furtuna provocată de legile pentru reforma agrară.

Dacă și numai atâta vor face silvicultorii, inginerii silvici români, pentru pădurile cărora au a le mulțumi existența lor de corp technic silvic organizat, vor binemerita dela Patrie!

Sapienti satis!

ECHIPE DE AMENAJĂRI LA DIRECȚIILE REGIONALE

de Ing. consilier **Al. I. Popescu**

Legea sa organică și câteva Decizii ministeriale recente (Nr. 169.603/932 și 160.937/935) obligă Casa Pădurilor să amenajeze, în termen de câțiva ani, toate pădurile Statului. Dela 1930, de când prin „Legea de administrare a pădurilor Statului" s'a pus gospodăria noastră forestieră pe baze comerciale, s'a realizat mult și în domeniul amenajării pădurilor, lucrându-se într'un ritm neobișnuit odinioară. Mai sunt însă multe eforturi de făcut, până să ajungem a avea toate pădurile amenajate.

Nu voi intra aci în detalii, privitoare la modul cum a decurs această campanie intensă de lucrări, la dificultățile întâmpinate, la ceeace s'a realizat până în prezent și la ceeace mai rămâne de făcut. Voi insista însă asupra unei soluții, verificată mai mulți ani, care după părerea mea, satisface în măsura cea mai justă necesitățile serviciului și posibilitățile materiale de lucru ale Casei Pădurilor.

Potrivit actualului sistem de organizare a serviciului, șeful de ocol este organul principal de execuție al tuturor treburilor din gospodăria noastră silvică locală. El trebuie să se ocupe de paza și de gestiunea, de cultura și de regenerarea pădurilor și tot el să aibă grijă și de valorificarea pădurilor ce-i sunt date în seamă. Dealtfel, aceasta și este politica cea justă de a conduce gospodăria forestieră: totul să se facă prin sau direct de către șeful de ocol, singurul agent care cunoaște efectiv realitățile și unicul în stare să armonizeze interesele generale cu cele locale. Condiția indispensabilă pentru reușită este să i se pună la îndemână mijloacele materiale necesare pentru a-și îndeplini toate aceste îndatoriri.

In opera de amenajare a pădurilor Statului, tot șeful de ocol trebue să fie pivotul lucrărilor. Amenajamentele mai ușoare și eventualele revizuiri le poate face acesta şi singur sau ajutat de personalul subaltern dela ocol. Dacă se află la conducerea ocolului de mai multă vreme, el este în general bine orientat asupra tuturor chestiunilor de informație locală, ce se pun unui amenajist și poate realiza lucrări ireproşabile, fără ajutor din afară.

Pentru amenajamente mai importante însă, nu se mai poate conta numai pe şeful de ocol singur, el având să satisfacă atâtor cerinţe ale serviciului. Pentru asemenea lucrări, experienţa a dovedit că e necesar să existe la fiecare Direcţie regională o echipă de amenajare, compusă din 3—4 ingineri silvici, începători în carieră. Lucrând într'o asemenea echipă, tinerii ingineri au ocazia să ia contact cu realitățile serviciului, să cunoască pădurile, să execute lucrări interesante pentru viaţa lor practică, în fine să-și verifice și să-și întregească o parte din cunoştinţele lor din şcoală.

Direcţia dispune de această echipă, ca de o unitate de manevră, trimiţând-o în întregime sau parțial, acolo unde nevoile cele mai urgente o cer. Sistemul acesta a fost experimentat, cu cele mai bune rezultate, în cuprinsul Direcţiei Craiova și nu mă îndoiesc că și în alte părţi el a dat aceleaşi rezultate.

Motivele cari îndreptăţesc constituirea de echipe regionale de amenajare, în locul unor comisii centrale ar fi următoarele:

Direcțiile regionale își cunosc mai bine propriile lor nevoi și satisfac mai prompt pe cele mai imperioase. In materie de amenajări, Direcţiile vor căuta deci să întocmească asemenea lucrări pentru acele păduri, pentru cari lipsa amenajamentelor constitue o piedică sau o greutate pentru punerea lor în valoare. In acest fel, nu se va mai întâmpla cazul, frecvent în trecut, când dela centru se trimetea comisia, să ridice în plan și să amenajeze păduri ce nu puteau fi puse în exploatare, pentru ca la terminarea lucrărilor să se constate uneori că amenajamentul întocmit cu atâtea sacrificii nu poate fi pus în aplicare.

Echipele regionale lucrează mai repede şi mult mai ieftin de cât o comisie centrală. S'a întâmplat, chiar în cuprinsul Direcţiei Craiova ,ca amenajamente întocmite prin comisii trimise dela Centru, să nu fie definitivate nici după 5 și chiar 6 ani.

Nevoia amenajamentelor fiind la fel de urgentă în toate părţile ţării, ne îndoim că s'ar putea strânge la Centru o comisie atât de numeroasă, încât să poată satisface în egală măsură nevoile tuturor Direcţiilor regionale. Iar necesitatea unei coordonări, a unor îndrumări unitare se poate realiza şi prin circulare sau prin consfătuiri.

Create în cadrul Direcţiilor, echipele de amenajare ar avea permanent de lucru, fie la întocmiri de amenajamente noi, fie la revizuiri, verificări, defalcări de porţiuni expropriate, etc., fie eventual chiar la ridicări în plan. Nu e necesar să se urmărească o specializare a inginerilor din echipe ; după o colaborare de 2—4 ani la aceste lucrări, ei pot fi trecuţi la conducerea ocoalelor sau la alte lucrări din cadrul administraţiei, urmând a fi înlocuiţi prin alţi camarazi ai lor, mai tineri.

Prin urmare, pe măsură ce Administraţia va dispune de un număr oarecare de ingineri proaspăt ieşiţi de pe băncile şcoalei, să fie repartizaţi fiecărei Direcţiuni, chiar câte 1—2 la început, rămânând ca numărul lor să se completeze treptat până la 3—4, cât am arătat mai înainte, că sunt necesari.

*

In ce priveşte technica amenajării în sine, se observă că tendinţa şi dorinţa generală este de a se adopta posibilitatea pe volum, incontestabil mai avantajoasă decât cea pe suprafaţă sau pe număr de arbori. Intocmirea unor asemenea amenajamente este însă foarte pretenţioasă şi nu se poate realiza, deocamdată, decât parţial cu personalul şi mijloacele reduse de care dispunem ; ele reclamă, după cum se ştie, planuri topografice exacte, cubaje îngrijite, studii de creşteri, etc., cari dacă nu sunt făcute cum trebuie, pot cauza grave erori şi însemnate pagube administraţiei. Cine nu cunoaşte azi, de pildă, amenajamente cu posibilităţi pe volum, cari la exploatare sunt depăşite cu 50% şi chiar mai mult ? In asemenea condiţii ni se par mai indicate studiile de punere în exploatare a parchetelor scadente, cari chiar când cauzează pierdere mare de timp, au avantajul că utilizează rezultatul tăierilor făcute în anii anteriori şi evită erorile exagerate.

Intocmirea amenajamentelor cu posibilitatea pe volum — când ele sunt imperios cerute — nu se poate face în nici un caz de şeful de ocol, fără ajutoare din afară ; aceste ajutoare i-le pot da echipele preconizate, cari în acest caz ar trebui instruite şi conduse corespunzător.

*

In legătură strânsă cu amenajarea trebuie să se caute a se face în prealabil punerea la punct a hotarelor, adică perimetrarea pădurilor. Nu abordez acum această importantă chestiune, decât în treacăt, deoarece ea merită să facă singură obiect de discuţie. Mă mulţumesc deocamdată să spun, că fără hotare certe şi bine fixate pe teren, amenajamentul rămâne o lucrare, adesea pretenţioasă, în orice caz migăloasă şi mai ales costisitoare, care stă în aer, gata a fi răsturnată de orice revendicări, întemeiate sau nu.

*

Ca încheiere ţin să accentuez că pentru soluţionarea problemei amenajării pădurilor de care depinde în mare măsură însăşi raţionalizarea gospodăriei noastre silvice, trebuie să se rezolve echitabil şi problema răsplătirii şi a stimulării personalului. Şefului de ocol, care îşi cheltuieşte clipele sale de răgaz pentru a promova amenajarea pădurilor, ca şi inginerilor din echipe, trebuie să li se acorde o recompensă bănească, de natură să egaleze eforturile ce ei au depus pentru efectuarea acestor lucrări. Socotesc că ar fi indicat să se dea o sumă proporţională cu suprafaţa pădurilor amenajate, care s'ar repartiza de Direcţie, între cei ce au participat la lucrare. Orice alt sistem, ca liste de plată mai mult sau mai puţin „camuflate" ori cu diurne pentru zile lucrate sau nu, apare defectuos şi greu de controlat.

PRELUNGIREA REVOLUŢIILOR O NECESITATE

de Ing. Consilier Dem. Grozescu

Intre preocupările ce se urmăresc la alcătuirea amenajamentului unei păduri, pentru stabilirea unei ordine a exploatărilor în timp şi spaţiu, nu poate lipsi şi grija de a face din pădure uzina dătătoare de produse cât mai corespunzătoare cerinţelor consumaţiunii.

Pentru ţara noastră, această necesitate nu trebuie privită numai în cadrul nevoilor interne, de a obţine pe lângă lemnul de foc şi lemnul de mare dimensiune suficient şi eftin, ci şi cel al nevoilor de export, unde lemnul deţine un loc important în mişcarea economică generală a ţării.

Starea arboretelor ce constituesc domeniul forestier al ţării, a permis chiar în timpul ultimilor ani de grea încercare a economiei forestiere, ca exportul de lemn să-şi menţină clasamentul de altă dată, faţă cu celelalte produse româneşti cerute pe pieţele externe.

Fireşte, că obiectul principal, şi s'ar putea spune singurul, al acestui export, l-a format lemnul de mari dimensiuni, fie în stare brută, fie sub formă de cherestea.

Dar, singurul mijloc de a produce acest lemn de care noi avem nevoie şi vom avea din ce în ce mai mult în viitor, nu este decât adoptarea de revoluţiuni lungi în tratamentul pădurilor.

Urmărind datele statistice relativ la revoluţiile adoptate prin amenajamentele diferitelor păduri, indiferent de natura juridică a proprietarului, se constată uşor, că în general toate prevederile pentru regimul codrului, se opresc la 100 ani revoluţie şi prea puţine se ridică la 120 ani.

Ori, este constatat că pentru anumite esenţe cum sunt de ex. : stejarul, gorunul, ce au o longevitate mare, dimensiunile mari se ating către vârsta de 150—200 ani.

De asemeni la răşinoase, sunt unele esenţe ce se pot conduce la vârste mult mai înaintate, decât cele obişnuite astăzi.

In Franţa cele mai frumoase masive, sunt cele cu revoluţiile lungi, care ating 165 ani la răşinoase, iar la stejar depăşesc chiar 200 ani.

In pădurile din Bavaria formate dintr'un amestec de stejar şi fag, s'au putut conduce arboretele până la 300 ani.

Natural că, în fixarea termenului unei revoluţiuni, trebuie să se ţină seamă şi de condiţiile de sol, climat, condiţiile economice, care rămân un câmp deschis cercetărilor forestiere în ţara noastră, punându-se de acord datele ce stabilesc exploatabilitatea economică, faţă şi de exploatabilitatea celui mai mare randament.

In condiţiuni favorabile de sol şi climat, prin rărituri repetate în arboretele conduse la vârste înaintate, se poate stimula creşterea arborilor obţinându-se mărirea volumului lemnos şi de bună calitate.

Aplicarea tratamentelor cu revoluţiuni până la maximum longivităţii economice a esenţelor, la care să se păstreze calităţile lemnului, dacă nu se poate impune proprietarilor de păduri particulare, pentru Stat căruia îi incumbă datoria de a se preocupa de interesele societăţii, devine o obligaţie : la pădurile sale, în special la cele de stejar, gorun, să se aplice maximum revoluţiunii ce-l comportă aceste esenţe, în condiţiunile arătate mai sus.

In ce priveşte pădurile administrate de Stat, precum şi cele aparţinând instituţiunilor publice, deşi prin caracterul proprietarilor — persoane neperitoare — se aseamănă cu cele ale Statului, totuşi, ţinând seamă de nevoile financiare ale acestora ce-şi sprijină existenţa lor în cele mai multe cazuri pe venitul din păduri, aplicarea aceloraşi măsuri ca la domeniul forestier al Statului este mai anevoioasă, rămânând totuşi un deziderat al viitorului când pădurile îşi vor îmbunătăţi producţiunea.

Trebuie cu tenacitate urmărit de a convinge pe aceşti proprietari despre avantajiile aplicării la pădurile ce le aparţin, tratamente cu revoluţiile lungi ce le comportă arboretele.

Reducerea tăerilor anuale prin adoptarea unor revoluţiuni mai lungi, va permite în acelaş timp creiarea unei rezerve importante de capital lemnos de mari dimensiuni.

Până unde se poate merge cu limita maximă a revoluţiilor la pădurile ţării noastre, rămâne ca numai experimentarea pe teren, — sprijinită pe o cultură forestieră raţională şi ţinând seamă de legile economice — să o stabilească.

OBSERVAŢIUNI ASUPRA LUCRĂRILOR DE AMENAJAREA PĂDURILOR

de Ing. consilier D. Tomuţa

Din lucrările de amenajare prezentate Consiliului Technic în ultimii ani se desprinde incontestabil constatarea, că concepţia în materie de amenajare este în progres faţă de trecut. Dela lucrările de şablon, cu aparenţă technică, dar întocmite mai mult pentru a se satisface obligaţiunile legale în vederea obţinerii unei autorizaţii de exploatare, decât din grija de a aşeza pe baze technice reale viitoarea producţie forestieră, evoluăm către adevărata cultură forestieră prin întocmirea de lucrări serioase cari adoptând metodele de amenajare ştiinţifice şi tratamentele culturale consacrate de doctrină, constituesc adevărate programe technice şi economice pentru conservarea, cultura şi exploatarea pădurilor în vederea realizării unei producţiuni forestiere cât mai valoroase.

Nu este mai puţin adevărat că majoritatea lucrărilor de amenajare, indiferent de caracterul proprietăţii, — limitându-se la amenajarea separată pe proprietăţi cu suprafeţe adeseori foarte mici, — mai stărueşte şi azi în aplicarea de metode de amenajare primitive, cu revoluţii tranzitorii foarte scurte, cu sacrificarea principiului continuităţii prin adoptarea a diverse sacrificii, — de cele mai multe ori inadmisibile, — de regimuri şi tratamente anticulturale, urmate de lungi şi costisitoare perioade de regenerare, neproductive, în contra indicaţiilor impuse de compoziţia, vârsta şi starea de desvoltare a arboretelor, şi de dispoziţiile legilor şi regulamentelor în vigoare, — invocându-se în justificarea unor astfel de propuneri fie lipsa de rentabilitate din cauza inexistenţei instalaţiunilor de transport şi a depărtărei de centrele de desfacere şi consumaţie, fie imposibilitatea de a se menţine arboretele bătrâne până la finele unei revoluţii normale, la fel de neîntemeiate, şi de cele mai multe ori fictive.

Trebue să recunoaştem, că în situaţia dată a ţării noastre cu o reţea de drumuri şi căi ferate foarte puţin desvoltată în regiunea forestieră de munte, latura economică-financiară, adică rentabilitatea în exploatare, constitue o problemă destul de greu de rezolvat în materie de amenajare, pentru pădurile complect inaccesibile sau greu accesibile din regiunea de munte.De asemenea recunoaştem, că un amenajament, care nu rezolvă problema rentabilităţii, oricât de bine ar fi întocmit din punct de vedere cultural, este o lucrare de prisos, fiind inaplicabil. Este însă o greşală mare şi de neiertat, că sub pretextul lipsei de rentabilitate să se propună aplicarea de astfel de tratamente şi sisteme de amenajare, cari nu pot avea alt rezultat decât devalorizarea, dacă nu chiar devastarea şi lichidarea pădurilor. Nu trebue uitat, că amenajamentul este o lucrare cu caracter technic în primul rând cultural şi apoi economic, care tocmai din această cauză urmează a fi pus de acord, pe cât e posibil, cu ideea de rentabilitate, dar nu poate fi subordonat acestei idei, nici chiar în cazul când aceasta ar fi o valoare absolut reală, iar nu elastică şi subiectivă, fiindcă nu se poate concepe, ca o lucrare de amenajare să prevadă dispoziţiuni incompatibile cu caracterul ei cultural.

Ideea de rentabilitate în exploatarea pădurilor, aşa cum este de obicei concepută, e o noţiune vagă, foarte elastică şi subiectivă, în funcţiune de elemente introduse în calcul şi de scopul urmărit. Nu se poate vorbi de rentabilitate ca de o valoare reală, când ea priveşte posibilitatea relativ mică a unei singure proprietăţi, fără a ţine seamă de posibilitatea întregului complex sau bazin forestier, din care face parte, având aceleaşi căi de desfacere ; sau când se desface materialul brut, eventual industrializat printr'o industrie limitată la debitarea în cherestea, fără a ţine seamă, că valoarea rală este în funcţie de gradul cel mai avansat al industrializării ; nici când este concepută în funcţiune de interesele de moment ale proprietarului vremelnic de azi, fără a se ţine seamă de împrejurarea, că adeseori cheltuelile necesitate de împădurirea uneori foarte dificilă a suprafeţelor desgolite în urma aplicării tratamentelor anticulturale, — mai cu seamă la speciile, cari din cauza naturii lor foarte plăpândă şi sensibilă la vârste mici sunt expuse la multe riscuri, — s'ar putea ridica la sume aşa de mari, încât valoarea realizată din exploatarea, aparent rentabilă, să nu fie măcar suficientă pentru regenerare ; ori când nu se ţine seamă de pierderile de creştere suferite de producţia viitoare, în perioada de regenerare adeseori foarte lungă din cauza dificultăţilor şi riscurilor, la cari este expusă împădurirea, care în nici un caz nu poate fi contată ca perioada productivă în revoluţia următoare.

De aceea este absolut greşită concepţia în materie de amenajare, că aplicarea de metode primitive şi de mult perimate şi de tratamente neculturale pădurilor româneşti, mai poate fi justificată şi astăzi pe temeiul pretinsei lipse de rentabilitate atât de elastică şi subiectivă.

Admiţând o astfel de concepţie greşită ar urma, să conchidem, că puţinele rezerve, ce ne-au mai rămas tocmai datorită inaccesibilităţii lor, sunt fără valoare, dacă nu se găsesc în apropierea unei căi ferate, şi că nu se pot valorifica decât aplicându-li-se metodele şi tratamentele anticulturale. Dar aceasta este absolut fals, fiindcă aceste rezerve reprezintă capitalul acumulat din economiile a zeci de generaţii, ce nu poate fi apreciat numai în funcţiune de existenţa sau inexistenţa unei căi ferate şi de interesele de moment ale generaţiei actuale, care n'a contribuit cu nimic la agonisirea acestui capital şi fără nici o grijă de asigurare a producţiei viitoare pentru generaţiile de mâine. Dacă exploatarea acestor rezerve potrivit unor lucrări întocmite cu aplicarea de metode ştiinţifice şi tratamente culturale indicate de vârsta, compoziţia şi starea de desvoltare a arboretelor şi de dispoziţiile legilor şi regulamentelor în vigoare, şi pe proprietăţi separate, este aparent nerentabilă, iar asocierea proprietăţilor şi întocmirea de amenajamente pe bazinuri sau complexe forestiere, în situaţia de drept actuală, n'ar fi posibilă, nu avem dreptul a le devasta prin aplicarea de metode primitive, barbare şi nelegale şi de tratamente anticulturale, când ştim, că mâine vom avea mare nevoe de ele, dar nu știm, dacă pădurile azi inaccesibile nu vor fi mâine ușor accesibile.

Tot atât de neîntemeiată și greșit concepută este și ideia, că arboretele cu vârstă mare nu pot fi menținute o revoluție întreagă și că deci trebuiesc exploatate în revoluții scurte, prin aplicarea a diverse artificii, pentru a preîntâmpina pagubele materiale foarte mari, — mai mult imaginare decât reale. Știm că arboretele bătrâne ale pădurilor seculare sunt constituite din arbori de toate vârstele, dela starea de puiet până la arborele ajuns la limita de vârstă, în amestec intim sau în pâlcuri mici pe aceiași suprafață. Din aceștia dispar acei, cari au atins limita de vârstă, cari urmează a fi extrași prin operațiuni culturale, pe măsură ce se produc, iar locul lor îl ocupă elementele tinere și nu se întrerupe starea de masiv bătrân nici măcar în pâlcuri, — afară de cazurile excepționale, — așa cum aceste arborete au viețuit neatinse de exploatări sistematice veacuri dearândul până la noi.

Să nu uităm că o bună parte din pădurile țării au fost sacrificate pentru constituiri de islazuri, iar complexele forestiere cele mai valoroase, în special cele de rășinoase, din cauza unei greșite politici forestiere de Stat, care a lăsat prea multă libertate proprietății forestiere particulare, căreia nu-i cere continuitate de tăieri, cum și din cauza greșitei concepții a ideei de rentabilitate, — prin aplicarea de tratamente neculturale și sisteme de amenajare barbare, cu revoluții tranzitorii foarte scurte, chiar și pădurilor aparținând domeniului public și persoanelor morale, — au fost fie complect lichidate (Lotru, Vrancea), fie secătuite de dimensiuni exploatabile (marile centre de rășinoase din județele Ciuc, Mureș și Cluj). Ce să mai zicem de răriștele și simulacrele de păduri din regiunile de câmpie, amenințate să dispară în curând, dacă nu vor fi refăcute?

Aceasta fiind situația pădurilor țării, nu mai ne este îngăduit, a ne conduce în materie de amenajare de aceiași nenorocită politică forestieră și aceiași concepție greșită, stăruind cu perseverență în aplicarea acelorași metode, artificii și tratamente de desfacere și lichidare a puținelor rezerve, ce ne-au mai rămas, dacă nu dorim, ca într'un viitor foarte apropiat să ajungem din țară fostă exploatatoare o țară importatoare de materiale lemnoase.

Amenajarea pădurilor țării este în mâinile noastre ale inginerilor silvici, fiind o operațiune de pură specialitate silvică. Nu există nici o putere, care să ne poată forța conștiința și prin urmare nici scuze în acest sens. Este deci de datoria noastră a inginerilor silvici, să facem, ca atât proprietarul cât şi exploatatorul să înţeleagă, că instalaţiunile de transport şi fabrici sunt accesoriile pădurei iar nu invers, cum se crede azi. Răspunderea pentru toate greşelile trecutului, prezentului şi viitorului o purtăm noi silvicii, deci nu ne este iertat a ne vinde conştiinţa, dacă nu vrem, să ni se pună în sarcină opera nefastă a devastării pădurilor româneşti.

INTÂI AMENAJAMENTUL

de Ing. consilier A. Nedelcovici
Directorul Regionalei silvice Bucureşti

Oricine cunoaşte realităţile şi este obiectiv, rămâne mulţumit de activitatea desfăşurată de ani de zile de inginerul silvic, în multiplele domenii ale economiei foretiere.

Dintre lucrările principale cităm :

Exploatări raţionale în curs continuu de perfecţionare, din punct de vedere al tehnicei, comercializării, etc.

Plantaţii şi însămânţări artificiale şi naturate, ce depăşesc zeci de mii de hectare anual.

Operaţiile de refacerea, de regenerarea şi ameliorarea arboretelor, consecinţă a diferitelor tratamente, fac străduinţa permanentă a silvicultorului.

Lucrări de tehnică pură inginerească — pe cât îngăduie bugetele — sunt în curs.

Datele statistice reale ale Casei Pădurilor şi Regimului Silvic nu cer decât să fie confruntate cu terenul de către cei neîncrezători.

Desigur că rămân încă multe de dezvoltat şi în parte şi de început. Totuşi, faţă de numărul celor ce activează şi mijloacele ce le sunt puse la îndemână, realizările depăşesc normalul.

Explicaţia stă în voinţa şi conştiinţa tradiţională de îndeplinirea datoriei profesionale ca supremă satisfacţie.

Toate aceste lucrări, enumărate în fugă, constituesc realizări cari pot să se înfăţişeze, fie sub aspectul unui organism, fie numai ca materiale de construcţie.

Totul depinde, dacă ele s'au executat sau nu în cadrul amenajamentului sau numai în cadrul programelor de lucru.

In cazul ultim, unitatea gospodărească, pădurea, a rămas tot la forma elementară a amibei, pe când în primul caz, a trecut la stadiul superior al unui organism.

Au fost în trecut, chiar dintre conducători, cari au preconizat să se folosească harta Statului Major, drept plan, iar ca amenajament „câteva foi de hârtie". Ce atâtea date?

Cine a cunoscut administrația silvică în ultimele 2—3 decenii, nu-și poate reține tristețea regresului față de trecut.

Comisiile de amenajări și ridicări în plan, cari funcționau înainte de războiu, erau bine încadrate, bine utilate; iar activitatea lor apreciată just și tratate în consecință.

Se recrutau special inginerii respectivi și apoi nu se transferau de aci oricând și la orice nevoie a serviciului.

Nu se poate concepe un amenajament fără existența unui plan al pădurei, cuprinzând cadrul tuturor detaliilor fixe, în deosebi ale reliefului.

Amenajistul va contribui și la desăvârșirea planului, cu ocazia culegerii pe teren a datelor necesare amenajamentului și prin fixarea detaliilor temporare — în special diferențierile de arborete.

Cu acest plan în mână, dar niciodată fără el, amenajistul poate păși sigur la lucrarea ce-i incumbă, de a stabili organizația tehnică (ordinea în spațiu), cât și organizația economică și reglementarea producției (ordinea în timp) a pădurei.

Repet, pădurea trebuie să înceteze să se mai prezinte, fie ca o amibă fără membrană celulară — planul exact —, fie ca o îngrămădire sau depozitare de materiale, fără amenajament definitiv.

Pădurea este o uzină, un organism, nu un depozit de lemne.

Toate programele de lucru — anuale sau periodice — nu trebuiesc să fie țesute decât din firele toarse din amenajamentele definitive ale pădurilor.

Lăsând deoparte examinarea, fie cât de succintă, a multiplelor chestiuni ce ridică alcătuirea și aplicarea amenajamentului, mă voi opri la una singură și la aceasta parțial.

S'a discutat mult și s'a scris destul asupra dificultăților de regenerarea pedunculatului și gorunului, precum și asupra scăderei procentului acestor esențe în arboretele de codru.

In ultimul timp, tot centrul de greutate al cauzelor insuccesului s'a plasat asupra modalității de tratament aplicate, a tăerilor progresive.

Concluzia o socotesc cel puțin nedreaptă.

Este mult prea cunoscut oricărui inginer silvic care a pus piciorul pe teren, că tăerile progresive nici pe departe nu s'au aplicat conform principiilor silviculturei.

Această modalitate de tratament nu s'a executat şi dezvoltat decât atât cât i-a permis găurile centurii de oţel a amenajamentului: planul special.

Din considerente de simplicitate şi poate şi poliţiste şi fiscale, cu negarea preceptelor silviculturii, mare parte din metodele de amenajament, adoptate din apus şi în deosebi din Franţa, au fost *contrafăcute* de noi tocmai în punctul cel mai esenţial — modul de fixarea şi realizarea posibilităţii.

Se poate afirma că posibilitatea s'a prescris la noi, numai pe suprafaţă.

Chiar în cazurile când s'a avut impresia că s'a determinat şi pe volum, în fond n'a fost alceva decât indicarea volumului de extras după suprafaţa posibilităţii.

Amenajamentele întocmite stau dovadă, la care se adaugă în deosebi succintele instrucţiuni de amenajament date în trecut de Administraţie.

Planul special al tăerilor de regenerare în codru, ca o consecinţă a posibilităţii pe suprafaţă prescrie şi fixează şablonic:

1. Anul în care să se taie în fiecare parchet (mersul tăerilor);
2. Natura tăerii de aplicat (însămânţare, secundare, etc.);
3. Periodicitatea (rotaţia) la care să se revină, în mediu 8—10 ani;
4. Posibilitatea pe suprafaţă, eventual şi volumul de extras cu ocazia aplicării tăerilor pe suprafaţa respectivă. (In acest caz ultim, s'a zis posibilitatea indicată şi pe volum).

Oricine să mărturisească acum, dacă în aceste condiţiuni mai poate fi în cauză „Codrul cu tăeri progresive".

Cu ocazia participării timp de 4 ani în comisii de amenajări (1912—1916), apoi ca conducător de comisii şi în fine ca şef de ocol, am avut multiple ocazii să constat efectele modalităţii de tratament ale „centurii de oţel", nu ale „tăerilor progresive".

Astfel:

a) Regenerări abundente de gorun, uneori chiar din câte 2 ani de fructificaţie şi care s'au uscat, pe suprafeţe apreciabile, nu numai în grupe sau buchete,

b) Insămânţări abundente pe suprafaţă, nu în grupe, în deosebi de gorun, când slăbirea boltei coronamentale s'a produs în scurt timp, sau chiar a coincis cu un an de fructificaţie, sub condiţia expresă însă ca să fi revenit în aceste locuri la câţiva ani numai dela tăere.

In cele mai multe cazuri când, fie că tăerea n'a fost nici precedată, nici urmată la scurt interval de un an abundent de fructificare, fie că revenirea la suprafeţele în regenerare s'a făcut către finele rotaţiei, se întâlnea seminţiş de fag şi carpen sub gorun, sau seminţe de carpen, ulm, etc., dacă arboretul bătrân era din pedunculat.

Alternanţa speciilor — Doamne fereşte de vre-un cercetător ! — era cauza ?

Slăbind consistenţa, am creiat mediul prielnic de însămânţare, dar dacă nu mai revenim în acelaş loc cu tăeri, fie ele şi dirijate, decât după o rotaţie impusă, de 8 sau 10 ani, desigur că seminţişurile de gorun şi mai ales de pedunculat, vor dispare, iar în locul lor, sau peste ele, vom găsi fagul, carpenul, etc., adică specii cu fructificaţie mai deasă şi de umbră.

Sub evidenţa rezultatelor „centurei de oţel cu găuri şablonic spaţiate", s'a impus simplu şi luminos, ce avem de făcut :

Schimbarea acestei centuri rigide într'una elastică — posibilitatea pe volum — în locul aceleia pe suprafaţă şi putinţa dată silvicultorului de a acţiona, intervenind conform principiilor silviculturii, deci dispariţia găurilor şablonic spaţiate.

Astfel planul special al amenajamentului să impună numai volumul de extras anual, iar în ceiace priveşte ordinea tăerilor, natura lor, precum şi periodicitatea, să se lase la aprecierea inginerului silvic.

După ce am trecut la conducerea Direcţiei Reg. Silvice Bucureşti, odată cu creierea ei, în anul 1930, s'a introdus în toate amenajamentele de codru, în deosebi în pădurile de pedunculat şi gorun, prescrierea posibilităţii pe volum, aşa cum s'a arătat mai sus şi înlăturarea celei pe suprafaţă.

Consacrarea acestei modificări s'a săvârşit prin recunoaşterea ei definitivă de organele oficiale în anul 1932.

Deşi aplicarea posibilităţii pe volum nu are decât 5 ani, rezultatele peste tot sunt numai încurajatoare şi nici nu pot fi altfel.

Inceputul s'a făcut cu complexul „Căscioarele-Vlaşca" unde am găsit o stagnare şi încătuşare aproape totală. Apoi treptat cu lucrările anuale ale comisiilor de amenajamente s'a prescris posibilitatea pe volum şi pentru pădurile din ocoalele Mărgineni, Moreni, Ploeşti, Tisău, Cislău, Gruiu, Ţigăneşti, Verbila, etc.

Revenind acum asupra modalităţii „tăerilor progresive", în ceiace priveşte aplicarea ei, în noul cadru trasat prin posibilitatea pe volum, rămâne puţin de adăugat.

Desigur faptul că la gorun şi mai ales la pedunculat se prezintă sămânţa grea, ani de fructificaţie rari, esenţe exigente de lumină, etc., natura tăerilor va urma progresul regenerărilor pe cale naturală, ajutat continuu şi pe cale artificială.

Faptul că aceste tăeri se vor face pe suprafeţe corespunzătoare mai mari sau se vor mărgini în anumite cazuri — mai ales din lipsă de însămânţare naturală — la suprafeţe mai mici — pâlcuri sau grupe — socotim că nu este cazul să prilejuească paternitatea denumirii unei noui metode de regenerare.

In ceiace priveşte amenajamentul, mobilitatea necesară silvicultorului se obţine în primul rând prin posibilitatea pe volum, nu atât prin metoda de amenajament.

In adoptarea metodelor de amenajament a claselor de vârstă, a afecţiilor revocabile sau chiar cu o singură afectaţie, etc., nu modalitatea „tăierilor progresive" ne va călăuzi.

OBSERVAŢIUNI CU PRIVIRE LA INTOCMIREA AMENAJAMENTELOR

de Ing. Cons. Stan Stănescu

In rândurile ce urmează, îmi propun a da câteva îndrumări practice pentru întocmirea amenajamentelor, arătând condiţiunile esenţiale ce trebuie să îndeplinească un bun amenajament.

Aceasta nu pentru motivul că în şcoală nu s'ar preda în mod suficient cunoştinţele technice necesare întocmirei unui bun amenajament, dar pentrucă în practică, se neglijează câte odată părţile cele mai esenţiale.

In adevăr, timp de şase ani ,de când am cinstea să conduc Direcţia Technică din Casa Pădurilor Statului ,nu rare ori am avut ocaziunea să văd că se trimit spre aprobare amenajamente insuficient studiate şi de multe ori inaplicabile.

Astfel, dese ori, Direcțiunile regionale, după ce au primit aprobarea unui amenajament, intervin cerând modificarea lui în părțile esențiale și, în special, cerând schimbarea ordinei tăierilor, sub cuvânt că nu se găsesc amatori pentru cumpărarea parchetelor ce conform amenajamentului vin în rând de exploatare și nici exploatarea în regie nu este rentabilă, dar că au găsit amatori pentru alte parchete mai bine situate, cari conform amenajamentului vin mai târziu în rând de exploatare.

Se întâmplă cazuri, când se intervine pentru modificarea amenajamentelor chiar mai înainte de aprobarea lor, când se găsesc abia în studiul Consiliului Technic. Se înțelege că, nu fără jenă, Casa Pădurilor Statului este nevoită să intervină la Consiliul Technic și să susțină propunerile Direcțiilor pentru modificarea unor amenajamente abia aprobate sau în curs de aprobare .

Deci prima condiție pe care trebuie să o îndeplinească un amenajament, este ca să dea posibilitatea ca *exploatarea să fie rentabilă, condiție fără de care amenajamentul este inaplicabil.*

Astfel, dela început se impune ca mai înainte de a porni la întocmirea amenajamentului unei păduri sau a unui complex forestier, să se facă *un studiu de rentabilitate,* fără de care un amenajament oricât de bine ar fi întocmit în rest, nu se va putea aplica și rămâne bun de consultat numai ca literatură forestieră, căci Statul ca și oricare proprietar particular nu se poate hotărî să exploateze pădurea în pierdere, numai de dragul de a o vedea exploatată.

Studiul de rentabilitate trebuie să se ocupe de mijloacele de transport cele mai potrivite situației, costul lor, cheltuelile de exploatare și întreținere a acestor instalațiuni : căi ferate, vagoane, locomotive funiculare, jilipuri, fabrici de cherestea etc., ținând seamă și de cota de amortizare a investițiunilor făcute. Numai după ce în urma unui asemenea studiu se va stabili că exploatarea este posibilă, rămânând și Statului o rentă acceptabilă, se poate păși la întocmirea amenajamentului propriu zis.

Mărimea seriilor de exploatare, în afară de celelalte reguli recomandate de știința silvică, este dar în funcțiune și de capacitatea instalațiilor de transport. Pentru ca investițiunile făcute să renteze și să se poată amortiza este nevoie a se exploata anual o anumită cantitate de material lemnos.

Așa dar, la stabilirea seriilor se va avea în vedere ca din exploatarea lor să rezulte minimum această cantitate, în raport cu revoluția adoptată.

Iată deci că posibilitatea nu ne este indiferentă la stabilirea bazelor unui amenajament, ci ea trebuie să ne asigure o cantitate minimă de material lemnos care să facă exploatarea rentabilă.

La pădurile pentru cari urmează a se aplica regimul codrului cu tăieri succesive, posibilitatea este de recomandat să fie calculată pe volum, deoarece pe lângă că asigură mai mult invariabilitatea cantității de material lemnos, dela un an la altul, satisface mai bine interesele culturale ale pădurii, căci agentul de execuție nefiind obligat să realizeze posibilitatea dintr'un anumit punct, o va recolta de acolo de unde cerințele culturale ale arboretelor o permit.

Adoptând posibilitatea pe suprafață, suntem nevoiți de multe ori a aplica tăieri definitive în parcelele unde regenerarea nu este încă asigurată, trebuind a interveni pe cale artificială, sau a lăsa tinere semințișuri să sufere din cauza lipsei de lumină, până când parcelele respective vor veni în rând de exploatare.

Inainte de a procedat la întocmirea unui amenajament este necesar să ne asigurăm de un plan exact al pădurii, cu toate detaliile necesare: poieni, culmi de dealuri, văi, drumuri principale etc., pe care să se aplice apoi liniile de separația masivelor pentru stabilirea parcelelor și descrierea arboretelor. Dacă nu posedăm un asemenea plan, trebuie să se facă ridicarea în plan, căci credem că după mai bine de 50 de ani de silvicultură în țara românească, este timpul ca să avem planuri exacte pentru fiecare pădure și să nu ne mai servim la întocmirea amenajamentelor de harta Statului Major sau de planuri improvizate.

Fără un asemenea plan nu putem calcula posibilitatea cu exactitate și deci nu putem avea raportul susținut, ce trebuie să urmărească un amenajament, mai ales la pădurile Statului.

Pentru ajungerea acestui scop, cred necesar, a se înființa pe lângă fiecare Direcție regională comisii technice de ridicări în plan și de amenajări.

Cu stăruință, în mai puțin de 10 ani, am putea avea toate pădurile ridicate în plan și amenajate, în mod definitiv.

Cu ridicarea în plan se va face și hotărnicia pădurei, pentru ca planul să aibă valoare legală față de vecini.

TENDINŢE NOI IN AMENAJAMENT

de Ing. Andrei I. Ionescu

Transformările şi progresele importante realizate de ştiinţa economiei forestiere în întregul ei nu puteau rămâne fără repercusiuni puternice şi în domeniul disciplinei amenajamentului.

Oricare ar fi definiţia amenajamentului — mai completă şi mai precisă după şcoala germană, mai puţin completă după şcoala franceză — ştiinţa şi doctrina modernă fac din amenajamentul pădurilor un ansamblu sintetic al tuturor disciplinelor economiei forestiere, statutul organic şi totalitar al pădurei, din care să se deducă metodic, ordonat şi clar toate operaţiunile technice, culturale şi economice ce stabilesc ordinea în timp şi spaţiu în exploatarea, regenerarea, cultura şi ameliorarea pădurei, cu un cuvânt organizează economia pădurei în întregul ei, astfel ca aceasta să dea maximum de randament economico-social.

Socialul — dinamic şi pozitiv — este îndeaproape urmărit de economia forestieră modernă, pădurea şi producţiunea silvică fiind un mijloc de progres social, progresului colectiv şi naţional trebuind să i se subordoneze valorificarea oricărei bogăţii deci şi valorificarea forestieră.

Ştiinţa amenajării pădurilor este definitiv aşezată pe baze adânci experimentale, prin excelenţă metoda ştiinţelor naturale, — şi ca metodă de cercetare şi ca mijloc de control —, pădurea fiind un organism viu în vecinică transformare şi devenire bio-fizică, o asociaţie vegetală de forma cea mai înaltă pe scara phytosociologică, de un dinamism bine echilibrat, în care toţi factorii şi toate elementele componente dela sol, cu micro şi macro - flora - fauna - şi climat (phytoclimat) până la arboret, toate coexistând într'o interdependenţă absolută şi continuă, se confundă într'o perfectă armonie a vieţei comune.

E greşală — şi de concepţie şi de practică amenajistă — ideia, pe care am putea-o numi simplistă şi care din nenorocire a putut forma o şcoală întreagă, de a face din amenajament ansamblul operaţiunilor cari au de scop exclusiv stabilirea planului de exploatare al pădurei. La noi a predominat şi predomină încă această ideie, reducând ca scop amenajamentul pur şi simplu, la un permis de exploatare.

Toată fiinţa şi valoarea amenajamentului rezidând în organizarea raţională şi integrală a producţiunei şi construcţiunea structurală şi de ansamblu a pădurei viitoare, să fie bine stabilit că aceste scopuri nu le vom putea atinge fără cea mai justă apreciere a condiţiunilor ecologice naturale şi arta de a trage din ele cele mai adequate concluziuni silviculturale.

Amenajamentul întocmit exclusiv în vederea acelui raport „strict susţinut" graţie unor procedee primitive aşa zise „matematice", cărora li se cerea o egalitate absolută în veniturile anuale, — calculul randamentului fiind bazat pe estimaţiuni financiare cu previziuni pentru revoluţiuni de 120—150 şi peste 150 de ani chiar, — metoda pe volum şi pe perioade a lui Hartig, care-şi propunea realizarea aceluiaşi raport strict susţinut, toate acestea au intrat în domeniul istoricului ştiinţei amenajamentului.

Amenajamentul modern e viaţă, e dinamism, el se refuză oricărei ordine rigide prestabilite, şi apriorice; matematica dă numai putere şi supleţe metodei, varietatea, bogăţia şi logica demonstraţiunei; matematica îi dă — atunci când are nevoe — mijlocul de cercetare a variaţiei mărimilor silviculturale în raport cu timpul, variaţia ce suferă o asemenea mărime, — pe care notând-o generic cu M — într'un mic interval dt, pornind dela momentul t, depinde de acest moment şi de mărimea M în acest moment, conducând la o ecuaţie diferenţială

$$dM = F(t, M).\ dt$$

Matematica dă amenajamentului în unele părţi ale sale posibilitatea de exprimare precisă numerică, mărimile silviculturale reprezentând eminamente aceia ce numim în limbaj matematic variabile statistice:

$$M_1,\ M_2,\ M_3\ .\ .\ .\ .\ Mn$$
$$P_1,\ P_2,\ P_3\ .\ .\ .\ .\ Pn$$

M_1, M_2,....Mn fiind diferitele valori posibile ale unei mărimi, valori din care numai una singură se realizează de fiecare dată, fiecare din aceste valori realizându-se în proporţia indicată

de P_1, P_2, P_3 . . . . Pn.

Amenajamentul nu e de a constrânge şi turna în forme geometrice abstracte structura intrinsecă a pădurei de mâine, ci de a însoţi tratamentul în toate evoluţiile sale permanent adaptate la devenirea pădurei, de a-l însoţi pentru a-l dirija şi controla şi a-l face astfel conştient de el însuşi.

Nu se poate vorbi de un conflict al economicului și culturalului în amenajament, nici chiar de primatul economic față de legile și principiile silviculturale. Silvicultura și economia amenajată a pădurei, stau în raporturi armonice de cauzalitate; cultura premerge economicului, tratamentul adoptat pădurii prin amenajament trebuie să fie în primul rând un tratament cultural; amenajarea trebue bazată pe cunoaşterea profund experimentală a tipurilor de arborete — unităţi phytosociologice — cari prin asociere constituesc tipul de pădure, care este mai mult decât suma părţilor componente, adică a arborilor individual. Trebuesc adoptate numai acele metode de tratament cari realizează concomitent şi optimum structural în alcătuirea organică a arboretelor prin technica „tăerei" şi optimum arhitectural în construcția pădurei viitoare, prin aşezarea spaţială şi conducerea exploatărei; numai aşa producţiunea va fi integrală — deci şi continuă — utilizându-se la plin energiile şi substanţele oferite silviculturei. Fără a se impune — arbitrar — vreo limită posibilităților cu care arborii în asociațiune sunt înzestrați, producțiunea va fi și economică — deci și rentabilă — adică cu cea mai mare masă de utilități prin punerea la contribuție a întregului potenţial staţional, neexcedând niciodată necesarul și respectând un raport de echilibru între fondul producător și produsul său.

Deci nici o ideie preconcepută, nici o adorațiune a prejudecăților dogmatice considerate ca sacro-sancte, nici un șablon de metodă de amenajare, fie chiar „clasică" aplicată cu regretabila confuzie între ceiace este cu ceiace ar trebui să fie; libertate în acțiune şi metodă, libertate în concepție; criteriul amenajamentului e realizarea lui și realizările, creațiile în adevăratul înțeles al cuvântului detestă copiile, imitațiunile, generalizările de metode-tipare.

Codrul regulat cu „tăeri succesive" aplicat oricum și oriunde, fără să intereseze viața și economia arboretelor componente, crângul compus aplicat în pădurile de fag, de șleau fără stejar pedunculat, de gorun din regiunea dealurilor cu soluri grele, au adus incalculabile prejudicii pădurilor noastre; origina răului stă nu numai în greșita aplicare a metodei ci în metoda însăși.

Nu trebue angajată știința și technica amenajărei pădurilor din țara noastră în anumite direcțiuni pe bază de considerațiuni abstracte teoretice sau pentru simplul motiv că ne găsim în fața unor metode declarate infailibile în Germania, Franța, etc.

Suntem cu o infinită bogăţie şi varietate de tipuri de arborete şi — ca consecinţă — tot aşa de variate tipuri de păduri, în care factorii climatici, edafici şi biotici se schimbă la fiece pas creind tot atâtea climax-uri pentru pădure. Amenajamentul să-şi tragă de aci forţele, metodele şi isvoarele sale.

Natura ni se oferă sub aspecte complicate. Când o cercetăm, când o întrebăm ca amenajişti, ea ne răspunde, însă în acelaş timp cu răspunsul la întrebarea pusă, ea răspunde de asemenea şi la mii de alte chestiuni la care noi nu gândeam. Toate aceste răspunsuri se întreţes şi se confundă. Arta şi ştiinţa amenajistului încercat constă în a şti să se conducă în acest imens labirint de fapte şi fenomene şi de a distinge prompt cea mai bună metodă.

Ne trebue însă pasiunea cercetătorului, pasiunea de laboratorul naturei. Ne trebue amenajistul de şantier care să nu descurajeze în faţa greutăţilor întâmpinate, care să nu fie numai un slujitor rece al tehnicei sale ci şi un însufleţit al profesiunei care-şi prelungeşte ideia şi concepţia în fapta dinamică şi creiatoare. Iată ce cer tendinţele noi ale amenajamentului.

LEGEA PENTRU COMPLECTAREA ART. 1 DIN C. S. ŞI APLICAREA EI.

de Isp. silv. Emil Palladi

Dacă până în anul 1930, Statul a arătat o oarecare indiferenţă pentru viitorul pădurilor dela şes, prin nesupunerea lor la regimul silvic, intervenţia legei pentru complectarea art. 1 din C. S. a fost o binefacere pentru patrimoniul forestier particular trecând o însemnată parte a acestuia la adăpostul legiuirilor silvice.

Starea de lucruri ce a dăinuit până în 1930 situa proprietatea forestieră particulară dela şes în două categorii : supuse regimului silvic şi nesupuse regimului silvic. Ori atâta timp cât la baza C. S. reglementarea exploatărilor şi culturii pădurilor era inspirată de grija menţinerii şi promovării pădurilor, bazat pe consideraţiuni technico-culturale, nu era admisibil ca aceiaşi categorie de păduri să fie supuse la două tratamente diferite, să se admită, cu alte cuvinte, pentru a exemplifica starea de lucruri de până atunci că : păşunatul practicat în arboretele de vârstă mai tânără în pădurile nesupuse regimului silvic nu le-ar fi putut cauza acelaş rău ca atunci când s'ar practica în pădurile supuse regimului silvic; sau exploatarea arboretului la revoluţii prea scurte nu ar conduce la secătuirea tulpinilor, degradarea arboretului, echivalent cu defrişarea, care însă se desfăşura mai lent în timp.

Dacă, cum am arătat mai sus, intervenţia salutară a statului s'a produs, trecerea dela regimul de oarecare libertate în folosinţa pădurilor, la acela de restrângere a dreptului de a dispune în ce priveşte exploatarea pădurilor nou supuse regimului silvic, a fost prea tranşantă, provocând nu numai greutăţi în amenajarea lor prin aplicarea bruscă a celorlalte dispoziţiuni ale C. S. ce le impunea noua situaţie de păduri supuse regimului silvic, dar organele de regim silvic au întâmpinat şi întâmpină de multe ori rezistenţa proprietarilor cari în oarecare măsură îşi justifică atitudinea prin desechilibrul bugetar ce le-a provocat noua stare de lucruri.

Intr'adevăr, aceste păduri, în general, fiecare în parte, de mică suprafaţă, s'au exploatat în trecut la vârsta de 5—10 ani, atât pentru considerentul că proprietarii urmăreau perceperea veniturilor chiar mai mici, dar la intervale cât mai scurte, dar şi pentru motivul că materialul rezultat îşi găsea debuşeul în general în satele vecine, pentru gospodăriile rurale ce reclamau material subţire.

Prin supunerea la regimul silvic aceste păduri au fost puse în mod automat într'o perioadă de aşteptare relativ lungă de 10—15 ani, pentru a ajunge la vârsta de 20 ani a revoluţiei normale admisibile la pădurile de şes.

Abilitatea inginerului amenajist de a împăca în oarecare măsură atât interesele proprietarului, prin o încadrare a acestora în prevederile legiuirilor silvice, au condus la forţarea, printr'o mai largă interpretare, a art. 6 şi 8 din Regulamentul Legii Modificatoare a Codului Silvic, pentru a evita o perioadă de aşteptare prea lungă, sau a apelat la lucrările culturale, un slab paleativ în echilibrarea bugetului proprietarului.

Dacă la aceste păduri reducerea revoluţiunilor prin aplicarea art. 6 şi 8 din Regulamentul Legii Modificatoare a Codului Silvic nu a avut întotdeauna justificarea dată de legiuitor iar executarea operaţiunilor culturale nu urmărea în primul rând scopul technic cultural, mijloacele la care s'a apelat au fost dictate de necesitatea imperioasă a unei tranziţii dela o situaţie la alta care trebuia efectuată cu sacrificii mai uşor suportabile de proprietarii vizaţi. Introducerea unui amendament la art. 8 din Regulamentul Legii Modificatoare a Codului Silvic putea să-l facă aplicabil și în cadrul exploatărilor acestor păduri, în scopul producerii materialelor de mici dimensiuni reclamate de necesitățile gospodăriilor rurale, unde își găseau debușeurile până acum acești proprietari, fixându-se o revoluție care să reprezinte o medie între aceia aplicată de proprietar până acum și aceia normală de 20 ani fixată pădurilor de șes.

O altă soluție ar fi fost introducerea unui amendament la acelaș articol care ca măsură provizorie, în cadrul a 2—3 revoluții să fi admis trecerea mai lentă dela vârstele atât de mici la care se exploatase aceste păduri la aceia normală de 20 ani pentru a nu se da ocazie la interpretări puțin forțate, de care am amintit mai sus și care prezintă pericolul permanentizării.

SPRE NOUI ORIZONTURI.

de Ing. I. Dăscălescu

Caracterul conservator al legiuirilor noastre silvice a imprimat amenajamentelor un principiu, pe care în mod vag, legea l-a concretizat prin cuvântul *continuitate*. Noțiunea este precizată în sensul continuității exploatărei produselor principale, la care rezultat urmează să se ajungă prin stabilirea posibilității.

Se înțelege că acest principiu de bază legal impune amenajamentelor anumite doctrine, de care însă nu s'a putut ține seamă întotdeauna.

In general întocmirea unui amenajament are a se ocupa de două laturi deopotrivă de importante:

1) Latura culturală menită să satisfacă principiul legal al continuității, cu care ocazie se stabilește tratamentul cel mai propriu de aplicat arboretelor în vederea unei cât mai complecte regenerări cu esențele cele mai proprii regiunei, și

2) Latura economică menită să asigure exploatărei o cât mai mare rentabilitate.

De obiceiu însă la întocmirea amenajamentelor la noi în țară, nu totdeauna s'a găsit mijlocul de a se armoniza aceste două laturi ale problemei și adesea s'a căzut în una din cele două extreme, ajungându-se la rezultate dezastruoase.

Era și natural.

Unele amenajamente ocupându-se numai de latura culturală, și neglijând pe cea economică, au dus la imposibilitatea exploatărei materialului lemnos. Posibilitatea fiind răspândită pe mari întinderi, scoaterea materialului cerea mari investiții în mijloacele de scoatere, ceiace ar fi făcut exploatarea nerentabilă. Amenajamentul a rămas în cartoane și acestea au fost cazurile cele mai fericite.

S'a întâmplat însă, ca exploatarea să prezinte oarecare rentabilitate și atunci s'a extras — cu sau fără ajutorul cozilor de topor — materialul cel mai de frunte și astfel cerințele atât de riguroase ale amenajamentului cultural, au fost de formă satisfăcute, rezultând în schimb o sărăcire a masivelor în esențe prețioase și deci, imposibilitatea obținerei unei regenerări cu semințe din arbori perfect sănătoși.

Astfel au rezultat întinse suprafețe acoperite cu păduri brăcuite pentru refacerea cărora e nevoie de bani și timp.

Alte amenajamente — și acestea sunt cele mai multe — alunecând pe latura economică, au introdus în pădurile noastre revoluții tranzitorii scurte cu lungi perioade de așteptare, satisfăcând principiul continuității numai în sensul existenței pădurei, fără preocupare de raportul susținut. Implicit, graba în exploatare justificată prin necesitatea amortizărei căilor de transport, a introdus modalitatea de tratament a codrului cu tăeri rase, de cele mai multe ori anticulturală pentru pădurile în cauză.

Controlul ineficace exercitat asupra aplicărei acestor amenajamente ne oferă astăzi tristele aspecte din munții Vrancei, Lotrului, Ciucului, Bihorului, Mureșului, etc. Regiuni întinse, altădată impresionant de frumoase prin măreția codrului, sunt ruinate, sărăcite și scoase pentru multă vreme din complexul producțiunei forestiere.

Insăși capitalul lemnos a fost atacat. Este numai o iluzie că mai avem încă mari rezerve lemnoase.

După o ultimă statistică, clasele de vârstă în pădurile noastre reprezintă un procent în raport cu întreaga suprafață a pădurilor, după cum urmează :

dela	0— 20 ani	o suprafață de	32,2%
„	21— 40 ani	„	19,0%
„	41— 60 ani	„	12,5%
„	61— 81 ani	„	11,2%
„	81—100 ani	„	10,6%
„	100—120 ani	„	14,5%

față de o medie de 16,6% pentru fiecare din clasele de vârstă de mai sus.

Unde este conservatorismul imprimat cu atâta grije în legiuirile noastre silvice? S'a ajuns mai repede decât ne-am fi închipuit la desorganizarea producției forestiere.

Dar ceva trebue făcut, căci proprietarii răsleți ce mai au încă mici porțiuni de păduri exploatabile, nu pot fi obligați să nu-și valorifice capitalurile lor. Şi trebue intervenit mai înainte de a se epuiza și ceiace a mai rămas.

Statul, ca cel mai mare proprietar de păduri și ca factor răspunzător de viitorul producției forestiere, trebuie să intervie.

Numai el poate avea mijloacele necesare de a gospodări așa fel încât culturalul să fie armonizat cu economicul și numai el poate gospodări coordonând producția forestieră cu celelalte ramuri de producție, căci economia silvică trebuie să fie considerată ca făcând parte integrantă din totalul factorilor de producție a țărei.

Numai o economie organizată și coordonată cu alte economii poate fi rentabilă în adevăratul sens al cuvântului și numai astfel își poate îndeplini rolul în economia generală.

Pentru aceasta se cere ca tot Statul să asigure producțiunei forestiere o continuitate în produse principale în timp, satisfăcând astfel principiul înscris în legile existente.

In aceste condițiuni părțile componente ale patrimoniului forestier — masive păduroase, păduri și trupuri de păduri, — nu se mai pot considera ca economii independente și nu pot avea planuri de exploatare și regenerare dictate numai de circumstanțe locale și de interesele fiecărui proprietar în parte.

Pe aceste considerente, amenajamentul s'ar putea defini *ca fiind totalitatea măsurilor de organizare și coordonare ce se prescriu patrimoniului forestier, pentru ca asigurându-i conservarea și ameliorarea, în condiții de rentabilitate maximă, să contribue la propășirea economiei generale din care face parte.*

Amenajarea unei păduri trebue să fie o lucrare, care să se încadreze în Planul general de amenajare a patrimoniului forestier.

La prima vedere lucrul pare imposibil. Cum s'ar putea preciza rolul unei mici păduri în economia silvică a unei țări, spre a i se prescrie bazele de amenajare în concordanță cu planul general al patrimoniului forestier?

Din fericire însăşi aşezarea pădurilor şi gruparea lor într'un acelaş bazin de scoatere, sau într'o oarecare regiune industrială, sau de consumaţie, etc., este de natură a uşura problema ce se pune. S'ar forma mari unităţi economice în regiunile respective, iar toate pădurile ce intră într'asemenea regiune, s'ar încadra într'un plan economic general al regiunei respective.

Fiecare din aceste regiuni economice va fi supusă unui studiu bine aprofundat şi complet, când s'ar lua în considerare toţi factorii de producţie forestieră în corelaţie cu economia generală a regiunei şi a ţărei.

Prin extensiunea prevederilor din legiuirea silvică din 1930, referitoare la asociaţiile de proprietari de pe acelaş bazin pentru exploatarea în comun a pădurilor, Statul trebue să intervie pentru a reglementa şi asigura o producţie continuă, în cadrul unei aceleiaşi regiuni economice, determinate după unul din criteriile care ar caracteriza noţiunea de regiune economică. Această intervenţie nu va fi limitată numai la organizarea producţiei, ci îşi va întinde activitatea şi în domeniul refacerei patrimoniului forestier.

Chiar când Statul nu ar fi interesat într'o oarecare regiune economică, va trebui să-şi spue cuvântul şi să dirijeze exploatarea.

Un asemenea amenajament unic, întocmit pentru o întreagă regiune economică, urmează să se sprijine însă pe statistici real întocmite, care să stabilească aportul fiecărui proprietar de pădure din regiune, pe baza căruia i se vor fixa cotele de beneficii sau de cheltueli, cazul din urmă având aplicare când în proprietatea respectivă sunt lucrări de refacere.

Se poate întâmpla însă ca aceşti proprietari să nu fie în stare a suporta aceste cheltueli. In această situaţie Statul va deveni proprietar indiviz pe o cotă parte din proprietatea respectivă.

O asemenea Comisie de Amenajeri pentru o regiune economică, va trebui să fie compusă din specialişti din toate ramurile de ştiinţe referitoare la lucrările silvice şi economice. Ele vor activa în comisii restrânse, fiecare după specialitate, coordonându-şi apoi rezultatele obţinute în consfătuiri periodice.

Unitatea de exploatare o va forma regiunea economică şi nu trupurile răsleţe de păduri, starea normală şi deci menţinerea raportului susţinut urmând a se realiza pe regiuni economice şi nu pe păduri.

Posibilitatea regiunei economice va putea varia în limite largi, însă întotdeauna sub posibilitatea normală a regiunei, formându-se astfel un fond de rezervă, care va putea fi atacat în caz de nevoie, fie pentru a satisface o favorabilă conjunctură economică, fie pentru a face față unor cheltueli mari neprevăzute, fie pentru a acoperi un gol produs din diferite cauze în economia generală a țărei. In sânul unei aceleași unități economice de producție, se vor aplica regime și tratamente diferite în funcție de optimul natural coordonat cu rentabilitatea modului de regenerare.

Planul general de exploatare se va întocmi în vederea asigurării raportului susținut și creierei fondului de rezervă pentru regiunea economică respectivă, ținându-se seamă în limite largi și de desvoltarea căilor de transport mecanizate. Acest plan general de exploatare, făcând parte integrantă din planul de amenajament al întregului patrimoniu forestier, nu va putea fi revizuit decât numai în cadrul acestora.

Planul special de exploatare va fi în întregime adaptat planului de desvoltare rațională a căilor de transport. El va putea fi controlat cât mai des; prin acest control se vor cerceta rezultatele regenerării, fără a se influența asupra posibilității, al cărei quantum rămâne mai mult sau mai puțin fixat prin planul general.

Planul de operații culturale se va întocmi pentru perioade scurte — maximum 10 ani — cu prescripțiuni bine precizate și conduse de specialiști. Deși intensitatea și rentabilitatea produselor principale este asigurată prin planul general, totuși în cazul posibilităților de scoatere a materialului, interesul economic al produselor rezultate din aceste operații culturale, nu va fi neglijat, satisfăcându-se astfel mai intens și la timp cerințele culturale ale arboretelor.

Planul de reîmpădurire va ocupa un loc de frunte mai ales în unitățile economice în care majoritatea suprafețelor conțin arborete brăcuite sau degradate. Prin aceste planuri se va aranja și îndruma regenerarea parchetelor exploatate, astfel ca să se obție ameliorarea domeniului forestier, prin sporirea procentelor de esențe valoroase, ridicându-se capacitatea de producție. Paralel cu aceasta se va activa și în domeniul corecțiunei torenților, refacerei terenurilor degradate, etc.

In concluzie:

Este necesară intervenția Statului, în vederea organizărei producţiei forestiere, pentru ca aceasta să se poată încadra în complexul economiei generale. Producţia trebue să fie continuă în timp, situaţie ce nu se poate obţine decât prin contribuţia întregului domeniu forestier, indiferent de proprietar. Pentru aceasta trebue stabilită capacitatea de producţie a tuturor pădurilor, şi apoi căutate modalităţile de realizare a acestei producţii. Intreg patrimoniul forestier al ţării va fi împărţit în unităţi economice regionale, caracterizate printr'un specific oarecare, unităţi ce se vor amenaja în întregul lor, după normele arătate mai sus.

Rezultatele vor fi de natură a reglementa şi organiza producţia forestieră, dându-i caracterul de continuitate ; întreg domeniul forestier va activa în economia generală a ţărei, asigurându-se o rentă perpetuă tuturor proprietarilor de păduri, care, pentru mulţi, este numai o ficţiune sau un provizorat dăunător intereselor generale ; patrimoniul naţional se va îmbunătăţi prin ridicarea valorii pădurilor şi în cele din urmă Statul — ca cel mai eficace conservator de păduri — îşi va mări proprietatea, ca o compensaţie a sacrificiilor ce le face prin investiţii şi prin cheltueli de refacere.

Pentru toate acestea însă, se cere ca pentru o durată de timp venitul pădurilor să fie în parte cel puţin, alocat însăşi nevoilor acestora.

CONSTATĂRI ŞI PROPUNERI IN LEGĂTURĂ CU PROBLEMA AMENAJĂRII PĂDURILOR STATULUI

de Ing. Emil Bondescu

Problema amenajării pădurilor statului este încă deschisă, în sensul că nu s'a ajuns până acum la acea situaţie, în care, întocmai ca într'un mecanism perfect, în fiecare an să se pună numai problema revizuirii unui anumit număr de amenajamente.

Precizez, că pentru atingerea acestui ţel ar urma ca amenajamentele să se întocmească numai pe ocoale, nu ca până în prezent pentru câte una, două sau mai multe serii, după capacitatea de muncă a şefului de ocol.

Pentru rezolvarea acestei probleme, vechea Casă a Pădurilor îşi crease un personal tânăr şi destul de numeros, destinat special lucrărilor de amenajare şi ridicare în plan.

Prin aceste comisiuni s'au realizat lucrări frumoase, iar ca mărturie stau și astăzi planurile păstrate în depozitul Casei Pădurilor și amenajamentele unui impresionant număr de ocoale.

In 1930, Direcția G-rală Caps, din nevoia de personal pentru încadrarea ocoalelor, a desființat aceste comisiuni, urmând ca problema amenajării pădurilor statului să fie rezolvată de fiecare Direcțiune regională în parte, fie prin utilizarea șefilor de ocoale, fie prin creearea de comisiuni pe termen scurt, cu scopul limitat la anumite păduri, a căror valorificare se cerea urgent.

Rezultatul a fost sub așteptări, poate și pentru considerentul că începând cu 1930, s'a cerut Direcțiunilor regionale să părăsească sistemul amenajamentelor sumare și să prezinte amenajamente complect studiate, bazate pe planuri exacte și botezate, pentru a le deosebi, ,,Amenajamente definitive".

Concludent este exemplul furnizat de unica comisie de amenajări existentă astăzi în Centrala Casei Pădurilor, care — complectată cu doi, trei ingineri diurniști din raza Direcțiunii Chișinău — a amenajat în trei ani (1933—1935) aproape întreaga suprafață păduroasă a acestei Direcțiuni, adică 173.000 hectare.

Nici o altă Direcțiune regională n'a reușit să înfăptuiască o asemenea lucrare, cu un preț atât de mic la hectar și în condițiuni technice atât de bune, utilizând celălalt sistem : al comisiunilor formate din șefi de ocoale sau din șeful de ocol și ajutoarele sale.

Rezultatele nici nu puteau fi altele, căci în mod curent, nu i se poate cere unui șef de ocol — versat în deobște în valorificări de produse — să aibă ochiul și practica unui inginer care a lucrat 4—5—9 ani, numai la lucrări de amenajare.

O altă constatare care se impune, este trecerea inexplicabilă a acestei probleme — în ultimul timp — pe un plan tot mai scoborât, în ce privește interesul ce i se arată.

Intr'adevăr probabil sub preocuparea continuă de a se diminua cheltuelile, se alocă anual o sumă insuficientă în raport cu necesitățile crescânde ale Direcțiunilor regionale, apreciate chiar pentru personalul de care dispun azi.

In anul trecut s'a mers chiar până acolo, încât bugetul eliminase la cheltueli programul realizărilor pe acel an în ce privește lucrările de amenajare.

In aceiași ordine de idei, amenajamentele primite dovedesc uneori o complectă lipsă de interes, concluzie trasă deocamdată numai din confruntarea la birou a datelor conținute în statistica generală și descrierea parcelară, cu soluția ce se dă prin bazele de amenajare adoptate.

Dar dacă mai cităm și cazurile, în cari la un an sau doi, după aprobare, se constată că amenajamentul este inaplicabil pentru considerațiuni de rentabilitate și se cere modificarea lui, nu ajungeți și D-voastră la concluzia de mai sus?

Cu drept cuvânt suntem îndreptățiți să ne întrebăm:

Este nevoie oare ca pentru menținerea acestei probleme pe primul plan al preocupărilor noastre să se apeleze la sistemul reclamei, al propagandei sau al convingerii fiecărui inginer în parte?

Presupunând că s'ar rezolva favorabil chestiunea fondurilor și a personalului și că ar urma să se soluționeze numai problemele pur technice: fixarea bazelor de amenajare plecând dela datele culese pe teren, astfel ca să se asigure o anumită rentabilitate exploatărilor, cui revine această sarcină?

Natural primele propuneri vor fi făcute de șeful comisiunii de acord cu restul membrilor.

Remarcăm că un amenajament al pădurilor statului este privit la Consiliul Technic ca reprezentând punctul de vedere al Ad-ției Casei Pădurilor, în rezolvarea problemelor ivite cu ocazia amenajării acelor păduri, astfel ca să se asigure regenerarea lor în esențele nobile caracteristice acelei regiuni și valorificarea rentabilă a produselor rezultate din exploatare.

In prezent amenajamentul întocmit de șeful ocolului este „văzut" de Serviciul technic al Direcțiunii regionale respective, apoi de Serv. amenajărilor din Direcția Technică și în fine este îndreptat către Consiliul Technic pentru avizare.

In aceste condițiuni se poate spune că amenajamentul reprezintă punctul de vedere al Ad-ției Casei Pădurilor?

Trebue să mărturisim, că și această filieră s'a creeat numai de câțiva ani; în trecut amenajamentele întocmite de ocoale, soseau la Casa Pădurilor — cu mici excepții — fără nici o viză din partea Direcțiunilor regionale.

Această lacună era complectată de faptul, că Consiliul Technic conținea în completul său aproape regulat pe Directorul amenajărilor și Directorul exploatărilor din Casa Pădurilor, cari cunoșteau problemele la ordinea zilei în legătură cu valorificarea pădurilor din diferitele regiuni ale țării.

Astăzi Consiliul Technic a refuzat să se mai pronunțe asupra problemelor de gospodărie internă, cum este de exemplu constituirea în serii a pădurilor unui ocol. Sunt cazuri de asemenea, și foarte numeroase, când Consiliul Technic conchide pentru modificarea bazelor unora din amenajamente.

Cine studiază și susține întâmpinarea?

Vrem să demonstrăm cu alte cuvinte necesitatea creerii unor organe speciale, care să studieze și să fixeze cadrul general al fiecărui amenajament, înlăuntrul căruia comisiunile și până atunci șefii de ocoale să redacteze amenajamentele. Aceste organe ar urma să funcționeze pe lângă Direcțiunile regionale și Ad-ția Casei Pădurilor și să armonizeze interesele culturale cu cele economice ale pădurilor, pe regiuni. In plus atât amenajamentele cât și întâmpinările ar avea o altă greutate. Pe lângă Direcțiunile regionale, acest organ format din șeful serv. technic, șeful serv. comercial, inspectorul de control și șeful ocolului respectiv, sub prezidenția directorului regional, ar studia și contrasemna amenajamentul ca reprezentând punctul de vedere al acelei Direcțiuni.

In centrul Ad-ției Casei Pădurilor, actualul Comitet de direcție, complectat cu directorul technic și comercial, inspectorul de control general al Dir. regionale respective și șeful serv. amenajerilor ca referent, ar urma să dea viza de: bun pentru înaintare spre aprobare la Ministerul de Domenii.

Un amenajament trecut printr'o asemenea ierarhie, necesară într'o instituție care administrează o suprafață de atâtea hectare și unde deci problemele ce se ivesc, sunt variate și noi la fiecare pas, n'ar mai putea fi acuzat că este întocmit „sub obsesia ideii de rentabilitate".

Concluzii:

Se impune revenirea la trecut și refacerea vechilor comisiuni centrale de ridicări și amenajări, care reprezintă în momentul de față, sistemul cel mai eficace și mai economic pentru amenajarea pădurilor statului.

Să se acorde fonduri cât mai mari pentru a facilita amenajarea unor suprafețe cât mai întinse în viitoarea decadă.

In fine opinăm pentru creearea unor organe speciale pe lângă Direcţiunile regionale şi Ad-ţia Casei Pădurilor, obligate a-şi pune viza pe amenajamente, pentru a stimula pe de o parte pe autorii acestor lucrări, convingându-i că trebue să pună toată bunăvoinţa în alcătuirea lor, iar pe de altă parte pentru a ridica prestigiul acestor lucrări în faţa Consiliului Technic.

Am crezut de datoria mea, să atrag atenţia asupra acestei probleme veşnic la ordinea zilei şi totuşi încă nesoluţionată.

AMENAJAMENTUL IN LEGISLAŢIA FORESTIERĂ ROMÂNEASCĂ

de Ilie C. Demetrescu

Intrebuinţarea expresiei amenajament în compunerea titlului de mai sus ne este impusă, şi anume, de tema generală, care ne-a prilejuit acest articol. Păstrându-ne în cadrul accepţiei stricte a legislaţiei noastre silvice, ar fi trebuit să zicem, poate: „Planul economic al pădurii în legislaţia...". Intr'adevăr, aşa cum se prezintă lucrurile astăzi, amenajamentul a devenit un caz particular al acestuia.

Obligaţiunea legală a reglementării exploatării pădurii pe baza unui plan economic, o aflăm pentru prima dată în legislaţia Moldovei. „Pravila pentru cruţarea pădurilor de pe moşiile mânăstireşti şi altele" din 1843, pretinde unei categorii de proprietari (Mitropolia, episcopiile, mânăstirile pământene şi închinate, „Obşteştile aşezământuri", ocnele, etc.) „de a măsura şi a împărţi pădurile în parcheturi regulate".

„La pădurile de stejar sau de brad pe fieşte-care moşie", numărul parchetelor anuale trebue să fie cel puţin 80; în rest, de cel puţin 40. Deasemenea se mai punea obligaţia lăsării de rezerve (seminceri) şi anume „câte un copaciu la fieşte-care prăjină de loc din copacii cei tineri şi mai drepţi şi în d'opotrivă rărime". Intr'un termen dat, urmează a se depune la logofeţia dreptăţii o copie a planului, adeverită de inginerul ce l'a lucrat. Predarea parchetelor se făcea de ispravnic prin întocmirea unui proces verbal („jurnal") la faţa locului. Planul economic de reglementarea exploatării pădurilor respective, dimpreună cu prevederile legii conţin elementele esențiale ale unui amenajament: continuitatea și ordinea tăerilor, stabilirea unei posibilități (pe suprafață), regimul și tratamentul, revoluția. Toate acestea sunt formulate, se înțelege, într'un mod foarte rudimentar.

Odată cu codicele silvic din 1881 apare în legislația noastră forestieră expresia amenajament, împrumutată din cea franceză. Art. 4 statornicește: „Pădurile supuse regimului silvic nu se vor exploata decât după un amenajament făcut de o comisie specială și aprobat prin decret regesc". Din punctul de vedere al intereselor obștești, scopul urmărit de această dispozițiune era conservarea pădurilor, cât și împlinirea unor scopuri economice locale. Aceste lucruri sunt exprimate de art. 5 astfel: „Amenagiamentele vor avea în tot-d'a-una în vedere conservarea pădurilor și se vor face conform sciinței, în vederea circumstanțelor economice locale". Deosebit de acestea, nici o altă explicație sau definire. Totul este lăsat la libera dispoziție a comisiei speciale și a autorităților silvice.

Patru ani mai târziu, intervine regulamentul pentru aplicarea anumitor articole ale codicelului silvic. Cele privitoare la amenajament nu numai că sunt desvoltate în amănunt, dar sunt chiar și împlinite cu mult peste conținutul lor în lege. Pentru pădurile statului se prevede obligațiunea ca amenajamentul să fie întocmit „în vederea producerii lemnuluĭ pentru lucru și industrie, reclamat de necesitățile generale ale țĕreĭ". In cazul celorlalte păduri supuse regimului silvic pe considerațiunea naturii proprietății, „se va tinde, pe cât posibil, a se obține aceleașĭ rezultate ca și pentru pădurile Statuluĭ, ținĕndu-se sémă și de interesele proprietarilor, precum și de alte circumstanțe economice locale" (art. 20). Din enumerarea elementelor amenajamentului (art. 21), rezultă că este vorba de amenajamentul propriu zis, cu continuitatea tăerilor. Pentru „pădurile particulare" supuse regimului silvic pentru considerațiuni de protecție și de protejare sau de bună voie, regulamentul prevede la art. 28: „Lucrările de amenagiare... se vor face cu privire la buna conservare a acestor pădurĭ, satisfăcĕnd, pe cât posibil, și interesele proprietarilor acestor bunurĭ". Prin enumerarea elementelor constitutive ale amenajamentului nu se pune obligațiunea continuității tăerilor. Așa dar, codicele silvic din 1881 deosebește două regimuri în ceea ce privește cultura pădurilor:

1) Conservarea acestora și producțiunea unui anumit fel de lemn, cu continuitatea tăerilor;

2) Conservarea pădurilor.

Acestor obiective le corespund două tipuri de amenajamente, fără însă să se prevadă două denumiri deosebite.

Potrivit legilor noastre silvice în vigoare, obligația comună și totodată esențială impusă tuturor pădurilor supuse regimului silvic este aceea de a nu se face exploatări decât pe baza unui plan economic aprobat de autoritățile silvice.

Codul silvic din 1910 distinge trei forme propriu zise de asemenea planuri economice și încă una provizorie :

1) Amenajamentul ;
2) Regulamentul de exploatare ;
3) Studiul sumar ;
4) Studiul provizoriu.

Amenajamentul[1]) este obligatoriu pentru exploatarea pădurilor enumerate la art. 1, alin. a, b, c, și d, adică pentru toate pădurile persoanelor juridice sau pentru cele ale persoanelor particulare stăpânite în indiviziune cu vreo persoană juridică. Tot aici se alătură și pădurile moșnenilor și răzeșilor stăpânite în indiviziune.

Legea pentru pădurile de protecție din 20 Aprilie 1935 extinde obligația amenajamentului și asupra mai multor categorii de păduri definite într'ânsa ca de protecție.

Ceea ce trebue să se înțeleagă prin amenajament, ne arată art. 3, al. 1 din codul silvic : ,,Amenajamentul va fi făcut în urma unui studiu amănunțit al circumstanțelor fizice și economice ale pădurii. El va avea de scop fixarea condițiunilor și a modului de exploatare, stabilirea posibilității în vederea continuității exploatării produselor principale[2]), asigurarea regenerării pădurii cu specii de valoare proprii regiunii și producerea lemnului de lucru și construcţiuni în locurile unde natura terenului şi a esenţelor va permite aceasta".

---

[1]) Intr'o lucrare a noastră în limba germană am tradus expresia «amenajament» prin : Wirtschaftsplan vollen Umfanges (Plan economic propriu zis); regulament de exploatare prin Wirtschaftsplan beschränkten Umfanges (P. e. redus), iar studiul sumar prin Sumarisches Programm.

[2]) Regulamentul din 6 Iulie 1921, pentru aplicarea legii modificatoare prevede prin art. 2: «La pădurile ce se vor exploata pe bază de regulament de exploat. sau amenaj., revoluția normală se poate împărți în perioadă de exploat. și perioadă de așteptare».

In ceea ce privește amenajamentul, această prevedere este contrară literii și spiritului art. 3 al. 1 din codul silvic.

Regulamentul de exploatare este cerut ca o obligaţie minimală pentru „celelalte păduri particulare" (art. 1, al. b) supuse regimului silvic, adică pentru pădurile de protecţie (Art. 1, al. e, f, g şi h) şi pentru cele particulare supuse regimului silvic de bună voie (art. 1, al. i). Pădurile cari au fost ulterior supuse regimului silvic[1]), intră deasemenea sub imperiul acestei obligaţiuni. Definirea regulamentului de exploatare se face în oarecare măsură de art. 3, al. 2, care indică drept scop al acestuia: „conservarea acelor păduri şi a regenerării lor cu specii de valoare proprii regiunii în care vor fi situate".

Ambele aceste forme de planuri economice trebuiau să fie aprobate prin decret regal.

Studiul sumar este prevăzut de art. 6, pentru pădurile supuse regimului silvic, a căror întindere va fi mai mică de 25 ha[2]). El este examinat de Consiliul technic şi aprobat de Ministru. Altfel, nici un fel de definire a acestei forme de plan economic. Incercarea regulamentului din 6 Iulie 1921 de aplicare a legii modificatoare, de a diferenţia studiul sumar de celelalte două forme ale planului economic după durata exploatării (art. 2) o considerăm nereuşită.

Forma provizorie de plan economic — după textul codului „anumit studiu" — este prevăzută de art. 6 „numai pentru pădurile Statului şi ale moşnenilor". Definirea şi indicarea bazelor sale se va face de minister „prin regulamentul de aplicare a acestei legi şi ţinându-se seamă de principiile stabilite prin art. 3". Regulamentul din 6 Iulie 1921 pentru aplicarea legii modificatoare, îl asimilează în cazul pădurilor moşneneşti indivize cu studiul sumar (art. 17).

Din acest examen al chipului cum a evoluat obligaţia exploatării pădurilor noastre pe bază de plan economic aprobat, se pot formula următoarele constatări:

---

1) Şi anume cele prevăzute de legea din 7 Iulie 1930 pentru completarea şi modificarea art. 1 şi 40 din codicele silvic din 1910.

2) Legea modificatoare din 16 Sept. 1920 ridică limita superioară a suprafeţei pădurilor ce pot fi exploatate numai pe bază de studii sumare, la 100 ha. Se păstrează vechea limită superioară de 25 ha numai pentru pădurile de munte (Art. IV). Legea pentru pădurile de protecţie din 20 Aprilie 1935 desfiinţează această formă de plan economic «pentru toate pădurile ţării, mai mari de 5 ha». Nu ne arată însă ce este de făcut în cele mai mici de 5 ha.

1) Categoriile de păduri asupra cărora se aplică această obligaţiune au fost continuu crescute. Astăzi ele cuprind aproape totalitatea pădurilor noastre ;

2) Pe aceiaş măsură s'au diferenţiat şi formele planului economic pentru diferitele categorii de păduri ;

3) Cu toată această intenţie de diferenţiare, legile noastre nu definesc suficient aceste forme, cari altfel, sunt fixate prin denumiri distincte în codul silvic din 1910. Sub acest raport, o precizare, poate pe cale de regulament, este în deosebi necesară .

OBSERVAŢIUNI CRITICE LA APLICAREA AMENAJAMENTELOR

de ing. C. D. Ionescu-Bârlad şi ing. Julian Niculescu

Amenajamentul este ,,legea" pădurii, prin care se prevede cu decenii înainte modul de conducere al arboretelor. Rezultatul aplicării prevederilor culturale şi de recoltare înscrise în această ,,lege" depinde în primul rând de agentul executor.

Vom semnala un caz, care evidenţiază acest adevăr elementar. Pădurea statului Băseşti, trupul Vlădoianca, în suprafaţă de 700 ha, constituită dintr'un şleau de gorun (300 m. altitudine), tratată în crâng compus cu începere din 1925, a fost supusă tratamentului codru regulat.

Arboretul, de consistenţă plină, prezenta două etaje ; unul format din rezerve seculare de gorun în număr de 90—200 la ha., mai mult sau mai puţin uniform răspândite şi al doilea etaj format din elementul tânăr de şleau aparţinând claselor de vârstă 1—20 şi 21—40 ani.

In 1925—1927 se execută primele tăeri, pe baza noului amenajament de codru. Agentul executor având în vedere starea etajului I de codru bătrân rărit, a trecut la aplicarea tăerii definitive, recoltând întreg materialul lemnos existent, inclusiv elementul tânăr (etajul II). Rezultatul a fost excelent, căci s'a obţinut o regenerare complectă şi viguroasă în stejar provenit din seminţe şi lăstari. In 1928—1930 continuându-se cu aplicarea aceluiaş amenajament, de această dată de către un alt agent, se execută tăerea definitivă recoltându-se numai rezervele (etajul I). Rezultatul este negativ, căci în acest mod s'a obținut un arboret format din elementele etajului II de consistență 0,3, constituit din stejar pe platouri și carpen pe văi și versanți. Trebue menționat că înainte de această exploatare se introdusese ghindă sub masivul de carpen.

In ambele cazuri specificate s'a aplicat tăerea definitivă prevăzută de amenajamentul de codru, care față de starea arboretului presupunea parcurse primele două tăeri de regenerare. La capitolul „justificarea planului general de exploatare" în cuprinsul amenajamentului se arăta că în afectația în rând de regenerare s'au grupat arboretele cărora li s'a aplicat tăeri de regenerare, în unele parchete mai închis, în altele mai deschis și cari comportă o urgentă și absolută nevoie de degajarea semințișului existent.

Din examinarea celor două cazuri diferite de aplicare a amenajamentului se observă următoarele : în primul caz prin exploatarea și a etajului II s'a favorizat desvoltarea semințișului preexistent de stejar, care în al doilea caz a rămas copleșit de etajul al II-lea. Observațiunea ne-a arătat că deși etajul al doilea a rămas după exploatare cu o consistență slabă, totuși pueții de stejar rezultați atât pe cale naturală cât și pe cale artificială au fost copleșiți pe deoparte de coronamentul arborilor neexploatați, iar pe de altă parte de lăstarul provenit de pe urma tăerii. Tulpinile arborilor rămași în picioare s'au acoperit de crăci lacome, iar solul s'a bătătorit.

Din cele de mai sus se deduce că în cazurile de regenerare ale stejarului trebuie să se aibă în vedere atât rezistența acestuia față de lumină, cât și creșterea relativ înceată în tinerețe ; întotdeauna deci — și aceasta trebuie să fie regulă generală — regenerarea stejarului în cursul pregătirii și desvoltării arboretului viitor, trebuie să preceadă cu câțiva ani regenerarea celorlalte specii de amestec. Arboretul de recoltat îl putem folosi ca mijloc de protecție pentru instalarea semințișului de stejar, așa cum se practică în cazul metodelor în ochiuri, în codru regulat etc. Cazul enunțat arată că amenajamentele sunt suficient de elastice și lasă agentului silvic toată libertatea în alegerea mijloacelor celor mai sigure pentru obținerea regenerării ; depinde numai de iscusința și priceperea agentului executor în a se fixa asupra celei mai bune metode.

SPRE AMELIORAREA TECHNICEI AMENAJAMENTULUI

de consilier prof. V. N. Stinghe

In general vorbind, progresele pe tărâmul silvic au fost mari în ultimii 15—20 ani. Luate însă în parte diversele ramuri ale specialităţii noastre, ele nu vădesc acelaşi mers ascendent. Şi dintre cele cari au ţinut mai puţin pas cu mersul vremii este amenajamentul.

In această materie trebue să intervie cât mai curând ameliorări, îndreptări, schimbări, sau cel puţin o seamă de precizări.

Toate acestea pot fi împărţite în două grupe : unele de natură principială, privind concepţia în materie de amenajament şi efectuarea lucrărilor pe teren, altele de natură mai mult sau mai puţin formală, ţinând mai ales de prezentarea lucrărilor.

Problema e mare şi bine înţeles aici nu poate fi decât sumar şi parţial tratată.

Să considerăm amenajamentele de codru.

In ce priveşte alegerea tratamentului, grădinăritul rămâne încă o problemă de viitor depărtat, date fiind mijloacele de scoatere reduse şi cu caracter provizoriu de care dispunem. Răspândirea acestei metode de tratament presupune investirea de mari capitaluri într'o reţea complexă de drumuri permanente ; or noi nu avem capitaluri de fixat în pădure nici pentru nevoi mult mai stringente.

De fapt în considerare nu vin decât codru cu tăeri rase şi cel cu tăeri succesive. Ultimul reclamă şi el multe drumuri de scoatere: aproape tot ce am spus în această privinţă despre grădinărit se poate spune şi despre acesta din urmă. E o iluzie că s'ar putea aplica în mod corect şi cu succes în locurile puţin deschise şi mai ales în regiunile de munte. El va constitui multă vreme încă tratamentul pădurilor din ţinuturile puţin accidentate, orcât de mult s'ar dori în unele cercuri, generalizarea lui în pădurile româneşti, pentru avantajul regenerării naturale.

Indiferent care din acestea două ar fi adoptat, tradiţia noastră nu cunoaşte, pentru amenajare, de cât metoda cu „afectaţii" şi cu 2 „planuri de exploatare" general şi special. Dar mai sunt şi alte metode, mai moderne şi vădit mai bune ! Să ne ocupăm puţin de aceia pe care o aplicăm.

Facem în majoritatea cazurilor afectaţiuni fixe, cu un nesfârşit şir de „transferuri", „duble înscrieri", „precomptage".

„sacrificii de explcatabilitate", etc. E o excesivă pretenție să credem că știm de acum ce se va petrece peste zeci de ani și că ceia ce noi socotim bun astăzi, va fi socotit la fel de generațiile ce vin. Cu greu s'ar putea indica o pădure românească, în care în ultimii 40 de ani (nu mai mult!) să nu se fi revenit asupra formării afectațiilor. Marele poet german Schiller, care a fost ginerile unui silvicultor, observa pe socrul său înscriind parcelele pe afectații în planul general întocmit pe 100 de ani, ori chiar mai mult, și cu spiritul lui fin persifla: „silvicultorii aceștia sunt oamenii cei mai mari și mai fericiți, fiindcă ei și numai ei, știu ce are să se întâmple peste un secol"..

Apusul a renunțat de mult la această metodă pe care la 1826, Hundeshagen o numea în deriziune, „metoda prin compartimente". Germanii azi n'o mai iau în considerare în practică iar dintre francezi mulți caută să se debaraseze de ea [1]). Unii, voind să împace și spiritul conservativ care îi caracterizează, au păstrat termenul de „afectație" creind însă „metoda afecției unice" care este în fond o concepție integral și fundamental deosebită, în materie de amenajament. Numai numirea de „afectații" mai poate creia ceva confuzii, de și de fapt ea nu mai este afectație [2]), adică nu mai sunt suprafețe grupate pe teren, ci o simplă întrunire într'un tablou a unui număr de parcele așezate disparat, dar intrând în aceiași clasă de vârstă, cea mai bătrână.

E vremea să evoluăm și noi în această privință, scuturându-ne de prejudecăți și de formalismul greoi și gol; să urmărim în viitor nu șablonul, ci situațiile cari convin pădurii mai bine, cari înlesnesc cultura și ridică producția.

Posibilitatea o fixăm pe suprafață iar în planul special precizăm care e parcela în care se va tăia în fiecare an și dăm și felul tăerii. E cea mai mare invenție națională în materie de amenajament: „se vor face tăeri de însemânțare: în 1935 în parc. 1, în 1936 în parc. 2, în 1937 în parc. 3, etc....; apoi tăeri secundare [1]) în 1945 în parc. 1, în 1946 în parc. 2, în 1947 în parc. 3, etc...". Și acestea prea adeseori în stejar care fructifică la 8—10 ani odată. Dar dacă a fructicat și s'a însemânțat în 1935, de unde să se mai însemânțeze în 1936, în 1937 și în alți 7 ani la rând? Și apoi dacă în 1936, 37, 38, etc. nu s'a mai însemânțat, cum să se facă tăerea secundară în 1946, 47, 48, etc. Cu această metodă s'au ruinat cele mai frumoase păduri de stejar. Am auzit spunându-se: silvicultorul nu trebue să stea cu mâna în sân, să înghindeze artificial. Cum? Se însemânțează natural o parcelă în 1935 și apoi 9 ani dearândul, 9 parcele să fie însemânțate din sacul cu ghindă și asta e „regenerare naturală". In toți acești 9 ani de unde se ia ghinda? Să se aducă din altă parte? Dacă va fi fructificație și acolo. Dar chiar și așa unde rămân avantajele cultivării cu sămânța produsă pe loc, cu varietăți deprinse cu condițiile locale de vegetație, etc.?

---

[1]) Deja la 1890, Puton în al său «Aménagement» (pag. 97) scria: «De la 1837 nu a încetat aplicarea în Franța a metodei zisă simplificată inventată de Cotta de la Tharandt în 1820 și introdusă la noi prin cursul de Cultura pădurilor a lui Lorentz și Parade. Noi avem convingerea că se va reveni în Franța la tradițiunile noastre naționale și la vechile noastre metode mai simple și mai practice.... în timp ce metoda lui Cotta e părăsită în Germania noi continuăm să o aplicăm deși forestierii îi aduc grave învinuiri... poate pentru că silvicultorii noștri o cred franceză.

[2]) Puton (pag. 115): Din această cauză cuvântul (afectație) nu mai are rațiune de a fi și afectația unică se numește «cartier de regenerare».

Nevoile de control, orcât de mari ar fi, nu pot să justifice procedee ce duc la compromiterea pădurilor. Să se inventeze altceva pentru control. Dar amenajamentul să fie lăsat să fie amenajament și în consecință să prescrie, așa cum se face în toată lumea, cu Franța în frunte, când e vorba de regenerări naturale prin tăeri succesive: posibilitatea pe volum, fără plan special în formă de tabelă cu indicația anilor de tăere, a parcelelor și a felului tăerii.

Alegerea acestora să se lase silviculturei; este datoria ei s'o facă. La noi ea are o existență prea comodă: ea nu are niciodată nici o vină și ei nu i se cere niciodată socoteală; amenajamentul poartă toate ponoasele, acolo unde pădurile nu se refac, pentru că are pe umerii săi mai mult decât poate și este drept a duce.

Amenajamentul, orcare ar fi tratamentul adoptat, trebue să aibă și un scop mai ridicat, un obiectiv mai nobil ca să zicem așa:

---

[1]) Această denumire — împrumutată dela francezi — ar trebui să dispară din terminologia noastră și înlocuită cu «tăeri de degajare» de ex. E ilogică și produce și confuzii: «tăerea secundară» e o «tăere de regenerare». Or din tăerile de regenerare ies «produse principale». In felul acesta avem: o tăere secundară care dă produse principale! sau: o tăere secundară care nu dă produse secundare! fiindcă acestea provin din «tăerile de ameliorare».

să caute nu numai să realizeze material în cantităţi mai mult sau mai puţin constante — o posibilitate cu raport susţinut, ci să privească viitorul pădurii, ameliorarea ei, îndrumând-o spre starea normală. Fără îndrumare către acest obiectiv mai înalt, lucrarea nu se poate numi „amenajament" în înţelesul superior al cuvântului.

Or recoltarea cu raport susţinut a unei posibilităţi „normale" dintr'o pădure neregulată nu duce la normalizare ci din contră menţine starea anormală. La normalizare duce tocmai o posibilitate, care după împrejurări economiseşte ceva sau consumă în plus, spre a normaliza capitalul lemnos prin adăugire când e prea mic, sau prin reducere când e prea mare.

Amenajamentele noastre ar trebui să aibă în viitor şi în toate cazurile, analizată într'un capitol special, chestiunea acestei normalizări. Şi criteriul cel mai comod, care să indice că lucrurile se îndreaptă spre calea bună este „raportul claselor de vârstă". Tabelele cari se recomandă azi a se întocmi pentru aceste clase de vârstă, să devină obligatorii : ele să arate situaţia la începutul şi la sfârşitul perioadei de aplicare a amenajamentului înaintea revizuirei, spre a evidenţia tempo în care pădurea se apropie de starea normală (care bine înţeles pentru a fi apoi desăvârşită trebue să vădească şi creşteri normale şi o mărime normală a capitalului lemnos).

Amenajamentul face ordine în pădure : ordine atât în timp cât şi în spaţiu : în timp, prin ritmul pe care îl imprimă exploatărilor, în spaţiu prin judicioasa divizare a pădurii (cu linii de parcele), prin reţeaua de drumuri de scoatere, prin aşezarea tăerilor.

Un amenajament care nu prevede împărţirea pădurii prin linii şi drumuri, — şi nu rezervă acestei probleme un capitol deosebit, important şi detaliat — nu e complect : el nu permite orientarea în pădure, iar aşezarea tăerilor nu se poate sprijini pe direcţii sigure. Un astfel de amenajament nu trebue acceptat. Dar nu numai atât : împărţirea să fie făcută pe teren ; altfel lucrarea nu e desăvârşită. Americanii socotesc că 80% din amenajament e terminat, când s'au deschis drumurile şi liniile. Şi această operaţie, ca şi la germani, precede toate lucrările de amenajare.

In ce priveşte elaborarea amenajamentului pe teren şi redactarea lui în scris, trebue să accentuăm cu deosebită stăruinţă, asupra excesului de detalii cari se dau în unele lucrări, detalii cari de fapt n'au nici o legătură cu fondul lucrării. Cunosc amenajamente care din 240 pagini, au peste 200 cu descrieri parcelare, cu proporțiile speciilor la sută (dând și fracțiuni din întreg, ceia ce revine la părți din mie!), cu cubaje pentru fiecare parcelă (dând amănunte pentru fiecare suprafață de probă), pentruca la urmă să fixeze exploatabilitatea technică pentru traverse, revoluția la 100 ani și posibilitatea pe suprafață... „pentrucă corpul silvic nu e organizat să aplice metode mai complicate"!

Se urmărește să se facă impresie cu longitudinea și latitudinea dată în grade, minute și secunde, cu enumerarea vânatului, delictelor, insectelor, a poenilor date în folosința pădurarilor, etc., dar nu se încearcă o serioasă justificare a exploatabilității, pentru care nu se rezervă decât fraze stereotipe: „având în vedere natura proprietății, care incumbă proprietarului să producă lemn de dimensiuni, adoptăm exploatabilitatea economică...".

Clima este totdeauna „continentală, cu ierni aspre și veri călduroase...." dar nu se caracterizează prin nici o dată meteorologică, o medie, o maximă, o minimă; solul stereotip este „nisipo-argilos (sau argilo-nisipos), fresc, profund, destul de fertil...", deși s'ar putea indica poziția diverselor orizonturi, structura fizică, etc.

Ar trebui terminat complect cu aceste lucruri și în tot cazul mulțimea detaliilor statisticei generale să fie în raport cu caracterul mai simplu sau mai complicat al amenajamentului. In schimb să se dea multă atenție și să se comenteze clasele de vârstă, mărimea capitalului lemnos, normalitatea creșterilor; să se facă calcule de rentabilitate, justificarea exploatabilității, etc., apoi divizarea pădurii, creiarea de drumuri de scoatere, motivarea așezării tăerilor, etc.

Ca încheiere câteva cuvinte asupra prezentării lucrărilor. Ele trebuesc să redea imagina realităților de pe teren, la prima aruncătură de ochi. Susținem de aceia cu cea mai mare hotărâre hărțile colorate, care să ne dea putința să vedem imediat cel puțin cum sunt repartizate vârstele în pădure, dacă nu și gruparea esențelor. Mai mult decât toate tabelele de descriere parcelară, decât tablourile de clase de vârste, ne vorbesc aceste hărți colorate, fără de care în apus azi nici nu se poate concepe amenajament: francezii au quartier bleu, jaune, blanc; germanii, au culori cu tente gradate pentru a reprezenta în acelaș timp și vârstele și speciile; austriacii au culori redând numai clasele de vârstă și semne convenționale pentru specii ; cehoslovacii, etc., toți au pentru amenajament harta colorată, căci ei vor să aibă un instrument de reală orientare, nu o formalitate fără utilitate.

Și în același sens, hărțile de amenajament ale pădurilor din ținuturile de munte, cari nu redau cât de puțin relieful terenului prin curbe de nivel — fie și din sută în sută de metrii, după planurile militare — nu sunt utilizabile. Ele nu permit verificarea formei parchetelor, a direcțiilor de scoatere, a așezării tăerilor. Ele constituesc forma cea mai bătătoare la ochi a lucrării de mântuială.

Tagesfragen : Die Forsteinrichtung.

Problèmes à l'ordre du jour : L'aménagement.

Le présent numero de notre revue, se préoccupant des problèmes du jour, a concentré la discussion sur la question de l'aménagement, car nous sommes en avril et la campagne des travaux sur le terrain est ouverte.

Nos 16 collaborateurs examinent la question sur toutes ses faces, en la considérant autant sous l'aspect de la technique que sous celui de l'administration. Les uns se maintiennent dans le cadre des indications générales, les autres entrent aussi dans de précieux détails.

Le premier article attire l'attention des lecteurs sur l'importance de la question et passe en revue l'évolution de la législation en cette matière, ainsi que les réalisation officielles obtenues dans le passé.

Ensuite vient une question d'ordre technique: un aspect spécial du fonds de réserve, dans lequel l'auteur voit le moyen de surmonter les diverses crises qui frappent de temps en temps la production forestière.

L'aménagement de la futaie jardinée fait l'objet de minutieux débats; ensuite vient un article contenant des considérations générales sur l'attitude du corps forestier dans la délicate question de la pratique de l'aménagement.

Le cinquième auteur s'applique à la constitution des commissions d'aménagement et donne quelques détails.

Ensuite, une plaidoirie pour les révolutions plus longues dans certaints forêts, précède une ample discussion faisant un parallèle entre le principe du rendement élevé et celui de l'intérêt cultural. Un des articles entre dans la discussion sur la manière de fixer la possibilité dans l'aménagement roumain, tandis qu'un autre nous parle de l'étude du rendement de la forêt, étude qui doit être comprise dans l'aménagement même, puis de l'étendue des séries, de la possibilité par contenance et de la charte de la forêt.

La nécessité de mettre d'accord le cadre de l'aménagement avec les principes de la rationalisation économique fait la préoccupation du dixième auteur, tandis que le suivant discute la position de la loi à l'égard de quelques forêts qu'elle soumet au régime forestier, avec l'obligation de les doter d'aménagement

La réunion des forêts, quelqu'en soient les propriétaires, dans une unité économique plus grande, qui pourra faire ensuite l'objet d'un aménagement, est un autre aspect sous lequel le problème est discuté.

Un treizième auteur reprend la question des commissions d'aménagement qu'il veut voir dirigées par le bureau du service central. Une autre discussion envisage la position de la loi quand il s'agit de l'aménagement des forêts particulières.

Une remarque sur l'influence de la subjectivité de l'agent qui applique un aménagement, et enfin un article détaillé sur les modifications de fond et de forme qu'il serait indiqué de porter à l'aménagement roumain, finissent la série des articles sur le problème à lordre du jour : l'aménagement.

CRONICA

RAPORT
asupra
CONGRESULUI NAŢIONAL AL LEMNULUI DE FOC ŞI AL CĂRBUNELUI DE LEMN, DIN NANCY,
şi asupra
COMEMORĂRII CINCANTENARULUI ŞCOALEI FORESTIERE DIN BARRES [1])

(urmare)

de Ing. Insp. G-ral D. DRÂMBĂ

Ziua II-a

PROGRAMUL
chestiunilor tratate la Congres.

Dela început trebue subliniat domeniul vast în care s'au întins investigaţiunile raportorilor.

Programul congresului a repartizat materiile congresului în patru grupe, privind fiecare o anumită specialitate :

In prima grupă, prezidată de D-l Magnein, Insp. G-ral de Ape şi Păduri, s'a desvoltat producţiunea lemnului de foc şi exploatarea lui în pădure, fabricaţiunea cărbunelui de lemn prin vechile procedee cu cuptor (bocşe) sau prin celelalte procedee mai moderne şi chestiunea mânei de lucru forestiere.

In grupa a doua, prezidată de D-l G-ral Lemerle, au avut loc dezbateri relative la utilizarea lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn, pe deoparte pentru încălzit prin combustiune directă (sobe domestice şi industriale), pe de altă parte prin transformarea în gaz de lemn utilizabil de acum sub o formă practică, fie pentru încăl-

---

1) Prezentul raport, în această factură şi extensiune, se publică potrivit hotărârii Consiliul de Administraţie, luată în conformitate cu art. 41 din statut.

zit (aparate domestice, cuptoare, etc.), fie pentru alimentarea motorilor automobili și stabili.

A treia grupă prezidată de D-l Col. vicepreşedintele Federației naționale a lemnului, s'a ocupat de transportul lemnului din pădure și până la consumator sau la uzinele de prelucrare. Se ştie cât de greu această chestiune a transportului atârnă asupra lemnului și cât de urgentă este necesitatea unei soluții, atunci când prețul transportului atinge și întrece adeseori valoarea lemnului transportat.

Tot în cadrul acestui grup a intrat studiul propagandei pentru desvoltarea consumațiunii lemnului de foc, a cărbunelui de lemn și a gazului de pădure, precum și chestiunea piețelor străine, clientelele Franței.

In fine, în grupa a patra ,de sub președinția *D-lui Meniaud*, administrator șef al Coloniilor, s'au desbătut avantajele oferite de combustibilul vegetal în colonii, în general bogate în lemn și sărace în cărbune.

Enumerăm în detaliu chestiunile tratate la congres.

PRIMA GRUPĂ

Producțiunea lemnului de foc și a cărbunelui de lemn.

Secțiunea I-a : Producțiunea lemnului de foc.

1. Statistica resurselor metropolitane în lemn de foc.

Raportor : D-l *M. Dutilloy*, Director General al Asociației Naționale a lemnului.

Autorul evaluiază producțiunea lemnului de foc la 18 milioane mc.

Pentru anul 1932, evaluiază la 4 sau 5 milioane numărul metrilor cubi de lemn de foc cari n'au găsit debuşeuri.

2. Studii științifice și technice privitoare la producțiunea lemnului de foc.

Raportor : D-l *Perrin*, profesor la Şcoala Națională de Ape și Păduri.

D-l Perrin apreciază producțiunea lemnului de foc :

în crângurile simple : 100% ;

în crângurile compuse : 80—90% ;

în codru de foioase : 40—50% ;

în codru de rășinoase : 15—40%.

Face apoi un bilanț al producțiunii totale a lemnului de foc în Franța și indică măsurile de luat pentru ameliorare.

3. Studii științifice și technice privitoare la materia lemnoasă.

Raportor : D-l *Vaillant*, profesor la Școala Națională de Ape și Păduri.

Vorbind despre studiul științific și technic al lemnului, D-l Vaillant arată randamentul termic al lemnului de foc sub formele sale diverse și îl compară cu acela al huilei.

Secțiunea II-a : Exploatarea, fasonarea și uscarea lemnului de foc.

4. Procedee manuale de exploatare și de fasonare.

Raportor : D-l *Destrez*, președintele comisiunii de asigurări și finanțe a Federațiunii Naționale a lemnului.

5. Procedee mecanice de exploatare și fasonare.

Raportor : D-l *Coupan*, profesor la Școala Națională de Agricultură din Grignon.

6. Uscarea lemnului de foc.

Raportor : D-l *Larguier*, Directorul Uniunii Combustibililor și Carburanților naționali.

Secțiunea III-a : Aparatele de carbonizare, funcționarea lor, produsele lor și randamentul lor.

7. Cuptorul pentru cărbuni, studiu științific și technic al funcționării lui, al produselor lui și al randamentului lui.

Raportor : D-l *Le Monnier*, inginer agricol, Vicepreședinte al Centrului Cărbunelui.

8. Cuptorul metalic, acelaș studiu.

Raportor : D-l *Le Monnier*.

9. Torefacțiunea lemnului.

Raportor : D-l *Dupont*, profesor la Facultatea de științe a Universității din Paris.

10. Priviri noui asupra carbonizării traverselor injectate și reformate.

Raportor : D-l *Guillaume*, inginer în serviciul de linie al companiei de Est.

11. Uzina de distilare.

Raportor : D-l *Mauger*, Secretar General al Uniunii Sindicale a Uzinelor de carbonizațiune de lemn din Franța.

D-l *Mauger* semnalează o reducere de 40% în producerea reșinelor de carbonizațiune și documentează cu cifre dezechilibrul actual între producţiunea de acid acetic, de alcool metilic şi consumaţiunea lor.

12. Subprodusele distilaţiunii.

Raportor : D-l *Mauger*.

S'a mai depus rapoarte de :

1. D-l *Hudault,* inspector principal de ape şi păduri, în numele societăţii Lorene a amicilor arborilor, asupra producţiunii regionale a lemnului de foc.

2. Un raport al D-lui *Blais,* guard generale de ape şi păduri, asupra istoricului comerţului lemnului la Nancy.

Secţiunea IV-a : Mâna de lucru.

13. Mâna de lucru franceză şi streină, la tăiere şi carbonizare.

Raportor : D-l *Bonnet,* Director General al Oficiului Central al Mânei de lucru agricole.

14. Exploatarea şi carbonizarea parchetelor destinate carbonizării prin întreprinderi înzestrate cu un material industrializat.

Raportor: D-l *Gohin-Poulenc,* Vice-preşedintele Uniunii Combustibililor şi carburanţilor naţionali.

15. Invăţământul technic.

Raportor : D-l *Pastouriau,* Inspector General al Invăţământului technic, care expune concepţiunile sale în materie de învăţământ technic forestier, prin creiarea mânei de lucru franceze în pădure cu ajutorul şcolilor de învăţământ practic.

GRUPA A DOUA

Utilizarea lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn.

Secţiunea V-a : Producţiunea directă a pădurii,

Producţiunea şi utilizarea gazului de lemn.

16. Combustiunea directă a lemnului şi a cărbunelui de lemn în sobele (cuptoarele) domestice şi industriale.

Raportor : D-l *Damour,* profesor la Conservatorul de Arte şi Meserii.

17. Gazogene cu lemn uscat (gazogene fixe, mobile şi automobile, studiu ştiinţific şi technic a funcţionării lor şi a randamentului calitativ şi cantitativ.

Raportor : D-l *Auclair,* Directorul Comitetului mecanic al Oficiului naţional de cercetări şi invenţiuni.

19. Intrebuinţarea gazului din lemn în agricultură.

Raportor : D-l *Coupan,* profes. la Şc. Naţ. de Agricultură din Grignon.

D-l Coupan recomandă întrebuinţarea acestui gaz în fermele îndepărtate a unui sector electric.

20. Motori fixi, mobili şi automobili, studiu ştiinţific şi technic al funcţionării lor şi al randamentului.

Raportor : D-l *Claudel Henri,* Preşedintele Cons. de Ad-ţie al Societăţii Carburanţilor economici.

21. Orientarea technică în urma încercărilor efectuate de Oficiul de combustibili lichizi.

Raportor : Oficiul Naţional al Combustibililor lichizi.

22. Aparate de încălzit cu gaz de lemn şi cu cărbune de lemn (aparate casnice, cuptoare de brutărie).

Raportor : D-l *Gohin-Poulenc,* Vice-preşedintele Uniunii Combustibililor şi carburanţilor naţionali.

Secţiunea VI-a : Alte întrebuinţări ale lemnului de foc şi ale cărbunelui de lemn.

23. Intrebuinţări fizico-chimice diferite din lemn (fibră de lemn, lână de lemn, etc.).

Raportor : D-l *Charlot,* preşedintele Camerii sindicale a Industriei şi comerţului de fibre de lemn, inginer de arte şi manufactură.

24. Diferite întrebuinţări chimice şi biologice ale cărbunelui de lemn (decolorant, dezinfectant, material contra gazelor asfixiante, etc.).

Raportor : D-l *Brissaud,* inginer la Societatea „Acti Carbone".

GRUPA A TREIA.

Distribuţia lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn.

Reglementarea.

Secţiunea VII : Transportul şi distribuţia lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn ; propagandă.

25. Technica transporturilor în parchete şi în afară de parchete.

Raportor : D-l *Tony-Ballu,* Directorul Staţiunii Centrale de încercarea maşinilor la Minist. de Agricultură, în colaborare cu D-l *Roger Ballu,* Guard general de ape şi păduri.

26. Tarifele de transport.

Raportor : D-l *Arnould*, preşedintele Comisiunii transporturilor şi vămilor, la federaţiunea naţională a lemnului.

27. Condiţionarea lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn în vederea uşurinţei distribuţiei (legături, ambalaje).

Raportor : D-l *Monnier*, Directorul Soc. pariziene lemn şi cărbune.

28. Distribuţia, la îndemâna consumatorilor.

Raportor : D-l *Larguier*, Directorul Uniunii combustibililor şi carburanţilor naţionali.

29. Propaganda pentru utilizarea lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn.

Raportor : D-l *Coffin*, Secretarul Comitetului Pădurilor.

Secţiunea VIII-a: Chestiuni economice, legislative şi reglementare.

30. Piaţa mondială.

Raportor : D-l *Monnier*.

31. Pieţele străine.

32. Chestiuni vamale.

33. Sprijin producţiunii şi primă consumaţiunii.

Raportor : *D-l Dutilloy*, Director G-ral al Asociaţiunii Naţionale a lemnului.

GRUPA A PATRA.

Chestiuni coloniale.

34. Utilizarea lemnului de foc şi a cărbunelui carburant pentru funcţionarea utilajului colonial.

Raportor : *Dl Meniaud*, Ad-tor şef al coloniilor, şef al serviciului lemnelor coloniale, care exprimă oportunitatea deschiderii unei anchete care să fixeze condiţiunile de întrebuinţarea gazogenelor în colonii.

35. Cărbunele de lemn în Senegal.

Raportor : *D-l Marcel Beguin*.

36. Posibilităţile actuale ale lemnului de foc din pădurile coloniale.

Raportor : *D-l André Aubreville*, Inspector principal de păduri din colonii. (Africa orientală), care expune despădurirea intensă care se produce în anumite colonii, în special dealungul căilor navigabile. Crede că politica inaugurată de curând, a rezervelor forestiere, va permite să se întrevadă reconstituirea pădurilor şi o utilizare sistematică a produselor lor.

37. Utilizarea în colonii a motoarelor cu mică putere alimentate cu gazogeni din cărbune de lemn.

Raportor : *D-l Daniel Parrier*, ing. de arte şi manufactură.

38. Producţiunea forţei motrice în colonii prin mijlocul gazogenelor cu recuperaţiune alimentând grupele motoare.

Raportor : *D-l Georges Héon*, ing. de lucrări publice în colonii.

39. Cărbunele vegetal, combustibil înlocuitor al huilei în colonii.

Raportor : *D-l Charles Roux*, Preşedintele Comitetului de motorizare colonială.

D-sa precizează latura technică a întrebuinţării gazului de pădure în colonii.

40. Policarburaţiunea adaptată la motorul cu explozii, consecinţele ei din punct de vedere al întrebuinţării cărbunelui vegetal în colonii.

Raportor : *D-l Charles Roux*.

(Va urma)

BUNE ŞI RELE

Ca la noi la nimeni.

Nu ştiu dacă vor mai fi în lume multe ţări mai risipitoare decât a noastră. Se creiază instituţii peste noapte, fără să se fi chibzuit bine, dacă sunt necesare sau, în cel mai bun caz, dacă merită importanţa care caută să li se dea cu un anumit scop. Este suficient ca cineva cu trecere să aibă interes să-şi creeze ceva şi lucrul s'a şi obţinut. Se înţelege că, în prealabil, a ştiut să arate că ceeace solicită să se înfiinţeze este absolut util şi că prin aceasta nu se angajează cheltueli noui. Mai târziu, când lucrul a fost obţinut, va şti, acelaşi ins, să scoată din budgetul statului şi banii necesari.

Nejustificată, nu numai pentru finanţele şubrede ale ţării, dar şi pentru starea noastră de desvoltare ca Stat, apare exintenţa în Bucureşti a două instituţii care pregătesc ingineri, fără ca cel puţin să aibă specialităţi deosebite una de alta. Pe deoparte, Şcoala Politechnică, singura îndreptăţită să pregătească pe ingineri, iar pe de alta, Universitatea, care nu ar trebui să se ocupe decât de ştiinţa pură. De aici cheltuială dublă, abundenţă de absolvenţi şi, ceeace este mai trist, o concurenţă, între cele două Instituţii, din cele mai dăunătoare.

Inginerimea — cea provenită dela Politechnică, mai întâiu, apoi şi cea dela Universitate s'a sezisat din timp de această anomalie, cerând concentrarea învăţământului technic superior în Politechnici.

In acest scop, din iniţiativă parlamentară, s'a depus încă din sesiunea trecută un proiect de lege, care a şi fost votat de Cameră. La Senat însă, proiectul nu s'a mai bucurat de aceeaşi primire. In faţa opoziţiei hotărîte a ministrului de instrucţiune, câştigat de partea Universităţii, Senatul a hotărât altfel. Proiectul a căzut. Aceasta, cu toate că titularul ministerului de instrucţiune publică a arătat, în discursul său dela buget, că prin concentrarea învăţământului technic s'ar realiza o economie de 40 milioane lei anual.

Odată mai mult, s'a dovedit că în Ţara Românească nu interesul general primează, ci altul.

În sprijinul agriculturii: tot pădurile

Din ziarul «Dimineaţa» cu data de 20. III a. c. aflăm ştirea că, printr'un jurnal al Consiliului de miniştri, s'a aprobat, pentru trebuinţele agriculturii, furnizarea a 25 selectoare în valoare de 3.500.000 lei, oferite de Societatea „Semănătoarea" dela o firmă din Budapesta, în compensaţie cu 150 vagoane cherestea de răşinoase, pe care le va da la export, în Ungaria, Casa Pădurilor Statului.

Tot pădurile, săracile! Aceleaşi, pe care de câţiva ani de zile, se străduesc şi nu mai pridideşc politicianii să le lichideze. Ce vor mai da în compensaţie, atunci când acestea nu vor mai fi în stare să satisfacă nici cel puţin nevoile consumului intern?

Rebeliune.

S'a petrecut în comuna Baniţa din judeţul Buzău. Locuitorii satului, în frunte cu preotul şi cu învăţătorul, au împiedicat, cu forţa, personalul ocolului silvic Pogoanele să execute lucrările de reîmpădurire într'o porţiune din teritoriul pădurii statului Găvăneştii Cotul Ciorii, care, probabil, în mod cu totul trecător, a servit ca loc de păşune pentru vitele locuitorilor din acea comună.

Corespondentul ziarului, în care am citit această ştire, numeşte «exces de zel» datoria imperioasă a silvicultorului de a reîmpăduri un perimetru al statului, care a fost şi trebue să fie pădure.

Aceasta s'a petrecut, la câmp, într'o regiune unde, cu siguranţă, mulţi din cei care locuesc acolo, încă mai folosesc pentru foc «tezecul» şi când se recunoaşte, din zi în zi mai mult, rostul binefăcător al pădurilor în stepă.

Natura se răzbună.

In acelaşi timp, tot din judeţul Buzău, dar într'o regiune de deal, strigătele de disperare, provocate de întinderea şi pagubele, din zi în zi mai mari pe care le aduc torenţii, devin din ce în ce mai dese. In adevăr, Buzăul este azi o masă de ruine. Nu va trece mult şi vom afla veşti şi mai înspăimântătoare.

Sate întregi sunt ameninţate să fie curăţate de pe suprafaţa pământului. Aceasta pentrucă s'au nesocotit legile firei. S'au tăiat pădurile, pentru ca să se creeze păşuni, pe care apoi, printr'un exces de folosinţă şi lipsă de îngrijire, le-au dus în starea de ruină de azi.

Un astfel de strigăt de disperare, am citit în Nr. 8 din 22.II.936 al ziarului „Vocea Buzăului", scris de d-l Costică Dumitrescu, podgorean şi fruntaş între fruntaşi pe valea Buzăului.

Serbarea arborelui.

Şi, în timp ce pădurile cad pradă poftei hrăpăreţe a oamenilor, care nu văd decât dintr'o parte, şi odată cu ele ruina se întinde pe tot cuprinsul ţării, corpul silvic se luptă să apere ceeace a mai rămas, căutând să convingă lumea, orbită de dorinţa de cât mai mult pământ, de necesitatea pădurilor. De cincisprezece ani, corpul silvic, fără surle şi tobe, organizează, în fiecare primăvară, serbrea sădirii arborilor, cu care ocazie se arată lumii rostul pădurii.

De câţiva ani, obiceiul a trecut şi la alţii. Este un succes al nostru. La serbarea, organizată de oficialitate anul acesta, la Academia de Agricultură, pentru sărbătorirea «pomului», d-l Prof. M. Drăcea a arătat în cuvântarea pe care a rostit-o cu acestă ocazie, origina serbării arborilor la noi.

Pentru ca să se ştie şi să nu se uite.

Dar nu numai agricultorii au sărbătorit arborii. Şi horticultorii au avut serbarea lor, care s'a organizat la Parcul Carol.

Deasemenea, la unele din regimentele din capitală, am avut de înregistrat câteva manifestări asemănătoare.

In sfârşit cei 1500 cercetaşi din Bucureşti, în frunte cu Comandantul lor Suprem A. S. R. Principele Nicolae, au sădit arbori în pădurea Pusnicul din apropiere de Capitală.

Şi ca un ecou al Capitalei, în toate colţurile din ţară, serbări asemănătoare au avut loc, la care au fost chemaţi să participe, autorităţile militare şi civile, şcolile şi poporul.

Noţiuni de silvicultură în învăţământul normal şi supra-primar.

In această privinţă, a difuzării cunoştinţelor despre pădure, s'a căutat să se facă un pas mai departe.

Societatea „Progresul-Silvic" profitând de prilejul pe care i-l oferea Ministerul de Instrucţiune publică, care intenţionează să facă o nouă organizare a învăţământului supra-primar şi normal, — a făcut, prin Ministerul de Agricultură, demersurile necesare pentruca să se prevadă în nouile programe analitice şi o serie de lecţii asupra economiei forestiere.

Memoriului societăţii noastre i s'a ataşat şi un proiect de programă analitică referitoare la învăţământul silvic.

Să nădăjduim că Ministerul Instrucţiunii se va convinge de necesitatea învăţământului silvic în şcolile mai sus amintite şi că va da satisfacţie cererilor noastre, care numai spre binele ţării sunt.

După primul ciclu de cursuri al Şcoalei ţărăneşti dela Poiana - Câmpina (Prahova).

Despre ceiace sunt şcolile ţărăneşti, am scris în numărul depe Noembrie al revistei din anul trecut. Acum ţinem doar să arătăm că ceeace am apucat să anticipăm atunci, s'a împlinit. In cadrul programei de cursuri şi lucrări din cele 4 luni cât a durat primul ciclu, s'au ţinut elevilor şi câteva lecţii despre pădure, vânat şi pescuit în apele de munte. In afară de lecţiile din clasă, care au fost însoţite, de cele mai multe ori, de proiecţiuni, s'a făcut cu elevii şi lucrări practice. Aşa de pildă, s'a fixat, plantându-se cu salcâmi, o coastă pe cale de eroziune şi s'a creiat o mică pepinieră. Iar în cadrul unei excursiuni la pădure, s'a amintit elevilor din cunoştinţele date la clasă.

Lecţiile şi lucrările au fost făcute de d-nii M. Petcuţ, Tr. Ionescu-Heroiu. Ilie C. Demetrescu şi semnatarul acestor rânduri.

Program politic de guvernământ.

De curând, partidul naţional-liberal de sub şefia d-lui George Brătianu şi-a revizuit programul.

Cred că nu este inutil să spicuim ceva din părţile care ne-ar interesa şi pe noi silvicultorii.

Partidul georgist se situiază drept un partid naţional de centru.

In materie de politică economică. Vrea revenirea la principiile de libertate în viaţa economică, restrângând intervenţionismul de stat. Scoaterea cooperaţiei de sub orice înrâurire politică, ori etatistă. Revizuirea concesiunilor oneroase făcute în dauna statului, judeţelor şi comunelor.

In agricultură. O politică de îmbunătăţire agricolă, urmărind sporirea calitativă şi cantitativă a productivităţii solului.

Punerea în valoare a tuturor avuţiilor naţionale ale solului, printr'o exploatare raţională.

Conservarea, ameliorarea, sporirea şi valorificarea raţională a pădurilor. O deosebită atenţiune pentru terenurile degradate, păşuni, irigaţii.

Din punct de vedere administrativ. Hotărîrea de a simplifica, organiza şi raţionaliza întregul aparat de stat. Concentrarea serviciilor în dublă întrebuinţare.

Insfârşit, un pasaj care nu ne-ar putea decât bucura, dacă s'ar aduce vreodată la îndeplinire: sporirea incompatibilităţilor exercitării mandatului de parlamentar, în vederea asigurării unei depline moralităţi şi independenţa puterii legiuitoare.

Revistele.

Albina. Ne-a dat alte trei pagini. Cea din Nr. 3/936 cuprinde articole semnate de d-nii: Depecârcinov, Haralamb At. şi G.

In Nr. 9, d-l Anton Rădulescu se ocupă de buretele de casă, duşmanul lemnului din locuinţe. Alte două articole sunt semnate de d-l Tr. Heroiu şi subsemnatul.

In. Nr. 12, d-l Prof. M. Drăcea arată care ar trebui să fie întrebuinţarea cuvintelor arbore, pom şi copac. *Arbore* trebue să fie numită orice plantă lemnoasă care, lăsată să crească în voia ei, poate atinge o înălțime de cel puțin 8 m. *Pom* este orice arbore care face fructe pe care le mănâncă omul. Deci numai un anumit fel de arbori. *Copac*, un cuvânt foarte vechiu în limba noastră, este un arbore bătrân, gros și mai cu seamă cu lemn tare și cu frunze căzătoare ca de pildă : un stejar bătrân și gros, un ulm, un frasin, un fag.

Celelalte două articole sunt scrise de d-nii Tr. Heroiu și Anton Rădulescu. Primul se ocupă de pacostea terenurilor degradate, arătând datoria pe care o avem de a le vindeca, iar al doilea de felul cum trebuie să se planteze.

Satul. Această revistă, la rândul ei, publică alte trei pagini.

Cea din Nr. 63/936 cuprinde un articol de vânătoare : d-l I. Cota, continuând seria de articole asupra vânatului nobil, se ocupă de căprioară, acel gingaș și nobil animal al pădurilor noastre.

Pagina pe Februarie (64/936) are un articol datorit d-lui V. Sabău, despre pădurile Basarabiei provincia românească cea mai săracă în păduri.

Numărul pe Martie (65) este consacrat în întregime arborilor și pomilor. Articole în legătură cu pădurea sunt scrise de d-nii : M. Drăcea, M. Rădulescu, Tr. Heroiu, C. Cristea, Gr. Vasilescu.

Stâna. O nouă apariție. Este organul de publicitate al Uniunii oerilor din întreaga țară. Redacția și administrația la Poiana-Sibiului. Abonament anual 100 lei.

O revistă unde silvicultorii ar putea să colaboreze, cu articole în legătură cu exploatarea pastorală. Ameliorațiunile pastorale ar trebui să primeze.

Buletinul Oficiului Național de turism. Organ de publicitate înființat odată cu Oficiul de turism. Apare lunar. Redacția și administrația în Bulevardul Carol Nr. 4 București I. Abonament pentru particulari 60 lei pe an.

Au apărut până acum 5 numere, unde se găsesc articole scrise de cei mai de seamă scriitori și oameni de știință dela noi.

Ar fi de dorit ca Buletinul acesta de propagandă să apară în condițiuni technice mai bune.

Ziarele.

Remarcăm scrisul susținut, la „Excelsior", al colegului V. Dinu. In numărul cu data de 11 Aprilie, d-sa publică un articol privind exportul nostru forestier în cursul anului 1935. Incheind acest articol, d-l Dinu scrie : „Pentru „România, morala acestui studiu redus ca proporție, este din cele mai aspre. „In loc să învățăm, din timp, a lua ca exemplu gospodăria țărilor vecine din „vest (Austria și Cehoslovacia), noi continuăm o politică de lichidare a pu„ținelor rezerve ce ne-au mai rămas. Ne menținem astfel lângă țările fără tra„diție forestieră și preocupări de viitor. Ne îndreptăm cu pași repezi spre „lunga periodă de așteptare a roadelor pădurilor exploatate până acum în „mod barbar, a căror refacere cere timp și fonduri".

In același ziar și același număr, d-l Dr. Octav Pârvescu scrie un articol intitulat : „Păstrăvitul în apele de munte". Vorbește despre cauzele dispariției peștelui în apele de munte și despre remediile de adus. Un articol plin de imperfecțiuni. In plus, se desprinde o anumită tendință, pe care un ochiu atent o descoperă numaidecât.

At. Haralamb

SERBAREA SĂDIRII ARBORELUI LA LUGOJ.

In ziua de 28 Martie 1936 s'a sărbătorit cu un deosebit fast ziua sădirii arborilor. Vastul program întocmit de către Serviciul regenerărilor din Direcţie precum şi propaganda făcută, au contribuit la reuşita serbării, îndemnând la participare pe lângă şcolile secundare din localitate şi publicul.

Coloana s'a format la ora 10 dimineaţa cu: elevii şi cercetaşii liceului «Coriolan Brediceanu» sub conducerea d-lor A. Piţu, V. Popescu, I. Drinca şi F. Dion, profesori;

Elevii Şcolii superioare de Comerţ sub conducerea d-lor T. Mităr, I. Moldovan şi V. Iancovici, profesori,

Elevele liceului «Iulia Haşdeu» sub conducerea d-relor Delea Paşca şi V. Constantinescu, profesoare;

Elevii Gimnaziului German sub conducerea d-lor T. Wisnovski, L. Roman şi Weith, profesori;

Elevele Şcoalei profesionale sub conducerea d-rei Delea Paşca, profesoară;

Elevii şi elevele Şcoli primare No. 1 sub conducerea d-lui Gh. Onae şi d-na Oarză, învăţători.

Coloana astfel formată, în frunte cu muzica Regimentului 17 Infanterie, s'a îndreptat spre «Dealul Viilor» locul numit «Cucuiba» spre a se efectua plantarea.

La ora 11,30 a. m. ajungând la locul destinat plantării, s'a dat un mic repaus, după care în mijlocul unui careu format de cercetaşi, elevi, public şi personalul silvic, s'a oficiat serviciul religios şi sfinţirea puieţilor.

După oficierea serviciului religios d-l Inginer şef silvic I. Mihaiescu dela Serviciul Technic al Direcţiei deschide cuvântul printr'o amplă expunere, arătând tragedia din urmă a pădurilor care se duc sub tirania lăcomiei oamenilor. Printr'o scurtă paralelă arată cultul sălbaticilor pentru arbori şi reciproca dureroasă a civilizaţiei înclinată spre distrugere. Aminteşte importanţa ce se dă pădurilor. In urmă se adresează mai mult tineretului, numindu-i ostaşi ai apărării naturii. Prin cuvinte măestrite arată că în anii din urmă se dă şi la noi deosebită importanţă serbării sădirii arborelui. Apoi aminteşte că în Franţa s'a plantat cu ocazia serbărilor aproape 70.000 Ha. cu puieţi. Pe un ton convingător strecoară în sufletul tuturora o evlavie tainică pentru altarul pădurilor. Terminând cuvântarea d-l Inginer şef silvic I. Mihaiescu, e lung ovaţionat de asistenţă.

Urmează apoi d-l Inginer şef silvic T. Roşu, şeful ocolului silvic Lugoj, care printr'o amplă şi foarte documentată expunere arată mecanismul plantării puieţilor precum şi locul unde urmează a planta fiecare şcoală.

După un mic repaus în care timp elevii au luat puieţii necesari din stocul preparat de cu dinainte, s'a început plantarea sub directă supraveghere a personalului silvic de faţă precum şi al profesorilor.

Cu această ocazie s'au plantat 4000 bucăţi puieţi de frasin.

Lucrările luând sfârşit, şcolile s'au încolonat şi în cântecul muzicii militare alternată cu cel al gorniştilor cercetaşilor s'au înapoiat în oraş.

Din asistenţă remarcăm prezenţa d-lui Ing. Inspector silvic D. Constantinescu, subdirectorul Regionalei Silvice Lugoj, d-l. Ing. Subinspector silvic Z.

Orosz, şeful serviciului Technic, d-l Ing. Subinspector silvic L. Pop, d-nii Inginerii şefi silvici N. Pandrea, I. Mihaiescu, N. Hristu, Tr. Roşu, etc., precum şi întreg personal inferior al Ocolului silvic Lugoj.

L. Nagy.

SERBAREA SĂDIRII ARBORILOR ORGANIZATĂ DE ELEVII INGINERI SILVICI.

In ziua de Duminică 29 Martie a. c. a avut loc în pădurea Cernica, din cuprinsul Ocolului silvic Brăneşti-Ilfov, o frumoasă serbare a sădirii arborilor, organizată de Soc. elevilor-ingineri silvici dela Şcoala politechnică. Serbare sfântă, pentru viitorii silvicultori. Serbare tradiţională, mult aşteptată, atât de aceştia cât şi de întreg corpul studenţesc din Capitală. Aşteptată mult, de organizatori, pentru a arăta că există în ţara noastră un tineret silvic, care luptă pentru apărarea, păstrarea şi refacerea pădurilor ţării. Aşteptată atât de mult de studenţime, care numai „la silvici" mai poate să petreacă câteva ore în aer liber, la pădure, în aerul îmbălsămat de miresmele primăverii, departe de sgomotul infernal şi de praful supărător al capitalei.

Conduşi de un ideal de muncă şi jertfă, organizatorii serbării nu s'au dat în lături dela nici un sacrificiu pentru buna ei reuşită.

Pregătirile serbării au început imediat după vacanţa Crăciunului. Pentru buna ei organizare au contribuit foarte mult sfaturile şi ajutoarele profesorilor, ale societăţii „Progresul Silvic" şi „Casei pădurilor statului", cari au înţeles să încurajeze această operă de propagandă silvică, punând la dispoziţie o parte din fondurile necesare.

In dimineaţa acelei zile, cu un tren special care aluneca în cântece de veselie spre locul serbării, au sosit la locul de plantare, cca 650 persoane pentru a ridica un imn de slavă naturii şi primăverii. In tren s'au împărţit participanţilor insigne ale serbării şi norme de felul cum trebue să se planteze.

Majoritatea celor de faţă o formau: elevii-ingineri dela Şcoala Politechnică, apoi membrii societăţilor din „Asociaţia academică Amicii naturii", de curând înfiinţată din iniţiativa Soc. elevilor-ingineri silvici, şi studenţii Academiei de înalte studii comerciale şi industriale.

Oficialitatea a fost reprezentată prin: d-l Cicero Gorciu secretar general la Ministerul de Agricultură şi Domenii, d-l Prof. Ing. V. N. Stinghe, decanul secţiei silvice dela Şcoala Politechnică, d-l Prof. M. Drăcea preşedintele Soc. „Progresul Silvic", d-l Horia Lazăr directorul regimului silvic, d-nii consilieri silvici I. Comaniciu şi Vasiliad, d-l Ing. Insp. M. Rădulescu, d-l Prof. Ing. C. C. Georgescu, d-l Ing. insp. N. Codru, directorul şcolii de brigadieri silvici din Brăneşti, d-nii Ingineri: C. Angelescu şeful Ocolului silvic Brăneşti, V. Dinu şi C. Chiriţă asistenţi la Şcoala Politechnică, Cristea Brodanof, Vasilescu ş. a.

La ora 10 dimineaţa, participanţii sosiţi în halta Cozieni, s'au îndreptat spre locul de plantare, unde s'a oficiat serviciul religios de către părintele

Miron. Răspunsurile au fost date de un cor compus din elevii-ing. dela Şcoala Politechnică, sub conducerea d-lui Beldie A., elev-ing. silvic.

După serviciul religios, câteva cuvântări au arătat participanţilor scopul serbării şi importanţa sădirii arborilor.

Au luat cuvântul: d-l Cicero Gorciu în numele Min. de Agricultură şi Domenii, aducând salutul d-lui ministru Vasile Sassu şi urările de spor la muncă şi rezultate frumoase în lupta pentru desvoltarea pădurilor. D-sa arată rezultatele devastării pădurilor şi îndeamnă lumea să asculte glasul silvicultorilor, cari luptă pentru apărarea pădurii, arătând în acelaş timp şi rezultatele frumoase ale muncii lor.

„Munţii şi dealurile trebue să-şi recapete podoaba şi câmpiile fertilitatea", spune d-sa.

Au mai luat cuvântul d-nii: Const. Marinescu, preşedintele Soc. elevilor-ing. silvici, vorbind despre importanţa pădurii în economia naturii şi economia naţională şi despre importanţa aceste serbări, pentru propaganda forestieră în studenţime.

Părintele Miron a vorbit, cu mult entuziasm, despre influenţele dăunătoare ale politicei asupra pădurii, arătând dezastrele ce se fac cu acest bun naţional şi sfătuind pe participanţi să lupte cu trup şi suflet pentru apărarea lui.

S'a citit poezia d-lui Ing. Cezar Cristea: „Povestea codrului".

După cuvântări participanţii au trecut la plantat. Plantarea s'a făcut cu multă veselie, fiecare participant căutând să planteze cât mai bine — după norme — şi cât mai mulţi pueţi. In tot timpul plantării fanfara C. F. R.-ului a însoţit lucrul, preamărind în cântec opera de împădurire a participanţilor. Plantarea a avut mai mult un caracter de preamărire şi de propagandă pentru lucrările de împăduriri ce au început în toată ţara, odată cu sosirea primăverii, lucrări cari trebuesc înţelese şi susţinute de toată suflarea românească.

In cântece de famfară participanţii au mers, după plantare, într'o poiană, în mijlocul pădurii, unde s'a servit masa şi s'a continuat serbarea în cântece şi distracţii.

In tot restul zilei famfara a înveselit lumea cu cântece şi dansuri, unind publicul participant într'un singur suflet şi gând. In afară de famfară, 16 tarafuri de lăutari au înveselit grupuri-grupuri de participanţi, iar două echipe sportive dela Şcoala Politechnică au organizat un match de Volley-ball, ce s'a disputat în faţa participanţilor.

Alte echipe de participanţi au vizitat Mânăstirea Pasărea, parcul Pusnicul şi împrejurimile.

Serbarea s'a desfăşurat în cea mai frumoasă armonie până la ora 7 seara, când acelaş tren a dus înapoi pe participanţi deplin mulţumiţi sufleteşte şi cu regretul că „ziua serbării sădirii arborilor a fost prea scurtă".

Astfel a trecut o zi închinată arborilor, o zi de preamărire a naturii, o zi în care o nouă mentalitate s'a format în sufletele celor ce au trăit-o.

Fie ca această mentalitate să formeze un crez în sufletele tineretului. Un crez de luptă şi jertfă pentru apărarea acestui bun naţional — „pădurea". —

Ion Lupe

CONTRIBUŢII BIBLIOGRAFICE.

Articole privitoare la economia forestieră apărute în ziare pe Ianuarie—Martie 1936 inclusiv.

Ianuarie

Curentul.

M. P. Florescu: Anul forestier 1935 (4) [1].

„ Trista soartă a pădurilor Neamţului şi înstrăinarea lor (5).

— Industria forestieră din Bucovina ameninţată (13).

Eug. Popovici: Redresarea Bisericei Ort. Române din Bucovina, fapta Mitropolitului Visarion, anchete la pădurile Fond. Bisericesc (15).

— Situaţia principalelor produse la export în ţările Inţelegerii Balcanice şi Grecia (20).

— Problema plantărilor agricole (dela Cercul de Studii agronomice, plantaţii şi perdele de islazuri (20).

— Rolul şi activitatea Caps-ului. Dare de seamă asupra activităţii Caps. (2).

M. Gh. Georgescu: Cum putem lupta contra secetei. (17).

M. P. Florescu: Politicianismul şi distrugerea pădurilor. Cazul Neagra-Broşteni, Oc. Tulgheş şi «Letea» la Tarcău. (23).

— Lichidarea datoriilor ministerelor către Caps şi M. Of. (23).

— Pădurile Sacre, un ordin de mobilizare silvică. (25).

— Adunarea generală extraordinară a Agir. (28).

— Conferinţa Prof. Oteteleşanu, la Cercul Basarabenilor despre: «Influenţa pădurilor asupra climei şi secetei». (29).

— România nu mai poate face export cu Grecia; agitaţia Gălăţenilor. (30).

Universul.

— Interzicerea importului de cereale şi cherestea în Grecia; problema plantărilor agricole. (29).

Argus.

— Rolul şi activitatea Caps-ului. Dare de seamă asupra activităţii (2).

Exportator: Activitatea forestieră în 1935; situaţia grea a producătorilor, regimul exportului, debuşee, navluri, convenţia dela Copenhaga şi piaţa internă. (9).

Excelsior.

— Rolul şi activitatea CAPS. (2).

Ing. Radu Vlad Liteanu: Exportul de lemnărie în anul 1935; consideraţii generale asupra exportului pe ţări, concluzii şi propuneri. (11).

I. B.: Viaţa internă a lemnului; consumul de lemne de foc şi cherestea.

---

[1] Numerele din paranteză arată ziua apariţiei.

Prof. Tr. Săvulescu : Protecţia plantelor şi organizaţia phyto-patologică în România. (25).
N. Mănescu : Exportul de cherestea în Grecia. (25).

Prezentul.
— Urcarea tarifelor de transport la fier, sare şi cherestea. (13).
— Lichidarea datoriilor ministerelor către Caps. şi M. Of. (23).
I. I. D. : Stagnarea comerţului exterior, lăzi de fructe în Bucovina şi concurenţa Poloniei. (23).

Porunca Vremii.
Romulus Dianu : Bradul catolic şi moţul prost. (10).
M. P. Florescu : Pădurile Episcopiei Huşi; când românul vrea să fie stăpân.
N. Crevedia : Pomii de Crăciun la Moscova. (23).

Lupta.
— Pomul de Crăciun în U. R. S. (Schimbări esenţiale în Rusia). (16).
— Exportul de stuf din Delta Dunării pentru hârtie, în Anglia. (30).

România Agricolă (numărul din 19/I).
— Bogăţia forestieră a ţării noastre.
C. Cristea : Un apel şi o anchetă în lumea silvică.
N. Nedelcovici : Pădurile de Agrement.

Neamul Românesc.
— Recenzie la «Clipe de Vrajă» de Gh. Nedici. (29).

Viitorul.
— Debuşeele lemnului românesc. (30).

Cuvântul Românesc.
Glükmann : Schimbul de mărfuri şi lemnul nostru. (30) (Buenos-Aires America).

«Albina» Rev. Fund. Reg. (numărul din 17/I).
At. Haralamb : Tot despre duşmanii vânatului.
Depecârcinov : Pomul de Crăciun şi grija de arbori.
G. : Pentru Sodoamele din Vrancea.
— Imbunătăţirea zonei inundabile a Dunării (constituirea Asociaţiei).

Dimineaţa.
— Rolul şi activitatea Caps-ului. Dare de seamă asupra activităţii Caps. (2).

Februarie.

Curentul.
— Şcoala săracilor. (15).

— Potenţialul românesc neutilizat. Conferinţa D-lui M. Manoilescu. (18).

— Scumpetea lemnelor de foc. (28).

Romulus Dianu : «Diplomaţia de pădure» (Min. Goering la vânătoare în Polonia). (27).

Universul.

Ing. Gh. Nicolau Bârlad : Parcuri şi păduri de agrement. Conferinţă. (4).

M. Miclescu : Corbii şi afacerile cu pădurile (12).

— Compensarea datoriilor ad-ţiei pădurilor grănicereşti din Năsăud. (14).

— «Bogăţii irosite». (Conferinţa prof. I. Simionescu la Ateneu) (24).

Excelsior.

— Cultura salcâmului şi pinului în România. (Conferinţa D-lui C. Chiriţă). (1).

Prezentul.

— Rolul şi activitatea Casei Pădurilor Statului. (3).

— O anchetă la păd. Fondului Bisericesc Bucovina. Modul exploatărilor. (22).

L. Paucherov : Cum ar putea Maramureşul profita de bogăţiile lui naturale, lemn de foc şi cherestea. (23).

Porunca Vremii.

Al. Ştefanopol : Nomadismul social. (1).

România Agricolă.

Laurenţiu Oanea : Ad-trarea averilor Grănicereşti Năsăud (Regna); Bogăţia forestieră a ţării, cultura pădurilor, realizări tehnice şi ofensiva silvică ; (Urmare); situaţia exportului de lemne în Grecia. (2).

Cezar Cristea : Parcuri şi păduri de agrement (conf. Gh. Nicolau). Inginerii silvici în presă, foloasele imateriale şi indirecte ale pădurilor. (16).

V. Sabău : Sclavajul lucrătorilor de pădure. (16).

Viitorul.

— 8 vagoane lemne de nuc sechestrate dela firma «Exota» (5).

— In jurul schimbului de păduri, răspunsul d-lui subsecretar de Stat M. Cancicov d-lui N. Jechianu, în cazul societăţii «Letea». (25).

Ideia Naţională.

C. Cristea : Sărmana muncă naţională. (3).

„ : Slovă românească. Gh. Nedici : «Clipe de vrajă». (24).

„ : Glasul unui singuratic. (24).

Dr. V. Sabău : Sclavajul lucrătorilor de pădure. (24).

Ţara Noastră.

— Insemnate fraude la Ministerul de Agricultură, Parid, Caps şi Banca Cooperativă. (25).

Adevărul.

I. B. T.: Intreprinderile Statului şi beneficiul Caps. (29).

Gazeta Municipală.

— Parcuri şi păduri de agrement în jurul oraşelor. (Cu prilejul conf. G. Nic. Bârlad). (9).

Dreptatea.

— Cazul pădurilor din Hunedoara şi Soc. «Mica». (14).

Le Moment.

— Les bois de Tchecoslovaquie. (15).

Naţionalul Nou.

— Moşnenii din Prahova şi Soc. «Drajna». (16 şi 17).

«Albina» Rev. Fund. Reg. (Numărul din 28/II).

Anton Rădulescu: Buretele de casă.

Ath. Haralamb: Hrana vânatului.

Tr. Ionescu-Heroiu: Din nevoile pădurilor ţării.

Martie.

Curentul.

— Pădurile statului în pradă; o cooperativă camuflată. (5).

— 100 ani dela moartea lui Ampère; solemnitatea dela soc. Politechnică. (10).

— Adunarea Generală a societăţii Regale Române de Geografie. (11).

— Constituirea Oficiului Naţional de Turism, şi al Oficiului de Turism din Predeal. (7 şi 11).

— Declaraţiile secretarului general al Agir. asupra noului buget. (16).

N. Aloman: Inginerii din serviciul statului. (16).

— Adunarea Generală Extraordinară Agir. pentru avansări, salarizări, etc. (17).

— Proectul de lege Balneo-Climaterică. (19).

— Greva dela Şcoala Politechnică. (20).

— Detaşări în personalul Cooperaţiei. (27).

— Lovituri cu lemnele C. F. R. şi adevărul asupra neparticipării Capsului la licitaţie. (30).

— Inginerii şi studenţii cer concentrarea învăţământului technic superior. (31).

Universul.

Prof. I. Somionescu: Câmpulung-Braşov. (5).

— Cartea de turism în Franţa. (10).

— Adunarea Generală a Soc. Reg. Rom. de Geografie. (11).
I. Simionescu : Copacii. (13).
— Adunarea Generală Extraord. a Soc. «Progresul Silvic» (13).
— Adunarea Generală N. G. I. R. (16).
— Proectul de lege Balneo-climatică.
Cicero Gorciu : Să împădurim ! (27).
I. Simionescu : Viaţa mută. (2).
— Moartea lui A. M. Eliescu. (30).
— «Bejani-ie» ; Diversiunea «Drajna». (30).
— Serbarea sădirii arborilor la Brăneşti (a soc. Elev. Ing. silvici) (31).
— Inginerii şi studenţii cer concentrarea învăţământului technic superior. (31).

Dimineaţa.
— «Cazul Drajna» şi moşnenii din V. Teleajen. (29).

Argus.
— Controlul circulaţiei materialului lemnos (noul proect de lege al Min. Agricult.). (15).
Aurel Tălăşescu Ing. Agr. : Pepinierele şi perdelele de salcâm. (21).
E. Patin : Locul României pe piaţa internaţională a lemnului ; convenţia Europeană a exportatorilor şi stabilizarea preţurilor. (21).

Excelsior.
Dr. Valeriu Dinu : Economia forestieră românească. (7).
— Cronica lemnului şi exportul de cherestea. (15).
— O importantă tranzacţie forestieră la Severin între Min. Agric. şi Intreprinderile S. N. Cluj. (15).
Prof I. C. Teodorescu : Protecţia nucului. (21).

Prezentul.
L. Paucherov : Molidul în Maramureş; neglijarea celui mai fin lemn din ţară. (5).
I. Cristureanu : Bilanţul sfatului Bucovinean (soc. Coop. forestiere). (11).
— Industrializarea chimică a cărbunelui ; epuizarea petrolului şi menajarea pădurilor noastre. (11).

Porunca Vremii.
— Piraţii munţilor din jud. Baia. (1).

Neamul Românesc.
— Comunicarea Ing. C. Cristea la «Cercul Ieşenilor». (19).

Viitorul.
— Răspunsul Caps referitor la «Beneficiile din exploatarea pădurilor statului». (5).
— Răspunsul subsecretar de Stat I. Bentoiu în chestia pădurii moşnenilor «Albinari». (8).
— Răspunsul d-lor Miniştri M. Cancicov şi A. Bentoiu în chestia «Albinari» ridicată de deputat Creţoiu. (28).

Adevărul.

— Răspunsul Caps. referitor la «Beneficiile din exploatarea pădurilor statului». (4).

T. Albani : Greutăţile exportului de lemne ; pierderi din cauza formalităţilor, etc. (14).

Ţara Noastră.

— Inginerii şi studenţi români cer unificare I. T. S.

Dreptatea.

Aurel Dobrescu : Despre pădurile societăţii «Mica». (5).

Epoca.

Florea Căruntu : Păşunatul în păduri. (8).

F. Căruntu : Pepiniera Poholenilor. (29).

Florea Căruntu : Sădirea Arborilor. (31).

Tribuna Basarabiei.

— Circulara Mitropolitului V. Puiu pentru administrarea pădurilor fondului bisericenc. (2).

Le Moment.

— Le domain forestier de l'État (CAPS). (6).

«Albina» Rev. Fund. Reg.

M. Drăcea : Lămurirea câtorva cuvinte : arbore, pom, copac.

Tr. I. Heroiu : Râpile în legătură cu bogăţia şi cultura ţării.

Anton Rădulescu : Cum se plantează — sfaturi practice.

Gazeta.

— Proectul de lege pentru protecţia lemnului de nuc necesar armatei şi pentru mobile ; avizul Min. Apărărei Naţ. (23).

Cezar Cristea

RECENZII

Exploatarea pădurilor grănicereşti din Bistriţa-Năsăud de *Dr. Octavian Lungu :* (Teză de Doctorat). 283 pagini. Tipografia „Voinţa Prahovei Ploeşti, 1935.

Problema pădurilor grănicereşti din Bistriţa-Năsăud a constituit în ultimii ani obiectul unei atente preocupări a organelor guvernamentale, tradusă printr'o serie de măsuri.

Soluţia ultimă — înfiinţarea regiei cooperative „Regna" — pare, judecând după agitaţiile consemnate continuu de presa cotidiană, că nu a reuşit să liniştească populaţia grănicerească din Bistriţa-Năsăud. Intrucât dela unire, s'a încercat pentru valorificarea acestui important fond forestier aproape toate formele de exploatare cunoscute (antrepriză, regie, cooperaţie), toate însă fără succes, fiindcă locuitorii cereau schimbarea sistemului, se pune, în mod firesc, întrebarea : din ce cauză ?

Lucrarea de mai sus a d-lui Dr. Octavian Lungu constitue, prin bogatul material de informare şi documentare ce cuprinde, nu numai un răspuns la întrebarea ce o formulăm mai sus, ci şi o reală şi preţioasă colaborare la rezolvarea problemei „Fondului Grăniceresc" din Bistriţa-Năsăud.

După informaţiile de ordin general cu privire la situaţia geografică a judeţului Năsăud şi a regiunei celor 44 comune grănicereşti (42 comune în jud. Năsăud şi 2 comune în jud. Mureş,, d-l O. Lungu face în al doilea capitol un foarte *interesant istoric asupra originei averilor grănicereşti,* pe care le împarte în două perioade : prima,*până la militarizarea celor 44 comune,* iar a doua, *dela militarizare, până la desfiinţarea regim. II românesc.*

In acest capitol — bazat pe documente şi studii istorice — găsim că Românii cari locuiau în regiunea din nord-estul Ardealului şi anume în bazinul superior al Mureşului, n'au fost niciodată iobagi, „ci liberi, dispunând de proprietăţi funciare, munţi, păduri, păşuni etc". (pag. 22). Acest ţinut — întâlnit în documentele timpului (sec. XIV) sub numele de „Vallis" sau „Districtus Rodensis" — avea o jurisdicţiune autonomă, apoi a fost anexat la comitatul Doboca. Prin diploma regelui Matei Corvin din 1475 (pe care autorul o dă în traducere la pag. 272 şi 273), acest ţinut este înglobat la cetatea Bistriţa, fapt cu consecinţe defavorabile pentru Români, cu toate că li se recunoştea libertăţile şi privilegiile vechi. Astfel, pe lângă aceea că Românii erau supuşi la prestaţiuni, impozite, dijmă, etc., autorităţile din Bistriţa încep în a doua jumătate a secolului XVIII deposedarea unor comune româneşti de munţii şi păşunile lor în favoarea Saşilor, încercând, în acelaş timp, să considere și să trateze pe români ca iobagi (pag. 27).

In urma plângerilor adresate curții imperiale din Viena și anchetelor ordonate, Guvernatorul Ardealului, care avea reședința la Sibiu dă un ordin către magistratul din Bistrița la 15 Februarie 1760, că „Românii din Valea Rodnei sunt de condiție liberă și au să fie tratați ca atare" (pag. 29).

Militarizarea celor 30 comune din Valea Rodnei (1762 și 1763) pune capăt opresiunilor autorităților din Bistrița, mai ales că prin patenta Impărătesei Maria Tereza din 12 Dec. 1766 se statornicește că locuitorii din comunele militarizate sunt liberi (pag. 33). In urma intervențiilor făcute, se procedează în 1783 și la militarizarea comunelor românești de pe Valea Bârgăului, *unde Românii se aflau ca iobagi pe domeniile contelui Bethlen.* Statul austriac despăgubind pe proprietari cu 300.000 florini, pădurile, munții etc. ce constituiau acest domeniu au trecut sub jurisdicțiune militară.

Cele 44 comune de pe văile Someșului, Rodnei, Sieului și Bărgăului, *au format Regimentul II Românesc de Graniță cu reședința la Năsăud,* (pag. 36).

Consecințele militarizării au fost dintre cele mai fericite pentru Români, mai ales că organele militare își exercitau autoritatea și în faptele economice, juridice etc. Astfel, s'au luat măsuri pentru ridicarea standardului de viață a populației rurale prin raționalizarea agriculturii, creșterea vitelor și cultura cartofilor; s'au raționalizat satele, s'au reparat drumurile și podurile și s'a construit (1783 — 1788) șoseaua Valea Bârgăului — Vatra Dornei. Numele satelor au fost romanizate: Salva, Parva etc. In ce privește *pădurile,* s'au dat instrucțiuni pentru paza și administrația lor, creindu-se posturi de pădurari. S'a amenajat cursul Someșului-Mare, după care s'a început exploatarea pădurilor grănicerești. Locuitorii au fost autorizați să construiască ferăstrae și să taie din păduri lemne numai pentru nevoile lor. In ce privește bunurile funciare, acestea constituiau un *patrimoniu colectiv pe familii* (sesiuni). Șeful familiei — pater familias — reprezenta și rezolva toate chestiunile familiei sale, fiind scutit de serviciul militar. Instrăinarea averei imobile nu era permisă decât cu aprobarea autorităților militare, spre a se împiedeca diviziunea averii grănicerești. Locuitorii comunelor care nu aparțineau familiilor grănicerești (jelerii) nu aveau drept de posesiune sau de arendare.

In 1770, se introduc cărțile funciare, iar după sistematizarea comunelor se procedează, de comun acord, *la împărțirea munților* (1796 și 1807), *împărțire care a rămas până astăzi*

La 1851, *desființându-se Reg. II de graniță,* ținutul Năsăud trece sub administrație civilă, iar Statul austriac pretindea ca bunurile imobile dobândite după militarizare să treacă în proprietatea sa, iar cele stăpânite de grăniceri până atunci să fie puse sub administrația sa. In acest scop, guvernatorul aplică sechestru politic pe averea imobilă a grănicerilor și organizează la Năsăud un serviciu silvic.

După o epocă de agitații și frământări, se ajunge la un compromis, încheindu-se un contract între reprezentanții celor 44 comune și statul maghiar, prin care se stabilește între altele, că fânețele, pădurile, pășunile și munții „situate pe teritoriul fostului district militar al Năsăudului", aflate în posesiunea comunelor grănicerești, le rămân pentru totdeauna și irevocabil (pag. 58). Statul a mai cedat, apoi, dreptul de crâșmărit, morărit etc., primind pentru toate aceste concesiuni (inclusiv munţii) 100.000 florini.

După 1872, urmează o epocă de devastare a domeniului grăniceresc, locuitorii defrişând multe suprafeţe pentru lărgirea păşunilor şi pentru sporirea veniturilor, lemnul începând să aibă valoare. In 1890, statul ungar intervine printr'o serie de legi, care stau şi azi la baza valorificării pădurilor grănicereşti. *Prin legile din 1890*, aceste păduri se împărţeau în :

păduri comunale, destinate nevoilor locale,

păduri cumulative, la care locuitorii aveau drept numai la venituri (pg. 69) destinate numai pentru scopuri administrative, culturale, etc.

In baza legei din 1890, ia fiinţă şi Direcţia *Silvică din Bistriţa*, destinată a administra fondul grăniceresc. (Atribuţiunile acestei Direcţii şi dispoziţiile legilor ungare sunt expuse de autor, pe larg la pag. 64 şi următoarele).

Trecând la activitatea Direcţiei Silvice din Bistriţa, autorul o împarte în două epoci : sub *regimul maghiar* (până la 1919) şi dela *unire până în 1935*.

Cadrul acestei recenzii neîngăduindu-ne să rezumăm constatările pe care d-l Oct. Lungu le face în legătură cu efectele legii din 1890 şi activitatea Direcţiei Silvice Bistriţa, dăm numai următoarele cifre suficiente a caracteriza însemnătatea pădurilor grănicereşti.

	Ha	%
1. Păduri administrate cumulativ	117.574,50	60.61
2. „ destinate p. uzul locuitorilor . . .	33.820,00	17.43
3. „ aparţinând fondurilor din Năsăud .	9.836.92	5.07
4. Păşuni alpine	32.762.24	16.89
Total	194.006.60	100.00

In afară de aceasta, Fondul Grăniceresc mai posedă 6 fabrici de cherestea, căi ferate, etc.

In capitolul IV, d-l O. Lungu urmăreşte în amănunt valorificarea pădurilor grănicereşti de după 1919, studiind an de an — pe bază de bilanţuri şi cifre statistice — atât rezultatele financiare înregistrare, cât şi exploatarea, industrializarea şi comercializarea materialelor lemnoase recoltate.

Organizarea şi activitatea Soc. Regna, care a fiinţat între anii 1926—1932, a preocupat, de asemenea, în deaproape pe autor, care face cu această ocazie şi interesante observaţiuni de natură a explica eşuarea primei încercări de valorificare în regie a pădurilor grănicereşti.

In concluziile cu care d-l O. Lungu îşi termină studiul întreprins asupra Fondului Grăniceresc dela Năsăud, recomandă ca forma cea mai proprie structurii acestei averi colective *«exploatarea sub formă de regie cooperativă»* (pag. 262).

Terminând recenzia noastră, ţinem să arătăm că lucrarea d-lui O. Lungu — prin bogatul şi ineditul material ce cuprinde, prin interesantele şi judicioasele observaţii cu care îşi întovărăşeşte expunerea — prezintă o valoare deosebită şi un netăgăduit interes, cu atât mai mult cu cât literatura economică şi silvică scrisă în jurul acestei chestiuni se reduce la câteva articole apărute prin reviste şi ziare.

Gh. I. Ionescu

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 1—2/1936.

Aldo Pavari.

La corporazione de legno e la produzione forestale italiana di fronte al'assedio economico (4 pag., 1 fig.).

Corporaţia lemnului şi producţia forestieră italiană în faţa asediului economic.

Corporaţia lemnului a ţinut prima sa adunare în luna Ianuarie cu următoarele probleme la ordinea de zi: 1) producţia industria şi comerţul lemnului; 2) perspective de export pentru industria de mobile; 3) disciplina lucrului meşterilor şi lucrătorilor la domiciliu; 4) disciplina concurenţei şi arendării; 6) producţia, industria şi comerţul plutei.

Spicuim din moţiuni următoarele deziderate: intensificarea şi extinderea culturii plopului, însuşirea de către Stat a gestiunii pădurilor comunale, înfiinţarea unei suprataxe vamale asupra lemnului importat pentru constituirea unui fond de plantare a arborilor cu creştere rapidă, promovarea plantării arborilor preţioşi pe marginea tuturor drumurilor, extinderea culturii arborilor de plută.

Pentru a arăta importanţa economiei forestiere mai ales într'un moment greu ca acela prin care trece Italia acum datorită sancţiunilor economice, revista «L'Alpe» va scoate probabil un număr special intitulat: pădurile italiene şi sancţiunile.

Cent. Dr. Giuseppe Mariani.

Il castagno giapponese in provincia di Cuneo (4 pag., 3 fig.).

Castanul japonez în provincia Cuneo.

Se descrie arboretul de experienţă din castan japonez dela Frabosa (Cuneo). Se dau rezultatele, culturii acestui castan şi a celor altoiţi cu castan indigen.

Valentino Martelli.

Le piante maestre di geometria (8 pag., 5 fig.).

Plantele maeştrii de geometrie.

Foarte interesant articol pentru amatorii de «curiozităţi ştiinţifice» la plante.

L. Fenaroli.

La vegetazione e la flora del gruppo Albigna-Disgrazia (pag., 3 fig.).

Vegetaţia şi flora grupului Albigna-Disgrazia.

Se descrie vegetaţia regiunei alpine din jurul muntelui Disgrazia (alt. 3678 metri).

Ugo Volanti.

La mandratura o stabbiatura sui pascoli alpini (4 pag., 5 fig.).

Un sistem de îngrășarea pășunilor alpine.

Sistemul constă în concentrarea pe terenurile sărace a turmelor de vite fie în grajduri, fie sub cerul liber. Se dau foarte importante date asupra rezultatelor aplicării sistemului.

Luigi Puecher Passavalli.

L'arboreto sperimentale delle Cascine a Firenze (6 pag., 4 fig.).

Arboretul experimental dela Cancine la Florența.

Se descrie arboretul experimental dela Cascine-Florența al Institutului Superior Agrar și Forestier condus de Prof. Aldo Pavari. Pe o suprafață de cca. 2,5 ha se experimentează 90 specii de conifere, 4 de Monocotiledonate și 271 de Dicotiledonate.

Raffaele Cormio.

Melchiorre Gioia ed il problema forestale (4 pag., 1 fig.).

Melchiorre Gioia și problema forestieră.

Foarte interesante idei asupra problemelor forestiere expuse de Melchiorre Gioia la 1839.

Dott. Elio Bay.

La foresta demaniale di Clana (6 pag., 3 fig.).

Pădurea domenială de la Clana.

Se descrie pădurea Clana din punct de vedere geografic, botanic și silvic. Se dă un calcul de rentabilitate al acestei păduri.

La «Insemnări și note practice»:

Asupra influenței răriturilor de A. de Philippis.

La «Viața forestieră în străinătate»:

Belgia : Chamaecyparis Lawsoniana în Belgia.

Franța : Pădurile din Corsica.

Anglia : A IV-a Conferință forestieră.

U. S. A. : Curățirile mecanice.

Recenzii:

Biasiotti L. M. — Așezările omenești în Alta Pusteria și văile vecine.

Pollacci G. — Studiu asupra Somaliei Meridionale Italiene.

Modena Augusto. — Castanul bun în Apeninii Pistoiezi.

Castelli Guido. — Ursul brun în Veneția Tridentină.

Bassi E. — Grâul. Fiziologie, genetică, technică culturală.

Gayer K. — Forstbenutzung.

— *Analele Institutului de Cercetări și Eperimentație Forestieră* București, 1934.

Domin K. — Asupra variabilității frasinului (Fraxinun excelsior L.).

Nunberg M. — Cheie de determinarea celor mai importante insecte vătămătoare pădurii.

Gams H. — Viața vegetală în teritoriul Gross-Glockner.

Tiemann H. D. — Care sunt cei mai mari arbori din lume ?

N. G. G.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

No. 2 și 3, Februarie-Martie, 1936.

Goblet d'Alviella.

Le gouvernement et la production forestière.

Guvernarea şi producţia forestieră.

Autorul face câteva consideraţiuni asupra situaţiei dezastruoase a economiei forestiere belgiene datorită politicii guvernului în această materie. Lemnul belgian, datorită concurenţei suferite din partea lemnului străin pe piaţa internă, a ajuns să primească preţuri extrem de scăzute cari fac nerentabilă această ramură a economiei naţionale belgiene.

M. Gobiet.

Le boisement des anciennes carrières en Belgique.

Impădurirea vechilor cariere în Belgia.

Această problemă prezintă un deosebit interes atât pentru pitorescul ţării cât şi pentru valorificarea multor terenuri improductive. Autorul face un istoric al problemei, înfăţişează legislaţia ce s'a creat în decursul timpului şi arată posibilităţile de valorificare prin împăduriri. Sunt arătate încercările făcute şi întreaga practică forestieră din acest domeniu (alegerea speciei, facerea semănăturilor, plantaţiilor, etc.).

Pi Tso Kiong.

Les forêts en Chine.

Pădurile în China.

Studiu foarte interesant asupra pădurilor din China. Sunt arătate speciile forestiere ce compun aceste păduri, repartiţia lor naturală şi consideraţiuni economice. Sunt date cifre asupra suprafeţei terenurilor împădurite şi a acelor cari ar putea fi reîmpădurite.

A. J.

Le domaine de Conjoux.

Domeniul Conjoux.

Descrierea unui frumos domeniu forestier proprietatea Contelui Villers văzut cu ocazia excursiei din 12 Septembrie 1935.

Un comité international du bois et la propagande en faveur du bois.

Un comitet internaţional al lemnului şi propaganda în folosul lemnului.

Un rezumat asupra organizaţiei şi a scopului urmărit de C. I. B. Sunt arătate în special realizările secţiunei de propagandă şi cercetări ştiinţifice asupra lemnului.

G. D.

De l'influence des éclaircies dans les pineraies.

Despre influenţa răriturilor în arboretele de pin.

In urma articolului cu acest titlu publicat în numărul de pe Noembrie 1935 de d-l Delevoy, s'a primit o notă cu unele observaţiuni cu privire la modul de alegere a arborilor de viitor în practicarea răriturii.

Această notă cu răspunsul d-lui Delevoy face obiectul articolului din acest număr al revistei.

Comerţul lemnului.

Cronica forestieră.

Congresul internaţional de silvicultură din Budapesta 1936, cuprinde organizarea pe secţiuni a congresului şi programul.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 3, 1 Februarie 1936.

G. Jaroschenko.

Zur Frage der Wachstumswelle der Waldbäume.

Relativ la problema limitei de creştere la arborii de pădure.

Urmărind creşterile în diametru şi înălţime la câteva rezerve de fag, în pădurile Armeniei, autorul ajunge la următoarele concluzii privitor la limita de creştere.

In ce priveşte creşterea în diametru şi în volum, nu poate fi vorba despre o limită fixă, ci totul depinde de mediul înconjurător al arboretului, de condiţiunile în care se găseşte.

Numai la creşterea în înălţime, se pare că există o limită ce este o rezultantă a constituţiei ţesuturilor arborelui.

Hann Schwarz.

Das Holz der Schwarznuss.

Lemnul nucului american.

Autorul prezintă o descriere a lemnului de nuc american în diferite secţiuni, cum şi caracteristicile technologice în comparaţie cu speciile asemănătoare.

Caietul 4, 15 Februarie 1936.

Rudolf Geiger.

Der Schutz der Kulturen durch eine Schneedecke.

Protecţia culturilor printr'un strat de zăpadă.

Urmărind cum se repartizează căldura în straturi, deasupra pământului, autorul se ocupă în acest articol de cazul când avem un strat de zăpadă care acoperă pământul. S'a urmărit problema în trei cazuri :

1. Cum se repartizează căldura în timp de ger,, de o parte şi de alta a unui strat de zăpadă.
2. In cazul unui strat de zăpadă ce se topeşte.
3. In cazul unui strat de zăpadă lacunos.

W. Hohenadel.

Die Bestandsmessung.

Măsurarea arboretului. (Articolul început în No. 2, 3).

In prezentul articol autorul, care s'a ocupat într'o serie de articole precedente, în diferite reviste, face o recapitulare a propunerilor în legătură cu noi metode de măsurare a arborelui şi arboretului.

In noile formule ce le propune autorul se face mai mult uz de calculul matematic.

Ant. V. Răd.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 9, Septembrie 1935.

H. Vaillant.

Gustave Huffel (1859—1935).

Articol închinat vieţii şi operii lui G. Huffel — una din cele mai reprezentative figuri ale ştiinţei forestiere franceze — decedat la 5 August 1935.

Analizând prodigioasa activitate a marelui dispărut în multiplele domenii ale ştiinţii şi economiei pădurilor : silvicultură, economie forestieră, legislaţie forestieră, etc., autorul subliniază lucrările devenite clasice :

Traité d'économie forestière (în trei volume) şi

Les méthodes de l'Aménagement forestier en France.

A. Joubert.

Réserves naturelles.

Rezerve naturale.

Concepţia lor. Conducerea lor.

Urmarea şi sfârşitul articolului din numărul prtcedent al revistei.

Se studiază capitolele : concepţiile franceze ; conducerea rezervei biologice forestiere ; concluziuni şi programa de cercetat.

T. François.

Un beau massif savoyard. La forêt communale de Beaufort.

Pădurea comunală din Beaufort.

Urmarea şi sfârşitul articolului din numărul precedent al revistei.

Se studiază capitolele : noul amenajament ; venitul în bani ; concluzii.

L. Rudault.

Comparaison entre les méthodes forestières françaises et allemandes appliquées en Alsace.

Comparaţie între metodele forestiere franceze şi germane aplicate în Alsacia.

Se studiază capitolele :

Metode de tratament aplicate succesiv pădurilor vosgiene ale versantului alsacian (zona bradului).

Metode aplicate de germani (pădurile de munte).

Aprecierea metodelor germane aplicate în munţi.

A. C. Fălciu

THARANDTER FORSTLICHES JAHRBUCH.

No. 9.

Heger, Ing. A.

Beiträge zur Vorratswirtschaft.

Autorul tratează în acest studiu, din care se publică acum numai partea întâia, metoda pe care a aplicat-o în arboretele pădurei oraşului Komotau, arborete caracteristice în primul rând prin altitudinea foarte mare a lor în Munţii Metalici. Se arată cari erau greutăţile de creştere şi regenerare şi de ce se aplică în acea regiune tratamentul codrului cu tăeri rase. Deoarece însă şi acest tratament sufere foarte mult de vânturi şi zăpadă, după cum se vede din tabela dată, autorul a căutat să introducă o nouă metodă, în care să ia ca model pădurea virgină pentru regenerarea acestor arborete formate dela sine ca fiind foarte rezistente la vânturi. In felul acesta obţine şi pentru aceste arborete tăiate înainte ras, regenerarea naturală.

Se arată în prima parte condiţiile economice generale, condiţiile staţionale, vătămările aduse prin ruperi, furtuni, apoi un istoric al arboretelor.

In continuare.

Schüz, Dr. Ernst.

Die Vogelberingung in ihrer Wissenschaftlichen und praktischen Bedeutung.

Inelarea păsărilor şi importanţa ştiinţifică şi practică a ei.

Articolul e o conferinţă ţinută la una din şedinţele asociaţiei pentru protecţia păsărilor. Se discută importanţa inelării şi se arată rezultatele ştiinţifice şi practice ale ei, pentru diferitele specii de păsări.

Recenzii.

Die formelmässige Bewertung unserer Jagdtrophäen, de W. Bieger.

Buch der Holznamen de Mayer Hans.

Waldbau auf oekologischer Grundlage de Dengler, Dr. Alfred.

Der gummibereifte Ackerwagen de Schrenk, A.

Institut für angewandte Botanik. Jahresbericht, 51 u. 52.

Urdeutschland Deutschlands Naturschutzgebiete in Wort u. Bild.

Verschiedenes. Das Institut für ausländische und koloniale Fortswirtschaft an der Forstlichen Hochschule Tharandt auf der deutschen kolonialausstellung 1935 in Freiburg i. Br.

No. 10.

Döbele, Fr. Eugen.

Die Rauhreifbruchzone im Erzgebirge.

Zona de vătămări aduse de chiciură în Erzgebirge.

Scopul articolului este de a da pentru întreg ţinutul silvic al Saxoniei şi Boemiei, regiunea în care se formează chiciura şi unde devine vătămătoare, pe zone şi în mod cartografic. Se arată bazele meteorologice, importanţa chiciurii pentru regiunea respectivă, metoda de lucru şi rezultatele.

Recenzii.

Naturschutz im Dritten Reich, de Schoenichen, Walther.

Das Österreichische Holz. ÖKW. — Veröffentlichung 18.

Fische und Fischer, de Rühmer, Karl.

Pflanzengeografie Deutschlands, de Hueck, Dr. K.

Das Reichsjagdgesetz, de Heinzeler, Dr. W.

Reichsjagdgesetz von 3 Iuli 1934. Kommentar, de Poppe, H. J.

Das deutsche Jagdrecht, de Feueberg, Dr. H.

Praktische Kulturvorschläge für Kippen, Bruchfelder, Dünen und Ödländereien, de Hensohn, Rudolf.

Gr. E.

INFORMAŢIUNI

Domnii membri ai Societăţii „Progresul Silvic" cari doresc să angajeze camere la vilele Societăţii, din Govora şi Carmen Sylva (Techirghiol) sunt rugaţi a înainta din vreme cererile, în cari vor arăta pe ce lună solicită camera, şi de ce cameră au nevoe (cu 1 sau 2 paturi). — Pentru vila din Carmen Sylva vor arăta dacă au nevoe şi de bucătărie.

Vilele sunt deschise de la 1 Iunie, când se deschid şi staţiunile respective, până la 30 Septembrie. Angajările se fac numai de la 1 ale lunei.

Inchirierea se face numai pentru folosinţa personala a membrilor şi familia lor, socotindu-se membri ai familiei soţia şi copiii minori.

Pe lunile Iunie şi Septembrie preţul camerelor se reduce la jumătate faţă de cel pe lunile Iulie şi August.

Aviz pentru amatorii de lucrări cu caracter forestier.

Domnul Inginer sub-inspector silvic Ilie C. Demetrescu dela Institutul de Cercetări şi Experimentaţie forestieră, întocmeşte referate trimestriale asupra literaturii forestiere de importanţă ştiinţifică, apărută ca broşuri, articole de reviste, etc. pe teritoriul Statului român. Aceste referate, în formă de rezumate ale fiecărei lucrări în parte, se publică sub titlul «Rumänien» în cadrul revistei germane: «Forstliche Rundschau der Zeitschrift für Weltforstwirtschaft».

Sub noţiunea de literatură forestieră se cuprind aici atât disciplinele propriu zis forestiere, cât şi cele de ştiinţe naturale înrudite (botanică forestieră, zoologie f., pedologie f., meteorologie şi climatologie f., etc.).

Unele dintre lucrările de acest fel nu apar în edituri bucureştene sau în periodicele curente forestiere ori apropiate, în cât pot scăpa atenţiei referentului şi rămân nesemnalate într'o publicaţiune de o aşa de mare însemnătate.

Spre a se preîntâmpina acest neajuns, autorii de lucrări cu caracter forestier în înţelesul arătat mai sus, sunt rugaţi să semnaleze apariţia acestora, dacă nu chiar prin trimiterea unui exemplar al lucrării, cel puţin printr'o carte poştală.

Adresa referentului: str. Clopotarii Vechi No. 1. Bucureşti III.

Apel

Institutul de Cercetări şi Experimentaţie forestieră (I. C. E. F.) roagă pe d-nii ingineri silvici să semnaleze bibliotecii sale orice publicaţie de specialitate: carte, broşură, articol de revistă sau de ziar, instrucţiuni, circulare, formulare administrative, etc. tipărite, indiferent de limba în care au apărut. De asemeni face un călduros apel către autorii de lucrări de specialitate şi către instituţiile forestiere din ţară, cari tipăresc asemenea lucrări, să le trimită în dublu exemplar I. C. E. F.-ului.

Lucrările se vor plăti sau, la dorinţa trimiţătorului, li se va da în schimb o publicaţie de a Institutului.

Institutul lucrează la catalogarea publicaţiilor de specialitate cari privesc economia şi ştiinţa forestieră românească pentru a avea posibilitatea de informare complectă asupra literaturii silvice româneşti, întocmind totodată bibliografia forestieră naţională.

Publicaţie.

Prin Deciziunea Ministerială No. 5019/936, s'a prelungit, până la 31 Mai 1936, valabilitatea permiselor de pescuit în apele de munte, eliberate în anul financiar 1935/36 — de către Ministerul Agriculturii şi Domeniilor — Serviciul Vânătoarei şi Pescuitului în apele de Munte.

†

AURELIU M. ELIESCU

Silvicultor, avocat, tribun şi om politic ;
Cavaler al «Legiunei de Onoare» şi Comandor «Steaua României» ;
fost membru fondator, membru de onoare şi vicepreşedinte al Societăţii «Progresul Silvic».

„Alături de voi am pornit la luptă, între voi îmi voi încheia sbuciumata mea viaţă", spunea în clipe de destăinuire, acel ce a pornit de curând pe drumul veşniciei.

Şi astfel, Societatea „Progresul Silvic" a tuturor inginerilor silvici din România, în această tristă împrejurare a condus în ultima zi a lunei Martie la locaşul de veci, încă unul din fruntaşii săi, trebuind să aducă salutul de despărţire lui Aureliu M. Eliescu, care între silvicultori a păşit în viaţa publică şi tot între silvicultori a voit să-şi încheie această viaţă.

Ori cât de îndepărtate i-au fost uneori drumurile pe care a umblat, totuşi Aurel Eliescu s'a simţit întotdeauna indisolubil legat de pădure şi de apărătorii ei, de Corpul Inginerilor Silvici căruia i-a aparţinut efectiv ca funcţionar de Stat (guard general silvic), între anii 1886—1892 Noembrie.

In înnăscuta şi puternica lui iubire de libertate, găsim imboldul prim şi puternic, care l-au făcut să-şi aleagă o carieră pe atunci puţin cunoscută, aceia a pădurii, căreia să i se devoteze deoarece îi făgăduia o viaţă de luptă şi de libertate.

El face parte dintre primele generaţii de silvicultori pregătiţi în ţară, în cei dintâi ani ai Regatului şi când abia se lămureau rosturile profesiunei silvice în cadrul agriculturei şi cel larg economic.

Spiritul său de iniţiativă, dar mai cu seamă temperamentul său de mare animator, care aveau să-şi dee prea plinul lor rod mai târziu, fac dintr'însul nu numai unul din întemeetorii societăţii „Progresul Silvic“, dar şi unul din cele mai combative şi entuziaste elemente pentru creiarea unui corp silvic tare şi a unui început de tradiţie forestieră naţională.

Temperamentul său aprins, marea sa iubire de libertate şi setea neogoită de a cunoaşte, l'au făcut ca în puţinii ani ai carierii sale de silvicultor, încadrat într'o administraţie, să aibă prilejul de a cunoaşte temeinic, mai în tot cuprinsul său poporul nostru şi tot pământul României libere de atunci.

Dar, acelaş temperament, cum şi pregătirea sa în domeniul istoriei neamului, îl proectau cu putere în cadrul marilor mişcări ale timpului pentru eliberarea românilor de pretutindeni.

Nimic mai firesc deci decât să-l vedem pe Aureliu Eliescu angajat puternic în marea şi îndelung susţinuta mişcare de desrobire a fraţilor români de peste munţi. Prins în această mişcare, el îşi pierde un moment, — în aparenţă cel puţin —, legătura cu Corpul silvic și cu pădurea, care îi sporiseră în sânge acea înnăscută, statornică și puternică iubire de neam.

Avântat în lumea politică, alături de cei mai mari răscolitori de suflete, cum era *Take Ionescu* (al cărui devotat partizan și colaborator a fost). Aureliu Eliescu rămâne două decenii și mai bine, până în inima războiului mondial, un purtător fără teamă al steagului Libertății și Unirei tuturor Românilor.

S'a născut în Craiova la 1866 din familie de mici boeri; studiile și le-a făcut în țară. Dela 1886 e silvicultor, debutând pe la ocoalele: Babadag, în Dobrogea și Ghimpați, până în 1895, când fatal a părăsit Corpul silvic profesând apoi avocatura mai întâi la Craiova, apoi la Baroul Capitalei pe care le-a ilustrat.

Alții vor proecta lumini asupra marilor însușiri ale acestui om în viața publică, Aureliu Eliescu fiind între autorii acelui *„Memorandum"*, pe care l'a și susținut apoi împreună cu ceilalți delegați la Berna, părăsind fără concendiu serviciul și suportând riscurile ulterioare, pentru a pleda cauza românilor subjugați din Ardeal, ceeace denotă înaltul său patriotism atât de temerar, ce l'a călăuzit pururi pe fostul *„Decemvirist"* și marele tribun popular.

Cine s'a simțit odată atras în mijlocul codrilor, unde arborele multi-secular adăpostește firul de sământă ce va trăi alte secole perpetuând speța, se simte în mod firesc strâns legat de tot trecutul și de tot viitorul neamului și al pământului pe care Dumnezeu l'a hărăzit să trăiască.

Dar, ori cât de plină de sbucium i-ar fi fost viața celor aproape 70 de ani, Aureliu Eliescu nu putea să-și uite primele legături sufletești. Și astfel, o viață întreagă el nu a lipsit din adunările noastre generale anuale pe care le însuflețea cu verbul său înaripat, — fie ca debutant silvicultor (sub președinția lui Ioan Kalinderu, cu care nu arareori a încrucișat spada cuvântului), fie către apusul vieții în ultimul deceniu în care a devenit membru de onoare și vicepreședintele nostru.

De aceste reuniuni pădurărești regretatul suflet de elită, se apropia spre a-și reîmprospăta puterile, regăsindu-se pe sine în noi silvicultorii, şi în toate congresele de fiecare dată aducea ţeluri noi şi înalte, pentru făurirea idealului abia născând al silviculturii româneşti.

Zeci de promoţii ce i-au prins vrăjite cuvântul acestui înzestrat orator, nu-l vor putea uita pe dânsul, ca şi pe celălalt mare inspirat vorbitor Niculae Gh. Popovici ; toţi veşnici-vor numele celui ce semna „Silvicultorul" Aurel Eliescu, — chiar când nu mai era silvicultor —, în paginile „Revistei Pădurilor", timp de câteva decenii.

In partea finală a carierii sale, emeritul avocat şi om politic Aurel Eliescu, se reîntoarce nostalgic în mijlocul codrilor şi al camarazilor cu care de astădată păstrează un neîntrerupt contact, până în momentul accidentului fatal şi al despărţirii neaşteptate de acum. El se reapropia de noi şi de idealurile noastre comune, cu experienţa, cu puterea şi cu prestigiul pe care i le dau o viaţă plină de încercări, de înalte năzuinţe şi de reale înfăptuiri ale spiritului său novator, în veşnică frământare.

In vremurile de după răsboiu, în epoca de consolidare a României Mari, Aureliu Eliescu, — reîntors dela Paris unde însoţise „trenul Take Ionescu", pledând dreptatea cauzei noastre, — el îşi încoronează opera sa de silvicultor lucrând neîncetat la apărarea pădurilor şi la îndrumarea economiei noastre forestiere pe căi bune şi drepte. El îşi găseşte de astădată ca punct de aplicare al activităţii sale societatea „Progresul Silvic", unde timp de mai bine de un deceniu lucrează în fruntea tuturor, sau în primele rânduri, cu graiul, slova şi fapta în perfect acord, pentru revendicările şi prestigiul Corpului nostru silvic şi pentru consolidarea ideii forestiere.

Cu priceperea unanim recunoscută, juristul ne-a dat directive în materie de legiuiri silvice şi a rămas un vajnic şi constant apărător mai ales în timpurile grele pentru soarta pădurilor ţării şi a Corpului chemat să le apere, promovând ideea silvică.

Consecvent temperamentului său, el caută neîncetat a imprima întregii mişcări silvice un caracter specific romănesc. Până în ultimele clipe ale vieţii el rămâne omul idealurilor sale din tinereţe : *„Pădurile României, ale românilor, într'o Românie Mare şi liberă"*.

Noi, în primul rând ca prieteni, — cetăţeni, şi Corp de specialişti, nu putem uita niciodată opera de dimensiuni apreciabile a lui Aureliu M. Eliescu.

Şi astfel noi toţi silvicultorii, prinşi de grijile meseriei şi răvăşiţi în toate colţurile ţării, dar strânşi sub flamura societăţii „Progresul Silvic", trimitem regretatului dispărut Aurel Eliescu, distinsul membru fondator, membru de onoare şi mare animator, fost vicepreşedinte, ultimul pios salut mărturisit în creştineştile şi bine meritatele cuvinte :

Fie-i ţărâna uşoară şi veşnică odihna în viaţa de dincolo de moarte, iar aici între noi, camarazii de totdeauna, rămână neşterse aducerile aminte !

REVISTA PĂDURILOR

Cercul de studii forestiere al inginerilor silvici

DIN ACTIVITATEA UNUI SERVICIU (CULTURA PĂDURILOR)

Conferinţă ţinută de d-l Ing. Vencu Georgescu în şedinţa din 19 Febr. 1936.

D-l Ing. Georgescu a făcut un amănunţit istoric al serviciului culturii pădurilor din Casa Pădurilor. De mai bine de zece ani acest serviciu şi-a intensificat an de an lucrările în special în domeniul împăduririlor cari aveau să complecteze atâtea suprafeţe goale rămase pe urma marilor exploatări.

Datorită activităţii acestui serviciu s'au creiat apoi pepiniere, s'a creiat interesul pentru culegerea de seminţe forestiere din pădurile noastre ajungând ca azi să fim în măsură chiar să exportăm. S'au realizat lucrări frumoase de refacerea şi innobilarea arboretelor. In rezumat datorite lui am ajuns azi ca în pădurile statului să se lucreze intens pentru ameliorarea stării actuale a pădurilor. Mergând în ritmul din ultimul timp, Casa Pădurilor va reuşi foarte curând să refacă toate suprafeţele pe care pădurea sau nu s'a regenerat sau au rămas într'o stare deplorabilă în urma vechilor exploatări.

REFACEREA PĂDURILOR DEGRADATE, DE CÂMPIE, IN CADRUL AMENAJAMENTULUI.

Conferinţă ţinută de d-l Ing. I. Dăscălescu la 26 Febr. 1936.

Noţiunea de pădure degradată nu este încă destul de bine precizată. De aceea, pentru fixarea subiectului, conferenţiarul se simte obligat ca dela început să dea o definiţie. D-sa înţelege prin păduri degradate atât pe *cele instalate pe soluri cari şi-au pierdut calităţile lor fizice cât şi pe cele cu consistenţă plină, dar cari, deşi pe un sol productiv, nu reprezintă maximum de producţiune în raport cu staţiunea respectivă.*

Mare parte din pădurile din câmpie, din cauza păşunatului sau a exploatărilor neraţionale, dau un venit atât de mic, încât nu-şi pot justifica existenţa. Sunt păduri exploatate în timpul războiului, cari deşi se găsesc azi în perioada de aşteptare nu mai dau nici o speranţă de îndreptare. Au aspect de păşuni împădurite ; păduri «încremenite» în creşterea lor. Se înţelege că astfel de păduri, fără o refacere grabnică prin intervenţia silvicultorului, nu pot rezista numeroaselor asalturi ce se dau din partea celor interesaţi, fie pentru a le transforma în păşuni, fie pentru a le servi interese absolut agricole.

Nu putem preciza procentul de păduri degradate, faţă de totalul pădurilor, din lipsă de date statistice şi de planuri. In orice caz, este destul de mare.

Intr'un arboret elementul degradat poate să fie sau solul, sau arboretul, sau amândouă.

Refacerea pădurilor degradate de câmpie este o problemă de silvicultură. Ea cere însă o atenţie mult mai mare ca până acum. Prin cercetări susţinute şi intense asupra situaţiei locale trebue să ajungem a stabili metodele şi esenţele cele mai proprii regiunii. Lucrările întreprinse până acum în această direcţie au fost izolate şi fără o bază serioasă. De aceea s'au făcut şi multe greşeli cari azi pot servi totuşi ca învăţăminte.

In opera de refacerea pădurilor de câmpie amenajamentul trebue să colaboreze. El trebue să pună în primul plan interesele culturale. Pentru a se înţelege această colaborare, d-l Dăscălescu descrie pe scurt pădurile din câmpie şi indică posibilităţi de îndreptare a celor degradate.

In raport cu cele 3 zone climatice ale câmpiei se deosebesc următoarele tipuri de păduri :

1) In zona forestieră arborete de stejar pedunculat şi şleaul.

2) In antestepă, pe soluri grele mai ales, tipul cer-gârniţă, cu numeroşi hibrizi şi puţini arbuşti; iar la limita spre stepă tipul tufă râioasă — stejar pedunculat caracteristic antestepei.

3) In stepă, arborete de salcâm.

4) Arborete de luncă.

Degradarea arboretelor de stejar constă în bătătorirea solului din cauza păşunatului şi înierbarea lui. In arboretele de şleau, exploatările neraţionale au făcut ca stejarul, esenţa de valoare principală, să fie copleşit şi aproape eliminat de esenţele cu însuşirea de a lăstări puternic. Pădurile de ante-stepă prezintă în acelaş timp şi degradarea solului şi a masivului. In sfârşit, în stepă, arboretele de salcâm instalate pe soluri nepotrivite (grele, alcaline) se regenerează greu şi lâncezesc ; tulpinile îşi pierd prea repede forţa vitală.

Pentru refacerea pădurilor se pot indica unele măsuri generale. Astfel, pentru ameliorarea solului se impune neapărat întâi suprimarea cauzei principale, păşunatul ; apoi mobilizarea solului şi asigurarea umbririi. Sporirea procentului esenţelor de valoare se poate face prin semănături sub masiv şi protejarea seminţişului rezultat prin deschiderea progresivă a masivului, pentru a-i da lumina necesară. Incercări de această natură s'au făcut la ocolul silvic Gruiu şi rezultatele sunt foarte mulţumitoare. In arboretele de antestepă trebue să se procedeze la desţeliniri radicale şi plantaţii cu esenţe de valoare autohtone, în amestec ; iar în cele de salcâm degradate, din stepă, se impune înlocuirea esenţei. Arboretele de luncă, în sfârşit, trebue şi ele să fie apărate de păşunat şi înnobilate, introducând, acolo unde este posibil, în amestec printre esenţele moi esenţe de valoare.

In toată acţiunea de refacerea arboretelor degradate este nevoie de multă libertate, pentruca agentul să poată interveni imediat când şi unde este nevoie.

Amenajamentul trebue să aibă însuşirea de a permite această libertate. Pentru aceasta posibilitatea trebue să fie stabilită pe volum. Amenajamentele de azi, extinde, la cele cari au, operaţiunile de refacere pe perioade prea lungi sau chiar le împiedecă.

In cazurile de degradare prea înaintată trebue să se întocmească planuri de refacere cari nu vor ţine seama de revoluţii normale nici de continuitate, raport susţinut etc., ci numai de nevoile culturale ale arboretelor.

VRANCEA DESPĂDURITĂ

Conferinţă ţinută de D-l Ing. Marin Georgescu în şedinţa din 18 Martie 1936

Un subiect care a stârnit interes deosebit a fost acesta care a făcut obiectul conferinţei D-lui M. Georgescu.

In faţa D-lui Cicero Gorciu, secretarul general al Ministerului de domenii, şi a tuturor fruntaşilor silviculturii, din capitală, D-l Georgescu a făcut un istoric al evoluţiei proprietăţii în acest ţinut, arătând factorii cari au dus la ruina pădurilor şi sărăcirea populaţiei locale. Vrancea prezintă azi un spectacol întristător şi în acelaşi timp îngrijorător. Mii de hectare nu mai sunt în stare să poarte pe ele nici iarbă. Pustiul se întinde uneori cât vezi cu ochii.

Dezastrul provocat în toate pădurile ţării de societăţile străine, aici a fost mai accentuat. Opera de refacere a început sub conducerea Inspectoratului silvic de regim din Focşani. Succesul este în mare măsură numai în funcţie de cuminţenia populaţiei locale. Dar totuşi opera de refacere este operă de veacuri. Printr'o serie de proecţiuni, D-l Georgescu a putut să dea o imagină cât mai apropiată de ceeace este Vrancea despădurită şi să convingă de importanţa lucrărilor de refacere.

COOPERATIVA FORESTIERĂ IN PĂDURILE DE STAT

Conferinţă ţinută de D-l Ing. C. Emanoil, în ziua de 1 Aprilie 1936

Prin impulsul ce s'a dat în ultima vreme cooperativelor forestiere, pe baza noii legi a cooperaţiei, pădurile statului trebue să facă noui sacrificii. Inginerii silvici de bună credinţă, apărători permanenţi ai pădurilor statului şi-au făcut şi cu ocazia votării acestei legi, pe deplin datoria. Cooperativele forestiere au fost totuşi clădite pe baze false. Ele lucrează ca societăţile capitaliste, păgubind statul, şi neglijează tocmai domeniile în care ar avea de îndeplinit o mare operă socială şi naţională. Acest lucru l-a arătat D-l C. Emanoil în frumoasa D-sale conferinţă.

Este «cooperativa forestieră» o cooperativă ? Pentru a răspunde la această întrebare D-l Emanoil caută să pună mai întâi în evidenţă caracterele celor mai de seamă instituţii cooperatiste, din Anglia şi Rusia, arătând şi rezultatele strălucite pe care le-au dat, pentru a ajunge la constatarea că «o cooperativă trebue să fie o asociaţie liberă, trebue să aibă drept scop ajutorul propriu; o asociaţie în care Statul nu are a se amesteca decât pentru asigurarea respectului legii de bază a ţării. Cooperativa fiind o societate de ajutor propriu, este o asociaţie de persoane, nu de capitaluri; din acest punct de vedere este fundamental opusă societăţilor capitaliste, unde contează capitalul şi nu individul. Cooperativa are nevoie de munca şi de contribuţia individului ca consumator, nu de individ ca deţinător al unei averi; ea nu are de scop îmbogăţirea membrilor săi ci uşurarea traiului lor prea greu. Cooperativa are un număr nelimitat de membri cu drepturi egale. Ele au putut şi pot şi azi să fie conduse de membrii lor.»

Iniţiatorii cooperaţiei la noi au urmat aceleaşi principii. In statutele cooperativelor forestiere figurează toate dogmele cooperatiste; şi dacă totuşi ele au fost călcate de vină este numai caracterul exploatărilor mari forestiere cari nu pot fi încadrate în limitele acestor norme. O adevărată cooperativă, pentru exploatări de păduri ar fi numai aceea care ar fi compusă din sătenii unei comune cari s'ar asocia pentru exploatarea unui parchet dintr'o pădure apropiată, în vederea acoperirii nevoilor gospodăriilor lor cu lemn de foc şi de construcţii, sau pentru prelucrarea lui în articole de mică industrie. In această formă care îndeplineşte toate preceptele cooperaţiei, au existat cooperative înainte de războiu.

Exploatările mari forestiere necesită investiţii mari pentru cumpărarea, fasonarea, prelucrarea materialului, transport, etc., cari nu pot fi acoperite numai din contribuţia membrilor. In acest caz cooperativele sunt ogligate nă folosească capital străin. Acesta este cazul marilor cooperative dela noi: Albina, Grănicerul, Tazlăul etc., cari au lucrat cu bani împrumutaţi al căror total era de sute de ori mai mare decât capitalul social. De asemenea marile exploatări forestiere nu pot fi făcute numai de membrii unei cooperative şi atunci se recurge la lucrători străini, adică se ajunge exact în situaţia unui capitalist, patron, şi salariaţi, muncitorii; şi-atunci ce s'au făcut principiile cooperatiste? O asemenea «cooperativă» deci nu poate fi o cooperativă căci ea «nu are o formă democratică, nu evită conflictul dintre patron şi salaraţi, nu are ca prim scop ajutorarea proprie a membrilor, capitalul investit în lucrări este mult mai mare decât capacitatea de răspundere a membrilor componenţi iar conducerea neputându-se face de către asociaţi, din cauza lipsei cunoştinţelor tehnice, este necesar să se angajeze personal tehnic le specialitate, care, de multe ori nu se poate încadra în spiritul mişcării cooperative». Şi dacă principiile de bază sunt călcate este justificată menţinerea acestei instituţii prin avantaje sociale ?

Cooperativele acestea au realizat două lucruri bune: 1) au înlăturat din unele regiuni, anumită categorie de intermediari şi 2) în unele cazuri, beneficiul se împarte la mai multe persoane. Cei cari susţin că ele urmăresc conservarea pădurii sunt de rea credinţă. Adevărul este că prin cooperative îşi servesc interesele diferite persoane; iar prin luarea pădurilor dela stat nu numai că se aduce o pagubă bugetului statului, (întrucât beneficiul cooperativelor este inferior celui al regiei), dar veniturile ce se realizează cu ajutor dela stat se împart ca beneficii unei grupe restrânse de indivizi, în dauna altora. Chiar economiştii noştri (A. Sfinţescu) fac constatarea că dividendele sunt prea mari şi că «prin aceasta, coop. forestiere se îndepărtează dela principiile cooperației care pune răsplata muncii înaintea celei a capitalului».

Dacă totuşi se creiază cooperative forestiere de exploatare mare ele necesită un credit mare din partea statului şi atunci trebue să fie socotită ca o întreprindere de stat provocând încălcări de atribuțiuni cu Administrația Casei Pădurilor. Pe de altă parte, amestecul Statului s'a dovedit a fi chiar periculos.

Prin situația de azi s'a creiat în cuprinsul aceluiaşi Minister, al domeniilor o situație paradoxală: două instituții cari au acelaş scop: exploatarea pădurilor dar pe când uneia i se cere insistent venituri, celeilalte îi acordă avantaje pe socoteala celei dintâi.

Situația nu va putea să dăinuească. Una din instituții trebuie să piară. Şi cum regia de stat s'a dovedit ca forma cea mai potrivită în materie de exploatări de păduri falimentul va fi al cooperației. De aceea interesul acesteia este să-şi lămurească cadrul de activitate şi să-şi modifice forma artificială de azi.

Directivele de politică forestieră atât pentru pădurile sale cât şi pentru celelalte trebue să le dea statul, el fiind singurul care poate avea o unitate de conducere şi deci de îndrumare. Statul trebue să fie lăsat să-şi gospodărească pădurile în regie proprie. Iar Cooperația «să creieze cât mai multe cooperative mici de exploatare cu scopul transformării lemnului în produse de mică industrie casnică şi rurală, lucrând în acest caz şi în pădurile de stat. Să creieze cooperative de exploatare în pădurile particulare, în care azi lucrează în cea mai mare măsură antrepriza de altă natură etnică decât cea românească. Să deştepte interesul de cooperație la moşneni şi să-i constitue în cooperative de exploatare, chiar cu ajutorul bănesc a statului. Statul poate folosi fondurile pe cari le pune azi la dispoziția cooperativelor, prin organele cooperatiste, pentru înlocuirea actualelor mari societăți forestiere, cari nu folosesc nici muncă nici capital românesc, prin cooperative, şi să ajute opera de refacere economică în ținuturile desrobite.

Cooperația să creieze cooperative de muncă cari ar găsi un întins câmp de activitate în lucrările de regie ale statului.

⁂

Cu şedința dela 1 Aprilie s'a încheiat ciclul de conferințe al „Cercului de studii" pe 1935—36, al patrulea an de funcționare.

S'a desfăşurat în tot acest timp o mare cantitate de energie productivă, s'a lucrat cu tenacitate şi disciplină, s'a muncit rodnic.

Ne spun aceste adevăruri regularitatea şedințelor ținute, mulțimea comunicărilor făcute, varietatea problemelor atinse, numărul mare al conferențiarilor veniți să aducă luminile lor din toate ramurile de activitate, numărul ridicat al discuțiunilor provocate, căldura şi convingerea în care ele au fost purtate, în fine spiritul practic şi aplicat în care au fost concepute conferințele.

Asupra celei din urmă caracteristici — spiritul practic — s'a insistat în special în anul în curs și desigur se va insista și mai mult în anul ce vine.

Își face drum nădejdea că într'un viitor nu prea îndepărtat să se poată vedea influența conferințelor cercului asupra metodelor noastre de lucru.

E un gând pe care societatea îl nutrește, îl urmărește și de a cărui înfăptuire va fi mândră.

E un punct luminos în realizările ei de ordin cultural.

REV. PĂD.

Societatea «Progresul Silvic»

BIBLIOTECA

In decursul lunilor Februarie și Martie a. c. biblioteca noastră s'a îmbogățit cu publicațiunile notate în lista de mai jos. Situația periodicelor ce se primesc în acest an la bibliotecă s'a publicat în numărul de pe luna Februarie a. c. pag. 242.

1. Acta forestalia Fennica, Vol. 41. Helsinki, 1935.
2. *Hilf Richard.* Wald und Weidwerk in Geschichte u. Gegenwart, Erster Teil: Der Wald. Potsdam, 1935.
3. *Röhrig Fritz.* Idem. Zweiter Teil: Das Weidwerk. Postdam, 1933.
4. *Andrei Rădulescu.* Curs de Drept Civil. Note stenografice, 1935.
5. *Bendtsen M. F.* Den Donske Skovbrugs-Litteratur. Kobenhaven, 1936.
6. *Cristodorescu G.* Criza Economică. O operă profesională. Colab. Cam. de Com. cu puterile publice, Vol. I. București 1936.
7. *Trendelenburg R.* Studiul actual al cercetărilor privitoare la lemn în Germania. München, 1935.
8. *Wagner Cristof.* Grundlegung einer forstlichen Betriebslehre. Berlin, 1935.
9. *Haret Mihai.* Calendar săptămânal al Touring-clubului României. București, 1936.
10. Buletinul comisiunii monumentelor naturii. Anul I și II. București, 1933—34.
11. Difendiamo i nostri boschi. Milano, 1932.
12. *Lt.-Col. A. Soreanu* și *G. J. Ciorogaru.* Civilisația și potențial de răsboi. București, 1935.
13. *Col. Al. Costin Dobre.* Politica de finanțare a înzestrării unei apărări naționale. București, 1935.

14. *Gen. Rudeanu*. Apărarea noastră naţională şi bogăţiile României întregite. Timişoara, 1936.
15. *Tschirch A. u. Stock Erich.* Die Harze II Band 2 Hälfte, 1 Teil. Berlin, 1936.
16. *Hamangiu*. Codul General al României. Vol. 1, 2, 3, 4, 6, 7. Bucureşti.
17. Revue internationale du Bois. Vol. 1. Paris, 1934.
18. *Const. Moldoveanu*. Statul şi cooperaţia. Bucureşti, 1936.
19. *Dr. A. G. Galan*. Monografia Cooperaţiei de Credit din România. Bucureşti, 1936.
20. Forstliche Rundschau. Vol. 7. Neudam, 1934.
21. *Hilt V*. România Economică. Bucureşti, 1934.

PROCES-VERBAL No. 4

Şedinţa din 10 Februarie 1936.

Prezidează D-l *V. N. Stinghe*, vicepreşedinte.

Membri prezenţi D-nii: *Al. Butoi, D. Drâmbă, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, C. Minescu, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, Eugen Vâlceanu.*

D-l Preşedinte aduce la cunoştinţa Consiliului încetarea din viaţă a colegului N. Savela, unul din membrii fondatori ai Societăţii, precum şi a lui I. Cornăţeanu.

In memoria defuncţilor Consiliul păstrează un minut de reculegere.

Se citesc procesele verbale din 16 Decembrie 1935 şi 3 Februarie 1936 şi se aprobă.

Se ia în discuţie ordinea de zi:

1. *Proectul bugetului pe 1936.*

D-l *V. N. Priboianu* face o expunere asupra capitolelor bugetare.

Consiliul în urma discuţiunilor avute hotărăşte:

aprobă proectul de buget ordinar pus în discuţie, pe un total de 3.100.000 lei la venituri cât şi la cheltueli, dispunând creiarea unui fond de riscuri (fond de asigurare) care va completa prima de asigurare anuală aferentă valorii asigurate. Asemenea dispune creiarea unui fond pentru cumpărare de terenuri.

Consiliul aprobă bugetul extraordinar pe un total de 891.323 lei atât la venituri cât şi la cheltueli.

Consiliul deleagă pe D-l casier să ia măsuri de desfacere prin ocoalele silvice a medaliilor comemorative P. Antonescu şi a broşurei N. G. Popovici, stabilind preţul de desfacere:

50 lei medalia şi 10 lei broşura.

Consiliul aprobă a se face demersuri pentru stabilirea exactă a Fondului de construcţie Techirghiol şi să nu se cheltuească decât în limita acestei cote.

Consiliul aprobă bugetul fondurilor speciale pe un total de lei 274.694.

D-nii *D. Drâmbă* şi *Andrei Ionescu* cer să se ia măsuri de revizuirea corecturilor desbaterilor Adunării Generale 1935.

Consiliul aprobă ca pentru un termen scurt să se oprească imprimarea Dării de seamă şi D-nii D. Drâmbă şi Andrei Ionescu să-şi revadă la tipografie lucrarea fără a face modificări de natură a duce la cheltueli şi întârzieri.

2. Memoriul privitor la legea pentru organizarea şi încurajarea agriculturii.

D-l *D. Grozescu* dă relaţiuni asupra demersurilor făcute la forurile conducătoare şi arată Consiliului asigurările primite că punctul de vedere susţinut de societatea noastră va fi luat în considerare.

D-l *C. P. Georgescu* repetă cererea făcută în şedinţa anterioară de a se sesiza societatea inginerilor agronomi de incursiunile ce se fac de colegii agronomi în domeniul silviculturii.

Consiliul hotărăşte să se trimeată o adresă în care se va arăta nemulţumirile Societăţii noastre de incursiunile făcute de inginerii agronomi în domeniul silviculturii cu prilejul legii pentru încurajarea agriculturii şi a Decretului de organizarea Ministerului de Domenii.

Consiliul nu aprobă o intervenţie la AGIR în acelaş sens ; îndrumează pe colegii noştri să facă o atare intervenţie ca membri ai AGIR-ului.

3. *Intâmpinarea D-lui Andrei Ionescu privitor la completarea locurilor in Consiliu devenite vacante prin demisia D-lor P. Ioan şi St. Rodoteatu.*

D-l *Andrei Ionescu* citeşte întâmpinarea sa înreg. sub No. 42/936 şi susţine că demisia D-lui St. Rodoteatu nu a putut să poarte decât numai asupra mandatului ce d-sa exercita la data demisiei şi care expira la 31 Decembrie 1935, ca atare cooptarea D-lui N. Caragea nu se putea face decât pe această durată.

Se citeşte întâmpinarea D-lui St. Rodoteatu care îşi prezintă demisia şi din mandatul ce i s'a încredinţat de adunarea generală cu începere dela 1 Ianuarie 1936.

D-l *C. P. Georgescu* cere ca acum să se procedeze la o nouă cooptare.

Consiliul găseşte că nu e cazul a se face o nouă cooptare pentru aceasta fiind numai D-nii C. P. Georgescu şi Andrei Ionescu.

4. *Executarea dispoziţiunilor luate de adunarea generală din 1935 pentru aşezarea în parcul Snagov a unei plăci comemorative.*

Consiliul deleagă pe D-nii C. P. Georgescu şi A. Nedelcovici să ia măsuri pentru executarea dispoziţiunilor date de adunarea generală în chestiune.

4. *Diverse.*

a) Se aprobă cumpărarea a 10 bilete a 200 lei pentru balul ce organizează C. A. P. I. R. la 15 Februarie crt.

b) Se resping cererile de ajutor ale elevilor ingineri silvici W. Kerschnig şi Gh. Preda întrucât li se dă gratuit locuinţă în căminul Societăţii, precum şi cererea D-lui I. Ruscior, întrucât primeşte ajutor dela Şcoala Politechnică.

c) Se respinge din lipsă de fonduri cererea Bibliotecii educaţiei civice pentru sprijin.

d) Consiliul aprobă :

Lei 3000 ajutor D-nei Alexandrina Manolescu, văduvă de silvicultor.
„ 2000 ajutor de boală D-lui Ing. Romulus Mircea.
„ 2000 ajutor D-lui I. P. Antonescu, absolvent al Sc. Politechnice, secţia silvică.
„ 1000 subvenţie Soc. Cultul Eroilor.

e) Consiliul ia act cu mulţumiri pentru broşura D-lor M. Georgescu şi D. Stelorian «Monumentul Eroilor Neamului» care se va recenza în Revista Pădurilor.

f) După propunerea D-lui casier V. Priboianu, Consiliul aprobă ca pentru încasarea cotizaţiilor şi abonamentelor restante prin Direcţii şi Inspectorate să se achite 2% speze de încasare.

5. *Comunicări.*

D-l *D. Drâmbă* dă citire unei scrisori prin care D-l Director al Şcolii de Ape şi Păduri din Nancy, îi comunică că recepţiunea D-lui Prof. Nicolae Iorga la Nancy în ziua de 24 Ianuarie 1936, a fost ocazia unei frumoase manifestări de simpatie faţă de România.

La conferinţa pe care a ţinut-o D-l Prof. N. Iorga asupra «evoluţiei gândirei politice româneşti» au asistat toţi profesorii şcoalei precum şi elevii în mare ţinută, încadrând pe camaradul lor. D-l V. Ionescu, primul bursier al Fondului Moşandrei, elev la Şcoala din Nancy.

Scrisoarea nefiind adresată Societăţii se ia act.

Şedinţa se ridică la orele 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Eugen Vâlceanu.*

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

Tip. „Bucovina", I. E. Toroutiu, Str. Gr. Alexandrescu 4, Bucureşti III.

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M,
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1935:

Președinte: Drăcea M.
Vice-Președinți: Alimănișteanu C., Stinghe N. V.
Casier: Priboianu N. V.
Secretar general: Vâlceanu Eug.
Secretari: Emanoil C., Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Marinescu C.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.

Cenzori: Constantinescu Gh., Ionescu Gh., Chercea Gh.
Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu-Făciu A. și Popescu-Salcia I.

Prețul abonamentului:

Pe un an	300 lei
„ „ „ pentru membrii Societății	200 „
„ „ „ pentru conductori și brigadieri	75
Numărul	25

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

„Bucovina"
INSTITUT DE ARTE GRAFICE
BUCURESTI

I 24894

2022

REVISTA PĂDURILOR

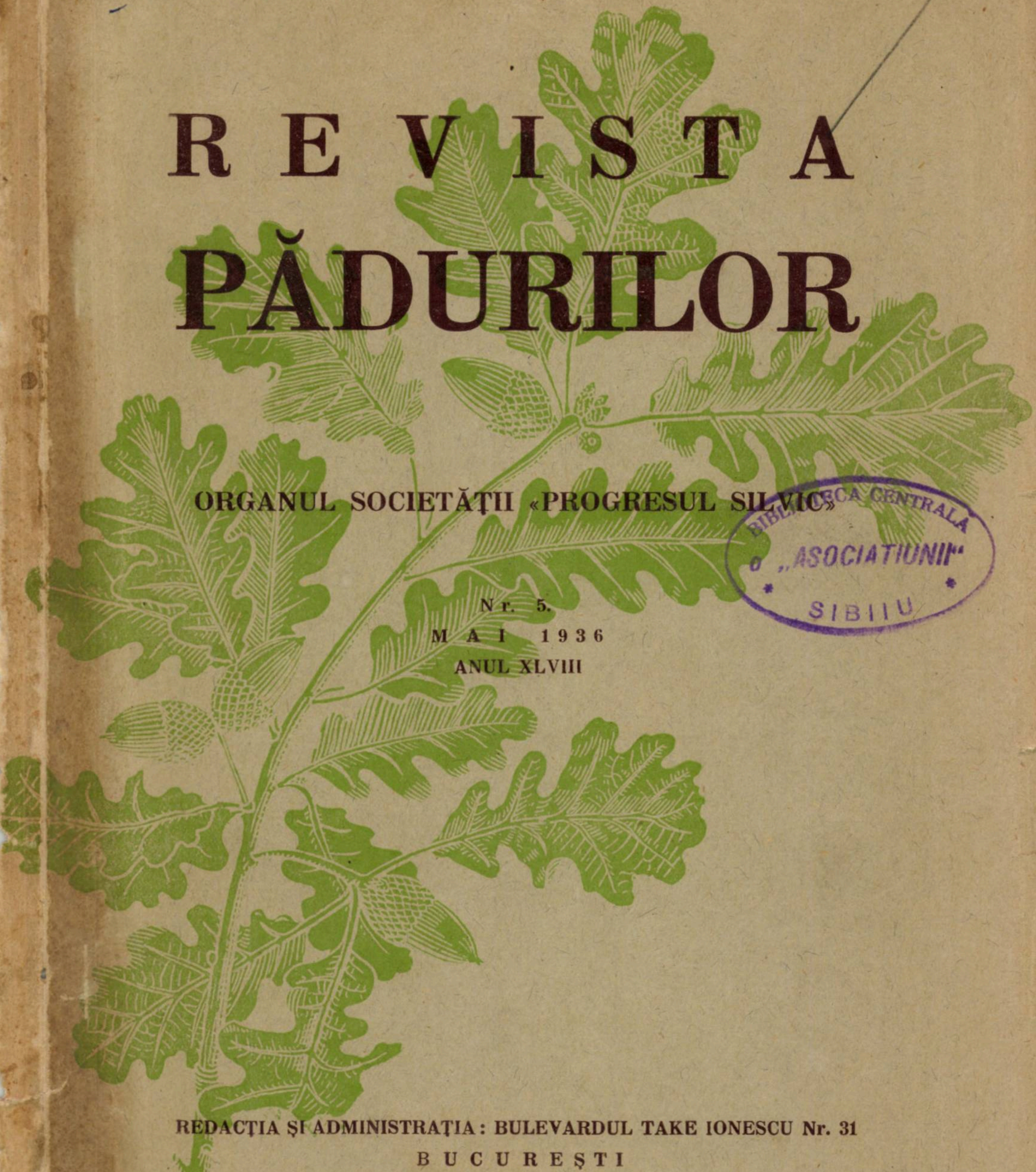

ORGANUL SOCIETĂŢII «PROGRESUL SILVIC»

BIBLIOTECA CENTRALA
a „ASOCIATIUNII"
SIBIIU

Nr. 5.
MAI 1936
ANUL XLVIII

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREŞTI

ANUL XLVIII Nr. 5 MAI 1936

SUMARUL:

Studii :

O plantație de pin silvestru la poalele podgoriei muntene . . *Dr. At. Haralamb* și *Dr. A. V. Rădulescu*

Referate — Comentarii :

Organizarea exportului de lemnărie . . . . *V. Filip*
Organizarea economiei lemnului . . . . *Gh. I. Ionescu*
Prescripțiuni asupra pădurii de protecție . . . . *I. C. Demetrescu*

Problemele zilei :

Ameliorări pastorale

Ameliorări pastorale: teren de armonioasă colaborare agro-silvică . . . . *Victor Precup*
Ameliorarea pășunilor alpine . . . . *D. Tomuța*
Pășunile din golul munților (alpine ?) . . . . *I. S. Ionescu*
Ameliorațiuni pastorale . . . . *I. Fonai*
Pășunatul alpin și economia vânătoarei . . . . *Otto Witting*
Pășunatul în golul de munte . . . . *I. Marinescu*
Ameliorarea pășunilor alpine . . . . *Al. Butoi*
Contribuțiuni la problema pășunatului alpin . . . . *C. D. Ionescu-Bârlad*
Imbunătățirea pășunilor din golurile de munte . . . . *C. Emanoil*
In jurul ameliorațiilor pastorale . . . . *V. V. Vasiliu*
Mijloace de folosit pentru ameliorarea pășunilor . . . . . . *At. Haralamb*
Pășunile sălbăticite . . . . *V. Stinghe*

Cronica :

Al doilea congres internațional de silvicultură, dela Budapesta (10—14 Sept. 1936) . . . . *M. D. Drăcea*
De ici, de colo . . . . *At. Haralamb*
A doua conferință internațională de propagandă în favoarea lemnului . . . . *N. G. Ghelmeziu*
Contribuții bibliografice . . . . *C. Cristea*

Recenzii — Revista revistelor — Soc. «Progresul Silvic» — Publicațiuni: Decizii Ministeriale.

SOMMAIRE:

Etudes :

Un reboisement en pin sylvestre aux pieds de collines dans le département de Buzău . . . . *At. Haralamb et A.V. Rădulescu*

Rapports — Commentaires :

L'organisation de l'exportation du bois . . . . . . *V. Filip*
L'organisation de l'économie du bois . . . . *Gh. I. Ionescu*
Prescriptions sur la forêt de protection dans la législation roumaine . . . . . *I. C. Demetrescu*

Problèmes à l'ordre du jour :

Améliorations pastorales

Chronique — Récensions — Revue des revues — Soc. „Progresul Silvic“

INHALT:

Abhandlungen :

Eine Kieferkultur am Rande des Hügellandes in der Walachei . . . . *At. Haralamb u. A. V. Rădulescu*

Mitteilungen :

Die Organisation der Holzausfuhr . . . . *V. Filip*
Organisierung der Holzwirtschaft . . . . *Gh. I. Ionessu*
Bestimmungen schutzwaldgesetzlicher Natur in der rumänischen Gesetzgebung *I. C. Demetrescu*

Tagesfragen :

Meliorationen in der Alpwirtschaft

Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften Nachrichten — Verein „Progresul Silvic“

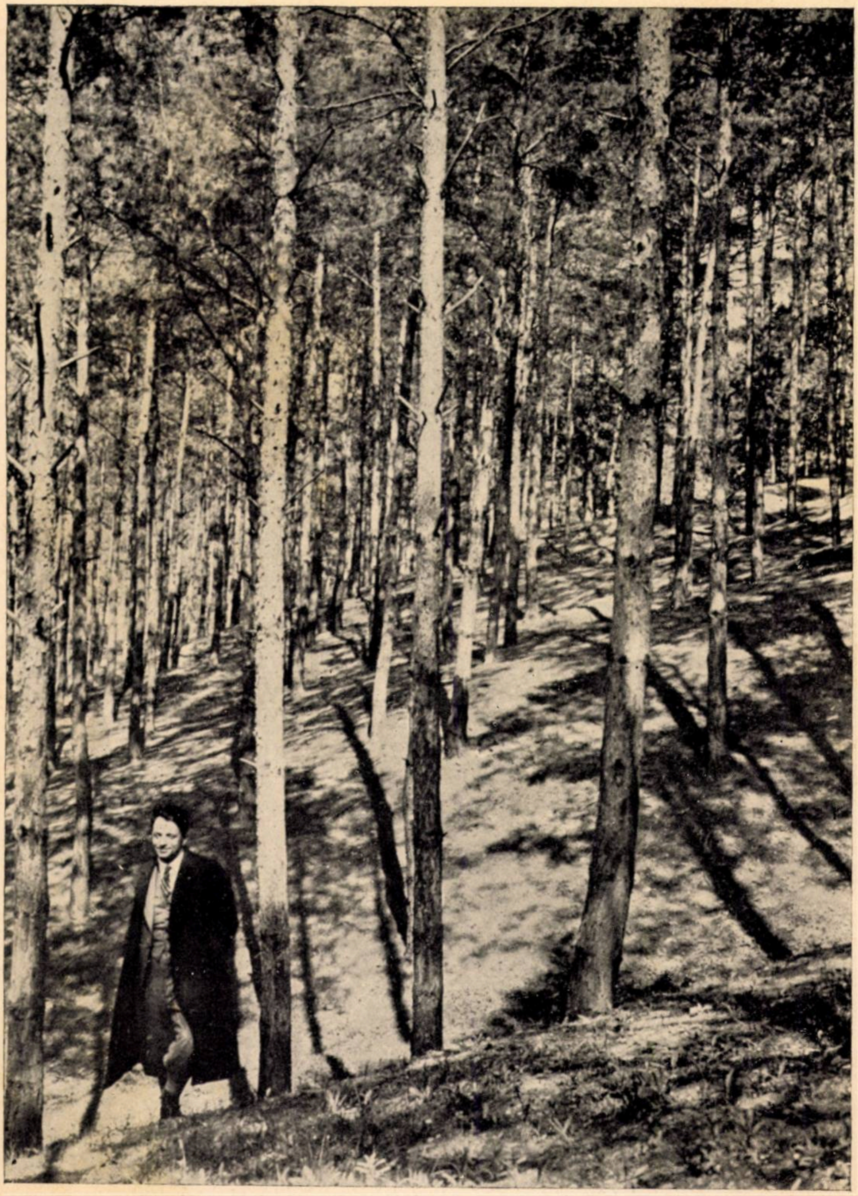

Clişeu At. Haralamb

Vedere în interiorul plantaţiei de pin silvestru dela Fundeni [Buzău].
Vue à l'intérieur de la plantation de pin sylvestre à Fundeni [dep. Buzău].
Innere Ansicht in der Kiefernpflanzung von Fundeni [Buzău].

- IUL. 2005
97

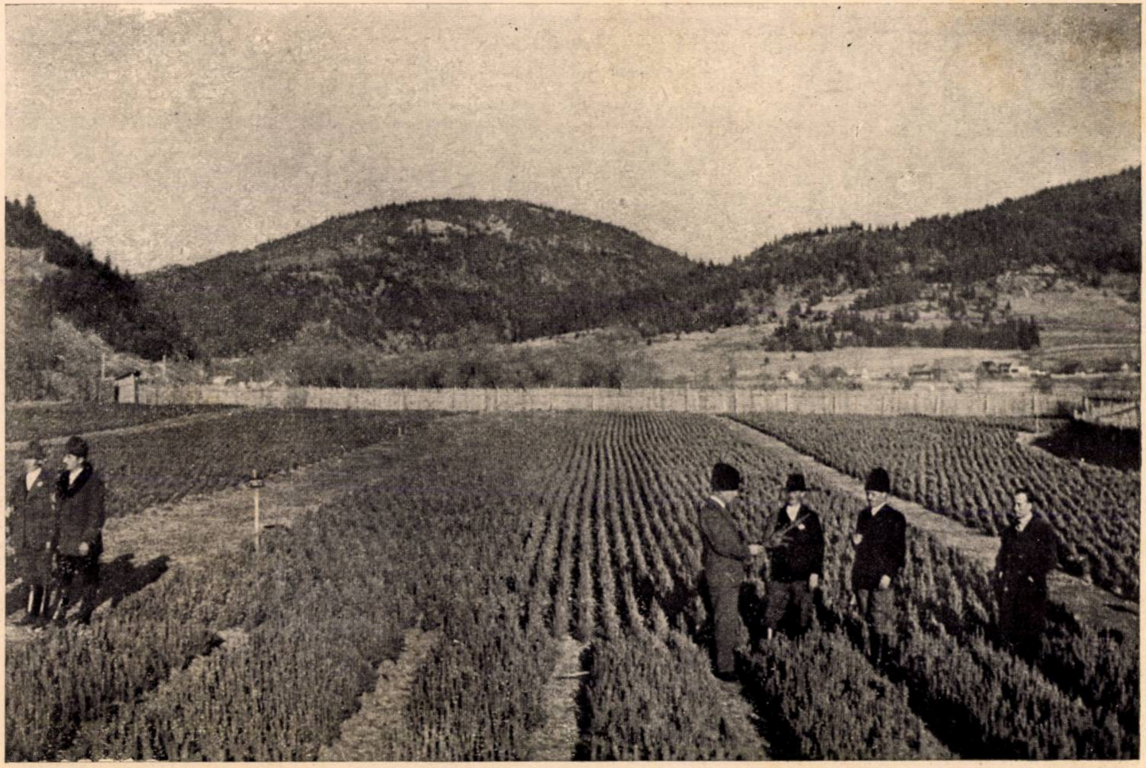

Belchia (Gheorghieni, jud. Ciuc).
Pepiniera composesoratului.
La pépinière du „compossessorat".
Der Forstgarten des „Compossessorat"=es.

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLVIII — Nr. 5/1936

STUDII

Din lucrările Institutului de cercetări
și experimentație forestieră.
— Comunicare prealabilă —

O PLANTAȚIE DE PIN SILVESTRU LA POALELE PODGORIEI MUNTENE.

de Dr. AT. HARALAMB
și Dr. A. V. RĂDULESCU

Deși pinul silvestru se găsește spontan în România, ajungând să constitue uneori întinse arborete pure, silvicultura românească l-a neglijat aproape cu totul. Există însă în trecutul acesta mic al silviculturei noastre o perioadă când, proprietarii mari de păduri, odată cu primele plantațiuni de rășinoase (molidul și laricele) au cultivat, pe o scară mică, și pinul silvestru.

S'a văzut însă curând că aceste plantațiuni, pure sau amestecate cu molid și larice, datorită, fie stațiunei necorespunzătoare exigențelor lui, fie, poate, originei semințelor folosite pentru obținerea pueților, — au avut de suferit stricăciuni de pe urma zăpezilor. Din această cauză, utilizarea pinului silvestru a fost aproape abandonată.

Rămâne totuși ca viitorul să lămurească problema culturii lui la noi, stabilind : cauzele pentru care până acum a dat rezultate slabe și eventual stațiunile unde ar putea fi cultivat cu folos și la adăpost de pericolul dăunării lui de zăpadă și chiciură. Aceasta nu va fi însă posibil decât printr'o amănunțită cercetare comparativă între localitățile unde a fost cultivat până acum și stațiunile spontane existente, cât și prin încercări noui ce se vor face în stațiuni și cu sămânță de origină diferite.

O mărturie a acelui trecut de încercarea culturii pinului silvestru la noi este și plantațiunea dela Fundeni din județul Buzău, de care ne ocupăm în prezentul studiu.

39768

Situația generală.

Această plantație, constituită din pin silvestru, pin austriac și pin strobus se află exact la întâlnirea dealurilor cu întinsul șes al Buzăului, la 17 km. spre N. de orașul Buzău, pe teritoriul comunei Fundeni, fiind făcută de Al. Marghiloman pe proprietatea sa.

Ea este situată pe o coastă expusă spre V, care nu-i altceva decât malul stâng de altă dată al râului Câlnău, a cărui albie, largă de aproape 1 km, se găsește astăzi afundată cu 50 m sub câmpia care se întinde spre Est. Câlnăul are aici aspectul unui canal, din ale cărui maluri încep să se desfășoare spre Vest dealurile, iar spre Est câmpia care nu-și găsește sfârșit decât la Dunăre.

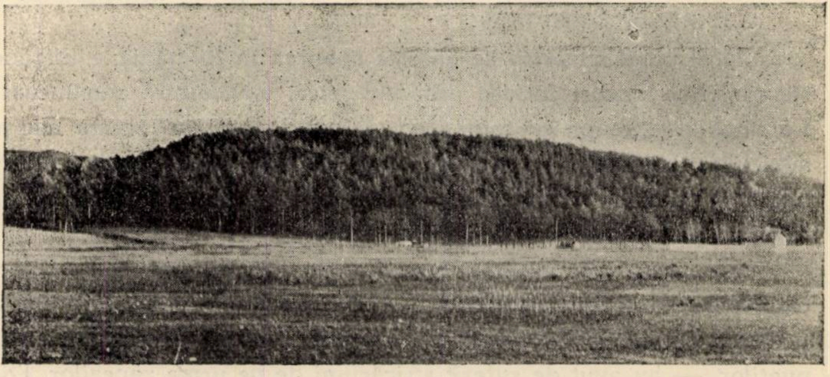

Vedere asupra plantației (mai puțin partea dela Nord).

Altitudinea generală a plantației este cuprinsă între 200-250 m.

In urma informațiilor luate, întinderea actuală a plantației este de aproximativ 15 ha.

De curând, ea a trecut, prin vânzare, în proprietatea a doi locuitori mai înstăriți din comună.

Constituția geologică și solul.

Plantația se găsește pe un sol format pe levantinul superior, caracterizat prin prezența stratelor de Cândești, constituite din nisipuri gălbui și prundișuri torențiale transformate uneori în conglomerate [1]). Aceste prundişuri ies uneori la iveală şi în special pe boturi ori în locurile mai umblate de oameni şi vite.

Terenul are o pantă destul de repede (20°) prezentând începuturi de ravinare, oprite în evoluţia lor în urma lucrărilor de plantaţie. De altfel, versantul opus acestuia, aflat în dreapta râului Câlnău şi compus din aceeaşi formaţiune geologică, neîmpădurit şi păşunat activ, este supus unei acţiuni de ravinare destul de puternică, situaţie în care s'ar fi găsit şi terenul pe care s'a făcut plantaţia de pin de care ne ocupăm, dacă nu s'ar fi luat măsuri de plantare.

Solul [2]) este un cernoziom brun închis, aproape negru, cu un orizont A gros de 30—35 cm. bogat în humus, reavăn, lehmo-argilos (peste 40% argilă coloidală), glomerular (glomerule cu muchii destul de ascuţite cu multe suprafeţe concave şi convexe). Acestui orizont îi urmează un altul de 25 cm. de tranziţie (având caractere de orizont A şi cu calcar invizibil sau puţin vizibil) brun gălbui, sărac în humus, cu rare separaţiuni de calcar sub formă de micelii şi mici şi rare concreţiuni. Solul acestui orizont este lehmos. Urmează apoi

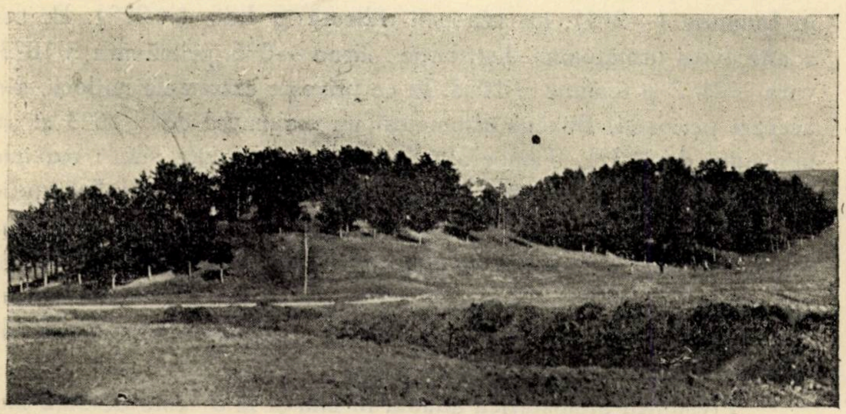

Partea din spre Nord a plantaţiei.

---

[1] Dr. St. I. Mateescu : Cercetări geologice în partea externă a curburii Sud-Estice a Carpaţilor români. Anuarul Inst. Geologic al României. Vol. XII. 1927, pag. 247.

[2] Citirea solului şi determinarea acidităţii s'au făcut la laboratorul de soluri al Institutului de cercetări forestiere, după probele luate de noi pe teren. Determinările s'au făcut după metoda Kühn, prin precipitare cu sulfat de bariu.

un orizont C de acumulare vizibilă a calcarului, gălbui cu pete albicioase, nisipo-lehmos şi compact.

Rezultatele determinărilor de aciditate (valorile p. H) sunt : pentru primii 5 cm. dela sol p. H=6,6 ; pentru următorii 30 cm. p H=7,2 ; iar pentru orizontul de tranziţie p H=7,7.

Clima.

Nedispunând de date privitoare la localitate, ne vom folosi de cele ale oraşului Buzău care, după cum am menţionat, se găseşte numai la 17 km. mai la Sud de Fundeni [3]).

Temperatura medie anuală a aerului, în perioada de timp dela 1896—1915, a fost de 10°4, adică mai ridicată cu 0°8 decât a României, cu 0°1 decât a Carpaţilor Sudici şi cu 0°4 decât a câmpiei dunărene. Cea mai scăzută medie lunară, în aceeaşi perioadă, a fost în Ianuarie (—2°3), iar cea mai ridicată în Iulie (+22°). Pe sezoane avem următoarea distribuţie : iarna —0°6, primăvara +10°3, vara +21°2 şi toamna +10°8. In ce priveşte extremele mijlocii, din aceeaşi perioadă, Buzăul însumează un maximum de +16°3 şi un minimum de +5°1. Temperaturile extreme absolute sunt : maxime în Iulie şi August (+39°), atingând uneori chiar şi în Februarie 23°; minime în Ianuarie (—25°6), temperaturi sub zero grade (înregistrându-se şi în lunile Septembrie (—1°), Octombrie (—7°5), Noembrie (—16°5), Decembrie (23°), Februarie (—22°), Martie (—17°), Aprilie (—4°5) şi Mai (—2°). Maximum de amplitudine înregistrat a fost deci de 64°6.

Presiunea atmosferică anuală în mm şi la 0° este de 53,2 mm (iarna 55,1, primăvara 51,7, vara 50,9, toamna 54,9), maximum absolut fiind înregistrat în Ianuarie (86.0 mm), iar minimum tot în Ianuarie (28,1 mm).

Umiditatea medie absolută a anului, este de 7,5 mm (iarna 3,8 ; primăvara 6,7 ; vara 11,9 ; toamna 7,5), maxima fiind în Iulie (12,5 mm) şi minima în Ianuarie (3,3 mm).

Umiditatea relativă a aerului ca medie anuală a fost de 69,1% (iarna 80,7%, primăvara 66,0%, vara 58,7%, toamna 70,8%) cea mai mică umiditate relativă lunară fiind în August (57,1%), iar cea mai mare în Decembrie (83,1%).

---

3) Const. Disescu : Date climatologice. Bucureşti, Imprimeria J. N. Copuzeanu, Isvor 97. 1931, Vol. I, No. 1, pag. 30—31.

In ce priveşte precipitaţiunile, se dă pentru perioada 1896—1915 o medie anuală de 476,2 mm, iar pentru perioada 1888—1916 aceeaşi medie coboară la 468 mm.

Pe anotimpuri, aceleaşi precipitaţiuni sunt repartizate în felul următor : iarna 80,3 mm şi 88 mm, primăvara 139,1 mm şi 134,2 mm, vara 137,5 mm şi 135,6 mm, toamna 119,3 mm şi 110,2 mm.

Maximum absolut de precipitaţiuni înregistrat în 24 ore a fost de 83 mm în luna Septembrie. Pe sezoane, aceste maxime absolute se prezintă astfel : iarna 58,9 mm, primăvara 42,0 mm, vara 61,0 mm, toamna 83,0 mm. In cursul unui an sunt 87,7 zile cu mai puţin de 0,1 mm precipitaţiuni (iarna 16,3 ; primăvara 25,3, vara 26,6 ; toamna 19,5) şi 72,7 cu mai mult de 1 mm (iarna 13,3, primăvara 21,5, vara 21,8, toamna 16,1).

Nebulozitatea medie anuală este de 5,5 (faţă de 10, maximum scării adoptată pentru apreciere). Pe sezoane nebulozitatea se prezintă astfel : iarna 6,4 ; primăvara 5,8 ; vara 4,6 ; toamna 5,0. In cursul unui an sunt 116,2 zile senine (nebulozitatea 0—3), 129,4 zile noroase (nebulozitatea 4—7) şi 119,8 zile acoperite (nebulozitate 8—10). Repartizată pe anotimpuri, nebulozitatea se prezintă în felul următor : iarna 21,4 (0—3), 26,7 (4—7), 42,1 (8—10 ; primăvara 23,5 (0—3), 36,1 (4—7), 32,6 (8—10); vara 36,4 (0—3), 37,7 (4—7), 17,9 (8—10); toamna 34,9 (0—3), 29 (4—7), 27,2 (8—10).

In cursul unui an sunt 12,2 zile de ninsoare, solul rămânând acoperit cu zăpadă timp de 29,9 zile, grosimea ei ajungând până la 55,1 cm. Zile de chiciură sunt 2,9 (0,6 iarna ; 1,3 primăvara ; 0,9 vara şi 0,1 toamna).

Media anuală a manifestaţiunilor electrice este de 18,2 zile, repartizate în felul următor : primăvara 4,6, vara 12,3 şi toamna 1,3. Afară de aceasta mai sunt 33,6 zile cu ceaţă pe an (iarna 20 ; primăvara 4 ; vara 0,3 ; toamna 8,1).

Vânturile dominante care bat la Buzău sunt cele dela N şi NE care însumează în cursul unui an 33,1%, cele dela E, SE şi S 3,5%, iar cele dela SV, V şi NV 17,5%. Calmul reprezintă 45,9%. Pe sezoane, aceleaşi grupe sunt reprezentate în modul următor : iarna 34,0%, 1,9%; 22,2%, 22.2%; 41,9%; primăvara 38,8%; 4,7%; 16,3%; 40,2% ; vara 29,1%, 3,4%, 16,3%, 51,2% ; toamna 30,8%, 4%, 15,1%, 50,1%. Forţa lor, după scara Beaufort (0—12), este de 1,7 iarna; 1,7 primăvara; 1,3 vara și 1,3 toamna. Media anuală este de 1,5. In cursul unui an sunt 27,9 zile cu vânturi puternice.

Localitatea Fundeni găsindu-se la o altitudine mai mare decât a orașului Buzău depășindu-l cu 110—160 m și în plus, fiind plasată imediat la poalele dealurilor, cari încep să se desfășoare spre Nord, prezintă fără îndoială, diferențe față de Buzău, mai ales sub raportul precipitațiunilor, care la Fundeni trebue să fie superioare mediei anuale de 476 mm. Deasemenea și influența vânturilor trebue să fie cu totul alta, plantația, datorită așezării sale, fiind la adăpost de cele ce bat dela NE, care la Buzău reprezintă 15,8%.

Se știe că la rășinoase, lungimea perioadei de repaus are o influență hotărâtoare în ce privește calitățile lemnului. In această privință, pinul silvestru cere o perioadă lungă de repaus. Pentru Fundeni, fără a avea date concludente, totuși, ca titlu de informație, menționăm că pinul a început să vegeteze anul acesta pe la mijlocul lunii Aprilie. Dacă socotim că vegetația încetează în August, rezultă că perioada de vegetație este de aproximativ 4$^1/_2$ luni, ceeace, în comparație cu stațiuni optime, este prea lungă.

De asemenea este bine cunoscut că ceeace limitează spre Sud aria de vegetație a pinului silvestru sunt căldurile mari de vară. Din acest punct de vedere, Fundeni este o stațiune sudică cu călduri mari de vară. Tetraterma orașului Buzău, pentru perioada de la 1896—1915, este de aproape 20° (Mai 16°2, Iunie 20°, Iulie 22°, August 21°6). Cu toate acestea, trebue să remarcăm că limita naturală sudică a pinului silvestru în Rusia este destul de coborîtă spre stepă (Saratow +22° C. în Iulie și —10°8 în Ianuarie), precipitațiunile marcând o medie anuală de 400—450 mm [4]).

Zăpezile și chiciura nu par a fi prea de temut la Fundeni dacă judecăm după procentul mic de arbori strâmbi și cu vârfuri rupte în arboret.

Arboretul.

După analizele de arbori făcute de noi, plantația s'a executat aproximativ în anii 1895—1896, puieții punându-se la distanța de 2/2 m. Din informațiunile luate la fața locului, în primii ani, proprietarul s'a îngrijit să-i ude. S'au folosit puieți de pin silvestru, pin austriac și pin strobus. Nu avem cunoștință de proveniența și mai ales de vârsta pe care o aveau puieţii când au fost plantaţi. Singura indicaţie ce ni s'a putut da a fost că administratorul moşiei, care a supravegheat lucrarea, era „un om dela munte".

---

[4]) A. Dengler: Waldbau, pag. 56—57. Ed. I. 1930.

Pinul austriac a fost pus mai mult în marginea din spre Nord a terenului plantat, găsindu-se azi într'o slabă proporţie faţă de pinul silvestru, care ocupă marea majoritate a suprafeţei plantate.

Pinul strobus se găseşte în proporţie şi mai mică, abia dacă sunt 25—30 exemplare, în extremitatea sudică a plantaţiei.

Arboretul de pin silvestru este bine încheiat, cu toate că dela moartea proprietarului (1926), plantaţia a fost lăsată oarecum fără supraveghere şi expusă astfel delictelor. Consistenţa lui este în unele locuri până la 0,8, arborii având trunchiuri drepte. Se găsesc şi exemplare strâmbe, cu vârfuri rupte sau în formă de candelabru, proporţia lor nu depăşeşte însă 10—15% din numărul total al arborilor. Inălţimea medie a arborilor, măsurată până la spic, este de 13—15 m, coronamentul începând cam dela înălţimea de 8—9 m dela sol şi având un diametru de 2—4 m. Trunchiul este complet elagat de crăci pe o lungime de 2—3 m, restul prezentând încă urmele crăcilor uscate. Este locul să adăogăm că această elagare a fost ajutată şi de populaţie care avea nevoie de lemn (delicte). Grosimile arborilor variază dela 8 la 32 cm. la 1,30 m. dela sol, majoritatea lor fiind cuprinsă între 16—22 cm. Numărul arborilor la ha este cuprins între 700 şi 1000. In două locuri de încercare făcute, unul de 2000 m^2 şi altul de 1600 m^2, am găsit : la primul 685 arbori şi la al doilea 943 arbori la ha.

Pinul austriac este mai scund (fapt, de altfel, normal), înălţimea lui nedepăşind decât în cazuri excepţionale 10 m (maximum măsurat a fost de 12 m). In schimb, creşterea lui în diametru este mai accentuată decât a pinului silvestru. Coronamentul mai bogat şi proporţia crăcilor mult mai mare. Elagajul este mai puţin avansat, crăcile începând să se usuce abia pe lungimea de 2 m dela sol.

Pinul strobus nu depăşeşte în înălţime pe cel silvestru, deşi se ştie că primul creşte mult mai repede decât secundul. Se prezintă însă cu trunchiuri drepte, având cam aceleaşi diametre şi creşteri care nu lasă să se creadă că tânjeşte prea mult.

In toată plantaţia nu există nici un fel de subarboret. Solul este înierbat. Iată plantele recoltate de noi la 28 Aprilie 1936 de sub arboret.

1. Poa bulbosa L.
2. P. bulbosa vivipara Koch.
3. Poa sp.
4. Carex sp.
5. Ornithogalum umbellatum L.
6. Muscari botryoides Mill.
7. Chenopodium album L.
8. Stellaria media Villain.
9. Holosteum umbellatum L.
10. Isopyrum thalictroides L.
11. Potentilla collina Wibel.
12. Vicia sp.
13. Euphorbia Cyparissias L.
14. E. agraria M. B.
15. Lithospermum arvense L.
16. Ajuga genevensis L.
17. Glechoma hirsuta W. et K.
18. Lamium amplexicaule L.
19. Satureja coerulea Janka.
220. Verbascum phoeniceum L.
21. Sambucus ebulus L.
22. Anthemis sp.
23. Artemisia absinthium L.
24. Senecio vernalis W. et K.
25. Taraxacum officinale Web.

Atât pinul silvestru, austriacul, cât şi strobus fructifică deja; la silvestru fructificaţia este mai abundentă. In urma probelor de germinaţie făcute, seminţele de silvestru ne-au dat un procent de germinaţie de 81%, iar cele de austriac un procent mai slab. Pentru strobus n'am făcut nici o încercare. N'am găsit însă puieţi de pin; această lipsă s'ar putea datori faptului că, dela război, plantaţiunea a fost continuu păşunată cu oi, în perimetrul căruia locuitorii au stabilit ani de-arândul chiar şi târlă. D-l Dr. D. A. Sburlan ne-a comunicat însă că D-sa, cu ocazia unei vizite pe care a făcut-o cândva la Fundeni, a găsit şi puieţi, ceea ce, în asemenea situaţie, este foarte normal.

Creşteri. Volum.

Pentru aflarea volumului lemnului la ha şi pentru stabilirea mersului creşterilor (dela întemeerea plantaţiei până azi) am făcut în arboretul de pin silvestru două locuri de încercare, care rezumă condiţiile medii de consistenţă, etc.

Pentru calculul aproximativ al volumului, am folosit metoda arborelui mediu, prin determinarea suprafeţei teriere medii, utilizând tablele din agenda forestieră Stinghe-Sburlan, dela pag. 50.,

In primul loc de încercare în suprafaţă de 2000 mp. (50/40 m), am găsit un număr de 137 pini, adică 685 exemplare la ha. Arborele mediu a avut diametrul, la 1,30 m. dela sol, de 0,20 m. şi înălţimea totală (până la spic) de 14,50 m. Volumul total al trunchiurilor a fost de 143 m^3 la ha măsurate până la spic şi numai de 140 m^3 pentru lemnul plin (socotit numai până la diametrul de 0,07 m).

In cel de-al doilea loc de încercare, în suprafaţă de 1600 mp. (40/40 m), am găsit 151 arbori, adică 943 la ha. Diametrul arborelui mediu a fost aici numai 17,5 cm, iar înălţimea totală de 13,40 m. Volumul total al trunchiurilor, socotite până la spic, a fost de 152 m³ la ha, iar al lemnului plin (numai până la 7 cm în diamem.) de 149 m³.

Diametrul la 1,30 m. dela sol în cm.	Numărul arborilor		Suprafaţa terieră în m²	
	Locul de incercare		Locul de incercare	
	Nr. 1	Nr. 2	Nr. 1	Nr. 2
8	1	—	0,0050	—
10	—	2	—	0,0157
11	1	2	0095	0190
12	1	4	0113	0452
13	1	9	0133	1195
14	3	3	0462	0462
15	4	23	0707	4064
16	11	22	2212	4423
17	14	24	3176	5443
18	16	17	4072	4326
19	14	12	3969	3402
20	20	12	6283	3770
21	11	8	3810	2771
22	11	8	4182	3041
23	10	1	4155	0415
24	5	1	2262	0452
25	4	—	1963	—
26	4	1	2124	0531
27	3	1	1718	0573
28	3	—	1847	—
32	—	1	—	0804
Total	137	151	4,3333	3,6471

Locul de încercare: Nr. 1 [50/40]=2000 m² Nr. 2 [40/40]=1600 m²	Locul de încercare	
	Nr. 1	Nr. 2
Diametrul arborelui mediu	20 cm	17,5 cm
Inălţimea totală . .	14,5 m	13,4 m
Inălţimea lemnului plin	12,0 m	10,0 m
Volumul arborelui mediu până la spic	0,209 m³	0,160 m³
Volumul arborelui mediu lemnul plin	0,205 m³	0,158 m³
Volumul arboretului din locul de încercare (spic) . .	28,609 m³	24,633 m³
Volumul la ha (spic)	143,045 m³	151,880 m³
Numărul arborilor la ha	685	943
Vârsta	37	35

La primul arbore mediu, numărul inelelor anuale numărate la tăietura făcută la 5 cm. dela suprafaţa pământului a fost de 37, iar la cel de-al doilea numai de 35. Aceasta ne face să credem că plantaţia n'ar fi fost făcută toată în acelaş an, sau că s'a venit ulterior cu completări, sau în fine, că s'au folosit puieţi de vârste diferite. Această diferenţă de vârstă se traduce şi în numărul şi dimensiunile arborilor din cele două locuri de încercare; în locul No. 2 găsind un număr mai mare de exemplare, cu dimensiuni mai mici, atât în grosime cât şi în înălţime. In tot cazul, vârsta plantaţiei este cuprinsă între 35 şi 40 ani.

Făcând o comparaţie aproximativă între volumul la ha aflat până la vârsta de 40 ani pentru arboretul de pin silvestru dela Fundeni şi tabelele de producţie germane ale lui Schwappach [5], rezultă că arboretul dela Fundeni se găseşte în clasa II-a de fertilitate. Astfel, după Schwappach, volumul lemnului plin al arboretului principal, pentru clasa II-a de fertilitate, la vârsta de 35 ani, este 143 m^3 la ha, iar la 40 ani dela 175 m^3.

La aceeaşi concluzie ajungem dacă folosim înălţimea medie a arboretului. După Schwappach, înălţimea medie a arboretului din clasa II-a de fertilitate, la 35 ani, este de 11,80 m, iar la 40 ani de 13,20 m.

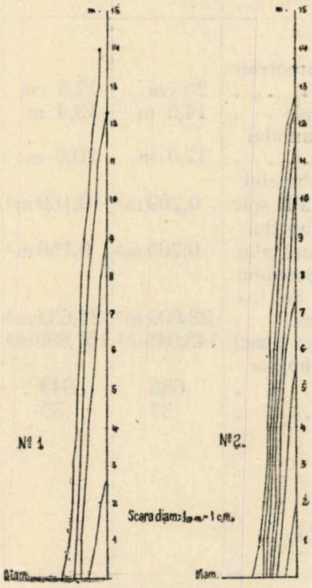

Secţiunea longitudinală a arborilor medii

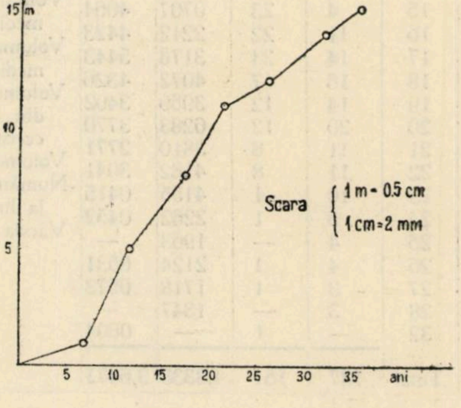

Curba creşterii în înălţime

Comparând numărul arborilor la ha şi diametrul mediu al arboretului, rezultă că după Schwappach în clasa II-a de fertilitate trebue să se găsească 2700 arbori la 35 ani şi 2100 la 40 ani, iar diametrul mediu trebue să fie de 11,4 cm la 35 ani şi 13,3 cm la 40 ani. Arboretul nostru are un număr mai mic de arbori la ha ; este însă compensat de diametre mai mari decât cele arătate în tabelele germane.

---

[5] Dr. Schwappach : Ertragstafeln der wichtigeren Holzarten in tabellarischen und graphischer Form. 1923. Neudamm.

Creşterea medie anuală (considerând 140 m^3 lemn plin la ha şi vârsta de 37 ani) — cazul primului loc de încercare — este de 3.946 m^3. Tabelele lui Schwappach, la 35 ani, indică 4.100 m^3 pe an şi pe ha, iar la 40 ani, 4.400 m^3. Deci și din acest punct de vedere arboretul nostru este asemănător cu cele din aceeaşi categorie.

Creşterea în înălțime a arborelui mediu și în consecință a arboretului, după arborele mediu al primului loc de încercare, se prezintă ca în figura anexată.

Din cercetarea acestei diagrame se vede că în secțiunea dela sol a acestui arbore, creşterea în diametru este în perioada dela 0—5 ani, de 9,4 cm; dela 5—10 ani de 13,9 cm; dela 10—37 ani creşterile sunt uniforme.

Creşterea medie a celui de-al doilea arbore mediu a fost mai activă până la 10 ani, iar de acolo până aci, a fost uniformă (dela 0—5 ani : 6,2 cm; dela 5—10 ani : 10,2 cm; dela 10—15 ani : 13,6 cm; dela 15—20 ani : 15,1 cm; dela 20—25 ani : 16,8 cm; dela 25-35 ani : 21,9 cm cu coajă).

La arborele mediu din primul loc de încercare, creşterea cea mai activă în înălțime este între 10 și 20 ani ; dela această vârstă, creşterea se domoleşte.

Lemnul pinului silvestru este sănătos, neprezentând atacuri de ciuperci sau insecte.

Greutatea lui specifică, la umiditatea de 10% (procent când lemnul este considerat ca uscat în aer) este cuprinsă între 0.52 și 0.57 pentru rondele luate la 1 m înălțime dela sol. Cea a lemnului absolut uscat (100° C.) variază între 0.40 și 0.52. Cifrele minime sunt pentru probele dela centrul rondelelor, unde inelele anuale sunt foarte late, pe când maximele sunt dela periferia rondelelor, cu inele anuale mai înguste [6]).

Dacă ținem seamă că în literatură [7]) greutatea specifică a lemnului de pin silvestru uscat la aer (10—15% umiditate) variază între 0.35 și 0.74, iar cea a lemnului absolut uscat, între 0,47 și 0,55, însemnează că lemnului pinului silvestru dela Fundeni se situiază la mijloc.

---

6) Determinările au fost făcute de d-l Ing. E. Vintilă dela laboratorul de technologia lemnului al Institutului de Cercetări silvice din Bucureşti.

7) Julius von Wiesner : Die Rohstoffe des Pflanzenreichs (vierte Auflage, Band II, 1928, pag. 1294).

Procentul lemnului de toamnă în primii 15 ani reprezintă 1/4—1/5 din inelul anual.

In ultimii ani însă acest procent creşte ajungând uneori până la 1/2. După unii autori [8]), lemnul de pin este considerat de bună calitate atunci când inelele anuale din tinereţe (până la diametrul de 12 cm) măsurate le cioată au o grosime ce nu depăşeşte 3 mm. Privit din acest punct de vedere, creşterile din tinereţe ale pinilor dela Fundeni depăşesc cu mult 3 mm. Dela vârsta de 7 ani în sus, creşterile sunt însă relativ mărunte, nedepăşind decât în puţini ani 3 mm.

In ce priveşte duramenificarea, literatura ne învaţă că la lemnul de pin silvestru alburnul (de culoare alb-gălbui sau alb-roşcat) reprezintă întotdeauna 20—50 inele anuale bine distincte şi puţin ondulate [9]).

Examinând rondelele dela nivelul solului ale arborilor noştri de probă, am găsit că arborele Nr. 1 are numai 7 inele de duramen, măsurând 10,5 cm. diametru, iar al 2-a nu are decât 3 inele de duramen cu 2,5 cm.. diametru.

Culoarea duramenului lemnului de pin dela Fundeni, deşi deosebită de a alburnului, nu este cu mult prea închisă, diferenţiere care în alte condiţiuni apare cu mult mai pronunţată.

Concluzie

Din cele de mai sus, se poate trage concluzia că, până la vârsta de 40 ani, pinul silvestru dela Fundeni, deşi scos spre Sud din aria sa actuală de vegetaţie dela noi, a vegetat destul de bine, că nu a avut să sufere de zăpadă, chiciură sau vânt decât în slabă măsură. Poate că în viitor (dacă plantaţia va fi păstrată) nu va mai avea de suferit nici atât de aceste calamităţi, căci, în ultimii ani, creşterile fiind mai înguste, lemnul devine mai tare şi prin urmare mai greu de rupt de zăpadă sau chiciură.

Este desigur interesant de ştiut cum va vegeta această plantaţie până la vârsta de 70—80 ani, pentru a vedea dacă putem conta pe cultura lui în regiuni asemănătoare, ca esenţă definitivă.

---

8) Olberg şi Dr. Kühn: Ueber den Zusammenhang zwischen der Holzqualität und der Jugendentwicklung der Kiefer: Z. f. f. F. u. Jw. 1930, pag. 648.

9) L. Piccioli: I legnami (tecnologia e utilizzazione boschiva). Torino, Ed. II, 1927, pag. 238.

Rămâne apoi deschisă problema valorificării lemnului de pin. Dar, chiar dacă din acest punct de vedere s'ar întâmpina dificultăţi, obiecţiune care s'ar opune la extinderea culturii lui, el poate fi folosit ca specie de tranziţie pe terenurile erozibile, până în ziua când se va găsi alta care, folosindu-se ca ţintă finală, să nu suporte asemenea critici. Esenţialul însă în cultura pinului silvestru, după ce am chibzuit bine asupra alegerii staţiunii, este provenienţa seminţei. Stadiul actual al ştiinţei ne obligă să dăm preferinţă pinului spontan, asemănător cu cel dela Nord, care, între alte însuşiri culturale, are şi o excelentă formă [10]).

Eine Kieferkultur am Rande des Hügellandes in der Waladhei.

Un reboisement en pin sylvestre aux pieds de collines dans le département de Buzău.

Quoique le pin sylvestre soit un arbre indigène en Roumanie, la sylviculture du pays ne lui a pas accordé trop d'intérêt. Pourtant, il y a quelques essais de culture, dans leurs débuts.

Les auteurs de cet article en étudient une culture qui se trouve sur le territoire de la commune de Fundeni, département de Buzău. Située à une altitude de 200—250 m. au dessus de la Mer Noire, sur un sol assez profond, frais, à acidité alcaline, elle n'a aujourd'hui que 35—37 ans. Le climat de la région présente une période de végétation de 4½ mois avec la moyenne de températures des mois Mai-Août d'environ + 22°, et 468 mm. de précipitations par année. La neige et le givre ne provoquent pas trop de dégâts aux arbres.

Jusqu'à aujourd'hui la plantation s'est assez bien développée. Les arbres ont des formes droites. Il n'y en a que 10 à 15% qui présentent de mauvaises formes ou des cimes déchirées. La consistance du peuplement arrive parfois à 0,8. Les arbres ont commencé à produire de la semence qui présente une bonne germination (81%). Le sous-étage manque, car la plantation, dans les dernières années, a été parcourue par les moutons. Les hauteurs moyennes des arbres varient entre 13 et 15 m. et les diamètres (à la poitrine) entre 8 et 32 cm, leur grande majorité étant comprise entre 16 et 22 cm. On a compté de 700 et 1000 arbres à l'hectare. Le volume total de deux places d'essais a été de 143 à 151 m^3. La croissance moyenne annuelle est de 3,95 m^3 à l'ha.

Le bois est assez sain, il ne montre pas de dégâts provoqués par des champignons ou des insectes.

Le poids spécifique du bois séché à l'air (10% d'humidité) a été trouvé de 0,52—0,57 et celui du bois complètement séché (100° C.) de 0,40—0,52. Il n'y a qu'une faible proportion de bois parfait.

En conclusion, on peut dire que jusqu'à aujourd'hui, la plantation de pin sylvestre de Fundeni a donné de bons résultats. Reste à voir ce que l'avenir lui réserve.

---

10) Vezi Rubner» Die forst. Verhälnisse Rumäniens, in Forstwiss. Centralblatt 1925.

REFERATE—COMENTARII

ORGANIZAREA EXPORTULUI DE LEMNĂRIE

de Ing. V. FILIP

Pentru economia organizată.

Secolul al XIX-lea este caracterizat prin economie liberă. Producția este organizată pe principii capitaliste, schimbul se face și se desvoltă pe baza principiului liberei concurențe, având ca regulator, prețul.

Astăzi însă, situația s'a schimbat radical, din cauza epuizării debușeurilor, care nu se mai pot mări, și provoacă asfixierea capitalismului. In această atmosferă, se desvoltă sindicalismul și socialismul de Stat.

Lipsa de concordanță între producție, circulație și consumație, a deslănțuit cataclismul economic, mult mai mare decât orice război. După război, am asistat la adaptarea producției la cerere, ca din anii 1925—1926 cererea să fie depășită și să intrăm în faza crizei de supraproducție.

Problema la ordinea zilei, pentru economiștii români, este readaptarea producției și desfacerei la viața economică de astăzi.

Imperativele vieții economice sunt :

— asigurarea exportului nostru din punct de vedere calitativ și cantitativ, la prețurile cele mai mari.

— garantarea echilibrului balanței plăților și deci stabilitatea monetară,

— organizarea producției, și debușeului produselor industrializate în consumul intern.

Și aceste imperative, nu se pot realiza decât printr'o economie organizată, definită ca o disciplină impusă factorilor de producție, schimb și consumație, pentru a asigura deziderantele de mai sus.

Economia organizată în general, și politica ei de export în particular, trebue să se sprijine pe o armătură de organizațiuni de producători și de exportatori.

In cazurile fortuite, este necesară intervenția Statului și atunci economia organizată ia caracterul economiei dirijate.

Exportul de lemnărie în raport cu posibilitățile pădurilor noastre.

Există mulți interesați în majoritate „specialiști" în domeniul industriei și comerțul lemnului, care evoacă cu strângere de inimă activitatea exportului de lemnărie din 1925, când s'au exportat în total 2.506.000 tone lemnărie față de 856.000 tone, cât s'a exportat în anul 1935.

Dar nimeni nu răspunde dacă și cantitatea de 856.000 tone exportate în 1935 nu depășește posibilitățile reale ale pădurilor noastre. Toată lumea știe că suntem o țară bogată în păduri, cei interesați au alimentat această opinie, și cruda realitate a fost acoperită cu cifre mincinoase.

Numai așa putem explica iureșul dat în pădurile noastre începând dela 1922, și continuându-se în fiecare an.

In anul 1922 înainte de aplicarea legii agrare, suprafața pădurilor era de 7.248.985 Ha, și reprezenta 24.6% din suprafața țărei. In anul 1929, suprafața pădurilor scade la 6.486.471 Ha, adică 22 la sută.

In 7 ani de aplicare a legei agrare am pierdut 762.517 Ha pădure, adică 10% din păduri.

Dar reforma agrară s'a aplicat și se mai aplică încă, alimentându-se cu sute de mii de hectare de pădure.

Având în vedere pierderile suferite de păduri dela 1929 înainte, și ținând seama că în suprafețele zise ocupate de păduri sunt socotite poenile, golurile de munte, rariștile, suprafața ocupată de *pădure productivă* este de maximum 15% din suprafața țărei și nu 30% cum afișează cei interesați.

Dezastrul forestier bate la ușă, când ne gândim că în curând rezervele de rășinoase se vor epuiza, întrucât s'au exploatat fără cruțare aproape toate masivele de rășinoase, miile de gatere au debitat cheresteaua de rășinoase ce a fost aruncată peste graniță.

Ne mândrim că deținem locul al 5-lea între țările exportatoare de răşinoase din Europa, sau locul al 7-lea din lume, dacă luăm în consideraţie U. S. A. şi Canada.

O excursie organizată prin : Topliţa, Bilbor, Corbu, Valea Bistriţei şi Valea Tarcăului va fi mai concludentă ca orice argumentare.

In această regiune acoperită odată de secularele păduri de răşinoase din Carpaţi, nu mai vezi decât coaste despădurite, acoperite pe alocurea cu plantaţii făcute de Dumnezeu şi pâlcuri de mesteceni ce amintesc de negroparii animalelor intrate în putrefacţie.

O anchetă prin ţară pentru a se stabili rezervele de lemn de care mai dispun societăţile mari forestiere din Valea Mureşului cât şi din restul ţărei, ne va duce la un rezultat surprinzător.

Aceste societăţi, mai au păduri numai pentru câţiva ani, după care ar urma să închidă porţile, dacă nu le-ar veni în ajutor composesoratele şi cooperativele.

Când aceasta este situaţia pădurilor noastre, politica ce se duce astăzi în materie de exportul lemnului trebue schimbată radical.

Exportul de lemnărie trebue adaptat la cererile pieţelor externe consumatoare şi în funcţie de acest export să se facă şi exploatările pădurilor.

Coordonatele exportului de lemnărie trebue să fie :

— mărirea volumului de devize prin adoptarea politicei à la hausse,

— menţinerea volumului de lemnărie exportat în ultimii trei ani, prin organizarea mai bună a exportului de lemnărie, considerând această cantitate exportată, ca reprezentând posibilitatea normală pentru export, fără a fi nevoe să atacăm capitalul forestier.

Acestea se pot realiza cu succes printr'o economie organizată, după cum vom arăta mai jos.

Reglementarea exportului de lemnărie în ţările exportatoare din Europa.

Economia forestieră europeană a înregistrat, începând din anul 1930 pierderi grele, sdruncinându-se adânc industria şi comerţul lemnului din toate ţările europene.

Criza mondială, considerată de economişti ca o criză ciclică de supra-producţie, a produs fenomenul subconsumaţiei, respectiv comprimarea consumului.

Comprimarea consumului intern de lemnărie al tuturor țărilor a avut ca efect:

— restrângerea nevoilor țărilor importatoare,

— sporirea rezervelor exportabile din țările producătoare.

— reducerea prețurilor sub costul de producție.

Până la 1930, sortarea materialelor, prețul și condițiunile de plată, erau fixate de exportatori și acceptate de nevoe de către cumpărători din tarifele importatoare.

Dela 1930, rolurile s'au inversat, întronându-se dictatura importatorilor.

Toată răspunderea acestei situații, o au agenții intermediari angajați în grupuri, indiferent de țările producătoare, și care dispun de finanțe puternice.

In țările importatoare există intermediari care sunt organizați, și mai interesați în comerțul lemnului decât producătorii, fiindcă cu cât valoarea lemnului este mai mică, cu atât se poate provoca mărirea cantităților de lemn consumate.

Problema zilei a fost și este, desființarea intermediarilor.

Măsurile vamale prohibitive, îngrădirea circulației devizelor, deprecierea lirei engleze, contingentările din Franța, permisele de import din Anglia și Elveția, controlul devizelor din Ungaria, Germania și Italia, majorarea taxelor vamale decretate de Germania, Franța, Elveția, sub motivul protejării producției naționale, etc., au agravat tot mai mult situația exportului de lemnărie, care atinge punctul critic la sfârșitul anului 1931.

Intr'adevăr, în acest an, țările exportatoare din centrul Europei, care dețineau 50% din țările de consum din Europa, participă la export numai cu 30%, din cauza apariției Rusiei în grupul țărilor nordice (Rusia, Finlanda, Suedia, Norvegia, Letonia, etc.).

In fața acestei situații, țările europene, au fost nevoite să înceapă a se organiza în vederea exportului internațional după cum vom arăta mai jos.

In anul 1931, a avut loc la Paris în luna Iulie, un congres la care au participat delegații tuturor țărilor din Europa, pentru examinarea situațiilor economice forestiere internaționale.

La 25, 26 și 27 Iunie 1931, la Varșovia s'a ținut o conferință, între delegații Rusiei, Poloniei, Suediei, Letoniei și Estoniei.

Liga Națiunilor în ședința dela Geneva din 25—27 Aprilie 1932, a luat în studiu problema lemnului.

Experţii forestieri a 14 state europene şi ai Canadei, cari au luat parte la această şedinţă, au ajuns la concluzia că: asanarea stărei actuale nu se poate obţine decât prin :

— reducerea producţiei, respectiv restrângerea şi reglementarea tăerilor,

— reducerea exportului, adică adaptarea producţiei la cerinţele consumului — piaţa internă —,

— funcţionarea unui oficiu internaţional al lemnului, care să faciliteze traducerea în fapt a propunerilor de mai sus.

La 9 Iunie 1932 s'au întrunit la Viena delegaţii a 18 State exportatoare şi importatoare de lemn.

La această conferinţă :

1) Statele din centrul Europei centrale, Polonia, România, Cehoslovacia, Austria şi Jugoslavia, s'au hotărît să restrângă producţia respectivă, pentru a realiza echilibrul între ofertă şi cerere şi a opri degringolada preţurilor.

2) Rusia a tratat cu Suedia şi Finlanda, realizarea unei înţelegeri a producătorilor din Nord.

3) Italia, a preconizat acorduri bilaterale între ţările importatoare şi exportatoare.

Alte ţări, s'au arătat dezinteresate, sau nici n'au trimis delegaţi (Anglia, Suedia, etc.).

Ţările din centrul Europei au aderat la o reglementare a exportului, angajându-se :

— să lucreze în comun pentru ameliorarea condiţiunilor generale de desvoltare în viitor a comerţului cu lemne,

— să se închee un angajament definitiv în scopul reducerii exportului de lemn în limitele nevoilor pieţelor de desfacere.

Aceste ţări, constituite într'un bloc forestier al ţărilor din Sud-Estul Europei, au creat comitetul permanent al lemnului (C. I. B.), compus din câte 2 delegaţi ai fiecărei ţări interesate, care să asigure continuitatea lucrărilor de mai sus, respectiv coordonarea lor, şi o colaborare a tuturor ţărilor interesate în acest export (Franţa, Italia, Elveţia, etc.).

C. I. B-ul, produs al nevoilor vremii, joacă în anii următori un rol important, chiar covârşitor, prin influenţa exercitată asupra altor ţări, determinând conferinţe, acorduri, organizaţii, sindicate, etc.

Tot în anul 1932, s'a ţinut conferinţa dela Milano între Italia şi Statele forestiere din bloc : România, Austria şi Jugoslavia.

Consecinţa acestor reuniuni : reducerea exploatărilor şi producţiei de cherestea, stabilizarea preţurilor şi ridicarea lor, ca o consecinţă a epuizărei stocului de materiale fasonate în ţările producătoare şi a consumării depozitelor din ţările importatoare.

In anul 1933, s'a păşit mai departe la adaptarea cererei la ofertă.

Conferinţa economică mondială, întrunită in luna Iulie 1933 la Londra ,a soluţionat problema lemnului ca o înţelegere internaţională între statele producătoare de lemn pentru autolimitarea exportului forestier.

C. I. B-ul, a determinat un curent de organizare naţională a economiei lemnului într'o parte din ţările membre şi cercurile interesate din celelate state de importanţa acestor organizaţii.

Aşa au luat fiinţă :

Consiliul Economic al lemnului, în Austria,

Consiliul superior al lemnului, în Polonia,

Consiliul central Cehoslovac al lemnului, în Cehoslovacia.

La 11 și 12 Decembrie 1933, tot sub auspiciile CIB-ului, s'au întrunit reprezentanţii autorizaţi ai producătorilor şi exportatorilor de lemnărie din Finlanda, Suedia, Polonia, Rusia, Austria, Cehoslovacia, Jugoslavia și România, pentru aranjarea unui acord, în vederea limitărei exportului.

S'a constatat că volumul comerţului european de cherestea pe 1933, cca. 3.960.000 standarzi cubici, faţă de 3.396.000 standarzi cubici în 1932, reprezintă un maxim de capacitate de consum a Europei.

Rusia și Polonia, au încheiat o convenţie prin care organizaţiile respective se obligă de a nu se concura pe pieţele comune de desfacere.

C. I. B.-ul, a trecut la ameliorarea pieţelor pe care produsele forestiere ale ţărilor ce îl compun vin în concurenţă.

In acest scop s'a încheiat la Budapesta la 27 Ianuarie 1934, convenţia dintre, Austria, Cehoslovacia şi România, care cuprinde :

— uniformizarea sortărei cherestelei adresate Ungariei,

— preţuri minimale,

— condiţiuni de vânzare comune, etc.

La 6 Mai 1934, Reprezentanţii Austriei, Jugoslaviei, U. R. S.

S. şi României, întruniţi la Belgrad, au semnat un acord prin care se urmăreşte normalizarea şi însănătoşirea pieţei lemnului de răşinoase din Italia.

Mijloacele de acţiune preconizate de această conferinţă sunt :

— autolimitarea exportului în Italia,

— preţuri minimale şi parcelarea debuşeului italian în raport cu legăturile comerciale existente, etc.

In anul 1934, notăm constituirea sindicatului forestier Cehoslovac, care are un caracter etatist şi urmăreşte :

valorificarea lemnului indigen, aprovizionarea populaţiei, executarea compensaţiilor, etc.

Tot acest sindicat, stabileşte quantumul tăerilor anuale, care pot fi reduse sub normal, după conjunctura pieţii.

In Polonia se introduc certificatele de export pentru lemnărie, şi se acordă numai membrilor Sindicatului forestier Polonez.

Lipsa acestor certificate înseamnă suportarea unor taxe vamale aproape prohibitive.

Conferinţa Internaţională a lemnului ţinută la Viena în zilele de 25 şi 26 Octombrie 1934 sub auspiciile CIB-ului, a adoptat următoarele rezoluţii :

— stabilirea capacităţei de absorbţie a pieţei şi a volumului lemnos ce urmează a se expedia în 1935 — pentru a se asigura echilibrul dintre consum şi oferta de lemnărie,

— înfiinţarea statisticei vânzărilor şi a stocurilor în ţările producătoare de lemne,

— adoptarea m^3 ca unitate de măsură subsidiară, de către ţările care au statistica comerţului forestier exprimată în alte unităţi de măsură.

In anul 1935, au avut loc conferinţe internaţionale similare, cu scopul hotărît de a adapta cererea la ofertă.

In rezumat : ţările exportatoare de lemnărie, conştiente de importanţa covârşitoare a pădurilor lor, n'au putut lăsa ca această bogăţie naţională să se irosească, şi au păşit la realizări concrete în scopul reglementării producţiei lemnului în raport cu capacitatea de absorbţie a pieţelor de desfacere.

In scurt timp se va ajunge la realizarea integrală a rezoluţiilor adoptate în diferite conferinţe ale CIB-ului, întrucât aceste rezoluţii sunt deziderate internaţionale ; în timp ce ţările exportatoare decimează pădurile fără a realiza nici randamentul financiar, ţările importatoare vor suferi din cauza lipsei lemnului, care nu poate fi înlocuit decât tot cu lemn.

Organizațiile naționale de export să contracteze direct, cu organizațiile naționale de import.

Ce realizări s'au făcut în România pentru reglementarea comerțului de lemnărie.

Problema reglementărei comerțului de lemnărie s'a pus în România mai târziu decât în celelalte țări, pentru motivul binecuvântat că acest comerț a constituit aproape monopolul societăților forestiere streine, cu sediul central la Milano, Geneva sau Budapesta și care de zeci de ani decimează pădurile acestei țări.

Prima încercare pentru a se asigura menținerea prețurilor la un nivel constant și a se înlătura concurența între țări, este înființarea în 1931 a Sindicatului producătorilor și exportatorilor de lemnărie din Jugoslavia și România, cunoscut sub denumirea de Union-Bois. S'au fixat prețuri tarifare pentru toate categoriile de lemnărie, separat pentru fiecare țară, și cu arătarea tuturor caracteristicilor fiecărei piețe de consumație.

La Galați s'a verificat calitatea materialelor exportate, în scopul de a se standardiza sortimentele.

Acest acord, n'a funcționat decât pe hârtie, fiindcă societățile membre componente a Sindicatului Union Bois, încheiau contractele conform prețurilor fixate și concomitent, dădeau o obligație scrisă că vor bonifica atâția Franci Francezi sau Shillingi Englezi per m^3, din prețurile fixate.

Am găsit astfel de contracte în archiva unui mare importator de lemnărie, care se plângea de lipsa de scrupule a unor societăți forestiere.

La 18 Martie 1931, industriașii forestieri din România, în scopul apărărei intereselor lor, au constituit în sânul UGIR-ului, o secție forestieră denumită „Asociația Industriilor Forestiere din România".

Anul 1931, se soldează cu înființarea S. E. L.-ului, Sindicatul exportatorilor de lemne de foc în Ungaria, autorizat de către guvernul acestei țări.

Acest Sindicat, a apărut ca o consecință a prohibirii importului de lemne de foc din partea Ungariei, urmată de contingentarea importului de lemnărie.

Ca eveniment forestier, în anul 1932, notăm adunarea generală a Secției forestiere Ugir din 22 Iunie 1932.

In darea de seamă a Preşedintelui ei, d-l Dr. Costinescu, sunt arătate toate intervențiile făcute de această Asociație pentru a se obține:

— revizuirea şi reducerea tarifelor C. F. R. (scăderea tarifului C. F. R. dela 25 Octombrie 1931 şi regruparea ştiinţifică a categoriilor de produse lemnoase în tariful C. F. R., în raport cu valoarea lor, 24 Noembre 1931 și 24 Februarie 1932),

— reducerea taxelor vamale de export (reducerea acestor taxe prin decretul No. 1982 din 12 Iunie 1931, scutind cu totul produsele industriale sau manufacturate),

— determinarea ameliorării prevederilor legii Asigurărilor Sociale prin legea din Aprilie 1932,

— revizuirea şi reducerea sarcinilor fiscale, cotizaţiilor şi taxelor cerute de către diferite instituţii şi autorităţi.

In aceeaşi dare de seamă găsim formulat următorul desiderat:

Este necesar deasemenea să se pună ordine în exportul lemnelor pentru a înceta dumpingul pe care îl fac propriile noastre întreprinderi, prin constituirea unui sindicat, care să aibă posibilitatea să dirijeze exportul de lemnărie.

In anul 1932, guvernul a căutat să intervină cu o serie de măsuri menite să evite crearea unei situaţii şi mai grave exportului de lemnărie.

Convenţiile comerciale încheiate în 1932, s'au făcut *cu respectarea avizului cercurilor competinte a celor interesați.*

Guvernul a căutat ca să unească pe producători, industriaşi şi comercianți într'un Sindicat forestier, un organ central care să reprezinte interesele elementelor ce activează în economia lemnului.

Lucrările pentru organizarea industriei şi comerţului forestier, au durat aproape jumătate de an, şi pentru consideraţiuni ce ne scapă, Sindicatele proectate, n'au putut să'şi înceapă activitatea.

După urma acestor acţiuni, exportul românesc nu s'a resimţit în bine, întrucât nu s'au adus îmbunătăţiri exportului însuşi, care a rămas mai departe un efect al cererei şi ofertei.

Marfa din stocuri trebuia plasată la orice preţ, din care cauză la sfârşitul anului 1932, multe fabrici au închis porţile odată cu lichidarea stocului din depozit.

In acest timp au apărut diferite asociaţii de exportatori, intermediari, manipulanţi, etc., de lemn de lucru, cu sediul la : Galaţi, Cernăuţi, Timişoara, etc. în scopul apărării intereselor lor.

La o reglementare a comerţului de lemn de lucru, s'a pornit deabia în anul 1933, când s'au fixat preţuri minimale pentru Ungaria, şi s'au unificat sortimentele la toate fabricele ce exportă cherestea în această ţară.

Exportul în Ungaria a fost limitat din punct de vedere cantitativ, prin permise de import eliberate de acest Stat, şi din care 66% au fost repartizate de către Statul Român exportatorilor, proporţional cu cantităţile exportate în ultimii ani în această ţară.

Capsul în 1933, a realizat prin reprezentanţa Arbor din Budapesta, un plus de 150—200 Lei/m^3, peste preţurile obţinute în anii 1931—1932 şi 1933, când toate fabricatele fabricelor Jerbuş, Vişeu şi Someşul Rece erau cumpărate franco vagon de către câţiva intermediari din Ungaria.

In anul 1934, odată cu introducerea regimului cu prime de export, Asociaţia Industriilor Forestiere din România, a fost însărcinată cu verificarea tuturor expoartelor de lemnărie, urmând ca pe baza avizului său favorabil către Institutul Naţional de export, să se plătească prima de export de 15% la valoarea brută a exportului fob, porturi dunărene şi Constanţa, sau franco vagon graniţă.

Era momentul ca comerţul de lemnărie să fie reglementat din punct de vedere cantitativ, calitativ şi al preţurilor.

S'au fixat preţuri minimale pentru lemnăria ce se exportă via mare sau cu C. F. R.-ul, obligatorii pentru toţi exportatorii.

Pentru controlul calitativ şi cantitativ s'au constituit Comisiuni de specialişti, care au funcţionat în punctele principale de frontieră: Galaţi, Constanţa şi Grigore-Ghica-Vodă, cu începere dela 15 Iunie 1934.

Comisiunile de control al lemnului eliberau certificate de constatare asupra cantităţii şi calităţii materialelor încărcate. In cazul când materialele nu erau conforme, urma ca Asociaţia Industriilor Forestiere care primea aceste certificate, să nu dea viza favorabilă pentru încasarea primei de export.

In primele luni de control, s'au constatat diferenţe prea evidente la calitatea mărfurilor exportate, precum și diferențe cantitative. La un export pentru Franța s'au încărcat dulapi de 32 mm. și 22 cm. lățime, ce s'au declarat în 28 mm. și 19 cm. lățime.

A fost o diferență de 18% la o cantitate de cca 600 m³. S'au exportat prin fraudă cca. 108 m³.

Vama a fost frustată cu 18%, armatorul vasului a făcut o bonificație de 18% asupra navlului, și a. m. d.

Exercitarea acestui control a avut un efect salutar asupra normalizării sortimentelor și constrângerea exportatorilor de a nu declara alte dimensiuni decât cele reale.

La 7 Martie 1935, s'a schimbat regimul de export, înlocuindu-se primele de export cu prime valutare de 10—38% la cota de devize forte.

In baza noului regim al comerțului exterior, iau ființă comisiunile pentru verificarea prețurilor la mărfurile importate și exportate și care funcționează la punctele de frontieră.

In compunerea acestor comisiuni intră : un administrator vamal, un funcționar al B. N. R.-ului, și un funcționar al Camerei de Comerț.

Se înțelege că competința acestei comisiuni este în funcție de cunoștințele ce posedă membrii ei în materie de comerțul lemnului.

Reglementarea exportului de lemnărie în anul 1935, a fost în funcțiune de activitatea desfășurată de aceste comisiuni.

Comisiunea pentru verificarea prețurilor din Constanța, având în sânul ei pe delegatul B. N. R.-ului, un cunoscător în materie de comerțul lemnului, s'a ghidat la lichidarea expoartelor făcute prin Constanța, numai de prețurile minimale Ugir, care au fost revizuite în 4 Aprile 1935.

Exporturile de lemnărie făcute prin portul Galați, întrucât nu s'au respectat cu strictețe prețurile minimale Ugir, s'au lichidat la prețuri din ce în ce mai mici.

Din această cauză, un metru cub cherestea de rășinoase, tip Siria, în specificație, care în anul 1934 s'a lichidat cu 125 Frs. Frs. fob Galați, s'a lichidat în anul 1935 numai cu 106 Frs. Frs. Deci, cu 15% mai puțin decât în anul precedent.

La fel s'a procedat cu cheresteaua ce s'a expediat în Egipt și Palestina.

Rezultă că în anul 1935, la unitatea de volum exportată, s'a realizat un volum mai mic de devize.

Paralel cu comisiunea pentru verificarea prețurilor a funcționat și comisiunea pentru controlul lemnului, care a avut sarcina de a verifica din punct de vedere calitativ și cantitativ materialele încărcate și de a viza specificațiile respective cu care se lichidau expoartele la B. N. R.

Ceeace s'a realizat în 1934 în materie de reglementarea exportului de lemnărie, s'a pierdut în anul următor.

Pentru anul curent nu s'a stabilit încă nici o normă în scopul reglementării exportului de lemnărie, deși timpul este înaintat.

S'au fixat prețuri minimale : trebuesc completate comisiunile pentru verificarea prețurilor cu specialiști și să se continue controlul calitativ și cantitativ al lemnului cu și mai multă scrupulozitate, fără a se ține seama de interesul nici unei Societăți.

Reglementarea exportului de lemnărie este o necesitate națională și o chezășie că nu se vor distruge și pădurile ce au mai rămas.

La exportul de lemnărie iau parte 4 categorii de exportatori :

1) *Marea industrie forestieră din România,* cu caracter aproape internațional, întrucât o parte din firmele forestiere dela noi, având exploatări și fabrici și în alte țări, duc o politică în contrazicere cu interesele românești, și sugestiile ce dau guvernului sunt dictate de interesul lor personal.

Multe societăți mari forestiere mai au *păduri cumpărate cu 1—2 Lei m^3 așa că oricare ar fi situația pieței, au rentabilitate.*

2) *Reprezentanții importatorilor* din Grecia, Egipt și Siria, care au de susținut interesele importatorilor, determină politica à la baisse a prețurilor, și caută să exporte mărfuri sortate cu o clasă mai bună. Deviza lor este a exporta cu 800 lei m^3, o marfă care valorează 1000 lei/m^3 fob porturi dunărene sau Constanța, deoarece câștigul fabulos din specularea lemnului românesc, le revine în țara unde se consumă lemnul.

De regimul compensațiilor au profitat toți acești reprezentanți, după cum reese din exemplul ce-l dăm mai jos : Cheresteaua de rășinoase tip Siria în specificație s'a vândut cu 940 Lei m^3 fob Galați în 1934 și cu 970 Lei m^3 fob în 1935.

In anul 1934 s'a acordat o primă de export de 15% deci Frs. Frs. era : 6,585 + 15% = 7,572 Lei.

In anul 1935 s'au acordat compensaţii ce-au avut cursul de 40%, deci Frs. Frs. era echivalent cu 9,219 Lei.

In primul caz revenea 125 Frs. Frs. metru cub, iar în al doilea caz 106 Frs. Frs., deci o diferenţă în devize forte de 19 Frs. Frs. m^3 sau 15% în minus dela un an la altul.

Rezultă că in anul 1935, pentru o cantitate egală de lemnărie exportată în Siria, s'au obţinut mai puţine devize forte decât în anul 1934 şi anume cu 15%.

Rezultatul este că în anul 1935 Siria a importat cu 50% mai mult din România decât în anul 1934.

La fel s'a întâmplat cu Grecia şi Egiptul.

3) *Intermediarii din porturile de încărcare* şi manipulanţii de lemnărie care lucrează şi în comision, îşi trag câştigul din comisionul ce le revine, mijlocind vânzările.

Politica lor este de a determina, nu o cifră de afaceri mai mare ci un volum mai mare de lemnărie exportată, câştigul lor fiind direct proporţional cu cantităţile transactate sau manipulate.

Aceşti intermediari vor urmări politica à la baisse, ca şi reprezentanţii importatorilor, şi în asociaţie, îşi apără interesele lor personale.

4) In fine, ultima categorie a *exportatorilor propriu zişi,* care luptă să obţină maximum de preţuri la o sortare normală.

Din păcate aceştia sunt puţini.

In această categorie intră şi Capsul, prin situaţia în care se găseşte, fiind clasat printre micii exportatori de lemnărie.

Cunoscând forţele componente ce determină rezultanta exportului românesc de lemnărie, ne putem da seama uşor de ce această rezultantă este negativă, dacă prin exportul de lemnărie din România nu se satisface interesele naţionale ale pădurilor.

Primele trei categorii de exportatori, urmăresc mărirea volumului de materiale exportate, prin politică à la baisse. Din această cauză mai niciodată nu se poate cunoaşte adevărata situaţie a pieţelor de desfacere : niciodată nu se comunică cererile de materiale direct fabricanţilor, de teama majorării preţurilor.

Intre consumator şi producător este interpus intermediarul, care denaturează şi falsifică realitatea.

S'a făcut caz de concurenţa Rusească, s'au scos broşuri în care se ilustra acest pericol cu lux de cifre, ca în urmă să se constate că nu este nimic serios.

Aşa cum am exportat în anul 1935, putem spune că noi am concurat produsele ruseşti, deoarece am vândut în Grecia cioplitura de răşinoase cu 125 Frs. Frs. m^3 cif. Pireu, în timp ce Ruşii au vândut-o cu 10—15 Frs. Frs. mai scump.

Turcia care după răsboiul mondial a început să-şi exploateze pădurile, înfiinţând multe fabrici de cherestea, ajunsese să nu mai importe nici un fel de lemnărie. Astăzi, constatând că aşa cum exploatează pădurile, vor fi atacate rezervele, a redus exploatările cu cca. 6% şi preferă să fie o ţară importatoare de lemnărie. Smirna, patria stafidelor, şi a smochinelor, a importat în iarna aceasta peste 130 vagoane lemnărie pentru lăzi (7 şi 9 mm. grosime) din România prin portul Constanţa.

Dirijarea exportului de lemnărie.

Din cele arătate mai sus trebue să desprindem starea precară a pădurilor noastre, care au fost exploatate fără cruţare. In materie de păduri intervenţionismul de Stat este necesar, pentru a se salvgarda interesele acestui patrimoniu.

Astăzi când acest patrimoniu este redus la minimul posibil, politica generală forestieră trebue să faciliteze dirijarea exportului de lemnărie.

Am ajuns cu cantităţile exportate de lemnărie la un raport zis susţinut : nimeni nu poate să se mai gândească de a se depăşi acest raport, adică de a se asigura un export cantitativ mai mare decât acel atins în 1934 şi 1935.

Principiul călăuzitor în materie de exportul lemnului este de a se mări volumul de valori, şi în special de valori în valute forte, iar volumul cantitativ să se menţină la acelaşi nivel.

Trebue să se realizeze :

— menţinerea şi desvoltarea debuşeurilor existente,

— majorarea preţurilor de vânzare, fiindcă astăzi se lucrează fără nici o rentabilitate propriu zisă,

— controlul calitativ, cantitativ şi al preţurilor în modul cel mai riguros,

— adaptarea exploatărilor pădurilor şi exportului de lemnărie la cererile externe prin reglementările internaţionale.

La exportul de lemnărie iau parte producători, industriaşi, şi comercianţi şi fiecare în parte are alte interese şi conflictele dintre ei sunt de multe ori prea acute.

Campania de răsturnare a Ugirului dusă de Asociația manipulanților și exportatorilor de lemn de lucru din Galați, în anul 1935, cu memorii, congrese, adunări săptămânale de protest, etc. ilustrează conflictul permanent ce există între diferitele categorii de exportatori. De aci necesitatea unui organism central, consiliu sau sindicat, care să reglementeze valorificarea lemnului românesc, conform cu interesele propriu zise ale acestei țări.

Este bine ca acest organism să fie pus sub controlul Statului.

Numai în acest mod se vor putea armoniza și interesele celor 3 categorii de interesați în industria și comerțul lemnului : producătorii, industriașii și comercianții.

Imprejurările de mâine, vor impune și acest organism central, preconizat în anul 1932, și care din motive ce ne scapă nu a putut lua ființă.

Die Organisation der Holzausfuhr.

L'organisation de l'exportation du bois.

Après 1930, l'industrie et le commerce du bois de tous les pays de l'Europe se sont fortement ressentis de la crise. Pour ce motif les divers États se sont réunis dans quelques congrès internationaux afin d'examiner la situation et de prendre les mesures en vue d'organiser l'exportation internationale.

Les pays de l'Europe centrale et du Sud-Est (Tchécoslovaquie, Autriche, Pologne, Jougoslavie et Roumanie) ont constitué, en 1932, le «comité permanent du bois» (C. I. B.) qui a joué, les années suivantes, un rôle important par l'influence qu'il a exercée au moyen de conférences, d'accords, d'ententes professionelles, etc. Il a déterminé une tendance d'organisation nationale concernant l'économie du bois, chez une partie des pays membres. Par celà on s'est dirigé vers une normalisation et une amélioration du marché.

En Roumanie, la question de la réglementation du commerce du bois a été retardée du fait que l'exportation a été presque monopolisée par des sociétés étrangères, qui, depuis quelques dizaines d'années exploitent les forêts de ce pays. Pour préciser, c'est à peine en 1933 que fut ouverte la discussion sur une réglementation du commerce de bois d'oeuvre, quoique déjà deux ans auparavant, une vive action ait été engagée pour maintenir les prix et les marchés. C'est seulement en 1934 que fut introduit le contrôle qualitatif et quantitatif du bois, dont a été chargée «l'association des industries forestières de Roumanie». L'effet salutaire de cette mesure s'est ressenti par la normalisation des assortiments.

Les forêts de la Roumanie diminuent en surface et en volume. Il existe donc un intérêt national à restreindre et soigner leur exploitation. La politique commerciale tendant à élever toujours les quantités exportées ne correspond pas à cet intérêt ; par contre, elle doit élever les prix, en reduisant les quantités. Or, les sociétés, qui ont acheté le bois des forêts à des prix très bas, peuvent vendre convenablement la marchandise au dehors, même à des prix réduits ; elles demandent seulement un grand volume d'affaires.

De cette situation résultent des inconvénients pour le patrimoine forestier du pays. L'intervention de l'Etat est nécessaire.

L'auteur estime que les quantités exportées en 1934 et 1935 doivent être considérées comme maxima (aprox. 850.000 tones).

ORGANIZAREA ECONOMIEI LEMNULUI

de Ing. GH. I. IONESCU

1. Criza în producţia forestieră şi cauzele ei.

Restaurarea regiunilor devastate de răsboiul mondial şi acoperirea nevoilor industriei europene din epoca de plină prosperitate, cunoscută în primii ani după încheerea păcei, au provocat o cerere mare de lemn de construcţie şi lucru. Efectele acestei situaţiuni s'au tradus prin intensificarea exploatărilor în ţările considerate ca bogate în păduri, precum şi prin desvoltarea unei industrii forestiere de proporţii care depăşeau cu mult posibilităţile lor normale. Necesităţile de ordin economic şi social au contribuit, de asemenea, la accentuarea desechilibrului dintre producţie şi exploatare, deoarece statele respective — Finlanda, Polonia, Letonia, Cehoslovacia, etc. — luase de curând fiinţă şi aveau nevoie de fonduri imense pentru a se putea organiza, sau procedase la diverse reforme agrare care au atras exproprierea a însemnate suprafeţe păduroase [1]).

Perturbările politice din Rusia, scoţând această ţară pentru câtva timp din comerţul forestier internaţional, au constituit de asemenea o altă cauză determinantă a tăerilor excesive din ţările producătoare de lemn din nord-estul Europei [2]). Astfel, exportul de cherestea al Rusiei, care în 1913 se ridică la peste 6 milioane m. c. [3]), a fost în anul economic 1924/1925 de 1,75 milioane m. c. [4]).

După epoca de înfloritoare activitate, urmează deslănţuirea crizei economice generale din 1929 ale cărei efecte au atins grav şi industria şi comerţul lemnului, mai ales că acel moment coincidea şi cu apariţia violentă a Rusiei Sovietice pe piaţa internaţională a lemnului. Dela circa 375.000 stds. cherestea exportaţi în 1925, U. R. S. S. reuşeşte să plaseze în 1929 pe pieţele europene 829.200 standards [1]).

---

[1]) M. Dolezal : *Bois*, Societatea Naţiunilor, 1 Oct. 1929.

[2]) Exportul Finlandei a fost în 1927 de 1.278.000 stds., faţă de 851.0000 stds. în 1913 ; al Suediei a fost în 1929 de 1.181.000 stds., faţă de 1.096.000 în 1913 (M. Dolezal).

[3]) Endres. *Forstpolitik*, pg. 673.

[4]) Annuaire Int. de Statistique Forestière, pg. 193. Roma, 1933.

Pentru a se putea aprecia atât consecinţele crizei, cât şi ale presiunei sovietice, dăm tabloul de mai jos care cuprinde cifre asupra exportului *cherestelei de răşinoase* din perioada 1928—1935, folosind în acest scop publicaţiile statistice ale Comitetului Internaţional al Lemnului (C. I. B.) din Viena.

Ţări exportatoare	STANDARDS 2)							
	1928	1929	1930	1931	1932	1933	1934	1935
Norvegia	110.421	121.196	103.571	66.583	585.587	43.811	41.469	38.894
Suedia .	1.047.896	1.181.286	996.086	729.160	749.147	908.740	903.276	754.488
Finlanda	1.140.709	1.200.217	899.713	779 795	732.010	984.325	1.065.369	1.025.294
U. R. S. S.	**569.238**	**829.200**	**965.700**	**960.700**	**969.400**	**988.720**	**1.033.741**	**1.105.369**
Estonia .	79 479	60.469	46.518	29.633	16.104	46.550	78 011	48.933
Letonia .	197.804	195.905	196.290	123.792	94.054	153.511	156.577	120.244
Lituania	25.286	28.261	21.287	17.211	26.035	34.327	26.752	41.455
Polonia .	522.916	331.913	348.996	282 944	165.617	303.462	337.866	276.829
Cehosl. .	163.000	103.220	101.620	68.180	47.260	41.864	97.975	68 045
Austria .	484.258	423.435	356.194	264.709	220.501	221.875	247.318	266.616
Jugoslav.	290.848	288.773	235.783	140.985	108.774	136.950	171.092	156.043
România	**396.591**	**414.478**	**301.217**	**295.232**	**208 975**	**169.890**	**270.315**	**268.046**
Total .	5.028.446	5.178.353	4.572.975	3.758.924	3.396.464	4.034.025	4.429.761	4.170.256

Comprimarea generală a consumului de lemn — resimţită şi în compartimentele celorlalte produse industriale — a avut de efect :

restrângerea nevoilor ţărilor importatoare,
sporirea rezervelor exportabile din ţările producătoare şi
reducerea preţurilor, de multe ori sub costul de producţiune.

---

1) Evoluţia exportului total de lemn al părţei europene a U. R. S. S., dela 1922—1929, faţă de 1913, a fost (după E. Glesinger : *Le bois en Europe*, pag. 624):

A n i i	1913	1922	1923	1924	1925	1926	1927	1928	1929
Milioane m³	10.60	1.46	2.91	3.67	4.18	3.60	5.12	6.17	8.84
%	[100]	[14]	[27]	[35]	[39]	[34]	[48]	[58]	[83]

2) 1 standard = 4,672 m³.

Pentru echilibrarea balanței comerciale și apărarea monedei naționale, multe țări importatoare de lemne au recurs la măsuri de îngrădire a importului prin contingentări, permise de import, controlul devizelor, etc., măsuri care au condus la îngreunarea relațiunilor comerciale interstatale.

Pe lângă aceasta, țările care în mod obișnuit își acopereau consumul intern în bună parte cu lemn importat, au procedat la stimularea producției naționale și să intensifice chiar exportul forestier, agravând și mai mult situația statelor cu surplus de producție. Astfel, Germania care în 1927 importa circa 7,8 milioane tone și exporta 0,7 mil. tone, reușește în 1931 să reducă importul la 2,9 mil. tone și să sporească exportul la 1,1 mil. tone. De asemenea, Franța — prin contingentarea decretată în 1931 — își reduce importul cherestelei de rășinoase, principalul post al importului forestier francez (peste 80% din volum), la jumătate [1]), și anume de la 1.470.854 tone în 1930, la 775.154 tone în 1932. Chiar țările cu un procent de împădurire redus, cum este cazul Ungariei, au căutat să-și comprime importul de lemnărie, permițând în acest sens, prin legi și deciziuni guvernamentale, exploatarea cu anticipație a posibilităților.

Paralel cu forțarea producției, țările importatoare de lemn în mod obișnuit, au încurajat pe toate căile desvoltarea indutriei forestiere proprii și au acordat diverse înlesniri tarifare pentru ca produsele indigene să poată circula pe întreg teritoriul național. La adăpostul măsurilor prohibitive, aceste industrii și-au utilat fabricile cu cele mai moderne mașini, reușind a-și ameliora continuu producția ca să poată concura produsele similare importate.

Fenomenele economice relevate mai sus au avut grave repercusiuni asupra țărilor exportatoare de lemnărie, în exportul cărora lemnul deține un rol de prim ordin.

2. Conferința dela Geneva și înființarea C. I. B.

Situația disperată în care se găsea industria și comerțul forestier în anul 1932 a determinat Societatea Națiunilor să convoace o reuniune de experți forestieri. La această conferință, care a avut loc la Geneva, în ziua de 25 Aprilie 1932, au participat experți din 14 state europene și din Canada. După examinarea rapoartelor prezentate de experţii-delegaţi şi după discuţiunile purtate în jurul pieţei mondiale a lemnului, s'a ajuns la concluzia că o asanare a economiei lemnului s'ar putea obţine prin [1]:

---

[1]) *Annuaire International de Statistique Forestière,* Roma 1933, pg. 110.

a) *reducerea producţiei*, respectiv restrângerea şi reglementarea tăierilor ;

b) *reducerea exportului*, adică adaptarea producţiei la cerinţele consumului ;

c) *creearea unui Oficiu Internaţional al Lemnului.*

Experţii întruniţi la Geneva neavând împuternicire oficială, delegaţia Austriei a primit mandat să convoace o conferinţă care să realizeze concluziunile dela Geneva. Conferinţa dela Viena, din ziua de 9 Iunie 1932, s'a bucurat de participarea a 28 state, inclusiv U. R. S. S.

Deşi soluţiunile preconizate la Geneva au fost găsite aplicabile şi oportune, totuşi diferite interese divergente au împiedicat realizarea unui acord general [2]. Conferinţa a avut ca urmare practică înfiinţarea *Comitetului Internaţional al Lemnului* (C. I. B.) de către Austria, Cehoslovacia, Jugoslavia, Polonia şi România.

Obiectivele C. I. B. [3] — în afară de acţiunea ce-şi propunea de a urmări o strânsă colaborare cu organizaţiunile competinte din celelalte ţări interesate — sunt înscrise în statutul [4] elaborat în toamna anului 1932 şi pot fi enunţate rezumativ în felul următor :

a) Schimb continuu de documentări statistice şi informaţiuni asupra producţiei şi comerţului de lemn, situaţiei pieţei internaţionale, mişcării preţurilor, etc. ;

b) Standardizarea debitării lemnului şi codificarea uzanţelor în domeniul comerţului forestier ;

c) Diminuarea producţiei, prin stabilirea de contingente la export pentru fiecare ţară ;

d) Fixarea de preţuri minimale de acord cu importatorii ;

---

[1] *Le Problème du Bois*, Genève 1932, pag. 9 şi 12.

[2] Doritorii pot găsi o documentare completă asupra conferinţei dela Viena în broşura : *Verlauf und Ergebnisse der Internationalen Holzwirtschaftskonferenz in Wien 1932*, care se află la biblioteca Soc. Progresul Silvic.

[3] Dr. Egon Glesinger : *C. I. B.* Revue International du Bois, Ianuarie 1934, pag. 5. Idem: *C. I. B.: Origin, Activities Aims.* — Timber and Plywood, 1935 (Număr Special).

[4] *Statut du Comité Permanent International de la Production, de l'Industrie et du Commerce du Bois (C. I. B.)* Viena, 1932.

e) Infiinţarea de organisme competinte în ţările membre, capabile de a garanta şi urmări aplicarea angajamentelor de ordin internaţional, în ce priveşte exportul lemnului;

f) De a prepara acorduri în scopul reglementării exportului şi importului de lemnărie, preţurilor, concurenţei, etc.

Trebue să relevăm, dela început, că C. I. B. nu are un caracter etatist, ţările membre fiind reprezentate prin exponenţii autorizaţi ai cercurilor (asociaţiunilor) particulare interesate în producţia, industria şi comerţul de lemnărie.

Intrucât exportul de răşinoase — obiectul principal al acţiunii de asanare — al ţărilor membre în C. I. B. nu reprezintă decât o treime din volumul comerţului forestier european, comitetul de conducere al C. I. B. a întreprins o serie de demersuri pentru a-şi asigura colaborarea şi a celorlalte state exportatoare rămase în afară de C. I. B. (Finlanda, Suedia, U. R. S. S., etc.), fără de care nu s'ar fi putut concepe reuşita eforturilor depuse.

Concomitent, C. I. B. a pornit şi o campanie de propagare a programului său şi în ţările importatoare, reuşind să determine, în anul precedent, adesiunea Franţei, iar în anul curent a Italiei.

Este locul să arătăm că înfiinţarea C. I. B. înseamnă înfăptuirea unei nevoi simţită de multă vreme. Astfel, cu prilejul congresului forestier internaţional ţinut la Paris, la 16—20 Iunie 1913, se găseşte necesar să se studieze alături de producţie şi exploatare, şi „probleme industriale şi comerciale, de altfel în perpetuă evoluţie, şi care sunt proprii lemnului" [1]) (pag. 75), iar d-l de Nicolay prezintă, tot atunci, un raport în care susţinea creiarea unui „Office forestier internaţional", destinat să „coordoneze informaţiunile şi să facă cunoscute posibilităţile de producţie ale lemnului în lume" [2]) (pag. 77).

Problema este reluată de conferinţa internaţională a lemnului dela Bratislava, din 31 August 1923, al cărei program a fost:

statistica internaţională a lemnului: chestiuni comerciale; unificarea uzanţelor;

tarifele de transport şi vamale, credit, schimb;

constituirea unei Uniuni internaţionale a sindicatelor forestiere.

Conferinţa dela Bratislava a fost o reuniune de industriaşi şi

---

1) A. Crespel: *Le marché du bois et son organisation.* Edit. Librairie des Juris-Classeurs, Paris, 1933.

2) idem.

comercianţi şi „n'a abordat niciuna din problemele care se pun în silvicultura propriu zisă" [1] (pag. 79).

In anii următori, s'au ţinut congresele de mai jos:

congresul internaţional al lemnului, dela Lyon (29—31 Oct. 1924);

congresul forestier internaţional din Grenoble (22—30 Iulie 1925);

congresul internaţional de silvicultură dela Roma (29 Aprilie-5 Mai 1926);

congresul internaţional al lemnului dela Bratislava (30—31 Aug. 1929);

congresul internaţional al lemnului şi silviculturei din Paris (1—5 Iulie 1931).

Din cercetarea lucrărilor acestor congrese se vede că, problemele abordate şi concluziile la care s'a ajuns, au fost — în linii largi vorbind — aceleaşi, putând fi rezumate, astfel:

menţinerea echilibrului între producţie şi exploatare;

ameliorarea comerţului internaţional forestier (standardizarea uzanţelor, unificarea măsurilor, arbitraj, etc.);

statistica poducţiei şi comerţului de lemnărie;

organizaţiuni (sindicate) naţionale, afiliate la un Oficiu internaţional;

propaganda în favoarea consumului lemnului.

Este caracteristic, apoi, faptul că problemele referitoare la valorificarea lemnului — exploatare, industrializare şi comerţ — *s'au separat cu timpul de cele de silvicultură.* Insăşi denumirile congreselor internaţionale citate mai sus sunt semnificative şi au contribuit la delimitarea tot mai tranşantă dintre problemele de *politică forestieră* şi problemele de *politica lemnului.*

3. Activitatea C. I. B.

Activitatea depusă de conducerea C. I. B. s'a manifestat, din primul moment, energică şi susţinută, cu efortul vizibil de a-şi pune centrul de greutate al preocupărilor şi acţiunilor întreprinse, în domeniul practic. Rezultatele atinse sunt dintre cele mai importante, mai ales dacă ne raportăm la circumstanţele economice şi politice pe care le străbatem de ani și la interesele opuse și divergente ce survin totdeauna, când se inițiază o acțiune de proporții internaționale.

---

[1] A. Crespel: idem.

Din realizările înfăptuite de C. I. B., dela înființare și până azi, vom consemna, în ordine cronologică, pe cele mai de seamă:

a) *Conferința lemnului dela Milano* (12 Dec. 1932) în scopul de a se examina piața italiană a lemnului, avizându-se și asupra mijloacelor de asanare. De asemenea, s'a urmărit, față de metodele speciale aplicate de agenții și reprezentanții U. R. S. S., și contrabalansarea penetrațiunii lemnului sovietic.

b) *Participarea C. I. B. la conferința mondială dela Londra* [1] (6 Iulie 1933) unde determinând creiarea „subcomitetului lemnului", a reușit să pună lemnul alături de petrol și cereale, care constituiau obiectul susnumitei conferințe.

c) *Conferința dela Berlin* (12 Decembrie 1933) unde au participat reprezentanții autorizați ai țărilor din C. I. B. și din Finlanda, Suedia și U. R. S. S., cu care ocaziune s'a stabilit cuantumul total al exportului pe 1934 și cote pe țări. (Acordul nu s'a aplicat; efectele au fost însă dintre cele mai salutare, fiindcă țările producătoare de lemn și-au controlat și adaptat exportul la cerere, evitându-se repetarea aruncării de marfă la prețuri de lichidare).

d) *Adesiunea Franței la acțiunea C. I. B.* (Decembrie 1933) și a Italiei (1936), ceeace a însemnat o consolidare a prestigiului C. I. B.

e) *Incheierea acordului forestier dintre Austria, Cehoslovacia și România* (27 Ianuarie 1934), prin care se prevăd ca mijloace de asanare a pieței cherestelei din Ungaria: *sortarea uniformă, listă de prețuri comune* și *contracte tip de vânzare.*

Acordul este și astăzi în vigoare, înregistrând rezultate satisfăcătoare atât pentru exportatori, cât și pentru importatorii unguri, întrucât asigură înainte de toate *evitarea concurenței și fermitatea prețurilor.*

f) Editarea unui *buletin lunar statistic* asupra comerțului european de lemne, completat în 1935 printr'un supliment asupra exportului mondial.

---

[1] Consiliul C. I. B. a întocmit cu acea ocazie un memoriu, în care a făcut interesante propuneri: *Aide-Memoire presenté par le C. I. B. à la Conférence Monétaire et Economique,* Viena, 23 Mai 1933.

Publicarea, apoi, a unui alt *buletin de informațiuni* (Informationsdienst), referitor la piața internațională a lemnului.

Publicațiunile de mai sus sunt de o utilitate incontestabilă, oferind posibilitatea de a cunoaște în orice moment evoluția exportului de lemn și situația pieței.

g) *Organizarea propagandei în favoarea lemnului* a fost și este susținută de C. I. B. cu multă energie, față de înlocuirea lemnului cu alte succedanee, în multe din întrebuințările sale.

Astfel, editează un buletin de propagandă (Holzpropaganda) în care se publică toate nouile aplicațiuni ale lemnului, descoperirile făcute prin care i se mărește capacitatea de întrebuințare, etc.

In cadrul aceluiaș program, C. I. B. a participat la conferința de cercetări și experiențe care a avut loc la Marienbad în zilele de 17 și 19 Iunie 1935, iar în zilele de 3—5 Iulie 1935 a organizat la Paris prima *conferință internațională pentru propaganda lemnului.*

Conferința a fost prezidată de d-l R. Chaplain, Directorul General al Apelor și Pădurilor din Franța, și a avut următoarea ordine de zi:

Cuvântarea de deschidere;

Rapoartele țărilor participante asupra organizațiilor naționale;

Lemnul în diversele sale întrebuințări;

Metodele și mijloacele de propagandă;

Organizarea colaborării internaționale în domeniul propagandei lemnului.

4. Organizarea economiei lemnului.

Intre primele puncte ale programului elaborat de C. I. B., și care *constitue condiția esențială a realizării acestui program,* se situiază problema creierei de *organizațiuni naționale,* capabile să reprezinte cât mai perfect și totalitar interesele producției, industriei și comerțului de lemn. Aceste organizațiuni au și rolul de a lua și aplica angajamentele ce ar decurge din eventualele acorduri internaționale.

Sugestiunile și îndemnurile făcute în acest sens de C. I. B. au dus la organizarea economiei lemnului în Austria, Cehoslovacia şi Polonia. Asupra acestor organizaţiuni vom da relaţiunile ce urmează [1]).

Austria Faţă de importanţa deţinută de lemn în economia austriacă şi de greutăţile ce întâmpină industria şi comerţul forestier, guvernul austriac, apreciind sugestiunile C. I. B., a luat iniţiativa reorganizării industriei şi comerţului de lemn.

Pe baza anchetelor întreprinse şi a consfătuirilor dintre reprezentanţii proprietarilor, industriaşilor şi comercianţilor, guvernul a hotărât înfiinţarea unui *Consiliu Economic al Lemnului* (Oesterreichischer Holzwirtschaftsrat, H. W. R.).

H. W. R. a luat fiinţă pe baza decretului guvernului federal din 12 Mai 1933 [2]) şi se ocupă, potrivit statutelor, cu următoarele chestiuni :

a) Apărarea intereselor economiei lemnului în toate domeniile politice, economice, etc., (chestiuni tarifare, impozite, sociale, etc.);

b) Redactarea legilor, decretelor şi prescripţiunilor în legătură cu economia lemnului ;

e) Intocmirea şi conducerea organizaţiunilor şi instituţiilor pentru stimularea exportului, executarea convenţiilor comerciale, etc.

d) Reprezentarea economiei forestiere austriace la congrese şi reuniuni, referitoare la economia lemnului.

Consiliul austriac al lemnului se compune din 14 membri numiţi de guvern pe baza recomandaţiilor făcute de organizaţiile forestiere, din care 7 reprezintă proprietatea forestieră, iar 7 pe industriaşii şi comercianţii de lemn.

Tot pe baza decretului guvernamental din 12 Mai 1933 pentru înfiinţarea ,,Consiliului Economic al Lemnului", guvernul austriac a hotărît introducerea *permiselor de export* pe ziua de 24 Iulie 1933. In acest scop a înfiinţat *un Oficiu de Export al Lemnului* (Holzausfuhrstelle, HAST), care lucrează sub controlul H. W. R.

Cehoslovacia. Lucrările pentru organizarea economiei lemnului au început în Cehoslovacia cu mulţi ani în urmă. In virtutea unei

---

1) Notăm că măsuri cu un caracter similar s'au luat şi în multe din ţările importatoare: Franţa, Ungaria, Italia, Germania, etc.

2) Publicat în «Bundesgesetzblatt» Nr. 58 din 20 Mai 1933.

înţelegeri survenită la 27 Noembrie 1931, toate organizaţiunile de interesaţi, grupaţi pe provincii, s'au asociat formând *Consiliul Central al Lemnului*. Funcţionarea acestui consiliu are loc sub controlul Statului, ai cărui delegaţi asistă la şedinţe.

Până în 1933, *Consiliul Central al Lemnului* a constituit organul reprezentativ al producţiei, industriei şi comerţului forestier, având ca program armonizarea intereselor categoriilor respective şi promovarea economiei lemnului cehoslovac.

In luna August 1933, guvernul cehoslovac — după consultarea organelor şi cercurilor interesate — a luat o serie de măsuri care aşează *politica de stat a lemnului din Cehoslovacia* pe noui baze, făcând ca tutela guvernului respectiv să apară imediat şi în primul plan.

In cadrul măsurilor amintite mai sus, guvernul cehoslovac a decretat :

A. Reducerea tăierilor anuale ;
B. Infiinţarea unui sindicat forestier.

A. In vederea obţinerii unei ridicări de preţuri, prin comprimarea ofertei faţă de cerere, guvernul cehoslovac a decretat *reducerea exploatărilor cu 40%*, Ministerul de Agricultură fiind autorizat ca — de comun acord cu Ministerele de Finanţe şi de Comerţ — să poată reduce cota tăerilor la 25% sau s'o ridice la 75%.

Dispoziţia reducerii tăierilor a găsit aplicare în anii 1933/1934 şi 1934/1935 şi continuă a fi în vigoare şi pe anul în curs.

B. *Sindicatul Forestier* — căruia trebue să-i relevăm caracterul de constrângere (Zwangssyndikat) — are drept scop :

Reglementarea importului de lemn brut şi prelucrat ;

Valorificarea lemnului brut şi semi-fabricat de origină indigenă ;

Să se ocupe de chestiunea compensaţiilor, prin birourile oficiale competinte ;

Să se îngrijească de aprovizionarea cu lemn a pieţei interne (populaţie, întreprinderi industriale, etc.), *cât şi de exportul lemnului indigen.*

Polonia. Intervenţia guvernului pentru îndrumarea şi organizarea exportului de lemn s'a produs în Polonia din 1931. Mijloacele la care s'a recurs — în vederea controlării cantităţii, calităţilor şi a prețurilor, pe deoparte, și pentru asocierea tuturor interesaților în comerțul forestier, pe de altă parte, au fost :

taxe vamale prohibitive ;
certificate de export și
concentrarea exportului.

Pentru o mai perfectă apărare a intereselor economiei lemnului, guvernul polonez a înființat în luna Noembrie 1934 „Consiliul Economic al Lemnului", cu următoarele atribuțiuni :

a) Reprezentarea intereselor producției forestiere și a industriei și comerțului lemnului față de guvern ;

b) Stabilirea atitudinei organelor polone interesate privitor la relațiile internaționale ;

c) Formularea doleanțelor cercurilor forestiere interesate în legătură cu politica forestieră și a producției, industriei și comerțului lemnului ;

d) Pregătirea și darea avizului asupra proiectelor referitoare la principiile politicei de export și colaborarea, în cadrul stabilit de Ministerul Industriei și Comerțului și de Ministerul Agriculturii, la organizarea exportului de lemn rotund și produse semifabricate ;

e) Darea avizului asupra proiectelor de legi în ce privește politica forestieră și a lemnului, la cererea Ministerelor interesate.

Consiliul Economic al Lemnului se compune de 21 reprezentanți ai Asociației proprietarilor de păduri (5), ai Consiliului General al Asoc. Lemnului (5), ai Camerelor Agricole (2) și de Comerț (2) și ai Direcției Generale a Pădurilor Statului (7). La ședințele consiliului iau parte, de asemenea, și delegați ai Ministerelor interesate. Președintele Consiliului este Subsecretarul de Stat al Departamentului Agriculturii.

5. Lucrările pentru organizarea economiei lemnului românesc.

Mișcarea pentru organizarea economiei lemnului în România a început încă din anul 1931, din inițiativa „Asociației Industriilor Forestiere" care elaborase și un proiect de statut.

Sub presiunea din ce în ce mai puternică a crizei generale, lucrările au reînceput în luna Iulie 1932, cu aprobarea guvernului, la Institutul Național de Export. O comisie compusă din reprezentanții „Asociației Industriilor Forestiere" și ai Casei Pădurilor Statului a întocmit un proiect de statut, al cărui obiect se limita numai la *exportul de rășinoase*, cuprinzând dispoziții privitoare la *standardizarea sortimentelor, prețuri minimale, etc.*

In urma fondării „Comitetului Permanent al Lemnului" (C. I. B.) dela Viena, și față de programul acestui comitet la care România aderase, s'a făcut simțită nevoia unui organism așezat pe baze mai largi, care să fie exponentul competinte și responsabil al tuturor categoriilor interesate în valorificarea lemnului: proprietari, exploatatori, industriași și comercianți.

Pentru accelerarea constituirii organismului reprezentativ, C. A. P. S. lansează un apel către „proprietarii și exploatatorii de păduri, fabricanții de cherestea și comercianții de lemn", pe care-i convoacă la o întrunire în ziua de 20 Noembrie 1933.

Cu toate eforturile depuse de conducerea Caps, nu s'a ajuns la un rezultat concret, întrucât membrii adunării — în mare parte delegați ai marei industrii — respingeau orice amestec al Statului cu privire la *uniformizarea sortimentelor* și la *fixarea prețurilor*, adică tocmai a mijloacelor capabile să asigure îndrumarea și controlul exportului.

In 1933, Caps reia chestiunea organizării economiei lemnului redactând statutele și regulamentul unui *„Consiliu Superior al Lemnului", care avea drept scop: să coordoneze, să armonizeze și să controleze activitatea unor organe speciale, creiate pe categorii de interese, regiuni, debușeuri, etc., denumite „sindicate".*

Lucrările au fost supuse D-lui Ministru al Agriculturii și Domeniilor din acea vreme, care dispune continuarea lucrărilor de organizare, urmând ca guvernul să decidă.

Ulterior, însă, problema organizării economiei lemnului românesc, — din diverse cauze — a fost abandonată.

Este locul să amintim că singurul instrument creiat în această epocă de frământări și tentative de organizare (1931—1933), a fost *Sindicatul Exportatorilor de Lemne de foc* (SEL) din Oradea.

6. Controlul comerțului exterior și exportul forestier. Concluziuni.

Prin instituirea controlului Statului asupra importului și exportului, precum și a obligativității impusă exportatorilor de a vărsa la BNR contravaloarea în devize a mărfurilor eșite din țară, exportul lemnului a trebuit să se supună noului regim.

In urma demersurilor făcute de reprezentanții întreprinderilor forestiere, guvernul a aprobat şi produselor lemnoase exportate *prime economice ad-valorem* de 15—20% — după debuşeu şi calitatea devizelor, — acordarea primelor în general făcându-se cu condiţia ca preţurile de vânzare să fie reale. Asociaţia Industriilor Forestiere — care a primit mandatul de a controla lemnăria exportată — a stabilit liste minimale de preţuri pe clase şi debuşeuri, înfiinţând şi comisii de control la Galaţi şi Constanţa.

Cum acest regim de control este în esenţă echivalentul celui preconizat cu trei ani înainte de Casa Pădurilor, se poate trage concluzia că cercurile interesate în industria şi comerţul forestier ar conveni azi la organizarea economiei lemnului românesc, imixtiunea Statului în activitatea privată devenind un imperativ al vremurilor actuale.

Necesitatea unui organism central de reprezentare unitară a producţiei, industriei şi comerţului lemnului se impune mai mult ca oricând, nu numai pentrucă exportul forestier românesc încearcă pierderi dela an, la an, dar şi pentru faptul că neîncetata adaptare a comerţului nostru exterior la condiţiunile în care se desfăşoară schimbul internaţional de mărfuri, reclamă prezenţa şi colaborarea exponenţilor reali şi autorizaţi ai lemnului, la toate măsurile luate de guvern în legătură cu exportul.

Asociaţia Industriilor Forestiere, care în ultimii doi ani şi-a asumat această calitate, *credem că a depăşit cu mult rolul iniţial de organizaţie profesională a industriaşilor.* De altfel, din însăşi titulatura asociaţiei se vede că ea nu poate îmbrăţişa şi interesele proprietarilor de păduri, totdeauna neglijate şi sacrificate.

Forma care ar urma să se adopte pentru organizarea economiei lemnului românesc urmează a fi studiată, folosindu-se experienţa făcută de alte ţări şi, mai ales, rezultatele la care au ajuns.

Rolul Casei Pădurilor Statului în această chestiune este decisiv şi, faţă de pasivitatea întreprinderilor particulare, care s'ar putea presupune că au uneori interese opuse nevoilor economiei generale româneşti, se cuvine să ia iniţiativa unei mişcări în acest sens.

Pentru înfiinţarea unui organism reprezentativ al economiei româneşti pledează şi necesităţi de ordin internaţional.

Astfel, în urma scăderei suferită în 1935 de exportul european de lemn, faţă de 1934, principalele ţări producătoare de lemn s'au întrunit în zilele de 13, 14 şi 15 Noembrie a. c. la Copenhaga ca să studieze perspectivele anului 1936 şi măsurile ce se impun.

Pentru a se evita o nouă degringoladă a preţurilor, statele participante — Rusia Sovietică, Finlanda, Suedia, Polonia, Austria, Cehoslovacia, şi Jugoslavia — au decis *ca exportul cherestelei de răşinoase pe 1936 să fie mai mic ca cel din 1935.*

Pentru realizarea acestui deziderat s'a încheiat un acord (European Timber Exporters Convention, E. T. E. C.), prin care — pe baza mediei exporturilor din ultimii ani — s'a stabilit pentru fiecare din ţările de mai sus cota de cherestea (răşinoase) de exportat în 1936. Acordul a fost ratificat de ţările aderente, care şi-au asumat obligaţia — prin organizaţiile forestiere şi cu aprobarea guvernelor respective — să respecte clauzele acordului.

Lipsindu-ne o organizaţiune capabilă să urmărească problemele în legătură cu comerţul de lemnărie, România — deşi a fost stăruitor invitată — n'a luat parte la conferinţa dela Copenhaga. Totuşi, în calitate de membră a C. I. B.-ului, a fost socotită că aderă şi după ce i s'a stabilit o cotă, a fost invitată să comunice biroului înfiinţat ad-hoc la Copenhaga ratificarea, lucrul care s'a produs în luna Ianuarie 1936, Asociaţia Industriilor Forestiere semnând acordul în numele României.

Aderarea la acord presupune că Asociaţia Industriilor Forestiere dispune de mijloace, conferite de Stat prin lege sau pe altă cale, de a controla şi îndruma exportul, ceeace nu este cazul, după cum am arătat mai sus.

In concluzie, credem că este momentul să se reia problema organizării economiei lemnului românesc, devenită astăzi mai necesară ca oricând.

Faţă de concurenţa concentrată, unitar şi raţional condusă de organizaţiile centrale din celelalte state cu excedent de lemnărie, trebue ca şi ţara noastră să răspundă cu mijloace similare. Altfel, suntem ameninţaţi să ne pierdem definitiv poziţiile chiar în ţările considerate până acum ca debuşeuri naturale ale lemnului românesc.

L'organisation de l'économie du bois.

Organisierung der Holzwirtschaft.

Verfasser zeigt die Umstände, welche die holzerzeugenden Länder gezwungen haben sich zwecks Verteidigung der Produktion, Industrie und Holzhandel zu organisieren und wie man im Jahre 1932 zur Gründung des Comité Inter-

national du Bois (C. I. B.) gelangt ist, an welchem Oesterreich, Tschechoslovakei, Polen, Jugoslavien u. Rumaenien teilnehmen. Er zeigt nachher, welcher der Zweck dieses Ausschusses ist und seine bisherige Tätigkeit.

Im Rahmen seines Tätigkeitsprogrammes hat C. I. B. Andeutungen für die nationale Organisierung der Holzwirtschaft in den bildenden Staaten erteilt, auf Grund deren gegründet wurden :

In *Oesterreich:* Oesterreichischer Holzwirtschaftsrat und Holzausfuhrstelle.

In der *Tschechoslovakei:* Zentral-Holzwirtschaftsrat, der unter Staatskontrolle fungiert.

In *Polen:* Holzwirtschaftsrat, welcher von der Regierung im Jahre 1934 gegründet wurde.

Verfasser geht nachher zur Organisierung der Holzwirtschaft in Rumänien über, wo unter dem Druck der Krisis, schon im Jahre 1931 Organisationsversuche gemacht worden sind. Da man nach der Gründung des C. I. B. die Notwendigkeit der Errichtung einer Holzstelle einsah, welche alle interessierten Kategorien in der Holzverwertung wie Besitzer, Exploiteure, Industriellen u. Holzhändler darstellen sollen, hat die Verwaltung der Staatsforste die interessierten Kreise zu einer Beratung einberufen. Weil aber sich die Privatunternehmungen gegen die Einmischung des Staates in der Einheit der Sortierung u. Feststellung der Preise erklärten, ist man zu keinem Resultate gekommen. Andere Versuche seitens der C. A. P. S. (die Staatsforstverwaltung) sind ebenfalls erfolglos geblieben.

In dieser Aufregungsepoche (1931—1933) ist dennoch das Syndikat der Brennholzexporteure gegründet worden.

Die wirtschaftlichen Umstände der letzten Zeit haben zur Einführung der Staatskontrolle auf den rumänischen Aussenhandel geführt. Auf diese Weise ist man zur Rationalisierung des Holzexportes vorgeschritten, aber eine Zentralstelle der einheitlichen Vertretung der Produktion, Industrie u. des Holzahandels existiert nicht, obwohl die Notwendigkeit derselben heute mehr denn je fühlbar ist.

Verfasser schliesst, dass die Anregung der Holzhandels-Organisierung in Rumänien —, eine von den im Gebiete der Holzwirtschaft arbeitenden Faktoren anerkannte Notwendigkeit — der Verwaltung der Staatsforste zuzuschreiben sei, da der Staat einen der grössten Waldbesitzer und Holzproduzenten darstellt.

PRESCRIPȚIUNI ASUPRA PĂDURII DE PROTECȚIE IN LEGISLAȚIA ROMÂNEASCĂ

de ILIE C. DEMETRESCU

> «Quod leges sine moribus ?»
>
> *(Horațiu, Ode și epode, Cartea a III-a, Oda XXIV).*

In preajma aducerii în discuția parlamentului a proectului de lege pentru pădurile de protecție, s'a dat o notă de semnalare în revista „Viața Forestieră" [1]) sub titlul „O lege de mult așteptată" și semnătura Dr. V. S. Prima frază sună astfel : „Una dintre cauzele principale ale pustiirii pădurilor noastre și a transformării lor în torenți și coaste surpătoare, *este mai cu seamă lipsa unor prescripțiuni legale în ce privește respectarea pădurii de protecție"* [2]). Nu ne-am fi oprit asupra acestei chestiuni, dacă n'am ști că o asemenea opiniune este mai larg împărtășită.

Cu intențiunea de a aduce o contribuțiune în legătură cu acest fapt, cât mai cu osebire *pentru a înlesni* o *apropiată discuțiune a legii pentru pădurile de protecție din 20 Aprilie 1935,* am întreprins expunerea de față. Obiectul său îl constitue punerea în lumină a prescripțiunilor privitoare la pădurile de protecție, cuprinse în legislația noastră forestieră. Evident, că n'are însemnătate pentru noi faptul dacă acele dispozițiuni cuprind sau nu expresiunea „pădure de protecție". Esențialul constă în aceea ca înțelesul lor să fie în cadrul noțiunii de pădure de protecție. Sensul acesteia din urmă a fost discutat într'un articol precedent al Revistei pădurilor [3]). Cercetarea noastră se va opri la anul 1935, întrucât una dintre cele două legi forestiere speciale privitoare la pădurea de protecție emise în

---

1) Anul III (1935), pag. 253.

2) Sublinierea este a noastră.

3) Art. «Pădurea de protecție» R. P. 1936, pag. 413.

decursul acelui an, a făcut deja obiectul unui articol în această revistă [1]). Pentru cea de a doua, ne rezervăm — după cum am arătat-o şi mai sus — un apropiat studiu tot în Revista pădurilor.

Intr'o lucrare a noastră mai cuprinzătoare, am distins trei perioade în evoluţia legislaţiei forestiere româneşti antebelice :

I. — Pedioada 1775—1845, caracterizată prin „Ingrădirea folosinţei libere a pădurilor şi consolidarea dreptului de proprietate forestieră" ;

II. — Perioada 1845—1881, caracterizată prin „Reglementarea exploatării pădurilor unor anumite categorii de proprietari. Ideia fundamentală : acoperirea nevoilor în lemn ale economiei naţionale";

III. — Perioada 1881—1918, caracterizată prin : „Prescripţiuni mai cuprinzătoare de poliţie forestieră. Alături de acoperirea nevoilor în lemn ale economiei naţionale, trece din ce în ce mai puternic pe planul întâi, intenţia de apărare a pădurii, ca atare, pentru influenţele sale binefăcătoare" [2]). Prin urmare, prescripţiuni privitoare la pădurea de protecţie propriu zisă nu aflăm decât în ultima perioadă (a III-a) din evoluţia legislaţiei forestiere antebelice. Această perioadă cuprinde de fapt adevărata noastră legislaţie forestieră, reprezentată prin „Codicele silvic" din 1881, cu regulamentul său din 16 Aprilie 1885 şi „Legea codului silvic" din 1910.

Codicele silvic din 1881 conţine două grupe de dispoziţiuni cu caracter de poliţie silvică. Una se referă la o parte din pădurile Ţării pentru natura proprietăţii lor (Stat, comune, stabilimente publice, etc.), iar cealaltă la o seamă de păduri pentru situaţia şi funcţiunile lor locale de apărare. In cadrul acestei ultime grupe, care ne interesează aici, se disting mai departe, două subgrupe de păduri, după regimurile deosebite la care sunt supuse :

Şi anume :

1) «pădurile situate pe vêrfurile şi cóstele munţilor, pe délurile regiunilor muntóse [3]), precum şi pe acelea cari ar putea servi în acele regiuni muntóse ca apărare a căilor ferate şi a şoselelor» (art. 11);

---

[1]) Consideraţiuni critice asupra legii pentru pădurile necesare apărării naţionale». R. P. 1935, pag. 846—858.

[2]) Das Problem der einheitlichen Forstgesetzgebung in Neu-Rumänien. Bucureşti, 1933, pag. 36.

[3]) La acest ultim termen regulamentul legii introduce o paranteză explicativă : («podgorii»).

2) «pădurile cari se vor constata trebuinciόse :

a) Pentru proteguirea zăgazurilor şi a malurilor, sau a pămênturilor în contra ruperilor şi mâncăturilor mari şi a năpădirei nisipurilor ;

b) Pentru menţinerea cursului regulat al apelor şi conservarea izvórelor ;

c) Pentru apărarea teritoriului în părţile de fruntarie şi a oraşelor, ce se vor determina printr'un regulament de administraţiune publică, dupe avizul Ministerului de resboiu». (Art. 13).

Regulamentul de aplicare a acestei legi precizează expres că deosebirea acestor păduri după situaţia şi funcţiunile lor locale de apărarea, se face în cadrul pădurilor particulare (art. 1, al. 3).

Dacă ne referim la înţelesul pe care l-am dat într'un articol precedent [1]) noţiunii de pădure de protecţie, evident că toate categoriile de păduri indicate mai sus, pot fi calificate ca atare, deşi expresia de pădure de protecţie nu se întâlneşte în text.

Diferenţierea mai departe a acestor păduri după regimul la care sunt supuse, se prezintă astfel :

1, Pentru pădurile din subgrupa întâia (No. 1 de mai sus), se interzice principial defrişarea şi se cere existenţa unui amenajament aprobat, în cazul exploatării lor, care să asigure „buna conservare a acestor păduri'.

2) Pentru cele din subgrupa a doua (No. 2 de mai sus), se prevede numai interzicerea defrişării.

Această deosebire de tratament este determinată probabil de situaţia lor deosebită. Acestea din urmă sunt situate în primul rând în regiunea de câmpie, apoi în luncile râurilor şi pe locuri mai potolite.

Codul silvic din 1910 se prezintă într'o formă cu mult amplificată faţă de cel din 1881. Pe lângă dispoziţiunile privitoare la unele păduri după natura proprietăţii lor şi cele la altele, după situaţia şi funcţiunile lor locale de apărare, mai aflăm de astă dată şi dispoziţiuni cu caracter general, valabile pentru orice pădure.

Aici ne interesează numai pădurile distinse de lege pentru situaţia şi funcţiunile lor de apărare. Acestea sunt enumerate de art. 1, aliniatele următoare :

«e) Pădurile particulare situate pe vârfurile, crestele şi coastele munţilor, precum şi pe dealurile regiunilor muntoase :

---

1) «Pădurea de protecţie. Sensul noţiunii». Revista Pădurilor, 1936, pag. 413.

f) Pădurile particulare zise de protecţie, adică acelea care se găsesc în bazinele de recepţie ale torenţilor, acelea a căror existenţă este necesară pentru a împiedica surpăturile, mişcările pe terenuri, eroziunile, dislocarea pietrelor şi a stâncilor, acelea situate pe povârnişuri repezi, destinate a garanta siguranţa circulaţiunii pe căile ferate şi pe şosele, precum şi pe acelea care împiedică formarea de nisipuri mişcătoare ;

g) Pădurile sau părţile de păduri a căror menţinere este necesară pentru protejarea malurilor râurilor contra ruperilor şi a mâncăturilor de apă, precum şi acelea care asigură cursul regulat al apelor şi conservarea izvoarelor :

h) Pădurile trebuincioase pentru apărarea teritoriului ţării, a fruntariilor şi a oraşelor, ce se vor determina printr'un regulament de administraţiune publică, în urma avizului ministerului de războiu».

Comparând cele două coduri silvice, din punctul de vedere care ne preocupă aici, constatăm :

1, Codul silvic din 1910 rămâne în principiu la aceleași categorii de păduri ca și cel din 1881. Diferențele constau mai mult într'o mai amănunțită enumerare și într'o oarecare schimbare a clasificării. Cu deosebire partea a doua a punctului 1 de mai sus din Codicele 1881 — devenit al. f în Codul 1910 — încearcă o mai mare desvoltare de amănunt. De astă dată, apare în textul codului și expresia ,,păduri zise de protecție", pe care legiuitorul o rezervă numai pentru pădurile enumerate la al. f. Lucrul acesta corespunde celui mai restrâns sens al noțiunii de pădure de protecție.

2) O mai departe diferențiere a pădurilor de protecție, după regimul ce li se impune, se întâlnește și în Codul silvic din 1910. De astă dată, cu mult mai atenuată, abia perceptibilă. Regimul comun, impus tuturor pădurilor de protecție constă în primul rând din : interzicerea relativă a defrișerii și distrugerii lor, condiționarea pășunatului și obligativitatea unui plan de exploatare ,,în vederea conservării acelor păduri și regenerării lor cu specii de valoare proprii regiunii...". Diferențierea constă în faptul că pentru pădurile ,,zise de protecție" se mai prevede interzicerea absolută a pășunatului. Dacă ținem seama că condiționarea pășunatului poate deveni, prin voința autorităților de aplicare a legii, identică cu interzicerea sa și în celelalte păduri de protecție, vom înțelege cât de slabă este diferențierea în chestiune.

Această diferențiere de regimuri, cât și felul cum sunt formulate și clasificate diferitele categorii de păduri de protecție în codurile noastre silvice, ne amintesc cele două categorii de păduri din legislația forestieră austriacă : Bannwald și Schutzwald [1]). Desigur acest lucru nu i-a fost străin legiuitorului român.

3) O caracteristică comună ambelor noastre coduri sub raportul pădurilor de protecție, constă în aceea că acestea se disting numai în cadrul pădurilor particulare. La prima vedere s'ar părea că avem de a face cu o lipsă a legilor respective. Pădurile din celelalte proprietăți decât cea particulară, cari ar putea îndeplini funcțiuni de apărare, ar scăpa în acest fel puterii legii. In realitate lucrurile stau altfel. Regimul prevăzut pentru pădurile proprietarilor neparticulari este în ambele coduri mai aspru decât cel pentru pădurile de protecție. Ar fi fost deci de prisos și chiar nelogic să se mai distingă păduri de protecție în proprietatea neparticulară, când prin simplul fapt al naturii acestor proprietăți, ele erau apărate într'o mai mare măsură. O singură inconsecvență pare a manifesta legiuitorul din 1910, de altfel, de foarte mică însemnătate practică. Pășunatul în pădurile zise „de protecție" (art. 1, al. f) este cu desăvârșire oprit. In pădurile neparticulare este deasemenea oprit, totuși cu oarecari excepțiuni. Probabilitatea ca o pădure din categoria celor ce ar putea fi „zise de protecție" să cadă tocmai în cazul excepțiilor este aproape cu neputință. Excepțiile privesc „pădurile de baltă situate pe marginea și în ostroavele Dunării sau a altor cursuri de apă", după anumite distincțiuni (art. 15, al. p).

In legătură cu observațiunile dela acest punct, este locul ca să rectificăm pe cel de-al doilea pasaj din nota amintită la începutul articolului de față.

„Codului silvic din 1910, noțiunea pădurii de protecție îi era propriu zis necunoscută, întrucât clauza ei numai proprietarul particular era ținut să o respecte și numai dacă agentul însărcinat cu întocmirea amenajamentului credea că este cazul să se declare pădurea ca atare. Din acest punct de vedere, Codul nostru silvic nu se poate compara cu niciuna din legile silvice străine".

In ceea ce privește partea întâia a frazei de mai sus, am arătat cât de mult pădurea de protecție face obiectul prevederilor, nu numai ale codului silvic din 1910, dar chiar și ale celui din 1881. Apoi, declararea unei păduri de protecție nu se face de către amenajist. Ea este un act de autoritate publică și se îndeplinește după o procedură anumită indicată de codul silvic (art. 1, al. h și art. 18).

---

1) Vezi Revista pădurilor 1936, pag. 418.

Amenajistul nu are o astfel de calitate, el nefiind decât un profesionist particular.

Afirmaţia ultimă de mai sus, deasemeni nu poate fi acceptată. Sunt mai multe legi forestiere în Europa, chiar dintre cele mai occidentale, cari nu dau noţiunii de pădure de protecţie o mai largă accepţiune decât o face codul nostru silvic din 1910. Enumerarea lor ne-ar duce prea departe, fiind vorba şi de comparaţiuni ,aprecieri, etc.

In legislaţia forestieră postbelică, funcţiunile de apărare ale pădurii sunt cu deosebire luate în considerare.

Legea din 28 Iunie 1930 pentru ameliorarea terenurilor degradate, conţine în mod sigur elemente privitoare la pădurea de protecţie. Art. 1 arată că obiectul dispoziţiunilor legii îl constitue „toate terenurile... a căror punere în valoare este necesară din punct de vedere al protecţiunii solului şi al regimului apelor". Intrucât „punenerea în valoare" a unora dintre aceste terenuri (subînţeles : degradate şi învecinate cu acestea), poate fi făcută prin „efectuări de împăduriri..." (art. 2, al. b), ele pot primi denumirea de „unbestockte Schutzwaldflächen" (suprafaţe de păduri de protecţie neîmpădurite), atât de fericit formulată de Graner [1]). Articolul 13 stabileşte de altfel, că „toate terenurile degradate, împădurite conform dispoziţiunilor din prezenta lege, sunt de drept supuse regimului silvic".

Problema aceasta a creierii de păduri de protecţie pe diferite terenuri a fost atacată de altfel şi de legea din 30 Martie 1910 pentru înfiinţarea Casei Pădurilor. Art. 1 enumără între scopurile înfiinţării instituţiei respective şi pe acela de „a cumpăra pământuri improductive, terenuri lipsite de vegetaţie lemnoasă spre a creia păduri de protecţie".

Elemente cu caracter oarecum de pădure de protecţie găsim şi în câteva legi neforestiere. Astfel, legea sanitară din 23 Martie 1926 şi cea din 14 Iulie 1930 prevăd crearea aşa ziselor „perimetre de protecţie" în cuprinsul cărora exploatarea şi folosirea pădurilor poate fi supusă la anumite restricţiuni, între altele şi din consideraţiuni de protecţie (menţinerea debitului izvoarelor).

Pentru suficienţa lucrului ne oprim aici.

Incheind, ne îngăduim a face următoarea profesie de credinţă : Pustiirea pădurilor noastre şi transformarea lor în torenţi şi coaste surpătoare nu poate fi pusă în sarcina lipsei sau defectuozităţii legilor noastre silvice. Dispoziţiunile respective din codul silvic ca şi cele din legile mai noi sunt de aşa manieră formulate, încât aplicate în litera şi spiritul gândit de legiuitor, puteau foarte bine să definească, să apere şi să facă să funcţioneze îndestulător pădurile de protecţie necesare în orice parte a pământului Ţării. Alta este cauza răului, şi anume : o cauză mai generală, comună tuturor scăderilor pe care ni le oferă pas cu pas viaţa publică românească.

---

[1]) Forstgesetzgebung und Forstverwaltung. Tübingen, 1892, pag. 41.

„La ce bun o lege fără moravuri ?".

Prescriptions sur la forêt de protection dans la législation roumaine.

Bestimmungen schutzwaldgesetzlicher Natur in der rumänischen Gesetzgebung.

Es werden die betreffenden Bestimmungen hervorgehoben und ihren Sinn besprochen. Ausser Betracht bleiben zwei spezielle Schutzwaldgesetzen die im Laufe des Jahres 1935 veröffentlicht wurden.

PROBLEMELE ZILEI

AMELIORĂRI PASTORALE

AMELIORĂRI PASTORALE: TEREN DE ARMONIOASĂ COLABORARE AGRO-SILVICĂ.

de Ing. Consilier **Victor Precup**

Chestiunea ameliorărilor pastorale este de o importanță mult mai mare pentru silvicultură de cum o văd mulți dintre noi.

Izlazurile neglijate, neîngrijite formează cel mai mare pericol pentru fondul nostru silvic, căci izlazurile neglijate neputând hrăni stocul de vite în continuă creștere, populația cere sporirea lor.

Singura resursă pentru a o satisface — azi la fel ca întotdeauna în trecut — sunt pădurile.

Continuarea acestui sistem extensiv, deci primitiv, de gospodărie, înseamnă distrugerea sigură, succesivă a patrimoniului nostru silvic.

Nici țăranul și nici acei ce-l servesc în acest domeniu nu-și dau seamă de urmările dezastruoase ce ne amenință țara din cauza acestui procedeu nenorocit.

E necesar să se facă fără amânare trecerea dela acest sistem extensiv de exploatarea pășunilor la unul intensiv, așa cum am vizat în articolul „Pădurile și Reforma Agrară în Transilvania" publicat în Revista Pădurilor din luna Iunie 1922 și cum am arătat în lucrarea: „Pășunile noastre alpine" din anul 1933 enunțând că: *Prin ameliorarea pășunilor vom salva pădurile*" (pag. 8, al. 1).

Deciziunea Ministerială No. 1248 din 15 Martie 1935, publicată în Monitorul Oficial No. 63 din 18 Martie 1935, creiază „*eforiile comunale și județene de pășuni,* pentru administrarea, organizarea, îmbunătățirea și exploatarea pășunilor".

„Agronomii, silvicultorii și medicii veterinari fac parte de drept din eforiile comunale din circumscripțiile lor, cu vot consultativ".

Iată o dispoziție înțeleaptă, care va avea efecte nebănuit de salutare dacă va fi luată în serios [1]).

Este prima ocazie când pentru realizarea unei opere frumoase, sunt puși să activeze, cot la cot, inginerii agronomi cu inginerii silvici.

O potrivire cum nu se poate mai nimerită.

In această zonă de atingere între silvicultură și agricultură, ambele categorii de ingineri au stimulentul necesar în interes de a atinge maximul de rezultat. Sunt stimulați să ridice producția pășunilor la maximum, îmbogățind astfel țara, — agronomii pentru a se evidenția silvicultorii în plus de aceasta, pentru a salva pădurile.

Așa fiind stimulul inginerului silvic trebue să fie chiar mai puternic.

Din acest motiv el nu trebue să se mulțumească numai cu atribuțiunile corecțiunii torenților și a împăduririlor ce-i revin și sunt indicate de situație din caz în caz, ci trebue să devină stăpân și pe tehnica însăși a ridicării productivității, căci numai aceasta îi garantează salvarea pădurilor.

Aceasta pentru a-și ști da seama dacă e bine ce se face și dacă se face tot ce se cere în acest interes.

Nu vor fi rare cazurile unde inginerul agronom nu va prididi peste tot.

Pentru a nu rămânea în suferință, inginerul silvic — având și el cunoștințele necesare — îl va putea substitui cu succes, accelerând astfel progresul dorit.

Colaborând astfel în plină armonie se va atinge ținta dacă vor dispune de personal și material.

Or, se spune că din partea agronomilor personalul este mult sub cel necesar.

Acest fapt justifică odată mai mult sugestia precedentă a substituirii inginerului agronom de către cel silvic.

Este însă aproape sigur că reținut de alte îndatoriri, nici inginerul silvic nu va putea dovedi deși are la îndemână o rețea de subalterni, de cari nu dispun agronomii regionali.

Aceste lipsuri vor fi izvorul multor nemulțumiri, daune și descurajări atât pe partea agenților încredințați cu executarea cât şi pe partea populaţiei, ceeace poate să compromită pe mult timp o acţiune atât de promiţătoare.

---

[1]) Conform informațiilor ce avem, în județul Cluj s'a lucrat cu mult zel și cu rezultat mulțumitor pe acest teren. Nu suntem în măsură a cunoaște activitatea celorlalte județe. Se zice că județul Cluj conduce.

De aceea cred a fi binevenită ideea formării mai multor unităţi aparte pe ţară, fiecare cu un număr de echipe, cari specializându-se vor putea — chiar cu un număr redus de specialişti —, să producă rezultatele dorite, evitându-se astfel daunele, descurajările şi compromiterile.

In o atare formaţiune inginerii silvici, cari fac parte din ea, sunt puşi în situaţia de a se înstăpâni cu mai multă siguranţă pe cunoştinţele inginerului agronom în domeniul ameliorărilor pastorale, pentru a le susţine interesele şi în lipsa lor.

Dar o atare formaţiune este justificată şi de necesitatea şi uşurinţa aplicării şi activării unei propagande silvice, concomitent cu executarea lucrărilor în sânul populaţiei de către inginerii silvici ai acelei formaţiuni, aleşi special şi pentru acest scop, ajutaţi, în lipsă, de inginerii agronomi cari la rândul lor vor fi obligaţi a se înstăpâni şi ei pe noţiunile elementare silvice necesare susţinerii unei propagande, atunci când inginerul silvic ar lipsi şi situaţia ar cere.

Câştigul pădurii va fi dublu ; va câştiga în plus o falangă de ingineri agronomi adepţi devotaţi.

Iată deci cum se poate colabora mână în mână în plină armonie.

Suntem siguri că armonioasa colaborare începută pe terenul ameliorărilor pastorale va fi un bun prilej de a se cunoaşte agenţii acestor două specialităţi, de a se aprecia, de a-şi regăsi afinităţile, de a-şi cunoaşte interesele comune şi ca urmare a găsi şi alte terene de armonioasă şi nu mai puţin fructuoasă colaborare corporativă.

AMELIORAREA PĂŞUNILOR ALPINE.

de ing. cons. D. Tomuţă

Păşunile alpine — înţeleg numai pe acelea situate în golurile alpine propriu zise, deasupra zonei de vegetaţie forestieră, începând dela altitudinea de 1600—1700 m. în sus — ocupă în ţara noastră o întindere destul de considerabilă de terenuri, pe care în lipsa unor date statistice nu o cunoaştem, dar care în starea de completă sălbăticie şi neîngrijire, în care se găsesc aceste păşuni, este în mare parte neproductivă, iar randamentul ei în economia naţională, din cauza exploatării primitive şi fără nici un sistem, este foarte scăzut.

Aceste păşuni lăsate în grija naturii sunt în bună parte invadate de tufişuri de jepi (Pinus Pumilio sau montana), jneapăn [1]) (Juniperus communis), afinişuri (Vaccinium Myrtillus), merişori (Rhododendron), anini de munte (Alnus viridis) etc., dintre cari jepii și jneapănul constituiesc adeseori adevărate masive pe întinderi mari și în orice caz mult superioare celor ce sunt necesare pentru consolidarea terenului şi mai cu seamă pentru împedicarea alunecării grohotişurilor şi formării avalanşelor de zăpadă ; iar ierburile ce cresc printre aceste tufişuri sau printre pietrile și stâncile foarte frecvente în regiunea alpină, lăsate în grija naturii sunt constituite în mare parte din specii seci ca : părul porcului (Equisetum Ramosissimum) [2]), şuvar (Deschampsia), urzici, şteregoaie (Veratrum album), ghinţura (Gentiana punctata), spânz (Heleborus niger), etc., pe cari vitele nu le mănâncă, mai ales după ce au îmbătrânit.

In această stare capacitatea de păşunat a acestor terenuri este foarte scăzută în raport cu întinderea lor, dar ea nu poate fi stabilită nici măcar cu aproximaţie, din care cauză se întâmplă, fie că se introduc prea multe vite la păşune, cari în lipsă de hrană sunt avizate la păşunatul în delict în păduri şi în special în plantaţiunile tinere, prin a căror distrugere se produc propritarilor și economiei naţionale pagube considerabile, — fie că se introduc prea puţine vite făcându-se risipă cu un bun naţional atât de căutat.

In sistemul de exploatare primitivă sezonul de păşunat este extrem de scurt, de obicei 3 şi maximum 3½ luni, şi în unele regiuni chiar şi mai scurt. Aceasta din cauză, că gerurile târzii şi timpurii, însoţite de îngheţuri şi adeseori de zăpadă şi viscol, în regiunea alpină sunt foarte frecvente nu numai primăvara şi toamna prin Mai-Iunie şi Septembrie-Octombrie ci chiar şi vara, în Iulie şi August, iar sătenii munteni spre a evita cât mai mult aceste surprize neplăcute, cari le cauzează pierderi mari, în loc de a amenaja aceste păşuni cu instalaţiunile de drumuri, fâneţe şi construcţiile necesare unei bune şi raţionale gospodării pentru adăpostirea şi hrănirea vitelor în zilele de viscol şi vremuri rele, când nu pot fi mânate la păşune,

---

1) Vezi nota dela pag. 611.

2) Sub numele de părul porcului, în unele părţi se înţelege acest Equisetum, în alte părţi Festuca ovina. In general însă, sub numele de părul porcului noi înţelegem gramineea Nardus stricta, care degradează întinse suprafeţe de păşuni din ţara noastră. (Red.).

își duc vitele la munte cât mai târziu posibil, de obicei prin mijlocul lui Iunie și le coboară de vreme, cel mai târziu către finele lui Septembrie.

Printr'o exploatare foarte primitivă și într'un sezon atât de scurt, capacitatea de pășune și altcum foarte scăzută din cauza marilor suprafețe neproductive, este cantitativ și mai redusă ; dar pe lângă aceasta pășunea mai pierde foarte mult și calitativ, fiindcă iarba în regiunea alpină, — din cauza timpului înaintat, în care se topește zăpada, — crește imediat în mustul zăpezii și se desvoltă comparativ foarte repede, la 8—10 zile după topirea zăpezii este deplin desvoltată pentru pășunat, iar atunci când începe sezonul de pășunat întârziat, este îmbătrânită și de proastă calitate, mai cu seamă la speciile seci, și vitele nu o mănâncă, sau mănâncă prea puțin atât ca să nu moară de foame, din care cauză vitele cu lapte sterpesc înainte de vreme.

Prin legea pentru administrarea, organizarea și exploatarea pășunilor din 1928 se prevăd, între altele, dispozițiuni pentru amenajarea tuturor pășunilor, inclusiv a pășunilor alpine denumite pășuni de rezervă, pentru stabilirea lucrărilor de ameliorare, cultură și exploatare, în vederea majorării capacității de producție la maximul posibil. Deși au trecut aproape 8 ani dela promulgarea acestei legi, până în prezent nu s'a făcut absolut nimic pentru pășunile alpine ,cari se găsesc în aceiași stare de neîngrijire ; în schimb aproape în toate regiunile de munte ale țării se cere și se încearcă, pe toate căile posibile, majorarea pășunilor comunale prin sacrificarea de noui suprafețe păduroase, uitând sau nevoind a se ține seamă de faptul, că pășunile alpine, datorită aerului sănătos și ozonat, apei curate a isvoarelor și influenței binefăcătoare a razelor ultraviolete din regiunea alpină sunt de calitate mult superioară celor din regiunea de câmpie și deal și că deci ar fi mult mai bine, să se amelioreze în primul rând acestea.

Lucrările de ameliorare, adică curățirea porțiunilor ocupate de jepi, jneapăn, afinișuri, etc. și drenarea locurilor mlăștinoase, spre a se majora astfel suprafața productivă a pășunilor, apoi gunoirea în special a porțiunilor mai puțin accidentate prin sistemul schimbării la intervale mici a stânelor, strungilor, stániștelor, etc. sau prin împrăștierea gunoiului adunat din grajduri, în vederea îmbunătățirei solului și a curățirei pășunei de ierburile seci, cari nu contează în capacitatea de nutriție a pășunei și cultivarea de specii bune pentru păşunat ; construirea de drumuri şi poteci de acces practicabile, de stâni, şoproane pentru fân, grajduri, staule, strungi, ţarcuri sistematice şi transportabile, etc. pentru adăpostirea şi hrănirea vitelor pe timp de ger şi ninsoare sau viscol, când nu pot fi mânate la păşune, şi în fine exploatarea sistematică şi raţională în sensul unei cât mai economice şi rentabile folosiri a păşunei, sunt operaţiuni de bună gospodărie, a căror executare potrivit unor amenajamente pastorale sau silvico-pastorale bine studiate, cere mai mult bun simţ gospodăresc decât pricepere technică specială şi pot fi executate de sătenii interesaţi la ameliorarea păşunilor, şi cu fonduri relativ foarte mici. Pricepere technică se cere numai specialistului pentru întocmirea amenajamentului, iar lucrările pot fi executate de comunele sau obştiile proprietare cu sătenii şi sub conducerea organelor de execuţie ale autorităţii comunale sau obşteşti.

Ameliorând păşunile alpine apărăm de păşunatul în delict şi deci de distrugerea lentă dar sigură, plantaţiunile tinere din apropierea golurilor de munte mult mai efectiv decât prin orice măsuri represive, să se înlăture cauzele, cari le-au provocat, în speţă lipsa de hrană a păşunilor în mare parte neproductive, la cari sunt mânate vitele.

Astăzi când problema păşunatului şi a creşterii vitelor preocupă atât de mult nu numai lumea satelor, în special a acelor din regiunile de munte, a cărei principală ocupaţie şi isvor de câştig este creşterea vitelor, ci chiar şi oficialitatea ; când cele peste un milion hectare păduri sacrificate pentru păşuni, — indiferent din ce cauze inerente epocii noastre —, sunt insuficiente ; când prin legiuiri inspirate de imperioase lipsuri şi suferinţe şi din râvna pentru progres s'a legiferat ameliorarea foarte costisitoare a terenurilor degradate şi sterile spre a le face productive, — organelor în drept a dispune, nu le este îngăduit a privi inactive şi nepăsătoare starea de complectă sălbăticie şi sterilitate, în care se găsesc aceste terenuri, a căror ameliorare în cadrul unor amenajamente bine întocmite nu necesită nici investiţii prea mari şi nici organe speciale de execuţie, spre a le face productive şi adevărate isvoare de câştig şi îmbogăţire, în primul rând pentru ţăranii din regiunea de munte avizaţi la aceste păşuni, azi foarte săraciţi, şi tot odată şi pentru economia naţională.

PĂŞUNILE DIN GOLUL MUNŢILOR (ALPINE ?) [1]

de ing. I. S. Ionescu

Dincolo de limita zonei de vegetaţie păduroasă, coastele, coamele, crestele, vârfurile şi platourile înalte ale munţilor noştri, au fost în totdeauna şi vor continua a fi folosite ca păşuni.

Atât sub raportul întinderii, cât şi al scopului, (satisfacerea nevoiei de păşune atât de arzătoare în ţara noastră), aceste goluri merită să ne preocupe atenţiunea.

Fără a intra în consideraţiuni teoretice despre situaţie, climă, sol, expoziţii, floră, etc., ne vom mărgini a examina numai posibilităţile de îmbunătăţirea acestor păşuni, în vederea măririi randamentului util al solului.

Această problemă se poate scinda în patru componente :

I. Aflarea mijloacelor de sporirea plantelor şi ierburilor utile şi stârpirea celor nefolositoare sau vătămătoare animalelor ;

II. Curăţirea de stânci sau pietrişuri şi extirparea păturei arbustive nefolositoare ;

III. Introducerea sistemelor de împrăştiere uniformă a tuturor detritusurilor vegetale sau animale, pentru îngrăşarea şi implicit sporirea randamentului util al solului ; irigarea tuturor porţiunilor expuse secetelor şi secarea sau asanarea celor smârcoase ;

IV. Prelungirea epocei de folosire efectivă a acestor păşuni în cursul anului.

I. *Imbunătăţirea florei din golurile de munte.*

Pentru a nu intra în descrieri şi teorii cari de obiceiu nu ating scopurile urmărite, e mai folositor să ne îndreptăm privirile asupra înfăptuirilor concrete realizate de consângenii noştri italieni, a căror stare se aseamănă cu a noastră sub mai toate raporturile gospodăreşti.

In Italia, chiar dela instalarea regimului fascist, preocupările de îmbunătățirea mijloacelor de trai ale populațiunei s'au extins și asupra pășunilor de munte înalt (*„altopiano"*).

---

[1] Deşi cea mai mare parte din asemenea păşuni se găsesc în Alpi, Italienii le numesc «Pascoli del altopiano» cele din Carpaţii noştri, neavând nici o legătură, nici ca situaţie şi nici chiar ca floră cu cele din Alpi, cu atât mai puţin merită denumirea de : «păşuni alpine» cum pare a se fi acceptat în literatura botanică.

Pentru acest motiv am preferat termenul mai potrivit, care formează titlul acestui studiu.

Incredințându-se sub administrarea „miliziei forestale", pășunile din golurile munților se bucură de o atențiune deosebită.

Stațiuni de experimentare s'au înființat chiar la fața locului (în platoul înalt Sila de exemplu), unde se cercetează posibilitățile de aclimatizarea plantelor furajere de mare randament: Luzerna și Trifoiul, pe lângă alte specii erbacee selecționate.

Rezultatele obținute din acele experimentări au determinat introducerea acestor plante în flora platourilor înalte, sporindu-se capacitatea de hrănirea vitelor și deci și numărul acestora.

Se înțelege dela sine, că prin semănarea și cultivarea plantelor folositoare, cele vătămătoare sau nefolositoare au fost extirpate sistematic.

Această intensificare a culturei terenurilor de pășune din golurile înalte ale munților, a dat un rezultat mai mult de cât satisfăcător pentru economia națională a Statului; numărul vitelor crescute de proprietari s'au sporit, calitatea produselor acestor vite s'a îmbunătățit iar veniturile realizate s'au mărit în mod evident.

In acest fel, un spor de populațiune a fost plasat în condițiuni stabilite de trai, în industrii mănoase, de pe urma cărora echilibrul economic al Statului ese întărit și stabilit.

II. *Curățirea pășunilor de munte înalt.*

Procesul de desagregarea rocelor și producerea humusului indispensabil vegetației, nu e nicăeri terminat, iar prăvălirile din părțile mai înalte a blocurilor de stânci de diferite mărimi, fac ca suprafețele golurilor de munte să fie pretutindeni și mereu acoperite de diverse stânci fixe sau mobile, cari de opotrivă stânjenesc vegetația ca și pășunatul.

Grohotișurile rezultate din fărămițarea rocelor în urma acțiunei mecanice sau chimice a agenților, în mai toate părțile tind spre stabilizare prin fixarea lor de către vegetațiile arbustive caracteristice acestor regiuni.

Asupra acestor feluri de suprafețe și chiar asupra masivelor stâncoase compacte, mâna omului poate reacționa pentru a și le face folosibile.

Şi în această privinţă ne vom referi la cele mai remarcabile şi încununate de succes eforturi ce s'au făcut în Italia fascistă.

,,Milizia forestale" cu sprijinul efectiv al guvernului, a reuşit a curăţi suprafeţe întinse de asemenea păşuni, de pietrele împrăştiate pe toată întinderea, pe cari le-au întrebuinţat în mod util la: construcţiuni de adăposturi stabile şi higienice pentru oameni şi animale, despre care ne vom ocupa în capitolele ce urmează; construiri de drumuri de acces la păşuni; despărţirea proprietăţilor între ele prin garduri de piatră — ferindu-le astfel şi de stricăciunile inevitabile din partea animalelor domestice sau sălbatice; stăvilirea torenţilor existenţi sau în formaţie, prin baraje şi diguri de piatră; secarea şi asanarea terenurilor mocirloase pe care le-au redat culturei intensive cu plante furajere, etc.

Am întrebuinţat atributul ,,efectiv" pentru sprijinul acordat de Statul Italian în efectuarea acestor grandioase lucrări, deoarece în afară de concursul nelimitat al specialiştilor de Stat, pentru realizarea lor, Statul contribuie cu sume băneşti — după o scară procentuală stabilită pe baza importanţei scopurilor urmărite.

Această contribuţie de Stat a ajuns până la 38% din suma totală prevăzută prin devizul lucrărilor întocmit chiar de către organele pădurăreşti de Stat.

In asemenea condiţiuni, îmbunătăţirea păşunilor de munte a luat o desvoltare vertiginoasă, ale cărei rezultate pentru consolidarea economiei naţionale se pot prevedea.

III. *Irigarea şi îngrăşarea solului păşunilor de munte.*

Mai peste tot, păşunile de munte pot fi uşor irigate folosindu-se apele multelor isvoare de toate mărimile şi calităţile, ce abundă în asemenea regiuni.

Captarea şi îndreptarea acestor ape către locurile unde se simte nevoia lor, e o lucrare care necesită nu numai simţul gospodăriei desvoltat, dar şi unele cunoştinţe technice indispensabile, pentru încadrarea în sisteme economice şi utile a unor asemenea întreprinderi.

Continua spălare de apele ploilor şi zăpezilor a solului format sau în stadiu de formare prin desagregarea rocelor, îl sărăceşte de principiile fertilizante şi face astfel indispensabilă intervenţia omului pentru a-i reda măcar în parte acele principii.

In afară de calea apei din irigaţiuni, prin ajutorul căreia se pot împrăştia Calcarul şi Sodiul necesare vegetaţiunei ; în afară de eventualele îngrăşăminte chimice ce se pot administra pe unde trebuesc şi cât trebuesc, e necesară utilizarea la maximum a gunoiului animal şi vegetal rezultat din urina şi bălegarul animalelor ca şi din resturile putrezirei diverselor plante nefolositoare.

Ar fi nefolositor să căutăm asemenea exemplificări în economia rudimentară a posesorilor păşunilor noastre de munte, de aceea ne vom referi tot la realizările recente ale Statului Italian fascist în această privinţă.

Peste tot pe unde s'a construit adăposturi pentru vite şi chiar pentru oameni, milizia fascistă a impus, iar gospodarii au înfăptuit, aşa numitele *„concimaia"* — gunoerii zidite de beton, în care apele de irigaţie şi de ploi se adună încărcate cu urina şi chiar bălegarul dizolvat sau în suspensiune.

Aceste ape purtând în suspensiune materiile fertilizante sunt îndreptate, pretutindeni pe unde se simte nevoie, prin rigole sistematice construite tot din piatră şi ciment, pentru a se împiedica risipirea acestui preţios îngrăşământ.

In acest fel odată cu irigarea se îndeplineşte şi îngrăşarea solului, iar rezultatele obţinute prin asemenea procedee au depăşit chiar aşteptările îndrumătorilor.

După cum se poate aprecia din clişeele fotografice, de care sunt însoţite toate studiile de propagandă şi reclamă, asupra cărora nu se face economie de către Guvernul fascist, în locul ruinelor şi gospodăriilor primitive de abia 2—3 ani în urmă s'a reuşit a se creia adevărate grădini folositoare, (care încântă pungile dar şi ochiul), din toate păşunile de munte asupra cărora s'au aplicat prevederile programatice.

Spaţiul îngăduit unui asemenea articol de revistă, nu permite a se insista cât trebue asupra acestui important punct din programul îmbunătăţirii păşunilor de munte înalt.

Suntem deci nevoiţi a îndruma pe cititorii, iubitori de noutăţi, utile la literatura Italiană, din care ne-am putea inspira cu folos în toate domeniile realizărilor practice şi folositoare.

Pentru a nu depăşi spaţiul rezervat în numărul de faţă al Revistei Pădurilor, amânăm examinarea punctului IV din enunţarea problemei, într'unul din numerele viitoare.

AMELIORAȚIUNI PASTORALE

de Ing. Insp. G-l I. Fonai

Mii hectare goluri de munți — vorbind numai de proprietatea Statului — se pășunează în județul Bihor, Maramureș, Hunedoara și Alba, anual, prin învoială forțată sau cu arendă, de către comunele interesate, fără a se face îmbunătățirea pășunei. Astfel suprafața pășunabilă se reduce simțitor, an de an, terenul fiind invadat de vegetația forestieră de munte (jneapăn, pin, etc.) de afine, coacăze și părul porcului.

Fenomenul se petrece și în pădurile dela vale cari prin Reforma Agrară s'au atribuit pentru pășuni comunale.

Comuna și nici Statul nu fac ameliorațiuni, căci golurile sau sunt expropriate sau pe cale de a se expropria.

In această situație de trândăvie se găsește țara și nu știu de unde și când va veni un imbold de îndreptare.

Voiu vorbi mai jos de o excepție îmbucurătoare, — un fel de fermă model forestieră-pastorală.

La Ocolul „Valea Râului" din jud. Maramureș, pe muntele Lutoasa și Cristina s'a instituit, încă înainte de războiu, o lăptărie, care exploatează pășunea în mod intensiv, în interesul Statului, proprietar al muntelui, cât și al țărănimii, proprietară a vacilor ce pășunează acolo.

La Lutoasa, se îmbunătățește pășunea conform instrucțiunilor existente, uneori se produce fân pentru alimentarea vacilor bolnave și în caz de intemperii, când eșirea lor la pășune este oprită.

Statul dispune de casă de administrație, de unelte pentru prelucrarea produselor lăptoase, de grajduri model elvețian, luminoase și sănătoase.

Se primesc la pășune numai vaci de rasă Algau. Prin aceasta se caută să se influențeze sporirea acestui soi de vite căutate și bine cotate.

Vacile sunt ale țăranilor, fiind recrutate din întreg ținutul Maramureșului. Inainte de a fi admise la pășune sunt cercetate de doctorul veterinar și vaccinate.

Administrația pășunei, paza, igiena, prelucrarea și valorificarea laptelui este în atribuțiunea Statului.

Venitul curat se atribue țăranului, Statul rezervându-și numai taxa minimă pentru pășunat.

Iată un aranjament social de cea mai mare importanţă pentru gospodăria ţărănească, şi în acelaş timp pentru exploatarea raţională a golurilor din munţi şi a păşunilor comunale.

Statul, pe lângă inventarul pe care-l are mai face investiri pentru întreţinerea şi sporirea construcţiunilor, repararea drumurilor, ameliorarea păşunei, producerea furajului, exploatarea şi valorizarea produselor de lapte şi în cele mai multe cazuri plătind ţăranului anticipat câştigul la care se poate aştepta.

Acest câştig este uşor şi calculat, ştiind că vacile stau la munte 100—120 zile într'un sezon şi pe baza mediei celor 16 ani, căci debitul fiecărei vaci este punctual înregistrat.

Nici unei comune nu-i trece prin minte să ceară atribuirea acestor goluri, văzând că ele sunt exploatate exclusiv în interesul lor.

S'a propus de noi generalizarea sistemului şi la Ocolul Poienile de sub Munte şi 'n munţii Sebeşului-Alba.

Merită să se ocupe de exploatarea aceasta, colectivistă, în mod special, atât Caps. cât şi Regimul silvic.

Căci vedem bine în ce fel suntem mutilaţi răpindu-ni-se an de an pădurile cele mai valoroase pentru a fi transformate în păşuni „electorale", pentru ca după 10 ani de aplicare a Legii de Reformă Agrară să se constate că solul s'a deteriorat şi să ni se răpească noui suprafeţe pe baze de jurnale ale Consiliului de Miniştri, chiar în contra avizelor noastre.

Ne putem aştepta că pentru simplificarea acestei proceduri de sustragere a celor mai frumoase giuvaere din avutul naţional, exproprierile viitoare să se facă prin simple decizii ministeriale, până vom lichida complect.

Şi aşa, tot ce ne-a mai rămas în urma furturilor nesăbuite şi nesancţionate, ca valoare, în comparaţie cu bunurile altor ţări, nu este mult superioară lui zero.

PĂŞUNATUL ALPIN ŞI ECONOMIA VÂNĂTOAREI.

de Insp. Gl. silvic **Otto Witting**

Dispariţia complectă a caprelor negre din multe părţi ale Carpaţilor (Piatra Mare, Ciucaşul, Ineul, Argheşul, Pietrosul, etc.), împuţinarea lor catastrofală, dela 1918 încoace, în toate locurile răspândirii lor (Parângul, Rătezat, Munţii Făgăraşului, Bucegi, etc.) numărul lor scăzând în multe locuri cu 20—30% în comparaţie cu cel de dinainte de război, se explică, în afară de practicarea braconajului, mai ales prin păşunatul alpin, efectuat fără nici o consideraţie şi îngrădire.

Este, desigur, neîndoelnic că economia păşunatului are în ţara noastră o importanţă naţional-economică cu mult mai mare decât economia vânătoarei; cu toate acestea însă, este o mare greşeală să se neglijeze complect economia de vânătoare —, care reprezintă şi ea un factor eminent economic, şi care, adeseori, joacă un mare rol în privinţa raporturilor politicei noastre externe.

Astfel, animalele domestice, mai ales oile, s'au înmulţit în timpul de după război, în cele mai multe păşuni de munte, aproape la dublu, ceeace, în multe cazuri, a adus cu sine, în primul rând, o înrăutăţire a calităţii păşunei.

Prin această supraîncărcare a păşunei, li s'a luat însă caprelor negre ultimul lor refugiu, care era de cea mai mare însemnătate pentru apărarea progeniturii şi a înmulţirii lor, — prin faptul că oile, însoţite în permanenţă de câinii lor lăsaţi liberi, colindă cele mai îndepărtate şi neumblate regiuni de păşune şi pădure, gonind şi înlăturând astfel caprele negre.

Acolo unde oile, cu câinii lor, pătrund în liniştea naturii, distrugând frumuseţea ei, încetează, în cele mai multe cazuri, viaţa caprelor negre pentru timp îndelungat.

Fiecare prieten al naturii trebue să se îngrozească, văzând că locuri cari mai înainte erau curate şi virgine, şi în cari plantele şi animalele se puteau desvolta liber şi neîngrădit, după legile lui Dumnezeu, sunt deodată cutropite, murdărite şi distruse de turmele de oi trimise la păşune.

Este deci o necesitate urgentă să se ia măsuri cari, pe de o parte, să conserve calitatea vegetaţiei păşunei şi pe cât posibil să o amelioreze, iar pe de altă parte, să recâştige şi să asigure, permanent, regnului natural al vegetaţiei şi animalelor, aşadară şi caprelor negre, locul modest ce li se cuvine în împărăţia naturii.

Interesele economiei păşunatului şi vânătoarei se pot satisface şi păstra uşor, fără pagubă, dacă organele competente — serviciul silvic, agricol, de vânătoare şi administrativ — procedează de comun acord în chestiunile ce urmează a se pune la punct.

Cele mai multe măsuri cari servesc pentru protecţia păşunei, — limitarea numărului vitelor de păşune în raport cu capacitatea păşunei, alternarea păşunatului, *păşunarea numai a acelor locuri* *care sunt proprii pentru păşunat.* etc., — oferă în acelaş timp şi caprelor negre protecţia necesară.

In orice caz însă, în locul anarhiei de astăzi, trebue să se înscăuneze executarea şi respectarea strictă a dispoziţiunilor legale aflate de bune şi potrivite.

Ar fi, natural, cu mult mai uşor, dacă întreaga economie a păşunatului alpin s'ar concentra într'o singură mână, adică dacă s'ar afla la o singură autoritate, atribuindu-se autorităţii silvice, — o ţintă spre care ar trebui să se tindă necondiţionat. In acest caz, s'ar putea restabili cu mult mai uşor echilibrul şi armonia între păşune şi vânătoare, spre folosul ţărănimii şi spre folosul vânătorilor.

Până atunci însă, ar trebui să se treacă în „Planul de Exploatare a păşunilor", care se stabileşte anual, pe seama păşunilor comunale şi composesorale, următoarele condiţiuni neapărat obligatorii :

1. Descrierea exactă a regiunilor de păşunat, cu indicarea precisă a tuturor locurilor unde păşunatul este din principiu interzis în cursul întregului an. Astfel de regiuni de protecţie se vor considera locurile neumblate, cari sunt puţin sau nu sunt de fel proprii pentru păşunat, şi unde îşi duc traiul neturburat caprele negre cu progeniturile lor. Această descriere se va face în comun de către autorităţile silvice, agricole şi de vânătoare.

2. Capacitatea de păşunat, în raport cu suprafaţa golului şi pădurii păşunabile, cu situaţia geografică şi topografică, şi cu natura agro-geologică a muntelui, apoi cu calitatea şi natura florii din gol şi pădure, — ţinându-se seamă şi de numărul vitelor din trecut, prin care s'a menţinut buna stare a vegetaţiei păşunei. Stabilirea exactă şi executarea ei necondiţionată este de o importanţă primordială şi esenţială.

3. Numărul câinilor ciobăneşti şi condiţiunile întrebuinţării lor (aplicarea jujeului, sancţiuni în caz de neconformare, etc.), stabilindu-se precis numărul lor maxim, separat pentru stână şi separat pentru turmele de oi.

4. Angajarea păzitorilor responsabili, recunoscuţi de autorităţile silvice şi agricole. Aceştia nu pot purta alte arme de apărare decât revolverul. Delicvenţii şi braconierii nu pot fi angajaţi.

5. Atribuţiuni şi obligaţiuni pentru personalul de pază (brigadieri silvici, pădurari, paznici de vânătoare, etc.) în ce priveşte

controlul executării condiţiunilor de mai sus şi punerea imediată la punct a eventualelor abateri.

6. Sancţiuni eficace şi imediate pentru neîndeplinirea condiţiunilor de mai sus.

controlul executării condiţiunilor de mai sus şi punerea imediată la punct a eventualelor abateri.

PĂŞUNATUL IN GOLUL DE MUNTE

de Ing. I. I. Marinescu

Amelioraţiunea pastorală alpină, este un fapt cunoscut şi practicat de populaţiunea noastră din regiunea muntoasă, căci viaţa legată de creşterea vitelor şi condiţionată de mersul vegetaţiei, l-a învăţat, în mod intuitiv, să folosească legile naturale care îl guvernează.

Muntele, prin climatul şi relieful său, constituie o lume aparte, care în mersul ei evolutiv determină felul de viaţă al populaţiei, în afară de apărarea naturală a aşezării omeneşti şi în special a vieţii noastre naţionale din trecut.

Expoziţia este un fapt determinant în mersul vieţei vegetale din regiunea alpină şi folosirea lui a creiat cele două aspecte ale vieţei pastorale dela noi : *stâna* şi *mutătoarea*.

Insolaţia, mai timpurie, intensă şi prelungită pe feţele sudice şi vestice, grăbeşte topirea zăpezii şi începerea vegetaţiei ; pe feţele nordice şi estice, înverzirea este întârziată adesea chiar cu o lună de zile. După o iarnă aspră, trăită din lipsă, în jurul ţarcului, din fân dat cu multă drămuială, oile străbat regiunea deluroasă şi poposesc până în Aprilie pe întinsul câmpiei dunărene şi dobrogene ; de aci iau drumul înapoi spre vechile gospodării, unde sunt tunse, mieii înţărcaţi şi apoi încep urcuşul spre golul munţilor unde vor trăi o vară.

După un scurt popas în marginea pădurilor de răşinoase, adăpost de ploaie şi zăpadă, aşezarea în noua gospodărie se face pe feţele vestice şi sudice, unde vegetaţia este în plină desvoltare. Aici este *stâna* — gospodărie pastorală în gol de munte — unde se face mulsul oilor, prepararea brânzei şi păstrarea ei până la răvăşirea aşezărei, în preajma sfintei Marii.

La sfârşitul lui Iunie, vegetaţia se încetineşte şi atunci păşunea începe pe dosuri — feţele nordice şi estice — unde aşezarea are un caracter provizoriu, perfect sintetizat prin denumirea dată: *mutătoarea.*

Aci, se face numai mulsul oilor şi închegarea laptelui, care este apoi transportat în sedile pentru dospire şi preparare, tot la stână, unde baciul îşi păstrează aşezarea şi conducerea.

Ciclul vegetativ se închee repede şi aci, căci spre începutul lui August păşunea se continuă tot pe feţe la răvăşire, uneori cu alternanţe şi pe dosuri, în verile secetoase.

Faţa şi dosul, expoziţia sudică sau vestică şi nordică sau estică, sunt cele două aspecte ale ciclului vegetativ din golul de munte, a căror succesiune, poporul nostru o sintetizează în mod plastic prin denumirea aşezări în folosinţa lor: *stâna* şi *mutătoarea.* Alternanţa păşunatului, pe feţe şi pe dosuri, îngădue o ameliorare a vegetaţiei.

In munţii din Muşcel şi Argeş faptul este tipic.

AMELIORAREA PĂŞUNILOR ALPINE.

de Ing. **Al. Butoi**

Creiarea islazurilor comunale, rentabilitatea din ce în ce mai scăzută — de multe ori chiar deficitară — a exploatărilor agricole, cantitatea de muncă mai redusă şi mai uşoară, riscurile mai mici, au îndemnat pe săteni şi chiar pe mijlociii şi marii agricultori, să se ocupe mai mult cu creşterea vitelor.

Inmulţirea, an de an, a numărului de vite, pune, în cel mai acut mod, problema păşunei necesare pentru aceste animale.

Pădurile şi, alături de ele, corpul silvic, simt cel mai mult, efectul înmulţirei vitelor.

In timp ce agronomii şi veterinarii, verbal sau prin scris, arată avantagiile ce se pot trage din creşterea vitelor, îndemnând pe toţi să crească cât mai multe, fără a se preocupa, în acelaş timp, dacă cei care le vor asculta sfaturile au cu ce să hrănească, vara şi iarna, animalele ce vor creşte, pădurile şi corpul silvic, *„numai în mod excepţional"*, dar în fiecare an, trebuie să rezolve problema păşunatului.

După ce am sacrificat aproape toate arboretele cu o vârstă mai mare de 15 ani, transformându-le în păşuni, acum a venit rândul plantațiunilor cu o vârstă mai mare de 10 ani — și uneori numai de 8 ani — făcute cu atâta trudă și atâta cheltuială.

Cum animalele domestice din țară au o valoare de circa 45 miliarde lei, constituind, deci, una din principalele bogății ale țărei, problema hranei acestor vite, în timpul verei, adică problema pășunatului, trebuie să fie luată în deaproape cercetare și rezolvată cât mai curând.

Corpul silvic, atât pentru salvarea pădurilor ce creiază și administrează, cât și pentru a veni în ajutorul economiei generale a țărei, într'o ramură de activitate, care nu constituie obiectul lui principal, dar care vine în legătură cu preocupările sale de căpetenie, este obligat a lua în sarcina sa o parte din rezolvarea problemei pășunatului.

Pe islazurile comunale unde, astăzi, nu se face deloc gospodărie, ci numai politică — care se traduce, în fapt, printr'o folosință aproape gratuită — dar unde este atâta de lucrat și de ameliorat, corpul silvic nu poate să activeze, atât din lipsă de timp, cât, mai ales, din sistematica lui îndepărtare dela gospodărirea acestor imense suprafețe.

Casa Pădurilor Statului are, însă, în administrarea sa o destul de însemnată suprafață de pășuni alpine.

Către aceste pășuni alpine, corpul silvic trebuie să-și îndrepte privirile și să-și concentreze activitatea.

Pentru a evidenția ce este de lucrat în ameliorarea pășunilor alpine, vom arăta mai jos, care este starea de fapt a acestor pășuni.

Ocolul silvic Vălenii de Munte administrează șase goluri de munte, având o suprafață totală de 1336 ha. Din această suprafață nu se folosește pentru pășune decât circa 30% — adică 400 ha. — restul de 70% — adică 936 ha. — fiind acoperite cu ienuperi.

Suprafețele acoperite de ienuperi, nu se pot folosi pentru pășune, pentrucă ienuperii împiedică, cu desăvârșire, creșterea ierbei, precum și pătrunderea vitelor în porțiunile acoperite de ei. Aceste suprafețe urmează a fi trecute în categoria terenurilor degradate, pentrucă nu mai aduc nici un folos economiei generale a țărei.

Actualmente, în aceste șase goluri de munte, nu se pot introduce la pășune decât maximum 5000 oi.

Dacă aceste pășuni alpine nu ar fi acoperite de ienuperi, ar fi capabile să hrănească, în timpul verei, minimum 14.000 oi. Deci ienuperii înlătură dela pășunat, anual, un număr de 9000 oi.

Aceste oi vor fi introduse la păşune în păduri sau pe terenuri cu altă destinaţiune — fâneţe, cultură.

In cazul când în regiune nu se găsesc astfel de terenuri, crescătorii de vite nu vor mări numărul de animale ce ar putea să crească, cu aceste 9.000 oi care ar putea să păşuneze pe cele 936 ha. acoperite de ienuperi.

In oricare din ipoteze, economia generală a ţărei încearcă mari şi importante pagube.

Cifrele arătate mai sus sunt destul de elocvente scutindu-ne de a mai argumenta necesitatea ameliorării păşunilor alpine.

Deci sustragerea dela păşune a o bună parte din pădurile din regiunea de munte şi deal, se poate obţine numai prin îndepărtarea ienuperilor din păşunile alpine.

Cum de problema distrugerei ienuperilor nu s'a preocupat, în mod sistematic, nimeni până acum, inginerului silvic îi revine sarcina şi onoarea de a rezolva şi această problemă.

Pentru distrugerea ienuperilor — în puţinele lucrări de acest gen, executate până acum — s'au întrebuinţat: focul şi toporul.

Crescătorii de oi — singurii care s'au ocupat mai mult cu această problemă — au întrebuinţat, în mod obişnuit, focul. In toamnele secetoase, după ce au coborât oile din păşunile alpine, au dat foc ienuperilor.

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

Această metodă, pe lângă riscurile foarte mari la care dă naştere, focul putând trece cu uşurinţă din gol în pădure, are însă marele inconvenient că ienuperii nu sunt complet mistuiţi de foc, ci rămân pe teren uscaţi, ani în şir, până când vitele îi vor sdrobi cu picioarele. Suprafaţa incendiată nu este redată păşunii decât după un număr mai mare sau mai mic de ani, după intensitatea focului.

Toporul curăţă mai radical şi mai repede păşunea, dar are marele inconvenient că cere o cantitate de muncă mult mai mare decât focul.

Cheltuelile făcute cu tăerea şi îndepărtarea ienuperilor, vor fi amortizate în maximum 2—3 ani, prin sumele care se vor încasa pentru păşunatul vitelor în porţiunile curăţate de ienuperi.

Intrucât, până în prezent, practica nu a indicat cum pot fi distruşi ienuperii, pentru început să se întrebuinţeze amândouă metodele arătate mai sus, combinându-se în modul următor: să se deschidă, cu toporul, linii cât mai largi (4—5 m.) la o depărtare de 20—30 m. dela marginea pădurii, prin ienuperii care acoperă păşunea, pentru a împiedica focul să treacă din gol în pădure. Aceste linii să fie cât se poate de bine curăţate de ienuperi, păiuş, etc.

După aceasta să se incendieze, toamna după ce s'au coborât vitele din gol, ienuperii. In timpul arderei, focul să fie deaproape supravegheat de lucrători instalaţi pe liniile deschise. Supravegherea focului să se facă şi noaptea prin echipe de schimb.

După ce ienuperii au ars, să fie tăiaţi cu toporul şi îndepărtaţi de pe păşune, aruncându-se în văi, sau să fie adunaţi şi distruşi tot prin foc.

Porţiunea lată de 20—30 m. dintre liniile deschise şi pădure, va fi curăţată de ienuperi, numai prin tăere cu toporul.

In afară de ienuperi, golurile de munte mai sunt invadate şi de afini — Vaccinium myrtillus L. — şi merişor — V. vitis idaea L.

Prezenţa acestora indică, însă, un humus brut.

Deci problema îndepărtărei şi înlocuirei lor prin ierburi folositoare şi hrănitoare, este şi o problemă de sol.

In flora păşunilor alpine intră, într'o foarte mare proporţie, planta numită „Părul porcului" — Festuca Ovina. Această iarbă nu poate fi mâncată de oi decât primăvara când este crudă. Pe la mijlocul verei se usucă, devenind foarte tare şi nu mai poate fi mâncată de vite.

Pentru îndepărtarea acestei plante, precum şi pentru distrugerea păiuşului uscat care acoperă, toamna, păşunile alpine, iar primăvara împiedică creşterea ierbei, marele agricultor şi crescător de vite, d-l Aureliu Pană, în fiecare toamnă incendiază păşunile alpine ce posedă în jud. Prahova. Aceiaşi metodă o întrebuinţează şi crescătorii de vite din Săcele, jud. Braşov.

Pentru schimbarea florei păşunilor alpine, precum şi pentru utilizarea porţiunilor din aceste păşuni improprii pentru păşunat din cauza eroziunilor, alunecărilor, etc., pentru împiedicarea formărei de ravene şi torenţi, păşunile alpine să fie transformate în păşuni împădurite.

Esenţa care se pretează, cel mai bine, la creiarea pâlcurilor de pădure în păşunile alpine, este laricele.

In munţii Teleajenului din jud. Prahova această esenţă, în mod natural, încet dar sigur, pune stăpânire pe golurile de munte cele mai înalte, deşi păşunatul se practică destul de intensiv în aceste goluri.

Casei Pădurilor Statului îi revine, deci, sarcina să păşească imediat la ameliorarea păşunilor alpine ce administrează, pentru :

a sustrage dela păşunat pădurile din regiunea de munte şi deal ;

a pune la dispoziţia crescătorilor de vite, păşunea necesară, venind astfel în ajutorul economiei generale a ţărei ;

a ameliora terenurile degradate din regiunea alpină ;

a învăţa pe proprietarii de păşuni alpine, cum trebuie îngrijită o asemenea păşune şi care sunt foloasele ce se pot trage dintr'o păşune alpină bine îngrijită.

In afară de ameliorarea păşunilor alpine, tot Casa Pădurilor Statului are datoria de a da exemplu cum trebuie exploatată, în mod raţional, o păşune alpină.

In acest scop să înzestreze păşunile alpine ce administrează, cu toate cele necesare — clădiri, grajduri şi instalaţiuni — pentru exploatarea lor.

Să înceapă, însă, cu o zi mai de vreme.

CONTRIBUŢIUNI LA PROBLEMA PĂŞUNATULUI ALPIN

de Ing. C. D. Ionescu-Bârlad

Folosinţa păşunilor alpine se face în conformitate cu ,,Legea pentru administrarea pădurilor" publicată în Monit. Of. Nr. 90/930.

Art. 3, al. 2 din această Lege, numeşte gol alpin ,,porţiunea superioară limitei vegetaţiei forestiere, înierbată şi păşunată în mod obişnuit..." Cu ocaziunea executării exproprierilor de goluri, s'a observat că definiţiunea menţionată, fiind imperfectă, a permis interpretări abuzive în dauna domeniului păduros. In adevăr, legiuitorul trebuia să aibă în vedere că nu starea de înierbare şi de păşunat obişnuit trebue să indice limita superioară a pegetaţiei forestiere; în cadrul unei economii armonic dirijate, problema importantă care se pune este aceea a delimitării în mod cât mai exact a limitei naturale altitudinale a vegetaţiei forestiere.

Linia de limită alpină a pădurii trebue să fie o consecinţă a factorilor staţionali. In situaţiunea actuală, limita inferioară a golurilor alpine, nu corespunde cu limita naturală altitudinală a vegetaţiei forestiere. Este cunoscut că golurile se întind în jos în detrimentul pădurii, după cum ne-o dovedesc o serie de fapte ca :

a) Inaintarea golurilor pe picioare ;

b) Scoborârea altitudinală a pădurii pe versanţii sudici, mai mult decât pe cei nordici ;

c) Terminarea vegetaţiei forestiere către gol prin pădure înaltă;

d) Existenţa pâlcurilor de pădure şi a arborilor izolaţi în mijlocul golurilor. In muntele Nucet (Bucegi) se găseşte un pâlc de molid de circa 2 ha. situat la o diferenţă de altitudine de 150—200 m. deasupra limitei actuale a vegetaţiei forestiere.

In cazul Direcţiei silvice Piteşti, s'a calculat că la o suprafaţă totală de circa 15.000 ha. goluri, o treime din întinderea golurilor aparţine zonei păduroase. Este de remarcat că pe multe culmi, golurile s'au scoborât aşa de mult, încât au desfiinţat zona pădurilor pure de molid (Valea Budei şi Caprei-Argeş).

Legea menţionată trebuia deci să facă o deosebire între limita naturală altitudinală a pădurii şi limita actuală a vegetaţiei forestiere.

Stabilirea limitei naturale a pădurii în cele mai multe cazuri, astăzi nu se mai poate face decât pe baza unor cercetări amănunţite pe teren şi cu ajutorul datelor furnizate de hărţi, fapte locale, etc.; în documentarea problemei considerentele geo-botanice trebue să predomine.

Trecând la modul de administrare şi exploatare a golurilor, avem de semnalat o serie de imperfecţiuni cari împiedică progresul economiei alpine. In primul rând, arendarea nu se face întotdeauna celor mai îndreptăţiţi. Graţie intervenţiunilor lăturalnice cari se produc mai ales la centrul administraţiei, obţin arendări diferiţi intermediari, cari apoi speculează neomenos pe economii de vite.

Starea golurilor de munte din punct de vedere al amenajării, atât ca ameliorare a suprafeţei păşunabile, cât şi ca construcţiuni, lasă foarte mult de dorit ; totul se reduce la stâni rudimentare construite după acelaş tip arhaic ciobănesc. Starea actuală de lucruri se poate îndrepta prin utilizarea fondului de ameliorare stabilit de Caps, care se alimentează din reţinerea unei cote de 25% din arenda respectivă, fond constituit deja, pentru care nu s'a dat încă autorizare de folosinţă (cel puţin aceasta este situaţia în direcţia VI silvică Piteşti).

Imbunătăţirea stării golurilor în multe părţi poate avea de efect stăvilirea păşunatului în păduri, deoarece se va asigura un păşunat în bune condiţiuni şi rentabil pentru un număr mai mare de vite, decât poate să îndestuleze un gol neamenajat. In cuprinsul Direcției silvice Pitești, din această cauză nu s'au putut introduce în goluri decât 5—7 vite mici (oi) la hectar, cu toate că legea pășunilor prevede 10 vite mici la hectar; este de reținut deci că golurile noastre alpine nu pot satisface capacitatea fixată de lege, chiar după ce se scad din suprafața golurilor, porțiunile improductive.

Ne revine sarcina de a stărui să nu se mai îngădue exploatarea golurilor numai pentru realizări de venituri ; ci ca și în cazul economiei forestiere, să se redea prin investiții o parte din venituri, pentru menținerea și îmbunătățirea fondului producător.

In vederea unei bune administrări a golurilor, ne permitem a face câteva recomandațiuni în folosirea golurilor :

a) Golurile din cuprinsul zonei păduroase cu aspect de poeni ceva mai mari, este de preferat să nu se arendeze pentru pășunat, ci pentru coasă. Prin pășunatul acestor goluri-poeni, se produc delicte adesea inevitabile din cauza pazei insuficiente ce o avem astăzi prin mărirea cantoanelor din regiuni muntoase ;

b) Golurile să se arendeze pe cale licitativă pe suprafață, nu pe număr de vite, pe baza unei estimațiuni cât mai reale. Ocoalele silvice să stărue în fixarea capacității golurilor, controlând cât mai des și în fiecare an numărul de vite ce pășunează în goluri. Acest control este bine să se întindă și asupra golurilor particulare, pentru informări cât mai exacte. In atari cazuri de arendări pe cap de vită, statul nu-și încasează veniturile la cari are dreptul, din cauză că arendașii introduc în goluri un număr mai mic de vite și nu acceptă pentru complectarea capacității, vite streine.

c) Arendarea prin bună învoială la comunele din apropierea golurilor, nu-și ajunge scopul, întrucât reprezentanții comunelor înstrăinează, cu beneficii pentru ei, golurile obținute pentru nevoile comunei. Pe lângă aceasta statul mai este adesea păgubit și prin aceea că comunele nu-și plătesc nici cel puțin arenzile, iar debitele pe care ocoalele le deschid în sarcina comunelor, până la urmă se reduc sau chiar se anulează.

d) Arendarea să se facă numai pe perioade de minimum 5 ani. Arendările anuale nu permit să se facă investiții. In adevăr un plan de investiții cere sacrificii materiale cari trebuesc eșalonate pe mai mulți ani. Deasemenea prin arendări anuale se produc agitațiuni cu urmări de importanță socială câteodată.

e) Sistemul ce se preconizează de unii ca să se prevadă prin contractele de arendare obligațiuni de îmbunătățiri în sarcina contractanţilor, nu este practic ; lucrările de îmbunătăţire ce s'ar executa de arendaşi, sunt pornite din prea mult spirit economic şi lasă mult de dorit ca durabilitate şi utilitate. In interesul cultural alpin, trebue ca asemenea lucrări să se execute obligatoriu de stat prin ocoalele silvice, din fondul de ameliorare amintit mai sus şi pe bază de program aprobat.

f) Programele de ameliorațiuni trebuesc însă serios şi judicios întocmite, pentru a fi cât mai complecte şi realizabile. Programele trebue să cuprindă lucrări de toate categoriile ca : construcţiuni (case de adăpost, stâne spaţioase şi complect amenajate, etc.) adăpători, împrejmuiri de parchete plantate, lucrări de curăţirea şi îngrijirea suprafeţei producătoare de iarbă (distrugerea jnepenilor, culturi de plante furajere).

Separat de aceasta, pentru o sistematică şi economică folosinţă a golului alpin, este necesar a se amenaja golul producător potrivit nevoilor şi anume : se vor despărţi păşunile pe categorii de vite (vite mari, vite mici, mânzări şi sterpe). Repartizarea suprafeţelor pe categorii de vite se face în funcţie de numărul şi felul vitelor, de interesul economic al exploatării, de nevoia întrebuinţării vitelor la munci, etc.

Instalaţiunile de fabricarea produselor laptelui trebuesc făcute separat de stâni, în condiţiuni de perfectă higienă, suficient de spaţioase, bine şi tehnic amenajate şi aşezate la distanţe potrivite de păşuni, în puncte cât mai accesibile. Pentru fabricarea brânzei instalaţiunile necesare se fac în fiecare gol de munte cu administraţie şi gospodărie separată, în timp ce pentru fabricarea caşcavalului se instalează în mod obişnuit câte 1—2 căşării pe un bazin ce formează un centru alpin.

g) Nu trebue să se primească cererile de arendare de goluri adresate de cooperativele exploatatoare de păduri, pe motivul ce invoacă, al necesităţii păşunării vitelor întrebuinţate la transporturi de materiale ; practica a dovedit ca nefondate aceste cereri, din cauză că vitele întrebuinţate la transporturi, nu pot folosi golurile alpine îndepărtate de parchete.

h) Să fie excluşi dela folosinţa prin arendare, proprietarii particulari, cari sunt ei înşişi proprietari de goluri alpine.

i) Să se supravegheze îndeaproape arendaşii cari oferă preţuri mari pentru unele goluri. Aceştia, în supraofertele ce le fac, contează și pășunarea abuzivă a parchetelor exploatate și plantate din apropierea golurilor.

j) Să se introducă clauza unei garanţii mai mari pentru pășunile alpine limitate de parchete plantate. S'a dovedit că oricâtă grijă s'ar pune în paza parchetelor, nu se pot evita delictele. Din acest motiv ar trebui ca în mod curent să se ia măsuri de împrejmuirea parchetelor limitrofe golurilor.

IMBUNĂTĂŢIREA PĂŞUNILOR DIN GOLURILE DE MUNTE

de Ing. C. C. Emanoil

Un observator dintr'un mediu urban, care ar voi să trăiască câtva timp mai aproape de viața satelor noastre, ar face o constatare cu adevărat de necrezut: sătenii noștri tind spre o stare de înapoiere.

Dacă socotim, așa cum se obișnuește, că starea de civilizație a popoarelor a căror ocupație este păstoria, în forme mai mult sau mai puțin stabile, este primitivă, se înțelege că aceea a popoarelor agricole este de o formă mai înaintată.

Obişnuim să socotim și țara noastră printre acestea din urmă, deoarece peste 70%, din populația țării, se ocupă cu agricultura.

Dar iată că, în ultima vreme, această ocupaţie principală a sătenilor noștri, pare a nu-i mai mulțumi.

Nu este cazul să ne ocupăm aici de cauza care a determinat această stare de fapte; nici, în special, să reproșăm factorilor de răspundere, cari s'au perindat, în ultimii 20 de ani, lipsa de interes sau neînțelegerea puse la îndrumarea agriculturii, pe care au aservit-o, de foarte multe ori, intereselor de partid, dar este cazul să remarcăm că sătenii noștri își îndreaptă, acum, privirile și chiar acțiunile, spre alte ramuri de activitate.

Una dintre aceste ramuri de activitate este creșterea vitelor.

Iată-ne, dar, un popor cu tendințe de regres, un popor care, în loc să sistematizăm și să intensificăm cultura agricolă, ne întoarcem la forma de primitivă civilizaţie a păstorilor abisinieni sau mongoli, care, chiar și ei, au scuza că populează țări unde terenul locuibil este mai mult muntos, care nu se poate folosi decât ca pășune.

Admiţând că ocupaţia creşterii vitelor nu arată întotdeauna un popor cu o civilizaţie primitivă, felul, însă, cum ea se practică, indică starea de desvoltare a poporului respectiv, stare care, de altfel, se deduce şi din felul cum se face agricultura.

Creştere de vite fac şi Tibetanii şi Mongolii şi alte neamuri cu civilizaţie primitivă şi tot creştere de vite fac şi Elveţienii şi Scoţienii.

Desigur, însă, că nu este tot una, ceea ce se face în pustietăţile Asiei, cu ceea ce se întâmplă în Elveţia şi Scoţia.

Lipsa de control şi de directivă, ce se observă la noi şi în această chestiune, ne face să nu vedem nici pentru această ocupaţie, un viitor mai bun decât cel al agriculturii de azi şi să credem că felul în care se practică, arată semnul unei scăderi la forme de preocupări primitive, caracteristice popoarelor înapoiate.

Atacul tot mai insistent ce se dă Administraţiei Silvice, pentru admiterea păşunatului şi în păduri, chiar în regiuni unde acestea nu sunt decât câteva zecimi de procent în raport cu suprafaţa terenului agricol, cum este cazul în Bărăgan, ne obligă să ne preocupăm mai în deaproape de această ramură de activitate, pentru ca, punând la dispoziţia populaţiei terenuri apte pentru această folosinţă, să putem feri pădurile de calamitatea păşunatului.

Nu este în preocuparea noastră, a silvicultorilor, nici dirijarea acestei economii şi nici, mai ales, încurajarea ei în forma şi condiţiunile în care se face.

Avem, însă, interesul să spunem celor ce se ocupă de chestiunea creşterii vitelor, că această economie, îndrumată după norme raţionale, ar putea să constitue o sursă de principale venituri, pentru bugetul ţării, fără ca, prin aceasta să prejudicieze şi stânjenească alte ramuri de activitate, cum este aceea a exploatării pădurilor de care ne ocupăm.

Indrumătorii acestei activităţi ar avea nevoie şi de colaborarea noastră, a silvicultorilor, deoarece creşterea vitelor nu se poate face cu succes şi fără pagube pentru alte ramuri de activitate, decât în două regiuni ale ţării : la munte, în păşunile alpine şi la baltă.

Cum şi păşunea alpină şi balta se găsesc în administraţia Serviciului Silvic, în total sau în parte, contribuţia noastră este necesară.

Concursul şi colaborarea ce am avea de dat, ar consta în obligaţia, pentru noi, de a da terenul de munte şi de baltă în starea de a fi folosit la maximum, de crescătorii de vite.

Vom încerca să arătăm, aici, care ar fi obligația noastră în pregătirea numai a pășunilor alpine.

Până acum, pășunile de munte nu s'au bucurat de o atențiune deosebită din partea noastră.

Ne-am mulțumit numai să le arendăm dela an la an.

Ele, însă, au nevoie de oarecare îngrijire și de aceea este necesară sacrificarea unei părți din venitul lor, pentru a le pune în situația de a fi cât mai intensiv folosite.

La această situație am ajunge prin :

a. Folosirea integrală a golurilor de munte ;
b. Introducerea de plante hrănitoare acolo unde nu sunt ;
c. Regenerarea plantelor ;
d. Orânduirea locurilor de odihnă.

a. *Folosirea integrală a golurilor de munte.*

O bună parte din golurile de munte sunt populate azi de jnepeni, liliac de munte și ienuper. In porțiunile unde s'au instalat arbuștii arătați mai sus, nu mai este posibil să se pășuneze, pentrucă nici vitele nu pot pătrunde și nici iarba nu crește. Este, așa dar, necesar să se înlăture acești arbuști și să se lase numai acolo unde existența lor este impusă de nevoia de consolidare a solului.

Nu vom insista asupra felului în care să se facă distrugerea lor. Prin experimentare s'ar putea ajunge la cea mai bună cale.

Menționăm însă că este posibil ca acești arbuști să se tae în timpul verii (20 Iunie—15 Iulie) sau să se ardă în aceiași epocă, cu multe șanse de a se ajunge la uscarea lor.

Pentru jneapăn se poate încerca cojirea pe o porțiune de 10—15 cm. lățime, jos pe tulpină, tot în epoca 20 Iunie—15 Iulie, dacă cojirea se face ridicându-se și liberul uscarea tulpinei este asigurată într'o proporție de 90%.

Inlăturându-se acești arbuști, s'ar putea reda pășunatului circa 10% din suprafața actuală a golurilor de munte.

b. *Inlocuirea plantelor nefolositoare și nehrănitoare.*

In flora care populează golurile de munte, se găsesc multe plante cu o foarte slabă putere nutritivă care ocupă, fie în masă compactă, fie răspândite, într'un procent prea mare, suprafețe însemnate.

In cadrul preocupărilor pentru îngrijirea golurilor de munte.

trebue să se găsească şi scopul de a se înlocui aceste plante cu altele mai hrănitoare.

Nu este cazul să arătăm aici, în detaliu, felul cum trebue să fie făcute aceste lucrări, care şi-ar găsi locul în amenajamentul silvico-pastoral al golului respectiv, dar trebue să menţionăm felul cum am vedea înlăturându-se părul porcului, afinul şi diferitele feluri de muşchiu care constituesc cele mai obişnuite plante neutile în golurile de munte.

Pentru părul porcului, focul se pare a fi de bun efect. Dacă, după aceasta s'ar ciopli cu sapele stratul de pământ vegetal în care se găsesc rădăcinile şi în urma acestei cioplituri s'ar arunca seminţe de alte plante (floare de fân), s'ar putea ajunge ca o bună parte din proporţia de părul porcului să fie înlocuită.

Şi aceste plante s'ar putea distruge parţial prin foc, dar se refac dacă, în afară de foc, se mai intervine cu amendarea solului.

In condiţiunile grele în care se lucrează într'un gol de munte, amendarea solului trebue să se reducă la târlirea porţiunilor respective cu vitele existente. (Prin târlire se înţelege îngrăşarea solului cu resturile rămase în locul târlelor definitive sau numai de repaus).

Ingrijite cu persistenţă, porţiunile ocupate azi de aceste plante, care deţin, de multe ori, 10—15% din suprafaţa golurilor de munţi, s'ar putea reda unei folosinţe normale.

c. *Regenerarea plantelor.*

Chiar plantele cele mai utile trebuesc să fie, din când în când, regenerate.

După experienţa de până acum, cea mai potrivită formă de a se stimula creşterea ierbii în golurile de munţi, este focul.

Se obişnueşte, de multă vreme, că, în timpul toamnei să se dea foc ierbii. In locul unde iarba a fost bine arsă, ea creşte în primăvara următoare mult mai bine şi mai repede.

Practica aceasta, folosită de secole în munţii noştri, s'a dovedit a fi bună şi în condiţiunile economice în care se poate exploata azi un gol de munte, este şi aceea care nu se poate înlocui deocamdată.

De aceea, este cazul să se utilizeze şi pe viitor, făcându-se, după natura plantelor, în fiecare an unde predomină părul porcului, şi la 2 ani, unde sunt alte plante.

d. *Orânduirea locurilor de odihnă.*

O altă lucrare care este necesară în golurile de munte, este şi amenajarea suprafeţei de păşunat în tarlale destinate a fi păşunate, în cursul aceluiaş an sau într'o perioadă de mai mulţi ani, în epoci anumite, pentru a se da posibilitatea de odihnă şi regenerare solului şi plantelor de pe el.

Detaliile în această chestiune, nu pot face obiectul acestui articol.

Ne-am mulţumit să remarcăm această lucrare, numai principial, ca fiind de strictă necesitate pentru o bună exploatare a unui gol de munte.

⁂

Am socotit că nu este cazul ca, în cadrul unui articol de revistă, să intrăm în amănuntele de tehnică, necesitate de o lucrare de ameliorarea unui gol de munte.

Am voit, însă, să evidenţiem numai necesitatea lor pentru a spori capacitatea de producţie a acestor goluri, în care caz ar putea hrăni un număr mai mare de vite.

In felul acesta, credem, s'ar scoate din păduri, o bună parte din vitele care azi le aduc atâtea prejudicii.

IN JURUL AMELIORAŢIILOR PASTORALE.

de Ing. V. V. Vasiliu

Multe sacrificii pe care pădurea a fost obligată să le facă în ultimul timp ar fi putut fi evitate dacă din vreme s'ar fi pus problema amelioraţiunilor pastorale, şi mii de hectare de pădure ar mai fi încă în picioare, iar regimul silvic nu ar mai avea atât de mult de refăcut. Cu toate legile bune pe care le avem în timpul din urmă, cu toate instrucţiunile precise ce sunt date, nu sa făcut până acuma aproape nimic pentru îmbunătăţirea economiei pastorale şi continuăm să ne desinteresăm de această chestiune.

Ameliorarea condiţiunilor economiei pastorale asigură :

A) Mărirea valorii de producţiune a solului.

B) *Inlăturarea unor noi atacuri în contra pădurilor.*

C) *Stăvilirea degradării solurilor.*

D) Câştig pentru economia naţională.

E) Prestigiul de buni şi prevăzători gospodari.

Problema îmbracă aspecte deosebite pentru regiunea de câmp şi dealuri şi pentru regiunea de munte.

In cele de mai jos, din pricina spaţiului restrâns de care dispunem, ne vom opri numai asupra păşunilor dela munte.

I.

Deşi cunoştinţele mele se referă la un destul de restrâns colţ de ţară — acel al Lotrului — în care viaţa pastorală a fost întotdeauna foarte activă, prezentând caractere generale, cred că pot fi aplicate și celorlalte regiuni de munte din țară, în care se exercită păstoritul.

In munţii Lotrului care au o reputaţie stabilită de munţi foarte buni întrunind pentru aceasta anumite condiţiuni și anume :

sunt acoperiţi cu iarbă bună ; vegetaţia este timpurie ; nu sunt secetoși; sunt destul de întinși ca suprafaţă; nu sunt prăpăstioși ; sunt ușor accesibili,

viaţa pastorală datează din timpuri imemoriale căpătând un caracter arhaic, dar se duce și azi în acelaș mod patriarhal ca în vremea străbunilor. Golurile de munte propriu zise care se întind din jurul curbei de nivel 1800 m. în sus, au fost lărgite în decursul timpului în dauna pădurei care în unele locuri — în special în proprietăţile moşneneşti — a fost complect desfiinţată. Pădurea a suferit aci o acţiune de comprimare în două sensuri :

a) de sus în jos, determinată de păstorii ce doreau să-şi întindă păşunile ;

b) de jos în sus, pornită de sătenii dornici de a-şi întinde vetrele de sat şi suprafeţele destinate culturilor agricole.

Astăzi, dacă nu se mai pot recuceri pentru pădure porţiunile răpite pentru cultura agricolă, în schimb datorită crizei prin care trece păstoritul, determinată de :

a) reformele agrare care fărămiţând proprietăţile agricole dela câmpie unde se făcea ernatul prin transhumanţă au îngreuiat condiţiunile de ernatic,

b) reformele sociale care au determinat condiţiuni de trai mai lesnicioase şi mai rentabile în alte ramuri de activitate,

c) deprecierea fabricatelor lactate,

d) sporirea cheltuelilor de întreţinerea vitelor,

e) deprecierea valorii de vânzare a vitelor și a produselor pastorale,

se poate păși la revizuirea golurilor de munte și la recucerirea porțiunilor răpite pădurii.

Golurile de munte pășunabile sunt astăzi proprietatea :

1. Statului în care gospodăria a început a se face ceva mai rațional redându-se pășunatului suprafețe ocupate de jnepeni și construindu-se stâne noi.

2. Comunelor în posesia cărora acestea au ajuns prin aplicarea unui decret lege care le-a împroprietărit cu goluri de munte de care nu aveau nevoe și pe care acum le speculează arendându-le oerilor străini de comună.

3. Particularilor dela cari, cele mai întinse, au fost expropriate definitiv în favoarea statului, care însă nu poate intra în folosința lor pe motivul că nu sunt încă măsurate și plătite.

4. Moșnenilor formând cele mai întinse pășuni de munte dar care au cea mai proastă gospodărie.

In aproape toate aceste proprietăți pășunează vite mici de ale crescătorilor din Transilvania de unde pe vremuri o parte au emigrat în urma asupririlor unguresti, formând și dincoace de munți numeroase sate în care și-au păstrat aproape nealterate limba, portul și ocupația. Păstoritul se continuă în condițiuni care nu mai corespund timpurilor în care trăim. Arendările se fac pe termene scurte fără nici o preocupare de ameliorarea producției muntelui, care este epuizată prin supra încărcarea cu vite. Nu sunt avute în vedere nici puterea de nutriție a solului, nici producția nici traiul bun pentru vite care nu au adăposturi, adăpători higienice și sunt de multe ori decimate de boli. Produsele lactate sunt fabricate rudimentar în murdărie și condițiuni higienice ce lasă mult de dorit ; însăși viața păstorilor este grea și lipsită nu de confort, ci chiar de strictul necesar unei vieți de muncă istovitoare și de permanentă alarmă, pe care o trăesc. Turmelor de oi li se alătură întinse turme de capre care constituesc un permanent pericol pentru pădure și o tentație de denaturare și falșificare a produselor lactate prin amestecarea laptelui de capră.

Toamna la plecarea din munți, foarte adesea se dă foc ierbei uscate, incendiile luând proporții și întinzându-se la pădurile vecine în care pustiesc noi suprafețe.

II.

Față de toate aceste aspecte, se desprinde absolut necesară o condițiune imediată și energică din partea noastră pentru amelioararea condițiunilor pastorale, spre a putea evita din timp noi atacuri asupra pădurilor. In primul rând, este nevoie de o propagandă susținută și de demonstrații cât mai elocvente, făcute atât în păturile largi ale populației, cât mai ales între conducătorii țării și ai destinelor obștești, între politicieni, care trebue să se pătrundă de enorma răspundere ce apasă asupră-le și de scadența foarte apropiată a acțiunilor nefaste deslănțuite prin masacrarea pădurilor, ajungând până la tentativa de crimă contra națiunei.

O carte neagră, cuprinzând întreaga problemă a islazurilor comunale create, a întreținerii lor actuale, a defectelor de organizare și administrare și mai ales a dezastrelor provocate de despăduriri, ilustrate cu grafice cât mai clare și fotografii tipice, împărțită gratuit în cât mai mare număr, va reuși să deschidă ochii tuturor. Aceasta se poate realiza ușor făcându-se un apel la toți colegii spre a trimite datele necesare și fotografii, care apoi se vor putea, la centru, concorda și concentra.

Trebue să dovedim țării întregi *că islazuri și pășuni sunt, sunt mai multe chiar decât trebuesc* dar ele cer numai o gospodărire rațională ; să arătăm cu cât mai multe posibilități și ce condițiuni excepțional de favorabile are săteanul nostru pentru creșterea vitelor față de săteanul olandez sau elvețian, unul restrâns de mare, altul de stânci și zăpezi și cari totuși, știu să-și crească vite cu renume mondial.

In jurul pădurii trebue făcut zid și în cea mai perfectă unire de gânduri și fapte să opunem cea mai desăvârșită intransigență la o oricât de ușoară tentativă de știrbire a patrimoniului forestier.

Nu înseamnă aceasta că suntem refractari prefacerilor sociale și nu ne putem ridica la înălțimea timpurilor noi, disprețuind democrația; trăind cea mai mare parte a timpului ce servim între săteni, pășim în ritmul vremei, însă mai presus de orice ne iubim țara și neamul și conștienți — cei mai conștienți și cei mai indicați specialiști în această chestiune — suntem datori să scoatem strigătul de alarmă și să oprim guvernanții de a desăvârși dezastrul ce amenință, provocat de desechilibrul ce s'a creat între ramurile de cultură. Suntem o țară încă tânără și în plină ascensiune și suntem datori ca față de experiența noastră de până acum și mai ales față de aceia a altor țări care acum caută să îndrepte răul, noi să îl stăvilim la timp. Nu ne acoperă în fața posterității nici avize negative, nici opinii separate date de formă pentru a amorți conștiințele și pentru a eși onorabil din impasurile create de cererile susținute de politiciani. Atitudinea dârză și unitară pentru întreg corpul silvic, propagarea adevărurilor ce cunoaștem și profeția dezastrului ce ne pândește, refuzul oricărei concesii, va deschide ochii tuturor și nu se va mai putea trece peste noi când e vorba de o cauză națională. In islazurile de deal vor trebui începute și urmărite lucrările de ameliorarea pășunilor și raționalizarea folosinței lor în vederea majorării puterii de producțiune, de corectarea degradărilor de până acum, de pază, bună îngrijire și gospodărie.

Intinse albii de râuri astăzi neproductive vor putea fi transformate în pășuni utilizabile, cu foarte puține eforturi, menajând și în felul acesta pădurea. La munte se cere determinarea precisă a golurilor carpatine precum și a locurilor ocupate în trecut de pădure, stabilind definitiv ce trebue să rămână afectat culturei pastorale și ce se poate reda pădurei. Trebuesc luate în primire golurile de munte expropriate, prin măsurarea lor și plata sumelor cuvenite (sume care se vor recupera în foarte scurtă vreme prin arendare) astfel ca statul să intre în posesia lor și să poată face gospodărie exemplară. E nevoe să se continue politica de infiltrație a statului în obștiile moșnenești pentru a pune o bună rânduială în gospodăria atât a pădurilor cât și a pășunilor.

Prin aplicarea sancțiunilor imediate și a restricțiunilor de pășunat în porțiunile incendiate, să se prevină incendiile. Pentru protecția pădurii, este absolută nevoe să se legifereze și creșterea caprelor cu introducerea stabulațiunei.

Apoi trebue pășit la lucrările de ameliorare propriu zise, privind :

1. *Ameliorarea fabricatelor prin :*

a) construcție de localuri higienice,

b) standardizarea produselor (a fabricării și a felului de prezentare),

c) curățenie care trebue respectată la fabricare,

d) sanționarea contrafacerilor,

e) asigurarea de debușeuri și de prețuri rentabile.

2. *Ameliorarea condiţiunilor de trai pentru vite prin :*

a) construcţii de adăposturi, adăpători şi grajduri,
b) alimentarea raţională,
c) constituire de rezerve de furaje,
d) ameliorarea rasei,
e) paza contra bolilor şi răpitoarelor.

3. *Ameliorarea producţiei golurilor de munte prin :*

a) amenajarea muntelui în vederea păşunării cu rotaţie,
b) stabilirea numărului de vite ce se poate introduce fără a se epuiza solul,
c) distrugerea jnepenilor acolo unde ei nu îndeplinesc rolul de menţinători ai solului,
d) distrugerea plantelor nefolositoare şi otrăvitoare,

4. *Ameliorarea condiţiilor de trai a păstorilor* prin construirea de adăposturi omeneşti.

Incă primele înfăptuiri vor avea de rezultat sporirea producţiei şi realizarea de beneficii pe care documentându-le vom obţine drepturi de a cere şi personalul necesar pentru execuţie şi control precum şi fondurile trebuincioase desăvârşirei operei ce urmărim.

Sunt aci şi ocupaţii mai îndepărtate ceva de meseria noastră dar, dacă tocmai cei mai indicaţi nu se gândesc să le îndeplinească, trebue să ne gândim noi la ele şi să ne înhămăm la muncă acum, pentru ca mai târziu să nu ni se poată cere noi jertfe din partea pădurilor.

MIJLOACE DE FOLOSIT PENTRU AMELIORAREA PĂŞUNILOR [1]

de Ing. At. Haralamb

Despre starea rea a păşunilor noastre s'a vorbit şi s'a scris mult.

Toată lumea ştie că islazurile noastre din regiunea de câmp sunt pline de spini, alior şi alte plante nefolositoare, şi presărate pe tot întinsul lor cu muşuroaie de cârtiţă. Aspectul lor, mai ales vara, este dezolant ; iarba toată, mică şi rară, este complet uscată, vitele neputând găsi nimic de mâncare. Seara, când se întorc în sat, sunt mai flămânde ca în momentul trimeterii lor la păşune.

---

[1] Extras dintr'un referat prezentat la Institutul de cercetări silvice.

Cele dela deal şi munte (din regiunea montană) nu sunt nici ele în stare mai bună ; pe lângă mărăcinii și ierburile rele care le năpădesc, acestea mai sunt amenințate de un pericol şi mai mare, acela al ravinării.

Insfârşit, păşunile alpine (golurile de munte), la rândul lor, sunt invadate de ienuper, jneapăn, afini, rododendron și alte câteva plante lemnoase şi nelemnoase nefolositoare. Dacă mai adăogăm aci și întinsul nesfârşit al golurilor acoperite cu Nardus stricta tabloul este aproape complet.

Că trebue să se purceadă la ameliorarea acestei rele stări de lucruri, nu mai încape îndoială. A mai insista asupră-i, este inutil. Toată lumea este convinsă.

Care sunt modalitățile de folosit pentru ca să ne scăpăm de această vegetație lipsită de interes din punct de vedere pastoral ? Iată întrebarea la care vrem să răspundem.

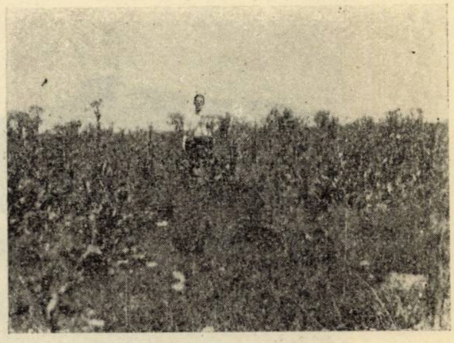

Fig. 1. In Bărăgan. Islaz comunal invadat de burueni.

Pentru a ne limita și mai mult, în cele de mai jos, nu ne vom ocupa decât de câteva din plantele care invadează golurile alpine, prezentând o deosebită importanță și asupra cărora trebue să ne îndreptăm atenția mai întâiu.

Pinus montana Mill. (pinul târîtor, jneapănul, jipul[2]).

In anumite regiuni muntoase din țara noastră : masivul Banatic, Parângul, munții Lotrului, Sebeşului și Cibinului, masivul Făgăraşului, Bucegii, Ceahlăul, munții din Maramureş și Călimanii, problema limitării pinului târîtor trebue privită cu toată seriozitatea. Suprafețe impresionant de mari sunt invadate de jneapăn, restrângând astfel partea pășunabilă a golurilor[3]. Nimic nu se poate folosi dintr'o porțiune acoperită de pinul târîtor.

---

[2] In munții Munteniei pinul târîtor este cunoscut sub numele de jneapăn. In cei ai Olteniei pinului târîtor i se zice jip, iar ienuperului, jneapăn.

Totul nu-i decât o masă continuă de trunchiuri și crăci târîtoare, întrețesându-se între ele și făcând astfel imposibilă circulația. Un acoperiș destul de des, provocat atât de portul culcat, târîtor, al pinului, cât și de abundența de crăci, fac ca la adăpostul lui să nu crească prea multe ierburi. Pământul este acoperit cu o saltea constituită din tot felul de mușchi, care dau naștere la un humus acid. Și, an de an, acest pin cucerește noui terenuri de pășune, ca să le înglobeze în marea masă, absolut inutilizabilă.

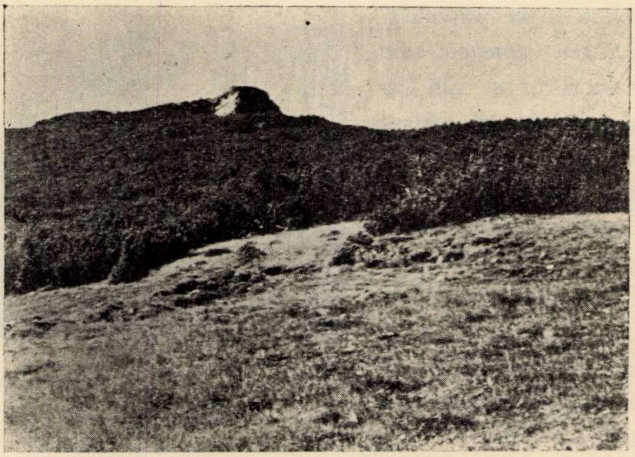

Fig. 2. Munții Călimani. Aspectul unui gol de munte năpădit de pin târîtor.

Care ar fi modalitatea de folosit pentru distrugerea lui?

Incendierea tufelor, preconizată de unii, nu dă rezultate. O încercare făcută de mine, după ce am tăiat câteva tufe și le-am îngrămădit unele peste altele, m'a condus la această concluzie. Pentru moment iau foc acele, producând o flacăre mare, dar curând focul se trece, se stinge. Până la urmă nu ard nici cel puțin acele. In niciun caz focul nu trece la lemn.

Singurul mijloc eficace pentru distrugerea pinului târîtor este tăierea. Dintr'un început trebue să spun însă că operațiunea este anevoioasă, cere multă muncă şi-i foarte costisitoare. Pentru ca să ajungi să tai o tufă, trebue să faci mai multe tăieturi, chiar la una şi aceiaşi tufă. Aceasta pentru faptul că dintr'o rădăcină pornesc adeseori, chiar dela pământ, mai multe crăci, care trebuesc tăiate fiecare în parte. Apoi, pentru motivul că aceste crăci târîtoare se țes cu cele ale tufelor vecine. In felul acesta, pentru a tăia o cracă și a debarasa locul de ea, trebue să-i faci mai multe secționări. O încercare de curățirea pinului, făcută în ocolul silvic Valea Lotrului în toamna anului 1933, a necesitat 40 zile de lucru la ha. Aceasta numai pentru tăierea și lăsarea lui pe loc. Ziua de lucru fiind plătită atunci cu 65 lei, însemnează că operația a costat 2600 lei la ha. Dar aceasta nu însemnează că locul a fost curățat. Până să ajungă în situația aceasta, mai necesită muncă.

---

[3] Despre felul cum se prezintă o tufă de pin târîtor și despre aspectul general al unui gol invadat de această specie se pot vedea fotografiile din Revista Pădurilor, anul 1934, pag. 145 și 249.

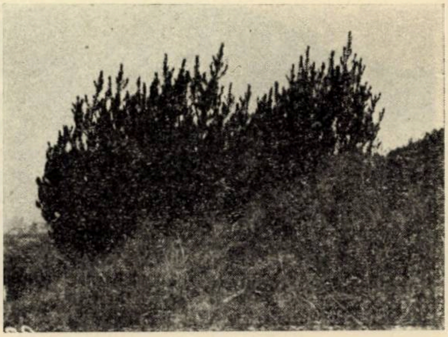
Fig. 3. O tufă de pin târîtor.

Tăierea cu toporul este destul de greoaie și fără spor, căci tulpinile, în care se lovește, se îndoaie și se mișcă (tremură) sub lovitura lui.

. Ar fi poate mai eficace întrebuințarea fierăstraielor circulare și a joagărelor. Rămâne să se încerce.

Lucrări de distrugerea jneapănului au început să se facă și în munții noștri, dar pe o scară foarte redusă. Așa de pildă, locuitorii comunei Veștem, din apropierea Sibiului, de vreo câțiva ani în șir, urcă în fiecare toamnă, pentru câteva zile, în golul muntelui Jidul, proprietatea comunei și taie, atât cât pot în acele zile, pinul târîtor, pe care-l lasă apoi, nestrâns, să se usuce până 'n primăvara anului următor, când i se dă foc. In felul acesta, pinul arde, ne mai rămânând din el decât resturi, cari cu vremea se „topesc".

Prin desvelirea solului, uscare și apoi prin incendiere, pătura de humus acid este cuprinsă și ea de foc, așa că în urma acestei operațiuni, căreia dacă i se adaogă și o bună gunoire, ia naștere o vegetaţie erbacee bună pentru păşunat.

Experiența și exemplul de stăruință la lucru al locuitorilor acestei comune ar trebui generalizat.

In afară de această modalitate de a tăia la rând, s'ar mai putea încerca și tăierea în fâșii, materialul rezultat din deschiderea fâșiilor urmând să fie aruncat peste porțiunile care n'ar fi tăiate. Prin incendierea acestui material, după ce se va fi lăsat să se usuce, ar putea arde și pinul netăiat. In felul acesta, lucrarea ar fi mai ieftină.

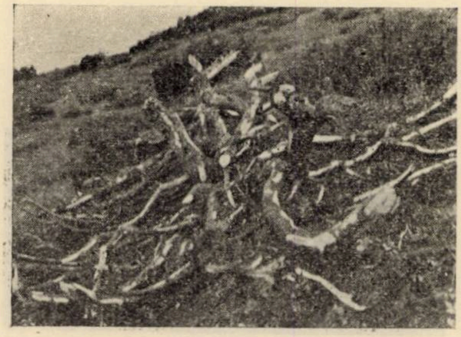

Fig. 4. Aceiași tufă (dela Nr. 3) tăiată.

Insfârșit, s'ar mai putea căuta o eventuală putință de valorificare a lemnului de pin târîtor. Dacă s'ar găsi, atunci cu ceea ce s'ar realiza din acea valorificare, s'ar acoperi o parte, cel puțin, din cheltuelile de exploatare. Se pare că încercări de acest fel n'au lipsit. Cândva în munții Cibinului s'ar fi făcut experiențe pentru folosirea lemnului de jneapăn la creioane, dar nu a dat rezultate.

Juniperus L. (ienuperul, ghinipenul).

Și acesta este foarte mult răspândit, atât în zona alpină, dar și mai jos, în zonele subalpină și montană. Locurile ocupate de el sunt aproape tot așa de nefolosit pentru pășunat, ca și cele ocupate de pinul târîtor. Totuși, printre ienuperi se mai găsesc, ici și colo, câteva plante furajere.

La rândul lui, ienuperul ajunge să acopere suprafețe foarte mari, târîndu-se la suprafața pământului (din care cauză este numit de populația dela munte și „târșar"), o tufă putând acoperi relativ o mare suprafață [4]).

In comparație cu jneapănul, distrugerea ienuperului este mai simplă, dar nu fără a fi dificilă.

Și aici, unii preconizează focul. S'ar putea întâmpla să se obțină oarecari rezultate folosind această modalitate, dar nu radicale și cu condiția ca operațiunea să se facă în sezonul secetos.

---

4) Un aspect de invaziunea ienuperului se poate vedea în fotografia care însoțește Nr. 1 1934 al Revistei Pădurilor.

Cel mai bun mijloc de utilizat rămâne tot tăierea cu toporul. Se taie însă greu, pentrucă înțeapă, atunci când vrei să-l cuprinzi și să-l ții cu mâna și apoi pentru faptul că tremură, când este lovit cu toporul. In felul acesta, trebue să pierzi timp și să dai mai multe lovituri de topor până să tai o tufă. Credem însă că lucrul s'ar simplifica, înlăturându-se atât înțepăturile, cât și putința de a tremura sub lovitura toporului, dacă s'ar folosi o furcă de fier îndoită perpendicular pe coada ei (croc). Cu această furcă, s'ar prinde pe dedesubt tufa de ienuper, săltându-se până ce ar întâmpina rezistență. Atunci, dintr'o lovitură s'ar reteza rădăcina cu toporul fără ca ea să mai aibă putința de a tremura. In felul acesta, lucrul ar merge mult mai repede. Odată tăiate, tufele de ienuper s'ar face grămezi mici, sau s'ar lăsa pe loc, până s'ar usca, așezându-le cu rădăcina în sus. Numai după aceea, li s'ar da foc, cenușa răspândindu-se apoi pe toată întinderea locului.

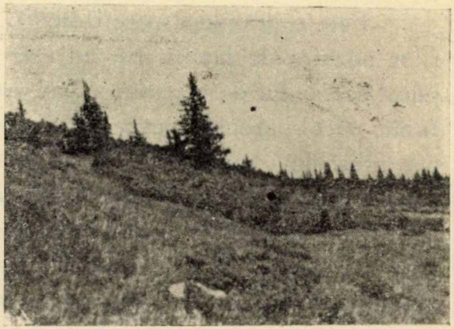

Fig. 5. Muntele Dobrunul din basinul Lotrului. Inceput de curățirea pinului târîtor.

Se preconizează ca, după tăierea și arderea ienuperului, să se gunoiască puternic locul astfel curățat, culcându-se vitele pe el. Un teren arabil este considerat gunoit puternic atunci când, pe 1 m², se ține o vită mică timp de 12 ore [5]). Prin gunoire se ajunge la distrugerea multor plante rele furajere sau indiferente, care ar mai rămâne pe pășune, fiind înlocuite cu altele bune furajere.

Afinii și rododendronul.

Despre aceste plante ne-am ocupat în altă lucrare [6]). Deaceea nu mai socotim necesar să revenim asupra lor.

In afară de mijloacele preconizate în acea lucrare pentru a fi folosite în vederea distrugerii lor, ținem doar să adăogăm și recomandarea unora că operațiunea smulgerii acestor plante ar putea să fie precedată de o gunoire puternică. Astfel, s'ar culca vitele pe terenul invadat de aceste plante (2 vite la 1 m^2) timp de 2—3 nopți la rând. Gunoirea provocând uscarea plantelor, smulgerea lor ar deveni atunci mai ușoară [7].

---

[5]) F. Briot : Etude sur l'Economie Alpestre, Berger Levrault. Paris, 1896, pag. 66.

[6]) At. Haralamb și P. Cretzoiu : Considerațiuni asupra Ericaceelor din România. Revista Pădurilor Nr. 4, 1934.

Nardus stricta L. (părul porcului sau negara).

Este o graminee care ocupă o bună parte din întinderea golurilor noastre de munți. Ea nu este mâncată de vite decât la începutul sezonului de vegetație când este verde. De pe la mijlocul lunii Iunie, părul porcului începe să se usuce, îmbățoșându-se în așa fel în cât vitele nu-l mai mănâncă decât cel mult de nevoie. Această iarbă uscată n'apucă însă să dispară până 'n anul următor, așa că iarba nouă este nevoită să crească printre cea veche. Din această cauză, apoi datorită înrădăcinării sale bogate, precum și faptului că rădăcinile tufelor vecine se leagă între ele, covorul de Nardus stricta este așa de continuu încât atunci când încearcă cineva să smulgă o tufă, nu poate, ci desprinde deodată bucăți mari din acest covor. O pășune de părul porcului este o pășune slabă. Prezența acestei plante este indicația sigură că terenul este sărăcit. Ciobanii o consideră „neaducătoare de venit" pretinzând că vitele, care ar pășuna numai în locuri cu părul porcului, ar pierde laptele.

Cum se poate ajunge la îndreptarea acestei rele stări de lucruri? In munții noștri, ciobanii obișnuesc adesea, când coboară toamna cu oile din goluri, să dea foc acestui covor uscat de părul porcului. Primăvara următoare, în locurile incendiate, iese o iarbă nouă (tot părul porcului) curată, degajată de cea uscată a anilor precedenți.

O pășune constituită din această iarbă poate fi însă îmbunătățită folosindu-se îngrășămintele.

Ingrășămintele.

Oricare ar fi sistemele de folosit pentru extirparea vegetației lemnoase amintită mai sus (jneapăn, ienuper, rododendron, afini): smulgerea din rădăcină, tăierea din pământ, incendierea, — nu vom putea obţine şi menţine pe acel loc o păşune constituită din ierburi bune furajere, dacă nu modificăm şi constituţia chimică a solului. Ori, aceasta nu se poate realiza decât prin îngrăşăminte.

---

[7] Fr. Rey: Concours d'alpages en 1928 (Rapport du Jury) «L'économie alpestre», 1929, pag. 47.

Nu numai în cazurile amintite se cer îngrăşăminte. Chiar o păşune oarecare, lipsită de vegetaţie lemnoasă, are nevoie. Prin păşunat continuu şi prin neîngrijire, o păşune ajunge cu vremea de-şi schimbă compoziţia floristică. Aceasta se datoreşte în special la două cauze. Mai întâiu, păşunând, vitele aleg numai plantele bune; pe cele rele le ocolesc. De aici rezultă că cele rele, putând să facă sământă, se înmulţesc în detrimentul celor bune, care fiind continuu mâncate de vite nu pot să ajungă niciodată să se înmulţească pe această cale. In al doilea rând, prin păşunat, vitele iau solului o parte din substanţele minerale pe care le conţine, fără ca de multe ori, să-i fie restituite. Astfel, solul sărăceşte în anumite elemente minerale. Flora, la rândul ei, se modifică potrivit cu însuşirile chimice (şi mecanice) ale solului. Aşa de pildă, păşunea de părul porcului ne indică un sol sărăcit, acid, neaerisit. In această privinţă, cel care umblă prin munţii noştri este isbit de întinderea mare de teren pe care o ocupă această iarbă lipsită de calităţi furajere.

Trebue căutată deci calea de a-i reda solului ceea ce i s'a luat prin păşunat şi ceeace, eventual, i-ar mai lipsi (datorită constituţiei lui geologice). Aceasta se realizează folosindu-se îngrăşămintele.

Dealtfel, ciobanii noştri au observat şi ei aceasta şi au căutat să aducă o îndreptare stării rele de lucruri. O fac însă într'un mod cu totul insuficient, neraţional şi pe scară mică. Este vorba de îngrăşarea păşunii prin dejecţiunile animale, realizând ceea ce ei numesc ,,târlire". Operaţiunea constă din ţinerea vitelor, în timpul nopţii, pe locul destinat a fi îngrăşat. Un loc astfel îngrăşat îşi schimbă imediat compoziţia floristică : în locul părului porcului, luzulei, carexului şi a altor plante nefurajere ies specii bune ca Poa, trifoiul, Agrostis. Locurile astfel îngrăşate şi schimbate ca floră sunt numite, de ciobani, *stăuine* sau *torine*. Sunt cele mai bune terenuri de păşune din golurile de munte.

Am spus însă că ciobanii noştri târlesc fără metodă şi pe suprafeţe mici, neajungând să îmbunătăţească păşunea decât pe locurile mai ,,aşezate" din jurul stânei. Restul păşunii continuă să rămână cum a fost.

Uneori ei ajung de îngraşă o anumită întindere aşa de mult, încât, în locul plantelor bune furajere, ies altele tot așa de nefurajere ca și cele dinainte ca : ștevia, urzica, boziul.

Prin urmare este ceva de îndreptat în practica de până acum a ciobanilor și anume : o folosire mai rațională a îngrășămintelor și extinderea lor pe suprafețe cât mai mari.

Cum se poate ajunge la aceasta ? In timpul verii, în golurile alpine ale munților noștri se trimit mai mult oi — cu, și fără lapte — și numai într'o mică măsură vite mari, cel mai adesea, sterpe. In vederea pășunatului, golul se repartizează între aceste trei categorii de vite, rezervându-se : primelor, părțile cele mai bune (poalele golurilor, așezăturile), iar celorlalte, coastele și părțile mai ridicate.

Vitele mari, datorită obiceiului lor de a nu sta împreună și de a se răsleți, în timpul nopții sunt ținute în țarcuri, pe locul lor de pășune, departe de stână. Păzitorul lor are în apropiere un bordei rudimentar pentru a-și păstra merindele și pentru a se adăposti de vreme rea. Deseori mi-a fost însă dat să constat că aceste țarcuri nu se schimbă decât cel mult odată pe vară. Din această cauză, în țarcuri există o murdărie de nedescris. Afară de aceasta se pierde în zadar o mare cantitate de îngrășăminte cu care s'ar fi putut ameliora o bună întindere de pășune. Și în loc de iarbă bună, pe locul fostelor țarcuri, iese întotdeauna o vegetație amoniacală caracteristică.

Normal ar fi ca țarcul vitelor să fie mutat zilnic.

Pentru ca mutarea lui să se facă repede și ușor, ar fi de imaginat un tip de gard ușor de demontat, de purtat și de refăcut alături. Socotesc că nu ar fi greu de realizat. In felul acesta îngrășămintele animale ar fi rațional utilizate și pe o mai mare întindere.

Intrucât coliba paznicului acestor vite trebue să fie întotdeauna în apropierea țarcului, ar mai fi de realizat un model simplu de colibă, care să poată fi mutată și ea pe măsură ce țarcul vitelor se deplasează.

Pentru oi, operațiunea târlirii se poate face fără nici-o dificultate, căci ele nu au nevoie de țarc. Pe vreme bună, ele ar trebui să fie ținute continuu pe pășune, schimbându-le des locul. Numai în cazul nopților cu ploi reci să fie trase la adăpostul pădurii.

In această ordine de idei, un sistem folosit în golurile munților din basimul Văii Doamnei este demn de citat și de generalizat. Iată în ce constă. Când vitele sunt conduse la pășunat în părțile cele mai depărtate de stână, nu mai sunt aduse la muls la stână, așa cum se obișnuește în cea mai mare parte din munții noștri, ci sunt ținute continuu în acel loc. Pentru muls, ciobanii improvizează niște strungi rudimentare. Laptele rezultat este făcut caș acolo și dus astfel la stână. Locurile acestea sunt cunoscute sub numele de „mutători". Prin ele se realizează un triplu câștig. Mai întâiu, se pot ameliora prin târlire și locurile mai depărtate de stână. Apoi, restul pășunii și în special cea din apropierea stânei, ne mai fiind străbătut zilnic, de 2—3 ori, cu plecatul și venitul la stână pentru muls, are timpul să se repauzeze, covorul ierbaceu putându-se reface. Insfârșit, vitele nu se mai obosesc cu acest du-te, vino. De aici, se înțelege, rezultă și un randament mai mare.

Ceva asemănător cu mutătorile din Valea Doamnei am întâlnit în golul muntelui Dobrunul din basinul Lotrului, dar nu vom insista acum asupră-i.

Prin gunoire nu se dă însă solului tot ceea ce i s'a luat prin pășunat și mai ales ceea ce i-ar lipsi datorită constituției lui geologice. Aceste lipsuri nu pot fi completate decât prin îngrășăminte chimice. In starea noastră de desvoltare nu ne putem însă gândi la așa ceva. Dacă am putea generaliza folosirea rațională a dejecțiunilor animale ar fi un mare pas spre mai bine.

Concluzie.

Smulgerea din pământ, tăierea cu toporul, incendierea materialului rezultat și apoi îngrășarea locului, iată ceea ce trebue să facem pentru a scăpa de vegetația lemnoasă care ne invadează pășunile.

PĂȘUNILE SĂLBĂTICITE

de Prof. Ing. V. Stinghe
Consilier silvic

Pe pășunile noastre de munte totul e de ameliorat, ca de altfel și pe cele de câmpie.

Dar tocmai proporțiile vaste ale problemei ne impune o clasificare în ordine de urgență a lucrărilor de ameliorare ; și tot din același motiv trebue și o altă distincțiune făcută, după natura celor ce sunt obligați, moralmente cel puțin, să purceadă la lucru efectiv.

Desigur în ce privește ameliorările sunt de toată însemnătatea adăpătorile, adăposturile, stânele, îngrăşările, fâneţele de rezervă în munte, potecile, drumurile de acces, exploatarea raţională cu proporţionarea vitelor, cu mutătorile ; totuşi niciuna din acestea, nici toate la un loc poate, nu ajung în importanţă problema recâştigării pentru păşunea alpină a terenurilor de munte. Trebue cineva să umble pe munţi, dela un cap la celălalt al Carpaţilor ca să-şi dea seama de imensitatea şi gravitatea chestiunii sălbăticimii ţinuturilor de păşunat alpin din România.

Acoperirea cu ienuper şi jnepeni în primul rând, cu afini şi apoi cu anin verde, dă aspectul unei degradări sui generis a terenurilor de munte, o degradare pe care am numit-o sălbăticire. Apreciez la sute de mii de hectare aceste locuri cari nu aduc nici o centimă câştig economiei româneşti, care nu ezită totuşi să sacrifice pentru nevoile păşunatului pădurile încheiate, plantaţiile ridicate, regenerările forestiere bine închise. Ienuperul şi jneapenul, apoi afinii, gonesc păşunatul din zona lui naturală şi îl împing spre păduri.

Cei cărora le incumbă să lucreze pentru salvarea pădurii prin recâştigarea pentru păşune a locurilor de munte, trebue să procedeze după un program întocmit cu scrupulozitate, ca să repartizeze sarcinile financiare ale operaţiei asupra unui număr potrivit de ani bugetari.

Pentru aceasta însă trebue să cunoască bine obiectul.

Şi în acest scop nu ajung simplele aprecieri.

Aceste rânduri sunt scrise în nădejdea că vor putea determina o inventariere a păşunilor sălbăticite.

Nu e o muncă uşoară, dar e totuşi posibilă : o aproximaţie de 5—10% e perfect admisibilă şi în acest caz nu trebuesc ridicări topografice complicate. Se pot pune şi pe hărţile militare lucrate la o scară mai mare, apoi pe cele cadastrale în Transilvania şi Bucovina. E nevoie de un chestionar precis însă, de limitarea noţiunii, de o oarecare clasificare, de exemplu după gradul de degradare, lucru pe care îl îngrijesc uşor birourile administraţiilor silvice.

In acest fel vom avea o cunoaşterea foarte apropiată a obiectului ; îi vom şti proporţiile, importanţa şi ne vom proporţiona sforţările.

*

Rămâne de văzut cine trebue să facă lucrarea : Regimul Silvic sau Casa Pădurilor ?

Dacă în ce priveşte ameliorarea terenurilor degradate din regiunile de dealuri şi munţi mici, unde răul se găseşte mai adesea prin proprietăţi particulare, vedem intervenţia ca fiind de datoria Regimului silvic — la păşunile sălbăticite credem că are un cuvânt greu de spus Casa Pădurilor. Socotesc că o foarte mare proporţie din aceste locuri sunt proprietatea ei ; şi altele pe măsura aplicării diverselor legiuiri cari vorbesc de păşunatul alpin — îi vor reveni.

Are deci interes să lucreze pentru că îşi va mări venitul ; are interes să lucreze pentru că va salva o bună parte din păduri cărora azi le dă asalt păşunatul ; are datoria să dea bunul exemplu în ţară, exemplu care va găsi desigur imitatori de iniţiativă privată.

Tagesfragen : Meliorationen in der Alpwirtschaft.

Problèmes à l'ordre du jour : Les améliorations pastorales.

De tout temps les forestiers se sont attachés au problème des améliorations pastorales. Aujourd'hui, plus qu'autrefois, les améliorations pastorales sont à l'ordre du jour. Il faut sauver la forêt. C'est pour celà que nous devons travailler sans cesse aux améliorations pastorales.

Dans les premiers trois articles, dans le neuvième et dans le dixième on cherche surtout à mettre en évidence la nécessité de l'augmentation de la production fouragère des alpages sans qu'on entre en détails de nature technique.

L'auteur du 4-ème article donne l'exemple de la montagne Lutoasa en Maramureş parfaitement aménagée par l'Etat qui l'exploite en faveur des montagnards, propriétaires de vaches d'une bonne race.

La nécessité de la coordination des intérêts de l'économie pastorale et de la chasse constitue le but du 5-ème article.

Le suivant met en évidence l'idée que les bergers sachent à utiliser rationnellement l'herbe des adrets et des ubacs (envers).

Et pendant que l'auteur du 7-ème montre que le genévrier peut être détruit en l'incendiant, le suivant s'attache surtout au problème de l'administration des alpages propriétées domaniales.

Ensuite, les auteurs des dernières deux articles proposent les moyens de nature technique et administrative pour arriver à la destruction du pin traînant (Pinus montana var. pumilio), du genévrier, des airelles, du rhododendron et du nard raide.

CRONICA

AL DOILEA CONGRES INTERNAŢIONAL DE SILVICULTURĂ DELA BUDAPESTA (10—14 SEPT. 1936)

Primul congres internaţional de silvicultură (Roma, 1926) a însărcinat Institutul Internaţional de Agricultură dela Roma de a organiza ulterior al doilea congres similar.

Institutul a sugerat Guvernului Regal Ungar ideea de a organiza un asemenea congres la Budapesta şi propunerea a fost acceptată.

Ţara noastră, atât prin Ministerul Afacerilor Străine, cât şi prin Ministerul de Agricultură şi Domenii, invitată de a participa la congres de către Institutul Internaţional de Agricultură şi de Guvernul Maghiar, şi-a dat adeziunea sa, însărcinând un comitet compus din căpeteniile autorităţilor silvice (Casa Pădurilor, Direcţia Regimului Silvic, Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră, Uniunea generală a industriaşilor), cât şi din Preşedintele Societăţii „Progresul Silvic", a organiza partiparea la acest congres.

Din regulamentul provizoriu privitor la acest congres întocmit de către Comitetul principal de organizare, şi pe baza discuţiilor ce au avut loc cu ocazia şedinţei prealabile ţinută la Budapesta în zilele de 24—26 Martie a. c., se dau următoarele referinţe asupra participării la acest congres.

„Scopul acestui congres este de a menţine cu ajutorul unei cooperări internaţionale, un oarecare echilibru între producţia şi consumaţia lemnului şi de a trata problemele cu privire la producţia forestieră, la Comerţul şi industria lemnului.

Chestiunile la ordinea zilei se raportă la statistica economiei forestiere, politica forestieră, instituţii sociale, legislaţie, învăţământ şi cercetări forestiere".

Ca membri ordinari ai congresului se pot înscrie trimişii oficiali ai guvernelor, reprezentanţii Institutului Internaţional de Agricultură din Roma şi ai tuturor instituţiilor maghiare sau streine ce se ocupă de silvicultură ,toate persoanele care se vor înscrie, în ce priveşte România, se vor înscrie prin Comitetul Naţional de Propagandă ca participanţi ordinari ai congresului.

Ca membri extraordinari se pot înscrie membrii familiilor şi invitaţii membrilor ordinari.

Inscrierea presupune cunoaşterea regulamentului Congresului pe care îl dăm aci în rezumat şi pe care îl ţinem la dispoziţia celor interesaţi.

Membrii ordinari au dreptul de a participa la şedinţele Congresului, de a prezenta rapoarte, a lua parte la discuţii, a face propuneri şi a vota dispunând fiecare de o singură voce.

Toţi membrii, fără distincţie, pot participa la o eventuală excursie de câteva zile organizată de Guvernul Maghiar.

Cotizaţia este de 50 pengöe pentru membrii ordinari şi de 30 pengöe pentru membrii extraordinari.

Plata se face prin Comitetul Naţional de Propagandă, odată cu cererea de înscriere.

Cartea de membru obţinută în urma înscrierii dă dreptul de a beneficia de toate înlesnirile şi comodităţile acordate în general congresiştilor.

Lucrările congresului sunt repartizate în următoarele 9 secţiuni :

I. Statistică şi politică forestieră. Legislaţie forestieră. Instituţii sociale.

II. Amenajament, învăţământ şi cercetări forestiere.

III. Comerţul lemnului şi al altor produse forestiere.

IV. Exploatări şi industrii forestiere.

V. Technologia mecanică şi chimică a lemnului.

VI. Silvicultura şi producţia plantelor forestiere.

VII. Corecţia torenţilor. Protecţia solului şi a arboretelor.

VIII. Economia rurală şi diferitele sisteme de exploatare în relaţie cu silvicultura. Protecţia naturii. Turism.

IX. Silvicultura tropicală.

Programul amănunţit al lucrărilor secţiunilor menţionate mai sus este următorul :

SECŢIA I

1. Statistica forestieră : suprafaţa împădurită, producţia, consumaţia şi comerţul lemnului.
2. Metode statistice, periodicitate, unificare.
3. Repartiţia proprietăţii forestiere din punct de vedere al intereselor Statului.
4. Administraţia şi legislaţia forestieră :
   - *a)* Ad-ţia forestieră;
   - *b)* Legislaţia privitoare la gestiunea pădurilor particulare;
   - *c)* Legislaţia privitoare la gestiunea pădurilor colectivităţilor (persoanelor juridice);
   - *d)* Intervenţia Statului în favoarea împăduririi, de exemplu : terenuri goale, dune de nisip, păduri degradate;
   - *e)* Reglementări privitoare la inundaţii, regimul apelor şi corecţia torenţilor ;
   - *f)* Legislaţia vânătoarei;
   - *g)* Legislaţia păşunatului în pădure ;
5. Costul pădurilor şi impozitele.
6. Creditul forestier.
7. Instituţii sociale. Chestiuni de muncă.
8. Asigurarea contra accidentelor, incendiilor, şi altor pierderi.

SECŢIA II-a

1. Amenajament forestier, taxaţie, estimaţie.
2. Topografie foresttieră.
3. Invăţământul forestier. Literatură. Bibliografie.
4. Cercetări forestiere.

SECŢIA III-a

1. Dispoziţii privitoare la traficul internaţional al produselor forestiere. Unificarea uzanţelor comerciale, contracte tip. Unificarea clasificărilor, şi sistemelor de măsură.

2. Tarife de transportul lemnului.

3. Tarife vamale relative la lemn și la alte produse forestiere. Unificarea lor.

SECȚIA IV-a

1. Mijloace de doborâre și de transport.

2. Industria cherestelei. Mașini pentru lemn.

3. Utilizarea rumegușului și a altor deșeuri de lemn (Gazogene cu lemn).

4. Industriile care lucrează cu lemn.

5. Producerea rășinei.

6. Recoltarea semințelor.

7. Recoltarea altor produse forestiere.

8. Amenajarea transporturilor forestiere. Căi ferate înguste, drumuri, ulucuri, zeonifere, plutit, tracțiune mecanică.

SECȚIA V-a

1. Fabricarea celulozei.

2. Industriile chimice ale lemnului.

3. Carbonizarea lemnului, produse de distilare. Gazogene cu lemn.

4. Conservarea lemnului. Impregnarea contra putregaiului și focului.

5. Lemne contraplacate, comprimate, aburite și vopsite.

6. Rășini.

7. Recoltarea altor produse forestiere în afara lemnului: scoarță, liber, sucuri, frunze, flori, semințe, etc.

SECȚIA VI-a

1. Geografie, botanica speciilor lemnoase forestiere.

a) Repartiția naturală;

b) Plantația în afara regiunilor de origină;

c) Aclimatizarea speciilor exotice.

2. Studiul speciilor forestiere descrierea botanică, exigențe, proprietăți, lemn, condițiuni de creștere, sol economic forestier, comportare din punctul de vedere al silviculturii.

3. Origina semințelor și ereditatea.

4. Conservarea seminţelor.

5. Analiza seminţelor forestiere. Staţiuni de cercetarea seminţelor

6. Pepiniere. Producerea puieţilor.

7. Ameliorarea speciilor lemnoase. Mijloace de desvoltarea anumitor calităţi pentru un scop determinat.

8. Regenerarea arboretelor pe cale naturală şi artificială. Sisteme culturale.

9. Impăduriri, reîmpădurirea terenurilor goale, regularea regimului apelor, fixarea nisipurilor sburătoare prin împăduriri.

10. Intreţinerea şi ameliorarea arboretelor. Mărirea calităţilor şi cantităţilor de produse.

11. Ameliorarea solului. Soluri bolnave. Inoculări. Regiuni mlăştinoase. Teritorii de inundaţii, bazinuri fluviale uscate. Nisipuri mişcătoare. Soluri calcare. Terenuri goale (stânci, soluri mobile).

12. Intrebuinţarea îngrăşămintelor artificiale în silvicultură.

SECŢIA VII-a

1. Corecţia torenţilor.

2. Protecţia solului în munţii înalţi. Regularea regimului apelor. Baraje şi scări, diguri, bazine artificiale. Lacuri. Păduri de protecţie.

3. Boalele arborilor.

4. Insecte dăunătoare pădurilor.

5. Daunele incendiilor.

6. Apărarea contra altor pericole naturale (zăpadă, vânt, ger, temperaturi extreme).

SECŢIA VIII-a

1. Chestiunea păşunilor. Efectul păşunatului asupra arboretelor. Ameliorarea păşunilor.

2. Păşunile comunelor şi altor colectivităţi.

3. Creşterea vânatului. Pagubele cauzate de vânat.

4. Rolul altor animale afară de vânat. Protecţia păsărilor.

5. Piscicultura.

6. Protecţia generală a pădurilor şi a poziţiilor naturale.

7. Turismul în pădure.

8. Estetica forestieră.

9. Propaganda forestieră în învăţământul primar. Zilele arborilor. Sărbători forestiere.

SECŢIA IX-a

1. Păduri tropicale. Exploatarea şi utilizarea.
2. Caractele silviculturii tropicale. Substituirea rezervelor pe cale de dispariţie.
3. Intrebuinţarea arborilor tropicali.
4. Studiul speciilor lemnoase din pădurile tropicale.

In ce priveşte conducerea lucrărilor s'a ajuns la o înţelegere ca preşedintele Congresului să fie un cetăţean al ţării care organizează congresul, în persoana D-lui Baron Kelemen de Waldbott, Ungaria, iar ca preşedinţi adjutanţi D-l Brizzi, Secretarul general al Institutului Internaţional de Agricultură dela Roma şi D-l Profesor Dr. Kajender, o autoritate în ştiinţa silvică şi fost Preşedinte de Consiliu în Finlanda, ţara care trăeşte aproape numai din exploatarea pădurilor sale.

Patru locuri de vicepreşedinţi au fost rezervate pentru Anglia, Germania, Franţa şi Statele Unite ale Americii de Nord, iar alte două pentru ţări mari cari încă nu şi-au anunţat până acum participarea. Locurile de secretari generali revin Jugoslaviei, Olandei şi Ungariei.

Congresul se va ţine în Budapesta, în zilele de 10—14 Sept. a. c., în localul Academiei de ştiinţe. In fiecare zi vor lucra numai două secţiuni şi fiecare secţiune îşi va desăvârşi lucrările într'o zi. Membrii comitetelor naţionale de propagandă se vor întruni cu o zi mai de vreme spre a lua ultimele dispoziţiuni.

Limbile oficiale ale congresului sunt cea franceză şi ungară.

Inscrierile la congres se vor face numai prin Comitetele naţionale de propagandă. Pentru România înscrierile se fac la biroul central pe adresa : Prof. M. Drăcea, Directorul Institutului de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră, str. Clopotarii Vechi No. 1, Bucureşti.

Faţă cu importanţa deosebită a acestui de al doilea congres internaţional care atacă toate problemele mari de economie forestieră ale timpului şi se ţine într'o ţară vecină, este de tot interesul ca marile administrații forestiere, inginerii silvici, proprietarii de păduri, și toți cei interesați în cultura, exploatarea și valorificarea pădurilor să ia parte la acest congres, să prezinte referate, să facă propuneri și să participe la votarea moțiunilor.

In conferința prealabilă dela Budapesta s'au primit asigurări că Biroul Central se va îngriji de obținerea unor eventuale reduceri pe calea ferată și la hoteluri pentru participanți [1]).

Ing. consilier silvic
M. D. DRACEA

DE ICI, DE COLO.

Tot armele Werndl.

Aflăm, dintr'un proces-verbal întocmit pe la începutul anului acesta, că o comisie a cărei convocare nu știu cine-o va fi cerut, ar fi hotărît ca pădurarii și brigadierii silvici să continue să poarte tot acele «pușcoace» pe care le-au avut și până acum, deși este dovedit și para-dovedit că nu sunt bune de nimic.

Zadarnic vor fi argumentat reprezentanții autorităților silvice, și mă mir de ce vor fi mai făcut-o. Eu unul, în fața numelor persoanelor desemnate a face parte din acea comisie, aș fi știut mai dinainte, că nu este nimic de făcut, oricât de convingătoare ar fi fost argumentarea mea.

Pădurarii, investiți cu un pic din autoritatea din stat, nu pot să aibă în mâinile lor decât rable, pe cari să nu le poată utiliza, atunci când bande constituite se năpustesc asupra lor, schingiuindu-i și omorându-i chiar, pentrucă-și fac datoria să apere averea statului. Avem proaspete în mintea noastră atâtea cazuri de schingiuiri și omoruri.

Și acestea vor continua atâta vreme cât tâlharii vor ști că pădurarii sunt prost înarmați.

Altfel s'ar prezenta lucrurile atunci când aceștia ar fi bine înarmați. Hoții n'ar îndrăsni să se apropie, nici să atace, iar pădurarii ar avea siguranța mișcărilor, siguranța vieții

Dar nu, pădurarii nu trebue să fie înarmați. Știu și eu de ce! In țara aceasta atâtea lucruri sunt pe dos și atâtea strâmbătăți!

Filmul de propagandă forestieră.

Este, fără îndoială, un mijloc admirabil pentru difuzarea cunoștințelor despre pădure și pentru înfiltrarea respectului de pădure în marea masă a poporului.

Probabil, determinate de acest considerent, societatea «Progresul Silvic» și Direcția Regimului Silvic din Ministerul de Domenii, au pus de s'a filmat,

---

1) Se poate estima în mod, bine înțeles, cu totul aproximativ la 10.000 lei participarea pe teritoriul ungar pe timpul celor 5 zile de congres.

în primăvara anului acesta, serbarea sădirii arborelui organizată în pădurea Pustnicul, de cercetașii din București.

A fost o ideie bună. Rămâne acum să vedem cum se va proceda pentru ca realizarea aceasta modestă, se înțelege, să-și ajungă scopul, adică să fie văzută de cât mai multă lume.

Un bolovan s'a desprins din munte.

Și a oprit brusc un tren accelerat, care parcurgea, în plină viteză, distanța Vârciorova-Gura Văii. Bolovanul ar fi fost așa de mare încât a provocat serioase avarii locomotivei și liniei, dând apoi mult de lucru la curățirea și repunerea în bună stare de funcționare a căii. Așa ne-au vestit telegramele sosite pe la începutul lunii Mai, din Turnu-Severin. Desprinderea a fost provocată de ploile torențiale căzute în regiune în ultimul timp.

Postul nostru de radio-emisiune a anunțat ceva mai mult și anume că oprirea bruscă a trenului a fost provocată de aporturile torenților, cari ar fi depus pe o bună distanță de linie, un strat de aproape un metru grosime.

Nimic surprinzător. Regiunea este cunoscută drept una din cele unde mâna omului n'a cruțat pădurea.

De aceea, pe noi vestea nu ne-a surprins. Iată un subiect demn de filmat. Văzându-l, lumea ar avea ce învăța.

O denigrare: Cum se frustează fiscul cu concursul organelor silvice.

Așa este intitulat un articol scris de d-l I. D. Suciu, administrator financiar de constatare în nr. 9—10/1936 al revistei «Finanțe publice».

Autorul arată în prealabil că potrivit art. 6 din L. C. D., pădurile sunt supuse impozitului agricol numai în momentul punerii lor în exploatare; aceasta deosebit de ceeace se petrece cu celelalte naturi de terenuri care se impun anual. In schimb, atunci când se impun, impozitul pe păduri se stabilește după valoarea materialului lemnos realizat.

Osebit de «agricol», pădurile mai sunt supuse și la «comercial», lovindu-se prin aceasta venitul exploatării și comercializării.

Acestea stabilite, d-l Suciu arată că atunci când statul vinde o pădure spre exploatare, taxele menționate se trec, prin contract, asupra exploatatorului.

Ce se întâmplă însă? Aici, autorul vine la subiect. D-sa pretinde că exploatatorii, pentru a se sustrage acestor două impozite, obțin, în mod tendențios, dela organele silvice, o redactare a contractului de așa natură încât pretind că este o vânzare-cumpărare de material fasonat și nu de exploatare. Din această cauză, presupunându-se că statul exploatează în regie, cumpărătorii sunt impuși numai la taxa de 1,4%.

Deși în contract se prevede că vânzarea se face pe produse fasonate, în realitate — zice autorul — avem de a face cu un contract de exploatare, căci exploatarea se face cu banii exploatatorului, iar statul nu primește valoarea lemnului, plus cheltuelile de exploatare, ci numai valoarea lemnului.

Ori de câte ori asemenea contracte au venit în fața instanțelor de casare, fiscul a pierdut, din cauza redactării. Și autorul articolului continuând se întreabă: «Pentru ce ocoalele silvice, când li se cer lămuriri de comisiile de apel, susţin cu stăruinţă, că este vorba de material fasonat şi că nu este cazul de impunere... ?»

Insfârşit, înainte de a termina prin a cere Ministerului de Finanţe să cerceteze şi să ia măsuri pentru evitarea acestor neînţelegeri între fisc şi organele silvice ,autorul arată că contractul tip nr. 15 încriminat, deşi se arată a fi folosit numai între stat şi autorităţi sau cooperative, este întrebuinţat şi atunci când este vorba de particulari sau intermediari ascunşi în spatele autorităţilor şi cooperativelor.

Aceasta este o faţă a problemei. Să avem răbdare să o vedem şi pe cealaltă. Deci, peste o lună. Până atunci însă putem spune cu hotărîre că d-l administrator financiar a comis o gravă eroare acuzând organele silvice aşa cum o face.

At. Haralamb.

A DOUA CONFERINŢĂ INTERNAŢIONALĂ DE PROPAGANDĂ IN FAVOAREA LEMNULUI

C. I. B.-ul [1]), prin Comisia pentru întrebuinţarea lemnului (Secţia de propagandă), cu concursul organului său afiliat T. D. A. [2]), a organizat a doua conferinţă internaţională de propagandă în favoarea lemnului care s'a ţinut la Londra în zilele de 31 Martie—3 Aprilie a. c.

La această conferinţă s'au făcut următoarele comunicări :

a) în subcomisia «Economia forestieră şi întrebuinţarea lemnlui».

Robinson (Roy). — Economia forestieră şi utilizarea lemnului în Imperiul Britanic şi în Marea Britanie.

Oliphant (J. N.). — Economia forestieră şi utilizarea lemnului în coloniile britanice.

Fenson (K. G.). — Economia forestieră şi utilizarea lemnului în Canada şi Statele Unie.

Rodger (Alec.). — Comerţul lemnului şi influenţa sa asupra economiei forestiere în India.

Lundh (Erik). — Problemele de economie forestieră şi utilizarea lemnului în Suedia.

Lovon (Martti). — Economia forestieră şi utilizarea lemnului în Finlanda.

b) în subcomisia «Cercetări ştiinţifice privitoare la lemn şi întrebuinţarea sa».

Brauer (Major). — Ideile fundamentale ale propagandei germane în favoarea lemnului.

Boulton (E. H. B.). — Legătura dintre problemele de învăţământ şi întrebuinţarea lemnului.

---

1) Comité permanent international de la production, de l'industrie et du commerce du bois.

2) Timber Development Association.

Monroy (J. A.). — Economia modernă a lemnului şi economia forestieră modernă şi importanţa lor pentru încetarea antagonismelor sociale şi pentru asanarea relaţiilor economice internaţionale şi mondiale.
Tomsche (M. H.). — Punctul de vedere al calităţii în propaganda pentru lemn.
c) în subcomisia «Utilizarea deşeurilor».
Colomb (Charles). — Problemele gazului de lemn.
Bergius (F.). — Lemnul în calitatea sa de materie primă nouă în chimia modernă.
Hägglund (E.). — Noui probleme de întrebuinţarea chimică a lemnului în Suedia.
Vimercate (S. C. di). — Lemnul şi gazul din lemn.

Din comunicările ce s'au făcut şi discuţiile ce le-au urmat s'a constatat că lemnul este departe de a pierde din valoarea sa ca materie primă. Astăzi contează ca a patra marfă mondială, iar eforturile ce se depun în toate ţările pentru cunoaşterea ştiinţifică a proprietăţilor şi întrebuinţărilor lemnului, precum şi propaganda ce se face pentru a difuza aceste cunoştinţe, nu va face decât să mărească simţitor consumul de lemn. Rezultate frumoase s'au şi obţinut mai ales în urma activităţii de propagandă a C. I. B.-ului.

Pentru mărirea acestei acţiuni s'a hotărît » 1) continuarea şi aprofundarea cooperaţiei internaţionale, 2) organizarea de anchete internaţionale, 3) organizarea de concursuri internaţionale. Deasemenea toate ţările reprezentate la această Conferinţă vor participa la Expoziţia Universală dela Paris din 1937, într'un pavilion destinat producţiei, industriei şi comerţului lemnului.

Darea de seamă amănunţită a acestei conferinţe va apare în cursul lunei Iunie.

N. G. Ghelmeziu.

CONTRIBUŢIUNI BIBLIOGRAFICE.

Chestiuni forestiere în presa noastră, pe luna Aprilie 1936.

Universul.

M. P. Florescu : Aureliu M. Eliescu silvicultor şi naţionalist. (4) [1]).
— Serbarea sădirii pomilor la Academia Agronomică (4).
V. P. Sassu, ministru : Sădirea pomilor, o datorie patriotică (4).
— Conferinţa D-lui Grig. Vasilescu : Irigaţiile în Egipt şi Sudan în cadrul configuraţiei politice internaţionale actuale (5).
— Serbarea cercetaşilor, sădirea pomilor la ocolul silvic Brăneşti, în prezenţa A. S. R. Principele Nicolae şi subsecretar de stat M. Cancicov (7).
— Agricultura în Chicago (conf. D-lui A. Pană) (4—9).
— Realizările din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor : rezultatele ofensivelor : agricolă, zootehnică şi silvică (13).
— Impăduriri pe terenuri degradate în jud. Vaslui (14).

---

1) Numerele din paranteză arată ziua apariţiei.

Gh. Ionescu-Sisești : Proectul de lege pentru organizarea și încurajarea agriculturii; acțiunea silvică: țelul urmărit și ofensivele silvice (16).
— Consfătuirea silvică dela CAPS (24).
Mariella Seulescu : Copacul (26).

Curentul.

— Devastarea malurilor Dunării și bălților Brăilei ; o dispoziție a CAPS care se aplică după 5 ani (1).
— Serbarea sădirii pomilor la Academia Agronomică (4).
— In jurul exproprierii teren. păduri și goluri proprietatea prințului M. D. Sturza (Neamț) (19).
Eugen Popovici : Noui critici la adresa gospodăriei averilor Bis. române din Bucovina (pagube de 16 milioane lei). (13).
Eug. Popovici : Cercurile politice din Bucovina și Ad-ția fondului bisericesc (Raportul împotriva societății «Putna Forestieră») (18).
— Inginer I. S. Ionescu : Pădurea românească, bun al națiunei (20).
Ion Nicula : Regenerarea pădurilor (Regim silvic — opera necesară în Vrancea) (21).
— Ad-ția C. F. R. nu mai aprovizionează personalul său cu lemne (26).
— Ședința delegației economice (Exportul în supracotă pentru arierate, compensații și pentru lemn cu diverse țări) (27).
— Exportul de cereale și lemn, pe Martie, la Galați ; Intensificarea exportului lemnelor (29).

Epoca.

Arhimandrit Iuliu Scriban : Podoaba apelor ; tocmai silvicultorii devastatori ai pădurilor (2). Cazul pădurii de pe canalul Filipoiu-Brăila.
— Solemnitatea dela Pasărea, Sădirea pomilor, o tradiție (7).

Ordinea.

— Sădirea pomilor la Academia de agricultură (3).

Țara Noastră.

Gh. Axinteanu : Sădiți pomi ! (La Academia de Agricultură) (4).
I. Bucovineanul : Naționalizarea industriei forestiere din Bucovina (26). Asasinarea morală a cooperației din nordul Moldovei.
— Noul jaf încercat în averile grănicerești năsăudene (27).
— Cum au fost jefuiți Moții de păduri (30).

Prezentul.

T. Tudor : Comerțul European de lemnărie (5) (unde și câți standarzi a exportat România, în ultimii 2 ani).
— Păduri supuse regimului silvic (22).
— Dificultățile exploatărilor forestiere din regiunea Brașov (26).

Argus.

— Anuarul forestier pentru industria şi comerţul lemnului României pe 1936 (7).

Viitorul.

— Şedinţa de îndrumare a agriculturii, la Min. Agr. şi Dom. (18).

— Organizarea turismului în România (12).

Credinţa.

Klein : Sădirea pomilor la Câmpulung (sistemul discursurilor în serie şi a plantaţiunii de formă) (9).

— Muzica arborilor (în Nubia Sudan) ? (18).

Ideia Naţională.

Cezar Cristea : Probleme silvice — pacostea păşunatului în păduri (13).

Le Moment.

C. Cr. : La «Cassa Pădurilor Statului» et les réalisations téchniques et comerciales (12).

— Les richesses du sol roumain : (Expozeul D-lui Ministru V. Sassu) (12).

— Industria şi comerţul României (Expozeul D-lui Ministru de industrie şi comerţ) (12).

C. Cr.: La CAPS et la culture des forêts; l'oeuvre de refection du patrimoine forestier (reboisement) (26).

Gazeta Municipală.

M. Dragomir : Verdeaţă şi parcuri (urbanism).

Opinia (Iaşi).

Prof. Dan Bădărău : Stejarul lui Berthelot.

Naţionalul Nou.

Romulus Corneanu : Ne mai pomenita îndrăzneală a haiducului Şandor Furszt la Praid-Odorhei (23).

I. N. Tg. : Valorificarea produselor indigene (27).

A. Gheorghiţescu : Dispar pădurile Bucovinei (28).

Dimineaţa.

— Consfătuirea silvică dela CAPS (24).

— Legi noi promulgate (Schimb. pădure Nucet pentru un iaz experimental) (29).

Raza.

— Noui încadrări în personalul silvic (26).

Cezar Cristea

RECENZII

Anuarul Forestier pentru Industria şi Comerţul Lemnului din România. 312 pag. Tip. Scrisul Românesc, Craiova 1936.

Un grup de funcţionari din serviciul societăţilor forestiere au tipărit de curând lucrarea cu titlul de mai sus, al cărei scop, după cum rezultă din prefaţă, este «să slujească celor care vin zilnic în atingere cu lemnul», autorii fiind îndemnaţi la aceasta şi de «marea importanţă a industriei forestiere, ca factor al economiei noastre naţionale».

După articolele semnate de D-nii : Ing. I. Fröhlich (Pădurile României), Dr. L. Oancea (Sistemele de valorizare ale pădurilor grănicereşti din Jud. Năsăud), G. N. Gheorghiu (Producţia stâlpilor de telegraf şi telefon) şi semnatarul recenziei de faţă (Pădurile Statului : administrarea şi valorificarea lor), «Anuarul forestier» cuprinde o serie de capitole consacrate tarifelor de transport pe CFR, taxelor vamale, conversiunii măsurilor şi monedelor străine, tablourilor kilometrice dela staţiile de încărcare, la staţii de fronieră şi porturi, etc.

Autorii au găsit necesar să publice, apoi, normele de sortarea cherestelei de răşinoase, stabilite în 1934, atât pentru piaţa internă, cât şi la export. De asemenea, au reprodus şi prescripţiunile de sortare stabilite în Ianuarie 1934 de către reprezentanţii exportatorilor din Austria, Cehoslovacia şi România, privitor la cheresteaua adresată debuşeului ungar.

După câteva pagini (117—121), în care se descrie proprietăţile şi întrebuinţările principalelor esenţe forestiere indigene şi exotice, autorii au pus la îndemâna practicienilor un dicţionar conţinând mai multe sute de cuvinte germane întâlnite în industria şi comerţul lemnului, mai ales în Bucovina şi Ardeal. In continuare, au mai dat şi câteva expresii uzuale în comerţul forestier, pe care le-au denumit, însă, impropriu «termene comerciale».

«Anuarul Forestier» se termină cu un indicator al fabricilor de cherestea şi parchete şi cu mai multe tablouri de adresele depozitarilor de cherestea, lemne de foc, etc. şi ale manipulanţilor de lemnărie din Galaţi şi Constanţa şi birourilor vamale din staţiile de frontieră.

După enunţarea rezumativă făcută în rândurile de mai sus, ne vedem obligaţi a ne opri asupra unor cifre eronate care au condus pe autori la anumite concluzii.

In articolul *«Aspectul comerţului de cherestea pe piaţa internă»*, găsim o încercare de determinare a consumului de cherestea al României, bazată pe cantităţile de cherestea transportate pe C. F. R. în perioada 1925—1935. Cu privire la anii 1928—1932, pentru care avem material documentar la îndemână «Anuarul

Forestier» arată la pag. 18 că s'au transportat pentru consumul intern, pe calea ferată, cantităţile de cherestea (mii de m²) de mai jos :

1928	1929	1930	1931	1932
1815	1254	1035	1125	1246

Ori, în «*Anuarul Statistic CFR pe exerciţiile 1930/1932*». Anexa 4, pag. 231 găsim că traficul local (consumul intern) de cherestea în aceiaşi ani, a fost :

Anii	1928	1929	1930	1931	1932
Tone . . .	1 468.642	1.558.686	1.146.989	756.729	706.679

Un m³ fiind egal cu 500 kgr., rezultă că în anii 1928—1932 s'a transportat pentru consumul intern, *în realitate*, cantităţile de cherestea în m³ ce urmează :

1928	1929	1930	1931	1932
2.937.284	3.117.372	2.293.978	1.513.458	1.413.358

Diferenţele dintre cifrele din «Anuarul Forestier» şi cele reproduse de noi după publicaţia oficială a Regiei CFR fiind de milioane de m³, recomandăm *autorilor anuarului să controleze cu mai multă atenţie materialul documentat ce-l folosesc. Deasemenea, este bine să arate şi sursa materialului utilizat.*

Trecând la «*Lemnul de foc*», aflăm iarăşi oarecari erori. Limitându-ne numai la anii 1928—1932, dăm tabloul de mai jos, care conţine cantităţile *de lemne de foc*, transportate pe căile ferate pentru consumul intern şi export.

Anii	După Anuarul Forestier		După Anuarul Statistic C.F.R.	
	Intern	Export	Intern	Export
	vagoane 10 tone		Vagoane 10 tone	
1928 . . .	208.542	37.210	313.027	51.462
1929 . . .	271.673	50.484	313.637	63.207
1930 . . .	195.758	36.693	255.842	63.205
1931 . . .	234.053	35.329	279,628	48.678
1932 . . .	244.221	15.506	287.233	21.407

In articolul privitor la *traverse* (pag. 100), care constitue o importantă ramură a comerţului nostru de lemnărie, după o justă apreciere a consumului anual al CFR la un milion traverse normale şi la 0,5 milioane traverse secundare, autorii dau cifre asupra consumului de traverse din anii 1929/1930, 1930/31 etc.

Pentru o mai precisă cunoaştere a consumului pe anii 1928—1932, reproducem după anuarul statistic CFR, apărut în 1935, numărul *real* al traverselor preschimbate de Regia CFR în anii 1928—1932.

1928 . . .	1.403.042
1929 . . .	1.664.234
1930 . . .	1.723.004
1931 . . .	1.471.526
1932 . . .	1.520.959

Comentând *«Comerţul Exterior de lemnărie în anul 1935»*, se fac oarecari afirmaţiuni ce trebuesc corectate. Astfel, se arată că exportul în 1935, «nu numai că s'a menţinut faţă de 1934, dar s'a şi majorat simţitor, în special în unele ţări». Realitatea este că sporul anului 1935 este numai 6253 m³ (1.626.544—1.620.291) ceeace credem că nu poate fi calificat ca spor simţitor. (Vezi Buletinul C. I. B. No. 12/1935).

Trecând la exportul pe ţări, autorii constată că exportul cherestelei în Germania ar fi crescut în 1935 faţă de 1934, cu 30%. S'a comis şi aici o greşală, fiindcă exportul românesc de cherestea de răşinoase în Germania, a fost în 1934 de 144.973 m³ iar în 1935, de 233.865 m³. Sporul de 88.892 m³, raportat la volumul exportat în 1934, dă un procent de 62%, nu de 30%.

Cu toate lipsurile ce le prezintă, dar care credem că vor fi corectate de autori la o nouă ediţie, «Anuarul Forestier» poate fi socotit ca o lucrare utilă, mai ales că se adresează practicienilor din industria şi comerţul forestier, cărora anuarul le aduce reale servicii.

Anuarul Forestier constituie şi o reală contribuţie la raţionalizarea şi uniformizarea sortării cherestelei, aflată în plină derută, mai ales de la isbucnirea crizei economice.

Recomandăm şi colegilor noştri această lucrare, mai ales celor ce activează la exploatări, fabricaţie şi comercializare.

Gh. I. Ionescu.

Beiträge zur kenntnis der dendrologischen Flora Rumäniens: Nischkowtal. (Contribuţiuni la cunoaşterea florei dendrologice a României : Valea Nişcovului). Colecţia *Acta pro Fauna et Flora Universali*, Seria II. Botanică, No. 18-19, Bucureşti 1935, 18 pag. format 8°.

Broşurica de faţă apărută anul trecut, face parte din colecţiunea intitulată : Acta pro fauna et flora universali. Dătătorul la lumină al acestei colecţiuni, este d-l Paul Cretzoiu, bine cunoscut cititorilor revistei noastre, din articolele botanice ce-a publicat până acum şi 'n Revista Pădurilor.

Aceste broşuri, deşi aşa de modeste, abia dacă ajung la 20 pagini, cuprind contribuţiuni originale importante, la cunoaşterea florei naţionale şi universale. Colaborarea a câtorva botanişti străini : C. F. E. Erichsen, J. J. Smith, face din colecţia de faţă o operă şi mai preţioasă.

Printre contribuţiunile mai importante, apărute în anii din urmă, şi care ne interesează pe noi, găsim, cea privitoare la răspândirea unor specii de Fraxinus în România, se dau staţiuni noi de Fraxinus holotricha şi Ornus.

Revenind la contribuţia pe care d-l Paşcovschi o aduce la flora dendrologică a României, putem spune că asemenea inventarieri locale ale florei lemnoase, sunt pentru noi foarte utile. Numai după ce vom cunoaşte cât mai detailat răspândirea speciilor, vom putea să ne dăm mai bine seama de particularităţile ce le prezintă... etc.

In cele 18 pagini, d-l Paşcovschi ne dă o listă cu comentarii a speciilor lemnoase, găsite de d-sa pe Valea Nişcovului, un afluent al Buzăului. Mai pe larg se ocupă de câteva specii ce prin partea locului sunt rare, aşa sunt : Carpinus orientalis, Rhus cotinus, specii ce cer un climat mai sudic.

Anton V. Rădulescu.

REVISTA REVISTELOR

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 4, Aprilie 1936.

G. Delevoy.

Considérations sur le cubage sur pied des peuplements de chênes de taillis-sous-futaie.

Consideraţiuni asupra cubajului arborilor în picioare în arboretele de stejar de codru grădinărit.

Studiul cuprinde rezultatul cercetărilor făcute de «Serviciul de experienţe» belgian, pentru a stabili influenţele diferitelor elemente cari intervin în cubajul acestor arborete. In acest scop s'au cubat arborii tăiaţi în pădurea Entre-Sambre-et-Meuse în 1932, măsurând pentru fiecare arbore diametrul la 1,30 m şi 1,50 m dela sol, la mijlocul lemnului plin, la mijlocul lemnului de lucru, şi lungimile respective. O parte din ei au fost cubaţi şi în mod exact prin secţionare din 2 în 2 m lungime.

Articolul apare în continuare.

Eg. Rosseels.

Excursion annuelle en 1935.

Excursia anuală din 1935.

Autorul descrie domeniul Beernem văzut în prima zi a excursiei, a cărui suprafaţă este de 500 ha, şi unde s'au văzut interesante arborete de răşinoase şi foioase, precum şi frumoase lucrări de technică silvică.

M. de Raucourt.

Les essais de bois de mine.

Incercările lemnului de mină.

Incercările au fost făcute după metoda lui Monnin, probele fiind supuse la compresiune, flambaj şi flexiune. Studiul prezintă numeroase date rezultate din aceste încercări făcute în acelaş timp la ulm, stejar, molift, larice, pin, şi brad.

— Societatea. Adunarea generală din 25 Martie 1936. Scurtă dare de seamă asupra adunării generale a societăţii forestiere belgiene.

— Darea de seamă a gestiunei.

— Consiliul de administraţie în formaţiunea rezultată din alegerile statutare din 25 Martie 1936.

— Bugetul administraţiei apelor şi pădurilor în parlament. Desbaterile parlamentare cari au avut loc cu ocazia votării bugetului.

— Cronica forestieră.

E. V.

JOURNAL OF FORESTRY.

October 1935. Nr. 10.

Editorial.

Birocraţie.

Definii, comentarii. (Calităţi, defecte, realizări, în St. Unite).

H. H. Chapman.

In chestiunea proiectului de lege Ickes.

Se continuă discuţia proiectului de lege de trecere a Serviciului silvic dela Ministerul de Agricultură la cel de Interne, pledându-se pentru rămânerea în cadrul Ministerului de Agricultură.

C. H. Hammar.

Aspecte ale decadenţei din Ozark.

E vorba de o regiune de lângă Missouri, unde nouile directive şi metode de lucru sunt oarecum în contrazicere cu tradiţia de până acum a locuitorilor, în materie de păduri.

Bernard Frank.

Practica silviculturii de către autorităţile din Tennessee Valley.

Autorităţile forestiere din valea Tennessee (TVA) au achiziţionat terenuri cu păduri cu scopul de a face administraţie silvică demonstrativă. Au întocmit amenajamente, cu toată seria de lucrări şi studii anexe, au organizat păşunatul, piscicultura, vânatul şi locurile de agrement, iar în unele părţi au colonizat lucrătorii permanenţi de pădure.

Raportul comitetului pentru fermele silvice de subsistenţă.

Problema muncii în pădure a condus pe silvicultorii americani la soluţia fermelor silvice, care satisface acutele necesităţi de ordin social (şomajul) şi cele de ordin silvic (cultura pădurilor, amenajament, etc.). Locuinţele permanente în pădure ale lucrătorilor specializaţi (în taberile de muncă C. C. C. sau în ocupaţiile anterioare) trebuesc însă să ofere populaţiei colonizate câştiguri suficiente pentru un standard de viaţă rezonabil precum şi mijloace de transport lesnicioase.

John T. Auten.

Plantarea cu succes cere studii mai temeinice pentru cunoaşterea staţiunii.

Reuşita plantaţiunilor din centrul St. Unite nu este aceeaşi pe toată întinderea pe care au fost făcute, pentrucă silvicultorii americani n'au avut suficiente cunoştinţe asupra varietăţii de staţiuni în care au lucrat. In prezentul articol se arată cum a variat creşterea în funcţie de sol în primul rând, subliniindu-se relaţiile dintre staţiune şi arboret. Ea susţine, în concluzie, necesitatea determinării condiţiunilor staţionale înainte de plantare precum şi stabilirea exigenţelor staţionale ale speciilor forestiere.

Raportul comitetului pentru politica terenului forestier.

Secţiunea din Allegheny a soc. silvicultorilor americani discută în acest raport cea mai bună folosinţă a terenurilor, în funcţie de economia generală a ţării. Se analizează, în special, situaţia din Pensylvania şi pe baze de date certe se ajunge la concluzia că proprietatea particulară forestieră a dat faliment. Pornind dela această constatare se pun două întrebări : Cât teren să achiziţioneze statul ? Care va fi rolul administraţiei federale, de stat, municipale, districtuale în mânuirea acestor bunuri? Autorul arată în ce constă cooperaţia diferitelor autorităţi, subliniind cum participarea comunelor şi districtelor la întemeerea şi întreţinerea pădurilor (cu scop principal : agrementul, iar secundar, dar tot important: lemnul) conduce la formarea conştiinţei forestiere în popor.

Samuel Greenhouse.

Cultura arborelui Ochroma grandiflora Rowbe (balsa tree) în Ecudor.

O precizare botanică, un istoric al întrebuinţării arborelui, descrieri despre metode de cultură şi instalări de noui arborete, concluzii şi referinţe bibliografice.

A. E. Wieslander.

Primii paşi ai serviciului silvic în California.

Se arată lucrările efectuate în California, începând din 1926, şi metodele utilizate în diversele regiuni ale ţării.

Nov. 1935, Nr 11.

Editorial.

«Terenuri sălbatece».

In sensul american, această expresie vrea să denumească acele terenuri care n'au fost cultivate, nici îmbunătăţite vreodată. Bine înţeles, cele acoperite cu păduri. Potrivit felului de a discuta al redactorului şef, chestiunea e luată dela începutul începuturilor, ceeace pentru America la drept vorbind nu-i chiar aşa de departe. In 1885, New-York a inaugurat politica forestieră cu o lege prin care se statua că pădurile existente, sau care se vor întemeia mai apoi ca rezerve forestiere, sunt declarate «terenuri sălbatece» şi ca atare nu pot fi exploatate, vândute, etc. Singura folosinţă : agrementul ; oricât ar fi de depărtate de centrele populate, «locurile sălbatece» sunt accesibile în actuala stare de civilizaţie şi vor fi şi mai accesibile în viitor. [Americanii sunt acum un popor «pe roate» (de automobil), iar mâine un popor «pe aripi» (de avion)].

Se arată, în continuare, realizările în materie de folosinţa «parcurilor» (drumuri, fântâni, istalaţii sanitare, etc.).

George B. Gordon.

Păduri, pământ şi apă.

Viitorul profesiunii de silvicultor stă în directă legătură cu posibilitatea de a asigura, proprietarului de păduri, venituri din tot ce poate fi exploatat la bunurile forestiere. Lemnul este, de sigur, principala sursă, dar nu trebuesc neglijate sporturile : vânatul şi pescuitul. In consecinţă, amenajistul va avea grijă să reglementeze şi aceste folosinţe. Cu titlul de exemplu se citează situaţia din Statul Maine.

George L. Drake.

Să fie destinate mari suprafeţe de păduri productive numai unei limitate folosinţe de agrement?

Nu! pentrucă se sare dincolo de cal ! Industrii care exploatau după prescripţiile amenajamentului şi-şi aveau rosturile sociale (plasament pentru mâna de lucru), economice (statul încasa sume mari din taxele fiscale aferente), raţionale (pădurea fiind avuţia cea mai mare din regiune) se văd ameninţate în existenţa lor, spre paguba tuturora.

Harry D. Tiemann.

Cari sunt arborii cei mai mari în lumea întreagă?

Un articol cu informații precise, culese personal sau luate dela surse demne de toată încrederea, cu privire la înălțimea, diametrul, vârsta, stațiunea mai multor specii: Sequoia gigantea, S. sempervirens, Eucalyptus regnans, E. globulus, E. obliqua, E. diversicolor, Castanea sativa (exemplarul de pe Etna), Taxodium mucronatum, Dracena drago, Adansonia, Ficus religiosa, F. indica, Cariniana excelsa.

Cifrele deși ar fi să dea un aspect greoiu, lasă însă lizibile cele 10—12 pag. ale articolului, agrementat cu câteva fotografii mărețe.

Austin Cary vorbește în public.

Se dă «scrisoarea deschisă» adresată Președintelui Roosevelt, de către Dr. A. Cary, la plecarea acestuia din Serviciul Forestier. Se arată în scrisoare diferitele probleme ce se pun Silviculturii în diversele state ale Uniunii.

A. A. Brown.

Descoperirea focurilor din păduri perfecționată în California.

Se descrie cum s'a rezolvat problema selectării și distribuției observatoarelor de incendii în cuprinsul pădurilor, în vederea unei maxime eficiențe în protecția în contra focului.

A. C. Cline și H. J. MacAloney.

Dare de seamă asupra ameliorării plantațiilor de Pinus Strobus infectat de Pissodes Strobi.

Se dă metoda aplicată în 1930 și rezultatele observațiilor pe o perioadă de patru ani.

T. B.

SILVA.

No. 11, 1936.

Forstmeister Karl Cruy in Regensburg. Forst und Jagd in Bayern-Ingolstadt im 15-ten und 16-ten Jahrhundert.

Pădurile și vânătoarea în Bavaria-Ingolstadt în secolul al 15-lea și 16-lea.

No. 12.

H. Hesmer, Eberswalde.

Die Bewaldung Deutschlands.

Pădurile Germaniei. (Continuarea articolului semnalat în R. P. No. 1/1936).

După pin, locul cel mai important în domeniul forestier al Germaniei îl ocupă molidul (24,6%). Și molidului ca și pinului îi s'a consacrat două planșe, întocmite la fel ca cele pentru pin. Din observarea lor rezultă că și în Germania grosul molidului se găsește în situațiunile mai înalte și mai ales la munte. In ce privește regiunea șesului, arborete de molid mai importante ca întindere și totodată arborete naturale se găsesc doar în Prusia de Est și în provinciile Șleswig și Holstein. De altfel șesul este aproape lipsit de molid și participă adeseaori d'abia cu 1% sau ½% la constituirea arboretelor. Din confruntarea hărților climatologice și geologice, etc. cu cele de statistică silvică rezultă că molidul, pentru a sa desvoltare prielnică are nevoe de cel puțin 500 mm ploae pe an și 'și găsește condiţiuni optimale acolo unde precipitatele atmosferice ating cifra de 900 mm. Pe soluri permeabile molidul se găseşte puţin sau de loc. In ce priveşte raportul între răspândirea actuală a molidului şi cea naturală din vremurile de mai de mult, se constată o progresare tot mereu crescândă a acestei specii, fără ca calitatea arboretelor artificial întemeiate să dea prilej la îngrijorări. Din contra se poate observa că molidul, acolo unde nu se găsea în mod natural acum un secol sau două, se prezintă tot aşa de bine ca în ţinuturile lui de obârşie.

Această situaţie îmbucurătoare se află schimbată numai acolo unde pentru împăduriri, s'a operat cu seminţe improprii regiunii. Asemenea se remarcă că arboretele artificial create în genere nu compătimesc mai mult de parasiţi animali sau vegetali, decât cele ce se găsesc în staţiunile lor naturale.

Se accentuează chiar că arboretele de molid din Prusia de Est cari sunt autohtone, sunt cele mai primejduite de Liparis monacha şi de alte insecte cari aiurea sau nu se găsesc la loc, sau fac prea puţine ravagii.

No. 13.

D. Fehér, Şopron.

Ueber die Algenflora des Waldbodens.

Despre flora de alge din solurile forestiere.

No. 14/15.

V. Dietrich, München.

Statistische Methoden und Grundlagen einer forstwirtschaftlichen Holzmarktkunde.

Temeiuri şi metode statistice pentru studiul, din punct de vedere al economiei forestiere al pieţei lemnului.

Continuare a articolului semnalat în R. P. No. 9—14 din anul 1935.

* * *

THARANDTER FORSTLICHES JAHRBUCH.

No. 11/935.

Meyer, Aug. F.

Die Einwirkung der Trinkwasserentnahme aus dem Walde auf den Bestand.

Influenţa captării apei de băut din pădure asupra arboretului.

Autorul este inginer de ape, însărcinat cu construcţia captării apelor, la Chemnitz. In studiul publicat arată întrucât arboretele pot suferi de pe urma luării apelor. Din cercetările făcute reiese că prin captarea apelor de băut nu se produc asemenea vătămări.

Heger, Ing. A.

Beiträge zur Vorratswirtschaft.

Contribuţii la gospodăria rezervelor.

Autorul continuă studiul început în numărul precedent al revistei. Se arată care era ţelul unei asemenea gospodării silvice în Munţii Metalici. Aceasta era de a face în arborete o rezervă cât mai rezistentă la vânturi, ghiaţă, insecte, etc. Această rezervă trebue aşa făcută încât să rămână sănătoasă, valoroasă şi productivă. Autorul numeşte o asemenea gospodărire, gospodăria rezervei.

Se arată modul cum să se ajungă la acest ţel : cum să se conducă ce este prezent şi cum să se creeze noui rezerve. Apoi se arată technica aplicată : locul tăerilor, felul lor, metode de estimaţie etc.

Recenzii:

Die Forstbenutzung, de Fabricius, Ludwig.

Die gerechte Führung des hannoverschen Schweisshundes, de Frevert, W.

Fach-Kalender für deutsche Forstmänner und Jäger, de Waldheil.

Die Jagdprüfung zur Erlangung des ersten Jagdscheins, de Goetze, Hermann.

Deutsche Treibjagden in Feld und Wald, de von Reumont.

Pflanzengeographie Deutschlands, de Hneck, Dr. K.

Die alpenländisch-Erzgebirgler Dachsbracke, de Baumann, A.

Merkblätter der Gesellschaft für Jagdkunde.

Wild, Waffe, Hund, de Usinger, A.

No. 12/935.

Heger, Ing. H.

Beiträge zur Vorratswirtschaft.

Contribuţii la gospodăria rezervelor.

Se continuă şi se sfârşeşte cu acest articol, studiul început în numărul 10 al revistei. Acum se arată efectul în gospodărie în urma innobilării arboretului prin alegerea arborilor, apoi amenajamentul de aplicat, producţiunea, problemele de silvicultură care se pun într'o asemenea gospodărie a rezervelor.

Tharandter Zoologische Mitteilungen.

Comunicări zoologice din Tharandt.

Grosmann, Dr. H.

Ueber eine neue Tannenlaus. (Dreyfusia Prelli nov. spec.).

Asupra unei noi specii de păduche la brad.

Se arată că în Germania s'a găsit o nouă specie de păduche pe brad : Dreyfusia Prelii., adică o nouă chermesidă. Aceasta face gala pe Picea orientalis, iar exulantele pleacă pe brazii A. Nordmanniana şi A. cephalonica. Până în prezent nu se cunosc atacuri pe A. pectinata.

Se arată desvoltarea insectei şi se face descrierea formelor.

Recenzii.

Der Wärmehaushalt der Pflanzen, de Huber, Bruno.

Fasanen als Jagdwild, de Graf von Schwerin, Felix.

Der deutsche Edelhirsch, de Heck, Lutz. Dr.

Der alte Jäger, de Escherich, Georg Doktor.

Der alte Forstman.

Der deutsche Wald. Sein Leben u. seine Schönheit.

Karte der Wald- und Holzartenverteilung in Deutschland nach kleinen Verwaltungsbezirken, de Dengler, Alfred Dr.

Pflanzenzüchtung, de Reinöhl, Friederich, Dr.

Gr. E.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Band III, Heft 4/5 (1936).

Ebner A., Dr.

Die Holzgewinnung in Amerika in kritischer Darstellung und Würdigung und Formung der neuzeitlichen Fragestellung.

Expunere şi consideraţiuni critice asupra modului de recoltare a lemnului în America şi problematica actuală a chestiunii.

Cu acelaşi lux de amănunte, se continuă expunerea studiului semnalat în caietele precedente ale revistei noastre (1935, pag. 696 şi 816).

In 52 de pagini (25 × 17 cm) se desvoltă chestiunea prelucrării lemnului nu numai în sens technic, dar în oarecare măsură şi economic. Ni se dau date şi asupra industriei lemnului în America ca factor economic. Foarte cuprinzător era tratată industria cherestelii.

Dat fiind caracterul acestei părţi a studiului, credem că se depăşeşte titlul său general.

Holzforschungsbericht des Instituts für ausländische und koloniale Forstwirtschaft an der Forstlichen Hochschule Tharandt.

Se continuă descrierea unor lemne exotice din regiunea pădurilor tropicale ale Camerunului. La fiecare specie se tratează despre: literatură; numele local (popular); numele uzitat în comerţul lemnului; staţiunea; arboretele; lemnul; proprietăţi technice; întrebuinţarea. O mulţime de fotografii ilustrează studiile.

Hilf B. R., Dr. Forstmeister.

Zur Entwicklungsdynamik der Forstwirtschaft.

Despre dinamica desvoltării economiei forestiere.

Consideraţiuni şi noui puncte de vedere asupra succesiunii în timp a celor trei tipuri de folosire a pădurii : a) folosirea neregulată a pădurii naturale în legătură cu o agricultură primitivă ; b) exploatarea industrială a pădurii, fără preocupări de viitor; c) silvicultura sistematică, bazată pe continuitatea producţiunii.

Internationaler Forstwirtschaftsbericht.

In 63 de pagini găsim preţioase informaţiuni asupra economiei forestiere în diferite ţări ale lumii. De un deosebit interes şi pentru noi este articolul :

Holz in Strassenbau.

Lemnul în construcţia străzilor, de ing. *Windirsch.*

Ilie C. Dem.

Societatea «Progresul Silvic»

ADUNAREA GENERALĂ A SOCIETĂȚII

SERBAREA SEMICENTENARULUI

De cinci decenii, neîntrerupt, inginerii silvici, membri ai societății «Progresul Silvic», se întrunesc odată pe an pentru a-și fixa drumurile, a-și spune păsurile, și pentru a înălța glasul lor unit către cei ce trebuie să-i sprijinească în lupta lor de apărare a pădurilor și a intereselor lor de corp.

Anul acesta, potrivit statutelor societății, s'a fixat deschiderea Adunării Generale pentru ziua de 31 Mai, în localul societății din București, B-dul Take Ionescu No. 31, la ora 11 dimineața.

Totdeauna Adunarea Generală a fost o sărbătoare a corpului nostru. Scopurile înalte țintite în discuții, ținuta membrilor, participarea persoanelor de înaltă răspundere în stat, și cadrul însuși în care se desfășoară îi dau acest caracter. Cu atât mai mult anul acesta Adunarea Generală trebue să fie prilej de înaltă sărbătoare a tuturor silvicultorilor din România, căci se împlinește o jumătate de veac de existență a societății, o jumătate de veac de continuă luptă pentru apărarea pădurilor în contra atacurilor venite din toate părțile, pentru întronarea unei gospodării raționale, și pentru creiarea unui corp silvic puternic și demn.

In convingerea că inginerii silvici, pătrunși de importanța evenimentului și pregătiți pentru primirea în mijlocul lor a înalți oaspeți, vor veni la această adunare să sărbătorească 50 de ani de muncă, să-și înalțe sufletele și să-și fixeze directivele pentru lupta din zilele ce vin, inserăm aici convocarea oficială.

Stimate şi iubite Coleg,

In conformitate cu art. 18 din statutele Societăţii noastre, avem onoare a vă aduce la cunoştinţă că Adunarea Generală în anul acesta s'a fixat a se ţine în ziua de 23 Mai 1936, la sediul Societăţii din Bucureşti, Bd. Take Ionescu No. 31, ora 11 dimineaţa.

Intrucât e posibil ca la această dată să nu se întrunească numărul de membri prevăzut de statute, Adunarea Generală se va ţine irevocabil în ziua de 31 Mai 1936, ora 11 dimineaţa în acelaş loc, cu orice număr de membri, fără o nouă convocare.

Anul acesta împlinindu-se 50 de ani de existenţă a Societăţii noastre, vom sărbători acest eveniment în cadrul Adunării Generale.

ZIUA I-a 31 MAI 1936

Serbarea semicentenarului Societăţii — ora 11 :

1. — Cuvântarea D-lui Prof. M. D. Drăcea, Preşedintele Societăţii.

2. — Cuvântările invitaţilor.

3. — Darea de seamă asupra activităţii Societăţii în cei 50 de ani.

Adunarea Generală anuală :

1. — Darea de seamă a Consiliului de Administraţie şi raportul Cenzorilor, pe 1935.

2. — Aprobarea Bilanţului şi contului de Venituri şi Cheltueli încheiate la 31 Decembrie 1935 şi descărcarea Consiliului de Administraţie de gestiunea pe 1935.

3. — Aprobarea bugetului pe 1936.

4. — Ratificarea cooptării D-lor : Const. Marinescu şi N. N. Caragea.

5. — Alegerea a 5 membri în Consiliul de Administraţie pe 4 ani, cu începere de la 1 Ianuarie 1937, conform art. 24 din statute, în locul D-lor : C. M. Bunescu, D. Drâmbă, Const. Marinescu, V. N. Priboianu şi Eugen Vâlceanu.

6. — Alegerea pentru 1935 a 3 cenzori şi 3 cenzori supleanţi.

ZIUA II-a ŞI III-a, 1 ŞI 2 IUNIE 1936.

Discuţiuni asupra referatelor prezentate.

1. — Lemnul, silvicultura, perdele forestiere de protecţie şi de apărare naţională în ţinuturile de stepă şi de antestepă ale ţării.

Raportor : Prof. *M. Drăcea*

2. — *Capitalul şi munca românească în intreprinderile şi administraţiile silvice.*

Raportor : *Andrei Ionescu*

3. — Salarizarea Corpului Silvic.

Raportor : *Dr. V. Dinu*

Pentru a se putea urma desbaterile în cunoştinţă de cauză. Consiliul a luat hotărârea ca să se publice pe cât e posibil referatele înainte de ţinerea Adunării Generale.

In consecinţă vă rugăm a comunica secretariatului, subiectul ce doriţi a trata din cele de mai sus enunţate şi a ne înainta referatul Dvs. până cel mai târziu la 20 Mai a. c. pentru a putea fi tipărit.

Faptul că în cadrul Adunării Generale urmează să se desfăşoare *Serbarea semicentenarului,* cât şi prilejul adunării generale însuşi constituind momente culminante în activitatea şi manifestarea Corpului şi Societăţii noastre, ne îndreptăţesc să credem că participarea Dvs. la şedinţe va fi neîndoelnică, dându-ne preţiosul Dvs. concurs la deslegarea problemelor enunţate.

Primiţi, stimate şi iubite coleg, asigurarea sentimentelor perfectei noastre colegialităţi.

Preşedinte. M. DRĂCEA.

Secretar General. *Eugen Vâlceanu*

PROCES-VERBAL No. 5

Şedinţa din 17 Februarie 1936.

Prezidează D-l *M. Drăcea,* preşedinte.

Membri prezenţi D-nii : *C. Alimănişteanu, C. M. Bunescu, N. N. Caragea, D. Drâmbă, C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Horia Lazăr, G. Minescu, Gh. Năstăsescu, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, V. N. Stinghe* şi *Eugen Vâlceanu.*

D-l Preşedinte salută prezenţa la şedinţă a D-lui C. Alimănişteanu vicepreşedinte, învederând sprijinul moral şi chiar material adus Societăţii noastre, exprimându-şi convingerea că D-l Alimănişteanu va fi totdeauna la postul de datorie şi-l roagă să prezideze şedinţa din această seară.

Prezidează D-l *C. Alimănişteanu.*

Se citeşte procesul verbal al şedinţei din 10 Februarie crt. La sumar D-l M. Drăcea arată Consiliului că a luat contact cu D-l preşedinte al Societăţii inginerilor agronomi şi a stabilit o întrevedere pentru a discuta asupra principiilor legii pentru organizarea agriculturii în partea privitoare la incursiunile ce se fac în câmpul de activitate al silviculturii.

Aduce la cunoştinţa Consiliului că s'a dat de serviciile agronomice o circulară privind serbarea sădiri *pomului.* Serbarea sădirii arborelui a pornit dela inginerii silvici şi a fost susţinută viguros peste un deceniu de corpul silvic şi de Societatea noastră. Denaturarea ei în serbarea *pomului, a viţei,* etc. nu trebue să ne îndepărteze dela drumul ales de noi : *continuarea organizării serbării sădirii arborilor,* solicitându-se de Societate sprijinul tuturor autorităţilor silvice.

Consiliul aprobă propunerea şi decide a se aduna circulările ce se dau în această direcţie de organizaţiuni ce nu au nimic comun cu pădurea.

D-l *M. P. Florescu* referă asupra delegaţiei ce a avut de a reprezenta Societatea la înmormântarea lui N. Savela, fost membru fondator.

D-l *D. Drâmbă* recunoscând că nu şi-a revăzut textul cuvântării ce a ţinut la adunarea generală din 1935, arată totuşi că aceasta a apărut denaturată şi cere a fi scoasă din darea de seamă ce se află sub tipar.

După discuţiuni la cari mai iau parte D-nii : C. Alimănişteanu, C. P. Georgescu, V. Stinghe, M. Drăcea, V. Priboianu, E. Vâlceanu, N. Caragea, D. Grozescu, Consiliul aprobă propunerea făcută de D. Grozescu ca să se scoată din darea de seamă partea indicată de D-l D. Drâmbă din cuvântarea d-sale, dacă nu se aduce nici o greutate în executarea tipărirei lucrării respective.

D-l *V. Stinghe* propune ca pe viitor Darea de seamă să cuprindă numai un rezumat al desbaterilor.

Consiliul hotărăşte ca această chestiune să fie adusă în discuţie într'o şedinţă viitoare.

Reluându-se discuţia referitor la amestecul ce se face în domeniul silviculturii de către autorii proectului de lege pentru organizarea agriculturii, D-l *C. P. Georgescu* arată că din acest proect reese clar că inginerii agronomi tind să depăşească câmpul lor normal de activitate şi este momentul unei prompte reacţiuni pentru a se şti că nu tolerăm atari încălcări.

D-l *M. Drăcea* arată că s'a intervenit de Societatea noastră la Soc. inginerilor agronomi căreia i s'a cerut lămuriri în această chestiune.

Procesul verbal din 10 Februarie crt. se aprobă.

Se ia în discuţie ordinea de zi:

1. *Raportul cenzorilor pentru verificarea gestiunei Societăţii pe anul 1935.*

D-l *Eugen Vâlceanu* citeşte raportul cenzorilor pentru verificarea gestiunei pe anul expirat. Consiliul ia act.

2. Cooptarea unui membru în Consiliul de ad-ţie în locul devenit vacant prin demisiunea D-lui P. Ioan.

D-l *C. P. Georgescu* susţine principiul că nu trebue ales în Consiliu un membru care n'a candidat şi ca atare să procedăm după indicaţiile adunării generale şi să cooptăm pe acela ce a întrunit voturi mai multe.

D-l *V. Priboianu* susţine că trebue să procedăm conform statutelor, cu atât mai mult cu cât prin o cooptare anterioară Consiliul a ţinut seamă de indicaţiile adunării generale.

Consiliul hotărând a se proceda conform statutelor, se propun următoarele candidaturi:

D-l Const. Marinescu
„ Al. Stefanopol
„ M. St. Suhăţeanu
„ I. Comaniciu.

Se procedează la vot secret şi întruneşte majoritatea D-l *Const. Marinescu*, care se proclamă cooptat în Consiliul de administraţie în locul D-lui Petre Ioan, dela data cooptării şi pe toată durata mandatului deţinut de D-l P. Ioan, sub rezerva ratificării adunării generale.

3. *Colaborarea instituţiilor publice silvice cu Socetatea Progresul Silvic.*

D-l *M. Drăcea* arată că instituţiile publice de ordin silvic ca: Administraţia pădurilor statului, Regimul silvic institutul de cercetări şi exp. forestieră, Consiliul technic al pădurilor, Eforia spitalelor civile, Cooperaţia, Fondul Bisericesc din Bucovina, etc. lucrează disparat, colaborarea între ele fiind foarte slabă. Necunoaşterea reciprocă a acţiunei fiecăreia din aceste instituţii, precum şi lipsa de control între elementele cari activează în cadrul lor, e o slăbiciune care poate fi fatală. In faţa atacurilor cari se dau din afară este imperios necesară strângerea rândurilor.

D-sa preconizează o consfătuire amicală a capilor autorităţilor respective unde să se desbată problemele ce se pun fiecărei instituţii şi sbuciumul lor intern.

Consiliul constată necesitatea unei strânse colaborări între toate instituţiile de ordin silvic precum şi membrii corpului silvic şi dă împuternicire preşedintelui să găsească mijloacele practice pentru înfăptuire.

Consiliul aprobă propunerea D-lui D. Grozescu de a se organiza reuniuni camaradereşti cu invitarea şi a amicilor pădurilor (ziarişti, scriitorii, parlamentari, etc.).

4. *Fixarea datei adunării generale pe 1936.*

Consiliul hotărăşte:

a) Odată cu adunarea generală anuală se va sărbători şi semicentenarul Societăţii.

b) Fixează ca dată primă a adunării generale ziua de 24 Mai 1936, şi 31 Mai pentru a doua dată când adunarea generală va avea loc în mod irevocabil.

c) Se stabilește ca în prima zi — 31 Mai a. c. — să se serbeze semicentenarul.

Pentru organizarea serbării semicentenarului se împuternicește Comitetul de direcție și comisia anterior stabilită.

5. *Diverse.*

a) Consiliul sesizat de cererile mai multor membri asupra termenului scurt pentru prezentarea lucrărilor de premiat cu premiile C. Dissescu, V. A. Golescu și Gh. Crăciunescu, aprobă prelungirea acestui termen până la 1 Februarie 1937.

Restul condițiunilor rămân cele publicate în regulamentele respective publicate în Revista Pădurilor No. 9—10/1935.

b) D-l *D. Grozescu* aduce la cunoștința Consiliului că în studiul diferitelor comisiuni sunt proectele de legi privind :

— Consiliul superior economic.

— Invățământul aplicat în școlile normale și seminarii.

— Modificarea legii pescuitului.

— Camerele profesionale (Camere de agricultură, etc.).

Consiliul deleagă pe D-nii :

M. Drăcea, Tr. Heroiu, D. Grozescu pentru studierea legii învățământului aplicat în școlile normale și seminarii.

— D. Grozescu, Gh. Năstăsescu și C. Bunescu pentru studierea proectului de lege pentru înființarea Consiliului superior economic.

— Horia Lazăr, V. Priboianu, N. Caragea pentru studierea legii camerilor profesionale.

— At. Haralamb și Al. Butoi pentru legea pescuitului.

— D. Grozescu pentru studierea legii reglementării corpului experților.

— M. P. Florescu, G. Minescu, N. Caragea pentru studierea proectului de lege al muncii.

Ședința se ridică la orele 23,50.

p. președinte, (ss) *C. Alimănișteanu.*

Secretar General, (ss) *Eugen Vâlceanu.*

PROCES-VERBAL No. 6.

Ședința din 2 Martie 1936.

Prezidează D-l *C. Alimănișteanu,* vicepreședinte.

Membri prezenți D-nii : *Al. Butoi, N. N. Caragea, M. Drăcea, D. D. Drâmbă, C. Emanoil, D. Grozescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, Gh. V. Luțescu, Const. Marinescu, G. Minescu, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, V. N. Stinghe, Eug. Vâlceanu.*

D-l *C. Alimănișteanu,* președinte de ședință, salută prezența la Consiliu a D-lui Const. Marinescu, cooptat în ședința anterioară în locul vacant, dorind o strânsă, cordială și sinceră colaborare între Societatea Progresul Silvic și Administrația pădurilor statului.

D-l *Const. Marinescu* răspunzând, mulţumeşte Consiliului de alegerea făcută şi asigură că va pune în slujba Societăţii toată puterea sa de muncă şi toată sinceritatea pentru realizarea scopurilor acesteia.

Se citeşte procesul verbal din 17 Februarie crt.

La sumar iau cuvântul D-nii :

M. Drăcea schiţează problema introducerii în învăţământul de toate gradele şi în special în cel normal şi primar, a unor *chestiuni de silvicultură* care în linii generale se pune astfel :

1. Obţinerea unui loc în programa analitică.

2. Obţinerea de locuri de profesori de silvicultură în şcolile normale şi seminarii.

3. Posibilitatea de predare a cursurilor prin profesori permanenţi şi prin profesori ambulanţi.

După discuţiuni la cari iau parte D-nii D. Grozescu, Andrei Ionescu, Tr. Heroiu, C. Alimănişteanu, Consiliul dă mandat D-lui Preşedinte M. Drăcea să stabilească cu conducătorii învăţământului modul de aducere la îndeplinire a acestor propuneri.

D-l *Horia Lazăr* aduce la cunoştinţa Consiliului măsurile luate de Direcţia Regimului silvic pentru serbarea sădirii arborilor date de Comandantul premilitarilor — D-l Colonel Corciu — că în cadrul lor de activitate ţintesc să pună pe tinerii respectivi la o muncă socială constructivă : corecţiune torenţi, pepiniere, pază, etc.

Consiliul hotărăşte a se interveni la autorităţile silvice cu rugămintea să dispună organelor în subordine să ia contact cu autorităţile locale şi preregimentare în vederea aplicării unui program potrivit în materie silvică.

Procesul verbal al şedinţei anterioare se aprobă.

Puntul 1 din ordinea de zi: *Formarea subiectelor de discutat la adunarea generală 1936.*

După discuţiuni la cari iau parte membrii prezenţi, Consiliul aprobă să se pună în discuţia adunării generale două probleme :

una privitoare la chestiunea lemnului, a silviculturii în regiunile secetoase, a perdelelor de protecţie şi de apărare naţională ;

alta privitoare la munca itelectuală (calificată) naţională şi capitalul românesc în întreprinderile forestiere.

Formula precisă a acestor probleme se va face cunoscută în şedinţa viitoare când se vor desemna şi raportorii.

2. *Referinţe asupra demersurilor în chestiunea salarizării şi încadrării.*

Se aduce la cunoştinţa Consiliului demersurile făcute de Societate la Ministerul Agriculturii şi Domeniilor şi de acesta la Ministerul de Finanţe în chestia încadrării în buget a inginerilor lucrători cu ziua şi diurnişti, precum şi a celor avansaţi onorific, şi răspunsul dat de comisia bugetară a Ministerului.

Consiliul hotărăşte : roagă pe capii autorităţilor silvice ca împreună cu reprezentanţii Societăţii să se prezinte D-lui Ministru V. P. Sassu pentru a-i arăta şi D-sale doleanţele corpului silvic cu privire la cele două aspecte ale problemei salarizării, cerându-i sprijinul la forurile în drept.

3. *Comunicări* : D-l *Andrei Ionescu* arată că încă nu s'au făcut demersurile

în chestiunea Ing. universitar dela Ierbuş aşa cum s'a hotărât în şedinţa Consiliului din 12 Noembrie 1935.

D-l *M. Drăcea* dă relaţiuni în cauză, arătând că Societatea va interveni la momentul oportun.

D-l M. Drăcea mai dă lămuriri cu privire la punctele câştigate de Societate la legea turismului.

D-l *G. Minescu* cere intervenţia Societăţii pentru plasarea inginerilor silvici şi în alte direcţii.

D-l *D. Grozescu* propune şi Consiliul aprobă să se întocmească proectul de modificarea statelor pentru a-l supune adunării generale.

Se desemnează în cauză următoarea comisiune: D. Grozescu, V. N. Priboianu, Tr. I. Heroiu, N. N. Caragea, Andrei Ionescu şi Eugen Vâlceanu.

Celelalte chestiuni din ordinea de zi se amână la şedinţa viitoare.

Şedinţa se ridică la orele 23 jum.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Eugen Vâlceanu*

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Oşaud, judeţul Bihor, proprietatea Comunei Oşaud, în suprafaţă de 617 ha. 7500 mp. Regim şi tratament Crâng compus cu 150 rezerve de preferat stejar şi gorun. Revoluţia normală 40 ani, pentru elementul crâng şi 80 ani pentru elementul rezervă.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Salcia, judeţul Dolj, proprietatea moştenitorilor General S. Băicoianu, în suprafaţă totală de 491 ha. 2800 mp. Regim şi tratament: O serie de crâng simplu cu revoluţia normală de 30 ani şi alta de agrement de 29 ha. 6400 mp. aplicându-se Codru grădinărit cu exploatabilitate fizică.

c) Amenajamentul pădurii Ceret, judeţul Cluj, proprietatea Composesoratului din comuna Mera, în suprafaţă de 88 ha. 0400 mp. Regim şi tratament crâng cu 30 rezerve la ha. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Boburi, judeţul Cluj, proprietatea Matei Vasile lui Gavril şi soţii, în suprafaţă de 14 ha. 3300 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea lui Mic, etc. judeţul Dâmboviţa, proprietatea Locot. Dr. Spiridon Heroiu, în suprafaţă de 12 ha. 8277 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 14 Februarie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea Cancicov.**

No. 43932/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea amenajamentului pădurilor din ocolul silvic Cuciurul Mare, proprietatea fondului bisericesc ortodox român din Bucovina, în suprafață de 3170 ha. 2100 mp. Regim și tratament codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 100 ani cu plus le 10 ani pentru regenerare.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Măgura, etc., județul Buzău, proprietatea Irina N. Butculescu, în suprafață de 192 ha. 1700 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare prin operațiuni culturale al pădurii Zhar, județul Storojineț, proprietatea Marcu Fischer, în suprafață de 139 ha. 2620 mp. Se va extrage în primii 2 ani ai deceniului arborii preexistenți și vicioși.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Livada, județul Cluj, proprietatea Koszorus I. și alții, în suprafață de 12 ha. 6600 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Căpătanu Valea Bisericei, județul Putna, proprietatea Petrache Nedelcu, în suprafață de 10 ha. 1800 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate cu excepția celui dela alin. 1, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței. etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 14 Februarie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 43930/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Chinzbaii, județul Satu Mare, proprietatea Comunei Dumbrăvița, în suprafață de 172 ha. 6500 mp. Regim și tratament crâng cu 60 rezerve la ha. Revoluția normală 40 ani.

b) Amenajamentul pădurii Curtișoara, județul Olt, proprietatea Ecaterina Crețulescu etc., în suprafață totală de 1 ha. 2600 mp Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 6 ani,

c) Amenajamentul pădurii Conacul Lupului etc., județul Satu Mare, proprietatea comunei Chechiș, în suprafață de 111 ha. 0800 mp. Regim și tratament Codru cu 2 tăieri succesive la 10 ani interval. Revoluția normală 80 ani.

d) Amenajamentul pădurii Pădurea Mare, județul Mureș, proprietatea Inginer Mircea Vaida, în suprafață totală de 93 ha. 1200 mp. Regim și tratament crâng cu 60 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dealul Crucei Faraoane, județul Bacău, proprietatea Moise Marcovici, în suprafață totală de 66 ha. 7100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani:

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dealul Crucei Faraoane, județul Bacău, proprietatea Lupu Marcovici, în suprafață totală de 66 ha. 7100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani:

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4, — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 15 Februarie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 56828/936.

BIBL... ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M,
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1935:

Preşedinte: **Drăcea M.**

Vice-Preşedinţi: **Alimănişteanu C.**
Stinghe N. V.

Casier: **Priboianu N. V.**

Secretar general: **Vâlceanu Eug.**

Secretari: **Emanoil C.**
Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luţescu Gh.
Marinescu C.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.

Cenzori: Constantinescu Gh., Ionescu Gh., Chercea Gh.
Cenzori supleanţi: Teodorescu Şt., Constantinescu-Fălciu A. şi Popescu-Salcia I.

Preţul abonamentului:

Pe un an pentru instituţii	500 „
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societăţii	200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri . .	75
Numărul	25

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24895

2022

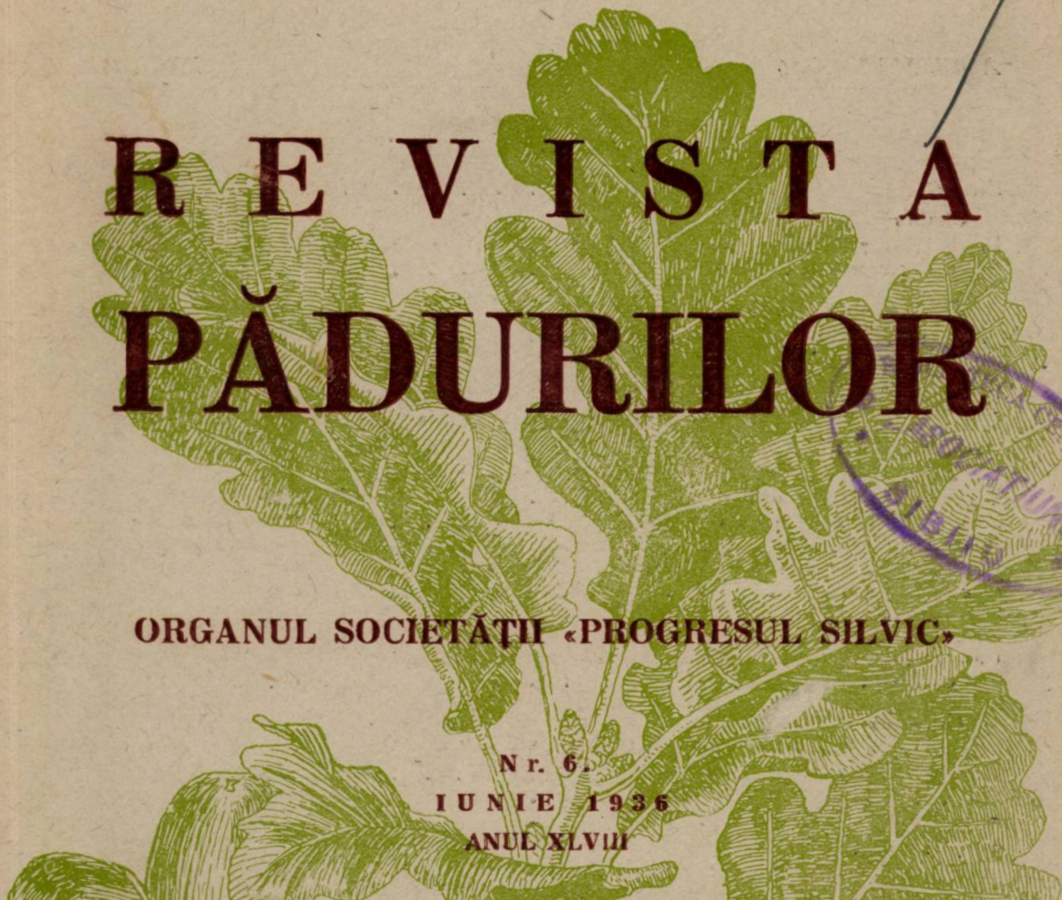

REVISTA PĂDURILOR

BIBLIOTECA CENTRALĂ ASOCIAȚIUNII SIBIU

ORGANUL SOCIETĂȚII «PROGRESUL SILVIC»

Nr. 6.
IUNIE 1936
ANUL XLVIII

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREȘTI

ANUL XLVIII Nr. 6 *IUNIE 1936*

SUMARUL:

Semicentenarul nostru . . . . *Redacţia*

Studii :

Intrebuinţări puţin cunoscute ale lemnului de salcie căprească (Salix capraea L.). . . . . *Dr. A. V. Rădulescu şi Alfred Nahlik*

Referate — Comentarii :

Scosul lemnelor din pădurile de munte . . . . *Ing. Nistor Vàleanu*
Pădurile grănicereşti din judeţul Năsăud (II) . . . . . *Ing. St. Demetrescu-Gârbovi*
Problema cadastrului forestier la noi . . . . *Ing. Gh. Nicolau-Bârlad*
Nouile păduri şi legile noastre silvice . . . . *Dr. I. C. Demetrescu*

Problemele zilei :

Operaţiuni culturale. Tăieri de ameliorare.
Technica operaţiunilor culturale . . . . *Ing. Z. Przemeţchii*
Să intensificăm operaţiunile culturale . . . . *Ing. Marin Rădulescu*
Ameliorarea arboretelor . . . . *Ing. Eftimie Petrescu*
Operaţiunile culturale din Basarabia . . . . *Ing. Gr. Caminschi*
Operaţiunile culturale . . . . *Ing. Titus Nicoară*
Operaţiuni culturale în pădurile particulare . . . . . . *Ing. I. Paladian*
Tăierile de ameliorare în lumina realităţii . . . . *Ing. V. Magdaş*
Câteva lucruri ce trebuesc ştiute, când se execută operaţiuni culturale . . . . *Ing. Gr. Vasilescu*

Cronica :

Raport asupra Congresului naţional de lemn dela Nancy (urmare) *D. Drâmbă*
Adunarea generală ordinară a Soc. «Progresul Silvic» . . . *N. Rucăreanu*
Stepă, secetă, perdele de protecţie . . . . *At. Haralamb*
«Împădurirea Basarabiei» . . . . *Gr. Colpacci*

Insemnări.
Arbori de dimensiuni excepţionale . . . . *F. Páll*

Mercuriale :

Cronica lemnului . . . . *V. Filip*

Recenzii — Revista revistelor — Informaţiuni. — Necrolog. — Publicaţiuni : Decizii ministeriale.

SOMMAIRE:

Etudes :

Un emploi peu connu du bois de saule marceau . *A. V. Rădulescu et A. Nahlik*

Rapports — Commentaires :

Le vidange du bois de forêts de montagnes . . . *N. Văleanu*
Les forêts des régiments de «garde-frontières» à Năsăud . . . . *St. Demetrescu-Gârbovi*
Le problème du cadastre forestier . . . . *Gh. Nicolau-Bârlad*
Les forêts nouvelles et les lois forestières . . . . *I. C. Demetrescu*

Problèmes à l'ordre du jour :

Opérations culturales. Coupes d'amelioration

Chronique — Récensions — Revue des revues — Informations. — Nécrolog.

INHALT:

Abhandlungen :

Eine wenig bekannte Anwendung des Saalweidenholzes *A. V. Rădulescu u. A. Nahlik*

Mitteilungen :

Holzbringung aus den Gebirgswäldern . . . . *N. Văleanu*
Die Grenzregimentwälder von Năsăud . . . . *St. Demetrescu-Gârbovi*
Das Problem des Forstkatasters . . . . . . *Gh. Nicolau-Bârlad*
Die neuen Wälder und die Forstgesetze . . . . *I. C. Demetrescu*

Tagesfragen :

Erziehungshiebe.

Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften Nachrichten — Nekrolog.

12822

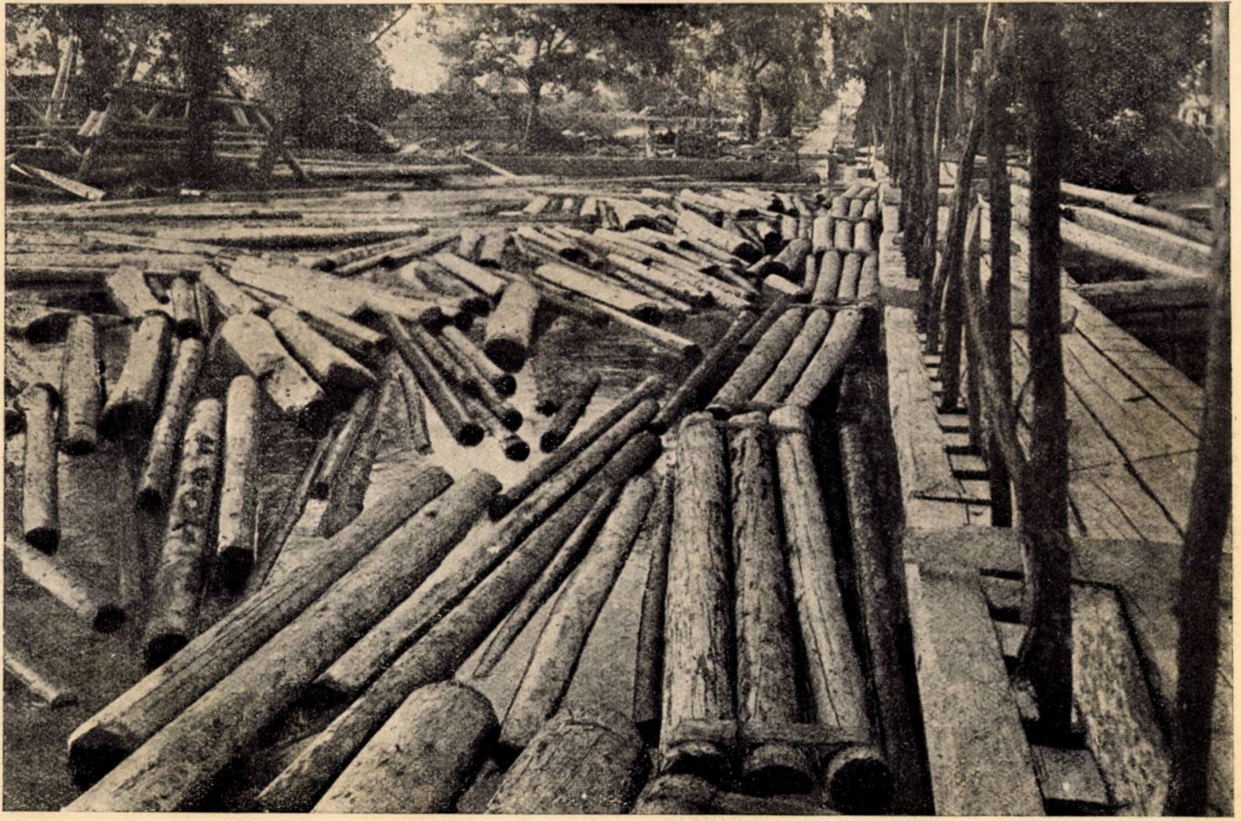

Grebla lacului dela fabrica de cherestea Sebeş.
Installation à retenir les bois flottés — Sebeş.
Fangerechen bei Sebeş.

Clişeu C. Chiriţă

97
- IUL. 2005
- IUL. 2014

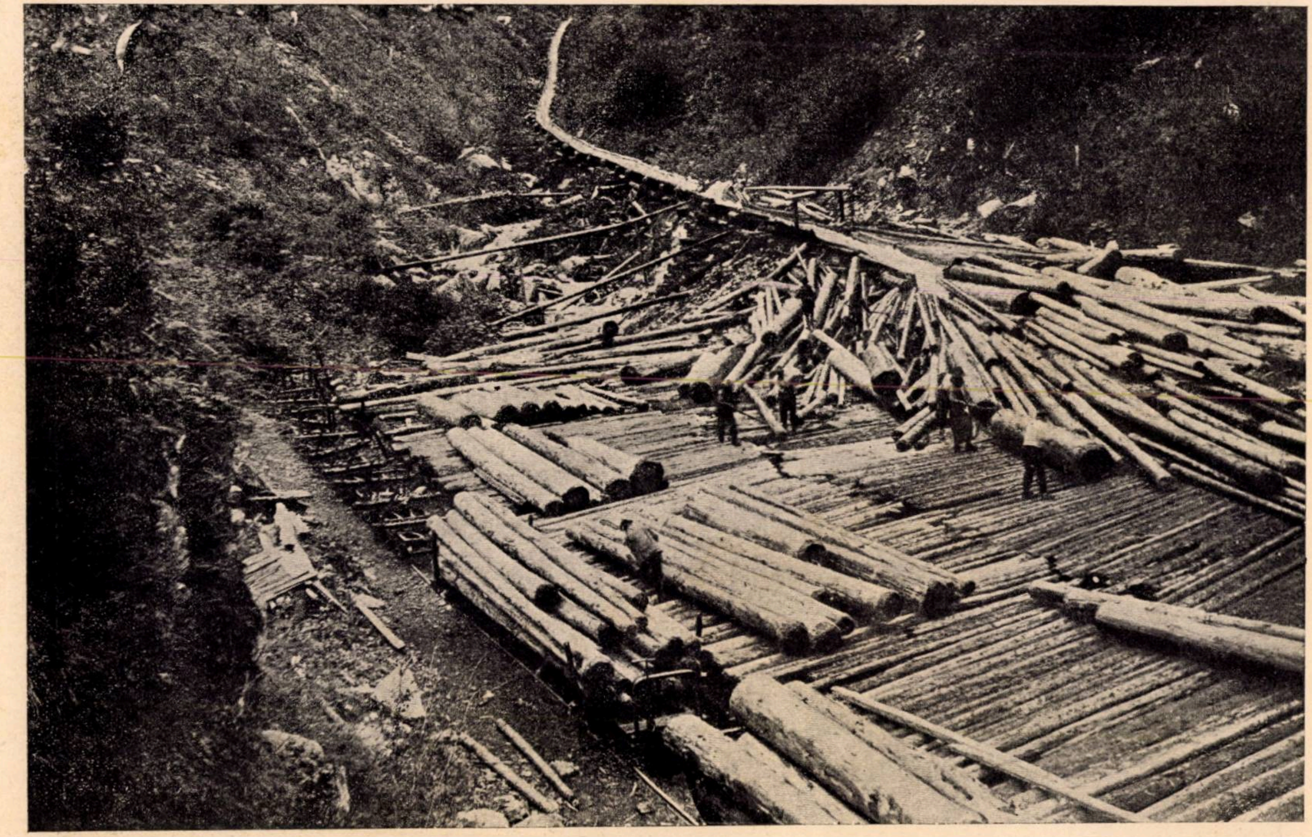

Rampă de încărcare în munții Lotrului.
Rampe de chargement dans les montagnes de Lotru.
Beladerampe im Lotrugebirge.

Clișeu C. Chiriță

SEMICENTENARUL NOSTRU

De totdeauna a simțit omul nevoia să-și împartă vremea sa și a altora în răstimpuri, între cari să pună — mai lungi sau mai scurte — popasuri de reculegere, de judecare a trecutului cu învățăminte scump plătite ce nu pot fi uitate, de cercetare a prezentului cu înălțările și scăderile sale și mai cu seamă de scrutare a viitorului plin de speranțe și de mistere.

Un semicentenar — împlinirea a cincizeci de ani de viață — este un asemenea moment unic, care nu se poate trăi și simți decât o singură dată ; — ca atare — istoric prin unicitatea sa.

Cu atât mai istoric este acest moment al semicentenarului nostru, cu cât cade la o turbure și frământată frântură de vremuri, unică și istorică ea însăși, prin înfrigurarea cu care zguduie prezentul, și prin neliniștea cu care caută a construi «ceva nou», — ceva nou, dar în multe privințe încă nelămurit.

Societatea «Progresul Silvic» a înțeles acest moment. Și nu numai Societatea, dar de sigur, fiecare membru în parte a trebuit să-și aibă, în felul său, clipele proprii de tresărire. Această comună și unanimă tresărire — prin intensitata și prin generalitatea ei — constitue măsura cea mai dreaptă a puterii noastre și a Societății pe care o constituim; ea arată cât ne simțim legați — fiecare în parte și toți împreună — de trecutul, de prezentul și de viitorul Societății,

39769

de această făptură și idee centrală a culturii și civilizației noastre forestiere.

Semicentenarul a fost și o necesară inventariere semiseculară a puterilor noastre.

La semicentenar am putut vedea alături reprezentanți și prieteni ai întregei noastre suflări silvice: pionierii și vechea gardă a silviculturii române, încadrați de grosul armatei forestiere a zilelor de azi; prieteni de azi și de demult la un loc cu generația cea mai tânără de silvicultori, generația centenarului, cari, peste alți cincizeci de ani — ce va fi oare în sânul acestor cincizeci de ani, ce vin ? — vor transmite cu viu grai celui de-al doilea veac al Societății amintirea, tradiția, cuceririle și idealurile noastre.

Niciodată nu am avut mai clară în fața ochilor icoana solidarității dintre generații și mai limpede în minte sentimentul acesta, de liniște și veșnicie, ce plutește în sufletul de silvicultori, cari îndeplinindu-și misiunea în tainele pădurii, se simt încadrați în măreția veacurilor !

Popasul a fost înălțător; amintirea lui va pluti veșnic în sufletele noastre.

A fost o dreaptă și înțelegătoare judecată a unui trecut greu și sbuciumat, care s'a prețuit și după binele pe care l-a înfăptuit din nimic, cât și după relele pe care le-a putut preveni sau înfrânge, în epoca cea mai agitată a silviculturii române — în epoca de tranziție dela pădurea virgină la cea cultivată.

Popasul a fost în acelaș timp și o scrutare a viitorului, cu înaltele și îndepărtatele sale idealuri, cu necunoscutul și cu misterul pe cari le ascunde în sânul său, cărora le stă de pe acum în față tradiția noastră și mai cu seamă tăria pe care ne-o dă conștiința faptului că Societatea «Progresul Silvic» are într'adevăr o mare chemare în viitor.

Din gândurile depănate în această împrejurarea s'au putut desprinde țeluri și metode de luptă ale generațiilor ce vin, cărora jumătatea de secol ce se închee le trece, — spre a le împlini și spori —, cuceririle și idealurile sale.

Dar, s'a desprins mai cu seamă — discret — calda iubire, tarea credință și înalta speranță pe care Societatea a pus-o întotdeauna, o pune și azi și necontenit o va pune în cel mai firesc, cel mai istoric și cel mai tare sprijin al ideii forestiere — în Dinastie și Rege.

Fie ca amintirea și legămintele acestui moment al semicentenarului să trăiască veșnic și puternic în sufletul nostru, spre a ne putea desăvârși primul punct de crez :

O Societate tare și un bloc indiscutabil în jurul ideii ctitorilor firești ai acesteea !

REDACȚIA

STUDII

INTREBUINȚĂRI PUȚIN CUNOSCUTE ALE LEMNULUI DE SALCIE CĂPREASCĂ (SALIX CAPRAEA L.)

de Ing. Dr. ANTON V. RADULESCU
și Ing. ALFRED NAHLIK

Se cunosc puține specii forestiere în economia silvică dela noi, care să fi fost așa de hulite și desconsiderate ca salcia căprească, — jovul, mlaja sau răchita, cum i se mai spune în diferite părți ale țării.

I se reproșează de toată lumea că se răspândește extraordinar de repede, periclitând de foarte multe ori regenerarea arboretelor compuse din specii de valoare, mai ales atunci când li se aplică tratamentul tăerilor rase. Pe vremea când făcea modă în silvicultură, cultura arboretelor pure, se predica de specialiștii în protecția pădurilor să se extermine până la ultimul fir speciile mai puțin valoroase cum sunt cele de genul salciei căprești, mesteacănul, cireșul, plopul tremurător, etc. Azi când în locul arboretelor pure se substituie tot mai mult arboretele amestecate, părerile specialiștilor par să nu mai fie așa de severe față de speciile moi. Bazați foarte mult pe considerațiuni de ordin cultural și chiar, în mică măsură pe cele economice, se recomandă astăzi păstrarea speciilor moi, într'un slab procent. Nu este locul să înșir aici avantajele, în primul rând culturale, ce decurg din prezența lor în pădure.

Pentru regiunea dealurilor înalte și a munților, chestiunea menținerii în arboretele amestecate, a salciei căprești, se poate susține cu argumente de rentabilitate, bine înțeles, aceasta numai pentru un anumit procent, în afara avantajelor culturale. Aceste regiuni situate la o altitudine minimă de 600m, sunt lipsite de speciile care să procure un lemn durabil cum este stejarul și salcâmul pentru câmpie. Numai sporadic găsim peste aceste altitudini ridicându-se gorunul și chiar stejarul, dar în așa slabă măsură, că au o importanță prea redusă pentru gospodăria rurală. Ori pentru nevoile gospodăriilor se cere mult lemn care să fie durabil. In primul rând se cere pentru stâlpi sau pari de gard, pentru țambre de gard, tălpi de case, pentru grajduri, etc.

Intre speciile care cresc în aceste regiuni și care s'a dovedit a avea un lemn durabil se află în primul rând salcia căprească. In deosebi, pentru stâlpi de gard, lemnul de salcie căprească s'a dovedit a fi excelent. Se poate conta pe o durabilitate de mai bine de 20 ani. Voi arăta mai jos cum este dedusă din practică această durată medie.

La pepiniera forestieră depe proprietatea Zamora, aflată în comuna Poiana Țapului (jud. Prahova), a succesorilor familiei Gh. Gr. Cantacuzino, s'a întrebuințat pentru îngrădirea ei, executată în anii 1913—14, stâlpi de salcie căprească. Pepiniera este situată la aproximativ 850 m. altitudine. Numărul stâlpilor folosiți s'ar ridica după inventarierea ce am făcut în anii 1931 și 1935, la aproape 100, având diametre ce variază între 10 cm. și 21 cm., majoritatea lor găsindu-se între 14 cm. și 18 cm. Lungimea exterioară de 1,5 m. Inainte de a fi îngropați, s'au ars în foc pe porțiunea destinată a fi băgată în pământ, iar capătul exterior s'a ascuțit conic ca să se poată împiedica, într'o măsură, pătrunderea în lemn a apei provenită din ploaie și zăpadă.

Făcând o inventariere în anul 1935, adică după 22 ani, dela data când s'a executat îngrădirea stâlpilor existenți, am găsit că jumătate din numărul lor se aflau încă sănătoși. Iată cum se repartiza pe diametre numărul lor:

Diam. în cm	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	10/20 [1]	10/21	11/21	11/22	14/21
No. stâlpilor	4	1	4	5	7	3	11	1	4	2	1	2	1	1	1	1

în total 49 bucăți.

Mulți din acești stâlpi vor ajunge chiar la 30 de ani, căci comparând această inventariere cu alta ce am făcut cu 4 ani înainte și care ne-a dat același număr de stâlpi sănătoși, rezultă că putrezirea lor merge destul de încet.

---

[1] Secțiunea transversală semicirculară.

Dacă vom compara aceste date, relativ la durata stâlpilor de gard de salcie căprească, cu durata celor de brad, care în aceste regiuni sunt cei mai întrebuințați, vom vedea că cei de salcie căprească au o durată de aproape 3 ori mai mare.

După informațiunile ce le posed, credința locală este că stâlpii de brad durează astfel: acei ce provin din partea de jos a tulpinii au durata cea mai mare, până la 10 ani, acei din partea din mijloc a arborelui numai 6 ani, iar cei din partea dela vârf numai 4 ani; parii de gard, din brad, cu diametrul sub 10 cm. abia durează 3—4 ani. Stâlpi de brad se consideră numai cei cu diametrul circular, cei din despicătură sunt mult mai puțin durabili. Explicația faptului că partea de jos a trunchiului la brad este mai durabilă, ar fi următoarea: Bradul este esență de umbră, trăește în pădurea quasi naturală zeci de ani în umbră, din care cauză creșterile sunt mai mici, lemnul mai dens; aceasta îi dă durabilitatea. Timpul cât a trăit în umbră, reprezintă creșterile în înălțime pe lungimea de 4—5 m., tocmai porțiunea de jos a trunchiului. Restul trunchiului crește de aici în colo în lumină, creșterile anuale sunt mai mari, lemnul mai poros, deci mai puțin durabil.

O întrebuințare a sălciei căprești, care s'ar putea mult extinde, este folosirea ei la confecționarea traverselor de căi ferate înguste. Durabilitatea ei întrece cu mult pe aceea a speciilor ce în mod curent se întrebuințează în acest scop, cum sunt: bradul, molidul și fagul.

Incercări de întrebuințare a sălciei căprești, sub formă de traverse, s'au făcut cu succes deplin, de către Soc. Arif, începând din anul 1929. Până la această dată susnumita societate întrebuința, din lipsă de traverse de stejar, traverse de molift și brad, confecționate din trunchiurile rupte la exploatare. Durata acestor traverse nu depășea în mediu 2 ani, urmând ca după acest timp să fie neapărat înlocuite. Ori, înlocuirea traverselor la intervale așa de scurte, ridică foarte mult cheltuelile de întreținere a căii, căci în afara costului traverselor ce se înlocuiau, se mai adaogă costul manoperii de înlocuire. Aceasta a determinat conducerea societății să caute o altă specie din care să-și confecționeze traversele de care avea nevoie, având o durată mai mare.

Dat fiind că în regiunea Mușcelului, unde societatea avea exploatările, locuitorii folosesc lemnul de salcie căprească pentru stâlpii de gard, s'a adoptat să se înceapă a se fasona traverse din salcie căprească.

In urma observațiunilor personale ce le-am făcut asupra durabilității traverselor, rezultă că în mediu se poate conta pe o durată de 7 ani. Durata lor poate fi și mai mare când provin din exemplare mai groase, acestea având un procent mai mare de duramen, căruia i se datorește marea rezistență la putrezire. De aceea partea de jos a trunchiului este mai rezistentă și pe măsură ce se apropie de vârf durabilitatea sălciei căprești scade, odată cu scăderea procesului de duramen. Alburnul sălciei căprești nu rezistă mai deloc la putrezire. Se observă deasemenea că durata este mai mare dacă tăerea arborilor se face iarna.

Diametrul cel mai potrivit al arborilor pentru traverse, ar fi de 18—20 cm. Prin cioplirea lor pe două părți, sau tăerea în gater cum se face acum la centrul de exploatare al C. A. P S., Curtea de Argeș, care a preluat întreg patrimoniul Soc. Arif., rămân traversele cu o grosime de 12—14 cm. Asemenea grosimi, de 18—20 cm., se întâlnesc destul de des la salcia căprească, care poate ajunge chiar până la 30 cm., la înălțimea pieptului.

Pentru traversele de lemn se mai cere ca, crampoanele ce fixează șinele să facă aderență cât mai mare cu lemnul, să nu se deplaseze, să nu înceapă să joace. Și în această privință, traversele din salcie căprească s'au dovedit a avea o aderență mare a lemnului în contact cu crampoanul. Traversele observate de noi, după 6 ani dela punerea lor în cale, nu prezentau de loc urme de slăbire a crampoanelor.

In ce privește durata unei traverse de salcie căprească, ea se apropie foarte mult de aceea a traverselor de stejar. Astfel, traversele de stejar, mai subțiri, folosite de Centrul de exploatare Curtea de Argeș, au o durată numai de 7 ani. O traversă de stejar pentru cale normală durează în medie 20 de ani. Intrebuințând traverse mai groase de salcie căprească, durata lor se va spori până la dublare.

Această relatare a noastră, credem că justifică cu prisosință, pentru ce în pădurile de deal și munte, salcia căprească poate fi tolerată, toleranță care este nu numai culturală dar chiar și foarte economică. Va trebui ca la efectuarea operațiunilor culturale să nu se neglijeze dacă în apropierea pădurilor se găsesc sate ce pot consuma lemnul de salcie căprească pentru garduri, sau dacă prin apropiere trece o cale ferată îngustă, căci sub această formă salcia căprească se va putea valorifica, în foarte dese cazuri, mult mai avantajos decât molitful.

Eine wenig bekannte Anwendung des Saalweidenholzes.

Un emploi peu connu du bois de saule marceau.

On reproche souvent aux saules marceau d'empêcher la régénération des forêts en essences de valeur.

Les auteurs de cet article trouvent qu'ajourd'hui, une certaine tolérance pourrait être déterminée par des considérations culturales (la nécessité d'obtenir des peuplements mélangés) et même économiques. En effet, la population des hautes collines et de la montagne, qui ne trouve pas de bois dur (chêne, robinier), utilise souvent le saule marceau comme pieux de clôture, car son bois s'est avéré assez résistant (après 22 ans, 50% des pieux d'une pépinière forestière sont encore en bon état). De plus, dans les exploitations forestières, on emploie aussi des traverses de saule marceau, qui résistent au moins 7 ans, c'est-à dire plus que celles de sapin et de hêtre.

SCOSUL LEMNELOR DIN PĂDURILE DE MUNTE

de Ing. NISTOR VĂLEANU

Rentabilitatea exploatării unei păduri depinde, pe lângă alţi factori, în cea mai mare măsură de modul cum se organizează transportul până la centrele de debitare sau desfacere.

Dacă la câmpie scoaterea lemnelor din pădure nu prezintă mari varietăţi şi dificultăţi, la munte însă aceasta e cea mai dificilă operaţiune, din cauza accidentelor terenului, şi de aceia trebue adoptat acel sistem care corespunde cel mai bine scopului urmărit de a scoate lemnele în mod sigur, nevătămate şi cu cele mai mici cheltueli.

Din experienţă proprie voi da unele indicaţiuni generale în ce priveşte alegerea mijloacelor de scos lemnele din pădurile de munte.

Se ştie că afară de unele cazuri excepţionale, instalaţiile de scos lemnele urmează cursul văilor, ca fiind indicate de natură, întru cât lemnele, în virtutea gravităţii alunecă singure către vale.

Afară de cazul când distanţa ar fi prea mică—numai 2 km.— de la pădure la fabrică şi ar exista un drum bine construit în toate celelalte cazuri, pentru scosul lemnelor e indicată calea ferată industrială ca fiind cea mai sigură, mai eftină, fiind capabilă a transporta cantităţile cele mai mari faţă cu alte mijloace şi fără o depreciere a materialelor, cum ar fi în cazul plutirei.

Inainte de a începe exploatările într'o vale, trebue studiate şi fixate dela început instalaţiile cele mai proprii pentru scos lemnele din fiecare porţiune.

Pe valea principală, trebue construită o cale ferată industrială până unde va fi nevoe la început, urmând ca pe măsură ce exploatările se depărtează, să se avanseze şi cu linia ferată până acolo unde natura văiei şi în special panta nu mai permit urcarea locomotivelor şi scoborârea sigură a trenurilor încărcate.

Se pune acum problema, ce fel de instalații trebuesc făcute de la calea ferată, pe vale în sus până la porțiunea pusă în exploatare.

Dacă valea, cum e cazul în general, are apă, atunci cel mai indicat mijloc de scos lemnele e scosul pe apă, alimentat cu ajutorul unor mici opusturi.

Asemenea instalații, se pot face numai pe distanța ce e necesară, urmând ca pe măsură ce exploatările se depărtează să se prelungească și ele până unde se ajunge că apa e prea puțină, sau în unele epoci ale anului lipsește, în care caz, mai departe suntem nevoiți a face altfel de instalație, după cum se prezintă împrejurările.

In general către fundul văilor, unde se ramifică valea principală, acestea au de multe ori o pantă destul de pronunțată, așa in cât lemnele alunecă singure, mai ales dacă se stropesc cu apă. Cum în multe cazuri panta nu e așa de mare, în cât să alunece lemnele și pentru a evita și spargerea lor de stâncile de pe albia văilor, se construiesc drumuri podite, plăci sau scocuri uscate cari înlesnesc alunecara lemnelor, și evită spargerile.

Scocurile uscate fiind construite în pozițiile cele mai variate construcția lor ajunge o adevărată măestrie, bazată pe experiență, pentru a le putea utiliza în așa fel în cât lemnele să iasă nesparte. Pentru aceasta se recurge la tot felul de artificii. Dacă panta e prea mică pe o porțiune ,trebue udat, și în caz că e apă pe sub scoc, atunci cu ajutorul unor praguri așezate de-a-curmezișul văiei, apa e adusă de se scurge printre lemnele scocului, iar dacă nu este apă atunci se cară cu căldările și se udă prin stropirea lemnelor afară de cazul când plouă, sau e brumă pe scoc.

Dacă panta e mai mare și lemnele lunecă prea repede, se asvârle în scoc pământ ars, sau pietre sfărâmate, ori se așează pe fundul scocurilor așa numitele mâțe de fier, cari scrijelează lemnele și prin aceasta le încetinează din mers.

Dacă panta e prea mare și sunt și cascade, atunci se recurge la așa numitele rebrusmente sau ,,balerine" —dispozitive introduse la noi de Italienii din Tirol. Acestea au de scop de a dirija lemnele ce vin cu iuțeală, spre a nu cădea peste stâncile cascadei, de-a coasta și apoi spre deal. Din această cauză ele se opresc, apoi se rostogolesc într'un jgheab de pământ și alunecă încet până când intră iarăși în scoc spre a merge mai departe.

Deși se iau tot felul de măsuri, cu totul nu se pot evita spărturile, pentru că dacă aceste artificii sunt aranjate ca să funcţioneze bine pentru lemnele mai groase, când vin cele mai subţiri şi deci mai uşoare, ele se opresc cu totul, şi când vine iarăşi unul gros şi greu, acesta le izbeşte şi pe multe le sparge.

Dacă la aceasta mai adăogăm, şi faptul că toate lemnele trebuesc să treacă prin stratul de pietre sau mâţe, aşezate în scoc, se explică de ce la ieşirea din scocurile uscate, ele au aspect, ca şi când ar fi ieşit dintr'un răsboi, în care dacă n'au fost distruse dar nici chiar tefere n'au rămas.

Să arătăm în general care sunt avantajele scocurilor de apă faţă de cele uscate.

1. In prima linie, pe scocurile de apă, lemnele plutesc şi deci nu se freacă de scoc, aşa în cât e înlăturată acea roadere, atât a scocului cât şi a lemnelor plutitoare.

2. Prin plutire, lemnele nu numai că nu se degradează dar se spală şi de eventualele murdării ce ar fi căpătat în timpul adunatului sau al venirei pe scocurile uscate.

3. Variaţiile pantei, nu constitue nici o piedică la acest transport pentru că la constituirea scocurilor se are în vedere a anihila în parte aceste variaţii bruscе, şi lemnele plutesc atât acolo unde panta e mare, apa încetinând mersul buşteanului, iar acolo unde panta e mică, el pluteşte mai încet , dar încă destul de repede având în vedere că au sosit cu viteză mare de sus.

4. Se poate lucra aproape tot anul, afară de timpul când sunt îngheţuri prea mari, dar atunci nici nu e nevoie să se facă transporturi, pentru că se poate scoate din toamnă toată cantitatea tăiată vara, iar cea tăiată toamna se lasă neadunată şi se scoate primăvara.

5. Nu e nevoie a strânge lemnele în grămezi, nici la capătul de sus al scocului şi nici la cel de jos. Lemnele pornite din coastă intră în scocurile uscate şi din ele în ulucele de apă, fără oprire. La capătul de jos se potriveşte atât panta scocului cât şi rampa în aşa fel în cât să se poată lucra permanent la încărcarea lemnelor pe vagoane.

Una din cauzele cari aduc stricarea lemnelor e oprirea lor pentru facerea grămezilor (tasoane) cum se obişnueşte la scocurile uscate. Acolo numai iarna se dau lemnele adunate de pe coastă, în care scop se grămădesc la gura scocului. Cum lemnele vin în general destul de repede, ele lovesc în capete pe cele din grămadă, din care cauză multe se sparg. La anumite intervale se oprește datul buștenilor pentru ca o echipă de lucrători să facă așa numita „dreceluire" sau „drecea", care operație constă în așezarea lemnelor în spațiile goale, și așa fel încât capătul despre scoc să fie ferit de lovituri.

6. Nefiind nevoie de adunat lemnele în grămezi, pe lângă avantajul că se evită stricarea lemnelor și cheltuiala inutilă, nu mai e nevoie nici de trasul cu vitele din grămadă până la rampa de încărcare. Acesta costă foarte scump, când ne gândim că trebuesc întreținute acele vite și în timpul când nu au de lucru; împreună cu oamenii ce le îngrijesc și lucrează cu ele.

Dacă toate instalațiile de transport sunt făcute în bune condițiuni, lemnele pornesc din coastă, alunecând pe plănci până în scocurile uscate, de pe acestea intră în cele de apă, și la capăt de pe rampă sunt încărcate imediat în vagoane, așa încât în câteva ore lemnele dela cioată ajung în gatere, evitându-se zăcerea lor în stive sau grămezi cari oricât de puțin, cauzează alterarea lor.

Un scoc de apă construit în bune condițiuni costă cam o treime din costul unei căi ferate și poate servi cu ceva reparațiuni, începând din anul al 5-a sau al 6-a, până la 10 ani; pe când un scoc uscat oricât de bine ar fi construit, după ce s'a scos pe el 10.000 m^3 trebue întoarse fundurile, altele chiar schimbate, adică chiar din al doilea an, și nici într'un caz nu poate dura, decât 3—4 ani, însă reparat în fiecare an.

Acolo unde nu poate merge calea ferată, scocul de apă e instalația cea mai indicată, din toate punctele de vedere.

Holzbringung aus den Gebirgswäldern.

Le vidange du bois de forêts de montaigne.

L'auteur est un partisan des canaux (rieses à eau). Il montre que leur installation est avantageuse dans les vallées où le débit d'eau et suffisant et lorsqu'il, n'y a pas possibilité de faire pénétrer la voie ferrée. Les canaux présentent les avantages suivants: a) Le bois flotte, par conséquent il ne se détériore pas comme lorsqu'il est roulé ou trainé. b) Le flottage lave le bois. c) La variation de la pente n'est pas un obstacle. d) On peut travailler à-peu-près toute l'année. e) La construction d'un bon canal ne demande que le ⅓ des frais de construction d'une glissoire sèche.

PĂDURILE GRĂNICEREŞTI DIN JUDEŢUL NĂSĂUD [1]

de Ing. ST. DEMETRESCU-GÂRBOVI

II.

Lipsă de previziune şi lipsă de adaptare. Să recunoaştem că finele anului 1929 aduce o criză bruscă în comerţul de cherestea care duce, în anul 1930, la preţuri medii de vânzare mai mici decât preţurile de cost ale stocurilor cu care se intră în această criză.

Intreprinderile de acest gen care s'au putut menţine şi au putut trece prin această criză au ajuns în anul 1932, (când faţa pieţei se ameliorează) în poziţiunea de a-şi putea continua activitatea fără prea mari sacrificii şi s'au putut redresa, după aceea, în mod treptat.

Cari au fost soluţiunile ? Două : una din ele ţinea de previziune şi s'a produs anticipativ crizei :

Previziune. Acumularea de fonduri de rezervă (lichide şi certe, nu numai sub formă de articol cu acest titlu în bilanţurile anuale) încă din timpul bunei conjuncturi, soluţiune care, de către „Regna" nu s'a realizat, această societate avântându-se în timpul bun, în :

ajutorări şi opere cu caracter filantropic şi cultural local, de talie formidabilă în raport cu bugetele ei anuale, opere ce, în mod normal trebuiau eşalonate pe perioade mai îndelungate (clădiri la Năsăud);

investiţiuni nerentabile şi de valoare mare, în preajma crizei (concesiunea plutitului în bazinul Bistriţei-aurii şi altele).

Lipsă de Adaptare. In perioada de criză (1929—1932) problema acută ce şi-au pus-o majoritatea întreprinderilor forestiere a fost :

scăderea preţului de cost sub cel de vânzare care scăzuse deja enorm de mult.

Această problemă se rezolvă, în mod obicinuit prin :

scăderea salariilor (începând cu cele mai mari).

---

[1] Vezi şi articolul cu acest titlu publicat în No. 2/936 al revistei.

— problema aceasta nu s'a pus dela început la „Regna" (a se porni dela salarii mici și a se merge spre salarii mari în măsura în care rentabilitatea permite) iar când criza s'a apropiat și s'a produs, problema s'a pus cu întârziere și invers (dela mici la mari). —

revizuirea cheltuelilor de regie (în special a celor de materiale technice cari au deținut în permanență o cifră de lux).

ameliorarea și înlocuirea mașinilor unelte prin adoptarea de gatere cu turație rapidă, adoptarea de ferestrae cu panglică, etc., cari, pe lângă un randament mai ridicat, eftenesc și prețul de cost la un m^3 brut, etc.; — căci fabricile cari au putut trece prin perioada de criză sunt și cele cari au modernizat utilajul putând ajunge astfel, în ce privește prețul debitării, dela dublu la simplu (cazul fabricii Ierbuș).

Adaptarea aceasta — în ipoteza existenții simțului de previziune — trebuia să premeargă anilor de criză; ori, în epoca de înflorire, 1926-1929, „Regna" se mulțumește cu inventarul industrial, de fabricație, cel vechiu, nu face nici o modernizare ba, mai mult, achiziționează o fabrică utilată cu gatere vechi de 44 ani (așa numiți „elefanți") — din cari nu schimbă nici unul.

Lipsa de specialiști silvici. Este trist și dureros să spunem, dar, din ce cauze și concepții, ori din cauza căror tendințe mărturisite sau nu,

„Regna" își inaugurează activitatea printr'o erezie:

Inlăturarea aproape completă în serviciul exterior a inginerilor silvici din cadrul de organizare al acestei societăți. Inginerii Direcției silvice sunt ținuți departe de această societate, ei nu sunt chemați să contribuie cu cunoștințele și zelul lor la activitatea — măcar technică a acestei societăți. Fabricile și exploatările sunt date pe mâna a diverși empiriști (unii din ei foști ofițeri, ofițeri pensionari, bacalaureați trecuți dela liceu la pădure ori la depozite, etc.) cari urmăresc un salariu, nu au cunoștințe și nici zel profesional, etc.

Greșala aceasta, făcută față de un corp constituit, și-a arătat roadele nefaste, culminând atunci când se comite greșala economică, technică și silvică de a se anticipa cu exploatarea unor cantități formidabile de lemn rășinos, în valea Cormaia, începându-se construirea mijloacelor de scoatere (cale ferată silvică) după efectuarea exploatării. Intervine criza, calea ferată nu se mai face și lemnul — a cărui valoare de tulpină și exploatare reprezintă zeci de milioane —

rămâne să putrezească în pădure sau se vinde cu câţiva lei un m³.

Lipsa inginerilor silvici din această întreprindere a dus, atunci, la concepţia greşită că efortul maxim nu s'a făcut în sensul realizării şi lichidării rapide şi integrale a preţului de tulpină din care :

comunele proprietare şi-ar fi primit cota lor pentruca rostul „Regnei" să le fie evident util. Direcţia silvică şi-ar fi acoperit cheltuelile de administrare din cari, cele mai de seamă erau cele afectate culturii şi regenerării pădurilor grănicereşti — motive pentru cari s'a ajuns : a se avea restanţe de mii de hectare de împădurit,

a nu se face aproape nici o cultură şi nici o ameliorare în aceste păduri.

Politica locală. Aceasta este endemică în toată administraţia publică românească. Dar la averile grănicereşti ea se agravează şi prin acea circumstanţă că fiecare om de politică, începând dela cel mai mic primar, aici îşi justifică părerile, concepţiile şi pretenţiunile şi cu adaosul : „sunt grănicer".

Potrivit acestei mentalităţi, este greu ca, fiind exterior — strein de graniţă — şi pus să lucrezi aici, să-ţi poţi impune punctul de vedere căci, oricât ai fi de obiectiv şi oricât ai vedea din capul locului că ceeace ţi se cere nu cadrează cu interesele averii grănicereşti — ţi se opune imediat că :

„noi grănicerii cerem", „noi, în numele averii noastre" „pe noi ne doare inima mai tare", „orgoliul nostru" etc.

Desigur, eliminând acele cazuri când, rara avis — cererea este justă şi nu are nuanţă nemărturisită — nimic de zis pentru inima grănicerească care în 95% din cazuri este o inimă bună şi necăjită —; dar tragedia începe acolo când exponenţii calificaţi ai grănicerimii, în loc de a rezolva problemele averilor în unison, stau divizaţi în diverse grupuri politice, cari, fiecare în parte, revendică pentru el singur dreptul sau meritul de a propune şi a i se adopta soluţiunea — pe care o consideră drept cea mai bună.

In acest fel, dela războiu încoace, exponenţii averilor grănicereşti, experimentează în mod succesiv — după împrejurări şi inspiraţii — soluţiunile personale, astfel că această avere este un permanent câmp de experienţe ,un cobai forestier ; nimic trainic, nimic de continuitate, nici o unire în vederea aceluiaşi scop final, ceeace:

a contribuit în parte la prăbuşirea „Regnei" şi

a menţinut după aceea sistemul experienţelor variate.

Direcția silvică. Ca să punem punct, vom accentua că, prăbușirea lamentabilă a „Regnei", în orice caz nu se poate pune ca punct negru pe conștiința inginerilor silvici întrucât aceștia nu au fost chemați în angrenajul ei :

— cei câțiva ingineri cari au lucrat la această societate au avut numai un rol consultativ, niciodată deliberativ —; din consiliul de administrație al Regnei nu a făcut parte niciodată, nici un inginer silvic, chiar dacă acesta a fost grănicer.

Cum și-a îndeplinit rolul, în perioada 1918—1933, Direcția Silvică ?

După cum am spus în altă parte, după legea dela 1890 comisiunea de 8, reprezentanța proprietarului, ca organ independent pe lângă Direcția Silvică, înainte de războiu se mărginea numai la avizarea asupra bugetelor și bilanțelor anuale. Inăuntrul acestor termene organele Ministerului, puse să conducă și să administreze, erau libere ca, sub cel mai sever control, să facă actele de administrație care să ducă la :

realizarea bugetului și
obținerea celui mai favorabil bilanț.

După războiu, prin neglijarea din ce în ce mai accentuată a legii din 1890, comisia de 8 își arogă atribuțiuni pe cari legea din 1890 nu i le conferă și începe o imixtiune — care încet, încet, merge până la maximum, — a comisiunii de 8 în actele de administrație ale Direcției.

Că această imixtiune a fost provocată de către diverșii Directori — pentru a se pune la adăpostul comisiunii silvice într'o perioadă de timp când politica locală divide pe exponenții intelectuali ai graniții, înregimentându-i în diverse partide politice, făcându-i pe aceștia să vină fiecare cu cereri și propuneri asupra cărora nu era consens general — sau că imixtiunea s'a făcut de către diversele comisiuni de opt pe nesimțite și succesiv, este o chestiune a trecutului ; ne interesează numai constatarea faptului.

Iar prin legea din 1924 :

se mai înființează și un post de comisar al guvernului pe lângă aceste averi, post care dacă principial era așezat pe bune intențiuni, are defectul că în acest post :

când s'a numit un inginer, acesta a stat departe pentrucă opinia sa, ca specialist, contrazicea în majoritatea cazurilor interesele politicii locale.

când s'a numit un străin de meserie, acesta a fost înregimentat într'un partid politic și a căutat ca din încredințarea ce avea, să bată monedă politică.

Toate cele de mai sus au fost de natură să lege pur și simplu pe Directorul silvic de mâini, în sensul că acesta a devenit și a rămas un simplu referent al comisiunii de 8 și al comisarului guvernului, chiar în chestiuni de pură specialitate unde opinia inginerului silvic trebuie să nu fie subordonată, ci definitivă.

In acest fel, s'a ajuns ca :

Un buget pe care Directorul silvic era obligat să-l realizeze integral s'a aplicat prin amestecul continuu al unor organe nelegale cari au venit cu :

gratuităţi de materiale lemnoase, ajutoare băneşti, vânzări de diverse produse fără consideraţie la propunerile de desfacere şi preţurile propuse de organul legal şi alte amestecuri de acest gen, amestecuri cari, dacă prejudiciau asupra normalei executări a bugetului, nu reţineau totuşi pe aceleaşi organe legale să învinuiască pe cele legale de rezultatele bilanţului, ocaziune în care făceau abstracţiune de aceea că bilanţul era concluziunea inevitabilă a aplicării influenţate a unui buget bine conceput.

S'a mai ajuns ca, prin amestecul organelor nelegale să se stânjenească bunul mers al culturii pădurilor când :

a) păşunări în plantaţiuni tinere şi în arborete regenerate au fost sau impuse, sau absolvite, agravând astfel faptul că aceste imperative categorice de cultură se impun cu mare greutate chiar şi când administraţia nu este supusă la injoncţiuni. Ori, în graniţă, fiecare grănicer, din lipsă obişnuită de conştiinţă forestieră, se crede în plus îndreptăţit să procedeze împotriva intereselor culturale ale pădurii, pentrucă... este proprietar şi face ce vrea. Aceasta într'un domeniu în care comunele dispun de 34.000 ha. păşuni alpine şi subalpine a căror valoare, din cauza folosirii neraţionale este sub orice critică.

b) s'a legat o bună încadrare de personal şi o bună organizaţie administrativă de veto-ul sau neveto-ul comisiunii de 8 ; poate este singura administraţie publică unde inginerii sunt concediaţi prin simplul vot al comisiunii de 8, pentru că bugetul acestei instituţii este autonom, deşi inginerul este considerat „de Stat".

In această odisee dureroasă pentru un bun cu importanţă necontestată în economia națională, a survenit, la un moment dat, o rază de lumină:

Temporara administrare și valorizare prin Casa Pădurilor.

La această soluțiune s'a ajuns la 1 Oct. 1933 atunci când „Regna" în lichidare era pe pragul dezastrului iar Direcția silvică, din cauza „Regnei" care nu-i mai plătea prețul lemnului exploatat, nu mai putea:

să-și plătească personalul,

să conserve și regenereze domeniul forestier,

să dea comunelor tangenta netă, asistând acestea la exploatarea posibilităților anuale din pădurile lor, fără a li se rambursa contravaloarea lor.

S'a pus atunci întrebarea:

Dacă să se facă o concesie la industriașii particulari;

sau să se ceară ajutorul Casei Pădurilor.

Prima soluțiune nu era indicată pentru că era antinațională și plină de pericole de viitor; de altfel ar fi însemnat cedarea la cartelul care, în 1926, dusese la înființarea „Regnei".

S'a adoptat a doua soluțiune, din care, cei cari au îmbrățișat-o își pot face, pe drept, un titlu de mândrie.

Să rezumăm condițiunile de preluare cu care a venit Caps-ul în administrarea acestor averi:

1) Să facă administrarea, conservarea și regenerarea domeniului forestier atât în pădurile defalcate cât și în cele cumulative.

2) Să pună în valoare, să industrializeze și să comercializeze posibilitățile anuale, ale pădurilor cumulative, plătind comunelor proprietare, pe baza unor prevederi bugetare bine și în prealabil stabilite, prețul de tulpină după ce va acoperi din acest preț, cheltuelile dela punctul (1) cari însă și acestea nu puteau trece în nici un caz de 55% din prețul de tulpină al unui m³ brut.

3 Din beneficiul de industrializare și comercializare rezultat la bilanț să se achite, comunelor proprietare, 50%, acestea nefiind în schimb obligate să participe în nici o măsură la eventualele riscuri.

4) Bază: Legea din 1890 și nici o știrbire a drepturilor proprietarului.

5) Achitarea, de către Caps, a creanțelor pasive ale Direcției silvice și ale Regnei, în măsura realizării celor active.

Administrația prin Caps, a durat dela 1 Oct. 1933 până la 27 Noemvrie 1934.

Cum s'a realizat ?

Deși a durat un interval de timp care poate fi considerat numai de adaptare și informațiune, este necesar, pentru istoricul acestei averi cât și pentru Caps ca instituție de Stat, să facem o privire critică asupra roadelor activității de un an, cu atât mai mult cu cât Caps-ul a plecat din administrația acestor averi în mod forțat și nu la cererea unanimă a întregei grănicerimi. Dorim ca datele ce vom da mai jos să servească de pagini de comparație pentru trecut și viitor, fiind în joc prestigiul uneia din cele mai importante instituții de Stat.

Condițiile de lucru cu care și-a început Caps-ul activitatea.

1) Suprafețe păduroase, pășuni alpine etc., în valoare de lei		1.487.860.000
2) Posibilitățile anuale ale pădurilor cumulative : 986,25 ha. din care s'ar putea extrage 200 mii m^3 rășinoase și 73.000 m^3 foioase.		
3) Clădiri afectate administrației, lei . .		9.307.240
4) Inventar afectat exploatărilor (fabrici, linii ferate, clădiri, etc.), lei		53. 73.492
5) Drepturi producătoare de venituri, lei . .		13.130.097
6) Inventar viu și mort (de administr.) lei .		2.803.780
7) Cherestea 24.884 m^3, lei		9.040.386
8) Lemn rotund exploatat 22308 m^3 . .		1.976.303
9) Lemn de foc, lei		473.133
10) Diverse materiale lemnoase, lei		46.461
11) Materiale technice, lei		1.667.613
12) Alimente și mărfuri în cantine, lei . .		333.194
13 Creanțe active :		
Direcția silvică, lei .	24.477.752	
Regna, lei . . .	47.824.984	
Total lei . .		93.564.956
14) Creanțe pasive :		
Direcția silvică, lei .	24.094.662	
Regna, lei . . .	69.470.294	
Total lei . . .		93.564.95

Predarea și primirea patrimoniului s'a făcut cu toate detaliile necesare și a fost acceptată și consfințită și de Comisia silvică de 8.

Situaţiunea Caps-ului la începutul administraţiei averilor grănicereşti a fost dintre cele mai grele.

Venit într'o atmosferă de adversităţi politice locale, grevate şi pe o serie de interese personale, şi într'o situaţie a acestor averi din cele mai imposibile,

având de luptat cu sequestre neterminabile ce apăsau asupra patrimoniului din timpul gestiunei trecute,

primind depozite de cherestea desortate complet ceeace nu permitea o imediată acţiune de comercializare şi deci redresare financiară,

începând activitatea la începutul iernii când pentru comerţul de cherestea sezonul este aproape mort dar necesităţile în bani sunt mari, fiind sezon de exploatări,

găsind muncitorii fabricilor în plină agitaţie, nefiind plătiţi de câteva luni de zile,

cu inginerii şi restul personalului silvic neachitat de luni de zile,

furnizorii neplătiţi, pensionarii aşişderea, creditorii asidui în formularea pretenţiunilor lor,

ceeace făcuse să se nască o atmosferă de neîncredere generală de unde rezultă şi mai mult necesitatea pentru Caps de a risipi această atmosferă prin procedări energice cari toate se rezumau la imediate mijloace băneşti pentru satisfacerea creanţelor moştenite dar cu caracter presant.

(Este penibil pentru o administraţie nouă, când porneşte la drum având de picioare legat balastul vechiturilor).

Cu acest balast de picioare, la care se adăogă necesitatea de a se intensifica producţiunea fabricilor în vederea asortării depozitelor (fără de care depozitele preluate nu se puteau valoriza) precum şi nevoia de a face anumite investiţiuni noui în vederea sporirii rentabilităţii, Caps-ul a activat, timp de 13 luni, iar rezultatele le vom concretiza mai jos, în cifre :

1) *Personal.*

A menţinut un aparat administrativ suficient pentru o bună pază, conservare, administrare şi exploatare raţională a domeniului.

Astfel :

In serviciul Central a menţinut :

7 ingineri față de 11 cât erau în trecut
10 funcționari față de 14 cât erau în trecut
1 conductor silvic față de 1 cât era în trecut.

In serviciul exterior, organizat de către Caps pe Ocoale silvice de păduri defalcate și ocoale silvice de păduri cumulative a menținut :

10 ingineri față de 9 cât erau în trecut
7 funcționari „ 5 „ „
6 conductori „ 6 „ „
33 brigadieri „ 33 „ „
85 pădurari „ 93 „ „

Față de critica acerbă ce s'a adus Caps-ului anume, că a slăbit paza pădurilor grănicerești prin reducerea personalului, cifrele de mai sus sunt eloquente.

Minusul de 8 pădurari în timpul Caps-ului a fost perfect justificat printr'o arondare mai rațională a Ocoalelor.

2) *Plantații, pepiniere executate.*

In campania de lucru din primăvara 1934 s'au executat :

a) Recoltări de semințe . . . . 17.343 Lei
față de . . . . —
în anul precedent (fost adm.) . . . . . —

b) Direcția silvică a plantat în anii 1929—1933 inclusiv, în mediu 992 ha anual, cu un preț mediu de 1.123 Lei pe ha.

Sub administrația Caps-ului s'a plantat în anul 1934 o suprafață de 1325 ha. cu un preț mediu de 880 Lei pe ha.

In programul ce urma să aplice, ar fi avut de plantat în anii următori 1600 ha. pe an spre a putea acoperi în 4 ani și restanțele de cca 3295 ha. din trecut.

De menționat că, plantațiunile trecutului, sunt multe din ele compromise prin pășunatul abuziv — ba chiar forțat — și de multe ori provocat de către unele elemente cu oarecare răspundere din conducătorii grănicerești (cazul com. Ilva Mare în vara anului 1934 și Prundul Bârgului în primăvara aceluiaș an).

3) *Intreținerea și repararea clădirilor.*

Caps-ul afectează și cheltuiește 185.795 Lei față de 41.625 Lei cât se cheltuise de fosta administrație în anul precedent.

Deci grijă față de inventarul preluat .

4) *Capitolul amenajării și ameliorării.*

Caps-ul cheltuieşte 122.518 Lei faţă de 14.524 Lei cât cheltuise fosta administraţie, în anul precedent.

5) *Investiţii noui.*

In scurtul interval de timp de 1 an, cât stă Caps-ul la conducerea acestor averi, investeşte în căi ferate, baraje, modernizări de fabrici, etc., suma de Lei 2.492.776, adaogă la inventar o valoare de Lei 492.961 şi cheltuieşte cu întreţinerea curentă Lei 302.567.

Investiţiile noui erau absolut necesare, căci numai cu fabrici raţional şi modern instalate poţi produce cherestea frumoasă cu randament mare şi preţ de cost ieftin.

Fabrica Vatra-Dornei care, înainte de Caps, era nerentabilă având o calculaţie de debitare exagerată a fost prevăzută în timpul Capsului cu hală şi gatere moderne, aducându-i-se astfel costul debitării la nivelul celorlalte şi i s'a raţionalizat instalaţia fabricii de lăzi.

La celelalte fabrici, în scurtul timp cât a durat administraţia Caps-ului, s'au reorganizat şi sistematizat depozitele în vederea celei mai bune conservări şi a manipulaţiei celei mai raţionale (fabricile Suseni, Dornişoara şi Valea Mare).

6) *Mersul exploatărilor şi realizarea tangentei.*

Procedând comparativ începând din anul 1930—1 Aprilie 1934, avem următoarele cifre comparative :

1 Ianuarie 1930—1 Oct. 1933 (înainte de Caps.).

Exploatările :

In acest interval de timp bugetele Direcţiei silvice s'au realizat după cum urmează :

1) Din cantităţile propuse a se realiza s'au realizat de fapt cantităţi mai mici, variind dela 32% până la 66%, cu excepţia anului 1933, când s'au realizat cu 6% peste prevederi.

2) Exprimat în valori, din valorile propuse a se realiza, s'au realizat procente între 38%—78%.

Tangenta.

3) Din valorile propuse a se realiza prin bugete (pt. 2 precedent), se prevăzuse :

Pentru cheltuieli de administraţie dela 78%—89%.

Pentru tangentă netă cuvenită comunelor dela 11%—22%.

4) Prin aplicarea efectivă a bugetului s'a ajuns la rezultatul că:

Pentru administraţie s'a cheltuit dela 94%—100%.

Redevenţă (tang.) comunelor dându-se dela 0—6%.

Cu menţiunea că şi această sumă infimă de 0—6% ce s'a plătit comunelor a provenit din împrumuturi sau a fost considerată ca avansuri rambursabile date comunelor, fiind debitate în gestiunea Direcţiei.

In timpul Caps:

Exprimând în acelaş mod activitatea Caps.-ului, în administraţia acestor averi, avem: (1 Oct. 1933—1 Apr. 1934).

Din cantitatea prevăzută a se exploata, s'a exploatat cu 11% peste prevederi (graţie investiţiilor făcute şi cari au permis punerea în valoare şi a unor posibilităţi, cari fără această condiţie nu se puteau extrage).

2) Exprimat în valori s'a realizat cu 9% peste prevederi.

Din cele 100% cari reprezintă preţul de tulpină (tang. brută), conform convenţiei s'a afectat prin buget:

54% pentru cheltuielile de administraţie

45% pentru tangentă netă, comunelor.

Caps-ul a achitat comunelor în întregime cei 45%.

Din cele 55% prevăzute pentru cheltuieli de administraţie s'a cheltuit efectiv numai 32%, economisindu-se deci 23%, care economie s'a dat comunelor.

Dacă procedăm acum la compararea cifrelor, constatăm că,

a) în timp ce din pădurile grănicereşti se ajunsese ca în periodul 1930—1933, *sub administraţie proprie*, să se pună în valoare numai 32%—66% din cantităţile înscrise în buget şi să se realizeze numai 38—78% din valori,

Caps-ul a pus în valoare cu 11% peste prevederi la cantităţi şi a realizat cu 9% peste prevederi la valori.

b) In timp ce din aceleaşi păduri, în acelaş period şi tot sub administraţie proprie, se ajunsese ca, din preţul de tulpină:

Cheltuielile de administraţie să absoarbă *94—100%.*

Iar comunele proprietare să primească *6—0%.*

Caps-ul:

A cheltuit pentru administraţie numai (55—23%) = 32%.

Iar comunelor le-a dat . . . . 68%.

In afară de aceasta, în intervalul de timp 1 Oct. 1933—1 Apr. 1934 Caps-ul a mai realizat, prin comercializare la aceste averi, un beneficiu net de bilanţ, de lei 4.536.039 din care, conform convenției, 50% este tot al comunelor.

Ţinând seamă de tangenta netă plătită de către Caps comunelor şi de suma afectată cheltuielilor de administrație precum și de partea lor din beneficiu,

tangenta brută realizată a fost de 90 lei pe m^3 brut.

Cifrele de mai sus sunt realități bine verificate, și ele ne indică o realizare efectivă şi pozitivă precum şi un salt de progres pur şi simplu enorm în administraţia averilor grănicereşti, într'un timp infim de scurt, cât a administrat Caps-ul, timp care a coincis cu perioada de tatonare şi adaptare.

In intervalul de timp 1 Apr. 1934—1 Noemv. 1934 am putea da date tot atât de bune însă evităm de a trage concluziuni definitive, deoarece acest period de timp aparţine exerciţiului 1934—1935 în mijlocul căruia Caps-ul, în mod intempestiv, și-a întrerupt activitatea.

7) *Gestiunea veche*. In scurtul interval de timp de 13 luni cât a activat Caps-ul la aceste averi, a reușit :

să realizeze din creanțe active . . . 10.277.880 lei.

și a plătit din cele pasive . . . . . 10.998.684 „

ceea ce indică o preocupare intensă de a asana balastul adus la fond de administrația proprie.

Credem că, expunerea de mai sus, rezumată la cifre și procente și concisă la strictul necesar, este suficientă pentru a da o oglindă a realităților și a permite să să conchidem că, dela 1918 până în prezent, averile grănicerești Năsăudene nu s'au bucurat de o mai bună și înțelegătoare administrație, decât acea pe care a făcut-o Caps-ul la aceste averi.

Aceasta este nu numai opinia personală a subscriitorului acestor rânduri, dar la aceastā concluzia au ajuns astăzi și o bună parte din exponenții calificați ai grănicerimii.

Cum a fost posibil, totuși, ca la un moment dat unii dintre acești exponenți să ceară și să obțină încetarea acestei forme de administrare care numai de folos putea să fie ?

Criticele cari s'au adus, la timp, acestei forme de administrare (le vom înșira numai pe cele cari cel puțin în mod aparent ar putea fi considerate ca, oarecum, întemeeate) au fost :

a) *Lipsa controlului din partea proprietarului.* Adică în senzul că, instituţia Caps fiind şi administrator şi exploatator, controlul cantităţilor brute valorizate devenea imposibil din partea proprietarului ; inexact şi nesincer.

Mai întâiu se omitea a se ţine în seamă, că nu era vorba de un evreu oarecare ci de o administraţie de Stat al cărei principiu cardinal nu este să înşele la cântar, ci să lucreze corect şi ordonat fiind încadrată cu legi şi regulamente de responsabilitate severă, cu organe de control şi cenzurare.

Al doilea : comisiunea de 8 a averilor grănicereşti a avut la dispoziţiune, în orice moment — în unele cazuri fiind sesizată în mod formal de către organele Caps — atât scriptele cât şi terenul pentru a-şi exercita un cât mai amplu control. Că şi l-a exercitat sau nu, aceasta este o chestiune deosebită.

b) *Preţ de tulpină prea mic.* Am arătat mai sus : s'a realizat de către Caps efectiv, 90 Lei ; iar în administraţia proprie s'a realizat, în intervalul de timp 1930—1933 dela 69—102 Lei pe m^3, în medie 89 Lei pe m^3, din care însă *94—100%* a fost absorbit de cheltuielile de administraţie, pe când în administraţia Caps, din cei 90 Lei, numai cca 30% au intrat în cheltuielile de administraţie, restul revenind comunelor proprietare.

c) *Lipsa proprietarului dela comercializare.*

Neîntemeiată obiecţiune, deoarece Caps-ul nu putea tinde de cât la realizarea celor mai bune vânzări.

d) *Desfiinţarea Direcţiei silvice din Bistriţa, şi înlocuirea ei printr'un Centru de Exploatare Caps.*

Această obiecţiune o considerăm întemeiată şi o luăm drept cauză a multor nemulţumiri provocate de îngreuiarea aparatului de funcţionare şi rezolvare, fiind nevoit Centrul Bistriţa, care reprezenta o Direcţie autentică, să meargă la Direcţia Cluj cu rezolvări de chestiuni mărunte.

In afară de aceasta au fost şi interese, streine de adevăratele interese comune ale comunelor proprietare, cari au căutat să inducă în eroare opinia publică locală precum şi pe factorii de deciziune, spre a provoca agitaţiuni superficiale, a putea apoi să pescuiască în apă tulbure şi să obţină soluţiuni interesate.

Anumite considerente ne fac să ne limităm expunerea noastră, în timp, la data plecărei Caps-ului şi să păstrăm tăcere asupra felului cum se aplică azi din nou administraţia proprie, ale cărei rezultate vor deveni singure şi la timp evidente. Desigur, dorinţa noastră sinceră este ca, — ţinând seamă de faptul că averile grănicereşti sunt importante şi pentru economia naţională — aceste rezultate să fie, cât mai bune.

Cert este că, averile grănicereşti pentru a se putea menţine şi prospera au nevoie de :

a) Investiţiuni mari, fiind ajunse la momentul când fără acestea :

rămân cu multe posibilităţi pe picior

exploatarea unora din posibilităţi este nerentabilă.

b) Deci necesar capital de investiţie pe care administraţia proprie nu-l poate dobândi.

c) Prezenţa specialiştilor silvici aici în mod continuu şi încadraţi într'o activitate deliberativă care, pusă sub control sever să fie complet scoasă de sub injoncţiuni şi influenţe locale, ceeace nu se poate obţine decât prin trecerea lor ca organele dependente direct de administraţia de stat.

d) Corectitudine dusă la extrem de sus în jos.

e) Acord între exponenţi.

f) Mâna severă şi simţită a Statului prin Ministerul de Domenii aici ; acest Minister este răspunzător de părăduirea tuturor bunurilor cu importanţă pentru economia naţională.

g) Program de îmbunătăţiri şi valorificări raţionale şi la maximum, ceeace presupune din nou existenţa principiilor exprimate la punctele precedente (a—f).

h) Incetarea politicii dusă pe spatele acestor averi.

i) Insuşirea de către corpul silvic a chestiunii, care devine şi problemă de corp.

In concluziune spunem :

Caps-ul într'un timp numai de un an, cât a administrat aceste averi şi cu toate că a activat într'o atmosferă de adversitate rar cunoscută în alte părţi (atmosferă din fericire exprimată numai prin câteva persoane — exponenţi şi deţinători vremelnici ai situaţiei locale),

a reuşit :

a) Să liniştească comunele proprietare prin o realizare şi achitare normală a tangentei (singura realitate prin care comunele simt că sunt proprietare).

b) Să insufle încredere miilor de funcţionari, angajaţi şi lucrători printr'o remunerare convenabilă, achitată la timp și prin siguranța ce a dat fiecăruia în locurile respective, sustrăgându-i politicei mărunte locale.

c) Să asorteze depozite desortate complet, să asigure raționala conservare și manipulare și să facă investițiile necesare unei bune și eftine exploatări.

d) Să pună în valoare toate posibilitățile accesibile ale pădurilor grănicerești cari — în ultimul timp — din lipsă de bani nu mai dau randamentul real.

e) Să pună probleme mari de viitor ; — concentrări de exploatări în bazinul Someșului (prin investiții importante) acumularea la Vatra-Dornei a unora din posibilitățile fondului religionar din Bucovina) problemă cu caracter național, de Stat, care a și primit un început de realizare în timpul administrației Caps, fiind apoi abandonată imediat și complect), achiziționarea lemnului din pădurile comunale printr'o cooperativă ad-hoc, spre a asigura văii Bârgăului și Someșului un preț convenabil (ca la Moți) program pentru refacerea pășunilor alpine grănicerești, etc.

Fără îndoială, rezultatele frumoase obținute de averile grănicerești prin administrația de scurtă durată a Caps-ului, constituiesc un indiciu prețios de viitor.

Die grenzregimentwälder von Năsăud.

Les forêts des régiments de «garde-forestières» à Năsăud.

L'article commence dans le No. 2 de la revue avec la description de la propriété des 44 communes du pays de Năsăud, qui disposent aujourd'hui de 35.500 ha de pâturages et terrains agricoles et de 147.000 ha forêts.

Jusqu'en 1890 chaque commune avait administré ses biens. Mais, à partir de cette anneé-là, une loi spéciale établit une Administration d'Etat, qui à l'avenir devait gérer les biens communaux. A cette occasion ces vastes propriétés furent divisées en deux parties distinctes. Une part comprenait les terrains agricoles (culture et pâturages) et une certaine étendue de forêts qui devaient satisfaire aux besoins des communes. Une autre part englobait le reste de la propriété, représenté seulement par des forêts qui devaient faire l'objet d'une exploitation commerciale. Le revenu de la deuxième catégorie devait couvrir les frais de l'administration, ou constituer les bénéfices des 44 communes propriétaires.

Ce système d'exploitation a continué jusqu'en 1926. Il a été remplacé alors par une société cointéressée aux communes propriétaires, ayant comme but une meilleure mise en valeur de ces forêts. Mais c'est seulement trois ans plus tard que cette société a pu travailler avec profit, car la crise économique est arrivée et avec elle la chute des prix du bois. Elle a continué à fonctionner, mais à grandes pertes jusqu'en 1932, quand elle a dû liquider.

C'est alors que l'Administration des forêts de l'Etat a pris en mains l'exploitation de ces 44 communes. Pendant une seule année cette Administration est arrivée à payer une bonne partie des dettes des communes propriétaires, elle a mis en bon état les installations d'exploitation et de transport, les scieries et les dépôts de bois, elle a même donné des bénéfices aux communes.

Malgré cela, elle a dû céder la place à une coopérative qui, d'après certains indices, ne paraît pas satisfaire les communes propriétaires.

PROBLEMA CADASTRULUI FORESTIER LA NOI

de ing. GH. NICOLAU-BÂRLAD

Noţiunea de cadastru a evoluat, — şi începând abia cu Revoluţia franceză (1789) s'a aplicat pe o scară mai întinsă, în operaţii de delimitarea şi impunerea fiscală a proprietăţilor şi bunurilor funciare.

Astăzi cadastrul, — aplicat bunurilor funciare, de unde şi denumirea de *Cadastru funciar*, — umăreşte :

a) descrierea proprietăţii funciare ; şi

b) reprezentarea ei topografică pe planuri şi hărţi.

Scopul cadastrării, în cadrul proprietăţii generale, este :

a) de a măsura, delimita şi descrie cu precizie proprietatea vizată ;

b) de a stabili sarcinele ce grevează această proprietate şi drepturile de impunere ale fiscului.

In cazul *proprietăţii de Stat* — însă — scopul cadastrării se rezumă la :

a) a măsura, delimita şi descrie cu precizie proprietatea Statului ;

b) a stabili pe baza celor de mai sus — norme raţionale de exploatare, administrare şi conservare.

Măsurătorile şi cadastrările executate în România au fost şi sunt conduse de mai multe instituţii ; în situaţia actuală avem :

— Serviciul Geografic al Armatei ;

— Direcţia Cadastrului (din Min. de Domenii şi Agricultură);

— Direcţia Cadastrului Minier ;

— Serviciul Aerofotogrametric ;

— Serviciul de Ridicări în plan (de amenajări) din Casa Pădurilor Statului ;

— Servicii de cadastru la Municipii; etc.

Metodele de lucru şi organizare ale acestor instituţii — de măsurătoare şi cadastrare — sunt variate; lucrările executate neuniforme.

Programul lor de realizări nu are o desfăşurare unitară, susţinută şi continuă.

Trecând peste celelalte direcţiuni cadastrale — să analizăm sumar situaţia *măsurătorilor şi cadastrării suprafeţelor păduroase.*

Enumerate pe proprietăţi — *aceste suprafeţe* — se repartizează astfel:

a) Păduri ale proprietarilor particulari 2.564. mil. Ha. (40%)

b) Păduri comunale, composesorale, fonduri bisericeşti, persoane morale, etc. . . . . 1.980 mil. Ha. (30%)

c) Pădurile Statului . . . . 1.942 mil. Ha. (30%)

Logic ar fi fost — ca prima lucrare din administrarea şi exploatarea acestor bunuri, să fi realizat delimitarea şi măsurătoarea exactă a întinderii lor.

Dar, de fapt, lucrurile stau altfel: majoritatea acestor proprietăţi n'au fost încă riguros măsurate şi delimitate, contându-se şi azi pe cifre arbitrar stabilite în estimaţiuni expeditive.

Proprietarii de păduri au administrat şi administrează păduri ale căror titluri de proprietate, nu sunt consolidate juridiceşte, print'o stabilire ştiinţifică a valorii şi determinării lor precise — prin măsurători şi delimitări; de aci — numărul nelimitat de litigii pentru încălcări de hotare — atât între Stat şi diverşii proprietari particulari, cât şi între aceştia din urmă.

Nu s'a întocmit încă o statistică în acest sens — dar se poate afirma cu destulă aproximaţie că pădurile proprietarilor particulari — abia într'un procent de 30% se găsesc ridicate în plan, conform normelor topografiei regulate; deasemeni — pădurile comunale, composesorale, persoane morale — nu sunt în întregime ridicate în plan şi cadastrate.

Statul — cel mai mare proprietar de păduri — are rolul de *a dirija* întreaga Economie forestieră a ţării şi de *a aplica exploatări raţionale* şi normalizate în pădurile sale; dar aceste realizări — presupun rezolvită problema măsurătorilor şi delimitărilor proprietăţii lui.

Totuși iată care este situația măsurătorilor Pădurilor Statului (C. A. P. S. 1934) :

I. Suprafața totală a pădurilor Statului : (în 1933)	1.942.000 Ha.
II. Suprafețe păduroase măsurate :	
1. Supraf. păd. măsurate de C. A. P. S. în perioada 1910—1934, în Vechiul Regat și Transilvania	326.000 Ha.
2. Supraf. păd. măsurate de Direcția Cadastrului (în Cadrilater 120.000 Ha. și în Basarabia 210.000 ha)	330.000 Ha.
Total	656.000 Ha.
III. Suprafețe păduroase nemăsurate : (Vechiul Regat și Provinciile alipite)	1.486.000 Ha.

Se deduce de aci, că *suprafața păduroasă a Statului, rămasă nemăsurată, este de cca 70%* — chiar dacă n'am mai ține seama de situația suprafețelor cedate pentru islazuri comunale și încă nemăsurate și defalcate conform acestor măsurători.

Ce măsuri se impun ?

Pentru primele două categorii de proprietari de păduri — (a. și b.) sarcinile cad în domeniul de activitate al direcțiilor silvice din Ministerul de Agricultură și Domenii care prin norme și legi speciale vor putea realiza în timp — măsurătorile și cadastrările pădurilor proprietăți particulare, comunale, etc.

Nu constituesc, însă, obiectivul acestor însemnări.

Pentru Stat, se cer lucrări care să grăbească terminarea măsurătorilor și determinărilor exacte ale proprietății lui forestiere.

Aceste lucrări revin C. A. P. S.-ului.

Pentru a ne da seama de măsurile ce se impun a fi luate de către C. A. P. S., să urmărim desfășurarea faptelor, în domeniul măsurătorilor pădurilor Statului, până în prezent.

A. *Ce a făcut C. A. P. S. în trecut ?*

a) *Perioada până la 1915.* Dela 1910 s'a pus bazele de organizare ale unui serviciu de ridicări în plan, pentru pădurile Statului ; s'au format comisiuni de ingineri silvici, secondați de ingineri hotarnici, care au fost însărcinate cu măsurătorile suprafețelor păduroase și întocmirea planurilor acestora.

In această perioadă s'a ridicat cca 80.000 Ha.

b) *Perioada 1916—1919*. Desfășurarea răsboiului mondial a împiedecat activități de acest fel.

c) *Perioada 1920—1929*. In primii ani ai acestei perioade — reforma agrară a împiedecat desfășurarea unei activități mai largi.

După 1922 — când s'a înființat în cadrul Casei Pădurilor o Direcție Technică, — căreia i s'a atașat Serviciul de ridicări în plan (și amenajări) lucrările de măsurătoare a suprafețelor păduroase s'au intensificat.

Alăturatul tablou, redă desfășurarea măsurătorilor, în această perioadă, — și anume:

In anul 1920 s'a ridicat în plan supraf. păd. de . .	10.150	ha
,, ,, 1921 ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, . .	13.195	,,
,, ,, 1922 ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, . .	15.628	,,
,, ,, 1923 ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, . .	14.238	,,
,, ,, 1924 ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, . .	13.598	,,
,, ,, 1925 ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, . .	12.759	,,
,, ,, 1926 ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, . .	22.300	,,
,, ,, 1927 ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, . .	30.030	,,
,, ,, 1928 ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, . .	41.218	,,
,, ,, 1929 ,, ,, ,, ,, ,, ,, ,, . .	43.000	,,
Total	216.116	,,

d) *Perioada 1930—1934*. După Legea de înființare a *„Casei Autonome a Pădurilor Statului"*, problema terminării măsurătorilor suprafețelor păduroase și-a pierdut din importanță, în avantajul problemei comercializării produselor forestiere.

A urmat apoi Legea de desființarea Caselor Autonome (1934).

In tot acest interval, lucrările de măsurătoarea pădurilor — și mai ales acelea din Serviciul central din Direcția Generală (Serviciul de Cadastru forestier) a înregistrat realizări minime.

Această diminuare a executării de măsurători, independentă de inginerii ce au condus aceste operațiuni, revine numai politicei noastre actuale, în tendinţă de accentuată exploatare a bunurilor Statului.

Realizările din această perioadă, înregistrează o suprafaţă de aprox. 30.000 Ha. cu toate lucrările de măsurătoare, definitivate.

B. *Ce urmează a face C. A. P. S. în viitor?*

Rezumativ :

a) Reorganizarea Serviciului de Cadastru forestier (redus azi, la un singur birou) ;

b) Intocmirea unui program de lucru de 10—12 ani.

a) *Reorganizarea Serviciului de Cadastru forestier.*

Reorganizarea serviciului central.

1. Formarea şi înzestrarea a cel puţin 20 echipe de operatori topografi (operaţiuni de ridicări tachimetrice, îndrumuiri, etc. şi triangulaţie locală) ;

compoziţia unei asemenea echipe : 1 inginer şi 2—3 conductori silvici sau operatori topometri.

2. Organizarea unui birou de ridicări în plan, ataşat Serviciului tehnic al fiecărei Direcţii regionale.

3. Procurarea de instrumente echipelor centrale şi birourilor regionale.

4. Fixarea de instrucţiuni şi norme generale, după care să se conducă executarea tuturor lucrărilor.

In ceeace priveşte metodele de aplicat, pentru măsurătorile pădurilor noastre, se vor distinge *două zone :*

— *Zona I* pentru suprafeţele păduroase situate la o altitudine dela 1500—1200 m. — în sus ;

— *Zona II* pentru suprafeţele păduroase situate sub altitudinea de 1500—1200 m.

Pentru prima zonă se poate aplica cu succes *fotogrametria :* pentru cea de a doua zonă se va întrebuinţa metodele terestre ale topografiei regulate.

Lucrările ce le va avea de executat acest serviciu, sunt :

1. Măsurătoarea pădurilor conform *„Legei Cadastrului Funciar"* şi urmărind consolidarea drepturilor de proprietate ale Statului, asupra bunurilor sale.

2. Măsurătoarea terenurilor expropriate din păd. Statului pentru islazuri comunale — conform dispozițiilor *„Legei pentru complectarea măsurilor necesare folosirei islazurilor comunale"*.

3. Complectarea planurilor pădurilor din Basarabia și Cadrilater ridicate de Direcția Cadastrului; delimitarea hotarelor lor, etc.

4. Complectarea planurilor cadastrale ale pădurilor din Ardeal și Bucovina, prin lucrări de reambulare a planurilor cadastrale existente;

5. Lichidarea litigiilor existente între proprietatea Statului și a diverșilor proprietari;

6. Redactarea planurilor neterminate și sistematizarea celor existente.

b) *Intocmirea programului de lucru.*

Suprafața păduroasă de măsurat este aproximativ de 1.400.000 Ha.

In ipoteza că acest Serviciu de Cadastru Forestier organizează anual la centru 20 echipe de lucru și că fiecare Direcție regională silvică dispune de un birou de ridicări în plan, se poate deduce că, într'o perioadă de 10—12 ani, se termină măsurătoarea acestor suprafețe.

Dacă o echipă, presupunem că măsoară într'o campanie de lucru aprox. 4.000 ha și dacă atribuim aceiași cotă și pentru fiecare direcție regională, avem:

20 Echipe câte 4.000 ha. . . = 80.000 ha
12 Dir. Reg. câte 4.000 ha . = 48.000 ha
— Șefii de ocoale — total . = 12.000 ha (Lucrări de supra-
Total cca . . . 140.000 ha fețe mici).

Așa dar, se poate stabili cu destulă aproximație, că în 10—12 ani se pot termina aceste măsurători.

Suma anuală ce se va înscrie, în buget, în acest caz, va fi:

— Fondul de regie al
măsurătorilor: 140.000 Ha. × 50 lei/Ha. . = 7.000.000 lei
— Materiale . . . . = 500.000 lei
— Personal; salarii și diurne . . . . . . = 2.500.000 lei

Fără aceste sacrificii şi fără o preocupare deosebită, care să urmărească rezolvarea definitivă a acestei probleme, se va menţine încă multe zeci de ani, această situaţie, care nu face cinste organizării actuale a bunurilor Statului nostru.

Das Problem des Forstkatasters.

Le problème du cadastre forestier.

L'auteur constate l'absence des plans topographiques pour une bonne partie de la propriété forestière roumaine et relève les inconvénients de cette absence. Puis il aborde la problème de la mensuration cadastrale pour la propriété forestière de l'Etat, et il en indique les moyens d'action.

Referat prezentat Institutului de Cercetări
şi Experimentaţie forestieră

NOUILE PĂDURI ŞI LEGILE NOASTRE SILVICE

de ILIE C. DEMETRESCU
Ing. Sub-inspector silvic

In ultima vreme, problema creierii de noui păduri şi mai cu seamă de perdele de protecţie în regiunile sărace în păduri (stepă şi ante-stepă), se pune din ce în ce cu mai multă stăruinţă, atât în literatură cât şi în practică. Ea prezintă, se înţelege, mai multe feţe. Pentru noi are însemnătate de a menţiona aici aspectul său tehnic, psihologic şi economic. In mod deosebit ne vom ocupa de cel juridic.

Sub raportul tehnic, adică al săvârşirii materiale a lucrului, avem la îndemână preţioasele rezultate ale experienţelor ruseşti din stepele europene. Oarecari observaţiuni mai avem din Canada, Danemarca, Ungaria şi mai ales din Statele-Unite americane. In acestea din urmă s'a şi trecut la realizarea unei opere grandioase de împădurire cu scop de protecţie în regiunea preriilor 1). Şi la noi s'ar putea culege interesante observaţiuni din lucrările de împădurire începute cu atâta entuziasm şi efectuate în oarecare măsură acum 30 de ani în Dobrogea şi Bărăgan.

Din punct de vedere psihologic stăm cât nu se poate mai bine.

Observând faptele care se petrec pe teren forestier în lumea întreagă, putem să spunem fără exagerare, că am intrat, cu ultimile două decenii, într'o epocă de aur a pădurii. Niciodată în istoria silviculturii, pădurea n'a fost într'o atare măsură apreciată. Niciodată n'au fost puse într'o lumină mai puternică greşelile grave săvârşite

---

1) Cel ce se interesează de această chestiune, găseşte un material admirabil sistematizat şi prezentat în lucrarea: «Possibilities of Shelterbelt planting in the Plains Region», editată de U. S. Forest-Service, Washington 1935. (Vezi recenzia Domnului Dr. D. A. Sburlan în Revista pădurilor 1936, pag. 343. Domnia-sa a şi tradus în broşură litografiată capitolul: Experienţe asupra perdelelor de protecţie în diverse ţări).

cu distrugerea pădurilor și pericolele decurgătoare ce amenință bunăstarea omenească. Niciodată factorii răspunzători ai popoarelor n'au intervenit cu mai multă energie pentru apărarea pădurilor și promovarea culturii lor.

Germania centralizează chestiunile forestiere ale diverselor țări, creind un Minister al pădurilor și vânătoarei de primă importanță în Reich; intensifică intervenționismul de stat în gospodăria tuturor pădurilor în interes obștesc; finanțează însemnate lucrări de împădurire. Italia fascistă lucrează la instaurarea pădurii pretutindeni, unde a fost izgonită și unde acțiunea sa de protecție se simte necesară, cu o energie într'adevăr impresionantă. Statele Unite americane au plănuit și început executarea unor lucrări de împădurire de-alungul continentului, de proporția lucrărilor epocale ale omenirii. De mersul său se interesează direct însăși președintele Roosevelt. Turcia lui Ataturk calcă și ea pe urmele Italiei lui Mussolini sub acest raport. In Palestina s'a trecut deasemenea la împăduriri importante, sub condițiuni de vegetație peste măsură de neprielnice. Până și bătrâna Anglie, cu resursele sale imense de bani și materii prime, cu o clasică repulsiune a amestecului Statului în activitatea de producțiune, a creat deja din 1919 un organ forestier special, autonom față de ministere, dar cu oarecari îndatoriri numai în fața Parlamentului. Misiunea sa principală este de a conduce opera de reîmpădurire a Angliei, eșalonată pe un termen de 80 de ani. Exemplele de această natură se pot înmulți cu mult mai mult ¹).

Pretutindeni se creiază păduri noui, se apără cele existente, se organizează administrațiile forestiere de Stat, se emit legi forestiere noui, adaptate nouilor idealuri. Se poate spune că asistăm la o mișcare de înălțare a culturii forestiere fără precedent, cu caracter epidemic.

Lucrurile acestea au avut ecou și la noi. Opinia publică manifestă din ce în ce mai multă înțelegere pentru rosturile pădurii. Sunt atâtea semne în vorbă și faptă, de cari luptătorii pentru ideia forestieră la noi nu pot fi decât mândrii. Factorii conducători ai politicii noastre forestiere fac, în multe privințe, serioase sforțări de sprijinire a pădurăriei. In treacăt, trebue totuși să spunem că s'au dat, pe de altă parte, atâtea lovituri directe și indirecte pădurii,

---

1) Pentru mai multe detalii se pot consulta următoarele :

a) Demetrescu, I. C.: Politica forestieră postbelică a câtorva state reprezentative în comparație cu a României-Noui, București 1935;

b) Demetrescu, I. C. : Considerațiuni asupra economiei forestiere germane sub cel de al III-lea Imperiu. Art. în Revista pădurilor 1935, pag. 518, 643.

c) Sabău, V. : Un val de propagandă străbate lumea. Viața Forestieră 1935, pag. 255.

încât nu ştim dacă bilanţul se soldează pozitiv sau negativ. Dar să sperăm că până la urmă, gândul cel bun tot va birui. Un fapt foarte îmbucurător se petrece în ultimul timp chiar în rândul proprietarilor rurali. Redusa rentabilitate a culturii agricole, preţul relativ ridicat al lemnului, cât şi preocupări de ameliorare a condiţiunilor staţionale ale culturii agricole, fac din ce în ce mai accesibilă ideia creerii de noui păduri, mai cu seamă în regiunile de câmpie ale Ţării. Mulţi proprietari au păşit la înfiinţarea de perdele de arbori şi chiar şi de păduri. Ţăranii însăşi îşi plantează păduricea sau pâlcul lor de arbori pe lângă casă sau pe vreo coastă. Petele verzi-albăstrii ale frunzişului de salcâm se întind din ce în ce pe galbenul-pământiu al solului Ţării.

Despre un aspect economic al problemii nu poate fi vorba decât atunci când ne propunem de a lua în considerare raportul dintre cheltuielile cerute de efectuarea lucrărilor respective şi foloasele ce eventual ar putea rezulta dintr'însele. In cazul unei întreprinderi foloasele respective fiind obiecte de schimb (produse, materiale comerciabile), ele se măsoară în bani. Raportul de care vorbim apare deastădată sub forma mai mult sau mai puţin definită a cifrelor evaluate. Dacă foloasele respective prin natura şi destinaţia lor nu sunt de ordin comercial, ci de satisfacere a unor nevoi personale sau sociale, atunci socoteala se reduce la a aprecia utilitatea cheltuielilor faţă şi de celelalte nevoi. In acest caz ne aflăm în situaţia cetăţeanului care îşi cumpăneşte cheltuielile după gradul de intensitate al nevoilor sale subiective.

Dar oricare ar fi scopul lucrărilor (comercial sau de acoperire a unor nevoi proprii), se va tinde în mod logic către o cât mai deplină satisfacere a principiului economic: atingerea obiectivului propus cu cât mai reduse cheltuieli de bani şi energie.

In aplicaţia practică, chestiunea comportă — am putea spune — o infinitate de soluţiuni, după diversitatea împrejurărilor locale: atât în ceeace priveşte cheltuielile cât şi intensitatea şi variaţia nevoilor. Răspunsul va diferi dela caz la caz, nefiind posibilă o soluţie practică generală. In legătură cu aceste fapte se poate face totuşi o distincţie şi angaja discuţiuni în jurul său: Cum ar fi mai practic să se efectueze lucrările după un plan de ansamblu cu intervenţia Statului sau să se lase totul la iniţiativa particulară? Prima cale prezintă garanţii în ceace priveşte calitatea tehnică a lucrului. Este condiţionată însă de cheltuieli mult mai mari şi de alte complicaţiuni administrative, juridice etc. Cea de a doua va fi sigur mult mai economicoasă, fără angajarea prestigiului Statului, dar cu imperfecţiuni de ordin tehnic. Alegerea nu este aşa de simplă. Ea presupune o soluţionare după împrejurări. In orice caz, noi nu îndrăznim să ne pronunţăm apriori cu siguranţă. Inclinăm, totuşi, spre o soluţiune oarecum mijlocie: Câmp liber iniţiativei private cu o anumită intervenţie de ordin cât mai puţin coercitiv şi cât mai mult ajutătoare din partea Statului.

Aspectul juridic.

Una dintre chestiunile deosebit de importante ce ni se pun în legătură cu problema în discuţie, este de a şti :

1. dacă legile noastre silvice în vigoare contribue la promovarea mişcării şi

2. cum ar putea fi modificate, pentru ca astfel să rezulte un folos maxim pentru economia privată a proprietarilor şi pentru cea naţională ?

Din punctul de vedere al proprietarului de păduri, legile silvice şi în general intervenţionismul de stat în gospodăria sa, se înscriu în două grupe deosebite şi opuse :

1) *măsuri pozitive*, prin cari activitatea sa este promovată ;

2) *măsuri coercitive sau negative*, prin cari interesele sale private sunt lezate în numele interesului public.

Pentru stat, sau mai exact pentru obşte, activitatea respectivă se înscrie :

1) *în sens pozitiv*, prin avantajiile de orice fel ce rezultă efectiv pentru societate din aplicarea practică a tuturor măsurilor de mai sus ;

2) *în sens negativ*, prin cheltuelile directe şi indirecte, pe care toate măsurile respective le ocazionează statului (prepararea legilor, întreţinerea administraţiei de aplicare, etc.); apoi prin sarcinile luate în totalul lor, ce apasă pe proprietarii de păduri. Acestea din urmă sunt valori negative şi pentru societate, întrucât proprietarii respectivi sunt componenţii săi.

Numai făcând bilanţul acestor grupe de posturi, ne putem da seama — în măsura în care aceste mărimi pot fi apreciate — de efectul bun sau rău al intervenţionismului de stat, atât pentru proprietarul de păduri, cât şi pentru societate.

Legile noastre silvice nu fac absolut nici o distincţie de tratament între păduri vechi sau noui, create de bună voie. Deci și acestora din urmă li se aplică dispozițiunile lor în toată plinătatea. Ne oprim de a mai face o expunere a acestor dispozițiuni, căci ar fi să repetăm cunoștințe comune cititorilor noștri.

Micile avantajii pe cari Statul le acordă proprietarilor de păduri (eventuale cedări de puieți, scutiri parțiale de impozite, etc.) nu echivalează nici pe departe cu desavantajiile create prin așa zisele servituți forestiere legale. In mod practic, avantajiile aproape nici nu contează. Nu cunoaștem încă proprietarul de pădure care să nu se plângă împotriva greutăților pe care le are de învins, din pricina legilor și a administrației. Costul întocmirii planului economic (amenajament, etc.); greutățile și cheltuelile cu aprobarea sa; impunerea unui mod de exploatare, mai întotdeauna altul de cât interesele sale o cer; condiționarea pășunatului; oprirea defrișerilor; neplăcerile inspecțiilor și pe deasupra, momentul acesta psihologic al conștiinței că este tutelat în acțiunile sale, sunt atâtea împrejurări care atârnă greu în talgerul negativ al balanței [1]).

Chiar și din punctul de vedere al Statului nostru, este absolut discutabil dacă sarcinile pe cari acesta și le-a impus prin emiterea de legi; prin întreținerea unei administrații costisitoare financiarmente și complicatoare a aparatului de stat; prin acordarea de înlesniri materiale și fiscale, sunt într'adevăr precumpănite de reale avantajii pentru economia națională. De multe ori bunele intenții ale legiuitorului și străduințele celor mai mulți membrii ai administrației silvice de a aplica just și deplin legile, sunt torpilate de ingerințele politicianiste și de moravurile timpului. Aproape nu se poate ca cinvea revăzând astăzi o regiune oarecare a Țării, după un spațiu de timp mai îndelungat, să nu fie frapat de decadența pădurilor noastre. Autorul celor de față mărturisește că vizitând Valea Bistriței după nouă ani, n'a mai cunoscut-o sub raportul pădurăresc. Excepțiune vor fi făcând numai unele regiuni de câmpie lipsite de păduri, unde într'adevăr s'au mai întins pe ici pe colo domeniul pădurii. Acestea sunt însă tocmai ținuturile față de cari dispozițiunile legilor noastre silvice sunt mai puțin aspre. După experiența de peste 50 de ani ce ne stă la dispoziție, ar fi timpul să ne mai temperăm credința în eficacitatea indiscutabilă a legilor în mediul nostru real.

---

1) Vezi și desbaterile Adunării deputaților la legea pentru administrarea pădurilor. Monit. of. No. 41 din 11 Iunie 1930, pag. 1492 și 1493.

Am putea astfel să ne gândim la alte mijloace mai practice și mai economice pentru Țară.

Rezumând, afirmăm convingerea noastră, că *actualele dispozițiuni ale legilor silvice românești constitue o piedică inutilă, ba chiar dăunătoare în calea mișcării de înființare de păduri noui.*

In condițiunile noastre actuale — și acest lucru este valabil aproape în toată lumea mai mult sau mai puțin civilizată — oricine contribue nesilit la creșterea suprafeței păduroase și la ameliorarea condițiunilor de producțiune ale pădurii, ba chiar, oricine plantează un arbore sau un pom, merită a fi privit ca un binefăcător obștesc. Nu este nedrept și lipsit de simț practic și psihologic să venim și să îngreunăm cu legile noastre tocmai asemenea acte binefăcătoare? Asta ar fi să contravenim bunului simț bătrânesc care spune: „Calul de dar nu se caută în gură". Ajunge ce ni se dă nesilit, să nu cerem mai mult, tocmai pentru faptul că ni se dă.

Cea mai eficace măsură de stimularea împăduririlor benevole, credem că va fi scoaterea lor absolut totală de sub sarcinile legilor silvice. Economia națională nu va avea decât de câștigat.

Expunerea convingerii noastre de mai sus, ar putea să facă pe cineva a ne aduce învinuirea că avem concepții liberiste în materie forestieră. Departe de noi un asemenea lucru, atât de nelalocul lui cu deosebire în aceste vremuri. Ceva mai mult : suntem de părere că principial nu-i iertat, în actualele condițiuni ale economiei noastre forestiere (gradul redus de împădurire, starea de slabă productivitate a pădurilor, nevoile de produse forestiere în creștere ale economiei naționale, etc.), ca vreo bucățică din pădurile Țării să mai sufere o schimbare de destinație. Ideia de funcție socială se impune cu și mai mult temei în cazul proprietății forestiere, decât în cel al proprietății agricole propriu zise. Cu o singură rezervă numai: ca acea funcțiune să se efectueze în condițiuni economicoase. Constrângerile impuse proprietarului de pădure fără avantajii corespunzătoare pentru economia națională sau cu uciderea interesului acestuia pentru cultura forestieră, nu pot fi calificate decât drept măsuri parazitare. Cu atât mai mult se aplică acest calificativ legilor cari împiedică fapta cea bună în materie de întinderea și desvoltarea culturii pădurilor.

In spiritul celor de mai sus, socotim drept chee de boltă a legislației noastre forestiere de mâine, principiul următor :

Să se distingă: deoparte acțiunile care tind să reducă puterea de producțiune a pădurilor Țării, de alta, cele care contribue direct sau indirect la sporirea acelei puteri. Pentru cele dintâi se impune frâna legilor silvice propriu zise, pentru cele de al doilea, cel puțin nestânjenirea, dacă nu chiar ajutorarea.

Les forêts nouvelles et les lois forestières.

Die neuen Wälder und die Forstgesetze.

Die Interesse für die Begründung neuer Wälder und besonders von Waldstreifen für die Verbesserung der landkulturellen Standortsbedingungen vor allem in den Tiefebenegebieten des Landes ist im Wachsen begriffen. Nach Durchstreifen der technischen psychologischen und wirtschaftlichen berücksichtigt Verfasser in besonderer Weise die forstrechtliche Seite dieser Frage. Die jetzt in Kraft sich befindenden Forstgesetze Rumäniens machen keinen Unterschied zwischen die alten und neuen Wälder. Dieselben forstpolizeilichen Servituten belasten also sowohl die einen als auch die anderen. Dieser Umstand bildet aber s. M. nach ein ernstes und unnötiges Hindernis, da jegliche Baumpflanzung unter den heutigen Umständen des Landes so wie so zu gute der Allgemeinheit kommt. Im Sinne dieser Auffassung fordert Verfasser nicht nur die Befreiung aller forstpolizeichlichen Servituten sondern, nach, möglichkeit auch eine materielle Unterstützung seitens des Staates.

PROBLEMELE ZILEI

OPERAŢIUNI CULTURALE. TĂIERI DE AMELIORARE.

TECHNICA OPERAŢIUNILOR CULTURALE

de Ing. Z. Przemeţchii

Operaţiunile culturale sunt cele mai delicate dintre toate lucrările cunoscute şi aplicate în technica silviculturii. Şi iată de ce.

O metodă greşit întrebuinţată sau folosirea de specii necorespunzătoare staţiunii, la lucrările de împăduriri, nu pot da rezultate pozitive. Greşala odată observată poate totuşi să fie reparată într'un timp relativ scurt prin introducerea altor esenţe sau formarea amestecului indicat. La operaţiunile culturale se aplică însă toporul, unealtă periculoasă, care taie şi distruge, lăsând urme de multe ori ireparabile.

Cuţitul face minuni în mâna unui chirurg bun. Toporul devine folositor numai în mâinele unui operator inteligent şi bine experimentat. Pădurea este un organism viu. Este o asociaţie vegetală unde toţi membrii ei componenţi, dela stejarul din etajul dominant până la micul arbust şi modesta plantă din pătura vie, au un rost determinat.

Rolul esenţelor secundare şi chiar al plantelor erbacee, în pădure, este mult mai mare decât ni-l imaginăm. Ele sunt indispensabile pentru a întreţine descompunerea normală a păturei moarte, care este adevăratul izvor al sănătăţii şi producţiei normale a arboretului. Această dogmă trebue să fie înţeleasă de toţi care lucrează în pădure.

Tăierile intermediare urmăresc scopul ameliorării arboretului prin influenţarea composiţiei lui, prin formarea trunchiurilor, forţarea creşterilor, toate în vederea producerii lemnului de calitate superioară.

Produsele secundare, rezultate din operaţiuni culturale, constitue totodată şi un venit.

Normal se scoate din arboret toţi arborii condamnaţi la moarte de însăşi natura, în lupta aprigă pentru existenţă.

Silvicultorul lucrează alături cu natura, o imitează şi o ajută, în vederea formării elementelor de viitor.

Executarea răriturilor este o operaţie uşoară şi sigură în arboretele răşinoase, în special în cele pure. In perioada dela începerea luptei pentru existenţă, până la terminarea ei, tulpinile se diferenţiază în aşa fel că arborii se clasează, în mod distinct, în cinci categorii, încadrate de Kraft în clasica lui tabelă. Prin extragerea arborilor dominaţi şi semi-uscaţi din arboretele răşinoase, nu se schimbă nimic în compoziţia litierei, şi foarte puţin condiţiile sociale a arborilor rămaşi.

Din contră, scoaterea unora din arborii condamnaţi din clasa III a lui Kraft forţează descompunerea litierei, deci ameliorarea humusului (Burger). Primind mai multă lumină, odată cu îmbunătăţirea solului, arborii se dezvoltă mai bine în volum. Dar deschiderea masivului devine dăunătoare ,când lipseşte subetajul şi solul rămâne fără adăpost. (H. Badoux).

Răriturile aplicate, la început, în arboretele pure de răşinoase şi de fag au dat naştere vechiului sistem german, care operează numai în etajul dominat. Sub influenţa acestui sistem s'a format o tradiţie, o mentalitate specifică, că tot ce se găseşte în subetaj trebue extras, întrucât împiedică dezvoltarea arborilor dominanţi.

Nenorocită mentalitate cu consecinţe dezastroase pentru multe păduri !

Când arboretul pur se găseşte în stare de desiş şi lupta pentru existenţa deabia se începe, se aplică prima operaţie culturală, numită curăţire. Prin scoaterea indivizilor slabi şi prea des crescuţi se urmăreşte influenţarea compoziţiei aboretului .

Curăţirile sunt în special indicate pentru arboretele dese şi pure de molid. Dealtfel arborii subţiri, crescuţi înalţi, se distrug de zăpadă şi chiciură.

Aplicarea operaţiunilor culturale în arborete amestecate, răşinoase şi foioase, necesită deja mai multă atenţiune. Avem aci două sau mai multe esenţe, care diferă după temperament şi după creştere.

Baza tuturor operațiunilor culturale în tipurile materne, care sunt adevărata expresie a condițiunilor staționale, este menținerea echilibrului între toate speciile componente. Este regretabil că politica lemnului formează curente în favoarea unor esențe căutate momentan pe piață. Sub influența acestor curente se duce lupta pentru exterminarea esențelor, care nu sunt deocamdată la modă, îndreptându-se spre formarea arboretelor pure.

Dar, se va menține, oare, conjunctura actuală și peste o revoluție ?

Din arboretele amestecate se extrag fără nici o milă fagul, plopul și mesteacănul, lăsând numai molidul și bradul.

Participarea foioaselor are însă un rost foarte important în formarea humusului favorabil desvoltării normale a arboretului. După Hesselman, amestecul fagului în proporția de 10%, schimbă humusul acid din arboretele de molid în humus neutru.

Scoaterea prin operații culturale a speciilor de ,,mică valoare comercială" duce, în mod fatal, la epuizarea solului, deci la degradarea arboretului.

Problema operațiunilor culturale în arboretele de foioase, unde esența principală este stejarul, devine și mai dificilă. Curățirile și răriturile executate fără cunoașterea adâncă a naturii acestor arborete sunt de multe ori dezastruoase.

In timpul excursiunilor mele, am văzut foarte multe arborete, compromise prin tăieri executate cu scopul de ameliorare. Acolo unde odinioară stejarul și frasinul provocau admirație prin sănătatea și portul lor fraged și frumos, după amestecul nechibzuit al silvicultorului, am găsit de multe ori parcuri bune de plimbat și de pășunat. Trunchiurile acoperite cu muschi și licheni ale acestor arborete ,,îngrijite" e dovada cea mai bună, că sănătatea pădurii este adânc zdruncinată.

Ba e chiar interesant faptul că lemnul de calități technice superioare se găsește în arboretele naturale unde din fericire n'a pătruns încă toporul ameliorator.

Asociațiile vegetale, arboretele, nu sunt adunături întâmplătoare de arbori componenți.

Aci, ca și în societatea omenească, fiecare membru are rostul lui prescris de legile după care se conduce societatea. Nu se poate închipui un stat compus numai din guvernanți, cum nu există o mașină formată numai din organele principale, fără mici șuruburi. Arborete absolut pure de stejar sunt excepții.

Normal ele sunt formate din două sau trei etaje. Natura regească a stejarului nu admite acoperirea capului; în același timp are nevoie de suită, de sateliți.

Dacă brigadierii și pădurarii noștri, care de fapt sunt executanții operațiilor culturale, cunosc că stejarul nu suportă umbrirea vârfului, ei nu sunt de loc pătrunși cu ideia că stejarul crește bine numai îmbrăcat în blana speciilor secundare.

Se lucrează după calapodul vechi. Se extrag în primul rând arbuștii, apoi toate speciile secundare, având o singură grijă a nu deschide etajul dominant. Foarte puțină lume din personalul nostru tehnic privește pădurea ca o asociație vegetală strict legată cu solul. Și foarte puțină lume cunoaște calitățile specifice, rolul frunzei de stejar și al esențelor de amestec.

De aci provin mari greșeli în executarea operațiilor culturale și distrugerea arboretelor prin scoaterea subarboretului și speciilor auxiliare.

Or, avem nevoie nu de parcuri, cari provoacă admirația profanilor prin ,,curățenia" lor. Avem nevoie de arborete sănătoase, pline de viață, adevărate fabrici de producție de lemn bun.

In aceste fabrici, toate organele, dela specia principală până la ultima piesă, o plantă nelemnoasă, asociată cu pădurea, trebue puse în deplin acord.

Natura se răzbună de toate violările legilor care conduc viața unui arboret, cum s'a răzbunat la introducerea stejarului în soluri de cer, la formarea arboretelor pure de frasin, etc.

Secretul reușitei operațiilor culturale nu constă în păstrarea masivului închis în etajul dominant ci în menținerea, cât este posibil, a amestecului de specii secundare și a etajului de arbuști. In această privință toată solicitudinea o are școala franceză cu principiul ei ,,éclaircie par le haut".

Cu toate rezervele noastre față de intesificarea operațiunilor culturale, totuși ele sunt necesare. In anumite cazuri, ele sunt absolut indispensabile în special pentru menținerea și cultura arboretelor de stejar.

Primul loc îl ocupă aci degajările.

Odată cu semințișul de stejar se instalează un procent foarte mare (50—90%) de carpen, tei, acerinee, și alte specii de arbori și arbuști — specii repede crescătoare și cu alt temperament decât stejarul — devin copleșitoare și îl elimină. In aceste condițiuni degajările sunt o măsură absolut necesară.

Din cauza neaplicărei la timp a operațiunilor de degajare, avem o suprafață foarte însemnată de arborete de carpen, tei, acerinee etc., care formează un tip special, lipsit de stejar (Tipul provizoriu).

Degajările, începute la noi în ultimul timp, se fac în primii 3—4 ani după exploatare și sunt singurele operațiuni culturale adevărate care nu periclitează dezvoltarea normală a arboretelor.

Conducerea mai departe a arboretelor cu specii de stejar și frasin ca esențe principale impune executarea curățirilor.

Curățirile se fac, la noi, de obiceiu la vârsta de 10—18 ani. Se extrag toți arbuștii și esențele de „mică valoare comercială" cu o singură grijă: a nu se deschide masivul. Speciile principale, inclusiv arborii rău crescuți, rămân neatinse.

In arborete de crâng se lasă mai mulți lăstari pe aceiași tulpină, tot cu scopul de a nu deschide masivul.

Arboretele parcurse cu curățiri devin aproape pure, transparente, cu vizibilitatea până la 200—300 de metri, accesibile pentru vânturi și vite.

Rezultatele sunt evidente. Schimbarea microclimei și proceselor biologice și chimice în sol, aduc degradarea acestuia, deci degradarea arboretului.

In astfel de condițiuni, curățirile trebue să fie reduse la simple degajări ale stejarului și frasinului, numite de Boppe „lămurirea speciilor prețioase".

Prin rărituri silvicultura urmărește formarea trunchiurilor drepte, curățite de crăci, pline, fără noduri și cu creșterile bune.

Cu alte cuvinte, răriturile trebue să se ocupe în deosebi de pregătirea arborilor de viitor, cu lemnul superior și producția maximală, capabili totodată a se reproduce prin sământă.

Totuși, aici ca și la curățiri, la noi se distruge etajul de arbuști și se scot esențele auxiliare, lăsându-se în picioare, de multe ori, arborii de specii principale rău formați și des crescuți, care împiedică dezvoltarea arborilor de viitor; nici o intervenție în etajul dominant, tot din frica de a nu deschide masivul.

Răriturile, astfel executate, nu ating scopul lor ci din contra compromit arboretele crescute fără amestecul omului.

După cum curăţirile, greşit înţelese de personalul nostru technic, conduc la formarea arboretelor cu predominaţia excesivă a speciilor principale, tot aşa răriturile ce se fac la noi, nu pot avea ca rezultat decât exclusiv mărirea creşterilor. Insă, adeseori, măsurile îndreptate spre acest din urmă efect, sunt dăunătoare bunei dezvoltări a altor calităţi.

De exemplu, dacă spaţiul, necesar dezvoltărei forţate a unui trunchiu, depăşeşte o anumită limită sau nu este realizat la timpul oportun, efectul operaţiunii rămâne negativ. Prin aceasta se înrăutăţeşte plinătatea trunchiului, iar crăcile lacome fac câteodată să stagneze creşterea în înălţime.

Pentru evitarea acestor neajunsuri, operaţiunile culturale cari urmăresc conducerea şi ameliorarea arboretelor trebue să se aplice numai în anumite perioade din viaţa unui arboret. Nu e nevoie de această ultimă măsură, atunci când operaţiile culturale urmăresc exclusiv mărirea creşterilor.

Dar din moment ce silvicultura tinde spre producerea lemnului de lucru şi de construcţii, de calitate superioară, cum este la noi, singură mărirea creşterilor în volum, în cazul arborilor rău crescuţi, devine absolut insuficientă.

Sub aceste aspecte problema operaţiunilor culturale în pădurile noastre apare mult mai serioasă decât se închipue.

Rezolvirea ei este condiţionată în primul rând de schimbarea radicală a concepţiei vechi la personalul nostru technic.

Până atunci operaţiile culturale, cum s'a spus, rămân ,,o sabie cu două tăişuri".

SĂ INTENSIFICĂM OPERAŢIUNILE CULTURALE

de Ing. Marin Rădulescu

In urma străduinţelor depuse de Corpul nostru Silvic, lucrările de regenerarea şi restaurarea pădurilor ţării au început să ia din anul 1924 o desvoltare din ce în ce mai însemnată, datorită căreia s'au împădurit zeci de mii de hectare în poeni şi terenuri goale, s'au redat producţiei lemnoase suprafeţe considerabile tăiate ras şi neregenerate la munte, s'au refăcut arborete degradate, s'a sporit procentul de specii preţioase în masive, s'au fixat maluri şi coaste surpătoare şi s'au plantat perdele de arbori în câmpie, pentru protecţia culturilor agricole contra vânturilor şi secetei.

Opera înfăptuită până acum într'adevăr e vastă, când ne gândim la ceiace se putea lucra pe vremuri în acest domeniu. Rămâne însă mult de făcut, până ce silvicultorul român, va ajunge în situaţia fericită, să se ocupe numai de regenerarea naturală a pădurilor şi de ameliorarea lor progresivă, după cum se procedează în ţările cu silvicultură mai veche.

Situaţia de acum, apare cu mult mai uşoară ca în trecut, căci drumul fiind trasat, şi populaţia ţării obişnuită cu lucrările de împădurire, urmează să mărim numai sforţările, ca să putem atinge în cât mai scurt timp posibil scopul fixat.

Pe lângă preocupările de mai sus se impune însă ca în viitor masivele noastre să fie ameliorate continuu, spre a le spori valoarea şi venitul.

De aceia trebuesc intensificate lucrările de *cultura pădurilor*, spre a le mări creşterile, procentul de specii preţioase, puterea de producţie a solului şi calităţile technice ale lemnului [1]).

Din câte ştim lucrul nu este greu. Trebueşte executat şi continuat însă cu stăruinţă, conştiinciozitate şi îndemânare tot timpul vieţei arboretului, dela naştere şi până la reînceperea lucrărilor de exploatare şi regenerare.

1. — Astfel din cea mai fragedă vârstă a arboretului, din *starea de seminţiş*, trebuesc luate măsuri ca să-i sporim procentul de *specii* preţioase, să-i asigurăm în *amestec* speciile indicate de staţiune şi să-l facem *să se închidă curând*, ca să-şi formeze litieră, să se elagheze uşor, şi aşa să înceapă să crească repede în înălţime.

Când asemenea condiţiuni lipsesc, se vor introduce din timp speciile necesare prin semănături sau plantaţiuni.

Tot în această stare, de desvoltare, seminţişurile de valoare trebuesc ferite prin *degajări repetate*, de cotropirea *lăstarilor*, *speciilor de creştere repede* (salcie căprească, plop, tei, carpin, fag, etc.) şi a *ierburilor*. (Adesea e suficient să se ciuntească numai vârfurile lăstarilor şi speciilor cotropitoare).

Se va obiecta poate, că asemenea operaţiuni sunt migăloase, costisitoare şi cer personal mult, conştiincios şi bine pregătit din punct de vedere technic. Practica lucrurilor în ţara noastră ne spune însă, că ele se pot aplica în bune condiţiuni pe suprafeţe întinse cu personalul nostru, aşa cum îl avem.

---

[1]) Să obţinem trunchiuri înalte, drepte, pline şi *fără noduri*.

Ba ceiace e mai îmbucurător, în regiunile de câmpie şi deal, ele pot fi efectuate aproape numai în schimbul materialului rezultat din degajare, care se dă sătenilor lucrători în pădure pentru hrana vitelor.

2. — Mai târziu, când arboretul ajunge în starea de *nueliş* spre prăjiniş, când lupta pentru existenţă se accentuiază, silvicultorul conştient de rolul său de *cultivator de pădure,* intervine *necontenit,* scoţând din masive elementele defectuoase, cu trunchiurile strâmbe, canceroase, încolăcite, înfurcite, rănite, etc., pe cele căzute în luptă şi pe cele ce ameninţă cu eliminarea arborilor de viitor.

E o lucrare impusă *de higiena pădurei* şi de nevoia imperioasă de a asigura desvoltarea arborilor de elită în masive.

Grija de căpetenie în cursul acestor operaţiuni culturale (curăţiri), este ca *masivul să rămână tot timpul închis cu solul acoperit* [1]).

Din acest motiv extracţia arbuştilor şi a speciilor de amestec, inofensive în desvoltarea arboretului, trebuesc interzise [2]).

3. — Lupta pentru existenţă continuând în masive, se impune şi continuarea operaţiunilor culturale *(rărituri).*

Condiţia ce se cere şi în timpul răriturilor este, ca *masivul să rămână închis, cu solul acoperit.*

4. — Spre finele revoluţiei, răriturile pot fi făcute mai tari, pentru activarea creşterilor în diametru. Trebue creat însă din timp subarboretul necesar, pentru protecţia solului contra înierbării şi înţelenirii.

Un lucru trebue spus însă, cu toată tăria, în privinţa operaţiunilor culturale (degajări, curăţiri şi rărituri) : *Să se aibă în vedere numai nevoile culturale ale arboretului.* Dorinţa de a realiza venituri din vânzarea produselor secundare, să rămână pe al doilea plan. Altfel operaţiunile culturale devin exploatări deghizate [3]), cari duc la degradarea solului şi a arboretului.

---

[1]) Regula clasică în materie de curăţiri, cere ca lucrările să înceapă de *timpuriu,* să fie făcute *închise* şi cu *periodicitate scurtă.*

[2]) Pe vremuri s'a recomandat de multe ori, în mod greşit, extragerea subarboretului de Crataegus.

[3]) Extracţiuni de stâlpi de telefon, etc. «sub formă de operaţiuni culturale».

Ba pot să discrediteze și Corpul silvic în fața societății.

De aceia în asemenea cazuri e mai recomandabil să lăsăm arboretul în pace.

In țara noastră operațiunile culturale sunt începute aproape pretutindeni în pădurile Statului, instituțiunilor publice și ale particularilor dornici de o gospodărie mai bună în pădurile lor. In unele ocoale ale Statului, ele se fac pe scară întinsă și în bune condițiuni, de mai multe decenii.

Trebuesc însă intensificate, căci prin aplicarea lor înțeleaptă, se îmbunătățesc masivele, se pune la dispoziția populației rurale și a industriilor [1]) materiale lemnoase de mici dimensiuni cu prețuri moderate, (de multe ori numai în schimbul muncii în pădure), se face higiena pădurii, se împiedică incendiile și calamitățile de insecte. se împuținează delictele și se sporește considerabil venitul național din păduri [2]).

Pentru executarea operațiunilor culturale în bune condițiuni trebuesc luate însă următoarele măsuri :

1. Operațiunile culturale să se facă sub directa conducere și supraveghere a șefului de ocol.

2. Să se pregătească temeinic *personalul subaltern*, să se recruteze cu mai mare îngrijire, să fie mai bine salarizat pentru munca și răspunderile ce i se cer și *să nu fie mutat sau înlocuit* pentru interese ce nu privesc pădurile.

3. In regiunile de deal și de munte, să se înceapă cât mai neîntârziat construirea unei rețele bogate de drumuri pentru scoaterea lemnului, căci fără ele nu se pot face operațiuni culturale.

Pe lângă aceasta, prin desvoltarea rețelii de drumuri se ușurează și condițiunile de scoaterea lemnului din tăerile principale și i-se ridică valoarea la locul de producțiune, ceiace constituie un fapt important pentru mărirea venitului național din păduri.

4. Să se dea o atenție mai mare, *sortării și industrializării lem-*

---

[1]) Industria celulozei, mangalului, etc.

[2]) Dacă în urma aplicării operațiunilor culturale se sporesc creșterile în masive numai cu un m^3, valoarea materialului rezultat la 6.500.000 ha. cât este suprafața pădurilor țării, rezultă un venit anual în plus de 650 milioane lei ceiace nu e prea mult. Dacă înmulțim speciile prețioase în masive, rețeaua de drumuri în pădure și procentul de industrializarea lemnului, creșterile actuale pot fi însă sporite și cu mai mult de 1 m^3 pe an și pe hectar.

nului din tăeri principale, ca să se asigure desfacerea materialelor din operațiunile culturale.

5. Să se caute debușeuri pentru lemnul de calitate inferioară în regiunile păduroase, cu populație rară, cum sunt pădurile din Nord-Estul jud. Tulcea, unde din cauza cantităților mari de tei scorburos, nu se poate face nici higiena pădurii.

AMELIORAREA ARBORETELOR

de Ing. Eftimie Petrescu

Dintre toate tipurile din pădure, cele în cari lucrările de ameliorare au o influență covârșitoare sunt cele de tipul stejar-șleau.

E de necontestat că și în celelalte tipuri de pădure influența lucrărilor de ameliorare este vădită.

De modul cum aceste lucrări se execută, depinde buna îndrumare a arboretelor spre o selecționare a speciilor și o mărire a productivității.

Se pot face de multe ori greșeli, cari pot aduce pagube de neîndreptat.

Printr'o nechibzuită operațiune, factorii naturali de producțiune se înrăutățesc și se distruge acel mediu și acea armonie perfectă, specifică fiecărui arboret.

Practica operațiunilor de ameliorarea arboretelor, nu trebue să urmărească niciodată un scop financiar.

Se întâmplă că prin efectuarea acestor lucrări, să rezulte și venituri, de multe ori chiar foarte importante, încât să egaleze produsul principal al pădurii.

Aceasta să nu fie niciodată un scop, ci numai un rezultat.

Singura preocupare să fie numai aceea ca prin acțiunea ce întreprindem să intervenim întotdeauna la timp, la intervale cât mai scurte, după starea arboretului, și de așa manieră, ca să nu se bruscheze acel echilibru perfect al organismului viu creiat de natură, — pădurea.

Cu cât intervenția noastră va fi mai precaut executată, cu atât va fi nevoie să fie mai des repetată.

Prin aceasta, opera naturei va ajuta mai bine interesele noastre și vom ajunge mai repede și mai sigur scopul dorit, — ameliorarea pădurei.

In acest fel nu se vor înregistra întârzieri în buna desvoltare a arboretelor prin înrăutățirea condițiunilor de vegetație sau chiar pierderi ireparabile prin distrugerea lor, unde își găsesc începutul de multe ori arboretele degradate. E neînțeleasă practica obișnuită de cei ce mai ales în arborete tinere, sub numele de lucrări de ameliorare execută operațiuni cu tendință de degradarea acelor arborete.

Nu se pot da indicațiuni precise asupra technicii operațiunilor de ameliorare, fiecare arboret prezentându-se sub altă formă. Se cere însă o cunoaștere adâncă a forțelor creatoare ale naturei și a veghea pentru menținerea lor.

Insuflețirea profesională să fie centrată prin îndrumarea și supravegherea pe teren a lucrărei de o promptă și precisă executare.

OPERAȚIUNILE CULTURALE DIN BASARABIA

de Ing. Gr. Caminschi

Operațiunile culturale, fiind într'o legătură strânsă cu starea pădurilor și cu condițiunile locale de vegetație, credem că înainte de a vorbi despre asemenea lucrări în Basarabia, nu va fi de prisos să dăm o descriere sumară a pădurilor din această provincie.

Din punct de vedere al condițiunilor staționale și al compoziției arboretelor, pădurile Basarabiei pot fi divizate în trei categorii:

Prima categorie o formează pădurile de *șleau* din partea centrală a Basarabiei și din partea de nord a județului Hotin, la cari se mai adaogă câteva masive de-a-lungul Nistrului din județele Soroca și Orhei și masivul Tigheciului din Jud. Cahul. Aceste păduri ocupă terenurile cele mai înalte ale Basarabiei, cu altitudini de 250—400 m. deasupra nivelului Mării Negre și regiunile cele mai bogate, în precipitate atmosferice a căror cantitate variază între 400—600 mm. pe an. Vegetează pe soluri de pădure, argilo-nisipoase, sau nisipo-argiloase, în general bine levigate, reavene, profunde și foarte fertile.

Arboretele sunt formate dintr'un amestec intim de stejar pedunculat, gorun, carpin, tei, frasin, ulm, pe alocuri fag, paltin de munte și de câmp, jugastru, arțar tătărăsc, cireș, sorb, plop, etc., iar în subarboret găsim: corn, sânger, clocotici, salbă moale și răioasă, alun, dârmox, soc, lemnul câinelui, etc. Arboretele formează în general masive bine închise, cu aspect sănătos şi creştere viguroasă. Regenerarea naturală se face destul de uşor. Pădurile din această categorie ocupă o suprafaţă de circa 120.000 hectare.

O altă categorie o formează arboretele de pe cernoziomuri degradate de ante-stepă, de o formaţie mai veche sau mai nouă, soluri în general slab levigate, bogate în săruri minerale şi cu efervescenţă mai mult sau mai puţin apropiată de suprafaţă, uscate, compacte şi în general puţin proprii pentru vegetaţiunea forestieră. Altitudinele sunt ceva mai reduse, decât la categoria întâia, ocupând situaţia intermediară, între regiunile păduroase şi acele de stepă adevărată cu totul lipsite de pădure. Cantitatea de precipitaţiuni atmosferice variază în jurul cifrei de 400 mm. pe an.

Arboretele sunt formate din stejar pedunculat în amestec cu ulm, cireş, jugastru, arţar tătărăsc, măr şi păr. Subarboretul este mai puţin abundent şi se compune din: păducel, paţachină, dârmox, soc, scumpie, lemnul câinelui, măcieş, purumbar, etc.

Cu cât degradarea cernoziomului este mai pronunţată, cu atât speciile de amestec sunt mai variate şi sunt în cantitate mai mare, subarboretul mai abundent, consistenţa mai plină, creşterea mai viguroasă. Pe scurt arboretele se aseamănă cu cele de categoria I-a, tranziţia între aceste două grupe, făcându-se pe nesimţite. Din contră, pe măsură ce ne apropiem mai mult de regiunile de stepă adevărată, speciile de amestec, precum şi subarboretul se împuţinează, consistenţa devine mai mică, arboretele căpătând tot mai mult aspectul de masive poenite, formate din stejar mai mult sau mai puţin degenerat şi stejar pufos (A. pubescens), printre care rar se rătăceşte pe ici-colo câte un ulm sau păr pe jumătate uscat.

Arboretele din această categorie ocupă în Basarabia suprafaţa de circa 65.000 ha.

In sfârşit, a treia categorie o formează arboretele din lunca Nistrului şi a Prutului, cari vegetează pe soluri aluvionare mai vechi sau mai noui, profunde, reavăne sau chiar umede şi în general foarte fertile. Condiţiunile de vegetaţie fiind foarte favorabile, creşterile sunt mari, atingând 10 m. c. pe an la ha. şi chiar mai mult. Comparaţia arboretelor variază după înălţimea terenului şi gradul în care este ferit de inundaţii. Terenurile cele mai joase, des inundate şi în care apa stagnează mai mult timp, sunt ocupate de zăvoaie de salcie pură. Pe măsură ce terenul se înalţă prin depunerile aduse de apele revărsate, la salcie se adaogă plopul, care în curând devine dominant. La rândul său plopul, pe măsură ce terenul se ridică tot mai mult, începe să cedeze locul ulmului și frasinului. La urmă apare și stejarul, care sfârșește prin a ocupa primul loc în arboretele situate pe terenurile cele mai ridicate, inundate numai în mod excepțional și pentru scurt timp.

Pădurile de luncă ocupă în Basarabia suprafața de circa 15.000 ha.

*

In legătură cu condițiunile staționale de vegetație și cu starea arboretelor ,astfel cum este descrisă pe scurt mai sus, sunt și operațiunile culturale ce trebuesc făcute. In pădurile de șleau unde se dă o luptă aprigă pentru existență între speciile prețioase — stejarul și frasinul — și speciile secundare — în special carpinul și teiul, cari de multe ori tind să elimine speciile prețioase, silvicultorul trebue să vie în ajutorul acestora din urmă, asigurându-le preponderența în masiv. Intervenția silvicultorului trebue să se înceapă cât mai de timpuriu, atunci când arboretul tânăr este încă în stare de hățiș, făcând degajarea semințișurilor de specii prețioase. Acolo unde regenerarea se face prin lăstari, trebue făcută *degajarea* lăstărișurilor de specii prețioase. Aceste lucrări nu vor produce nici un venit. In cele mai multe cazuri vor necesita chiar cheltueli din partea Statului, fiindcă materialele ce se extrag fiind necomerciabile, lucrările nu vor putea fi efectuate în schimbul materialelor rezultate. Totuși aceste lucrări trebuesc făcute, ele fiind de o importanță capitală pentru formarea masivului viitor. De îndată ce arboretul tânăr a atins starea de desvoltare de nueliș vor începe *curățirile*, cari vor avea acelaşi scop — îndepărtarea din masiv a indivizilor de specii ordinare, cari tind să devină copleșitori pentru speciile prețioase. Având în vedere că condițiunile de vegetație sunt aci favorabile pentru pădure și, ca consecință, arboretele se desvoltă viguros, operațiunile culturale vor trebui repetate mai des, cam din 5 în 5 ani, căutând ca de fiecare dată să se scoată puțin, numai ceiace este absolut necesar pentru a se asigura existența și desvoltarea normală a elementelor prețioase. Cea mai mare grijă va fi să nu se deschidă masivul și să se ferească solul de acțiunea directă a razelor solare.

In această ordine de idei, cea mai mare importanță o are *păstrarea neatinsă a subetajului* format din arbuști, care fără a stânjeni întru nimic desvoltarea speciilor prețioase, umbresc solul, contribuind la păstrarea proprietăţilor lui specifice de sol forestier. Atât la efectuarea curăţirilor, cât şi la degajeri nu trebue să ne preocupe venitul. Nici un moment agentul operator nu trebue să uite că aceste tăeri nu sunt exploatări, ci operaţiuni culturale, că scopul lor nu este de a produce proprietarului venituri, ci de a asigura formarea şi desvoltarea arboretelor viitoare· Când arboretul a atins starea prăjinişului ,vor începe *răriturile,* cari vor avea o importanţă mare pentru arboretele tratate în codru, dar o importanţă secundară pentru acele tratate în crâng. Când încep răriturile existenţa esenţelor preţioase este deja asigurată, deci scopul răriturilor va fi altul, decât acel al degajărilor şi curăţirilor. Acum se vor putea extrage într'o măsură oare care şi elemente de specii preţioase din indivizii rău crescuţi, sau acolo unde sunt prea dese. Din speciile ordinare se vor extrage numai arborii cari jenează desvoltarea elementelor de viitor, fără a se întrerupe masivul. Să nu se exagereze extragerea speciilor ordinare; scopul nostru nu este să obţinem un arboret pur de stejar, ci un arboret cu o proporţie normală de stejar şi alte specii. Să nu se extragă indivizii din speciile de umbră rămaşi în urmă cu creşterea, cari fără a mai jena desvoltarea arboretului principal contribuc totuşi la umbrirea solului.

In cele ce am arătat mai sus, am avut în vedere pădurile de şleau ale Basarabiei. Cu totul altfel se prezintă însă chestiunea operaţiunilor culturale când ne referim la pădurile de antestepă. Aci nu mai poate fi vorba de pericolul înlocuirei stejarului cu esenţe ordinare pentru simplul motiv că stejarul se află într'o proporţie prea mare faţă cu celelalte specii. Carpinul şi teiul — concurenţii cei mai de temut ai stejarului în arboretele de şleau — au dispărut în mod natural, iar ulmul şi celelalte specii sunt într'o proporţie prea mică şi nu au o desvoltare atât de viguroasă, ca să fie periculoşi pentru stejar. Pe de altă parte, chestiunea menţinerii arboretului în stare de masiv cât mai închis se pune aci şi mai acut, decât în arboretele de şleau. Acolo greşala de a fi făcut o operaţiune culturală mai tare, se mai poate repara relativ uşor şi în timp scurt, însăşi natura venind în ajutorul silvicultorului neatent. Pe când în *arboretele de antestepă, unde se dă încă o luptă îndârjită între vegetaţiunea forestieră şi cea erbacee, orice greşală a silvicultorului are consecinţe foarte grave şi cu greu va putea fi reparată.*

Prin urmare, operaţiunile culturale, ce se vor face în arboretele de antestepă, nu vor fi nici degajeri, nici curățiri. Ele vor avea caracterul de *rărituri*, chiar și acele ce se vor face la vârste relativ tinere. Dar aceste rărituri vor fi foarte, foarte moderate. Silvicultorul, care le va executa, va trebui mereu să se gândească că cel mai mare pericol, de care trebue să se ferească, este deschiderea prea mare a masivului. Insistăm și aci asupra necesității de a păstra absolut intact subarboretul format din arbuști, ceia ce este de o importanță cu mult mai mare, decât în pădurile de șleau.

Cele de mai sus se referă la pădurile de antestepă, cari se află în condițiuni mai bune de vegetație. In celelalte, unde consistența este redusă, operațiunile culturale nu se vor mai face de loc. Cel mult se vor putea face ici-colo operațiuni de *higienă*, dar și acestea cu foarte multă prudență.

In sfârșit în ceea ce privește operațiunile culturale în pădurile de luncă, chestiunea este mult mai simplă. Aci însăși natura lucrează în interesul omului, înlocuind treptat speciile de mică valoare cu altele mai valoroase. Rolul silvicultorului în această regiune este să ajute natura, să accelereze, fenomenul natural de înlocuirea speciilor, să ajute ulmul în lupta pentru existență cu speciile moi, iar acolo unde au început să se instaleze frasinul și stejarul, să le ajute să-și cucerească locul cuvenit în arboretele de ulm.

Sub regimul rus, operațiunile culturale în pădurile Basarabiei se făceau pe o scară restrânsă, pentru simplul motiv, că trei sferturi din pădurile, ce formează astăzi domeniul forestier al Statului în Basarabia, erau proprietate particulară. Ori, proprietarii particulari numai la cultura pădurilor nu se gândeau. Poate că a fost mai bine, că a fost așa, căci dacă proprietarii particulari ar fi făcut operațiuni culturale, desigur că acestea s'ar fi transformat într'un fel de exploatări deghizate.

Odată cu Unirea a venit și legea de reformă agrară pentru Basarabia, din 1918. Pe baza ei s'au expropriat la Stat toate pădurile particulare, cu excepția celor țărănești și răzășești. Trecerea pădurilor expropriate în stăpânirea Statului s'a făcut de abia în anul 1921. In primii ani după expropriere, Serviciul silvic al Statului fiind prea ocupat cu organizarea noului domeniu forestier, n'a avut posibilitatea să se ocupe de operațiuni culturale. Acestea au fost începute aproximativ prin anul 1924—1925, la început pe o scară modestă, dar din ce în ce au căpătat o desvoltare tot mai mare, astfel că în ultimul timp se parcurge regulat cu operaţiuni culturale câte 4—5 mii hectare anual. Şi pe măsură ce se amenajează definitiv pădurile Basarabiei, se extind şi operaţiunile culturale asupra tuturor arboretelor, ce reclamă astfel de operaţiuni.

In ceia ce priveşte modul cum s'au executat şi se execută în Basarabia operaţiunile culturale, putem să afirmăm că acum se fac bine. La început desigur, s'au făcut multe greşeli. Pe măsură, ce agenţii de execuţie au căpătat experienţa necesară, aceste greşeli au devenit mai rare, astfel că acum au ajuns să fie cu totul excepţionale ,pe când cele efectuate bine au ajuns să fie regulă generală.

OPERAŢIUNILE CULTURALE

de Ing. Titus Nicoară

Operaţiunile culturale sunt lucrări care asigură creşterile şi un procent mai mare de specii preţioase în masive.

Intr'adevăr puietul provenit pe cale naturală sau introdus pe cale artificială are nevoie de îngrijire, în tot timpul vieţii sale.

Astfel în tinereţe, trebueşte protejat de copleşirea buruenilor prin lucrări de lămuriri pentru a-i asigura existenţa.

Pueţii odată scăpaţi de pericolul copleşirii îşi activează creşterea şi ajung în curând să se atingă şi să formeze starea de masiv. Din acest moment începe lupta pentru existenţă care nu încetează însă aproape în întreg timpul vieţii arboretului. De unde la întemeiere, erau câteva zeci sau sute de mii de pueţi la hectar, la termenul exploatabilităţii rămân abia câteva sute.

Dacă în această luptă aprigă nu intervine la timpul oportun, selecţionarea indivizilor, ne putem trezi cu un arboret din specii a căror cultură nu este rentabilă, întrucât indivizii de valoare s'ar putea să fie eliminaţi în lupta pentru existenţă.

Lucrările de curăţire se execută în prima parte a revoluţiei în care timp se scot periodic din masiv toţi arborii, care n'au rost şi nu pot constitui scopul unei culturi raţionale. Ne îngrijim însă cu sfinţenie, ca starea de masiv să nu se întrerupă.

Lucrările de rărituri se execută în a doua jumătate a revoluţiei ,în care timp se extrag toate exemplarele a căror îndepărtare e necesară pentru a asigura la exploatabilitate, elita trunchiurilor. Toate aceste lucrări trebuesc executate foarte prudent, ca arboretele să rămână închise, ca elagajul natural să se facă pe îndelete, iar prin păstrarea amestecului, să fie sporite creşterile în înălţime şi diametru.

Se ştie că executând operaţiunile culturale (curăţiri şi rărituri) dela întemeierea arboretului până la exploatabilitate, volumul materialului lemnos rezultat din produse secundare este egal cu volumul realizat din exploatarea produselor principale.

Lucrările de îngrijirea şi creşterea arboretelor în ţara noastră — în general — nu s'au aplicat, respectiv nu s'au putut aplica în toate pădurile şi în special în cele de munte. De acest fapt trebueşte să ţinem seama astăzi când executarea lor de către Caps se face pe baze de programe anuale.

Marcarea arborilor de extras în arboretele neîngrijite, este o lucrare pe cât de importantă, pe atât de greu de realizat. Printr'o examinare repetată şi atentă a arboretului trebue să revenim însă de mai multe ori pe acelaşi loc şi numai după ce ne-am convins că am evitat orice greşeală, hotărîm soarta arborelui de extras.

Aci e cazul a pune în aplicare toate cunoştinţele şi întreaga conştiinţă forestieră.

In arboretele crescute fără nici o îngrijire, cu cât vom începe mai de timpuriu curăţirile cu atât vom putea nivela mai uşor neregularităţile, sau pericolul ce ameninţă compoziţia arboretelor. Şi poate nu exagerez prea mult când susţin, că mai bine să nu cheltuim energie multă şi bani scumpi în lucrări de crearea de arborete de specii nobile şi de mare valoare de viitor, dacă se neglijează lucrările de îngrijirea arboretelor.

Dacă examinăm lucrările de regenerări realizate în ultimele decenii cu specii nobile, (quercinee şi răşinoase) trebueşte să recunoaştem, că din lipsă de îngrijire, au astăzi altă compoziţie, decât a fost munca şi intenţia silvicultorului creator.

Să-mi fie permis a specifica un caz dintre multe altele .

In ocolul Firiza s'a introdus bradul pe o suprafaţă de cca. 300 ha sub masiv de fag, în timpul războiului. Regenerarea s'a făcut ideal. După exploatarea arboretului de fag, nimeni n'a îngrijit seminţişul de brad (din cauza răsboiului, lipsei de braţe etc.). Urmarea a fost că mesteacănul s'a instalat în aşa măsură, încât a nimicit aproape în întregime seminţişul de brad şi pe cel de fag. Bineînţeles că şi păşunatul îşi are partea sa de contribuţie. Astfel după două decenii, ne vedem puşi iarăşi în faţa problemei de a înnobila aceeaşi suprafaţă cu specii preţioase, pentrucă nu s'au făcut degajări la timp.

Verificarea celor de mai sus se poate face tot în pădurile ocolului Firiza unde am avut aceleaşi lucrări de regenerare, într'un arboret asemănător, dar unde primele lucrări de îngrijirea arboretelor s'au făcut la timp. Aci avem astăzi un prăjiniş frumos de brad cu puţin fag.

Câte arborete de molid, stejar, larice sau alte specii de valoare din compoziţia arboretelor ,n'am pierdut şi în locul lor avem altele mai fără valoare şi toate acestea numai şi numai din cauza neglijării aplicării operaţiunilor culturale la timp. Ar fi interesant, dacă s'ar face o statistică pe ţară, care de sigur ne-ar aduce mari surprize.

Technica executării lucrărilor culturale e cunoscută tuturora.

Momentul începerii operaţiunilor culturale e greu de fixat, întru cât acestea sunt mult influenţate de bonitatea solului, de specie, de puterea ei de creştere, şi de modalitatea regenerării şi creşterii arboretului.

Apoi dacă lucrările de lămuriri şi în special prima lucrare de degajare, s'au executat la timp, periodicitatea operaţiunilor culturale se poate stabili la 10 ani în arboretele de codru şi 5 ani în cele de crâng.

Intensitatea acestor lucrări depinde iarăşi de multe împrejurări. Astfel pe soluri sărace extracţiunile vor fi mai slabe, pentrucă arboretul se închide mai greu ; pe expoziţiile sudice şi vestice, la fel, pentru a asigura cât mai multă umezeală în sol.

Având de bază efectele binefăcătoare ale operaţiunilor culturale în masive şi luând în considerare necesitatea imperioasă de a se pune în aplicare, ne punem întrebarea pentru o regiune mai restrânsă (raza Direcţiunei silvice Cluj) ce s'a făcut până în prezent şi ce perspective avem pentru viitor ?

Până în prezent s'a făcut puţin, de o parte din cauza abundenţei materialelor lemnoase, rezultate din pădurile destinate pentru păşuni comunale, iar de altă parte din cauza lipsei personalului superior de specialitate.

Pentru comparaţie vom cita ceeace s'a făcut în anul 1935/936 şi ce se proectează pentru anul 1936/937.

In anul 1935/936 s'au făcut lucrările următoare :

a) Lucrări de degajări pe o suprafață de 537 ha pentru cari s'a cheltuit suma de lei 141.746.

b) Lucrări de curățiri pe o suprafață de 387 ha pentru care s'a cheltuit suma de lei 44.806.

c) Lucrări de rărituri pe o suprafață de 139 ha. Venitul net realizat din lucrările de curățiri și rărituri se ridică la suma de lei 281.692.

Față de anul trecut și pe baza programului inițiat de Caps pe anul 1936/937 s'a proectat să se execute lucrările următoare:

a) Degajări pe o suprafață de 612 ha, cu suma de lei 196.534.

b) Curățiri pe o suprafață de 1.442 ha.

c) Rărituri pe o suprafață de 610 hectare.

Pentru executarea lucrărilor de sub punctele *b* și *c* se vor cheltui 92.500 lei din buget, iar valoarea materialului lemnos dat în dijmă, reprezintă suma de lei 112.000. Deci în total se va cheltui suma de 204.500 lei. Valoarea brută a materialului realizat va fi de lei 1.893.606, iar valoarea netă va fi (1.893.600 — 204.500) = 1.689.106 lei.

Făcând comparația între situația operațiunilor culturale executate în anul 1935/936 și programul pe anul curent, rezultă că mergem progresând. Pe lângă scopul cultural vor rezulta și venituri frumoase. Nu pot trece cu vederea că în raza câtorva ocoale silvice (Băița, Borlești, Câmpeni, Ronișoara), de unde până ieri se cheltuia pentru degajări 200—300 lei la ha astăzi, printr'o raționalizare a lucrărilor și prin priceperea și elanul șefilor de unități, am ajuns să realizăm cu aceleași lucrări, în aceleași împrejurări un venit net la hectar de 300—400 lei.

Pentru conducerea și executarea operațiunilor culturale este nevoie însă de personal de specialitate. Ori atâta timp cât unitățile noastre vor avea sub administrație câte 15—22.000 ha sau un șef de ocol va administra două ocoale, unde se fac lucrări de exploatări, ba chiar și transporturi, industrializări, comercializări, etc. suntem sceptici că vom putea corespunde cel puțin cerințelor minimale la o cultură rațională a pădurilor. Convingerea noastră fermă este că un șef cu un ajutor la fiecare ocol, vor majora veniturile considerabil, iar arboretele vor câștiga foarte mult, din punct de vedere cultural și estetic.

OPERAȚIUNI CULTURALE IN PĂDURILE PARTICULARE

de Ing. I. **Paladian**

In vederea conservării pădurilor, Codul silvic prevede, prin art. 2 și 3, obligațiunea exploatării pădurilor, pe baza amenajamentelor sau regulamentelor de exploatare și principiile ce trebuiesc avute în vedere, pentru asigurarea regenerării lor cu specii de valoare proprii stațiunilor respective.

La pădurile particulare, pentru asigurarea regenerării, s'a socotit suficient timpul de 3½ ani la crânguri, 2 ani la codru cu tăieri succesive și 5 ani la codru cu tăieri rase, dela exploatare. După aceste termene, cauțiunea de regenerare, se eliberează și nu mai există nici un mijloc de constrângere, ca proprietarii particulari, săși îngrijească tinerele arborete, în scopul asigurării esențelor prețioase indicate de stațiune, în masive. Ca să ne dăm seama de rezultatul aplicării acestor disposițiuni din C. S. este suficient să urmărim numai 2 revoluțiuni la pădurile tratate în crâng simplu, ca să constatăm diminuarea procentului de specii prețioase, în amestec.

In Codul Silvic, în modificările ce i s'au adus ulterior, cât și prin regulamentul legei modificatoare a Codului Silvic, din 1921, nu se vorbește, în mod expres, asupra obligațiunii operațiunilor culturale, ce sunt necesare a se face arboretelor. Datorită acestor lacune ale legiuirilor silvice și neprevederii unor prescripțiuni categorice de efectuarea operațiunilor culturale în amenajamentele și regulamentele de exploatare ,precum și a mijloacelor de constrângere necesare, tipul matern al pădurilor, propriu condițiunilor staționale ,a fost în mare parte înlocuit. Ca urmare, s'au desvoltat arborete de mică valoare, populate cu esențe secundare, repede crescătoare, cari au eliminat speciile prețioase proprii regiunei, prin nedegajarea lor la timp.

Față de această îngrijorătoare stare de lucruri, în cadrul principiilor fixate prin art. 3, 8—11 din Codul Silvic, art. 6 al legei modificatoare din 1920 și art. 11 din regulamentul ei de aplicare, se impune să se lărgească interpretarea acestor articole și să se estindă asupra operațiunilor culturale în sensul ca :

1) Toate amenajamentele și regulamentele de exploatare, trebuie să cuprindă planuri speciale pentru operațiunile culturale cu justificarea lor și indicațiuni detaliate de timpul și modul în care să se execute.

2) Din cauțiunile de regenerare, să se restituie jumătate la

constatarea regenerărilor la termenele stabilite în prezent, iar restul să se elibereze la vârsta de zece ani a noilor arborete. Această garanție, ce reprezintă 50% din cauțiunea de regenerare a pădurei, să fie mijlocul de constrângere pentru efectuarea operațiunilor culturale necesare.

In ceea ce privește primul punct, trebuie să recunoaștem, că până acum câțiva ani în urmă — și mă refer la pădurile particulare — prin regulamentele de exploatare, afară de foarte rare excepții, nu s'au prevăzut a se face operațiuni culturale. Când au fost prevăzute, au fost extrem de sumare, fără plan, fără justificare, fără arătarea felului cum vor fi efectuate, având mai mult caracterul unor recomandațiuni. Intrucât proprietarii particulari trebuie să fie cât mai edificați asupra scopului și utilității operațiunilor culturale, acest capitol trebuie să fie cât mai complet și convingător redactat.

In privința punctului 2, este evident, că prin această constrângere, se creiază o nouă obligație proprietarilor particulari. Această obligație însă, trebuia să fie aplicată și în trecut. Dacă se pune de acum înainte și cu mijloace de constrângere, aceasta se datorește faptului că până în prezent obligația regenerărilor s'a aplicat, ca să zicem așa „stricto senso"

„Asigurarea regenerărilor cu specii de valoare proprii regiunei" (art. 3 din Codul Silvic) și „cauțiunea de reîmpădurire nu se va elibera, decât dacă se vor constata că regenerarea este complet asigurată, că s'au făcut lucrările de întreținere necesare și că tinerele plante au depășit înălțimea speciilor lemnoase copleșitoare" — (aliniatul ultim al art. 11 din regulamentul modificator al Codului Silvic), sunt prevederi cari trebuiesc executate în mod obligatoriu până la vârsta la cari noile arborete vor avea un procent de specii prețioase, cel puțin egal cu cel existent înainte de exploatare.

Pentru realizarea acestor prevederi, este necesar ca noile arborete să fie îngrijite, prin degajări cel puțin, până la vârsta de 10 ani.

Dacă nu se va pune condițiunea reținerii a cel puțin jumătate din cauțiunea de regenerare, operațiunile culturale, oricât de judicios ar fi fost stabilite, vor rămâne simple recomandațiuni.

Scopul operațiunilor culturale, este de a asigura esențelor prețioase condiții favorabile de existență și desvoltare, până la vârsta de zece ani (degajări) și apoi de a realiza dimensiunile și calitățile arborilor corespunzătoare stațiunei (rărituri). In afară de acestea ,renta pădurei se mărește, proprietarul își majorează veniturile, iar prin ridicarea valorii pădurilor, câştigă şi colectivitatea — economia naţională.

Proprietarii, cari vor da dovadă că îşi îngrijesc în bune condiţiuni pădurile, după câţiva ani de verificare, să fie scutiţi de obligaţia depunerii garanţiei sau de menţinerea ei, peste termenele în uz, prevăzute la regenerare.

Asupra practicării operaţiunilor culturale, la pădurile particulare, vom reveni într'un articol următor.

TAERILE DE AMELIORARE IN LUMINA REALITĂŢII

de ing. şef silvic Vasile Magdaş

S'au făcut unele obiecţiuni în contra tăerilor de ameliorare dar fără să fie studiate îndeajuns. Am auzit chiar nu o singură voce, — că ele sunt costisitoare şi că este mai preferabil să nu ne amestecăm în treburile naturii, ci să o lăsăm să lucreze singură. Da, însă numai atâta timp cât mersul naturii ne conduce pe căile dorite. Altfel, suntem nevoiţi să intervenim prin tăerile de ameliorare spre restabilirea ordinei, în scopul atingerii intereselor economice.

Ni s'a sugerat cândva ideia, că la munte unde materialul rezultat din degajeri cu toporul nu se poate vinde, operaţiunea ar constitui un lux.

Faţă de această afirmare credem că întrucât balanţa acestor lucrări se face pe întreaga ţară, cheltuielile survenite şi neacoperite la munte, se compensează prin veniturile realizate la pădurile de şes şi deal, unde se poate valoriza întreg materialul.

De altfel operaţiunile culturale executate în arborete tinere de molid şi brad sub 20 ani, nici nu sunt costisitoare. Spre orientare, pot preciza că la ocolul silvic Rusca Montana, în cursul ultimilor 4 ani, nu s'a cheltuit în mediu mai mult de 166 lei la ha pentru degajarea cu toporul.

De sigur că operaţiunile culturale sunt imperios necesare şi nici n'ar mai trebui să se discute asupra cheltuielilor ce survin cu aceste lucrări.

Dar, să vedem cum ar trebui condusă o operaţiune culturală de degajare cu toporul a unui arboret cu specii de valoare?

,,In principiu — spune Jolyet — degajarea unui seminţiş nu este un războiu dus în contra speciilor secundare. Obiectul unei asemenea operațiuni nu trebue să fie distrugerea acestora ci degajarea speciei de valoare".

Astfel fiind, urmează să se infiltreze muncitorului deprinderea de a se uita, nu după specia fără valoare, ci mai întâiu după specia valoroasă și numai de lângă aceasta să taie pe cea fără valoare — în caz când specia de valoare este strâmtorată, înăbușită, împiedecată în creștere. De altfel și aci, în sânul naturii, sunt valori între valori.

De pildă într'un arboret de rășinoase în amestec cu fag și teiu, când bradul se găsește strâmtorat de teiu, stau în cumpănă și urmează să judec, care este mai de valoare? Dacă pe teiul de furnir iau pe metrul cub la tulpină 620 lei, aici la munte, în condițiuni cât se poate de grele de scoatere, iar pe brad numai 150 de lei, natural că nu voi comite crima de a tăia teiul spre a elibera bradul, și... n'am să-l taiu nici pe brad, fiindcă mi-i milă de el, îl voi lăsa să trăiască să se desvolte cum va putea, tăind totuși din teiu o crenguță spre a face loc vârfului de brad să străpungă acoperișul. De aci încolo îl las să se lupte frățește, chiar și pe arena micuță cu raza de 1 m calculând dela axa teiului. Fagul tot pe aceiași rază, se taie fără milă din jurul molidului sau bradului, dar numai până când fagul are până la 10 cm diametru.

Cu încercuirea fagului dela acest diametru în sus nu facem prea multă ispravă căci sporim numai posibilitatea de a se creia din fagi o mulțime de arbori scorburoși. Deducem ușor de aci, că degajarea cu toporul trebuiește executată la timp și repetată de vre-o două-trei ori, tot cam la 5—6 ani. Aceasta de altcum trebue să fie grija silvicultorului când va trebui să intervină.

Am amintit cazul încercuirei fagului fiindcă am văzut la tăierea unei păduri rezultatul slab la care s'a ajuns prin aplicarea unei dogme afirmată încă înainte de războiu, încercuind fagul spre salvarea molidului la o vârstă prea înaintată (fagul avea 30—40 cm) și s'au văzut mulți molizi, cari totuși nu au putut scăpa de crengile fagului.

Nu vom tăia socul, nu vom tăia alunul, nici salcia, nici mesteacănul din acel loc, unde nu strică nici uneia din speciile de valoare. Fiecare își are rostul său în natură. Toți aceștia formează armata de cucerirea terenului după tăierile rase. Aceștia sunt precursorii, cari pun stăpânire pe sol, îl mențin reavăn oprindu-i evaporațiunea, care l-ar secătui și l-ar degrada. Apoi nu după mult timp, după ce în umbra lor au luat naştere şi au fost adăpostite micile plante de valoare, se pleacă şi aceşti precursori poruncilor naturii şi după o viaţă de 20—30 ani pier, prefăcându-se în elemente nutritive cari sunt de cel mai mare folos hranei plantelor de valoare. Din această mică operaţiune de degajare cu toporul să reţinem o regulă generală, şi anume: Esenţele de valoare trebuesc avute în vedere în primul rând şi dintre ele pe cea de mai mare valoare. De lângă ele să tăem apoi numai atâta cât este necesar, ca „vârful celei eliberate să fie în deplină libertate, trunchiul în umbră şi rădăcinile în solul reavăn". Incolo să lăsăm să trăească în pace toată cealaltă lume vegetală din jur.

CÂTEVA LUCRURI CE TREBUESC ŞTIUTE, CÂND SE EXECUTĂ OPERAŢIUNI CULTURALE

de Ing. Grigore Vasilescu

In silvicultura românească, putem spune că prima parte a lucrărilor, adică restaurarea domeniului forestier, se apropie de sfârşit. Străduinţele corpului silvic şi exproprierile, au făcut să dispară aproape complect, poenile. Restanţele de împădurit s'au sfârşit în multe locuri şi în câţiva ani vom fi la zi cu lucrările de împădurire. Azi personalul inferior dela ocoale este pregătit, măcar în parte, pentru lucrări de pepiniere şi plantaţiuni.

Opera de refacere a pădurilor trebue însă continuată, în vederea ameliorării arboretelor, prin sporirea creşterilor, sporirea procentului de lemn de lucru. Problema care se pune acum este îngrijirea şi conducerea arboretelor, dela creare până la exploatarea masivului, prin lucrări numite generic „operaţiuni culturale".

Această problemă e mult mai dificilă ca prima. Ea cere cunoştinţe mai adânci, discernământ şi foarte multă conştiinciozitate. Lucrările trebuesc executate cu multă grije şi atenţie, căci odată făcute, cu greu se mai repară greşelile.

Nu trebue uitat niciodată că prin operaţiuni culturale, indiferent că este degajare, curăţire sau răritură, se urmăreşte păstrarea elementelor de viitor şi eliminarea tuturor cauzelor care ar jena aceşti arbori sau ar împiedica sporirea creşterilor, a procentului de specii preţioase, a calităţilor technologice ale lemnului, etc.

In acest scop nu este suficient să extragem arborii uscaţi, rupţi sau vicioşi. Acest lucru formează numai un prim început, anume higiena pădurii. Trebuesc însă eliminate și speciile moi copleșitoare, în măsura în care împiedică creșterea celor prețioase și chiar din cele prețioase care nu sunt de viitor și jenează alte exemplare de elită.

Pentru executarea lucrărilor nu se pot da regule fixe. Silvicultorul trebue să judece fiecare caz în parte și să intervie de câte ori este nevoe, fără să uite vreodată scopul urmărit.

Personalul inferior trebue instruit. Nu-i suficient să se dea ordine de executare. Șeful de ocol personal trebue să-l îndrumeze pe teren, să-l pue să execute sub stricta sa supraveghere, lucrările necesare și numai când personalul va cunoaște bine technica lucrărilor și va fi profund convins de importanța și rolul operațiunilor culturale, va fi lăsat să le execute singur. Nu rareori au fost cazuri, când din cauza nepriceperii și a lipsei de conștiinciozitate, aceste lucrări au degradat pădurea, în loc s'o refacă.

Adeseaori cu ocazia executării lucrărilor s'au extras toți arbuștii. Nu știu cum să accentuez mai mult asupra acestei greșeli capitale. Departe de a fi vătămător, subarboretul e un prețios colaborator al pădurii. El ferește trunchiurile de insolație, împiedică creșterea crăcilor lacome, acoperă bine solul ferindu-l de bătătorire și degradare, nu lasă vitele să pătrundă în masiv, etc. Acest subarboret, care nu jenează deloc arborii în creșterea lor, trebue păstrat și protejat.

E mai bine ca operațiunile culturale să fie făcute mai des și mai slabe, decât rare și puternice. Dacă răritura e puternică, este posibil ca în unele locuri să extragem material mai mult decât e necesar și astfel terenul să se desgolească și să fie expus degradării. O răritură slabă nu strică însă cu nimic și ea poate fi complectată, la o nouă revenire a noastră.

Vedem deci că pentru a executa operațiuni culturale, nu-i suficient să se cunoască teoria lor. Se cere conștiinciozitate, supraveghere, atenție, ochiu format, etc. dar mai presus de orice nu trebue uitat scopul urmărit prin operațiuni culturale.

Tagesfragen : Erziehungshiebe.

Problèmes à l'ordre du jour : Opérations culturales. Coupes d'amélioration.

La saison pour les opérations culturales s'approche. Il y a un grand intérêt de fixer les idées dans cette matière. Le problème est traité dans huit articles.

Le premier article contient des détails sur la technique de ces coupes et insiste qu'elles ne modifient pas la constitution interne des peuplements.

Dans l'article suivant l'auteur caractérise chaque opération : nétoyemment, éclaircie, et discute les moyens administratifs pour qu'elles puissent être pratiquées avec de bons résultats.

On met en parallèle, dans un troisième article, le profit qu'en peuvent tirer, d'une part les peuplements purs, d'autre part les peuplements mélangés.

Dans le quatrième article on fait d'abord une description des trois types de peuplements qu'on rencontre en Bessarabie et discute le caractère des opérations culturales qui leur convient.

Dans l'article qui suit, l'auteur fait un commentaire sur les résultats obtenus avec ces opérations, dans l'Inspection forestière de Cluj, et, en comparaison avec le passé, constate une intensification pleine de promesses.

Le sixième auteur réclame des dispositions légales pour obliger les propriétaires particuliers à pratiquer les coupes d'amélioration sans quoi les peuplements se dégradent incessamment.

Le suivant revient sur la technique de ces opérations et relève le rôle de quelques essences, considérées jusqu'à présent d'une valeur réduite, essences qui doivent être protégées plus qu'elles ne l'on pas été jusqu'ici.

Dans un huitième article, qui finit la série l'auteur insiste sur la prudence nécessaire dans toutes ces opérations pour ne pas nuire irémédiablement les peuplements.

CRONICA

RAPORT
asupra
CONGRESULUI NAȚIONAL AL LEMNULUI DE FOC ȘI AL CĂRBUNELUI DE LEMN, DIN NANCY,
și asupra
COMEMORĂRII CINCANTENARULUI ȘCOALEI FORESTIERE DIN BARRES [1]

(urmare)

de Ing. Insp. G-ral D. DRÂMBĂ

VIZITAREA ȘCOALEI NAȚIONALE DE APE ȘI PĂDURI.

După amiaza zilei de 25 Iulie a fost rezervată vizitării Școalei naționale de ape și păduri, unde congresiștii au fost primiți de D-l Director Guinier împreună cu întreg corpul profesoral.

S'au vizitat amfiteatrele, muzeele, colecțiunile și toate dependințele școalei.

Cu această ocazie D-l Director Guinier, ca un simbol al colaborării ce trebue să existe între silvicultori și industriașii și comercianții de lemne, a prezentat congresiștilor miniatura unei corăbii de lemn, după vremea lui Colbert, când examenul de silvicultor se trecea prin a spune ce anume piese de corabie se pot face din cutare sau cutare arbore din pădure.

D-l Profesor Crestin, însoțit de asistentul său D-l Insp. Campredon, au executat în laboratorul de încercarea lemnelor o serie de experiențe, supunând diferite piese de lemn la eforturi de tracțiune, compresiune, torsiune, forfecare, șoc, etc., demonstrând într'un chip convingător la întreaga asistență compusă din elita industriei și comerțul lemnului, că lemnul ca ori și ce alt material de construcție înainte de a fi pus în lucru, are nevoie de a fi supus la anumite încercări de laborator asupra rezistențelor și solicitudinilor admisibile și făcând să reiasă cât este de neglijat studiul mecanic al lemnului în educația arhitecților și inginerilor, la cari tradiția și rutina joacă un rol principal.

---

[1] Prezentul raport, în această factură și extensiune, se publică potrivit hotărârii Consiliul de Administrație, luată în conformitate cu art. 41 din statut.

La terminarea vizitei s'a servit invitaților o gustare.

La șampanie D-l Guinier a toastat făcând urări pentru izbânda colaborării între silvicultori și reprezentanții comerțului și industriei lemnului și insistând asupra necesității înființării Școalei superioare a lemnului la Paris, care va fi o filială a Școalei din Nancy și unde vor trebui să urmeze cursurile inginerii din diferite specialități, ofițerii forestieri precum și industriașii și comercianții de lemn cu studii superioare.

Scopul acestei școli va fi :

1) De a forma ingineri specializați, destinați să constitue cadrele superioare ale comerțului și industriei lemnului.

2) De a da tinerilor ieșiți din școlile înalte sau cari dispun deja de o diplomă de inginer sau de arhitect, cunoștințele complimentare asupra tuturor chestiunilor relative la lemn și la derivatele sale, în scopul de a-i justifica și ai propaga întrebuințarea.

Invățământul se rapoartă exclusiv la producțiunea, la transformațiunea, la utilizarea și la comerțul lemnului.

Păstrând un caracter esențial practic, acest învățământ este totodată științific, technic, industrial și comercial.

DINEUL DELA UNIUNEA COMBUSTIBILILOR ȘI CARBURANȚILOR NAȚIONALI.

In seara aceleași zile, Uniunea Combustibililor și Carburanților naționali a dat un banchet în saloanele Walter, la care au fost invitate numai personalitățile cele mai de seamă : șefii de autorități și instituțiuni, Directorul Școalei de Ape și Păduri, Inspectorii generali silvici francezi, Președinții de societăți și de grupuri și delegații străini.

Subsemnatul a primit invitațiunea la acest banchet din partea D-lui General Lemerle, Președintele Uniunei, în momentul când mi-a strâns mâna după terminarea discursului din ședința inaugurală din ziua precedentă.

La desert între alţi oratori a luat cuvântul şi subsemnatul, pronunând următoarea alocuţiune :

Monsieur le Président,
Messieurs,

Si Nancy est considéré par les officiers forestiers français, comme *leur ville sainte,* nous Roumains, nous pouvons dire que *c'est à Nancy,* sans contredit, *que nous devons notre amour de la Forêt.*

Il est un fait avéré que dans les corps techniques constitués, là où la vérité théorique doit étre adaptée aux nécessités de la vie, le niveau du corps en son entier est calqué sur le niveau des professeurs.

Si, sur la hauteur, à la tour des eaux, le réservoir est net, si les professeurs, les créateurs et les guides de la science sont des exemples de vie scientifique, de travail et de conceptions lumineuses, l'eau qui se répand sur le pays sera limpide aussi.

L'Ecole de Nancy, constitue, de concert avec toutes les institutions supérieures de l'enseignement forestier étranger, la constellation dans laquelle il n'est pas difficile de trouver l'étoile polaire.

Il y a deux ans, à l'occasion d'un stage d'études que je fis dans ce grand centre intellectuel, j'ai eu l'honneur de connaître de près la grande *valeur scientifique des professeurs des Eaux et Forêts, ainsi que la qualité de choix des officiers forestiers français.*

J'ai quitté la France pour rentrer dans mon pays, enthousiasmé de tout ce que j'avais vu, tout ce que j'avais appris et désireux de faire part de mes connaissances acquises au plus grand nombre de mes compatriotes.

J'ai considéré comme un devoir sacré de me mettre au service de *l'Idée foestière française.*

Dans cet intervalle, j'ai eu, à plusieurs reprises, l'occasion de faire des conférences accompagnées de projections sur *l'enseignement* et la *technique forestière française,* conférences qui ont été honorées, maintes fois par le haut personnel de la *Légation de France à Bucarest.*

Ainsi, j'ai tenu à l'*Ecole Polytechnique* une conférence sur l'enseignement supérieur forestier français ; au *congrès annuel* des ingénieurs forestiers roumains, une autre sur la méthode française pour les essais de bois ; à la Société *«Progresul Silvic»* des ingénieurs forestiers roumains, une autre sur les travaux de restauration des montagnes exécutés dans les Alpes françaises ; à la *Société Royale roumaine de Géographie* une autre encore sur la valeur de l'oeuvre de restauration des montagnes en France; enfin, il y a quelques semaines à la même Société Royale de Géographie et *en présence de Sa Majesté le Roi Carol II,* une dernière conférence sur les travaux le défense contre les avalanches, exécutés dans les Alpes et les Pyrénées, faisant ressortir la *collaboration technique nécessaire entre les ingénieurs forestiers et les ingénieurs des Ponts et Chaussées.*

La magistrale Conférence inaugurale de *M. Guinier,* imprégnée d'une philosophie captivante et adressée aux élèves entrant à l'Ecole des Eaux et Forêts en 1932, a été diffusée dans les rangs de notre jeunesse forestière.

BIBLIOTECA CENTRALA „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

L'un de nos anciens Inspecteurs Généraux des Forêts, Mr. *Moşandrei-Tănăsescu,* ex élève de l'Ecole de Nancy, a lissé un legs d'un million de lei, dont le revenu permet à un élève roumain d'aller suivre les cours de l'Ecole des Eaux et Forêts de Nancy.

C'est ainsi que cette année *l'heureux élève, choisi par un sévère concours, viendra s'inscrire à Nancy.*

Tous les délégués étrangers, qui ont participé, en 1931, au Congrès International du Bois et de la Sylviculture de Paris, ont été profondément captivés par l'exposé émouvant, que nous a fait M. *Charles Roux* à Barcelonnette lors de la tournée dans les Alpes, quant il nous a parlé de la traversée du Sahara et de la montée du Galibier, avec les nouveaux carburants nationaux français.

Cette année-ci, ayant été sollicité de tenir un cycle de conférences à l'Ecole Supérieure de Guerre de Bucarest, concernant le rôle de la Forêt, comme facteur potentiel de guerre dans le cadre des ressources matérielles nationales d'un pays, je me suis fait un honneur de signaler devant les officiers roumains l'effort considérable et les résultats magnifiques obtenus par l'Union des Combustibles et Carburants nationaux français, ayant à sa tête l'éminente personnalité de *Monsieur le Général Lemerle,* comme un *symbole de la défense nationale!*

Lors de mon séjour en France en 1932, au banquet annuel de Paris des officiers forestiers français, j'ai pris l'engagement d'intervenir auprès de notre Gouvernement afin qu'il soit accordé une subvention pour qu'un *élève forestier français* puisse venir visiter nos forêts, nos Institutions publiques et notre pays, afin de garder les liens qui nous sont chers avec notre grande soeur latine de laquelle rien ne pourra séparer notre coeur qui bat réellement à l'unisson du coeur français.

Ce mois-ci, ma demande est devenue un fait accompli : le Conseil d'Administration de la Caisse des Forêts de l'Etat a voté le crédit nécessaire et nous attendons sous peu l'arrivée en Roumanie du jeune forestier français.

Le Congrès actuel, auquel j'ai eu le grand honneur de participer, sera par son actualité, sa variété et l'importance considérable des sujets qui y ont été traités et qui portent tous le cachet de la conception forestière française, ce Congrès dis-je, sera une nouvelle et riche source, de laquelle je tâcherai de faire profiter dans mon pays le plus grand nombre d'ingénieurs forestiers, ainsi que tous ceux que l'industrie et le commerce peuvent intéresser.

Pénétré d'un sentiment d'admiration sincère pour l'activité efficace déployée à ce Congrès, je lève mon verre à la santé des éminents organisateurs de cette brillante manifestation et je bois à la prospérité de l'économie forestière française.

Vive la France!

La terminarea discursului, D-l *General Lemerle,* care prezida banchetul, s'a ridicat dela locul său şi a venit la mine îmbrăţişându-mă în aplauzele tuturor convivilor.

D-l *di Capitani,* delegatul italian a toastat pronunţând numai cuvintele „*că nu poate decât să se asocieze în totul la cuvintele calde*

pronunțate la adresa Franței de către delegatul Surorei latine după malurile Dunării".

Sala ovaționează în picioare strigând: *„Vive l'Italie! Vive la Roumanie"*.

D-l *Charles Roux*, președintele Centrului cărbunelui și a Comitetului de motorizare colonială, luând cuvântul, într'un discurs vibrant, a făcut o analiză filosofică și politică a toastului ținut de subsemnatul, făcând să reiasă pentru toți sentimentele ce se cultivă în România pentru Franța și a terminat cu o spirituală improvizație în cuvinte amestecate din limbile latină, italiană și franceză, ceeace a provocat un delir de aplauze.

Apoi seria toasturilor a încheiat-o savantul profesor *Claudel* inventatorul dispozitivului de „polycarburațiune" (dispozitiv ca acelaș automobil va putea fi alimentat cu mai mulți carburanți) și care a fost călduros omagiat.

La miezul nopții D-l Charles Roux a plecat la Vichy, distanță de peste 600 km. în automobilul său adaptat pentru 17 carburanți, pentru a participa la Congresul Societății de geografie comercială și unde trebuia să sosească a doua zi la ora 11 a. m.

S'a dat telegrama de plecare spre Vichy și s'a primit a doua zi, când se ținea ședința finală a Congresului, telegrama de sosire.

D-l Pierre Gérard, președintele Automobil Club din Lorena, prieten al Prințului Bibescu, i-a dat plecarea, aprinzând cu un chibrit gazogenul dela rezervorul din spatele mașinii.

ZIUA III-a.

ULTIMELE LUCRĂRI. REUNIUNEA RAPORTORILOR.

ȘEDINȚA DE INCHIDERE.

Ziua a treia a fost rezervată ultimelor comunicări referitoare la distribuția lemnului de foc și cărbunelui de lemn.

A urmat apoi reuniunea raportorilor și în fine la ora 11 ședința de închidere sub președinția D-lui Didierjean, președintele Comitetului executiv al Congresului, asistat de D-l Guinier, Directorul Școalei naționale de ape și păduri.

D-l Didierjean a pronunțat o strălucită cuvântare din care reproduc câteva pasagii, spre a se vedea cu ce sentimente s'au despărțit comercianții și industriașii de silvicultori :

„Ne vom despărţi după trei zile de muncă consacrată apărării pădurii franceze...

fără anticipare, aş putea să adaug, triumfului justelor noastre revendicări...

Congresul lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn reprezintă un efort a cărei reuşită întrece cu mult recordurile obişnuite.

Noi am dovedit că chestiunile tratate la Nancy ar putea să fie considerate cu drept cuvânt nu numai ca vitale pentru prosperitatea noastră forestieră, dar că interesează în cel mai înalt grad siguranţa noastră naţională.

Ideia cărbunelui naţional eşit din pădure, a cucerit acum opinia publică.

Sămânţa ceea bună a germinat, noi o vom supraveghea, îi vom înlesni desvoltarea şi forestierii vor fi cei cari vor profita de recoltă.

Federaţiunea naţională a lemnului a început propaganda, pe care cu toţii o aşteptaţi în favoarea lemnului.

Eri am admirat efortul lent, modest şi continuu al generaţiilor de ofiţeri forestieri, cari întocmai ca şi soldaţii în tranşee, ştiu că trebue să se devoteze unei opere al cărui rezultat nu-l vor vedea ei, dar dacă ei dispar, alte generaţii de muncitori forestieri îi vor înlocui.

Opera ofiţerilor noştri forestieri nu este o operă individuală, ci este opera colectivă, aş putea zice aproape o operă familială, aşa cum o înţelegeau strămoşii noştri; când fiii continuau cu răbdare opera părinţilor lor, ducând mai departe succesul final.

Păstrau prosperitatea întreprinderilor lor, după cum noi înşine *dorim păstrarea pădurii franceze*“...

CONCLUZIUNI.

In încheere pot spune că prin amploarea şi importanţa chestiunilor tratate, judecând după competinţa raportorilor şi numărul asistenţilor şi după atenţia încordată cu care s'au urmărit desbaterile în toate secţiunile, acest congres a fost un real succes.

S'a adunat o vastă documentare care va putea să fie consultată cu folos de silvicultori şi toţi cei din industria lemnului şi a automobilului.

Congresul din Nancy a interesat în cel mai înalt grad atât economia generală a Franţei, cât şi economia sa forestieră şi aceasta dintr'un dublu punct de vedere: unul al debuşeurilor oferite produsului pădurii, care constituesc una din avuţiile Franţei şi altul al Apărării naţionale, căci cu toţii ştim cât de mult va fi tributară Franţa străinătăţii în ceeace priveşte aprovizionarea cu benzină, atunci când pe uscat, pe mare şi în aer, nevoile militare ar cere cantităţi considerabile.

S'a dovedit că există gazogene care şi-au făcut proba, care produc un ,,gaz de pădure" apt să aducă servicii ca şi celelalte gaze utilizate în viaţa practică. Diferite sisteme de încălzit cuptoare, aparate domestice, etc. pot să fie asigurate cu acest mijloc. Motorii stabili şi automobili îl întrebuinţează curent şi economic.

Dacă deci întrebuinţarea ,,gazului de pădure" a cărui materie primă abundă în Franţa se va generaliza, ce uşurare va rezulta pentru nevoile şi siguranţa Franţei!

In desbaterile congresului s'a demonstrat că ameliorându-se celelalte mijloace de încălzit cu lemn, perfecţionându-se procedeele de exploatare şi transport, obţinându-se o micşorare a tarifelor de drum de fier, care restrânge în deosebi transporturile de lemn de foc şi de cărbune de lemn, se vor putea utiliza raţional şi mai complect produsele forestiere, evidenţiindu-se astfel în ochii tuturor că există posibilitatea de a remedia o situaţiune care preocupă cu drept cuvânt, acolo caşi la noi, pe producătorii de lemn (stat, comune şi particulari) şi pe exploatatorii particulari.

In felul acesta numeroase sugestiuni au fost emise, teoreticienii şi practicienii şi-au confruntat punctele lor de vedere; idei noui au fost emise care vor germina şi din toate acestea va rezulta cu siguranţă o orientare nouă a politicii forestiere metropolitane şi coloniale franceze.

După încheerea congresului, inventatorul ,,polycarburaţiunii" D-l *Prof. Claudel,* ne-a oferit un dineu de gală delegaţilor străini.

*
* *

Atât înainte de congres cât şi după congres, subsemnatul am continuat experienţele asupra încercării lemnelor româneşti la diferite eforturi în sala maşinilor de încercarea lemnelor dela Şcoala Naţională din Nancy, unde atât D-l Prof. *Crestin,* cât şi D-l asistent Campredon m'au pus la curent cu procedeele D-lor personale aplicate de Domniile lor în ultimul timp, în care scop D-l Prof. Crestin a avut amabilitatea de a-mi scrie chiar în ţară, în diverse rânduri, ca să vin să văd nouile modificări aduse de D-lor la aplicarea metodelor de încercarea rezistenţii lemnelor.

Şcoala forestieră din Nancy a cumpărat anul acesta din venitul pădurilor afectate şcoalei, chiar în faţa şcoalei, un vast imobil care va fi amenajat în muzeu silvic, deschis marelui public şi unde valorile rezistenţelor lemnelor, identificate prin piesele originale ce au fost supuse la încercare, va constitui unul din mijloacele de propagandă, în favoarea acestui material de construcţie.

PROPAGANDA

In scopul propagandei generale în favoarea cărbunelui de lemn şi a gazogenilor, Federaţiunea naţională a lemnului, de acord cu Ministerul de Agricultură, a editat un calendar format 24×32, în trei culori cu bloc-efemeride.

Pe fiecare foaie se află câte un desen simbolic, reprezentând diferite momente din cultura şi exploatarea pădurilor, recolta lemnului de foc, fabricarea cărbunelui în pădure şi aplicaţiunile multiple ale gazogenilor în industria casnică şi alimentarea automobilelor şi camioanelor.

Prin aceasta se urmăreşte să se facă o operă utilă răspândindu-se ideia în toate mediile industriale şi comerciale, unde vor pătrunde calendarele, costul unui calendar fiind numai de 2 franci francezi.

ADUNAREA GENERALĂ ORDINARĂ A SOCIETĂŢII «PROGRESUL SILVIC»

ZIUA I.

Desbaterile adunării generale a societăţii «Progresul Silvic» se vor publica, ca şi până acum, în broşură separată. In rândurile ce urmează vrem numai să arătăm un moment mai devreme, celor ce nu au putut lua parte la adunare, câteva aspecte şi mai cu seamă moţiunea.

Fiecare adunare generală ordinară a societăţii noastre marchează sfârşitul unui an de activitate. De fiecare dată membrii societăţii iau cunoştinţă de munca depusă de aleşii lor în Consiliul de Administraţie şi discută asupra problemelor la ordinea zilei cari interesează profesiunea şi corpul şi dau directive pentru viitor.

Sunt anumite momente din viaţa unei organizaţii când se cuvine ca membrii să se oprească puţin asupra activităţii din trecut, să judece mai cu atenţie metodele de lucru în lumina rezultatelor şi să fixeze calea de urmat pentru viitor.

Un asemenea moment important a trăit societatea noastră în ziua de 31 Mai 1936, când s'a serbat 50 de ani de existenţă.

O jumătate de veac de activitate reprezintă o experienţă ce trebue luată în seamă. O jumătate de veac de luptă în folosul silviculturii şi al corpului silvic reprezintă o enormă cheltuială de energie, un şir de succese şi chiar şi insuccese uneori, din cari însă cei de azi au multe de învăţat. Conducătorii societăţii au înţeles să-i dea toată atenţia şi să sărbătorească acest moment cum se cuvine.

Duminecă 31 Mai, ziua Rusaliilor, la ora 11 dimineaţa, în sala de festivităţi a societăţii, s'a deschis şedinţa pentru aniversarea a 50 de ani de existenţă a societăţii noastre.

In afară de membrii societăţii, adunaţi din toate unghiurile ţării erau de faţă, pentru a cinsti momentul, d-l Subsecretar de Stat M. Cancicov, d-l G-ral Balif, administratorul Domeniilor Coroanei, d-l Profesor S. Mehedinţi, d-l Cudalbu, fost administrator al Casei Pădurilor, reprezentanţii asociaţiilor profesionale : Soc. Politechnică, A. G. I. R., Soc. medicilor veterinari, Asoc. agronomilor, etc.

Intâi ia cuvântul d-l preşedinte M. Drăcea. D-sa face un istoric al societăţii, arată sforţările pe care aceasta le-a depus în slujba pădurilor, în slujba binelui public şi greutăţile pe cari a avut să le întâmpine într'o ţară fără tradiţie forestieră, unde totul era de făcut.

Iau apoi cuvântul reprezentanţii asociaţiilor profesionale pentru a-şi exprima elogiile la adresa societăţii pentru realizările înfăptuite în cei 50 de ani, şi pentru a-i face urările de prosperitate în viitor.

La sfârşit, d-l Subsecretar de Stat M. Cancicov se referă la o parte oarecum rezervată faţă de realizările din trecut ale societăţii, care pare a se desprinde din cuvântarea d-lui Preşedinte, şi ţine să stabilească faptul că opera realizată de societate şi de corpul silvic, numai într'o jumătate de veac, este enormă. D-sa scoate în evidenţă realizările de seamă din trecut şi aduce laude corpului de silvicultori.

Solemnitatea se încheie cu câteva cuvinte ale d-lui preşedinte M. Drăcea, care mulţumeşte asistenţei pentru participare şi pentru cuvintele adresate, şi accentuiază că d-sa, s'a reţinut să aducă laude corpului din care face parte şi pe care-l apreciază în cel mai înalt grad, dar este foarte mulţumit că această recunoaştere a venit din partea d-lui ministru. Corpul silvic nu este descurajat. Munca lui este mai îndârjită ca oricând şi are credinţa nestrămutată în succes.

ZIUA A II-a

Desbaterile adunării generale propriu zise s'au deschis numai în ziua de 1 Iunie, la ora 9 dimineaţa.

După cetirea dării de seamă a consiliului de administraţie, asupra activităţii pe anul 1935, ia cuvântul, în cadrul discuţiei acestei dări de seamă, d-l Petre Ioan. D-sa analizează amănunţit activitatea societăţii noastre dela începutul ei până azi, pentru a conchide apoi că societatea nu şi-a îndeplinit niciodată adevărata sa chemare. Drumul pe care trebuia şi va trebui să-l urmeze societatea

«Progresul Silvic» nu este şi nu poate fi acela al unei societăţi ştiinţifice ; ea nu poate face ştiinţă ci, cel mult, să încurajeze lucrările ştiinţifice. Societatea noastră trebue să fie numai profesională, să lupte pentru apărarea pădurilor şi a corpului, iar Revista Pădurilor să aibă numai preocupări profesionale. D-sa prezintă şi un program pe care Societatea ar avea să-l urmeze în viitor.

In contra susţinerilor d-lui Petre Ioan s'au ridicat mai multe voci din adunarea generală : Domnul profesor V. Stinghe arată că scopul societăţii, a fost, este şi va fi şi de acum încolo, apărarea pădurilor şi a corpului. Pentru aceasta însă trebue să împărtăşim şi altora cunoştinţele necesare despre păduri şi în tot cazul mijlocul de luptă şi convingere este numai cuvântul vorbit sau scris. Şi atunci cum poate fi pusă revista noastră mai bine în serviciul pădurilor decât desbătând în coloanele ei toate problemele, atât de variate, de economie forestieră. Scopul este, deci, apărarea pădurilor, şi a corpului, în ultimă analiză, iar mijlocul difuzarea cât mai întinsă a cunoştinţelor forestiere de tot felul.

Alţi vorbitori, ca d-l Boldescu, găsesc pe d-l P. Ioan vinovat de a nu fi lucrat, cât timp a fost în consiliul de administraţie al Societăţii şi în fruntea administraţiei silvice, în sensul celor expuse de d-sa. D-l N. Caragea găseşte referatul foarte bun, consiliul va trebui să ţină seama de unele sugestii, dar în special să-l aibă în vedere d-l Petre Ioan când va mai fi la conducere.

Tot în cadrul acestor discuţii, d-l V. Dinu citeşte un program în 21 de puncte pentru activitatea de viitor a societăţii, în numele «Vieţii Forestiere».

In mijlocul discuţiilor se ridică la tribună d-l Cudalbu, fost administrator al Casei Pădurilor, care, povestind întâmplări din trecutul corpului silvic, arată că singurul mijloc de a atinge scopul este solidaritatea şi buna credinţă. In momentele acestea atât de mari, d-sa face apel la solidaritatea inginerilor silvici şi este convins că astfel scopul va fi repede atins.

Darea de seamă a consiliului de administraţie se aprobă.

După masă se citesc şi se aprobă în forma în care s'au prezentat, darea de seamă asupra gestiunii societăţii, şi proectul de buget pe 1936, apoi se trece la alegeri.

La 1 Ianuarie 1937 expiră mandatele următorilor membri din consiliul de administraţie : C. Marinescu, C. Bunescu, D. Drâmbă, V. Priboianu şi E. Vâlceanu, şi este liber chiar de acum locul regretatului Aurel Eliescu.

In locul lor au fost aleşi prin vot secret următorii (în ordinea voturilor): D. Sburlan, C. Bunescu, Ilie Demetrescu, Marin Rădulescu, Eug. Vâlceanu şi Victor Priboianu.

Seara, a fost o masă comună, foarte populată şi însufleţită.

ZIUA A III-a

A treia zi a adunării a fost destinată desbaterilor problemelor puse la ordinea zilei :

1) Lemnul, silvicultura, perdele de protecţie şi de apărare naţională în ţinuturile de stepă şi de antestepă ale ţării. (Raportor, d-l M. Drăcea).

2) Salarizarea corpului silvic. (Raportor, d-l V. Dinu).

3) Capitalul şi munca românească în întreprinderile şi administraţiile silvice. (Raportor, d-l Andrei Ionescu).

Nu putem da aici în amănunt discuțiunile cari au avut loc. Ne mulțumim doar să inserăm moțiunea votată la sfârșitul desbaterilor.

Moțiune

A 50-a Adunare Generală a Societății «Progresul Silvic», *luând în discuțiune : 1. problema* lemnului, silviculturii și a perdelelor de protecție și de apărare națională în ținuturile de stepă ale țării, *din referatele prezentate și din desbaterile ce au avut loc. Adunarea constată că satele și gospodăriile agricole din aceste ținuturi au un aspect dezolant de primitivitate, datorit în mare parte lipsei lemnului pentru construcții rurale și pentru combustibil ; și că pădurile existente, completate cu perdele de protecție au o influență binefăcătoare asupra factorilor climaterici și deci asupra producției și gospodăriilor agricole locale.*

Pentru ca aceste păduri să poată da toate avantagiile ce se așteaptă dela ele, Adunarea Generală solicită organelor în drept :

Să ia măsuri pentru păstrarea neatinsă și pentru refacerea tuturor pădurilor, ce se mai găsesc în aceste ținuturi, în mare parte degradate prin pășunat abuziv ;

Să întocmească un plan de ansamblu, pentru creiarea unei rețele de benzi de pădure, în regiunea stepelor.

In acest scop, Adunarea găsește indicat :

1) Ca executarea technică a tuturor acestor plantațiuni să fie încredințată inginerilor silvici, așa cum s'a făcut în toate țările, unde s'a creiat asemenea perdele ;

2) Ca în lucrările de execuție să se folosească experiențele altor țări, prelucrate și adaptate condițiilor noastre economice și staționale ; să se folosească și învățămintele desprinse din propriile noastre experiențe, cum și rezultatele obținute în centrele de experimentație forestieră, pentru stabilirea celor mai bune procedee de lucru, a speciilor de folosit, etc.

3) Ca fixarea pe teren a suprafețelor pentru plantațiile de perdele să se facă odată cu comasarea proprietăților agricole pe comune, spre a se da acestor perdele, în fiecare localitate, orientarea și forma cea mai potrivită scopului urmărit.

II. Cu privire la «salarizarea corpului silvic» :

1. Adunarea Generală cere întregirea drepturilor de salarizare, prevăzute de art. 45 din legea de organizarea Corpului Silvic, la fel cu acelea ce se plătesc sau se vor fixa pentru inginerii din Corpul technic general român.

2. Adunarea constată existența unui regim de salarizare variabil și inechitabil ce se aplică inginerilor din instituțiile Statului și adoptă integral punctul de vedere al A. G. I. R.-ului pentru organizarea și salarizarea identică a tuturor inginerilor din Corpul technic român.

3. Se împuternicește Consiliul Societății să facă toate demersurile necesare, pentru ca comitetul de înaintări al Corpului Silvic să se întrunească și să întocmească tablourile de avansări așa cum prevede legea de organizare.

4. Societatea, sezizată de inechitatea tratamentului aplicat inginerilor silvici din marile administrațiuni forestiere, va face toate demersurile necesare *pentru a le obţine un regim de salarizare, înaintare şi stabilitate identic cu al colegilor din serviciul Statului.*

5. Adunarea cere ca inginerii silvici cari activează la Direcţiunea Silvică de Stat Bistriţa-Năsăud, la Fondul Bisericesc Ortodox Român din Bucovina, la Comunitatea de avere Caransebeş, la Obştiile de moşneni şi Composesorate, să fie trecuţi în bugetul Ministerului Agriculturii şi Domeniilor, şi consideraţi detaşaţi la acele administraţiuni, cari vor vărsa Ministerului sumele respective.

III. Cu privire la : «Capitalul şi munca românească în întreprinderile şi administraţiile silvice»:

Adunarea constată :

Că producţiunea forestieră a ţării este total lipsită de capitalul românesc necesar investiţiunii şi exploatării :

Că în marea lor majoritate capitalurile angajate în exploatarea pădurilor ţării sunt alimentate de finanţă străină, care urmăreşte exclusiv beneficii exagerate cu lichidarea rapidă a celor mai valoroase masive păduroase ale ţării ;

Că primatul muncii naţionale este cu desăvârşire nesocotit în toate întreprinderile forestiere particulare, finanţate de capitalul strein, elementul naţional fiind înlăturat dela conducerea technică, administrativă şi comercială a întreprinderilor, rezervându-se muncii româneşti numai partea manuală şi foarte rea din exploatări.

Având în vedere că, naţiunea nu poate fi stăpână pe propriile sale destine, fără a avea asigurată naţionalizarea producţiunii forestiere, aceasta constitue una din vitalele nevoi ale Statului, de păduri fiind legată însăşi existenţa noastră naţională.

Adunarea cere :

1. Infiinţarea unui credit forestier naţional, aşa cum s'a mai cerut prin adunările anterioare :

2. Până la înfiinţarea acestui credit, Banca Naţională a României, Creditul Agricol Ipotecar şi Societatea Naţională de Credit Industrial, să ajute efectiv administraţiile şi întreprinderile româneşti forestiere.

Casei Pădurilor Statului să i se creieze un fond de rulment.

3. Asigurarea structurii naţionale a conducerii întreprinderilor ;

Obligativitatea pentru întreprinderile forestiere de a se încadra cu personal technic de specialitate, românesc ;

4. Să se treacă între întreprinderile cari prin natura lor sunt în legătură cu apărarea naţională, prevăzute de art. 5 al legii pentru utilizarea personalului românesc în întreprinderi, şi întreprinderile forestiere. Controlul încadrării personalului din întreprinderile forestiere să se dea şi organelor silvice ale Statului în colaborare cu celelalte organe prevăzute de această lege.

5. Amenajamentele pădurilor să aibă prevăzute pe lângă celelalte dispoţiuni ale sale technico-economice şi dispoziţiuni cu privire la protecţia muncii româneşti, aplicându-se sancţiunile edictate de legi, în caz de neconformare

Legile silvice actuale vor fi completate cu dispoziţiuni privitoare la protecţia muncii naţionale în exploatările forestiere.

6. Punerea Cooperaţiei forestiere în cadrele ei fireşti şi naţionale. Des-

politicianizarea și purificarea cadrelor cooperației ; Corpului technic silvic, revenindu-i exclusiv conducerea technică și îndrumarea cooperativelor forestiere.

7. Consolidarea micului și mijlociului proprietar forestier prin asociațiuni cari să reunească în aceiaș mână și pe proprietar și pe exploatator, deci întreprinderi românești cu caracter autonom în care capitalul și munca să formeze un nucleu de viață economică românească și un puternic instrument de conservare și ameliorare a pădurilor țărănești.

8. Pregătirea și îndrumarea inginerului silvic, de Stat sau particular, în toate sectoarele de activitate și de organizare ale producțiunii forestiere (producțiune, valorificare, industrializare și comercializare) în care să asigure primatul muncii naționale și valorificarea optimă a pădurilor românești.

9. O politică reală de Stat pentru naționalizarea — orizontal și vertical — a producțiunii forestiere prin regia pusă pe noui baze, pe plan național, economic, technic și social și prin mărirea patrimoniului său forestier prin cumpărarea de păduri, apărând astfel proprietatea forestieră particulară de a fi aservită și speculată de capitalul strein.

*

Unire, solidaritate, armonie ! Cuvintele acestea, au sunat de atâtea ori în această adunare generală. Și parcă niciodată nu mi s'a părut mai necesar a se accentua asupra lor.

Numai uniți la un loc toți inginerii silvici, într'un corp tare, vom putea să ne afirmăm și să ducem la bun sfârșit înalta misiune a societății.

N. Rucăreanu.

STEPĂ, SECETĂ, PERDELE DE PROTECȚIE

Problema la modă, care a dat, și mai ales va da naștere la multe discuțiuni.

Dar mai înainte de orice discuția se îndrumează în jurul următoarei întrebări : Cine le face, silvicultorii sau agronomii.

Agronomii, care au dus la bun sfârșit nenumăratele probleme ridicate în vastul lor câmp de activitate, nemai având ce face, spun că ei sunt cei îndreptățiți. Și, pentru a nu se da naștere la imixtiuni, s'au și grăbit să tragă linia de demarcație dintre domeniul nostru și al lor. «Pomul» — zic ei — trebue privit sub două aspecte : în colectivitate, ca pădure, ca masiv și ca însemnătate pentru agricultură. Prima parte (pădurile) privește pe silvicultori ; cea de a doua (plantațiunile pe islazuri, perdelele de protecție pe moșii și loturi țărănești, plantarea șoselelor, etc.) privește pe agronomi.

Ideile de mai sus au fost expuse de d-l Tănăsescu (care, dacă nu ne înșelăm, activează la direcția islazurilor) la o conferință ținută, nu de mult la societatea agronomilor. La timp, noi ne-am ocupat de aceste păreri în cronica de pe luna Februarie a. c.

N'am fi revenit așa de curând asupra lor, dacă nu ne-ar fi căzut în mână Nr. 5/936 al revistei «Căminul Cultural» editată de Fundația Culturală regală «Principele Carol». Mare ne-a fost surpriza când, la rubrica «Buletinul

Fundaţiei» am cetit ideile de mai sus însoţite de următoarea introducere : «Dăm mai jos (pentru ştiinţă şi conformare în muncă vie, creatoare, pe teren, a căminelor culturale) un extras dintr'o conferinţă (cu titlul de mai sus) a d-lui director al islazurilor comunale. Căminele culturale să studieze chestiunea aşa de arzătoare a folosirii raţionale a islazurilor şi în programul lor de muncă *să ţină cont de îndemnurile ce se găsesc în acest extras*» (N. B. sublinierea este a noastră). Urmează apoi delimitarea de domenii despre care am amintit mai sus. Apoi adaogă : «Pădurile ocupă aproape ¼ din suprafaţa ţării ; păşunile — toate la un loc şi cu cele de munte — abia 13%. Nu se pot pune plantaţiunile de pe islazuri sub regimul silvic, micşorând suprafaţa de care pot dispune comunele proprietare. Agricultorul trebue să planteze acolo unde îi este necesar pentru asigurarea şi sporirea producţiei agricole (sub toate formele) ; el îşi face singur pueţii necesari, el îi plantează, el îi îngrijeşte după sfatul inginerului agronom. Apoi agricultorii trebue să aibă drept să-şi taie lemnul potrivit cu nevoile lor, nu după prevederile regimului silvic. Problema plantării islazurilor, a perdelelor de pe moşii şi locuri, a plantării şoselelor, urmează a fi executate de inginerii agronomi, ca şi plantaţiunile horticole».

Scurt şi cuprinzător : silvicultorul nu are voie să se ocupe de perdelele de păduri. De ele se ocupă agronomul. Conducătorii căminelor culturale să ia aminte.

Noi înţelegem să discutăm aceste idei în revistele de specialitate, în ziare, în congrese. Dar să apărem, cu sentinţe, în revista Fundaţiilor Regale, care nu trebue să facă deosebire între cei care fac binele, aceasta n'o înţelegem. Credem însă că nota de mai sus a scăpat vigilenţei conducătorilor revistei.

In afară de această parte formală, ideile emise sunt foarte discutabile.

«Agricultorul trebue, să planteze acolo unde îi este necesar». Auzi vorbă ! Ca şi când, dacă ar fi silvicultorul cel care ar face perdeaua de protecţie, nu ar planta-o unde este necesar. Noi precizăm însă : oricine ar face plantaţia, acel *necesar* trebue făcut după un plan bine determinat şi de natură a avea, dela perdeaua pe care o creem, folosul scontat. Dacă este vorba să facem plantaţii la întâmplare, ar fi mai bine să ne vedem de treabă. Nu trebue să compromitem o ideie din cele mai salvatoare pentru agricultura noastră de stepă.

«Agricultorul îşi face singur pueţii necesari, el îi plantează, el îi îngrijeşte, după sfatul inginerului agronom». Fără îndoială că agricultorul poate singur să şi-i facă, să-i îngrijească şi să-i planteze, dacă are timp şi mai ales dacă se şi pricepe. Socotim însă că agricultorul ar face mai bine dacă şi-ar vedea de treaba lui, lăsând celor de meserie grija de a le face puieţii. Căci noi socotim că a produce pueţi, în regiunea de stepă, a planta şi a-i întreţine nu este chiar aşa de simplu, chiar după sfatul agronomului. Nu ne îndoim că agronomul ştie mai mult în această privinţă, dar nu destul ca să poată duce lucrarea la bun sfârşit. Pădurăria în stepă nu este uşoară. Ea nu poate fi făcută de agronomi. Căci fie că este perdea, fie că-i pădure masivă, conducerea lor este aceeaşi. Lumea trebue să ajungă să înţeleagă că nu este destul să plantezi pueţii. Greutatea din acel moment începe. A conduce o perdea este un lucru dificil. Vom trăi şi vom vedea.

«Agricultorii trebue să aibă drept să taie lemne potrivit cu nevoile lor, nu după prevederile regimului silvic». Eroare. Mai întâiu, «regimul silvic» nu oprește tăierile ci le reglementează. In al doilea rând, chiar atunci când este vorba de o perdea de protecție tăierea nu se poate face «potrivit cu nevoile» agricultorului, ci potrivit cu scopul principal pentru care s'a creiat acea perdea, care nu este lemnul. Să lași pe agricultor să facă ce vrea? Nu, nu, azi mai mult ca oricând, nu. Multă lume spune astfel. Iată, de pildă ce scrie, d-l Pamfil Șeicaru în articolul său «Actualizarea satului» publicat în ziarul Curentul (18. V. a. c.). Relevând că satul românesc este adus insistent în actualitate, constată totuși că se rămâne prea mult la un interes plastic, fără să se adâncească această viață dela țară, unde populația este prinsă de multe necazuri, luptând cu multe greutăți. Amintind că echipele regale au descoperit multe racile, d-sa adaogă că «de pe urma acestui adevăr descoperit nu a răsărit nici-o politică, nu a promovat nici o impetuoasă voință de îndreptare». Grijile și inițiativele izolate se irosesc. «Este suficient ca într'un sat o haimana a unui partid să agite pe țărani împotriva unei idei ca totul să se curme. Cele mai bune gânduri se irosesc dacă nu sunt încadrate într'o politică, dacă nu înfățișează o viață de ansamblu de a schimba viața satelor». In fața acestei crude realități «se cere curajul unor crude sincerități, de a identifica rând pe rând toate scăderile, toate lipsurile de a defini o anumită mentalitate irizată de un stupid fatalism ce justifică lenea, de a rosti odată răspicat adevărul ocolit cu atâta prudență: *nu se poate face nimic fără constrângere*. (Sublinierea e a noastră). Faimoasele echipe de propagandă sunt zădărnicii costisitoare. Poți să-i aduci pe cei mai străluciți vorbitori, al căror farmec popular să egaleze pe Creangă, tot nu-l poți convinge pe țăran că nu-i bine să rupă copacul plantat pe marginea drumului. Dar dacă va ști că lângă fiecare pom stă de strajă o sancțiune, cât va ști că pedeapsa vine neîndurată și că oricine va fi la guvern nu va putea să aducă o amnistie cum s'au îndătinat amnistiile silvice, atunci țăranul se va împăca imediat cu rânduiala. Și cităm numai un exemplu, spre a lămuri eroarea acelei acțiuni de transformarea satelor prin persuasiune. E necesară o politică de severă, de mântuitoare constrângere, înlăturarea acelui diletantism al pitorescului rural, voința de a salva satele, aceste rezervoare ale nației».

Iată adevărul adevărat spus răspicat nu de un om de rând.

Și când te gândești că domnul director al islazurilor nu vrea ca «plantațiile rurale», cum îi place, dintr'un anumit scop, să le numească, nu vrea să fie supuse regimului silvic, ci vrea ca agricultorul să poată să taie oricând și ce vrea, adică să-și facă de cap. Să ne ierte d-l director al islazurilor că nu putem fi de părerea d-sale. Trebue constrângere. Binele cu sila. Trebue un regim. Că se va numi el «silvic» sau altfel, interesează mai puțin, dar lăsat agricultorul de capul lui, nu se poate.

Și pentrucă în cele de mai sus fuse vorba de perdelele de pădure ca protectoare ale agriculturei în stepă, se cade să amintim aci un alt articol al d-lui Șeicaru intitulat: «Inaintează stepa» (Curentul 7—VI. 936). In introducere d-sa arată că oamenii politici prinși în jocul acaparant al hazardului electoral «nu mai au răgazul necesar să mai examineze și unele probleme mai puțin fastuoase din punct de vedere al unei filozofii constituționale, dar mult mai grave pentru însăși existența celor spre care se îndreaptă elocințele idealismului de partid». Şi d-sa se referă la seceta constantă din unele judeţe din sudul Basarabiei.

De aproape zece ani pământurile odinioară aşa de rodnice au încetat să primească binecuvântarea ploii, vegetaţia soarbe ultima picătură de apă din pământ şi, lipsită de umezeală, devine tot mai firavă iar sub dogoarea soarelui, se usucă. Parcă ar pluti arşiţa cumplită a unui blestem asupra acestor ţinuturi din Sudul Basarabiei. Şi în ultimii trei ani uscăciunea a început să se întindă spre Prut, să treacă Prutul şi să pârjolească pământurile odinioară aşa de mănoase din judeţele Covurlui, Tutova şi Fălciu. Sate renumite de pe malurile Prutului ca Murgeni, Cârja din Tutova, renumite prin bogăţia suculentă a pământului, locuri ce chiar într'un an sgârcit în ploi dădeau minunate recolte, azi sunt sterpe, nu mai pot hrăni pe om şi bietele lui vite».

«Inaintează stepa, înaintează pustiul, aşa cum ar înainta o mare în flacări nevăzute.

«Anul acesta este excepţional de umed. Plouă continuu, se revarsă cataractele cerului şi când ai crede că ploile au încetat, simţi că aerul devine înăbuşitor de căldură şi cerul se întunecă spre a-şi destrăma norii în trâmbele ploii».

«Dar norii ocolesc judeţele din Sudul Basarabiei ; în Cahul nu a căzut nici un strop de ploaie, oamenii încep să dispere, să se agaţe de gândul unei desprinderi din pământul pe care l-au iubit cu atâta patimă, încearcă ispitele unei porniri nomade în căutarea unui pământ mai puţin vitreg».

«Cum se explică această constanţă a secetei pe acele meleaguri ?»

«Inaintează stepa, înaintează fiindcă nu întâmpină împotrivirea nici unui dig de păduri, înaintează stepa ca un blestem al pădurilor devastate».

«Şi nu numai în judeţele din Sudul Basarabiei ; stepa a început să se reverse peste Prut în ţinuturile limitrofe, iar pustiul se întinde an de an».

«Nu scrim aceste rânduri spre a anima câteva atenţii milostive, nu scrim aceste rânduri spre a prefaţa îndemnuri de ajutorare a celor ce încă mai stau în acele ţinuturi oropsite : *nu se rezolvă o problemă de climat prin liste de subscripţii şi fonduri de ajutorare prevăzute în bugetul Statului».*

«Problema rămâne intactă dacă nu se articulează răspicat *unica soluţie* de a lupta contra stepei, contra pustiului : *reîmpădurirea acestor regiuni».*

«Acolo unde se devastează pădurile îşi află loc pustiul, iată axioma climatului». Şi d-sa aminteşte acţiunea de tălăzuire a deşertului Arabiei întreprinsă de regele arab Ibn Seud. Şi adaogă : «Dacă un repezit al deşertului, un rege al Beduinilor a conceput această înfruntare a pustiului, dece n'am concepe noi o luptă împotriva stepei, o învingere a stepei prin reîmpădurire în regiunile asupra cărora şi-a întins o permanentă domnie seceta».

«Un program de reîmpăduriri, dar nu lăsat ca temă de nesfârşită măcinare a vidului verbal în comisiuni technice...

«Repede ca atunci când eşti nevoit să faci faţă unui adversar neaşteptat, alcătuit un plan de reîmpădurire pe cinci ani, câte 20.000 ha anual, reîmpăduriri cu salcâm.

«Mobilizaţi toţi silvicultorii, mobilizaţi toate puterile muncitoare, înrolate toate disponibilităţile în acest răsboi contra stepei».

Pentru aceasta d-l Şeicaru arată că este nevoie de o voinţă aspră, hotărîtă de o neînduplecată voinţă de realizare, încheind : front contra stepei.

Inaintează stepa. Aceasta-i realitatea. Şi când ne gândim că există oameni, cu poziţii înalte în administraţia de Stat care afirmă altfel. Inaintează pădurea mereu în stepă, afirmă d-l G. K. Constantinescu într'un capitol din cartea sa: «In slujba agriculturii» (pag. 72), înaintare pe care o dă drept o tendinţă biologică a pădurii. Ce bine ar fi să avem de a face cu un asemenea fenomen. Din nefericire realitatea pe care o trăim noi azi este cealaltă despre care a scris d-l Pamfil Şeicaru: Inaintează stepa.

Voim să scăpăm agricultura din stepă atunci aşa precum s'a zis, să facem front contra stepei, nu contra pădurii.

Expoziţii cu caracter forestier.

Luna Iunie ne-a prilejuit plăcerea de a avea două afirmări de această natură.

1) Mai întâiu, ţinem să relevăm frumoasa realizare a Societăţii «Progresul Silvic», cu ocazia serbării semi-centenarului ei, prin sârguinţa colegului V. Sabău.

a) In sala de festivităţi a societăţii au fost aranjate 4 panouri cu cărţi de specialitate silvică din cele mai depărtate timpuri şi până azi privind în special pădurile ţării noastre.

In afară de colegii veniţi în Bucureşti din tot cuprinsul ţării pentru serbarea semi-centenarului, această expoziţie a fost cercetată de d-nii: M. Cancicov, subsecretar de stat la Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, Th. Cudalbu, fost ministru la acelaş departament şi fost administrator al Casei Pădurilor, prof. S. Mehedinţi, prof. Stratilescu, şi alte personalităţi din afara corpului silvic, care au ţinut să asiste la sărbătoarea noastră.

b) In afară de aceasta Editura Cartea Românească a făcut frumosul gest, pentru care noi îi suntem mulţumitori, să ne pună la dispoziţie una din vitrinele sale frumos aranjată şi ornată, unde s'a expus colecţia Revistei Pădurilor pe cei 50 ani trecuţi şi alte câteva cărţi de natură forestieră.

2) A doua manifestare este expoziţia forestieră cu caracter regional, organizată, la Braşov, de Inspectoratul de Regim-silvic din localitate având în mod trecător sediul tot la Sighişoara.

Materialul expus a fost împărţit în 11 secţiuni şi anume:

a. Pepiniere şi seminţe (eşantioane, fotografii, germinatoare şi unelte).

b. Lemne (colecţii de lemne, pe ocoale: rondele şi arbori întregi).

c. Lemn fasonat (mostre de cherestea, lemn de mobilă, furnir şi placaje, lemn pentru avioane, parchete).

d. Terenuri degradate (diorame, fotografii şi desenuri).

e. Exploatare (o exploatare completă în miniatură şi fotografii).

f. Produse accesorii (trofee de vânătoare, pescuit în apele de munte).

g. Gospodărie agricolă (unelte pentru agricultură, obiecte casnice).

h. Obiecte de lemn lucrate cu mâna (sculpturi).

i. Patologie (creşteri anormale, piese atacate de ciuperci şi de insecte, fotografii).

j. Diagrame, hărţi, cărţi forestiere.

k. Diverse.

Vizitatorii expoziţiei au avut la dispoziţie o broşură ocazională, cuprinzând, în afară de consideraţiunile generale geografice privind regiunea asupra căreia îşi desfăşoară activitatea Inspectoratul, — statistica pădurilor pe ocoale, natură de proprietari, specii, clase de vârstă, regim, suprafaţa şi producţia pepinierelor, cantitatea de seminţe recoltate şi semănate, natura produselor forestiere.

Din broşură, vizitatorul putea afla că în cuprinsul Inspectoratului sunt 1.169.565 ha păduri, din care : 65.34% sunt administrate de stat 23.18% particulare, 5.47% ale statului, 1.94% alte instituţii, 4.07% de protecţie. In ce priveşte speciile, în cuprinsul Inspectoratului Braşov sunt 419.280 ha păduri de răşinoase (38.45%) şi 671.144 ha de foioase (61.55%). Dintre răşinoase molidul ocupă 354.190 ha (32.87%) iar bradul 55.446 ha (5.07%). Stejarul nu reprezintă decât 7.77%.

Manifestarea dela Bucureşti împreună cu cea dela Braşov a dat dovada cea mai vie a solidarităţii şi spiritului de sacrificiu de care sunt animaţi inginerii silvici, cari răspândiţi în colţurile cele mai îndepărtate ale ţării muncesc cu râvnă pentru păstrarea pădurilor atât de dragi nouă şi atât de necesare acestui neam.

Premiile Academiei Române.

Anul acesta, premiul Demetrescu-Vergu, de 10.000 lei, care se decerne de Academia Română pentru lucrări de natură silvică, a fost atribuit colegului nostru d-l Vasile Sabău pentru cartea d-sale intitulată : Die Grundlagen der rumänischen Forstwirtschaft und ihre Bedeutung für den internationalen Holzverkehr (Elementele fundamentale ale economiei forestiere româneşti şi importanţa ei pentru comerţul internaţional de lemn). Nu ştim dacă, în afară de această lucrare, se va mai fi prezentat vreuna la concurs, dar, la rândul nostru, credem că Academia a făcut o bună alegere acordând premiul colegului Sabău. Raportor a fost d-l profesor I. Simionescu.

Avem deasemenea plăcerea să mai semnalăm aci şi succesul colegului V. Dinu căruia, Academia i-a acordat o parte (5000 lei) din premiul statului «Gh. Lazăr» pentru lucrarea prezentată : «Die Landwirtschaft Rumäniens unter dem Druck der Krisen» (Economia agrară românească sub povara crizelor). Referend a fost d-l profesor Ionescu-Siseşti.

Succesul colegilor noştri, recunoscut de Inaltul For, constituie o mândrie pentru Corpul nostru, care poate dovedi astfel opiniei publice, că silvicultorii au mers cu paşi siguri nu numai pe calea realizărilor practice, ci şi pe aceea mult mai grea, a ştiinţei.

Din nou Drumul Novaci-Sibiu.

Noi silvicultorii nu prea avem obiceiul să ne lăudăm cu realizările noastre. Şi nu este bine, în vremea când toată lumea cealaltă face altfel. Din această cauză, de multe ori, alţii caută să bată monedă şi să se împăuneze cu realizările noastre. Scriind rândurile de mai sus, mă gândesc la drumul Novaci-Sibiu, inaugurat nu de prea mult timp, cu un deosebit fast. Cred că este cazul să lăsăm deoparte modestia şi să arătăm cel puţin în revista noastră partea care ne revine nouă, slujitorii pădurilor din această realizare. Să ne fie însă iertat dacă pentru a ajunge acolo suntem nevoiţi să reamintim câte ceva din cele ce am scris cândva în această revistă.

Este vorba de faimoasa şosea care, trecând deacurmezişul munţilor, leagă Novaci-Tg.-Jiu cu Sebeşul şi Sibiul. Acest drum porneşte dela Novaci, aflat la poalele munţilor Vâlcani, pe care apoi îi traversează urcând la 2000 m. înălţime. pe sub vârful Păpuşa, de unde se poate vedea, de aproape, admirabila privelişte pe care o oferă ochiului masivul Parângului, Munţii Sebeşului, Cibinului şi Lotrului. Trecând apoi pe la isvoarele Lotrului, drumul răsbeşte în Valea Sebeşului, pe care o urmează fidel până la Sebeşul-Săsesc, după ce din comuna Şuşag se face o ramificaţie ce duce la Sibiu, prin Jina şi Sălişte.

Datele din expunerea de mai jos le datorăm d-lui ing. Roşu din Direcţia de Sebeş.

Drumul Novaci-Şuşag-Sălişte are o lungime de 119 km. In expunerea ce urmează, noi vom împărţi acest drum în 3 sectoare.

I. *Sectorul Sălişte-Jina,* lung de 23 km. Pe această porţiune a existat de multă vreme un drum. El însă nu putea fi folosit şi de automobile. Pentru a fi întrebuinţat şi în acest scop, el a necesitat reparaţii, lărgiri de curbe şi canalizări. Lucrările au fost executate de serviciul technic al judeţului Sibiu încă din anul 1934, cu fonduri dela judeţ şi cu zile de prestaţie. Ulterior, şoseaua astfel refăcută a fost parţial distrusă de apele mari ale râurilor aşa că, în 1935, a trebuit să fie refăcută. La aceste lucrări de refacţie a contribuit cu fonduri şi Casa Pădurilor.

II. *Sectorul Jina Tărtărău* (pe valea Dobrei şi a Sebeşului) cu o lungime de 50 km. Pentru o mai bună înţelegere vom face şi aici trei subîmpărţiri :

a) Intre Jina şi Şuşag exista numai un drum de cal, cu pante mari. In anii 1930—31, comuna Jina face, cu zile de prestaţie, o porţiune de 6 km. de drum, pe care îl lărgeşte şi-l reface prefectura judeţului în anul 1935. Aceste cheltueli au fost suportate de Caps dintr'un fond de 500.000 lei. In plus, trebue adăogată la această sumă valoarea materialului lemnos cerut pentru executarea lucrărilor de artă.

b) Dela Şuşag la Oaşa, pe valea Sebeşului, a existat drum executat de serviciul silvic încă din anul 1872, de care avea nevoie în vederea punerii în valoare a celor 31.000 ha pădure de molid, din basinul râului Sebeş, aparţinând în întregime statului. De atunci drumul a fost continuu întreţinut de serviciul silvic cu personalul şi pe cheltuiala sa. A fost refăcut însă în 1929—30, pentru a putea fi folosit şi pentru tracţiunea automobilă.

c) In acelaşi timp, drumul a fost prelungit până la punctul Tărtărău, lucrare care a fost executată de societatea «Petroşani», exploatatoarea de pe atunci a materialului lemnos în curs, obligaţiune impusă societăţii prin contract. Pentru această prelungire, societatea a cheltuit suma de 4 milioane lei, sumă în care nu intră materialul lemnos folosit la lucrările de artă.

Intreţinerea acestor două din urmă sectoare, cu o lungime totală de 44 km., se face de serviciul silvic al statului, cheltuelile anuale urcându-se la suma de 120.000 lei, în afară de valoarea materialului lemnos necesar lucrărilor de artă.

In vederea inaugurării despre care am scris, Casa Pădurilor a mai făcut o serie de lucrări suplimentare, care au cerut suma de 140.000 lei şi anume: pietruirea a 6 km. de drum între punctele Prigoana-Oaşa şi alţi 2 km. între Oaşa şi Tărtărău, consolidări de poduri şi maluri.

3) *Sectorul Tărtărău-Novaci*, lung de 46 km. A fost construit de armata română încă din anul 1916, constituind un drum strategic.

Timpul, lipsa de întreţinere şi reaua lui folosinţă de către locuitorii din Novaci care au târît pe el buşteni, au făcut ca drumul să ajungă, la câţiva ani dela executare, în stare de paragină.

entru a fi redat circulaţiei acest sector a cerut mult lucru, care s'a făcut în special de armată prin trupele de geniu în cursul anului 1935.

In această porţiune serviciul silvic n'a contribuit cu nimic.

4) In afară de artera principală, serviciul silvic a construit ramificaţii de drum pe afluenţii mai de seamă ai Sebeşului, şi anume: Dobra (3,5 km.), Bistra (12 km), Prigoana (6 km), Cibanul (2,5 km.), Frumoasa (3 km), Salanele.

Astfel stând lucrurile, credem că serviciului silvic îi revine cel puţin jumătate din meritele de a fi redat formă practicabilă drumului de care este vorba. Noi însă, am spus cele de mai sus, nu atât pentru a ne revendica un drept — ce de altfel ni se cuvine — ci mai mult pentru a lămuri opinia publică.

At. Haralamb.

IMPĂDURIREA BASARABIEI

Conferinţa D-lui Ing. Inspector G-l Silvic Şt. Constantinescu

In cadrul ciclului de conferinţe organizat de Institutul Social Român din Basarabia, în ziua de 22 Mai a. c. în sala Primăriei Municipiului Chişinău, D-l Inginer Inspector General silvic St. Constantinescu, a vorbit în ziua de 2 Mai a. c., în sala Primăriei Municipiului, despre «Impădurirea Basarabiei».

In partea introductivă, conferenţiarul explică scopul conferinţei, şi face o descriere a pădurilor din Basarabia din trecut şi prezent. Insistă asupra procentului de împădurire prea mic faţă de celelalte provincii ale ţărei. In adevăr, în timp ce în Vechiul Regat, avem 2.885.000 ha (18%), în Transilvania 3.134.000 (32%), în Bucovina 495.000 ha. (40%), în Basarabia avem numai 235.000 ha. ceia ce reprezintă numai 5% faţă de întinderea totală a provinciei, iar faţă de întregul domeniu forestier al ţării, abia 3,3%.

Relevează că, lucrările statistice pe ultimii 100 ani ne arată, că suprafaţa păduroasă a Basarabiei, a descrescut dela 340.000 ha. la 233.900 ha. Tocmai acesta este motivul, care a determinat începerea unei puternice acţiuni de reîmpădurirea Basarabiei.

Conferenţiarul face apoi un scurt istoric a evoluţiunei în timp a acestor lucrări în ţara noastră, arătând raportul ce ar trebui să existe între suprafaţa păduroasă şi cea agricolă, precum şi între celelalte suprafeţe de cultură a solului.

Explică cauzele pentru care recoltele agricole sunt slabe, accentuând că aceasta se datoreşte în cea mai mare parte lipsei de păduri; arată printr'o amplă expunere, ceea ce s'a făcut până în prezent în direcţia conservării domeniului forestier, printr'o raţională exploatare şi prin lucrări de ameliorare şi refacere în pădurile devastate înainte şi în timpul războiului sau distruse prin păşunatul intensiv şi abuziv.

Deasemenea arată, ceeace s'a făcut pentru sporirea domeniului forestier, creindu-se păduri noi, atât pe terenurile proprietatea Statului, judeţelor şi comunelor, cât şi pe terenurile aparţinând proprietarilor particulari.

Ilustrează prin cifre progresul realizat în această direcţie dela unire până în prezent, arătând că:

Se recoltează anual până la 200.000 kgr. seminţe forestiere, care se însemînţează în pepinierele silvice, înfiinţate în întreaga Basarabie pe o suprafaţă totală de 500 ha.

Producţia anuală a acestor pepiniere este în mediu de 10.000.000 pueţi, care se plantează pe suprafaţa de circa 4000 ha. (după cum rezultă din media ultimilor 3 ani).

In total s'a plantat dela unire până în prezent o suprafaţă de 20.000 ha., ceia ce reprezintă un spor de 10% faţă de suprafaţa păduroasă existentă în Basarabia imediat după război.

Lucrările continuă cu intensitate, iar suprafeţele plantate cresc din an în an (în primăvara anului curent s'a plantat suprafaţa de peste 3500 ha.).

Conferenţiarul încheie expunerea printr'o schiţare sugestivă a programului lucrărilor de viitor în domeniul reîmpăduririlor în Basarabia şi anume: refacerea pădurilor existente, plantarea terenurilor degradate şi neproductive, creiarea de perdele de protecţie, înfiinţarea de parcuri, plantarea şoselelor, străzilor etc., evidenţiind încă odată marele rol în economia provinciei realizarea acestui ideal.

Face un călduros apel către organele administrative, agricole, şcolare, bisericeşti, armată, populaţie, etc. pentru sprijinirea acestei mari acţiuni a corpului silvic român.

Conferinţa a fost însoţită de proecţiuni interesante, ilustrând activitatea şi progresul realizat în domeniul silvic.

Ing. Gr. Colpacci.

INSEMNĂRI

ARBORI DE DIMENSIUNI EXCEPŢIONALE

Cu gândul de a porni o întrecere între colegi, pentru a se stabili cari sunt cei mai bătrâni arbori din cuprinsul României, în cele ce urmează îmi permit să dau câteva date referitoare la arborii interesaţi prin dimensiunile mari ce au, — din pădurile Societăţii U. D.-Reşiţa şi din regiunea apropiată.

1. *Wellingtonia gigantea* (Lindl.) (Sequoia gigantea Torr).

Un exemplar frumos se găseşte în cuprinsul Ocolului Silvic Dognecea, proprietatea Soc. An. U. D. Reşiţa, în Seria II, parcela 23 subparcela b, locul numit «Pepiniera Elena»

Această fostă pepinieră, de mult timp părăsită, este aşezată pe o şea între Valea Lacului Mic şi Valea Eneşoanea la înălţimea de 530 m. deasupra mării pe rocă de şisturi cristaline. E aproape horizontală şi cuprinde multe specii exotice interesante, — (Pinus Banksiana, Gingko biloba, Picea pungens, Douglas), — azi o pădure închisă, de vre-o 30 ani.

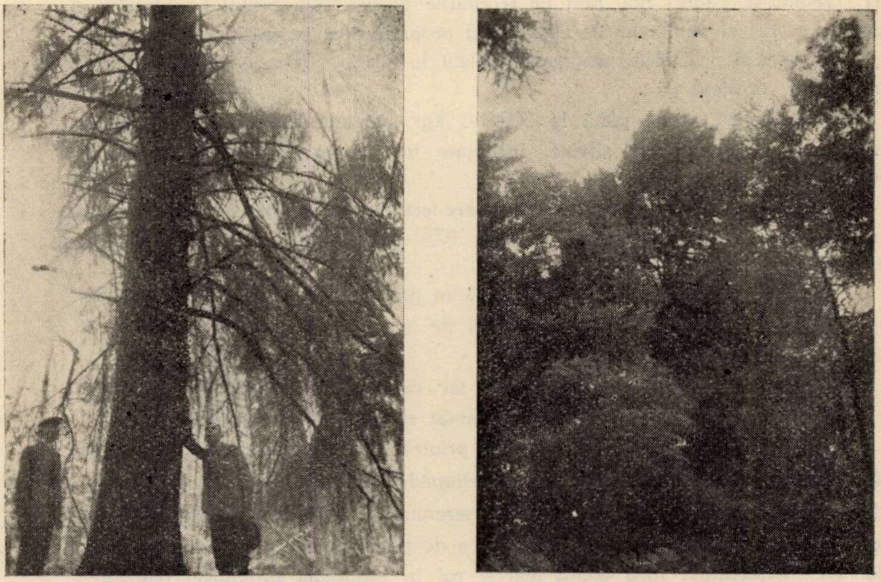

Fig. 1—2.—Pseudotsuga Douglasii Carr. din Dognecea (U. D. R.).

Lângă această pepinieră părăsită, probabil la o căsuţă de adăpost, s'au plantat, înainte cu circa 60—65 ani, două exemplare de Wellingtonia gigantea (dintre cari unul devenind putred, cam pe la 1920 s'a tăiat); apoi câteva exemplare de Pseudotsuga Douglasii, Pinus Strobus, Castanea vesca şi Quercus rubra.

Al doilea Wellingtonia, care a rămas în picioare, este complect sănătos, având actualmente diametrul de 117 cm. (măsurat la 1,30 m.) şi înălţimea de 28.8 m. (vezi fig. 3). Trunchiul lui robust, de forma tipic neyloidică e acoperit de o scoarţă de circa 5 cm. groasă, spongioasă, roşie. Până la 3 metri înălţime, elagajul natural s'a făcut complect ; de acolo în sus are un coronament bine desvoltat, des, cu crengi aplecate în jos.

Până la dovada contrarie, afirmăm că Wellingtonia noastră din Dognecea este cel mai mare exemplar din ţară.

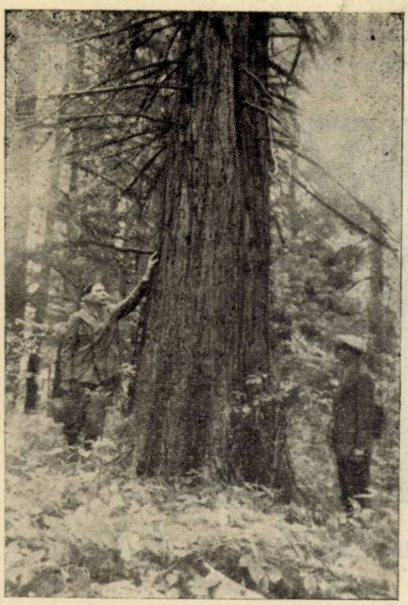

Fig. 3. — Wellingtonia gigantea Lindl.

2. *Pseudotsuga Douglasii* (Carr.).

Tot aici, la fosta Pepinieră Elena, câţiva metri dela Sequoia, se găseşte un exemplar frumos de Douglas, având probabil aceiaşi vârstă ca şi Wellingtonia, înălţimea de 28,7 m. şi diametrul de 76 cm. la înălţimea pieptului (vezi fig. 1—2).

3. *Stejarul din Duboz.* Quercus Pedunculata (Ehr.).

In comuna Duboz, jud. Timiş, nu departe de Băile Buziaş, lângă biserica gr. ort. rom., stă un stejar străvechiu, un adevărat străjer din timpuri istorice, care o fi văzut chiar şi pe stăpânitorii turci făcând popas subt el în drumul spre Cetatea Timişoarei.

Trunchiul acestui stejar are diametrul de 1,79 m. şi înălţimea de 24.8 m.; iar diametrul maxim al coronamentului este de 17+11=28 m. Subt umbra lui binefăcătoare, se întinde vara hora satului.

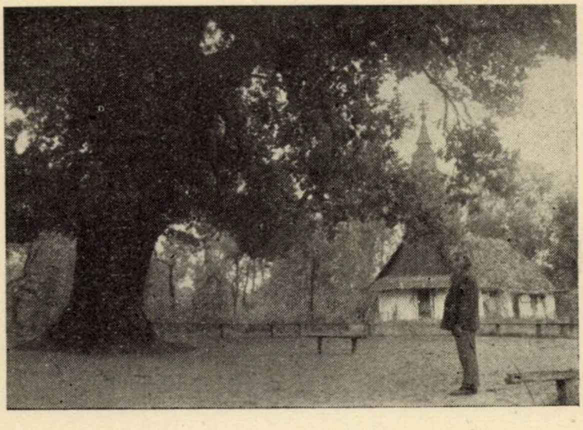

Fig. 4 — Stejarul din Duboz (Jud. Timiş)

O parte a coronamentului e ruptă de trăznet şi ciufulită de furtuni; majoritatea ramurilor însă e robustă şi viguroasă. In toamna anului 1935, când

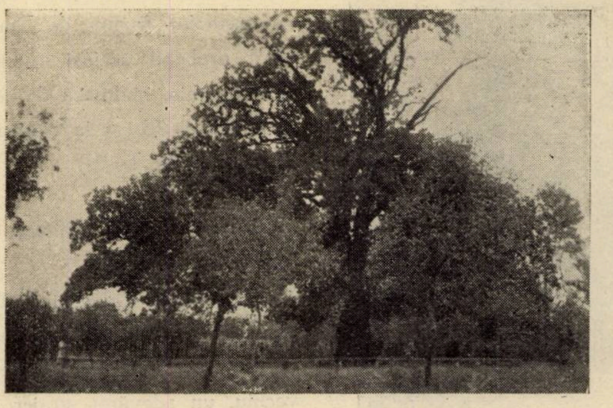

Fig. 5. — Stejarul din Duboz.

s'au făcut clişeele, a rodit abundent. Trunchiul însuşi pare complect neatins, numai făina care curge din galeriile invizibile ale insectelor, indică că a început lupta cu bătrâneţea.

Cunoaşteţi un exemplar mai frumos?

Ing. F. PALL

MERCURIALE

CRONICA LEMNULUI

Răşinoasele.

Lemnul rotund.

Exploatările reduse din iarna anului 1935/1936 şi lipsa de zăpadă pentru scosul din pădure al lemnului fasonat, au determinat urcarea preţului lemnului rotund de răşinoase cu 30—70 Lei/m^3, faţă de preţurile atinse în anul 1935.

Se ştie că preţul mediu pentru lemnul rotund de răşinoase a fost în anul 1935 de 70—80 lei/m^3, în picioare luând de bază regiunea Bistriţa şi Bistriţa Aurie.

In anul curent, pentru cca 10.000 m^3 răşinoase din pădurea Drăgoioasa a Fondului Bisericesc Bucovinean, s'a plătit 140 lei/m^3 în picioare.

Parchetul Roşa (Fondul Bisericesc Bucovinean) a fost luat la licitaţie publică cu 100 lei/m^3 în picioare, iar parchetul din Cârlibaba cu 105 lei/m^3.

Ocolul Silvic Galu a vândut parte din materialul fasonat, Cooperativei Galu cu preţul de 80 lei/m^3 în picioare, iar restul l'a predat fabricei Bocancea calculându-l în transfer tot la preţul de 80 lei/m^3 în picioare.

In anul trecut se vindea lemnul rotund de răşinoase pentru gatere, dela 23 cm. diametru în sus la capătul subţire cu 240—260 lei/m^3 ab schela Piatra.

Fabrica de celuloză din Piatra Neamţ a cumpărat cca 70.000 m^3 lemn de răşinoase sub 23 cm diametru la capătul subţine cu preţul de 255—259 lei/m^3 ab schela Piatra.

In Galaţi, pentru lemnul rotund se plătea în anul 1935, 340—360 lei/m^3.

Astăzi se vinde, ab schela Galaţi:

lemn rotund subţire (15—23) 350 lei/m^3.

lemn rotund mijlociu (23—35 cm.) 370 lei/m^3.

lemn rotund pentru gatere (35 cm. în sus) 400—420 lei/m^3.

Pentru livrările Reni (Antipa şi Popescu), Tulcea şi Ismail, preţurile de mai sus se majorează cu cheltuelile de transport (30—40 lei/m^3).

Compartimentul cherestelei de răşinoase.

Dacă materia primă a înregistrat majorări de 30—50 lei/m^3, cheresteaua de răşinoase ar fi urmat să se scumpească cu 75—100 lei/m^3.

In realitate, cheresteaua de răşinoase a înregistrat majorări neînsemnate de 10—50 lei/m^3 după diferitele sortimente.

Am intrat în noul an 1936 cu multă încredere, scontând redresarea preţurilor din toamna anului 1935, când s'au obţinut până la 50 lei/m^3, în plus, faţă de preţurile atinse în sezonul de primăvară al anului 1935.

Aşteptările ne-au fost înşelate ; campania de construcţii în toate ţările s'a redus simţitor, debuşeurile externe au fost prea nesigure, transformându-se aproape în întregime.

Piaţa externă.

In toţi anii, Grecia a determinat fixarea preţurilor, întrucât angajamentele de lemnărie se făceau în lunile Ianuarie-Februarie, urmând ca livrările să înceapă în Martie-Aprilie, imediat după desgheţarea Dunării.

Egiptul, Siria şi Palestina, veneau să angajeze partide de cherestea în lunile Martie şi Aprilie, după ce piaţa lemnului fasonat era deja formată prin cumpărăturile Greciei

Italia, Franţa, Africa le Nord şi Spania, angajau mărfurile de calitate bună, plătind preţuri bune.

In anul curent, convenţia cu Grecia s'a încheiat deabia la sfârşitul lunei Aprilie, din care cauză sezonul de primăvară a fost amânat cu cel puţin două luni.

In lunile Ianuarie-Februarie şi Martie, nu s'a angajat nici o partidă fob Galaţi cu destinaţia Grecia, Egipt, Palestina şi Siria, piaţa cherestelei de răşinoase fiind inexistentă.

S'au făcut angajamente cif, numai de către societăţile mari forestiere.

In lunile Ianuarie-Aprilie a. c. s'au exportat prin porturile dunărene 43.465 tone lemnărie, faţă de 45.669 tone în acelaş interval din anul trecut.

S'au livrat în majoritate, partide mici, angajate de societăţile mari forestiere (Foresta, Ofa, Lomaş, Bangra, Carpatina, etc.) pentru Franţa de Sud, Algeria, Maroc, Spania, Cipru şi Anglia.

Pentru Siria, s'a livrat în aces interval de 4 luni 8721 m^3, faţă de 4620 m^3 cât s'a exportat în anul trecut, deci o cantitate dublă.

Sunt reclamate cantităţi importante de lemnărie pentru Nordul Siriei, unde sunt colonizaţi cca 20.0000 sirieni ortodoxi, aduşi din regiunea Irakului şi a Turkestanului.

Mossul-ul, care s'a aprovizionat întotdeauna prin portul Bassora, începe să primească lemnăria necesară cu calea ferată ce atinge Damascul. Se pot livra cantităţi de lemnărie cât de mici, chiar şi 2—3 vagoane.

Un debuşeu nou pentru noi îl formează Turcia, care importă în cursul acestui an până la 1500 vagoane, adică cca 30% din cantitatea ce am livrat anul trecut în Egipt.

S'au livrat la începutul anului prin Constanţa, cca 500 vagoane lemnărie pentru lăzi de stafide şi smochine din Smirna (Izmir).

Turcia cere : (înguste de 12 mm 14 cm lăţime dela 2—6 m din 40 în 40 cm denumite loride, late 19—36 cm cu 50% de 28 cm de 18, 24, 28, 32, 36, 30, 44, 48, 58, 68 şi 78 mm., pentru prelucrare în ferestrae cu pânză fără sfârşit, ca să facă scândurile de 7 şi 9 mm).

S'au livrat şi scânduri de 7 şi 9 mm.

Calitativ, marfa trebue să fie sănătoasă, fără rupt şi putred.

Prin portul Galaţi s'a exportat în Turcia în luna Mai a. c. 315 vagoane cherestea pentru lăzi în dimensiunile de mai sus.

Preţurile obţinute sunt superioare preţurilor oferite de Grecia sau alte ţări.

Se încarcă în prezent un vapor întreg de cca 450 vagoane pentru Bassora.

Se livrează de către Soc. Titan, Nădrag, Călan, cca 500 vagoane lemnărie în compensaţie pentru Anglia.

Se pregătesc pentru Anglia şi alte partide de lemnărie până la 5000 vagoane, ce vor fi exportate treptat în cursul acestui an tot prin portul Galaţi.

Anglia poate importa din România în acest an, până la 15000 vagoane lemnărie de răşinoase, adică cca 25% din exportul de răşinoase al României din anul 1935.

Explicaţia acestei cereri este următoarea:

Din totalul exportului european de cca 20.000.000 m³, cca jumătate se importă de Anglia. La acest import, conform statisticei CIB-ului pe anul 1934, iau parte:

— Suedia cu 18%, Finlanda cu 26%, Rusia cu 17%, Canada cu 15% şi alte ţări cu 24%.

Participarea Canadei a fost accidentală în anii 1934 şi 1935, din cauza conflictului vamal cu Statele Unite.

In anul curent, Canada nu mai livrează lemnărie pentru Anglia şi rămâne un disponibil pentru importat în Anglia de cca 1.600.000 m³ ce nu poate fi acoperit nici pe jumătate de către Rusia.

Majoritatea lemnăriei pentru Anglia, se livrează din Bucovina prin portul Danzig, care prezintă marele avantaj că se pot trimite partide cât de mici, chiar şi 5—6 vagoane, săptămânal fiind vapoare de linie, iar navlul este de 6.10.0—7.0.0 Lstg. per 22 m³.

Prin Galaţi nu se poate trimite decât vapoare complete şi la intervale mari, la navlu de 11.0.0—13.0.0 Lstg. per 22 m³.

Cca 80% din producţia fabricilor din Bucovina, se plasează anul acesta în Anglia.

Se livrează, şipcărie, leţuri, morali de 48/96 madrieri şi bastinguri, într'o singură calitate, marfă sănătoasă fără rupt şi putred.

Se cere şi marfă de calitate bună, geluită.

Preţul ce revine ab vagon staţia de încărcare din Bucovina, pentru marfa ce se livrează în Anglia, este aproape egal cu preţul ce se obţine fob Galaţi, deci se realizează un plus de cca 220 lei/m³.

Din această cauză, Bucovina trimite foarte puţină lemnărie la Galaţi.

Din cauza cererilor mari, nu sunt stocuri de lemnărie în Bucovina.

In Ungaria, se exportă mai multă lemnărie decât în anul trecut şi preţurile sunt chiar superioare.

Germania deasemeni importă cantităţi importante de lemnărie.

In general, în primele 5 luni din acest an s'a exportat aproape aceeaş cantitate ca şi în anul trecut, slăbindu-se unele debuşeuri şi mărindu-se capacitatea de absorbţie a altor debuşeuri.

Având în vedere că :

— stocuri de materiale lemnoase nu avem decât în cantităţi reduse,

— lemnul rotund este deasemeni în cantitate mică faţă de cel exploatat în anul 1934/35.

— Anglia poate importa din România cantităţi mari de lemnărie, putând înlocui Egiptul, Grecia şi Siria la un loc,

— cotele de import pentru Ungaria sunt majorate,

— concurenţa Jugoslavă pe pieţele din Grecia şi Egipt, este puţin temerară, lemnul Jugoslav neputând înlocui nici pe departe cheresteaua românească, sunt mari speranţe că în sezonul de toamnă să se urce dela sine preţul cherestelei de răşinoase cu 50—100 lei/m^3.

Astăzi, preţurile cherestelei de răşinoase ce se exportă, cu plata contra numerar în lei, calculate fob, porturile Brăila, Reni şi Galaţi sunt următoarele :

Clasa III-a	19—30 cm.	1300—1350	lei/m^3
„ IV-a	„	1100	„
„ V-a	„	1000	„
„ IV/V-a	10—17 cm.	925—950	„

Alexandria pt. Egipt (50% Alexandria şi 50% Siria) în asortiment dimensional	1025	„
Siria (cl. V cu 10—15%, a IV-a şi 10—15% VI-a) în asortiment dimensional	950—975	„
Morali pentru Grecia	950—975	„
Cantineli 12/24	825—850	„
Scurtături 1—3.50 m.	700—850	„
Cioplitura de brad 4—8 m 8/8 şi 8/10 cm	850	lei/m^3.
„ „ 4—8 m 10/10—15/18 cm.	725—750	lei/m^3.
„ „ 9—12 15/18—22/22 cm	750—800	lei/m^3.

Aceste preţuri prezintă tendinţe de urcare.

Piaţa internă.

Campania construcţiilor din Bucureşti şi oraşele principale este anemică, din care cauză piaţa internă a lemnăriei este foarte redusă.

Piaţa este calmă şi preţurile sunt neschimbătoare.

Preţurile diferitelor sorturi de lemnărie, calculate ab deposit Galaţi, sunt următoarele :

Astereală 18 mm 3—6 m	700	lei:m^3.
„ 18 mm 1—2.50	650	„
dulăpărie-tâmplărie	1200	„
frize-tocuri 38—68 mm	1100	„

scânduri şi dulapi cl. IV—V (cofrage)	950 „
şipci	950 „
căpriori, lanteţi	1000 „
cioplitura 8/8, 8/10	850 „
cioplitură 10/10—25/25	750 „
manele 4—6 cm capătul subţire	3.50 lei/m. l.
manele 7—8 cm la capătul subţire	4.50 „
manele 9—11 cm. capătul subţire	5.50 „
ghiodere 2—4 cm capătul subţire	2—2.20/m. l. 4—8 m.

mucheri (manele cioplite pe 2 feţe) dela 8—14 cm şi groase de 9 cm în sus 2.50—4.50 m. l.

lemn rotund de brad 350—420 lei/m³.

In compartimentul foioaselor, lemn rotund şi debitat, se constată o cerere mai mare ca de obicei şi preţurile s'au urcat cu cca 200—400 lei/m³ faţă de anul trecut.

Stejarul pentru fabrică, din pădurile Direcţiei Silvice Bucureşti, ce se vindea anul trecut cu 400—450 lei/m³ loco pădure. este cerut astăzi cu 700 lei/m³ în picioare.

Se caută în cantităţi mari parchetele de stejar, ce se desfac loco deposit Galaţi cu următoarele preţuri:

clasa export	190 lei/m²
„ I-a	165—170 „
„ II-a	120—130 „
„ II-a B	105—110 „
pervazuri	7—9 lei/m. l.

Parchetele brute de stejar se caută şi de către Egipt, Grecia, Cipru şi Palestina.

Se pregăteşte o partidă de cca 100 vagoane stejar rotund pentru furnir, să fie exportat în Franţa.

Un interes deosebit îl prezintă teiul de lucru pentru fabricele de chibrituri din Turcia, Palestina şi Egipt.

Comerţul de lemne de foc.

Consumul lemnelor de foc, din cauza iernei uşoare ce-am avut, a fost redus într'o proporţie apreciabilă.

Au rămas cantităţi de lemne nevândute în depositele din oraşe precum şi cantităţi neconsumate în pivniţele cumpărătorilor.

In loc de scăderea preţurilor, înregistrăm o majorare a lor cu 200—300 lei/vagonul de 10 tone explicată prin scumpirea braţelor de muncă şi înmulţirea taxelor suplimentare, introduse prin nouile legi ale timbrului de aviaţie, etc.

Lemnele de fag, loasbe cl. I-a, se vând ab şlep în schela Drencova, Moldova Nouă, Radimna, dincolo de cataracte, cu 3000 lei/10 tone faţă de 2800 lei/10 tone în anul trecut.

Lemnele de fag dela Topleţ loasbe cl. I-a din cari intră până la 24 m. st.

într'un vagon de 10 tone, se vând cu 2800 lei/10 tone ab bagon Topleţ revenind cca 3800—4000 ab şlep T.-Sevein.

Navlul T.-Severin, Galaţi sau Brăila este de 700—750 lei/10 tone fără încărcat sau formele vamale.

Ştejarul şi carpenul de Dobrogea, ce se încarcă în punctele Pecineaga şi Piatra Frecăţei, pe canalul Măcinului (Dunărea Veche), se vând cu 3800—4000 lei/10 tone, cu condiţia ca lemnele să fie conforme caetului de sarcini (75% loasbe şi 25% rotunde) cu excluderea pieselor sub 7 cm şi peste 15 cm)

Preţurile lemnelor de foc în Galaţi ab deposite, la 1 Iunie a. c. sunt următoarele :

stejar şi fag cl. I-a loasbe	5000—5200	lei/10 tone
stejar şi fag cl. II-a loasbe	4700—4900	„
stejar şi fag. tăiate şi despicate . . .	5800—5900	„
salcâm de 2 m neales	5000—5200	„
salcâm de 2,50—3 şi 4 m ales	6000—6200	„
salcie	2800—2900	„
tei şi plop	2900—3000	„
stejar şi fag de Topleţ pentru doage . . .	5500—6000	„

In sezonul vânzărilor — Septembre-Noembre — preţurile de mai sus se majorează cu 200—300 lei/10 tone.

Preţurile ce se realizează pentru lemnele de foc sunt prea mici, acoperindu-se numai cheltuelile şi dobânzile sumelor învestite în valoarea materialului (18—22 lei m. st. în picioare) şi cheltuelile de exploatare şi transfer.

Trebue dusă o politică mai susţinută de ridicarea preţurilor lemnelor de foc în special la lemnele de stejar, astfel încât prin mărirea veniturilor să se determine amplificarea lucrărilor de ameliorarea arboretelor şi convertirea în codru a atâtor păduri tratate în crâng, dată fiind lipsa lemnului de lucru, dispărut aproape în totalitate.

V. Filip

RECENZII

«Despre răspândirea esenţelor arborescente şi limita nordică a pădurilor în regiunea între Ienissei şi Hatanga», de *A. I. Tolmatschew.* Academia de Ştiinţe U. S. S. R. Lucrările comisiunii Polare.

Distinsul botanist şi geograf rus a publicat în ultimul timp o serie de lucrări cu subiecte variate, conţinând rezultatele cercetărilor sale îndelungate în ţinuturile arctice. Articolul de faţă, deşi se referă la un colţ îndepărtat din Siberia Orientală, conţine o serie de informaţii ce pot interesa pe silvicultorii din lumea întreagă.

Regiunea cercetată este partea sudică a peninsulei Taimyr, limitată la apus de fluviul Ienissei şi estuarul lui, iar la răsărit, de estuarul fluviului Hatanga. Spre Sud marginile se unesc cu şesurile întinse ale Siberiei, iar partea centrală este limitată de un ţinut muntos, care joacă un rol însemnat în distribuţia vegetaţiei.

Autorul stabileşte două formaţiuni, în compunerea cărora iau parte arbori: 1. pădurea, care de obiceiu apare sub formă de «rarişte» şi în puţine locuri cu situaţia prea favorabilă ajunge masiv închis; 2. «tundre de arbori», fie izolaţi fie în grupe, deobiceiu alternând cu porţiuni de tundră adevărată, despădurită.

In ce priveşte esenţele, se deosebesc două asociaţii bine definite:

1. În colţul extrem de V. predomină Larix sibirica Led.; pe lângă aceasta se găsesc pe alocuri Betula tortuosa Led., Picea obovata Link, şi două specii de Salix. rămase nedeterminate.

Această porţiune este caracterizată prin întinderea mare a «tundrei de arbori», în care găsim numai larice; celelalte esenţe sunt cantonate exclusiv în pădure, jucând însă şi aici un rol cu totul secundar pe lângă larice.

Laricele, atât din pădure cât şi exemplarele din tundră, prezintă aici semnele unui vădit regres: *a)* multe exemplare uscate şi deperisante, precum şi aspectul general chircit al arborilor; *b)* raritatea şi sărăcia seminţişurilor; *c)* întinderea mare a «tundrei cu arbori», datorită desigur avansării tundrei în pădure. Molidul deasemenea arată semne de regres. Pe alocuri degradarea poate fi atribuită omului.

2. In cea mai mare parte — centru şi est — creşte numai Larix dahurica Turcz. Aici tundra cu arbori este mai puţin întinsă; limita pădurii se apropie de limita floristică a speciei, mai ales în colţul extrem de E. Pe alocuri din tundra adevărată, fără arbori, se trece aproape brusc în pădure. Semnele de degradare, destul de rare, dispar treptat cu cât mergem spre E. Din contra în unele locuri ar exista chiar semnele avansării laricelui în tundră ori cel puţin ale echilibrului local: seminţişuri abundente, chiar în regiunea «dominaţiei a-

proape absolute a tundrei» ; arbori chirciţi şi uscături — puţini. Se găsesc porţiuni cu masive adevărate, închise ; laricii ajung la 6—8 m. înălţime şi 30 cm. diametru. Această situaţie este cu atât mai interesantă, cu cât limita pădurii continui aici atinge o latitudine, ca nicăieri pe glob — 72°12'. Autorul presupune, că mai spre E. limita pădurii se urcă şi mai mult către N. şi tebuie să ajungă ţărmul mării cam la 72°30' ; n'a cercetat însă această parte a peninsulei.

Cu mult mai la miazănoapte de limita ariei continui a lui L. dahurica (chiar ca «tundra cu arbori») s'au găsit trei exemplare, dintre care unul avea forma de arbore de 1,20—1,30 m. înălţime, celelalte două târâtoare ; latitudinea este de 72°40'. Pentru acest exemplar autorul reclamă titlul «arborelui cel mai departe avansat spre N. de pe glob». A mai găsit în altă parte, cam la aceiaşi latitudine, o buturugă uscată. Iar ceva mai spre miazăzi (însă tot în plină zonă a tundrei adevărate) a văzut de departe o pădurice întreagă de L. dahurica, pe care însă n'a putut s'o viziteze ; zice şi de aceasta că probabil este cea mai nordică pădure de pe glob.

Ambele tipuri de asociaţii descrise nu se întâlnesc în formaţie de pădure propriu zisă, fiindcă între ariile lor se interpune ţinutul muntos despădurit amintit mai sus ; în lungul marginii lui nordice se întinde o fâşie îngustă de pădure de L. dahurica, care totuşi se întrerupe în colţul NV. extrem, trecând în «tundra cu arbori», care se întâlneşte cu aceiaşi formaţie de L. sibirica, venind din V. Această zonă de întâlnire a fost cercetată de autor cu totul fugitiv ; a putut totuşi să găsească un exemplar — hibrid între ambele specii.

Se naşte întrebarea : cărei cauze se datoreşte faptul că limita vegetaţiei arborescente se deplasează mereu spre N. cu cât înaintăm către E. ; într'adevăr pe Ienissei rariştile de pădure ating abia 69°20', pe când pe Hatanga pgduri adevărate, închise, se găsesc la 72°.

Cauzele ar fi : 1. temperaturile medii în lunile de vară (Iunie—August) sunt aproape identice în ambele localităţi, cu toată diferenţa de latitudine ; 2. vânturile sunt mult mai puţin violente în partea de E. ; 3. rezistenţa contra asprimei climei poate fi mai mare la L. dahurica (momentan simplă presupunere, neverificată).

Se discută şi factorii cari determină detaliile limitei pădurii, în general discontinuă, întreruptă de porţiuni de tundră. Principalul ar fi relieful terenului, care poate să acţioneze în 2 sensuri opuse. In unele părţi (mai puternic accidentate), unde vântul este duşmanul principal al pădurii, aceasta se localizează pe versanţi şi în depresiuni, iar culmile dealurilor sunt despădurite. In alte părţi însă (relieful general puţin accidentat) pădurea se menţine tocmai pe locuri mai ridicate, probabil datorită caracterului mlăştinos al depresiunilor.

Ca ultimă concluzie, autorul socoteşte că avem de a face cu întâlnirea posturilor înaintate a două tipuri cu totul diferite de pădure : «ienisseic» cu L. sibirica, P. obovata şi B. tortuosa, şi «nord-iacutic» cu L. dahurica. «Tipul ienisseic» a fost probabil împins mult către S. în timpul glaciaţiunilor ; în urmă a avansat ceva către N., dar spre E. a fost oprit de munţi, în cari a putut pătrunde numai în lungul văilor şi n'a ajuns la marginea lor nordică. «Tipul nord-iacutic» probabil a rămas şi în timpul glaciaţiunii prin locuri libere ce au existat în Iacutia de Nord şi care se întindeau până la marginea de N. a munţilor ; iar mai târziu s'a răspândit către N. şi V., negăsind concurenţa altor specii.

Acestea sunt consideraţiunile principiale ale autorului în chestiunea tratată. In treacăt mai aduce o serie de amănunte interesante. Astfel aminteşte forma târâtoare a lui L. dahurica; pe aceasta o crede caracteristică pentru zona de trecere spre tundra alpină de pe munţi (adică spre S.) şi mult mai rară în zona de trecere spre tundra arctică adevărată; în aceasta din urmă, ultimele exemplare de larice ce avansează spre N. rămân de obiceiu arbori adevăraţi.

Se notează anormalităţile de creştere: *a*) fibra torsă, foarte puternic desvoltată şi des întâlnită; *b*) formaţiuni de «ghemuri» de rămurele mărunte, în urma creşterii neregulate a unei ramuri, ce se împarte într'o mulţime de rămurele, care nu prea cresc în lungime, dar se ramifică în continuu.

In toate consideraţiile sale asupra limitei vegetaţiei arborescente autorul se referă la arbori. Arbuştii sunt amintiţi doar în treacăt. Astfel aflăm existenţa unor tufărişuri de salcie (mai multe specii) în văile multor râuri din întreaga regiune parcursă. Apoi este menţionat Alnus fruticosa Rupr., care în multe locuri creşte printre arbori în rarişti de larice; iar în zona lui L. sibirica năpădeşte locurile unde pădurea e distrusă de om.

S. P. P.

REVISTA REVISTELOR

ALLGEMEINE FORST- UND JAGD-ZEITUNG.

Caetul 8, August 1935.

Wagner C., Prof., Dr.

Vom technischen Ziel der Forstwirtschaft.

Despre ţelul technic al economicii forestiere.

Un studiu de subtilă analiză economică. In urmărirea scopurilor sale, economia forestieră se bazează pe folosirea condiţiunilor staţionale date, care constitue un element de relativă permanenţă şi a arboretelor actuale, cari pot fi schimbate. Deosebirea aceasta în natura celor două elemente, determină un obiectiv îndepărtat al gospodăriei forestiere, în ceea ce priveşte folosirea arboretelor actuale.

Autorul îşi propune să pună în lumină contrastul dintre aceste două obiective.

Lorey Tuisko Max, Dr.

Über geschichtliche Entwicklung und Zukunft der forstpolitischen Lehre.

Despre evoluţia istorică şi viitorul politicii forestiere.

Examenul respectiv se face în cadrul şi cu deosebita considerae a mediului economic, care a determinat diferitele stadii în evoluţia ştiinţei politicii forestiere.

Deocamdată se tratează despre ştiinţa economiei forestiere în era cameralistă şi în cea a desfiinţării cameralismului.

Götz, Oberföster :

Kiefernzüchtung und Naturverjüngung.

Cultivarea pinului şi regenerarea naturală.

In legătură cu problema zilei din ştiinţa şi practica silviculturii germane asupra selecţiunii individuale şi rasistă : autorul vine cu noui puncte de vedere (caracterele genotipice, transmisibile, etc.

Braun Fritz, Fortsmeister :

Die Forstliche Gegenwart, der Schlag- und der Blenderwald.

Prezentul forestier, pădurea tratată ras şi cea grădinărită.

Recenzii :

Tschermach L. : Die natürliche Verbreitung der Lärche in den Ostalpen, de Vanselow.

Hummel, C. : Malaya kreuz und quer !, de Wappes ; Der Grosse Herder.

Caetul 9, Septembrie 1935.

Künanz H., Dr. Forstmeister.

Über die Entstehung des Weiserflächensystems.

Cum a luat naştere sistemul suprafeţelor (pieţelor) comparative (indicatoare).

Tabelele de producţiune conţin valori medii scoase din măsurători în arborete uniforme (echiene, pure) şi în urma aplicării de rărituri moderate. Aplicaţia lor la diversele cazuri concrete, dă rezultate nemulţumitoare faţă de cerinţele administrative, comerciale şi culturale moderne. Pentru acest motiv s'a preconizat introducerea unui sistem de suprafeţe (arborete) comparative sau indicatoare, mai întâi ca corectură la datele tabelelor de producţiune (Probeflächen), mai apoi ca un sistem de sine stătător (Weiserflächensystem).

In articolul de faţă ni se arată cum a evoluat ideia la autorul său iniţial (Karl Weber), dându-ni-se şi unele rezultate din aplicaţia practică.

Lorey T. M., Dr.:

Über geschichtliche Entwicklung und Zukunft der forstpolitischen Lehre.

Despre evoluţia istorică şi viitorul ştiinţei politicii forestiere.

Continuându-se expunerea din caetul precedent ni se vorbeşte despre economia forestieră şi despre ştiinţa politicii forestiere în perioada capitalistă.

Hildebrand :

Bericht über die Gruppenversammlung der Gruppe Preussen-Harz-Solling des Deutschen Forstvereins vom 22. bis 24. Iuni 1935 in Bad. Sachsen.

Recenzii:

Dr. Albert Junghaus : Waldgenossenschaften und Genossenschaftswaldungen in Baden, de către Abetz.

Notiţă:

Kaven : Sind Leimringe für die Vögelwelt schädlich ?

Caetul No. 10, Octombrie 1935.

Müller M. K., Dr.

Erste Untersuchungen über die Beziehungen zwischen Bodenaktivität und Pflanzenwuchs mit einem neuen physikalischen Messgerät.

Cercetări preliminarii asupra raporturilor dintre activitatea solului şi creşterea plantelor, cu ajutorul unui nou aparat fizical.

Chestiunea este pusă în legătură cu aşa zisele radiaţiuni terestre şi cu influenţa lor asupra vegetaţiei. Autorul susţine că a stabilit pe cale obiectivă, existenţa unei activităţi de radiaţiune a solului şi că aceste radiaţiuni au o influenţă asupra creşterii plantelor.

Lorey T.M. Dr.:

Über geschichtliche Entwicklung und Zukunft der forstpolitischen Lehre.

Despre evoluţia istorică şi viitorul ştiinţei politicii forestiere.

Incheind studiul din cele două caete precedente ale revistei, autorul tratatează de astă dată dificila problemă a bazelor unei noui ştiinţe a politicei forestiere. Se înţelege că este vorba de o problemă a zilei pentru ştiinţa germană sub actualele împrejurări ale regimului naţional-socialist.

Schulungsplan der Badischen Landesforstverwaltung für Forstarbeiter im Jahr 1935.

Planul administraţiei forestiere din Baden pentru instruirea lucrătorilor de pădure în anul 1935.

Recenzii:

1. *Alfred Dengler:* Waldbau auf ökologischer Grundlage, de către Vanselow.
2. *L. A. Hauch:* The oak in Denmark, de către Immel.
3. *Walter Rammer:* Die Pflanzenwelt der deutschen Landschaft.
4. *Alois Kosch:* Was sind'ich da ? Tabellen zum Bestimmen von Pilzen, Beeren und Wildgemüsen.

Ilie C. Dem.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 5, 1 Martie 1936.

Rudolf Hoffmann.

Die Vermehrung der Pappeln durch Stecklinge.

Inmulțirea plopului prin butași.

Inmulțirea prin butași, așa de răspândită la plopi, are dezavantajul că tulpinile sunt expuse putregaiului, care începe dela rădăcină.

Ocupându-se cu fenomenul butășirii, autorul cerceteadă cum se poate evita mai mult putrezirea tulpinilor.

Este recomandabil ca tăetura butașului să nu se mai facă pieziș, ci perpendicular pe ax, suprafața de infecție se reduce astfel la minimum.

Este bine ca tăetura să fie deasupra unui mugure, cam la 2 cm. Nu trebuie să fie mai mare porțiunea de deasupra căci atunci vindecarea durează cu atât mai mult cu cât este mai mare.

F. Kollmann.

Holz im Maschinenbau.

Lemn în construcția mașinilor.

Autorul ne arată că deși lemnul a fost înlocuit în multe din întrebuințările lui, prin fier, cupru și alte metale, totuși și astăzi mai ocupă un loc însemnat în multe industrii : turnătorii, conducte mari de apă, etc.

R. Weinkauff.

Zur Stickstofernährung des Waldes.

Relativ la alimentarea cu azot a pădurei.

Autorul arată că alimentarea cu azot a pădurei are loc în mod obișnuit sub formă de amoniac și numai excepțional sub formă de azotați.

Caietul 6, 15 Martie 1936.

Johannes Papaioannou.

Über Artbastarde zwischen Pinus brutio Ten. und Pinus halepensis Mill. in Nordostchalkidiki (Griechenland).

Bastarzi între Pinus brutio și Pinus halepensis.

Autorul descrie un bastard între Pinus brutio și Pinus halepensis, pe care-l numește Pinus Goloiana, găsit în Grecia.

Acest bastard ar fi de mare importanță pentru silvicultura grecească căci reunește la un loc marea rezistență la ger și secetă a lui Pinus brutio și facultatea de a produce rășină multă ca Pinus halepensis.

Caietul 7, 1 Aprilie 1936.

L. Fabricius.

Die Murrayskiefer.

Pinus Murrayana Balfour.

Despre Pinus Murrayana s'a spus de către Prof. Metzger că ar da un lemn excelent pentru hârtie şi că are creştere foarte repede.

In urma acestei recomandări prof. Fabricius dela Univ. din München a început din 1931, o serie de cercetări în legătură cu creşterile acestei specii. Judecând după cei 5 ani ce au trecut dela primele plantaţii cu Pinus Murrayana, se poate spune că 'n tinereţe creşte foarte repede. Au atins unele exemplare 2.50 m. înălţime în 5 ani, şi creşteri anuale de 1.20 m. Rămâne de văzut cum va creşte până la 30 ani.

Prof. Dr. E. Münch.

Das Erlensterben.

Moartea aninului.

(Articol început în No. 6).

Culturile de anin negru din nordul Germaniei tânjesc foarte mult de îndată ce ajung vârsta de 20 ani, puţini indivizi mai rămân sănătoşi peste această vârstă.

Această lâncezire s'a atribuit de unii cercetători că ar fi cauzată de o insectă, alţii de o ciupercă... etc. Făcând cercetări întinse, autorul găseşte că vegetarea proastă a aninului nu este datorită decât provenienţei seminţei. Astfel, s'a putut stabili că cea mai multă din sămânţă a fost adusă din Belgia, unde climatul este oceanic şi s'a cultivat într'un climat continental.

Caietul 8, 15 Aprilie 1936.

Dr. E. Rohmeder.

Zusammenhang zwischen Zopfenfarbe und Knospenentfaltung der Fichte.

Legătura dintre culoarea conurilor şi înmugurire la molift.

S'a afirmat în literatura forestieră că molifţii cu conuri verzi ar înmugurii mai de vreme decât cei ce poartă conuri roşi.

In urma observaţiunilor făcute asupra 86 de molifţi, dintre cari unii cu conuri verzi, alţii cu conuri roşii, autorul conchide că nu există nici o legătură între culoarea conurilor şi timpul de înmugurire.

Rudolf Geiger.

Weitere Bemerkungem zum Kleinklima am Bestandsrand.

Observaţiuni noi relativ la microclima liziererei pădurei.

Clima la marginea pădurei este caracterizată ca o climă de trecere dela cea din masiv la cea din câmpul deschis.

De mare importanţă este pentru clima marginei de masiv, radiaţiunea, fie în timpul zilei, dar mai ales noaptea.

Ant. V. Răd.

JOURNAL OF FORESTRY.

Nr. 12, December 1935.

Editorial.

Cultul naturii sălbatice.

Iubirea naturii în sălbătăcia ei firească reprezintă un simţ dobândit recent, generat de mişcarea romantică a secolului XIX. O politică în materie, adică legiuiri, era logic să apară mai târziu, abia după ce atitudinea marelui public s'a cristalizat într'o formă mai precisă: folosirea bunurilor naturale în orice manieră, care asigură o mulţumire societăţii omeneşti. Societăţile de protecţia naturii sunt o expresie a acestei atitudini şi un sprijin benevol legiuirilor respective. In ceeace priveşte pe silvicultori, ei apreciază cu simpatie aceste manifestări ale publicului, pentrucă scopurile sunt nobile, ţintesc la satisfacerea binelui obştesc şi astfel concordă cu rosturile profesiunii lor.

John B. Woods.

Situaţia articolului X unită cu programul de conservaţiune.

Se publică raportul «Comitetului unit» către membrii conferinţei naţionale a art. X din Codul lemnului. In acest raport e vorba despre măsurile specifice pentru practica forestieră, pentru tratarea pădurilor publice (de Stat), achiziţionarea de către Stat a suprafeţelor păduroase, despre Creditul Forestier, impozitele pe păduri, protecţia în contra focului, insectelor, bolilor criptogamice, despre cercetările forestiere, etc., etc.

Austin Cary.

O apărare a proprietăţii forestiere particulare.

Se pare că în numele controlului social s'au produs, de către unii zeloşi funcţionari ai Serviciului Silvic, abuzuri, nerespectându-se anumite interese regionale, cari sunt tot obşteşti, deci de luat în seamă. In contra acestor săriri peste cal protestează autorul, pledând pentru o strângere a rândurilor industriaşilor, astfel ca în unire să poată lupta în contra intervenţiilor nefericite ale Serviciului Silvic Federal.

A. E. Wackerman.

Unele aspecte ale propusului monopol de Stat al Silviculturii.

Pentru realizarea esenţialului deziderat al silviculturii: raportul susţinut, e mai bine ca eforturile proprietarilor particulari şi ale statului să meargă asociate. Rezultatul va fi mai aproape de obiectivul urmărit. O monopolizare a proprietăţii forestiere contrazice spiritul individualist (istoric, fatal) al poporului american şi ar ţine la cheremul politicienilor pe silvicultori şi însăşi profesiunea de silvicultor ar deveni una protejată când nu-i nevoe, deoarece rosturile ei o fac viabilă, iar în varietatea de proprietăţi particulare, silvicultorii şi-ar găsi diferite plasamente potrivit aptitudinilor lor caracteristice. In concluzie articolul merită a fi citit: e o caldă şi aproape convingătoare pledoarie pentru proprietatea particulară, pentru individualism, pentru personalitate.

N. T. Mirov.

Două secole de împăduriri şi plantaţiuni de benzi de protecţie în stepele ruseşti.

In Rusia, plantaţiunile în stepă îşi au o istorie bogată în fapte şi ani. Anul *1696* marchează începutul acestei activităţi, inaugurată pe malurile mării de Azov, unde s'au făcut însămânţări cu ghindă. Acţiunea s'a continuat şi mai târziu cu destul succes: acum încă există plantaţiuni făcute în perioada 1817—1858. Greutăţile întâmpinate au provocat încercări felurite, până s'a ajuns la câteva tipuri standard. Anul 1843 reprezintă începutul unor împăduriri mai sistematice. Metoda de lucru era aceasta: solul se cultiva 2 ani mai înainte de plantare, la care se utilizau pueţi de frasin, arţar, ulm, în vârstă de 5—6 ani, înalţi de circa 1,20 m. Se continua îngrijirea plantaţiilor, plivindu-se ierburile vreo 11 ani până ce se încheia masivul.

Astfel procedându-se, s'a reuşit a se planta în timp de 23 de ani, o suprafaţă de 150 Ha. Rezultatele obţinute au fost frumoase, dar s'au întâmplat câteva atacuri puternice de insecte şi plantaţiile au pierit.

In perioada dela 1866—1877 s'a utilizat amestecul: stejar, frasin, ulm. Pentru a se combate efectul răufăcător al buruenilor s'a preconizat şi introdus specii de subarboret. Ideea era de a se creşte seminţişul de stejar la adăpostul arbuştilor. Rezultatul n'a corespuns aşteptărilor, întrucât stejarul a fost înăbuşit.

Cam în acest timp o nouă speranţă s'a pus în salcâm. Creşterea luxuriantă în primii ani şi cheltuelile reduse de instalare încurajau toate încercările. Dar, după 5—6 ani s'au uscat plantaţiile, ne mai rămânând decât pe solurile nisipoase. Se avea în vedere numai avantajele financiare, neţinându-se seama de condiţiile staţionale. Totuşi, nu s'a renunţat la plantaţiuni, ci s'au concentrat în regiunea Donului, unde s'a desvoltat aşa numitul «tip Don» de plantaţie. Esenţial, acest tip consta din plantări mixte, în schema următoare: arţar — 2 ulmi — frasin — 2 ulmi — stejar — 2 ulmi — arţar şi aşa mai departe. Dar şi aci, după 4 ani, stejarii au fost scoşi din funcţie, de către speciile asociate. Cu o mică modificare — în loc de 2 ulmi, numai unul — metoda a fost adoptată ca «tip normal». Curând, şi «tipul Don» şi «tipul normal» au dat faliment. Eşuarea a fost atribuită excesivei densităţi a plantaţiei şi faptului că stejarul era plantat în acelaş timp cu ulmul. Ulmul a ucis nu numai stejarul, dar şi frasinul şi arţarul. Plantaţiile în care ulmul era introdus trei ani mai târziu după celelalte specii, au reuşit. Intâmplarea a făcut ca la un moment dat, în lipsa ulmului şi în locul lui, unii silvicultori să întrebuinţeze Caragana. Rezultatele: superioare. Infrunzirea timpurie, îl scapă de burueni, iar căderea devreme a frunzelor permit desvoltarea seminţişului de stejar.

Plantaţiunile au fost preconizate pentrucă se voia: ameliorarea soartei populaţiei rurale: furnizându-i material lemnos şi ameliorând clima regiunii. Deşi urmărite cu perseverenţă mult amar de timp, rezultatele n'au fost atinse. Totuşi, suporteri pentru o continuare a luptei în contra naturii încă se găsesc printre silvicultorii ruşi.

Rămâne un lucru câştigat: plantarea în fâşii pare a avea mai mulţi sorţi de isbândă, decât plantarea în massă, pe suprafeţe întinse.

De altfel, plantarea în fâşii de protecţie îşi are de asemenea în Rusia, o istorie a ei. Inceputurile sunt pe la 1872 pe domeniile coroanei. Se întrebuinţau pueţi de frasin şi salcâm, de 2—3 ani. Din 120 Ha plantate, numai 18 au atins vârsta de 20 ani. Eşuarea se datoreşte în cele mai multe cazuri: neglijenţei, păşunatului şi deasemeni faptului că fâşiile erau instalate în soluri alcaline. In 1885, s'a adoptat «tipul Don» menţionat mai sus. Fâşiile largi de 4—500 m. şi circa 25 km. lungime au fost instalate pe platourile din regiunea stepelor. In 5 ani s'au plantat 220 Ha. Ulmul a fost abandonat, după ce s'a văzut că face rău speciilor celorlalte. Fâşiile de protecţie şi-au cucerit un drept la viaţă şi după seceta grozavă din 1895, au fost admise ca mijloc foarte bun pentru protejarea agriculturii în contra secetei.

In timpul Revoluţiei desvoltarea fâşiilor de protecţie a mai încetat. Unele au fost tăiate prost, altele de tot; în anii din urmă însă, au fost reluate pe scară mare, cu scopul de a proteja agricultura. Silvicultorii ruşi au multă încredere în posibilităţile plantării stepelor. Alegerea potrivită a solului, îngrijirea atentă a pepinierelor şi selectarea judicioasă a pueţilor de plantat sunt pe primul plan de importanţă. Când plantaţiile în stepă sunt făcute respectându-se principiile Silviculturii şi bine protejate, cresc frumos şi rezistă la secetă. Din contra, când eftinătatea lucrării primează față de considerațiile de ordin silvic, rezultatele au fost un faliment complet.

S. R. Gevorkiantz.

Metoda statistică în cercetarea forestieră.

O prezentare și justificare a metodei statistice în studiul fenomenelor silvice.

Paul O. Rudolf și *S. R. Gevorkiantz.*

Insămânțări sau plantațiuni?

Autorii expun rezultatele experimentațiilor dela Stațiunea din Lake States. Descriem locurile de încercare alese, metodele de lucru întrebuințate pe teren și în biurou la aprecierea rezultatelor. In concluzie, opinează pentru plantațiuni.

Părțile importante ale unui amenajament pentru vânat și pescuit în New England.

Utilizarea pădurii pentru agrement și vânat a căpătat o importanță crescândă. Se simte peste tot nevoia de a avea în vedere atât lemnul dintr'o pădure cât și vietățile sălbatice din ea, dând fiecăruia locul pe care îl merită.

Prezentul articol, un raport al subcomisiunii pentru vânat și pescuit a Secțiunii din New England a Societății silvicultorilor, arată cum perfecțiunea stă în armonie, adică drumul de mijloc între părerile în controversă satisface interesul obștesc. Deci, în operațiunile de silvicultură (curățiri, vânturi, etc.) să se aibă în vedere și posibilitatea de existență a vânatului.

Ultimele desvoltări în îmbunătățirea arboretelor din New England.

Și acest articol e pornit tot dela Secțiunea din New England a Soc. silvicultorilor. Se arată cum tăerea pădurii e necesară pentru prosperitatea economică a populației (aprovizionarea industriilor) și pentru sănătatea pădurii însăși; răriturile trebuesc făcute chiar atunci când nu rentează, pentrucă eventualele deficite se acoperă ulterior prin câștigurile în calitate a arborilor rămași în picioare. Se dau reguli practice în consecință: ce să se tae, de cine să se tae. Incheerea o face expunerea pentru lucrul necesar în viitor.

J. L. Mielke.

Rozătoarele: factor de reducere a aecidiilor ciupercii Cronartium ribicola.

Autorul expune date noui, nepublicate încă, culese mai mulți ani în NW, în special în Columbia Britanică, unde s'au produs cele mai vechi și mai grave infecții la pin.

Erau cunoscute mai multe specii de rozătoare care mâncau scoarța infectată de cancer, dar abia acum au fost observate animalele care provocau o îndreptare (ameliorare) a scoarței atacate. Astfel se citează: Sciurus hudsonicus, Glaucomys sp., Sylvilagus, Erethizon, Arvicola glareola, Sciurus douglasie, S. richardsoni, Eutamias sp., Ochotona sp.

Se pune întrebarea: de ce mănâncă aceste animale scoarța infectată? Probabil pentru a avea ca hrană ciupercile și amidonul din scoarță. Problema e însă mai complexă și de aceea discutată mai pe larg (câteva pagini). La urma articolului se dă literatura în materie, consultată de autor (27 de lucrări).

La «Briefer articles and notes», găsim însemnări depre «Silvicultura în Hawai», «Un nou instrument de egalaj» și «Colectarea semințelor de

Liriodendron tulipifera»

La rubrica «Reviews» aflăm recenzii despre câteva cărţi interesante: «Lemnele canadiene. Proprietăţi şi întrebuinţări, de T. A. McElhanny; «Silvicultura aplicată în St. Unite» de R. H. Westveld ; «Silvicultura generală» de Nelson Courtland Bromn; «Şcoala în lagăre» de Frank Ernest Hill; «Manual despre tratamentul preservativ al lemnului, prin presiune» de J. D. Mackean; «Puterea de înmagazinare a fosforului în sol, a stejarilor şi arţarilor» de H. L. Mitthell şi R. L. Finn.

T. B.

SILVA.

No. 16.

G. Trossbach, Stuttgart.

Das Reichsnaturschutzgesetz vom 26 Juni 1935 und die Wasserwirtschaft.

Legea generală (valabilă pentru tot Reichul) pentru protecţia naturei din 26 Iunie 1935 şi economia apelor.

No. 17 şi 21.

H. Hesmer, Eberswalde.

Die Bewaldung Deutschlands.

Pădurile Germaniei. (Continuarea articolelor semnalate în R. P. No. 1 şi 5/1936).

Dintre răşinoase, *bradul* (No. 17) este relativ puţin reprezentat în pădurile Germaniei. Suprafaţa ocupată de el — 300.000 hectare — este de 10 ori mai mică decât acea populată cu molid. In total nu participă la constituirea arboretelor nici măcar cu 2.5%. Regiunea unde dominează este Pădurea Neagră. Acolo formează adeseaori chiar arborete pure, ceea ce în restul Germaniei se întâmplă rar. Bradul se găseşte în mod natural mai ales în staţiuni mai înalte, însă, având nevoe de temperaturi mai ridicate decât molidul. de regulă nu se urcă deasupra acestei specii. Mai de multe ori se găseşte ca specii predominante într'o zonă intercalată între fag şi molid. Bradul îl întâlnim mai ales acolo unde precipitaţiunile abundă, unde umiditatea aerului este mare şi unde solurile sunt reavene. Ca şi fagul, bradul evită staţiunile geroase. Ca soluri preferă — tot ca fagul — cele calcaroase. In genere este mai exigent ca molidul. Şi aria naturală de distribuire a bradului este mult mai mică decât acea a molidului. In afară de această arie rare ori a fost cultivat, iar rezultatele obţinute — cu puţine excepţiuni — au fost nesatisfăcătoare. In genere bradul, în ziua de astăzi, nu-şi depăşeşte limitele naturale. Din contra, adeseaori arboretele astăzi existente nu sunt decât resturi sărăcăcioase ale unor păduri întinse de brad de altădată. Bradul deperisează în Germania. Lucrul a fost observat încă de pe la sfârşitul secolului al 18-lea şi s'a accentuat în urmă prin extinderea tăerilor rase. Astăzi două specii de Dreyfusia (Nuessilini şi piceae) determină adeseaori uscarea în picioare a bradului.

Trecând la *fag* (No. 21), se constată că întinderea ocupată de el prezintă 12,2% din solul forestier, astfel că din acest punct de vedere întrece toate celelalte fruzoase. Fagului i s'a consacrat 2 planşe întocmite după aceleaşi criterii ca şi cele pentru pin şi molid. Bradul trebue să se mulţumească numai cu una singură, evidenţiând prezenţa lui în raport cu extinderea solului forestier. Prezenţa fagului culminează în regiunile deluroase din vestul Germaniei. In părţile de est este din ce în ce mai puţin prezintat, aceasta ca o urmare a continentalizării climatului.

De altfel, atât din punctul de vedere climateric cât şi din cel pedologic fagul găseşte în tot cuprinsul Germaniei condiţiuni destul de convenabile de existenţă. Numai acolo unde sărăcia solului este dublată de ariditatea climatului fagul dispare complect; tot asemenea acolo unde apele freatice se găsesc aproape de suprafaţa solului. In ce priveşte raportul între aria naturală de altădată a fagului şi acea de astăzi se constată că fagul a pierdut şi pierde şi astăzi încă foarte mult teren în favoarea mai ales a răşinoaselor, mai rar a frunzoaselor (stejar, carpen).

No. 18.

Dr. phil. Edgar Krausen, München.

Die Waldungen des Klosters Raitenhasbach im Mittelalter.

Pădurile mânăstirei. Raitenhasbach în evul mediu.

No. 19/20.

Prof. Dr. Wittich, Eberswalde.

Nochmals: Ist die Lärche ein Humusbildner?

Incă odată: Laricele este un producent de humus (crud)?

O continuare a polemicei Bungert-Wittich asupra acestei chestiuni (vezi R. P. No. 12/35 pag. 887 şi No. 3/36, pag. 353).

* * *

THARANDTER FORSTLICHES JAHRBUCH.

No. 1, 1936.

Schmidt, E.

Baumgrenzenstudien am Feldberg im Schwarzwald.

Studii asupra limitei de vegetaţie a arborilor, la Feldberg-Schwarzwald.

Autorul se ocupă de cauzele limitei de vegetaţie a arborilor în munte, adică a limitării creşterii din cauza temperaturei.

Metodele de studiu urmate în această materie, până în prezent, au constat din paralelizări ale fenomenelor meteorologice cu linia de limită a vegetaţiei arboricole.

Autorul aplică în acest studiu altă metodă: aceia de a descoperi cari vătămări ale arborilor intervin, în ce timp cad şi care le e cauza.

Autorul descrie regiunea studiată, arată observaţiunile făcute relative la vânt, înălţime, etc., apoi evoluţia aparatului clorofilian în timpul iernei, a apei în diferite anotimpuri, a stomatelor iarna, a a uleiurilor din celulele acelor, încercări asupra îngheţării directe.

In încheere autorul arată că deşi la limita vegetaţiei arborescente au loc vânturi sau extreme de uscăciune vara sau de frig iarna, totuş nu se observă vătămări catastrofale, în masă. O mare importanţă o are păstrarea acelor, uscarea parţială sau totală a lor, mai ales a celor de mai mulţi ani, pe partea însorită, în lunile Februarie sau Martie şi datorită unei uscări din cauza gerului. Aceasta corespunde unei perioade de scădere a cantităţii de apă.

Windirsch, Iosef.

Über das Verhalten fix-gespannter Drahtseile bei Querbelastung und spezieller Verwendung im forstlichen Bringungswesen.

Asupra comportării funicularului fix la sarcini transversale şi a aplicaţiunei speciale a lui în transporturile forestiere.

Autorul arată într'un lung studiu construcţia şi calcularea unui funicular fix, fără greutate de întindere a cablului, rentabil chiar pentru transportul unei mici cantităţi de lemne : 300—400 m. cubi, şi până la 1,5 km. lungime.

Recenzii;

Die Bewirtschaftung des erzgebirgischen Fichtenwaldes. 2. Band. de H. Graser.

Urdeutschland, de Prof. Dr. Walter Schönichen.

Der Gebrauchshund, seine Erziehung und Dressur, de Hegendorf.

Der Waldgebrauchshund und seine Führung, de Hermann Eiserhardt.

Buch der Holznamen, de Dr. Hans Mayer.

No. 2.

Rubner, Prof. Dr. Karl.

Beitrag zur Kenntnis der Fichtenformen und Fichtenrassen.

Contribuţie la cunoaşterea formelor şi a raselor de molid.

Autorul constată că cunoştinţele noastre asupra formelor şi raselor sunt slabe. Faptul că se observă la molid în genere două forme ale tulpinei şi că molidul suferă de ger în tinereţe, apoi de zăpezi sau chiciură, face ca problema să fie de mare importanţă practică.

Autorul arată formele găsite în Germania precum şi rezultatele cercetărilor în privinţa raselor de molid.

Bavendamm, Prof. Dr. W.

Der Rindenbrand der Pappeln.

Pârlitura scoarţei de plop.

Autorul arată că maladia plopului numită pârlitura plopului şi răspândită în Europa este cauzată de o ciupercă de răni, Dothichiza populea, care duce la uscarea ramurilor.

Recenzii:

Die Blattmineu Mittel- und Nordeuropas, de Prof. Dr. M. Hering.

Geschichte der Moorkultur in Bayern, de Frag Wismüller. II Teil.

Bunte Strecke, de M. von Kobylinski.

Der Walnussbaum und der Haselnussstrauch, de Otto Wagner.

Kommentar zum Reichsjagdgesetz nebst Ausführungsverordnungen, Verwaltungsbestimmungen und Nebengesetzen, de Dr. G. Mitzschke şi Dr. K. Schäfer.

Wald und Holz, de Dr. Lorenz Wappes.

Das Waffengebrauchsrecht un Reich und in Preussen, de Dr. G. Mitzschke.

No. 3.

Prell, Prof., Dr. H.

Die Schädigung der Tierwelt durch Industrieabgase.

Vătămările aduse animalelor de gaze la produse de diferite industrii.

Autorul analizează mai întâi natura diferitelor materii rezultate sub formă de deşeuri în diferitele industrii şi constată că cele mai vătămătoare sunt gazele, ca fiind cele mai uşor şi mai departe răspândite.

Arată care sunt gazele şi depărtarea la care se răspândesc. Conchide că cele mai vătămătoare sunt gazele ce conţin arsen.

Albinele sunt un indicator foarte bun pentru constatarea acestor gaze. In zona lor albinele nu se pot înmulţi.

Se arată apoi vătămările suferite de animalele de vânat în pădurea Tharandt. Conchide pentru a se lua măsuri contra răspândirii acestor gaze.

Mühlsteph, Dr. Willibald.

Der chemische Nachweis einer Arsenverbreitung durch Hüttenrauch.

Dovezile unei răspândiri a arsenului prin fumul fabricilor.

Autorul arată în ce constă problema vătămărilor aduse de fumul fabricilor și în special în jurul Freibergului, apoi dovezile răspândirii arsenului în aer, precipitații, plante, sol și praf.

Se dau rezultatele analizelor.

Gerlach, Forstrat, R.

XI. *Über forstliche Versuche und Erfahrungen.*

XI. Asupra cercetărilor și experimentelor forestiere.

Se arată vătămări produse de veveriță și vrăbii.

Recenzii:

Pflanzengeographie Deutschlands, de Dr. K. Kueck.

Deutsche Agrarpolitik auf geschichtlicher und landeskundlicher Grundlage, de Heinrich Niehaus, Friedrich Schlömer și Max Sering.

Das Rücken von Brennhölzern, de Kurt Plonda.

Die Pflege der Waldsäge, Merkblat..

Verbesserungsvorschläge für die Forstwirtschaft, de G. K. Spitzenbrg.

Gr. E.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST- UND JAGDWESEN.

No. 11 și 12/936.

Alexis Scamoni.

Vegetationsstudien im Forst Sarnow.

Studii de vegetație în pădurea Sarnow.

Autorul studiază pădurile situate la Nordvest de orașul Oramenburg din punct de vedere fitosociologic stabilind în acelaș timp pentru fiecare asociație și factorii staționali.

Asociațiunile din această pădure sunt grupate în următoarele tipuri: Alnus glutinosa-Carex, Idem - Calamagrostis, Idem-Urtica, Idem-Daschampsia, Betula Deschampsia, Pinus silvestris-Vaccinium myrtillus, Pinus silvestris-Pteridium aquilinium, etc.

Aceste tipuri sunt apoi supuse unui examen forestier critic.

No. 11/935.

Dr. H. Hesmer:

Samen und Knospenschuppen-Analysen in Moosen.

Analize de semințe și solzi de muguri în turbări.

In unele tubării se găsesc cantități așa de mari de semințe și solzi de muguri, încât se poate face o analiză cantitativă asemănătoare cu cercetarea polenului. Această nouă metodă ne permite a face o analiză pe spații mici, întrucât transportul la distanță este mai redus decât în cazul polenului.

No. 12/936.

Forstmeister Ernst Pfort:

Vogelschutzarbeiten und Beringungsversuche in dem Forstamt schönlauke.

Lucrări de protecția păsărilor în Ocolul silvic Schönlauke.

Prin ajutorul unui inel care se prinde de piciorul păsărilor se fac cercetări științifice asupra locului de așezare al păsărilor în scopul apărărei acestor locuri.

Dr. C. G.

INFORMAŢIUNI

Numărul următor al Revistei Pădurilor va fi dublu, pentru lunile Iulie şi August.

Prin Inaltul Decret Regal No. 1439 din 19 Iunie 1936, în urma raportului Ministerului Agriculturii şi Domeniilor No. 32398/936, au fost numiţi bugetari, pe ziua de 1 Aprilie 1936, în serviciul Ad-ţiei Casei Pădurilor Statului, următorii 77 ingineri silvici:

Ingineri silvici stagiari.

Domnii: Leviţchi Anton, Malaicu Ion, Coţifide Constantin, Dediu Gheorghe, Stoianof Atanase, Sârbu Stancu, Fedeleş Constantin, Mihăilescu Vasile, Baboe Gheorghe, Şiraef Gheorghe, Scarlat Ion, Boldâr Gavril, Schneider Gheorghe, Nicolaescu I. Petre, Pascu V. Cristache, Mateescu Demetru, Boambăn Ion, Georgescu Tudor, Petrescu C. Nicolae, Constantinescu G. Constantin, Podariu Alexandru, Vermeşean Valeriu, Nicolau G., Lurţ Heinerich, Baranovschi Vlad, Tanu Gheorghe, Coban Diomid, Vasilescu Grigore, Monasterschi Epaminonda, Conecini Artur, Râpeanu Ion, Manolescu M. Constantin, Dumitraşcu N. Constantin, Persecă Marian, Chiroşca Maxim, Tomescu Valeriu, Lepădatu Mircea, Serghie Ioan, Kraft Teodor, Gruiev Radion, Tarnavschi Alexandru, Reif Francisc, Oblu Alexandru, Celac Nicolae, Podeanu Aureliu, Şontea Sebastian, Ştefănescu Sirius, Pavelescu Ion, Chiriacescu Niculae, Berenţan Roman, Vintilă Eugen, Toma Gavril, Ghelmeziu Nicolae, Constantinescu Aurel, Ene Mircea, Dănciulescu Virgil, Diaconu Ion, Cioltan Gheorghe, Cuneţchi Ilie, Popescu D. Stelian, Manolescu Ion, Popa C. Gheorghe, Georgesu Ovidiu, Adolf Marin, Dumitrescu C. Romulus, Jangoci Eugen, Ştefănescu Mihail, Rusu Petre, Tebeica Alexandru, Petrescu Titus Constantin, Georgescu C. Nicolae, Dumitraşcu Nicolae, Mateescu Ioan, Ţocu A. Mişu, Strătescu Liviu, Popescu Aurel.

Inginer Inspector silvic, Domnul Avram Gheorghe.

In prima jumătate a lunii Iulie a. c. ne va vizita ţara un grup de profesori şi studenţi forestieri dela Universitatea din Belgrad. Grupul e condus de d-nii profesori Dr. Iovanovici şi Dr. Marinnovici.

Excursioniştii vin din Bulgaria, intrând în ţară pe la Giurgiu sau Constanţa. La noi, itinerariul va fi următorul: Bucureşti, Sinaia, Braşov, Sibiu, Sebeş, Valea Oltului, Craiova şi Calafat.

Excursia de fine de an a Secţiei silvice dela Şcoala Politechnică din Bucureşti va avea loc în primele 10 zile ale lunii Iulie cu următorul itinerariu: Cotmeana, Valea Topologului (Stoiceni, Sălătruc), Valea Oltului (Călimăneşti, Scărişoara), Sibiu, Valea Sadului şi

Munţii de pe stânga Lotrului, Valea Sebeşului, Alba Iulia, Vinţ, Făgăraş şi Braşov.

Pe ziua de 1 Iunie a. c. s'a reînfiinţat Direcţia a XII-a regională silvică Caps, cu reşedinţa la Cernăuţi, repartizându-i-se următoarele ocoale silvice: Putila, Cernăuţi, Dorohoi, Adâncata, Colencăuţi, Clişcăuţi, Ianăuţi şi Lipcani.

Au apărut:

Dicţionar Technic Silvic, român-francez - german-englez-italian-rus-ungar, de Ing. subinsp. silvic Aurelian Ionescu şi Ing. silvic Şt. Sprangate. O lucrare de 300 pagini, pe hârtie velină, cuprinzând termeni din silvicultură, mecanică, zoologie, botanică, etc. Costă 100 lei. Comenzile se pot adresa d-lui Ing. Şt. Sprangate, str. Xenopol 19, Bucureşti.

— *Arborii şi pădurile noastre* de Ing. Dr. D. A. Sburlan, în Biblioteca de popularizare a Soc. «Progresul Silvic». Preţul 20 lei (15 lei pentru membri).

NECROLOG

†

MIHAIL ITTU

inginer inspector silvic

In 8 Mai 1936 s'a sfârşit pe neaşteptate, trecând în lumea drepţilor şi a veşnicei odihne, un pasionat iubitor al pădurii şi un mare român, inginerul inspector silvic pensionar *Mihail Ittu.*

Născut în Iunie 1865 în comuna Vale, lângă Sălişte, în cel mai curat ţinut românesc al Ardealului, el urmează liceul în Sibiu, iar pregătirea academică şi-o dobândeşte la Şcoala de Silvicultură din Schemnitz.

In anul 1890 intră în serviciul silvic al Statului, fiind apoi însărcinat în 1893 cu conducerea secţiei cadastrale din Direcţiunea silvică Lugoj.

In 1896 reuşeşte să ia prin concurs Administrarea pădurilor comunale din plasa Sălişte.

Aici în pădurea lângă care crescuse şi dela care primise sănătatea trupească şi sufletească, îşi deschide cariera printr'o muncă plină de devotament pusă în slujba pădurii, precum şi printr'o activitate de naţionalism înflăcărat, căreia şi-a dedicat de altfel întreaga sa viaţă.

Stăpânirea vitregă de atunci, îl transferă în anul 1904, ca şef de ocol al satului in Tulgheş, jud. Ciuc.

Pentru meritele sale pe cari şi le câştigă aici pe teren silvic, primeşte o calificaţie foarte bună, în baza căreia este avansat în grad, dar totodată transferat din nou după 2 ani, peste Dunăre, în Ungaria, într'o regiune curat ungurească, făcându-l astfel inofensiv în activitatea sa naţionalistă.

După multe insistenţe reuşeşte însă să fie mutat în 1909 la Regiunea silvică din Arad.

Dar şi aici îndură continue umiliri şi persecuţiuni pentru sentimentele sale naţionale.

Cu ocazia unei anchete cerute, constatându-se la activul său merite incontestabile în exercitarea serviciului, el e avansat la gradul de consilier silvic, primind însă în 1914 un nou ordin de transferare în nordul Ungariei.

De astădată însă, a preferat să-şi înainteze demisia şi să-şi ia libertatea de acţiune.

In timpul războiului, cu toată vârsta sa înaintată, el este înrolat în armată cu gradul de locotenent şi trimis — din cauza sentimentelor sale cunoscute — în Albania la lucrări technice de fortificaţii.

La proclamarea unirii îl vedem ofiţer voluntar în garda naţională ; apoi reintră în serviciul statului român, ajungând la funcţiunea de Şef al Directoratului Cluj, de unde a eşit la pensie în anul 1923.

In ultimul timp s'a ocupat cu întreprinderi particulare de natură technico-silvică şi cadastrală.

Mihail Ittu s'a relevat şi pe teren ştiinţific, prin articolele sale apreciate apărute în revistele de specialitate.

A mai alcătuit o Enciclopedie silvică, cuprinzând 10.000 cuvinte, lucrare vastă şi de importanţă incontestabilă, care aşteaptă să fie pusă în valoare şi folosită prin publicarea ei.

In ultimul timp a terminat pentru publicare o nouă lucrare voluminoasă «Bourul», fruct al unor cercetări îndelungate, despre acest falnic animal sălbatec, al cărui ultim exemplar în Europa a fost răpus în Carpaţii Rodnei din judeţul Năsăud.

Cu Mihail Ittu, pădurea a pierdut un devotat prieten, iar Corpul Inginerilor Silvici un rar şi distins coleg.

Intr'o frumoasă, dar dureroasă după amiază de Mai, familia, rudele, prietenii şi colegii l'au urmat înduraţi la locul de veci.

Domnul Consilier silvic Comanici, în numele C. A. P. S. al Societăţii şi colaboratorilor, în cuvinte simţite, a evidenţiat meritele şi calităţile distinse de specialist, iubitor de pădure şi bun român, ale aceluia care a fost Mihail Ittu.

Fie-i ţărâna uşoară şi memoria binecuvântată.

Ing. A. Pridie.

†

FRANCISC SCHMIDT

Ing. Subinspector silvic

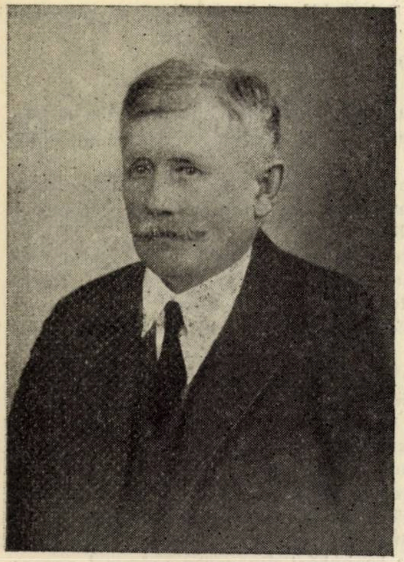

In ziua de 21 Aprilie a. c. s'a stins din viaţă la Mercurea-Ciuc, inginerul subinsp. silvic pensionar Francisc Schmidt.

A fost unul dintre silvicultorii zeloşi şi muncitori ştiind să-şi facă datoria, însuşire pe care o căpătase din şcoala nemţească unde îşi făcuse studiile, fiind absolvent al Academiei Forestiere din Schemnitz, pe care a absolvit-o în 1897.

La fosta Direcţie XII regională silvică M.-Ciucului, unde a funcţionat ca şef al serviciului personalului şi inspecor de control până la ieşirea la pensie, care a avut loc la 1 Ianuarie 1930, a dat dovadă în serviciu de mult spirit de discernământ, fiind totdeodată şi un bun coleg şi camarad.

Prin moartea lui lasă în urmă pentru familie, colegi şi cunoscuţi regrete unanime, iar corpul silvic încearcă încă o pierdere a unuia din membrii săi laborioşi şi devotaţi care în limitele posibilităţii a contribuit şi el cu o mică părticică la consolidarea edificiului silvic al României după războiu.

«Fie-i ţărâna uşoară».

A. B.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii **Vaslui**, judeţul Vaslui, proprietatea G. Mavrocordat, în suprafaţă totală de 1075 ha. 4900 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii **Geomal**, judeţul Alba, proprietatea Composesoratului fost urbarial Geonal, în suprafaţă de 78 ha. 0700 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii **Visaga**, judeţul Satu Mare, proprietatea Com. Finteuşul Mic, în suprafaţă de 23 ha. 0200 mp. Regim şi tratament crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este insărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 15 Februarie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 43929/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Homoriciu, județul Dâmbovița, proprietatea Maria N. Cezianu, în suprafață de 388 ha. 7000 mp. Regim și tratament Crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Februarie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 42773/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul revizuit pentru exploatare al pădurii Horosăuți, județul Cernăuți, proprietatea Elsa Lucasievici și Marta Varteresievici, în suprafață totală de 680 ha. 2300 mp. Regim și tratament Codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 80 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Starosilta-Stavri, județul Botoșani, proprietatea Aurel Droc, în suprafață de 25 ha. 6800 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulament pentru exploatare al pădurii Zidovca, județul Rădăuți, proprietatea Ignat al lui Petru Metcar, în suprafață de 18 ha. 1800 mp. Regim și tratament Codru cu tăieri rase. Revoluția normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate cu excepția celui dela alin. d, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 28 Februarie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 42774/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Muntele Scaunului și Isuica, jud. Mureș, proprietatea Comunității de avere a 127 comune, în suprafață totală de 8979 ha. 4826 mp. Regim și tratament, Seria I-a cu o serie de crâng în suprafață de 143 ha. 0600 mp, și revoluția normală de 30 ani. Seria II-a: două serii de Codru cu tăeri rase în suprafață de 5150 ha. și 2301 ha. cu revoluția normală respectivă de 80 și [illegible]0 ani și Seria III-a de protecție cu exploatabilitatea fizică.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate cu excepția celui dela alin. b, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 29 Februarie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea Cancicov.**

No. 43931/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Sânzieni, județul Trei Scaune, proprietatea Composesoratului Sânzieni, în suprafață de 1464 ha. 9100 mp. Regimul: O serie de protecție cu tratament grădinărit și exploatabilitatea fizică și alta de Codru cu tăieri rase.

b) Amenajamentul pădurii Bazos, județul Timiș Torontal, proprietatea Comunei Bazoș, în suprafață de 421 ha. 6000 mp. Regim și tratament Codru cu 3 tăieri succesive. Revoluția normală 105 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Căprioara Lot. 4, județul Tutova, proprietatea Suzana Ghica Budești, în suprafață de 150 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Dosul Valea Muncelului, județul Someș, proprietatea Composesoratului Urbarial din comuna Salișca, în suprafață de 34 ha. 3300 mp. Regim și tratament crâng cu 30 rezerve la ha. Revoluția normală 36 ani,

e) Amenajamentul pădurii Gâmbaș, județul Alba, proprietatea Composesoratului Gâmbaș, în suprafață e 12 ha. 6600 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4, — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 5 Martie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 56127/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Hosman, jud. Sibiu, proprietatea Comunei Hosman, în suprafaţă totală de 806 ha. 3600 m. p. Regim: O serie de Codru cu trei tăieri succesive şi Revoluţia normală 100 ani şi alte serii de Crâng simplu cu revoluţia normală de 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Muscelul Darei, judeţul Buzău, proprietatea Maria G-ral M. Florescu, în suprafaţă de 36 ha. 5000 m. p. Regim şi tratament Crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

c) Regulament pentru exploatare al pădurii Racoviţa, jud. Dâmboviţa, proprietatea N. G. Cantacuzino min., în suprafaţă de 27 ha. 1372 mp. Regim şi tratament Crâng simplu, Revoluţia normală 15 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic. luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 6 Martie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea Cancicov.**

No. 50654/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Clinceanuca, județul Prahova, proprietatea Gh. Ionescu, în suprafață de 118 ha. 1900 m. p, Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 8 ani.

b) Amenajamentul pădurii Burjuc, județul Someș, proprietatea Comunei Mica, în suprafață de 60 ha. 3700 mp. Regim și tratament crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Ocolna, județul Romanați, proprietatea fermei Statului Ocolna, în suprafață de 38 ha. 5200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Amenajamentul pădurii Satul Barba, județul Bihor, proprietatea Comunei Satul Barba, în suprafață de 34 ha. 5200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Marginea, județul Bihor, proprietatea Comunei Marginea, în suprafață de 34 ha. 5200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii Chiribiș, județul Bihor, proprietatea comunei Chiribiș, în suprafață de 34 ha. 3600 mp. Regim și tratament crâng cu 60 rezerve la hectar. Revoluția normală 30 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Siracova, județul Caliacra, proprietatea Dumitru Popof, în suprafață de 26 ha. 4000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată în ziua de 13 Martie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 59409/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Dicănești, județul Bihor, proprietatea Comunei Dicănești, în suprafață de 151 ha. 0400 mp. Regim și tratament Codru cu 2 tăieri succesive. Revoluția normală 80 ani.

b) Amenajamentul pădurii Sortași, județul Satu Mare, proprietatea Composesoratului din comuna Remetea, în suprafață de 46 ha. 3200 mp. Regim și tratament crâng cu 60 rezerve la ha. Revoluția normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii Boghoș, județul Târnava Mică, proprietatea Maria Chidu, în suprafață de 28 ha. 7700 mp. Regim și tratament crâng simplu cu rezerve. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietătei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și **neavenit.**

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată în ziua de 13 Martie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii și Domeniilor. (ss) **Mircea Cancicov.**

No. 59410/036.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Fundațiunei A. Frâncu, județul Someș, proprietatea Fundației A. Frâncu Administrată de Capitlul Mitrop. Pr. Catolic din Blaj, în suprafață totală de 278 ha. 4100 mp. Regim și tratament crâng simplu cu excepțiile din avizul Consiliului Technic 72/936. Revoluția normală 35 ani.

b) Amenajamentul pădurii Draxeni Boboc, județul Vaslui, proprietatea V. Pancescu, în suprafață totală de 200 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Perilor, județul Cluj, proprietatea Răcășan Simion și soții, în suprafață de 94 ha. 8400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru ezploatare al pădurii Batalău, județul Someș, proprietatea Demian și soții, în suprafață de 76 ha. 9692 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Frumușelul Mira, județul Gorj, proprietatea Dr. G. Magheru, în suprafață totală de 48 ha. 9700 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

f) Amenajamentul pădurii Erneiul, județul Mureș, proprietatea Martha Balintit, în suprafață de 29 ha. 2000 mp. Regim și tratament crâng cu 60 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

g) Amenajamentul pădurii Păingeni, județul Mureș, proprietatea Dr. Iacob Bela, în suprafață de 17 ha. 8000 mp. Regim și tratament crâng cu 60 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Isvorul Măgurii, județul Satu Mare, proprietatea Școalei din Comuna Trestia, în suprafață de 12 ha. 3400 mp. Regim și tratament Codru cu tăieri rase. Revoluția normală 80 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Martie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 67039/936.

Art. I. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Gâlgău, județul Someș, proprietatea comunei Gâlgău, în suprafață de 70 ha. 4900 mp. Regim și tratament crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Linia, județul Prahova, proprietatea Gh. Al. Morcovescu și alții, în suprafață totală de 67 ha. 3900 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Jichișul de Jos, județul Someș, proprietatea Pop Ion L. Petre și 30 soți, în suprafață de 57 ha. 5500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Episcopia, jud. Prahova, proprietatea Victor M. Cogâlniceanu, în suprafață totală de 50 ha. 5000 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 14 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al păduri Duvanlac, județul Caliacra, proprietatea Amet Hagi Apti. în suprafață totală de 41 ha. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Mică, județul Trei Scaune, proprietatea Ioan Gh. Macoș și soții, în suprafață de 10 ha. 7000 mp: Regimul crâng simplu cu 30 rezerve gorun la hectar. Revoluția normală 30 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Avas, județul Trei Scaune, proprietatea Tompa Gizela, în suprafață de 10 ha. 1200 mp. Regim și tratament crâng 50 rezerve de gorun la ha. Revoluția normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Martie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor (ss) Mircea Cancicov.

No. 67043/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Studina, judeţul Romanaţi, proprietatea Fermei Statului Studina, în suprafaţă de 199 ha. 7100 mp. Regim şi tratament două serii de crâng simplu. Revoluţia normală de respectiv: 35 ani şi 20 ani.

b) Amenajamentul pădurii Capus, judeţul Someş, proprietatea Composesoratului Fizeşul Gherlei, în suprafaţă le 37 ha. 3300 mp. Regim şi tratament crâng 50 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Coasta Isvorului, judeţul Someş, proprietatea Tamas Carol şi alţii, în suprafaţă de 35 ha. 4400 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la hectar. Revoluţia normală 20 ani.

d) Amenajamentul pădurii Visaga, judeţul Satu Mare, proprietatea comunei Posta, în suprafaţă de 19 ha. 6600 mp. Regim şi tratament crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Făget, judeţul Someş, proprietatea comunei Figa, în suprafaţă de 17 ha. 1600 mp. Regim şi tratament: crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

Are. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tichnic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Martie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 67047/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Chiojdeni, judeţul R. Sărat, proprietatea Romulus D. Buttu, în suprafaţă de 372 ha. 7100 mp. Regimul: O serie de codru cu 2 tăieri succesive la 7 ani interval şi revoluţia normală de 80 ani şi alta de crâng compus cu 150 rezerve la hectar şi revoluţia normală 40 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bocăniţa, judeţul Argeş, proprietatea Ioana Burdescu, în suprafaţă de 40 ha. 2759 mp. Regim şi tratament Codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 90 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Staulis, judeţul Cluj, proprietatea Levy Daniel, în suprafaţă de 38 ha. 9600 mp. Regim şi tratament crâng. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Piscùrile, judeţul Gorj, proprietatea G-ral Ion Carlacuţ, în suprafaţă de 25 ha. 2300 mp. Regim şi trament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Piscani, etc., jud. Muscel, proprietatea Peatrice Dobeovici, etc., în suprafaţă de 20 ha. 8900 mp. Regim şi tratament Codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 100 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Brădeasa, judeţul Prahova, proprietatea Gh. Niţulescu, în suprafaţă totală de 19 ha. 1200 mp. Regim şi tratament Codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 100 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Branila, jud. Vlaşca, proprietatea Andrei A. Noica, în suprafaţă de 19 ha. 2200 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 17 ani,

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 28 Martie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 67051/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Mitocul Dragomirnei, judeţul Suceava, proprietatea Obştei Mitocul Dragomirnei, în suprafaţă de 165 ha. 1600 mp. Regim şi tratament: codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Plosca Ialovicioarei, judeţul Rădăuţi, proprietatea Fraţilor Popiuc, în suprafaţă totală de 72 ha. 4700 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri rase, lăsându-se 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 90 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Meleş, jud. Rădăuţi, proprietatea Chaim Schairf şi alţii, în suprafaţă de 46 ha. 0400 mp. Regim codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 60 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Piscul Lung, judeţul Buzău, proprietatea Paulina Hesenstein, în suprafaţă de 22 ha. 7000 mp. Regim şi tratament: codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 31 Martie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor (ss) Mircea Cancicov.

No. 67031/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Tistasu, judeţul Someş, proprietatea comunei Sucutard, în suprafaţă de 117 ha. 9700 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

p) Amenajamentul pădurii Ciret, judeţul Someş, proprietatea comunei Baţa, în suprafaţă totală de 76 ha. 2000 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Cere, judeţul Târnava Mică, proprietatea Iosif Czasz, în suprafaţă de 22 ha. 6400 mp. Regim crâng cu 25—40 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bădeni Sfoara Băcănita, judeţul Buzău, proprietatea Vasile Nestor, în suprafaţă totală de 16 ha. 8852 mp. Regimul şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ghiocel, jud. Ilfov, proprietatea Ing. Virgil Alimănişteanu, în suprafaţă totală de 15 ha. 9800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 31 Martie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 67035/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic Parcani, judeţul Orhei, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 15458 ha. 0600 mp. Regimul: Seriile I şi II Crâng simplu cu revoluţia normală 35 ani. Seriile II, III, V, VI şi VII. Crâng cu 150 rezerve stejar şi frasin la hectar. Seria VIII-a Codru cu tăieri progresive şi revoluţie normală 108 ani.

b) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic Hânceşti, judeţul Lăpuşna, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 13777 ha. 6700 mp. Regimul: 7 Serii de crâng din care 3 au revoluţia normală de 30 ani, 3 de 35 ani şi una 40 ani (crâng compus) şi alte 2 serii de Codru cu 3 tăieri succesive şi revoluţie normală 108 ani.

c) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic Danul, județul Bălți, proprietatea Statului în suprafață totală de 12699 ha. 1100 mp. Regim și tratament: 7 serii de crâng din care 2 au revoluția de 4 ani, 1 de 10 ani, 4 de câte 30 ani; 3 serii de crâng compus cu revoluția normală de 35 ani 2 de Codru cu tăieri succesive cu revoluția de respectiv 108 și 80 ani și o ultimă serie de protecție.

d) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic Orhei, proprietatea Statului, în suprafață totală de 12584 ha. 7200 mp. Regimul: 2 serii de Codru cu tăieri succesive și revoluție normală 108 ani; 3 serii de crâng compus cu 150—200 rezerve stejar și frasin la hectar și revoluția normală 40 ani; o serie de crâng simplu cu revoluția de 30 ani și o serie de agrement cu exploatabilitatea fizică.

e) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic Sadova, județul Lăpușna, proprietatea Statului, în suprafață împădurită de 11906 ha. Regimul: O serie de crâng cu revoluția normală 30 ani, alta de crâng compus cu revoluția de 35 ani și alte 5 de Codru cu tăeri succesive și revoluția normală respectiv de 100 și 108 ani.

f) Amenajamentul pădurilor din Ocolul silvic Soroca, județul Soroca, proprietatea Statului, în suprafață totală de 8901 ha. 8900 mp. Regimul: Seria I. Codru cu tăieri progresive și revoluție normală 108 ani; Seriile II, III, IV, V și VI crâng cu rezervele specificate în avizul Consiliului Technic 77/936. Seria VII protecție.

g) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic Cliscăuți, jud. Hotin, proprietatea Statului, în suprafață totală de 8934 ha. 6600 mp. Regim și tratament: Seria I Codru cu tăieri succesive și revoluție normală 100 ani. Seriile II, III, crâng simplu cu revoluția normală 35 ani. Seria IV, crâng compus cu revoluția normală 35 ani. Seria V-a zăvoi, crâng simplu cu revoluție 3 ani și Seria VI Protecție.

h) Amenajamentul pădurii Ghelari, județul Hunedoara, proprietatea Statului, în suprafață totală de 938 ha. 6900 mp. Regim și tratament Codru cu tăieri succesive și revoluție normală 120 ani.

i) Amenajamentul pădurii Bucovăț Seria II Pandurul, județul Dolj, proprietatea Statului, în suprafață de 818 ha. 4300 mp. Regim și tratament crâng cu 150 rezerve la ha. Revoluția normală 40 ani.

j) Amenajamentul pădurii Zaval, jud. Dolj, proprietatea Statului, în suprafață totală de 752 ha. 0900 mp. Regim și tratament Codru cu tăieri succesive. Revoluția normală 90 ani.

k) Amenajamentul pădurii Criva Ruptura Seria V-a, județul Dolj, proprietatea Statului, în suprafață totală de 576 ha. 8600 mp. Regim și tratament crâng cu 150 rezerve la ha. Revoluția normală 40 ani.

l) Amenajamentul pădurii Coarnele Caprii, județul Iași, proprietatea Statului, în suprafață de 131 ha. Regimul și tratamentul crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 7 Aprilie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 82977/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurilor Dosul Măgurii și alte 9 trupuri, județul Sibiu, proprietatea Composesoratului Grăniceresc din comuna Jina, în suprafață totală de 3630 ha. 8600 mp. Regimul: O serie de Codru cu 2 tăieri succesive la 10 ani interval și revoluția de 100 ani, patru serii de Codru cu tăieri rase și revoluție normală de 100 ani și a șeasa serie de protecție cu exploatabilitatea fizică.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Art. 4, — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 8 Aprilie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor (ss) Mircea **Cancicov**.

No. 84616/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Maximet, județul Rădăuți, proprietatea Juri Psariuc și alții, în suprafață de 99 ha. 1200 mp. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluția normală 80 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Clinceanca, județul Prahova, proprietatea Gh. St. Rădulescu, în suprafață de 98 ha. 2171 mp. Regim și tratament: două serii de crâng simplu. Revoluția normală 6 ani la seria I-a și 12 ani la seria II-a.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Cuciurul Mic, județul Cernăuți, proprietatea Paruch Margules și alții, în suprafață de 44 ha. 2681 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Borcea, etc., județul Odorheiu, proprietatea Bis. Ev. Ref. din Atid, în suprafață de 38 ha. 6594 mp. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 80 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Două Ramuri, județul Trei Scaune, proprietatea Banyai Alexandru, în suprafață de 37 ha. 2900 mp. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 90 ani.

f) Amenajamentul pădurii Băgău, județul Alba, proprietatea Bis. Gr. Cat. din comuna Băgău, în suprafață de 15 ha. 3800 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4, — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 17 Aprilie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 84969/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Mânăstirea Grăjdeni, judeţul Tutova, proprietatea Statului, dat în uzufruct Mânăstirii Grăjdeni, în suprafaţă totală de 50 ha. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Şerbeşti, judeţul Neamţ, proprietatea Ştefania Gr. Bălăceanu, în suprafaţă totală de 40 ha. 3000 mp. Regim şi tratament: crâng simplu cu 30 seminceri la ha. Revoluţia normală 25 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Frumoasa, judeţul Trei Scaune, proprietatea Mircse Iosif, în suprafaţă de 38 ha. 2700 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Fagul Curat Candia, judeţul Trei Scaune, proprietatea Nagy Grigorie, în suprafaţă totală de 17 ha. 7300 mp. Regimul codru regulat cu două tăeri succesive. Revoluţia normală 90 ani.

e) Amenajamentul pădurii Borondoaia, judeţul Târnava Mare, proprietatea Bis. ev. lut. din comuna Dârlos, în suprafaţă de 16 ha. 7900 mp, Regim şi tratament crâng simplu, Revoluţia normală 10 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ruşii Ciomartan, judeţul Dorohoiu, proprietatea Gheorghe Manoliu, în suprafaţă de 16 ha. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Smeuriş, judeţul Odorheiu, proprietatea Mathe Petru, în suprafaţă de 15 ha. 7600 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 2. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare. sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 3, — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 4 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 17 Aprilie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) V. P. Sassu.

No. 84968/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Ususau și La Spini, jud. Timiș, proprietatea Vasile Deheleanu, în suprafață de 384 ha. 7900 mp. Regim și tratament: se mențin vechile baze, adică crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bogata, județul Bacău, proprietatea Nic. Botez, în suprafață totală de 65 ha. 8500 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Pe Lob, județul Someș, proprietatea Comunei Bunești, în suprafață totalăde 63 ha. 5600 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluția normală 40 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Nima, județul Someș, proprietatea Samuil Klain și soția, în suprafață de 15 ha. 3300 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Art. 4, — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Aprilie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 66617/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Blidaria, județul Someș, proprietatea comunei Curtuiuș, în sprafață de 131 ha. Regimul crâng cu 40 rezerve la hectar. Revoluția normală 40 ani.

b) Amenajamentul pădurii Surduc, județul Someș, proprietatea comunei Feldioara, în suprafață totală de 77 ha. 6900 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Surtuc, județul Someș, proprietatea comunei Copru, în suprafață totală de 46 ha 0300 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Cotul Lung, județul Brăila, proprietatea Grigore Cicei, în suprafață de 18 hectarro 3000 mp. pădure curată. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 5 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Mărului, județul Argeș, proprietatea Radu Arsenescu, în suprafață de 15 ha. o350 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamenete, etc. referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 28 Aprilie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 91495/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru operațiuni culturale Bâlca Domnești, județul Putna, proprietatea Inginer Săbăreanu, Sevastia C. Leonida și Ecaterina Th. Bădărău, în suprafață de 557 ha. 0964 mp. Se vor efectua curățiri și rărituri specificate în regulament. Revizuirea după cinci ani

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Pilisis, județul Trei Seaune, proprietatea Csutak Francisc și Csutak Susana, în suprafață de 98 ha. 8700 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluția normală 60 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Lamba, județul Prahova, proprietatea Chiriță C. M. Staicu, în suprafață totală de 11 ha. 7826 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate cu excepția celui dela alin a, se va face după zese ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamenete, etc. referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 7 Mai 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 97934/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Orbeni-Dealul, județul Putna, proprietatea Henriette Buzdugan, în suprafață de 62 ha. 0722 mp. Regim și tratament crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Orbeni-Dealul, județul Putna, proprietatea Elena P. Buzdugan, în suprafață de 52 ha. 6772 mp. Regim și tratament crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Trestia, județul Bacău, proprietatea Moșt. Gh. Mavromati, în suprafață de 37 ha. 7890 mp. Regim și tratament crâng simplu, Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Goșa, județul Buzău, proprietatea Ilie Dabija, în suprafață de 14 ha. 5500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Piciorul Ploscarului etc., județul Someș, proprietatea D-nei și D-lui Vasile Horvath, în suprafață de 10 ha. 2000 mp. Regim și tratament crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamenete, etc. referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 7 Mai 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 96564/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zănoaga Mortului, două trupuri, județul Prahova, proprietatea Ștefan Gr. Popescu, în suprafață de 190 ha. 8000 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluția normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamenete, etc. referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 7 Mai 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 07938/936.

---

a) Amenajamentul pădurii Molivişul, judeţul Vâlcea, proprietatea Obştei de Moşneni Molivişul, în suprafaţă totală de 2365 ha. Regim şi tratament codru cu 2 tăieri succesive la 10 ani interval. Revoluţia normală 80 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Zăgajul, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Nunucă Protopopescu, în suprafaţă de 35 ha. 7000 mp. Regim şi tratament 2 serii de crâng simplu. Revoluţia normală 8 ani, seria I şi 5 ani la seria II-a.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 8 Mai 1936, în cabinetul nostru.

No. 97.932.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Muntele Groapa Malaii, judeţul Vâlcea, proprietatea Cecilia M. Cratero, în suprafaţă totală de 673 ha. 4600 mp. Regim şi tratament Codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 90 ani.

b) Amenajamentul pădurii Cărpinişul şi Oaia, judeţul Sălaj, proprietatea Laurenţiu Tel, în suprafaţă totală de 83 ha. 0800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au

fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4, — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. V şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 8 Mai 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 97933/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Floceşti, judeţul Bacău, proprietatea Ana Inginer Pantasi, în suprafaţă de 270 ha. Regimul: o serie de 240 ha. crâng simplu şi o serie de agrement de 30 ha. din care nu se vor extrage decât arborii uscaţi în picioare pentru higiena pădurii. Revoluţia normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Scurta, judeţul Putna, proprietatea Ecaterina P. Tzintzu, în suprafaţă totală de 125 ha. 20 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ipoteşti, judeţul Suceava, proprietatea comunei Ipoteşti, în suprafaţă de 16 ha. 1300 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamenete, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 8 Mai 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 97936/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Grigoreşti lot. C., judeţul Botoşani, proprietatea Maria I. Miclescu, în suprafaţă totală de 131 ha. 7500 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Nisipoasa, judeţul Prahova, proprietatea Nicolae T. Dinescu, în suprafaţă totală de 112 ha. 2692 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 16 ani.

c) Amenajamentul pădurii Pădurea Mare, judeţul Someş, proprietatea comunei Jimbor, în suprafaţă totală de 81 ha. 0700 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani .

d) Amenajamentul pădurii Chisardau, județul Târnava Mică, proprietatea Ioan Roth și 48 soți, în suprafață de 18 ha. 2300 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii Manerhumen, județul Târnava Mică, proprietatea Miess Martin și 46 soți, în suprafață totală de ha 12 ha. 2000 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**
No. 97935/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

Amenajamentul pădurii Coasta Ceternei, județul Someș, proprietatea comunei Mănăstura, în suprafață de 86 ha. 3200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Chigic, județul Bihor, proprietatea comunei Chigic, în suprafață total de 85 ha. 20 mp. Regimul crâng compus cu 59 reserve la ha. Revoluția normală 30 ani pentru elementul crâng și 90 ani pentru rezerve.

c) Amenajamentul pădurii Văduvei lui Kemeny Simion, județul Târnava Mică și Turda, proprietatea Văd. lui Simion Kemeny, în suprafața totală de 71 ha. 6400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Amenajamentul pădurii Fundătura și La Strâmturi, județul Cluj, proprietatea Dr. Emeric Gabamji, în suprafață de 57 ha. 7285 mp. Regimul crâng cu 30 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Fancica, județul Bihor, proprietatea comunei Fancica, în suprafață de 24 ha. 7400 mp. Regimul crâng compus cu 60 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani pentru elementul crâng și 90 ani pentru rezerve.

f) Amenajamentul pădurii Dealul Rece, județul Sibiu, proprietatea Bis. Ev. Lut. din comuna Hosman, în suprafață totală de 22 ha. 6200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 8 Mai 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 97941/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Barcul cel oprit-Capul Apoldului, judeţul Sibiu, proprietatea comunei Apoldul de Jos, în suprafaţă totală de 150 ha. 0522 mp. Regim şi tratament crâng cu rezerve. Revoluţia normală 40 ani.

b) Amenajamentul pădurii Dealul Cerilor, judeţul Sălaj, proprietatea Composesoratului Urbarial din comuna Leşmir, în suprafaţă de 51 ha. 7200 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Nadar, judeţul Bihor, proprietatea comunei Nadăr, în suprafaţă de 34 ha. 9500 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Ordoreanu şi păd. Ordoreanu Clinceni, judeţul Ilfov, proprietatea D. M. Popescu, în suprafaţă de 25 ha. 0950 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală seria I-a 4; seria II-a 12 ani.

e) Amenajamentul pădurii Vineşti, judeţul Arad, proprietatea composesoratului Urbarial din comuna Vineşti, în suprafaţă de 15 ha. 5000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. i, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 97939/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Beia, judeţul Târnava Mare, proprietatea comunei Beia, în suprafaţă de 176 ha. 4100 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Prăpadia, judeţul Satu Mare, proprietatea comunei Recea, în suprafaţă de 94 ha. 3800 mp. Regimul codru cu două tăeri succesive din 10 în 10 ani. Revoluţia normală 80 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ruda, judeţul Argeş, proprietatea Dumitru S. Melinescu, în suprafaţă totală de 75 ha. 6250 mp. Regimul crâng. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Codru, judeţul Sălaj, proprietatea Carola Bornemisa, în suprafaţă de 57 ha. 5500 mp. Regim şi tratament crâng cu 60 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Mai 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 97940/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Vârful Popilor, judeţul Braşov, proprietatea Francisc Deldy, în suprafaţă totală de 344 ha. 3800 mp. Regimul două serii de codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Satului, judeţul Argeş, proprietatea N. Păunescu, în suprafaţă de 98 ha. 5000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani.

c) Amenajamentul pădurii Capul Dealului, judeţul Mureş, proprietatea comunei Mura Mare, în suprafaţă totală de 40 ha. 2800 mp. Regimul crâng cu 70 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Bisericeasca, judeţul Mureş, proprietatea Bis. Ref. din comuna Suveica, în suprafaţă de 24 ha. 3100 mp. Regimul crâng cu rezerve. Revoluţia normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Larga, jud. Cluj, proprietatea Chiorean Vasile, în suprafaţă totală de 22 ha. 1800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dealul Eforii, judeţul Someş, proprietatea Csiszek Clara, în suprafaţă de 18 ha. 7800 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Hodia, jud. Argeş, proprietatea Eug. Uţescu Moşt. I. Uţescu, în suprafaţă totală de 11 ha. 9687 mp. Regimul crâng cu 10 rezerve de stejar la ha. situate pe hotar. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**
No. 979420936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Pârâul lui Purtei, judeţul Cluj, proprietatea comunei Rişca, în suprafaţă totală de 393 ha. 9100 mp Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 100 ani.

b) Amenajamentul pădurii Căpruţa, judeţul Arad, proprietatea Composesoratului urbarial Căpruţa, în suprafaţă de 102 ha. 0800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii Săcueni, judeţul Bihor, propr. comunei Săcueni, în suprafaţă totală de 49 ha. 6600 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Poarta Vântului, judeţul Trei Scaune, proprietatea Bernard Sigismund, în suprafaţă de 16 ha. 7300 mp. Regimul codru regulat cu două tăeri succesive în interval de 10 ani. Revoluţia normală 90 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Căprioara, judeţul Covurlui, proprietatea Draghia Comănescu, în suprafaţă de 14 ha. 0300 mp. Revoluţia normală 6 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. e, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 97937.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Băleni și Obileasca, județul Dâmbovița, proprietatea Gh. I. Nițescu, în suprafață totală de 148 ha. 4300 mp. Regim și tratament crâng simplu: Revoluția normală 12 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare a pădurii Valea Mică, județul Muscel, proprietatea Vasile Dănoiu și alții în suprafață totală de 119 ha. 6200 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

c) Amenajamentul pădurii Măgura, județul Someș, proprietatea comunei Cășeiu, în suprafață de 76 ha. 1900 mp. Regim crâng cu rezerve. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Borbeliște, județul Cluj, proprietatea Rus Samoilă, în suprafață de 26 ha. 2100 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Leasa, județul Prahova, proprietatea Moșt. I. Gh. Cantacuzino, în suprafață totală de 21 ha, 2280 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

f) Amenajamentul pădurii Pădurea Sașilor, județul Târnava Mică, proprietatea Klein Martin și soții, în suprafață de 18 ha. 5700 mp. Regim crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluția normală 20 ani.

g) Amenajamentul pădurii Fucksberg, Județul Târnava Mică, proprietatea Miess Mihail și 71 soți, în suprafață de 16 ha. 3900 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare. sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Mai 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 99981/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Seacă Gârbovana, judeţul Bacău, proprietatea Iţic Siminovici, în suprafaţă de 576 ha. Regimul crâng compus. Revoluţia normală 30 ani pentru elementul crâng şi 90 ani pentru rezerve.

b) Amenajamentul pădurii Holzgrund-Britom, judeţul Târnava Mică, proprietatea Dressman Ioan şi 158 soţi, în suprafaţă totală de 70 ha. 7800 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bilceşti, judeţul Muscel, proprietatea D. Alimănişteanu, în suprafaţă totală de 40 ha. 0304 mp. Regimul crâng cu tăeri rase. Revoluţia normală 100 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Costis, judeţul Târnava Mică, proprietatea Kloes Mathias şi 63 soţi, în suprafaţă de 21 ha. 9700 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii Reckert, judeţul Târnava Mică, proprietatea Reckert Ştefan şi 34 soţi, în suprafaţă totală de 12 ha. 9800 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani.

f) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Pârâul Lung, judeţul Târnava Mică, proprietatea Konerth Mathias şi 51 soţi, în suprafaţă totală de 12 ha. 7800 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani.

g) Amenajamentul pădurii Cetate, judeţul Târnava Mică, proprietatea Henning Martin şi 50 soţi, în suprafaţă totală de 12 ha. 6600 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Mai 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor. (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 99982/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Noul, judeţul Sibiu, proprietatea comunei Noul, în suprafaţă totală de 1049 ha. 2400 mp. Regimul codru cu două tăeri progresive. Revoluţia normală 100 ani.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii Gura Şoimului, judeţul Turda, proprietatea oraşului Turda, în suprafaţă totală de 295 ha. 8767 mp. Regimul codru cu tăieri rase. Revolţia normală 100 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor:

pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 11 Mai 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 99979/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Barcu, judeţul Cluj, proprietatea comunei Cubleş, în suprafaţă totală de 139 ha. 8900 mp. Regimul crâng cu 20 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dalghiu, judeţul Braşov, proprietatea Văduvei Ioan Nemeş, în suprafaţă totală de 110 ha. 3400 mp. Regimul codru regulat cu două tăeri succesive la intervale de 10 ani. Revoluţia normală 80 ani.

c) Amenajamentul pădurii Tistaşul, judeţul Someş, proprietatea comunei Taga, în suprafaţă de 87 ha. 70 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Burzuc, judeţul Someş, proprietatea comunei Sânmărghita, în suprafaţă totală de 71 ha. 2500 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Răzoare, judeţul Someş, proprietatea Orfelinatului Arm. Cat. Sf. Grigore din comuna Gherla, în suprafaţă totală de 57 ha. 1000 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 12 Mai în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 99980/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii comunale Fibis, judeţul Timiş-Torontal, proprietatea comunei Fibiş, în suprafaţă de 287 ha. 7200 mp. Regimul la seria II-a, tăeri de conversiune la crâng compus. Seria I-a codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 84 ani la seria II-a.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Custari, judeţul Roman, proprietatea V. Maftei şi alţii, în suprafaţă totală de 362 ha 6100 mp. Regim crâng. Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Ghenetea, judeţul Bihor, proprietatea comunei Gheneta, în suprafaţă totală de 96 ha. 7100 mp. Regim şi tratament crâng Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Şarlota, judeţul Timiş, proprietatea comunei Şarlota, în suprafaţă totală de 60 ha. 5100 mp. Regimul codru cu tăeri succesive urmând a se face convertirea în crâng cu o revoluţie tranzitorie de 40 ani. Revoluţia normală 80 ani.

e) Amenajamentul pădurii Carapanoasa, judeţul Severin, proprietatea Soc. Anonime „Consorţiul" com. Oloşag, în suprafaţă de 57 ha. 5500 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia de 40 ani. Revoluţia normală 30 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Malosu, judeţul Vaslui, proprietatea Maria Verona Dan Bădărău, în suprafaţă totală de 57 ha. 3795 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normal 30 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dumbrava, judeţul Alba, proprietatea Dr. Felix Dumitreanu şi altul în suprafaţă totală de 57 ha. 0700 mp. Regim şi tratamentul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Fisteica Zimnicea, judeţul Teleorman, proprietatea Florica C. Capră, în suprafaţă totală de 43 ha. 3339 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 7 ani. Revizuirea în 1940.

i) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Gorgan-Vârful Ciuc, judeţul Trei Scaune, proprietatea Ada Moise, în suprafaţă de 42 ha. 1309 mp. Regim crâng cu 40 rezerve stejar la ha. Revoluţia normală 30 ani.

j) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Albeşti, judeţul Teleorman, proprietatea Godefroy Pierre Simionescu şi altul, în suprafaţă totală de 33 ha. 4570 mp. Regim şi tratament crâng simplu.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. h, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 12 Mai în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 101474/936.

BIBLIOTECA „ASTRA" SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M,
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1936:

Președinte: Drăcea M.
Vice-Președinți: Alimănișteanu C., Stinghe N. V.
Casier: Priboianu N. V.
Secretar general: Vâlceanu Eug.
Secretari: Emanoil C., Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Marinescu C.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.

Cenzori: Constantinescu Gh., Ionescu Gh., Chercea Gh.
Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu-Fălciu A. și Popescu-Salcia I.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500	„
„ „ „ particulari	300	„
„ „ „ pentru membrii Societății	200	„
„ „ „ pentru conductori și brigadieri	75	
Numărul	25	

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24896

2022

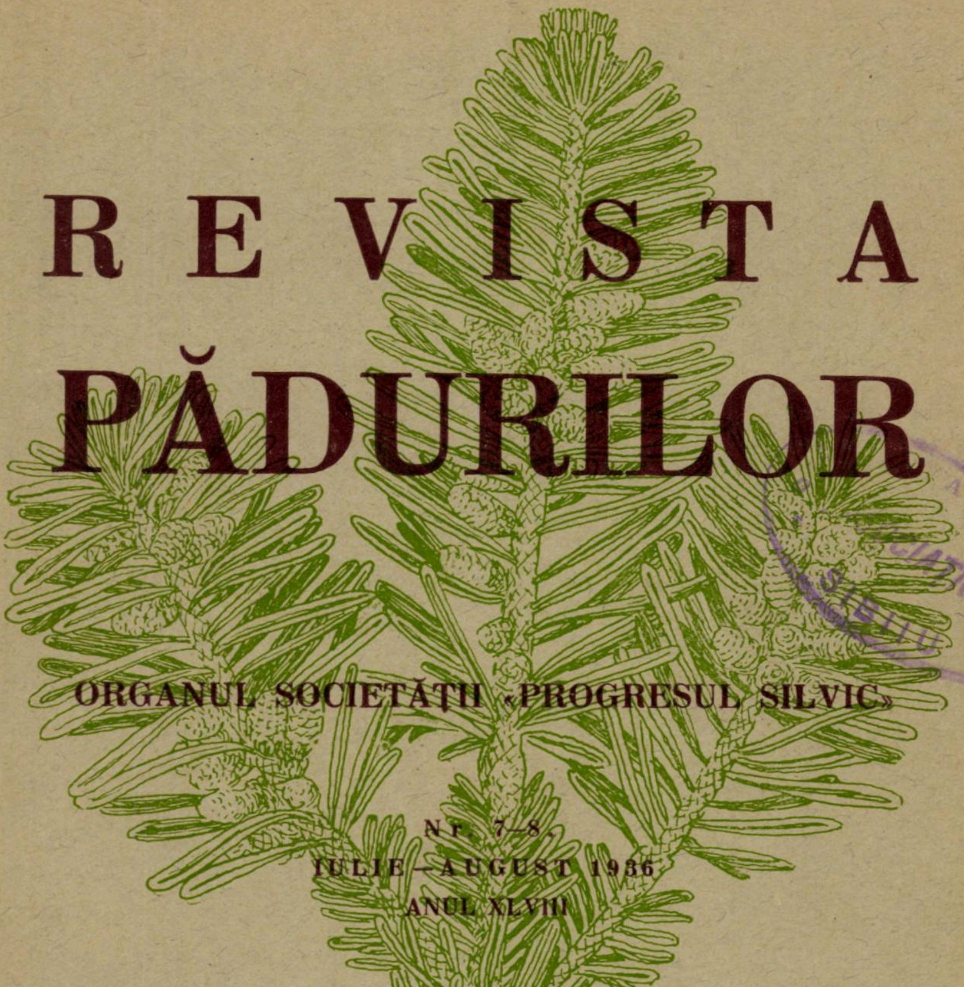

REVISTA
PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII «PROGRESUL SILVIC»

A CENTRALA
CIAȚIUNII
SIBIU

Nr. 7—8.
IULIE—AUGUST 1936
ANUL XLVIII

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREȘTI

ANUL XLVIII Nr. 7—8 *IULIE—AUGUST 1936*

SUMARUL:

Studii :

Determinarea rănirilor mecanice la arbori . . . . . . *C. C. Georgescu şi M. Badea*

Referate — Comentarii :

Legea din 20 Aprilie 1935, pentru pădurile de protecţie . . *Ilie C. Demetrescu*
Istoricul plantaţiilor de salcâm de pe domeniul Coroanei, Sadova . *Gh. Popovici*
O nouă orientare a exportului de lemnărie . . . . . . *V. Filip*
Problema împăduririlor în America . . . . *Radu Florescu*
Ce este de făcut? . . . . *Horia Manole*

Problemele zilei :

Regenerarea naturală

Regenerarea naturală . . . . *P. A. Grunau*
Lungimea perioadei de regenerare la pădurile de stejar pedunculat şi de gorun . . . . *Marin Rădulescu*
Despre rolul subarboretului în regenerările naturale . . . . *Gh. Caminschi*
Planul de exploatare în metoda codrului regulat . . . . *C. D. Ionescu-Bârlad*
Deosebiri şi asemănări în tehnica tăierilor de regenerare la stejarul pedunculat şi la gorun . . . . *Vasile Magdaş*

Cronica :

Comemorarea cincantenarului şcoalei forestiere din Barres . . *D. Drâmbă*
Colaborare cu echipele Regale . . . . *Tr. H.*
In sfârşit . . . . *At. Haralamb*
Şedinţa constitutivă a societăţii piscicultorilor şi pescarilor din Bucovina . . . . *X.*
«Masca» . . . . *T. B.*

Insemnări.

Frasinul lui Adam Neamţu . . . . *F. Páll*
Turismul, thermalismul şi climatismul la C. T. I.

Mercuriale :

Cronica lemnului . . . . *V. Filip*

Recenzii — Revista revistelor — „Soc. Progresul Silvic". — Publicaţiuni: Decizii ministeriale

SOMMAIRE:

Etudes :

Plaies mécaniques chez les arbres . . . . . . *C. C. Georgescu et M. Badea*

Rapports — Commentaires :

La loi du 20 Avril 1935 sur les forêts de protection. Considérations critiques . *I. C. Demetrescu*
L'historique des plantations de robinier sur le domaine de la Couronne, Sadova . *Gh. Popovici*
Une nouvelle orientation dans l'export du bois . . *V. Filip*
Le problème du boisement en Amérique . . . . *R. Florescu*
Qu 'est-ce qu'il faut faire? . *H. Manole*

Problèmes à l'ordre du jour :

La régénération naturelle

Chronique — Mercuriales — Récensions — Revue des revues — Soc. „Progresul Silvic"— Publications: Décision ministérielles

INHALT:

Abhandlungen :

Mechanische Verletzugen an den Bäumen . . . . *C. C. Georgescu u. M. Badea*

Mitteilungen :

Das Gesetz über die Schuzwaldungen vom 20 April 1935. Kritische Betrachtungen . . . . . . *I. C. Demetrescu*
Geschichte der Robinienaufforstungen auf dem Flugsande der Krondomäne, Sadova . . . . . . *Gh. Popovici*
Eine neue Orientierung in Holzexport . . . . . *V. Filip*
Die Aufforstungsfrage in America . . . . . *R. Florescu*
Was ist zu machen? . . *H. Manole*

Tagesfragen :

Die natürliche Verjüngung

Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften — Verein «Progresul Silvic» — Amtliche Veröffentlichungen.

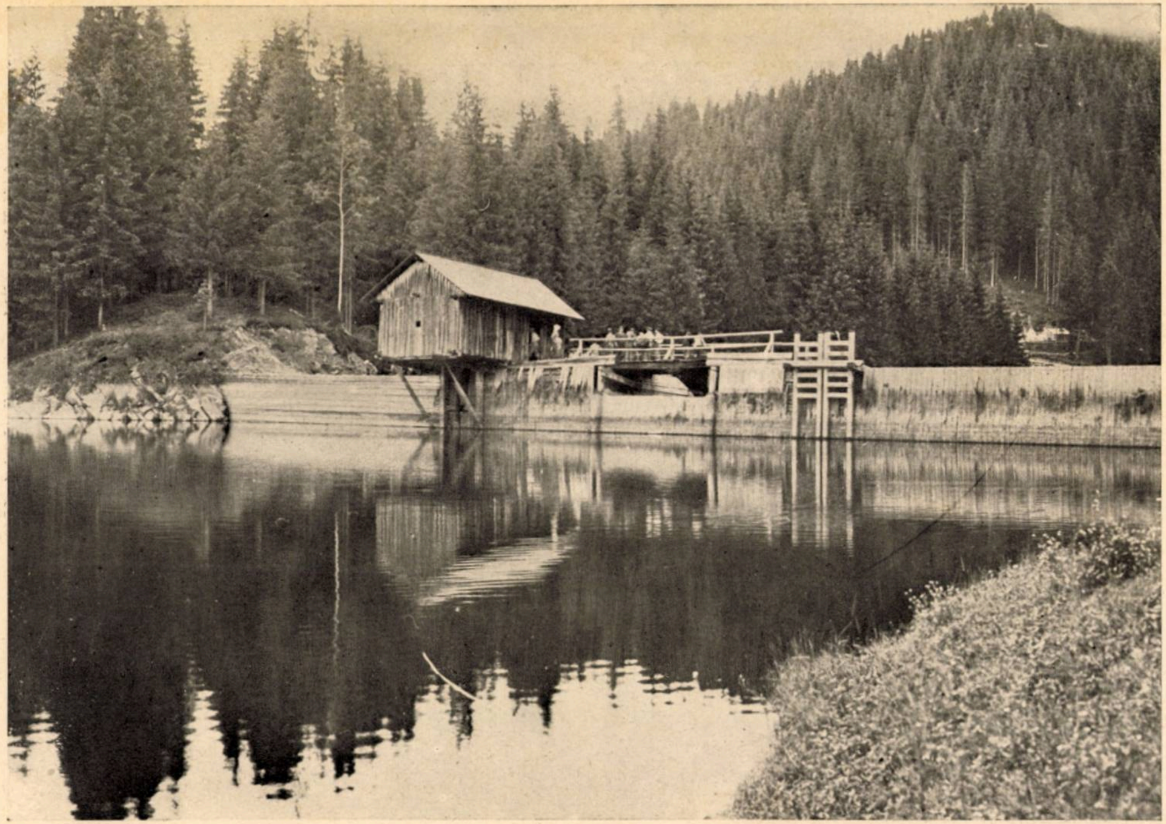

Clişeu At. Haralamb

Opustul dela Dornişoara (Bucovina).
Le barrage de Dornişoara (Bucovina).
Holzklause bei Dornişoara (Bucovina).

- IUL. 2005
IAN 2014

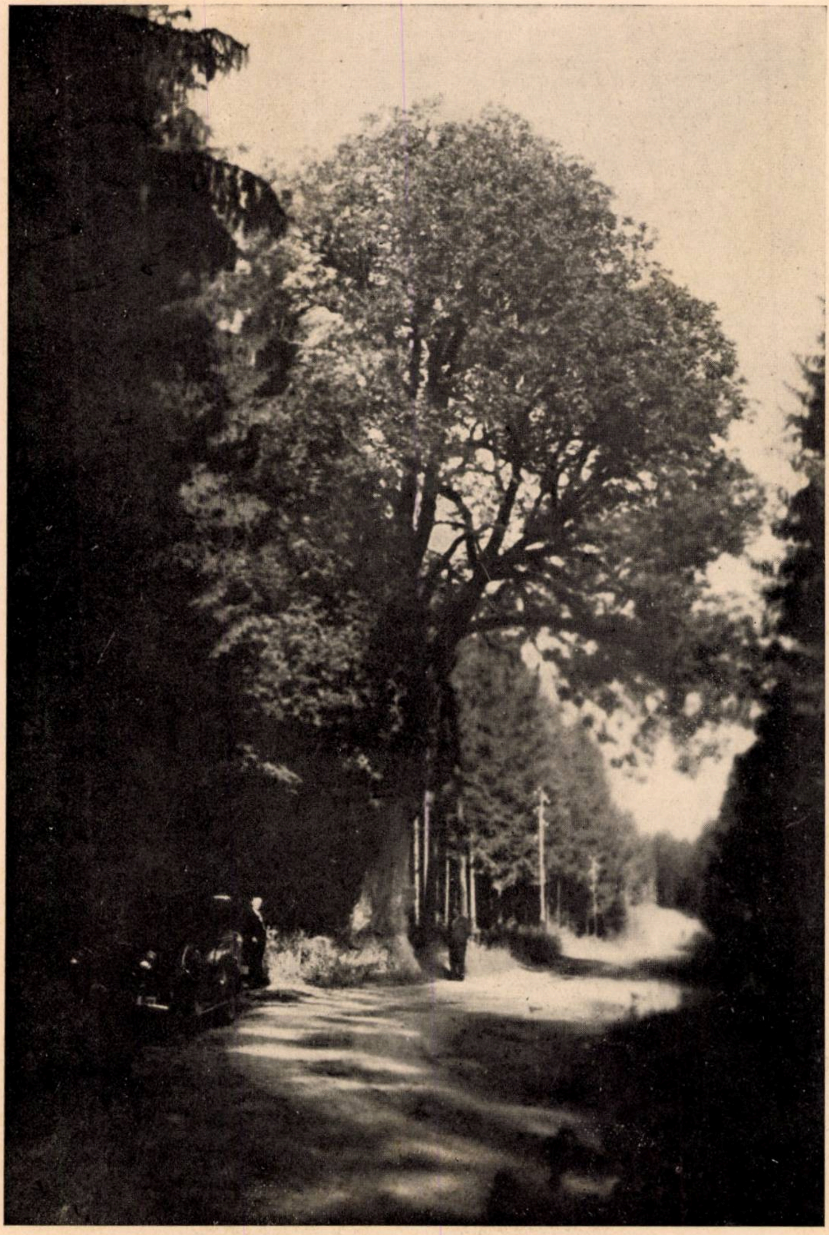

Frasinul lui Adam Neamțu (Oravița).
Vieux frêne à Oravița.
Alte Esche bei Oravița.

Clișeu F. Páll

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLVIII — Nr. 7—8/1936

STUDII

Contribuţiune a Institutului de Cercetări
şi Experimentaţie Forestiere.

DETERMINAREA RĂNIRILOR MECANICE LA ARBORI

C. C. GEORGESCU şi M. BADEA

Organele de Instrucţie ale Tribunalului de Ilfov au pus la dispoziţia laboratorului nostru de fitopatologie o porţiune din tulpina unui cireş, în diametru de 50 cm. care prezenta în mai multe locuri răni produse prin împuşcarea cu alice şi au cerut ca să se determine anul şi epoca din an când s'au produs rănile. Porţiunea de tulpină a fost tăiată în cursul iernei 1936, după terminarea creşterei anuale în grosime corespunzătoare anului de vegetaţie 1935, iar examinarea eşantionului s'a făcut în cursul primăverii următoare.

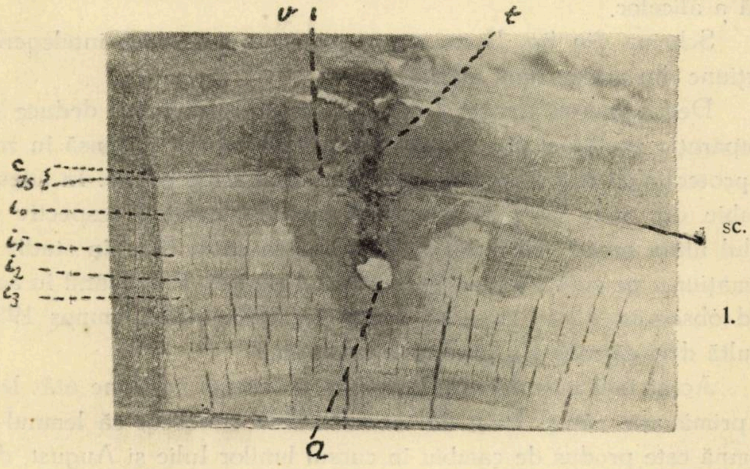

Foto M. Badea

Fig. I. Fotografie în mărime naturală a unei secţiuni transversale mediane prin rana produsă de alică.

sc scoarţă; l lemn; a alică; t tubul rănei; c poziţiunea cambiului; IS inel suplimentar i0, i1, i2, i4 limite de inele anuale lemnoase; v val de acoperire.

39770

In scopul propus s'au examinat mai multe secţiuni transversale făcute în tulpină în dreptul rănilor şi cari prezentau aspectul arătat în fig. I şi II. Fotografia din fig. I reprezintă o asemenea secţiune după planul median al rănei, la care observăm că alica a străbătut ritidomul, scoarţa şi partea periferică a cilindrului lemnos, trecând prin inelele lemnoase corespunzătoare anilor 1935—1933 şi oprindu-se în dreptul inelului lemnos 1932. Rana are forma de tub şi se termină în cilindru lemnos prin o cameră semisferică în care aflăm alica, mai mult sau mai puţin deformată. Gaura de pătrundere a alicei este astupată în toată lungimea sa de rumeguş şi scaune desprinse din pereţii tubului, cari sunt încleiate de gome în o masă compactă.

Rana, se vede că, este înconjurată atât în scoarţă, cât şi în lemn de o zonă mai închis colorată zisă de „protecţie", în cuprinsul căreia ţesuturile sunt în totalitate moarte şi îmbibate cu gome de răni ; elementele vii din lemn şi scoarţă din această zonă au fost omorâte în special din cauza căldurei produse prin pătrundere forţată a alicelor.

Schema din fig. II ne arată pentru o mai clară înţelegere o porţiune din aceiaş rană mărită.

Determinarea timpului când s'a produs rana se deduce din comparaţia porţiunei din ultimul inel anual lemnos cuprinsă în zona de protecţie cu restul aceluiaş inel neinfluenţat de rănire. In adevăr, cambiu din zona de protecţie fiind omorât, sectorul respectiv din inelul ultim anual este oprit în desvoltarea sa şi fixat în stadiu de formaţiune, pe care l-a avut în momentul rănirei. Procedând în acest mod observăm că în zona de protecţie aflăm inelul lemnos 1935 ; rezultă deci că rana s'a produs în acest an.

Acest inel mai departe cuprinde pe aceiaş porţiune atât lemn de primăvară, cât şi lemn de toamnă. Este cunoscut că lemnul de toamnă este produs de cambiu în cursul lunilor Iulie şi August, deci rana a fost făcută după finele lui August, când lemnul de toamnă este deplin format.

In cazul nostru s'a mai format în acelaş an un inel suplimentar ; asemenea inele se produc adeseori la cireş, ca şi la alte specii lemnoase ca urmare a unei defolieri de insecte, secete prelungite, etc. Acest inel suplimentar s'a produs după începerea ploilor de toamnă, adică în cursul lunei Octombrie sau chiar Noembrie, întrucât în anul 1935 am avut o toamnă lungă şi caldă, care a permis continuarea creșterei în grosime a cireșului nostru. Cum acest inel suplimentar nu se găsește reprezentat în zona de protecție rezultă

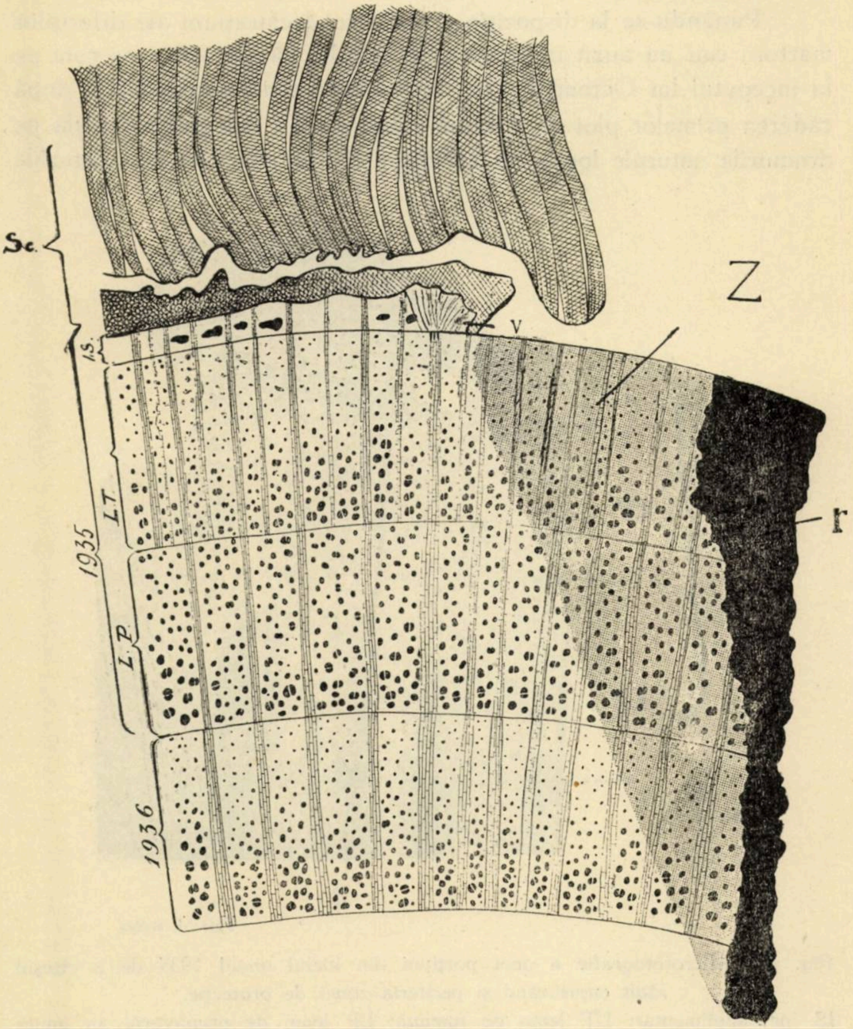

Fig. II. Schemă reprezentând o secțiune transversală mediană prin rană. r=tubul rănei. 1935 inelul anual din acest an format din LP=lemn de primăvară; LT=lemn de toamnă; IS=inel suplimentar; Sc=scoarță; v=val de acoperire; Z=cu tentă închisă este indicată zona de protecție. Inelul 1935 a fost desenat exagerat de mărit, iar diferențele dintre lemnul de toamnă și primăvară exagerat pronunțate.

deci că rana s'a făcut după terminarea producerei lemnului de toamnă — finele lui August sau începutul lui Septembrie — și înainte de producerea inelului suplimentar — până la prima decadă a lui Octombrie.

Punându-se la dispoziţie dosarul cu declaraţiuni ale diferiţilor martori, cari au auzit împuşcăturile, rezultă că ele s'au tras cam pe la începutul lui Octombrie, pe timpul culesului porumbului şi după căderea primelor ploi de toamnă, când nu s'a mai putut circula pe drumurile naturale locale cu automobilul; rezultă deci ca mărturiile

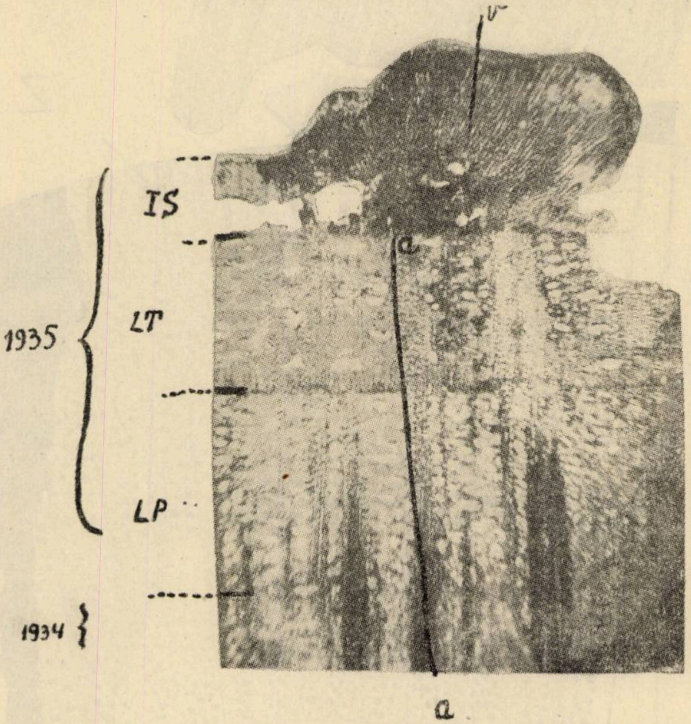

Foto M. Badea

Fig. III. Microfotografie a unei porţiuni din inelul anual 1935 de a cireşul rănit cuprinzând şi periferia zonei de protecţie.
IS inel suplimentar; LT lemn de toamnă; LP lemn de primăvară; aa limita către sănătos a zonei de protecţie; c poziţiunea cambiului; v val de acoperire (de cicatrizare).

stau în concordanţă cu rezultatul cercetărilor noastre bazate pe examinarea rănei.

Fig. III. ne arată o microfotografie de la marginea rănei, în care putem vedea mersul inelului anual 1935 în afara şi în cuprinsul zonei de protecție. La acelaș nivel cu inelul suplimentar au început să ia naştere la buzele superioare ale rănilor (fig. II-III) valurile de cicatrizare, cari tind să acopere rana şi să refacă continuitatea inelului de cambiu pe deasupra lemnului din zona de protecție, unde a fost distrus prin rănire.

Inelul suplimentar prezintă între razele medulare nişte lacune, cari sunt pline cu gome de răni 1); aceste lacune sunt fotografiate în fig. IV, și se pot vedea și în fotografia fig. I ca nişte puncte închis colorate la limita dintre lemnul de toamnă 1935 şi inelul suplimentar corespunzător. Aci avem de a face cu o gomoză, o boală frecventă la cais în urma căreia grupe de celule parenchymatice din lemn se transformă în totalitate în gome, iar în locul lor se crează pungi, în cari se acumulează gomele produse. In cazul nostru este interesant de remarcat că gomoza se limitează la inelul suplimentar din lemn ; cercetând pe aceiaş tulpină am mai găsit și pe lângă alte inele anuale normale inele suplimentare, cari prezentau deasemenea boala gomozei limitată numai pe cuprinsul lor.

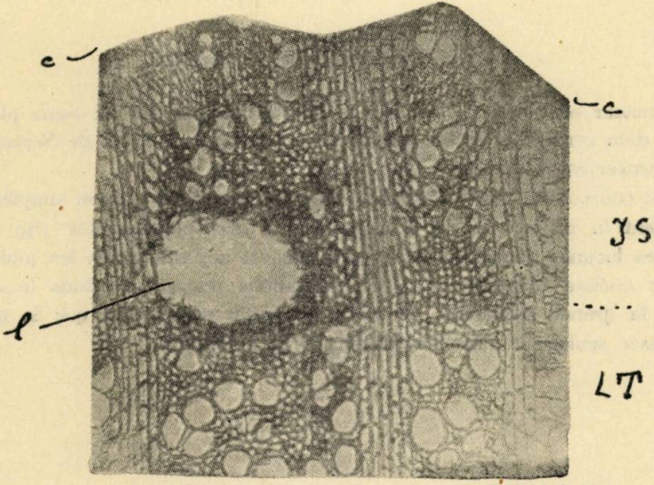

Foto M. Badea

Fig. IV. Microfotografie a unei porțiuni din inelul suplimentar. IS inel suplimentar 1935, LT lemn toamnă 1935, c poziţiunea cambului, l lacună.

In inelul suplimentar 1935 gomoza s'a produs după ploile de

---

1) Soraeur P. u. Graebner P. : Handbuch der Pflanzenkrankheiten vol I. Aufl. IV. pg. 933-942.

toamnă şi ca urmare a modificaţiunilor suferite de cambiu în timpul marei secete de vară care a domnit în anul respectiv ; ea nu a putut fi provocată în nici un caz de rănirea cu alice întrucât se întinde pe circonferinţa şi în tot lungul porţiunei de tulpină adică în o rază cu mult în afara zonei de acţiue a rănei.

Mechanische Verletzungen an den Bäumen.

Plaies mécaniques chez les arbres.

L'auteur soumet à un examen la plaie provoquée par un menu plomb sur le tronc d'un cérisier et établit qu'elle a été produite au mois de Septembre ou au commencement d'Octobre 1935.

Au cours de la même année, le cérisier a formé un anneau supplémentaire qui présent la maladie de la «Gommose»: la microphotographie (fig. IV) en montre les lacunes gommifères. La gommose est apparue après les pluies d'automne et comme conséquence des modifications intervenues dans le cambium pendant la grande sécheresse de 1935. Du reste on observe que la gommose est localisée seulement dans les anneaux supplémentaires.

REFERATE—COMENTARII

Referat prezentat Institutului de Cercetări și Experimentație forestieră.

LEGEA DIN 20 APRILIE 1935, PENTRU PĂDURILE DE PROTECȚIE

Consideratiuni critice.

de ILIE C. DEMETRESCU
Inginer Subinspector silvic

> «....este mai ușor de a emite o lege impresionantă și voluminoasă, care nu costă nimic pe Stat, decât de a face cu adevărat ceva real pentru economia forestieră».
>
> (Prof. Dr. G. *Reinhold.* V. F. 1935, pag. 57).

Introducere. La numai șapte zile după intrarea în vigoare a legii speciale „pentru pădurile necesare apărării naționale", Monitorul Oficial [1]) ne aduce la cunoștință o nouă creștere a colecției noastre de legiuiri silvice și așa, exagerat de mare. Am deschis broșura cu legea în chestiune, sub stăpânirea unui sentiment de neîncredere și de repulsiune pentru acest joc de-a legile. Deși îndreptățită în unele privințe, a trebuit să ne schimbăm totuși, după citirea primului articol, o atitudine oare cum preconcepută.

Intradevăr, una din preocupările de căpetenie ale legiuitorului în cazul de față, este tocmai aceea de a crea un regim relativ uniform — oricum, armonios, gândit odată — pentru toate categoriile de păduri de protecție sau înrudite, menționate prin diversele legi silvice și câteva nesilvice. Este vorba, prin urmare, tocmai de o în-

---

1) No. 94, partea I din 20 Aprilie 1935.

cercare de sistematizare și integrare a lucrului, ceea ce nu poate decât să ne bucure.

In articolul de față, ne propunem să examinăm într'o formă cât mai ordonată, conținutul legii respective. Vom dispune materia pe mai multe puncte, ce se impun în mod logic într'un asemenea studiu. La fiecare din aceste puncte vom căuta să punem în lumină raporturile legii în discuțiune cu dispozițiunile asupra pădurii de protecție, preexistente în legislația noastră și să tragem concluziile necesare.

Pentru o mai bună înțelegere a lucrurilor, ne îngăduim să atragem atențiunea cetitorului asupra altor trei articole cu subiecte înrudite apărute în Revista Pădurilor [1]). De fapt, ultimile două și cel de față sunt gândite a forma un tot unitar.

Obiectul dispozițiunilor legii.

După titlu, am avea deaface cu o lege forestieră specială, adică cu o lege ale cărei dispozițiuni se ocupă numai cu un anumit fel de păduri și anume după situația lor locală și după anumite funcțiuni speciale. Textul desminte însă titlul. Astfel, art. XI conține o măsură cu caracter general. Suntem obligați să revenim asupra inconvenientului serios ce rezultă dintr'o astfel de neconcordanță dintre titlul și conținutul unei legi [2]).

Vom clasifica deci dispozițiunile legii respective în :

1. Dispozițiuni generale și
2. Dispozițiuni speciale.

Dispozițiunile generale se referă, eviednt, la toate pădurile Țării, fără o specială distincție după natura proprietății ori situația și funcțiunile lor locale. Aceste dispozițiuni se reduc de fapt, la o singură măsură indicată de art. XI, potrivit căreia: „Studiile sumare prevăzute de art. 4 al legii modificatoare a codului silvic din 16 Septembrie 1920 se desființează, urmând ca pentru toate pădurile ţării, mai mari de 5 ha, să se întocmească numai regulamente sau amenajamente de exploatare, conform art. 11 al codului silvic[1]).

---

[1]) Anume :

a) «Considerațiuni critice asupra legii pentru pădurile necesare apărării naționale». R. P. 1935, pag. 843 ;

b) «Pădurea de protecție. Sensul noțiunii». R. P. 1936, pag. 413;

c) «Prescripțiuni asupra pădurii de protecție în legislația forestieră românească». R. P. 1936, pag. 571.

[2]) Vezi R. P. p. 1935, pag. 848, punctul d.

Asupra raporturilor dintre studiul sumar și celelalte forme de planuri economice fixate de legile noastre silivice, s'a vorbit într'un articol precedent[2]).

Prin desfiinţarea sa, legea de faţă face obligatorii cele două forme mai superioare de planuri economice (amenajamentul sau regulamentul de exploatare) și pentru pădurile supuse regimului silvic în suprafaţă de 2—25 ha la munte și 5—100 ha în rest. Dar pentru pădurile mai mici ca 5 ha? Legea tace. Noi credem că pentru acest caz, studiul sumar prevăzut de art. 6 al codului silvic, rămâne totuși în vigoare, chiar dacă pe cale de regulament sau decizie ministerială i se va zice altfel. Așa dar, acesta n'a fost desfiinţat, așa cum se exprimă legea. S'a scoborît numai limita superioară, după mărime, a pădurilor ce pot fi exploatate pe baza unui astfel de studiu.

Dispoziţiunile speciale au drept obiect „pădurile de protecţie". Subliniem această expresie, ca fiind a legii. Vom vedea, în cele ce urmează, măsura în care ea corespunde sensului dat noţiunii pădurii de protecţie, într'un articol precedent[3]). Intradevăr, legea enumără la art. 1 sub opt puncte, pădurile cari „sunt considerate ca păduri de protecţie". Pentru ușurarea discuţiunii, vom încerca o altă clasificaţie a pădurilor enumerate de lege, ca mai sistematică, păstrând schema indicată de noi în articolul (pag. 417) citat în josul paginii precedente.

Vom avea următoarele grupe de păduri, socotite ca necesare pentru evitarea pericolelor în legătură cu :

1. Nestabilitatea solurilor și anexelor lor :

---

[1]) In mod incidental remarcăm lipsa de grijă în întrebuinţarea diverselor expresii, ceea ce poate fi dăunător pentru prestigiul legii. De pildă, expresia amenajament de exploatare nu există în legislaţia noastră, ci numai regulament de exploatare.

In text se mai vorbește apoi, de art. 11, care privește cu totul altă chestiune decât aceea a amenajerii pădurii. Legiuitorul s'a referit, fără îndoială, la art. 3.

[2]) «Amenajamentul în legislaţia forestieră românească». R. p., 1936, pag. 468.

[3]) «Pădurea de protecţie». Loc. cit,

a) „Pădurile necesare pentru menținerea și fixarea solului în vederea apărării centrelor populate (așezărilor omenești) și garantarea siguranței circulației pe căile de comunicație“ (punct. a);

b) Pădurile „a căror existență este necesară pentru a împiedica surpările, mișcările de terenuri, eroziunile, dislocarea pietrelor și a stâncilor, proteguirea malurilor râurilor contra ruperilor și a mâncăturilor de ape“ (punct. h);

c) Pădurile „cari împiedică formarea de nisipuri mișcătoare“ (punct. h);

d) „Pădurile prevăzute de art. 16 din legea publicată în Mon. Of. No. 141 din 28 Iunie 1930, precum și pădurile înființate prin împădurirea terenurilor degradate“ (punct. h) [1]).

2. Variațiunile anormale și vătămătoare în economia apelor dintr'un ținut:

a) Pădurile cari „asigură cursul regulat al apelor și conservarea izvoarelor“ punct. h);

b) „Pădurile necesare pentru asigurarea permanentă a debitului izvorelor minerale din stațiunile balneare“ (punct. f);

c) „Pădurile care se găsesc în bazinele de recepție ale torenților“ (punct. h);

3. Acțiunea vânturilor:

a) „Pădurile destinate ca perdele de protecție în regiunea de câmpie“ (punct. g);

b) „Pădurile care se găsesc... în jurul golurilor de munte“ (punct. h):

4. Schimbarea condițiunilor climaterice și sanitare:

a) „Pădurile destinate ca.... irigații aeriene în regiunea de câmpie“ (punct. g);

b) „Pădurile necesare pentru higienă și starea sanitară (salubritatea) centrelor populate“ (punct. d);

c) „Pădurile necesare.... sănătății publice a stațiunilor climatice (punct. f);

5. Invazia unei armate străine și apărarea națională (prin protecția lor fizică):

---

[1]) Art. 16 din legea indicată se referă la «oprituri», adică la terenurile din zona de apărare a perimetrelor de protecție, supuse restricțiurilor temporale de folosință.

a) „Pădurile necesare apărării naționale prevăzute în legea publicată în Mon. Of. No. 88/935“ (punct. b)[1].

Toate aceste categorii de păduri se încadrează în sfera noțiunii de pădure de protecție și anume: cele dela N-rile 1, 2 și 3 în sensul restrâns, iar toate cinci în sensul cel mai cuprinzător al acestei noțiuni. Ar rămâne în afara definițiunii acceptate, următoarele categorii de păduri „considerate“ totuși de lege ca păduri de protecție:

1. Pentru scopuri estetice și de turism:

a) „Pădurile care prezintă o însemnătate deosebită pentru estetică și turism“ (punct. e);

2. Pentru scopuri științifice:

a) „Pădurile declarate ca monumente ale naturii, conform legii publicate în Mon. Of. No. 148 din 1930“ (punct. c);

b) „Rezervațiile cerute de Institutul de cercetări forestiere“ (punct. c);

c) „Pădurile.... afectate pentru experimentația Institutului forestier“ (punct. e);

3. Pentru scopuri economice:

a) „Pădurile cu material lemnos de lucru de calitate excepțională necesar industriei apărării naționale“ (punct b).

O primă constatare: Categoriile de păduri considerate de lege ca păduri de protecție, depășesc cu mult, chiar cel mai larg sens pe care doctrina forestieră îl poate admite pentru noțiunea respectivă. Nu ne rămâne altceva de făcut, decât să constatăm că legea adoptă în această privință o accepțiune cu totul convențională, sui generis. Legiuitorul se va fi gândit desigur, numai la expresia „protecție“ pur și simplu, cu toate sensurile sale directe sau indirecte. Dar, după cum am arătat într'un articol precedent, această protecție trebue înțeleasă în sens de apărare fizică și nemijlocită. Dacă ar fi să acceptăm felul de a vedea al legiuitorului român, am putea să considerăm întreaga legislație forestieră drept o legislație a pădurii de protecție. Despre orice pădure se poate spune că protejează ceva, cum ar fi: interesele economiei naționale, gusturile estetice, chiar și interesele generațiilor viitoare. In felul acesta distingerea respectivă își pierde sensul de a fi ca atare. Un titlu mai exact și mai corespunzător acestor dispozițiuni, credem că ar fi fost: Legea pădurilor rezervate. Această rezervare se înțelege atât din considerația influențelor lor binefăcătoare, cât și a unor anumite scopuri științifice sau economice speciale. In orice caz expresia „rezervate" implică o alegere a anumitor puăduri, adică scopuri speciale, așa cum le-am definit noi, ar ocupa un loc de subîmpărțire în cadrul mai general al celor rezervate.

---

[1] Clasificarea de mai sus poate prezenta oarecari îndoieli. Câteva categorii de păduri îndeplinesc mai multe funcțiuni, încât ele pot fi așezate în mai multe grupe. Astfel este cazul categoriei pădurilor din bazinul de recepție ale torenților, care ar putea să figureze și la No. 1. Spre a evita repetiri ne-am hotărî pentru funcțiunea lor de căpetenie.

Dacă luăm în considerare aplicarea acestei probleme a pădurilor de protecție în accepția de mai sus, în legislația forestieră românească preexistentă legii în discuție, putem stabili următoarele raporturi :

1. Pădurile particulare de supus regimului silvic pentru situația și funcțiunile lor de apărare, prevăzute în codul silvic la art. 1 punct. e—h, se regăsesc în art. 1, punct. a, b, și h din legea de față ;

2. Pădurile menționate în legea pentru ameliorarea terenurilor degradate la art. 16, se regăsesc în partea finală a punctului h ;

3. Pădurile ce pot cădea în perimetrele de protecție ale izvoarelor de ape minerale și ale izvoarelor de apă potabilă, precum și cele „din vecinătatea stațiunilor" balneare și climaterice, despre care vorbesc: legea din 23 Martie 1926... pentru modificarea unor articole din legea sanitară.... (art. 93), regulamentul din 14 Sept. 1926 pentru instit. hidro-minerale și climatice (art. 30) și legea sanitară și de ocrotire din 14 Iulie 1930 (art. 357), se regăsesc la punct. f și h ;

4. Pădurile care pot face obiectul dispozițiunilor legii pentru protecția monumentelor naturii din 7 Iulie 1930 se regăsesc la pct. c;

5. Pădurile necesare apărării naționale cu care se ocupă legea specială din 13 Aprilie 1935 se regăsesc la punct. b ;

6. Pădurile de protecție din jurul sanatoriilor de tuberculoși și prevăzute de altfel în discordanță cu titlul și spiritul legii pentru pădurile necesare apărării naționale, nu se mai întâlnesc de astă dată sub o atare denumire și cu definirea respectivă. Ele pot fi însă cuprinse în sfera mult mai largă a pădurilor necesare pentru higiena și starea sanitară (salubritatea) centrelor populate dela art. I, pct. d.

7. Pădurile cari ar putea să intre în sfera de interese a legii pentru organizarea turismului din 29 Februarie 1936 (art. 1, al. f şi art. 29, al. f şi g), fac obiectul art. 1 punct. e din legea de faţă.

O a doua constatare se impune din cele de mai sus: Intre categoriile de păduri deosebite de legea de faţă, aflăm toate categoriile respective cu funcţiuni speciale de influenţare binefăcătoare a mediului înconjurător, din codul silvic şi celelalte legi speciale în vigoare.

Restul pădurilor enumerate în clasificarea de mai sus (pag. 4 şi 5), peste acestea din urmă, reprezintă o foarte serioasă creştere a grupei acesteia de păduri rezervate, aşa cum se găsea în diferitele noastre legi forestiere de până acum.

Este fără îndoială un mare merit al legiuitorului de a fi voit — ceea ce a şi reuşit — să strângă într'un tot, dispoziţiuni înrudite ca obiectiv, răspândite prin mai multe legi şi disparate ca spirit. In aceasta vedem, cum am mai spus, o sforţare de armonizare şi sistematizare a lucrului, ceeace este deosebit de necesar în haosul actual de legi şi dispoziţiuni.

Faţă de excesiv de întinsa accepţie şi aplicaţie ce s'a dat aici noţiunii de pădure de protecţie, ni se impun întrebările :

Era necesar a se distinge atâtea categorii de pădure şi a se supune regimului special prescris de legea de faţă ? Iese economia noastră forestieră câştigată din aceasta ?

Cu rezerva faptului de sistematizare şi armonizare indicat mai sus, noi nu vedem temeiurile unei asemenea reforme. In deosebi trebuinţa de a se distinge anumite păduri cu material lemnos de lucru de calitate excepţională necesar industriei naţionale, nu va putea fi justificată cu temeinicie. Ştim că Statul deţine circa 2 milioane ha păduri, adică cca. 29% din suprafaţa păduroasă a Ţării. Pentru o sumă de motive, ar trebui ca pădurile sale să fie cele mai frumoase, cu cel mai ridicat capital lemnos şi cu cel mai valoros material. Şi în realitate aşa şi este. La acearta se mai adaogă faptul că alte multe categorii de proprietăţi forestiere (ale tuturor celorlalte persoane juridice) sunt asimilate cu ale Statului, din punct de vedere al regimului forestier. Nu este mai logic şi mai drept ca Statul să-şi acopere nevoile din rezervaţiuni în pădurile sale sau din comerţ, decât de a se recurge la o măsură legală provocatoare de mari cheltueli indirecte și perturbări în ordinea actuală a lucrurilor?

Potrivit ultimei părți a punctului e dela art. 1, sunt considerate ca păduri de protecție și „rezervațiunile cerute de Institutul de cercetări forestiere". In acest fel, se crează un nou organ, având atribuțiuri similare cu Comisiunea Monumentelor Naturii, urmând însă o altă procedură. Fără a putea intra într'o discuție mai amplă, credem că nu s'a făcut bine, în deosebi pentru considerațiuni de unitate a acțiunii. Ar fi fost preferabil ca dorințele Institutului să-și găsească satisfacere prin intermediul Comisiunii, conform procedurii indicată de legea pentru protecția monumentelor naturii din 7 Iulie 1930.

Se pot ridica obiecțiuni serioase și contra prevederilor ultime dela punctul e (art. 1), de a se considera ca păduri de protecție și cele „afectate pentru experimentația Institutului forestier". Pădurile Statului sunt dispuse aproape în toate regiunile Țării; poate în cele mai tipice condițiuni staționale și economice. Suntem siguri că se vor afla cu prisosință porțiuni în aceste păduri cari să poată satisface nevoile Institutului. Dacă totuși, în mod cu totul excepțional ar fi necesar să se recurgă și la unele păduri, altele decât ale Statului, atunci se va putea găsi o altă cale decât cea silnică a legii. Apoi, raporturile dintre Institut și Administrația Pădurilor Statului sunt cele mai potrivite pentru acțiunea îndelungată a experimentației forestiere, decât ar putea fi cazul față de un alt proprietar de pădure. Socotim drept o exagerare caracterul de generalitate ce s'a dat acestei prevederi.

Modul de calificare al pădurilor de protecție.

Definirea a ceea ce urmează să se înțeleagă prin diferitele categorii de păduri enunțate în art. 1 nu se face. Legea se mulțumește în regulă generală să uzeze de atribute ca cele următoare: (Pădurile) „necesare pentru".... „destinate ca".... „care se găsesc în".... Rămâne deci, în sarcina unui organ administrativ anumit funcțiunea de a fixa asemenea păduri. Pentru câteva categorii suntem trimiși la dispozițiunile altor legi preexistente. Așa este în cazul pădurilor necesare apărării naționale, a celor prevăzute de art. 16 din legea pentru ameliorarea terenurilor degradate, a celor declarate ca monumente ale naturii, conform legii din 7 Iunie 1930; a celor prevăzute de art. 357 din legea sanitară şi de ocrotire din 14 Iulie 1930.

Art. II stabileşte componenţa unei „comisiuni" judeţene a pădurilor de protecţie[1], pendinte de Ministerul de Agricultură şi Domenii, însărcinată cu „determinarea şi delimitarea acestor păduri, constituind perimetre de protecţie". Lucrările sale se supun spre avizare Consiliului technic al pădurilor, completat cu delegaţii câtorva departamente interesate[2]. Aprobarea lor se face de către Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, iar „instituirea perimetrului pădurii de protecţie se va face prin decret regal". Deşi proprietarii de păduri interesaţi trebue să fie ascultaţi de Comisiunea judeţeană, putând să prezinte observaţiuni în scris sau verbal, li se mai rezervă dreptul de a face întâmpinare către Minister în termen de 3 luni dela publicarea în Monitorul Oficial. Chestiunea este trecută din nou spre avizare Comisiunii judeţene şi apoi „supusă aprobării Consiliului de Miniştri, după propunerea Ministerului Agriculturii şi Domeniilor". Cu publicarea în Mon. Of. a jurnalului Consiliului de Miniştri, ea capătă putere de aplicare.

Mecanismul acesta al determinării pădurilor de protecţie rămâne principial cam acelaşi cu cel prevăzut de codul silvic (art. 18). I se aduce însă modificări radicale din punct de vedere structural. In locul autorităţii silvice locale (şeful de ocol), care avea chemarea să facă propuneri asupra pădurilor de supus regimului silvic, de astă dată se pune o comisiune judeţeană. Elementul cunoscător în materie este reprezentat abia printr'unul din cei cinci membri ai comisiunii. Organul de avizare reprezentat prin Consiliul technic, era constituit numai din specialişti; în cazul legii de faţă el este dedublat de 5 membrii străini, ad hoc. Se trece în acest fel, dela regimul autoritar al Codului silvic (art. 18) la unul democratic. Calea aceasta a fost deschisă de altfel de legea din 28 Iunie 1930 pentru ameliorarea terenurilor degradate (art. 7—12).

---

[1] Comisiunea respectivă este formată din :

a) Prefectul judeţului,

b) un delegat al proprietarilor desemnat de Camera de agricultură locală.

c) Inginerul silvic delegat de Minister,

d) Inginerul şef al judeţului,

e) Medicul primar al judeţului.

[2] Şi anume :

a) un delegat al Minist. de Interne,

b) un delegat al Minist. Sănătăţii,

c) un delegat al Minist. Lucrărilor Publice,

d) Preşedintele Uniunii Camerilor de Agricultură,

e) Directorul Dir. Regimului Silvic.

Dacă procedura respectivă este superioară celei indicate de codul silvic, este discutabil. Ea prezintă avantajii dar și inconveniente. Nu intrăm în examinarea acestei chestiuni, întrucât ea nu este ceva incidental sau propriu legislației silvice. Instituția respectivă este de o ordine mai generală ea decurge din spiritul care animă întreaga noastră legislație și din concepția politică a cercurilor noastre politice.

Regimul pădurilor de protecție constă din câteva dispozițiuni generale și unele diferențiate după diferitele categorii de păduri de protecție.

O dispoziție generală, comună tuturor acestor păduri este interdicția relativă a defrișărilor. Ea poate fi permisă numai în câteva cazuri restrânse: ,,construcții de case de locuit, de exploatare, drumuri de trecere, de transport sau de agrement, linie de partaj sau de amenajament'.' (Art. VI). Aceste excepțiuni fiind admisibile de fapt numai pentru lucrări cerute de buna îndeplinire a funcțiunilor ce se așteaptă dela pădurile respective, putem spune că dispozițiunea aceasta este echivalentă, în fond, cu interdicția absolută a defrișărilor. Cetitorul va fi bănuit din întrebuințarea și sublinierea expresiei ,,poate fi permisă", în fraza de mai sus, că o eventuală defrișare este condiționată de o prealabilă aprobare. Aceasta se dă după procedura indicată de codul silvic.

O dispozițiune tot generală privește dreptul de preemțiune al Statului în caz de vânzare a pădurilor de protecție respective, aparținând celorlalți proprietari (art. VII).

Oarecari îndoieli ar ridica faptul dacă interzicerea absolută a pășunatului, prevăzută de art. 16, pct. 2, lit. b din codul silvic pentru pădurile ,,zise de protecție", se aplică și în cazul pădurilor de protecție determinate pe baza prezentei legi. Ar fi deci de interpretat identitatea atributului ,,de protecție" din cele două legi. Noi suntem pentru un răspuns afirmativ.

Diferențierile de regim se referă la exploatarea pădurilor respective. Principial, se cere în acest caz, existența unui amenajament întocmit de Stat ,,pe cheltuiala sa prin serviciile respective" (art. V) și aprobat după procedura indicată de legile preexistente. Amenajamentul va prevedea un tratament care să asigure regenerarea pădurii pe cale naturală, din sămânță, cu excluderea tăierilor rase, în cazul câtorva grupe de păduri de protecție (art. I, al. b, d, e) dela munte. Excepțiuni se pot admite pentru cazul arboretelor de molid. De asemenea, se pretinde pentru alte categorii de păduri de protecție dela coline și câmpie (art. I, al. a, e, f, g și h) aplicarea de tratamente care să asigure regenerarea pe cale naturală, cu rezerva de mai sus pentru arboretele de molid. Cu toată sforțarea noastră, nu putem să înțelegem motivele care au îndemnat pe legiuitor să facă această alegere între diversele categorii de păduri respective, de impus unor asemenea restricțiuni. Dacă s'ar fi ținut seamă de prevederile art. 1 din regulamentul din 6 Iulie 1921 pentru aplicarea legii modificatoare, n'ar mai fi fost nevoie de aceste dispozițiuni privitoare la bazele obligatorii ale amenajamentelor respective. Cel mult, dacă s'ar fi revenit asupra al. 5 din art. 1 indicat, potrivit căruia „tăierea rasă se va putea admite și în masivele de fag bătrân, când proprietarul ar dori să introducă rășinoase, ca fiind speciile cele mai proprii regiunii". Este regretabil că nu se ține seamă suficient de prevederile legilor existente, atunci când se emit altele noui, săvârșindu-se repetiri și inconsecvențe, izvor de confuzie. Dispozițiunile acestea privitoare la amenajament, au efect retroactiv, întrucât „amenajamentele în vigoare care cuprind în total sau în parte păduri de protecție determinate pe baza acestei legi, se anulează pe data decretului de constituirea perimetrului și se vor revizui" (art. X).

Intr'o seamă de păduri și anume: în cele declarate ca monumente ale naturii conform legii respective și în rezervațiunile cerute de Institutul de cercetări forestiere „nu se va face nici o exploatare" (art. V, al. 2). Această restricție este aproape echivalentă cu o expropriere. Ce însemnează aceea a lăsa pe cineva proprietar al pădurii sale, cu toate sarcinile pe care această „funcțiune" le implică, oprindu-l totuși să facă vreo exploatare? In multe privințe, e mai mult chiar decât o expropriere.

O situațiune apropiată de aceea a categoriilor de mai sus ar privi dispozițiunea art. VIII, care totuși este nelămurită. Intr'adevăr, se vorbește aci despre despăgubiri în cazul unor lucrări necesitate de considerațiuni de „estetică, urbanistică, higienă, turism, exploatări balneare, în spiritul acestei legi", cari lucrări ar desfiinţa porţiuni de pădure sau le-ar lovi de indisponibilitate permanetă. Dar despre asemenea chestiuni nu se pomeneşte nimic altceva în altă parte a legii de faţă; ele nu sunt în nici un fel definite. Avem de-aface cu o aluzie a cărei lămurire este neapărat trebuitoare.

Comparând regimul descris mai sus, cu cel prevăzut în legile preexistente pentru cele mai multe din categoriile de păduri considerate prin legea de faţă ca păduri de protecţie, nu putem decât să constatăm o foarte serioasă înăsprire a sa.

Mijloace de apărare ale pădurilor de protecţie şi de asigurare a aplicării legii.

In privinţa aplicării sancţiunilor prevăzute obişnuit în legile silvice, trebue să distingem, de o parte, pe cele ce se referă la infracţiunile săvârşite de o terţă persoană şi de altă parte, pe cele privitoare la infracţiunile săvârşite de proprietarul însăşi al pădurii. Primele ţin de domeniul dreptului penal silvic, fiind vorba de un atentat la dreptul de proprietate; cele de al doilea, de cel de poliţie silvică, în acest caz fiind vorba numai de o depăşire a dreptului de proprietate, aşa cum îl îngăduesc legile silvice proprietarului respectiv [1]).

Legiuitorul român, atât de astă dată, ca şi în cazul tuturor celorlalte legi silvice, nu este deloc lămurit asupra acestei chestiuni. Astfel, ,,delictele şi contravenţiunile sancţionate de codul silvic, comise în pădurile de protecţie, se vor constata şi urmări după procedura codului silvic şi se vor pedepsi cu îndoitul închisorii şi cu dublul amenzilor prevăzute în legile silvice". (Art. XII). Aceeaşi idee de agravare a sancţiunilor o întâlnim şi acum, ca şi în legea pentru pădurile necesare apărării naţionale (art. 7). De astă dată însă, textul legii este mai lămurit, întrucât se spune textual că este vorba de închisoarea şi amenzile prevăzute în legile silvice, adică aşa după cum au fost adaptate cele din codul silvic, la împrejurările postbelice. Desigur că tot în acest fel trebuie interpretat şi textul al. i din art. 7 al legii pentru pădurile necesare apărării naţionale, care greşit vorbeşte despre dublul amenzilor şi închisoarei prevăzută de codul silvic.

---

[1]) Compară şi art. «Die gesetzlichen Grundlagen zur Pflege und Förderung der Waldwirtschaft» de Prof. Dr. M. Endres. Actes du Congrès international de sylviculture. Rome, 1926, Vol. III, pag. 62.

Mai departe, art. XIII al legii de față mai prevede amenzi de 5000--10.000 lei și închisoare până la 6 luni pentru :

,,a) Acei care vor împiedica aplicarea dispozițiunilor din prezenta lege cu ocazia cercetărilor pe teren a delimitării perimetrului acestor păduri sau a semnelor de hotare ;

b) Acei care vor împiedica executarea eventualelor lucrări pentru utilizarea pădurilor de protecție, potrivit scopului pentru care au fost socotite ca păduri de protecție ;

c) Acei care prin orice fel de acțiune pot contribui la degradarea sau distrugerea lucrărilor de fixarea solului, de consolidarea malurilor și a oricăror altor construcțiuni executate în perimetrul pădurilor de protecție.

Art. XIV. — Pe lângă pedepse, contravenienții vor fi condamnați să plătească valoarea reală a materialului cât și despăgubiri civile".

Sub raportul acesta al sancțiunilor, legiuitorul a fost acum, când a fost vorba să facă o nouă lege, destul de darnic. Vom vedea întru cât justiția românească va crede util să facă ca aceste sancțiuni să fie aplicate și în fapt. Dacă ne mai gândim și la aplicarea atât de deasă a nenorocitului sistem de amnestirea delictelor și contravențiunilor silvice, ne cuprinde un profund sentiment de neîncredere și scepticism. Legiuitorul român este inconsecvent și capricios într'o măsură îngrijorătoare.

Problema despăgubirii proprietarilor grevați.

Pentru motivele ce le arătam cu prilejul discutării legii pentru pădurile necesare apărării naționale [1]), problema aceasta a despăgubirii se pune și în cazul legii de față. Și anume în chip deosebit, după cum se diferențiază și regimul impus diverselor categorii de păduri de protecție.

Legiuitorul a ținut într'adevăr seamă de acest lucru și a căutat să-l rezolve ca atare. Vom întâlni așa dar, ca și în privința regimului, elemente de despăgubire generală și unele speciale după sarcinile deosebite aplicate numai unora dintre categoriile de păduri respective.

Intre primele înțelegem: a) înlesnirile acordate de art. IX, de a se reduce la jumătate dările către Stat, județ și comună; b)

---

1) Loc. cit., pag. 855.

obligaţiunea pusă Statului de a întocmi „pe cheltuiala sa prin serviciul silvic respectiv" (art. V) amenajamentele pădurilor de protecţie.

Atât regimul general, cât şi despăgubirile de bază sunt egale pentru toate categoriile de păduri numai ca formulare sau cum s'ar zice în chimia analitică, numai din punct de vedere calitativ. Considerate sub aspectul lor cantitativ, atât unele cât şi altele pot diferi foarte mult dela caz la caz. Pe de altă parte, este sigur că numai în chip întâmplător s'ar putea să existe un paralelism între sarcini şi avantajele de sub punctul a. Sistemul acesta este deci imperfect din punctul de vedere al justei despăgubiri. Singura sa scuză este marea sa uşurinţă de aplicare. In ceea ce priveşte amenajamentul, se mai schimbă lucrurile. Proprietarul este scutit într'adevăr de cheltuelile necesitate de întocmirea amenajamentului, dar pentru interesele sale particulare una este amenajamentul făcut de specialişti plătiţi de el şi alta cel executat la ordin de funcţionari, cu diurnele mai mult sau mai puţin la timp achitate.

Despăgubirile speciale privesc cazurile unor eventuale desfiinţări de porţiuni de păduri sau unor loviri de indisponibilitate permanentă menţionate de art. VIII. Acestea se evaluiază dela caz la caz de către un inginer silvic ca reprezentant al Ministerului de Domenii, dimpreună cu părţile interesate. In caz de nemulţumire a proprietarului, rămâne deschisă calea justiţiei. Se presupune că acest sistem, deşi mai greoi şi complicat, corespunde mai bine principiului de justeţe a despăgubirii.

Observaţiuni asupra formei de prezentare.

Dacă ne referim la forma de prezentare a diverselor legi forestiere de după războiu, trebue să spunem că legiuitorul român n'a dat suficientă atenţiune acestei chestiuni. De cele mai adeseori titlul legilor nu corespunde întocmai conţinutul lor, după cum am arătat de mai multe ori [1]. Obiectivele acestor legi, cât mai ales mijloacele prevăzute pentru atingerea acelor obiecte, nu se armonizează totdeauna într'un sistem fără spărturi și asperități, după cum vom arăta într'un studiu viitor. Diversele noțiuni întrebuințate nu sunt îndeajuns de clare pentru legiuitor. Dispozițiunea materiei lasă mult de dorit în mai toate cazurile. Nu lipsesc nici erori de atenție [1]). Toate aceste defectuozități sunt regretabile, ele fiind izvor de confuzie, greutate în aplicare, reducere a eficacității legilor, sacrificii în parte inutile, atât pentru proprietar, cât și pentru bugetul Statului.

---

[1] Ne îngăduim a atrage atenţiunea cetitorului asupra :

a) Legii pentru satisfacerea trebuinţelor normale..., în lucrarea: Das Problem der einheitlichen Forstgesetzgebung.... pag. 128 ;

b) Legii pentru pădurile necesare apărării naţionale, în Rev. Păd. 1935, pag. 848;

c) Legii de faţă, pag. 806 de mai sus.

Introducerea de dispoziţiuni străine de titlul şi spiritului legii se face uneori cu ocazia discuţiunilor parlamentare, pe cale de amendament.

Revenind la cazul legii de față, constatăm deasemenea o seamă de lipsuri de felul celor indicate aici. Asupra unora dintre ele nu vom mai reveni, întrucât au fost relevate deja în decursul discuțiunii de mai sus. In privința dispozițiunii materiei, trebue să recunoaștem un serios progres, în comparație cu legea pentru pădurile necesare apărării naționale [2]). Totuși s'ar fi putut face și mai mult. Astfel cap. II și cea mai mare parte din cap. III (anume art. VII și X, al. 1) ar fi putut fi cuprinse într'un singur capitol: Regimul pădurilor de protecție. Apoi art. XI și XIV n'au ce căuta în cap. IV (Sancțiuni). Obișnuit, asemenea dispozițiuni sunt cuprinse sub expresia: Dispozițiuni finale. Tot aci ar fi fost și locul art. X al. 2 și 3. Articolelor VIII și IX — inversate ca numerotație — le-ar fi stat mai bine sub capitolul: Inlesniri și despăgubiri. Articolul XI, care de fapt este străin de titlul legii, putea fi așezat totuși, mai bine, într'un capitol deosebit, intitulat: Dispozițiuni accidentale.

Concluzii și încheere.

Rezumând cele discutate mai sus, trebue să recunoaștem legiuitorului în primul rând meritul de a fi introdus mai multă ordine în chestiunea aceasta a pădurilor de protecție, atât de disparate și neuniform tratat în diferitele legi silvice și accidental în câteva nesilvice. S'a dat însă o exagerată extensiune noțiunii de pădure de protecție, stabilindu-se mult prea multe categorii de asemenea păduri, peste ceea ce se înțelege și se obișnuește sub acest raport. Imposibilitatea — inerentă lucrului — de a se caracteriza îndeajuns acele categorii, este una din părțile slabe ale legii. Nu vedem ce pădure din Țara Românească, în orice situație s'ar afla, n'ar putea, pe baza legii, să fie calificată drept pădure de protecție și deci supusă regimului respectiv. Totul este lăsat numai și numai la discreția organelor indicate de a colabora la aplicarea legii. Se poate foarte bine ca acestea, prin felul cum sunt constituite, să aducă o notă de cumpănită moderațiune în exercitarea funcțiunii lor. Pentru proprietarul de pădure rămâne, totuși, continuu prezentă teama că s'ar putea întâmpla și altfel. Interesul pentru pădurărie va încerca în acest fel o inevitabilă scădere, fără o suficientă compensație de altfel pentru economia națională.

---

[1]) Vezi mai sus nota dela pag. 807.

[2]) Vezi Rev. Pădurilor 1935, pag. 856.

Regimul special impus diverselor categorii de păduri de protecție este destul de greu. El întrece în unele privințe pe cel prevăzut pentru pădurile Statului și ale celorlalte persoane juridice. Insemnătatea ce se dă pădurilor de protecție, trece de astă dată pe primul plan. In legislația noastră forestieră dinainte de războiu (Codul din 1881 și cel din 1910), ea era de ordinul al doilea, față de pădurile deosebite după natura proprietății. Sistemul dispozițiunilor de poliție forestieră descris de noi în lucrarea: ,,Das Problem..." și înfățișat sub forma schematică a unui tablou [1]), sufere de astădată schimbări serioase. Oricum, obligațiunea continuității în exploatarea pădurilor ia în urma acestei legi o astfel de extensiune în spațiu, încât până la generalizarea sa, acolo unde lucrul este economicos, nu mai lipsește mult.

Cu toate lipsurile și exagerările sale, legea de față va putea totuși să aducă reale foloase economiei noastre forestiere și bunei stări naționale, dacă va găsi o justă înțelegere din partea organelor de aplicare. Pe lângă litera rigidă, spiritul legii, mai ales, cată a fi luat în seamă. Determinarea unui raport favorabil între sacrificiile și sarcinile impuse, deoparte și foloasele corespunzătoare de alta, nu trebue să scape un moment din vederea practicianului chemat să aplice legea. O sarcină inutilă nu lovește numai pe proprietarul respectiv, ea devine în fond un element parazitar al economiei naționale. Sfatul luminat, vorba bună și exemplul unei însuflețite râvne de mai bine, trebue să ia locul asprimei arogante.

---

1) Tabloul ultim anexat la lucrarea respectivă (pag. 155), ca și cel din lucrarea «Politica forestieră românească în lumina legislației postbelice», sufăr schimbări în ceace privește grupele de dispozițiuni din stânga, referitoare la pădurile deosebite după situația lor.

Cele mai practice mijloace, spre cel mai mare bine al pădurilor Patriei, iată care trebue să fie principiul conducător al organelor noastre de poliţie silvică.

La loi du 20 avril 1935 sur les forêts de protection.
Considérations critiques.

Das Gesetz über die Schutzwaldungen vom 20 April 1935.
Kritische Betrachtungen.

Der Gesetzgeber bezweckt unter anderem die Bestimmungen verschiedener forstlicher und nichtforstlicher Gesetze über die Schutzwaldungen einheitlich zu gestalten. Ausserdem erweitert er ausserordentlich den Umfang des Begriffes Schutzwald und erschwert bedeutend das Regime solcher Forste nach einer gewissen Abstuffung. Verfasser prüft kritisch die Bestimmungen des Gesetzes und vergleich sie mit denjenigen der vorherbestehenden Gesetze um daraus gewisse Folgerungen ziehen zu können. Der Stoff des Aufsatzes ist folgenderweise geordnet :

1) Objekt der gesetzlichen Bestimmungen ;
2) Feststellung des Objekts in der Praxis ;
3) Das gesetzliche Regime der Schutzwaldungen ;
4) Mittel zur Sicherung solcher Waldungen (Übertretungen).
5) Die Entschädigungsfrage ;
6) Bemerkungen über die formelle Gestaltung des Gesetzes ;
7) Schluss.

ISTORICUL PLANTAȚIILOR DE SALCÂM DEPE DOMENIUL COROANEI SADOVA

de Ing. Consilier silvic G. POPOVICI

Plantațiunile de salcâmi, în suprafață de 3300 ha, fiind terminate, în cele de mai jos, voi arăta istoricul acestor lucrări.

In illo tempore, Dunărea trebue să fi avut matca veche dela cursul ei de azi, cu 5—7 Km. mai în spre Nord, judecând după malurile vechi, din care se mai văd și astăzi urme.

Cu timpul, treptat, treptat, Dunărea s'a retras spre Sud până sub malul stâncos al Bulgariei, unde și-a fixat definitiv matca. Tot așa s'a întâmplat și cu Jiul, care având un curs neregulat, aproape perpendicular pe Dunăre, cu maluri puțin rezistente, și-a schimbat matca retrăgându-se cu 1—2 Km spre vest.

Atât Dunărea cât și Jiul, prin retragere, au lăsat în urma lor, imense straturi de nisip la dispoziția vântului dominant din localitate, „Austrul", care, neoprit, în fiecare an a mișcat mereu nisipul sburător dela Sud-Vest spre Nord-Est, aproape paralel cu Dunărea, inundând terenul fertil, începând dela Jiu spre Olt, pe o lungime de 50—60 Km, și pe o lățime de cca 20 Km. dela Dunăre spre Nord. Stratul de nisip adus și depus de vânt în cursul veacurilor, variază dela 2—3 centimetri până la câțiva metri, pe alocuri, formând dune, unele de câte un Kilometru lungime, înșirate în direcția vântului.

Un strat de nisip în grosime de 7—8 centimetri a fost suficient ca pământul bun să devină neproductiv pentru plantele agricole.

In situația aceasta s'a găsit terenul din regiunea noastră în anul 1864, când au fost împroprietăriți pentru prima dată clăcașii țărani din comunele: Sadova, Lișteava, Pisc și Raeți, după domeniu și din Grindeni, Călărași și Bechet din plasa Jiul de Jos, Dolj, cum și cei din Dăbuleni, Ianca Potelu etc. din Romanați.

Din această regiune, cu asemenea teren năpădit de nisip, făcea parte și moșia Așezămintelor Brâncovenești, Dăbuleni, cum şi moșia Statului, Călărași-Ianca şi Potelul.

In starea aceasta am primit noi moşia Sadova, prin legea din 1884, când s'a constituit Domeniul Coroanei.

Acest domeniu, cu expoziție Est-Vest, pe o lungime de 25 Km. și cu lățimea medie Nord-Sud de 8 Km., însuma în total 20 mii ha. Cam pe la mijloc, în direcţia austrului, dela Sud-Vest spre Nord-Est, pe o lungime de 16 Km., moșia era traversată de o bandă de nisip sburător, cu o lățime dela 1—3 Km, care se prelungea mai departe, pe moșiile Așezămintelor Brâncovenești, Dăbuleni, Potelu etc. ale Statului. Această bandă forma, așa zicând, un hotar între pământul de Romanați bun de grâu, spre Nord, și terenul nisipos dinspre Dunăre, la Sud, unde se cultiva numai secară cu porumb. Toată partea aceasta era mai mult sau mai puțin innisipată, pe alocuri diseminate dune întregi de nisip, dând aspectul general unui teren innisipat rupt de vânturi.

Pericolul fiind iminent și pentru a pune stavilă innisipării continui a terenurilor agricole „pământ de Romanați", s'a pus dela început problema fixării nisipurilor, ca o lucrare preventivă și culturală, care s'a executat astfel :

La înființarea Domeniului Coroanei, moșia găsindu-se arendată, pentru ca arendaşul să nu fie jenat în interesele sale, primul silvicultor s'a mulțumit să planteze câteva spulberișuri de nisip, puse la dispoziție de către arendaș în seria Dăbuleni.

In anul 1894, al doilea silvicultor, mai înființează o pepinieră volantă de salcâmi în seria Ocolna, iar în 1895, sub conducerea mea, se începe, dela Est spre Vest, plantarea fășiei mari de nisip pe lungimea de 16 Km., urmărind, la început, tot numai pâlcurile de nisip, spulberișurile, sau albiturile — cum le zic țărani — cedate de arendași, până în anul 1898, când, expirând contractul de arendare și începând regia Domeniului, silvicultorul a putut lucra și desvolta nestânjenit o mai mare activitate la plantarea nisipurilor.

In anul 1898, Domeniul s'a împărțit în 8 ferme agricole și una viticolă.

In anul 1902 se numește un silvicultor pentru lucrările silvice și se întocmește planul economic, împărțind Domeniul în kilometri patrați, având fiecare câte 4 tarlale de câte 25 ha., exclusiv drumurile. Fiecare kilometru pătrat, încadrat între două drumuri de 12 metri şi alte două drumuri de câte 16 metri lăţime, a fost plantat la distanţa de un metru, cu salcâmi, având în total 500 km. liniari de plantaţie făcută pe marginea drumului, deosebit de hotarul moşiei — cam 50 km. liniari — plantat cu câte 3—5 rânduri de salcâmi, formând o perdea de apărare.

Fermele înfiinţate au fost şi ele încadrate cu perdele de protecţie, plantate cu câte 10 rânduri de salcâmi; aceste lucrări s'au făcut, cu ajutorul şefilor de secţie, în timp de 4—5 ani. Toate aceste lucrări, făcute cu scop cultural, erau terminate în 1907.

Perdelele depe hotar şi, ale fermelor, drumurilor, plantate în lung şi în lat, banda de nisip care traversa moşia în lungimea ei, pâlcurile de nisip izolate, spulberişurile sau albiturile fiind toate plantate şi bine prinse, formau o barieră, un zid apărător contra Austrului, oprindu-se aci nisipul adus de vânt şi scăpând astfel de innisiparea mai departe a terenului de Romanaţi, bun şi fertil, aflat dincolo de bandă în spre Nord-Est.

Importanţa acestei lucrări s'a putut mai bine aprecia acum, când cu ocazia exproprierei din 1919, s'a putut da ţăranilor 10 mii ha. teren bun, care, altfel, ar fi fost cu siguranţă înnisipat.

Intre timp, împreună cu silvicultorul, am fixat perimetrul pădurii de salcâm, ţinând seama şi de interesele moşiei, unde cerându-se izlazuri de oi, am căutat, pe cât a fost posibil, să evităm şi încadrarea terenului „deşi nisipos", dar înierbat cu pir, socotind că ţesătura rădăcinilor lui, serveşte întru câtva la fixarea nisipurilor.

Silvicultorul continuă să lucreze de acum la plantarea nisipurilor în perimetul fixat al pădurii. Foloseşte pueţi crescuţi în două pepiniere volante, complectând numai lipsa, cu pueţi din drajoni.

Ca modalitate de plantare, pe nisipuri curate pueţii s'au plantat în gropi, cu plata în bani; iar pe nisipurile amestecate, puţin fertile, care mai primesc o cultură agricolă, s'a aplicat sistemul mixt, în combinaţie cu plante prăşitoare (porumb sau pepeni) şi cu plata în natură dijmă ¼ — una Domeniu şi trei părţi ţăranului.

Răsboiul ne surprinde cu lucrarea începută.

După răsboi, intervenind exproprierea, Domeniul fiind în întregime expropriabil, ne rămâne numai nisipurile abandonate dela expropriere, cuprinse în două corpuri: La Nord şi Sud, însumând in total cam 3800 ha. din care 3300 ha. le avem plantate cu pueţi de salcâm, și ceva pin silvestru,austriac, duzi și stejar; iar restul sunt drumuri, locuri de cultură diseminate pentru scutiri și trebuințele Domeniului, cum și 62 ha. vie indigenă la Ogrin, încadrată în 90 ha., inclusiv drumuri și perdele.

Notăm că odată cu exproprierea, am cedat o bună parte din plantațiunile făcute, pâlcuri izolate cari nu se mai puteau administra de noi. Astfel, plantațiile dela punctul numit „Cioabla" și „Coada de rândunică" în suprafață de cca. 200 ha., rezervate, spre mulțumirea noastră, în patrimoniul statului, se administrează de ocolul Silvic Țugurești Dolj, iar toate celelalte, ca : perdelele fermelor, cele de pe hotar, nenumărate mici pâlcuri diseminate și aproape toate drumurile plantate în lung și în lat, cca. 400 km. liniari, căzute în expropriere și ajunse pe mâna țăranilor împroprietăriți, sunt deja distruse și aproape nu se mai vede urmă din munca făcută de Domeniu în scop cultural și în interes general.

Progresul făcut de Domeniu în timpul regiei, în toate ramurile de activitate, pe teren cultural și economic, sunt descrise, mai pe larg, în monografia Domeniului, întocmită în Decembrie 1928.

Plantațiile de salcâmi se exploatează pe baza amenajamentului, revizuit și aprobat pe deceniul 1930—1939.

După răsboiu, în deceniul 1920—1929, administrator al Domeniilor Coroanei fiind d-l General adjutant E. O. Balif, s'au făcut cele mai întinse plantațiuni, având perimetrul definitiv fixat.

In această epocă s'a cheltuit în mediu, pentru plantații, 500 lei la ha, sumă în care se cuprinde și costul puieților.

Penttru a se vedea mai bine mersul lucrărilor, dăm mai jos tabloul de suprafețele plantate și cheltuelile făcute între anii 1921—1930 :

ANII	Până la 1920			1921	1922	1923	1924	1925	1926	1927	1928	1929	1930
Esența	ștejar	pin	salc.	s a l c â m									
Suprafața plant. în ha.	200	24,54	1663	118	94,75	105,05	298	367,25	270	77	42,91	50	50
Cheltueli la ha, lei	—	—	—	247	363	373	270	234	275	744	1524	574	574
Totalul cheltuelilor, lei	—	—	—	29.103	34,599	39.219	80.360	85.721	65.914	57.325	65.556	27.426	28.714

In deceniul 1930—1939, toate plantațiunile depe nisipuri au fost puse la punct, revenind și cu complectările în golurile rămase neprinse din anii trecuți.

Astăzi Domeniul *Sadova* a devenit aproape numai forestier, cu 75% pădure dè salcâm, plantat pentru fixarea nisipurilor. Din 4618,80 ha câte au mai rămas după expropriere, 3335,50 ha sunt plantaţii şi 412 ha pădure naturală de stejar, în luncă; iar restul, 527.75 ha teren agricol şi izlazuri, 62 ha vie, 15,54 ha de pomi, 196,50 ha drumuri, 55,50 ha ferme şi clădiri şi 14 ha neproductive.

Din analiza unui salcâm de 25 ani, având înălţimea de 22,55 merti [1]), cele două curbe — creşterile medii periodice, cu cele medii totale —, s'au întâlnit la 19 şi 21 ani, când ambele au devenit egale, ceeace ne indică că la această vârstă se găseşte termenul exploatabilităţii.

In amenajamentul nostru, patru serii de exploatare se bazează pe revoluţia de 20—25 ani, urmând să obţinem lemn mai gros, pentru construcţii rurale, stâlpi de telefon etc., iar a cincea serie, se exploatează la vârsta de 15 ani, pentru a putea obţine lemn mai subţire, prăjini pentru hameerii şi căpriori, căutaţi tot în construcţii rurale.

In deceniul în care ne găsim, trecem prin perioada de tranziţie tinzând la normalizarea etăţilor, la care vom ajunge în deceniul următor, aşa ca în 1940—1949, atunci, când viitorul silvicultor va exploata anual: 150 ha. cu vârstele gradate ajunse la termenul de exploatabilitate de 20—25 ani, putându-se conta pe o producţiune medie de 150—200 steri la hectar atunci, se va putea vedea adevărata cantitate şi valoare a materialului lemnos pe care se poate conta ca venit anual.

Mai adăogăm că pentru valorificarea floarei de salcâm, pe viitor, se va putea da o desvoltare şi mai mare stupăriei de pe Domeniu. Astăzi avem 320 stupi buni cu o recoltă medie de 10 mii Kgr. anual, din care 60% miere de salcâm, albă, curată şi cu aroma pronunţată a florilor de salcâm, clasificată ca cea mai fină miere.

Mai notăm că la începutul plantaţiilor, pela 1890, pentru fixarea nisipurilor s'au făcut încercări şi cu pin silvestru şi austriac, care au reuşit destul de bine. Din cauza climei şi mai cu seamă a altitudinei, ne obţinând decât lemn de foc, i-am abandonat, rămânând numai la plantaţiunile de salcâmi.

---

1) La analiză s'a găsit : înălţimea 22,50 m. diametru la 1,30 m, cu coajă, 21 cm., fără coajă 11 cm ; volumul, cu coajă 0,307 m^3; fără coajă 0,255 m^3 ; volumul coajei 0,052 m^3, ceeace revine, în procente, în raport cu lemnul plin, 17%.

Pe terenuri innisipate, cca 40 hectare abandonate de agricultură, dar acoperite cu un strat de nisip nu prea gros, am încercat, odată cu plantarea pueţilor de salcâm, şi însămânţări, sub brazdă, cu ghindă de pedunculat, care au reuşit foarte bine având astăzi un pâlc curat de stejar cu vârsta de 40 ani.

Până la 10 ani stejarul a mers foarte bine sub protecţia salcâmului. Mai greu a fost să menţinem stejarul după prima exploatare a salcâmului, care, având creşteri şi de trei metri în primul an, innăbuşea stejarul. Ne mai având nevoe de protecţie, extrăgeam salcâmii în fiecare an, ca operaţie culturală, până când stejarul ajungea la înălţime când nu mai era periclitat de innăbuşirea salcâmului. Operaţiunea aceasta culturală s'a făcut fără cheltueli, dându-se dijmă din crăci.

Ţinând seama, că pentru însămânţarea cu stejar trebuiau făcute sondaje şi găsite anumite terenuri potrivite, că reuşita lui în amestec cu salcâmul este foarte greoae, că din punct de vedere economic salcâmul este mult mai rentabil, putând fi de cinci ori exploatat în timpul unei revoluţii de 100—120 ani, care ar fi trebuit dată stejarului şi, ţinând seama că operaţiunile cu fixarea nisipurilor trebuiau să fie terminate în deceniul prevăzut de amenajament, nu s'a mai continuat cu introducerea stejarului sub protecţiunea salcâmului.

In orice caz, plantaţiunile de salcâmi, făcute la început cu scop cultural pentru fixarea nisipurilor, au devenit astăzi factorul principal de venit al Domeniului.

Geschichte der Robinienaufforstungen auf dem Flugsande der Krondomäne Sadova.

L'historique des plantations de robinier sur le domaine de la Couronne, Sadova.

Le domaine de la Couronne, Sadova se trouve dans la proximité du Danube et du Jiu ; il a été constitué en 1884. A ce temps là, les sables mouvants de la vallée du Danube et du Jiu couvraient sur une grande étendue les terrains agricoles avoisinants et menaçait même la domaine Sadova. Pour ce motif on a décidé, dès le début, leur fixation.

Les travaux commencés en 1884, ont été conduits d'une manière plus intensive seulement à partir de 1898.

D'abord les terres productives furent divisées en parcelles contenant

25 ha chacune et separées par des chemins au long desquels on a planté des robiniers, disposés en rideaux de protection.

Depuis 1907 on a planté aussi les terrains improductifs, englobés dans la propriété forestière ; il n'en reste à présent que quelques complètements à effecteur.

Les plantations ont reussi à fixer définitivement les sables. La surface plantée est de 3300 ha. L'essence employée a été le robinier, mais on a introduit parfois, en petite mesure, du chêne, du mûrrrier, du pin sylvestre et d'Autriche. Le pin ne fournit que du bois de chauffage.

Aujourd'hui les plantations de robinier, agées de 15 à 25 années, sont exploitées; elles produisent 150—200 stères par ha.

Conçues comme moyen de protection, ces plantations constituent à présent, pour le domaine Sadova, la plus importante source de revenu.

O NOUĂ ORIENTARE A EXPORTULUI DE LEMNĂRIE

de Ing. V. FILIP

Exportul de lemnărie, așa cum s'a desfășurat în ultimii 4 ani, ne îndreptățește să ne gândim la o normalizare a industriei și comerțului de lemnărie, la o adaptare a cererei la ofertă. Cantitățile de lemnărie exportate în anii 1932, 1933, 1934 și 1935, trebuesc considerate ca maximale, față de probabilitățile reale și normale ale pădurilor noastre.

Esențialul în exportul de lemnărie trebue să-l constitue valorile realizate, și în special în valută forte ,valori ce trebuesc depășite an de an, fără a ne gândi să mărim volumul cantitativ, fiindcă și conjunctura pieței internaționale ne va fi favorabilă, întrucât calitățile lemnului românesc fiind excepționale, cu greu vor renunța piețele noastre de desfacere la lemnul românesc.

De câțiva ani, cererile de lemnărie brută și fasonată, prezintă o deplasare tot mai accentuată în compartimentul foioaselor.

Vom analiza mai jos cererile separate pentru fiecare sort de lemnărie :

1) Fabricile de chibrituri din Turcia, Siria, Palestina și Egipt, ca produse ale politicei autarhice a statelor respective, reclamă cantități tot mai mari de lemn rotund de plop, tei, mesteacăn și anin, plătind prețuri mult mai mari decât pentru cherestesaua de rășinoase (clasa IV-a).

Ungaria consumă tot mai mult lemnul de fag și alte foioase.

Spania importă fag pentru a-l derula în fabricile sale.

Cehoslovacia, Italia, Ungaria și Belgia, consumă lemnul de nuc pentru fabricile lor de armament care însă devine prohibit din anul 1935.

Exportul nostru de lemnărie de lucru, rotunde, de foioase. în anii 1932, 1933, 1934 şi 1935, se prezintă după cum urmează :

	1932 tone	1933 tone	1934 tone	1935 tone
Germania	1.151	76	394	1.471
Austria	544	—	370	809
Belgia	—	79	369	—
Bulgaria	1	—	421	—
Egipt	45	85	1.423	1.848
Spania	—	52	164	168
Franța	—	77	—	—
Anglia	—	—	70	132
Grecia	—	—	180	283
Ungaria	4.483	5.477	8.478	9.582
Polonia	—	117	461	101
Italia	209	774	106	—
Elveția	255	42	—	—
Cehoslovacia . . .	1.116	2.091	97	298
Turcia	881	483	81	1.749
Jugoslavia	4	—	—	—
Palestina	—	—	185	943
Alte țări	55	1.833	406	807
Total . .	8.744	11.186	13.205	18.191
In procente .	100	128	151	208

Rezultă că exportul de lemn de lucru, esențe foioase, este în continuă creştere, dublându-se în anul 1935 față de 1932.

Avem cereri tot mai susținute de tei pentru Egipt, Palestina, Turcia şi Siria. Aceste cereri sunt şi consecință a faptului că lemnul de tei din Turcia, ce se exportă în Palestina, şi Egipt, s'a dovedit a fi prea inferior din punct de vedere calitativ.

2) In Siria, Palestina şi Egipt, standardul de viață s'a ridicat an de an şi efectele n'au întârziat să se repercuteze şi asupra importului lor de lemnărie. De când Sirianul sau Arabul din Palestina sau Egipt, nu mai pune pământ pe jos, în casă, ci duşumea de brad cu nut şi feder, pleacă din România cantități tot mai mari de scânduri înguste de 24 mm, care se geluesc apoi în țările importatoare.

Odată cu aceste cereri pentru populația rurală, au început cereri de parchete de stejar din partea orăşenilor, care se importă în stare brută, geluindu-se la locul de desfacere.

Curentul pentru mobila de lemn masivă, sau cu placaj şi contraplacaj, a provocat cereri tot mai mari pentru cherestea de foioase (fag aburit și în parte natural, tei, paltin, frasin, stejar, etc.) care deasemenea se exportă în cantități mari.

Pentru construcțiile rurale din Palestina și Egipt, se exportă cantități mari de cioplitură de fag (subii) și cioplitură de stejar.

Căile ferate din Grecia, Turcia, Siria și Egipt, necesită cantități mari de traverse de stejar și fag, instituțiile publice și private reclamă cherestea de stejar, frasin, etc.

Franța, Cehoslovacia, Ungaria și alte țări, reclamă doage și funduri de stejar.

Grecia cere doage de fag pentru butoae de măsline.

De când s'a abrogat prohibiția băuturilor în Statele Unite, se cer cantități enorme de doage de stejar, pentru butoae de bere.

Noi am parvenit să exportăm numai 85 tone în această țară în anul 1933.

Exportul nostru de cherestea și cioplitură de foioase a evoluat pe țări în ultimii 4 ani, după cum rezultă din tabloul următor:

	1932 tone	1933 tone	1934 tone	1935 tone
Germania	1.997	2.264	7.234	11.129
Austria	2.740	1.108	2.147	2.302
Belgia	476	273	110	48
Bulgaria	61	—	—	15
Egipt	12.659	15.701	19.270	21.663
Spania	2.30[illegible]	7.796	4 886	3.457
Franța	7.301	7.148	1.613	[illegible]00
Anglia	179	179	2 024	3.177
Grecia	5.428	5.738	9.877	9.396
Ungaria	10.716	11.376	8.328	9.739
Polonia	4.098	3 289	4.419	1.335
Italia	4.806	6.368	2.913	3.012
Elveția	2.770	5.721	4.259	2.441
Cehoslovacia . . .	4.866	5.180	5.444	2.909
Turcia	226	865	62	—
Jugoslavia . . .	1.854	735	222	208
Palestina	—	—	4 728	2.420
Alte țări	6.170	14.140	5.105	6.353
	68.643	87.891	82.641	80.104

Cererile cele mai mari și în continuă creștere ne parvin din Grecia, Egipt și Germania.

Notăm că în ultimii ani, se cere cheresteaua de tei, frasin și paltin tot mai multă, în special pentru Grecia și Spania.

3) Comerțul de lemn contraplacat și foi de placaj a luat în ultimii ani o desvoltare extraordinară și ocupă o parte considerabilă din comerțul total al lemnului din toate țările exportatoare și importatoare din lume.

După date statistice ale CIB-ului, publicate în Buletinul CIB No. 12 din 10 Februarie 1936, consumul țărilor importatoare din toată lumea este de :

515302.— m³ în anul 1934, și
585028.— „ „ 1935

Aceste cantități raportate pe țări de destinație sunt următoarele :

Destinația	Total				C. I. B.-ul				România	
	1935	%	1934	%	1935	%	1934	%	1935	1934
Anglia	326.129	56	252.207	49	34.024	6	18.030	3	169	—
Irlanda	1.492	—	869	—	51	—	—	—	—	—
Franța	784	—	1.266	—	192	—	439	—	36	—
Belgia	23.717	5	19.755	4	7.882	1	5.468	1	—	—
Țările de jos .	41.304	7	35.436	7	13.226	2	10.807	2	34	93
Danemarca . .	15.335	3	18.655	4	1.493	—	1.557	—	—	—
Germania . .	39.256	7	56.631	11	497	—	594	—	56	—
Elveția	2.139	—	3.316	1	1.643	—	2.525	1	59	—
Ungaria . . .	36	—	27	—	34	—	27	—	—	—
Italia	10.511	2	18.758	4	896	—	1.550	—	176	26
Grecia	5.752	1	4.303	1	3.068	1	2.091	—	84	36
Spania	8	—	109	—	—	—	39	—	—	—
Țări nordice .	2.311	1	1.649	1	231	1	42	1	—	—
„ baltice . .	233		283		85		226		—	—
C. I. B. . . .	2.500		2.161		2.102		1.709		282	74
Alte țări europene	24.635	4	35.388	7	14.960	3	23.699	5	14	270
Japonia . .	26	—	1	—	—	—	—	—	—	—
Palestina și Irak	9.476	2	7.496	1	8.370	1	6.205	1	425	283
Siria	1.472	—	247	—	1.469	—	246	—	—	—
Egipt	6.755	1	5.594	1	4.613	1	2.417	1	367	108
Algeria, Tunisia	276	—	1.177	—	232	—	1.104		4	—
Maroc	2.801	1	811	—	1.121	1	—	—	19	—
Africa de Sud .	2 634		844	—	1.245		221	—	—	—
America de Nord	565	—	29	—	—	—	—	—	—	—
„ „ Sud	37.017	6	20.693	4	11.028	2	6.532	1	—	—
Australia . . .	515	—	359	—	—	—	—	—	—	—
Alte țări neeurop.	23.839	4	27.238	5	58	—	4	—	9	—
Total m³ .	585.028	100	515.302	100	108.520	100	85 532	16	1.734	890
„ tone .	408.374		360.990		63.213		49.637		1.387	712
%	100		100		18		16		—	—

In „CIB" sunt cuprinse : Austria, Jugoslavia, România și Cehoslovacia.

Cifrele de mai sus ne demonstrează că România este în faza primitivă a industrializărei lemnului de foioase şi consumul de placaj de fag este un debuşeu serios.

Palestina, Egiptul, Siria, Grecia, etc. sunt ţări consumatoare de placaj şi contraplacaj, importând din România cantităţi reduse, după cum rezultă din tabloul de mai sus.

Posibilităţile de export ale României în compartimentul foioaselor sunt mari, nebănuite de către consumatorul mediteranian sau continental.

Nu putem să activăm cu mai mult succes, fiindcă nu avem organizată o industrie propriu zisă a foioaselor ca să satisfacă cererea externă.

Pe piaţa internaţională suntem cunoscuţi ca o ţară exportatoare de răşinoase, deoarece reprezentanţii comerciali sunt ai societăţilor mari forestiere din România, dar centrele la Budapesta, Milano, sau Geneva, şi nu oferă decât răşinoase.

Cererile sunt mai mari decât oferta noastră în lemnărie brută şi fabricată de foioase. Se impune deci ca producătorul român (în majoritate Capsul) să-şi organizeze desfacerea pădurilor de foioase, pe piaţa internaţională, prin legături ad-hoc.

Casa Autonomă a Monopolurilor din Turcia, fabricile de chibrituri din Istambul, necesită anual până la 5000—7000 tone lemn rotund de plop şi tei, cantitate ce a contractat-o din România.

Deşi termenul de livrare era scurt (Ianuarie-Martie 1936) totuşi nu s'a putut livra decât 1800 tone lemn rotund de plop şi tei.

Este adevărat că plopul şi teiul de lucru, în special în calitatea reclamată de fabricile de chibrituri, se găsesc sporadic în pădurile noastre şi cheltuelile de exploatare sunt mari. Preţul ce se oferă, până la 680 lei/m³ ab vagon staţia de încărcare Valea Trotuşului, P. Neamţ, Fălticeni, Vaslui, etc. ar putea tenta pe producător. Deasemenea şi producătorul din Nordul Dobrogei va fi tentat să angajeze posibilităţile sale normale dacă i se asigură 1000 lei/m³ fob Isaccea, Măcin sau Tulcea. Şi totuşi aceste lemne se obţin şi cu 450 lei/m³ franco vagon staţia de încărcare, şi chiar cu 250 lei/m³ (un caz recent la P. Neamţ).

Dacă s'ar garanta livrarea unei cantităţi mai mari, credem să se obţină şi 730—750 lei/m³ franco vagon staţia de încărcare.

Trebue să subliniem că majoritatea lemnelor de foioase pot fi oferite de către Stat, care are posibilităţi de recoltare, mai multe decât particularii.

Fagul cu rezervele lui, poate constitui materia primă pentru fabricile de placaj a căror producţie trebue mărită, ca să corespundă cererilor de pe piaţa internă şi externă. Prin aceasta, se măreşte rentabilitatea pădurilor de fag.

Mărirea cantităţilor de stejar necesare pentru parchete, cherestea de construcţie şi tâmplărie, se va putea determina printr'o selecţionare mai scrupuloasă a lemnului de lucru odată cu exploatarea parchetelor pentru lemne de foc.

Printr'o raţionalizare a explotărei pădurilor de foioase, se va putea produce materialul brut pentru export şi uzinele din România, în cantităţile cerute de consumul intern şi cererea externă. Mărirea procentului de lemn de lucru va aduce mărirea rentabilităţei exploatării pădurilor de foioase şi deci va da posibilitate producătorilor de a face noui investiţii pentru exploatarea suprafeţelor de păduri, neaccesibile până în prezent.

O consecinţă a nouei orientări a cererii generale de lemnărie, va fi o diminuare a cererii în compartimentul de răşinoase, ceeace este necesar să se producă, atâta timp cât exploatăm mai mult decât posibilitatea normală a pădurilor noastre de răşinoase.

Dacă luăm de bază suprafaţa de 1.400.000 ha, a pădurilor de răşinoase ce se găsesc în România, cu o producţie anuală medie de 3 m^3 la ha, avem o producţie anuală normală de 4.200.000 m^3. Scăzând perderile prin exploatare şi industrializare, rezultă că am avea o posibilitate normală de 1.700.000 m^3 cherestea de răşinoase, din care 60% pentru export, adică cca 1.020.000 m^3 cherestea sau 50 mii vagoane.

Cunoscând că s'au exportat :

în anul	1932, 52397	vagoane cherestea şi cioplitură de răşinoase.
„	1933, 41175	„ „ „ „
„	1934, 61225	„ „ „ „
„	1935, 59395	„ „ „ „

şi scontând o diminuare a exportului de răşinoase, putem afirma că în scurt timp vom ajunge să exportăm numai posibilitatea normală de exportat de cca 50.000 vagoane, deci să avem adaptată cererea la ofertă (capacitatea normală de producţie a pădurilor de răşinoase.

In concluzie :

— Cererile de foioase, brute şi industrializate, sunt mai mari decât producţia noastră, care trebue adaptată la nevoile de consum interne şi externe.

— Se impune raţionalizarea exploatărei pădurilor de foioase, pentru a se obţine un procent cât mai mare de lemn de lucru, care, după cum am arătat mai sus se poate exporta în stare brută, cât şi industrializat.

— Să se desvolte uzinele pentru industrializarea foioaselor (aproape toate esenţele).

— Să se organizeze vânzile directe ale lemnului de foioase în toate ţările importatoare, stabilindu-se legături cu guvernele şi instituţiunile publice respective, care necesită traverse de stejar şi fag, cherestea de diferite esenţe, etc.

— Pentru a se evita brăcuirea pădurilor de foioase ale Statului, este necesar ca tot lemnul de lucru să fie exploatat, industrializat şi comercializat în regie proprie sau în combinaţie cu particularii (Furnica Buzău şi Areva Bucureşti).

Prin această valorificare, se vor mări veniturile şi implicit posibilităţile de refacere a pădurilor noastre de foioase.

Avem nevoe în primul rând de un serviciu de informaţiuni bine organizat, dotat cu toate datele, pentru a putea anticipa cu oferta.

Pentru Egipt se exportă în acest an peste 6000 tone traverse de fag, din care s'au exportat până astăzi cca 3500 tone prin portul Constanţa şi restul vor fi livrate prin Galaţi.

La acest export iau parte numai societăţile streine.

Puteau să fie interesate şi societăţile româneşti.

Cererile de parchete brute de stejar, cherestea de fag, traverse de fag, traverse de stejar, placaj şi contraplacaj, ce ni s'au adresat în cursul anului curent, vin să verifice deducţia noastră că exportul de lemnărie din România, este în transformare.

Străinătatea caută lemnul nostru, fiindcă este cel mai eftin, chiar sub paritatea lemnului rusesc.

Am ajuns în starea actuală din cauză că exportul de lemnărie din România nu este în mâna exportatorilor români, şi interesele româneşti sunt sacrificate pentru a fi satisfăcute interesele internaţionalilor, cari au otrăvit opinia internaţională cu bogăţiile acestei ţări sălbatece.

Din această cauză trebue să se adopte politica propriu zisă de dirijare a exportului de lemnărie din România.

Eine neue Orientierung in Holzexport.

Une nouvelle orientation dans l'export du bois.

On constate que le bois des feuillus est de plus en plus recherché par les pays importateurs: ce sont les pays où la politique d'encouragement de l'industrie nationale est fortement accentuée. On demande du bois de tilleul, de peuplier, de bouleau et d'aune pour la fabrication des allumettes, du noyer pour l'armement, des parquets de chêne, du bois de hêtre, d'érable, de frêne, de chêne, de tilleul pour les meubles et pour les contreplaqués, enfin du chêne et du hêtre pour les douves et les traverses.

Considérant que la demande est plus grande que l'offre, l'auteur est d'avis que l'exploitation des bois feuilles doit être réorganisée; ce sont surtout les régies de l'état qui pourraient fournir le marché, à condition d'éliminer les intermédiaires.

PROBLEMA IMPĂDURIRILOR IN AMERICA [1]).

de cons. de leg. RADU FLORESCU

Ziarele şi revistele de specialitate s'au ocupat, în cursul lunii Decembrie, de problema reîmpăduririlor, readusă la lumina cercetărei publice, printr'o comunicare a Preşedintelui, adresată cu ocazia celei de a 60-a aniversări a primei legislaţii de protecţie a pădurilor în Statele Unite.

Până la sfârşitul secolului trecut, în multe din Statele Uniunei Nord Americane nu exista nici un fel de protecţie pentru păduri. Din contră, conjonctura favorabilă de desfacere a produselor agricole îndemna pe cultivatori să reducă suprafeţele împădurite pentru a câştiga teren pentru cultură. Treptat însă grija administraţiei pentru conservarea pădurilor a fost deşteptată.

De la ultima criză economică din 1931—1932, când guvernul a fost silit să cerceteze mai de aproape cauzele turburărilor economice şi a fost îndemnat să facă inventariul bogăţiilor naţionale, menţinerea şi sporirea avuţiei naţionale, prin plantaţii de arbori, a devenit una din problemele economice cele mai în evidenţă.

In afară de faptul că s'a pus, aci, de curând, în aplicare un plan de replantări, anuale, de păduri, mai cu seamă în regiunile unde devastările au fost mai cumplite, Min. de Agricultură, în legătură cu Ad-ţia celor 48 State din Uniunea Nord Americană, încurajează studiul şi aplicarea celor mai bune metode pentru valorificarea lemnului, cât şi evitarea risipei în întrebuinţarea materialelor lemnoase.

Dificultăţile care s'au pus în calea executării unui plan extensiv de reîmpădurire, au provenit până acum din faptul, că di-

---

1) Extras dintr'un raport adresat de D-l Radu Florescu, consilier de legaţie la Washington, D-lui Ministru al Afacerilor Străine.

feritele State fiind suverane pe teritoriul lor, guvernul federal nu putea să le impuie o legislaţie uniformă, care să ţie seamă de interesele întregii naţiuni. De la începutul administraţiunei Roosevelt, guvernul federal, prin dimensiunile creditelor puse la dispoziţie pentru lucrări de utilitate publică, a putut învinge inerţia administrativă a Statelor, impunând un program naţional de împăduriri.

Guvernul a fost ajutat în această sarcină de legea din Aprilie 1933, care prevede înrolarea tinerilor până la vârsta de 30 ani în echipe de lucrători, supuşi unei discipline de Boy-scouts (cercetaşi muncitori), întruniţi în campamente speciale, numite C. C. C. Camp (Civil conservation corp) afectaţi lucrărilor de îmbunătăţiri agricole şi în primul rând întreţinerei şi protecţiei pădurilor.

Aceste campamente de tineri voluntari recrutaţi dintre mulţimea de tineri fără de lucru, cari primesc întreţinere dela Stat şi un mic salariu, sunt răspândite în întreaga ţară, iar antrenamentul lor consistă în munca depusă sub supravegherea unor specialişti agricultori. Disciplina este menţinută de către ofiţeri din armată, având o delegaţie specială.

Această armată de tineri lucrători, organizaţi după normele disciplinei de „boy-scouts", îşi construeşte singură barăcile pentru locuinţă, unde sunt adăpostiţi în condiţii echivalente cu acelea ale taberilor de instrucţie militară. In cuprinsul acestor tabere se predau şi ore de cursuri pentru studii, în legătură cu activitatea profesională a fiecărei tabere.

Cele mai multe din taberele de muncitori sunt afectate serviciului de replantare şi apărare a pădurilor, această grijă fiind mai cu seamă purtată în regiunile secetoase, unde necesitatea replantărilor este mai mult resimţită. In regiunile secetoase, pădurile cari au mai rămas în fiinţă sunt supraveghiate cu atât mai de aproape cu cât în acele regiuni, în cursul lunilor de vară, lemnele răşinoase uscate se aprind foarte uşor, dând loc la incendii, cari în trecut au devastat mari suprafeţe.

Pe lângă faptul că în cuprinsul acestor tabere se face educaţia unei părţi din tineret, sustras astfel efectului demoralizator al lipsei de lucru, se mai îndrumează şi instrucţia agricolă a ţărei, răspândindu-se metodele cele mai ştiinţifice pentru îmbunătăţirea diferitelor culturi. Autorităţile federale, tot prin mijlocirea taberelor de muncitori, caută să încurajeze generaţiile tinere să se devoteze ocupaţiunilor agricole, îndepărtându-le de marile centre urbane.

unde condițiile de viață sunt mai nesănătoase și unde propaganda sedițioasă caută să înroleze pe cei lipsiți de lucru în slujba diferitelor ambiții politice.

Grație acestei legi de organizare a tineretului lipsit de lucru, au putut fi înrolați în ultimii ani peste 600.000 tineri, întreținuți din fondul de un miliard dolari votat în 1933, două săptămâni după inaugurarea noului regim pus la cale de Președintele Roosevelt.

Organizarea acestei armate a fost încredințată la 4 Ministere: Ministerul Muncii luând asupra-și sarcina selecțiunii tinerilor, Ministerul de război delegând ofițeri pentru instrucție și disciplină, iar Ministerele de Agricultură și de Interne repartizându-i în echipe la diversele lucrări de conservare de păduri. Ministerul de Război a mai fost însărcinat și cu echiparea tinerilor (cărora li s'au distribuit uniforme speciale), cu transportarea lor, cu procurarea de materiale pentru construirea barăcilor, cât și cu aprovizionarea taberelor. Aceste mijloace de acțiune combinate s'au arătat atât de puternice încât în Iulie 1933 *Civilian Conservation Corps* număra peste 300.000 oameni repartizați la lucrările de conservarea pădurilor. Pentru înrolarea tinerilor, Ministerul Muncii a hotărît că vârsta cea mai bună este între 18 și 25 ani, ceea ce corespunde cu vârsta serviciului militar în țările unde acesta este obligator.

Plata acestui serviciu este de 30 dolari de cap pe lună, fără a socoti adăpostul, hrana și echipamentul, cari sunt în socoteala Statului. Serviciul medical al armatei le stă de asemenea la dispoziție. S'au stabilit și grade pentru supraveghetori, în procent de 8% din totalitatea înrolărilor, cari primesc dela 5 la 15 Dolari în plus pe lună. Recrutările sunt făcute ținând seama de greutățile materiale ale familiilor numeroase, o bună parte din câștigul tinerilor fiind trimes direct celorlalți membri ai familiei nevoiașe. Sub această formă. Serviciul de conservare vine în ajutorul întregii familii a celor lipsiți de lucru, ea primind până la 75% din câștigurile tinerilor. Termenul de serviciu este de șease luni, putând fi reînnoit. Administrația arată că din primele 310.000 recrutări pe 6 luni, 175.000 au cerut reînnoirea termenului de serviciu.

Acești oameni, după arătările Ministerului de Agricultură, au fost întrebuințați aproape exclusiv la lucrări de plantare de păduri, de combaterea insectelor dăunătoare agriculturei, de curățire de păduri, de apărare contra incendiilor în păduri, cât și de organizare a unui serviciu de apărare și conservare a plantațiilor pe tot întinsul țării. Având în vedere mijloacele puternice cu cari sunt înzestrați, munca lor progresează într'atâta încât în timp de doi ani jumătate, au făcut mai multe ameliorațiuni decât s'au făcut în cei 30 de ani anteriori.

Intre alte materii de studii dintre cele care se predau acestor tineri în legătură cu activitatea lor de *plantare și întreținere de păduri,* li se mai dă și noțiuni de valorificarea științifică a lemnului, fiind considerat din ce în ce mai mult o bogăție de cea mai mare necesitate pentru technica modernă, căci fibra de lemn este destinată azi celor mai variate fabricațiuni.

Lemnul devine astăzi, alături de petrol și de cărbune, o resursă de viață indispensabilă unei națiuni care vrea să-și asigure nivelul de existență economică reclamat de desvoltările industriale.

Fără a mai vorbi de necesitatea împăduririlor pentru îmbunătățirea condițiunilor climaterice și pentru menținerea umidităței solului — care este asigurată numai în regiuni unde porțiunile cultivate alternează cu pădurile, — lemnul devine astăzi una din materiile prime cele mai valoroase pentru țesături. După spusele unor experți chimiști, celuloza din lemn pare a fi destinată a face concurență celulozei din bumbac, metoadele de obținerea fibrelor de celuloză din ce în ce mai elastice îmbunătățindu-se în fiecare an.

In domeniul mecanicei, celuloza presată își găsește întrebuințarea, după caz, înlocuind fierul și oțelul, cum se poate constata la roțile de transmisiune a nouilor motoare de automobile în industria americană.

Pentru industria construcțiunilor de case, noile materiale de construcție date la iveală, au și ele ca bază cartonul presat sau celuloza amestecată cu ciment și alte substanțe. Construcția de case aci, ca și în alte domenii de industrializare progresivă, ține seamă de o foarte judicioasă întrebuințare a materialelor noi de construcție, cari sunt mult mai reduse în greutate ca cele tradiționale, fără a fi nici mai puțin solide, nici mai puțin eficace pentru apărarea contra intemperiilor climaterice. In privința aceasta, companiile de construcții de case au dat la iveală o mulțime de materiale de construcție necunoscute în trecut, mai ușor de montat și având calități de izolare mai desăvârșite. După cum fierul, cimentul și sticla sunt materialele cele mai întrebuințate pentru marile blocuri de case, tot astfel lemnul își păstrează întrebuințarea cea mai de seamă pentru case și vile individuale, așa cum se găsesc răspândite pe întreaga suprafaţă a Statelor Unite, neexistând nicio diferenţă technică între construcţia pentru uzul orăşeanului sau acea a agricultorului. Bineînţeles că o industrie progresivă şi o oportunitate de experienţe vin în ajutorul acestui fel de a schimba technica construcţiei moderne.

Die Aufforstungsfrage in America.

Le problème du boisement en Amérique.

On publie la partie la plus intéressante d'un rapport redigé par la légation rumaine de Washington et concernant l'organisation du travail dans la campagne de reboisement de l'Amérique du nord, commencée en 1933.

CE ESTE DE FĂCUT ?

de Ing. HORIA MANOLE

Se discută, zilnic, tot felul de probleme privind regenerarea pădurilor, devastate până în prezent.

Se plantează, încă, pe ici pe colo (destul de puţin în raport cu ceeace ar trebui).

Intr'un cuvânt, se fac operaţiuni la „creditul" pădurii.

Dar în „debit" ?

In debit se pot trece: păşunatul în masivele mai mult sau mai puţin tinere; tăierile rase — pacostea exploatărilor — şi, desigur, interminabilele exproprieri, pentru izlazuri.

Se dă cu un deget şi se ia, pe de altă parte, cu amândouă mâinile. De unde, „debitul" e mai mare decât „creditul", adică falimentul este fraudulos, căci se tinde spre el, cu bună ştiinţă.

Aşa s'ar putea concretiza politica noastră forestieră, care se face de un mare număr de ani.

Cine a călătorit, acum câţiva ani, pe frumoasa vale a Mureşului, va rămâne stupefiat văzând azi ce a mai rămas din masivele-podoabă depe atunci. S'au jefuit dealurile pe un front de câteva sute de kilometri, stejarul a fost ultragiat, ca cea din urmă esenţă copleşitoare. Nici când nu va mai putea fi restaurată pădurea, prin acele meleaguri, atât e adâncă profanarea.

Este greu de admis, că toate acele suprafeţe au fost destinate păşunilor. Prin urmare, s'ar presupune că exploatările s'au executat absolut fără nici o normă. A făcut, fireşte, fiecare cum a vrut.

Şi, atunci, ce trebue pus, adăogat, în „creditul" pădurilor, pentru a salva foarte puţinul ce a mai rămas în munţi ?

Socot, că oricâtă patimă s'ar depune de către organele silvice, pentru a spori numărul de hectare, plantate anual, este infinit de puţin, faţă de sutele de mii de hectare, din cuprinsul ţării, care-şi aşteaptă rândul la restaurare.

Pe măsură ce trece timpul, operaţiunile de replantare se îngreunează, prin înierbarea solului, prin invazia esenţelor copleşitoare, etc.

Ce este de făcut? Se impune o măsură eroică, de ordin administrativ, reducând cu 50% exploatările prevăzute de amenajamente, regulamente de exploatare, pe timp de 2—3 ani.

Această dispoziţie s'ar putea lua pe întregul cuprins al ţării şi pentru toate categoriile de proprietari.

Efectele unei asemenea măsuri ar fi de două ori binevenite.

Micşorându-se, pe trei ani, suprafeţele exploatabile, s'ar ajunge mai curând cu plantarea restanţelor.

Apoi, oferind pieţei consumatoare o cantitate de lemn mai mică cu 50% decât azi, preţul dezastruos al materiei lemn s'ar urca.

Nu trebue uitat, un singur moment, că preţurile actuale, care dăinuiesc de 6 ani, macină lent, dar sigur, restul de păduri, adică însăşi economia forestieră a ţării.

„Lemnul" este singura materie care a rămas neinfluenţată de urcarea generală a preţurilor, faţă de, absolut toate, celelalte categorii de produse.

Statul, cel mai mare proprietar forestier, este primul avizat să-şi mărească preţul produselor sale. Este cât se poate de greşită ideea cuibărită acum câtva timp, că Statul trebue să-şi vândă lemnul eftin ca în acest fel să ieftinească viaţa.

Chestiunea aceasta merită un studiu special. Aşa anticipa recomandând a se analiza preţurile, pentru toate categoriile de lemn, în Austria, Cehoslovacia, Germania şi Franţa, spre a se vedea ce deosebire este faţă de situaţia dela noi, şi sub acest raport.

Pădurea trebue îngrijită; personalul trebue retribuit; plantaţiunile reclamă cheltuieli considerabile.

De unde să se ia aceste fonduri, dacă produsele pădurii (în speţă lemnul) se fac danie, în dreapta şi stânga?

De ce nu procedează Statul la fel ca şi cu sarea, care e tot un bun natural?

De ce lemnul, de ce pădurea să fie singură platnică a unei fantezii?

In consecinţă: reducerea exploatărilor cu 50%, faţă de prevederi, pentru toţi proprietarii din ţară, pe timp de trei ani ;

înfiinţarea — prin acordarea de fonduri îndestulătoare — a unei suprafeţe de cinci ori mai mare a pepinierelor actuale ;

grăbirea plantaţiunilor, lucrând şi în sezonul de toamnă.

Toate acestea cred că ar determina o liniştire a conştiinţei acelora, care văd cu exactitate data, când nu se va mai putea vorbi despre păduri în România.

Was ist zu machen ?

Qu'est-ce qu'il faut faire ?

L'auteur estime que les travaux de reboisement — quoiqu'ils soient multipliés dans le dernier temps — ne progressent pas dans la même mesure que le déboisement. Pour arriver au courant avec les surfaces à régénerer, il propose que les parques annuels soient reduits pendant trois années, de 50% de leur étendue et que dans ce temps-là les travaux de reboisement se pratiquent d'une manière plus intensive. Cette mesure aurait d'ailleurs un autre effet aussi: la quantité de bois sur le marché diminuerait et la conséquence serait une élévation des prix.

PROBLEMELE ZILEI

REGENERAREA NATURALĂ

REGENERAREA NATURALĂ

de Prof. P. A. Grunau

In timpurile din urmă se vorbeşte foarte mult de regenerarea naturală a pădurilor. Sunt mulţi — şi la noi — cari ar vrea să o considere ca singură îndreptăţită, ca singură raţională, pentru cuvântul că este „naturală". După dânşii, regenerarea artificială n'ar trebui admisă decât ca un provizorat, impus de împrejurări vitrege dar trecătoare.

Nu pot împărtăşi această judecată radicală.

Dacă întinerirea pădurilor pe cale naturală trebue privită ca o capodoperă a silvicultorului, apoi, desigur, înfăptuirea ei de *oricine, oricând* şi *oriunde* nu poate fi socotită ca oportună. Ea trebue rezervată maestrului în silvicultură — şi nu ori când şi ori unde — ca incoronare a artei sale silviculturale.

Profanii în silvicultură, dacă aud vorbind de regererarea naturală a pădurilor, de sigur se gândesc la refacerea lor prin forţe naturale, fără intervenţia omului. Aşa pare a fi logic. Noi silvicultorii am dat cuvântului un alt înţeles. Noi înţelegem prin regenerare naturală metodele de întinerire *imaginate de noi* (grădinărit, codru regulat, tăere în margine de masiv, tăere în formă de pană etc.) şi puse în practică cu ocazia recoltării lemnului spre satisfacerea nevoilor noastre. Apare omul cu interesele lui a căror promptă şi complectă satisfacere câte odată nu poate fi armonizată cu felul lent de a lucra al naturei.

Pentru a ne servi de un cuvânt banal, voi zice că prin acele metode încercăm a rezolva problema care şi-a găsit expresiunea în zicătoarea poporului „a împăca şi capra şi varza". Aceasta însemnează a încerca un lucru, dacă nu imposibil, dar un lucru greu, înseamnă a împăca două interese opuse. Năzuința de a se folosi de pădure și de a o întineri simultan, este un lucru greu, așa de greu, încât un silvicultor cu autoritate, încercat ca practician și ca teoretician — profesorul Vanselow — a putut spune că încercările de regenerare naturală, de regulă, se soldează prin insuccese, cel puțin parțiale, fapt care necesită complectări ulterioare pe cale artificială. Și Vanselow vorbește de regenerări naturale întreprinse nu după calapoade invariabile și „contra naturam“ cum au fost preconizate de aparatele noastre de amenajare, ci după un plan bine chibzuit, întocmit potrivit condițiunilor speciale în care se găsesc arboretele ce urmează a fi exploatate și refăcute și în cari se găsesc acei chemați a înfăptui regenerarea.

Partizanii declarați ai regenerării naturale repetă tot mereu că natura lucrează pentru noi, destul numai ca noi să nu lucrăm contra ei. Dar tocmai aceasta o facem, când, fără a lua în considerare condițiunile speciale în cari se găsesc arboretele ce trebuesc exploatate și întinerite și fără a ține seama de condițiunile în care se poate lucra, stabilim dinainte data tăerilor de regenerare și volumul ce urmează a se ridica la fiecare tăere. Procedând astfel, vom obține, poate, regenerări sporadice, dar niciodată, sau numai printr'o adevărată minune, arborete viguroase, complect închise, arborete de viitor. Dacă vrem să realizăm — în limitele posibilului — acest ideal, trebue să ne conformăm cât mai mult naturei cari nu lucrează după termene fixe și care — peîndelete — se acomodează condițiunilor prielnice de moment. Natura lucrează în mod tihnit, nu face salturi, pe când noi, împinși de nevoile noastre, suntem obligați a lucra într'un ritm mai accelerat și a trece de multe ori de la o extremă la alta. E adevărat că și în natură vedem câte odată schimbări bruște, vedem arborete întregi răsturnate de uragan, altele mistuite de flăcări sau uscate în picioare în urma unui atac de insecte etc. și totuși pădurea se reface. Incontestabil, dar întrebarea este, în cât timp? Putem să adăstăm noi câte odată decenii pentru a vedea renăscând pădurea acolo unde tratamente greșite i-au pus capăt pentru multă vreme? De multe ori procedeele naturale nu pot fi împăcate cu interesele noastre și atunci rezultatele pe cari le vom obține prin aplicarea tratamentelor, bazate pe regenerarea naturală, vor fi foarte discutabile. De aceea trebue să fim pătrunși de ceea ce am spus adineaori că *nu oricine* poate *ori unde* și *oricând* să regenereze pădurile noastre în mod natural.

Sunt multe considerente, pe cari le voi desvolta aci, cari vorbesc în favoarea acestei afirmaţiuni.

In genere, arboretele cari urmează a fi regenerate sunt arborete cari până la epoca regenerării n'au fost supuse acelor operaţiuni culturale prin cari căutăm, pe de o parte a asigura desvoltarea armonioasă supra şi subterană a elementelor componente, sporindu-le puterea de resistenţă contra curenţilor de aer, iar pe de altă parte a prepara solul pentru însămânţarea ulterioară. Precum, în cazul împăduririlor artificiale, solul are nevoe de o anumită pregătire pentru ca seminţele împrăştiate să găsească condiţiuni prielnice de încolţire, aşa şi în cazul celor naturale această pregătire nu trebue neglijată. In cazul întâi o obţinem prin muncirea într'un fel sau altul a pământului, în cazul al doilea prin rărirea sistematică a arboretului, expunând solul treptat şi în mod potrivit influenţei binefăcătoare a atmosferei. Cum am spus, operaţiuni cari să producă astfel de efecte în pădurile noastre, în genere, nu au fost efectuate, de unde rezultă că starea în care se găseşte solul adeseori nu va fi prielnică pentru încolţirea şi desvoltarea normală a seminţelor. Vom avea, în unele locuri: îngrămădiri de foi moarte, în altele pământ complect desvelit, bătut de ploi şi de vânturi, poate chiar bătătorit de vite, în altele burueni copleşitoare, etc. Şi, aşa fiind, chiar de s'ar fi făcut o marcare cât de judicioasă şi chiar de ar fi sământă din abundenţă, însămânţarea nu va fi niciodată complectă.

Lipsa de operaţiuni culturale premergătoare tăerilor de regenerare se va simţi însă şi în altă privinţă. Aceasta mai ales în arboretele cu înrădăcinare superficială, în pădurile noastre de molid de la munte. Rărirea arboretului prin tăierile succesive de regenerare, mai cu deosebire prin cele secundare, desigur că micşorează rezistenţa arborilor rămaşi în picioare, cari îşi găseau sprijin în vecinii lor acum dispăruţi. Aşa fiind, aplicarea tratamentului „codru regulat" în arboretele nepregătite printr'un regim judicios de rărituri poate avea ca urmare descomplectarea prea timpurie şi de multe ori progresândă a arboretului bătrân şi descoperirea prea de vreme a tineretului doritor de protecţia arborilor bătrâni contra gerului şi arşiţei şi contra altor înrâuriri păgubitoare. Şi în acest caz este evident că efectele salutare unei marcări prudente pot fi cu desăvârşire anihilate prin intervenţia neaşteptată şi indesirabilă a forţelor naturale.

Cum vedem, probabilitatea reuşitei mulţumitoare a regenerării naturale, în multe cazuri, nu este tocmai mare în pădurile noastre şi aceasta chiar de am lăsa la o parte inconvenientele de care va fi vorba mai la vale.

Baza tratamentului codru regulat şi a celorlalte, cari sunt modificări mai mult ori mai puţin radicale ale metodei clasice, este o marcare judicioasă.

Cum se fac marcările la noi?

Şeful de ocol, însoţit de un număr de pădurari şi brigadieri, porneşte la locul de operaţiuni, adeseori aflat la zeci de kilometri de reşedinţa lui, şi organizează lucrul astfel ca lucrarea să fie cât mai repede terminată. Pădurarii se înarmează cu topoare şi ciocane, brigadierii cu compase, iar şeful, în spatele frontului, întins de zeci de metri, ia notă despre specii şi dimensiunile arborilor marcaţi. Poate va da el însuşi indicaţiuni cari arbori să fie marcaţi, dar de cele mai multe ori alegerea acestora rămâne în grija pădurarilor şi brigadierilor. Aşa cel puţin s'au petrecut lucrurile pe vremurile când lucram şi eu pe teren; nu ştiu dacă această procedură a putut fi modificată mult în timpul din urmă. După ce au fost marcate astfel, într'o zi sau mai multe, câteva mii de arbori, potrivit cu porunca amenajamentului, şeful se întoarce la reşedinţa lui, pentru a reveni în localitate — tot grăbit — odată sau de mai multe ori în timpul operaţiunilor de tăere şi fasonare. Marcarea însă este şi rămâne aceea ce a fost făcută la început. Modificarea ei, potrivit cu condiţiunile momentului, este exclusă.

Dacă modalitatea aceasta de a se efectua marcările ar fi urmarea ignoranţei sau lipsei de bunăvoinţă şi a nepăsării, lucrul s'ar putea îndrepta prin măsuri educative şi disciplinare. Din nenorocire, nu acesta aeste cazul, ci condiţiunile speciale în cari lucrează silvicultorii noştri — întinderile mari ale ocoalelor, depărtarea pădurilor de reşedinţa girantului, copleşirea acestuia cu lucrări cari n'au nimic a face cu cultura pădurilor, dar care-l ţintuesc la masa de lucru din cancelaria lui — sunt de aşa natură încât nu pot activa altfel. Neţinând seamă de aceste condiţiuni şi alegând pentru regenerarea pădurilor noastre tratamente subtile, cari reclamă prezenţa cât mai continuă a girantului în pădure, însemnează a compromite succesul din capul locului.

In adevăr, nu la procedura maşinală, schiţată aci, se reduce operaţiunea care în occident, cu drept cuvânt, este reputată ca o capodoperă a silvicultorului. Acolo marcarea este considerată ca o operă delicată — mai ales în pădurile amestecate — care trebue nuanțată în raport cu desvoltarea elementelor componente ale arboretului și — în pădurile amestecate — în raport cu natura speciilor ce intră în amestec. Trebue ținut compt de desvoltarea subetajului, dacă există, cât și de condițiunile în care se prezintă solul și pătura vie sau moartă care-l acoperă, etc. Iată o serie de fapte cari rămân neobservate când operațiunea marcării se face în mod mașinal și în pas accelerat. De aceea, și ținând seama că marcarea efectuată cu toată îngrijirea necesară este o lucrare obositoare, atât ca fizic cât și ca intelect, marcările „en masse" nu sunt cunoscute acolo unde se face o silvicultură națională. Acolo operatorul lucrează pe îndelete timp de săptămâni sau luni în aceiași parcelă, iar în genere și în mod principial marchează la început mai puțin decât ar părea admisibil, cu gândul de a desăvârși lucrarea în timpul doborîrii lemnelor, când nevoile însemânțării viitoare sau a desvoltării semințișului răsărit pot fi mai bine apreciate.

Iată dar un al doilea motiv pentru care, în condițiunile actuale ale silviculturei românești, regenerarea pădurilor pe cale naturală, din capul locului, nu promite succese.

Dar să mergem mai departe.

In cazul tăerilor rase, muncitorii, prin nepriceperea sau prin nepăsarea lor, nu pot să primejduiască decât cel mult materialul ce se recoltează, dar nici de cum nu pot compromite interesele pădurii viitoare. Nu e tot așa în cazul tăerilor succesive cum sunt cerute, când vrem să întinerim pădurea în mod natural. Aci trebue să știe atât a feri arbori cari deocamdată sunt destinați a rămâne în picioare, cât și tineretul care a început a se instala în urma răririi arboretului bătrân. Trebue deci o supraveghere continuă a muncitorilor și încă de către persoane cari au pregătirea pentru aceasta. Direcțiunea, în care arborii vor fi doborîți, trebue aleasă potrivit cu situațiunea specială a arboretului dimprejur, potrivit și cu lipsa sau prezența de semințiș. De multe ori va fi nevoie, pentru a reduce pagubele la minimum, a lega în prealabil arborii cari trebuesc doborîți. O lucrare nu numai costisitoare — fapt care pune gratuitatea mult lăudată a însămânțărilor naturale într'o lumină îndoelnică — dar mai ales delicată. Nu putem lăsa la aprecierea unui muncitor, care adeseori nu este nici specialist, cum să procedeze în diversele cazuri cari se pot prezenta. Pădurarii cari, ei de regulă, sunt însărcinați cu îndrumarea și supravegherea muncitorilor n'au pregătirea necesară și nu simt importanța rolului ce au de îndeplinit. Așa dar, prezența cât mai des repetată a șefului de ocol, pentru a sfătui și a îndrepta, este o condiție *sine qua non* mai ales la noi. Am văzut că aceasta în ziua de azi este o imposibilitate de fapt. Și așa fiind, efectuarea unor operațiuni culturale delicate rămâne în sarcina unor persoane cari nu sunt de loc la înălțimea misiunei lor. In această împrejurare văd un al treilea motiv care trebue să ne îndemne a fi astăzi cât mai prudenți în admiterea tratamentului codrului regulat sau a altora asemenea în pădurile noastre.

Ceea ce însă pune vârf tuturor dificultăților ce se pot ivi în calea aplicării tratamentului „codru regulat" în pădurile noastre, este felul puțin sau de loc îngrijit cum se scot lemnele dela locul de tăere și în al doilea rând lipsa totală de drumuri de exploatare. Este lesne de înțeles că parcela în care a fost făcută o tăere de însămânțare și mai ales o tăere secundară trebue ferită de orice neliniște. Pentru acest cuvânt ,acolo unde gingășia operațiunilor de regenerare naturală este simțită și apreciată cum trebue, acestea nici nu pot fi concepute decât coroborate prin măsuri cât de îngrijite de scoaterea promptă din parchet a lemnelor, după terminarea lucrărilor de doborîre, și de fasonarea prealabilă. Unelte, vehicule și metode speciale au fost imaginate, pentru ca prin scoaterea materialului, nici solul să nu fie rănit, nici puețimea existentă să nu fie primejduită. Parcela, în care s'a operat, se golește cât mai neîntârziat de orice material, astfel încât însămânțarea sau desvoltarea semințișului existent să se poată produce nestingherită de nici un amestec din afară. Așa dar lemnele se depozitează la marginea drumurilor sau liniilor, dacă există, sau în poieni și goluri din apropiere. Dacă nu ar exista nici unele nici altele, este preferabil a le strânge într'un colț al parcelei, sau la marginile ei, sau, mai bine, în afară de cuprinsul destinat însămânțării, de cât a le lăsa — precum se obișnuește și precum s'a reglementat la noi — împrăștiate în toată parcela și a purta astfel neliniștea peste tot. Și turburarea aceasta, din cauza lipsei de drumuri, este simțită și în tot restul pădurii și mai ales în cazul când transportul la depărtări mai mari se efectuează prin locuri regenerate de mai înainte. Nepăsarea și îndrăsneala cărăușilor noștri când — pentru a ocoli un obstacol, sau a scurta drumul, — își crează drumuri noi prin pădure, este de neînchipuit.

Negreşit, operaţiunile de golirea parchetelor prilejuesc cheltueli, câte odată destul de importante. Ele însă vor fi rambursate prin preţurile mai ridicate pe cari le putem pretinde pentru materialele aşezate în poziţiuni uşor accesibile pentru cumpărători şi vor fi mai ales pe larg compensate prin desvoltarea prielnică a seminţişurilor sustrase amestecului fatal al oamenilor străini de pădure.

Inaintaşii noştri, la o epocă când exploatarea se făcea numai prin darea în antrepriză a parchetelor scadente, au crezut că pot stăvili vătămarea susbtanţei forestiere prin dictarea şi încasarea unor amenzi destul de usturătoare, dela acei cari nu se conformau condiţiunilor ocrotitoare înscrise în contractele de vânzare. Dar prin încasare de amenzi relele pricinuite negreşit nu pot fi remediate. Fiindcă noi nici astăzi, când lucrăm în regie, nu putem înlătura inconvenientele inerente tratamentelor de întinerire pe cale naturală, mai logic este a adopta metode de exploatare cari ne pun la adăpost de situaţiuni pe care, în condiţiunile actuale, nu le putem domina.

Căci precauţiuni de felul acelora mai sus expuse, la noi sunt necunoscute. Materialul rezultat din tăeri rămâne pe locul unde a fost doborât, sau unde a fost aşezat în grămezi sau stive, până ce se iveşte un cumpărător. Iar acel cumpărător şi pădurarul chemat a-l supraveghea nu simt, nu cunosc nici un fel de menajament, nici o grijă de creştere a pueţimei existente. De a cumpărat cineva mai mulţi arbori sau butuci sau stive, îşi duce vehiculul din loc în loc şi nu înţelege a căra lemnele pe spinare sau într'un fel oarecare până acolo unde şi-a oprit carul. Mai trebue să insist asupra pagubei imense ce rezultă din acest fel de procedare, mai ales în acele parcele în care este vorba de material provenit din tăeri secundare ?! Truda de ani de zile este zădărnicită prin ignoranţa şi nepăsarea oamenilor cari nu-şi dau seama de faptele lor. Imi rămâne neuitat ceeace am văzut într'o parcelă unde se făcuse tăeri de regenerare — — se ajunsese la prima sau a doua tăere secundară — şi unde nu se vedeau nici urme de regenerare, dar unde, sub masivul rărit, erau împrăştiate lemne de toate categoriile — până atunci nevândute — pe un sol brăzdat adânc de făgaşe lăsate în urmă de căruţele cumpărătorilor. Cum să nu rămâi sceptic în faţa unui astfel de tablou de distrugere, rezultat al regenerării naturale ! ?

In ipoteza că toate neajunsurile despre care a fost vorba mai sus, sau n'au existat, sau au fost înlăturate printr'o înţeleaptă procedare, dar presupunând că procedeele vandalistice de doborârea arborilor și de golirea parchetelor persistă, sunt convins că rezultatele ce vom obține prin tentative de a generaliza regenerarea pădurilor noastre în mod natural, vor fi foarte puțin mulțumitoare. Rețeta de a ,,asigura în mod neîndoios regenerarea pădurei pe cale naturală'', așa cum glăsuește un regulament al serviciului silvic, nu s'a găsit încă. Dacă persistăm în ideia regenerării naturale generalizate, ne înșelăm pe noi înșine: vom face ani după ani operațiunile dictate de amenajamente, dar nu vom reuși a crea în locul pădurei viguroase, cum ne-o hărăzise natura, alta de aceiași vigoare și valoare.

Nu vreau și nici nu pot defăima regenerarea naturală. Ea este, cum am zis, capodopera silvicultorului. Deocamdată însă nu suntem în măsură a înfăptui o astfel de operă în nici una din pădurile noastre, iar cei cari insistă pe această cale, vor face mai mult rău decât bine.

LUNGIMEA PERIOADEI DE REGENERARE LA PĂDURILE DE STEJAR PEDUNCULAT ȘI DE GORUN

de Ing. **Marin Rădulescu**

Condițiunile favorabile de climă și sol au făcut ca România să posedă în trecut păduri întinse de stejar pedunculat (Q. pedunculata) și de gorun (Q. sessiliflora).

Multe din aceste păduri au fost însă defrișate pentru teren de cultură agricolă și pentru pășuni, iar din cele ce ne-au rămas, stejarul a fost împuținat considerabil, prin tăieri desordonate, delicte, pășunat abuziv, etc.

Lemnul de stejar constitue însă un material de preț, bine plătit și mult căutat pe piață pentru numeroase și variate întrebuințări. De aceea se impune ca în viitor lucrările de cultură să fie bine îndrumate, în pădurile respective, ca să-i asigurăm existența și desvoltarea în cât mai bune condițiuni.

Pentru atingerea acestui scop, toată grija trebue pusă *in cursul perioadei de regenerare,* întrucât *stejarii fiind specii de lumină semințișul lor nu poate suporta* decât puțin timp acoperișul arboretului bătrân și piere, oricât de buni ar fi fost anii de sămânță și oricât de des ar fi fost instalat tineretul.

Un lucru trebue bine precizat însă dela început: Deși ambele specii de stejar sunt de lumină, facultatea de a suporta umbra diferă la puieții de gorun, față de cei de pedunculat.

Intr'adevăr semințișul de pedunculat fiind *mai de lumină* suportă mai puțin timp acoperișul (adesea după doi ani dela căderea și răsărirea ghindei, dacă nu se dă lumină, în arboretele de codru cu tăieri succesive, semințișul instalat piere). Gorunul suportă însă mai bine acoperișul. Semințișul său poate dura 3—4 ani sub masiv, iar în arboretele de codru poate fi întâlnit foarte adesea și ca semințiș preexistent (în ochiurile născute prin doborîturi de vânt, atacuri de insecte sau extracțiuni de arbori) și folosit fără nici un inconvenient la regenerarea parchetelor.

Pe lângă acestea, pedunculatul vegetând pe soluri fertile, are de întâmpinat concurența buruienilor, și a speciilor de amestec (carpen, tei și jugastru), care-l elimină, iar din cauza gerurilor târzii și a atacului de insecte (Balaninus glandium și B. nucuni) fructifică la intervale mari (7—8—10 ani).

In schimb gorunul, care crește pe soluri mai sărace ca pedunculatul, are de luptat mai puțin cu buruenile și cu speciile de amestec (cu excepția fagului), iar din cauza climatului mai umed, din zona sa naturală de vegetație și a pericolului mai mic de geruri târzii [1]) fructifică la intervale mai scurte (4—5—6 ani).

Din cele ce preced rezultă :

1) Arboretele de stejar trebuesc regenerate în perioade de timp scurte, căci altfel semințișurile sunt expuse să piară.

2) *Tăierile succesive, (secundară și definitivă) trebue să urmeze la intervale scurte.*

3) *Tăierile de regenerare trebuesc făcute tari.* In cazul când buruienile sau speciile de amestec ar deveni supărătoare, se vor face lucrările de întreținere necesare (degajări, mobilizări de sol), iar când pe anumite locuri semințișurile vor lipsi, *stejarul se va introduce prin semănături sau plantații.*

4) Perioada de regenerare va trebui să fie mai scurtă la pedunculat decât la gorun.

Astfel în pădurile de codru cu tăieri succesive, la pedunculat, după 2—3 ani dela tăierea de însămânțare, trebue să urmeze tăierea secundară și după alți 6—7 ani, cea definitivă. Adică după o pe-

---

1) Gorunul crește pe coaste, de unde aerul rece se scurge la vale.

rioadă de 8—10 ani, un arboret exploatabil de stejar pedunculat trebue să fie bine regenerat și parcurs cu tăierea definitivă.

La gorun tăierea secundară poate fi aplicată după 3—4 ani de la însămânțare, iar cea definitivă după 8—10 ani. Sau în total după 10—15 ani un arboret de gorun trebue să fie exploatat și bine regenerat.

Având în vedere temperamentul robust al stejarului, periodicitatea mare a anilor săi buni de sământă, uniformitatea în aplicarea tăierilor la codrul cu tăieri succesive și cerințele raportului susținut, regenerarea stejarului, în *special a celui pedunculat* apare destul de grea și expusă la riscuri.

Mult mai ușoară apare însă *exploatarea în ochiuri*, cu regenerarea în buchete. In acest caz nu vom mai avea teamă că semințișul va fi eliminat din cauza acoperișului, vom putea folosi mulți ani de sământă și vom obține și arborete amestecate, iar posibilitatea se va putea extrage ușor din locurile indicate de nevoile semințișului. Ca urmare perioada de regenerare poate fi mai lungă, iar tratamentul incomparabil mai ușor de aplicat, ca în codrul cu tăieri succesive.

DESPRE ROLUL SUBARBORETULUI IN REGENERĂRILE NATURALE

de Ing. Gh. Caminschi — Chișinău

Influența binefăcătoare a subarboretului asupra desvoltării normale a arboretului este îndeajuns de cunoscută, ca să mai fie nevoie să insistăm asupra acestui lucru. In silvicultura modernă a devenit o axiomă regula că nu se fac împăduriri fără a se introduce și arbuști pentru formarea subarboretului.

Deoarece însă regenerările artificiale sunt, sau cel puțin ar trebui să fie, o excepție, toată gospodăria silvică trebuind să fie îndrumată în așa fel, ca simultan cu exploatarea arboretului să se facă și regenerarea lui pe *cale naturală*, este interesant să cercetăm care este rolul subarboretului în regenerările naturale.

Vom deosebi în cele ce urmează două feluri de regenerări naturale :

a) regenerări prin tăieri progresive (și grădinărite) și

b) regenerări prin tăieri rase.

In primul caz silvicultorul caută, pe cât îi permit considerațiunile de ordin technic și economico-financiar, să imite natura, pe când în cazul exploatărilor rase legile naturii sunt, ca să zicem așa, violate în mod brusc. Pe când în cazul exploatărilor progresive este asigurată continuitatea existenței arboretului și prin urmare a condițiunilor favorabile de vegetație, pe cari și-le creiază pădurea însăși, în cazul exploatărilor rase, solul este brusc desgolit și expus acțiunii directe a razelor solare și a vântului, cari tind să modifice într'un timp relativ scurt, proprietățile lui specifice de sol forestier. Această întrerupere în continuitatea existenței pădurii, este marele inconvenient al exploatărilor rase. Dar, fiindcă din alte puncte de vedere exploatările rase prezintă mari avantaje, astfel că nu ne putem cu totul dispensa de ele, se impune să chibzuim și să cercetăm dacă nu avem mijloace de a micșora întrucâtva efectele inconvenientului de mai sus al exploatărilor rase.

Cine a avut ocazia să compare parchetele exploatate în crâng în păduri cu un subarboret mai mult sau mai puțin abundent, cu alte parchete exploatate tot în crâng, dar în păduri lipsite de subarboret, cum este majoritatea dumbrăvilor de stejar din zona de ante-stepă, a observat desigur marea diferență dintre aceste două categorii de parchete. Pe când în primul caz solul se acopere cu vegetațiune forestieră într'un timp relativ scurt după exploatare, realizându-se în curând starea de masiv închis, în cazul al doilea parchetele exploatate rămân timp de mai mulți ani după exploatare cu solul acoperit numai parțial, prezentându-se sub aspectul unor buchete izolate de lăstari, mai mult sau mai puțin dese, cu spațiile dintre ele acoperite cu vegetație ierbacee, în special cu diferite graminee. Prin urmare, pe când în primul caz solul și-a păstrat aproape intacte toate calitățile sale de sol forestier, în cazul al doilea condițiunile de sol s'au schimbat foarte mult, și numai cu foarte multă întârziere solul își va putea recâștiga proprietățile unui sol forestier; poate chiar niciodată, fără intervenția silvicultorului.

In primul caz, semințele ce ar cădea eventual în parchet dela arborii din apropiere, vor găsi un mediu favorabil pentru încolțire, pe când în cazul al doilea, chiar dacă ar cădea ceva semințe în parchetele exploatate, ele n'ar putea încolți din cauză că solul este înțelenit, compact și uscat. Prin urmare regenerarea pădurii în acest din urmă caz este redusă numai la lăstarii proveniți din tulpinele exploatate, cari de multe ori nu sunt suficienți pentru a forma un arboret sănătos și de viitor, mai ales dacă exploatările în crâng s'au repetat mai multe revoluții la rând.

Deosebirea descrisă mai sus, se datorește, dacă nu în total, cel puțin într'o măsură foarte largă existenței sau lipsei subarboretului. Arbuștii, grație facultății lor de a se desvolta foarte repede, de a se propaga ușor prin semințe, de a lupta cu succes contra vegetației ierbacee, în sfârșit de a se acomoda relativ ușor cu condițiunile de climă și de sol nefavorabile vegetației forestiere, ocupă ușor și repede spațiile libere dintre buchetele de lăstari, contribuind prin aceasta la realizarea rapidă a stării de masiv închis, cu toate avantajele ei.

Prin urmare, dacă voim să avem regenerări naturale bine reușite, trebuie să ne pătrundem adânc de importanța subarboretului, să-l păstrăm intact și să-l amenajăm, acolo unde există; iar acolo unde nu există, sau mai bine zis de unde a dispărut în urma acțiunilor greșite ale omului (pășunat, operațiuni culturale rău înțelese), ar trebui poate să-l introducem pe cale artificială pentru ameliorarea condițiunilor de regenerare și de desvoltare a pădurii. Ne referim în special la pădurile de ante-stepă, formate din stejar pur sau aproape pur. Multe din aceste păduri sunt deja degradate în așa măsură, că regenerarea lor nu se mai poate face pe care naturală. ele având o consistență prea mică, de abia 0,3—0,5. Aci intervine silvicultorul cu plugul sau cu cazmaua, desfundă și plantează. Și bineînțeles că odată cu stejarul plantează și arbuști. Dar sunt multe păduri de ante-stepă, cari s'au păstrat încă într'o stare destul de bună, arboretele având o consistență relativ mare — 0,6—0,8. Aceste păduri fiind formate din stejar pur sau aproape pur și de regulă lipsite de subarboret, solul nu este bine umbrit și, prin urmare, este înierbat sau expus a se înierba imediat după exploatare. Aci introducerea subarboretului ar fi de un folos foarte mare. Ameliorarea acestor arborete prin introducerea speciilor auxiliare ar întâmpina dificultăți serioase, în primul rând din cauză că majoritatea din aceste specii nu rezistă condițiunilor nefavorabile de vegetație din ante-stepă, pe când introducerea arbuștilor s'ar putea face mult mai ușor, fiindcă, după cum am arătat și mai sus, majoritatea arbuștilor se acomodează destul de bine cu condițiunile nefavorabile din ante-stepă.

Lucrarea n'ar reclama cheltuieli prea mari, introducerea arbuștilor putându-se face prin însemânțări în cuiburi în cazul unor terenuri înțelenite sau prin împrăștierea seminței urmată de o foarte ușoară mobilizare a solului la suprafață, când avem de a face cu soluri mai bine umbrite, cu pătura vie inexistentă sau foarte slab reprezentată.

Singura dificultate ce s'ar putea ivi ar fi poate greutatea de a procura sămânţă de arbuşti în cantităţi mari şi destul de ieftină, deoarece tocmai ocoalele de câmpie, la cari asemenea lucrări ar fi de făcut pe o scară mai întinsă, au mai puţine posibilităţi de a-şi procura sămânţa necesară. Dar credem că şi această dificultate ar putea fi înlăturată, dacă s'ar înfiinţa la fiecare ocol un fel de grădini *sui generis* pentru producerea seminţelor de arbuşti. Câteva hectare de plantaţiuni de arbuşti făcute mai rar şi bine lucrate ar putea produce peste puţini ani şi fără prea multe cheltuieli, seminţe în cantităţi suficiente pentru introducerea arbuştilor pe suprafaţă de câteva zeci de hectare anual, în parchetele exploatate, sau în acelea ce vin în rând de exploatare.

In cele ce preced ne-am referit numai la pădurile ce se regenerează prin tăieri în crâng. Dar şi în cazul regenerărilor prin tăieri progresive de codru, subarboretul îşi are rolul lui, deşi poate de mai mică importanţă. Dacă într'un arboret ce se parcurge cu prima tăiere de codru există subarboret, ar fi o mare greşală să se îndepărteze acest subarboret odată cu tăierea de însemânţare. Masivul rărit după tăierea de însămânţare nu mai umbreşte solul atât de bine, deci subarboretul, dacă există, ar fi binevenit pentru a suplini această insuficienţă de protecţie a solului din partea arboretului principal, păstrând intactă pătura moartă, umiditatea, starea de afânare a solului, etc., într'un cuvânt, păstrând toate condiţiunile indispensabile pentru ca sămânţa căzută să poată germina şi creşte în cele mai bune condiţiuni. Deci nu vom îndepărta subarboretul, decât numai atunci când s'a produs o fructificare abundentă şi suntem siguri că vom avea o însemânţare naturală suficientă.

PLANUL DE EXPLOATARE IN METODA CODRULUI REGULAT

de Ing. C. D. Ionescu-Bârlad

Metoda de regenerare naturală, care şi-a găsit întrebuinţarea generală la noi încă de la începuturile Silviculturii, este codrul regulat.

In aplicarea acestei metode s'a avut însă în vedere nu atât necesităţile de regenerare ale arboretelor, cât mai ales regularitatea în timp şi spaţiu a tăierilor; astfel în fiecare afectaţie tăierile zise de regenerare s'au succedat în parchete dispuse unul lângă altul; mai departe, dacă planul special de exploatare prevedea perioada de ex. de 27 sau 30 ani, cele 3 tăieri succesive se executau după 9—10 ani pe acelaşi parchet.

Ca rezultat al unei asemenea practici s'au realizat arborete bune numai în amestecurile de fag cu răşinoase, unde adeseori prin tăierile succesive s'a favorizat mai ales bradul. In schimb în pădurile de amestec de foioase sau în arboretele pure s'au creat masive degradate sau tranzitorii; de ex. în şleaul de câmp pe această cale s'au obţinut regenerări nu în stejar ci în carpen şi teiu.

Aceste experienţe ne-au arătat că metoda codrului regulat trebue aplicată după alte concepţiuni mai largi, care să se conducă în vederea bunei regenerări a arboretelor şi nu după şabloane comode amenajistului şi agentului executor.

Astfel planul special de exploatare trebue să ne indice cantitatea de material de exploatat, anii exploatării pentru o perioadă şi termenul revizuirii. Natura unei tăieri trebue să fie lăsată la aprecierea silvicultorului practician, singurul care poate să se pronunţe la faţa locului asupra scopului şi modului de aplicare a tăierilor de regenerare. Nu interesează denumirea tăierii, ci condiţiunile ei de aplicare; adică să fie aplicată la timpul cel mai propice pentru fiecare unitate de arboret.

Un asemenea plan special de exploatare cere două lucruri: amenajament cu posibilitatea pe volum şi recoltarea acesteia de pe întreaga suprafaţă a afectaţiei în rând de regenerare.

Spre deosebire de practica de astăzi, care concentrează pe un parchet posibilitatea, prin modificaţiunea arătată se vor satisface la maximum condiţiunile de cultură şi se va permite ca marcarea să se facă în primul rând pentru regenerare şi apoi pentru exploatare.

In cadrul propus, se va extrage din afectaţie anual 1/n (n= numărul anilor din perioadă) din material, renunţându-se la sistemul învechit şi absolut necorespunzător unei gospodării raţionale, de a extrage automat ⅓ din materialul dintr'un parchet.

DEOSEBIRI ŞI ASEMĂNĂRI IN TECHNICA TĂIERILOR DE REGENERARE LA STEJARUL PEDUNCULAT ŞI LA GORUN

de Ing. Vasile Magdaş

Pentru înţelegerea mai uşoară a technicei tăierilor de însămânţare ce se aplică pedunculatului şi spre a se putea evidenţia asemănările și deosebirile referitoare la tăierile de însămânțare ce se aplică gorunului, credem necesar să tratăm și să exemplificăm mai întâiu, în teza dată, partea privitoare la pedunculat, ca pe urmă să putem trage concluziuni asupra gorunului.

Parcă vedem o pădure întinsă pe câmpie până sub poalele unor dealuri uneori intrând și pe văile dintre ele, sau pe unul din malurile Mureșului sau Begheiului, ondulată după linia terenului cu mici depresiuni și ridicături pe alocuri abia perceptibile.

Solul foarte profund mobil argilo-nisipos sau nisipo-argilos, reavăn, cu umezeală provenită dela apele freatice sau din păraiele ce se revarsă uneori, peste suprafețe apreciabile, prin pădure, lăsând în urmă o pânză de nămol fin bogat în materii nutritive. Stejarii solid înfipți în pământ prin o puternică înrădăcinare pivotantă și laterală pot să reziste ușor ori căror furtuni violente, ceea ce ne va îndreptăți să-i lăsăm răriți și izolați în urma tăierilor ce vom executa în arboret. Trunchii sunt plini, cilindrici, groși, înalți, elagați. Consistența 0.9—0.8. Ici colo se prezintă etaje de indivizi dominați. Sunt și porțiuni unde arboretul este rar, înierbat, ba sunt și câteva poieni mai mari bătătorite de pășunat. Variază și starea de vegetație a pădurii, după cum variază și starea de bonitate a solului. In general, pădurea se prezintă în foarte bune condițiuni ca arboret pur de stejar pedunculat. Unele diseminațiuni de alte esențe foioase nu contează.

Ținând seamă de prevederile amenajamentului începem operațiunile fixate pentru prima subperioadă, în prima parcelă de gestiune, ceea ce nu exclude parcurgerea parcelelor sau chiar a întregii afectații următoare cu tăieri preparatorii.

Tăierea de însemânțare cuprinde trei operațiuni principale.

1. Despresurarea coronamentelor viguroase pentru a se obține o cantitate mai mare de ghindă de bună calitate. Pedunculatul, având temperamentul foarte robust, necesită multă lumină și multă căldură, atât în timpul fructificației, cât și al creșterii și desvoltării semințișului creiat. Din această cauză, numărul de arbori existenți în masiv trebuie redus la mai puțin de ⅔.

2. Ridicarea umbrișului de deasupra solului prin extragerea tuturor arborilor dominați cari nu mai e necesar să fie menținuți în vederea regenerării, precum și a subarboretului și a semințișului altor esențe, acolo unde se găsește. Vom scoate chiar și din semin-

țișul preexistent de stejar, indivizii rău conformați, cari nu prezintă interes pentru viitor.

3. De multe ori terenul care primește sămânța este mai hotărîtor în ce privește creșterea și desvoltarea viitoarei plante decât sămânța însăși.

Zadarnic vom avea o bogată fructificație de ghindă de bună calitate dacă solul nu este bine pregătit.

Vom proceda, prin urmare, la mobilizarea superficială a solului, fie prin ghindăritul moderat cu ajutorul turmelor de porci (în Septembrie și începutului lui Octombrie, până la căderea ghindei sănătoase) fie prin mobilizare ușoară cu sapa unde este cazul.

Poienile le vom ara și le vom trata cu o cultură intermediară de plante prășitoare între rândurile însămânțate cu ghindă.

In anul fructificației ne vom aproviziona cu o bună cantitate de ghindă necesară complectărilor eventuale în răriști prin însămânțare în cuiburi sau șențulețe întrerupte.

Prin tăierea și ridicarea cotei de arbori prevăzută de amenajament în proporție de peste ⅓ am executat prima tăiere, numită de însămânțare. După aceasta au rămas coronamentele arborilor în picioare distanțate la 5—6 m. iar solul s'a acoperit cu un semințiș abondent.

In a doua superioadă ce urmează, pentru a da semințișului instalat mai multă lumină spre a-i ajuta creșterea, vom executa a doua tăiere de regenerare, cu prudența cuvenită, numită tăiere secundară. Arborii rămași după aceasta vor servi numai ca protecție și eventuale complectări.

Și, în fine, în a treia subperioadă vom realiza întregul material rămas în picioare prin tăierea definitivă. Acuma semințișul s'a încheiat, nu mai are nevoie de protecție.

După aceasta vom continua numai cu lucrări de întreținere și degajare prin operațiuni culturale conduse în noul arboret după normele cunoscute.

Menționăm că cel puțin cu 5—10 ani înainte de începerea primei tăieri de regenerare, trebuie oprit cu desăvârșire pășunatul. Această restricție va dura tot timpul perioadei de regenerare.

Toate tăierile și operațiunile tratate până aci se aseamănă cu acelea cari se aplică gorunului, cu deosebirile pe cari le vom vedea în cele ce urmează :

Gorunul, şi el are temperament robust, dar este mai puţin exigent faţă de sol şi climă decât pedunculatul. Il vedem formând arborete mai mult amestecate cu fag, carpen şi cer, şi mai rar ca esenţă dominantă. Ocupă de preferinţă coastele scăldate în soare ale colinelor şi dealurilor, pe altitudini de 500—600 m, şi unele podişuri. Se mulţumeşte cu un sol mai sărac însă profund, argilă nisipoasă amestecată cu pietriş mai mărunt, reclamă şi el o oarecare umezeală în sol dar pretinde umezeală în aer.

Cu toate că-i arbore de lumină, seminţişul său suportă mai bine umbra decât cel de pedunculat. Crengile coroanelor se înserează pe trunchiu sub un unghiu mai ascuţit decât la stejar, deci coronamentele sunt mai reduse în extensiune ca ale pedunculatului. Infloreşte cu 14—15 zile mai târziu ca pedunculatul. Şi ca o consecinţă a condiţiunilor staţionale, gorunul fructifică la intervale mai scurte decât pedunculatul, iar fructificaţiile parţiale sunt mai dese. Această împrejurare face ca bazele amenajamentului pentru stejar să nu se mai potrivească cu cele care urmează să fie făcute pentru gorun. Nu mai trebuie să se pună atâta grabă în regenerare. Perioada de regenerare poate fi mai lungă.

La tăierea de însemânţare nu mai e nevoie să lucrăm atât de curajos ca la pedunculat: la gorun ajunge să distanţăm coroanele până la limita în care să se atingă cu vârful frunzelor atunci când suflă vântul. Aceasta mai ales pe expoziţiile sudice şi sud-estice, unde solul este mai sărac în umezeală şi cu o cantitate oarecare de pietriş, pentru ca să nu expunem tinerele plante uscării pe timpul arşiţei solare din timpul verii.

Aceste consideraţiuni cer o deosebită prudenţă în aplicarea tăierilor de însemânţare, iar în amenajament se poate stabili quantumul materialului de tăiat la ¼—⅓ din parcela de gestiune, prescriind 2 tăieri secundare în care să se scoată câte ¼ până la ⅓ din material şi a 3-a sau a 4-a, definitivă.

Dar mai sunt câteva deosebiri la gorun faţă de pedunculat în ce priveşte tăierile de însemânţare.

La gorun vom găsi şi pâlcuri de fag, de carpen, cer. Tendinţa noastră este să menţinem supremaţia gorunului şi în această situaţie urmează să ducem o luptă curajoasă în contra tuturor esenţelor cu temperament delicat, favorizând întotdeauna gorunul. Astfel cu ocaziunea tăierilor preparatorii vom intra în pâlcul de fag, sau de carpin, vom tăia un ochiu cam pe o rază de 5—10 m. Aceste ochiuri le vom planta cu puieţi de gorun bine desvoltaţi având grijă să revărsăm asupra lor lumina necesară prin lărgirea treptată a ochiurilor și să-i degajăm la intervale oportune. Din jurul gorunilor izolaţi vom înlătura fagul, carpinul, etc. și vom mobiliza solul pentru a putea primi ghinda.

Pe coastă, de regulă, solul este mai întărit, pe unele locuri înierbat. O mobilizare a solului prin introducerea porcilor la ghindă nu dă rezultate satisfăcătoare pe asemenea costișuri. De altfel și ghinda este luată şi dusă la vale de ploi şi de apele provenite din topirea zăpezii. Facem în asemenea cazuri șănţuleţe cu sapa în direcţiunea curbelor de nivel, la distanţă de 2 m., și ori măturăm de pe jos ghinda în șanţuri, dacă a mai rămas, sau ducem din depozit. Câteodată există și poieni apreciabile ; însă pe coastă, și la asemenea altitudine nu pot fi supuse unei culturi intermediare ; trebue să recurgem la instalarea unui arboret transitoriu și de protecţie. Cel mai bun este pinul silvestru plantat rar, iar după ce s'a ridicat binișor în sus, introducem sub el gorunul prin plantare şi pe urmă, după ce se ridică și gorunul, tăiem pinul pe măsura nevoilor de protecţie și de lumină.

Die natürliche Verjüngung.

La régénération naturelle.

Le problème occupe dans la mesure la plus grande possible les cercles forestières.

L'article qui ouvre la discution, après avoir établi le sens qu'il faut donner à l'expression technique de «régénération naturelle», décrit les conditions dans lesquelles celle-ci pourrait avoir succès. Puis, examinant l'état actuel de nos forêts et l'organisation de l'administration forestière, qui par la multitude des travaux de bureau retient l'ingénieur loin des forêts, il conclût que cette délicate opération de régénération naturelle ne peut pas encore être réalisée d'une manière satisfaisante chez nous.

Le deuxième article veut établir la longuer qui convient à la période de régénération dans les forêts de chêne pédonculé et de chêne rouvre. Il arrive à la conclusion que cette période ne doit pas être longue, et qu'en tout cas celle

pour le chêne pédonculé doit être plus courte encore que celle pour le chêne rouvre.

Un troisième collaborateur insiste sur la nécéssité de conserver et entretenir le sousétage spécialement dans les forêts de chêne, pour assurer une régénération plus facile.

L'article qui suit s'occupe de l'aspect du plan de l'aménagement, par rapport à la technique des coupes de régénération, et demande qu'il soit conçu d'une manière à donner une liberté plus large au cultivateur, quand il s'agit de choisir le caractère de ces coupes, et le moment de l'intervention.

Enfin le dernier collaborateur examine les différences qui doivent exister entre la technique des coupes de régénération du chêne pédonculé d'une part, du chêne rouvre d'autre part.

CRONICA

RAPORT

asupra

CONGRESULUI NAȚIONAL AL LEMNULUI DE FOC ŞI AL CĂRBUNELUI DE LEMN, DIN NANCY,

şi asupra

COMEMORĂRII CINCANTENARULUI ŞCOALEI FORESTIERE DIN BARRES 1)

(urmare)

de Ing. Insp. G-ral D. DRÂMBĂ

COMEMORAREA CINCANTENARULUI ŞCOALEI FORESTIERE DIN BARRES.

In ziua de 28 Iulie trecut, a avut loc în Franța comemorarea cincantenarului Şcoalei secundare de Invățământ profesional de Ape şi Păduri din Barres.

După cum se ştie, în Franța ofițerii de Ape și Păduri sunt recrutați dintre elevii Şcoalei Naționale de Ape și Păduri și dintre elevii proveniți dela Şcoala secundară din Barres.

Primii sunt denumiți ofițeri forestieri brevetați şi pot ajunge până la gradele cele mai înalte (Inspectori generali); secunzii denumiți ofițeri nebrevetați, nu pot ajunge decât până la gradul de Inspector şi niciodată şef de serviciu.

Pentru a se da mai multă unitate corpului silvic francez, Ministerul de Agricultură a dispus ca până în anul 1935 ofițerii forestieri din Serviciu, proveniți dela Barres, să poată urma şcoala din Nancy, dacă sunt doritori să devină ofițeri brevetați, fiind considerați ca detaşați în interes de serviciu, timp de doi ani la Nancy.

---

1) Prezentul raport, în această factură şi extensiune, sc publică potrivit hotărârii Consiliul de Administrație, luată în conformitate cu art. 41 din statut.

In acelaş timp s'a aprobat ca, pentru totdeauna ,elevii proveniţi dela Barres, care obţin o medie de absolvire de 16 (medie foarte greu de obţinut) să poată urma şcoala din Nancy, spre a deveni ofiţeri brevetaţi.

Ocaziunea împlinirii a 50 de ani dela fondaţiunea şcoalei din Barres a oferit prilejul sărbătoririi succesului formaţiunii excepţionale a elevilor dela Barres şi contopirei lor în masa elevilor dela Nancy, pentru care se depuseseră atâtea eforturi, asigurându-se totdeodată continuitatea între cele două şcoli şi unitatea de învăţământ, ceeace desigur că va avea de rezultat ca legăturile de camaraderie tradiţionale ale corpului silvic francez să devină şi mai strânse.

In felul acesta ceremonia comemorativă dela Barres a luat aspectul unei sărbători a corpului silvic francez în care scop s'au strâns la Barres un număr considerabil de ofiţeri forestieri francezi, proveniţi din ambele şcoli.

Au fost prezenţi toţi inspectorii generali de ape şi păduri ai Franţei, D-l Guinier, Directorul Şcoalei din Nancy, reprezentanţii Administraţiei şi Armatei.

Ceremonialul s'a desfăşurat în modul următor :

Directorul Şcoalei din Barres, D-l Camus, înconjurat de profesorii, de inspectorii generali de ape şi păduri, de numeroşi conservatori şi de ofiţeri de toate gradele, a primit la ora 11.30 la intrarea domeniului Barres, pe D-l Chaplain, Directorul general al Apelor şi Pădurilor, care sosise cu automobilul dela Paris.

După ce s'au făcut prezentările de rigoare şi asistenţa şi elevii şcoalei au luat loc în faţa Şcoalei, a cărei uşă este flancată la dreapta şi la stânga, de două plăci comemorative de marmoră pe care sunt înscrise numele forestierilor, care au făcut sacrificiul suprem pentru Patrie, D-l Camus, Directorul şcoalei, salută pe D-l Director G-ral Chaplain, reprezentând pe D-l Ministru al Agriculturii; şi arată importanţa comemorării cincantenarului Şcoalei, care a reunit pe ofiţerii forestieri francezi din toate colţurile Franţei.

După aceia se observă un minut de tăcere, în care timp toate capetele se înclină, iar doi ofiţeri forestieri, diplomaţi din anul acesta, depun la picioarele plăcilor comemorative, două jerbe de flori una *din partea Societăţii „Progresul Silvic"* şi una din partea Scoalei din Barres.

Jerba depusă în numele Societăţii „Progresul Silvic" era de dimensiuni impunătoare, confecționată la Paris cu mult gust din flori naturale, la florarul decorativ unde se fac jerbele destinate pentru mormântul Soldatului necunoscut dela Arcul de Triumf și era cravatată cu două panglici mari, una cu tricolorul francez și cealaltă cu tricolorul român, înnodate într'un mod foarte artistic.

Intreaga asistență a avut cuvinte din cele mai măgulitoare pentru această atențiune din partea noastră.

Apoi, conform programului stabilit, întorcându-mă către persoanele oficiale, am pronunțat următorul discurs, pe care îl reproduc așa cum a fost publicat de ziarul francez „Le Gatinais".

«Monsieur le Directeur,

«Messieurs,

«Ayant pris connaissance, à Bucarest, de la commémoration du Cinquantenaire de l'Ecole secondaire des Barres, par l'organe de la *Revue des Eaux et Forêts*, ce flambeau de la science forestière française, j'en ai avisé la Société *«Progresul Silvic»* des Ingénieurs forestiers roumains, qui m'a fait l'honneur de me déléguer, afin de la représenter à cette solennité, à laquell je devais rencontrer tant de personnalités officielles représentatives du corps forestier français.

«Je commence par m'incliner profondément devant les noms des officiers des Eaux et Forêts, morts au champ d'honneur, pour un même idéal que celui de la nation roumaine, dont le coeur bat réellement à l'unisson du coeur français.

«Je présente un hommage tout spécial à M. le Ministre *Queuille*, grand connaisseur de l'Economie forestière, et à M. le directeur *Chaplain*, âme du Congrès forestier de 1931, qui, tous les deux, se sont acquis des droits à la reconnaissance des Roumains.

«L'activité déployée par l'Ecole des Barres est parfaitement connue chez nous et personnellement, j'ai pu me rendre compte de la valeur de ses élèves, lors d'une tournée que je fis dans les Alpes, en 1931, et où le regretté M. Hulin mit en valeur à mes yeux, l'apport considérable dû au travail patient et ardu de ces officiers dans l'oeuvre de restauration des montagnes.

«Leur capacité, leur labeur persévérant et leur assiduité, mis en pratique sur le terrain, reflétaient leur préparation solide, acquise dans cette institution des Barres, si renommée.

«Il était connu que la Direction générale des Eaux et Forêts de France a poursuivi de tout temps, le but d'appeler sous la coupole de l'Ecole des Barres ceux qui, par leur solide préparation, par leur expérience et par leur vocation, étaient destinés à former des hommes d'ordre et de travail.

«Cette tradition a trouvé une expression digne du plus grand respect en la personne de M. l'inspecteur général Pardé.

«Tous les Roumains qui ont passé par les Barres sont restés sous l'empire des idées et des perspectives intéressantes entrevues par cet éminent professeur en faveur de l'Enseignement.

«Ces vues sont continuées avec tout le succès désirable par la direction actuelle de l'Ecole.

Le remarquable traité pratique d'aménagement de M. *Pardé* est très répandu en Roumanie et mis à la portée de tous ceux qui s'intéressent à la forêt.

«Très heureux d'avoir eu le grand honneur de participer à cette solennité, je vous prie de me permettre, au nom de la *Société des Ingénieurs forestiers roumains*, de présenter nos hommages les plus cordiaux et nos souhaits les meilleurs pour la prospérité et le *brillant avenir de l'Ecole des Barres*».

Pe urmă, în sunetul trompetelor de vânătoare, a început vizitarea şcoalei, a colecţiunilor, superbe atât din punctul de vedere al lemnului şi al utilajului.

Un banchet a reunit apoi pe toţi invitaţii sub un cort decorat în chip armonios, într'un cadru de verdeaţă şi în sunetele vibrante ale echipajului trompetelor de vânătoare.

Organizatorii serbării mi-au rezervat un loc la masa de onoare între doi inspectori generali.

La desert D-l Inspector principal Dôle, preşedintele Societăţii ofiţerilor forestieri proveniţi dela Barres, a luat cuvântul prea mărind memoria foştilor directori ai şcoalei, salutând personalităţile prezente şi rezervându-mi în discursul său următoarele cuvinte: „Enfin il m'est particulièrement agréable de saluer M. Démètre Dramba, inspécteur général des Forêts de Roumanie, docteur de l'Université de Nancy, qui nous fait l'honneur d'asssister à notre fête du Cinquantenaire".

Apoi trecându-mi-se cuvântul mie, am ţinut următoarea alocuţiune pe care o reproduc aşa cum a fost publicată de ziarul francez „Le Gatinais".

Monsieur le Directeur général,
Mesdames,
Messieurs,

«Avant de prendre la parole, mes pensées se portent sur celui qui incarne le pouvoir suprème, le premier magistrat de la République française, M. *Albert Lebrun*, et je suis, auprès de lui, l'interprète de l'hommage respectueux de mon pays. *(Vifs applaudissements)*.

«Le banquet qui nous réunit est, pour moi, l'occasion de me remémorer de beaux et chers souvenirs.

«En 1931, lors de la tournée dans les Alpes, consécutive au Congrès du Bois et de la Sylviculture, tournée qui a été honorée du haut patronnage de M. le député *Queuille* alors ancien ministre, prenant la parole au nom des délégués étrangers à Mont-Revard, au moment où M. *Queuille* se séparait de nous, je le remerciai de sa présence et lui rappelai un verset du Coran, que les mu-

sulmans citent volontiers et disant que: «la pierre qui a servi une fois à la construction resservirait encore à un nouvel édifice».

«Je suis heureux de constater aujourd'hui que ce verset du Coran n'a pas menti et s'est bien vérifié, puisque j'ai l'honneur de le saluer du titre de ministre.

«Aujourd'hui, je ne pourrais formuler qu'un seul voeu, c'est que les prophéties du Coran se transforment en un état durable, l'administration forestière française ayant en sa personne un connaisseur émérite des questions forestières et un grand défenseur du corps forestier.

«L'âme de ce Congrès a été M. l'inspecteur général *Chaplain*, et tous les délégués étrangers ont été unanimes à constater votre esprit d'initiative et votre sens de l'organisation.

«Vos relations amicales avec les éminentes personnalités officielles de France nous ont été un vivant témoignage de la considération distinguée dont jouissent, en France, les représentants de l'administration des Eaux et Forêts.

«En prenant la direction générale des Eaux et Forêts, après la longue et fructueuse activité de M. le conseiller d'Etat *Carrier*, vous assurez à l'administration forestière française un destin digne de celui des grandes administrations publiques, qui ont servi de modèle à l'étranger.

«Ces derniers jours, à l'occasion du Congrès du bois de Nancy, nous avons constaté que votre haute personnalité signifiait un espoir pour l'industrie et le commerce du bois, en France, ainsi que pour tous ceux qui travaillent pour les nouveaux carburants nationaux français.

«Cette année a été illustrée, chez nous, par les anniversaires de plusieurs nancéeens de marque, anciens directeurs généraux des Forêts de Roumanie : ainsi, nous avons fêté les 54 ans de service et les 75 ans de M. Antonesco, promotion de 1888 ; nous avons inauguré les bustes de M. Popovici, promotion de 1881, et de M. Pietraro, promotion de 1884.

«Tous ont été guidés dans notre administration forestière par la largeur de vues de la politique forestière française.

«A l'occasion d'un stage d'études que je fis en France, il y a de cela quelques années, j'ai eu le bonheur de puiser à la source même de l'Administration et de l'Enseignement forestier français, ayant à sa tête l'esprit lumineux et ferme de *M. Guinier*, les connaissances que j'ai rapportées comme un précieux trésor.

«Parmi la phalange des *professeurs remarquables* qu'il m'a été donné de rencontrer à l'école de Nancy, je garderai toujours un souvenir impérissable à feu *M. Hulin*.

«Durant ses cours, ce maître donnait plutôt l'impression d'officier que d'enseigner.

«Ce n'est pas l'esprit seul qui était captivé, mais l'âme même se sentait prise dans un réseau impondérable.

«On se sentait de plus en plus proche du bleu intense du ciel des Alpes.

«C'était un voyage d'étude à travers des régions transcendantes qu'il connaissait parfaitement bien et par lesquelles il nous guidait, le flambeau de la Science à la main.

«Je ne puis dire laquelle de ses leçons a été la meilleure ou la plus belle.

«J'ai suivi, avec assiduité, tous ses cours de 1931.

«J'ai recueilli mes impressions et j'ai pu constater, de mieux en mieux, en quoi consistait sont talent si captivant.

«En dehors de l'équilibre parfait de son exposé, de la logique infaillible de ses raisonnements et de la préparation attentive de tous les sujets traités;

«En dehors de la chaleur qu'il mettait pour convaincre un auditoire déjà conquis, ce qui relevait le niveau de son cours, c'était son amour sacré pour la forêt.

L'entendre parler de la forêt, c'était pénétrer avec lui dans le Bois Sacré des Anciens.

«Vu les liens étroits qui existent aujourd'hui entre l'école de Nancy et celle des Barres, la commémoration du Cinquantenaire de l'Ecole des Barres nous offre à nous, Roumains, l'occasion de former les voeux les plus chaleureux pour l'Ecole des Barres, et je lève mon verre à la santé *du Directeur* et *des professeurs* de cette institution».

«Vive la France! Vive M. Queuille! Vive l'administration forestière française!»

La sfârșit a luat cuvântul D-l Director General Chaplain, pentru a reaminti opera înfăptuită și a întrezări opera care urmează să fie întreprinsă, felicitând pe ofițerii forestieri, proveniți dela Barres, că au înțeles sensul decretului care le deschide calea de a ajunge și ei la cele mai înalte grade ale administrațiunii, făcând să reiasă că principalul merit al acestei inovațiuni revine D-lui Inspector G-ral Dusautoy și rezervându-mi în discursul D-sale următorul pasaj: „Vous me permetez de faire une place toute particulière à M. l'Inspécteur général Dramba du service forestier roumain" (vifs applaudissements).

După dejun, mulți forestieri francezi fac cerc în jurul meu și citesc în ochii lor o mare bucurie, când încep să mă întrebe de cunoștințele lor din România: D-l Insp. G-ral Pardé mă întreabă de fiul colegului său Tănăsescu-Moș Andrei, D-l Guinier de D-l prof. Antonescu, D-l Conservator Delahaye de D-l Anastasescu, D-l Conservator Melin de D-l Sava Goiu, D-l Colomb de D-l G. P. Antonescu, D-l Pardé și alții de D-l Nedelcovici „le brun", D-nii Poussard de D-l A. Nedelcovici, D-l Perrin de D-l Dragu, D-l Conservator Henriquet de D-l Nicolau; în fine D-l Pardé, profesor dela Universitatea din Grenoble de D-l A. Haralamb elevul său.

Toţi se simt aproape de România şi mă însărcinează să le transmit „leurs bons souvenirs".

A urmat apoi vizitarea celebrului *arboretum* şi *fruticetum* al Şcoalei din Barres. D-l Guinier, Directorul Şcoalei din Nancy şi care astăzi are conducerea superioară şi a şcolii din Barres, îmi face onoarea ca să mă conducă singur în punctele cele mai interesante ale acestui arboretum.

Prezentându-mă să-mi iau rămas bun dela D-l Director General Chaplain, D-sa a refuzat să-mi întindă mâna, spunându-mi: „ne-ai adus cuvinte care ne-au mers aşa de mult la inimă, încât nu mă pot despărţi aşa de repede de D-ta. Trebue să vii să-mi zici „bon jour" la Paris".

In adevăr, după vreo 10 zile, după ce mi-am terminat lucrările de încercarea rezistenţii lemnelor la laboratorul Aeronauticei din Paris m'am prezentat D-lui Chaplain, care după ce s'a întreţinut mult cu mine asupra organizaţiei şi avuţiei noastre forestiere, a ţinut să mă conducă până la scară, unde, strângându-mi mâna, s'a despărţit de mine cu cuvintele: *„vous, les forestiers roumains, vous êtes chez vous en France!"*

Incheind acest raport îmi permit a reaminti celor cari se vor fi ostenit să citească rândurile de mai sus, cuvintele unui mare cugetător, care spunea că „il ne faut pas confondre l'ouvrier avec l'oeuvre accompli".

Eu n'am făcut nimic altceva decât că am depus toate sforţările ca să execut delegaţiunile ce am avut, atât din partea Şcoalei Politechnice cât şi din partea Societăţii „Progresul silvic", încredinţat fiind că lucrez în asentimentul unanim al celor care au binevoit a mă onora cu această delegaţiune.

Ing. Insp. G-ral *D. Drâmbă.*

COLABORARE CU ECHIPELE REGALE

Sprijinită pe rezultatul activităţii inginerilor silvici ataşaţi la 8 din echipele regale de anul trecut, Fundaţia culturală «Principele Carol» solicită în termeni foarte elogioşi continuarea colaborării pentru munca culturală la sate.

In urma intervenţiei ce s'a făcut de ICEF — însărcinat şi anul acesta cu conducerea şi coordonarea lucrărilor — către Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, s'a aprobat continuarea colaborării în aceleaşi echipe de anul trecut, delegându-se aceiaşi colegi, în plus aprobându-se detaşarea a 2 ingineri pentru echipa din Arada-Turda (Țara Moților) — schimbată ulterior la Vidra-Turda și pentru echipa din Cuhea și Bocicoel-Maramureș.

Echipele în care avem anul acesta reprezentanți sunt deci:

Stănești și Corbi-Muscel.
Nereju și Spulber-Putna.
Clopotiva-Hunedoara.
Șanțu-Năsăud.
Sadova, Pojorâta și Fundul Moldovei-Clung-Bucovina.
Pecineaga-Tulcea.
Largu-Buzău.
Vidra-Turda.
Cuhea și Bocicoel-Maramureș.

Pe tot cuprinsul țării fiind 48 echipe nu am putea spune că am făcut — ca participare — un prea mare progres față de anul trecut.

Din 25 echipe de anul trecut am fost prezenți în 8, din 48 de anul acesta suntem prezenți în 9.

Să sperăm însă că la anul viitor se va găsi o formulă care să permită participarea aproape la toate echipele. Delegația colegilor dela ocoalele silvice cu prezența temporară în echipe, ar fi una din aceste formule.

*

Pentru a veni în sprijinul activității colegilor noștri, Institutul a trimis Direcțiilor silvice regionale și inspectoratelor de Regim silvic, următoarea adresă:

Ca și în anul trecut, Ministerul de Agricultură și Domenii a hotărît (decizia dela Jurnal No. 15636/936 Dir. Regimului Silvic), să participăm la acțiunea de muncă culturală la sate. In consecință, colegii ce au fost atașați echipelor regale anul trecut, vor lucra și anul acesta, atașându-se în plus alți 2 colegi pe lângă echipele din Arada-Turda (Țara Moților) și Cuhea-Maramureș.

Din 45 echipe câte funcționează anul acesta pe întreg cuprinsul țării, avem și noi reprezentanți pentru chestiunile de economie forestieră în 9 echipe. Este destul de puțin, față însă cu lipsa noastră de până în prezent din această activitate, este un început promițător. Să sperăm că în viitor toate echipele vor putea fi încadrate și cu câte un inginer silvic.

Anexându-vă lista centrelor unde camarazii noștri se străduesc pentru ridicarea nivelului spiritual și nivelului de viață al populației noastre rurale, vă rugăm să binevoiți a le da tot sprijinul Dvs., astfel ca acești camarazi să se simtă susținuți în greaua lor misiune, iar activitatea lor să fie cât mai eficace și mai lăudabilă față cu a celorlalte activități profesionale.

Fiindu-ne tuturor bine cunoscut, că relele ce se abat asupra pădurilor pornesc numai din lipsa de înțelegere — spre a nu zice ignoranță — a populației, nu ne îndoim de interesul ce veți purta acestei acțiuni și de concursul ce veți da camarazilor noștri misionari.

Directorul Institutului, (ss) *M. Drăcea.*

Șeful Serv. Ad-tiv, (ss) *Tr. Heroiu.*

Suntem siguri că şefii unităţilor silvice regionale şi locale se vor identifica cu sensul adânc al acestei miscări spre a-i imprima toată seriozitatea şi a-i mări eficienţa.

Institutul este bucuros să primească sugestii în această privinţă dorind să canalizeze acţiunea pe făgaşul său cel mai propriu şi să găsească metoda cea mai bună de fructuoasă colaborare culturală cu Fundaţia «Principele Carol».

Asupra deosebirii acestei acţiuni nu se mai poate îndoi nimeni. Cele 12 echipe din 1934 s'au ridicat la 25 anul trecut, pentru ca să ajungă la 48 anul acesta. In plus, colaborarea echipelor în organizaţiile cercetăşeşti, străjereşti şi premilitare ne îndreptăţesc să pronosticăm favorabil rolul şi viitorul Inaltei iniţiative a Voevodului culturii româneşti, care este M. S. Regele Carol II.

Tr. H.

IN SFÂRŞIT

Aproape nu ne vine să credem. Insfârşit, s'a săvârşit minunea. S'a pus capăt unei legi — zisă a măsurilor excepţionale care, în realitate, a fost excepţională numai pentru o anumită categorie de funcţionari. O lege care prin parţialitatea ei nu putea să impue respectul cuvenit, căci împărţia slujbaşii ţării în privilegiaţi şi oropsiţi. A fost bugetul ţării în impas şi ni se impunea să acceptăm asemenea măsuri. Nimic de zis. Ca buni Români, le-am acceptat fără cârteală, dar toată lumea trebuia să fie la fel. S'a venit însă cu strâmbătate, care a nemulţumit. Orice argumentare nu putea să ne convingă că într'o ţară de drept unora li se cuvine, iar altora, nu.

S'a făcut totuşi nedreptatea, care a durat, un an, doi, trei, patru. Şi, din moment ce a putut să se facă şi să se prelungească, din an în an, printr'un singur articol, într'o clipită, fără opoziţie din partea celor 387 deputaţi ai Ţării, aleşi liber, de noi, cine putea să ne facă să credem că această situaţie n'ar fi putut să mai dureze alţi 4 ani şi chiar 40?

Deaceea, mai mult decât Toma necredinciosul, nu ne-a venit să credem, nici atunci când am văzut negru pe alb. Şi pe bună dreptate. Cu toată legea, nu s'ar fi putut întâmpla să rămânem în afară de ea? Erau doar atâtea formalităţi de îndeplinit. Dar nu, până la urmă lucrurile s'au făcut, deşi cu alte 3 luni mai târziu.

Ce s'a realizat.

S'au prevăzut în buget salariile celor cari în ultimii 4 ani fusese avansaţi onorific. Au mai rămas nesatisfăcuţi doar cei avansaţi în cursul anului 1935, excepţie făcând consilierii silvici.

Al doilea punct câştigat a fost acela al încadrării bugetare a 77 de ingineri silvici, care până atunci funcţionase, în cadrele administraţiei de stat, ca «lucrători plătiţi cu ziua». Situaţia Administraţiei devenise aşa de precară încât, din lipsă de personal bugetar, ajunsese să dea acestor colegi posturi de mare răspundere tehnică şi financiară pe care în mod legal nu le puteau avea. Legea a permis să se umple şi această lacună, care a dăunat mult Statului.

Astăzi puţini au mai rămas neîncadraţi ; dacă nu ne înşelăm, la Caps sunt numai 5.

Legea a mai dat voie apoi să se facă o serie de încadrări bugetare şi printre conductori, brigadieri şi pădurari. Monitorul Oficial nr. 144/936 publică numirea a 86 de conductori din 89 câţi funcţionau ca diurnişti.

Insfârşit, prin bugetul actual s'a revenit, în ce priveşte salarizarea pădurarilor, la plata salariului gradului, abandonându-se sistemul plăţii pe suprafaţa de pădure păzită.

Se înţelege că bugetul actual nu a satisfăcut în totul nici nevoile de personal ale administraţiei şi nici aspiraţiile îndreptăţite de salarizare ale corpului silvic.

Pentru ajungerea acestei prime ţinte şi-au dat mâna, lucrând în deplină armonie, Societatea «Progresul Silvic» cu şefii administraţiilor silvice.

Şi nu puţine piedici au avut de înlăturat. Până 'n cele din urmă dreptatea a triumfat.

Se înţelege că toate acestea nu se puteau obţine dacă nu se găsea la conducătorii departamentului Agriculturii şi Domeniilor înţelegerea necesară.

Inundaţii şi secetă.

A avea ploi în perioada de timp Mai-Iulie nu este neobişnuit în climatul ţării noastre ; se ştie doar că la noi cele mai abundente ploi cad tocmai în cursul acestor luni. Caracterul lor este însă adesea torenţial, prezentându-se sub formă de ruperi de nori şi grindină care când ies din obişnuit, provoacă adevărate dezastre mai ales în regiunile despădurite unde apele nu mai sunt înfrânate, ci lăsate libere să se scurgă în timpul cel mai scurt posibil.

Anul acesta însă pare a fi fost excepţional, ploile ţinându-se lanţ până pe la 7 Iulie, atingând apogeul pe la 19—20 Iunie când s'au înregistrat inundaţii mai în toată ţara. Acestea au luat un caracter mai grav în Moldova şi Sudul Basarabiei. Bilanţul este cel cunoscut : terasamente de cale ferată spălate de ape pe distanţe uneori impresionant de mari, poduri împotmolite, ameninţate cu surparea şi chiar deteriorate, drumuri stricate, linii telefonice avariate, lanuri distruse pe suprafeţe de zeci şi sute de ha., vite şi păsări înecate, case şi cartiere întregi năpădite de ape, oameni trăsniţi de trăsnet. Totul se cifrează la pagube de sute de milioane lei. Cine nu crede, să ia colecţia ziarelor din această perioadă de timp şi se va convinge. Cât de mari şi puternice au fost în unele locuri viiturile de ape, ne poate ilustra cazul din Sudul Basarabiei întâmplat pe la Cahul, unde tablierul unui pod metalic a fost dus de ape şi plasat în vârful unor sălcii.

Dar, la un moment dat, ploile au încetat mai în toată ţara şi călduri mari s'au abătut asupra ei. Aceasta s'a întâmplat cam între 7 şi 23 Iulie. Lumea a început să se îngrozească de perspectivele unei secete care păruse a dura prea mult, căci ameninţa recolta porumbului, care în Iulie cere ploaie pentru rod.

Consiliul superior economic.

In trecuta sesiune parlamentară s'a votat de către Adunările noastre legiuitoare legea pentru creiarea Consiliului superior economic şi organizarea Camerelor profesionale (Mon. Of. Nr. 98 din 28. IV. 1936).

Considerentele care au dus la înfiinţarea Consiliului superior economic ni le spune d-l Gh. Leon, subsecretar de stat la Industrie şi Comerţ (Excelsior 11. IV. 936). Cităm:

«Conducătorii economiei libere au o sarcină foarte uşoară: de a veghea la respectarea legilor economice şi de a garanta executarea convenţiilor născute din libera înţelegere a părţilor».

«Conducătorii autarhiilor au însă o sarcină extrem de anevoioasă: ei trebue să îndrumeze producţia, circulaţia şi distribuţia bunurilor după alte criterii decât acele pe cari le reclamă comandamentele economice».

«Conducerea unei economii moderne devine cu atât mai grea, cu cât suntem martorii unei profunde transformări a edificiului economiei burghezo-capitaliste».

«Noile forme de viaţă economică ce-şi fac loc din ce în ce mai mult alăturea de sistemul capitalist, cooperaţia, întreprinderile mixte şi desvoltarea întreprinderilor de stat, în care militează motive de alt ordin decât economic, dar mai ales stabilirea arbitrară a preţurilor şi a salariilor prin continua interventiune a statului îngreunează tot mai mult sarcina conducătorilor economiei».

«Viaţa economică modernă este atât de complicată prin dependenţa economiilor individuale de autoritatea centrală, încât acela care are răspunderea conducerii se vede adeseori în imposibilitate de a face faţă exigenţelor timpului».

«Autarhizarea economiilor naţionale, cu care noi avem raporturi comerciale, ne împinge chiar fără voia noastră la stabilirea unui cerc de apărare, în care trebue să supraveghem şi să îndrumăm cele mai multe din fenomenele economice».

«Economia mondială de astăzi s'a transformat într'o serie de unităţi economice, care stau faţă în faţă, apărate fiecare de interesele specifice ale stattelor naţionale».

«Aşa fiind, în politica economică fiecare stat trebuie să-şi stabilească mai întâiu poziţia intereselor sale politice pentru ca astfel să poată fixa interesele sale economice în legătură cu acestea».

«Politica comercială modernă este legată de atâtea aspecte şi de atâtea interese încât ea nu mai seamănă de loc cu politica comercială antebelică».

«De asemenea politica investiţiilor a căpătat un caracter politic, care exercită o influenţă hotărîtoare asupra mişcării capitalurilor».

«In interiorul ţării, lupta dintre producători, consumatori şi distribuitorul de bunuri este de aşa natură încât conducătorul economiei naţionale este pus într'o situaţie de arbitraj, care-i impune cunoaşterea cea mai precisă a realităţilor şi a intereselor colective».

Iată atâtea motive cari au condus la creiarea acestui organ de coordodonare şi comună îndrumare a fenomenelor economice.

Acest consiliu este chemat să lucreze la armonizarea forţelor contradictorii, supunându-le intereselor generale ale statului.

Este un organ de consultare, ataşat Preşedinţiei Consiliului de Miniştri. El dă avize de principii asupra proiectelor de legi cu caracter economic, financiar sau social, asupra proiectelor de tratate şi convenţiuni economice, financiare şi sociale. In plus, fiind un organ permanent de studii, poate propune, la cerere sau din iniţiativă proprie, soluţiuni privitoare la comerţul exterior, valorificarea produselor agricole, reglementarea raporturilor de muncă, precum şi la orice alte probleme economice, financiare sau sociale (art. 2).

Se compune din 26 membri şi anume : 5 delegaţi ai Uniunei camerelor de agricultură, 4 industriaşi şi 4 comercianţi delegaţi ai Uniunei camerelor de comerţ şi de industrie, 3 delegaţi ai Uniunei camerelor de muncă şi câte un delegat din partea : Consiliului superior bancar ; Uniunei centrale a sindicatelor agricole şi viticole; Uniunei generale a industriaşilor din România, Consiliului de administraţie al Casei centrale a asigurărilor sociale ; Consiliului superior al Casei centrale a cooperaţiei.

Insfârşit, câte un reprezentant al ministerelor : Agricultură şi Domenii, Industriei şi Comerţului, Muncii şi Ocrotirilor sociale, Lucrări publice şi Comunicaţii, Finanţe.

In afară de aceşti membri «permanenţi», numiţi pe 5 ani, prin decret regal, mai pot fi numiţi şi consilieri temporari, aleşi pentru anumite chestiuni dintre persoanele competinte şi în măsură să contribue cu folos la efectuarea unei lucrări încredinţate consiliului.

Consiliul are 3 secţiuni : a) agricultură ; b) comerţ şi industrie ; c) muncă.

Fiecare secţie se compune din membrii delegaţi ai Uniunei respective ; ceilalţi membri sunt repartizaţi după specialitatea fiecăruia.

Pentru îndeplinirea funcţiunilor sale, consiliul are un secretariat general, căruia i s'a pus la dispoziţie un oficiu de studii, cercetări şi îndrumări ştiinfice, compus din referenţi specialişti şi un serviciu de secretariat şi administraţie.

Aceasta este în linii generale compunerea Consiliului superior economic. După cum vedem, legea nu prevede nicăieri reprezentaţi ai silviculturei. Ei pot intra în compunerea lui numai dacă sunt delegaţi ai Uniunei camerelor de agricultură sau — în cazul cel mai fericit — reprezentanţi al ministerului de Agricultură şi Domenii (ceea ce nu ne vine să credem că se va întâmpla).

In ce priveşte reorganizarea Camerelor de Agricultură, făcută prin aceiaşi lege care înfiinţează Consiliul economic, rămâne să ne ocupăm, cu altă ocazie.

Din nou, Moţii.

«Una din superstiţiile politicei româneşti este aşa numita problemă a Moţilor. De ani de zile opinia publică este neliniştită la răstimpuri scurte de răbufnirea acestei chestiuni». Aşa-şi începe d-l Aloman articolul (Există o problemă a Moţilor ?) publicat de curând (24. 7) în ziarul «Curentul». Cititorii îşi amintesc că şi noi, în coloanele acestei reviste (Februarie 1935), am arătat că, în ciuda măsurilor (luate sau numai anunţate), problema aceasta, speculată de mulţi, va continua să se agite cât lumea şi pământul.

De curând, aceşti locuitori ai unei părţi din munţii Apuseni au trimis din nou delegaţi la Bucureşti, ca să se plângă în legătură cu exploatările miniere.

Nu trebue să ne închipuim însă că în celelalte domenii de activitate sunt mulţumiţi. Nu, căci omul în general, nu numai Moţul, nu este niciodată mulţumit, mai ales atunci când ştie că dacă se vaetă lumea crede.

Deaceea, Guvernul s'a simţit obligat să reexamineze «chestiunea» lor, pentru a vedea ce s'a executat din hotărîrile Consiliului de miniştri ţinut acum doi ani la Câmpeni şi Huedin.

Aşa dar, s'au strâns la un loc o seamă de miniştri, secondaţi de şefii sau reprezentanţii diferitelor administraţii mai mult sau mai puţin autonome, precum şi prefecţii a nu mai puţin de 6 judeţe (Cluj, Turda, Alba, Hunedoara, Arad şi Bihor). Să fie oare Moţi în toate aceste judeţe?

S'a desbătut şi s'a hotărît. In afară de măsurile privind exploatările miniere, creşterea vitelor, drumurile, şcolile, s'a hotărît ca pădurile din munţii Apuseni să fie supuse unui sistem special de administraţie, pază şi control, care, satisfăcând totuşi nevoile de lemn ale Moţilor, să ducă la conservarea pădurilor. (Curentul 23. 7). Cum va fi acel regim special de exploatare, care să împace cum se spune şi capra şi varza, rămâne să fim lămuriţi.

Dar, se vede treaba că aceste deciziuni n'au mulţumit pe d-l I. Făgărăşanul, care în «Curentul» din 25 Iulie scrie că problema Moţilor nu se va rezolva dacă nu se vor expropria toate proprietăţile mari — miniere şi forestiere — aparţinând particularilor, societăţilor *şi chiar Statului.*

Ce se va întâmpla atunci? Nu-i greu de spus. Să citească d-l Făgărăşanu un reportaj al d-lui Liviu Vornicul, publicat la 21 Ianuarie 1935 în acelaşi ziar. Reportajul are un titlu foarte sugestiv, spunând dintr'odată ce sunt pădurile ajunse pe mâna Moţilor: «Putregaiul din masivele păduroase şi imoralitatea la sate». Despre acest reportaj am amintit şi în revista noastră (Ianuarie 1935). Acolo d-l F. va putea să citească constatarea unuia care nu-i forestier de meserie, şi anume: că *numai* pădurile statului sunt mai îngrijite. Incolo, foc şi pârjol. Toate celelalte păduri «sunt administrate fără cap». Să citească d-l F. acel reportaj ca să vadă aspectul de adevărată devastare a pădurilor din regiunea locuită de Moţi exploatate în delict de ei.

Vor Moţii să-şi asigure traiul din pădurile munţilor Apuseni? Dacă da, atunci trebue să puie ordine în pădure. Numai aşa vor putea să mai aibă lemn în viitor. Altfel va trebui să se lase de ciubărărie.

Revistele.

Satul. Această revistă pentru popor ne dă prilejul să ne bucurăm de încă 3 pagini publicate în numerele din Mai, Iunie, Iulie-August a .c.

Astfel, în Nr. 66 citim un articol al d-lui Şt. Rubţov despre secetă şi lupta contra ei prin creiare de perdele de protecţie.

In Nr. 67 se găsesc 3 articole. Intr'unul, d-l Gr. Popa arată metoda folosită de d-sa în Sud-Estul Dobrogei pentru creiarea de perdele de protecţie, repede şi ieftin, pe marginea loturilor de cultură, în timp ce d-l I. Cota, continuând articolele sale despre sălbăticiunile pădurilor, îşi întreţine cetitorii scriind despre capra neagră. Cel de al treilea articol este scris de d-na Elena Hamel, arătând cât de frumoasă este pădurea.

In Nr. 68—69 se publică un articol al d-lui prof. M. Drăcea, care tratează despre câţiva arbori streini la noi în ţară. Este vorba în primul rând de *salcâm* pe care d-sa îl califică drept stejarul şi frasinul săracului, care-şi găseşte staţiunea prielnică desvoltării acolo unde creşte stejarul, porumbul şi viţa de vie. In al doilea rând, aminteşte *oţetarul,* care creşte în ţinuturile cu păduri de foioase, la munte fiindu-i prea rece. Deşi la bătrâneţe are un lemn ale cărui însuşiri se apropie de acelea ale frasinului, contrazicând astfel porecla de *lemn nerod,* totuşi el nu este recomandat a fi răspândit prea mult. Insfârşit, un alt arbore, care merită o deosebită importanţă, este *plopul de Canada,* fiind recomandat a fi folosit în locurile reavene şi bune, crescând repede şi făcând în scurt timp un trunchiu gros, drept, fără noduri, coroană mare şi frumos rotată.

Un alt articol, publicat în acelaşi număr, este al d-lui Cota, tratând despre cocoşul de munte.

Albina. Mulţumirea noastră este mai puţin mare de când această revistă ne-a redus pagina lunară la un colţ meschin greu de descoperit odată la 4 numere ale ei. Din această cauză abia apare câte un articol — şi acela redus ca mărime.

In această formă a apărut în Nr. 16 din 24 Mai a. c. şi Nr. 24 din 19. 6. a. c. două articole ale d-lui M. Petcuţ, tratând despre felul cum îşi poate face singur un gospodar o pepinieră de salcâm şi care sunt îngrijirile de dat acelei pepiniere după ce s'a făcut semănătura.

Turismul, publicaţie lunară de informaţie şi educaţie turistică, organ oficial al Federaţiei societăţilor de turism din România, a reapărut cu începere dela 15 Aprilie a. c.

In format de ziar, această publicaţie, pornind în al 2-lea an, îşi propune să fie oglinda fidelă a tuturor manifestărilor turistice, susţinând toate realizările bune şi de preţ, atacând în acelaşi timp pe toţi răuvoitorii, cari vor încerca să pună piedică promovării turismului român.

Revista apare lunar. Redacţia şi administraţia este în Pasajul Român Nr. 23, abonamentul anual fiind numai de 60 lei pentru persoanele particulare.

România. Incepând cu Nr. 6, Oficiul Naţional de Turism a schimbat atât titulatura, cât şi formatul revistei sale.

In noua sa înfăţişare, revista apare în condiţiuni technice mai bune decât până acum.

Numărul pe Iulie-August este consacrat Bucureştilor, oraşul contrastelor şi al bisericilor, el însuşi un mare şi puternic centru de turism. Colaborează d-nii : N. Iorga, Em. Bucuţa, N. Baţaria, Dem. Botez, Al. Bădăuţă şi alţii. Foarte frumoase gravuri împodobesc textul.

Sociologia românească, revista secţiei sociologice a Institutului Social Român, publică în Nr. 4/936 un articol al d-lui Tr. Heroiu privitor la Institutul nostru de cercetări silvice, arătând motivele care au dus la înfiinţarea lui, precum şi felul cum este organizat.

Tot d-sa publică, în Nr. 6 al aceleiaşi reviste, câteva consideraţiuni despre

Societatea «Progresul Silvic» şi munca la sate. Propunându-şi să-şi multiplice sforţările în vederea ridicării nivelului cultural al populaţiei rurale, pentru ca aceasta să poată avea o altă înţelegere decât cea de azi despre rostul pădurilor, — societatea «Progresul Silvic» s'a ataşat acţiunii deja începută a Fundaţiei Regale «Principele Carol». Administraţiile silvice, apreciind aceste nobile scopuri ale Societăţii, au detaşat în acest scop câţiva ingineri sivici, cari au pornit la sate împreună cu echipele regale.

Carpaţii. Remarcăm în Nr. 4 ghidul de vânătoare pentru Delta Dunării al d-lui Colonel Schnell.

In Nr. 5, în afară de un articol al d-lui Nedici, care discută colonizarea fazanului, se desbate problema potârnichii (Colonel Bălănescu). In plus, mai remarcăm două articole ale colegilor Goanţă şi V. Linţea, primul făcând câteva reflecţii privind capra neagră, iar al doilea dând vânătorilor câteva noţiuni de botanică.

Colegul Aurel Comşa, azi în Canada, publică în numărul următor un articol prin care-şi propune să răspundă la întrebarea «dacă variatele împrejurări ale diferitelor regiuni pot întipări oarecare caracter special cerbului, respectiv formaţiei coarnelor lui».

In seria de anchete, pe care le întreprinde din când în când revista, pentru a lămuri anumite probleme de actualitate, este şi aceea pe care o începe cu Nr. 7 şi anume : dacă numărului înfloritor de azi al cerbilor din ţara noastră îi corespunde în acelaşi timp, şi calitatea. In acest scop, revista pune următoarele întrebări :

a) Dacă stocul romănesc de cerbi prezintă semne de degenerare ;

b) In caz afirmativ, care sunt cauzele ?

c) Mijloacele de combatere, ţinând seama de legislaţie, obiceiuri, teren, răpitoare.

Primul care răspunde este d-l Gh. Nedici. Pentru ca să poată răspunde, d-sa caută să precizeze mai întâiu ce se înţelege prin degenerare, arătând apoi că aceasta poate rezulta din cauze de natură externă şi cauze de natură internă. Cele externe sunt : condiţiuni nefavorabile de teren (climat, sol, floră, hrană insuficientă, lipsa unor anumite substanţe). Cele interne sunt : împerecherea dintre consângeni (indivizi de acelaşi sânge sau familie) şi alcătuirea disproporţionată a contingentului de vânat după sex şi vârstă.

La cele de ordin extern adaogă un element nou : felul cum se face exploatarea pădurilor seculare. D-sa arată că cerbul cu formele cele mai frumoase nu se realizează decât în astfel de păduri, unde proporţia dintre sexe este în în mod normal de 1 : 1. In acest caz împerecherea revine întotdeauna exemplarelor cele mai robuste, venite chiar din locurile cele mai depărtate. Acolo unde se fac exploatări mari de păduri se schimbă şi efectivul şi înfăţişarea vânatului. Proporţia între sexe este schimbată de mult în favoarea sexului femenin, cel masculin având puţine exemplare robuste şi cu adevărat frumoase. In plus, în pădurile seculare lupta pentru existenţă fiind dură, se face o selecţionare naturală : cei slabi căzând şi nerămânând decât cei robuşti. Pe când în pădurile ce se exploatează, toţi cerbii, găsind de mâncare, pot trăi.

Remedii ? Să se completeze hrana acolo unde lipseşte. Să se suprime cu arma exemplarele degenerate.

In ce priveşte cauzele de natură internă să se caute să se împrospăteze sângele.

Lămurind această chestiune preliminară, d-l Nedici crede că întrebările au fost greşit puse. Vânatul variază ca structură, după regiuni, după masive, după suprafeţele exploatate. El nu poate fi deci privit unitar pentru a trage o singură concluzie, valabilă pentru toată ţara. Pot fi regiuni unde vânatul să prezinte semne de degenerescenţă, dar pot fi şi din cele unde se prezintă bine. Se poate deci vorbi cel mult de regiuni unde vânatul să fie ameninţat cu degenerarea. Rare sunt cazurile când vânatul unei ţări întregi să fie ameninţat. O asemenea situaţie poate surveni fie dintr'un spirit unanim şi exagerat de ocrotirea vânatului, fie din măsuri legislative, ca de exemplu interzicerea vânării ciutei în tot timpul anului.

Tot în acest număr al revistei, d-l prof. D. Linţea, cunoscutul ornitolog dela Timişoara, începe să publice o serie de articole privind potârnichea dela noi, de care d-sa se ocupă în mod constant de mai bine de 20 ani. In acest articol, intitulat preludiu, d-sa aminteşte de un colaborator preţios al său, la studierea acestui vânat aripat al nostru, colegul S. Paşcovski.

Debandadă. Citim în Nr. 7 al revistei Carpaţi următoarele rânduri: «Prin 20 Iunie, în cele mai multe judeţe încă nu s'au eliberat permisele de pescuit. Intr'adevăr aceste întârzieri fără rost te fac... branconier, pescuind fără permis în bună regulă : cel vechi a expirat, cel nou încă nu a venit. Ai doar nişte chitanţe dela Administraţia financiară, care nu sunt permise ! Sau doar să scapi cele mai bune două luni Mai şi Iunie ? Curios, că la unele Administraţii financiare au sosit blanchetele de permise, dar refuză să le elibereze, deoarece au poruncă să... aştepte instrucţiuni. Şi instrucţiunile nu mai sosesc ! Aceasta se cheamă *debandadă*».

Fondul de vânătoare. Aceeaşi revistă, după ce anunţă că s'a primit la redacţie un articol al unui colaborator, în care se tratează modul de utilizare al acestui fond, una din acele probleme «care a preocupat mult lumea vânătorească dela noi în timpul din urmă», revista arată că n'i-l publică, având însă nădejdea că, în viitor, şi la noi se va da fondului o utilizare raţională, pentru scopuri pur vânătoreşti, dându-se, în acelaşi timp, publicităţii felul cum a fost folosit.

Desigur că cuprinsul articolului era de aşa natură încât ar fi supărat pe multă lume. Redacţia inserează însă un crâmpei din acel articol şi anume partea unde autorul face o repartizare a acelui fond. Şi revista închee astfel : «Abia când vedem suma afectată unor singuratice scopuri ne putem da aievea seama ce s'ar putea realiza, *dacă nu s'ar mai întâmpla ca în trecut, ca din fondul de vânătoare să se cumpere automobile pe seama ministerului, tablouri de expoziţii,* etc., etc...» (Sublinierea este a noastră).

Fără comentarii.

At. Haralamb.

ȘEDINȚA CONSTITUTIVĂ A SOCIETĂȚII PISCICULTORILOR ȘI PESCARILOR DIN BUCOVINA

In ziua de 24 Iunie a. c. a avut loc în sala de ședințe a Camerei de Comerț și Industrie din *Cernăuți*, ședința generală constitutivă a Societății Piscicultorilor și Pescarilor din Bucovina.

Au luat parte: delegatul oficial al Institutului Național Zootehnic din București, ichtiologul medic veterinar domnul Dr. G. Dinulescu, conferențiar la Facultatea de medicină veterinară, d. Inspector general al Serviciului Zootehnic din Cernăuți, Dr. Ionescu, d. Inspector Silvic Ing. Rădescu Oprea, d. delegat al Președintelui Camerei de Industrie și Comerț din Cernăuți Dr. Vihovici I., etc.

Ședința a fost prezidată de D-l Insp. gen. al serv. Zootehnic Dr. Ionescu. A luat cuvântul introductiv, delegatul institutului Național Zootehnic, d. Dr. G. Dinulescu, expunând în mod detailat importanța și scopul Societății Piscicultorilor și Pescarilor, ca sprijin pentru piscicultori, agricultori, proprietarii de ape, pescari profesioniști și sportivi, precum și pentru îndrumarea desvoltării creșterii peștilor în apele din Bucovina; ca orientare și încurajare pentru cercetări de hidrobiologie, hidrotehnică, ichtiologie, piscicultură și pescuit, precum și pentru îndrumarea stării culturale a piscicultorilor și pescarilor, și pentru desvoltarea sentimentului de iubire și protecție a frumuseților naturale pe cursurile de ape din Bucovina. Ca încheere, d. Dr. Dinulescu, în calitate de delegat, aduce salutul Institutului pe care-l reprezintă, asigurând de tot concursul său.

S'a trecut la citirea și votarea statutelor, apoi la alegerea unui comitet cu D-nii: *Dr. Vihovici I.* Președinte al Camerei de Industrie și Comerț din Cernăuți, ca președinte și *Insp. Ing. Rădescu Oprea*, ca vicepreședinte.

Intre membri se află și D-nii: Insp. gen. silv. *Lințea* și *D. Dr. Dinulescu G.*

X.

«MASCA»

Un fapt divers care-și are «filozofia» lui: la cele *n* coloane care alcătuesc statele de salarii s'a adăogat de vreo trei luni cea de a *n* + 1 coloană, intitulată «masca», reprezentând deocamdată cotizații de 80—160 lei lunar.

Prin felul discret și neprecis cum a fost înființată, am fost înclinați să înglobăm și această cotizație la acelaşi capitol de rețineri neconsimțite, care nu amuză pe cei impuși. Eram până acum obișnuiți să observăm la salarii mici ciuntiri, numite: abonamente restante, cotizații la Societate, rate la Ceacs, transporturi de lemne, etc. Adăogirea acestui nou «impozit» ne-a condus la constatarea că toate aceste rețineri reprezintă un factor important în condiționarea climatului moral al corpului silvic.

*

Știu că binele se face uneori și cu sila, când individul nu-și cunoaște datoria față de el însuși, însă credem că atunci când se așează asemenea noui «impozite» e mai bine să se pregătească în prealabil cei impuşi, tocmai în interesul soluţionării nimerite a problemei în chestiune.

In adevăr, organizarea apărării pasive este un imens domeniu, în care patriotismul luminat, devotamentul, iniţiativele fericite şi toate bunăvoinţele de pe lume se pot stimula pentru o cât mai potrivită atingere a scopului. Problema aceasta reclamă posibilităţi materiale şi o serie întreagă de cunoştinţe technice, încât fără concursul publicului e greu de rezolvat. O condiţie prealabilă în acest sens este pregătirea psihologică a populaţiei, pregătire care se socoteşte făcută atunci când încrederea este câştigată pentru mijloacele propuse (şi printr'o anume manieră: «*sans trop gêner sa respiration civique*»); pentru aceasta însă e necesară şi indispensabilă o propagandă care nu s'a făcut şi pentru care pledăm, între altele şi pentru motivul de a afla ce ni se va da pentru banii cotizaţi.

In calitate de combatanţi cunoaştem mijloacele de apărare obligatorii în răsboiul chimic — spectrul viitoarelor conflagraţii —, dar ştim iarăşi că înarmarea nu se face individual decât sufleteşte, iar pentru a fi trimişi pe front nu ne aducem de acasă tunul şi mitraliera.

Mijloacele de apărare antiaeriană şi contra gazelor sunt de notorietate publică şi mai mult: universale. De aceea, fără a comite indiscreţii, cu atât mai mult cu cât — desigur — măştile vor fi furnizate de Case străine, socotim că ar fi indicat ca autorităţile care organizează această apărare pasivă şi încasează cotizaţiile noastre să ne facă şi nouă cunoscute mijloacele la care vor recurge la o adică. Cel puţin în această formă să ne dea o satisfacţie, pentrucă, în adevăr, e o lipsă de consideraţie cel puţin, să ni se încaseze din salariu fără să fim anunţaţi şi fără să ni se spună ce ni se va da în schimb.

In felul acesta, respectându-ne noi înşine, vom fi *respectaţi şi de alţii* *), fără să fim acuzaţi de susceptibilitate copilărească ori maladivă, prezumţiozitate, etc.

T. B.

---

*) In această ordine de idei, mă gândesc cât de oportună ar fi o publicaţie a Casei Pădurilor, lucrare care să prezinte publicului minunatele lucrări technice executate de colegii noştri oriunde a fost nevoe de a face accesibile arborete exploatabile.

Ceea ce se publică la zile mari în gazete e insuficient. Cunoscându-se ce s'a realizat, vom fi scutiţi pe viitor de a mai fi citaţi ca termen de comparaţie când se vorbeşte despre incompetenţă technică, şi numele de inginer silvic nu va mai provoca ilaritate în adunări de intelectuali. (Vezi conf. Prof. Ion Ionescu la Soc. Politechnică despre «dărâmarea tribunei I la Cotroceni» şi depoziţiile aceluiaş la desbaterile procesului «Cotrocenilor»).

ÎNSEMNĂRI

FRASINUL LUI ADAM NEAMŢU *(Fraxinus excelsior L.)*.

In cuprinsul ocolului silvic Oraviţa al Soc. Anon. U. D. Reşiţa, Seria III. Parcela 2, subparcela a, lângă şoseaua judeţeană Oraviţa-Steierdorf, se află un exemplar mândru de frasin, având înălţimea de 23.3 m. şi diametrul de 1.63 cm. măsurat la 1,30 m. (vezi fotografia dela începutul revistei).

Imprejurări staţionale: podiş la 720 m. deasupra mării, sol argilo-nisipos, profund, cu destul humus pe rocă de calcar.

Molizii la dreapta şi stânga şoselei sunt proveniţi din plantaţie şi au vârsta de 45 ani.

Tulpina acestui frasin este de mult timp scorburoasă, prezentând o cavitate peste mărimea omului. Inainte vreme, lumea povestea că banditul Adam Neamţu fugind de panduri aci şi-a pitulat comoara jefuită. Până în anul 1925, când la ordinul d-lui director silvic L. Martian scorbura s'a plombat cu beton, oamenii tot scormoneau între rădăcini căutând după comoara lui Adam Neamţu.

Cu toată rana aceasta extrem de mare, arborele creşte foarte viguros, are un coronament rotund, bine desvoltat, fără crengi uscate.

Ing. F. Páll.

TURISMUL, THERMALISMUL ŞI CLIMATISMUL LA C. T. I. (CONFEDERAŢIA LUCRATORILOR INTELECTUALI)

La Congresul din 1936 al Confederaţiei Internaţionale a muncitorilor intelectuali (C. I. T. I.), delegaţia Franţei, prin D-l Maurice Dablincourt, Secretar General, a prezentat un foarte interesant raport asupra chestiunii enunţate — şi din care vom spicui cele ce urmează, traducând textual *rezoluţia* adoptată de Congres:

«Problema a fost privită dintr'un întreit punct de vedere: profesional, social şi internaţional, apelându-se la muncitorii intelectuali, ca dânşii să devină ferventi propagandişti ai turismului, în ţările de origină, fără a uita apele thermale şi staţiile climaterice.

Dinamismul acestora, oferă larg câmp de activitate tuturor profesiunilor intelectuale, stimulând industriile şi întreaga economie naţională, — făcând să prospereze localităţi şi regiuni; dar se cere publicitate (propagandă), — orală şi scrisă, utilizând: afişele broşuri, conferinţe, fotografii şi filmul; apoi buna gospodărie; ordine şi acurateţea hoteurilor, cabanelor, înfrânarea speculei şi omenie, mijloace de transport comode şi ieftine, educarea personalului de serviciu şi navigant, ori C. F., lipsa şicanelor şi formalităţilor exasperante cu schimburile valutare şi control la vămi, etc.

Nu insistăm asupra argumentării logice a raportului, — asupra fiecărui punct de vedere: profesional, social şi naţional, — a cărei sferă lărgită se integrează în internaţional sau schimbul şi concursul reciproc dintre ţări — cari au datoria de a se cunoaşte, apropia şi înţelege, armonia luând locul urei; se tinde spre grupări sau *antante internaţionale*, deoarece nevoile *economice* şi psihice, condiţionează şi preced antantele politice».

Plasându-se pe terenul profesional şi social, *C. T. I.* al Franţei propune *Congresului rezoluţia :* «Congresul C. I. T. I., sprijinit pe raportul Franţei asupra turismului, thermalismului şi climatismului, cere o cât mai vie propagandă în favoarea lor, apropiindu-ne de *Cooperativele şi Oficiile Studenţeşti de turism* (unde există).

Este de dorit uşurarea schimburilor internaţionale, simplificând formalităţile administrative şi, pe calea reciprocităţii, fiece ţară să institue: paşaportul colectiv, cartea turistică de identitate, remedierea limitării exportului de devize naţionale, înlesnind schimbul, cumpărături, etc , tarife reduse pe toate mijloacele de transport cu înlesnirea întoarcerii individuale». Iată soluţiile practice ale viitorului.

MERCURIALE

CRONICA LEMNULUI

Piaţa Internaţională a lemnului.

Incepând din primăvara acestui an, situaţia internaţională a pieţei lemnului a devenit tot mai bună, datorită măririi capacităţii de absorbţie a celor mai multe pieţe interne din ţările exportatoare şi a volumului importului în ţările importatoare, în timp ce stocurile de materiale au devenit tot mai reduse. La acestea, se mai adaugă limitarea posibilităţilor de export în baza convenţiei cu ETEC-ul (European Timber Exporters' Convention).

Majorarea preţurilor devine ca o consecinţă a conjuncturei generale ce s'a îmbunătăţit progresiv în fiecare lună, începând încă din toamna anului 1935.

Dăm mai jos situaţia cererilor şi a ofertelor din Europa, Africa şi America de Nord, luate după buletinul CIB-ului No. 8 din 10 Iunie 1936:

Piaţa lemnului din Europa a marcat o ameliorare progresivă, schimbându-se aproape cu desăvârşire la începutul acestei veri. Cererile engleze pentru lemnărie sunt tot mai pronunţate datorită consumului excelent, încrederii mari provocată de o politică a vânzărilor tot mai precisă, precum şi perspectivelor din toamnă ce se definesc tot mai bune.

In America de Nord, avem conjunctura excelentă a construcţiilor provocată de avântul economic, de unde mărirea cantităţilor ce se importă din Canada şi America de Sud.

Ridicarea standardului de viaţă din Suedia, a stimulat avântul industrial, deoarece a influenţat favorabil conjunctura pieţei interne.

Finlanda îşi reface gospodăriile, din care cauză piaţa internă este prea activă prin capacitatea mărită considerabil.

Deasemenea Rusia, care-şi reface gospodăriile sale, are nevoe de lemnărie pentru piaţa internă.

Cereri bune de lemnărie sunt din Belgia, Germania, Spania, Danemarca, etc. datorită programului de refacerea gospodăriilor precum şi diferitelor angajamente internaţionale.

Ungaria care se anunţă a avea o recoltă excelentă de cereale, promite să aibă nevoe de cantităţi importante de lemnărie pentru sezonul de toamnă, neavând nici stocuri. Se ştie că, prin convenţia încheiată între România şi Ungaria la 1 Aprilie a. c. s'a mărit contingentul român de cherestea dela 7000 vagoane cât a fost în anul precedent, la 11.000 vagoane, şi se pare că majorarea de 4000 vagoane, nu va acoperi cererile.

Cehoslovacia, are cereri mari interne.

Jugoslavia, pentru a compensa efectul sancţiunilor, a desvoltat activitatea construcţiilor interne.

Italia, deşi are nevoe mare după răsboi, totuşi, din cauză că şi-a comprimat consumul, are disponibilităţi în stocuri şi cererile pentru comenzi sunt slabe, şi, după ridicarea sancţiunilor, rămân probabile, dacă nu este posibil a se pune în lucrare programul de colonizare în Abisinia.

Cereri susţinute sunt în Grecia, unde stocurile de lemnărie sunt ca şi inexistente, totuşi se constată o scădere a importului din cauza măririi greutăţilor de clearing băncile ne mai vrând să facă plăţi.

Ofertele sunt reţinute, din care cauză preţurile sunt în urcare.

Rusia, Finlanda şi Norvegia au vândut dela începutul anului 1936, aproape întreg contingentul anual, şi acum îşi concentrează atenţia asupra formărei celor mai favorabile preţuri de bază pentru 1937.

Polonia a reluat exportul pe pieţele Germane şi conjunctura internă s'a îmbunătăţit, stocurile sunt neînsemnate, de unde neobicinuit de susţinute reţineri la toţi exportatorii.

Canada, care are posibilitatea să plaseze cantităţi mari în Statele Unite şi Irlanda, prezintă tendinţe de a-şi reduce exportul în Anglia şi a mări preţurile.

Anglia este piaţa care cunoaşte cea mai formidabilă cerere de lemnărie, în cât cu drept cuvânt se poate spune că anul 1936, este anul construcţiilor. Importul său în cele 4 luni din acest an este de 339.329 standarzi, faţă de 262.945 standarzi importaţi în acelaş interval în anul trecut, adică cu 30% mai mare.

Preţurile cherestelei s'au urcat cu 20—50 sh. per standard. Aceste preţuri au variat după cum urmează, pentru marfa albă normală de Danzig (Polonia şi România):

	Sept. 1935	Ian. 1936	Iunie 1936
7"4/5 unsortierte	8.10.0	9.0.0	9.10.0
7"V (quinta)	7.10.0	8.0.0	8.10.0

Exportul european în primele 4 luni din 1936.

După buletinul de statistici No. 4 din 10 Iunie a. c. al CIB-ului (Comité International du bois) exportul european în intervalul 1 Ianuarie—30 Aprilie 1936, a rămas aproape acelaş faţă de anul trecut, cu toate frământările politice din Spania, Franţa, Italia, etc.

Dăm mai jos exportul de lemnărie pe lunile Ianuarie—Aprilie 1936, pe categorii pentru toate ţările europene la un loc, separat pentru România:

în metri cubi

	Exportul European				Exportul României			
	1936	%:	1935	%:	1936	%:	1935	%
lemne de foc . . .	102286	2	197077	4	31010	9	46110	15
lemn rotund pentru fabrică	721479	14	723324	14	22716	6.5	12438	4
lemn de mine . .	417132	8	415307	8	3723	1	—	—
lemn pentru hârtie .	727468	14	805030	15	13132	4	—	—
stâlpi de telegraf şi alte lemne rotunde .	196889	4	222392	4	—	—	—	—
traverse	123215	25	81678	2	8960	3	—	—
cioplitură , . . .	119135	2	138938	3	15983	4.5	—	—
doage, etc.	22607	0.5	13675	—	913	—	1176	—
cherestea . . .	2352122	45	2264872	43	247364	72	252656	81
scânduri geluite . .	207479	4	163106	3	—	—	—	—
părţi de lăzi . . .	214699	4	198026	4	474	—	—	—
Total . .	5204511	100	5225425	100	344295	100	312380	100

Pieţele lemnului românesc.

Din statistica CIB-ului, România a exportat în 4 luni din acest an 344295 m³ faţă de 312380 m³ în acelaş interval în anul 1935, deci cu cca 10% mai mult.

Cu toată politica dusă de cei interesaţi de a falsifica realitatea, provocând îngrijorarea în rândurile fabricanţilor de lemnărie, totuşi pieţele debuşeuri ale lemnului românesc s'au ameliorat simţitor.

Din descrierea de mai sus a pieţei europene a lemnului, se pot preciza perspectivele excelente ale exportului lemnului românesc în sezonul de toamnă.

Anglia vine în primul rând cu cererile cele mai mari, pe care România nu le poate acoperi dacă lucrează 2 ani. Intreaga producţie forestieră din Bucovina este angajată pentru restul anului cu comenzile engleze.

Ungaria având o recoltă abundentă de cereale, este dispusă să facă toate înlesnirile în schimbul de mărfuri pentru România, acceptând chiar ca plata mărfurilor să se facă prin contul curent între Băncile Naţionale respective.

Germania, unde ritmul refacerei interne este tot mai viu, cere cantităţi apreciabile de lemnărie.

Bulgaria cu care n'am lucrat mai bine de 5 ani, întrucât a introdus taxe prohibitare de 600—1200 Leva/m³ pentru refacerea pădurilor sale, vrea să înceapă tratative cu BNR-ul, de a primi lemnărie în contul leilor blocaţi în România, proveniţi dela grădinarii bulgari.

Şi Bulgaria poate importa până la 3300 vagoane cioplituri, scânduri de 12 şi 18 mm. pentru lăzi de ouă şi pentru fructe, şipci, manele, ghiondere precum şi frizuri de 38, 48, 58 şi 68 mm.

Odată cu cererile mari ce le avem pe pieţele consumătoare de lemnărie din apusul Europei, s'au mărit și cererile din Grecia, Cipru, Siria, Palestina, Egipt, Turcia, care n'au stocuri de lemnărie.

După calculele noastre, posibilitățile de export ale României în sezonul de toamnă, sunt mult inferioare cererilor externe, fără a lua în considerație faptul că puterea de absorbție a pieței interne se mărește, fiind în legătură cu recolta de cereale.

Optimismul nostru din luna precedentă devine realitate, prețurile cherestelei de rășinoase și foioase având tendințe de urcare cu 75—100 Lei/m³. Prețurile ce se obțin pentru lunile August și Septembre a. c., pentru principalele sorturi de cherestea de rășinoase fob Galați, sunt următoarele:

Marfa normală pentru Franța I, II, III,	19—30	m³	lei	1850
cl. III pentru Grecia	„	„	„	1400
cl. IV „ „	„	„	„	1150/1200
cl. V „ „	„	„	„	1050/1100
cl. IV/V „ „	10—17	„	„	975/1000
morali		„	„	975/1025
Alexandria asortiment dimensional . . .		„	„	1100/1150
Siria în specificație normală		„	„	1000/1050

S'au angajat zilele acestea partide de morali la prețul de 1000 lei/m³ fob Galați și cherestea de brad cl. III la 1325 lei/m³.

Lemnul rotund de rășinoase.

Față de cererile mari de cherestea de rășinoase, lemnul rotund pentru fabrică este supralicitat.

Lemnul rotund pentru gatere, dela 28 cm. în sus, ce se vindea în luna Mai a. c., cu 400—420 lei m³ ab schelă Galați, astăzi se vinde cu minimum 450—470 lei m³ deci s'a scumpit cu cca 50 lei/m³. Acest preț este în urcare, dată fiind lipsa de lemn rotund.

După informațiile ce le deținem, Fondul Bucovinean față de conjunctura excepțională a pieței lemnului din Bucovina, intenționează să majoreze valoarea de cost a lemnului în picioare dela 80 la 110—120 lei/m³, ceeace credem, se poate face atâta timp cât cherestеaua de rășinoase s'a scumpit cu 100—150 lei/m³. Prin deducție, credem că la fel vor proceda și ceilalți proprietari mari de păduri, între care și Capsul.

Lemnul rotund și cheresteaua de foioase.

Egiptul, Siria, Palestina și Turcia, necesită cantități importante de lemn rotund de plop și tei, dela 28 cm. în sus în diametru și dela 3 m. în sus, necesar pentru fabricele de chibrituri. Nu putem livra anul acesta decât cca 3500—4000 m³ în timp ce nevoile acestor țări sunt tot mai mari.

In anul 1934 se lichida la vama Galați plopul și teiul rotund cu 1000—1050 lei/m³ fob Galați, astăzi prețul minimal este de 1260—1350 lei /m³.

Un articol ce se exportă în cantitate mai mare față de anul trecut, este cheresteaua de fag aburit, fiind căutată mult pe piața Egiptului, fiind cu 200—

300 lei/m³ sub paritatea cherestelei Jugoslave, adăugând că şi din punct de vedere calitativ fagul nostru este superior celui Jugoslav. Preţurile pentru cheresteaua de fag, fob Galaţi, la 1 Iulie a. c. sunt următoarele — per metru cub :

marfă lungă dela 2 m. în sus, 18—108 mm., dela 12 cm. în sus,	
cl. I-a cu 30% cl. II . . .	1950—2050
cl. III-a.	1550—1600
marfă scurtă 1—1,90 m.	1470—1520
subii (cioplitură de fag natural)	1950—2050

Doagele de stejar de 5 m. lungime de 58—105 cm. de 40—45 mm. grosime şi 7—15 cm. lăţime, se vând cu cca 550—650 frs./m³ fob Galaţi (cca 300 bucăţi la m³) şi se încarcă exclusiv pentru Franţa.

Doagele de fag, pentru butoae de măsline în Grecia, de 18—20 mm. grosime şi dela 0 60—1,10 m. lungime, cu lăţimea de 7—12 cm. se vând cu 3—3,50 lei bucata fob Galaţi.

Exportul prin portul Galaţi dela 1 Ianuarie—30 Iunie 1936.

Lipsa unei convenţii cu Grecia, în primele luni ale acestui an, espectativa importatorilor din Siria şi Egipt din cauza situaţiei tulburi din Mediterana provocată de conflictul Italo-Abisinian, tulburările din Palestina, perderea Italiei din cauza sancţiunilor economice, etc., au făcut ca exportul prin portul nostru să fie întârziat cu cca 2 luni de zile, deşi pieţele din bazinul mediteranian aveau nevoe de lemnărie. Cu toate lamentările celor interesaţi, exportul prin portul Galaţi, a fost destul de susţinut în acest an.

Dăm mai jos cantităţile de lemnărie exportate lunar prin Galaţi în prima jumătate a anilor 1934, 1935 şi 1936, după datele statistice întocmite de noi :

		1934	1935	1936
Ianuarie	m³	18141	9123	7779
Februarie	„	349	—	2595
Martie	„	11401	3546	3612
Aprilie	„	34442	42123	21524
Mai	„	80311	59197	51229
Iunie	„	97380	66443	80394
Total . . .		242024	180432	167133

Rezultă din aceste cifre că deşi în mod normal exportul prin Galaţi se reia din luna Aprilie, în acest an a fost reluat, propriu zis, în luna Mai.

Reducerea exportului de lemnărie în acest an este numai de 7.5% faţă de cantitatea exportată în anul trecut, deci neînsemnată în raport cu perspectivele dela începutul anului.

Având în vedere cererile susţinute ale Levantului, Greciei, Angliei şi perspectivele reluărei exportului cu Italia, credem că exportul total prin portul Galaţi în cursul acestui an, va fi cel puţin tot atât de mare ca şi în anul 1935.

Pe ţări de destinaţie, cantităţile exportate pe 6 luni în anii 1934, 1935 şi 1936, sunt următoarele :

	1936	1935	1934
Egipt . . .	30490 m³	37430 m³	54223 m³
Grecia . . .	55933 „	62562 „	58149 „
Italia . . .	— „	17802 „	21000 „
Algeria . .	8484 „	2914 „	15931 „
Franţa . . .	10865 „	6548 „	20095 „
Palestina . .	6149 „	21115 „	42882 „
Spania . . .	473 „	989 „	2555 „
Austria . . .	15 „	— „	— „
Siria	24138 „	22219 „	18005 „
Germania . .	492 „	5361 „	5547 „
Malta	107 „	99 „	947 „
Tunisia . . .	— „	914 „	2396 „
Irak	10889 „	184 „	— „
Olanda . . .	413 „	554 „	294 „
Maroc . . .	— „	1741	— „
Turcia . . .	7449 „	— „	— „
Anglia . . .	10419 „	— „	— „
Cipru	997 „	— „	— „
Total . .	167133 m³	180432 m³	242024 m³

Rezultă din aceste cifre comparate, că exportul nostru de lemnărie s'a îndreptat spre ţările cu devize forte, ceeace constitue un mare avantaj pentru România.

Din factura exportului rezultă că pieţele din Mediterana au nevoe de marfă. Siria cere tot mai mult marfă albă, din care cauză va plăti şi preţuri mai mari.

Dirijarea exportului de lemnărie.

Prin adoptarea preţurilor minimale pentru mărfurile ce se exportă şi controlul cantitativ, calitativ şi al preţurilor, ce se exercită prin comisiile BNR-ului şi ale Ugirului, s'a determinat mărirea valorilor în devize forte a mărfurilor exportate. Dacă în perioada Ianuarie-Iunie a. c. am avut de exportat cantitativ cu 7.5% mai puţin decât în anul trecut, în schimb volumul în devize a fost mai mare, chiar în valoare totală. De aci şi politica noastră la exportul de lemnărie :

— *Menţinerea debuşeurilor existente din punct de vedere cantitativ la paritatea cantităţilor exportate în ultimii 4 ani, şi,*

— *mărirea volumului de devize prin politica à la hausse a preţurilor.*

Inginer *Vasile Filip.*

RECENZII

Die Nachzucht von Pappel und Baumweide in den badischen Auewaldungen. *(Cultura plopului și salciei în pădurile de baltă din Baden)*. Lucrare publicată de *Serviciul forestier* din Ministerul de Finanțe și Domenii, Baden.

In provincia Baden din Germania sunt 27.339 ha. păduri de baltă, care pe vremuri au fost exploatate în crâng compus, astăzi fiind însă convertite în codru.

Solurile acestor păduri sunt prin excelență potrivite împăduririlor cu plopi și sălcii și acolo unde alegerea acestor specii forestiere s'a făcut cu pricepere, rezultatele obținute sunt în adevăr uimitoare, producțiunea dată de ele întrecând pe toate celelalte din Germania.

Astfel Populus canadensis și P. monilifera la o revoluție de 40—60 de ani, cu înălțimi până la .2 m. și diametre teriere de 90—100 cm. dau la hectar un volum total de 450—800 m^3.

In unele locuri sunt plopi de 40—50 ani, cu un volum total de 12—14 m^3. Producțiunea în valoare pe an și hectar este de circa 24.000 lei (600 RM.).

Lemnul de plop și salcie este întrebuințat de industria germană pentru furnir, contraplacaj, chibrituri etc.

Prin avantajul revoluției scurte lemnul acestor specii forestiere capătă zi după zi o mai mare importanță, fiind capabil să satisfacă multe din cerințele pieței germane.

De către cumpărători sunt în deosebi căutate trunchiurile drepte cu secțiuni groase și lemn curat.

Excepție face numai P. nigra, care ca lemn de furnir este cu atât mai căutat și mai bine plătit, cu cât trunchiul prezintă mai multe «creșteri neregulate».

Aceste motive au determinat administrația silvică din Baden, să se ocupe în mod special cu cultura pădurilor de plopi și sălcii.

Cartea pe care o recenzăm, este scoasă de serviciul forestier al ministerului de Finanțe și Domenii din Baden și cuprinde rezultatele și experiența căpătată până acum în această direcție în provincia Baden. Această administrație este în Germania fără îndoială cea mai indicată a publica o astfel de lucrare, deoarece în Baden sunt cele mai întinse și frumoase păduri de baltă și anume în valea Rinului.

Publicația n'are pretenții de «știință pentru știință» ci este rezultată direct din practică, fapt care îi mărește și mai mult valoarea.

Dealtfel este singura publicație relativă la împăduririle cu aceste specii lemnoase, care poate aduce oricărui practician direct servicii foarte bune. 38 de fotografii în condițiuni de tehnică admirabile îmbogățesc și complectează conținutul acestei cărți.

In Germmania se dă o atenție deosebită acestor împăduriri, ridicând intensificarea lor la o datorie națională a silvicultorilor, sperând să obțină în câtva timp, pe lângă acoperirea nevoilor pieței germane și ridicarea rentabilității gospodăriei forestiere.

Șeful administrației silvice germane, v. Keudell este un partizan declarat al acestor năzuințe și crede că va obține în pădurile proprii — cu speciile lemnoase amintite — cele mai bune rezultate.

Lucrarea este împărțită în patru capitole, al căror esențial îl vom reda în ordinea urmată de autori :

A. Specii și exigențe staționale.

Plopi. Unul dintre cei mai răspândiți este plopul negru (P. nigra), care nu atinge înălțimi prea mari, dar care este cel mai puțin pretențios, mai ales că din cauza aluviunilor nu pare a suferi deloc.

In arboretele deschise formează un trunchiu scurt cu multe creșteri neregulate» (excrescențe), lăstari lacomi, rădăcini puternice și coronamente largi.

Tocmai lemnul acestor trunchiuri neregulate este mai bine plătit, din care cauză se fac cercetări dacă nu cumva această «calitate comercială» este atavică.

Bine plătit este lemnul plopului «cenușiu» (P. canescens, un hibrid din P. tremula × P. alba) precum și P. tremula, care însă din cauza drajonilor, în cele mai multe cazuri putrezește de timpuriu.

După experiența făcută în Baden nu sunt recomandabile împăduriri pe arii mari cu P. tremula, P. canescens și mai ales cu P. alba, care pierde din calitățile technice prin frecvența rulurei și al cărui lemn are și o foarte mică rezistență la presiune.

Nu trebue însă complect uitat rolul lor din punct de vedere estetic.

Cu totul altfel stau lucrurile cu P. canadensis și P. monilifera. Acești doi «exotici» dau la o îngrijire bună, prin colosalele lor creșteri, trunchiuri elagate cu un lemn foarte valoros, bun pentru scânduri, contraplacaj, împletituri de coșuri, talaj de împachetat etc. P. canadensis are în tinerețe un trunchiu aproape conic, lujerii anuali sunt primăvara de un verde foarte deschis iar toamna de o culoare galben-aurie.

Forma bărbătească (plopul este dioic și înflorește în Martie-April) este mai rară, are o creștere mai puternică, precum și un trunchiu mai drept decât foma femeiască, a cărei înflorire începe cu câteva zile mai de vreme.

O specie înrudită cu canadensis este P. monilifera din America de Nord. Acesta se deosibește totuși de canadensis prin forma creșterilor, prin desvoltarea mugurilor și verticilelor (deosibirea acestor doi plopi amintește de Q. sessiliflora și Q. pedunculata).

P. monilifera are trunchiuri mari și drepte cu o inserțiune mai sus a coronamentelor, cu crăcile de cele mai multe ori în verticil, formând în raport cu trunchiul un unghiu ascuțit (la canadensis este drept). Frunzișul este în general la monilifera de un verde mai închis iar în toamnă schimbarea culoarei începe mult mai târziu.

Cea mai bună caracteristică însă — în comparație cu canadensis — sunt mugurii ascuțiți aproape de două ori mai mari, de circa 2,5 cm. lungime, foarte bine de observat la lujerii de un an.

Afară de aceasta, monilifera înflorește 2—3 săptămâni mai târziu.

In literatură este de multe ori trecut ca P. canadensis var. serotina sau erecta.

In ultimul timp a fost foarte mult plantat plopul așa zis «robust» un hibrid din P. eugenei × P. angulata sau cordata.

Acest plop are un coronament restrâns

şi piramidal (P. eugenei provine din P. canadensis × P. piramidalis).

In comparaţie cu canadensis este mai puţin exigent faţă de lumină, coaja rămâne în tinereţe netedă de culoare albăcenuşie, formează mult mai încet ritidom şi până acum pare a avea cele mai mari creşteri (probabil fiindcă are — dintre toţi plopii — cea mai lungă perioadă de vegetaţie).

Lemnul lui e moale şi mai puţin fizibil ca al celor doi mai sus amintiţi, iar în multe cazuri a fost menţionat ca având predispoziţie la rulură şi inimă putredă. Deaceea se recomandă până la o mai deplină edificare, o mai mare prudenţă la împăduririle cu această specie, care în ultimul timp tinde să ia locul altor specii (de ex. canadensis) care până acum în arboretele de codru au dat cele mai frumoase rezultate.

Un nou «candidat» tot aşa de lăudat şi recomandat de mulţi ca şi «robustul» este P. trichocarpa din California — cu frunzele ovoide amintind de Salix capraea — şi el primit cu entuziasm din cauza marilor lui creşteri şi a unei probabile imunităţi contra cancerului.

In plantaţiile de încercare făcute pe valea Rinului, n'a corespuns însă deloc aşteptărilor; se elaghează foarte greu, din care cauză a trebuit să fie elagat artificial.

Aceiaş experienţă s'a făcut în Baden şi cu P. charcoviensis.

Creşterile n'au fost mulţumitoare, iar lemnul de culoare închisă are o valoare technică inferioară.

Exigenţe staţionale. «Cele mai bune soluri din pădurile de baltă sunt pentru cultura acestor specii, tocmai cele mai bune».

Apă stagnantă şi soluri acide nu suportă niciuna din speciile de plopi afară de P. balsamifera.

Sălcii (cu trunchiu propriu lemnului de lucru). Ca cea mai bună este dată Salix alba, care în pădurile de baltă în arborete închise poate produce trunchiuri groase. Recomandate mai sunt încă S. vitellina şi S. fragilis.

Solurile prea umede, unde plopul nu mai poate avea condiţiunile normale de vegetaţie, aparţin sălciilor, care pot suporta fără niciun pericol inundaţii de luni de zile. Apele stătătoare le sunt însă tot aşa de dăunătoare ca şi plopilor.

B. Cultura. 1. Regenerarea pe cale vegetativă şi 2. prin însămânţare. Pe cale vegetativă se poate face regenerarea în trei moduri, dintre cari cel mai bun rămâne tot cel al butaşilor.

Obţinerea butaşilor se face în iarnă, cel mai târziu până în Februarie şi este — în ce priveşte sănătatea şi creşterea viitorului arboret — cel mai important moment.

Arborii din care se selecţionează butaşii trebuiesc să fie sănătoşi, bine formaţi, cu creşteri mari şi mai ales fără cancer.

Alegerea se face de către conducătorul ocolului.

Lungimea butaşilor este de 20—25 cm. cu 4—6 ochi şi sunt păstraţi în gropi cu nisip. Tăietura se face perpendicular pe axă, sau foarte puţin oblic — astfel ca suprafaţa expusă infecţiei să fie cât mai mică posibil. Ea trebuie făcută imediat deasupra unui ochi, în modul acesta accelerându-se vindecarea rănii.

In ciuda multor teorii plopul este în general foarte rezistent. Butaşii cei mai buni sunt cei de 1—2 ani, mai târziu energia de prindere scăzând.

Infigerea butaşilor se face la sfârşitul lui Martie, începutul lui April.

Dinstanţa dintre butaşi în pepinieră este pentru cei de un an de 25 cm., pentru cei de doi ani, 50—60 cm.

Infigerea butaşilor prea adâncă sau prea la suprafaţă, măreşte posibilitatea de infecție, sau micșorează energia de prindere.

Când fasonarea și plantarea butașilor se face cu suficientă pricepere, vindecarea are loc în primul, cel mai târziu în al doilea an și fără niciun pericol de putregai.

2. Regenerarea prin însămânțare este în general foarte grea. P. canadensis, alba și canescens pot fi obținuți totuși și prin însămânțare mai ușor decât celelalte specii.

Greutatea regenerării prin sămânță constă în obținerea și păstrarea anevoioasă a semințelor, care neposedând o rezervă nutritivă, se «usucă» pierzând energia de încolțire, fenomen care este foarte mult condiționat de temperatura exterioară.

Așa de ex. după cercetările lui Wettstein-Westerheim, procentul de germinație a lui P. tremula scade în 8 zile — la temp. obișnuită a camerei — până la 20%, pe când la temp. de 0° C. se poate menține câteva săptămâni.

La acestea se mai adaogă bolile și insectele, care imediat după încolțire distrug o parte din pueți.

Cel mai greu și incompatibil neajuns al însămânțării este însă nesiguranța obținerii speciei dorite, din cauza ușurinței cu care se formează hibrizii.

Aici credem noi, că ar trebui să se dea o mai mare atenție metodei propuse de Wettstein (D. Forstwirt 1935 Nr. 27) și pusă în practică de institutul Kaiser-Wilhelm pe suprafețele de cercetări și anume: scurt timp înainte de înflorirea plopilor se taie crăci din speciile de plopi din care voim să obținem semințe și se pun în vase cu apă, unde înfloresc. Din cauză că timpul dintre înflorire și coacerea semințelor este foarte scurt, condițiile de vegetație ale crăcilor — precum și normala dezvoltare a semințelor — nu sunt în modul acesta întru nimic periclitate.

In lucrarea recenzată sunt date normele necesare regenerării prin sămânță.

C. Transportarea la locul de plantare.

Plantarea butașilor pe suprafețele de împădurit se face după un an sau doi dela înfigerea lor în pepinieră.

In locurile inundabile plantarea se face cu butași de doi ani și de cele mai multe ori pe mușuroi.

Plantațiunile de primăvară sau de toamnă dau aceleași bune rezultate.

Tot în regiunile inundabile se folosesc pari sprijinitori, care se bat în pământ în direcția de unde curge apa, așa fel ca să se constituie o apărătoare contra gheței și materialului plutitor.

Complectarea plantațiilor este posibilă numai în primii doi ani următori.

Din experiența făcută în Baden, rezultă că pentru plop o plantare mai rară este mult mai favorabilă decât una mai deasă. In special la P. canadensis, care în scurt timp reacționează prin creșterea strâmbă a trunchiurilor, fapt pentru care în multe cazuri răriturile au fost inevitabile, cu toate că sunt foarte costisitoare, această însușire este mai evidentă.

Pericolul unei insuficiente elagări prin plantarea prea rară, la plopi nu joacă niciun rol.

In arboretele bătrâne amestecate, cu distanțe între rânduri de 10—12 m., iar între arbori pe rând de 6 m. s'au obținut cele mai bune creșteri în înălțime și diametru.

Pe suprafețele de cercetări cele mai bune rezultate au fost date de plantarea în triunghiu și anume cu latura de 7 sau 9 m., iar între acești pueți, din 3 în 3 m se plantează alte specii de amestec, de ex. în regiunile inundabile Salix, Al. glutinosa, iar pe solurile mai puțin amenintate, paltin, frasin, teiu, etc.

In felul acesta revin cam 130—200 plopi pe hectar.

D. Calamităţi şi boli.

Frunzele butaşilor sunt primăvara foarte adesea distruse de gândaci ca «Chr. vulgatissima» etc. la fel de dăunător este şi atacul de «Lamia populnea».

La arborii tineri devalorizarea lemnului este cauzată de «Lamia carcharias»; cel mai periculos este însă «Cossus cossus».

«Cancerul plopilor». In ultimii doi ani s'a observat că tocmai speciile de plopi cu creşterile cele mai mari. (P. canadensis şi «robusta») sunt mai ameninţate de cancer. In multe locuri arborete cu aceste specii au fost distruse până la 90%.

Dr. H. Richter dela institutul Kaiser-Wilhelm a publicat în «D. Dendrologischen Jahrbuch» 1933, un foarte amănunţit studiu asupra acestor boli. După el se pot deosebi trei boale şi anume: «Cancerul nectria», «cancerul franţuzesc» şi aşa zisa «incinderea coajei». Primul este asemănător cancerului pomilor fructiferi.

In Germania această boală a fost semnalată pentru prima oară în 1927 şi este cauzată de trei specii ale aceleiaşi ciuperci, parazitare pe răni, a cărei desvoltare însă este condiţionată de oarecari predispoziţiuni individuale.

In special sunt atacaţi plopii cu coaja netedă, ca P. canadensis, «robusta» şi «charcoviensis».

In literatura engleză găsim însă alte rezultate şi anume; «robusta» este foarte puţin atacat, iar P. eugenei şi trichocarpa foarte tare. In Baden aceste boli n'au fost încă remarcate.

In Franţa s'a observat alt cancer, care are asemănare cu «nectria»; totuşi, după cercetătorii francezi, nu este indentic.

«Incinderea coajei» este cauzată de Dothichiza populea. Acesta a fost pentru prima oară semnalat în Franţa, astăzi este răspândit şi în Germania.

Combaterea se face prin arderea crăcilor bolnave. Cel mai sigur mijloc preventiv pentru toate aceste boli rămâne: alegerea potrivită a staţiunilor, întrebuinţarea unui material de plantare sănătos şi viguros, precum şi executarea conştiincioasă şi pricepută a operaţiunilor de plantare.

Ing. Th. Rădulescu

REVISTA REVISTELOR

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 5, Mai 1936.

Le 1-er congrès international des associations forestières.

Primul congres internațional al asociațiunilor forestiere.

Programul pe baza căruia s'a constituit Federația internațională a asociațiunilor forestiere și ordinea de zi a adunării de la Lyon.

Obiectul principal al acestei adunări a fost studiul problemei revalorizării pădurii și ca parte secundară chestiunea întrebuințării gazogenelor la automobile și a carburanților naționali.

Gobiet d'Alviella.

Comment revaloriser la forêt?

Cum să revalorizăm pădurea?

Este raportul prezentat de președintele societății forestiere belgiene la congresul dela Lyon.

D-sa preconizează două feluri de măsuri: unele de competința puterii legislative, având un caracter prohibitiv (oprirea exploatării anumitor păduri și micșorarea cantității de lemn exploatat anual) iar altele cu caracter comercial având de scop mărirea rentabilității pădurii (prin degrevare de impozite, înlesniri la crearea de păduri, etc.). In cadrul acestor vederi, problema revalorizării pădurii este foarte amplu desbătută.

G. Delevoy.

Considérations sur le cubage sur pied des peuplements de chênes de taillis-sous-futaie.

Consideratiuni asupra cubajului arborilor în picioare în arboretele de stejar de crâng compus.

In continuare autorul prezintă cu ajutorul tablourilor și diagramelor rezultatele cercetărilor făcute asupra creșterii în înălțime și grosime la arborii de stejar în funcție de indicii de stațiune, precum și asupra raportului dintre volumul lemnului de lucru și volumul total.

In partea finală sunt arătate pe scurt concluziile trase relativ la fiecare chestiune și care prezintă un deosebit interes pentru cubajul precis al arborilor în picioare din arboretele de crâng compus.

Eg. Rosseels.

Excursion annuelle en 1935. Deuxième journée.

Excursia anuală din 1935. Ziua a doua.

In ziua a doua au fost vizitate domeniile Saint-André și Groenhove, foarte interesante prin lucrările de technică silvică ce cuprind, în special cu privire la cultura speciilor exotice.

R. Misson.

Hylesine mineur.

Autorul arată pagubele cauzate de această insectă (Hylastes Cunicularius Er.) în plantaţii de molift şi mijloacele preventive şi represive pentru combaterea ei.

E. V.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Bd. III, Heft 6/8 (1936).

Prof. Bernhard.

Überführung des gesamten türkischen Waldes in Staatsbesitz.

Statificarea tuturor pădurilor în Turcia.

Este una dintre multele măsuri de înnoire ale Turciei moderne. Nu este vorba propriu zis de o statificare a pădurilor aparţinătoare altor proprietari, ci de o valorificare şi definire a drepturilor de proprietate ale statului turc asupra pădurilor ca şi asupra pământului în general.

Autorul ne descrie genurile de proprietate a solului potrivit dreptului turcesc, care arată că aproape totalitatea pădurilor cad în proprietatea statului (peste 93%).

Problemele deosebit de importante în legătură cu valorificarea drepturilor statului sunt: despărţirea pădurii de terenul agricol şi de păşune şi reglementarea drepturilor de folosinţă la pădure. Se termină cu câteva consideraţiuni asupra însemnătăţii acestui act al statificării pădurilor pentru naţie şi ţară.

Cretzoiu P.

Die Pallis'sche Esche in Rumänien und auf der Balkanhalbinsel.

Fraxinus Pallisae în România şi Peninsula Balcanică.

Conţine interesante consideraţiuni asupra speciei respective, cât şi asupra asociaţiunilor sale floristice şi a ariei de distribuţie.

Holzforschungsbericht des Instituts für ausländische und koloniale Forstwirtschaft an der Forstlichen Hochschule Tharandt.

Se continuă cu descrierea unor specii de lemn din pădurile virgine ale Camerun-ului.

Raport internaţional asupra economiei forestiere şi a lemnului.

Conţine un extraordinar de bogat material informativ asupra mişcării forestiere din lumea întreagă. Deosebit de interesantă este darea de seamă asupra «Chestiunii împăduririlor din Germania cu privire specială a condiţiunilor actuale.

Ilie C. Dem.

Societatea «Progresul Silvic»

BIBLIOTECA

Tablou de cărţile intrate în bibliotecă în lunile Aprilie şi Mai 1936. In ceeace priveşte periodicele sunt notate în Revista Pădurilor No. 2 din Februarie 1936, la pag. 242.

1. *Soc. «Progresul Silvic» :* A 49 Adunare Generală ţinută în zilele de 6, 7, 8 şi 8. V. 1935. (Soc. «Progresul Silvic»).
2. *Lungu Octavian :* Exploatarea pădurilor grănicereşti din Bistriţa-Năsăud. (Voinţa Prahovi, Bucureşti).
3. *Cristea Cezar :* Chemarea socială a inginerului silvic.
4. Soc. *«Progresul Silvic» :* Calendarul Silvic 1936.
5. *Florea Căruntu :* Crucile Albe. (Pav. Suru, Buc.).
6. *Wiegner Georg und Stephan Paul :* Technische Physik-Band I. (Taubner, Berlin, 1933).
7. *Schau A. :* Eisenbahnbau — Band I. (Idem, 1935).
8. *Omman O. und Gruenewald :* Bergbahnen. (Iul. Springer, Berlin. 1936).
9. *Necşulescu Gh. Col.* şi *Constantinescu I. :* Lege pentru fondul Naţional al Aviaţiei. (Graiul Rom., Bucureşti).
10. *Traian Ionescu-Heroiu :* Utilajul unui birou modern. (Scris. Rom., Craiova, 1935).
11. *Idem :* O acţiune culturală : propaganda forestieră. (Bucovina, Buc.).
12. *Idem :* Chemarea socială a inginerului silvic de azi. (Bucovina, Buc.).
13. *Dinu Valeriu Ing. :* Aspecte din Economia Internaţională. (Tip. Rom.-Unite, Buc. 1935).
14. *Grigorescu Laurenţiu :* Legea şi Statutul de organizare a Soc. G-rale a Funcţionarilor Publici.
15. Controlul Finanţelor Publice.
16. *Ganea N. Nicolae :* Trei lucrări. (Marvan, Buc.).
17. *Georgescu M. G.* şi *D. G. Stelorian :* Monumente naturale pentru Eroii Intregirii Neamului. (P. V. Baloci, Adjud).
18. *Nicolau-Bârlad G. :* Priviri asupra învăţământului mediu şi inferior silvic. (Sc. Silvicult. Brăneşti).
19. *Idem :* Technica Forestieră, Vol. II. (Sc. Silvicult. Brăneşti).
20. *Idem :* Problema pădurilor de agrement în jurul Municipiului Bucureşti. (Seminarul Monahal Cernica).
21. *Ioan P. :* Aplicarea legii pentru satisfacerea trebuinţelor în lemn de foc şi construcţii a populaţiei rurale. (Bucovina, Bucureşti).

22. *Idem :* Politica Silvică Naţională. (Bucovina, Bucureşti).
23. *Plătăreanu M.* : Politica Economică şi Socială a României. (C. Rom. Buc.).
24. *Sburlan A. D.* : Arborii şi pădurile noastre. (Soc. Progr. Silvic, Buc.).
25. *Societatea «Progresul Silvic» :* Cincizeci de ani de existenţă (Soc. Progr. Silvic. Bucureşti).
26. Darea de seamă a Consiliului de Administraţie al Societăţii «Progresul Silvic», Bucureşti.
27. Decizie Ministerială cu privire la amenajarea, valorificarea şi regenerarea pădurilor ţării. (Min. Agric. şi Domenii).

PROCES-VERBAL No. 7

Şedinţa din 6 Martie 1936

Prezidează D-l *M. Drăcea*, preşedinte.

Membri prezenţi D-nii: *N. N. Caragea, T. Heroiu, Andrei Ionescu, H. Lazăr, C. Marinescu, G. Minescu. G. Năstăsescu, V. .Priboianu, V. Stinghe, A. Nedelcovici, Eugen Vâlceanu.*

Se citeşte procesul verbal No. 6 din 2 Martie crt. şi se aprobă.

Se ia în discuţie ordinea de zi.

1. *Fixarea problemelor de discutat la adunarea generală 1936.*

Având în vedere că problemele respective s'au fixat în şedinţa trecută. Comitetul de Direcţie le va formula precis şi va lua măsuri de convocarea adunării generale.

2. *Referinţe asupra demersurilor în chestiunea salarizării şi încadrării.*

D-l C. Marinescu dă relaţiuni asupra modului cum s'a alcătuit proectul de buget al C. A. P. S.-ului, arătând că s'a obţinut dela Ministerul de Finanţe:

— rectificarea salariilor pădurarilor
— introducerea în buget a inginerilor diurnişti şi lucrători cu ziua
— rectificarea salariilor pe localităţi
— sporirea ajutorului familiar.

D-sa dă indicaţiuni asupra modului cum se înţelege la CAPS. a se repara neajunsurile decurgând din nesalarizarea inginerilor avansaţi onorific conform gradului.

D-l M. Drăcea informează Consiliul asupra audienţei cerută la D-l Ministru Sassu şi la D-l Subsecretar de Stat Cancicov.

D-l Gh. Năstăsescu informează asemenea Consiliul asupra audienţei la D-l Subsecretar de stat M. Negură.

D-l Andrei Ionescu arată că la Ministerul de Industrie şi Comerţ şi Lucrări Publice s'au dat dispoziţiuni să se alcătuiască bugetul ţinându-se seamă şi de drepturile inginerilor avansaţi onorific.

D-l Eug. Vâlceanu arată că la Domenii se întocmeşte bugetul fără a se ţine seamă de drepturile inginerilor avansaţi onorific; asemenea nu se rezolvă problema inginerilor diurnişti de la Regimul silvic.

Consiliul hotărăşte :

Se va convoca o consfătuire a inginerilor din Capitală, Direcţii şi Inspectorate pentru Mercuri 11 Martie ct. ora 16½ pentru informarea membrilor asupra salarizării în bugetul anului în curs.

3. *Regulamentul editurii Societăţii.*

D-l V. N. Stinghe face o expunere asupra proectului de regulament de editură, la care ne obligă statutul (art. 4 al. k) precum şi dispoziţiunile concrete luate de Consiliul de Administraţie în şedinţa din 16 Decembrie 1935.

D-sa dă citire regulamentului pe articole, dând lămuririle de rigoare.

Inainte de a se decide in chestie se ia în discuţie punctul 4 din ordinea de zi: *Intâmpinarea Vieţii Forestiere.*

Domnii *Stinghe* şi *A. Nedelcovici* dau relaţii că n'au discutat cu iniţiatorii editurii Viaţa Forestieră în calitate de reprezentanţi ai Consiliului.

D-l V. Stinghe susţine că nu e cazul decât a lua act de iniţiativa «Vieţii Forestiere ; această ideie este mai veche — e a Societăţii Progresul Silvic pusă în statute (art. 4 al. k), — că Societatea a şi ajutat pe mai mulţi camarazi cari au tipărit lucrări de specialitate, că ideia a lua formă concretă şi obligatorie prin hotărârea luată de Consiliul Societăţii în şedinţa din 16 Decembrie 1935, iar iniţiatorii editurii Viaţa Forestieră au toată libertatea să o organizeze cum vor crede mai potrivit, Societatea neînţelegând să aibă nici un fel de amestec în gospodăria proectatei edituri Viaţa Forestieră.

D-l N. Caragea arată, că n'a ştiut până acum de acest regulament de editură al Societăţii, pe care-l găseşte judicios alcătuit; dar tocmai pentru aceasta nu mai vede necesitatea editurii, pe care vrea s'o facă «Viaţa Forestieră». Cum însă, conducătorii «Vieţii Forestiere» au dovedit — prin revista lor — că ştiu să întreprindă lucruri frumoase, să fie sfătuiţi şi chiar rugaţi să vină alături de Societate şi să conlucreze în Comitetul celor 5 membri, delegaţi cu examinarea şi aprobarea lucrărilor, ce urmează a se tipări de Societate.

D-l M. Drăcea iniţiativele urmează a fi susţinute pe cât e posibil, însă nu putem renunţa la ceiace Societatea şi-a impus prin statute, prin toate hotărârile adunărilor generale şi ale Consiliului de administraţie, să realizeze în toate direcţiile inclusiv tipărirea lucrărilor meritorii.

E pentru disciplină, unitate de comandă şi colaborare; e pentru muncă şi pentru libertate cu respectarea libertăţii.

Nu refuzăm nimănui onoarea de a lucra în Societate, dar nu putem porunci nimănui, fiindcă avem respectul omului civilizat.

Noi avem datoria şi autoritatea morală să lucrăm la înfăptuirea programului nostru.

D-l Andrei Ionescu. Societatea nu se gândeşte să facă concurenţă iniţiativelor diferite; ea îşi urmează programul său şi aşteaptă orice colaborare înţeleaptă.

Consiliul decide: Ia act de iniţiativa pentru înfiinţarea unei edituri «Viaţa Forestieră», le urează succes şi menţionează că nu a refuzat nicicând colaborarea sinceră a membrilor săi, atunci când s'a oferit.

D-l Caragea face opinie separată, cerând, ca D-nii Chiriţă şi Dinu, conducătorii «Vieţii Forestiere» să fie sfătuiţi a conlucra cu Societatea, intrând în Comitetul de editură al celor 5.

După aceasta se reia discuţia pe articole a proectului de regulament şi cu modificări de text, se aprobă în unanimitate dispunând să se tipărească în primul număr din Revista Pădurilor.

6. *Diverse — Administrative.*

a) Se deleagă D-l Eugen Vâlceanu, secretar general, a lua parte la adunarea generală a Asociaţiei Medicilor Veterinari, care va avea loc la 7 Martie ct., pronunţând cuvântul de salut din partea Societăţii noastre.

b) Se deleagă D-nii T. I. Heroiu şi C. Emanoil a alcătui darea de seamă anuală pe anul expirat.

c) Consiliul aprobă ca Darea de seamă a desbaterilor adunării generale din 1935, să se expedieze gratuit tuturor membrilor Societăţii.

d) Se aprobă să se comande hârtia necesară imprimării volumului festiv (jubileul semicentenarului).

Celelalte chestiuni se amână pentru şedinţa viitoare.

Sedinţa se ridică la orele 1 noaptea.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea*

Secretar General, (ss) *Eugen Vâlceanu.*

PROCES-VERBAL No. 8.

Sedinţa din 16 Martie 1936

Prezidează D-l *M. Drăcea*, preşedinte.

Membri prezenţi D-nii: *C. M. Bunescu, N. N. Caragea, D. Drâmbă, C. Emanoil, D. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, Const. Marinescu, G. Minescu, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, V. Stinghe, Eugen Vâlceanu.*

Se citeşte procesul verbal al şedinţei din 6 Martie ct. şi se aprobă cu modificările cerute de D-l N. N. Caragea.

D-l Preşedinte, face o expunere asupra modului cum a decurs consfătuirea membrilor Societăţii ce a avut loc în ziua de 11 Martie ct.; arată demersurile făcute de Consiliu până în prezent şi rezultatele obţinute. D-sa relevă armonia desăvârşită şi strânsa colaborare dintre conducerea Societăţii şi capii autorităţilor de ordin silvic în toată acţiunea dusă de Societate în vederea îmbunătăţirii situaţiei Corpului silvic.

D-l Const. Marinescu dă relaţiuni asupra modului cum înţelege CAPS să întocmească bugetul pentru a se putea satisface revendicările juste ale inginerilor avansaţi legal, dar cărora nu li se plăteşte salariul conform gradului.

D-l D. Grozescu relevă bunăvoinţa şi solicitudinea arătată de D-nii Miniştri Sassu, Cancicov şi Negură, Corpului silvic şi învederează dispoziţiunile luate de D-nii Miniştri pentru încadrarea în buget a personalului silvic diurnist de la Direcţia Regimului silvic.

D-l G. Minescu aduce mulţumirile inginerilor din cooperaţie capilor de autorităţi şi conducerii Societăţii pentru modul solidar cum a înţeles să soluţioneze problema salarizării avansaţilor onorifici din întreg corpul silvic.

D-l D. Grozescu cere să se ia măsuri de Societate ca toţi membri Corpului, indiferent de instituţiile unde lucrează, să se bucure de un tratament egal, indicând în această categorie pe camarazii dela Fondul Grăniceresc, Fondul religionar din Bucovina, pe cei dela Eforia Spitatelor Civile, dela Serviciul de Vânătoare, în general pe toţi camarazii din Administraţiile silvice de orice natură.

Consiliul dă delegaţie D-lui D. Grozescu să găsească soluţia problemei ce se ridică şi procedura de traducerea ei în fapt.

D-l Eugen Vâlceanu referă Consiliului asupra modului cum s'a achitat de delegaţia dată în şedinţa anterioară de a reprezenta Societatea la adunarea generală a Asociaţiei Medicilor Veterinari.

Se ia în discuţie ordinea de zi.

1. *Completarea programei analitice a învăţământului primar şi normal cu chestiuni de economie silvică.*

D-l *Tr. I. Heroiu* face o expunere asupra discuţiunilor duse cu reprezentanţii Ministerului Instrucţiunii Publice pentru a se introduce în programa analitică a şcolilor primare şi normale chestiuni privind practica silvică şi chestiuni de economie silvică.

Dă citire unui proect de intervenţie din partea Societăţii, precum şi asupra problemelor de introdus în programa analitică.

D-l D. Grozescu socoteşte potrivit a se evita termenii cari ar ridica susceptibilităţi. In ce priveşte angajarea Societăţii în această chestiune, crede că aceasta nu s'ar putea face fără asentimentul instituţiunilor silvice, atât în ce priveşte orele de curs, cât şi personalul didactic.

D-l Const. Marinescu face observaţiuni cu privire la procedura aducerii la cunoştinţa autorităţilor şcolare superioare a programei stabilite.

D-l C. Bunescu nu este pentru gratuitate.

D-l M. Drăcea arată necesitatea introducerii în învăţământ a diferite chestiuni referitoare la păduri dat fiind că o bună parte a populaţiei ţării noastre trăeşte din munca la pădure şi din valorificarea produselor lemnoase.

D-sa socoteşte potrivit a prezenta programa respectivă prin Ministerul Agriculturii şi Domeniilor.

La acest punct de vedere se raliază D-nii: D. Grozescu, A. Nedelcovici, V. Stinghe.

D-nii Marinescu şi Heroiu cred că se va obţine acelaş rezultat dacă intervenţia se va face direct de Societate la Ministerul de Instrucţie.

Consiliul decide : prezentarea punctelor din programa analitică — pentru chestiunile de ordin silvic — se va face de Societate prin şi cu concursul Ministerului de Agric. şi Domenii. Se deleagă D-nii D. Grozescu şi Tr. I. Heroiu să dea forma definitivă programei analitice şi adresei către Minister.

2. *Activitatea inginerilor silvici în legătură cu turismul.*

D-l *Preşedinte* face o expunere asupra legii turismului, asupra legăturii dintre păduri şi turism şi asupra necesităţii de a ne interesa îndeaproape de această mişcare de la care corpul silvic nu trebue să lipsească.

Consiliul hotărăşte : deleagă pe D-l C. Emanoil ca referent în chestiune ;

b) Se va interveni la Ministerul de Interne pentru a da dispoziţiuni ca în comitetele judeţene să se coopteze şi ingineri silvici ;

c) Să se roage Direcţia Regim. silvic şi CAPS să înfiinţeze câte un birou de turism ;

d) Se va deschide în Revista Pădurilor o pagină intitulată *«Turismul»*.

e) Institue un premiu de 500 lei pentru fotografiile selecţionate cu pitoresc forestier ;

f) Să se roage autorităţile silvice să facă abonamente la Buletinul Of. Naţional de Turism.

g) Aprobă a se face 10 Abonamente la Buletinul Of. N. Turism.

3. *Cereri de înscriere în Societate.*

Consiliul aprobă înscrierea pe ziua de 1 Ianuarie 1936 a D-lor Ingineri : Lazăr R. Mihăiescu Victor Hirschel şi Anton Brötz.

4. ***Cereri de ajutoare.***

Consiliul aprobă : a) Lei : 6000 ajutor Societăţii Elevilor Ingineri silvici pentru organizarea serbării sădirii arborilor ce va avea loc la 29 Martie c. la Brăneşti.

b) Lei: 5.000 D-lui Ing. I. Popescu Zeletin, ajutor de studii în streinătate pentru tipărirea tezei de doctorat.

c) Lei: 2.000 D-lui Brig. silvic L. Tănăsescu, ajutor de boală pentru îngrijirea fiului său suferind de paralizie infantilă.

d) Cumpărarea a 20 exemplare din lucrarea D-lui Ing. St. Rubţov: Împădurirea stepelor româneşti, a 180 lei exemplarul.

e) Lei 1000 Şefului ocolului silvic Focşani, după propunerea D-lui D. Drâmbă, pentru acoperirea cheltuelilor ocazionate de conferinţa ţinută de D-l Drâmbă la Focşani la 29 Februarie c., în cadrul Ligii Culturale.

D-l Eugen Vâlceanu e contra aprobării unor asemenea cheltueli.

f) Privitor la suma de 1000 lei oferită de Liga culturală secţia Focşani pentru un student silvic lipsit de mijloace, se hotărăşte ca suma să fie trimisă secţiei silvice a Şcolii Politechnice din Bucureşti în acest scop.

Această sumă este rezultată din beneficiul conferinţei ţinută la Focşani de D-l D. Drâmbă.

g) Cererea D-lui Ing. I. S. Ionescu de a i se acorda un împrumut de 10.000 lei pentru tipărirea lucrării «Pădurea românească — bun al naţiunii» care se află la imprimat, pune Consiliului principiul dacă Societatea poate sau nu să facă împrumuturi.

Consiliul decide în unanimitate *că Societatea nu poate să facă împrumuturi sub nici o formă.*

h) Cererea Primăriei Govora se repartizează Comisiei Govora pentru a face propuneri în cauză.

i) Cererea D-lui Ing. Iulian Guran, se trimite comisiei deja instituită pentru a-şi da urgent avizul cerut anterior.

j) La referatul contabilităţii din Februarie a. c., privind suma acordată D-lui D. I. Ciurileanu în vederea confecţionării de ciocane silvice şi compase forestiere se decide ca D-l casier V. Priboianu să urmărească stadiul plăţilor făcute de D-l Ciurileanu.

5. *Comunicări.*

D-l Preşedinte arată Consiliului că a participat ca reprezentant al Societăţii la deschiderea expoziţiei porumbului în ziua de 16 Martie c. care a avut loc în prezenţa D-lui Ministru V. P. Sassu.

D-l N. N. Caragea referă asupra diferendului Corani și arată că D-l avocat delegat de Societate cu studierea chestiunii a intrat în tratative cu D-l Corani pentru încheierea unei tranzacții, deși mandatul d-sale era numai de a studia chestiunea din punct de vedere juridic și a referi Consiliului.

Consiliul delegă pe D-l Caragea a expune întreaga chestiune într'un referat, care să fie supus desbaterii în prima ședință.

La propunerea D-lui Minescu, Consiliul autoriză pe D-l D. Grozescu să încheie actul de vânzare cumpărare pentru un teren alături de terenul Societății de la Carmen Sylva, oferind prețul până la 20.000 lei.

Consiliul aprobă cheltueli de deplasare pentru Comisiile pentru administrarea Vilelor din Govora și Carmen Sylva.

Ședința se ridică la orele 0,45.

Președinte, (ss) *M. Drăcea.*

p. Secretar General, (ss) *Emanoil.*

PROCES-VERBAL No. 9.

Ședința din 30 Martie 1936.

Prezidează D-l *M. Drăcea,* președinte.

Prezenți D-nii : *Bunescu C., Butoi Al., Drâmbă D., Emanoil C., Georgescu P. C., Grozescu D., Heroiu I. Tr., Ionescu Andrei, Nedelcovici A., Năstăsescu Gh., Priboianu V., Stinghe V.*

D-l Președinte *M. Drăcea,* deschizând ședința aduce la cunoștința Consiliului încetarea din viață a regretatului Aurel Eliescu, membru al Consiliului Societății. D-sa face elogiul celui dispărut, arătând că Societatea și Consiliul pierde nu numai un membru devotat, dar și un om cu reale calități sufletești care a onorat Societatea. D-sa arată cum fostul silvicultor Aurel Eliescu a fost obligat să plece din cadrul de stat al Corpului silvic, din cauza imposibilității de a se încadra cu temperamentul său impetuos în limitele unor reguli de disciplină impuse funcționarilor de stat. In urma activității sale în chestiunea *Memorandum-ului* Aurel Eliescu părăsind Corpul silvic de stat se dedică avocaturei unde a fost o figură de prim plan.

Deși a părăsit Corpul silvic din primii ani de carieră silvică, Aurel Eliescu a rămas atașat de acest corp căruia în afară de dragostea purtată, i-a închinat și mulți ani de muncă activând în ultimii 15 ani neîntrerupt în Consiliul de administrație al Societății noastre.

Aurel Eliescu și-a început cariera și viața ca om matur între silvicultori și așa cum a dorit el și-a terminat-o tot între ei.

Pentru respectul memoriei acestui distins dispărut Consiliul păstrează un moment de tăcere.

Se citește procesul-verbal al ședinței din 16 Martie 1936.

Se deschide discuția la sumar :

D-l Președinte *M. Drăcea,* arată că în chestiunea introducerii noțiunilor silvice în programa școalelor primare și normale, s'au dus tratative cu reprezentanții Ministerului de Instrucție și s'a ajuns la următoarele rezultate :

Memoriul întocmit de Societate şi l-a însuşit Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, care l'a înaintat Ministerului de Instrucţiune, depus fiind personal de D-l Ing. Tr. I. Heroiu în mâna D-lui Director G-l al învăţământului primar normal (D-l Ghiţescu).

In chestiunea clişeelor de fotografii pentru turism D-sa propune să se admită ca în locul premiului de 500 lei prevăzut în procesul-verbal din 16 Martie c., să se dea lunar 2 premii unul de 200 lei şi altul de 100 lei. După propunerea D-lui V. Stinghe, acordarea acestor premii se va face selectându-se clişeele prezentate după normele ce se vor stabili printr'un regulament.

Tot D-l Preşedinte face o expunere a faptelor din ultimele zile în legătură cu intervenţiile pentru salarizare.

D-sa arată cum în decursul ultimelor 3 zile s'a ajuns la recunoaşterea de cei autorizaţi a drepturilor cerute, dar cum intervenind diferite greutăţi, toate speranţele puse se spulberară. Nu exagerez, spune d-sa, dacă vă spun că în cursul aceleaşi zile ni se asigura de 2—3 ori obţinerea sporului de salarii şi tot de atâtea ori retragerea lui. Azi când bugetul este votat se poate spune că cei mai mulţi camarazi au fost satisfăcuţi.

Anunţând această definitivare d-sa menţionează cu satisfacţie că armonia care a fost între membrii Consiliului precum şi concursul şi înţelegerea care s'a găsit la conducătorii autorităţilor silvice, din care nu putem să nu numim pe D-nii Gh. Năstăsescu din partea Consiliului Technic, Horia Lazăr şi D. Grozescu de la Regimul silvic, I. Simionescu şi în special Const. Marinescu de la CAPS şi D-sa şi D-l Stinghe din partea I. C. E. F.-ului şi Şcolii Politechnice, a adus la realizarea unor drepturi fără mişcări violente şi fără ameninţări. A fost greu, este adevărat, dar Societatea şi membrii Corpului le-au obţinut prin acţiunea cumpănită dar stăruitoare cum este compatibil cu demnitatea Societăţii noastre.

D-l D. Grozescu în aceiaşi chestiune, se referă în special la greutăţile prin cari trec camarazii de la Regimul Silvic. In momentul când se obţinuse o sumă de circa 3 milioane din care s'ar fi putut repartiza şi Regimului silvic o cotă care ar fi putut acoperi întreaga nevoe, a intervenit D-l Sişeşti care în urma unei convorbiri cu D-l Ministru Sassu, acesta a retras suma acordată justificând prin aceia că «neputând satisface pe toţi, nu dă la nimeni».

Din acest moment D-l Ministru Sassu a devenit inabordabil şi atunci s'a rugat D-l Sişeşti să intervină pentru a se lăsa fondul de 3 milioane ce se alocase. Această intervenţie a D-lui Sişeşti nu a fost satisfăcută. S'a recurs la D-nii Subsecretari de stat M. Cancicov şi Negură cari au pus multă bunăvoinţă şi datorită cărora s'a recăpătat fondul de 3 milioane.

Acum se fac străduinţe ca din această sumă să se satisfacă şi profesorii agronomi.

D-l Ministru V. Bădulescu a refuzat sporul necesar încadrării a 10 posturi noui de ingineri de la Regimul silvic şi s'a putut obţine apoi încadrarea a 6 ingineri diurnişti prin D-l Ministru Sassu, ceiace satisface nevoia de moment.

Tot aşa de greu au mers lucrurile şi la CAPS în ceiace priveşte sporul de salarii. Ministerul de Finanţe a refuzat categoric orice spor, spunând că acesta nu s'a acordat nici altor regii sau direcţii comerciale. In cele din urmă s'au adus modificări bugetului numai în ce priveşte suma totală. In felul acesta se nădăjdueşte să se facă plata sporului la peste 60% din camarazii avansaţi onorific.

Stăruind asupra acestor inconveniente, D-sa afirmă că ele vor fi tot aşa de grele şi în viitor, dacă corpul silvic va rămâne în acelaş buget cu alte corpuri speciale, cari, în general fiind neproducătoare de venituri, pun toată speranţa în mijloacele pe cari le poate procura corpul silvic, îngreunând astfel realizarea drepturilor noastre. Crede ca absolut necesar înglobarea într'un sigur buget a tuturor membrilor Corpului silvic.

D-l Andrei Ionescu nu se raliază la hotărîrea dată de Consiliu de a nu se mai aproba împrumuturi la membrii Societăţii, întrucât în trecut s'au dat asemenea împrumuturi.

In ceiace priveşte concentrarea personalului silvic într'un singur buget, D-sa se raliază la punctul de vedere al D-lui D. Grozescu de a se forma un singur buget pentru toată Ad-ţia silvică C. A. P. S. şi Regim Silvic.

D-l At. Nedelcovici remarcă şi D-sa Consiliului că succesul obţinut în ultimul timp se datoreşte în cea mai mare parte strânsei colaborări dintre conducătorii instituţiilor silvice cu Societatea *Progresul Silvic* înăuntrul căreia şi sub conducerea căreia s'au găsit şi energiile şi ponderea necesare unor asemenea acţiuni.

Pentru cunoaşterea faptelor de toată lumea silvică este bine să le relevăm.

Prin această colaborare, care a avut la bază buna armonie amintită, s'a putut să se încadreze în buget 85 de tineri ingineri silvici, s'a ajuns să se obţină sporurile de salariu pentru cea mai mare parte din cei avansaţi onorific şi s'a reparat şi o mare nedreptate ce se făcuse pădurarilor, redându-le salariile reduse acum câţiva ani, nedreptate care apărea ca o pată pe conştiinţa noastră, a inginerilor silvici, prin care se făcuse această nedreptate.

Se intră în ordinea de zi.

Punctul 1: *desemnarea comisiunei editurei.*

D-l preşedinte lasă discuţia liberă.

D-l D. Grozescu propune ca această comisie să fie constituită din membrii corpului didactic silvic de la Şcoala Politechnică şi din membri cari pot fi şi din afara Consiliului.

D-l V. N. Stinghe se raliază la părerea D-lui D. Grozescu şi propune şi numirea de supleanţi cari să înlocuiască pe membrii obligaţi să absenteze sau pe cei cari urmează să se recuze atunci când sunt în cauză.

D-l Andrei Ionescu crede că nu este nevoe să fie şi membri supleanţi, deoarece prin regulament se va prevedea desigur că această comisie nu va lucra decât cu un număr minim de membri, dinainte stabilit.

D-l Tr. I. Heroiu nu este de părere să se numească membri din afară de Consiliu, dar membrii acestei comisii să reprezinte toate instituţiile silvice.

Se hotărăşte numirea următoarei comisiuni :

Din partea Consiliului Technic D-l Gh. Năstăsescu
Din partea Şcolii Politechnice D-l V. N. Stinghe
Din partea Regimului silvic D-l D. Grozescu
Din partea C. A. P. S.-ului D-l At. Nedelcovici
Din partea I. C. E. F.-ului D-l M. Drăcea.

Punctul 2 : *Modificarea statutelor.*

După discuţiuni la cari iau parte D-nii: M. Drăcea, V. Stinghe, Andrei Ionescu, C. Emanoil, D. Grozescu şi Tr. Heroiu se hotărăşte ca în şedinţa următoare de la 6 Aprilie a. c., comisiunea însărcinată cu studierea acestei chestiuni să depună rezultatul ; în comisiune se deleagă şi d-l Al. Butoi.

Punctul 3 : *Chestiunea Corani.*

Se citesc referatele D-lui Avocat Babenco şi al D-lui Ing. N. N. Caragea prezentate Consiliului în această chestiune.

D-l D. Grozescu dă relaţiuni asupra tratativelor duse cu D-l Corani şi asupra felului cum s'au încheiat lucrările.

D-l C. P. Georgescu protestează în contra părţei finale din referatul D-lui N. Caragea prin care D-sa socoteşte că se aduce acuzaţiuni Comisiunei Govora şi bănueli asupra d-sale.

Consiliul hotărăşte ca să fie rugată Comisiunea de recepţie formată din D-nii: D. Grozescu, M. Suhăţeanu şi N. Caragea şi completată cu D-l Andrei Ionescu, să ia contact cu D-l avocat Babenco pentru discutarea şi punerea la punct a chestiunei, iar rezultatul să fie supus Consiliului.

Punctul 3: *Diverse.*

a) *Donaţia N. G. Popovici.* Se citeşte referatul D-lui Al. Butoi şi se hotărăşte să se ia măsuri în sensul conclusiilor din referat.

b) Se ia act de răspunsul D-lui prof. Tr. Mager.

c) Se deleagă D-l Casier V. Priboianu să refere asupra cererii D-lui G. Constantinescu privitor la banii subscrişi la cămin de d-sa.

d) Asupra adresei CAPIR pentru numirea de delegaţi supleanţi.

D-l C. P. Georgescu roagă Consiliul să numească pe altcineva în locul D-sale şi Consiliul deleagă pe D-l C. Emanoil.

Membrii titulari delegaţi în Consiliul CAPIR, sunt rugaţi să-şi găsească câte un supleant, din sânul Consiliului, pe care să-i anunţe biroului Societăţii spre a fi comunicat la CAPIR.

Sedinţa se ridică la orele 24.

PROCES-VERBAL No. 10

Sedinţa din 6 Aprilie 1936

Sedinţa se deschide sub preşedinţia D-lui *V. N. Stinghe*, vicepreşedinte.

Membrii prezenţi D-nii: *C. M. Bunescu, Al. Butoi, N. N. Caragea, D. Drâmbă, C. Emanoil, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, Cost. Marinescu, At. Nedelcovici, Gh. Năstăsescu, V. N. Priboianu.*

Se citeşte procesul verbal al şedinţei din 30 Martie 1936.

La sumar se dă cuvântul *D-lui Const. Marinescu* care arată că nu a putut lua parte la şedinţa din 30 Martie ct., deoarece nu a primit convocarea.

D-sa citeşte procesul verbal încheiat de Casa Pădurilor cu raportorul bugetului CAPS în care sunt prevăzute posturile din buget atât în ce priveşte încadrările inginerilor onorifici, cât şi posturile noui creiate în cadrul inginerilor şi funcţionarilor administrativi.

Se hotărăşte ca după definitivarea lui să se publice în Revista Pădurilor un rezumat, arătându-se datele certe.

D-l D. Grozescu arată că la aceste date care se referă numai la CAPS. urmează să se adaoge şi cele ce se vor putea obţine pentru camarazii de la Regimul Silvic.

Procesul verbal din 30 Martie, se aprobă cu unele modificări.

Se intră în ordinea de zi.

Punctul 1: *Modificarea statutelor Societăţii.*

După discuţiuni la care iau parte D-nii: V. N. Priboianu, D. Grozescu, Tr. I. Heroiu, C. P. Georgescu şi C. Emanoil, Consiliul hotărăşte ca la fiecare comisiune constituită pentru o anumită chestiune, să se numească şi un secretar dintre membrii desemnaţi pentru acea comisiune. Acest secretar va îngriji să convoace pe membrii luând asentimentul lor asupra datei şi locului adunării; va avea grija să ţină legătura între comisie şi Consiliu pentru executarea în timp util a lucrării date în studiul acelei comisiuni.

Se va forma o condică specială în care se vor trece de al II-lea secretar al Consiliului, în chiar şedinţa în care s'au format, toate comisiunile constituite pentru studiul diferitelor chestiuni, unde se va prevedea pe lângă numele membrilor şi al secretarului, şi termenul de predare a lucrării.

Pentru comisiunea modificării statutelor se numeşte secretar D-l *Tr. I. Heroiu.*

Comisiunea este rugată să depună lucrarea în şedinţa următoare, deoarece se stabileşte că în forma actuală nu se poate supune discuţiei. In prealabil proectul de modificare va fi trimis fiecărui membru al Consiliului.

Punctul 2: *Diverse.*

-. Se citeşte adresa CAPIR care face cunoscută alegerea D-lui M. Drăcea in Comitetul de Direcţie al CAPIR.

D-nii Gh. Năstăsescu şi *Andrei Ionescu* dau explicaţii asupra felului cum a decurs alegerea de la CAPIR şi găsesc necesar să roage Consiliul să se insiste pe lângă delegaţii Societăţii la CAPIR să ia parte cât mai regulat la şedinţe unde prezenţa Domniilor lor este foarte necesară pentru reprezentarea Societăţii noastre.

D-l Preşedinte roagă pe D-nii membri delegaţi la CAPIR să ia parte regulat la şedinţe şi se hotărăşte să li se facă şi câte o adresă scrisă în acest sens.

Cereri de ajutoare :

a) Se aprobă D-nei Elena Ghineraru 2000 lei, D-nei Elena Teodorescu 1000 lei, D-nei Olga Kony 2000 lei şi D-lui Inginer M. Burculeţ 1000 lei.

Cereri de subvenţie.

Se aprobă Revistei «*Satul*» 5000 lei, pentru ziarul «*România Agricolă*» după discuţiuni la care iau parte D-nii: Andrei Ionescu, D. Grozescu, N. Caragea, V. Priboianu, C. P. Georgescu, V. Stinghe şi D. Drâmbă, se hotărăşte să se facă 4 abonamente dacă ziarul va mai apare şi să se dea o subvenţie de 2000 lei pentru trecut.

Cereri de premii.

D-nii Ing. Marin Georgescu şi D. Stelorian prezintă lucrarea:

care se repartizează D-lui Andrei Ionescu pentru a referi.

Cereri de ajutoare pentru tipărituri.

D-l Ing. I. S. Ionescu prezintă lucrarea » *Pădurea Românească, bun al naţiunei»*, iar D-l Ing. S. Sprangati şi Conductor silvic F. Rădulescu: *«Calendarul silvicultorului şi al vânătorului»* şi cer ajutoare pentru tipărire.

D-l Preşedinte V. N. Stinghe pune Consiliului chestiunea de principiu: Care trebue să fie punctul de vedere al Societăţii faţă de asemenea cereri, din moment ce s'a făcut o editură a Societăţii pentru tipărirea lucrărilor de specialitate.

D-l Andrei Ionescu arată că este necesar ca să se dea ajutoare şi pentru tipăriturile cari nu se fac în editura Societăţii.

D-l C. P. Georgescu arată că nu vede cum se poate da un ajutor pentru o lucrare al cărei conţinut nu este cunoscut Societăţii şi nici nu înţelege să se dea ajutoare pentru lucrări de altă natură decât acelea cari sunt în sensul programului şi statutelor Societăţii.

Se hotărăşte ca lucrarea D-lui I. S. Ionescu să fie repartizată D-lui N. N. Caragea, iar a D-lor Sprangati şi Rădulescu D-lui C .Emanoil, spre a referi asupra lor în şedinţa Consiliului din 20 Aprilie a. c.

— Se citeşte memoriul Asoc. «Silvicultorul» a conductorilor silvici prin care cer să li se repartizeze şi lor o cotă din Fondul de educaţie.

Se hotărăşte ca memoriul să fie înaintat Casei Pădurilor spre soluţionare.

— Cererea studentului Carpov de a fi menţinut în căminul Societăţii se va trimite D-lui Decan al Secţiei Silvice de la Şcoala Politechnică, pentru a referi asupra situaţiei şcolare a solicitantului.

— Se citeşte referatul D-lui Cezar Cristea din 17.I.1936 şi se ia act.

Deasemenea referatul din 18 Martie ct. de care se ia notă şi se hotărăşte să se pună la ordinea de zi a unei şedinţe a Consiliului: *Problema pădurilor în perimetrele balneo-climatice.*

Ordinea de zi fiind epuizată, şedinţa se ridică la orele 24.

p. Preşedinte, (ss) *V. N. Stinghe*

p. Secretar General, (ss) *C. Emanoil*

PROCES-VERBAL No. 11

Sedinţa din 20 Aprilie 1936

Prezidează *D-l C. Alimănişteanu*, Vice preşedinte.

Membri prezenţi D-nii: *Al. Butoi, M. Drăcea, D. Drâmbă, C. Emanoil, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Andrei Ionescu, Tr. I. Heroiu, Gh. V. Luţescu, Gh. Năstăsescu, A. Nedelcovici, V. Stinghe.*

D-l Preşedinte *C. Alimănişteanu*, deschide şedinţa.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei 6 Aprilie 1936.

La sumar ia cuvântul *D-l M. Drăcea* care arată că fiind absent la şedinţa precedentă face menţiune acum că D-sa se raliază la propunerea ce s'a făcut de a se da ajutoare de tipărire şi pentru lucrărire cari nu sunt tipărite în Editura Societăţii, dar pe care Consiliul găseşte util să le ajute.

Procesul verbal al şedinţei din 6 Aprile ct. se aprobă fără modificări.

Se intră în ordinea de zi.

1. *Proectul pentru modificarea statutelor.*

D-l Tr. I. Heroiu citeşte expunerea de motive redactată de Comisiunea pentru modificarea statutelor Societăţii, care apoi se pune în discuţie.

Se fac discuţiuni asupra punctelor principale pentru care urmează să se caute formula cea mai potrivită care să corespundă cu interesele Corpului şi ale pădurilor.

Aceste puncte sunt următoarele :

a) In ce măsură se poate face asocierea proprietarilor particulari de păduri cu Societatea «Progresul Silvic».

b) Structura Societăţii. Să se rămână la actuala formă când Societatea are un dublu scop: cultural-ştiinţific şi profesional, sau să se separe în două asociaţiuni având fiecare câte unul din aceste 2 roluri.

c) Incadrarea personalului mediu şi inferior în Societatea «Progresul Silvic», şi

d) Chestiunea formării de secţii în cadrul Consiliului — care ar trebui mărit ca număr de membri — în vederea studierii diferitelor chestiuni ce vin în desbaterile Consilului.

După discuţiuni la cari iau parte D-nii» V .Stinghe, M. Drăcea, C. P. Georgescu, C. Alimănişteanu, D. Grozescu, Gh. Năstăsescu, D. Drâmbă, se ajunge la concluzia că în şedinţa de azi nu se poate face studiul proectului prezentat şi se hotărăşte:

Proectul de statut întocmit să servească drept punct de plecare, care să fie supus criticii tuturor membrilor Societăţii. In acest scop proectul urmează să fie publicat în Broşură şi se vor ruga camarazii să comunice Consiliului orice propunere au de făcut în această chestiune. Comisiunea va strânge aceste elemente şi va prezenta Consiliului materialul prelucrat, pe care apoi Consiliul îl va prezenta unei adunări generale pentru definitivare.

Prin intervertirea ordinei de zi se trece la punctul 3 :

Serbările semicentenarului.

D-l M. Drăcea arată că adunarea datelor necesare întocmirei volumului ce se va tipări cu această ocazie se face foarte greu şi din această cauză se întreabă dacă este posibilă amânarea serbării semicentenarului sau a publicării volumului.

După discuţiuni la cari iau parte D-nii: V. Stinghe, Tr. Heroiu, C. P. Georgescu se ajunge la concluzia că serbarea nu se poate amâna şi se hotărăşte ca serbarea să se facă cu ocazia adunării generale din Mai a. c. şi cu acea ocazie să se tipărească numai o broşură cu istoricul Societăţii, rămânând ca volumul comemorativ să se publice ulterior.

Cu redactarea istoricului se însărcinează D-nii M. Drăcea şi V. Stinghe.

Sedinţa se ridică la orele 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea*

Secretar General, (ss) *C. Emanoil*

PROCES-VERBAL No. 12

Sedința din 27 Aprilie 1936

Prezidează *D-l M. Drăcea*, preşedinte.

Membri prezenţi D-nii: *C. M. Bunescu, C. Emanoil, M. P. Florescu C. P. Georgescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, Gh. Năstăsescu, V .N. Priboianu, Eugen Vâlceanu.*

Şedinţa se deschide la orele 21.20.

Se dă citire procesului verbal al şedinţii din 20 Aprilie a. c.

La sumar, D-l Preşedinte *M. Drăcea* dă explicaţii asupra felului cum se culeg datele pentru volumul comemorativ. D-sa arată că D-l *Eug. Vâlceanu* a strâns până acum un bogat material. D-sa mai arată că un comitet restrâns compus din D-nii *Vâlceanu, Tr. I. Heroiu, Ilie C. Demetrescu* şi-au împărţit rolurile pentru ca lucrarea să se facă mai bine şi mai repede.

D-l C. P. Georgescu crede că este util şi necesar pentru această lucrare să se convoace toţi membrii desemnaţi în comisia semicentenarului, atât pentru întocmirea lucrărilor ce se vor trece în volumul comemorativ, cât şi pentru istoricul mai succint ce urmează să se publice la adunarea generală din anul acesta.

Se hotărăşte să se convoace prin invitaţii scrise membrii desenaţi în comisia semicentenarului.

In legătură cu serbarea semicentenarului, D-l Preşedinte supune Consiliului sugestia pentru turnarea unei medalii comemorative sau tipărirea unor diplome speciale aşa cum D-sa a văzut în Suedia cu ocazia Congresului din anul 1928 şi eventualitatea unei mărci poştale.

La discuţia acestor chestiuni iau parte toţi membrii prezenţi ai Consiliului şi se stabileşte ca să se supună chestiunea comisiei semicentenarului spre rezolvare.

Procesul verbal al şedinţei din 20 Aprilie a. c. se aprobă fără modificări.

Se intră în ordinea de zi.

1. *Darea de seamă pentru Adunarea Generală.*

D-l C. Emanoil citeşte proectul dării de seamă pentru Adunarea Generală. După discuţiunile la care iau parte toţi membrii prezenţi, se hotărăşte, după propunerea D-lui Andrei Ionescu, să se adauge un aliniat în această dare de seamă în care să se arate şi activitatea desfăşurată de membrii Consiliului D-l Andrei Ionescu va redacta acest paragraf.

Darea de seamă urmează să se supună din nou Consiliului.

D-l V. N. Priboianu citeşte situaţia financiară a Societăţii ce urmează să să expună Adunării Generale, care se aprobă fără modificări. Cu această ocazie Consiliul ia act şi aprobă felul cum s'a redus suma pe care Societatea a avut-o depusă la Banca Poporului, reducere care s'a făcut în urma unui aranjament pe baza legii conversiunii.

Ora fiind înaintată nu se mai pot lua în discuţie celelalte puncte dela ordinea de zi, şi se admite rezolvarea chestiunilor mai mărunte de la :

Diverse.

Consiliul aprobă :

a) un ajutor de 2000 lei D-nei Eliza Căzănescu.

b) un ajutor de 3000 lei D-lui Ing. Gh. Dumitrescu, pensionar.

c) Se ia act de scrisoarea de mulţumire a brigadierului Gh. Tănăsescu pe care Societatea l-a ajutat cu 2000 lei.

d) Asupra cererii ziarului «România Agricolă», Consiliul aprobă referatul contabilităţii, adică plata celor 4 abonamente aprobate să se facă trimestrial.

e) Asupra adresei No. 7320/936 a Direcţiunii Silvice Craiova, după discuţiuni la cari iau parte membrii prezenţi, se hotărăşte ca printr'o intervenţie documentată la Ministerul de Domenii, să se arate starea mizeră a construcţiilor C. A. P. S. şi să se ceară ca reparaţiile şi construcţiile noui să se facă şi pentru locuinţele Statului în cadrul creditelor cari se deschid pentru şcoli, dispensare, etc.

Cu redactarea memoriului se deleagă D-nii *C. Bunescu* şi *Tr. I. Heroiu*.

Sedinţa se ridică la ora 0,30.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea*

Secretar General (ss) *Eugen Vâlceanu*

PROCES-VERBAL No. 13

Sedinţa de Luni 4 Maiu 1936

Prezenţi D-nii: *Al. Butoi, M. Drăcea, Tr. Ionescu-Heroiu, Horia Lazăr, Ath. Nedelcovici.*

Neîntrunindu-se numărul statutar de membri nu s'a ţinut şedinţa.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea*

Secretar General, (ss) *Eugen Vâlceanu*

PROCES-VERBAL No. 14

Sedinţa din 11 Mai 1936

Prezidează *D-l M. Drăcea*, preşedinte.

Membri prezenţi D-nii: *C. M. Bunescu, Al. Butoi, D. Drâmbă, C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, G. Minescu, A. Nedelcovici, G. Năstăsescu, V. N. Priboianu, Eugen Vâlceanu.*

D-l Preşedinte M. Drăcea deschizând şedinţa aduce la cunoştinţa Consiliului încetarea din viaţă a camaradului Ing. Inspector silvic Mihail Ittu. D-sa face elogiul personalităţii celui săvârşit din viaţă arătând că în afară de preocupările de specialitate Mihail Ittu s'a remarcat ca un bun scriitor şi s'a ocupat în special de lucrări folkloristice. Are adunat materialul necesar care aşteaptă pe cineva care să-l prelucreze pentru un dicţionar.

Mai are adunat deasemenea materialul şi pentru o lucrare asupra zimbrului din ţările româneşti.

In memoria camaradului dispărut se păstrează un minut de tăcere.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei din 26 Aprilie ct. care se aprobă.

Se intră în ordinea de zi.

D-l C. P. Georgescu roagă Consiliul să aprobe intervertirea ordinei de zi spre a se lua în discuţie mai întâiu raportul Comisiei Govora şi demisiunea D-lui N. N. Caragea. La cerere se raliază şi D-l D. Grozescu.

Consiliul aprobă intervertirea şi se ia în discuţie:

1. *Demisia D-lui N. N. Caragea.*

D-l Preşedinte consultă Consiliul. Iau cuvântul:

D-l C. P. Georgescu arătând origina neînţelegerilor cari au adus la demisia D-lui N. N. Caragea; menţionează că recunoaşte pentru D-l N. Caragea meritul ce-l are pentru munca şi priceperea pe care le-a depus atât în Consiliu cât şi în chestiunea construcţiei Govora socotindu-l ca un element foarte util Consiliului. D-sa roagă Consiliul, să-i respingă demisiunea.

D-l Andrei Ionescu arată deasemenea că este de perfect acord cu cele expuse de D-l C. P. Georgescu în ceiace priveşte meritele camaradului N. Caragea, pe care îl socoteşte ca un element foarte necesar Consiliului.

D-sa crede că în viitor este bine să nu se aducă în Consiliul Societăţii neplăcerile pe cari camarazii din Consiliu le-au avut în timpul serviciului pentru motivul că unele au la bază acuzaţiuni neîntemeiate, iar altele sunt de prea mică importanţă pentru a greva asupra unui camarad toată viaţa. Este pentru respingerea demisiei.

D-l D. Grozescu arată că este surprins de demisia camaradului Caragea, pentrucă în şedinţa când s'a iscat neînţelegerea se ajunsese la aplanarea ei la sfârşitul discuţiunei.

Remarcă şi D-sa meritele D-lui N. Caragea şi se asociază la opinia D-lui Andrei Ionescu de a nu se mai aduce în discuţia Consiliului chestiuni din serviciu. Este şi D-sa pentru respingerea demisiei.

D-l C. P. Georgescu arată că şi D-sa înţelesese că conflictul s'a aplanat în şedinţa când s'a produs după explicaţiile date şi de D-sa şi de D-l Caragea. D-sa mai relevă că în acea şedinţă D-l Caragea se angajase ca să schimbe forma părţei finale din referatul său asupra procesului Corani ceiace nu a făcut, dar a demisionat. Azi starea de fapt este că referatul a rămas în textul iniţial în arhiva Societăţii şi alături de acest referat este şi demisia D-lui Caragea. D-sa cere ca în cazul când D-l Caragea nu schimbă textul referatului să se insereze în procesul verbal tot ceiace a replicat şi D-sa cu ocazia discuţiei.

D-l Tr. I. Heroiu arată că toţi membrii Consiliului să caute a se uni şi a se apropia între ei prin ceeace au mai bun, prin calităţi comune, spre a fi utili scopului unic al Societăţii, care ne covârşeşte pe toţi, iar nu a se despărţi prin diferendele dintre ei, prin slăbiciuni pe cari cu toţii le avem atâta timp cât nu putem fi perfecţi. D-l Caragea care a recomandat armonie şi bună înţelegere, cu ocazia intrării în Consiliu trebue să rămână mai departe în Consiliu, spre a lucra, prin calităţile sale recunoscute, zi de zi la acest deziderat, care ne este scump tuturor şi care se realizează foarte greu şi prin prezenţă nu numai prin exprimare şi prin absenţă.

Cere respingerea demisiei şi închiderea discuţiei.

D-l Preşedinte arată că vede în D-l C. P. Georgescu un om care în toate împrejurările a dat dovadă că ştie să dea sfaturi părinteşti pe care chiar D-sa le-a primit cu plăcere când a fost cazul.

Vede deasemenea în D-l Caragea un element muncitor, meritos și util Consiliului și propune respingerea demisiei.

Consiliul respinge în unanimitate demisia atât din Consiliu, cât și din Comisiunile în care D-l Caragea lucrează.

2. *Raportul Comisiunei Govora.*

D-l D. Grozescu citește raportul care conține 3 părți.

a) Asupra chestiunei construirei șoselei, Consiliul aprobă concluziunile Comisiunei și dă latitudine comisiunei Govora să facă toate formalitățile pentru a preîntâmpina orice eventualitate. D-nii M. Drăcea și D. Grozescu vor lua contact cu D-l Ing. Mihalache pentruca printr'o convorbire particulară să-i ceară avizul și concursul său.

b) In chestiunea mobilierului și lucrărilor de canalizare, după relațiunile date de D-l Priboianu se dă asemenea depline puteri comisiunii Govora să angajeze lucrări în limitele sumelor prevăzute în buget.

c) Asupra chestiunei restaurantului, Consiliul roagă Comisia Govora să soluționeze și această chestiune, dându-i latitudinea executării hotărîrei ce va lua în această chestiune.

D-l V. N. Priboianu sugerează Consiliului părerea de a se face exploatarea restaurantului în regie.

D-l C. P. Georgescu crede că este util să se delege membrii Consiliului cari merg pe vară la Govora cu supravegherea administrației Vilei, arătând că D-sa își ia această sarcină pe timpul de la 15 Iulie—15 August.

Pentru 1—15 Iulie se însărcinează *D-l C. Emanoil.*

D-l G. Minescu propune să se cumpere terenuri la Carmen Sylva deoarece nu tot terenul îngrădit este proprietatea Societății.

Se însărcinează D-l V. Priboianu să definitiveze aceste cumpărături în limita sumei de 15.000 lei pentru un lot.

Se mai însărcinează Comisia Carmen Sylva să facă propunerile necesare pentru cumpărarea de mobilier.

3. *Darea de seamă a Consiliului către adunarea generală.*

D-l C. Emanoil citește forma ultimă a dării de seamă pe 1935 care se aprobă.

4. *Asupra chestiunii salarizării.*

D-l Andrei Ionescu dă relațiuni asupra lucrărilor cari s'au întreprins de AGIR și crede că deocamdată nu este necesară o adunare generală. Se va hotărî asupra acestei chestiuni după ce se va vedea cari sunt rezultatele ce se vor obține după intervențiile ce sunt în curs.

Dealtfel chestiunea se va putea discuta în adunarea generală din 31 Mai, deoarece este pusă la ordinea de zi.

Celelalte chestiuni de la ordinea de zi se amână.

Ședința se ridică la orele 24.

Președinte, (ss) *M. Drăcea*

p. Secretar General, (ss) *C. Emanoil.*

PROCES-VERBAL No. 15

Şedinţa din 18 Mai 1936

Prezidează *D-l M. Drăcea,* preşedinte.

Membri prezenţi D-nii: *Al. Butoi, N. Caragea, D. Drâmbă, C. Emanoil, M. P. Florescu, D. Grozescu, A. Ionescu. Tr. Ionescu-Heroiu, H. Lazăr, A. Nedelcovici, G. Năstăsescu, şi V. N. Stinghe.*

Se citeşte procesul verbal al şedinţei din 11 Maiu 1936 şi se aprobă.

Inainte de a se intra în ordinea de zi, D-l D. Grozescu propune schimbarea şedinţelor înainte de ora 8 seara.

După discuţii la cari iau parte mai mulţi membri ai consiliului se hotărăşte ca şedinţele să se ţină la ora 19, în fiecare Luni.

Se intră în ordinea de zi.

I. *Congresul dela Budapesta.*

D-l Preşedinte *Drăcea* dă relaţiuni asupra felului cum s'a ajuns la stabilirea Congresului Internaţional de Silvicultură la Budapesta şi asupra felului cum este organizat. D-sa arată că s'a format în ţară la noi un comitet de propagandă. Comitetul este condus de d-l Preşedinte M. Drăcea, fiind însărcinat cu aceasta de D-l Ministru de Domenii. D-sa arată demersurile pe cari le-a luat în această calitate şi nevoia ca să fie cât mai mulţi silvicultori români la acest congres.

României i s'a dat preşedinţia Secţiei a VII-a care se ocupă cu chestiuni de Corecţia Torenţilor şi Protecţia Pădurilor. Crede că este necesar ca Societatea să fie reprezentată.

După discuţii la care iau parte D-nii : Andrei Ionescu, G. Năstăsescu şi V. Stinghe se hotărăşte :

Să se delege D-l Preşedinte ca delegat oficial, cu o indemnizaţie de 10—12.000 lei, drept cheltueli şi să se dea deasemenea delegaţie şi altor membri din consiliu dar fără plata cheltuelilor.

2. *Procesul Corani.*

Se ceteşte referatul D-lui avocat Babenco.

D-l *Andrei Ionescu* arată mersul înţelegerii dintre membrii Comisiei Govora şi D-l avocat Babenco. Crede că este necesar să se lase dăsfăşurarea normală a procesului, Societatea noastră urmând să administreze probele la care are dreptul, după ce adversarul le va epuiza pe ale sale.

D-l *N. Caragea,* arată că este necesar să fim pregătiţi dela primul termen pe care îl vom avea, pentru a nu fi desarmaţi în cazul când se va intra în judecarea procesului pe care D-sa crede că-l va câştiga Societatea.

Mai găseşte util să releve şi faptul că este necesar să se fixeze onorariul de avocat spre a evita mai târziu discuţii.

D-l Preşedinte, propune şi consiliul aprobă să se dea Comisiunii Govora toată latitudinea de a urmări, conduce şi lichida acest proces.

3. *Raportul Comisiunii Carmen-Sylva.*

D-l *Al. Butoi* ceteşte raportul.

Consiliul aprobă propunerile Comisiunei de a cumpăra mobilierul necesar pentru vila dela Carmen Sylva în limitele sumei de lei 158.000. Cu această ocaziune se aprobă şi un viriment pentru suma de lei 8.000, care urmează să se folosească dela fondul exploatării.

Odată cu aceasta Comisiunea Vilei Carmen-Sylva este rugată să întocmească un regulament de felul cum va trebui să se facă aprobarea camerelor dela Carmen-Sylva, pentru membrii Societăţii, regulament care va trebui să fie pus în aplicare cu începerea sezonului din anul viitor.

4. *Diverse. Admiteri de membri.*

Se admite ca membru al Societăţii pe ziua de 1 Ianuarie 1936 D-l Ing. Sebastian Şontea.

Şedinţa se ridică la ora 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

p. Sectar General, (ss) *C. Emanoil.*

PROCES-VERBAL No. 16.

Şedinţa din 25 Maiu 1936.

Prezidează D-l *M. D. Drăcea,* preşedinte.

Membri prezenţi D-nii: *Al. Butoi, N. N. Caragea, D. Drâmbă, C. Emanoil, Tr. I. Heroiu, A. Nedelcovici, V. Stinghe, Eug. Vâlceanu.*

Şedinţa se deschide la ora 19,30.

Se citeşte procesul verbal din 18 Maiu a. c. şi se aprobă.

1) D-l Preşedinte *M. Drăcea,* dă relaţiuni asupra invitaţiei M. Sale Regelui, Preşedintele de Onoare al Societăţii, la serbările semicentenarului arătând că M. S. nu va putea veni.

2) Se iau hotărîri privitor la pregătirea lucrărilor: Darea de seamă, istoricul Societăţii, referate, etc. şi se fixează lista invitaţilor: autorităţi, asociaţiuni, instituţiuni culturale, membri de onoare, membrii fondatori, foştii miniştri şi subsecretari de Stat la Domenii, şcoli, mari proprietari de păduri, presă, etc.

3) Se deleagă D-l Al. Butoi pentru primirea reprezentanţilor presei, iar D-l N. Ghelmeziu să asiste pe ziarişti şi să le înlesnească redactarea reportagiilor asupra desbaterilor adunării.

Se deleagă D-nii: V. N. Stinghe, Gh. Năstăsescu, V. Priboianu, D. Drâmbă şi A. Nedelcovici, în Comitetul pentru primirea invitaţilor.

Şedinţa se ridică la ora 21.30.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Eugen Vâlceanu.*

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Pilisis, judeţul Trei Scaune, proprietatea Deak Eugen şi alţii, în suprafaţă de 162 ha. 3000 mp. Regimul codru regulat cu două tăeri succesive la interval de 10 ani.Revoluţia normală 60 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Cornul Şesului, judeţul Satu Mare, proprietatea Composesoratului din comuna Culcea, în suprafaţă de 112 ha. 8000 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii Lemniu, judeţul Someş, proprietatea comunei Lemniu, în suprafaţă totală de 64 ha 5400 mp. Regimul crâng cu 20 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Bis. Ev. Lut. Agârbiciu, judeţul Târnava Mare, proprietatea Bis. Ev. Lut. din comuna Agârbiciu, în suprafaţă de 57 ha. 5461 mp. Regimul crâng cu 30 rezerve gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Tistaşul, judeţul Someş, proprietatea comunei Cezariu, în suprafaţă de 48 ha. 9100 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Faţa Benaiei, judeţul Cluj, proprietatea Simoc Victor şi soţii, în suprafaţă de 33 ha. 3800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

g) Amenajamentul pădurii Clintu, judeţul Someş, proprietatea comunei Teocul de Jos, în suprafaţă totală de 38 ha. 0800 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Piscul Petresei şi altele, judeţul Muscel, proprietatea Moşt. Maria G. N. Boboc, în suprafaţă totală de 35 ha. 6300 mp. Regim şi tratament crâng. Revoluţia normală 20 ani:

i) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bodi, judeţul Odorheiu, proprietatea Gyöngyösy Berta, în suprafaţă totală de 27 ha. 8900 mp. Regimul crâng cu 80 rezeve pe ha. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 12 Mai în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 101475/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Ferma Brateş, judeţul Covurlui, proprietatea Minist. Agr. şi Domenii, în suprafaţă totală de 192 ha. 8500 mp: Regimul crâng cu tăerea în scaun. Revoluţia normală 6 ani. Revizuirea după 6 ani

b) Amenajamentul pădurii Piciorul Varului, judeţul Sălaj, proprietatea Composesoratului Urbarial din comuna Aleuş, în suprafaţă totală de 162 ha. 7400 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Oproiu, judeţul Gorj, proprietatea Dumitru I. Popescu, în suprafaţă totală de 40 ha. 5900 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Chiriacu, judeţul Sălaj, proprietatea Rozalia Antal măritată Petö Carol, în suprafaţă totală de 17 ha. 6000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani:

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Pârâul Dulce, judeţul Trei Scaune, proprietatea Succesorilor lui Csulak Sigmund, în suprafaţă de 12 ha. 6100 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celor dela alin. a, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 12 Mai în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 101477/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea regulamentului pentru exploatare al pădurii Adunați-Pietrari, județul Dâmbovița, proprietatea Ioan C. Purică, în suprafață de 165 ha. 4757 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Brăești Ghergheł, județul Dorohoiu, proprietatea Matilda Ioan Urseanu, în suprafață totală de 141 ha. 7500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Bratineasa, județul Cluj, proprietatea Siancu Romulus și soția, în suprafață totală de 52 ha. 8300 mp. Regimul crâng cu 20 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Poiana Maini Coasta Mare și Botele, județul Dâmbovița, proprietatea Grigore Tollea, în suprafață totală de 17 ha. 9740 mp. Regim și tratament crâng simplu. Trupul Botele constituind un fond de rezervă. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dos, județul Someș, proprietatea Bis. Gr. Cat. din comuna Top, în suprafață de 17 ha. 3500 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 12 Mai în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 101478/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurilor din ocolul silvic Barnar, Domeniul Broșteni, jud. Neamț, proprietatea A. S. R. Principele Nicolae al României, în suprafață totală de 11506 ha. 4000 mp. constituind 2 secții: **Secția A**, de codru cu tăieri rase compusă din 5 serii unde se aplică Regimul codrului cu modalitatea de tratament tăiere rasă și revoluția normală 100 ani și posibilitate pe suprafață și volum. **Secția B**, cuprinzând o serie unică cu modalitatea de tratament codru grădinărit şi exploatabilitatea fizică. Vechiul amenajament al Domeniului Broşteni aprobat cu Deciziunea Ministerială Nr. 70006 din 1923 publicată în Monitorul Oficial Nr. 8/1924 se anulează pe data prezentei Deciziuni.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 10 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 103618/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Hurghiş, judeţul Câmpulung, proprietatea Tigran Pruncul, în suprafaţă totală de 160 ha. 0800 mp. Regim codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 100 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Fundul Elanului Urlaţi, judeţul Fălciu, proprietatea Eugen A. Mitachi, în suprafaţă totală de 28 ha. 3000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Fundul Elanului Urlaţi, judeţul Fălciu, proprietatea Bercu Tipris, în suprafaţă totală de 17 ha. 9000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia nomală 25 ani.

Are. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tichnic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 11 Mai 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 101.476/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii comunei Bruiu „Dosu“ și altele, județul Făgăraș, proprietatea comunei Bruiu, în suprafață de 858 ha. 5000 mp. Regimu Seria I. Codru cu două tăeri succesive, revoluția 120 ani; Seria II-a, codru cu două tăeri succesive, revoluția 80 ani și seria III-a codru cu două tăeri succesive, revoluția 80 ani.

b) Amenajamentul pădurii Urzicariu, județul Sălaj, proprietatea Composesoratului urbarial din comuna Drighiu, în suprafață de 96 ha. 760 mp. Regim crâng cu 30 rezerve la ha. Revoluția normală 40 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamenete, etc. referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 12 Mai 1936 în cabinetul nostru.

No. 101.473/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Piciorul Caprei, etc., Seria IV, județul Buzău, proprietatea Statului, în suprafață totală de 3896 ha. 0400 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluția normală 100 ani.

b) Amenajamentul pădurii Vorona, județul Botoșani, proprietatea Statului, în suprafață totală de 1692 ha. 8300 mp. Regimul Codru cu trei tăeri succesive la 7 ani interval. Revoluția normală 105 ani. Revizuirea peste 7 ani.

c) Amenajamentul pădurii Mereni (Balagea) Seria XII, județul Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață totală de 1184 ha. 1500 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 35 ani.

d) Amenajamentul pădurii Târnava, județul Dolj, proprietatea Statului, în suprafață totală de 1065 ha. Regimul Seria I-a, crâng simplu cu revoluția de 35 ani, Seria II-a complectarea consistenței la plin, în perioada de 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii Mândra (Enimanle) Seria X, județul Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață totală de 957 ha. 8300 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 35 ani.

f) Amenajamentul pădurii Satul Nou (Enigea) Seria IV, județul Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață totală de 949 ha. 2500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 35 ani.

g) Amenajamentul pădurii Plantarea Ciuperceni, Seria VIII, județul Dolj, proprietatea Statului, în suprafață totală de 903 ha. 3400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

h) Amenajamentul pădurii Smeoaica, Seria VII, județul Vâlcea, proprietatea Statului, în suprafață totală de 968 ha. 9700 mp. Revoluția Codru cu două tăeri progresive. Revoluția normală 96 ani.

i) Amenajamentul pădurii Slivut, Seria I-a, județul Hunedoara, proprietatea Statului, în suprafață totală de 389 ha. 2000 mp. Regimul crâng cu 150 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

j) Amenajamentul pădurii Zăvoaielor Carna, Seria VII, județul Dolj, proprietatea Statalui, în suprafață totală de 271 ha. 1500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 15 ani.

l) Amenajamentul pădurii Trestiana, județul Tutova, proprietatea Statului, în suprafață totală de 140 ha. 1500 mp. Regim și tratament crâng cu 80 rezerve stejar și frasin la ha.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate cu excepția celor dela alin. b, h și j, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamenete, etc. referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 3 Iunie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) V. P. Sassu.

No. 126.732/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Câmpul Rotund, jud Someș, proprietatea Comunei Ciceu Mihăești, în suprafață totală de 150 ha. 2200 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Baronului, județul Alba, proprietatea composesoratului Cioca și consorții din com. Ciumbrud, în suprafață totală de 57 ha. 5400 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Jigorul cu Drugul, jud. Hunedoara, proprietatea Văd. Sarlota Török născută Ponory și alții, în suprafață totală de 56 ha. 2728 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluția normală 90 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Muscelul Darci, județul Buzău, proprietatea Col. Ion Belea, în suprafață de 36 ha. 5078 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 15 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Iunie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 126.724/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Schnaider, judeţul Târnava Mică, proprietatea Schnaider şi 61 soţi, în suprafaţă totală de 221 ha. 7600 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

b) Amenajamentul pădurii V. Hreanilor, judeţul Odorheiu, proprietatea Comunei Fântânele, în suprafaţă totală de 98 ha. 0700 mp. Regimul crâng cu 30 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani, seria I-a şi 20 ani Seria II-a.

c) Amenajamentul pădurii Runcu, judeţul Sălaj, proprietatea Ing. Iosif Farcaş, în suprafaţă de 57 ha. 5400 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

d) Amenajamentul pădurii Fencu, judeţul Someş, proprietatea Bis. Gr. Cat., din comuna Mălin, în suprafaţă totală de 11 ha. 1700 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Iunie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 126.725/036.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Goleştilor, judeţul Muscel, proprietatea Stanciu Tănase şi moşt. Nae Ceauşescu, în suprafaţă totală de 45 ha. 6500 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Dracului, judeţul Buzău, proprietatea Moşt. D. D. Maican, în suprafaţă totală de 30 ha. 4500 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Osoi, judeţul Sălaj, proprietatea Ioan Pereni, în suprafaţă totală de 24 ha. 2900 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Seacă, judeţul Vaslui, proprietatea Moşt. Th. Negrea, în suprafaţă totală de 14 ha. 5440 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Iunie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

NNo. 126.726/936.

Art. I. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea Regulamentului pentru exploatare al pădurii Zvoraştea, Lot 3, judeţul Dorohoiu, proprietatea Moşt. M. Goldhamer şi alţii, în suprafaţă de 106 ha. 1790 mp. Regimul crâng cu 100 rezerve de stejar la ha. în parcela A. Revoluţia normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Poiana Târgului, judeţul Alba, proprietatea Dr. Zoltan M ller, în suprafaţă totală de 77 ha. 6100 mp. Regim crâng cu 40 rezerve de stejar la ha. Revoluţia normală 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Corlat, judeţul Sălaj, proprietatea comunei Bilghez, în suprafaţă de 52 ha. 8500 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Copacis, judeţul Sălaj, proprietatea Composesoratului Urb. din comuna Baromlaca, în suprafaţă de 36 ha. 3920 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii La Vii, judeţul Odorheiu, proprietatea comunei Viforoasa, în supraffaţă de 22 ha. 0500 mp. Regimul crâng cu 30 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii Două Braţe, judeţul Trei Scaune, proprietatea comunei Tămaşfalău, în suprafaţă totală de 14 ha. 5000 mp. Regimul codru regulat cu două tăeri succesive. Revoluţia normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au

fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Iunie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) V. P. Sassu.

No. 126.728/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Belfir, judeţul Bihor, proprietatea comunei Belfir, în suprafaţă totală de 374 ha. 1400 mp. Regimul crâng compus cu 100 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani, pentru elementul crâng şi 80 ani pentru elementul codru.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Lunca şi altele, jud. Vlaşca, proprietatea Ecaterina Em. Cretzulescu, în suprafaţă totală de 23 ha. 5000 mp. Regim şi tratament câng simplu. Revoluţia normală 8 ani pentru trup. I şi III şi 25 ani pentru trupul II. Revizuirea după 5 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Holosina, judeţul Rădăuţi, proprietatea Petru Lisca, în suprafaţă de 21 ha. 9900 mp. Regimul codru grădinărit. Revoluţia normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. b se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamenete, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Iunie 1036 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) V. P. Sassu.

No. 126.729/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Chidiciu, lotul Nr. 3, judeţul Dolj, proprietatea Elena Naiculescu, în suprafaţă totală de 142 ha. 7600 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

b) Amenajamentul pădurii Stremti, judeţul Someş, proprietatea comunei Bogata de Sus, în suprafaţă de 70 ha. 1900 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 10 Iunie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 126.727/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea Amenajamentului pădurii Mesteacăn, judeţul Cluj, proprietatea Statusului Romano-Catolic Ardelean, în suprafaţă totală de 557 ha. 3100 mp. Regimul codru cu trei tăeri progresive. Revoluţia normală 80 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Radila Mică, judeţul Prahova, proprietatea G. R. Boştinescu şi alţii, în suprafaţă de 102 ha. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Manciului Lipovata Hliboca, judeţul Rădăuţi, proprietatea Raicalo Ştefan, în suprafaţă de 10 ha. 3400 mp. Regim codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 10 Iunie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 126.730/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ghidici, Lotul 1. d., judeţul Dolj, proprietatea Elisabeta Naiculescu, în suprafaţă totală de 142 ha. 1600 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

b) Amenajamentul pădurii Gropi, judeţul Someş, proprietatea Composesoratului din comuna Sântejude, în suprafaţă totală de 87 ha. 1800 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Fundul Mânăstirii, judeţul Fălciu, proprietatea Mihaiu Otparlich, în suprafaţă totală de 56 ha. 6100 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani.

d) Amenajamentul pădurii Pădurea Mare, judeţul Someş, proprietatea comunei Manic, în suprafaţă de 50 ha. 9300 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor mai sus mentionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Iunie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 126.731/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Brehneşti Baisa, Lot. A, judeţul Botoşani, proprietatea M. Ghica şi Alex. Caligari, în suprafaţă totală de 130 ha. 8786 mp. Regim şi tratament : crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

b) Amenajamentul pădurii Bniag, judeţul Hunedoara, proprietatea Bis. ortodoxe române din comuna Boşorod, în suprafaţă de 28 ha. 8000 mp. Regim şi tratament : crâng simplu cu 60 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Dobaca, judeţul Someş, proprietatea comunei Apatiu, în suprafaţă de 23 ha. 0200 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Silvasului, judeţul Alba, proprietatea Man Maria, măritată Mălaiu şi alta, în suprafaţă de 12 ha. 2900 mp. Regimul crâng cu 20 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 4 Iulie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 147591/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Lipoveanca, judeţul Vlaşca, proprietatea Nicolae M. Cociu, în suprafaţă de 120 ha. 8282 mp, Regim şi tratament : crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

b) Amenajamentul pădurii Dealul Curat, judeţul Sălaj, proprietatea Composesoratului Porţ din comuna Porţ, în suprafaţă totală de 71 ha. 3000 mp. Regim şi tratament : crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Zlaman, judeţul Sălaj, proprietatea Composesoratului Urbr. din comuna Câsniciul de Sus, în suprafaţă de 36 ha. 1800 mp. Regimul crâng cu 20 rezerve la hectar. Revoluţia normală 40 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ocheşti, judeţul Teleorman, proprietatea Constanţa Andrei Rădulescu, în suprafaţă de 12 ha. 0886 mp. Regim şi tratament : crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi Iulie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 151798/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Maximeni, judeţul R.-Sărat, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile, în suprafaţă de 169 ha. 3700 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revizuirea în anul 1943.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Şotânga Fotinoaica, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Dumitru Băltăreţ, în suprafaţă de 23 ha. 0497 mp. Regim şi tratament : crâng simplu. Revoluţia normală de 15 ani.

Art. II. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentului de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. a, se vor face după 10 ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi Iulie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**
No. 147592/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Sfoara Frăsinet, judeţul Buzău, proprietatea Dumitru I. Nicolaescu şi alţii, în suprafaţă totală de 60 ha. 7790 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

b) Amenajamentul pădurii Ciceu, judeţul Someş, proprietatea Ladislau Bethlem, în suprafaţă de 54 ha. 1300 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Tipăreşti-Goruna, judeţul Prahova, proprietatea Moşt. Banu Catrinei, în suprafaţă de 23 ha. 3577 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 14 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Jisa, judeţul Someş, proprietatea Bartolomeu Hatfaludi, în suprafaţă totală de 35 ha. 1100 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Plopşoru, judeţul Gorj, proprietatea Profira I. P. Negru, în suprafaţă totală de 18 ha. 9837 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii La Giurgeşti, judeţul Someş, proprietatea Moise Legman, în suprafaţă de 17 ha. 3600 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 20 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Salisca, judeţul Someş, propr. M. Tanfer, născută Koloszvari, în suprafaţă totală de 16 ha. 9200 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 20 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii La Giureşti, jud. Someş, proprietatea M. şi L. Polnitz, în suprafaţă totală de 10 ha. 2800 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve de gorun la ha. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 4 Iulie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 147589/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Misina, lot. V şi VI, judeţul Putna, proprietatea Emilia Pr. St. Pâslaru şi alţii, în suprafaţă totală de 101 ha. 9000 mp Regim codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Misina, lotul I şi II, judeţul Putna, proprietatea Mariuţa V. Marcu, în suprafaţă totală de 89 ha. 9000 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Scărlătoaia, trei trupuri, judeţul Muscel, proprietatea N. M. Zamfirescu, în suprafaţă totală de 56 ha. 6145 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 14 ani

d) Amenajamentul pădurii Fata Sancraiului, judeţul Cluj, proprietatea Bis. Rom. Unite din comuna Zutor, în suprafaţă totală de 51 ha. 2800 mp. Regimul crâng cu 30 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zărneşti, judeţul Argeş, proprietatea Ioan Dumitrescu, în suprafaţă totală de 24 ha. 0904 mp. Regimul codru cu tăeri rase şi crâng simplu. Revoluţia normală 90 şi 30 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ruda, judeţul Argeş, proprietatea Olimpia Gl. Radulian, în suprafaţă de 14 ha. 5000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Burzuc, judeţul Someş, proprietatea Elena Pasztohy, măritată Csakany, în suprafaţă de 10 ha. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 4 Iulie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor (ss) Mircea Cancicov.

No. 151799/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Uleasca, judeţul Ialomiţa, proprietatea Elena Ulescu, în suprafaţă totală de 16 ha. 6000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 4 ani. Revizuirea peste patru ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excep. cel dela al. a se vor face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 18 Iunie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 137749/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Muncelul şi Crucile, judeţul Someş, proprietatea comunei Cetan, în suprafaţă totală de 125 ha. 4600 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve de gorun la hectar. Revoluţia normală de 40 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dosul Benaiei, judeţul Cluj, proprietatea Corpoş Feri Martin şi alţii, în suprafaţă totală de 41 ha. 5200 mp. Regimul crâng cu 40 seminceri la hectar. Revoluţia normală de 30 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dealul Mare, judeţul Cluj, proprietatea Mureşan Ioan I. Alexă şi soţii, în suprafaţă totală de 24 ha. 1200 mp. Regim şi tratament : crâng simplu. Revoluţia normală de 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Largu Movila Mare, judeţul Buzău, proprietatea Silvia Pană, în suprafaţă de 12 ha. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi Iulie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 147590/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Călăraşi-Lichireşti, judeţul Ialomiţa, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile din Bucureşti, în suprafaţă de 206 ha. 6600 mp. Regimul crâng cu tăere în scaun. Revoluţia normală 5 ani. Revizuirea după 5 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Şotânga Fotinoaica, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Stematiu Ştefan, în suprafaţă totală de 23 ha. 3216 mp. Regim şi tratament : crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamenttlor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin a, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4, — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi Iulie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 151800/036.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Putredeni, judeţul Tutova, proprietatea Al. Anastasiu, în suprafaţă totală de 143 ha. 2900 mp. Regim şi tratament : crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Somodaia, judeţul Cluj, proprietatea composesoratului din com. Petrind, în suprafaţă totală de 86 ha. 0300 mp. Regim şi tratament : crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Misina, lotul III şi IV, judeţul Putna, proprietatea Ioana C. Petrache, în suprafaţă totală de 85 ha. 7000 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

d) Amenajamentul pădurii Aparat, judeţul Sibiu, proprietatea Bis Ort. Rom. din comuna Sibiel, în suprafaţă totală de 69 ha. 3163 mp. Regimul codru cu tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

e) Amenajamentul pădurii comunei Troiţa, judeţul Mureş, proprietatea comunei Troiţa, în suprafaţă totală de 61 ha. 2900 mp. Regimul crâng cu 70 rezerve la hectar. Revoluţia normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii Groapa Giurgăului, judeţul Someş, proprietatea comunei Măhal, în suprafaţă totală de 48 ha. 6200 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve de gorun la hectar. Revoluţia normală 30 ani.

g) Amenajamentul pădurii Sf. Gheorghe-Terebecin, judeţul Mureş, proprietatea comunei Ernein, în suprafaţă totală de 37 ha. 4000 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Seciul-Valea Bilugului, judeţul Huniedoara, proprietatea Ioan Barb şi soţia, în suprafaţă totală de 29 ha. 2400 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

i) Amenajamentul pădurii Candru Pindus, judeţul Mureş, proprietatea comunei Cinta, în suprafaţă de 28 ha. 7100 mp. Regim şi tratament : crâng simplu. Refoluţia normală 30 ani, seria I-a şi 12 ani seria II-a.

j) Amenajamentul pădurii Ilioara, judeţul Mureş, proprietatea comunei Ilioara, în suprafaţă de 27 ha. 9500 mp. Regim şi tratament : crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi Iulie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 158074/936.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M. Rădulescu M.
Ioan P. Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1936:

Președinte: Drăcea M.
Vice-Președinți: Alimănișteanu C.
Stinghe N. V.
Casier: Priboianu N. V.
Secretar general: Vâlceanu Eug.
Secretari: Emanoil C.
Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Marinescu C.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi I.
Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500	„
„ „ „ particulari	300	„
„ „ „ pentru membrii Societății . . .	200	„
„ „ „ pentru conductori și brigadieri . .	75	
Numărul	25	

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24897

REVISTA PĂDURILOR

BIBLIOTECA CENTRALA a „ASOCIATIUNII" SIBIIU

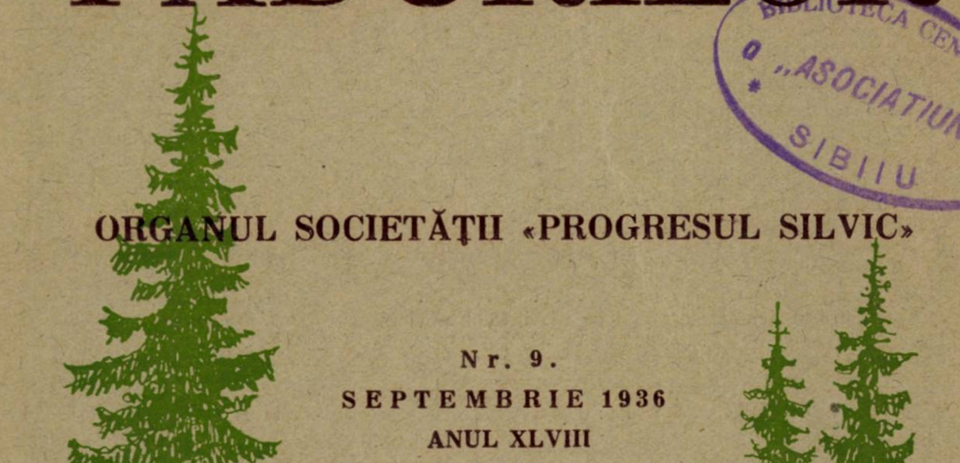

ORGANUL SOCIETĂŢII «PROGRESUL SILVIC»

Nr. 9.
SEPTEMBRIE 1936
ANUL XLVIII

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREŞTI

ANUL XLVIII Nr. 9 SEPTEMBRIE 1936

SUMARUL:

Studii:

Determinarea suprafeţei secţiunii transversale a trunchiurilor de arbori . . . . *M. Ailincăi*

Referate — Comentarii:

Normalizarea pădurilor . . . . *P. A. Grunau*
Ceva despre operaţiunile culturale la pădurile statului . . . . *V. Cota*
Două momente semnificative din evoluţia păşunatului în pădurile noastre . . . . *Ilie C. Demetrescu*
Problema exploatărilor şi regenerărilor în pădurile Fondului bisericesc al Bucovinei . . . . *Fr. Scharbert*
Păşuni alpine sau păşuni din golurile de munte? . . . . . . *At. Haralamb*
Invăţământul silvic superior la şcoala superioară de agricultură din Brno (Cehoslovacia) . . . . *M. Prodanciuc*

Problemele zilei:

Regenerarea naturală

Flora solului şi regenerarea naturală . . . . *C. D. Chiriţă*
Dece nu reuşesc, la noi, regenerările naturale prin sămânţă . . *M. Petcuţ*
Regenerarea naturală a pădurilor în România . . . . *Marin Rădulescu*
Innobilarea masivelor, în jud. Tulcea . . . . *A. C. Chiriţescu*
Problema regenerării naturale a pădurilor din Basarabia . . . *Gr. Caminschi*
Regenerarea naturală la colinele înalte . . . . *Mircea Popescu*
Regenerarea naturală a fagului . . . . *Titus Nicoară*

Cronica:

Un răspuns aşteptat . . . . *At. Haralamb*
Excursiunea studenţilor forestieri jugoslavi în România . . . *J. Filipovici*

Mercuriale — Revista revistelor — Informaţiuni. — Publicaţiuni: Decizii ministeriale

SOMMAIRE:

Etudes:

Détermination de l'aire de la section transversale des troncs d'arbres . . . . . *M. Ailincăi*

Rapports — Commentaires:

Pour arriver à l'état normal des forêts de la montagne roumaine . . . . *P. A. Grunau*
Sur les coupes d'amélioration dans les forêts domeniales . . . . *V. Cota*
Deux moments significatifs dans l'évolution du pâturage dans nos forêts . . *I. C. Demetrescu*
Le problème de l'exploitation et de la régénération dans les forêts du Fonds de l'Eglise orthodoxe roumaine de Bucovine . . . . . *Fr. Scharbert*
Sur une question de terminologie . . . . *At. Haralamb*

Problèmes à l'ordre du jour:

La régénération naturelle

Chronique — Mercuriales — Revue des revues Informations — Publications: Décisions ministérielles.

INHALT:

Abhandlungen:

Bestimmung der Querfläche der Bäumen . . . . *M. Ailincăi*

Mitteilungen:

Normalisierung der Waldwirtschaft . . . . . *P. A. Grunau*
Einiges über die Erziehungshiebe in den Staatswäldern . . . . . . *V. Cota*
Zwei kennzeichnende Momente in der Entwicklung der Weidenutzung unserer Waldungen . . . . *I. C. Demetrescu*
Das Problem der Nutzung und Verjüngung in den Waldungen des bukowinen grichischorientalischen Religionsfonds . . . . *Fr. Scharbert*
Alpweiden oder Gebirgsweiden? — Eine Frage der Terminologie . . . . *At. Haralamb*

Tagesfragen:

Die natürliche Verjüngung

Chronik — Handelsfragen — Die Zeitschriften — Nachrichten — Amtliche Veröffentlichungen.

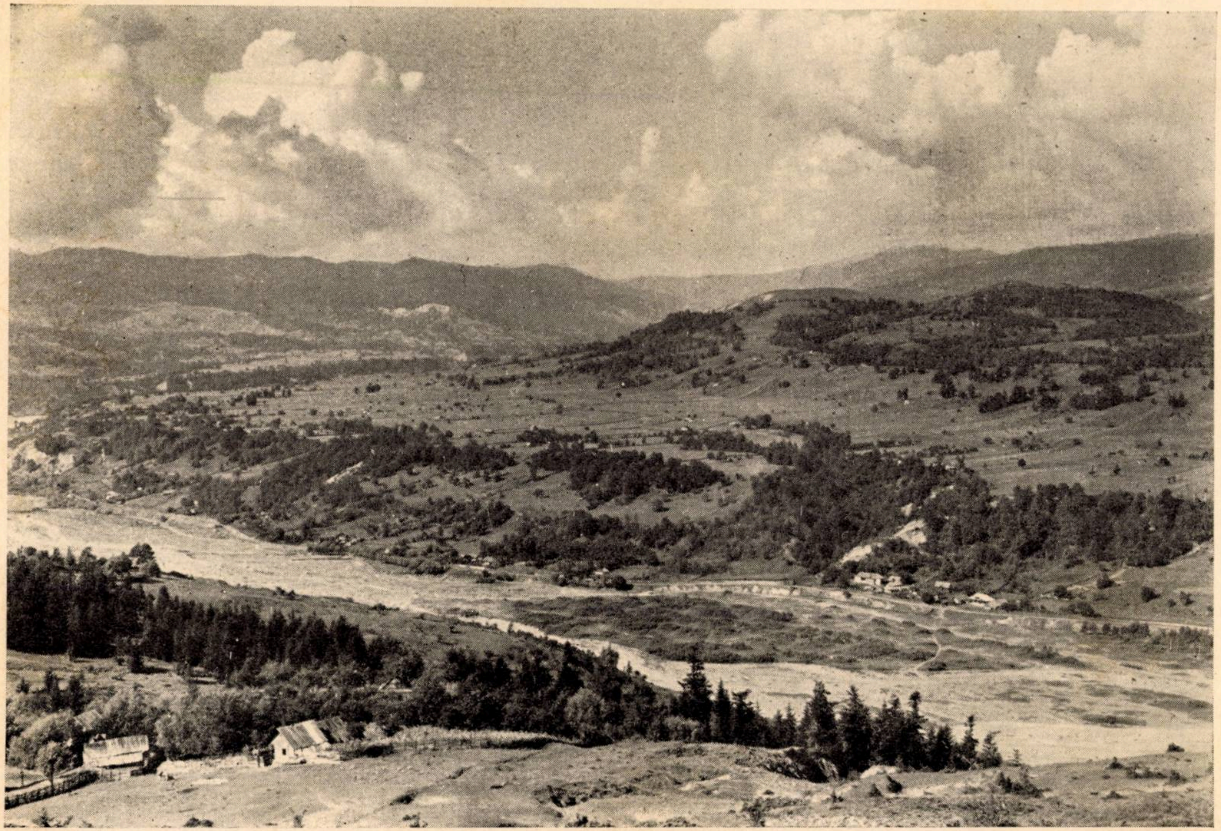

Peisaj din Vrancea.
Paysage dans les montagnes de Vrancea.
Landschaft von Vrancea = Gebirge.

Clişeu At. Haralamb

IUL 2005
2014
97

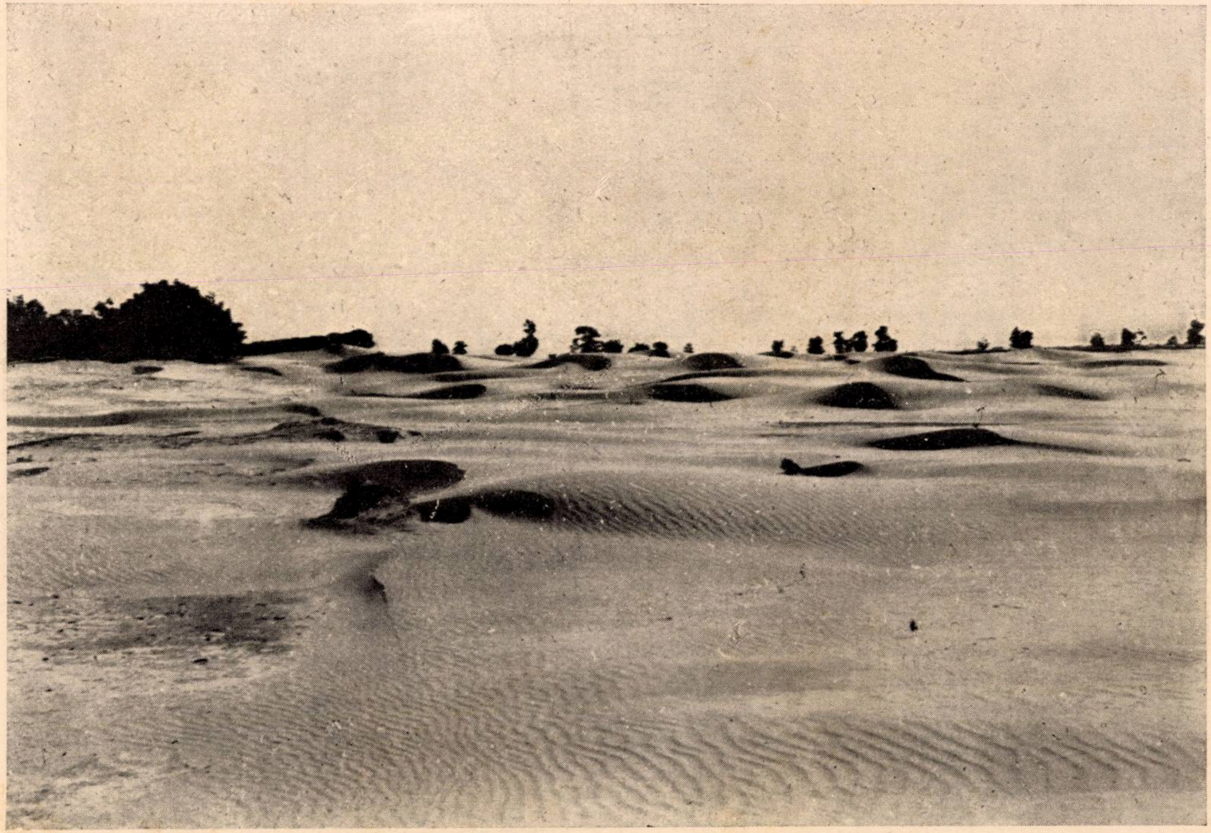

Nisip sburător în Delta Dunării.
Sables mouvants dans le Delta du Danube.
Flugsand in der Donaudelta.

Clişeu At. Haralamb

STUDII

DETERMINAREA SUPRAFEȚEI SECȚIUNII TRANSVERSALE A TRUNCHIURILOR DE ARBORI

de Ing. M. AILINCĂI

Indiferent de forma geometrică pe care ar putea-o avea trunchiurile, adică: cilindru, trunchiu de con, de paraboloid etc., toate formulele de calcul a volumului, oricare ar fi metoda (Huber, Sarrus, Newton, Ricke, Smalian, Hossfeld, Simmony, Breyman, Wedle, etc.), au ca bază suprafața secțiunii transversale a trunchiului, fie că e luată la mijloc, la capete, la $1/3$ sau $1/5$ din lungime, etc.

Toate calculele de volum ale arboretelor, indiferent necesitatea, fie pe bază de tarife, fie prin așa zisele metode exacte (Draudt, Urich, Hartig) au ca bază aceeași secțiune.

Toată lumea e de acord că forma acestei secțiuni, ca și în genere forma trunchiului, nu are nici una din formele geometrice regulate pentru cari știința dispune de formule bine definite pentru calculul suprafețelor și volumelor.

Intr'un masiv normal din toate punctele de vedere, forma secțiunii transversale a trunchiului este un cerc. Cum normalul e destul de rar, mai ales în pădurile noastre, secțiunea se depărtează de la forma cercului și prezintă doi diametri perpendiculari neegali.

Prin convenție s'a admis a se considera forma acestui fel de a se prezenta secțiunea, ca un cerc având ca diametru semisuma diametrului celui mai mare și celui mai mic.

Contra acestui sistem de calcul s'a emis părerea de a se considera secțiunea ca o elipsă, având ca diametri, diametrii neegali ai secțiunii.

39771

Diferența între rezultatele acestor două modalități de a considera secțiunea, în calculul suprafeței, este așa de mică încât este neglijabilă din punct de vedere practic.

Amândouă sistemele însă raportate la realitate, adică la rezultatele date de o măsurătoare exactă, cum ar fi planimetrarea de exemplu, dau diferențe în plus destul de apreciabile, chiar din punct de vedere practic.

Acest fapt l-am cercetat și verificat la un număr destul de însemnat de asemenea secțiuni, măsurând suprafața cu planimetrul.

Determinarea formulei pentru calculul suprafețelor secțiunii transversale, a cărei expunere urmează, am dedus-o din faptul că razele medulare, la o secțiune cu doi diametri perpendiculari neegali, din punctul de vedere al direcțiunii părților periferice a acestor raze, se pot grupa în trei categorii :

1) O parte a căror direcțiune converge către axa trunchiului;

2) Două părți cari converg către alte două centre simetrice față de diametrul mare și de axa vegetală, în imediata apropiere a diametrului mic.

Această observațiune, în colaborare cu o întreagă serie de considerațiuni speculative m'a condus la ipoteza că forma secțiunii transversale a trunchiului, având doi diametri perpendiculari neegali, este formată din trei arcuri de cerc racordate între ele.

Unul este jumătatea cercului al cărui diametru este egal cu diametrul mic, iar două așezate de o parte și de alta a diametrului mare, plecând din extremitățile diametrului mic și racordându-se în extremitatea diametrului mare.

Această ipoteză se verifică atât prin faptul că suprafața secțiunii calculată cu formula ce am dedus din admiterea ei, este aproape identică cu cea determinată cu planimetrul cât și prin faptul că după câteva încercări, se pot găsi cele două centre arătate mai sus.

Pentru a ajunge la formulă, am studiat construcția grafică a formei secțiunii, construcție ce se poate vedea în figura de mai jos.

Examinând această figură vedem că avem :

Un cerc O cu două diametre perpendiculare *PA* și *VE* egale cu diametrul mic al secțiunii.

Pe prelungirea diametrului *PA*, se iau două lungimi *AN* și *NS* egale cu diferența dintre diametrele perpendiculare ale secțiunii măsurate cu clupa, și pe care în tot ce urmează o vom însemna cu a, iar diametrul mic cu d.

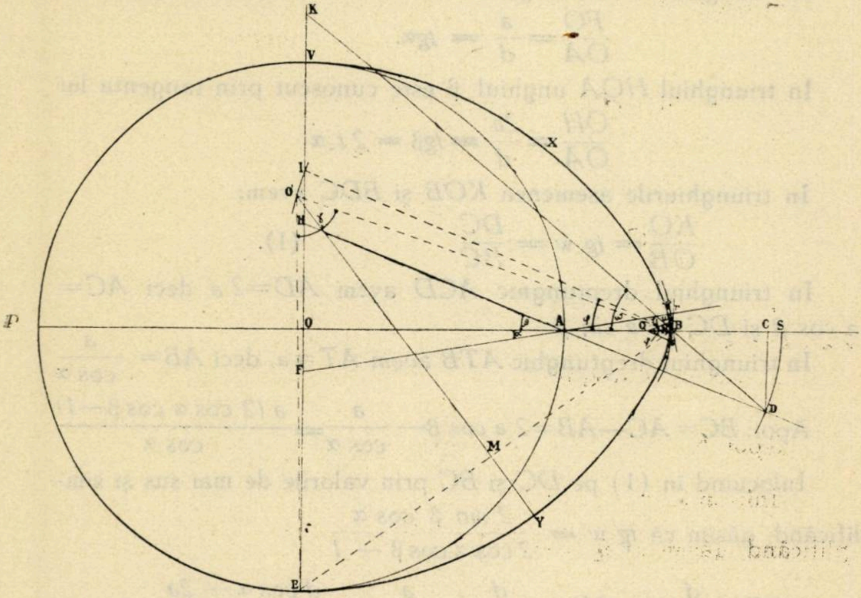

Din A ca centru se descriu două cercuri cu razele $AN=a$ și $AS=2\,a$.

Pe diametrul mic VE, deoparte și de alta a centrului O se iau două segmente $OF=\frac{a}{2}$ și $OH=a$.

Din F și H prin A se duc dreptele FT și HD cari taie cercurile din A ca centru în punctele T și D.

Din T și N se duce câte o perpendiculară pe dreptele FT și ON. Perpendiculara din T taie dreapta OS în punctul B.

Dreapta ce trece prin D și B taie diametrul mic sau prelungirea lui în punctul K.

Se unește mijlocul dreptei OK (punctul I) cu B; segmentul IB este lungimea razei celor două sectoare de cerc $O'EB$ și $O'AB$. Centrul O' trebuind să se găsească pe perpendiculara $O'M$ ridicată depe mijlocul coardei EB, se determină prin intersecția acestei perpendiculare cu cercul descris din B ca centru și cu raza IB.

Suprafața secțiunii este formată din suma suprafeței a jumătate din cercul cu diametrul egal cu diametrul mic, adunată cu suprafețele $EOBY$ și $BOVX$.

Să determinăm suprafațele *EOBY* și *BOVX*.

In triunghiul *FOA*, unghiul α este cunoscut prin tangenta lui

$$\frac{FO}{OA} = \frac{a}{d} = tg\alpha.$$

In triunghiul *HOA* unghiul β este cunoscut prin tangenta lui

$$\frac{OH}{OA} = \frac{2a}{d} = tg\beta = 2\,tg\alpha$$

In triunghiurile asemenea *KOB* și *BDC* avem:

$$\frac{KO}{OB} = tg\,w = \frac{DC}{BC} \qquad (1).$$

In triunghiul dreptunghic *ACD* avem $AD = 2\,a$ deci $AC = 2\,a\cos\beta$ și $DC = 2\,a\sin\beta$.

In triunghiul dreptunghic *ATB avem* $AT = a$, deci $AB = \dfrac{a}{\cos\alpha}$

Apoi: $BC = AC - AB = 2\,a\cos\beta - \dfrac{a}{\cos\alpha} = \dfrac{a\,(2\cos\alpha\cos\beta - 1)}{\cos\alpha}$

Inlocuind în (1) pe *DC* și *BC* prin valorile de mai sus și simplificând, găsim că $tg\,w = \dfrac{2\sin\beta\cos\alpha}{2\cos\alpha\cos\beta - 1}$

$$OB = \frac{d}{2} + AB = \frac{d}{2} + \frac{a}{\cos\alpha} = \frac{d\cos\alpha + 2a}{2\cos\alpha}.$$

In triunghiul *KOB*:

$$KO = OB\,tg\,w = \frac{(d\cos\alpha + 2a)\,tg\,w}{2\cos\alpha}; \qquad IO = \frac{KO}{2},$$

$$\text{deci } tg\,\varphi = \frac{KO}{2\,.\,OB} = \frac{tg\,w}{2}.$$

In triunghiul *IOB*:

$$IB = \frac{OB}{\cos\varphi} = \frac{d\cos\alpha + 2a}{2\cos\alpha\cos\varphi} = raza = R.$$

In triunghiul dreptunghic *OEB*:

$$EB = \sqrt{\frac{d^2}{4} + \frac{(d\cos\alpha + 2a)^2}{4\cos^2\alpha}}$$

In triunghiul *O'EB* cunoscând cele trei laturi avem:

$$\sin\frac{\gamma}{2} = \sqrt{\frac{(p-b)\,(p-c)}{b\,c}} \text{ în care } p = \frac{2R + EB}{2}; \qquad b = c = R,$$

$$\text{deci: } \sin\frac{\gamma}{2} = \frac{EB}{2}$$

Suprafața *EOBY* = *VOBX* = supr. seg. *EBY* + supraf. triungh. *EOB*.

Supr. segm. *EBY* = supr. sect. *EO'B*—supr. triungh. *O'EB*.

Supr. sect. $EO'B = \frac{\gamma \pi R^2}{360}$

Supr. triungh. $EO'B = \frac{EB \times MO'}{2}$, însă cum $MO' =$

$$R \cos \frac{\gamma}{2} = \frac{(d \cos \alpha + 2a) \cos \frac{\gamma}{2}}{2 \cos \alpha \cos \varphi}, \text{ vom avea } \frac{EB \times O'M}{2} =$$

$$\frac{\sqrt{2\ (d^2 \cos^2 \alpha + 2ad \cos \alpha + 2a^2)}}{2 \cos \alpha} \times \frac{(d \cos \alpha + 2a) \cos \frac{\gamma}{2}}{4 \cos \alpha \cos \varphi} =$$

$$\frac{(d \cos \alpha + 2\ a) \cos \frac{\gamma}{2} \sqrt{2\ (\ d^2 \cos^2 \alpha + 2ad \cos \alpha + 2a^2\ )}}{8 \cos^2 \alpha \cos \varphi}$$

Suprafața triung. $EOB = OB \times \frac{d}{4} = \frac{d\ (d \cos \alpha + 2\ a)}{8 \cos \alpha}$.

Deci suprafața căutată ar fi:

$$\frac{\pi d^2}{8} + \frac{\gamma \pi R^2}{180} + \frac{d\,(d \cos \alpha + 2a)}{4 \cos \alpha} -$$

$$\frac{(d \cos \alpha + 2\ a) \cos \frac{\gamma}{2} \sqrt{2\ (d^2 \cos^2 \alpha + 2a\ d \cos \alpha + 2a^2\ )}}{4 \cos^2 \alpha \cos \varphi} \qquad (2)$$

După cum am arătat, cele două arcuri de cerc EB și VB se racordează în punctul N, deci cu o diferență AB—AN față de punctul A, diferență care este egală cu $\frac{a}{\cos \alpha} - a = \frac{a\,(1 - \cos \alpha)}{\cos \alpha}$.

Cum a nu trece de 10 cm nici pentru cele mai mari diametre, cum unghiul α nu depășește 18°, $\frac{1 - \cos \alpha}{\cos \alpha}$ nu poate avea valori mai mari de 0.05 deci diferența $\frac{a\,(1 - \cos \alpha)}{\cos \alpha}$ nu poate depăși valoarea de 5 mm.

Racordarea se face printr'un arc de cerc cu raza egală cu $\frac{a}{4}$ și sub un unghiu egal cu unghiul φ, deci pe o lungime de cerc egală cu $\frac{\pi \varphi a}{360}$, care reprezintă o fracțiune de ordinul sutimilor și a cărei valoarea maximă nu trece de 0.025. In practică, față de valorile mici de mai sus, această racordare ar putea fi neglijată, totuși, pentru a satisface exactitatea matematică a formulei o vom determina.

Din punctul Q la o distanță de N egală cu $\frac{a}{4}$ se duce dreapta Qs paralelă la IB și dreapta Qu simetrică cu Qs față de OB. Unghiul $u\,Q\,s$ este egal cu $2\,\varphi$.

Din suprafața dată de formula (2) va trebui să scădem suprafața triunghiurilor QuB și QsB egală cu $\frac{a^2\,tg\,\varphi}{8}$ și să adăugăm suprafața sectorului de cerc $QuNs$ care este egală cu $\frac{\varphi\,\pi\,a^2}{2880}$, adică din formula (2) va trebui să scădem diferența:

$$\frac{a^2\,tg\,\varphi}{8} - \frac{\varphi\,\pi\,a^2}{2880} = \frac{(a^2\,360\,tg\,\varphi - \pi\varphi)}{2880}$$

Așa dar suprafața secțiunii transversale a trunchiului cu doi diametri perpendiculari neegali este dată de formula:

$$\frac{\pi\,d^2}{8} + \frac{\gamma\,\pi\,R^2}{180} + \frac{d\,(d\cos\alpha + 2\,a)}{4\cos\alpha} - \frac{a^2\,(360\,tg\,\varphi - \pi\,\varphi)}{2880}$$
$$- \frac{(d\cos\alpha + 2a)\cos\frac{\gamma}{2}\sqrt{2\,(d^2\cos^2\alpha + 2a\,d\cos\alpha + 2a^2)}}{4\cos^2\alpha\,\cos\varphi} \qquad (3)$$

Evident, această formulă este destul de greoaie, și pentru întrebuințarea rezultatelor ei va fi nevoie de întocmit tabele, cu atât mai mult cu cât tot de tabele ne servim și astăzi, când volumele se calculează cu formula simplă a suprafeței cercului.

*
* *

După cum am arătat la începutul acestei expuneri, rezultatele date de această formulă sunt aproape identice cu suprafața secțiunilor măsurate cu planimetrul, și diferența dintre aceste rezultate și cele date aplicând formula suprafeței cercului cu diametru egal cu semisuma diametrelor măsurate, sau a elipsei, este destul de apreciabilă și deci nu poate fi neglijată nici chiar din punctul de vedere practic. Odată tabelele întocmite, în operațiunea de inventariere singurul lucru ce se face în plus, e că pe carnet se scriu două diametre în loc de unul; de măsurat se măsoară două și acum dar în carnet se trece direct semi-suma lor, operațiune deși foarte simplă, totuși câte odată putând da loc la greșeli.

In tabela ce urmează se evidențiază comparația de mai sus, iar din examinarea ei se constată că pentru aceeași diferență de diametre, diferența de suprafețe descrește pe măsură ce diametrul mic crește, fapt logic întrucât acest calcul are la bază raportul dintre diferența de diametri și diametrul mic.

Deasemenea se constată că atunci când diferența între diametri este un număr impar, adică atunci când în calculul semi-sumei diametrelor se rotunjește neglijându-se jumătate de centimetru, rezultatul dat de formulă este apropiat de cel dat de tabelele existente.

Menționez că măsurătoarea suprafeței secțiunilor cu planimetrul am făcut-o fără coajă și că după cum se vede din tabelă comparația este făcută cu media dată din suprafețele mai multor secțiuni de aceleași dimensiuni.

Dacă cineva ar dori să refacă aceste cercetări, trebue știut că secționarea se face absolut perpendicular pe axa trunchiului, altfel rezultatele sunt departe de adevăr.

Diam. mic. în cm.	Suprafața secțiunii transversale dată de:									
	Planimetru		Formula nouă		Considerată cerc		Considerată elipsă		Tabelele în uz	
	Suprafețe	Media	Suprafețe	Diferența %	Suprafețe	Diferența %	Suprafețe	Diferența %	Suprafețe	Diferența %
	Diferența între diametre 2 cm.									
19	0.0301									
	0.0302									
	0.0303									
	0.0306									
	0.0308	0.0304	0.03057	+0.52	0.03143	+3.35	0.03135	+3.12	0.0314	+3.25
21	0.0366									
	0.0367									
	0.0368									
	0.0369									
	0.0370									
	0.0371	0.03685	0.03702	+0.48	0.0380	+3.13	0.03793	+2.66	0.0380	+3.13
23	0.0439									
	0.0441									
	0.0442									
	0.0443									
	0.0445	0.0442	0.04418	−0.04	0.04524	+2.34	0.04516	+2.15	0.0452	+2.26
28	0.0643									
	0.0644									
	0.0645									
	0.0646									
	0.0647									
	0.0650	0.06458	0.0649	+0.49	0.06605	+2.27	0.06597	+2.15	0.0661	+2.35
30	0.0737									
	0.0738									
	0.0739									
	0.0740									
	0.0742									
	0.0743	0.07397	0.0742	+0.31	0.07548	+2.01	0.07538	+1.90	0.0755	+2.06

Diametrul mic în cm	Suprafața secțiunii transversale dată de:									
	Planimetru		Formula nouă		Considerată cerc		Considerată elipsă		Tabelele în uz	
	Suprafețe	Media	Suprafețe	Diferența %	Suprafețe	Diferența %	Suprafețe	Diferența %	Suprafețe	Diferența %
Diferența între diametre 3 cm.										
28	0.0661									
	0.0663									
	0.0664									
	0.0665									
	0.0668									
	0.0669	0.0665	0.06673	+0.34	0.06835	+2.78	0.06817	+2.51	0.0661	−0.60
34	0.0962									
	0.0963									
	0.0964									
	0.0965									
	0.0966									
	0.0967	0.09645	0.0966	+0.15	0.09898	+2.52	0.09880	+2.33	0.09620	−0.25
38	0.1186									
	0.1178									
	0.1187									
	0.1207									
	0.1222	0.1196	0.1200	+0.33	0.12277	+2.61	0.12234	+2.37	0.1195	−0.08
40	0.1324									
	0.1325									
	0.1326									
	0.1327									
	0.1328									
	0.1330	0.1328	0.1330	+0.30	0.13526	+1.85	0.13509	+1.72	0.1320	−0.61
Diferența între diametre 4 cm.										
28	0.0674									
	0.0676									
	0.0677									
	0.0678									
	0.0679									
	0.0682	0.06777	0.0680	+0.34	0.07068	+4.29	0.07037	+3.83	0.0707	+4.32
30	0.0777									
	0.0778									
	0.0779									
	0.0781									
	0.0783									
	0.0784	0.07803	0.0780	−0.04	0.08042	+3.06	0.08011	+2.66	0.0804	+3.37
34	0.0986									
	0.0987									
	0.0988									
	0.0990									
	0.0992									
	0.0994	0.09895	0.0989	−0.05	0.10178	+2.87	0.10148	+2.76	0.1018	+2.89

Diam. mic. în cm.	Suprafața secțiunii transversale dată de:									
	Planimetru		Formula nouă		Considerată cerc		Considerată elipsă		Tabelele în uz	
	Suprafețe	Media	Suprafețe	Diferența %	Suprafețe	Diferența %	Suprafețe	Diferența %	Suprafața	Diferența %
38	0.1219									
	0.1221									
	0.1224									
	0.1226									
	0.1227	0.12252	0.1223	−0.18	0.12566	+2.56	0.12535	+2.31	0.1257	+2.73
46	0.1768									
	0.1770									
	0.1772									
	0.1775									
	0.1776									
	0.1779	0.1775	0.1773	−0.11	0.18095	+1.95	0.18064	+1.77	0.1810	+1.97
50	0.1345									
	0.1348									
	0.1350									
	0.1351									
	0.1352									
	0.1353	0.13498	0.13498	0.00	0.13854	+2.63	0.13823	+2.41	0.1385	+2.61
56	0.2587									
	0.2589									
	0.2591									
	0.2593									
	0.2595									
	0.2596	0.25918	0.2592	0.00	0.26421	+1.94	0.26389	+1.81	0.2642	+ 1.9
Diferența între diametre 5 cm.										
30	0.078									
	0.0789									
	0.0791									
	0.0793									
	0.0794	0.0791	0.07925	+0.17	0.08296	+4.88	0.082467	+4.25	0.0804	+1.64
34	0.0998									
	0.1 00									
	0.1001									
	0.1003									
	0.1005									
	0.1006	0.10022	0.10035	+0.12	0.10464	+4.41	0.10436	+4.13	0.1018	+1.57
40	0.1368									
	0.1369									
	0.1371									
	0.1373									
	0.1374									
	0.1375	0.13717	0.1372	+0.02	0.14186	+3.42	0.14147	+3.13	0.1385	+0.97
46	0.1789									
	0.1791									
	0.1792									
	0.1793									
	0.1797									
	0.1798	0.17938	0.1794	+0.01	0.18474	+2.98	0.1844	+2.79	0.1810	+0.90

Diametrul mic în cm.	Suprafața secțiunii transversale dată de:									
	Planimetru		Formula nouă		Considerată cerc		Considerată elipsă		Tabelele în uz	
	Suprafețe	Media	Suprafețe	Diferența %	Suprafețe	Diferența %	Suprafețe	Diferența %	Suprafețe	Diferena %
	Diferența între diametre 6 cm.									
40	0.1395									
	0.1397									
	0.1398									
	0.1400									
	9.1401	0.13982	0.13983	0.00	0.14522	+3.86	0.14451	+3.35	0.1452	+3.85
56	0.2652									
	0.2653									
	0.2656									
	0.2654									
	0.2660									
	0.2662	0.2657	0.2658	+0.04	0.2740	+3.12	0.27269	+2.62	0.2740	+3.12

Pentru a preîntâmpina încă susținerea formei elipsei împotriva chiar a rezultatelor date de planimetru, mai menționez următoarele constatări :

1) Diformarea secțiunii are loc numai într'o singură parte, și anume acolo unde, din motive ce nu le discutăm, creșterile anuale se măresc la un moment dat.

2) S'ar putea obiecta că într'adevăr jumătate de secțiune este un arc de cerc, dar cealaltă jumătate este de formă eliptică, și anume este jumătatea elipsei ale cărei axe sunt egale cu diametrii măsurați ai secțiunii, sau unul egal cu diametrul mic și unul cu dublul diferenței dintre diametrul mare și jumătatea diametrului mic.

Nu recurg la o demonstrare științifică pentru a combate aceste ipoteze, ci la un sistem practic și ușor de aplicat.

Descriem oricare din aceste pretinse elipse și aplicându-le pe secțiune, vedem că nu se pot suprapune nici chiar cu o aproximație oarecare.

Notă. — Reproducerea de alte reviste sau publicațiuni de orice natură afară de «Revista Pădurilor» a Soc. «Progresul Silvic» București, precum și folosirea în vre'un scop practic, este interzisă.

Bestimmung der Querfläche der Bäumen.

Détermination de l'aire de la section transversale des troncs d'arbres.

A la suite de nombreuses recherches poursuivies sur un très grand nombre d'arbres, l'auteur de cet article constate que la section transversale des troncs d'arbres présente une forme qui resemble à un demi-cercle, dont le rayon est égal au plus petit diamètre, demi-cercle auquel on ajoute deux secteurs circulaires égaux et symétriques par rapport au plus grand diamètre.

La grandeur du rayon et la position des centres des deux secteurs circulaires peuvent être obtenus par une construction géométrique, en fonction du grand diamètre et du petit diamètre de la section.

L'auteur établi aussi la formule mathématique pour le calcule de la surface.

Puis, dans les tableaux joints à l'article, il fait une comparaison entre les résultats obtenus, respectivement par cette nouvelle formule, par celle du cercle dont le diamètre est égal à la moyenne des deux diamètres mésurés, par la formule de l'ellipse et par le moyen des tables de cubage dont on fait aujourd'hui usage. Il en résulte que la nouvelle formule nous offre des résultats presque identiques à ceux donnés par une opération de planimètrage; tandis que les autres moyens ennumerés donnent des différences biens sensibles et toujours positives. Pour la surface des sections, ces différences conduissent à des erreurs pour le calcul du volume (jusqu'à +6%).

REFERATE—COMENTARII

NORMALIZAREA PĂDURILOR

de Prof. P. A. GRUNAU.

In cursul evoluţiunei istorice, toate popoarele s'au găsit sau se mai găsesc, la un moment dat, în faţa unei probleme care cere a fi deslegată în mod chibzuit, pentru ca să nu rezulte pagube pentru societate. Este vorba de păduri şi de folosirea lor chibzuită. Peste tot, în trecut, pădurile au fost socotite ca bunuri inepuisabile, peste tot au fost tăiate fără nici o socoteală, până când, la un moment dat, ici mai de vreme, colo mai târziu, lumea s'a văzut în faţa unei primejdii, nebănuită până atunci, în faţa primejdiei de a duce în viitor lipsă de lemne. Atunci a răsărit ideea de folosirea mai gospodărească a resturilor avuţiei de altă dată şi, concomitent, ideea culturei forestiere.

De obiceiu ceea ce a rămas sunt masive bătrâne, uniforme ca vârstă şi ca compoziţie, mai mult ori mai puţin inaccesibile, masive cari de mult au trecut vârsta aceea la care prezintă calităţi optimale pentru diferitele întrebuinţări şi la cari creşterile în volum de mult au început să scază. Recoltarea lor imediată însemnează lipsă de lemn în viitor şi perpetuarea unei stări de lucruri păgubitoare economiei naţionale; tăerea lor înceată este identică cu perderi cantitative şi calitative şi pe deasupra cu degradarea progresivă a solului.

In România, problema de care este vorba a fost pusă pentru prima dată cam pe la mijlocul secolului trecut. De atunci a început, cel puţin în proprietăţile Statului, situate în regiunea câmpiei şi a dealurilor mici, parchetarea pădurilor şi exploatarea lor pe baza unor planuri dinainte stabilite. Prea probabil, operaţiunea a fost făcută pur mecanic, fără a se ţine seama de starea şi de vârsta arboretelor, numai din dorinţa de a se stabili o gradaţie de vârste care să permită în viitor continuitatea exploatărilor. Puterea mare de lăstărire, chiar până la vârste înaintate, aşa cum o cunoaştem în ţinuturile noastre, a înlesnit însă reconstituirea arboretelor, deşi starea mizeră a pădurilor noastre de câmp de care se plânge astăzi toată lumea, în parte cel puţin, trebue pusă în socoteala lipsei de chibzuinţă cu care operaţiunile de transformare au fost conduse. Totuşi putem afirma că astăzi, în regiunile amintite, normalizarea pădurilor, întrucât este vorba de distribuirea şi gruparea vârstelor, este realizată. Acelaş lucru nu poate fi susţinut pentru pădurile din situaţiuni mai înalte, unde, pentru consideraţiuni de diferite naturi — avuabile şi inavuabile — tăerile au urmat fără nici o preocupare de viitor, fără grija continuităţii folosinţei. Statistica ne arată că mai ales în regiunea muntoasă, clasele de vârste tinere şi cele bătrâne ocupă întinderi mult mai mari decât cele de vârstă mijlocie. La noi, o chestiune de actualitate prezintă mai ales arboretele bătrâne de răşinoase şi de fag. Există temerea că aceste arborete vor fi epuizate înainte ca cele cari astăzi sunt de vârstă mijlocie să fi ajuns exploatabile. Există temerea ca România, exportatoare de lemn până azi, să fie silită mâine a importa lemnăria de care are nevoie pentru satisfacerea trebuinţelor ei. Faţă de această primejdie se preconizează ideea celei mai desăvârşite economii, recomandându-se să se exploateze arboretele cari încă de mult au trecut vârsta exploatabilităţii celei mai convenabile, în acelaş mod care ar fi la locul lui în păduri normale din punctul de vedere al repartizării claselor de vârstă, adică determinat de creşterile anuale. Acestei concepţii i se opune alta care ţinând seamă de dificultăţile de exploatare mai ales în pădurile astăzi inaccesibile, vrea să continue practica de până acum, adică vrea să lichideze cât mai rapid arboretele bătrâne, susţinând — în multe cazuri cu bună dreptate — că numai în aşa fel pot fi rentabile investiţiunile importante ce trebuesc făcute pentru exploatarea unor astfel de masive. De ar fi posibil, după părerea acestora, păduri de mii şi mii de hectare ar trebui rase în câţiva ani de pe faţa pământului, pentru a aştepta apoi decenii până la o nouă hecatombă. Se înţelege că, procedând astfel, nu soluţionăm problema, ci amânăm soluţionarea sine die. Dar şi propunerea menţionată în rândul întâi, care, în fond nu preconizează nimic altceva decât ceea ce au făcut înaintaşii noştri în pădurile de câmp acum 70 sau 80 de ani, nu poate fi considerată ca fericită.

In mod principial, ca şi în orice altă gospodărie, aşa şi în cea silvică, recolta fructului trebue să aibă loc atunci când el a ajuns la desăvârșita sa desvoltare, desăvârșită din punctul de vedere al intereselor noastre. A lăsa un arbore care la vârsta de 100 de ani a ajuns la această desvoltare să mai stea în picioare decenii, sau să atingă chiar bi- sau tricentenarul, nu este gospodăresc.

In una din pădurile din sudul Germaniei trăsnetul a culcat la pământ, acum câteva luni, un pin bătrân, care avea vârsta de 240 de ani. Analiza a arătat că acest pin a atins desăvârșita sa desvoltare, în sensul de mai sus, încă de acum nouăzeci de ani. A stat deci în picioare aproape 100 de ani, fără a mai câștiga — practic vorbind — nici cantitativ, nici calitativ și ocupând improductiv un loc care putea fi folosit avantajos de un alt individ, dublând astfel cantitatea de lemn crescută în acel timp de 240 de ani. Și astfel de solitari — chiar mai bătrâni — pare că se mai găsesc în acea pădure și nimeni nu se gândește să le curme existența. Ceea ce se face însă acolo, față de câțiva reprezentanți venerabili ai generațiunilor trecute, considerați ca monumente naturale, nu putem, nu trebue, să facem noi față de arborete întinse cari ocupă zeci și sute de mii de hectare.

Raționamentul acesta expus de mine și altă dată în această revistă a fost găsit neîntemeiat și eronat. S'a afirmat că pădurile de care este vorba vor viețui și d'acum înainte tot așa cum au viețuit până acuma, că ele vor renaște mereu, ca fenixul din poveste, din propria lor cenușă. Lucrul nu poate fi contestat. Existența acestor păduri ne-ar desminți. Intrebarea însă este, ce valori prezintă, și dacă merită să fie păstrate pentru un viitor îndepărtat? Au ele în adevăr caracterul de păduri grădinărite, cu acel amestec intim al vârstelor și speciilor care garantează întinerirea lor continuă, permanentizarea lor, cum se zice astăzi? Asemenea păduri există poate acolo unde mâna omului dirijează și ajută în mod permanent opera naturei, nu însă în păduri virgine în cari natura nu lucrează după intențiile noastre, ci după legile și țelurile ei. Credința că structura pădurilor virgine ar fi aceea a pădurilor grădinărite, astăzi, în urma cercetărilor și constatărilor făcute în pădurile încă existente de acest fel, nu mai poate fi păstrată mai departe. Pădurile virgine în bună parte au caracterul de păduri uniforme și equiene. Și e natural să fie așa. Dat fiind faptul că cele mai multe specii din acelea cari constituesc masivele din regiunile înalte pot să ajungă — de nu intervine omul — la vârste mult superioare acelora cari le fac apte pentru întrebuințarea noastră, va avea ca consecință că elementele dominante dintr'un arboret își vor păstra supremaţia până la adânci bătrâneţe, acaparând atât spaţiul aerian cât şi cel pământesc, în detrimentul elementelor mai puţin înzestrate de natură, eliminându-le încetul cu încetul din amestecul care la început poate a existat. Nu vreau să susţin că altă evoluţie nu ar fi posibilă, dar cea probabilă este aceasta. Așa dar păstrarea amestecului care la început poate a existat, și întinerirea continuă a arboretelor, cum se produce în pădurile supuse tratamentului grădinărit, nu este tocmai verosimilă. Mai probabilă este prelungirea vieții arborilor dominanți până la ultimile limite posibile și peirea lor aproape simultană, când această limită a fost atinsă. In locul generațiunei care astfel dispare, mai curând sau mai târziu își face aparițiunea una nouă, iar ciclul evolutiv descris începe din nou. Așa fiind, de vom urma sfatul acelora cari vor să aplice pădurilor virgine — hic et nunc — regulele raportului susținut, vom găsi în calea noastră nu numai arborete suprabătrâne, puţin valoroase, dar și arborete decimate sau chiar distruse cu totul, ori arborete de curând închegate, neexploatabile încă. Ori își închipue cineva, în adevăr, că am fi în stare astăzi să înfăptuim sau să păstrăm prin operațiuni culturale, în regiunile muntoase, în parte inaccesibile, acea stare de masiv care ar permite desvoltarea armonică a tuturor vârstelor laolaltă și valorificarea la timp a elementelor ce nu sunt capabile a dăinui mai departe? A-și închipui așa ceva, însemnează a nu-și da seama de enormele greutăți cari se opun astăzi, și probabil încă multă vreme, în ținuturile noastre muntoase, culturei forestiere intensive.

Din cele expuse până aci rezultă că soluția acelora cari vor să aplice pădurilor noastre virgine, greu accesibile și anormale din punctul nostru de vedere, regulele cari au fost făurite pentru pădurile normale de concepţia silvicultorească, nu este nici ea acceptabilă. Adevărul, ca și altădată, așa și în cazul nostru se află între cele două extreme.

Cel care vrea să soluționeze problema normalizării pădurilor, trebue să se inspire în primul rând de ideea de a nu face sacrificii nejustificate prin felul trecerii dela starea anormală la cea normală. Sacrificiile însă vor fi mari, când vrem să realizăm normalizarea în cursul unei singure revoluțiuni și relativ mici când ţelul urmărit căutăm a-l atinge în cursul a 2 sau chiar 3 revoluțiuni. In cazul întâi ne lipsim un timp prea îndelungat de puterea productivă a solului pe care arboretele suprabătrâne nu o pot folosi și ne expunem la degradera lui, fiind insuficient adăpostit — un sacrificiu prea mare și nejustificat — în cazul al doilea reducem acest timp la o limită rezonabilă, ferim solul de înrâuriri exterioare defavorabile și profităm mai de vreme de factorii constructivi ai naturei.

Pentru a ne lămuri mai bine asupra acestui punct, voi recurge la un exemplu concret.

Să ne închipuim o pădure virgină de 1000 de hectare, și să admitem că vârsta de exploatabilitate cea mai potrivită ar fi acea de 100 de ani. Pentru a simplifica demonstrațiunea, presupunem ca tratament acel al tăerilor rase urmate de regenerări artificiale, tratament care de altfel îl cred cel mai nimerit, cel puțin în pădurile noastre de rășinoase, exceptând, firește, cele de brad.

Eliminăm din discuțiune pe acei cari ar vrea să tae o asemenea pădure în doi sau trei ani, fiindcă ei nu soluționează problema normalizării.

Antipozii acestora vor fixa posibilitatea în mod rigid la a suta parte din întinderea totală și se vor mulțămi a tăia timp de 100 de ani câte 10 hectare pe an.

In sfârșit, cei cari se tem de perderi nejustificate, dar cari totuși înțeleg necesitatea de a se începe normalizarea cât mai de vreme, vor dubla poate această posibilitate, parcurgând toată întinderea într'o jumătate de veac.

La ce rezultate vor ajunge unii și alții după scurgere de 50 de ani?

Intr'un caz avem pădurea virgină transformată pe jumătate în arborete de 1—50 de ani, iar în celălalt transformarea cuprinde întreaga suprafață, astfel încât elementul istovit, neproductiv a dispărut cu totul, lăsând locul liber tineretului viguros care știe să folosească puterea productivă a solului la maximum. De o vor permite condițiunile economice, nu vom înșira tăerile unele după altele cum pretinde școala veche și cum procedăm și la noi, ci vom forma mai multe subserii, cât mai multe, deschizând mai multe guri de exploatare, pentru a putea așeza tăerile pe viitor astfel cum pretind nevoile momentului. Vom crea în felul acesta o grupare de arborete care este mult superioară, din punctul de vedere cultural și mai ales protecționist, concentrării vârstelor la un loc, cum rezultă în mod firesc din aplicarea procedurei învechite care vrea ca tăerile să urmeze, cum zice școala franceză, „de proche en proche".

Urmărind mai departe evoluțiunea în cele două cazuri, vedem că după trecerea de încă 20 de ani, continuând cu realizarea posibilității fixe de 10 hectare anual, vom avea în cazul întâi 700 hectare de 1—70 de ani și 300 hectare de pădure tot mai bătrână, tot mai puțin valoroasă, iar în cazul al doilea 1000 de hectare de pădure relativ tânără și viguroasă în vârsta de 20—70 de ani. Căci în această perioadă începe necesitatea de sacrificii pentru cei cari susțin teza pusă de noi. Numai există material exploatabil. Totuși nu este necesar ca să admitem o perioadă absolută de așteptare. Exploatările pot continua sub forme de rărituri, destul numai că până atunci condițiunile să se fi schimbat în așa fel ca asemenea operațiuni să fie posibile și rentabile. De altfel, tăeri de felul acesta se vor putea face și în cele 700 de hectare de pădure tânără, rezultate în urma aplicării posibilității rigide de 10 ha. anual.

Continuăm cu comparațiunea.

In cazul întâi avem 300 de hectare de pădure virgină puțin valoroasă — se știe că cantitatea utilizabilă a pădurilor noastre bătrâne rare ori întrece 250 m^3 — pentru a căror exploatare vor trece încă 30 de ani, iar în cazul al 2-lea 1000 de hectare de 20—70 de ani. Se va zice că în cazul din urmă tot nu putem exploata, deoarece nu am ajuns încă la vârsta de exploatabilitate. Ar fi o greșală. Sacrificii trebuesc făcute, pentru a ajunge la țelul urmărit. Acestea în orice caz vor fi mai mici, când exploatările au drept obiect arborete viguroase, măcar că n'au ajuns încă la vârsta de exploatare, decât în cazul când ele se fac în arborete debilitate cari poate au dublat și triplat acea vârstă. De aceea începem exploatările chiar în arboretele de 70 de ani cari de altfel, chiar admițând cifrele corespunzătoare clasei a 3-a de fertilitate din tabelele de producție (a se vedea agenda forestieră), totuși cubează 453 m^3 pe hectar, adică, redus la materia utilizabilă, cel puțin atâta cât ne dau arboretele virgine suprabătrâne.

In curs de 30 de ani — timp necesar a se realiza tot materialul după cele 30 hectare rămase neexploatate în cazul întâi — vom tăia în cazul al doilea *nu* 300 ha — posibilitatea normală — ci de ex. 400 ha, cu vârsta medie de 75 ani astfel încât, la sfâșitul acestei perioade, situațiunea în cele două cazuri se va prezinta precum urmează. In cazul întâi, după parcurgerea complectă a seriei, vom avea 100 de arborete de 1—100 de ani, adică vom avea normalizarea săvârșită presupunând negreșit că în curs de 100 de ani nimic n'a intervenit ca să răstoarne prevederile noastre, iar în cazul al doilea în aceeași ipoteză și suposând că am deschis 6 guri de exploatare vom avea 6 subserii din cari — teoretic vorbind — au fost exploatate câte 66,6 hectare, dând naștere, după regenerarea efectuată, la 6 arborete de apr. 11 ha ca diferență de vârstă — iar teoretic vorbind — de câte 6 ani. Restul din fiecare subserie va fi constituit din arborete a căror vârstă oscilează între 80 și 50 de ani și cari se vor exploata în curs de 70 de ani, adică cu o vârstă medie de 100 de ani.

Vedem dar că în acelaşi timp — adică în 100 de ani — în care în cazul întâi a fost exploatată seria de 100 de hectare de pădure bătrână, în cazul al doilea au fost tăiate în plus 400 ha de pădure viguroasă în vârsta medie de 75 de ani și rămâne a se tăia 600 hectare în timp de 70 de ani ce vor avea în momentul exploatării vârsta medie de 100 de ani, adică vârsta exploatabilității alese. Cu alte cuvinte în cazul al doilea, în timp de 170 de ani folosim creșterea după suprafața de 1000 de hectare de două ori și încă în cea mai mare parte sub formă de arborete având o vârstă vecină de acea a exploatabilității alese, iar în cazul întâi, pentru a ajunge la acelaș rezultat — fără a putea egala calitatea produselor realizate — ne va trebui 200 de ani. E adevărat că în cazul întâi ajungem mai curând la normalizare — în timp de 100 de ani — însă cu ce sacrificii și cu ce pierderi! In cazul al doilea ne trebue 130 de ani, căci d'abia după acest timp vom putea exploata anual arbori având vârsta vecină cu acea a exploatabilității alese.

Din comparația celor două procedee de normalizare superioritatea aceluia care caută să atingă țelul urmărit, ca să zic așa, pe căi ocolite, mi se pare mie și cred că va părea și acelora care știu să privească lucrurile obiectiv și să le judece imparțial, indiscutabilă. Cifrele vorbesc destul de clar. Totuși ele n'au valoare absolută. Ele mi-au servit numai la studiul comparativ a două puncte de vedere și la precizarea mai bine a modului celui mai potrivit de trecere de la starea anormală la starea normală. Se poate prea bine ca în anumite împrejurări alte aranjamente să fie posibile. Totul depinde de studiul amănunțit al stărilor de fapt. Tot ce poate viețui cu folos, trebue păstrat, tot ce ocupă locul fără folos, trebue sacrificat. Negreșit acest principiu nu trebue aplicat cu spirit strâmt, sectarist. Concesiuni trebuesc făcute și ideii normalizării. A înșira însă tăeri de dragul normalizării, fără nici o consideraţie de vârstă şi de starea generală a arboretelor, este o greşală.

De sigur, oricum am organiza normalizarea, dispoziţiunile pe cari le vom lua pe teren, sunt tot mereu ameninţate a fi deranjate de circumstanţe neprevăzute (vijelii, incendii, calamităţi de insecte şi altele). Insă toate aceste calamităţi vor avea efecte mult mai dezastroase, vor turbura şi deorganiza întreaga gestiune tehnică mult mai mult acolo unde ea este condusă după un plan rigid care nu cunoaşte şi nu admite nici o abatere în timp şi în spaţiu, decât acolo unde prin creare de subserii imprimăm întregei acţiuni acea elasticitate de care are nevoe, pentru a fi raţională, unde suntem în măsură a aşeza tăerile după nevoile momentului şi unde nu numai condiţiunile de rezistenţă contra ori căror împrejurări calamitoare sunt mai favorabile, dar şi cele de îndreptare a pagubelor eventual întâmplate.

Am insistat mult asupra acestei chestiuni care o socot de importanţă capitală, fiindcă cred că soluţia care se dă la noi problemei nomalizării, nu este cea potrivită cu interesele bine înţelese ale economiei naţionale.

Normalisierung der Waldwirtschaft.

Pour arriver à l'état normal des forêts de la montagne roumaine.

Nos forêts de montagne, dans leur grande majorité, se groupent en deux grandes catégories: jeunes et âgées. Jusqu'à aujourd'hui on a exploité tout ce qu'il a été accessible, restant non exploitées seulement les forêts moins accessibles de la montagne qui par ce fait sont surâgées.

Continuant à exploiter dans le même rythme que jusqu'à présent, la Roumanie arrivera un jour dans la situation de ne pas pouvoir satisfaire ses besoins en bois.

Par conséquent, il faut exploiter avec prudence, poursuivant en même temps la normalisation des classes d'âges. On y peut arriver dans une ou plusieurs révolutions, mais non sans sacrifices. La méthode à suivre est celle qui nous en demande les moindres possible.

Ayant en vue que nos forêts qui restent à être exploitées sont âgées, l'auteur est d'avis qu'il faut réaliser l'état normal en deux ou trois révolutions. Aussi il recomande pour le commencement que les révolutions et les périodes d'attente ne doivent pas être longues.

CEVA DESPRE OPERAŢIUNILE CULTURALE LA PĂDURILE STATULUI.

de Ing. V. COTA.

Dintre preocupările relative la cultura pădurilor, privirea noastră trebue să se îndrepte în primul rând asupra reîmpăduririlor. Este firesc, ca atâta timp cât nu sunt lecuite rănile trecutului, punându-se pădurea în drepturile ei, — toată atenţiunea şi toată puterea de muncă a silvicultorilor să fie dirijată în scopul refacerii domeniului forestier. Inainte de a ameliora pădurea — trebue să o creezi.

După cât se spune, azi-mâine (mă refer la pădurile statului) nu vom mai avea restanţe de împădurit. Este timpul să facem un pas înainte : să ne preocupăm de operaţiunile culturale.

Importanţa şi marile avantagii ce decurg pentru viitorul arboret de pe urma acestor lucrări, sunt bine cunoscute şi asupra lor nu insist. Dacă n'aş aminti decât :

a) urcarea considerabilă a venitului pădurii de pe urma unor venituri realizate cu mult înainte de termenul exploatabilităţii ;

b) creşterea în calitate ;

c) profitul ce se restrânge asupra populaţiei prin faptul, că i se dă prilej de muncă ;

d) ar fi suficient ca să ne determine a începe o acţiune energică şi imediată pentru intensificarea operaţiunilor culturale.

Ce am făcut până acum ?

In ţările cu o mai veche tradiţie forestieră, volumul extras prin rărituri în cursul unei revoluţiuni se urcă până la 70% din acela al materialului lemnos la exploatabilitate. Dacă ne-am mărgini numai la extragerea arborilor cari sunt eliminaţi în mod natural, fără intervenţia omului, prin lupta pentru existenţă, şi atunci, procentul materialului scos s'ar cifra la cca 30%.

Față de toate acestea, noi nu extragem anual decât o infimă cantitate. N'am date la îndemână, dar cred, că volumul extras anual prin operațiuni culturale, — pe țara întreagă, — nu depășește cifra de 10% din volumul produselor principale.. Iată cât de departe suntem noi încă — în această privință — de o rațională cultură a pădurilor.

Răriturile s'au efectuat în special în pădurile de câmpie și într'o mai mică măsură la dealuri. In regiunea de munte, desigur ele constituesc o excepție. Ori, în regiunea de câmpie și dealuri, o bună parte din pădurile noastre sunt poienite și reclamă mai degrabă să fie refăcute decât rărite. La munte unde avem grosul masivelor păduroase nu s'a făcut aproape nimic..

Cauza acestei stări de lucruri trebue căutată în primul rând în lipsa de drumuri. Nu este mai puțin adevărat, că nici piedicile de ordin administrativ n'au lipsit. Intr'adevăr, cu foarte puține excepții, la rărituri nu s'a lucrat decât în regie, pe unitate de produse sau în dijmă. Erau dispuși sătenii să facă asemenea exploatări? Operațiunea culturală se executa. Nu erau dispuși? Răriturile rămâneau nefăcute, cu toate prescripțiunile din amenajament. Rezultatul ar fi fost cu totul altul, dacă s'ar fi pus la dispoziție fonduri pentru exploatare. Dar de câte ori se cereau bani pentru operațiuni culturale, răspunsul era acelaș — n'avem fonduri nici pentru parchetele de produse principale, necum să putem face jertfe și pentru rărituri.

Ce este de făcut?

Lucrări frumoase de rărituri s'au făcut și până acum, dar puține, și mai mult prin eforturile personale ale câtorva colegi zeloși. Cu o floare însă nu se face primăvară. Ne trebuesc condițiuni favorabile de ordin administrativ, care să permită tuturora să execute operațiuni culturale. După cum pentru împăduriri s'a început încă de mult o campanie intensă, cu programe pe mai mulți ani, cu sume trecute în buget la articol separat și încurajări de tot felul, tot așa și în acest caz, o organizare temeinică pe toată țara, un program urmărit de aproape, ar putea da frumoase rezultate.

In ultimul timp am observat numeroase indicii, că administrația C. A. P. S. este preocupată de această chestiune.

Cred, că s'ar da un impuls lucrărilor de operațiuni culturale dacă s'ar îndeplini următoarele condițiuni:

1. Pentru cheltuelile de exploatare și transport până la mar-

ginea pădurii cel puțin, să se pună la dispoziție fonduri. In acest scop sumele necesare să se prevadă în buget la un articol aparte, pentru ca să nu li se poată da altă destinație. Din scurta mea experiență pe acest teren, am constatat, că negustorii de lemne nu se angajează bucuroși să facă exploatări în antrepriză și nici chiar pe unitate de produse din operațiuni culturale. Le e teamă ca muncitorii angajați de dânșii să nu taie și alți arbori decât cei marcați și astfel să fie expuși la amenzi. De altfel, caută să evite și cheltuelile împreunate cu plata unor supraveghetori de lucrări, cheltueli care sunt destul de însemnate pentru un material de mică valoare. Indată însă ce materialul se găsește fasonat, sau chiar scos la marginea pădurii de către C. A. P. S., valorizarea este imcomparabil mai ușoară. De altfel, operațiunile culturale fiind prin însăși natura lor lucrări gingașe, nici nu este recomandabil a se executa altfel de cât în regie, cu personal instruit și de încredere.

2. Dacă consumul local nu poate absorbi întreg materialul, sau de loc, se recomandă valorizarea în mare, făcându-se angajamente încă înainte de începerea exploatării. In asemenea cazuri, nu considerentul financiar trebue să primeze, mai ales la materialul ce rezultă din prima răritură, când se extrage lemn de calitate inferioară. Dacă nu voim să facem sacrificii materiale, nu trebue nici să condiționăm răriturile de vreun venit net ; ele trebue să fie executate chiar dacă prin vânzarea materialului se acoper numai cheltuelile de exploatare.

3. In special în pădurile greu accesibile, operațiunile culturale nu sunt posibilie fără drumuri. Aceste două feluri de lucrări nu se pot separa una de alta. Un program de rețele de drumuri pentru fiecare ocol, este necesar. Bineînțeles în situația financiară în care ne găsim nu ne putem angaja la cheltueli prea mari. Nu înțeleg să facem lux. Deocamdată, problema transportului materialelor din produse secundare, se poate soluționa în multe locuri numai prin drumuri de pământ practicabile pe timp uscat. De altfel problema căilor de transport la păduri, ar putea constitui un subiect aparte pentru revistă. Este o chestiune importantă la care ar fi multe de spus.

4. Spor însemnat de personal numai pentru operațiuni culturale nu este necesar. Esențial este instruirea lui din timp. Unul sau doi brigadieri bine pregătiți împreună cu pădurarii de cantoane sunt suficienți. Echipele de muncitori permanenți sunt nu numai utile. dar și necesare.

5. Am spus mai înainte, că operaţiunile culturale sunt lucrări gingaşe. Ori câtă pregătire teoretică ar avea un şef de ocol, nu trebue lăsat să facă singur experienţe. Se pierde timp şi uneori se comit greşeli. I. C. E. F.-ul ar putea executa rărituri model în cele trei regiuni: şes, deal şi munte şi în fiecare din aceste trei regiuni, în diferite tipuri de arborete şi stări de desvoltare. Şeful de ocol începător, ar avea astfel ocaziunea să vadă lucrări bine executate.

6. Atâta timp, cât agentul executor de lucrări nu este pe deplin edificat asupra gradului de rărire a masivului, răriturile slabe sunt de preferat. Operaţiunile culturale sunt utile dacă se execută bine. Decât rărituri tari, de pe urma cărora arboretul să sufere, mai bine să se lase totul în grija naturii.

7. Amenajamentele să nu lege prea mult mâinile celor chemaţi să le pună în aplicare. In general se observă, că se pun prea multe restricţiuni de sigur de teama uneori justificată de a nu se comite greşeli.

Oricât s'ar trâmbiţa bogăţia în păduri a ţării noastre, în multe regiuni pădurile exploatabile sunt pe sfârşite. Nu peste mult timp piaţa va fi nevoită să se mulţumească şi cu lemn de foc de calitate mai inferioară provenită din operaţiuni culturale. Răriturile deci vor fi posibile şi acolo unde în condiţiunile economice de astăzi, el nu sunt rentabile. Şi din acest punct de vedere trebue să fim pregătiţi.

In rezumat : pentru a da un avânt lucrărilor de operaţiuni culturale ne trebueşte o organizare temeinică în acest scop. Administraţa să ne creeze condiţiuni favorabile de muncă. Sufletul nu lipseşte.

Einiges über die Erziehungsheibe in den Staatswäldern.

Sur les coupes d'amélioration dans les forêts domeniales.

Quoi que les éclaircies présentent une grande importance pour les forêts, telles coupes, surtout dans la montagne, n'ont pas été effectuées qu'avec de rares exceptions.

Mais depuis peu de temps elles commencent à exciter un certain intérêt, qui doit être encouragé.

À ce propos l'auteur émêt des suggestions d'ordre pratique et administratif.

DOUĂ MOMENTE SEMNIFICATIVE DIN EVOLUȚIA PĂȘUNATULUI IN PĂDURILE NOASTRE.

de ILIE C. DEMETRESCU.

Efectul funest al pășunatului în pădurile Țării a fost semnalat de multă vreme. Deja în 1864, adică abia la un an după secularizarea averilor mânăstirești, Scarlat Trăsnea, șeful serviciului silvic, accentuiază în al său „Memoriu asupra pădurilor", înaintat Ministerului de Finanțe, asupra contribuției aduse de pășunat la ruinarea *pădurilor particulare*.

Pentru a ne da seama de chipul în care a evoluat această problemă, mai cu seamă în concepțiunea diriguitorilor treburilor publice, înfățișem cititorilor noștri, în cele urmează, două momente semnificative :.

1. Inainte de 1892, exercitarea pășunatului în păduri era reglementată foarte sumar de legislația silvică în vigoare pe acea vreme (codicele silvic din 1881, dimpreună cu legile modificatoare și regulamentul său de aplicare din 1885). Astfel, art. 23 al c. s. califică drept delict silvic introducerea vitelor într'o pădure supusă regimului silvic. In cazul că pădurea respectivă este mai tânără de 10 ani, sancțiunile prevăzute pentru un asemenea delict se agravează (se dublează amenda). Dar, după cum reese din spiritul legii, aceste dispozițiuni se referă la încălcarea dreptului de proprietate din partea terților. Ele nu se referă la voința de a pășuna a proprietarului însăși al pădurii, au, cu alte cuvinte, numai caracter de protecție a pădurilor respective, iar nu de dispoziții de poliție forestieră. Sub acest ultim raport, lucrurile se statorniceau dela caz la caz, cu ocaziunea întocmirii amenajamentului pădurii. Astfel, art. 28 din regulamentul (1885) pentru aplicarea câtorva articole din codicele silvic, prevedea între elementele pe cari trebue să le con-

ţină un amenajament al pădurilor particulare supuse regimului silvic, următoarele : ,,Cât timp minimum este de neapărată nevoie de a nu se permite pășunarea în părțile exploatate sau în curs de exploatare" (punct. 7).

Inconvenientele ce rezultau dintr'o asemenea lipsă a legilor silvice respective, au făcut necesară o intervenție împlinitoare din partea puterii executive. Jurnalul Consiliului de Miniștri cu No. 1, din 12 Februarie 1892, statornicește următoarele norme privitoare la pădurile Statului :

,,Pășunatul vitelor în pădure sau în părțile de pădure de verice esență sau vârstă este cu desăvârșire oprit. Prin excepțiune, pășunatul este permis :

a) In pădurile de baltă cu o etate mai mare de 5 ani, cum și cele exploatate în scaun ;

b) La pădurile de munte numai în goluri, indicându-se de către agenții silvici trecătorile la acele goluri și acele adăpători.

Introducerea caprelor este cu desăvârșire interzisă în pădurile de verice categorie".

Ordinul circular prin care se comunică autorităților în subordine jurnalul de mai sus, adaugă că cererile contrare dispozițiunilor respective se consideră ca ,,neavenite".

2. Astăzi, când pășunarea, nu numai în pădurile Statului, dar și în cele ale diverselor instituții și persoane juridice (Art. 1, al. a, b și c din codul silvic) este principial ,,cu totul interzisă", iar în cele particulare supuse regimului silvic, amănunțit condiționată, conform prevederilor codului silvic (art. 15 și 16) ;

Astăzi, după ce multe sute de mii de hectare de sol forestier au fost rupte din domeniul păduros al Țării, tocmai spre a fi transformate în pășune propriu zisă ;

Astăzi, când în toată lumea se observă o aprigă și — dacă vreți — molipsitoare sforțare de reînapoiere a pământului sustras pădurii în decursul vremii și de ajutorare a culturii forestiere,

Guvernele Țării românești urmează cu statornicie o funestă tradiție, instaurată și întărită în perioada turbure a votului universal, emițând an de an, prin siluirea spiritului și literii legii, un monoton jurnal al Consiliului de miniștri, cam de forma următoare :

,,Având în vedere plângerile primite zilnic din partea populațiunii rurale, prin care solicită pășunatul în pădurile din jurul satelor unde locuesc, întrucât din cauza iernei prelungite și aspre din anul acesta și a marilor inundații din primăvara anului curent nu-și mai pot întreține vitele din lipsă de furaj ;

Având în vedere necesitățile inexorabile ale populațiunii rurale de a-și conserva vitele înlesnindu-i astfel mijloacele de existență și contribuind în același timp la îmbunătățirea economiei naționale";

etc., etc.

„Decidem :

Art. 1. Se aprobă în mod excepțional pe acest an, prin derogare dela art. 15 C. S., pășunatul în pădurile Statului, comunelor, composesoratelor, moșnenești, ale societăților și ale instituțiunilor publice, în condițiunile prevăzute de art. 16 C. S.".

Pe baza unei astfel de argumentații șubrede și ipocrite, se repetă cu fiecare primăvară și vară această „excepțională" aprobare, secătuind în mod sigur puterile de producțiune a bietelor noastre păduri, ce ne-au mai rămas.

Lăsăm la bunăvoința cititorului, de a trage concluzie asupra progresului pe care generația noastră, a celor mai deștepți, l-a putut realiza în materie de îngrijita cultură a pădurilor, față de atitudinea bătrânilor noștri pașoptiști.

Zwei kennzeichnende Momente in der Entwicklung der Weidenutzung unserer Waldungen.

Deux moments significatifs dans l'évolution du pâturage dans nos forêts.

1) Avant 1892 le pâturage en forêt était réglementé sommairement par le code forestier du 1881 et son réglement d'application. L'introduction du bétail dans les forêts soumises au régime forestier était qualifié comme délit forestier.

En 1892, un décret du Conseil des ministres établit des normes précises concernant les pâturages dans les forêts domaniales. Toute solicitation de la part des propriétaires de bétail et contraire aux dites dispositions était sans suite.

2) A présent en cette matière le code forestier est catégorique: la pâturage est complètement intérdit dans les forêts domaniales, tandis que dans les forêts privées il est permis avec des restrictions bien précisées.

Malgré cela, aujourd'hui, par décret du conseil des ministres et d'une manière qui veut être exceptionelle on permet chaque année aux paysans le parcours dans les forêts domaniales.

Ce sont des considérations de politique locale qui emportent sur la loi.

Et dans ce cas, où est le progrès ?

PROBLEMA EXPLOATĂRILOR ŞI REGENERĂRILOR IN PĂDURILE FONDULUI BISERICESC AL BUCOVINEI.

de Ing. FR. SCHARBERT.

Scopul acestor rânduri este de a cerceta gospodăria pădurilor Fondului bisericesc în mod statistic pentru a putea constata veniturile anuale ce le putem aştepta dela pădure în viitor.

Pentru a arăta cum erau reprezentate arboretele după vârsta lor în unele ocoale, luăm amenajamentul provizoriu pentru ocolul silvic de munte, Putna, pe deceniul 1878—1887 a cărui suprafaţă totală era de 11.153,37 ha. Revoluţia fiind fixată la 120 ani, proporţia claselor de vârstă, în anul 1878 era următoarea :

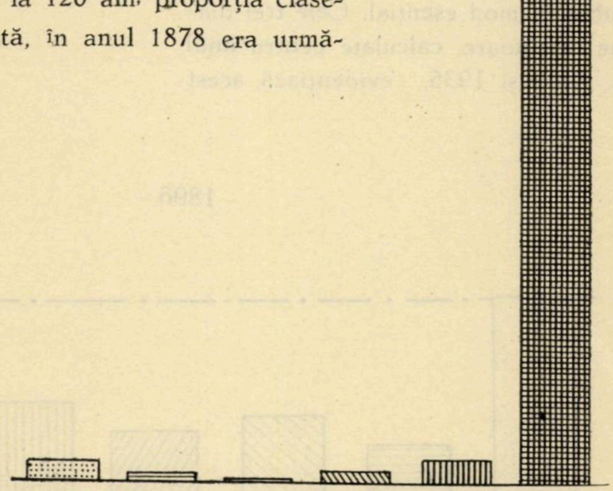

Clasa . .	1—20	21—40	41—60	61—80	81—100	peste 101 ani.
Hectare .	481,61	117,59	16,37	161,81	484,93	9853,06
Procente .	4	1	2		4	89

Arboretele bătrâne, de peste 100 ani (clasa a VI-a de vârstă) predominau în acest ocol silvic, ele fiind reprezentate cu 89 ha. din 100 ha. suprafaţă păduroasă.

Excedente în proporţie aproape egală de arborete bătrâne erau pe vremea aceea în multe ocoale silvice. Excedentul arboretelor bătrâne a fost atât de mare încât clasa a VI-a de vârstă ajungea pentru a putea exploata posibilitatea normală pe timp de 100 ani ; abia după acest interval de timp s'ar fi epuizat.

Lucrările de amenajare pentru amenajamentele provizorii se reduceau la alegerea şi ridicarea în plan a arboretelor bătrâne, cari urmau să fie trecute în planul special de exploatare.

Având în vedere surplusul arboretelor bătrâne acest lucru nu era tocmai simplu, şi multe probleme cereau să fie rezolvate.

Succesiv, odată cu construirea drumurilor — aceste lucrări s'au început în anul 1885 — precum şi a reţelelor de căi ferate forestiere, pentru a obţine o distribuţie mai potrivită a claselor de vârstă, s'au aşezat parchetele în diferite locuri, micşorându-se după posibilitate *şi* suprafaţa lor, pentru a favoriza regenerarea naturală din lături.

In urma acestor exploatări efectuate până'n prezent, aspectul pădurilor s'a schimbat în mod esenţial. Cele trei diagrame următoare, calculate pentru anul 1896, 1906 şi 1935, evidenţiază acest fapt.

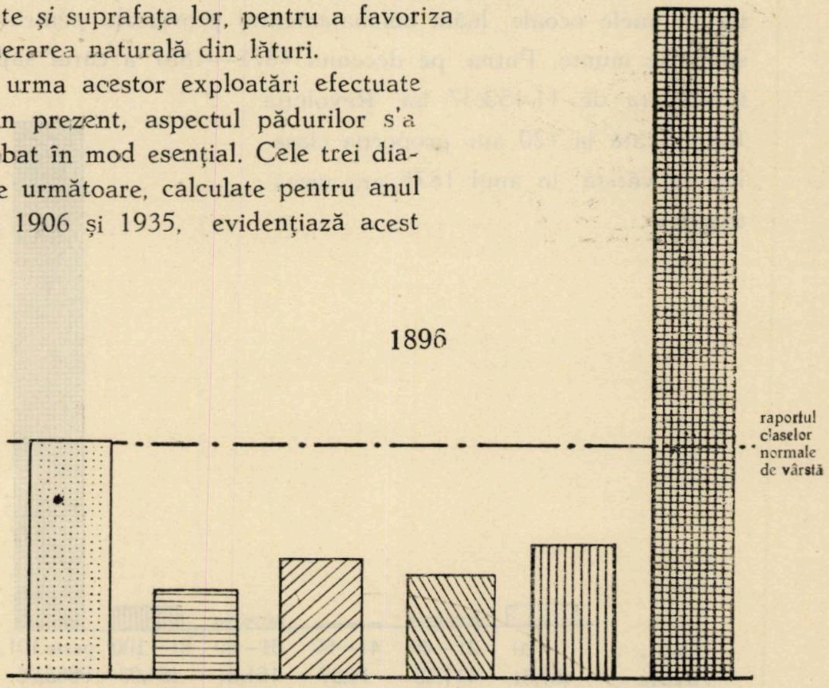

Clasa .	1—20	21—40	41—60	61—80	81—100	peste 101 ani
Hectare	38.473,06	13.473,06	19.539,78	16.624,26	23.629,01	119.175,55
Procente .	17	6	8	7	10	52

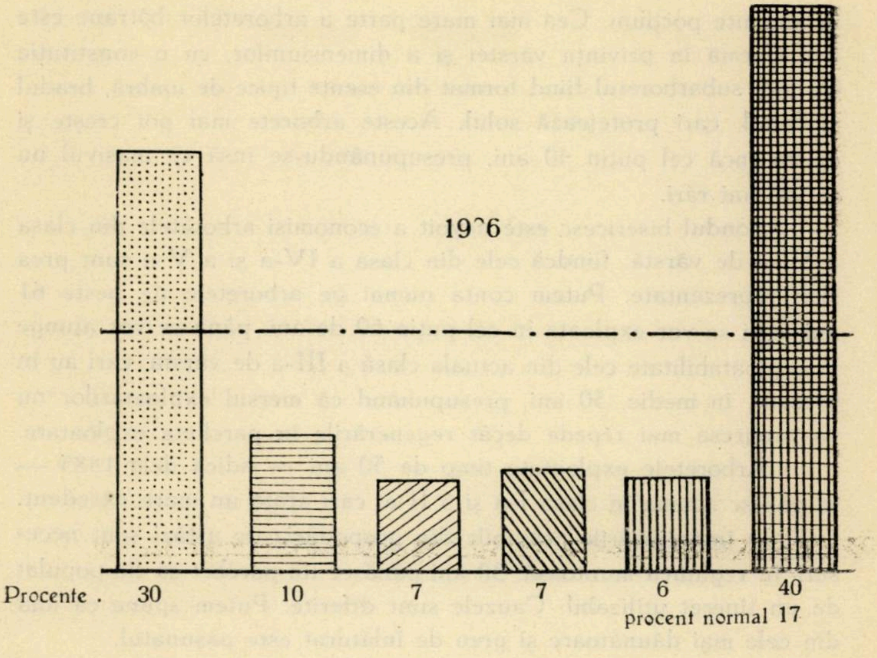

Arboretele din clasa a VI-a de vârstă, adică cele de peste 100 ani mai ocupă actualmente 1/5 parte din suprafaţa păduroasă. Numai o mică parte a acestor arborete bătrâne se află în stadiul de completă depericiune. De altfel arbori deperisanţi se găsesc numai în anumite porțiuni. Cea mai mare parte a arboretelor bătrâne este neuniformă în privința vârstei și a dimensiunilor, cu o constituție etajată, subarboretul fiind format din esențe tipice de umbră, bradul și fagul, cari protejează solul. Aceste arborete mai pot crește și exista încă cel puțin 40 ani, presupunându-se însă că masivul nu se va mai rări.

Fondul bisericesc este nevoit a economisi arboretele din clasa a VI-a de vârstă, fiindcă cele din clasa a IV-a și a V-a sunt prea slab reprezentate. Putem conta numai pe arboretele de peste 61 ani, cari se vor exploata în cel puțin 60 de ani, până ce vor ajunge la exploatabilitate cele din actuala clasă a III-a de vârstă, cari au în prezent, în medie, 50 ani, presupunând că mersul exploatărilor nu va progresa mai repede decât regenerările în parchete exploatate.

Arboretele exploatate timp de 50 ani — adică dela 1885 — se găsesc acuma în clasa I-a și a II-a, cari arată un mare excedent.

In împrejurările nestabile din gospodăria de astăzi sunt necesari în regiunea muntoasă, 30 ani până ce un parchet să fie populat de un tineret utilizabil. Cauzele sunt diferite. Putem spune că una din cele mai dăunătoare și greu de înlăturat este pășunatul.

Restrângerea legală a pășunatului la masivele închise nu poate fi luată în serios. In aceste masive închise unde un minimum de raze solare ajung la sol, numai puține plante au posibilitatea să vegeteze. Deci este dela sine înțeles că pătura vegetală de ierburi și buruieni din parchete, care se desvoltă în mod luxuriant după exploatare, atrage vitele mânate în pădure. In multe regiuni este deci imposibil a feri aceste suprafețe de pășunat, fiindcă parchetele noui și cele vechi cari au nevoie de o complectare se află între masivele închise din fiecare clasă de vârstă. A limita pășunatul la parchetele bine regenerate și la masivele bine închise, precum o prevede codul silvic, ar fi posibil numai dacă parchetele s'ar împrejmui la timp cu garduri, dându-se drumul pășunatului pe ele abia după regenerarea lor cum se practică în țările dela Vest. Dacă parchetele s'ar regenera mai repede și s'ar putea efectua la timp tăierile de ameliorare, atunci arboretele tinere ar trece mai repede în clasa următoare de vârstă.

In regiunea muntoasă ar trebui construite drumuri de costișe pe cari s'ar putea scoate produsele secundare pentru a nu vătăma arborii destinați a rămâne în picioare. Cu operațiunile de răritură s'ar putea da arboretelor o formă etajată și anume : un subetaj pentru protecția solului, un subarboret cu menirea de a elaga la timp arboretul principal de crăci, stimulând totodată şi creşterea lui în înălţime [1]).

Tăierile de ameliorare executate întotdeauna modest, ar da venituri cari ar contribui la ameliorarea situaţiei financiare din intervalul de timp critic, până la sfârşitul acestui secol, când arboretele din actuala clasa a III-a ar deveni exploatabile. Afară de aceasta, arboretele ar trebui să rămână în picioare până la o vârstă, la care putem obţine dimensiuni mari, singurele apte pentru export. Aceste dimensiuni nu se pot obţine la o revoluţie mai mică de 120 ani.

Das Problem der Nutzung und Verjüngung in den Waldungen des bukowinen grichischorientalischen Religionsfonds.

Le problème de l'exploitation et de la régénération dans les forêts du Fonds de l'Eglise orthodoxe roumaine de Bucovine.

Dans les forêts du Fonds de Bucovine on est arrivé dans la situation que les premières classes d'âge occupent plus de 50% de la surface totale. Ainsi, quoique la dernière classe soit en surplus, on doit faire économie, puisque les 4-ème et 5-ème classes sont faiblement représentées. Dans ce cas il faut tâcher de maintenir les revenus du Fonds, par des coupes d'amélioration.

---

1) Dengler: Waldbau auf ökologischer Grundlage pag. 450, ediţia II-a.

PĂŞUNI ALPINE SAU PĂŞUNI DIN GOLURILE DE MUNTE?

— O chestiune de terminologie. —

.de Ing. AT. HARALAMB

In numărul pe Mai din anul acesta al Revistei Pădurilor, punându-se în discuţie problema amelioraţiunilor pastorale, într'unul din articolele publicate în acest scop, se arată, în mod cu totul trecător, că expresiunea *gol alpin* sau *păşune alpină* nu este proprie Carpaţilor. Şi anume se socoteşte că păşunile noastre zise alpine nu merită această denumire pentrucă nu au nicio legătură «nici ca situaţie şi nici chiar ca floră cu cele din Alpi». In această privinţă autorul articolului crede că este mai potrivit termenul *gol de munte* [1]).

In ceea ce mă priveşte, trebue să fac mărturisirea prealabilă că nu sunt împotriva întrebuinţării expresiunii *gol de munte*, care se foloseşte mult la noi şi se va mai folosi — urmând însă să i se precizeze sensul — dar, în acelaşi timp cred că nu trebue să se evite termenul de *gol alpin* sau *păşune alpină*.

In cele ce urmează, voiu căuta să arăt că termenul *alpin* este propriu şi Carpaţilor, nu numai din punct de vedere al «situaţiei» şi «florei», dar chiar şi pentru alte consideraţiuni.

*

---

1) I. S. Ionescu : Păşunile din golul munţilor (alpine ?)*). Rev. Păd. Nr. 5/936, pag. 584.

*) «Deşi cea mai mare parte din asemenea păşuni se găsesc în Alpi, Italienii le numesc «Pascoli del altopiano», cele din Carpaţii noştri, neavând nicio legătură nici ca situaţie şi chiar ca floră cu cele din Alpi, cu atât mai puţin merită denumirea de : «păşuni alpine» cum pare a se fi acceptat în literatura botanică. Pentru acest motiv am preferat termenul mai potrivit, care formează titlul acestui studiu».

In Europa, marile linii ale reliefului sunt desemnate de trei regiuni muntoase:

1. Munţii dela N. W. (Scandinavia şi parte din Insulele Britanice) numiţi şi lanţurile uronian şi caledonian;

2. Munţii Centrali (din Boemia până'n Insulele Britanice) sau lanţurile herciniene;

3. Munţii Meridionali, formaţi în special din lanţurile numite alpine (Pirineii, Alpii, Apeninii, Carpaţii, Balcanii), înglobând şi câteva masive herciniene (Meseta Iberică şi Macedonia).

Cum vedem, Carpaţii noştri nu sunt nişte munţi izolaţi şi fără nicio legătură cu aceste linii de relief; din contră, ei sunt «numai un crâmpei din sistemul cutărilor alpine. Ei s'au ridicat odată cu Alpii şi din aceleaşi pricini, conţin aceleaşi roce şi au direcţiuni hotărîte, ca şi la Alpi, de scuturile şi stâlpii mai vechi şi mai întăriţi din vecinătatea lor» ²).

Spunând numai atât, poate ar fi fost suficient, pentru a răspunde la prima obiecţiune ce s'a făcut împotriva utilizării cuvântului alpin, atunci când este vorba de Carpaţi. Dar să împing precizările mai departe.

*

Cuvântul *alpin* mai caracterizează şi o anumită formă de relief.

In general, sunt numite *alpine* formele pe cari le afectează munţii cari au suferit, în quaternar, o singură glaciaţiune locală, adică cari nu au fost complet acoperiţi de gheţuri. Relieful Alpilor fiind luat ca tip, s'a adoptat termenul *alpin* pentru toate formele de relief datorite glaciaţiunilor locale, din cuprinsul tuturor munţilor ³). In această privinţă se ştie că «în afară de Europa şi America de Nord, care au fost în mare parte acoperite de gheţari continentali veniţi dinspre Nord, aproape toţi munţii din zona temperată au fost centre de glaciaţiune locală, mai întinsă în climatele maritime şi umede, mai restrânsă în climatele continentale»⁴). S'au remarcat urme de extensiune glacială limitată chiar în munţii din regiunea ecuatorială, care a dat, evident, naştere la forme de relief alpin.

---

2) S. Mehedinţi şi G. Vâlsan: România (pentru curs secundar), Bucureşti 1931, pag. 69—70.

3) Emm. de Martonne: Traité de géographie physique (Tome II), Paris 1926, pag. 899.

4) Op. cit. pag. 898.

Carpaţii noştri au suferit şi ei, în era quaternară, o glaciaţiune locală, întâlnindu-se astfel forme de relief alpin atât în lanţul dela Sud (Retezat, Parâng şi Făgăraş), cât şi în Munţii Rodnei. Aşa de caracteristice sunt formele de relief în Parâng şi Făgăraş, reamintind pe acelea din Alpi, încât geograful francez, de reputaţie mondială, Emm. de Martonne, care a studiat în amănunţime munţii noştri, i-a numit Alpii Transilvaniei. [5])..

Un amănunt în plus. Autorul amintit, atunci când este vorba să ilustreze partea din tratatul său de geografie fizică privind aspectul formelor alpine, dă şi panorama masivului Retezat, văzut depe muntele Peleaga spre Bucura [6]).

In ce constă acest peisaj alpin?

Pentru aceasta să dau locul geografului mai sus pomenit. Iată de pildă cum ne descrie d-sa culmea septentrională a munţilor Făgăraşului, care de oriunde ar fi privită are un aspect alpin: «Văzută din Câmpia Făgăraşului, profilul său ciopârţit, reaminteşte pe acela al Pirineilor şi iluzia este completă, când, la sfârşit de toamnă, o manta de zăpadă acoperă deja toate vârfurile. Din partea Munteniei, impresiunea este aceiaşi. Dela Curtea de Argeş, ochiul obişnuit cu formele rotunjite, care domină în Carpaţi, este surprins de apariţia dublei piramide a Negoiului» [7]).

Descrierea peisajului alpin este şi mai completă atunci când ne vorbeşte despre aceleaşi forme, în Parâng: «Numai privind de pe înălţimile Munţilor Lotrului se poate desluşi delicata ferăstruire a contraforturilor sale septentrionale şi când încep a fi distinse circurile (glaciare) care dau versantului său nordic un aspect cu adevărat alpin».

«In adevăr, nimic nu egalează, nici chiar în Făgăraş, circurile grandioase ale Roşiilor, Scliveiului, Găurilor şi Gâlcescu. Povârnişurile lor superbe dau singure o ţinută îndrăsneaţă (hardie) unor vârfuri cari, în afară de Mândra (2529 m.), nu depăşesc 2400 m. Lacurile sunt nenumărate în aceste circuri, cari egalează în frumuseţe sălbatecă văile cele mai renumite ale Pirineilor» [8]).

---

5) Emm. de Martonne: La Valachie. Essaie de monographie géographique. Paris 1902, pag. 119—120. A se vedea de acelaşi autor: Europe Centrale. Paris 1931, pag. 719.

6) Emm. de Martonne: Traité de géographie (Tom. II), pag. 903.

7) „ „ „ La Valachie — pag. 124.

8) „ „ „ La Valachie, pag. 127.

Cât de obişnuite şi de caracteristice sunt aceste circuri glaciare, care se observă la origina văilor alpine, se poate vedea şi din faptul că limba populară are pretutindeni un nume pentru ele. In Carpaţi sunt numite *căldări* ; în Pirinei, «Oule» ; în Alpii germani, «Kar» ; în Scandinavia, «Botn» ; în ţările slave, «Zănoga» ; în Scoţia, «Corry» ; în Ţara Galilor, «Cwmb» [9]).

*

Să vedem acum sensul etimologic şi înţelegerea populară a acestui cuvânt.

V. Hulin, fost profesor la Şcoala Naţională de Ape şi Păduri dela Nancy, arată undeva că deşi calificativul «alpin» sau sinonimul său «alpestre» ar părea că ne indică a fi vorba mai mult de Alpi, etimologiceşte cuvântul «alpe» indică o păşune. In Kymris [10]) (idiom celtic) radicalul «alp» exprimă, din punct de vedere fizic şi moral, o ideie de evoluţie. Culmea Alpilor şi-a luat numele dela această rădăcină. De aceea conchide că nu este vorba de o semnificaţie regională, ci se poate vorbi, pe bună dreptate, de «alpages» în Vosgi, ca şi în Pirinei [11]).

Iar profesorul Arbos, în monumentala sa lucrare asupra vieţii pastorale în Alpii francezi, arătând că viaţa pastorală se întâlneşte pretutindeni în lungul şi latul acestor munţi, obligând diferite popoare pe care fluxul şi refluxul istoriei le-au stabilit în Alpi, să se adapteze felului de viaţă impus de ei, adaogă : «Nu este deci surprinzător că vechiul cuvânt Alpi, care la Gali însemna în general munţi înalţi [12] şi care s'a restrâns apoi la marele lanţ european, să fi luat foarte de curând sensul de păşune de munte, unde turmele sunt conduse şi pasc în timpul verii» [13]).

Tot d-sa ne spune că antichitatea nu pare să fi cunoscut acest cuvânt, care se întâlneşte abia în preajma Evului Mediu, la anul 739.

---

9) Emm. de Martonne : Traité de géographie physique (Tome II), Paris 1926, pag. 900.

10) Kymris = popor de rasă celtică stabilit, pe vremea lui Cezar, în regiunea cuprinsă între Sena, Marna, Munţii Faucilles, Rin şi Oceanul Atlantic.

11) V. Hulin: L'économie alpestre et son programme. Economie Alpestre. 1929 pag. 15.

12) Littré, Dictionnaire. Du Cange, 2: Alpes vocati non modo qui Italiam ab Gallia et Germania disterminant, sed etiam universim quivis montes altiores.

13) Ph. Arbos: La vie pastorale dans les Alpes françaises. Etude de géographie humaine. Grenoble 1922 pag. 18—19.

Dela această dată cuvântul a continuat să se folosească în toate părţile Alpilor. Aşa că azi, germanii din Austria şi elveţienii de limbă germană vorbesc de «Alp», din care tirolezul a făcut «Alm», iar colonistul german din Frioul, «Olbe». Locuitorii din fostul Comitat al Nisei au termenul «alpes», iar cei din Savoia, precum şi elveţienii de limbă franceză «alpes» şi «alpages». Italienii din Tessin, din Val Pellice, din Val de Gressonex, din Vallpeline, vorbesc de «alp», «alpe», «alpo» sau «arpe» [14]).

Paralel cu «alpe» sau «alpages» se foloseşte în Alpii francezi şi cuvântul «montagne».

Uneori se întrebuinţează, mai ales de către silvicultori, în scrierile lor cu caracter pastoral şi expresiunea «montagne pastorale».

Cuvântului «montagne» îi corespunde «Berg» în Alpii austriaci şi la elveţienii de limbă germană, şi «perg» sau «perk» la locuitorii celor 7 şi 13 comune. In Trentin şi Frioul se aude cuvântul «la mont», în Cadore «la montagna», în Elveţia de limba franceză şi în Savoia franceză «la montagne», în Puschlav «le mont» [15]). Slovenii zic «planina», iar rutenii din Maramureş «polonina» [16]).

La noi, deosebit de expresiunea gol de munte, se întrebuinţează şi cuvântul *munte*. Zicând : «Am luat cu arendă un munte», se presupune că s'a luat dreptul de păşunat din acel munte, înţelegându-se de cele mai multe ori, atât păşunea din golul muntelui, adică de deasupra limitei superioare a pădurilor, cât şi aceia din cuprinsul zonei pădurilor. Străbătând vara munţii noştri, întâlneşti pretutindeni vite, atât în golurile alpine, cât şi în cele provocate de om în zona pădurilor : prin poieni, seciuri, sau parchete exploatate. Lumea rurală nu prea face distincţie. Atâta vreme cât vitele nu mai coboară în sat în timpul verii, sunt *la munte*, indiferent dacă se găsesc la păşunat în zona pădurilor sau deasupra ei, în golurile alpine. Vedem dar cât este de lipsită de preciziune expresiunea *munte*.

In sfârşit, expresiunile «munte», «montagne» şi probabil toate corespondentele lui, cuprind în sfera lor şi ideia de suprafaţă, sens care, dealtfel, nu se găseşte în dicţionar. Zicând «montagne», locuitorul din Alpii francezi presupune o întindere de păşune capabilă

---

14) Op. cit. pag. 20.

15) Op. cit. pag. 20.

16) Vladimir Kubijovic: Păstoritul în Maramureş. Bul. Soc. Regale Rom. de Georgrafie 1934 pag. 218.

să hrănească 50—150 vite mari sau echivalentul lor în vite mici, pe timp de 80—100 zile. Inferioară în grad vine expresiunea «montagnette», care nu poate primi decât 10—25 vite mari, câteva oi şi 2—3 capre [17]).

Nici din punct de vedere al *florei* nu se poate lua atitudine potrivnică. Dacă spaţiul ne-ar permite, n'ar fi greu să înşirăm aci o serie de specii ierboase, care să se găsească în mod obişnuit atât în Alpi cât şi în Carpaţi, constituind fondul păşunilor din zona alpină.

*

Şi din punct de vedere al vieţii umane întâlnim trăsături comune în tot lanţul meridional al munţilor, dela Atlantic şi până'n Asia Centrală, trăsături cari nu se mai întâlnesc în nicio altă regiune a globului. «O înrudire ce minunează uneşte oamenii din munţii mediteraneeni şi iranieni, până' Asia Centrală». Locuitorii tuturor acestor munţi, deşi izolaţi unii de alţii, la depărtări de mii de kilometri, au rezolvat în acelaşi fel problemele pe cari le puneau munţii, adică pe cari le punea relieful lor accidentat şi climatul de înălţimi. Şi cceea ce apare şi mai caracteristic este faptul că soluţiunea dată de ei pentru învingerea acestor dificultăţi, n'a fost adoptată şi aiurea (în ceilalţi munţi depe glob), fie că n'a fost cu putinţă, fie că în munţii la care ne referim avem deaface cu o soluţie «potrivită cu instinctul specific al rasei albe».

Această rezolvare unică a problemei constă din :

1) Asocierea vieţii pastorale cu aceea a muntelui: ,,asociere activă, îmbrăcând forme originale, consistând din migraţiuni sezoniere. Nomadismul de munte, transhumanţa şi estivajul figurează printre aceste deplasări caracteristice".

2) Adaptarea vieţii agricole de câmp la munte: ,,adaptare dificilă din cauza climatului şi reliefului, ajungând la o rărire progresivă a mijloacelor de existenţă şi însuşi a oamenilor, pornind de jos în sus".

In restul munţilor, care nu intră în acest sistem, amenajarea vieţii agricole s'a făcut pe cu totul alte baze.

---

[17]) F. Briot: Des améliorations pastorales. Annuaire de la Soc. française d'économie alpestre. 1924 pag. 108.

3) O serie de remedii, imaginate pentru a face cu putință viața în acești munți de tip alpin, aplicate la infirmitățile vieții de munte. Aceste remedii, deși foarte variate ca formă, arată totuși „același tip de tămăduire".

Ca și în cazurile din primele două puncte, aceste remedii sunt necunoscute în restul globului.

Ne oprim aci, fără a intra în detalierea celor de mai sus, care se găsesc cu măestrie tratate de profesorul Jules Blache dela Univesitatea din Nancy, într'o admirabilă lucrare asupra raporturilor care există între om și munte [18]). Să reținem însă constatarea unei asemănări cât mai profunde între munții care constituie sistemul alpin.

*

In sfârșit cuvântul *alpin* a ajuns să fie întrebuințat azi de toată lumea ca termen technic. In terminologia geo-botanică se înțelege prin *zonă alpină* acea parte a munților de deasupra limitei superioare a pădurilor, caracterizată — după Flahault — printr'o vegetație aproape complet erbacee, căreia i se asociază și câteva specii lemnoase târîtoare sau care abia se ridică deasupra solului [19]).

Nu este locul să intrăm acum în discutarea criteriilor adoptate de oamenii de știință pentru stabilirea limitei superioare a pădurilor și în consecință a zonei alpine. Voim însă să stabilim deocamdată necesitatea adoptării unui termen, care să definească precis acea zonă ierboasă, naturală, de deasupra pădurii.

Mai sus am văzut cât de larg este sensul cuvântului *munte*. Deși mai puțin vast, termenul *gol de munte* nu este mai precis. Căci un *gol* poate fi de natură climatică, cum poate fi și antropogen. Este de natură climatică atunci când este determinat de condițiunile climatice ale regiunei sau locului în cauză, pădurea neputând depăși, din această cauză, o anumită altitudine. Este antropogen atunci când intervine omul, creindu-l uneori chiar în cuprinsul zonei unde crește sau poate crește în mod natural pădurea.

Zicând, deci, pur și simplu, *gol* sau chiar *gol de munte*, cineva nu poate ști precis de ce fel de gol poate fi vorba. Noțiunea are deci o sferă mai mare.

---

18) Jules Blache : L'homme et la montagne. Paris 1933.

19) Ch. Flahault: Les limites supérieures de la végétation forestière et les prairies pseudo-alpines en France.

Din această lipsă de preciziune se pot face foarte multe şi grave greşeli. Aş putea spune că din această cauză s'au făcut şi până azi mari greşeli.

In acest caz, nu înţeleg pentru ce nu am folosi şi noi — cel puţin atunci când scrim — termenul acceptat azi în literatură, numind regiunea de deasupra pădurii din munţii noştri — *zonă alpină* sau *gol alpin*, iar păşunea respectivă — *păşune alpină*. In acest caz s'ar şti precis despre ce este vorba, ne mai lăsându-se loc la confuzii [20]).

M'aş bucura dacă în vocabularul nostru românesc s'ar găsi cuvântul care să exprime cât mai exact, şi în acelaşi timp să se impună întregii literaturi universale, — această formaţiune naturală, aşa precum s'a întâmplat cu atâtea numiri technice consacrate în toată literatura, cuvinte cari în trecut nu au fost decât simple expresii populare. Aş fi cu tot sufletul alături de cei ce pe bună dreptate s'ar felicita de această fericită potrivire.

Alpweiden oder Gebirgsweiden ? — Eine Frage der Terminologie.

Sur une question de terminologie.

L'auteur, contrairement à une affirmation faite dans un article publié au numero 5 de cette revue, démontre que le mot *alpin* — paysage alpin, pâturage alpin, région alpine — peut être utilisé même lorsqu'il s'agit des Carpathes.

---

[20]) Se înţelege că nu toate păşunile de azi de deasupra pădurilor, mai ales în întinderea lor actuală, sunt de natură climatică ; dar nu despre aceasta este vorba.

INVĂŢĂMÂNTUL SILVIC SUPERIOR LA ŞCOALA SUPERIOARĂ DE AGRICULTURĂ DIN BRNO (CEHOSLOVACIA).

de Ing. M. PRODANCIUC.

Cred că este folositor să înfăţişăm, în cele ce urmează, organizarea şi programul secţiei silvice dela Şcoala superioară din Brno, din următoarele motive:

1. Această şcoală reprezintă nivelul învăţământului silvic superior al unei ţări prietene, cu care o colaborare mai strânsă nu ne-ar putea fi decât folositoare.

Palatul Facultăţii de Silvicultură din Brno.

2. Din cercetarea programului de studiu al acestei secţii se desprind anumite concepţii preţioase, prin aceea că el se adaptează foarte bine la desvoltarea ştiinţelor şi tehnicei silvice moderne.

3. In unele privinţe, s'ar putea desprinde anumite sugestii pentru ca secţia silvică dela Şcoala Politehnică din Bucureşti să urmeze mai departe cu aceeaşi paşi mari ca şi până acum, drumul spre perfecţionare.

Alcătuirea programului de studiu şi modul cum este organizată facultatea de silvicultură dela Brno vor ilustra şi mai bine afirmaţiile de mai sus. De aceia vom da mai întâi în cele ce urmează, programul de studiu al acestei şcoli.

A. **Programul de studii.** Durata cursurilor şi a lucrărilor practice e de 4 ani, în decursul cărora programul e cât se poate de complect :

Obiectele de studiu	N-rul orelor săpt. în semestrele :			
	de iarnă		de vară	
	curs	lucr. pract.	curs	lucr. pract.
ANUL I.				
Complimente de matematici superioare	4	2	2	1
Botanica generală	5	4	—	—
Sistematica (Botanica specială)	2	2	2	2
Economie politică	3	1	3	1
Bacteriologie generală şi forestieră	1	—	2	2
Zoologie generală	4	2	—	—
„ forestieră	—	—	2	4
Geologie (cu mineralogie şi petrografie)	3	2	2	2
Chimie generală anorganică	4	—	—	—
„ „ organică	—	—	4	2
Meteorologie şi climatologie	3	1	—	—
Geometrie descriptivă	2	2	2	2
Introducere în ştiinţele silvice	1	—	—	—
Statistică forestieră	—	—	2	—
ANUL II.				
Dendrologia şi anatomia lemnului	2	3	2	2
Soluri	1	—	3	2
Topografie	4	6	4	4
Fytopatologie forestieră	2	—	2	2
Complimente de chimie analitică	1	2	—	—
Biochimie	2	—	2	4
Complimente de hidraulică şi hidrologie	2	—	—	—
Complimente de construcţii şi poduri (cu capitole speciale de rezistenţa materialelor)	4	2	—	—
Drept civil	—	—	3	—

Obiectele de studiu	N-rul orelor săpt. în semestrele:			
	de iarnă		de vară	
	curs	lucr. pract.	curs	lucr. pract.
Legislaţie vânătorească	2	—	2	—
Produse accesorii ale pădurii	1	—	1	1
Exploatări pastorale	—	—	2	—
Apicultură	1	—	1	—
Piscicultura	—	—	2	—
Entomologie forestieră	2	1	—	1
Patologia vânatului	2	—	—	—
ANUL III.				
Silvicultură (cu estetica forestieră)	4	2	6	8
Protecţia pădurilor	3	2	2	3
Exploatarea pădurilor	4	2	—	—
Construcţiuni forestiere	4	2	—	3
Regenerarea pădurilor	3	—	—	—
Technologia mecanică a lemnului	2	2	—	—
,, chimică ,,	—	—	2	—
Ferăstrae	5	—	—	—
Dendrometrie	—	—	4	2
Drept civil	3	—	—	—
Topografie forestieră	—	—	—	8 zile
Construcţiuni hidraulice	2	—	—	—
Construcţii forestiere.	—	—	3	2
Geodozie	2	2	—	—
Fotogrametria	—	—	2	—
Elemente de electricitate şi electrotehnică	—	—	3	2
ANUL IV.				
Amenajament (cu statica forestieră)	4	2	3	4
Construcţiuni şi instalaţii forestiere	3	3	2	2
Estimaţia forestieră	4	2	—	—
Torenţi	—	—	2	2
Politica forestieră	3	—	2	—
Administraţia forestieră	1	—	2	—
Gestiune şi contabilitate forestieră	2	—	2	—
Seminar de silvicultură	—	4	—	4
Geodezie forestieră	2	—	—	—
Redactarea planurilor forestiere	—	3	—	—
Operaţiuni agrare şi reforma agrară	3	—	—	—
Istoria silviculturii şi vânătoarei	—	—	2	—
Noţiuni de agricultură	3	—	—	—
Finanţe, bănci, burse	—	—	1	1

Studiind programul de mai sus, putem face următoarele observaţiuni :

Integrat în învăţământul tehnic superior, învăţământul silvic urmează una din cele două concepţiuni de mai jos, care se desprind în mod evolutiv din desvoltarea industrializării lemnului şi a ştiinţei forestiere.

1. Invăţământul silvic superior e astfel organizat încât urmăreşte să dea inginerului silvic o cultură inginerească generală cât mai largă (cu alte cuvinte urmăreşte să-l facă pe *silvicultor* cât mai mult inginer). Ori, atât tehnica, în toate ramurile, cât şi silvicultura (cuprinzând cultura şi exploatarea pădurilor şi industrializarea produselor pădurii) s'au desvoltat atât de mult, încât e imposibil ca cineva să devie bun *silvicultor* şi totodată să stăpânească şi o temeinică instrucţie inginerească generală.

De aceea concepţia a doua se impune :

2. In această concepţie învăţământul silvic ca şi oricare altă ramură din învăţământul tehnic urmează *legea diferenţierii :* dela cultura inginerească *generală* se caută să se creeze specializări în toate domeniile (inginerii electromecanici : ingineri constructori de maşini, specialişti în radio, aviaţie, etc., Ing. constructori în ing. de poduri şi şosele, construcţii civile, navale, etc.). Potrivit acestei concepţii, care singura se integrează în desvoltarea în suprafaţă şi adâncime a tuturor domeniilor de activitate socială, învăţământul silvic îşi propune un singur dar foarte preţios obiectiv, acela de a face din inginerul silvic un bun silvicultor, în sensul modern al cuvântului, adică să stăpânească toate tainele culturii, exploatării pădurilor şi a industrializării produselor ei. Un astfel de învăţământ urmăreşte să creeze un inginer silvic, care să pătrundă adânc şi în domeniul industrializării cât mai intensive şi înalte ale lemnului, domeniu pe care încă nu-l stăpâneşte. Astfel învăţământul silvic se integrează în învăţământul tehnic ca un inel necesar într'un lanţ care se lungeşte mereu.

Pentru ca învăţământul silvic superior să poată îmbrăţişa problema lemnului până în cele mai depărtate legături trebue ca acest învăţământ : a) sau să se scindeze în mai multe secţiuni (ceeace, material nu-i posibil decât în statele cu întindere foarte mare ca : U. S.. A., U. R. S. S.); sau b) cultura inginerească generală să se reducă la strictul necesar adâncindu-se numai domeniile cu aplicaţii în silvicultura şi industrializarea lemnului.

Programul de studii al facultăţii de silvicultură dela şcoala superioară de agricultură din Brno se integrează perfect celei de a doua concepţii şi astfel e posibil ca în 4 ani de studii să se studieze foarte amănunţit, atât cultura pădurilor cât şi industrializarea lemnului.

Intr'adevăr: obiectele de bază precum botanica, solurile şi zoologia forestieră sunt cuprinse în următoarele cursuri:

I.
- Botanica generală
- Botanica specială (sistematica)
- Dendrologia forestieră
- Fythopathologia forestieră.

II.
- Geologie
- Soluri.

III.
- Zoologie generală
- ,, forestieră
- Entomologie forestieră.

Obiectele de specialitate tehnică silvică (silvicultură, amenajament, construcţiuni forestiere), sunt cele obişnuite, printre cari am avea de menţionat şi lecţiile de estetică forestieră.

Cursurile din domeniul valorificării produselor sunt bine reprezentate prin faptul că ele cuprind şi tehnologia mecanică şi tehnologia chimică a lemnului, cursuri separate de cursul de exploatarea pădurilor, lucru cu atât mai judicios şi mai potrivit desvoltării ştiinţelor forestiere, cu cât s'a constatat de către silvicultori cu vază, că exploatarea pădurilor nu se poate face complect într'un singur curs, şi că trebuesc scindate (tot aşa după cum în acest domeniu „Die Forstbenutzung" a lui Gayer reprezintă ultima carte bună şi generală despre multiplele întrebuinţări ale lemnului, cărţile apărute ulterior tratând numai despre unele capitole).

Cursurile auxiliare complectează minunat cultura silvică şi sunt menite să precizeze rolul pe care economia forestieră îl joacă între celelalte economii naţionale: Economia pastorală, Apicultura, Piscicultura, Vânat, Noţiuni de agricultură.

Menţionez, în sfârşit, cursurile de introducere în silvicultură şi de istoria silviculturii. Cursul de introducere în ştiinţele silvice are rolul de a familiariza dela începutul studiilor pe student cu problemele silviculturii, astfel că studentul e în stare să integreze însuşi, fiecare obiect al științei silvice în locul pe care îl ocupă, și să întrevadă rolul acelui obiect în rezolvarea unora din problemele silviculturii.

De altfel, cursuri introductive în silvicultură se fac și la alte școli.

Cursul de istoria silviculturii arătând evoluția diferitelor metode și concepții în silvicultură îl învață pe viitorul inginer să judece dialectic și să vadă cari sunt concepțiile cele mai noui și mai potrivite în ramura de activitate căreia el s'a dedicat.

B. **Organizarea școlii.** Executarea programului de studii e foarte mult ajutată de organizarea școlii și de dotarea ei extrem de bogată.

Dau aici numai câteva date, care ilustrează foarte bine acest lucru: Facultatea de silvicultură posedă un vast local cu 4 etaje în care toate laboratoarele posedă săli încăpătoare și aparate numeroase.

Pentru lucrările practice, școlii îi este afectat un întreg domeniu silvic, Adamov, cu o suprafață totală de aproape 8000 hectare, cu 7 pepiniere, cu un arboret dendrologic la Krtiny, cu o pepinieră a institutului de cercetări forestiere din Brno, cu o rețea de căi de comunicație, cu clădiri pentru reședința șefilor de ocol și a brigadierilor și cu o fabrică de cherestea. Acest domeniu e administrat de o direcțiune silvică aparte, iar administrația ei e condusă de un comitet de profesori.

In această direcție silvică, elevii își fac toate lucrările practice, putând fi găzduiți la un castel din Krtiny, deasemenea proprietate a școlii.

Forstunterricht an der Hochschule für Ackerbau zu Brün.

L'enseignement forestier supérieur à l'école supérieure d'agriculture de Brno. (Tchécoslovaquie).

On montre le programme d'études et l'organisation de l'école.

PROBLEMELE ZILEI

REGENERAREA NATURALĂ[1]

FLORA SOLULUI ŞI REGENERAREA NATURALĂ

de C. D. Chiriţă

In regenerarea naturală, silvicultorul dirijează în complexul arboret-sol modificări continui, pentru ca în locul arboretului bătrân, să realizeze arboretul de viitor. In această acţiune, el conduce astfel consistenţa arboretului de regenerat, încât să asigure condiţiuni optime de fructificaţie, însămânţare şi desvoltare a seminţişului. Prin acţiunea lui de regenerare naturală, silvicultorul modifică în pădure condiţiunile de lumină şi temperatură în coronament şi la sol, umiditatea în sol, cantitatea litierei, activitatea microorganismelor — şi astfel: condiţiunile de formare a humusului, de aciditate, nitrificare, etc. —, structura stratului superficial al solului şi, ceea ce interesează aci mai mult, *flora solului şi concurenţa în sol.*

Ochii silvicultorului trebuesc să fie aţintiţi la trei elemente principale: arboretul bătrân, flora solului şi seminţişul. Intre aceste trei elemente ale regenerării, se începe o luptă pentru viaţă, concurenţa în aer şi în sol. Arboretul bătrân împiedică variat de mult pătrunderea la sol a luminii, apei, căldurii şi prin rădăcinile lui, absoarbe din sol apă şi substanţe nutritive. Flora solului şi seminţişul se concurează pentru lumina, umiditatea şi substanţele nutritive pe care le îngăduie arboretul bătrân şi împreună, concurează în sol acest arboret.

---

[1] Dată fiind importanţa chestiunii regenerărilor naturale şi fiindcă după închiderea numărului de Iulie—August ne-au mai parvenit articole, am menţinut subiectul la „problemele zilei" şi în acest număr.

In Octombrie vom discuta: exploatările în regie.

Lucrările de regenerare naturală trebuesc astfel conduse, încât concurența în aer și în sol să fie continuu modificată în favoarea semințișului.

In rezumat, spre a se asigura condițiuni optime regenerării naturale, trebue ca:

arboretul să fie pregătit pentru o abundentă fructificație,

solul să fie pregătit pentru a primi sămânța și a asigura germinația

concurența elementelor arboret bătrân - flora solului - semințiș să fie dirijate în favoarea semințișului.

Fig. 1. Asoc. de Vaccinium myrtillus.

Silvicultorul realizează aceste condițiuni dictând:

o anumită *intensitate* a tăierilor de regenerare și

un anumit *tempo* al acestor tăieri.

După ce se conduce silvicultorul spre a fixa momentul diferitelor tăieri și intensitatea lor?

Criteriul cel mai obișnuit este „regenerarea" însăși, adică apariția sau întârzierea producerii semințișului și desvoltarea acestuia.

Tăierea de regenerare se face sau se mai amână și i se dă o intensitate mai mare sau mai mică, după cum însămânțarea s'a produs sau nu, este suficientă sau nu, semințișul suferă sau nu. Aceasta, bine înțeles, în cazul unei silviculturi îngrijite, care nu cunoaște tirania geometriei și a calendarului amenajamentului.

In technica regenerării naturale nu s'a dat, însă, suficientă atenție unui element de o valoare indicatoare extrem de prețioasă:

flora solului. Această floră, consecinţă a condiţiunilor de arboret şi sol, este cartea mereu vie pe care pădurea ne-o deschide, spre a ne spune: câtă lumină ajunge la sol, cât de umed este acesta, cum merge formarea humusului, ce pericole ameninţă seminţişul, etc., şi cum va evolua succesiunea vegetală prin menţinerea consistenţei actuale sau prin rărirea arboretului.

Flora solului este *un înregistrator imediat şi sensibil* al condiţiunilor de luminare a solului şi de stare a acestuia (umezeală, humus, substanţe nutritive, structură, ş. a.). Flora solului devansează seminţişul: apare înaintea lui sau, dacă vine odată cu el ori după el, arată *condiţiunile* ecologice ale desvoltării seminţişului şi prevesteşte evoluţia acestora.

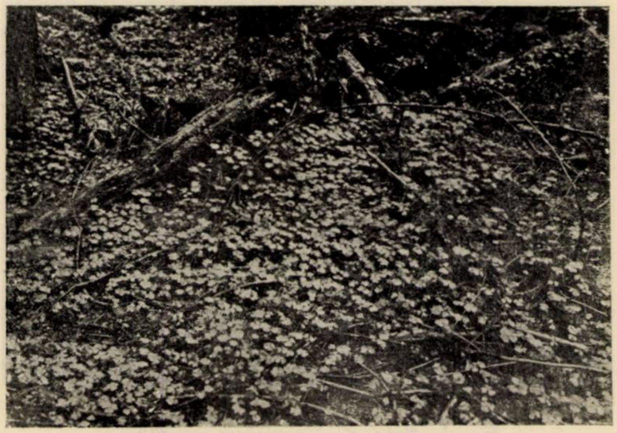

Fig. 2. Oxalis acetosella, în pădure virgină de molid.

In sfârşit, prin ea însăşi, flora solului ne spune dacă ea constitue sau nu un pericol pentru desvoltarea seminţişului.

In puţine cuvinte: *pentru regenerarea naturală a pădurii, flora solului este un indicator preţios,* ea arătând după speciile şi caracterele asociaţiilor ce constitue (abundenţa, consistenţa, dominanţa, frecvenţa, structura, vitalitatea şi periodicitatea plantelor în asociaţii) — condiţiunile de luminare ale arboretului, starea solului şi concurenţa pe care ea (flora) o poate face seminţişului.

Asupra valorii indicatoare a florei pentru starea solului s'au făcut rezerve, specificându-se că flora ierbacee fiind avizată la un strat superficial al solului, nu poate da indicaţiuni valabile decât asupra acestui strat superficial. Ori, în regenerarea naturală ne interesează tocmai stratul superficial al solului, stratul pe care flora ni-l poate, deci, caracteriza bine. De altfel, rezerva ce s'a făcut din acest punct de vedere valorii indicatoare a florei nu este deplin justificată — stratul superficial al solului nefiind ceva independent de restul solului. De cele mai multe ori, ne este suficient să cunoaștem primii 15—20 cm. ai solului, spre a ști — aproximativ — ce urmează mai jos.

De asemenea, s'a mai obiectat că pe solurile bogate, flora spune mult mai puțin asupra stării solului. Această obiecțiune — vedem tot mai mult — s'a datorit mai mult *necunoașterii*, decât realității însăși.

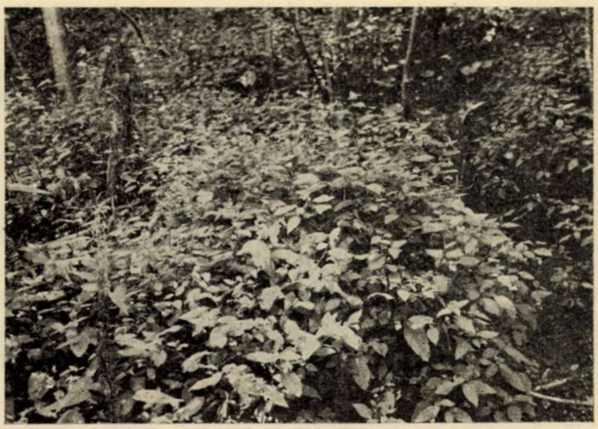

Fig. 3. Asoc. de Impatiens noli tangere.

In sfârșit, s'a adus argumentul că pășunatul și alte intervențiuni în pădure ar fi modificat prea mult flora naturală, pentru a putea pune bază certă pe indicațiunile ei. Dacă această obiecțiune este parțial valabilă în tipologia forestieră, ea contează mult mai puțin în regenerarea naturală, unde ne interesează *starea actuală* a arboretului și a solului.

Despre utilizarea florei solului ca indicator în regenerarea naturală, silvicultura practică nu a avut — și încă nu are suficiente cunoștințe.

S'a cunoscut, astfel, regula veche, că spre a fi solul bun pentru însămânțarea naturală, flora trebue să fie astfel, încât solul să apară de departe verde, iar de aproape de culoarea litierei, adică vegetaţia ierbacee să fie atât de rară, încât numai privind-o pe o mare rază, prin mai multe planuri, ea să dea suprafeţii solului culoarea verde.

S'au mai recunoscut de mult unele asociaţii — de graminee, Vaccinium, Sphagnum, ş. a. — ca periculoase pentru regenerarea naturală.

Dar — de ce să nu recunoaştem? — de numeroase dintre multiplele şi preţioasele indicaţiuni ale florei solului, silvicultura nu a avut cunoştinţă sau nu a făcut uz.

Mai mult. Insăşi regula clasică, că solul bun pentru regenerarea naturală trebue să pară de departe verde şi de aproape brun, nu este întotdeauna valabilă. Astfel, un covor de *Oxalis acetosella* indică un sol cu *mull* (humus bun pământos), fresc, excelent pentru regenerarea naturală; invers, apariţia în acelaş etaj de vegetaţie — chiar în consistenţă mică — a gramineei *Poa nemoralis* arată sol uscat, impropriu pentru regenerarea naturală. O asociaţie deasă de *Allium ursinum* arată sol fresc-umed, bogat în humus bun (mull), excelent pentru regenerarea naturală; invers, apariţia chiar rară a unor anumite specii de *Festuca* (F. ovina, sulcata, vaginata) arată soluri uscate şi exercită o mare concurenţă în sol — indică deci condiţiuni grele pentru regenerarea naturală.

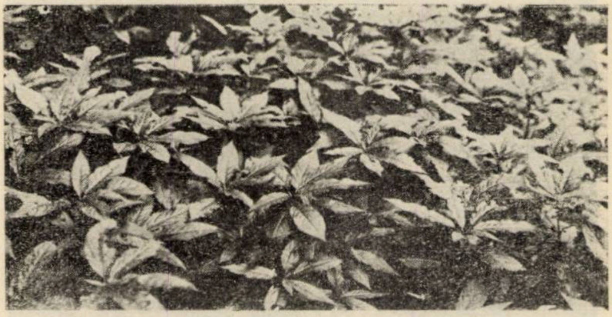

Fig. 4. Asoc. de Mercurialis perennis, în pădure de fag.

In orientarea noastră după flora solului pentru regenerarea naturală, trebue să ştim :

1. Ce indică flora asupra stării solului şi gradului de luminare al arboretului.

2. Ce concurență poate face semințișului, prin:
   - a) reținerea luminii (concurența în aer),
   - b) suprapunere și apăsare (vătămări mecanice),
   - c) absorbția apei în sol (concurența în sol).
3. Ce indică flora asupra succesiunii ei prin luminarea arboretului și asupra tăierii de regenerare următoare, pentru favorizarea semințișului.

Sociologia vegetală aplicată în slujba regenerării naturale a stabilit până acum multe cunoștințe prețioase sub raportul indicațiunilor florei pentru această regenerare. Aceste cunoștințe nu pot fi, însă, peste tot la fel de valabile, fiecare zonă și regiune având caracteristice proprii. Totuși, pentru tipuri analoage de arborete, indicațiunile florei sunt, de asemenea analoage și, în majoritatea cazurilor, pot fi cu folos utilizate.

De asemenea, în această materie s'au stabilit unele adevăruri, relativ la explicația și legile asociațiilor și succesiunilor, care au o valabilitate generală.

Aceste constatări nu ne dispensează, însă, de obligația de a cerceta de aproape flora arboretelor noastre în legătură cu arboretul, solul și regenerarea, spre a stabili indicațiunile acesteea asupra solului și regenerării naturale.

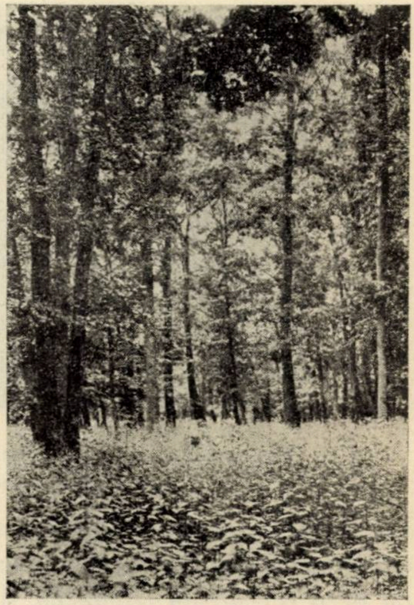
Fig. 5. Asoc. de Urtica dioica în pădure de stejar.

In țara noastră, regenerarea naturală se aplică în mod clasic și pe o scară mare, în arborete de fag, fag cu gorun și gorun. De aceea, cercetările trebuesc îndreptate, în primul rând în diferitele tipuri de arborete formate din aceste specii. Asupra florei indicatoare a acestor arborete este deja material adunat. Sunt, însă, necesare cercetări tipologice și pedologice speciale, pentru a se formula opinii cert valabile pentru condițiunile țării noastre.

Cum însuşi caracterul acestei scrieri ne obligă la un cadru de generalitate, vom renunţa la citarea florei indicatoare după arboret şi ne vom mărgini la unele caracterizări generale ale florei solului în legătură cu regenerarea.

1. *Flora ca indicatoare a stării solului.* Cu această problemă picăm pe un subiect de importanţă tot mai accentuată în silvicultură.

Flora ca indicatoare a stării solului interesează în toate fazele vieţii pădurii dar în deosebi în cursul perioadei de regenerare, când, după indicaţiunile florei, putem şti: dacă solul este destul de luminat, dacă starea lui fizică (afânare, umiditate, ş. a.) şi biologică este bună pentru regenerarea naturală, dacă seminţişul este ameninţat de o concurenţă redutabilă, dacă tăierile pot sau trebue să fie conduse repede sau încet, etc.

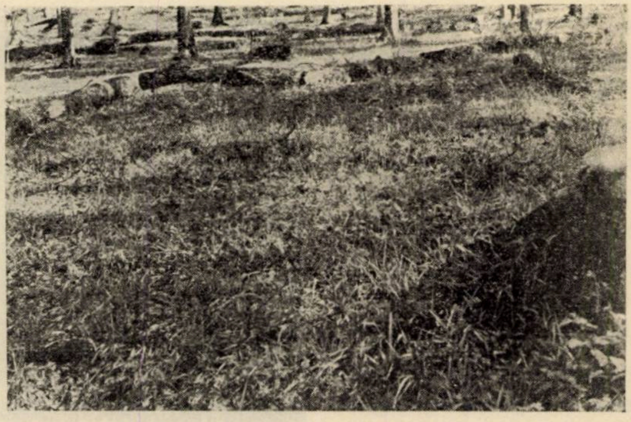

Fig. 6. Sol complect înierbat, în arboret în curs de regenerare naturală. Regenerare eşuată.

Discutarea amplă a acestui subiect ar conduce la desvoltări ce depăşesc cadrul articolului de faţă. De aceea, ne vom mulţumi aci numai să cităm cele mai comune plante indicatoare ale unei bune stări a solului pentru perioada iniţială a regenerării (primirea seminţei, germinaţia, desvoltarea seminţişului în epoca primei tinereţi).

Indică un sol bun pentru regenerarea naturală — adică: cu humificare normală — deci litieră suficientă, dar nu prea groasă, humus bun în stare de mull —, afânare superficială suficientă, umiditate îndestulătoare, concurenţă în sol şi în aer neînsemnată, etc.

— următoarele plante: *Oxalis acetosella, Asarum europaeum, Allium ursinum, Asperula adorata, Dentaria bulbifera, Circea lutetiana, (în consistență rară), Geranium Robertianum, Viola sp., Galeopsis pubescens, Lathyrus vernus, Paris quadrifolius, Pulmonaria officinalis, Atropa belladonna (în consistență rară).*

Sol fertil, cu excelente condițiuni de humus, afânare, umiditate etc., indică încă multe alte plante (vezi mai jos), dar acestea prin asociațiile lor dese, stânjenesc sau fac imposibilă regenerarea naturală.

2. a) *Flora solului și concurența în aer.* Sunt periculoase pentru semințiș plantele ce umbresc puternic solul și se desvoltă în asociații dese înainte ca semințișul să se fi ridicat suficient spre a scăpa de acoperirea lor.

Astfel, plantele de umbră și soluri bogate în humus și fresce sau umede: *Chelidonium majus, Impatiens noli tangere, Lamium galeobdolon și mai rar Mercurialis perennis, Circea lutetiana,* ș. a., pot împiedeca desvoltarea inițială a semințișului, prin umbrirea datorită asociațiilor lor dese, și taliei lor înalte.

Umbresc de asemenea puternic semințișul tânăr, formând asociații dese, pe soluri, fresce și umede: speciile de *Rubus, Urtica dioica, Epilobium montanum, Scrophularia nodosa, Senecio Fuchsii, Stachys silvatica, Atropa belladonna,* ș. a.

b) *Flora și concurența în sol.* Consumul apei solului de către flora ierbacee a solului este una dintre problemele ecologice de primul ordin ale regenerării naturale. Concurența pentru apa solului este variat de intensă după gradul de umiditate al solului și după puterea de sugere (sau de absorbție a apei) a florei și a semințișului. Ea are urmări rele pentru semințiș când solul nu este suficient de umed, spre a întreține viguros vegetația arboretului bătrân, a florei și a semințișului.

Din punctul de vedere al concurenței pentru apă, plantele indicatoare din flora solului forestier se pot împărți în două mari grupe:

I) *Plante de soluri fresce sau umede, de umbră,* cu o mică putere de absorpție a apei și care, de aceea, exercită o concurență slabă în sol. Dintre acestea fac parte: *Oxalis acetosella, Asperula adorata, Circea lutetiana, Impatiens noli tangere, Geranium Robertianum, Dentaria bulbifera, Allium ursinum, Stachys silvatica, ș. a.*

Aceste plante se menţin atât timp cât solul este umed sau fresc. Scade mult umiditatea solului, atunci ele, având în rădăcini (resp. perii radicilari) o putere de sugere mai mică decât în rădăcinile seminţişului, pier. In pericadele uscate, critice pentru seminţiş, concurenţa acestor plante — care abia s'ar putea face simţită — dispare dela sine.

II) *Plante de soluri uscate sau aproape uscate,* cu o mare putere de absorbţie a apei, care pot suporta lumina, căldura şi uscăciune şi care exercită în sol o concurenţă cu urmări rele pentru seminţiş. Intre aceste plante se citează: specii de *Festuca (sulcata, vaginata, ovina, vallesiaca), Poa nemoralis, Melica uniflora, Brachypodium pinnatum, Calamagrostis epigeios, Luzula nemorosa, Agrostis tenuis. Deschampsia flexuosa, Senecio vulgaris, ş. a.*

Aceste plante xerofite se menţin bine pe soluri destul de uscate, unde, având o putere de sugere mai mare decât seminţişul, consumă ele şi puţină apă existentă în sol, cauzând astfel prejudicii seminţişului.

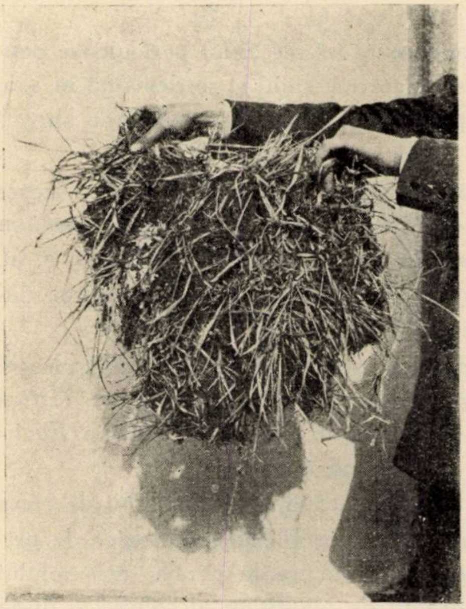

Fig. 7. O «glie», cu pâslă de rădăcini.

In general, pe suprafeţele cu soluri puţin umede sau uscate, cucerite de flora xerofită — graminee în special — seminţişul lâncezeşte sau piere. Plantele xerofite sunt, deci, un inamic redutabil al regenerării naturale.

Unele plante ca: *Agrostis tenuis, Carex pilosa, Carex humilis, Calamagrostis epigeios,* ş. a., formează în sol o pâslă deasă de rădăcini, care, nu numai că absoarbe toată apa pe care solul o poate ceda, dar împiedică pătrunderea apei de precipitaţiuni în sol, germinaţia seminţelor forestiere şi desvoltarea în pământ a rădăcinilor semințișului. Solul forestier cucerit de o asociație deasă de asemenea graminee, este devenit inapt pentru regenerarea naturală. Asemenea soluri se pot întâlni la noi în multe din parcelele cu tăieri succesive, în arborete de gorun; de asemenea, în cele mai multe păduri insuficient închise, din câmpie.

3. *Flora solului, ca indicatoare asupra succesiunii ei prin luminarea arboretului și asupra tăierii de regenerare următoare.*

Deși foarte interesantă și utilă, cunoașterea indicațiunilor florei sub acest raport este încă puțin studiată. De aceea ne vom mărgini aci la câteva exemple.

In locuri joase din arborete de fag, flora de mull apare char înainte de deschiderea masivului; dese ori, prin rărirea puternică a arboretului, solul poate deveni prea umed și atunci se desvoltă pe asemenea locuri o floră luxuriantă (specii de *Juncus, Carex, Rumex, Ranunculus, Cirsium,* ș. a.) care împiedică desvoltarea semințișului.

De aceea pe asemenea locuri tăierile de regenerare trebuesc făcute cu prudență, nedescoperind solul până ce semințișul nu s'a ridicat suficient.

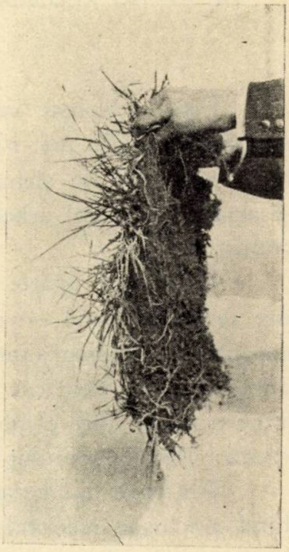

Fig. 8. Pâslă de rădăcini văzută din profil.

Invers, în stațiuni uscate, concurența în sol a rădăcinilor arboretului bătrân și a plantelor indicatoare de uscăciune: *Melica uniflora, Poa nemoralis,* specii de *Festuca,* ș. a., de timpuriu instalate, împiedică desvoltarea semințișului ; aci este necesar un tempo cât mai grăbit al tăierilor, spre a nu pierde semințișul în massa gramineelor xerofite (exemple numeroase se pot da din arboretele noastre de gorun, cu tăieri succesive prea întârziate și cu regenerarea pierdută din cauza invaziei xerofitelor exterminante.

Puținele considerațiuni și exemple de mai sus sunt — sper — suficiente spre a arăta însemnătatea florei solului ca indicator în regenerarea naturală și ca însoțitor al semințișului în desvoltare. Importanța cunoașterii florei sub acest raport ne conduce la recunoaşterea necesităţii adâncirii cunoştinţelor biologice şi ecologice în pădure şi a aplicării lor practice la technica regenerării naturale.

Flora indicatoare a solului şi de importanţă pentru regenerarea naturală, trebue studiată de aproape în toate tipurile noastre de arborete; iar silvicultorului practician trebue să i se pună la dispoziţie cunoştinţe precise în această privinţă şi metode simple de orientare staţională şi ecologică în pădure. Ceea ce, în stadiul actual, prielnic cercetării şi publicaţiilor de specialitate, nu poate întârzia mult [1]).

DE CE NU REUŞESC, LA NOI, REGENERĂRILE NATURALE PRIN SĂMÂNŢĂ.

de Ing. **M. Petcuţ**

Este îndeobşte cunoscut, că regenerările naturale prin sămânţă, în ţară la noi, n'au dat rezultatele pe care le-am scontat. In locul pădurilor de şleau, am obţinut arborete de carpen, jugastru şi arţar şi în locul arboretelor de stejar cu fag, am ajuns să avem păduri de fag.

Lăsând la oparte câteva încercări din ultima vreme, cari au dat rezultate bune — dar aci s'a lucrat mai mult artificial decât natural —, acestea sunt rezultatele pe cari le-am obţinut pretutindeni unde am încercat să părăsim codrul cu rezerve, care nu era altceva decât „tire et air" din Franţa, aplicat şi la noi înainte şi pe vremea Regulamentului Organic.

Am oprit enumerarea la aceste tipuri de păduri, pentru că, ele fiind mai uşor accesibile, încercările de regenerări naturale s'au limitat cam la ele.

In faţa acestor rezultate este natural să ne întrebăm : *cari sunt cauzele acestei stări de lucruri?*

Desigur că vor fi multe cauze, dar eu n'am să mă ocup decât de două din ele, pe cari le socotesc capitale, şi iată la cari :

1. Se aplică o modalitate de tratament necorespunzătoare acestor arborete.
2. Se fac greşeli şi în aplicarea modalităţii de tratament. Unele din aceste greşeli sunt atât de mari, încât se modifică şi spi-

---

[1]) Literatură consultată : *Arthur Frhr. von Krudener:* Forstliche Standortsanzeiger, 1934.

Pall Magyar: Natürliche Verjüngung und Bodenpflanzen, 1933.

ritul și litera acestei modalități ; am putea spune că am creiat chiar un fel de regenerare specific românească, cu care, e drept, nu prea ne putem mândri.

I. In afară de încercările făcute în ultimii ani cu regenerarea în ochiuri, pretutindeni unde silvicultura românească și-a propus să regenereze, din sământă, arboretele de șleau, ca și pe cele de stejar cu fag, a aplicat *„codrul cu tăieri succesive"*.

Această modalitate de tratament a născut și s'a dezvoltat însă în pădurile de fag ; technica ei a fost concepută și a evoluat, prin urmare, potrivit cu felul de viață și cu nevoile acestui fel de arborete : tăieri de însămânțare uniforme pe toată întinderea parcelei ; însămânțare dela un singur an de sămânță, sau cel mult dela doi ; luminarea semințișurilor succesivă în timp și progresivă în intensitate, etc.

Este natural deci, ca acest fel de regenerare să nu dea rezultate bune decât în arboretele în care s'a dezvoltat, sau în acele alcătuite din specii cu aceleași cerințe, cum sunt cele de brad. Dar și arboretele de fag ca și cele de brad sunt uniforme, însămânțarea se face cu aceeași specie, semințișul născut are aceleași nevoi și aceleași facultăți.

Arboretele de cari ne ocupăm, și în deosebi cele de șleau, au altă structură și alt fel de viață. Alcătuite din specii cu cerințe fundamental deosebite, fiecare din ele își rânduiește coronamentul și rădăcinile potrivit cu pretențiile și cu aptitudinile pe cari le au.

Factorul ce guvernează această rânduială fiind *lumina*, în arboretele în vârstă, stejarul, care o suportă și o caută mai mult, ocupă etajul superior.

Etajul al II îl ocupă fagul, în cazul arboretelor de stejar cu fag, sau ulmul, frasinul și teiul în cele de șleau. Locul al III-lea, în arboretele de șleau — în cele de stejar cu fag, acest etaj lipsește — îl ocupă carpenul cu arțarul și jugastrul.

In urmă de tot găsim arbuști caracteristici acestor asociații.

Cam aceeași este și poziția pe care o ocupă rădăcinile speciilor ce intră în compunerea acestor arborete. Stejarul are rădăcinile cele mai adânci ; după el se înșiră toate celelalte, cam după gradul în care coronamentele lor caută sau rabdă lumina în spațiu.

Aceasta fiind compunerea și structura arboretelor de șleau și a celor de stejar cu fag, să vedem : *ce trebue să urmărească operațiunile* de regenerare pe care le facem cu ele.

Ştim cu toţii că valoarea acestor arborete o dă stejarul ; după el urmează frasinul și ulmul, și numai în al treilea rând vin celelalte specii. Este ușor de înțeles, prin urmare, că atunci când e vorba de regenerarea acestor arborete, pe prima linie a preocupărilor noastre trebuie să stea stejarul și după el, în cazul arboretelor de șleau, frasinul și ulmul.

Stejarul însă, după cum ne-o arată și poziția pe care o ocupă în etajarea coronamentelor, nu poate să nască, și mai ales nu poate să trăiască și să se desvolte decât cu capul la lumină. Dacă nu găsește aceste condiții, semințișul de stejar nu ia ființă sau piere la puțin timp după ce s'a născut.

Ca să se poată realiza acest deziderat, fără de care nu putem obţine o regenerare potrivită scopului, ar fi necesar :

a) Ca stejarul, și odată cu el și celelalte specii de lumină, să fructifice mai des ca celelalte specii din asociație, pentru ca semințișul lor să se poată instala imediat ce se creiază condiții proprii de regenerare ;

b) Ca sămânța lor să se poată împrăștia ușor, pentru ca procentul ocupat de el să fie cât mai însemnat ;

c) Ca ele să aibă o creștere mai activă decât celelalte specii.

Să vedem acum și *în ce măsură desfășurarea vieții arboretelor de care ne ocupăm satisface aceste condiții.*

Nu este un secret pentru nimeni că aceste condiții sunt departe de a fi împlinite, atât în arboretele de gorun cu fag, cât și, mai ales, în cele de șleau.

Dacă ulmul și frasinul fructifică destul de des și se împrăștie ușor — fapt care, în cele mai multe cazuri, le asigură o participare mai bogată în arboretele tinere — stejarul fructifică, în cazuri fericite la 5—6 ani, de regulă însă la 6—8 și chiar 10 ani ; celelalte componente ale acestor arborete fructifică în fiecare an, sau cel mult la 2—3 ani.

Tot așa de rău stă stejarul și în ce privește ușurința de împrăștiere a semințelor : ghinda e grea și nu se depărtează decât câțiva metri în afară de cercul de proiecție al coronamentului său ; jirul, și semințele celorlalte specii, cari intră în compunerea arboretelor de șleau sunt mult mai ușoare — cele mai multe sunt și aripate — și sunt duse de vânt la distanțe mari.

In ceeace privește vigoarea de creștere în tinerețe, deci în perioada care interesează regenerarea, creșterea în înălțime a stejarului este mai înceată ca a celorlalte specii. Analizele făcute în pădurea Ciolpani, stațiunea optimă a arboretelor de șleau, cum se vede din figura alăturată, dovedesc că, în afară de jugastru, până la 25—26 de ani toate celelalte specii iau înaintea stejarului. Abia după această vârstă, într'un interval de 10—12 ani, stejarul trece, rând pe rând, înaintea tuturor. Numai teiul îi mai stă împotrivă până pe la 50 de ani.

Creșterile în înălțime la speciile din arboretele de șleau
(fără gârniță și cer).

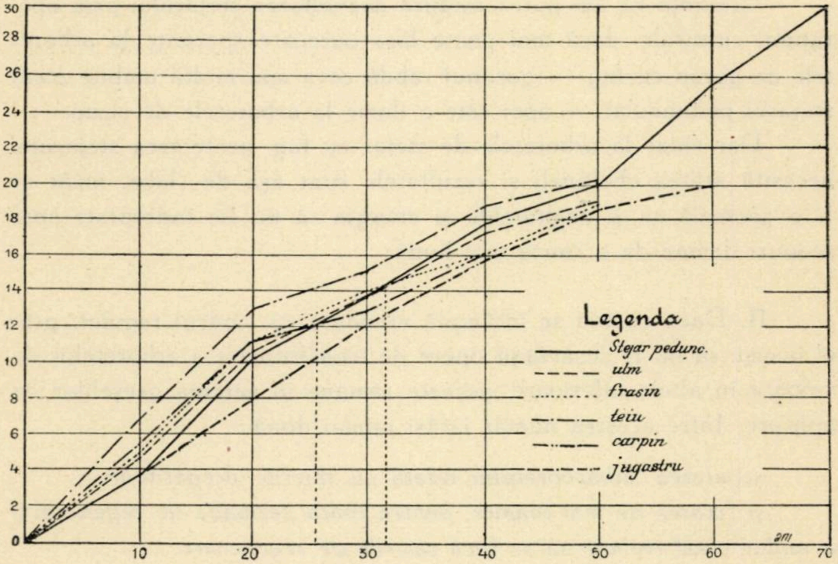

Acestea fiind condițiunile în cari ia ființă și se desfășoară viața arboretelor tinere, în pădurile de fag și în cele de șleau, este limpede, că regenerarea acestor păduri cu asigurarea unui procent mulțumitor al speciilor de lumină, nu s'ar putea asigura decât atunci când conducerea tăierilor de regenerare s'ar face de așa natură ca stejarul să se însemânțeze cel dintâiu și să capete un avans de creștere înaintea celorlalte specii din asociație, atât cât îi este necesar, ca să rămână mereu deasupra celorlalte specii cu creșteri mai active.

Aceste condițiuni nu le creiază însă codrul regulat. Prin această modalitate de tratament, aplicată chiar cu mult discernământ, nu putem decât să asigurăm instalarea semințișurilor de stejar înaintea celorlalte specii, și aceasta, numai cu condiția, ca tăierea de însămânțare să se facă în anii de sământă la stejar și arboretul să fie condus de așa natură, ca pe locul pe care trebuie să-l ocupe stejarul, să nu fie instalat mai înainte semințișurile celorlalte specii, ori, dacă acestea sunt instalate, să fie scoase din rădăcină.

Avansul de creștere pentru stejar nu este posibil la codrul regulat. Această modalitate de tratament pune condiția tăierilor de însămânțare uniforme pe toată suprafața și însămânțări dela un singur an de sământă.

Credința că am putea asigura dezvoltarea stejarului prin operațiuni culturale, dacă mai poate lăsa oarecare speranțe la arboretele de gorun cu fag — gorunul rabdă ceva mai multă umbră decât stejarul pedunculat — apoi este o iluzie la arboretele de șleau.

Dar chiar la arboretele de stejar cu fag, protejarea stejarului necesită atâtea cheltuieli și rezultatele sunt așa de slabe, încât ar fi o greșeală ca și cheltuielile și energia să nu fie îndreptate spre scopuri demne de o cauză mai bună.

II. Dacă cumva se întâmplă vreodată ca, codrul regulat, prin el însuși, să nu fi desăvârșit opera de transformare a arboretelor de valoare în altele inferioare, aceasta rămâne în sarcina greșelilor de aplicare. Intre acestea număr iarăși numai două :

scoaterea subarboretului odată cu tăierile pregătitoare ;

și fixarea de mai înainte, pentru toată perioada de regenerare, a anilor când trebuie să se facă tăierile de regenerare.

1. Tăierea subarboretului, odată cu tăierile pregătitoare, este o greșeală de neertat și, din păcate, am văzut-o repetată aproape peste tot unde am dat peste regenerări de codru regulat.

Extras odată cu tăierile pregătitoare, subarboretul lăstărește și crește mai des și mai viguros ca înainte de tăiere. Când, în urmă, se face tăierea de însămânțare, semințele speciilor de lumină — în cazul nostru stejarul — găsesc locul ocupat de subarboret. Chiar dacă reușește să se instaleze un oarecare semințiș sub acest subarboret, el este repede înăbușit de coronamentele joase ale acestui etaj, care împiedică circulaţia aerului. Greşeala rămâne aceeaşi, poate e chiar mai mare, dacă cumva tăierea subarboretului se face în timpul verii ca să nu mai lăstărească. In acest caz, până să se facă tăierea de însămânţare, se usucă şi se înierbează pământul.

Subarboretul trebuieşte tăiat sau scos odată cu tăierea de însămânţare şi aceasta numai în cazul când această tăiere se face în anii de sămânţă la stejar. Dacă cumva tăierea nu se face în anii de sămânţă, subarboretul trebuie păstrat până vin aceşti ani. Numai acolo şi când se întâmplă ca, în arboretele în curs de regenerare, solul să fie acoperit de un strat prea gros de pătură moartă, care ar împiedica colţul seminţelor să ajungă la pământ sănătos, se poate scoate o parte din subarboret şi numai atât cât e necesar să se înlesnească descompunerea stratului de frunze moarte.

2. *Fixarea în timp şi în spaţiu a tăierilor de regenerare, la începutul şi pentru întreaga perioadă de regenerare, este o greşeală care nu se mai întâlneşte nicăieri, decât la noi.*

Este o concepţie specific românească care zădărniceşte orice început de însămânţare a stejarului — oricare ar fi auspiciile sub cari îşi începe viaţa.

Precizând dela început anii şi parcelele în care să se facă tăierile de regenerare, prin firea lucrurilor, numai în foarte puţine parcele tăierile de însămânţare vor coincide cu anii de sămânţă la stejar. In toate celelalte, aceste tăieri se vor face înaintea sau în urma acestor ani. Ori am văzut, că atât fagul în arboretele de stejar cu fag, cât şi speciile cari intră în compunerea arboretelor de şleau fructifică în fiecare an sau, în orice caz, mult mai des ca stejarul.

In cazul din urmă, şi în arboretele de şleau ca şi în cele de gorun cu fag, ghinda va găsi locul ocupat de alte specii. Chiar dacă alături de aceste specii se vor instala şi seminţişuri răsleţe de stejar, neavând lumină şi neputând suporta înghesuiala celorlalte, ele vor fi lipsite de vigoare şi vor pieri în timpul cel mai scurt.

Să analizăm şi împrejurarea fericită când tăierile de însămânţare coincid cu anii de sămânţă la stejar. In aceste cazuri, dacă am avut grija ca terenul să nu fie înerbat sau ocupat de seminţişurile celorlalte specii, stejarul va găsi condiţiuni prielnice spre a-şi instala urmaşi în număr îndestulător. Odată cu aceştia însă, sau cel mult în anul următor, alături de ei se vor aşeza şi seminţişurile celorlalte specii cari sunt mult mai bine înzestrate: cresc mai repede și umbra arborilor bătrâni le priește de minune. Stejarul care crește și mai încet și care, chiar pentru creșterea aceasta înceată, are nevoie să fie scăldat în lumină, n'ar avea prea mulți sorți de izbândă, chiar de ar fi luminat cât mai repede. Planul de exploatare rigid ne obligă însă să așteptăm 4—5 și chiar 10 ani. In acest interval urmă de stejar nu mai există.

Din cele descrise mai sus, e ușor de înțeles de ce obținem carpin și jugastru în locul arboretelor de șleau, și fag în locul celor de stejar cu fag. Codrul regulat în aceste arborete, chiar ideal aplicat, nu poate să dea decât o foarte puțin probabilă regenerare a stejarului; aplicat așa cum o facem noi, el nu poate să dea alte rezultate decât acelea pe care le-am văzut.

REGENERAREA NATURALĂ A PĂDURILOR IN ROMÂNIA

de Ing. M. Rădulescu

S'au împlinit 12 ani în primăvara anului 1936, de când serviciul nostru silvic desfășoară o acțiune vie și susținută pentru reîmpădurirea munților devastați de podoaba lor seculară, prin exploatări sălbatice și pentru restaurarea arboretelor și coastelor degradate [1]).

In urma acestei activități cea mai mare parte din suprafețele tăiate ras și neregenerate în pădurile de munte ale statului au fost redate producției lemnoase, iar la câmpie și deal, unde pădurile au avut de suferit mai mult din cauza greutăților mari prin care a trecut neamul românesc, s'a lucrat stăruitor la împădurirea poenilor, sporirea consistenței masivelor, mărirea procentului de specii prețioase și ameliorarea puterii de producțiune a solului prin introducerea subarboretului și crearea de masive amestecate.

---

1) Spre a ne da seama de puterea de muncă a Corpului silvic, în materie de regenerarea pădurilor dăm mai jos câteva date :

a) In 1935 suprafața pepinierelor cultivate de Caps a fost de 842,36 ha. iar numărul puieților apți de plantat produși 79.000.000.

b) In toamna 1934 s'au cules de Caps 42.690 Hl. ghindă și 92.156 kg seminţe forestiere din alte specii, iar în toamna 1935 s'au cules 7.480 Hl ghindă, respectiv 177.370 Kg. semințe din alte specii.

c) In 1934 s'a împădurit de Caps 22272 Ha., iar în 1935, 19.789 ha. La aceste cifre trebuesc adăugate datele Dir. regimului silvic.

La rândul său Direcția regimului silvic prin ocoalele sale a lucrat la restaurarea pădurilor celorlalte categorii de proprietari și la reîmpădurirea terenurilor degradate.

Odată cu acestea ocoalele cari au avut mai puțin de împădurit au căutat să-și îndrepte sforțările spre *regenerarea naturală a pădurilor.*

Spre lauda camarazilor, cari au activat în acest domeniu și a silviculturei naționale, rezultatele obținute până acum sunt din cele mai îmbucurătoare.

După câțiva ani ocoalele silvice Caps și apoi cele dela pădurile administrate de stat, vor termina cu reîmpădurirea munților și cu restaurarea arboretelor degradate. Și atunci se pune serios întrebarea, dacă vor putea fi în situația să-și regenereze pe cale naturală pădurile, ce au în administrație.

Răspunsul socotim că nu este prea greu de dat, Intr'adevăr, dacă examinăm în fugă condițiunile naturale de vegetație ale pădurilor noastre, vom ajunge la concluzia, că *regenerarea se face ușor, sau foarte ușor din sământă, dacă ele au liniștea necesară.*

Pentru aceasta să ne gândim la pădurile de fag, fag cu brad, sau brad curat, unde aproape în totdeauna se găsesc instalate sub masiv semințișuri preexistente. Ba mai mult se cunosc cazuri numeroase, când în urma tăerilor rase la fag s'au obținut regenerări frumoase din sământă. (Pădurile de fag din Transilvania).

Intrucât privește *gorunul* (Q. sessiliflora), această specie fructificând mai des și suportând mai ușor acoperișul decât pedunculatul se regenerează ușor. (După experiențele din ultimul timp e suficient să se dea *liniștea necesară „parchetelor în rând"*, prin oprirea pășunatului ca regenerarea să fie asigurată).

Nici la *pedunculat* problema regenerării naturale a pădurilor nu este prea grea, de vreme ce se găsesc parchete regenerate natural din sământă „ca peria" în urma tăierilor rase, după un an bun de sământă. (Ex.: Pădurea Iuda din ocolul silvic Nucet, jud. Dâmbovița, pădurea Malu-Roșu din ocolul silvic Gruiu jud. Ilfov și Ciolpani din ocolul silvic Țigănești-Ilfov, etc.).

Molidul apoi, crește în multe părți ale țării în condițiuni optime de vegetație. Din această cauză semințișul său invadează grădinile și fânețele locuitorilor, și *se regenerează „ușor ca o burueană"*, după incendii și tăeri rase, dacă în apropiere se găsesc masive bătrâne, din care să primească sământa (Ex.: masivele de pe Ceahlău).

Deasemeni caută să-şi reia repede locul pierdut la limita de vegetaţie, când păşunatul, care-l împinsese în jos, încetează. (Ex.: pădurile din Bucegi). ,

Aceleaşi lucruri favorabile se pot spune şi de tei, carpen, ulm, frasin, paltin etc. [1]).

Dar pe lângă condiţiunile naturale de vegetaţie favorabile, pe care le constatăm cu plăcere în pădurile noastre, pentru regenerarea lor naturală nu trebue să uităm, că *personalul silvic de toate gradele, trebue să fie foarte bine pregătit din punct de vedere silvic* (teoretic şi practic) şi *să nu ocolească lucrările de teren,* pentru neînsemnate lucrări de birou, cari pot fi executate uşor in orele libere, sau de personalul subaltern.

In acelaş timp populaţia din jurul pădurilor trebue să ştie să tae şi mai ales să scoată cu îngrijire materialul exploatat, fără prejudicierea seminţişurilor.

Din câte ştim, personalul nostru silvic, aşa cum îl avem, lucrează şi se poate instrui uşor pentru lucrările cele mai fine din cultura pădurilor.

*

Ca urmare a celor expuse rezultă clar că regenerarea naturală a pădurilor noastre se poate obţine mai uşor în comparaţie cu alte ţări din Apusul Europei, unde silvicultorul are de luptat din greu cu *humusul acid,* cu *turba,* cu *ortstein*-ul etc. sau cu terenul extrem de dificil, cu văi înguste şi pante repezi.

Cu toate acestea nu însemnează că nu trebue *să aprofundăm de aci înainte cunoaşterea condiţiunilor de vegetaţie ale pădurilor noastre,* spre a obţine metode de regenerare perfecte, potrivite cu climatul şi solul nostru, şi mai ales *să contribuim pe cale artificială la regenerarea pădurilor,* când vom constata că natura întârzie să ne dea la timp ani buni de sământă.

De asemeni să stăruim în pregătirea personalului silvic de toate gradele pentru o gospodărie forestieră mai fină, căutând să împuţinăm şi să standardizăm lucrările de birou, ca să-i rămână *cât mai mult timp liber pentru teren.*

---

[1]) Numai în pădurile de antestepă, cu precipitaţiuni mai puţine şi cu solul mai puţin levigat, nu putem vorbi de o regenerare uşoară pe cale naturală a pădurilor.

INNOBILAREA MASIVELOR, IN JUD. TULCEA

de Ing. A. C. Chiriţescu

In judeţul Tulcea, deosebit de pădurile din regiunea inundabilă a Dunării, Statul posedă un întins domeniu forestier, de peste 70.000 ha, cari se administrează prin şapte ocoale silvice.

Este o regiune de coline joase, care primeşte 400—600 mm. precipitaţiuni atmosferice anuale.

Solurile sunt, în genere, de tipul brun-roşcat de pădure, mai mult sau mai puţin podzolite, cernoziomuri degradate și, în mai puţină măsură podzoluri schelete.

Dintre arboretele naturale, pe cari le-a instalat natura în această regiune, tipul tei-carpin ocupă mai mult de jumătate din suprafaţa de mai sus.

Aceste specii ocupă 70% din compoziţie, în amestec cu jugastru, paltin, sorb, păr, măr şi foarte rar, diseminat, gorun şi frasin.

Raritatea gorunului şi frasinului și condiţiunile naturale în cari se găsește acest tip de arboret: platouri şi pante dulci, funduri de văi, cu soluri argilo-nisipoase, brun roşcate și slab podzolite, reavăne, profunde, fertile, arată că avem de a face cu un arboret de tip provizoriu.

In adevăr, pentru asemenea condiţiuni staţionale natura a destinat arboretele de tipul gorun-şleau.

Observând compoziţia acestor arborete, prin locurile unde, în trecut, acţiunea nefastă a omului s'a manifestat mai puţin, găsim:

In etajul principal: Gorunul (Q. sessiliflora), frasinul (F. excelsior), Teiul (T. tomentosa), carpinul (C. betulus), ulmul (U. campestris) și paltinul (A. platanoides).

In etajul al doilea: jugastrul (A. campestris), cireșul (P. avium), teiul (T. parvifolia), mărul (P. malus), părul (P. communis), scorușul (S. torminalis) și moșdreanul (F. ornus).

In etajul al treilea un subarboret bogat de: corn (C. mas), alun (C. avellana), lemn câinesc (L. vulgare), salbă moale (E. europaea), clocotici (St. pinnata) și dârmox (V. lantana).

Dispariţia gorunului și frasinului din aceste arborete se explică, în cea mai mare parte printr'un întunecat trecut, când vicisitudinile istorice și ad-tive ale Dobrogii au impus grele tributuri pădurilor din acest frumos ţinut.

Incă din timpurile înfloririi cetăţilor grecești, depe malurile mării, precum și în timpul stăpânirii romane, aceste cetăţi, fiind situate în dreptul stepei centrale a Dobrogii, numai în codrii Tulcei puteau găsi din abundență materialul de foc și de construcțiuni, de care aveau nevoe.

Locuitorii din Histria — povestește V. Pârvan, în lucrările sale — au intervenit, în anul 44 după Hristos, către guvernatorul Flaviu Savin, să le întărească vechiul privilegiu, de a aduce lemne fără plată, din părțile Tulcei de azi.

Mult mai târziu, când imperiul Otoman se întindea până la gurile Dunării; iar pădurile erau „proprietatea lui Alah", din codrii Babadagului se aduceau trunchii de stejar pentru construirea corăbiilor dela Țarigrad.

Pe atunci, deși soldații Sultanului făceau un fel de pază, totuși „Balta-Lâc"-ul (dreptul toporului) nu se complica cu reguli de silvicultură, căci era deplina libertate de a tăia orice și de oriunde.

Tot din aceste păduri, s'au scos, prin extracțiuni, pe alese, cei mai frumoși trunchi de stejar pentru lucrările hidraulice dela gurile Dunării.

In fine, în 1916/1919, armatele de ocupațiune au luat un nou bir acestor păduri, iar după aceia, refacerea liniilor telefonice ale județului, complect distruse, au format ultimul act, dintr'o tragedie îndelungată, ai cărei triști eroi au fost stejarul și frasinul.

Revenindu-se la vremuri mai normale, ad-ția noastră a pus ordine, a oprit pășunatul, a reglementat tăerile prin amenajamente, și în scopul de a obține trunchiuri sănătoase, de mari dimensiuni, chiar de tei, care este foarte căutat și util, provenite din sământă, s'a adoptat regimul codrului pentru o parte din aceste păduri.

Suprafețele exploatate fiind păzite de pășunat, ele se regenerează în întregime, nu numai din lăstari, dar și din drajoni și seminte, chiar unde s'au practicat tăeri rase, de crâng.

Totuși, aceasta nu este suficient.

Codrii Tulcei pot și trebue să fie din nou dotați cu măreția stejarului de odinioară și cu ceilalți nobili tovarăși: frasinul și paltinul.

Simpla aplicare a tăerilor prescrise de amenajamente nu poate avea de rezultat decât însământarea cu speciile existente.

Natura singură nu poate face mai mult.

Aceasta justifică și impune intervenția noastră.

Momentul lucrărilor.

O chestiune primordială, a fost stabilirea momentului sau momentelor, din viața arboretului, când se poate interveni, cu mai multe șanse de reușită în această lucrare de ameliorarea compoziției arboretelor.

Acest moment nu poate fi nici prea mult înaintea tăerilor de regenerare, căci pueții introduși n'ar putea rezista din lipsa luminii și nici prea târziu după acele tăeri, căci concurența lăstarilor, drajonilor și a buruenilor ar fi de neînvins.

Primul moment — pe care îl considerăm, ca cel mai eficace — este cu câțiva ani înainte de începerea tăerilor de regenerare: atunci ne ajută condițiunile favorabile de climă și sol, pe cari le creiază starea de masiv, iar mai târziu, când acesta se va deschide, speciile introduse vor avea un avans important de creștere și vor lupta mai ușor cu mediul înconjurător. Vom face deci *„lucrări sub masiv"*.

Față de capacitatea de a suporta umbrirea, gorunul se poate introduce, prin lucrări sub masiv, cu 3, maximum 4 ani, înaintea deschiderii masivului, iar stejarul cu 2—3 ani înainte.

Al doilea moment, care se poate folosi în cazurile când a fost scăpat primul, este imediat după golirea parchetului de materialul exploatat, deci prin *complectări*.

In fine, un ultim moment care s'ar mai putea folosi, este prin lucrările zise în *„coridoare"* a căror experimentare ne-a fost consiliată de către D-l Inspector General Z. Przemețchi.

Ele se vor face, după ce tânărul arboret a format starea de masiv strâns și litiera a început să se formeze, deci pe la 6—8 ani.

Technica lucrărilor.

Speciile prețioase, cari se vor asocia stejarului sau gorunului, potrivit condițiunilor staționale, sunt frasinul și paltinul, iar în văi și depresiuni, cu soluri nisipo-argiloase, profunde, și reavăne se poate introduce nucul american și chiar nucul obișnuit, cu foarte frumoase și interesante rezultate.

Metoda semănăturilor e cea mai indicată pentru stejar și nuc.

Totuși în anii când avem abundență de semințe e foarte recomandabil ca o parte să o folosim și în pepiniere, pentru a avea un stoc de pueți în anii următori, când sămânța va lipsi și când vom planta.

In ce priveşte celelalte specii, frasinul şi paltinul, deşi semănătura ar putea da rezultate, totuşi e mai bine să se facă plantaţiuni cu pueţi viguroşi. Este mult mai sigur. Semănătura ar face ca, în momentul deschiderii masivului să avem pueţi prea mici, de aceste specii, puţin capabili de a lupta cu buruenile şi foarte expuşi pieirii.

Pregătirea solului, în cazul semănăturilor cu ghindă, s'ar putea face prin simplă greblare, concomitent cu aruncarea ghindei, dar aceasta numai în anii când vom avea mai multă sămânţă — necesită 7—8 hl. la hectar — şi unde solul nu va fi prea compact sau inerbat.

In caz contrariu solul trebue pregătit cu plugul sau cu sapa, pe toată suprafaţa ochiurilor unde vom face lucrările, iar semănătura o vom face în cuiburi, cu câte 2—3 ghinde, necesitând numai 3—4 hl. la suprafaţa efectivă de 1 ha., şi obţinând astfel maximum de efect, atât ca suprafaţă cât şi ca reuşită, din cantitatea de ghindă, de care dispunem.

Dacă solul nu este inerbat, este suficientă pregătirea cu plugul în bande late de 1,5—2 m, depărtate cât lăţimea lor, sau pregătirea cu sapa, în tăblii de minimum 4 m^2, iar semănătura tot în cuiburi.

Este de văzut dacă — chiar în aceste locuri mai puţin favorizate în precipitate atmosferice — *în cazul existenţei litierei,* nu ne-am putea dispensa de mobilizarea solului.

Nu este recomandabilă semănătura în rigole, constatat fiind că, în asemenea cazuri şoarecii au cea mai mare uşurinţă pentru consumarea ghindei.

O chestiune deosebit de importantă este *distribuţia în spaţiu* a pueţilor plantaţi sau a cuiburilor de semănătură; decât o răspândire rară şi uniformă, pe suprafeţe mari, e mult mai bună concentrarea deasă în buchete *mari,* deoarece astfel se limitează lupta pentru existenţă numai la periferia acestor buchete.

Distanţa între cuiburile cu seminţe sau între pueţii plantaţi, în interiorul unui buchet e mai bine să fie mică, pentru ca pueţii să pună mai uşor stăpânire pe sol.

Distanţa de 1 pas — 0.75 m — e foarte nimerită în cazul *semănăturii* în cuiburi şi nu scumpeşte lucrările.

Dacă se fac plantaţiuni, distanţa s'ar putea mări la 1 m/1 m, ţinând seama că dacă pueţii folosiţi sunt viguroşi, ar putea închide masivul în acelaş timp cu cei proveniţi din semănătură.

Tot odată se mai micşorează costul lucrărilor, la unitatea de suprafaţă, care este destul de ridicat.

Mobilizarea solului cu sapa, facerea gropilor şi plantarea necesită 3,6 zile de lucru pentru 1000 pueţi, iar fără mobilizarea solului, 2 zile de lucru.

Cu distanţa de 0.75/0.75 m — în patrat — avem aproape 18.000 pueţi la hectar, ceia ce ar necesita 65, respectiv 36 zile de lucru la hectar, aşa dar destul de mult.

Reducând distanţa, în cazul plantaţiunilor, la 1/1 m. munca se reduce la 36, respectiv 18 zile de lucru la hectar, deci o economie foarte mare, mult mai sensibilă decât dezavantajul care ar rezulta din adoptarea acestei distanţe, ceva mai mari, decât în cazul semănăturilor.

Locul în care se vor aşeza aceste buchete trebue ales în condiţiuni, cari să uşureze şi desvoltarea pueţilor şi lupta de mai târziu, pentru existenţă.

Nu se vor aşeza deci în lăstărişuri, cari ar necesita cheltueli mari cu scoaterea lor, ori sub desişuri de arbori mici ori de arbuşti, ci sub masivul bătrân şi înalt, în ochiurile deja existente, sau unde consistenţa este mai redusă, extrăgându-se, din interiorul suprafeţei *astfel* alese, eventualii lăstari sau tufele de corn, alun, clocotici şi alţi arbuşti mari, cari ar jena desvoltarea pueţilor, prin coronamentul lor.

In ce priveşte lucrările de *complectarea regenerării naturale*, după golirea parchetului, acestea se vor face, pe cât posibil, după aceleaşi norme ca şi lucrările sub masiv, dar, în cazul plantaţiunilor, pueţii trebue să fie foarte viguroşi.

Fie că speciile preţioase au fost introduse sub masiv, fie că au fost introduse prin complectări, evoluţia lor trebue urmărită regulat şi să le venim în ajutor prin *degajări*, atunci când se simte nevoe.

Metoda prin coridoare se va aplica, în jud. Tulcea, pentru prima dată, în această toamnă, în vederea experimentării, după recomandaţiunile d-lui Inspector General Z. Przemeţchi.

In arboretele tinere, de 6—8 ani, cu litiera formată, se vor deschide coridoare late de 1—1,50 m, la distanţa de 6 m unul de altul.

Pe aceste coridoare se vor lăsa în picioare, tulpinile de stejar şi frasin cari eventual s'ar întâlni şi se vor planta pueţi *viguroşi* de stejar și frasin, la distanța de 1 m. între pueți, sau se va semăna ghindă, după o prealabilă mobilizare a solului cu sapa.

Ingrijirea acestor lucrări va consta din degajarea pueților prin tăerea ramurilor arborilor laterali și a lăstarilor cotropitori.

E de observat că lucrarea are tot caracterul de „sub masiv" cu acelaș aport din partea pădurii, în ceea ce privește condițiunile favorabile de sol și micro-climă, oferite pueților.

Anotimpul cel mai convenabil efectuării tuturor acestor lucrări, ca și al celorlalte lucrări de împăduriri din această regiune, este toamna: beneficiem de acumularea umidității iernii, vegetația pueților sau încolțirea și răsărirea ghindei începe mai din timp, iar lupta cu frecventele secete de primăvară, din această regiune, e mult ușurată.

Afară de aceasta și condițiunile ad-tive sunt mai favorabile: lucrătorii se găsesc mai ușor, procurarea și justificarea fondurilor nu este amenințată de spectrul închiderii exercițiului financiar, cum ar fi primăvara, iar șeful ocolului nu este preocupat de lucrările biurocratice ale închiderii anului financiar.

Lucrările de innobilarea masivelor au început în jud. Tulcea și în Dobrogea, pentru prima dată în toamna 1934, la ocoalele Cerna și Niculițel, când s'au făcut semănături cu ghindă și au continuat în 1935/1936 la aceste ocoale, cum și la ocolul Măcin.

Astăzi ocoalele din jud. Tulcea au în pepiniere mari cantități de pueți viguroși de gorun și stejar, proveniți din semănăturile făcute în toamna 1934, când a fost abundență de ghindă, așa că lucrările se vor intensifica și se vor efectua și la alte ocoale.

Rezultatele de până acum se văd bune și credem că, prin respectarea tuturor normelor fixate, vor fi și mai bune.

Contăm că aceste lucrări vor intra în tradiție la toate ocoalele unde este necesar, ele fiind o nobilă manifestare a specialității.

PROBLEMA REGENERARII NATURALE A PADURILOR DIN BASARABIA

de Ing. Gr. Caminschi

Regenerarea naturală a pădurilor fiind un ideal, către care trebue să fie îndrumată gospodăria silvică, este bine ca această problemă să fie discutată cât mai pe larg și sub toate aspectele ei, fiecare căutând să aducă contribuția sa, oricât de modestă, bazată pe constatările și observațiunile ce a avut ocazia să le facă în cariera sa de silvicultor. Acest lucru este cu atât mai necesar, cu cât problema regenerărilor naturale este o problemă foarte complicată, fiind în funcțiune de mai multe considerațiuni de ordin technic, economic și chiar administrativ, de cari trebue să se țină neapărat seamă, pentru ca lucrările ce se întreprind să aibă șanse de reușită.

In cele ce urmează voi încerca să schițez în linii cu totul generale problema regenerării naturale a pădurilor din Basarabia, în speranță ca alți colegi, cari au lucrat sau lucrează în această provincie, nu vor întârzia să complecteze și să desvolte cele expuse pe scurt în acest articol până la elucidarea cât mai amplă a problemei în tot complexul ei.

Intr'un articol precedent [1]) am arătat că pădurile Basarabiei pot fi divizate în trei grupe principale: a) păduri de șleau, b) dumbrăvi de stejar pe cernoziomuri degradate și c) păduri de luncă. Condițiunile de regenerare naturală pentru fiecare din aceste categorii fiind cu totul deosebite, voi examina problema separat pentru fiecare din ele, arătând ce putem face, și la ce rezultate ne putem aștepta.

Pădurile de șleau ale Basarabiei sunt cele mai importante, atât ca întindere, cât și pentru calitatea materialelor lemnoase, ce produc, și mai ales, pe care ar putea să le produsă, fiind bine îngrijite și aplicându-li-se tratamente potrivite. Suprafața totală ocupată de aceste păduri este de circa 120.000 ha., din care aproximativ jumătate se află în partea centrală a Basarabiei, cunoscută în localitate sub numirea de ,,*Codri*", iar celelalte sunt răspândite în județele Hotin, Soroca, Orhei și Tigheci, în acest din urmă numai un masiv izolat de circa 2.000 ha., un rest din ,,*Codrii Tigheciului*", vestiți odinioară.

Arboretele ce formează aceste păduri sunt populate cu *stejar pedunculat* și *gorun*, în amestec cu carpin, tei, frasin, ulm, acerinee, pe alocuri fag (Nord-Vestul județului Hotin — ,,Bucovina Basarabeană") precum și alte specii foioase, iar în subarboret găsim: sânger, corn, clocotici, lemnul câinelui, salbe, etc. Arboretele vegetează pe soluri de pădure bine levigate, reavene, în majoritatea cazurilor profunde și fertile. Precipitațiunile atmosferice sunt în cantitate suficientă. Graţie condiţiunilor de vegetaţie foarte favorabile pentru pădure, arboretele se desvoltă viguros, au un aspect sănătos şi formează în general masive bine închise.

---

[1]) Rev. Păd. No. 6/936.

Astfel fiind, condiţiunile pentru regenerarea acestor păduri prin sământă pe cale naturală sunt foarte favorabile. Din păcate însă, aceste păduri, care în cea mai mare parte au devenit proprietatea statului numai după Unire, fiind expropriate în anul 1921 pe baza legei de reformă agrară pentru Basarabia, au fost exploatate de foştii lor proprietari, ca regulă generală, la revoluţii scurte de crâng şi ca consecinţă vârstele arboretelor sunt în prezent prea mici. Intr'adevăr, după cele mai recente date statistice, adunate pe teren cu ocazia amenajării acestor păduri în anii 1933—1935, reese că avem în prezent următoarea repartizare pe clase de vârstă (din 20 în 20 ani).

Cl. I. — 65.674 ha. — 57,2%
„ II. — 36.562 ha. — 31,9%
„ III. — 7.149 ha. — 6,2%
„ IV. — 3.574 ha. — 3,1%
„ V. — 1.006 ha. — 0,9%
„ VI. — 820 ha. — 0,7%
Total 114.785 ha.[1]) 100%

Reese deci, că aproape 90% din pădurile de şleau ale Basarabiei sunt în vârstă dela 1 până la 40 ani, iar arborete exploatabile în codru (dela 100 ani în sus) avem mai puţin de 1% !

O altă consecinţă a tratamentelor nepotrivite din trecut şi a lipsei aproape totale de operaţiuni culturale, precum şi a altor împrejurări vitrege (brăcuiri din timpul războiului şi anarhiei, delicte, etc.) a fost reducerea simţitoare a procentului speciilor de stejar în multe din pădurile Basarabiei, locul stejarului fiind ocupat de esenţe ordinare în special de carpin şi tei. Aşa de exemplu, la ocolul Sadova, ale cărui păduri sunt dintre cele mai frumoase din Basa-

---

1) La cari se mai adaogă circa şase mii hectare rezervaţiuni şi serli date în uzufruct.

rabia, avem următoarea repartizare a arboretelor din punct de vedere al participării stejarului în formarea lor [2]):

3.733 ha. fără stejar, sau cu stejar diseminat
2.729 ,, cu stejar în proporţie de 10%
2.147 ,, ,, ,, ,, ,, 20%
1.334 ,, ,, ,, ,, ,, 30%
650 ,, ,, ,, ,, ,, 40%
343 ,, ,, ,, ,, ,, 50%
971 ,, ,, ,, ,, peste 50%
11.907 ha în total.

Deşi în alte părţi situaţia nu este atât de rea, totuşi sunt şi acolo suprafeţe mari de pădure, în cari stejarul se află într'o proporţie mult prea mică faţă de celelalte specii.

Concluziile, ce se pot trage din cele arătate mai sus, sunt clare :

a) Problema regenerării naturale prin sământă a pădurilor de şleau din Basarabia nu este de actualitate şi nu va fi încă mult timp, — cel puţin 50—60 de ani — până când pădurile tinere acum în vârstă de 30—40 ani, nu vor ajunge la maturitate ;

b) Pentru a avea chiar atunci arborete apte de a se regenera cu succes pe cale naturală, va trebui să folosim acest răgaz impus de împrejurări pentru *formarea* viitoarelor arborete de codru, — lucrare, care va cere silvicultorilor multă muncă şi multă pricepere, dat fiind faptul că, pe de o parte procentul stejarului s'a micşorat foarte mult, iar pe de altă parte, ţinând seamă de împrejurarea că marea majoritate a arboretelor provin din tăieri repetate de crâng, deci cu longevitate redusă.

Acest răgaz va trebui folosit de asemeni pentru găsirea metodelor celor mai potrivite de aplicat, faţă de condiţiunile locale, profitând în acest scop de cele câteva serii, în care etatea arboretelor permite să facem chiar de pe acum regenerări în codru.

Condiţiunile naturale pentru regenerarea prin sământă a pădurilor de şleau din Basarabia sunt, o repetăm, favorabile şi dacă vom şti să folosim bine răgazul impus, nu avem niciun motiv să ne îndoim de reuşita lor.

---

2) Date extrase din amenajamentul întocmit în anul 1934.

Dacă trecem acum la chestiunea regenerărilor naturale a dumbrăvilor de stejar, de pe solurile de ante-stepă, suntem nevoiţi să constatăm că aci problema, ce ni se pune, recte, ce ni se va pune în viitor, când vom avea arborete ajunse la maturitate, va fi cu mult mai grea, decât pentru arboretele de şleau.

Cred că nu exagerez, dacă afirm, că de multe ori vom întâmpina aci dificultăţi aproape de neînvins. Aceste arborete sunt compuse din stejar pedunculat pur, sau în amestec prea slab cu alte specii Se ştie însă că stejarul are tendinţa de a se rări la vârste înaintate şi ca consecinţă solul se înerbează, creindu-se condiţiuni nefavorabile pentru germinarea seminţei căzute. Şi chiar dacă am avea, în cazurile cele mai favorabile, arborete bine închise, ajunse la maturitate, totuşi solul ar fi expus a se înerba imediat după tăerea de însemânţare, care ar trebui să deschidă mult masivul, ştiut fiind că stejarul pedunculat are nevoie de foarte multă lumină ca să fructifice abundent. Pentru a preveni acest inconvenient al pedunculatului nu avem altă cale decât să încercăm introducerea speciilor auxiliare, dintre acele ce ar putea rezista aci şi în special introducerea arbuştilor. Numai dacă vom reuşi să creem aci arborete amestecate, perfect sănătoase şi bine închise, vom putea în viitor să ne încumetăm a încerca regenerarea lor pe cale naturală prin sămânţă, care însă nici în acest caz nu va fi deloc uşoară.

In ce priveşte arboretele de ante-stepă, aflate pe soluri de o formaţie mai nouă, slab levigate, uscate şi compacte, cred că ar fi preferabil să renunţăm la ideea de a le regenera natural, numai prin sămânţă, resemnându-ne să le tratăm şi pe viitor în crâng. Maximum ce am putea spera aci, ar fi o regenerare numai parţială prin semânţă pentru a preveni îmbătrânirea tulpinelor prin tăieri repetate de crâng. Dar chiar şi pentru aceasta va fi nevoie probabil să se intervină de multe ori pe cale artificială.

In fine, ca să complectăm această scurtă expunere nu ne mai rămâne, decât să vorbim despre regenerarea pădurilor de luncă. Aci chestiunea se prezintă mult mai simplu, decât în cele două cazuri precedente. Pe de o parte aceste păduri în marea majoritate a cazurilor sunt populate cu specii de mică valoare : salcie, plop şi ulm, la care numai în anumite locuri şi într'o proporţie relativ mică se adaogă stejarul şi frasinul. Astfel fiind, creşterea acestor arborete până la vârste înaintate nu are nici un rost, fiindcă la noi în ţară lemnul de dimensiuni mari de speciile arătate mai sus nu este căutat.

Pe de altă parte, condițiunile de vegetație fiind aci foarte favorabile și arboretele în majoritatea cazurilor fiind perfect sănătoase, regenerarea lor prin lăstari este perfect asigurată. In plus se observă, că deși pădurile se exploatează la vârste mici, totuși de multe ori se instalează în mod natural semințiș destul de abundent, dacă la exploatare se lasă și ceva seminceri. Deci silvicultorul nu are decât să îngrijească de acest semințiș prin operațiuni culturale, făcute la timp și cu pricepere, pentru ca să aibă o regenerare parțială prin semințe, evitându-se astfel pericolul îmbătrânirii tulpinelor, prin exploatări repetate de crâng. Concomitent cu aceasta se va face tot pe cale naturală și *înobilarea acestor arborete,* protejându-se speciile mai prețioase față de acele de mai mică valoare : *ulmul* față de plop și salcie, *stejarul* și *frasinul,* față de ulm. Aceasta bineînțeles nu exclude intervențiile pe cale artificială, cu scopul de a înobila aceste arborete prin introducerea speciilor exotice potrivite stațiunei.

Această chestiune este însă în afară de cadrul prezentului articol.

REGENERAREA NATURALĂ LA COLINELE INALTE

de Ing. Mircea Popescu

Pădurile ce acopăr colinele înalte ale țărei noastre sunt constituite în marea majoritate din două specii importante: *gorunul,* ocupând fețele însorite și platourile și *fagul,* pe versanții vestici și cei de Nord; iar regimul ce li se aplică prin amenajamentele în vigoare, în genere, este cel al codrului, cu modalitatea de tratament: tăeri succesive.

Să vedem acum cari sunt rezultatele regenerărei la aceste două specii :

Fagul, fiind în zona sa optimă de vegetație și esență de umbră se regenerează ușor în codru cu tăeri succesive.

Pueți mici de fag găsim chiar și în arboretele cele mai închise ca consistență, cari nu așteaptă decât o rărire a coronamentelor pentruca profitând de puțină lumină să înceapă ca să se desvolte.

Greșelile pe cari agenții silvici le mai fac uneori cu ocazia marcărilor și a exploatărilor materialelor le repară natura, care este foarte darnică cu fagul, așa încât, după trecerea a două tăeri succesive, ultima găsește în genere un semințiș des și încheiat, în stare de nueliş de 2—3 m. înălţime şi cu o vegetaţie activă, caracteristică prin coloarea verde-neagră a frunzelor.

Vrem însă să insistăm asupra tăerei definitive. Dacă, conduşi de litera amenajamentului, tăem toţi arborii pentru a nu rămâne în parcelă decât numai seminţişul, observăm din chiar primul an după exploatare, o lâncezeală a vegetaţiei, caracteristică prin coloarea prăzulie a aparatului foliaceu, urmare a gerurilor târzii, a insolaţiei şi a ridicărei brusce a acoperişului; dar aceasta nu înseamnă ca, dintr'un exces de prudenţă, să lăsăm chiar şi la ultima tăere arbori mari şi numeroşi pe întreaga suprafaţă a parcelei, fiindcă aceştia, pe lângă faptul că-şi pierd cu timpul din valoare, dar oricând s'ar extrage, vor cauza prin doborîre şi fasonare, mari prejudicii seminţişului; sau, nescoţându-se deloc fac ca pueţii de sub coronamentele lor să crească nenormal, aplecaţi către marginile coronamentelor celor înalţi.

Pentru a satisface cele două imperative: al scoaterei vechei generaţii şi al menţinerei umbrei noului seminţiş, vom lăsa aşa numiţii *„arbori de protecţie"*, din fagii în stare de păriş-prăjiniş, cari răspândiţi în mod cât mai uniform în parcelă să îndeplinească rolul arătat mai sus. Când mai târziu necesităţile seminţişului tânăr cer ca să-i extragem, vom face acest lucru cu titlu de operaţiuni culturale în a doua perioadă. Atunci însă seminţişul este mai ridicat, ceva mai rărit din lupta pentru existenţă şi-i putem mai uşor scoate, fără a prejudicia mult tânărul arboret; rolul arborilor de protecţie este astfel îndeplinit.

Gorunul. Este cunoscut de toţi că se regenerează mai greu de cât fagul, iar greşelile făcute cu ocazia marcărilor şi a exploatărei, le resimte adânc, uneori fără putinţă de îndreptare (bătătorirea şi îmburuienarea solului, invazia fagului, etc.).

Plecând dela constatarea că natura nu voeşte şi în cazul gorunului să se conformeze strict dispoziţiunilor amenajamentului, că adică, extrăgând uniform de pe întreaga suprafaţă a parcelelor arbori pentru... a pune în lumină coronamentele în vederea fructificaţiei, sau... rărind masivul ca să poată creşte mai bine pueţii etc.,—să ajungem la fine de perioadă şi cu un seminţiş în stare de masiv încheiat şi de 2—3 m. înălţime, — trebue ca, observând cum în mod natural pădurea virgină de gorun se regenerează să o imităm, ajutând-o.

In arboretele de gorun aflate în parcelele în cari pentru prima dată se aplică tăere de codru, observăm cum acolo unde dintr'o cauză oarecare s'a produs un gol în masiv s'a instalat un semințiș frumos de gorun. Astfel de insule de semințiș preexistent găsim suficiente pentruca să nu le neglijăm dar să formeze chiar scheletul pe care să ne bazăm când începem lucrul. Marcările vor avea deci de scop să lărgească aceste *ochiuri*, dând lumina necesară desvoltărei pueților preexistenți și a instalărei pe margini a altora noui.

Dacă aceste operațiuni se pot face bine și cu discernământ de agenții silvici, lucrătorii de pădure însă doborând în ochiuri și fasonând aici materialul, strică tot ceeace a făcut Dumnezeu și omul.

Deaceea la tăerile în gorun *selecționarea lucrătorilor* este un punct capital : aleși dintre cei nerecalcitranți, ascultători și cunoscuți de ocol, plătiți mai bine și în număr mai mic, pentru a fi în deaproape supravegheați de personalul silvic, mai bine zis „lucrători calificați în tăerile de gorun" putem avea siguranța culturei ; iar ceeace am spus de lucrătorii manuali se aplică *și chirigiilor.*

Să fim deci pătrunși de adevărul că în cultura gorunului care este foarte intensivă, nu este necesară și suficientă numai priceperea și deasa descindere pe teren a personalului superior silvic, dar și o identificare cu această cauză sfântă a personalului silvic inferior (care pentru parcelele de gorun trebuește anume selecționat) a lucrătorilor manuali și chiar a chirigiilor.

REGENERAREA NATURALĂ A FAGULUI

de Ing. **Titus Nicoară**

Fagul e, la noi, specia cea mai alintată a naturii. Ocupă o zonă de vegetație întinsă, și e dotat cu o mare putere de expansiune, atât în jos, în detrimentul stejarului, cât și în sus în detrimentul rășinoaselor.

Intr'adevăr orice nepăsare, sau orice neglijență, cu privire la regenerarea speciilor de stejar și rășinoase, se caracterizează printr'un sold corespunzător în favoarea fagului.

Cu toate că e o specie ce reclamă soluri bogate, face impresia că dacă umiditatea atmosferică îi corespunde cât de cât, se instalează pe orice sol și se coboară spre regiunea dealurilor mici și tot la fel se urcă în multe regiuni până la limita superioară de vegetație. Astfel în țară la noi aflăm această specie instalată pe o zonă altitudinală de vegetație ce variază între 220—1400 metri deasupra nivelului Mării Negre.

Pe regiuni, în pădurile din raza Direcțiunei Silvice Cluj, fagul, deasupra nivelului Mării Negre, se află instalat pe zone de vegetație astfel:

a) Munții Apuseni 220—1300 m. ca arbore, iar ca arbust până la 1500 metri.

b) Munții Călimani-Gurghiu 380—1300 m. ca arbore și 1400 m. ca arbust.

c) Munții Maramureș-Tibleș 250—1250 m. ca arbore, iar ca arbust până la 1350 m.

După constatările noastre în regiunile și în limita zonelor de vegetație sus specificate, actualmente fagul formează masive păduroase în toată regula.

Că această stare să fi fost și în secolele precedente, multe motive ne fac să credem că nu.

Lemnul de fag în trecut a servit un singur scop: pentru foc; pe cänd stejarul și rășinoasele, ca și astăzi, au avut în urma calităților lor excepționale, o mulțime de întrebuințări, pentru care fapt au fost exploatate, iar de regenerarea lor nu s'a îngrijit nimeni. Astfel locul lor a fost ocupat de masive întinse le fag.

Intrebarea este, cum s'a instalat și cu poate cuceri locul lor fagul?

In stare răspândită, fagul a ocupat și ocupă loc atât în arboretele le stejar, cât și în cele de rășinoase. Ori fagul, care reclamă în tinerețe umbră și e capabil s'o suporte decenii dearândul, ajunge în situația ca, tineretul său să se ridice cu coronamentul până în etajul principal, și să pună stăpânire pe sol. Celelalte esențe neavând această calitate pier.

In privința fructificației încă e favorizat fagul, față de celelalte specii, căci pe când la acestea din urmă fructificația se ivește la 2—8 ani, fără prea însemnate stropeli intermediare, la fag putem deosebi fructificație complectă, pe jumătate, pe sfert și foarte rar se întâmplă să nu fie barem stropeli de jir.

In aceste împrejurări, favorizat de temperamentul său de umbră și de anii aproape nelipsiți de sământă, fagul chiar și astăzi la cea mai mică greșală a silvicultorului, în arboretele amestecate, sau unde fagul se prezintă sub formă răspândită, cucerește terenul și în majoritatea cazurilor rămâne singur stăpân.

Din cele de mai sus rezultă că fagul ca arbore tipic de umbră, se regenerează ideal pe cale naturală și ca cea mai ușoară metodă de condus pe suprafețe mari, pe drept s'a adoptat codrul regulat cu tăieri succesive.

Adăpostul îi este necesar în tinereţe și pentru faptul de a fi ferit de geruri, uscăciune și arșiță. In consecință, perioada de regenerare va fi destul de lungă, dar pentru a corespunde atât scopului cultural, cât și celui economic, nu va trece de 10—15 ani.

In urma anilor aproape nelipsiți pe fructificație, tăierea preparatoare va lipsi, întrucât sunt rare cazurile când nu vom avea semințiș instalat anticipat. De aceia se va aplica deadreptul tăierea de însămânțare și în cursul unui deceniu sau mai bine precizat, la sfârșitul lui, se va aplica tăierea definitivă, adăpostul ne mai fiind necesar.

Pentru asigurarea regenerării e necesar să punem mare pond pe timpul executării tăierilor de însămânțare și definitivă. Aceste lucrări trebuesc executate *înainte de venirea gerurilor mari, întrucât iarna pe frig puieții devin casanți.*

Procedând în modul acesta, rar se întâmplă să nu fie suprafața regenerată în întregime. Intr'un astfel de caz, vom veni cu lucrări de complectări cu o altă specie mai valoroasă și corespunzătoare regiunei. Lucrările de complectări se vor face sub formă *de pâlcuri.* De ce? Pentru *a putea fi îngrijite prin lucrări culturale* și a le asigura existența până la termenul exploatabilității, căci în caz contrar vor fi cotropite de fag, care aproape sigur și în scurt timp va apare, deși noi am avut impresia că a lipsit cu desăvârșire. Experiența zilnică ne confirmă acest fapt, iar în locurile, unde n'ar apare, este un indiciu aproape sigur, că acel teren e propriu culturei unei alte specii.

Pe baza aceasta, mergând cu firul cercetărilor noastre în pădurile de fag, tratate în *codru cu tăieri rase,* unde după scoaterea materialului lemnos din parchetele exploatate, lipsește semințișul de fag, constatăm că după câțiva (2—5) ani, parchetele, fără intervenţia noastră, s'au regenerat în majoritatea cazurilor foarte bine, dacă au fost ferite de păşunatul distrugător şi li s'au asigurat liniştea necesară.

Cum să ne explicăm acest fapt? Cercetând la faţa locului, ori de câteori ni s'a prezentat astfel de arborete, am constatat, că regenerarea lor a putut fi asigurată pe baza însuşirilor favorabile, ce caracterizează fagul, adică prin anii aproape nelipsiţi de jir, şi apoi, seminţişul de a se putea instala şi vegeta mai mulţi ani în şir în masivul complect închis. In astfel de arborete, seminţişul creşte foarte încet şi dacă nu primeşte lumină, piere. In locul lui pe aceiaşi măsură apare altul, până când vine o tăiere rasă, care îl pune deadreptul în plină lumină. Din această cauză sufere 1—2 ani, până se adaptează la nouile condiţii de vegetaţie. După aceea creşte viguros şi des ca peria. In acest caz inconvenientul este că la exploatare, — de regulă foarte vandalistică — nu rămâne petec de loc nebătătorit şi deci puiet nerănit. Ca urmare, nouii indivizi ai arboretului de viitor dela întemeiere, poartă în ei defectul cel mai mare: — *Inima roşie* —, care apoi îi vor reduce întrebuinţările, pentru care valoarea fagului poate fi mult ridicată.

Din câte am văzut mai sus, rezultă în mod clar, că fagul în urma puterilor sale naturale de expansiune, în decursul secolelor dearândul, a cucerit terenuri întinse, ocupate de codri falnici de răşinoase, rămânând stăpân în multe regiuni cu munţi de o altitudine de 1300—1400 m. până la limita superioară de vegetaţie. In jos, în partea inferioară a zonei sale de vegetaţie, a cucerit terenul, pe care a fost stăpân odată gorunul. In modul acesta am ajuns să vedem astăzi în locul codrilor de gorun, sau răşinoase, masive întinse şi pure de fag. Cazuri concrete avem în toate regiunile din raza acestei Direcţiuni, dintre cari, ca să amintesc numai pe cea mai tipică, în Maramureş, este pe cale de dispariţie stejarul. Cine n'a auzit de gorunul de Ronişoara ,cu calităţile sale excepţionale, care ia concurenţa cu orice stejar din Europa? !... Ori aci în Maramureş, toate pădurile de gorun au avut şi au servit lemn excepţional. Tot la fel putem vorbi de molidul de Maramureş. Tot acelaşi caz îl avem cu pădurile de stejar din regiunea Baia-Mare şi mai puţine de molid şi exact invers în pădurile din Munţii Apuseni şi Gurghiu. In cazul acesta conştiinţa forestieră îţi pune pe buze exclamarea în contra ,,Catalinei" şi trebue să-i spunem categoric : până aci !

Nu vom duce războí de extirpare în contra fagului, ne vom îngriji de regenerarea lui, dar strict numai în zona lui naturală de vegetaţie. Eu aşi fi aproape dispus a-i fixa o zonă bine determinată altitudinală de vegetaţie de 250—300 m., care după regiuni (din Direcţia Cluj) ar varia între 600—900 m. altitudine. La aceasta măsură mă indrituește faptul că astăzi pădurile dela şes s'au prea împuţinat şi locul ce li s'a mai rezervat este regiunea de munte, ori aci fagul să fie reprezentat în proporţii prea mari, de 40 ba chiar 80 la sută ? ! In restul zonelor de vegetaţie fagul va fi întrebuinţat în cultură pentru atingerea scopului nostru, adică de a recuceri terenul speciilor adequate regiunei şi deci a le repune în drepturile ce le conferim noi la viaţă, pe baza multiplelor lor întrebuinţări şi valori.

Die natürliche Verjüngung.

La régénération naturelle.

Dans ce fascicule on continue la discussion sur la régénération naturelle.

Le premier article se porte sur l'importance des plantes herbacées en forêt en rapport avec la régénération naturelle.

Dans le deuxième article, l'auteur explique pourquoi la régénération naturelle fait défaut dans les peuplements de chêne, dits de «şleau», et dans ceux de chêne rouvre mélangé au hêtre.Il y a surtout deux causes :

a) On applique une modalité de traitement qui ne corresponde pas à ceux types de peuplement : des coupes successives ;

b) On fait des fautes dans l'application de cette méthode.

L'auteur du troisième article montre que la régénération naturelle réussit chez nous. Nous en avons des résultats encourageants, Dans nos forêts il n'y a pas des conditions si défavorables à la régénération naturelle que dans celles de l'occident. Mais il nous faut un personnel bien instruit.

L'enrichissement des forêts situées dans le Nord de la Dobrogea est l'objet de l'article suivant. Ces forêts, constituées dans leur grande majorité de peuplements de charme et de tilleuil, en mélange avec d'autres essences de

moindre valeur, ont été dans le cours des années dépourvues de chêne et de frêne, à la suite des extractions non culturelles. Les forestiers doivent y travailler avec assiduité pour assurer à l'avenir une bonne place aux chênes et aux frênes. L'auteur montre la méthode à suivre.

L'auteur du cinquième article s'occupe des forêts de la Basarabia. Il conclut que pour le moment on n'y peut pas parler de régénération naturelle, par semence, car jusqu'à aujourd'hui ces forêts ont été surtout traitées en taillis.

Le 6-ème article s'occupe des forêts de hêtre et de chêne rouvre. Les coupes successives donnent des bons résultats dans les forêts de hêtre. Mais dans celles de chêne rouvre il faut appliquer des coupes par trouées, en comançant avec celles déjà existentes dans la forêt, qui doivent seulement être élargies. Pour de pareils travaux il nous faut des bûcherons bien qualifiés.

La régénération du hêtre constitue l'objet du dernier article. Le hêtre se régénère très bien par voie naturelle. Le résultat des coupes non surveillées, dans la région où le hêtre a été mélangé en haut avec l'épicéa, et en bas avec le chêne rouvre, en est la preuve.

Numărul pe Noembrie al revistei se va ocupa în rubrica «Problemele zilei» de «Serviciul de control». Redacția așteaptă cu plăcere colaborări din cât mai multe părți: articole scurte. Se poate discuta problema sub foarte multe aspecte; de ex.: Avem azi un control eficace? — Control tehnic — control gestionar. — Controlul ocoalelor și controlul unităților mari. — Control preventiv și control colaborare. — Controlul și economia de personal. — Deplasările agenților de control. — Găzduirea agentului de control. Etc., etc.

CRONICA

UN RĂSPUNS AŞTEPTAT.

In Nr. 5/936 al acesteĭ reviste, arătam că a apărut în revista «Finanţe Publice» Nr. 9—10/936, un articol semnat de d-l Suciu, Administrator de Constatare care acuză organele silvice că întocmesc contracte de vânzare de materiale lemnoase cu o redactare tendenţioasă pentru a scăpa pe cumpărători dela plata către fisc a impozitului agricol şi a taxei timbrului proporţional de 7%.

Dată fiind gravitatea acuzaţiilor, răspunsul nu putea să lipsească. De aceea noi am şi anticipat că ne vom ocupa şi de acesta. Şi nu ne-am înşelat. Iată că în Nr. 13—14/1936 al aceleiaşi reviste aflăm două articole semnate de d-nii ingineri C. Dragu şi C. Emanoil.

Cum era de aşteptat, d-l Suciu a greşit.

D-nii Emanoil şi Dragu au arătat că în cazul contractului de vânzare pe unitate de produse fasonate (încriminat de d-l Suciu) — fie că fasonarea s'a făcut de proprietar, fie de cumpărător — statul nu realizează numai renta brută (valoarea lemnului în picioare în pădure) ci renta de regie, adică valoarea lemnului în picioare plus impozitul agricol şi comercial, plus beneficiul muncii şi capitalului investit. Deci nu poate fi vorba de o sustragere dela plata impozitelor, care se realizează odată cu vânzarea materialelor.

In afară de această punere la punct, d-l Dragu socoteşte că d-l Suciu a ajuns la concluzia eronată amintită, din exces de zel faţă de fisc, exces isvorît din «dificultăţile pe care le întâmpină organele fiscale, atunci când sunt che-
«mate să stabilească impozitul agricol la exploatările de păduri precum şi de
«instanţele judecătoreşti atunci când sunt chemate să examineze şi să hotărască
«modul cum trebue să se interpreteze dispoziţiile art. 6 din legea contribuţiunilor
«directe şi contractele de exploatare de păduri în diversele forme în care se
«prezintă».

Degeaba se acuză organele silvice, căci atunci când se găsesc în faţa instanţelor de judecată, ele sunt chemate să dea lămuriri asupra condiţiunilor de vânzare şi nici decum să-şi dea părerea asupra modului cum trebuesc interpretate dispoziţiile legii contribuţiunilor directe sau ale contractului. Dacă instanţele de casare dau hotărîri discutabile, nu sunt de vină organele silvice, ci legea care nu-i completă. Deci nu-i vorba de frustare ci de nevoia de lămurire a dispoziţiunilor legii.

Pe marginea unui strigăt de alarmă.

Nu suntem noi silvicultorii singurii care să fi văzut şi relevat defectele actualei organizări a vânătoarei, organizare care, pe zi ce trece, se adânceşte pe linia ei actuală din consideraţiuni asupra cărora este inutil să mai revenim. Critici uneori necruţătoare i s'au adus continuu chiar şi din rândurile vânătorilor. Şi nu s'au terminat. Este şi natural să fie aşa.

De curând, revista «Carpaţi» care apare la Cluj (Nr. 8/936), comentând hotărârea unui om de mare capacitate vânătorească (care activează azi departe de ţară, în Canada) de a renunţa, cu durere, la cetăţenia românească, condamnă «conducerea» treburilor vânătoreşti ale României care a împins pe acest om la gestul pe cale de a se consuma.

După ce se arată însuşirile de om excepţional ale inginerului silvic Aurel Comşa — căci de el este vorba — revista se întreabă dacă situaţia vântului şi vânătoarei româneşti este atât de roză încât ne putem lipsi de luminile acestui om excepţional.

Reluând tema pe care a mai desvoltat-o şi cu alte prilejuri, «Carpaţii» arată că actuala conducere şi organizare a vânătoarei nu mai corespunde, «nu mai poate face faţă». Serviciul vânătoarei a devenit «prizonierul zecilor de mii de hârtii pur administrative pe care trebue şi abia pridideşte să le expedieze». Inspectorul general al vânătoarei nu poate face nimic. Uniunea generală a vânătorilor este cu totul lipsită de activitate. In asemenea condiţiuni este explicabil de ce nu mai sunt capre negre în muntele Pietrosul şi pentru ce s'au împuţinat în ceilalţi munţi. Deasemenea este explicabil de ce au dispărut potârnichile, lumea toată sbătându-se cu neputinţa de a cunoaşte cauzele. Ne lipseşte o politică vânătorească. Sau poate cred actualii conducători că aceasta se mărgineşte la aprobarea de contracte de arendare, control de societăţi, înfiinţări de posturi de jandarmi de vânătoare?

Faţă de această «svârcoleală — neputincioasă şi disperată — a unor diletanţi» revista se întreabă de ce nu este chemat în ţară Aurel Comşa ca să fie pus să organizeze vânătoarea pe baze noi determinate de o adevărată politică vânătorească care ne lipseşte şi o aşteptăm. Iar celor care ar răspunde cu formula obişnuită — nu sunt fonduri, «Carpaţii» li-o taie scurt: Ce se face cu fondul vânătoarei?

«Carpaţii» îşi face prea multe iluzii. Poate să aştepte mult şi bine, căci «neputincioşii» noştri n'au s'o facă. Cum li se poate cere să-şi taie singuri crara de sub ei? Este cu neputinţă. Se gândesc ei oare cu adevărat la soarta vânatului românesc?!

*

Şi în timp ce de peste Carpaţi ne vine acest glas de alarmă, în ziarele din Capitală se publică săptămânale reportagii, ridicându-se în slava cerului însuşirile alese ale vânatului românesc, abundenţa lui şi stăruindu-se asupra interesului pe care-l avem de a face propagandă printre streini ca să vie (ca la pomul lăudat, cu sacul) să vâneze la noi. In plus, de mult ce este, se cere să se organizeze imediat exportul vânatului. Pentru aceasta, actualul «Serviciu» trebue transformat, nu într'o «Direcţie» cum se pretindea până acum, ci într'o «regie comercială». Regia însă trebue să fie «unitară», nu în felul cum este organizat Capsul. («Curentul» 5, 12, 19 şi 26 Sept. 1936).

La toate acestea se poate răspunde cu vorba românească: «Ce-i lipsea chelului!»

*

Dar în afară de aceste reportagii pomenite de mine mai sus în acelaş ziar (9, 9. 936), d-l R. Dianu se face ecoul unui corespondent care arată că legenda abundenţei vânatului este numai trecătoare. Şi d-sa relevă partea din scrisoarea corespondentului său unde se vorbeşte de lipsa de colaborare dintre factorii care se ocupă de protecţia vânatului.

Câte nu s'ar putea scri asupra acestei colaborări!

Sprijin nou.

Plugarul, este o revistă de educaţie, care de 9 ani de zile apare la Brăila. Deşi agricolă şi cooperatistă, revista publică şi articole cu subiect forestier. Dealtfel prezenţa în comitetul de conducere a unui silvicultor — colegul E. Răuţă şeful ocolului silvic din localitate — este o indicaţie în acest sens. Iată spre pildă în singurul număr (Iulie a. c.), care întâmplător ne-a căzut în mână, aflăm două articole. Unul din ele intitulat: «Arborii semn de civilizaţie» este scris de d-l profesor N. Iorga. Dată fiind personalitatea celui care l-a scris socotim că este util să-l redăm aci:

«Unul din semnele cele mai vădite ale culturii unui popor sânt copacii şi pomii roditori.

«Cei dintâi fac frumuseţea cea mare a Franciei, mari arbori purtând în vârful ramurilor mândria unui popor, a cărui dragoste pentru pomi e o a doua religie.

«Iar regiunile din Europa unde au fost arbori, arată şi azi cu mândrie livezile pline de flori primăvara, încărcate apoi cu binecuvântate roade.

«La noi, prin Moldova de Sus, pomul era sfânt şi fiecare oraş îşi avea în margine, Rădiul.

«Lăcomia celor care ar fi în stare să vândă orice pentru folosul lor, ne-a jupuit ţara de cele mai mândre podoabe ale ei.

«Cât a mai rămas, să fie păstrat cu sfinţenie, şi în locul celor căzuţi să ridicăm urmaşi».

Al doilea articol, intitulat: «Pădurile noastre», este scris de D-l Grigore Sandu învăţător din Joseni-Ciuc. D-sa, îngrijorat de soarta pădurilor noastre, care se distrug pe zi ce trece, sfătueşte lumea să caute să păstreze pădurea, exploatând-o raţional.

In afară de aceste articole, exemplarul din revistă mai cuprinde şi sfaturi sau vorbe cu tâlc despre pădure.

Suntem mulţumiţi de tovărăşia ce ne face revista «Plugarul» în lupta noastră pentru lămurirea opiniei publice asupra rosturilor pădurii şi ne bucurăm foarte când vedem colegi cari, fără să-şi neglijeze ocupaţiile, înţeleg să activeze şi în domeniul acesta nou al scrisului pentru popor.

Conferinţe.

Ca şi acum doi ani la Breaza, Fundaţia Regală «Principele Carol» a organizat în cursul lunii Iulie a. c., la Poiana Câmpina, nişte cursuri în vederea pregătirii conducătorilor de cămine culturale. Cu acest prilej, Fundaţia a ţinut să dea cursiştilor şi câteva noţiuni asupra pădurilor şi economiei forestiere. S'au ţinut astfel lecţii, potrivit unui program stabilit de Institutul de cercetări silvice, de către d-nii Tr. Heroiu, V. Dinu şi At. Haralamb.

In afară de aceste cursuri, tot în vara acestui an, s'au mai ţinut conferinţe cu caracter silvic şi la Universitatea liberă dela Vălenii de Munte. Au vorbit d-nii C. Cristea şi D. Drâmbă.

D-l Cristea a mai ţinut două conferinţe şi la Radio-Bucureşti, vorbind în seara zilei de 22 Mai despre rostul pădurilor în apărarea naţională iar la 28 August despre Societatea «Progresul Silvic» şi semicentenarul ei.

At. Haralamb

EXCURSIUNEA STUDENŢILOR FORESTIERI JUGOSLAVI IN ROMÂNIA, INTRE 16—23 IULIE A. C.

In ziua de 16 Iulie a. c. a intrat în România, venind din Bulgaria, un grup de 15 studenţi Jugoslavi dela facultatea silvică din Zemun (Belgrad), sub conducerea D-lor profesori Dr. G. Iovanovici şi Dr. M. Marinovici 1).

In România, excursiunea aceasta a fost organizată de către D-l prof. Dr. M. Drăcea, care a binevoit a întovărăşi pe excursionişti între Bucureşti şi Sinaia, unde a dat preţioase explicaţii la fiecare pas, şi apoi, spre sfârşit la Calafat.

Cu conducerea şi urmărirea efectivă a programului în tot cursul excursiei a fost delegat D-l ing. N. Ghelmeziu dela I. C. E. F. Excursia a fost organizată în cadrul unui program general, pe care, împreună cu o mică hartă a pădurilor l-a primit fiecare din excursionişti. In acest program era prevăzută vizitarea pădurilor de antestepă, din câmpia română, a pădurilor dela limita inferioară a zonei păduroase precum şi cercetarea câtorva masive forestiere tipice din Carpaţii meridionali ; în fine, vizitarea admirabilelor plantaţiuni de pe nisipurile din Sudul Olteniei.

In afară de excursia cu caracter pur silvic programul general mai prevedea şi vizitarea câtorva centre industriale precum şi a unor puncte de mare valoare turistică. Centrul de greutate al excursiunii, care purta titlul «de studii», a rămas însă mai mult pe tărâmul silvic, micile diversiuni prevăzute în program fiind totuşi foarte bine primite de excursionişti.

Programul general, împreună cu harta silvică, pe care a fost schiţat traseul excursiei, forma un ghid de orientare generală. In afară de acestea, în lo-

---

1) La o mică parte a parcursului excursiei au participat deasemenea 2 stud. din Brno (Cehoslovacia) şi 2 din Tharandt (Germania), cari veniseră pentru practica de vară în România.

calitățile vizitate, fiecare excursionist a mai primit și câte un program detailat, cu descrierea amănunțită a obiectului vizitat, împreună cu harta ținutului respectiv.

Organizația astfel făcută, a fost calificată de noi, studenții jugoslavi ca demnă de invidiat și pe drept cuvânt.

Pentru o indicare cât mai bună asupra mersului acestei excursiuni, voi arăta în ordine cronologică programul general, cu câteva spicuiri din pădurile și localitățile vizitate.

16 Iulie. Sosirea în București; după cartiruirea în căminul studenților agronomi, plecarea cu trenul spre Comana, unde s'au vizitat pădurile de ante-stepă. D-l Prof. Dr. M. Drăcea ne-a explicat condițiunile naturale foarte grele pentru existența pădurii în aceste locuri: clima continentală excesivă, cu variațiuni de temperatură mari, cu precipitațiuni atmosferice puține, cu procentul de umezeală al aerului scăzut — toate acestea făcând ca silvicultorul să lupte cu greutăți enorme, mai cu seamă la regenerare. Condițiunile climatice fiind ceva mai bune pe lângă râuri, D-l Prof. Drăcea ne-a făcut să tragem concluzia, că «râurile duc pădurea din munți la câmpie». D-sa a arătat, că pentru menținerea pădurilor în aceste regiuni, unde condițiunile edafice sunt prielnice și culturilor agricole, silvicultorii duc mare luptă, mai ales de când s'a aplict reforma agrară. Ca răspuns conducătorii noștri au arătat că povestea este aceeaș și în Jugoslavia.

După masă s'a vizitat ocolul silvic Comana și pepiniera acestuia:

17 Iulie. Vizitarea Bucureștiului: arterele principale, parcul Cișmigiu, parcul Carol I, Grădina botanică; monumentul Regelui Alexandru I al Jugoslaviei la Reg. 9 vânători (al cărui comandant de onoare era defunctul Rege). Am vizitat apoi muzeul militar, iar în fața mormântului Eroului necunoscut am păstrat un minut de tăcere; după aceea s'a vizitat muzeul Școalei politechnice și Muzeul silvic.

18 Iulie. Plecarea din București, cu autobuzele, cu o scurtă oprire la Mânăstirea Căldărușani, unde excursioniștii au luat cunoștință de acest așezământ istoric, înființat de Matei Basarab. Urmează după aceea cercetarea pădurei «Balta Neagră» în ocolul silvic Țigănești. D-l Prof. Drăcea ne-a făcut o paralelă între pădurile dela Comana și cele din Țigănești, unde condițiunile edafice și climaterice sunt ceva mai prielnice și cu atât mai favorabile pădurii, cu cât ne apropiem de Carpați. Am cercetat apoi interesanta regenerare în ochiuri, cu plantațiuni de Q. pedunculata, după care am vizitat pepiniera ocolului.

Am trecut după aceea în pădurea-parcul Snagov. D-l Prof. Drăcea atrage atenția că aici întâlnim primul fag (cineva spune «Die Buche ist der Doktor des Waldes») și de aici intrăm în zona păduroasă propriu zisă. De la Ploești intrăm în renumita regiune industrială a României, Valea Prahovei. După masă, la Moreni, vizităm sondele de petrol. Este un articol pe care Jugoslavia nu-l are și care, după cum spune D-l prof. Marinovici în tratatul său de «geografie economică forestieră», poate dispensa România de exportul de lemne. Sondele, petrolul, stațiunea de degazeificare au fost îndelung admirate de noi. Seara la Sinaia întâlnim studenții romăni, aflați acolo la practica de vară. Prietenia se încheagă la iuțeală, lăsându-ne însă regretul, că contactul a fost prea scurt.

19 Iulie. După o scurtă vizită la Sinaia, urmează Buștenii — al 2-lea mare centru industrial. S'a vizitat stația de descărcare a liniei funiculare Bușteni-Brăteiu, iar după aceea fabrica de hârtie «Schiel» (maşina No. VII). Aici se desparte de noi D-l Prof. Drăcea, pentru a reveni la Calafat.

După un scurt parcurs cu C. F. S. pe valea râului Azuga, unde am admirat culturile artificiale foarte reuşite de molift şi brad, de pe domeniile Regale, am trecut prin arboretele bătrâne de molift şi brad, la Predeal.

După amiază am plecat spre Braşov. In drum s'a vizitat staţia de păstrăvi, iar din valea Răcădăului am urcat muntele Tâmpa, coborând în Braşov. Noaptea am plecat cu trenul spre Sebeş.

20 Iulie. Sebeş-Alba. Vizităm pădurile din Valea Sebeşului cu instalaţiile sale pentru plutitul liber al buştenilor, iar la Oaşa avem ocazia rară de a vedea construcţia unui mare opust.

21. Iulie. Vizită la fabrica firmei «Beidorf» din Sebeş, pentru depănat lemnul şi fabricarea aşchiilor pentru industria oţetului, iar după aceea la fabrica de cherestea CAPS. Plecarea spre Sibiu cu autobuzele cu o mică oprire în frumoasa comună românească Sălişte. După masă urmează vizitarea oraşului Sibiu şi o mică excursie la Ocna Sibiului.

22 Iulie. Plecarea din Sibiu ; în drum vizitarea marei fabrici de cherestea «Feltrinelli», din comuna Tâlmaci, iar la Brezoiul fabrica de cherestea «Carpatina» unde am luat şi masa. De aci urmează o mică oprire la Căciulata, iar din Jiblea luăm trenul spre Calafat.

23 Iulie. Din nou ne întâlnim cu D-l Prof. Drăcea cu care vizităm plantaţiunile de salcâm dela Piscu-Tunari şi Nebuna-Ivăneasa. D-sa ne spune că plantaţiunile acestea de salcâm sunt cele mai frumoase din lume ; păduri mai frumoase, din această specie, D-sa mărturiseşte că nu a văzut nici în America — patria originară a salcâmului. .

Seara am trecut cu o şalupă la Vidin de unde excursioniştii jugoslavi au plecat spre Beograd cu vaporul soc. D. D. S. G.

Despărţirea a fost foarte cordială ; am regretat numai că şederea noastră în frumoasa Românie a durat atât de puţin timp.

Ne-am despărţit de bunii noştri prieteni români cu cuvintele «Do videnja u Jugoslaviju» — «La revedere în Jugoslavia» !

Pentru a ne cunoaşte cât mai bine, studenţii forestieri jugoslavi şi-au exprimat dorinţa să se institue schimbul de studenţi pentru practica de vară, între Ţările noastre amice.

J. FILIPOVICI
absolvent al facultăţii de silvicultură
din Belgrad.

MERCURIALE

CRONICA LEMNULUI

Conjunctura excelentă a lemnului românesc pe pieţele străine.

Simptomele izolate ce anunţă sfârşitul crizei de supraproducţie, s'au transformat în ultimele luni într'o înviorare generală.

Toate ţările încep să-şi refacă inventarul, provocându-se cereri masive de lemnărie din ţările importatoare şi animaţie susţinută pe pieţele interne ale ţărilor exportatoare.

Stocurile disponibile pentru export sunt diminuate, de unde avalanşa de cereri şi majorarea preţurilor.

Cele mai multe cereri le avem dela firmele din Anglia.

Mulţi ani piaţa engleză a fost închisă pentru lemnul românesc, din cauza că nu prezenta nici o convenienţă. In acest timp, lemnul românesc a fost absorbit de pieţele din Levant şi Mediterana de Vest.

In anul curent, Anglia nu poate să-şi acopere necesităţile în lemnărie, fiindcă şi furnizoarele sale principale, Rusia, Suedia, Finlanda şi Canada, au nevoe de lemnărie pentru pieţele lor interne.

S'a provocat un export neaşteptat de lemn românesc pentru porturile Londra, Garston, Cardif, Preston, etc.

Astăzi, aproape toate fabricele de cherestea din Moldova şi Bucovina debitează, ziua şi noaptea, cherestea de răşinoase pentru Anglia. Specificaţiile comenzilor engleze fac posibilă o astfel de debitare în gatere, încât se realizează un randament de 62—66%.

Dimensiunile în cari se livrează cherestea de răşinoase pentru Anglia sunt:

Grosimea: ½, ⅝, ¾, ⅞, 1, 1¼, 1½, 1¾, 2, 2½, 3, 3½ ţoli şi ceva 4, 4½ şi 5 ţoli.

Lăţimea : 4—11 ţoli (10,16—28 cm.).

Lungimea: 5—26 picioare engleze (1,52395—7,92454 m.).

Marfa normală se consideră dela 9 picioare în sus, fără nici o proporţie de lungime.

Prin staţia Grigore Ghica Vodă curg zilnic zeci de vagoane cu lemnărie din Bucovina şi Moldova de Vest, ce se încarcă în porturile Gdynia şi Danzig, cu destinaţia Anglia.

Prin porturile Galaţi şi Brăila, se încarcă până la închiderea navigaţiei pe Dunăre, cca 250.000 m. c. cherestea de răşinoase cu destinaţia Anglia, adică aproape jumătate din cantitatea totală de lemnărie ce se exportă anual prin aceste porturi. Din cantitatea de mai sus, cca 100.000 m. c. cherestea se încarcă de către societățile forestiere Lomaş, Ofa şi Foresta, cca 70.000 m. c. (15.000 Sdt^3) se încarcă de Uzinele Titan, Nadrad şi Calan şi restul de către diverşi.

Mărfurile ce se încarcă pentru Anglia prin Galaţi sunt vândute în calitatea «*Millrun*», cunoscută la noi sub denumirea «aşa cum cade, cu excluderea pieselor rupte şi atinse de putregai». Se încarcă lemnărie de stoc, debitată în dimensiuni de Orient, se consignează în dimensiuni engleze, cu o diferenţă în minus de 9—12%; cheresteaua nouă este debitată direct în dimensiunile engleze.

Exportul via terra, pentru Ungaria şi Germania continuă într'un ritm tot atât de susţinut ca şi mersul înarmărilor.

Acordul încheat la începutul acestei luni cu Ungaria, face posibil un export important de lemnărie, uşurându-se tot odată şi formalităţile de plată.

Exportul de lemnărie în primele 7 luni.

După datele culese dela Asociaţia industriilor forestiere, în intervalul 1 Ianuarie—1 August 1936 s'au exportat 469.233 tone de lemnărie, afară de lemne de foc, faţă de 377666 tone în epoca corespunzătoare a anului trecut, adică cu 20% mai mult.

Se constată o scădere simţitoare a exportului de lemnărie în Grecia, datorită în parte nelichidării contravalorii exporturilor precedente, dar mai ales slăbirii puterii de absorbţie a ţăranului grec, la care se adaogă măsurile draconice luate de guvernul elen de a se stăvili exodul devizelor străine prin contrabandă.

Exportul de lemnărie în Palestina s'a redus la jumătate, din cauza tulburărilor continue provocate de Arabi, la care se adaogă lipsa creditului. Prin introducerea dictaturei engleze, se speră într'o reluare a afacerilor; se scontează chiar un export activ de părţi de lăzi în urma încheerii acordului pentru importul de portocale contra ambalaje.

Italia cu tot războiul abisinian şi sancţiunile economice, nu duce lipsa de lemnărie, şi chiar încheerea unui acord comercial nu va putea provoca un export de lemnărie, ne fiind cereri.

In compartimentul răşinoaselor se constată o diminuare a cantităţii exportate în anul curent cu cca 10% faţă de cantităţile exportate în anul 1935, în schimb, exportul de cherestea de foioase se măreşte cu cca 15%.

Preţurile curente şi cererile externe.

In general, fabricele sunt angajate cu comenzi pentru Anglia, Ungaria şi Germania, stocurile de lemnărie s'au epuizat, cheltuelile de exploatare şi industrializare se măresc dela o lună la alta, capitalul necesar lipseşte şi exploatările de toamnă vor fi reduse.

Preţurile pentru sezonul de toamnă vor înregistra noi urcări în toate compartimentele, începând cu lemnul rotund.

Piaţa internă va absorbi cantităţi importante de lemnărie în sezonul de toamnă, ceea ce va diminua şi mai mult rezervele pentru exportul în Grecia, Siria, Palestina şi Egipt.

Preţurile de vânzare ale principalelor sorturi de marfă albă de 4 m lungime, fob Galaţi, astăzi în vigoare, sunt următoarele:

Marfă normală I—III, 19—30 cm.	1.850 lei/mc.
Cl. III, 19—30 cm.	1.400 „
Cl. III/IV (Alexandria) 19—30 cm.	1.275—1.325 „
Cl. IV, 19—30 cm.	1.200 „
Cl. V	1.075—1100 „
Cl. IV/V, 10—17 cm.	950—975 „
Madrieri (2—6 m.), 22,5 cm,, 25,5 cm., 27 cm.	1.050 „
Marfă pentru lăzi (chaissage) 1 m. în sus	750—880 „
Cantinelli 1½—4 m. cu 40% 4 m.	850 „
Moralli tombante inclusiv IV	975—1000 „
Moralli pentru Siria (IV/V)	950—975 „

Sunt întrebări masive pentru cl. IV, moralli şi madrieri de Patras (Grecia). De unde la începutul anului fabricanţii făceau vizite dese la Galaţi pentru a oferi marfa, astăzi stau la fabrică şi dictează preţurile. Exportatorii şi intermediarii pentru a livra o partidă de 300—500 m. c. trebue să facă încheeri cu 3—4 fabrici.

Cereri susţinute sunt în compartimentul foioaselor (lemne brute şi fasonate). Ridicarea standardului de viaţă în ţările din Levant, provoacă cereri continue de parchete brute de stejar şi fag, ce se exportă prin porturile Galaţi şi Constanţa.

Parchetele brute de fag se exportă la preţul de 36 m. c. FOB Galaţi.

Buştenii de tei şi plop se caută în cantităţi tot mai mari, şi se lichidează în mod obligatoriu la preţul de 36 sh./m.c. FOB Galaţi. Datorită ofertei mici de tei şi plop, caetul de sarcini al importatorilor din Palestina şi Egipt a suferit modificări radicale în favoarea predătorilor. Se tolerează grosimile de 20—30 cm. în proporţie de cca 30% faţă de grosimile normale dela 30 cm. în sus, oferindu-se acelaş preţ.

Căile ferate greceşti au cumpărat 20.000 traverse normale de fag de 2,70 m. creuzotate dela C. F. R., ce se încarcă în Galaţi pe S/S Artenis Pitta; valoarea furniturii este de cca 4.500.000 lei, ceea ce revine la cca 225 lei de traversă FOB Galaţi. Traversele sunt destinate pentru Thesalia/Salonic, Drama şi Kavalla.

Importatorii din Siria şi Egipt au angajat din timp cantităţi importante de lemnărie, pe care le încarcă treptat. Vor necesita complectări pentru lunile Noembrie şi Decembrie şi vor fi nevoiţi să ofere preţuri mai mari cu cel puţin 75—100 lei/mc. faţă de preţurile plătite în lunile Maiu-Iulie a. c.

Piaţa navlurilor maritime.

Conjunctura depe pieţile mondiale ale cerealelor, tardivitatea contractărilor motivată de nesiguranţa regimului schimburilor cu străinătatea şi faptul că angajamentele de export s'au încheat în ultimele 3—4 săptămâni, au provocat o majorare a navlurilor cu cca 30—50% faţă de navlurile cotate în lunile Maiu-Iunie a c.

La această majorare a navlurilor contribue şi transitul activ al cerealelor Jugoslaviei, Bulgariei şi Ungariei, rezultate din recoltele abundente ale acestor ţări.

Piaţa navlurilor activează într'o atmosferă însufleţită.

Dăm mai jos navlurile cotate dela începutul anului şi până astăzi, pentru principalele ţări importatoare de lemnărie din România, socotite în £ per 22 m. c., cu încărcarea în Galaţi şi predarea Sotto palanco la destinaţie:

	Dec. 1935	Ian.— Febr.	Mart.— Aprilie	Mai	Iunie	Iulie	August	Septembrie
Grecia de Est .	5.15.0	4. 0.0	5. 5.0	5.10.0	5.12.6	5.12.6	6.10.0	7.10.0
„ „ Vest	6.10.0	5. 5.0	6. 0.0	6. 0.0	6. 5.0	6. 5.0	7. 5.0	8. 0.0
Siria/Palestina	7.10.0	7. 0.0	6. 5.0	7. 5.0	6. 5.0	6. 5.0	6.10.0	7. 0.0
Cyprus . . .	8. 0.0	7.10.0	7. 0.0	7. 0.0	7. 0.0	7. 0.0	7. 5.0	7.15.0
Alexandria . .	6. 0.0	5. 0.0	5. 0.0	5. 0.0	5. 2.6	5. 2.6	5.10.0	5.15.0
Africa de Nord	11. 0.0	10. 0.0	7.10.0	7.10.0	7.10.0	8. 0.0	9.10.0	12. 5.0
Franţa de Sud	13. 0.0	12. 0.0	8.10.0	8. 0.0	11. 0.0	11. 0.0	12.10.0	14. 0.0
Anglia	12. 0.0	12. 0.0	11. 0.0	10.10.0	10.10.0	12. 0.0	12.10.0	14.10.0

Cifrele de mai sus evidenţiază majorările anormale ce-au încercat navlurile în decursul de 2 luni.

Deşi navlurile sunt urcate, vapoare pentru încărcări de lemnărie, se găsesc cu mare greutate, fiind afretate pentru cereale.

Cei interesaţi şi de rea credinţă, au pus chestiunea scumpirii navlului pe seama SMR-ului şi NFR-ului, că ar participa la aceste urcări, şi au cerut să se înfiinţeze o linie specială de vase pentru Anglia, pentru a se încuraja exportul de lemnărie.

Acei care au vândut FOB, n'au de suportat nici o diferenţă de navlu faţă de cazurile când vânzarea s'a făcut CIF. Şi în acest din urmă caz, clientul cumpărător, din a cărui vină nu s'a făcut încărcarea până în luna Iulie, suportă diferenţă de navlu, între navlul plătit în momentul încărcării şi navlul avut în luna Iulie a. c.

Piaţa internă.

Recolta abundentă din acest an împreună cu piaţa excelentă a cerealelor, asigură într'o largă măsură plasamente de cherestea pentru construcţii urbane şi rurale, pentru reparaţiuni de inventar agricol şi în general pentru nevoile de tot felul ale populaţiei.

Cantităţile cele mai mari de lemnărie se plasează în regiunile cu cele mai bune recolte de cereale (Banatul, Oltenia, câteva judeţe din Moldova, etc.).

Preţurile cotate pentru principalele sorturi de lemnărie, loco depozite Bucureşti, sunt următoarele:

Astereală	850—900 lei/mc.
Brad de tâmplărie cal. I—II	1600—1800 „
Idem III—IV	1200—1500 „
Frizuri (tocărie)	1300—1400 „
Leţuri 2—4 m.	950 „

Rigle şi grinzi 3—9 m.	1050—1100	,,
Scurtături 1—2½	750—850	,,
Duşamele brute	950—1000	,,
Duşamele cu NF	1300	,,
Stejar pentru tâmplărie	4000	,,
Stejar rigle şi grinzi	2600—2800	,,
Stejar scânduri	4000	,,
Stejar rotund pentru bulamaci şi pilotărie	1350—1500	,,
Cioplitură de brad	850—900	,,

Aceste preţuri sunt corespunzătoare şi pieţii Constanţa.

Vânzarea cherestelei la depozitarii de cherestea se face de către societăţile mari forestiere, pe bază de tarif minimal de preţuri, şi fără acordări de credit.

Fabricile mici de cherestea, ce se alimentează cu lemn rotund rezultat din exploatări autorizate, cât şi din delicte, ceea ce le asigură rentabilitatea, oferă lemnăria la preţuri inferioare, concurând societăţile mari forestiere.

Prin controlul sever al exploatărilor particulare şi luarea măsurilor necesare pentru stârpirea delictelor silvice, preţul de cost al lemnului rotund ab fabrică, s'ar mări şi pentru fabricile mici de cherestea, şi înlăturarea dumpingului făcut astăzi va veni dela sine.

Comerţul de lemne de foc.

In anul curent, exploatările de lemne de foc au fost reduse faţă de anul trecut, din care cauză nu sunt stocuri importante de lemne nici pe văile principale (Trotuş, Buzău, Prahova, Argeş, etc.) şi nici în susul Dunărei (T. Severin şi regiunea cataractelor).

In general, comerţul de lemne de foc este foarte activ, iar preţurile sunt în urcare, cu 400—600 lei/vag. faţă de preţurile din Iunie a. c.

Această urcare se datoreşte nu numai sezonului, dar şi scumpirii mânii de lucru şi taxelor ab tulpină mai ridicate.

Preţurile lemnelor de foc în Galaţi—Brăila loco depozite, la 15 Septembrie a. c. sunt următoarele :

stejar şi fag loazbe cl. I-a (din Moldova)	5.400—5.500	lei/10 tone
stejar şi fag loazbe cl. II-a	5.000—5.100	,,
stejar şi fag loazbe cl. I-a (dela Orşova-Drencova)	5.600—5.800	,,
Idem (T. Severin, Topliţa)	5.800—5.900	,,
salcâm de 2 m. pentru foc	5.600—5.700	,,
salcâm de 2½—3—4 m. construcţii	6.600—7.000	,,
salcie despicătură cu cca 30% rotund	3.100—3.300	,,
stejar, fag şi salcâm tăeate şi despicate	6 200—6.400	,,

Carpinul de Dobrogea, plasat pe piaţa Galaţi, prin depozitele CAPS-ului, a început să câştige teren, fiind căutat în primul rând de către cunoscători şi apoi de acei ce l'au întrebuinţat întâmplător iarna trecută sau acum 2 ani.

Salcâmul de Calafat, adus cu șlepurile, a câștigat piața Brăila, unde este căutat mai mult decât fagul, în schimb în Galați este pe cale de a fi introdus.

Lipsa de vagoane, urcarea tarifului pe CFR. cu începere dela 15 Septembrie a. c., majorarea navlului șlepurilor pe Dunăre cu 400—500 lei/vag., întârzierea aprovizionării populației, credința unanimă că vom avea o iarnă dintre cele mai geroase, cât și stocurile reduse de lemne de foc pe linie, vor provoca noi urcări ale prețurilor lemnelor de foc cu încă 400—500 lei/10 tone.

Ing. V. Filip

C. I. B.

Communication à la Presse

Chiffres Mensuels
des Exportations Européennes de Bois
(Extrait de la Statistique Officielle du C. I. B.)

Juillet 1936

Pays d'origine	Exportations totales en mètres cubes	Dont exportations de bois tendres sciés et rabotés, y compris parties de caisses (en standards)
Norvège	23.805	3.329
Suède	504.122	96.510
Finlande	1.550.618	190.861
U. S. S. R.	2.106.733	184.765
Estonie	58.655	6.808
Lettonie	132.375	10.226
Lithuanie	26.351	4.154
Pologne	252.919	36.071
Tchécoslovaquie	220.742	7.416
Autriche	207.369	16.568
Yougoslavie	70.544	7.868
Roumanie	220.985	31.427
Total	5.375.216	596.003

Reproduction admise.

La reproduction d'autres détails repris dans les statistiques du C. I. B. est interdite, tous droits réservés.

Vienne, le 11 septembre 1936.

REVISTA REVISTELOR

JOURNAL OF FORESTRY.

Nr. 1, Ianuary 1936.

Editorial.

Relaţii publice.

«Relaţiile publice» reprezintă una din activităţile pe care le poate avea un inginer silvic în America de Nord. Pentru aceasta se cere a fi un profesionist competent, cu cultură generală, amabil, plăcut la vorbă şi la port, în stare să suporte pe alţii, să dea lămuriri cui cere, să ştie a sfătui pe proprietarii de pădure, să fie un bun conferenţiar, să aibă un condei uşor, etc. La aceste cunoştinţe generale, care se pot afla din regulamentele în vigoare, redactorul şef mai adaogă chestiunile de actualitate, de politică forestieră.

P. A. Herbert.

Efectele reducerii impozitelor în Michigan asupra proprietăţii şi comunităţilor forestiere.

Pentru a se încuraja practica unei silviculturi raţionale, proprietarii au avut impozitele reduse la o limită convenabilă. Se arată în cifre rezultatele obţinute.

R. J. Hoyle.

Opiniuni actuale despre problemele forestiere.

O continuare a discuţiei începute în August 1935, între autor şi colegul său W. N. Sparhawk. Hoyle susţine că părerile sale se bazează pe viaţa de teren, acuzând pe preopinentul său că face teorie dela birou, deşi la rândul său a primit o primă replică: vede «arborii» dar nu «pădurea», etc. Problemele în discuţie sunt specific americane: problema focului, a reducerii impozitelor, aplicarea în practica silvică a principiului raportului susţinut, etc.

H. H. Chapman.

Silvicultura, cenuşereasa şcolilor de agronomie.

O inventariere a şcolilor în care se învaţă silvicultura ca bază a unei profesiuni. Se arată că în şcolile de agronomie, ştiinţelor forestiere nu li se dă importanţa necesară pentru educaţia unor profesionişti. In consecinţă, diplomaţii unor astfel de şcoli nu pot fi acceptaţi ca practicieni în administraţiile silvice din U. S. A.

A. B. Hatch.

Rolul mycorrhizae-i în împăduriri.

Referatul unei experimentări: S'au plantat în pământ din preria americană pueţi de pin, observându-se creşteri normale numai acolo unde s'a fost introdus pe cale artificială mycorrhizae. Se arată importanţa metodei pentru împădurirea preriilor (nordamericane) şi anume în instalarea Benzilor de protecţie. Specia întrebuinţată la experimentare : Pinus strobus L. — Speciile de mycorrhizae inoculate solului : Boletus luteus, Boletinus pictus, Lactarius deliciosus, Lactarius indigo şi Mycelium radicis nigrostrigosum. In anexă se dă : cifrele analizelor chimice, interesante fotografii ale pueţilor cu rădăcinile învelite de mycorrhizae, literatura utilizată

In concluzie: se arată cum stimulează creşterea, diferitele mycorrhizae, şi importanţa acestora pentru reuşita împăduririlor.

Henry E. Clepper.

Pădurea Mont Alto.

Pennsylvania a fost socotită adesea leagănul silviculturii nordamericane. Pentru a o studia din acest punct de vedere nu este, însă, neapărat necesar, să fie străbătută în lung şi lat. E destul să se viziteze pădurea Mont Alto, (proprietate a Statului), care oferă o «secţiune transversală» în istoria, condiţiile staţionale, caracterul actual şi stadiul silviculturii în pădurile Pennsylvaniei. Prezentul articol arată origina proprietăţii, descrie arboretele, pepiniera, cercetările forestiere întreprinse, Şcoala Silvică, pădurea, etc. Se menţionează silvicultorii care s'au ilustrat în conducerea acestor arborete.

Leon S. Minckler.

O nouă metodă pentru măsurarea transpiraţiei.

Cercetările au pornit dela constatarea necesităţii cunoaşterii relaţiunilor dintre arbori şi apă, în particular a transpiraţiei, chestiune adusă în discuţie mai cu seamă de când au fost proiectate benzile de pădure de protecţie în prerii. Se menţionează cercetările lui v. Höhnel (1879—81), arătându-se gradul de aproximaţie. Metoda întrebuinţată de autor este aceea semnalată de Freeman: se determină apa transpirată într'un timp anumit, de un grup de frunze *in situ*, făcându-se să fie absorbită (apa transpirată) de o substanţă higroscopică, iar apoi calculată.

Se dă fotografia aparaturii, şi literatura întrebuinţată. Cu titlul de curiozitate cităm unele rezultate: un ulm american, cu un diametru de 13 inches (la 1,30) transpiră zilnic 8,7 litri. Pentru un sezon de vegetaţie înseamnă 1360 litri; admiţând 375 arbori la un *acre*, apa transpirată echivalează cu o cantitate de precipitaţie de 4,8 inches. Alt exemplu: un *arţar roşu* (Acer rubrum, red maple), crescând într'o staţiune foarte umedă şi având un aparat foliaceu mai mare decât ulmul, are o transpiraţie zilnică de 51,7 litri, ceeace pentru un sezon de vegetaţie (growing season), se ridică la 7.770 litri; admiţând iarăş 375 arbori la un *acre*, apa transpirată echivalează cu o cantitate de precipitaţiuni de 28,3 *inches*.

James N. Norton.

Vânatul: un important produs forestier.

Vânatul şi vânătoarea capătă din ce în ce mai multă atenţie din partea silvicultorilor amenajişti americani. Pennsyvania, care stă în fruntea operelor constructive şi deschizătoare de drumuri noui în materie de silvicultură, este obiectul discuţiilor din articolul de faţă, de unde se poate vedea: realizările de studiat şi suggestiile de adoptat şi pentru alte comunităţi de bunuri.

Chas. A. Connaughton.

Pagubele pricinuite de foc în arboretele de pin din Idaho.

Investigațiile, reportate în acest referat, sunt făcute în pădurile de Pinus ponderosa, din Centrul Statului Idaho. Sunt înfățișate date asupra pagubelor de lemn comerciabil și de arborete în curs de regenerare, așa cum s'au determinat prin ridicări amănunțite în suprafețele semipermanente de experimentație.

William G. Morris.

Măsurarea densității coronamentului cu ajutorul celulei fotoelectrice.

Se descrie metoda și rezultatele obținute de autor.

William Hallin.

Rezervele și arborii de sămânță după rănile pricinuite de foc în arboretele de redwood (Sequoia Sempervirens Endl.).

Studiu asupra incendiilor și factorilor cari-l influențează: umiditatea stațiunii, panta, vântul, etc.

Augustin Cary.

Pinul strop și focul.

Constatări și discuții asupra comportării lui Pinus Strobus față de foc.

A. G. Chapman.

Scarificarea semințelor de salcâm pentru a accelera și desvolta germinarea.

Plantarea excesivă a salcâmului în diferite părți ale țării, în lucrurile de corecțiune, reclamă producerea a milioane de pueți anual. Semințele de salcâm însă, în mare proporție, au un înveliș impermeabil, care întârzie germinarea în pepinieră. Folosința actuală din ce în ce mai mare a acestei specii a accentuat importanța metodei tratamentului anticipat al semințelor pentru obținere mai repede și mai completă a germinației. Articolul acesta descrie un aparat mecanic de scarificat semințele astfel încât să se obțină *repede* și *eftin* pueții necesari. Se dă schița aparatului, rezultatele experimentării, literatura folosită.

*

In rest, semnalăm dintre alte articole scurte și note, o foarte copioasă recenzie semnată W. N. Sparhawk, asupra cărții lui Chr. Wagner: «Grundlagen einer forstlichen Betriebslehre. Ein Lehrbuch für Theorie und Praxis (1935)».

Nr. 2. Februarie 1936.

Editorial.

Silvicultura și tariful lemnului de lucru.

Ira N. Gabrielson.

Corelația dintre silvicultură și exploatarea vânatului.

Se arată că în pădurile federale (National forests), care oferă cele mai întinse și variate stațiuni pentru vânat, o politică sănătoasă, poate, cu mici modificări, să înlesnească o exploatare (administrare) rațională a vânatului. Modificările s'ar referi la alegerea gurilor de exploatare, programele de împăduriri, respectarea refugiilor vânatului, etc.

H. H. Chapman.

Silvicultura și administrarea vânatului.

O' pledoarie în sprijinul tezei: administrarea vânatului trebue ssă fie o responsabilitate în plus a agenților silvici. Principiul de bază al acestei teorii este următorul: un domeniu trebue să fie condus de o aceeaşi autoritate. Adversarii acestei centralizări susțin însă că silvicultorii nu se pricep prea mult în problemele cynegetice şi că vor avea întotdeauna în vedere o producție cât mai mare a lemnului cu sacrificiul valorii reprezentate de vânat.

Profesiunea de silvicultor e bazată însă pe principiul coordonării folosințelor tuturor resurselor terenului, iar în calitate de reprezentanți ai interesului public, silvicultorii au fost cei dintâi cari au stabilit principiile moderne ştiințifice ale administrației (exploatării) vânatului. Conducerea judicioasă a arboretelor, intervenția oportună pentru păstrarea proporției sănătoase de specii, asigurarea hranei în timpul iernei, sunt principiile de bază pe care le-au avut întotdeauna, *silvicultorii*, în vedere.

A. B. Recknagel.

Silvicultura în pădurea Whitney din Adirondacks.

Un studiu asupra amenajării pădurii, unde acum 40 de ani, decanul H. S. Graves a început a practica o silvicultură rațională.

Cedric H. Guise.

Statistica învățământului silvic pentru 1935: diplomați şi înscrişi,

Se publică cifre elocvente asupra mersului şcolilor silvice, sub triplul aspect : al înscrierilor (admiteri), diplomelor acordate şi schimbările în corpul profesoral, Se examinează deasemeni şi situația economică a țării şi posibilitatea de plasament a junilor silvicultori diplomați. Concluzii : prea mulți silvicultori, prea puține locuri, din ce în ce mai puține în viitor. Corolar: *trebue să se pună restricții la înscriere, întrucât nu este în interesul şcolii să diplomeze candidați la şomaj: şi-ar pierde creditul (prestigiul) şcoala şi odată cu ea profesiunea.*

E. B. Moor şi A. T. Cottrell.

Câteva aspecte financiare ale silviculturii şi ajutorului de şomaj.

H. J. MacAloney.

Diprion polytomum (European spruce sawfly) în Statele Unite.

Se arată întinderea infectării şi posibilitatea combaterii, prin parazitare.

Fred W. Morell.

Cooperarea federală, de stat, şi particulară, în programul forestier.

Ralph C. Hawley.

Onestitatea profesională în exploatarea pe alese (selective logging).

Un articol protest în contra tendinței de împământenire a unei metode anticulturale în generalitatea ei, căci mulțimea problemelor de silvicultură nu se rezolvă printr'o «metodă universală».

Robert T. Clapp.

Numerile vopsite pe arbori în suprafețele de experimentațiune.

Ralph C. Hall.

Un aparat de vopsit, cu presiune, pentru numărarea arborilor.

In suprafeţele permanente de experimentaţiuni, numărarea arborilor se face în fel şi chip; Autorul descrie un aparat (cu presiune) cu ajutorul căruia, se pot face cu văpsea, numerile de înscris pe arbori, într'un mod rapid, durabil, clar şi destul de frumos.

T. C. Scheffer şi R. M. Lindgren.

Efectele aburirii asupra durabilităţii lemnului de Liquidambar styraciflua.

Un istoric al chestiunii, procedeul experimental, rezultatele în fotografii, cifre şi curbe, discuţia respectivă, însemnătatea practică, rezumat, literatura folosită.

W. R. Adams.

Schimbările pe care le produc răriturile în plantaţiile tinere de pin.

Observaţii făcute într'o plantaţie de Pinus Strobus L. şi într'o alta de Pinus sylvestris L. în care s'a intervenit cu răritura la vârsta de 21, respectiv 18 ani, în 1929. Se descrie răritura efectuată şi influenţele ei asupra creşterii, factorilor staţionali (umiditate, vânt, etc.). Un tablou de cifre şi o diagramă inedită, foarte ingenioasă, întregesc lucrarea.

W. R. Ecton.

Efectele variaţiei consistenţii foioaselor asupra creşterii şi asigurării regenerării lui Pinus echinata.

Studiu făcut în pădurea statului Nr. 2, din Maydelle, în partea de răsărit a Texas-ului. Istoricul pădurii, metoda de studii, diagrame («americane»), discuţii.

B. J. Huckenpahler.

O comparaţie a mai multor metode de determinat umiditatea în arborii în picioare, sau doborîţi.

Cifre, diagrame, analizarea datelor, discuţii.

Perley Spaulding, T. J. Grant şi T. T. Ayers.

Investigaţiuni asupra maladiilor provocate de Nectria în arboretele de foioase din New-England.

Conturarea regiunilor infectate, un istoric al chestiunii, combaterea infectării, concluzii şi o bogată literatură.

T. B.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST- UND JAGDWESEN.

Heft 1. 1936.

Prof. Dr. Strecker.

Ist der Wald ein Organismus?

Este pădurea un organism?

Şcoala lui Möller-Eberswald a căutat să definească noţiunea pădurei permanente (Dauerwald); ei consideră pădurea ca o fiinţă «un organism». Autorul ne arată că pădurea este o asociaţie de fiinţe. In primul caz, ştiinţa călăuzitoare este fiziologie, pe când în cea de a doua concepţie vor urma principiile fitosociologiei.

Dr. Hering.

Forstwirtschaftsrecht.

Dreptul forestier.

Autorul se ocupă cu raporturile dintre drept şi silvicultură în lumina diferitelor idei sociale ca materialismul social, formalism, intervenţionism şi idealul social.

Erwin Gassert.

Über Kieferboden der Grenzmarkt Posen.

Solurile de pin din provincia Posen.

In partea din provincia Posen rămasă Germanilor după războiu autorul studiază solurile de pin din punct de vedere geologic, al florei şi proprietăţilor lor fizice şi chimice.

Heft 2. 1936.

Dr. Hering.

Forstwissenschaftsrecht.

Dreptul forestier.

In continuare se stabileşte legătura dintre economie şi drept. Apoi se caută a se arăta poziţiunea sistematică a dreptului forestier în sistemul ştiinţelor silvice.

H. Eidman.

Ein neues Kontaktgift gegen die Nonne.

O nouă otravă contra nonei.

Firma Merck din Darmstadt a adus pe piaţă sub denumirea de Detal o otravă care poate ucide prin contact larvele păroase în special de nonă. Prin experienţe foarte minuţioase se stabileşte gradul de toxicitate al acestei otrave, care întrece otrăvurile cunoscute până acum: Foresteritul şi Pyrethrum. Această otravă nu este periculoasă pentru mamifere, dar poate aduce oarecari prejudicii frunzelor.

Heft. 3. 1936.

H. Puttendörfer.

Vergleichende Wasserhaushaltsuntersuchungen an verschiedenen Rassen von Pinus silvestris.

Cercetări comparative asupra economiei apei la diferite rase de Pinus silvestris.

Se caută să se stabilească pe baza economiei apei, diferenţe între diferitele rase de Pin. In acest scop se măsoară la plantule coeficientul de ofilire, cantitatea de apă din ace, concentraţia sucului extras prin presare.

Pe această cale însă nu s'a putut stabili o metodă pentru distingerea în mod practic a raselor.

W. Subklew.

Beziehungen zwiscsen der Lebensfähigkeit der Lamen von Melolontha melolontha L. u. Melolontha hippocastani F. und den Salzgehalt des Aussenmediums.

Raporturi între rezistenţa lamelor celor două specii de Melolontha şi concentraţia în săruri a mediului exterior.

Prin prezenta lucrare se arată că larvele de cărăbuş au în mod normal 81.87 la sută apă; ele îşi pierd viaţa dacă apa se scoboară la 76%.

Dintre sărurile experimentate, clorurile metalelor alcaline sunt singurile, cari au importanţă pentru practică; ordinea acţiunei lor este în ordinea $K < Na < TH_4$.

Dr. Hering.

Forstwirtschaftsrecht.

Dreptul forestier.

In această parte a studiului autorul cercetează metoadele dreptului forestier. Acest studiu este însoţit de o bogată bibliografie.

Dr. C. G.

INFORMAȚIUNI

In luna Iulie a. c. țara noastră a fost vizitată de o excursiune compusă din studenții anului IV ai Facultății de Agricultură și Silvicultură de pe lângă Universitatea din Belgrad, în frunte cu d-nii Profesori Iovanovici și Marinovici.

D-l Prof. Iovanovici, după reîntoarcerea în țară, adresează Administrației Casei Pădurilor o scrisoare prin care arată impresiile culese în excursia din România, subliniază necesitatea unui contact cât mai strâns și a unei colaborări efective între silvicultorii celor două țări vecine, și exprimă cele mai vii mulțumiri pentru buna primire ce au găsit la noi.

*

Prin decizia Oficiului Național de Turism. No. 2239 din 6 Mai 1936 localitățile din județele arătate mai jos se clasează localități de interes turistic :

Jud. Alba, Alba-Iulia, Sebeș; Jud. Bihor, Beiuș; Jud. Brăila, Brăila; Jud. Ciuc, Miercurea-Ciucului, Gheorgheni; Jud. Durostor, Silistra, Turtucaia; Jud. Hunedoara, Sarmisegetuza, Petroșani, Hunedoara; Jud. Ilfov, București; Jud. Mureș, Tg. Mureș; Jud. Arad, Arad; Jud. Caraș, Oravița, Sasca-Montantă, Reșița; Jud. Cernăuți, Cernăuți; Jud. Hotin, Hotin; Jud. Covurlui, Galați; Jud. Ismail, Vâlcov; Jud. Mehedinți, Turnu-Severin; Jud. Năsăud, Radna, Năsăud, Bistrița; Jud. Odorhei, Odorhei; Jud. Someș, Târgul-Lăpușului; jud. Soroca, Soroca; Jud. Târnava-Mică, Blaj; Jud. Putna, Mărășești, Mărăști; Jud. Rădăuți, Răduți, Putna; Jud. Suceava, Suceava; Jud. Trei Scaune, Sf. Gheorghe, Tg. Secuesc; Jud. Vlașca, Giurgiu.

Numirile celor 77 ingineri silvici, al căror nume au fost publicate în numărul precedent al revistei, s'au publicat în Mon. Of. Nr. 144 din 24 Iunie a. c.

In Mon. Oficial din 22 Iunie a. c. s'au publicat numele inginerilor silvici cărora li s'a prevăzut în buget salariul gradului onorific ce l-au avut până atunci.

In Monitorul Oficial Nr. 138 din 17 Iunie, s'a publicat decizia dela Jurn. 31555, prin care se aprobă o serie de rectificări asupra avansărilor inginerilor silvici.

Prin decizia ministerială dela Jurn. 30352 din 23 Mai 1936, publicată în Mon. Of. Nr. 144 din 24 Iunie a. c., s'au făcut bugetari, la CAPS, un număr de 86 conductori silvici din cei 89 câți funcționau până atunci ca diurniști.

Prin decizia ministerială dela Jurn. 36061/936, publicat în Mon. Of. s'a numit la CAPS un număr de 72 brigadieri silvici în posturi bugetare.

In cursul lunei Octombrie se va ține, la Iași, Congresul bisanual al Agirului.

In Mon. Of. Nr. 194 din 20 August a. c., s'a publicat decizia ministerială privitoare la funcţionarea Institutului de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră.

Au fost numiţi în Consiliul de disciplină al Corpului superior silvic, următorii domni ing. silvici: I. Comanici, G. Năstăsescu, D. Grozescu şi Const. Marinescu ca titulari; iar domnii: I. Moldovanu şi At. Nedelcovici ca supleanţi.

Prin decizia ministerială dela Jurn. 21560 din 5 August a. c. s'a aprobat d-lui ing. N. Ghelmeziu, dela Institutul de Cercetări silvice din Bucureşti, un concediu de 2 ani, cu începere dela 1 Octombrie, pentru studii de perfecţionare în domeniul technologiei lemnului.

Prin decizia Ministerului de Agricultură şi Domenii dela Jurn. 43631/936, s'a aprobat d-lui inginer Gh. Nicolau din Administraţia Casei Pădurilor statului un concediu, de studii, în străinătate pentru a se perfecţiona în chestiuni privind cadastrul şi fotogrametria cu aplicaţie la păduri.

Anul acesta, între 26 August şi 9 Septembrie, a avut loc la Sopron şi alte localităţi din Ungaria reuniunea trienală a Uniunei staţiunilor de experimentaţie forestieră.

România a fost reprezentată prin D-l prof. M. Drăcea directorul Institutului de cercetări şi experimentaţie forestieră din Bucureşti.

In continuarea acesteia, în zilele de 10—14 Septembrie, s'a ţinut la Buda-Pesta un congres internaţional de Silvicultură.

Din ţara noastră au luat parte la acest Congres următorii domni ingineri silvici: Prof. M. Drăcea, Prof. V. N. Stinghe, Horia Lazăr, Dem. Grozescu, Ion Dumitrescu, O. Schorscher, Zegreanu D., Sburlan D., Horia Manole, Zontag E., Pall Fr., Gârbu St., Sabău V., Dinu V., Ferdianu C., Grecu M., Moarcăş C., Fotoc P., Conrad S., Drăgan Em., Boer D., Bornuz St.

Prin Decizia dela Jurn. No 10224/936, se dispune deschiderea vânatului de baltă (raţe, gâşte, becaţine, etc.) pentru anul curent şi pentru întreaga ţară la 1 August 1936.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,
Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,
Având în vedere art. 2 din codul silvic;
Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noĭ:

a) Amenajamentul păduriii Călăraşi--Lichireşti, judeţul Ialomiţa, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile din Bucureşti, în suprafaţă de 206 ha. 6600 mp. Regimul crâng cu tăere în scaun. Revoluţia normală 5 ani, Revizuirea după 5 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Sotanca Potinoaica, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Stematiu Ştefan, în suprafaţă totală de 23 ha. 3216 mp. Regim şi tratament: crâng símplu. Revoluţia normală 15 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentului şi regulamentului de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. a. se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimuluĭ Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 17 Iulie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 151800/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Cocargeaua, judeţul Ialomiţa, proprietatea Ana Maria Callimachi, în suprafaţă de 110 ha. 6200 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 4 ani. Revizuirea după 4 ani.

b) Amenajamentul pădurii Dosul Fericei, judeţul Cluj, proprietatea Bis. Române Unite din comuna Sărata, în suprafaţă totală de 55 ha. 8300 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la hectar. Revoluţia normală 40 ani.

c) Amenajamentul pădurii Adrian Telec, judeţul Sălaj, proprietatea comunei Crişteiec, în suprafaţă de 31 ha. 6500 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Meledic (2 trupuri), judeţul Buzău, proprietatea Sofia Candiano Popescu, în suprafaţă totală de 18 ha. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentului de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. a., se vor face după 10 ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi Iulie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 158526/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Sviniţa, judeţul Severin, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 4113 ha. 0700 mp. Regim şi tratament: Codru cu tăieri rase şi revoluţia normală 100 ani în seria de raport şi extragerea esenţelor moi şi arborilor uscaţi şi deperisanţi în seria protecţie.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii Costeşti Romani, Seria II: Cuca Buila, judeţul Vâlcea, proprietatea Statului, în suprafaţă de 3813 ha. Regim şi tratament: Codru cu tăieri rase la afectaţiile I şi V exploatabile în 1936—1955. Revoluţia normală 100 ani.

c) Amenajamentul pădurii Valea Vişeului, judeţul Maramureş, proprietatea Statului, în suprafaţă de 1777 ha. 7000 mp. Regim şi tratament: Codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 100 ani.

d) Amenajamentul pădurilor Tiu Gogoş-Gogoşiţa, judeţul Dolj, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 850 ha. 5800 mp. Regim şi tratament Codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 96 ani.

e) Amenajamentul pădurii Arpadia, judeţul Dolj, proprietatea Statului, în suprafaţă de 750 ha. 5300 mp. Regim şi tratament: Codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 96 ani.

f) Amenajamentul pădurii Câineanca, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Statului, în suprafaţă de 491 ha. Regim şi tratament: Crâng cu 200 arbori la ha. Revoluţia normală 30 ani.

g) Amenajamentul pădurii Negras, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 229 ha. 6200 mp. Regim şi tratament: Crâng cu 140 arbori la ha. în parc. de studiu 1—5 şi câte 300 arbori la ha. în parc. 6 şi 7 revoluţia normală 30 ani.

h) Amenajamentul pădurii Zăvoaiele, Luntrea, etc., seria IX-a, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Statului, în suprafaţă de 211 ha. 0800 mp. Regim şi tratament: Crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

i) Amenajamentul pădurii Todireşti, judeţul Baia, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 37 ha. 3900 mp. Regim şi tratament: Crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 26 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor (ss) Mircea Cancicov.

No. 175347/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dubovăţ, judeţul Storojineţ, proprietatea Iosif Orenstein şi St. Orenstein, în suprafaţă totală de 883 ha. 6171 mp. Regim Codru grădinărit. Revoluţia normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamenete, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 5 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 164115/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Adoriantelec, judeţul Sălaj, proprietatea Comunei Carastelec, în suprafaţă de 149 ha. 9200 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Slobozia, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Georgeta Iordanide, în suprafaţă totală de 93 ha. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 16 ani.

c) Amenajamentul pădurii Dumbrava, judeţul Someş, proprietatea Comunei Tărpiu, în suprafaţă de 49 ha. 4900 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Corbului şi Bondrea lot. I, judeţul Buzău, proprietatea Ana Deşliu, în suprafaţă totală de 48 ha. 5120 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Latura lui Ainar, judeţul Odorheiu, proprietatea Mathe Ludovic Borica, în suprafaţă de 26 ha. 2800 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii Inhorlaş-Coastă, judeţul Târnava-Mică, proprietatea Tammer Clara n. Turotzi, în suprafaţă de 16 ha. 9700 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamenete, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 11 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 166841/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea Regulamentului pentru exploatarea pădurii Berhomet, judeţul Storojineţ, proprietatea George Vasilco, în suprafaţă totală de 23853 ha. 5100 mp. Regimul şi Tratament codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 19 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 170944/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Jing şi Şolea, judeţul Mureş, proprietatea Al. Nicolescu, în suprafaţă de 260 ha. 0200 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 90 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Maiestru Petru, judeţul Trei Scaune, proprietatea George Bertalon, în suprafaţă de 17 ha. 1192 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Piscul Runcului, judeţul Prahova, proprietatea Nic. Gheorghiu, în suprafaţă de 10 ha. 3833 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentului de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 21 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Chesinţ, judeţul Timiş-Torontal, proprietatea Văd. Alexa Nopcea, în suprafaţă totală de 1149 ha. 4200 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Halaus, judeţul Mureş, proprietatea comunei Cerghizel, în suprafaţă de 40 ha. 2700 mp. Regimul crâng cu 70 rezerve. Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Cucjd, judeţul Mureş, proprietatea comunei Cuejd, în suprafaţă totală de 39 ha. 6700 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani pentru seria I-a şi 15 ani pentru seria II-a.

d) Amenajamentul pădurii Cioncas, judeţul Mureş, proprietatea Bis. Ref. din com. Band, în suprafaţă totală de 35 ha. 2800 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani, pentru seria I-a şi 10 ani pentru seria II-a.

e) Amenajamentul pădurii comunei Secăreni, judeţul Mureş, proprietatea comunei Secăreni, în suprafaţă totală de 30 ha. 1100 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii Periş-Panate, judeţul Mureş, proprietatea Văd. lui Viragh Dominic şi altul, în suprafaţă de 22 ha. 4000 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Păduricea, judeţul Someş, proprietatea Bis. Gr. Cat. şi Ref. din comuna Năsal, în suprafaţă totală de 15 ha. 1100 mp. Regimul crâng cu 50 rezerve de gorun la hectar. Revoluţia normală 30 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zgoca, judeţul Someş, proprietatea văd. Z. Hanco, în suprafaţă de 11 ha. 5800 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve de gorun la hectar. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 26 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 175346/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Baia Nouă şi Plaviseviţa, judeţul Severin, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 4688 ha. 6500 mp. Regimul seria VI codru cu tăeri rase; seria de protecţie fără exploatări. Revoluţia normală 100 ani la seria VI.

b) Amenajamentul pădurii Dameș, seria II-a, județul Cluj, proprietatea Statului, în suprafață de 1799 ha. 9500 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluția normală 100 ani.

c) Amenajamentul pădurii Manu Poiana Lungă, seria II-a, județul Vâlcea, proprietatea Statului, în suprafață totală de 1276 ha. 8400 mp. Regimul codru cu trei tăeri progresive la 10 ani interval. Revoluția normală 120 ani.

d) Amenajamentul pădurii Oroftiana, județul Dorohoiu, proprietatea Statului, în suprafață totală de 593 ha. 6500 mp. Regimul codru cu tăeri progresive. Revoluția normală 90 ani.

e) Amenajamentul pădurii Apostol Dumitrescu (Nastradin), seria V-a, județul Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață totală de 940 ha. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii Murta Glavacioc și Schitul Roaba, județul Dolj, proprietatea Statului, în suprafață totală de 782 ha. 3800 mp. Regimul seria II codru cu trei tăieri succesive; seria XII-a crâng simplu. Revoluția normală 90 ani pentru seria II-a și 20 ani pentru seria XII.

g) Amenajamentul pădurii Vârvorul, seria VIII-a, județul Dolj, proprietatea Statului, în suprafață totală de 637 ha. 3700 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

h) Amenajamentul pădurii Vulpeni, seria VII-a, județul Romanați, proprietatea Statului, în suprafață de 275 ha. 9600 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 35 ani.

i) Amenajamentul pădurii Ostroavele, seria XVII-a, județul Constanța, proprietatea Statului, în suprafață totală de 204 ha. 1800 mp. Regimul crâng simplu cu tăeri în scaun. Revoluția normală 8 ani. Revizuirea după 8 ani.

j) Amenajamentul pădurii Slobozia-Dusca, Seria XI, județul Orheiu, proprietatea Statului, în suprafață totală de 112 ha. 4300 mp. Regimul crâng cu 150 rezerve stejar sau ulm la hectar. Revoluția normală 30 ani.

l) Amenajamentul pădurii Nisporeni, județul Lăpușna, proprietatea Statului, în susprafață totală de 111,41 ha. Regimul crâng cu 100 rezerve de stejar și frasin la hectar. Revoluția normală 40 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentului de exploatare mai sus menționate cu excepția celor dela alin. i, se vor face după 10 ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 28 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 177351/96.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Cioma Mare, județul Trei Scaune, proprietatea Composesoratului Turia de Sus, în suprafață totală de 152 ha. 8000 mp. Regimul codru regulat cu tăeri succesive la 10 ani interval. Revoluția normală 90 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Coasta Farcașii, județul Someș, proprietatea Ernest Hätfaludi, în suprafață totală de 63 ha. 5400 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Dealul Malciu, județul Târnava Mare, proprietatea Bis. Ev. Luth. din comuna Motișu, în suprafață totală de 57 ha. 5400 mp. Regimul codru regulat cu două tăeri succesive la 10 ani interval. Revoluția normală 80 ani.

d) Amenajamentul pădurii Cere, județul Târnava Mică, proprietatea Alexandru Pataky, în suprafață de 23 ha. 6300 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Herii, județul Argeș, proprietatea Filon Vâlsănescu, în suprafață păduroasă de 15 ha. 1675 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dealul Văzut, județul Odorheiu, proprietatea Estera Maria și Vilma Toth, în suprafață de 15 ha. 1500 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 28 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 177352/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Costiș, județul Someș, proprietatea composesoratului din comuna Ciceu Giurgești, în suprafață de 199 ha. 9200 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve de gorun la hectar. Revoluția normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Lunganii de Sus, județul Iași, proprietatea Eufr. Gl. Octav Boian, în suprafață totală de 99 ha. 1400 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 24 ani.

c) Amenajamentul pădurii Podul, județul Someș, proprietatea comunei Aluniș, în suprafață de 35 ha. 3900 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la hectar. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zapce, judeţul Rădăuţi, proprietatea Alexa Crejanovschi, în suprafaţă de 21 ha. 9800 mp. Regimul codru grădinărit: Revoluţia normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 28 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov**.

No. 177353/936.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

IF
TIPOGRAFIA
BUCOVINA

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M. Rădulescu M.
Ioan P. Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1936:

Preşedinte: Drăcea M.
Vice-Preşedinţi: Alimănişteanu C.; Stinghe N. V.
Casier: Priboianu N. V.
Secretar general: Vâlceanu Eug.
Secretari: Emanoil C.; Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luţescu Gh.
Marinescu C.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi I.
Cenzori supleanţi: Teodorescu Şt., Constantinescu Gh. şi Georgescu St.

Preţul abonamentului:

Pe un an pentru instituţii	500	„
„ „ „ particulari	300	„
„ „ „ pentru membrii Societăţii	200	„
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri	75	
Numărul	25	

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24898

2022

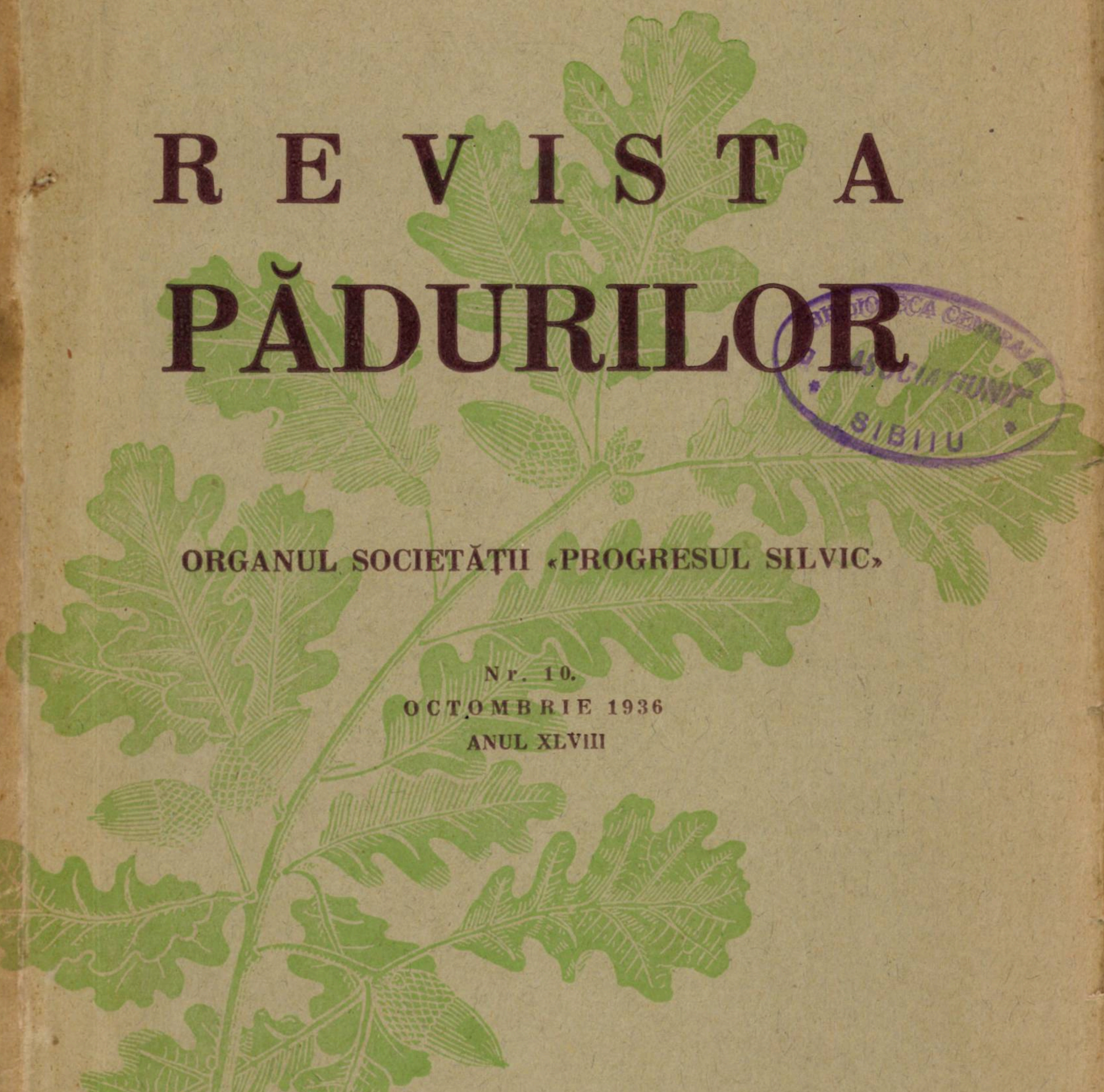

REVISTA PĂDURILOR

BIBLIOTECA CENTRALĂ A ASOCIAŢIUNII SIBIIU

ORGANUL SOCIETĂŢII «PROGRESUL SILVIC»

Nr. 10.
OCTOMBRIE 1936
ANUL XLVIII

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREŞTI

ANUL XLVIII Nr. 10 *OCTOMBRIE 1936*

SUMARUL:

Studii :
Noui contribuţiuni la cunoaşterea staţiunilor naturale de pin silvestru în Vrancea . . . . *At. Haralamb*

Referate — Comentarii :
Reflecţii asupra noului cod silvic al Ungariei . . . . *I. Zeicu*
Geruri târzii pe Bărăgan . . . . *C. Călinescu*
Lucrările de pepiniere, împăduriri, recoltări de seminţe, etc., executate de Caps în anul 1935/936 . . . . *Gr. Vasilescu*
Modificări în politica forestieră sovietică . . . . *N. C.*

Problemele zilei :
Exploatările în regie
Este azi regia forestieră de Stat un sistem de valorificare consacrat? . . . . *N. N. Caragea*
Scurte consideraţiuni asupra exploatării în regie a pădurilor statului . . . . *Gh. Chercea*
Necesitatea regiilor în exploatarea pădurilor statului . . . . . *Matei Pandrea*
Spre regia cât mai intensă . . . . *C. Emanoil*
Exploatările în regie şi cooperaţia . . . . *Gh. I. Ionescu*
Pregătirea personalului pentru regii . . . . *D. A. Sburlan*

Cronica :
Congresul internaţional de silvicultură dela Budapesta . . . . *D. A. Sburlan*

Mercuriale:
Cronica lemnului . . . . *V. Filip.*

Recenzii — Revista revistelor — Informaţiuni. — Publicaţiuni: Decizii ministeriale

SOMMAIRE:

Etudes :
Nouvelles contributions sur la connaissance des stations naturelles de pin sylvestre dans la Vrancea *At. Haralamb*

Rapports — Commentaires :
Réflexions sur le nouveau code forestier de la Hongrie . . . . *I. Zeicu*
Les gelées tardives dans la plaine du Bărăgan . . . *C. Călinescu*
Reboisements et améliorations forestières exécutés par l'Administration forestière de l'Etat en 1935/36 *Gr. Vasilescu*
Modification dans la politique forestière soviétique . . . *N. C.*

Problèmes à l'ordre du jour :
L'exploitation des forêts en régie d'Etat.

Chronique — Mercuriales — Comptes-rendus — Revue des revues — Informations — Publications: Décisions ministérielles.

INHALT:

Abhandlungen :
Neue Beiträge zur Kenntnis des Verbreitungsgebietes der Kiefer in der Vrancea *At. Haralamb*

Mitteilungen :
Ueber das neue ungarische Forstkodex . . . . *I. Zeicu*
Spätfröste in Bărăgan (südwestliche rumänische Tiefebene) . . . . . *C. Călinescu*
Die während des Jahres 1935/36 von der Staatsforstverwaltung entfaltete Tätigkeit auf dem Gebiete der Kamparbeiten, Aufforstung, Samenernte und Bestandespflege . . *Gr. Vasilescu*
Umstellung in der sowjetrussischen Forstpolitik . *N. C.*

Tagesfragen :
Waldnutzung in eigener Regie des Staates

Chronik — Handelsfragen — Rezensionen — Die Zeitschriften — Nachrichten — Amtliche Veröffentlichungen.

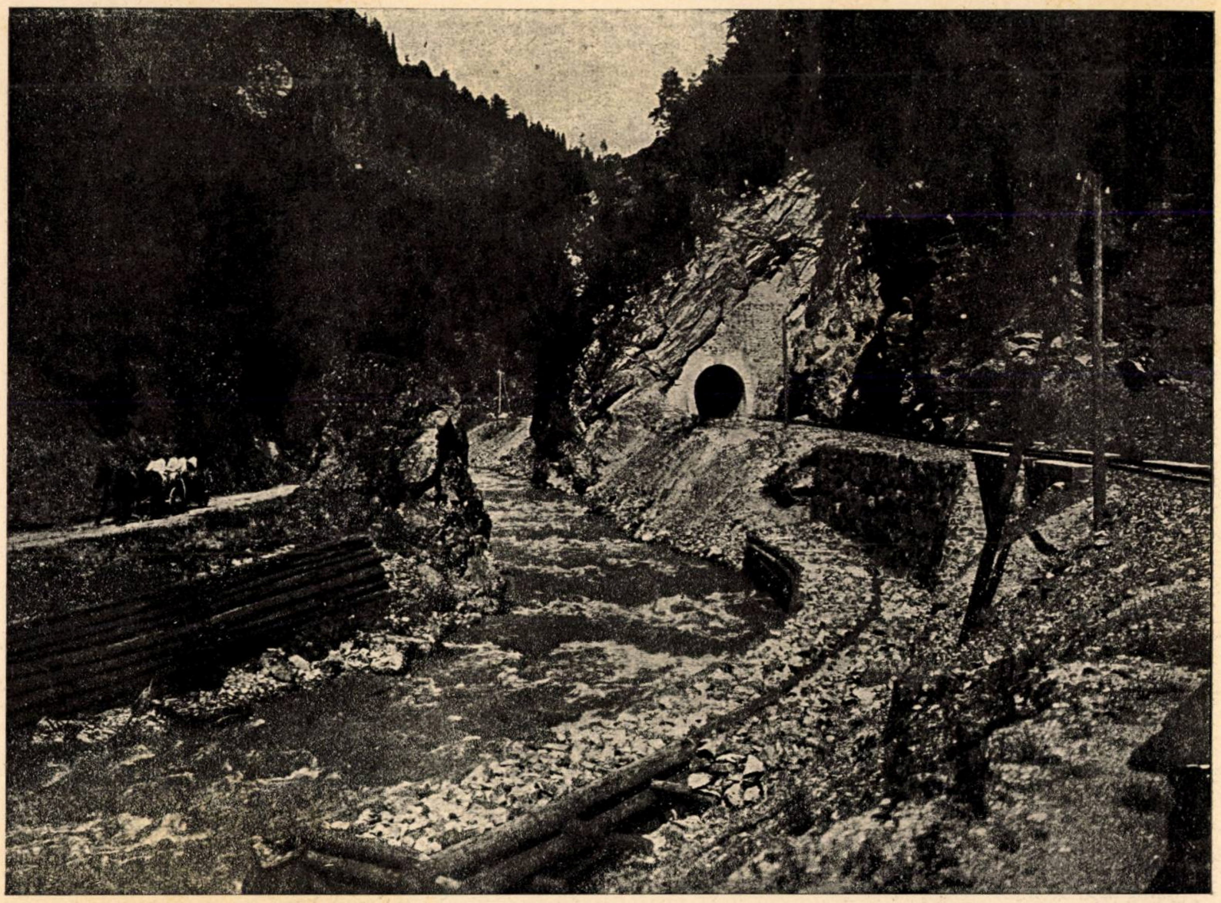

Clişeu V. Iţoaie

Din realizările Casei Pădurilor Statului. Calea ferată de pe Valea Râului (Maramureş).
La voie ferrée qui longe la Valea Râului (Maramureş), une des réalisation de l'Administration forestière de l'Etat.
Aus der Tätigkeit der Staatsforstverwaltung: die Forsteisenbahn auf Valea=Râului (Maramureş).

97

- IUl 2005

.... J14

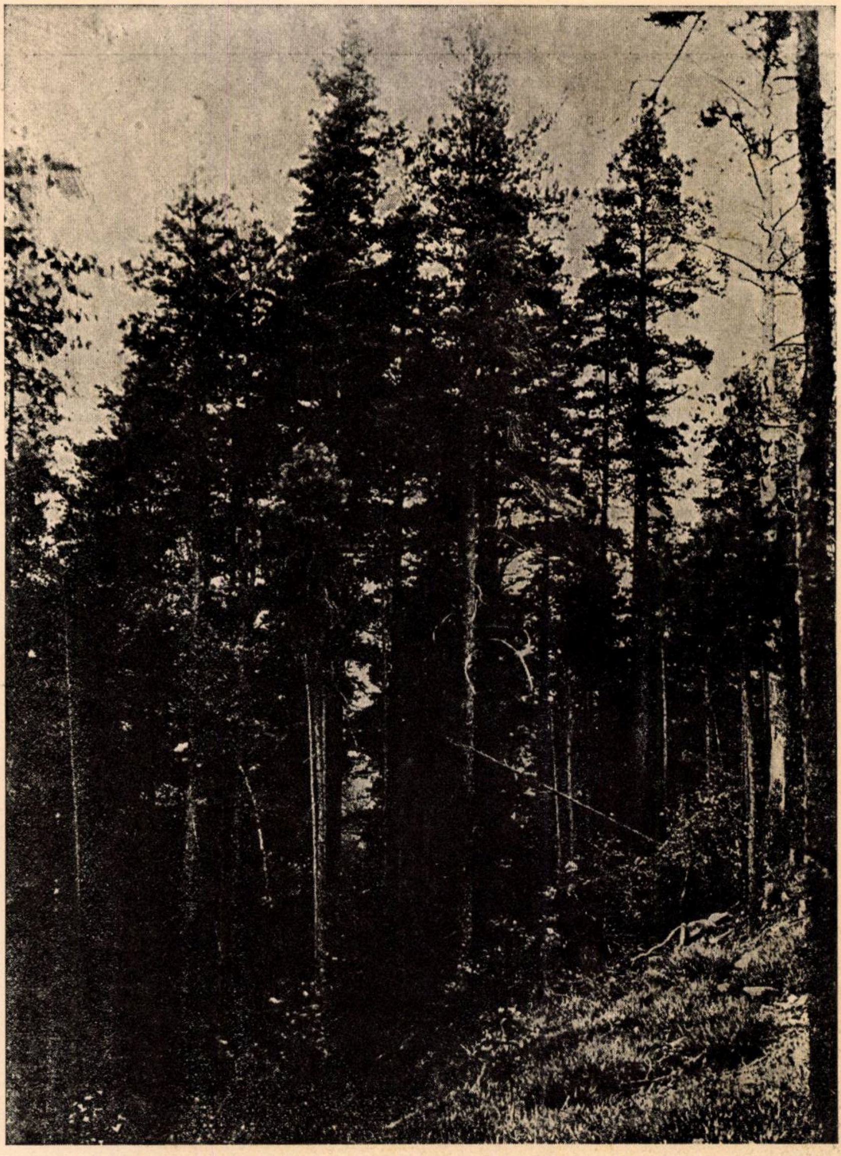

Clişeu At. Haralamb

Vrancea. Basinul Nărujei. Pin silvestru în pădurea schitului Valea-Neagră.
Vrancea. Bassin de la Năruja. Pin sylvestre dans la forêt du couvent Valea-Neagră.
Kiefer von Natur im Walde Schitul Valea Neagră (an Năruja-Vrancea).

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLVIII — Nr. 10/1936

STUDII

Din lucrările Institutului de cercetări
și experimentație forestieră.

NOUI CONTRIBUȚIUNI LA CUNOAȘTEREA STAȚIUNILOR NATURALE DE PIN SILVESTRU IN VRANCEA.

de Ing. AT. HARALAMB

Asupra pinului silvestru spontan în Vrancea s'a mai scris. Astfel, d-l D. A. Sburlan, într'un studiu remarcabil, s'a ocupat de distribuția și de condițiunile lui de vegetație în regiunea superioară a depresiunii vrâncene și anume în partea dela Nord de râul Putna [1]).

La Sud și Vest de această regiune, pinul silvestru mai este menționat în următoarele stațiuni: „prin Vrancea de Apus, pe Dealul Grădinița, fața și dosul Alunișului, Dealul Păstării, versantul sudic al Cozei, continuându-se apoi spre Vest pe munții Furul și Mușa, spre mânăstirea Găvanul, Goidești, Păltineni și Nehoiul" [2]). Dintre acestea, numai Dealul Grădinița, Dealul Alunișului, Dealul Păstărei și Coza sunt în Vrancea și anume imediat la Sud de porțiunea studiată de d-l Sburlan, găsindu-se în basinul râului Coza, afluent al Putnei în care se varsă nu departe de Tulnici. Restul sunt în afară de Vrancea, atârnând în basinul Buzăului.

Cu toate acestea, în partea de Sud și de Vest a Vrancei mai sunt și alte stațiuni cu pin silvestru. Acestea au format obiectul cercetărilor noastre, de care ne ocupăm în cele de față.

---

[1]) *D. A. Sburlan:* Asupra prezenței pinului silvestru în Munții Vrancei. Revista Pădurilor 1929, pag. 145—153.

[2]) *D. A. Sburlan:* Op. cit. pag. 147.

39772

Basinul Nărujei.

In basinul Nărujei este cunoscută una din cele mai de seamă stațiuni de pin silvestru din Vrancea : cea dela schitul de călugări Valea Neagră, pe teritoriul comunei Podul Herăstrău, ultima în partea superioară a acestui râu.

Aici, pinul se găsește răspândit pe stânga Nărujei, pe o mare suprafață, cuprinsă între râul Năruja, afluentul său Valea Neagră, creasta muntelui Muntișoarele (care este cumpăna apelor Nărujei și Cozii, afluent principal al Putnei) și pârâul Piatra-Roșie, alt afluent al Nărujei, care se varsă la vreo 8 km. mai sus de schit.

Toată această întindere de teren este cunoscută sub numele de Muntele Muntișoarele.

Proprietatea aparține: a) moșnenilor din comuna Nestorești, așezată la vreo 10 km. mai la vale de Podul Herăstrău; b) moșnenilor din comuna Colacu, situată pe Putna la vreo 6 km. în amonte de Vidra; c) și schitului de călugări Valea Neagră, așezat la circa 600 m. altitudine, chiar în cuprinsul teritoriului amintit, la un km. mai sus de satul Herăstrău.

In această porțiune, pinul se găsește în amestec cu bradul, molidul și fagul, uneori intim, alteori sub formă de buchete.

Punctele unde pinul este mai bine reprezentat sunt :

a) Pe creasta muntelui Muntișoarele la locul numit Zimnicea, proprietatea moșnenilor din Nistorești. Aici există o foarte frumoasă regenerare naturală de pin silvestru, prilejuită de exploatarea vechiului arboret, care a avut loc prin anul 1908, exploatare urmată apoi de un incendiu.

b) In același munte, pe proprietatea moșnenilor din Colacu, deasupra Pietrelor lui Blaj, întinzându-se sub formă de fâșie până la Piatra-Roșie.

c) Pe Dealul cu Pini, proprietatea schitului Valea Neagră, imediat la deal de fânețele din jurul schitului și de drumul de coastă care duce dela Herăstrău în sus pe vale spre pădurile de unde moșnenii proprietari taie și scot lemnul — ocupațiune principală a lor.

Expoziția generală a acestui versant este sudică, sud-vestică și sud-estică, iar altitudinea este cuprinsă între 600 și 1300 m.

Solul este format pe straturi din neogen și paleogen, gresiile preponderând și ieșind de multe ori la suprafață sub formă de blocuri și stânci mari.

Pinul de aici vegetează bine, prezentând un port foarte frumos, cu trunchiuri pline şi drepte ca o lumânare şi coronament redus; rare sunt cazurile când să întâlnim vreunul strâmb sau cu vârful rupt. Acolo unde, din cauza amestecului, a fost silit să ţină pas cu celelalte specii, trunchiul pinului este svelt şi bine curăţat de crăci pe cea mai mare parte din lungimea lui. Atinge astfel înălţimi ce depăşesc uşor 20 m. (unii din ei măsoară chiar 30 m.) şi diametre până la 60 cm. la înălţimea pieptului. Un exemplar, găsit doborît şi măsurat de noi, avea 22 m. lungime dela sol şi până la 9 cm. dela vârf (care lipsea), 55 cm. diametru la tăetură (făcută la 1 m. dela sol), 35 cm. la jumătate din lungimea lui. Acest pin avea circa 130 ani, inelele anuale, până pe la vârsta de 30 ani, măsurând 2—6 mm. grosime, iar de pe la 70 ani în sus fiind chiar mai înguste de 1 mm.

Clişeu At. Haralamb

Calluna vulgaris Hull. în pădurea schitului Valea Neagră.

Fructifică abundent, invadând pretutindeni unde întâlneşte un gol.

De remarcat pătura erbacee care, în afară de Vaccinium vitis idaea şi V. myrtillus, conţine în mod frecvent Calluna vulgaris.

Din nefericire, pe lângă lupta inegală pe care o duce cu celelalte specii cu care se află în amestec, pinul de aici este atacat de o insectă care contribue prin atacul ei la grăbirea procesului de uscare. Intr'adevăr, din cercetarea scoarţelor trunchiurilor de pin uscat, s'a constatat prezenţa galeriilor de Ips laricis, un gândac de scoarţă (bostrichid) caracteristic pentru asemenea stare de vegetaţie a pinului. S'au găsit deasemenea şi atacuri de Micro-lepidoptere pe lujerii terminali[3]). Atacul a fost semnalat în anii de după răsboi.

In afară de porţiunea mai sus amintită, tot pe stânga Nărujei, se mai găseşte pin silvestru şi mai sus de pârâul Piatra-Roşie. Astfel îl aflăm pe Piciorul Lozişului între pâraiele Piatra Roşie şi Pietricica, precum şi dincolo de aceasta din urmă, pe Dealul Pietricica. Ambele au expoziţie sud-vestică.

Pe dreapta Nărujei există deasemenea câteva puncte. Il găsim în Muntele Verde, proprietatea Obştei Voloşcani, în basinul pârâului Verde, afluent al Nărujei, deschis spre Sud-Est şi anume : atât pe versantul stâng, expus spre Sud, la punctul numit Piatra Căţelei, având o altitudine de aproximativ 1400 m, cât şi pe dreapta pârâului, cu mult sub vârful Pietrosul, expus spre Sud-Est. Ambele aceste puncte cu pini, potrivit amenajamentului în curs, fac parte din seria IV-a parchetele 2 şi 4, exploatate de o societate forestieră dela Comando lângă Covasna. Azi au mai rămas în picioare numai exemplarele rău conformate şi de nicio valoare[4]).

La fel, a mai existat pin şi pe pârâul Sociu (tot în muntele Verde), care se varsă în Năruja, mai la vale de staţiunea de funicular dela Gociu, dar mai la deal cu vreo 7 km. de vărsarea pârâului Verde. De aici, aceeaşi societate de exploatare din Comando a exploatat în anul 1935 vreo 500 mc. lemn de pin.

In sfârşit, un ultim punct cu pin silvestru ne-a fost semnalat[5]) pe Dealul Secăturii, pe o suprafaţă de circa 1 ha. Locul se află mai la Sud de comuna Herăstrău, fiind proprietatea Obştei din Nistoreşti.

---

3) Determinarea s'a făcut de d-l Ing. Gr. Eliescu dela laboratorul de Entomologie al Institutului de cercetări şi experimentaţie forestieră din Bucureşti.

4) Indicaţiuni preliminarii asupra acestei staţiuni mi-au fost date de d-nii Ing. Stelorian şi Horn.

5) Referinţă dată de d-l Ion Dumitrescu din com. Tichiriş-Putna, proprietar al unei porţiuni de pădure în Muntele Mişuna, partea care atârnă în Năruja.

Tot d-sa afirmă că pin silvestru se găseşte şi în muntele Tesarul-Mic situat între cursul superior al Putnei şi afluentului său Tişiţa.

Basinul Zăbalei.

O stațiune cunoscută pe această vale largă este cea dela Nereju. Ea se întinde pe dealul bine însorit dintre Zăbala, pârâul Vulturului și pârâul Pinilor, trecând și dincolo de el pe fața

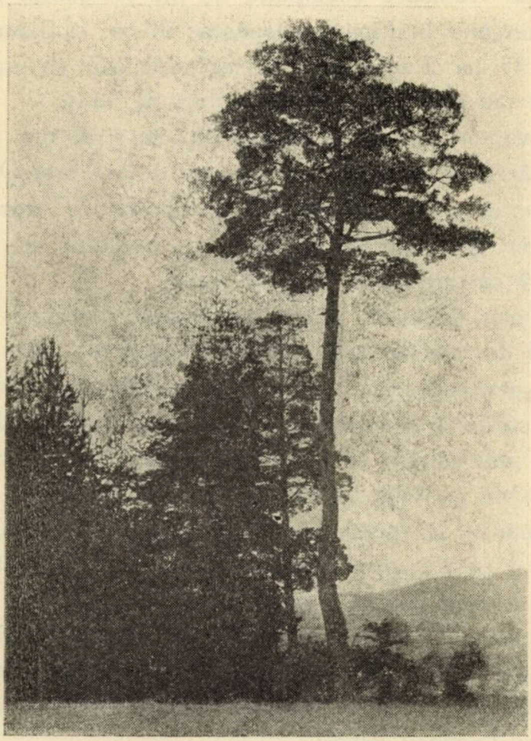

Clișeu At. Haralamb

Nereju. Explar de pin silvestru de dimensiuni excepționale.

Dealului Căpățânei, atât cât acesta constitue versantul stâng al pârâului Pinilor [1]).

Pe această porțiune, mai puțin fața Dealului Căpățânei, se întinde azi satul Nerejul-Mare, ale cărui gospodării împrăștiate s'au stabilit în detrimentul pădurii de altădată constituită din brad, molid, fag și pin silvestru.

---

6) D-l *G. P. Antonescu* în lucrarea sa: Contribuțiuni la studiul distribuțiunii geografice a coniferelor din România (Buc. Tip. Națională, 1926), la pag. 78, arată că există pin pe Zăbala la 670 m alt., dar nu precizează unde.

Şi azi, prin curţile oamenilor şi pe restul de teren rămas încă neîmprejmuit şi folosit în indiviziune ca izlaz, se mai găsesc urme din fosta pădure, sub formă de pâlcuri constituite din molid, brad şi mai ales pin.

Cele mai frumoase exemplare de pin se găsesc prin curţile oamenilor, atingând înălţimi ce depăşesc 20 m. şi diametre uneori mai mari de 35 cm. Puţine sunt exemplarele care să nu aibă trunchiuri drepte sau care să prezinte rupturi de vânt.

Este invadant, dar ţinut în frâu de vite şi de om. Acolo unde poate, nu întârzie să se instaleze. Dovada o face faţa Dealului Căpăţânei, unde în ciuda păşunatului şi luptând cu eroziunea care muşcă puternic din coastele desgolite ale dealului, nu ezită să se instaleze şi să câştige teren pe zi ce trece.

Altitudinea generală a acestor dealuri, formate din gresie uneori destul de friabilă, argile şi marne, este de 500—600 m, iar expoziţia lor generală este sudică. Pinul se găseşte totuşi şi pe malul drept al pârâului Pinilor care este expus spre Nord.

Câţiva pini bătrâni se găsesc şi mai la Vest de porţiunea pomenită şi anume la locul numit Poenile Sării.

Deasemenea se găsesc exemplare izolate şi chiar grupe de câţiva arbori şi pe versantul drept al Zăbalei, cu expoziţia generală nordică, dar al cărui relief a permis defrişarea pădurii pe o bună lăţime, teren ocupat azi de gospodăriile şi fâneţele satului Nerejul-Mic. Astfel, un buchet de pini se găseşte sub Dealul Negru la punctul numit Chiricari pe plaiul lui Bâra, iar altul pe pârâul Hangului în grădina lui Toader Cârlioru.

Ceva mai mult, pini izolaţi, dar ameninţaţi de a fi copleşiţi de fag, s'ar găsi şi mai sus, pe Dealul Negru, în pădurea statului Monteoru, precum şi în pădurea Monteoru, proprietatea indiviză a locuitorilor din comuna Nereju.

*

O staţiune de pin silvestru spontan, situată mai în interiorul munţilor decât cea dela Nereju, am descoperit-o în muntele Mişuna, pe feţele unei creste care se desparte cam dela cota 1449 din culmea principală ce duce dela Nerejul-Mare la Sboina Frumoasă, ţinând plaiul munţilor Lapoşul de Jos, L. de Sus şi plaiul Drumul Ruşilor.

Faţa estică a acestei creste secundare este aproape complet despădurită, intrând azi în cuprinsul golului Mişuna. De pe la jumătatea ei (1200 m. alt.), până pe creastă (1250—1300 m.), se găsesc presărate, pe lângă câţiva molizi, brazi, paltini, plopi tremurători şi salcie căprească, şi vreo 20—25 exemplare de pin silvestru de 10—12 m. înălţime şi 20—24 cm. diametru la 1,30 m. dela sol.

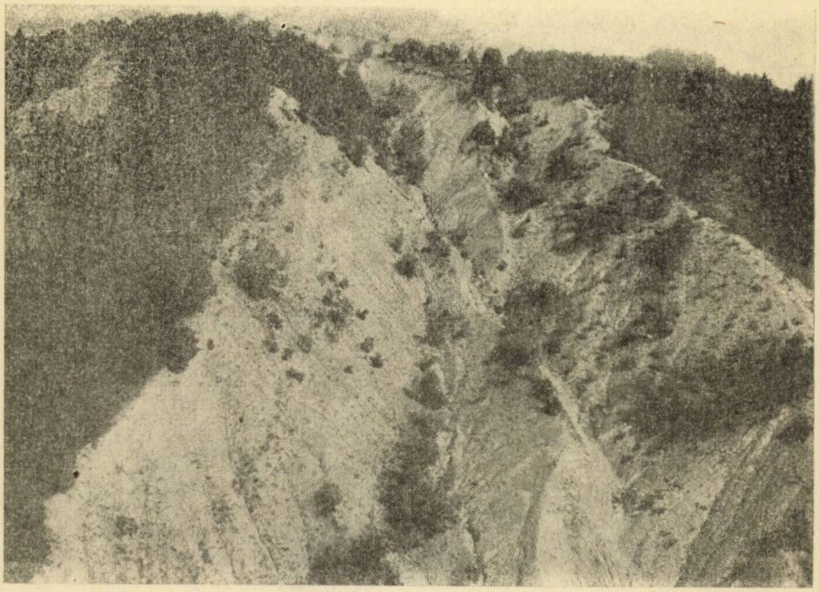

Clişeu At. Haralamb

Nereju. Valea Pinilor. Faţa Dealului Căpăţânei. Pin silvestru pe terenuri erozibile.

Nu lipsesc nici puieţii. In schimb, pe faţa vestică, care este împădurită, pinul silvestru este foarte bine reprezentat. Arboretului vechiu, constituit din molid, brad şi pin, i-a succedat, prin exploatare, altul compus în special din pin şi molid, la care se mai adaogă ceva brad, mesteacăn, plop tremurător şi salcie căprească. De pe la jumătatea coastei în sus, proporţia pinilor este mult mai mare decât a molidului. Aceşti pini ating înălţimi de 8—10 m. şi diametre până la 18 cm, Din vechiul arboret mai supravieţuiesc însă şi câteva exemplare de pin cu dimensiuni excepţionale, dominând cu mult arboretul cel tânăr. Aceste exemplare, cu înălţimi ce depăşesc 20 m,

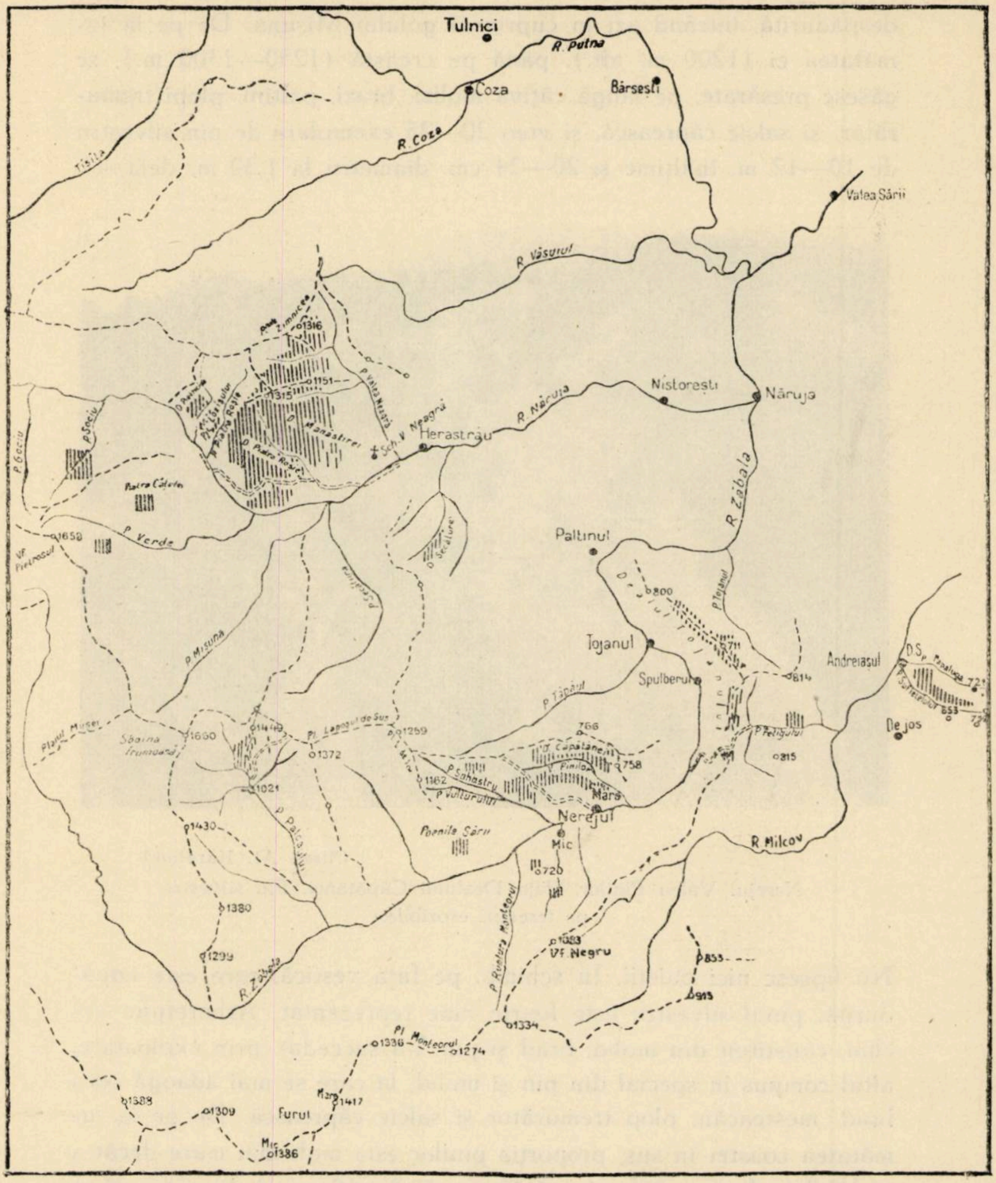
Tulnici
R. Putna
Coza
Bârsesti
R. Coza
Tisita
Valea Sării
R. Văsuiul
P. Zimnicea
1316
1151
1315
P. Valea Neagră
Sch. V. Neagră
Herastrău
R. Năruja
Nistoresti
Năruja
P. Sociu
P. Gociu
Piatra Călului
Mănăstirei
Piatra Roşie
1658
Vf. Pietrosul
P. Verde
P. Secătura
Secăturei
R. Zăbala
Paltinul
800
P. Tojanul
Tojanul
711
Spulberul
814
Andreiasul
D.S.
Papaluga
853
De jos
P. Misuna
Plaiul Musei
Sboina frumoasă
1660
1449
Pl. Lapoşul de Sus
1259
1372
766
Căpătănesti
758
Pinilor
1162
P. Sahastru
P. Vulturului
Mare
Nerejul
Mic
1021
1430
P. Palcăului
Poenile Sării
R. Milcov
720
1380
P. Peligului
815
1299
R. Zăbala
P. Rueluşu Monteorul
1083
Vf. Negru
853
913
1334
Pl. Monteorul
1336
1274
1388
1309
Furul
Mare
1417
Mic
1386

Scara 1 : 200.000.

Harta distribuţiei naturale a pinului silvestru în basinele râurilor Năruja, Zăbala şi Milcov.

şi diametre de 40—50 cm. la înălţimea pieptului, au trunchiuri drepte, aproape cilindrice. Coronamentul lor redus, afectează forme de umbrelă. Desigur că acestor supravieţuitori ai vechiului arboret, se datoreşte regenerarea extraordinară de pin dinspre coada văii, unde, după exploatare, un incendiu a curăţat bine locul.

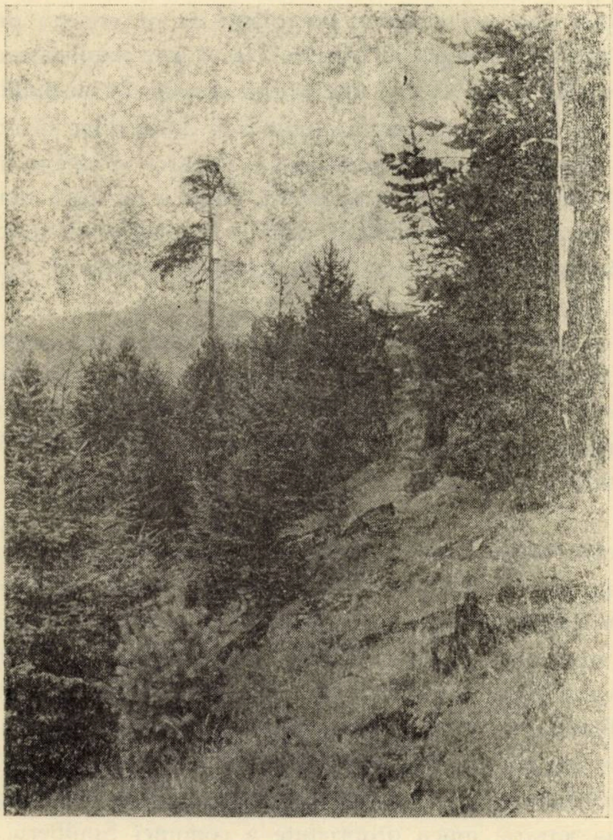

Clişeu At. Haralamb

Muntele Mişuna. Regenerare de pin silvestru. Exemplare din vechiul arboret domină cu mult pe cel actual.

Pinul de aici are o mare vigoare de creştere şi un colorit al frunzelor de un verde strălucitor cu brumă albăstruie. Trunchiurile sunt drepte, neprezentând rupturi de vânt.

Terenul este constituit din gresie, blocuri mari apărând la suprafaţă.

Pentru a putea fi găsită cu uşurinţă staţiunea aceasta, socotim necesar să mai dăm următoarele referinţe suplimentare. La locul unde se întâlnesc pârâiaşele care curg pe văile aflate de o parte şi de alta a acestei creste şi care împreună cu altele ce isvorăsc de sub Sboina constituesc cu toate pârâul Pâlcăul, — se află un fierăstrău ţărănesc în funcţiune. La acest fierăstrău nu are acces decât un singur drum care se desparte din plaiul de pe creasta principală, coborînd prin actualul gol al Mişunei, creat prin exploatarea pădurii care a avut loc acum 45 ani, exploatare urmată de incendiu. Printre mulţimea de molizi mici, care se luptă sub dinţii oilor să refacă pădurea de altădată, un ochiu atent poate remarca şi câteva fire tinere de pin silvestru. Continuând a coborî, până a nu intra bine în pădure şi a nu ajunge la fierăstrău, dacă se aruncă privirea spre Vest, se pot zări pe creasta amintită din imediata apropiere, pinii de pe faţa ei estică.

In ce priveşte proprietatea, nu ştim precis cui aparţine. Aşa zisul gol al Mişunei aparţine azi, prin expropriere şi cumpărare, comunei Spulberul. N'am putut însă stabili dacă comuna înglobează în proprietatea ei şi staţiunea cu pini, sau se găseşte încă în stăpânirea fostului proprietar.

*

O altă staţiune de pin silvestru, de data aceasta mai estică, o întâlnim pe dealul Tojanului, care se întinde pe dreapta Zăbalei, cam dela locul unde aceasta, după ce trece de Nereju, face un cot mare spre Nord, şi până la Paltin unde Zăbala face din nou un cot, îndreptându-se spre Est. In felul acesta, Tojanul îşi expune faţa sa direct spre Vest, spatele dând în pârâul Tojanului, afluent al Zăbalei, în care se varsă după ce aceasta face cotul dela Paltinul.

Fiind format mai ales din marne şi argile şi constituind, până la reforma agrară, unica proprietate a comunei Spulberu, care nu are munţi cu păduri şi păşuni ca celelalte comune vrâncene, Tojanul a fost pentru locuitorii satelor acestei comune singurul loc de unde şi-au luat lemnul — fără ca să-l cumpere — şi unde şi-au trimis vitele la păşunat. De aceea a fost curând despădurit aproape complet, cu excepţia câtorva pâlcuri de pădure constituite din brad şi puţin fag, mărturia frumoasei păduri de altădată. Restul este o ruină, continuând totuşi a fi folosit ca păşune.

Pe creasta acestui deal, aflată la o altitudine variind între 650

m. şi 800 m, se găseşte pin silvestru, presărându-se dealungu-i, începând din şaua pe unde trece drumul Nereju-Fetigul-Odobeşti şi până aproape de punctul cel mai înalt al Tojanului dinspre satul Paltinul. Există însă într'un punct, care se află cam în dreptul satului Spulberul, un buchet frumos de pini înalţi până la 10 m. şi cu diametre de 10—12 cm. Vegetează puternic, având creşteri anuale în înălţime de 50—60 cm. Rare sunt exemplarele care să aibă trunchiuri strâmbe sau vârfuri rupte. Aici am întâlnit însă câteva exemplare înfurcite, chiar dela suprafaţa solului.

Dacă ar fi lăsat în pace, pinul ar invada întreaga faţă vestică a Tojanului, azi desgolită chiar şi de pătura erbacee.

Basinul Milcovului.

In sfârşit, alte două staţiuni, care deşi se află în basinul Milcovului — plasându-se astfel în afară de Vrancea — merită totuşi să fie menţionate odată, fiind mai apropiate şi mai legate decât de pinul din basinul Râmnicului.

Prima este pe valea Fetigului, afluent al Milcovului. Acest pârâu face legătura între basinul Zăbalei şi al Milcovului, şoseaua Nereju-Valea Milcovului-Odobeşti trecând de-a-lungul lui, după ce urcă dealul Tojanului. Aici pinul silvestru se găseşte pe versantul stâng al văii, expus spre Sud, ceva mai la vale de aşezările omeneşti răzleţite, care constituesc satul Fetig. Se află la o altitudine de 5—600 m., în amestec cu fagul, carpenul şi jugastrul — resturile unei păduri brăcuite şi păşunate. Terenul, constituit din gresii şi

Clişeu At. Haralamb

Nereju. Pin silvestru la locul numit Văratica.

marne friabile, prezintă un început de degradare. Se întâlnesc atât exemplare bătrâne, cât şi tinere, în marea lor majoritate cu trunchiuri frumoase şi vârfuri întregi.

A doua staţiune se află şi mai la vale, pe Milcov, după ce acesta a primit apele Fetigului şi anume pe teritoriul comunei Andreiaşul de Sus, în pădurea fostă proprietatea prinţului Şuţu, azi a Băncii Crisoveloni. Situat pe piscul dintre pâraiele Papaluga şi Sufleţelul, pinul se trage mai mult pe faţa sudică a Sufleţelului, urcând, dela vreo 400 de metri altitudine, până spre creastă care are 690 m. In bună parte în amestec cu bradul şi fagul, pinii din acest loc se găsesc azi în curs de exploatare, parte din terenul pe care-l ocupă fiind expropriat pentru a se creia izlaz comunei Andreiaşul [7]).

Incheere.

Din observarea hărţii de distribuţie naturală a pinului silvestru în Vrancea, rezultă că el se găseşte azi pe pantele însorite (sudice, sud-vestice şi sud-estice), care privesc către ulucul sub-carpatic, complet despădurit.

Depresiunea pare că oferă pinului un climat destul de cald şi relativ uscat, ferindu-l în acelaşi timp de furia vânturilor şi de dezastrul pe care l-ar provoca zăpezile moi şi lipicioase, zona lor în Vrancea trecând mai la Est de aceea actuală a pinului şi coincizând cu regiunea colinelor înalte [8]).

Altitudinal se găseşte între 600 şi 1400 m, fiind adesea legat de gresii.

Fără îndoială că aria lui de desvoltare a fost mult mai vastă altădată, decât azi. Treptat el a fost substituit de specii mai de umbră (fag, molid şi brad). Acest proces de substituire se poate observa şi azi; în plus, atacul de insecte caută să decimeze şi ceea ce a mai rămas sau mai rezistă încă luptei care se dă între specii.

Vegetează bine, prezentând, în general, un port frumos, trunchiuri înalte, drepte, pline, coronament redus, elagându-se bine atunci când este crescut în masiv.

---

7) Informaţiuni prealabile asupra acestei staţiuni mi-au fost date d-l Colonel P. Galini.

8) D. A. Sburlan. Op. cit. pag. 149.

Se regenerează uşor pe cale naturală, fiind invadant atât pe suprafeţele exploatate ras, cât şi în terenurile cu soluri sărace, uscate, ravinate chiar, unde celelalte specii nu numai că nu-i pot ţine piept, dar nici nu se pot instala.

Datorită calităţilor sale de excelent colonizator, adăogate la însuşirile alese ale pinului din Vrancea, el poate fi întrebuinţat cu mult folos pentru punerea în valoare a numeroaselor terenuri degradate din regiune, putând pune repede la dispoziţia locuitorilor, a căror ocupaţiune principală este lemnăritul, produse de calitate bună, care pot fi valorificate fără dificultăţi.

Neue Beiträge zur Kenntnis des Verbreitungsgebietes der Kiefer in der Vrancea

Nouvelles contributions sur la connaissance des stations naturelles de pin sylvestre dans la Vrancea.

L'auteur vient de compléter nos connaissances sur la distribution naturelle du pin sylvestre dans la Vrancea — une dépression sous-carpathique.

Cette région, où le pin est placé sur les flancs ensoleillés de la bordure occidentale de la dépression, lui offre un climat assez chaud et relativement sec, en le mettant en même temps à l'abri des vents furieux et des neiges adhérantes aux branches qui peuvent provoquer des cassures.

Il se trouve à une altitude de 600—1400 m.

Autrefois, son aire de végétation a été beaucoup plus vaste, mais avec le temps il a été substitué par le hêtre, le sapin et l'épicéa; le phénomène de la substitution s'observe même aujourd'hui. En plus, une attaque de Ips laricis contribue à la diminution du pin dans certains pointes de cette région.

Dans la Vrancea le pin présente des fûts hauts, droits, pleins, à cimes réduites.

Il se regénère bien par voie naturelle et occupe facilement les surfaces exploitées à blanc-etoc, aussi que le terrains pauvres, secs, ravinés, là où il ne recontre pas la concurrence des autres espèces.

REFERATE—COMENTARII

REFLECȚII ASUPRA NOULUI COD SILVIC AL UNGARIEI

de I. ZEICU
Ing. Insp. g-l silvic

Colegii silvicultori maghiari au pregătit anul trecut un nou cod silvic pe care Ministerul Agriculturii l'a prezentat corpurilor legiuitoare spre votare.

Pentru noi faptul nu este lipsit de interes, nu numai din motivul că până după războiu (1923) vechiul cod silvic pe care au ținut să-l abroge se aplica și pentru pădurile din Ardeal, dar și din alte puncte de vedere pe care vom încerca a le analiza.

Pădurile în sine reprezintă o bogăție națională care având mari capitaluri aglomerate, au tentat pe proprietari în toate timpurile de a stoarce din ele mai mult de cât reprezintă posibilitatea și tentațiunile au fost întotdeauna mai mari când bătea câte o criză economică la ușa gospodăriilor, sau răbufneau nemulțumirile sociale ale mulțimei din jurul pădurilor, față cu rigurozitatea aplicării legiuirilor silvice.

N'am putea afirma că neapărat motive de felul celor de mai sus au impus noul cod silvic. Cu toate împrejurările neprielnice, totuși, ce a putut determina pe colegii vecini a cere votarea unui nou cod silvic ?

Explicația este simplă: Congresul internațional de silvicultură.

Se știe că tocmai în acest an s'a ținut la Budapesta congresul internațional de silvicultură și reprezentanții Ungariei nu puteau primi pe reprezentanții străduințelor silviculturale din atâtea state, cu un cod silvic învechit, votat la 1879 și cârpit la 1898, 1913 și 1923.

Un cod silvic trebue să reprezinte, pe lângă prescripţiunile de ordin general isvorîte din progresul la care a ajuns ştiinţa silvică, în special cerinţele specifice ale economiei naţionale determinate de nevoia pieţii în material lemnos şi de felul cum sunt distribuite pădurile între diferitele categorii de proprietari.

In Ungaria latifundiile sunt încă în plină floare, încât interesele lor nu puteau să nu găsească expresie în acest cod silvic, astfel după cum este natural ca să cuprindă dispoziţiuni de ademenire pentru crearea de noui păduri, dat fiind faptul că Ungaria este săracă în păduri.

De alt fel, se înţelege de la sine că este mai uşor unei ţări cu puţine păduri să voteze un cod silvic, cu cât mai straşnice dispoziţiuni, de cât unui stat bogat în păduri, căci, primul nu atinge prin noua legiuire atâtea interese şi secundul, are mai multe şanse de a trece un proiect prin corpurile legiuitoare fără teamă de-a fi mutilat în numele democraţiei suverane.

Dar să trecem la analizarea codului silvic: El cuprinde 10 titluri şi anume: 1. Conservarea pădurilor; 2. Divizarea pădurilor; 3. Transportul produselor silvice; 4. Crearea pădurilor de interes general; 5. Composesoratele de păduri; 6. Protecţia naturii; 7. Autorităţile de poliţie silvică; 8. Dispoziţiuni de penalitate; 9. Fondul regnicolar al patrimoniului silvic şi 10. Dispoziţiuni transitorii.

Acest cod silvic îşi începe capitolul I, „Despre determinarea pădurilor şi evidenţierea lor", cu fraza tranşantă: „Se supun efectului acestei legi"... şi enumeră suprafeţele de teren evidenţiate în cadastru ca păduri, fără a uita de *păşuni*, sau de ori ce alte terenuri pe cari se găsesc arborete cu caracter de pădure.

La art. 2 care tratează pădurile cari sunt scoase de sub autoritatea codului silvic, se vede cât colo interesele latifundiarilor, întru cât nu se înşiră numai intravilanele pe cari se găsesc arborete, terenurile publice, locurile de închinăciune, pepinierele pentru producerea pomilor de Crăciun, a bastoanelor, sau a nuelelor de împletit, ci şi arboretele create, sau cari se vor crea pentru refugiul vânatului, cum şi nouile păduri ce le-ar creea proprietarii fără a pretinde reducerea impozitului acordată de noul cod.

Art. 5, care se ocupă de pădurile de protecţie are 2 dispoziţiuni bune şi anume: 1) nu mai impune anume ce fel de regim şi tratament să se aplice pădurilor de protecţie, ci aminteşte doar atâta, că ele trebuesc astfel gospodărite ca să corespundă în permanență și menirei de apărare; iar a 2 dispoziție este de a obliga pe proprietarii vecini cari profită de pe urma pădurii de protecție ca să despăgubească pe proprietarul pădurii pentru perderea economică ce-o încearcă din pricină că trebue să-și trateze pădurea în vederea protecției de care profită alții.

Acest capitol mai cuprinde, pe lângă dispozițiuni amănunțite asupra registrului inventar al pădurilor în special și obligația foarte salutară, ca fiecare proprietar să-și fixeze în termen de 2 ani de la promulgarea legii limitele pădurii, atât față cu terenurile de altă cultură, ce le are, cât și față cu vecinii.

Capitolul II se ocupă de regulile generale ale gospodăriei silvice și impune ca fiecare pădure (fără a se face deosebire de proprietari) să fie astfel gospodărită încât să corespundă menirei de a produce material lemnos, menținându-se consistența potrivită și *pe cât posibil raportul susținut.* Pentru pășunile împădurite ale composesoratelor se admite amenajarea în vederea exercitării pășunatului.

In privința pășunatului în păduri, codul silvic maghiar rămâne departe de codul nostru din 1910, întrucât numai pentru capră prevede opreliște generală, admițându-se ca cu celelalte vite să se poată pășuna pădurile de crâng cu vârstă mai mare de 15 ani și cele de codru cu vârstă de peste 20 ani.

In rest, acest capitol cuprinde dispozițiuni potrivite, inclusiv dispozițiunea de a se trata în amenajament ca terenuri afectate pădurii, toate terenurile de altă cultură pe cari le-ar avea proprietarul în perimetrul pădurii. Ca dispoziție cu caracter ușuratec care va putea da naștere la abuzuri trebue să amintim pe aceea a articolului 16 care admite defrișeri din păduri pentru instalațiuni technice și de transport, pentru terenuri de hrană pe seama proprietarului și a personalului silvic, prin simpla prevedere în cadrul amenajamentului.

Cap. III se ocupă de protecția care trebue dată pădurilor, obligând pe orice proprietar a-și apăra pădurea contra stricăciunilor de ori ce fel cauzate de: oameni, animale, paraziți, intemperii etc., dând dreptul autorității care exercită poliția silvică, ca în cazurile când o pădure este stânjenită în regenerare, sau desvoltare din cauza vânatului, să se poată impune chiar reducerea lui.

Obligațiunile în caz de atac al insectelor vătămătoare și al incendiilor sunt cele cunoscute și în alte legiuiri silvice. Nici pentru stingerea delictelor nu s'au prevăzut de cât tot numai dispoziția facultativă din vechiul cod, ca pentru regiunea în care s'ar înmulți delictele, forul I de poliție silvică (comisiunea administrativă județeană) să poată introduce obligația ca transportul și vânzarea materialelor lemnoase să se poată face numai cu certificat de proveniența materialului.

Cap. IV, care cuprinde prevederile de amenajarea pădurilor, oferă surprize, întru cât după ce enunță cu frază categorică obligația de a se întocmi pentru ori ce fel de pădure în termenul fixat de autoritatea polițială, amenajament, în alineatul 2, fără a se mai ocupa de principiile pe cari ar trebui să se sprijine bazele de amenajare, enunță pur și simplu, că regulile întocmirii amenajamentului se vor fixa de Ministerul Agriculturii prin ordin circular. Pentru păduri mai mici de 300 jug. cad., dacă nu sunt proprietatea statului sau a unei persoane de interes public, amenajamentul este înlocuit cu un simplu proces verbal, care stabilește regimul, modalitatea de tratament, revoluția și modul de regenerare, iar la pădurile mai mici de 10 jug. cad. din cuprinsul aceleiași comuni se admite chiar și simpla enumerare a pădurilor în cadrul unui tablou. Amenajamentele la pădurile mai mici de 300 jud. cad. le fac inginerii silvici ai statului, gratuit, proprietarul având obligația de a da numai cheltueli de transport, material și personalul auxiliar.

La aprobarea amenajamentului, legea impune anume ca să se țină seamă de dorințele proprietarului (art. 38). Iar depunerea garanției de regenerare, codul o impune numai pentru cazul când proprietarul ar cere autorizație de exploatare extraordinară, care schimbă prevederile amenajamentului.

După cum vedem, noul cod nu aduce reale îmbunătățiri în ce privește amenajarea pădurilor, față cu cel vechiu. Singura măsură bună este doar obligația restrânsă de a prezenta amenajamentul numai în 2 exemplare.

Capitolul V, care tratează despre personalul silvic, este inspirat de marele număr de oameni calificați pe cari îi are Ungaria în raport cu suprafața pădurilor. Deaceea impune până când și proprietarilor particulari cari au păduri cu întindere mai mare de 3.000 j. c. ca neapărat să-și țină pentru gospodăria pădurilor un inginer silvic calificat, sub sancțiunea de a i se lua altfel pădurile în administraţia satului. Aceia dintre proprietarii particulari, ale căror păduri au o suprafaţă mai mică decât 3.000 j. c. sunt obligaţi a se grupa pentru a angaja în comun un inginer silvic, sau a-şi ţine un inginer silvic ca expert permanent asupra chestiunilor silvico-technice. Proprietarii cu păduri a căror suprafaţă atinge cifra de 300 j. c. sunt obligaţi a-şi ţine cel puţin un brigadier silvic absolvent al uneia din cele 2 şcoli de brigadieri pe cari le au în ţară. Despre personalul mediu, cum sunt conductorii noştri silvici, nu se face nici o menţiune în lege. De altfel într'o ţară unde inginerii silvici au ajuns să fie şomeri nu-şi prea găseşte rost şcoala de conductori.

Felul cum concepe codul silvic a se organiza personalul silvic, care natural este considerat ca organ al forţei publice, tinde spre militarizare, intrucât în art. 56 se spune că inginerii silvici, brigadierii şi pădurarii, pentru a putea corespunde obligaţiunilor de serviciu ce le sunt impuse pentru constatarea contravenţiilor, a delictelor silvice, de vânătoare, de pescuit şi de paza graniţelor ţării, sunt obligaţi, ca organe ale forţei publice, să procedeze, în ceeace priveşte executarea legilor şi a portului de armă, conform dispoziţiunilor ce le va da Ministerul de Agricultură şi cel de Interne. Regulamentul de serviciu eliberat de Minister este obligatoriu şi pentru proprietarii particulari şi personalul angajat de aceştia.

Personalul silvic, în baza jurământului de credinţă ce-l depune la intrarea în serviciu, are drept la armă de serviciu cu glonţ, şi, în caz că se învoieşte deţinătorul dreptului de vânătoare, şi la armă cu alice. Ambele arme sunt scutite de orice taxe de port-armă.

Art. 59 interzice oricui ca să se folosească de titlurile: consilier silvic, inspector, director silvic, sau silvicultor, dacă nu are diplomă de inginer silvic.

Cap. VI se ocupă de pădurile administrate de stat : comunale, composesorale, bisericeşti, şcolare, etc. inclusiv cele particulare după specificarea din Cap. V Art. 63. Conţine însă dispoziţiuni cât se poate de nefavorabile domeniului silvic, întrucât admite a se sista administraţia de stat pentru cazul când pădurea ar ajunge în mâna unui proprietar care în senzul legii n'ar fi obligat a-şi da pădurea în administraţia statului. Ori, proprietarii particulari cu păduri mai mari de 3000 j. c. pentru a scăpa de administraţia statului, sau de cheltuelile ţinerii unui inginer silvic, cum şi cei cu păduri mai mari de 300 jug. cad. pentru a scăpa de administrația statului, sau de obligația cheltuelilor cu plata brigadierului silvic, vor parcela și vinde pădurile ajungându-se astfel la fărâmițirea domeniului forestier.

S'ar zice, că acest neajuns este salvat prin dispozițiunile titlului II care tratează despre ,,Impărțirea pădurilor". Acesta spune însă în art. 77, că pădurea ce formează un trup (deci nu și pădurile compuse din mai multe trupuri) se poate vinde în parcele numai cu aprobarea și după planul avizat de Ministerul de Agricultură. Toată procedura amănunțită a parcelării este fixată de lege în favorul proprietarului, deci a parcelării, căci, deși prin art. 79 se menționează că noile parcele să aibă pe cât posibil limite naturale: căi, muchi de deal, ridicături de teren, văi sau linii somiere, încât produsele silvice să nu trebuiască să treacă pe teritor străin și să se poată face o gospodărie silvică rațională, în continuare obligă prin art. 80 și 81 pe direcția silvică ca să cerceteze cererea proprietarului pe teren în termen de 30 zile, înaintând-o comisiunei administrative, iar pe aceasta a o transpune în cel mult 15 zile la Minister care neapărat să dea decizia în alte 15 zile. Nu se spune în cod, nici unde, cine este autoritatea, sau expertul în materie care să avizeze asupra proiectului de parcelare, și că în adevăr el corespunde restricțiunilor fixate de art. 79. Dată fiind această neclaritate a redactării, proprietarii, evident, vor recurge, în caz de refuz din partea Ministerului, la justiție,în fața căreia vor cere a se stabili prin expertiză judecătorească vederile lor pentru folosibilitatea parcelelor în cadrul de separațiune.

De altfel, după redactare, acest capitol nu este conceput pentru împedicarea categorică a parcelărilor și admiterea lor numai ca excepții, că art. 81 spune că Ministerul poate condiționa sau modifica parcelarea, ori chiar opri, dar în nici un caz, nu o poate împiedeca dacă nouile parcele au o întindere de cel puțin 100 j. c., sau dacă ele se atașează unei alte păduri cu care să complecteze această suprafață minimă de 100 j. c.

Nu intră în restricțiunile acestei legi împărțirile provenite din moștenire, sau donație.

Cu astfel de restricțiuni concepute cu gândul la proprietar, dar nici decum la pădure, nu se poate spune, că s'a adus un real serviciu domeniului silvic amenințat azi de 2 mari pericole: exploatarea materialului lemnos în termen scurt și divizarea terenului, după exploatare, prin parcelare.

Titlul III care tratează despre transportul produselor silvice este cât se poate de complect.

Capitolul I, transportul pe uscat, conține toate amănuntele de procedură pentru cazul când proprietarul materialului lemnos ar fi nevoit să ceară trecerea materialelor lemnoase pe proprietăți streine, fixând termenul maxim de admiterea folosinței, la 3 ani, după cari autoritatea trebue să dea o nouă autorizație și să fixeze din nou prețul despăgubirilor. Proprietarul produselor este obligat a aplica la materialele lemnoase semn distinctiv și a prevedea fiecare transport cu certificat de justificarea provenienței.

Capitolul II al transportului pe apă conține dispozițiuni foarte amănunțite asupra plutirilor, asupra instalațiunilor existente și despăgubirilor ce urmează a se da în caz că se folosesc mai mulți exploatatori de aceleași ape și instalațiuni. Legea deși pare a da toată puterea de dispozițiune corpului silvic pentru lucrările de plutire, totuși această putere nu o execută forurile silvice direct, ci prin comisiunea administrativă economică a județului în care inginerii silvici sunt trecuți ca referenți indispensabili.

Titlul al IV-lea care tratează despre crearea pădurilor de interes general cuprinde dispozițiuni asemănătoare cu legea noastră asupra ameliorării terenurilor degradate. Totuși se vede din felul redactării că premerg interesele marei proprietăți. Astfel, după ce se ocupă în capitolul I cu determinarea terenurilor degradate pe cari urmează a se creea păduri, în art. 133 spune, că acelea dintre terenurile degradate destinate împăduririlor cari s'ar putea reface și numai prin cultură agricolă (înierbare, cultivare de plante furajere, plantare de pomi fructiferi sau viță de vie) la cererea proprietarului, se vor putea lăsa ca să se refacă prin cultură agricolă în termenul fixat de comisiunea administrativă județeană, după propunerile consilierului agricol.

Cheltuelile de împădurire, de pază și eventuală împrejmuire privesc în general pe proprietar, statul înțelegând să dea numai cheltuelile necesare la facerea lucrărilor de (artă) corecțiune și puieții scoși și transportați la proxima gară; pe aceștia însă numai în primii 15 ani dela promulgarea legii. Dacă însă proprietarul este lipsit de mijloace, Ministerul de Agricultură va avansa și cheltuelile de împădurire, pe cari proprietarul le va plăti în rate, putându-i-se acorda şi reduceri (chiar totale).

Comuna deasemenea este obligată a contribui la cheltuelile de ameliorare în special cu materialele cari nu s'ar găsi, eventual pe terenurile proprietarului interesat. Asupra terenurilor destinate ameliorării prin împădurire, codul prin dispoziţiunile *art. 142 admite şi expropierea,* dar *nu numai în folosul statului, ci admite ca această expropriere statul s'o poată ceda altui proprietar care prezintă garanţie că va putea executa lucrările.*

Preţul de expropriere pentru cazul că ar fi vorba de teren scutit de impozit agricol nu poate fi fixat la cifră mai mare decât venitul cel mai mic impozabil fixat în acea regiune la păduri, ca venit cadastral. Iată, deci, interesul latifundiarilor, căci art. 145 impune ca proectul de ameliorare să grupeze toate terenurile cari ar fi să se amelioreze după aceleaşi principii şi cari constituesc o unitate de acţiune. In rest codul par'că s'a inspirat din legea noastră asupra ameliorării terenurilor degradate, impunând aceleaşi proceduri pentru determinarea perimetrelor şi întocmirea proectelor de ameliorare, implicit rolul de secretar al inginerului silvic în comisiune.

Titlul V se ocupă de composesoratele de pădure. El conţine atât de variate şi amănunţite dispoziţiuni, încât pare a nu mai avea nevoe de regulament pentru interpretare. (In capitolele: I. formarea composesoratelor, II. relaţiunile şi drepturile lor juridice, III. organizarea juridică şi IV. controlul activităţii).

In fond, nu s'a schimbat însă nimic faţă cu vechile legiuiri, întrucât a rămas tot comisiunea economică judeţeană autoritatea care are dreptul de a dispune în forul I, iar Ministerul în forul II-lea asupra agendelor ce le execută conducerea composesoratului ca expresie a adunării generale. Organele silvice fac şi aci pe referenţii şi delegaţii autorităţilor mai sus amintite. Organele judiciare nu au nici un drept de amestec, nici în materie de constituire şi nici în materie de administraţie, toate drepturile dispozitive şi patronale fiind exercitate singur numai de organele administrative. Art. 175 admite a se greva chiar şi prin ipotecă pădurile composesorale — bine înţeles cu autorizaţia Ministerului —, iar ca urmare, art. 181 a fost nevoit a admite şi execuţiile contra avutului comun. Şi alunecând astfel pe panta amănuntelor admise, vedem că art. 188

concepe ieșirea din indiviziune, sau trecerea tuturor drepturilor de proprietate într'o singură mână, fapt care trebue să fie concepție curentă într'o țară cu latifundii la tot pasul.

Titlul VI „Protecția naturii" conține aproape aceleași dispozițiuni pe cari le găsim și în legea noastră asupra protecției monumentelor naturii din anul 1933, întrucât enumeră, că Codul Silvic ia sub ocrotirea sa: animalele, plantele, formațiile de teren, lacurile, peisagiile interesante, sau de artă, ori de interes istoric etc. pe cari le va declara ca rezervațiuni în cadrul de perimetre speciale. Ca urmare art. 231 spune textual: „Este interzis a face murdărie în pădure, în teren agricol, sau în teren de utilitate publică"! Art. următor conține dispozițiuni foarte salutare, întrucât interzice ca în izvoarele, pâraele și lacurile din păduri sau terenurile agricole să se arunce ori ce fel de rămășițe și murdării, sau să se așeze mâncări și băuturi, în izvoare! Art. 245 admite și exproprierea terenurilor de interes pentru ocrotirea naturii, pe seama statului, sau a comunei, dar spiritul de magnat atotocrotitor nu lipsește nici aci, încât exproprierea se poate face și în favorul unui proprietar particular care prezintă garanții de ocrotire. In rest vedem preconizat un consiliu central pentru protecția naturii, putându-se forma și comisiuni regionale, întocmai ca și în legea noastră.

Titlul al VII-lea se ocupă de autoritățile poliției silvice și de organizarea conducerii.

Instanța I-a pentru contravențiuni polițienești este — după cum a transpirat și din spiritul legii de până aci — comisiunea administrativă județeană, care prin subcomisiunea economică are drept a da hotărâri ca forul I de judecată administrativă. Forul al II-lea este însuși Ministerul Agriculturii. Contra hotărârii Ministerului se poate face recurs la Curtea administrativă. Acest for judecă în complet cu 3 judecători și 2 ingineri silvici experți, pe cari îi alege președintele dintre 4 ingineri silvici designați de societatea „Uniunea silvică" (Progresul Silvic) pe termen de 3 ani. Acești ingineri silvici cari intră cu vot deliberativ în completul de judecată trebue să aibă cel puțin 20 de ani de serviciu, făcut, cel puțin în parte, în exterior, dar nu poate fi designat un inginer silvic care se găsește în serviciul activ al statului.

Ca autorități silvice administrative, codul amintește: Direcția silvică, Inspectorii de control și oficiile silvice subordonate. Inspectorul de control, în sensul codului, are atribuțiuni de control pe județ, putând opri, sau lua ori ce dispozițiune în vederea intrării în legalitate. El este referentul subcomisiunei economice administrative, atât în chestiunile silvice și de protecția naturii, cât și în chestiunile vânătorești, iar prefectura județului este obligată a-i pune la dispoziție birou și material de cancelarie. Nu poate fi numit inspector inginerul care n'are cel puțin 8 ani de serviciu. Contabilitatea serviciilor silvice este coordonată, dar nu subordonată direcției, depinzând direct de Minister, iar în serviciul contabilității silvice sunt preferați inginerii silvici.

Art. 263 prevede a se înființa un consiliu al economiei silvice, în care societatea „Uniunea silvică" designează: 8 membri dintre proprietarii de păduri, 8 ingineri silvici din cadrele serviciului statului cu vechime de cel puțin 20 de ani, 8 ingineri silvici din cadrele particulare și în fine câte un delegat al Camerei Agricole și 4 dintre judecătorii administrativi. Acest consiliu se întrunește din timp în timp, în complet de câte 8 membri chemați proporțional din fiecare cadru și cu președintele, sau unul din cei 2 vice-președinți, dau ministrului avize, în termen de 30 zile dela solicitare, pentru toate chestiunile silvice mai importante ca: aprobarea amenajamentelor și rezolvirea tuturor chestiunilor asupra cărora urmează să decidă Ministerul în apel, etc.

Acest for oscilează între Consiliul Technic și Consiliul superior silvic. De fapt el nu poate fi considerat nici ca un Consiliu technic, pentrucă are și 8 proprietari de pădure printre membri, cari neavând calificația cerută, nu pot judeca lucrările în merit, astfel după cum nu se pot pronunța desinteresați nici inginerii silvici din cadrele particulare. De altă parte, nu poate fi privit acest organ nici ca un consiliu superior silvic conceput în felul celui prevăzut în legea noastră din 1930 asupra administrării pădurilor, căci nu este chemat a se pronunța numai în chestiuni de orientare și armonizarea problemelor ce interesează pădurile în general, ci i se impune special a se pronunța asupra cazurilor concrete și mai ales asupra apelurilor provocate în totdeauna de interesele proprietarului particular.

Titlul al VIII-lea cuprinde dispozițiunile penale, cari sunt tratate în 2 capitole distincte: I. Contravențiuni silvice și II delicte silvice.

Capitolul contravențiunilor arată clar faptele cari determină clasificarea contravenției, printre cari amintește: abaterea de la prevederile amenajamentului, neglijarea creerii de păduri în termenul fixat de autoritate, nerespectarea ordinei la transportul materialelor lemnoase pe teritor strein, fie pe uscat, sau pe apă, refuzul conducerii composesoratelor de păduri de a executa dispozițiunile legale sau ale autorităților de control, defrișarea pădurilor etc. Pedepsele sunt fixate la sume destul de mari și pentru cazurile când s'ar exploata masive valoroase amenda se dă în raport cu valoarea materialului exploatat, care nu poate fi mai mare de cât valoarea totală, dar nici mai mică de cât 1/4 al acesteia. Amenda provenită din contravențiuni nu se poate transforma în închisoare ; 4/5 din valoare se va vărsa pentru fondul regnicolar al pădurilor și 1/5-a pe seama comunei, pe al cărei teritor s'a comis contravenția. Constatarea oficială a contravenției o face primpretorul la sesizarea primită din partea inspectorului silvic, chemând pe cei interesați la dresarea actelor. Hotărârea cu fixarea amenzii o dă subcomisiunea economică a județului.

Capitolul II al delictelor este cât se poate de complect și stabilește în 20 de puncte toate faptele cari califică delictul, fără a uita de împrejurările agravante și de circumstanțele atenuante. Amenzile se aplică în raport cu valoarea tarifară a materialelor distruse. Tariful se fixează de subcomisiunea economică județeană, iar pentru pășunat art. 302 prevede despăgubiri minimale chiar și pentru cazul că nu s'ar fi putut evalua paguba făcută. Personalul de pază care a descoperit vitele la pășunat beneficiază și de taxă pentru mânatul vitelor la obor, pe care în caz de insolvabilitate o suportă „fondul regnicolar al pădurilor". Delictele se judecă de primul pretor, la sate și de șeful poliției, la orașe.

Titlul IX se ocupă de fondul regnicolar silvic, care se administrează de Ministerul Agriculturii în înțelegere cu cel de Finanțe. El se alimentează: din sumele ce incurg (4/5), din contravenții și delicte; din venitul ce rezultă după vânzarea lucrărilor de specialitate editate cu cheltuiala fondului; din vânzarea pădurilor sau cotelor de păduri ce are statul în indiviziune; din venitul capitalurilor plasate cu dobânzi; din venitul imobilelor ce le are fondul și în fine din cota ce o alocă bugetul statului anual pentru alimentarea acestui fond. Destinația acestui fond este, ca din veniturile lui să se promoveze interesele pădurilor: prin editarea lucrărilor de specialitate; prin desvoltarea institutului de cercetări; prin avansarea cheltuelilor necesare la executarea dispozițiunilor oficiale; prin cumpărări de păduri, sau părți de păduri etc. Ministerul nu poate dispune decât de veniturile anuale ale acestui fond, fără a putea ataca capitalul.

Ultimul titlu cuprinde o mulțime de dispoziții cărora deși li se zice tranzitorii, ele reprezintă chestiuni de interes capital. Astfel se precizează, că beneficiază de reducera impozitului agricol toate pădurile sau părțile de păduri cari au fost atinse de calamități cari au influențat creșterea anuală, cum sunt: gerurile, inundațiile, seceta, atacurile de insecte, rupturile de vânt, zăpadă, etc. Acela care creiază, o pădure pe teren de cultură beneficiază de scutire totală a impozitelor pe termen de 30 ani, dacă acceptă a fi trecut terenul în registrul inventar al pădurilor țării și deci supus regimului silvic. In schimb proprietarul care renunță la scutirea de impozit dispune liber asupra pădurii, fără a i se impune restricțiunile codului silvic.

Art. 328 conține o dispozițiune — deși favorabilă latifundiarilor — totuși foarte salutară, întrucât admite proprietarului de păduri a expropria orice inclave străine ar avea în pădure, cu întindere mai mică de 10 jug. cad.

Prin dispozițiunile art. 332 se desființează fondul de pază care se administra de județe, iar personalul de pază și control, plătit din acest fond, trece asupra statului.

Art. 335 impune proprietarilor a admite turiștilor să deschidă poteci pentru cercetarea locurilor interesante, cu excepția parcurilor de vânătoare îngrădite.

Iată deci, că nici dispozițiunile tranzitorii ale Codului silvic n'au putut să nu se inspire de interesul marilor proprietari al căror aristocratism s'a putut valida din plin în cadrele noului cod silvic.

Über das neue ungarische Forstkodex.

Réflexions sur le nouveau code forestier de la Hongrie.

L'auteur fait une analyse du nouveau code forestier hongrois. Comparé à celui de 1879, le code actuel présente à certains points de vue des dispositions de progrès, mais à d'autres égards il ne change pas beaucoup. En général, il est dominé du même ésprit féodal qu'on trouve dans la loi de 1879.

GERURI TARZII PE BĂRĂGAN

de Ing. CONST. D. CĂLINESCU

Iarna 1935—36 fiind foarte săracă în precipitaţiuni atmosferice. luna Martie 1936 a fost lipsită de „mustul zăpezii" atât de favorabil lucrărilor de împădurire. In jumătatea nordică a judeţului Ialomiţa, primăvara anului acesta a primit o cantitate foarte redusă de precipitaţiuni. Abia la 12 Aprilie a plouat bine, iar dela această dată nu a mai plouat până la 11 Iunie c., — afară de mici stropeli fără nici-o importanţă. Zilele calde au alternat cu zilele reci; temperatura a fost în general scăzută, iar în luna Martie au fost multe zile mai călduroase decât în Mai, ceiace a determinat pornirea vegetaţiei mai de timpuriu.

Primăvara acestui an se poate caracteriza ca foarte secetoasă şi rece pentru culturile silvice.

Gerurile târzii au fost frecvente — unele însoţite de brumă cum s'a întâmplat în noaptea de 9 spre 10 Mai, sau la 18 spre 19 Mai, — ceiace a compromis fructificaţia stejarului, ulmului, salcâmului.

Un ger excepţional însă prin intensitatea şi tardivitatea lui, însoţit de o brumă groasă, a fost cel din noaptea de 18 spre 19 Mai 1936; un asemenea ger, la o dată aşa de înaintată, nu s'a mai produs în ţinut, de zeci de ani.

Fenomenul a produs surprize şi îngrijorarea populaţiei, mai cu seamă că aproape toate viile au fost distruse de acest ger; deasemenea au avut de suferit fasolea, mazărea, iar în măsură mai mică porumbul, orzul şi secara.

In pepinierele forestiere ravagiile au fost mari; în plantaţiuni şi lăstaruri au fost mai reduse.

In ziua de 19 Mai c. pepinierele aveau un aspect sinistru. Verdele frumos şi sănătos fusese înlocuit cu multiplele culori ale frunzelor uscate. Frunzele plopului canadian și piramidal aveau o culoare neagră închisă; castanul porcesc era singurul ruginiu în pepinieră; salcâmul și sofora arătau un verde-deschis; bignonia era brună, nucul comun castaniu ; teiul era de-un galben-pal spre deosebire de stejarul pedunculat care se înfățișa cu galben-maron; dudul și frasinul comun erau cenușii; în fine, celelalte specii aveau culori de nuanțe diferite.

In pepinierele din pădurea statului Slobozia situate pe teritoriul comunei Slobozia — în lunca râului Ialomița — s'a putut observa că pueții mici până la 5—10 cm. înălțime, au suferit mai puțin din cauza brumei — datorită radiației — decât pueții mai înalți cari ajungeau cu lujerul în stratul de aer imediat superior.

Pueților mai înalți de 5 cm. le-au degerat frunzișul și porțiunea terminală a tijei, după cum se arată în tabloul de mai jos :

Nr. corent	SPECIA	Procentul pueților atacați de brumă		Cantitatea medie de frunze degerate pe fiecare individ	Etatea pueților din repicajuri
		În semănături executate în primăvara 1936	În repicajuri	Procente	Ani
1	Arțar american	10	—	1	—
2	Bignonia	—	100	100	3
3	Castan porcesc	95	95	100	2
4	Dud	**)	90	100	2
5	Frasin comun	15	80	40	1
6	Nuc comun	—	100	100	3
7	Oțetar	15	—	4	—
8	Păr pădureț	0	0	0	1
9	Plop canadian butași	—	75	30	1
10	Plop piramidal „	—	70	35	1
11	Răchita „	—	20	90	1
12	Sofora	—	20	5	1
13	Stejar pedunculat	50	35	20	1
14	Tei	—	70	25	2
15	Ulm	—	0	0	1

In pepinierele volante din pădurea statului Groasa, depe teritoriul comunei Horia — situată pe platou — s'a cultivat numai salcâm. A degerat peste 60% din întreaga suprafață semănată.

— Liniuța indică lipsa culturei respective.

**) Nerăsărit.

Din cele expuse până aci, se constată că în pepiniere, au rezistat foarte bine părul și ulmul, cari nu au fost prejudiciate cu nimic; destul de bine arțarul american și oțetarul. Nu au putut suporta gerul și bruma deloc: nucul comun, castanul porcesc și bignonia. Stejarul pedunculat, cea mai apreciată esență în Bărăgan, a avut de suferit în oarecare măsură.

Dar, efectul gerului dela 19 Mai c. s'a simțit și la plantațiunile tinere și în lăstaruri.

Astfel, în pădurea statului Groasa, bruma a atacat frunzișul și lujerul plantațiilor de salcâm în etate de 1—2 ani, în proporție de circa 65%; semănăturile cu stejar pedunculat de 2—4 ani au fost vătămate în parte. La această pădure gerul a fost cel mai aspru față cu celelalte păduri din ocolul silvic Slobozia.

In celelalte păduri ale statului, din apropiere: Fundu-Crăsani, Rogozu și Bentu — bruma a cauzat uscarea frunzișului pe o suprafață de circa 45% din suprafața totală a plantațiunilor, cari sunt compuse din aceleași esențe și de aceleași vârste ca la pădurea Groasa.

La pădurea Slobozia, coronamentele arborilor în plantațiunile de dud, nuc american, castan porcesc, frasin american și bignonia — toate în vârstă de 4 ani — s'au uscat complect; sofora a avut de suferit foarte puțin, iar arțarul american a rezistat foarte bine, neavând nicio vătămare; plantațiunile de salcâm de 2 ani au fost vătămate complect.

Glădița s'a comportat foarte diferit: în unele părți nu a suferit deloc, în altele i s'a uscat tot coronamentul.

In parchetele dela Slobozia, lăstarul de frasin de 2 ani a degerat.

La pădurea statului Bucu, au fost atinse plantațiunile cu frasin și stejar executate în primăvara aceasta; frasinul în întregime, stejarul pe circa 30% din suprafață.

La pădurea Berlești tot lăstarul de salcâm din parchet a degerat.

La pădurea Ciunga, plantațiunile de salcâm în vârstă de un an, situate în depresiuni, au degerat în proporție de circa 70%; cele în etate de 2—4 ani, circa 50%.

La fel ca la pădurea Ciunga, s'au comportat plantațiunile dela pădurile Strachina și Chirana.

După o lună dela producerea acestui flagel, toate plantele au înfrunzit din nou, afară de salcâmul semănat și plopul canadian butășit în această primăvară, — cari nu s'au refăcut complect, salcâmul rămânând cu circa 40% pierderi definitive, iar butașii de plop canadian cu circa 20%.

Frühjahrsfröste in Bărăgan (südwestlichen rumänischen Tiefebene).

Les gelées tardives dans la plaine du Bărăgan.

Cette année, pendant la nuit du 18—19 Mai a eu lieu dans la plaine du Bărăgan une gelée tardive qui a provoqué beaucoup de dégâts dans les pépinières forestières, dans les jeunes plantations et même dans les jeunes taillis. Ont bien résisté les poiriers sauvages et les ormes champêtre, assez bien l'érable d'Amérique (Acer negundo) et Ailanthus, moins bien le chêne pédonculé, et Sophora. Le robinier a été beaucoup endommagé.

LUCRĂRILE DE PEPINIERE, IMPĂDURIRI, RECOLTĂRI DE SEMINȚE, ETC., EXECUTATE DE CAPS. IN ANUL 1935/936.

de Ing. GR. VASILESCU

In anul 1935/936 (1 Aprilie 1935— 31 Martie 1936) Caps-ul și-a continuat programul său de refacere a pădurilor statului, exetând diferite lucrări de pepiniere, împăduriri, recoltări de seminţe, îngrijiri de arborete, etc.

In acest interval, s'au împădurit 18.983 ha cu diferite specii, pentru care s'au cheltuit 9.939.621 lei fonduri bugetare, plus 2.109.523 lei valoarea cedării spre folosință a spațiilor dintre pueți pentru cultură intermediară agricolă.

Pe lângă suprafața de mai sus, societățile exploatatoare au mai împădurit, cu fonduri proprii, conform clauzelor contractuale, 806 ha pentru care s'au cheltuit 792.740 lei.

Pe natură de lucrări, suprafața împădurită se repartizează în modul următor :

	Semănături		Plantațiuni		Total	
Poeni, goluri și terenuri degradate	712,80	23%	5.442,37	34%	6.155,17	33%
Tăeri rase	743,90	25%	5.356,24	33%	6.100,14	32%
Complectări în arborete create artificial .	219.02	7%	3.778.76	24%	3.997.78	21%
Complectări în arborete regenerate incompl. natural.	132,65	4%	658,86	4%	791,51	4%
Sub masiv	1.084,23	35%	228,50	2%	1.312,73	7%
Arborete degradate. . . .	195,28	6%	430,72	3%	626,00	3%
	3.087,88		15.895,45		18.983,33 ha.	%

Semănăturile directe ocupă 16% din suprafața totală împădurită, lucru ce se explică prin faptul că anul 1935 nu a fost un an cu fructificație abundentă de ghindă.

După speciile utilizate, suprafeţele împădurite se repartizează astfel:

	Semănături		Plantaţiuni		Total	
Molid	563,68 ha	18%	6250,86 ha	40%	6814,54 ha	36%
Alte răşinoase . . .	139,88 ha	5%	187,58 ha	1%	327,46 ha	2%
Stejar	1610,52 ha	52%	2032,75 ha	13%	3643,27 ha	19%
Salcâm	353,27 ha	11%	4698,80 ha	29%	5052,07 ha	26%
Frasin	52,90 ha	2%	878,68 ha	6%	931,58 ha	5%
Ulm	—		185,57 ha	1%	185,57 ha	1%
Alte foioase . . .	367,63 ha	12%	1661,21 ha	10%	2028,84 ha	11%
	3087,88 ha		15895,45 ha		18983,33 ha	

Suprafaţa pepinierelor se ridică la 10.539.066 m² repartizându-se astfel:

Supr. cultivată . . .	7.309.393 m²
Teren de odihnă . . .	1.730.213 m²
Drumuri, poteci, etc. .	1.499.460 m²
	10.539.066 m²

In anul 1935/936 s'a semănat în pepiniere 95.998 kg. şi 2096 Hl. seminţe de diverse specii, pe o suprafaţă de 4.592.947 m² şi s'a repicat 22.810.000 pueţi pe o suprafaţă de 708.122 m².

Cheltuelile pentru lucrările de pepiniere, inclusiv crearea de noi pepiniere, s'au ridicat la 10.539.128 lei. Această sumă reprezintă 38% din totalul cheltuelilor pentru regenerarea şi ameliorarea domeniului forestier al statului.

In anul 1935/936 s'a recoltat 177.370 kgr. şi 7482 Hl. seminţe de diferite specii, după cum urmează:

Molid	12.607 kgr.
Alte răşinoase	1.654 kgr.
Acerinee . . .	10.976 kgr.
Frasin . . .	41.185 kgr.
Ulm	2.092 kgr.
Salcâm . . .	60.452 kgr.
Glădiţă . . .	12.316 kgr.
Diverse . . .	36.088 kgr.
Total . . .	177.370 kgr.

Stejar	4073 Hl.
Gorun	2428 Hl.
Cer şi gârniţă. .	962 Hl.
Diverse	19 Hl.
Total	7482 Hl.

pentru recoltarea cărora s'au cheltuit 3.042.666 lei.

Cantitatea de 177.370 kg. este o cifră record, fiind cea mai mare cantitate de seminţe recoltată până acum de Casa Pădurilor.

Pentru lucrări de îngrijirea şi ameliorarea arboretelor s'au cheltuit 2.118.424 lei. Cu această sumă s'a mobilizat solul pe 9903,84 ha, s'a recepat 480,92 ha şi s'au făcut degajări pe suprafaţa de 9605,50 ha.

In fine pentru lucrări diverse (desţeleniri, colibe, premii, poteci, uscătorii de seminţe, etc.) s'a cheltuit suma de 1.934.517 lei fonduri bugetare.

In total, pentru lucrările de regenerare şi ameliorare a domeniului forestier al statului s'a cheltuit în intervalul de timp dela 1 Aprilie 1935—31 Martie 1936 următoarele sume :

	Fonduri bugetare		Valoarea folosinţelor
Semănături şi plantaţiuni .	9.939.621 lei	36%	2.109.523 lei
Pepiniere.	10.539.128 ,,	38%	56.987 ,,
Recoltări de seminţe . . .	3.042.666 ,,	11%	21.808 ,,
Ingrijiri de arborete . . .	2.118.424 ,,	8%	1.229.392 ,,
Diverse	1.934.517 ,,	7%	119.910 ,,
Total . . .	27.574.356 ,,	100%	3.537.620 ,,

Cu excepţia anului 1934/935, care a fost un an de fructificaţie bogată de ghindă, în anul 1935/936 s'a înpădurit cea mai mare suprafaţă atinsă până astăzi.

Cifrele de mai sus arată cu prisosinţă, activitatea depusă pentru refacerea domeniului forestier al statului. Lucrările de regenerare ocupă un prim loc în preocupările Caps-ului şi ele dovedesc, încă odată, rolul şi importanţa corpului silvic, în economia naţională.

Die während des Jahres 1935/36 von der Staatsfortsverwaltung entfaltete Tätigkeit auf dem Gebiete der Kamparbeiten, Aufforstung, Samenernte und Bestandespflege.

Reboisements et améliorations forestières exécutés par l'Administration forestière de l'Etat en 1935/36.

Pendant l'année financière 1935/36, l'Administration forestière de l'Etat a travaillé avec assiduité dans le domaine de la réfaction de son patrimoine forestier. Les travaux exécutés ont nécessité une dépense de 31 millions lei.

MODIFICĂRI IN POLITICA FORESTIERĂ SOVIETICĂ

de N. C.

Ziarele rusești publică pe larg desbaterile consiliului comisarilor poporului U. R. S. S. din 23 August privitoare la modificarea politicii forestiere a Uniunii Republicilor Sovietice. Desvoltarea rapidă a tuturor ramurilor economiei naționale a impus așezarea producției forestiere pe baze noi, în concordanță cu spiritul de raționalizare și mecanizare ce domină în cercurile conducătoare ale Rusiei de azi.

Metodele rudimentare de exploatare cu utilizarea pe scară largă a lucrului manual urmează a fi abandonate, fiind înlocuite prin sisteme noi de muncă mecanizată. Intregul proces de punere în valoare dela doborâre până la transportul la locul de desfacere va suferi modificări radicale. In anii din urmă s'a lucrat mult la înzestrarea centrelor de exploatare și regenerare a pădurilor cu utilaj technic abundent. Cu toate acestea, traducerea în viață a problemelor mecanizării a întâmpinat piedici serioase în cercurile silvicultorilor conservatori, deprinși cu vechile forme de lucru. A sosit momentul, însă, când conjunctura generală a economiei naționale impune introducerea imediată a mecanizării în lucrările silvice.

S'a desbătut apoi problema masivelor forestiere destinate exploatării. In perioada reconstrucției febrile a industriei tăerile s'au concentrat în jurul centrelor industriale mari. Au fost puse în exploatare masive păduroase întinse, scoborându-se procentul forestier al regiunilor respective. Acest fenomen a avut repercusiuni dăunătoare asupra regimului apelor râurilor, producând scăderea nivelului și înnămolirea albiilor. Prin legea promulgată în ziua de 2 Iulie a. c. guvernul sovietic a fixat zonele de protecție a regimului apelor, înglobând în aceste zone masivele păduroase situate în basinele râurilor Volga, Don, Nipru, cursul superior al Dvinei de Vest, etc. In aceste zone tăerile au ca plafon creşterile medii anuale ale masivului calculate pentru fiecare unitate economică în parte. In lungul râurilor s'au fixat făşii păduroase de protecţie, a căror exploatare este interzisă cu desăvârşire. Prevederile legii din 2 Iulie au pus la ordinea zilei problema deplasării centrului de greutate al exploatărilor silvice în vastele regiuni păduroase din Nordul şi Nord-Estul Uniunii. Primele realizări pentru rezolvarea acestei probleme sunt trecute în programul exploatărilor şi regenerărilor din campania 1936—37.

Acest program prevede punerea în valoare a 290 milioane metri cubi de material lemnos (faţă de 236 mil. mc. în campania trecută). Din această cantitate Comisariatul Forestier urmează a furniza Statului 169,5 mil. mc. (faţă de 125,5 mil. mc. în anul trecut). Restul programului cade în sarcina comisariatelor Industriei grele şi Industriei uşoare care exploatează pădurile ce le sunt afectate.

Din programul său de aproape 170 mil. mc. Comisariatul Forestier va furniza 122,26 mil. mc. lemn de lucru (faţă de 88,8 mil. mc. în anul trecut). In ce priveşte distribuirea centrelor de exploatare în vederea realizării acestui program, se face un pas hotărîtor spre degrevarea regiunilor forestiere situate în zone de protecţie a regimului apelor şi spre extinderea exploatărilor în regiunile bogate în păduri din Nordul şi Nord-Estul Uniunii. Astfel, exploatările din zonele de protecţie au scăzut cu ca. 35 mil. mc., programul de exploatare pentru aceste regiuni fiind redus faţă de cel din anul trecut dela 110 la 75 mil. mc. In schimb, volumul materialului lemnos, ce urmează a se exploata în regiunile nordice, primeşte pentru acest an un spor de cca. 90 mil. mc.

Inaugurarea acestei politici noi în domeniul exploatării forestiere apare cu toată claritatea din tabloul de mai jos :

Regiunile forestiere în exploatare	Programul 1935/36		Programul 1936/37	
	în mil. m. c.	%	în mil. m. c.	%
Zonele de protecţie a regimului apelor	110	46,6	75	25,8
Alte regiuni păduroase	126	53,4	215	74,2
Tolal pe Uniune . .	236	100,0	290	100,0

In ce priveşte metodele de exploatare, planul prevede pentru campania viitoare o utilizare pe scară mai largă a muncii mecanizate. Astfel în sezonul 1936/37 vor fi puse în valoare pe cale mecanizată 52 mil. mc. de material lemnos. Din această cantitate 32 mil. mc. se vor transporta pe şosele amenajate pentru traficul tractoarelor.

Problema transportului din regiunile forestiere din Nordul şi Nord-Estul Uniunii spre centrele industriale şi comerciale devine şi mai acută din cauza distanţelor mari şi lipsei căilor suficiente de comunicaţie. Pentru rezolvarea acesteia, Comisariatul Forestier prevede în programul său construirea a numeroase căi ferate forestiere normale şi înguste cari urmează a fi executate chiar în cursul acestei campanii.

Modificarea politicei forestiere din U. R. S. S. a impus reorganizarea serviciilor administrative ce au în sarcina lor conducerea lucrărilor silvice. Trusturile şi direcţiile generale de exploatare au fost descentralizate, înfiinţându-se administraţiile locale; au luat fiinţă unele administraţii noi ca: Direcţia Generală de Cultură şi Economie Forestieră, Direcţia Generală de Protecţie a Pădurilor şi Impăduririi, etc.

In desbaterile Consiliului Comisarilor Poporului din 23 August s'a insistat asupra modalităţilor de înzestrare a serviciilor exterioare cu utilaj technic, lucrători calificaţi şi necalificaţi. Problema finanţării programului de lucru a fost pusă la punct după ample discuţii.

Vice-preşedintele Consiliului Comisarilor Poporului, V. Ciubar a subliniat în cuvântarea sa de închidere importanţa economiei silvice în angrenajul economiei generale a Uniunii. Constatând progresele însemnate, realizate în ultimul timp de Comisariatul Forestier în toate domeniile silvice, el face un aspru rechizitoriu unor cercuri silvice, prizoniere ale principiilor învechite, care se opun la realizarea programului de modernizare a lucrărilor forestiere. Ridicarea nivelului producţiei silvice trebue să aibă loc şi în ce priveşte modul de întrebuinţare a materialului lemnos. Organele silvice locale au de rezolvat problema reducerii exploatării arboretelor pentru material de foc. Trebuesc căutate soluţii noi pentru înlocuirea lemnului de foc cu alte forme de combustibil local. Prin aceste măsuri vor fi salvate de distrugere suprafețe întinse, populate cu arborete tinere, sporindu-se astfel producția materialului de lucru de mare valoare.

Umstellungen in der sowjet-russischen Forstpolitik.

Modification dans la politique forestière soviétique.

D'après les dernières résolutions prises par le conseil des commissaires du peuple, l'économie forestière de la Russie soviétique sera rationalisée et mécanisée.

En matière d'exploitation le programme d'avenir prévoit surtout l'exploitation des grands massifs éloignés de centres peuplés.

Le service administratif sera réorganisé, les trusts et les directions générales devant laisser la place aux administrations locales.

PROBLEMELE ZILEI

EXPLOATĂRILE IN REGIE

ESTE AZI REGIA FORESTIERĂ DE STAT UN SISTEM DE VALORIFICARE CONSACRAT?

de Ing. N. N. Caragea

Acum câţiva ani, silvicultorii noştri au dezbătut cu înfrigurare în Adunările Generale ale Societăţii Progresul Silvic, chestiunea valorificării pădurilor Statului prin cele 5 sisteme, prevăzute în Legea Comercializării.

Majoritatea sufragiilor a mers spre „Regia Publică Comercială" şi năzuinţa pentru mai bine a unui Corp întreg s'a cristalizat în moţiunile, care cereau Guvernelor respective să instaureze regia la locul de mare cinste şi presantă nevoe. O conjunctură favorabilă în situaţia politică a Ţării a trecut aspiraţiile noastre pe planul realizărilor şi în 1930 am avut de fapt o regie publică, comercială, — deşi nu integrală, — sub acoperişul Casei Autonome a Pădurilor Statului (C. A. P. S.).

Nu intrăm în amănunte asupra organizării din 1930 a C. A. P. S.-ului, având ca preocupare cardinală regia, nici asupra greutăţilor începutului şi bunelor rezultate obţinute pe deasupra tuturor greutăţilor, în primii ani de aplicare şi extindere a regiei.

In 1934, tinerii dela Viaţa Forestieră, odată cu plecarea regimului, care dăduse viaţă şi prestigiu regiei, au sesizat — cu lăudabilă pătrundere a vremurilor —, momentul deschiderii unei anchete, printre silvicultori, spre a vedea, dacă — după o destul de scurtă experimentare, regia se mai bucura de încrederea celor, cari au dorit-o şi — prin străduinţele lor i-au dat fiinţă şi prestigiu.

Răspunsurile date, printre alţii, şi de câteva ilustraţiuni ale Corpului Silvic, sunt cu atât mai concludente, cu cât nu s'au lăsat influenţate de anumite răscoliri de patimi, ce s'au pronunţat în timpul și după căderea regimului, care și-a revendicat paternitatea regiei.

Cu unele deosebiri de nuanțe și rezerve de principiu, majoritatea răspunderilor s'a pronunțat pentru necesitatea regiei.

Doctrinar și teoretic, D-l Profesor M. Drăcea, care a avut prilejul să și experimenteze regia, după propriile sale îndrumări, face — în răspunsul său o strălucită și justă încadrare a regiei în angrenajul economiei generale și a economiei forestiere:

...,,In ce ne privește, suntem perfect convinși că azi și la noi ,,— în materie de economie forestieră, regia de Stat — bine făcută — ,,este o necesitate imperioasă"...

,,Odată recunoscută principial necesitatea regiei de Stat, rămâne deschisă chestiunea măsurii în care se practică, mijloacele ,,de a o realiza, tempo de adaptare, permanența de program, etc. ,,cu observațiunea, că adoptarea ei impune Corpului o foarte mare ,,încordare și expune Administrația unui foc violent și încrucișat al ,,tuturor intereselor lezate, atac, cu atât mai greu de suportat, cu ,,cât împrejurările fac, ca doctrinele politice, care se schimbă foarte ,,des, să nu-i asigure regiei permanența de program și continuitatea ,,de care are nevoe"...

,,Regia este o formă de întreprindere, care — odată adoptată — spre a se desăvârși, are nevoie — între multe altele, de ,,promptitudine și ca atare de o libertate în mișcare, ceia ce în cadrele unei administrații de stat, nu se poate realiza, decât printr'o ,,cât mai largă, dar cât mai puternic controlată autonomie. O diminuare a autonomiei restrânge în mod firesc posibilitatea de dezvoltare a regiei și îi condiționează putința de dezvoltare, forma, ,,intesitatea și rezultatele".

Și mai departe: ,,In complexul obiectivelor economiei forestiere, ,,problema regiei de Stat, în cazuri normale — este o problemă de ,,mare importanță, dar nu primordială; regia — în sine nu este un ,,obiectiv, un scop, ci un mijloc pentru înfăptuirea unei anumite politici...; capitală este și trebue să fie preocuparea de a încadra în politica generală a țării principii sănătoase de politică și de economie ,,forestieră, cărora apoi să se adapteze regia forestieră de Stat...".

Dar... adaugă D-l Profesor Drăcea:

,,Amintim numai, că — fără și cu regie, cu și fără echilibru ,,între cultură și exploatare, ceia ce ne trebue în primul rând, înainte

„de «modificări de structură administrativă», sunt «modificări de „structură sufletească», modificări, cari să ne dea ceea ce este absolut indispensabil şi primordial: un corp unitar şi tare trupeşte „şi sufleteşte..., care să asigure principiilor de politică şi economie „forestieră locul ce li se cuvine în cadrul politicii generale a timpului".

Am citat numai câteva fragmente din răspunsul D-lui Prof. Drăcea, răspuns, care — în cuprinsul lui — cristalizează teoretic și doctrinar întreaga problemă a regiei forestiere de Stat.

A lipsit răspunsul colaboratorului său, răspunsul D-lui P. Ioan, adevăratul animator al ideii, vajnicul susținător al regiei *à outrance*, răspuns, care — cu date şi exemple din practică, ar fi adăugat la aureola regiei forestiere.

*

După alți aproape 3 ani, Revista Pădurilor vrea să 'ncerce iar pulsul Corpului silvic față de regie, cu atât mai mult, cu cât un nou regim a dirijat destinele pădurilor, un regim, care — fără a repudia regia, de vreme ce Casa Pădurilor a rămas «o administrație publică comercială», a trecut însă pe primul plan cooperația forestieră, ca problemă de guvernământ.

Regia a continuat totuşi să existe, mulțumită puternicului impuls, ce i s'a dat la început și nevoii Guvernului de a-și aproviziona cu lemne de foc autoritățile și instituțiile, cum și de a satisface prin gratuități de lemne de lucru atâtea nevoi sociale.

Astăzi, ca să poți judeca — obiectiv și competent — regia după rezultatele ei, îți trebuesc două lucruri :

a) S'o priveşti dintr'un loc înalt, de perspectivă generală, de mare răspundere, cu ochiul și mentalitatea conducătorului experimentat, frământat și îngrijorat de răspunderea ce are în fața viitorului.

Nu se poate judeca regia dintr'o fabrică, dela un centru de exploatare, dela o reprezentanță în port, și cu atât mai puțin dela un biurou, cu activitate, orizont și răspundere limitată.

b) Este absolut indispensabilă o statistică serioasă, sinceră şi completă, care să pună la dispoziție date şi cifre concludente, din cari să se poată vedea limpede, dacă într'adevăr surplusul de cheltueli, prilejuit de administrația, gestiunea și controlul regiilor, de marile investiții, făcute în fabrici, căi ferate, depozite etc., este depășit de surplusul de câștig adus de regie în visteria Statului.

Această situație nu e de găsit în bilanțurile Casei Pădurilor.

Și, pe lângă această statistică de ordin pur financiar-numeric, ar fi de făcut și o altă statistică de ordin științifico-economic: O cercetare, care să demonstreze, cu cifre mai puțin exacte, dar destul de concludente, dacă perderile pricinuite prin deplasarea preocupărilor corpului silvic de pe planul cultural pe planul comercial, adică perderile reale, pricinuite prin neîngrijirea arboretelor, prin scăderea calității și cantității producției lemnoase la hectar, sunt acoperite sau chiar întrecute, prin câștigurile aduse de regie.

Paralel cu această anchetă de ordin științifico-economic, ar mai trebui să se facă o anchetă de ordin moral: să se caute a se stabili, dacă silvicultorii noștri de azi, intrați până'n gât în preocupări și în ocupații comerciale, mai au răgazul, minim, de a reflecta măcar, la lucruri mai apropiate de pregătirea și de menirea lor; dacă — pe nesimțite — nu-și înstrăinează sufletul de pădure, ca ființă etică, permanentă, transformându-se în simpli și rapaci comercianți de lemne. Este această anchetă poate cea mai interesantă, pentrucă pădurile nu vor fi păstrate și nu vor continua a fi de folos societății umane, decât atâta timp, cât va exista un suflet de silvicultor.

Numai în situația și cu elementele statistice menționate, se poate judeca drept și competent regia noastră forestieră.

Altfel privim lucrurile pe o anumită latură, sub un anumit unghiu și nu fără contingente cu unele credințe, sau înclinații pernonale.

*

Din cadrul restrâns, unde activăm, putem totuși să descifrăm că :

a) Guvernul actual nu repudiază, dar nu susține regia de Stat, susține însă, cu orice preț, ca principiu de guvernământ, cooperația forestieră :

b) Că actuala conducere a Casei Pădurilor își imparte preferințele între regie și antrepriză ;

c) Că — la urma urmelor — în lipsă de o politică economico-forestieră, bine definită, o stare de indiferență generală se manifestă în Corp.

Nu se mai poate face regie, când cele mai bune parchete sunt vândute Cooperativelor pe preţ de estimaţie sau chiar cu reducere de 10% din acest preţ, când întreaga posibilitate a multor păduri se vinde pe 10—15 ani la Cooperative, şi mai ales nu se poate face regie fără bani, fără acel dorit fond de rulment.

Casa Pădurilor nu-şi poate creia fondul de rulment, indispensabil regiei, atâta timp, cât va debursa bani, ce nu-i mai revin în casă, plătind transportul lemnelor la domiciliul instituţiilor şi autorităţilor şi învestind sume mari în exploatarea şi industrializarea materialului, pe care apoi îl distribue gratuit, în comptul creditelor de gratuităţi deschise de Guvern.

Ministerul de Finanţe ar trebui să restitue Casei Pădurilor tot capitalul, învestit în transporturi, exploatări şi industrializări de materiale date la autorităţi şi gratuit.

Altfel regia se va clătina şi C. Pădurilor nu va mai putea satisface asemenea nevoi sociale şi de Stat.

In concluzie :

Regia de Stat s'a consacrat şi trebue menţinută, pentrucă :

a) Tinde la naţionalizarea comerţului şi industriei lemnului ;

b) Conduce la o gestiune mai clară şi mai cinstită a produselor lemnoase, înlăturându-se intermediarii şi diversele influenţe din afară :

c) Măreşte în bună parte veniturile Statului ;

d) Tinde către o standardizare a produselor lemnoase, pe cari se pot obţine preţuri mai bune ;

e) Pune pe silvicultori în situaţia de a şti, cum să dirijeze cultura pădurilor, pentru a obţine cele mai bune şi cele mai căutate produse lemnoase ;

f) Face din silvicultor un element cu însuşiri mai complecte, mai ager, mai activ, mai pătrunzător, mai aproape de viaţa socială şi economică a Ţării.

Pentru ca rezultatele regiei să fie cât se poate mai fericite, sunt de urmărit şi de atins următoarele ţeluri :

a) Autonomia absolută a Casei Pădurilor, autonomie, pe care azi nu o oare, şi pe care n'a avut-o nici atunci, când i se zicea autonomă. Fără această autonomie, sunt zadarnice toate bunele intenţii ale conducerii Casei Pădurilor, care trebue să ţină piept zilnic la avalanşa de influenţe politice, pierzându-şi timpul şi frământându-şi dragostea de muncă, ce s'ar cere pusă în slujba pădurilor;

b) Creiarea fondului de rulment, refăcut şi mărit dela an la an;

c) Limitarea regiei la exploatarea materialului şi scoaterea la marginea pădurii, de unde să se vândă prin licitaţie sau bună învoială.

Industrializarea în fabrici să fie o excepţie; iar comerţul cu exteriorul să fie înlăturat. E prea mult pentru o administraţie de Stat cu alte rosturi şi cu atâtea lipsuri;

d) Mărirea numărului de Ocoale şi micşorarea suprafeţei lor, pentruca Şeful de Ocol să aibă răgaz suficient şi pentru cultura pădurilor, pe lângă exploatarea şi comercializarea lemnului.

Cu alte cuvinte, *să se înlesnească silvicultorului situaţia de a rămâne în primul rând cultivator de păduri şi numai apoi comerciant de lemne*:

e) Reducerea lucrărilor de biurou, deziderat dorit de toţi şi de atâta vreme, fără să ne fi străduit pentru atingerea lui.

Paperaseria biurocratică este poate boala cea mai gravă, de care suferă administraţia noastră şi cu asemenea racilă nu se poate face treabă bună, nu se poate face regie.

Şi totuşi, biurocratismul se poate reduce:

— Printr'o dârză opunere de sus şi până jos la tot ce este influenţă din afară, influenţă, care opreşte sau abate, de pe drumul scurt, mersul normal al administraţiei, înmulţind şi îngreuind corespondenţa.

— Prin îndeplinirea serviciului nostru cu cinste, sinceritate şi sârguinţă, ca să evităm suspiciunile, controlul permanent şi insistenţele organelor superioare.

Acestea şi nu regulamentele sau formularele vor reduce biurocratismul şi paperaseria şi vor concura la bunele rezultate ale regiei noastre de Stat.

SCURTE CONSIDERAŢIUNI ASUPRA EXPLOATARII IN REGIE A PĂDURILOR STATULUI

de Ing. Gh. Chercea

Pădurile ocupă aproape 1/4 din teritoriul ţării noastre şi satisfac, prin produsele lor, întreg consumul intern, dând în acelaşi timp şi însemnate excedente pentru export. Ca valoare, lemnul exportat deţine locul al treilea după cereale şi petrol, iar ca tonaj primul loc.

Din cele de mai sus rezultă, în mod evident, că pe drept pădurile au fost şi sunt considerate ca un isvor de bogăţie naţională, pe care se sprijină Statul în criza de azi şi în propăşirea viitoare.

O înţeleaptă politică forestieră tinde să stabilească modalitatea, prin care să obţină din această avere naţională maximum de utilitate, fără a se sacrifica însă interesul general celui particular şi fără să se impieteze dreptul proprietarului de a dispune de avutul său.

Statul cu cele 2.000.000 ha. păduri, pe care le posedă şi care reprezintă ⅓ din suprafaţa păduroasă a ţărei, a căutat, mai ales decând prin legea pentru administrarea pădurilor sale, de controlul celorlalte păduri — pe de o parte să fie pildă de gospodărie a acestui fel de avuţie, iar pe de alta să inaugureze şi să conducă politica naţională a lemnului.

Prin legiuirile întocmite dela 1930 înainte s'au accentuat două idei, cari de fapt îşi găsiseră deja de multă vreme aplicare în gospodăria silvică a pădurilor statului şi anume regia şi autonomia.

Aceste noţiuni nu-s inovaţii de ultimul timp, ci amândouă fireşti şi tradiţionale.

Studiind diversele modalităţi, cari au dominat exploatarea pădurilor şi rezultatele lor, constatăm că din punct de vedere silvic, economic, financiar şi social, regia se impune, pentru că se adaptează cu mai multă uşurinţă condiţiilor speciale, în cari se realizează şi se valorifică produsele pădurilor.

Regia s'a aplicat în tot timpul, de când există administraţia silvică la pădurile Statului, ori care ar fi fost la un moment dat sistemul de valorificare. In vremuri grele însă, răsboaie, crize, ori cataclisme în păduri (incendii, atacuri de insecte, doborîturi de arborete pe suprafeţe mari) regia a fost sistemul, care s'a aplicat aproape cu exclusivitate.

Dintre dispoziţiile legale mai vechi, cari au prescris sistemul regiei trebuesc citate: „legea din 1894 pentru aplicarea regiei în câteva ocoale din Oltenia şi Muntenia", precum şi „legea pentru exploatarea în regie a pădurilor Statului şi vânzarea lemnelor de foc la autorităţi" din anul 1910.

Fosta Casa Pădurilor, în tot timpul funcționărei ei, de 20 ani, a aplicat regia neîntrerupt și pe o scară din ce în ce mai mare.

Până la răsboiul din 1916—1918, exploatările în regie erau destul de timide, iar conducerea și controlul lor erau încredințate în special agenților de control. Aceștia făceau personal inventarierile materialelor la pădure, plata lucrătorilor utilizați la fasonatul materialelor. Cât privește desfacerea materialelor se făcea cu multe formalități biurocratice: petiții, rapoarte, ordine, acte estimative, etc.

După răsboiu sistemul exploatărilor în regie a câștigat teren. Pacostea exproprierii a imense suprafețe din păduri pentru constituire de islazuri și urgența defrișărilor, a contribuit în mare parte la desvoltarea regiei.

De fapt, în această perioadă de timp, regia s'a limitat numai la exploatarea materialelor și vânzarea lor din păduri. Operația vânzărilor se făceau cu multă greutate, pentru că nu se renunța la sistemul vânzărilor pe baza competințelor fiecărui organ. Un șef de ocol de exemplu nu avea competința de vânzare decât până la 250 lei materiale de lucru ori construcție și doi decasteri lemne de foc.

Orice cantități mai mari se vindeau de organele superioare în speță de Administrația centrală, pentrucă Regiunile silvice erau reduse, din punctul de vedere al competinței, la rolul unor biurouri de înregistrare.

Se pierdea astfel un timp prețios cu formularea rapoartelor, ordinelor, etc., și drept consecință, lemnele fasonate se depreciau, sau, întru cât se ridicau din parchete după 2—3 ani, prejudiciau reușita regenerărilor naturale.

Situația de mai sus s'a îmbunătățit într'o mare măsură, cu începere din anul 1924, când prin înființarea Direcțiilor regionale Silvice, s'a acordat acestor organe competințe mari; chiar ocoalele silvice au avut, cu începere dela acea dată, îndrumări și alte competințe.

Desigur însă că rutina n'a putut fi cu totul înlăturată, pentrucă și în perioada de timp 1924—1930, s'a pus deosebită grijă pe competința de vânzare a organului silvic respectiv.

Adevărata extensiune a exploatărilor în regie s'a dat abia începând din anul 1930, când Administrația Pădurilor Statului a devenit autonomă și decând valorificarea pădurilor, prin acest sistem, a fost pus în fruntea oricăror preocupări.

Sistemul s'a impus, atât pentru motivul că exploatarea prin antrepriză nu mai asigura rentabilitatea, cât şi pentru faptul că numai exploatarea în regie putea să asigure realizarea veniturilor, ce se aşteptau dela păduri.

Am avut şi avem încă greutăţi mari, din cauza lipsei fondurilor de rulment şi de investiţii, şi nu vom scăpa de ele, până ce nu le vom creia sau obţine. Un lucru este cert: valorificarea pădurilor statului, prin exploatarea în regie a posibilităţilor anuale, constituie singurul sistem rentabil de valorificare.

In urma extensiunei exploatărilor în regie, am putut ca într'un termen relativ scurt:

1) Să punem în valoare masive forestiere, cari până aci nu produceau anual nici cheltuielile de pază, — construind căi ferate, jilipuri, drumuri etc.

2) Să transportăm mari cantităţi de materiale lemnoase, fie pe calea ferată, fie pe Dunăre cu şlepurile, la centrele de desfacere, unde lipsa lemnelor de lucru şi de foc este mare, şi drept consecinţă să oprim specula neomenoasă a câtorva comercianţi, în mâna cărora se afla comerţul de lemne.

3) Să utilizăm tinerele generaţii de ingineri silvici, conductori şi brigadieri silvici, aceştia fiind la ora actuală conducătorii de fapt ai exploatărilor şi industrializărilor.

4) Să construim fabrici pentru industrializarea materialelor de lucru: foioase şi răşinoase.

5) Să utilizăm braţele de muncă ale populaţiei rurale, şi astfel să asigurăm prosperarea satelor româneşti.

6) Să naţionalizăm într'o mare măsură valorificarea pădurilor ţărei. Desigur că în această direcţie mai este încă mult de făcut.

Nu putem să ajungem însă la perfecţionarea sistemului atât timp cât nu dispunem de fondurile de rulment şi de investiţii.

Din cauza lipsei acestor fonduri nu se pot face plăţile lucrătorilor la timp, nu se pot efectua transporturile de materiale în sezonul verei, când locuitorii sunt liberi, când costul transportului, fie cu carele, fie cu calea ferată, sau pe Dunăre, este mai ieftin.

Din cauza lipsei fondurilor pentru investiţii nu putem continua nici programul investiţiilor: construcţii de drumuri, căi ferate, fabrici, etc.

Datoria conducătorilor Administrației Caps este de a menține și chiar a extinde sistemul regiei, luptând pentru creiarea și obținerea fondurilor necesare.

Rezultatele bune înregistrate, în special în epoca 1930—1936, fac imposibilă renunțarea la sistemul regiei.

NECESITATEA REGIILOR IN EXPLOATAREA PĂDURILOR STATULUI

de Ing. **Matei Pandrea**

Până la răsboiul din 1916—1918, aproape toate pădurile Statului erau exploatate prin antrepriză.

In timpul răsboiului, din cauza crizei de materiale lemnoase, s'a simțit nevoia de a se interveni în exploatări cu regia.

După răsboiu, criza de materiale s'a menținut, astfel că regia a continuat paral cu antrepriza.

S'a făcut însă o regie mai ușoară pentru Casa Pădurilor, vânzându-se în majoritate, produsele pe unitate fasonată, la diverse autorități, pentru a se evita specula care, în timp de criză, nu are limite.

Regia și-a căpătat din ce în ce mai mult loc, până la 1930, când noua lege de organizare a Casei Pădurilor o consfințește pentru toate pădurilor sale.

Astăzi, când liberalismul este înlocuit prin intervenționismul Statului, care se manifestă în toate domeniile economice și când se cunosc avantajiile regiei, ea nu mai poate fi înlocuită fără pierderi însemnate pentru cultura pădurilor și pentru bugetul Statului.

Necesitatea regiilor poate fi privită deci:

1. Din punct de vedere al rolului ce are în cultura pădurilor;
2. Din punct de vedere al rentabilității remuneratorii și influenții asupra bugetului;
3. Din punct de vedere social.

1. *Rolul regiilor în cultura pădurilor* este imens, căci se poate interveni cu eficacitate și la momentul oportun, în scopul regenerării, mai ales în cazul nouilor amenajamente pe volum.

Lucrările se pot executa după toate prescripțiunile științifice pentru a se asigura o bună regenerare și creerea unor păduri de viitor.

Cine a văzut exploatările, cari se fac în Ocoalele Silvice: Țigănești, Gruiu, Căscioare, unde se aplică posibilitatea pe volum, iar în exploatare se aplică metodele cele mai corespuzătoare, pentru a se turbura cât mai puțin liniștea pădurii, așa încât, la finele exploatării, tot materialul este așezat pe linii, iar în timpul vânzării nu se mai introduc vehicule și vite în pădure, își dă seama că numai prin regie se puteau executa astfel de lucrări, cari au dat un rezultat atât de frumos pentru regenerările de stejar.

Regia a deslegat mâna șefului de ocol, căci prin ea, poate să-și aplice și să experimenteze metodele științifice în scopul unei cât mai prospere regenerări.

Imi amintesc că, acum câțiva ani, trecând printr'o pădure, împreună cu titularul Ocolului, un eminent camarad, constatăm amândoi, cu destulă durere, cum în locul stejarului se instalase carpinul.

Am dat ideia ca să încercăm imediat, a scoate în ochiuri acest arboret și a însămânța ghindă.

Rezultatele au fost admirabile.

Mă gândesc și azi că, dacă nu ar fi fost regia, nici eu nu aveam curajul, dar și șeful de ocol mi-ar fi răspuns: „Domnule Inspector, aceasta nu se poate face decât prin antrepriză, ținând o licitație publică etc.".

Rezultatul era că lucrarea se amâna și rămânea în desuetudine.

2. *Rentabilitatea regiilor și influența lor asupra bugetului:*

Pentru a ne da seama de rentabilitatea regiilor, trebue să luăm ca titlu de comparație antrepriza, care se practică actualmente paralel cu regiile.

Trebue să se știe că multe din pădurile ce se exploatează în regie au fost mai întâi pe tabloul de licitații publice, astfel că prețul de estimație din actul de punere în valoare, stabilit pe baza prețului de pe piață, este verificat cu aceeași piață, prin aceste licitații.

Comparația trebue făcută, plecând dela acelaș act, care nu poate fi altul, decât actul de punere în valoare.

In acest scop, mă servesc de cifrele rezultate în anul expirat 1935—1936, la Direcția V-a Silvică București, după cum urmează:

Antrepriza:

In cursul anului 1935—1936, s'au vândut prin licitație publică, pădurile cari, valoric, însumează, după actele de punere în valoare, lei 15.294.000

Prin vânzarea la licitație, s'a obținut valoarea totală de lei 16.596.900

S'a realizat, în plus, deci lei 1.302.900

sau procentual, revine 8%.

Regia:

In acelaş timp, suma totală a actelor de punere în valoare, exploatate în regie, pe anul 1935—1936, este de lei 56.500.000 în care se includ și impozitele cca. 24%.

Prin vânzarea acestor materiale, au rezultat lei 114.200.000

Deci, un spor de lei 57.700.000

Din această sumă trebue scăzute:

Cheltueli pentru tăiat și fasonat cca. lei . . 8.000.000

Cheltueli pentru transporturi și diverse cca. lei 28.000.000

Procentul capitalului întrebuințat, cum și cheltuelile generale lei 11.500.000

Total lei . . . 47.500.000

care, scăzut din sporul rezultat la vânzare, reduce suma de mai sus la lei 10.200.000, ceeace ar reprezenta beneficiul net al regiilor.

Procentual revine 18%.

Dacă repartizăm procentul de mai sus, nu la suma de 57.700.000 lei, cât reprezintă actele de punere în valoare, socotită cu renta de regie, ci la o valoare egală cu renta de antrepriză, deci redusă cu cca. 24%, procentul se ridică la 24%.

Comparația, deși făcută cu aproximație, este mai mult decât satisfăcătoare, deoarece antrepriza prezintă abia 8% beneficiu.

Nu trebue să se uite că beneficiul regiei se manifestă și indirect asupra bugetului Statului, deoarece:

a) Deosebit de faptul că aprovizionarea autorităților este o datorie elementară de bun gospodar, de a se aproviziona pe el însuși, această aprovizionare, făcută cu ajutorul regiei, ferește Statul de a recunoaște și plăti beneficii atât antreprenorului exploatator de păduri, cât și furnisorului dela care s'ar aproviziona autoritățile.

Mai mult încă, Statul își aprovizionează, în mod corect autoritățile sale cu materiale, cari nu pot suferi critici din punct de vedere al calității și mai ales al cantității, fapt, ce se verifică prin aceea că, autoritățile au recunoscut superioritatea materialelor furnizate de C. A. P. S. și au redus, dela an la an, cantitățile cu cari se aprovizionau, din cauza economiilor ce le rezultau anual.

Imi voiu aminti întotdeauna de o canstatare, pe care am făcut-o în timpul inspecției unui ocol, când, verificându-i executarea contractelor cu autoritățile, găsesc un contract, care se executase numai pe jumătate și anume, în loc de 100 vagoane, se predase numai 50 vagoane.

Intrebat, șeful ocolului îmi arată că, autoritatea în chestiune refuză a mai primi material, pe motiv că-i va fi suficientă cantitatea primită și că fiind personal la acea autoritate, șeful acelei unități, neînțelegând cum de nu se pot primi toate materialele trecute în contract, în iuțeală s'a adresat șefului de ocol cam așa: „Domnule Șef, d-ta ai cântărit binele lemnele ? Eu știu că, în magazia aceasta, întotdeauna au intrat 100 de vagoane".

Abia după explicația șefului de ocol, că lemnele s'au cântărit bine și că noi nu avem niciun interes să predăm mai mult sau mai puțin, și-a dat seama șeful acelei unități, că putea să se lipsească de întrebarea pe care o pusese.

b) Cunoscându-se piața și cheltuielile necesare exploatărilor, din experiența ce se face zilnic, inginerul silvic va putea întocmi estimațiuni cât mai reale și uniforme, ferind Statul de eventuale pagube, prin întocmiri de estimațiuni greșite.

c) Scutește Statul de a fi păgubit prin cartelarea antreprenorilor.

Cunosc regiuni, unde antreprenorii își împărțeau frățește, înainte de licitație, pădurile, iar la licitație nu făceau altceva decât să se ajute unii pe alții.

d) Dar chiar faptul, că prin regie se poate interveni mai cu eficacitate în cultura pădurilor, este un avantagiu pentru bugetul Statului, căci prin aceste lucrări culturale și regenerări executate la timp, vom avea păduri de viitor, cari vor da, pe lângă o producție mai mare și un material de calitate superioară, ceeace va aduce un spor de venit în bugetele viitoare, atunci când se vor face exploatările.

e) Şi, în fine, nu trebue să se uite că nu toate pădurile se pot vinde prin antrepriză, ceeace ar aduce ca urmare, amânarea tăierii posibilităţilor şi micşorarea veniturilor.

3. *Rolul regiilor din punct de vedere social,* este de asemenea, destul de important căci:

a) Se formează un personal tehnic, cu experienţă în toate ramurile ce ţin de exploatarea în regie, cum sunt industrializările şi comerţul lemnelor.

Cunoscându-se uzanţele acestui comerţ, atât pentru interior, cât şi pentru exterior, inginerii silvici, cu cultura ce au, vor putea fi angajaţi cu mai mult folos şi de Stat, dar şi de întreprinderile particulare cari, până azi, nu au cunoscut rolul inginerului silvic decât într'o slabă măsură şi aceasta numai pentru cultura pădurilor.

b) Se tinde la naţionalizarea exploatărilor, industriei forestiere şi comerţului lemnos, care se ştie că, în deobşte, au fost şi sunt încă pe mâini străine, nu numai de meseria noastră, dar străine şi de neamul nostru.

In timpul răsboiului, aproape toţi conducătorii de exploatări şi industrii forestiere, au servit în armatele inamice drept călăuze în luptele date contra noastră.

Nu trebue să uităm că, dacă în corpul silvic nu am avut, până la răsboiu, străini, în schimb, în exploatări şi mai ales în industria forestieră şi comerţul exterior, nu am avut aproape nici un Român.

c) Odată cu această naţionalizare, prin introducerea exploatărilor, se plasează din ce în ce mai mulţi ingineri silvici cari vor fi mâine, elementele pregătite pentru conducerea destinelor pădurilor ţării româneşti.

d) In timp de răsboiu, regiile de azi vor putea aduce disponibilităţi însemnate de materiale, prezentând, în acelaş timp, o unitate organizată pentru continuarea exploatărilor, fără a se distruge păduri întregi, aşa cum s'a petrecut în răsboiul trecut.

In concluziune, regia se impune prin numeroase avantagii, dintre cari câteva s'au arătat mai sus.

Nu trebue să uităm că regia are şi un desavantagiu şi anume acela că cere un capital de exploatare care, în cele mai dese cazuri, întrece de 3—4 ori capitalul lemnos.

Regia noastră de azi, se execută cu multe greutăţi şi necazuri pentru şeful de ocol, din cauza lipsei acestui capital, a legii contabilităţii publice şi a diverselor ordine de constrângere din partea Ministerului de Finanţe, care nu s'a mulţumit că şi-a pus un controlor financiar, dar cere ca cele mai multe acte să fie înaintate şi acelui Minister, pentru verificare.

Ispăşim, astăzi, greşala ce s'a făcut în anul 1930, când nu s'a ţinut seama că nu este de ajuns să se doteze Casa Pădurilor numai cu capitalul lemnos, — posibilitatea anuală a pădurilor — ci şi cu capitalul numerar, capital care, raportat la regia de azi, nu trebue să fie mai mic de cel puţin dublul rentei ce plătim anual Ministerului de Finanţe, adică cca. 600.000.000 lei, formând aşa zisul fond de rulment, discutat de câţiva ani în toate conferinţele pe cari le are Casa Pădurilor cu Direcţiunile Silvice.

SPRE REGIA CÂT MAI INTENSĂ

de Ing. C. Emanoil

Se pare că nu toată lumea silvică este convinsă de necesitatea exploatării în regie a pădurilor de Stat. Mai sunt încă câţiva dintre ai noştri cari se bucură când pot să mai propună sau să aprobe o exploatare în antrepriză. Nu voim să aprofundăm explicaţia acestor convingeri şi o atribuim, în general, tendinţei de inerţie care se găseşte în construcţia sufletească a celor mai mulţi dintre noi. Vor vedea însă şi aceştia, fiecare după puterea de înţelegere a timpurilor pe care le trăeşte, că regia a ajuns pentru Casa Pădurilor o necesitate fără de care ea nu-şi mai are rostul în treburile Statului. Şi dacă din nevolnicia noastră actuala formă de administrare a pădurilor Statului nu se va putea menţine, ea va lua fiinţă sub altă formă, dar cu aceleaşi sau cu majoritatea scopurilor actuale care sunt şi vor rămâne o nevoie a Statului.

Atâta vreme cât bugetul ţării nu va mai îngădui luxul din epoca de după răsboi, credem că nu se va găsi nici un guvernant, cu simţul răspunderii, care să renunţe la avantajile pe care le aduc regiile publice, cu toate vicisitudinile constatate la punerea lor în practică.

Legea regiilor publice a venit în anul 1929/930 ca o necesitate indicată de greutăţile crizei economice actuale, care îşi are începutul în anii 1928/929.

Cu toată acerba critică care s'a făcut acestor regii publice de partidul liberal, în epoca opoziției, și cu toate asigurările date că le vor desființa atunci când vor avea conducerea Statului, s'a văzut însă că partidul liberal nu a făcut decât o schimbare de firmă și, într'o măsură restrânsă, de structură la câteva din aceste regii publice, dar le-a lăsat funcțiunea cu scopurile și rosturile ei.

Era o necesitate ușor de constatat peste care nu se putea trece de un partid serios de guvernământ.

Din moment ce această formă de comercializare a bunurilor publice a fost recunoscută ca o necesitate a Statului, chiar de partidul liberal, ale cărui principii economice au la bază societatea capitalistă, se înțelege că și mai ușor va fi adoptată de partidele politice cu o structură și mai de dreapta, cari ar putea să fie chemate să preia conducerea treburilor publice după partidul liberal. Aceste partide care au încadrat în programul lor de guvernare românizarea capitalului și muncii, din această țară, cu mijloace la nevoe chiar de mână forte, vor găsi cu siguranță realizarea integrală a principiilor lor în aplicarea regii directe la exploatarea bunurilor publice.

După recunoașterea și punerea acestor principii în cadrul legal, de partidele de guvernământ, rămâne în sarcina celor puși să le aplice ca să le adapteze de așa natură intereselor obștești, încât ele să poată fi corespunzătoare nevoilor pentru care au fost create.

Pentru ajungerea acestor scopuri Corpul Silvic, care deservește administrația pădurilor, nu are nevoe să depună o sforțare prea mare. Educația profesională și pregătirea pe care o capătă și în școală și în executarea meseriii, îi dau posibilitatea de a se încadra ușor în spiritul care trebue să troneze la o breaslă cu clare obiective de naționalism. In adevăr, în exploatarea pădurilor nu urmărim, noi silvicultorii cel puțin, numai comercializarea pădurii actuale, dar și asigurarea regenerării aceleia pe care o vor folosi urmașii noștri, cari poate nu vor mai avea nici cărbunii și nici petrolul de astăzi.

Privind această chestiune și printr'o prismă mai subiectivă, vom constata că interesele obștești concordă cu interesele noastre de breaslă care cer utilizarea și posibilitatea de a hrăni pe toți aceia cari s'au dedicat acestei meserii. Și nu vom ajunge la acest scop dacă nu vom folosi exploatarea în regie în cea mai completă formă.

In fața acestor adevăruri verificate, nu găsim necesar să mai justificăm nevoia regiilor în pădurile Statului, aducând și alte argumente.

Voim însă să căutăm care este limita până la care să se întindă acest fel de lucrări. Să ne oprim la lemnul fasonat la tulpină, să-l ducem până la marginea pădurei sau să facem regia completă, transportând materialul până la gări ,depozite și chiar domiciliu?

Desigur că opiniile sunt împărțite și fiecare din noi găsește justificări pentru o formă sau alta.

Arătam la început că sunt între noi și susținători ai antreprizei. Nu le mai discutăm opinia pentrucă este anacronică și din punct de vedere al silviculturii și al comercializării.

Ar rămâne, așa dar, în discuție regia până la marginea pădurii sau până la depozite, gări și domiciliu.

Părerea noastră este că regia, odată începută, trebue dusă până la limita cea mai avansată posibilă. Și dacă ea nu poate să fie pusă în practică pe tot cuprinsul țării, trebue aplicată acolo unde centrele populate sau cele lipsite de păduri o cer ca o necesitate și socială și economică. Depozitele din București și cele existente azi în exterior, cu activitate crescând dela an la an, o dovedesc cu prisosință.

Dacă ne-am opri cu regia la marginea pădurii am satisface este adevărat, o serie de nevoi de ordin cultural. Am asigura, astfel, o exploatare care, fiind făcută de silvicultori, ar satisface toate regulele silviculturale, garantând regenerarea și evitând stricăciunile pe care le-am avea de pe urma lipsei de atenție a unui exploatator particular. Dar cu aceasta credem că, dacă ne-am făcut datoria de silvicultori nu ne-am îndeplinit-o și pe aceia de buni Români, pentrucă dela acest stadiu, dela marginea pădurii, materialul va intra în mâna intermediarilor care, se știe, nu vor fi decât într'o infimă măsură Români de origină etnică. Ca Români și ca silvicultori, prin excelență conservatori și naționaliști, suntem datori să înlăturăm această stare de lucruri pe care numai pe calea de licitație publică, care s'ar aplica pentru vânzarea lemnului strâns la marginea pădurii n'o putem face. Se știe că la o licitație publică are dreptul să se prezinte orice cetățean și în asemenea condițiuni se știe iarăși cari sunt cei mai tari, așa că iată-ne în imposibilitate de a face comercializarea materialului lemnos, fără ca să oferim o largă cotă de câștig unor intermediari care n'au contribuit la cultura, îngrijirea și exploatarea pădurilor nici sufletește și nici materialmente. De aceia neoprindu-ne cu regia numai la marginea pădurii și transportând lemnul la depozite şi domiciliu, aceşti intermediari, cari şi în alte împrejurări sunt indezirabili, se înlătură în cea mai largă măsură.

Dar acesta nu este singurul avantaj pe care-l avem în cazul regii complete. Un număr apreciabil de lucrători, depozitari, pasnici, mici funcţionari şi chiar silvicultori, cari altfel ar îngroşa numărul celor fără de lucru, îşi găsesc utilizarea şi posibilitatea de trai.

Apoi Administraţia Statului cu marele său stoc de materiale, de foc şi de lucru, de care dispune şi pe care îl poate pune pe piaţă este în măsură să determine preţul acestor produse, încât specula poate să fie înlăturată. Cu lemnele pe care le aduce fie pe rampele gărilor, fie în depozitele de detaliu, Casa Pădurilor îndeplineşte un important rol în ajutorarea populaţiei nevoiaşe, căreia îi poate vinde lemnul la cel mai potrivit preţ şi funcţionărimii căreia îi furnisează combustibilul necesar cu plata în rate.

Personalul silvic având posibilitatea de a face toate aceste furnizări este în măsură să fie la curent cu felul cum variază preţurile pieţii şi poate astfel să facă estimarea lemnului în pădure la cea mai justă valoare.

Socotim comercializarea materialului lemnos ca făcând parte integrantă din exploatare, iar comercializarea la domiciliu sau până la vânzarea în detaliu forma cea mai completă a exploatării.

Dealtfel experienţa făcută până acum, în cei 7—8 ani de regie destul de intensă, verifică susţinerile noastre şi credem că dacă sumele necesare exploatării ar fi putut să fie puse la dispoziţia Casei Pădurilor, am fi avut astăzi aproape exclusivitatea exploatărilor în regie, cu tot asaltul pe care îl dau cei ce se ascund în spatele cooperativelor din ce în ce mai camuflate.

Una din criticele ce se fac regiilor împinse până la transportul la domiciliu este că se scoate inginerul silvic din preocupările sale de specialitate şi se însărcinează cu lucrări care nu cadrează cu situaţia socială pe care i-o dă pregătirea lui intelectuală.

Nu vom combate această prejudecată. Credem că este suficient dacă socotim că munca cinstită, nu înjoseşte pe om şi că în faţa oamenilor de onoare şi dreaptă judecată un hamal cinstit valorează mai mult decât un Ministru incorect.

In fine, nevoia aprovizionării instituţiilor de Stat vine ca un ultim argument, cu caracter de imperativ, care ne impune regie până la transportul la domiciliu. Cum la această formă de aprovizionare a instituţiilor nu se va putea renunţa, credem că lucrările nu vor putea fi limitate la strictul necesar autorităţilor şi în mod normal acestea vor atrage amplificarea exploatărilor, pentru ca, în cele din urmă, să ajungă la starea de regie cât mai intensă pe care noi o socotim cea mai indicată pentru ad-ţia pădurilor de Stat.

EXPLOATĂRILE IN REGIE ŞI COOPERAŢIA

de Ing. Gh. I. Ionescu

Extinderea din ultimii ani a *valorificării în regie* a domeniului forestier public, a dovedit că pe această cale se asigură nu numai o rentabilitate superioară antreprizei, dar se aduce o serie de alte avantaje pentru Stat şi economia naţională. Chestiunea superiorităţii „regiei“ faţă de „antrepriză“ fiind astăzi — după părerea noastră — complet elucidată, ne mulţumim să cităm din „Expunerea de motive“ a bugetului actual, semnată de D-l Ministru al Agriculturii şi Domeniilor constatarea că explicaţia sporului crescând al veniturilor dela 1930 la 1935/36 *„se datoreşte regiei, a cărei intensificare s'a accentuat continu şi de fiecare an“*.

Mai departe, la pag. 4, se consemnă un fapt de o fundamentală importanţă pentru gospodărirea forestieră şi anume că simultan s'a continuat să se dea „«o deosebită grije *culturii pădurilor,* mărind dela an la an suprafaţa împădurită» şi intensificând *„toate lucrările necesare ameliorării arboretelor“*.

Cu toate aceste recunoaşteri oficiale, legiuirile şi dispoziţiunile survenite după 1934 — tind — în mod indirect — să reducă cadrul *regiei,* aplicat ca sistem de valorificare a pădurilor Statului.

*

Numeroasele *case, regii publice şi oficii* înfiinţate în baza legii pentru organizarea şi administrarea pe baze comerciale a întreprinderilor şi avuţiilor publice din 16 Martie 1929, din consideraţiuni fără motivare logică şi fără a avea la bază vre-un plan de ansamblu [1]), au compromis intenţiunile legiuitorului şi au condus la relaxarea „controlului administrativ“, la „anarhizarea financiară a unora din aceste regii, etc" ²), precum și la abandonarea regulii clasice a universalității bugetare" ³).

---

[1]) *Dr. R. André Thomas:* La question des offices publics et autonomes et les principes de la législation financière. (Pg. 7).

Necesitatea remedierei acestei situațiuni, atât de primejdioasă pentru economia și finanțele Statului, a condus la legea regiilor autonome din 1934 care, deși a păstrat Casei Pădurilor Statului caracterul de administrație comercială, a avut și va avea repercusiuni asupra *regiei*, pedeoparte reducându-i participarea la volumul exploatat, pe de altă parte limitându-i câmpul de activitate ce se desfășoară între pădure și locul de consum.

Ca o primă susținere a afirmațiunii de mai sus, relevăm că art. 10 din legea din 1934, care prevede alcătuirea unui regulament destinat a asigura tocmai specificul oricărei administrații comerciale: *inițiativa* și *mobilitatea,* nu a găsit nici astăzi aplicare, Caps continuând a fi supus în ce privește actele sale comerciale, formalismului greoi din legea contabilității.

Dar legea privitoare la regiile autonome din 1934 a adus nu numai modificarea formală a modalităților de valorizarea bunurilor și serviciilor publice, ci marchează și o schimbare a concepției economice a guvernului: bunurile Statului încetează de a mai fi privite prin prisma rentabilității; *ele sunt investite cu o funcție social-economică.*

Astfel, pădurile Statului prin legea pentru organizarea cooperației ⁴), sunt chemate să contribuie îndeaproape la *resurecția cooperatismului român* în general și a celui forestier în special.

Controversele în jurul acestei legi și asupra consecințelor ei asupra economiei forestiere sunt multe, dar depășind cadrul articolului nostru vom consemna numai că *exploatările în regie vor ceda terenul mișcării cooperatiste.*

Trecând peste greșelile prezentului, trebue să ne convingem cu un ceas mai de vreme, că naționalizarea economiei lemenului românesc nu poate veni decât prin cooperație. Este, deasemenea, singura cale de a ridica din sărăcie și a chema la viață păturile largi ale neamului. Ne revine datoria, însă, de a canaliza pe drumul ade-

---

2) Expunerea de motive a legei privitoare la regiile autonome (pag. 14).

3) *Dr. R. André Thomas:* Op. cit. (pag. 11).

4) Monitorul Oficial No. 82, partea I, din 6 Aprilie 1935.

vàrat această mişcare, dându-i dintre noi pe adevăraţii şi calificaţii conducători de cooperative forestiere.

Infiinţarea recentă a *Ministerului Cooperaţiei*[5]), care socotim că va fi în curând ratificată de parlament, ne îndrituește a afirma că acţiunea cooperatistă, prin perspectivele ce i se deschid şi prin caracterul ei democratic şi naţional, are toţi sorţii de durată şi izbândă. Credem, de asemenea, că pădurile Statului destinate a servi de suport cooperaţiei forestiere, vor fi înglobate nu prea târzu în Ministerul Cooperaţiei.

In faţa acestor perspective, *apreciem că se poate susţine că, în viitor, situaţia exploatărilor în regie este în funcţie de progresele pe care le va înregistra cooperaţia română.*

PREGĂTIREA PERSONALULUI PENTRU REGII

de Ing. **D. A. Sburlan**

Citind titlul de mai sus, mulţi se vor întreba, şi cu drept cuvânt: Cum, actualul personal al Casei Pădurilor nu e pregătit pentru exploatările în regie ? După ce, timp de aproape şase ani, a condus cu atât de frumoase rezultate şi în împrejurările vitrege cunoscute, exploatări de pădure, instalaţii de transport, fabrici de cherestea, depozite de desfacere, etc., mai poate fi vorba de o lipsă de pregătire a lui ?

Desigur, personalul care dirijează acum exploatările în regie dela pădurile Statului este în majoritatea lui bine pregătit şi şi-a însuşit cu o admirabilă râvnă, multe din tainele valorificării lemnului. Dar nu de el vrem să ne ocupăm. Ci de oamenii de mâine, de cei ce-şi vor începe cariera luptând să scoată din văgăunile munţilor şi din dinţii fierăstraielor venituri mai mari pentru ad-ţia pădurilor Statului.

E vorba deci de tinerii ingineri, conductori şi brigadieri silvici, cari părăsesc băncile şcoalei cu multe şi variate cunoştinţe de specialitate, dar sunt lipsiţi de siguranţă în execuţia însărcinărilor primite. Pe aceasta numai practica îndelungată şi supravegherea atentă a conducătorilor, le-o poate da.

---

5) Idem, Nr. 203 din 1 Sept. 1936.

Şcoala dă, viitorului inginer silvic, aproape întregul complex de cunoştinţe, de care are nevoie în practică. Iar cei ce văd în instrucţiunea de elev a acestuia doar pregătirea teoretică, să examineze mai deaproape, însăşi factura ştiinţelor technice. Ele nu fac decât să redea, într'o expunere logică, cunoştinţe culese din practică şi verificate în lumina experienţei de laborator şi a gândirii ştiinţifice. Apoi toate cursurile ce se predau în şcolile technice îşi culeg materialul pentru aplicaţii, din viaţa practică. In fine prin lucrările practice şi de laborator, prin proiectele şi excursiunile ce se fac în timpul anilor de studii se caută să se aşeze cunoştinţele teoretice, dobândite la cursuri, pe un solid fundament de realităţi.

Se vor găsi mulţi, dintre cei mai vechi în Corpul nostrul silvic, cari pot obiecta, că pe vremuri nu au primit în şcoală toate noţiunile de care aveau nevoie în practică şi că au fost nevoiţi adesea să-şi întregească singuri instrucţia de specialitate, mai ales în ce priveşte exploatările de păduri, construcţia şi exploatarea instalaţiilor de transport, a fabricilor, comerţul lemnului, etc. Invăţământul silvic superior a progresat mult în ultima vreme; trebuie să recunoaştem, că mai ales dela trecerea la Şcoala Politechnică, viitorii ingineri silvici primesc, an de an, o instrucţiune technică, de specialitate, din ce în ce mai temeinică; iar cei ce au trecut pe băncile acestei şcoale în ultimii ani, pot mărturisi, că rare au fost cazurile, când cu pregătirea ce au primit-o, s'au găsit absolut dezarmaţi în faţa problemelor întâlnite în practica de toate zilele.

E adevărat, numărul mare al cursurilor, pe care viitorul inginer silvic trebuie să le audieze în timp relativ scurt, îl pun adesea în imposiblitate să aprofundeze în măsură egală toate disciplinile necesare viitoarei sale cariere.

Ţinând seama, că pregătirea de specialitate a inginerului silvic se desfăşoară pe două planuri, având fiecare un fundament deosebit, s'a căutat în ultima vreme, în unele şcoli din Apus (de ex. la Viena), să se facă o specializare încă de pe băncile şcolii: de ex. pentru viitorii ingineri silvici destinaţi lucrărilor silvice (amenajament, silvicultură, etc.) de o parte şi pentru cei destinaţi exploatărilor, fabricilor de cherestea, etc. de altă parte. Experienţa făcută a arătat că o asemenea scindare este păgubitoare pentru pregătirea de specialitate a silvicultorului, care trebuie să formeze un tot, indivizibil.

Rămâne deci în seama ad-ţiilor silvice, ca din elementele ce ies din școli, să-și pregătească mai departe personalul de care au nevoie pentru diversele lor ramuri de activitate.

Dar; ca să revenim la exploatările în regie, cum ar trebui să se procedeze la recrutarea și instruirea specială a personalului necesar?

Mai întâi, alegerea elementelor: Nu orice absolvent al unei școale superioare, medii și inferioare silvice are aptitudini pentru lucrările de regie. Pentru asemenea lucrări se cer oameni de caracter, abili, autoritari, îndrăsneți, buni organizatori, dotați cu o mare putere de rezistență fizică și morală și se 'nțelege, cu temeinice cunoștințe de specialitate, cel puțin în ramurile ce vin în directă atingere cu exploatările.

Se aleg astăzi acești oameni după asemenea criterii? Hotărît nu! Se angajează și se întrebuințează pentru regii, ingineri, conductori și brigadieri luați la întâmplare, după necesitățile de personal și disponibilitățile financiare. De multe ori se repartizează la regii, prin stăruințe sau recomandații, persoane absolut necalificate și lipsite de aptitudini fizice și sufletești potrivite.

Viața conducătorului de lucrări în regie, în special de exploatări la pădure este foarte aspră. Departe de lume, lipsit de cel mai elementar confort, insuficient salariat și adesea fără fonduri bănești la timp alocate, inginerul silvic, abia ieșit de pe băncile școalei, duce adesea pe umerii săi slabi, greutatea cea mai de seamă a regiilor. In asemenea împrejurări, nu vor putea face față dificultăților, decât cei cu aptitudinile mai sus menționate.

O primă condițiune pentru reușita regiilor de mâine este deci alegerea personalului indicat să le conducă.

O a doua condițiune este buna lui pregătire practică prealabilă. Pentru personalul destinat conducerii ocoalelor de câmpie și deal, unde din exploatarea pădurilor rezultă numai lemn de lucru brut și lemn de foc, e suficient ca tinerii absolvenți ai școalei să fie atașați ca ajutoare ale șefilor de ocoale. Se vor alege pentru aceasta ocoale cu lucrări mai multe și variate și conduse de persoane competente, ele însăși cu îndelungată practică în exploatările în regie.

Pentru exploatările de munte, unde pentru scoaterea și transportul lemnului se folosesc instalații de transport numeroase și variate, iar pentru fasonarea și vânzarea lemnului se exploatează fabrici de cherestea, depozite de vânzare, etc., pregătirea practică a viitorului conducător de regie e mai dificilă și de mai lungă durată. Trebuiesc alese, în acest scop, acele ocoale sau centre de exploatare, cari au o bună organizație și conducere a lucrărilor și sunt dotate cu cât mai multe din instalațiile, dispozitivele și atelierele, cu care tânărul inginer trebuie să se familiarizeze. O specializare după principalele ramuri de activitate ale regiei: exploatări la pădure, transporturi, fabricație, etc., nu e necesară, ci din contră ar crea personal unilateral, greu de manipulat și mai ales de utilizat, cu înaintarea în grad. Un stagiu de câteva luni, la fiecare din aceste componente ale exploatării este însă absolut necesar, în acest timp tânărul practicant trebuind să fie permanent supraveghiat și sfătuit.

Conferințe locale sau regionale, la intervale mai mari de timp, ținute de foștii șefi de exploatări sau de fabrici, ar întregi armonios pregătirea lor practică.

Numai după terminarea pregătirii lor practice de ansamblu, ar trebui să se dea apoi acestor ingineri atribuțiuni precise în cadrul regiilor.

Dar, se va obiecta, în cuprinsul larg al țării, condițiile locale pot influența considerabil asupra cunoștințelor, ce se pot învăța din practica la exploatări. Negreșit, un inginer pregătit în Maramureș sau Ardeal, nu va fi cu folos utilizat la exploatări în Oltenia, bunăoară. Procedeele și metodele de lucru diferă totuși destul de puțin, în domeniul nostru de activitate și o unificare a lor, prin transferări de personal nu poate fi decât de dorit. Dealtfel către această unificare și adoptare a metodelor celor mai potrivite, tind aproape toate exploatările mari de păduri, mai ales grație faptului că utilizează lucrători provenind din regiunile cele mai diferite ale țării.

Ideal ar fi dacă, în cuprinsul fiecărei Direcții regionale, ar exista cel puțin câte un astfel de centru de exploatare, unde să se poată trimite pentru practică, personalul destinat regiilor în viitor. Și cu excepția Dobrogei și a Basarabiei, acest lucru este cu putință, chiar în condițiile de organizare de azi ale regiilor.

Cele spuse privitor la pregătirea inginerilor silvic. se pot repeta și pentru pregătirea conductorilor și brigadierilor destinați regiilor, bineînțeles cu adaptările reclamate de pregătirea lor din școală și utilizarea ce li se va da.

Intr'o epocă de raționalizare, de îndrumare și pregătire profesională bazată pe psichotechnie, noi nu mai putem alege personalul de regii la întâmplare. Trebuie să ţinem pas cu timpul, căutând să asigurăm acestei importante ramuri de activitate a carierei noastre de ingineri silvici, oamenii competenţi şi hotărîţi, care să conducă exploatarea în regie la strălucitele rezultate, către care râvnim.

Problèmes à l'ordre du jour:

L'exploitation des forêts en régie d'Etat.

Waldnutzung in eigener Regie des Staates.

C'est l'exploitation de la forêt en régie qui a été cette fois mise à l'ordre du jour.

Les auteurs des articles publiés dans ce numéro sont tous d'accord sur les avantages que présente pour l'Etat l'exploitation de ses forêts en régie. En voilà quelques uns: assure un meilleur revenu, permet de nationaliser l'exploitation, le commerce et l'industrie du bois, se met d'accord avec les besoins de la culture de la forêt.

Quant à la limite jusqu'à la quelle la regie peut être pousser, deux des six auteurs seulement se prononcent :

un (Mr. Caragea) qui croit que la régie doit être arrêtée à la lisière de la forêt ;

l'autre (Mr. Emanoil) qui contrairement, croit qu'elle doit être poussée jusqu'à la limite la plus avancée possible.

Il faut noter aussi l'opinion de Mr. Ionesco qui, sans nier les avantages de la régie sur l'entreprise, croit que la régie cédera avec le temps sa place à la coopération qui doit nationaliser l'économie du bois roumain.

Une autre question, qui a suscité l'intérêt de tous, est la nécessité de la création du fond de roulement sans quoi la régie n'est pas possible.

Enfin, l'auteur du dernier article montre la nécessité que le personnel destiné aux travaux de régie soit choisi d'après certaines aptitudes.

In numărul pe luna Decembrie al Revistei Pădurilor, la capitolul «Problemele zilei» se vor discuta «Problemele cooperaţiei forestiere».

Aspectele acestor probleme sunt foarte variate. Se pot trata bunăoară următoarele chestiuni : conducerea cooperativelor, competinţa technică şi financiară a acestora ; posibilitatea coexistenţei, eventual a colaborării, între regia de Stat şi cooperative ; problema culturii şi regenerării pădurilor în cadrul exploatărilor prin cooperative, etc.

Domnii care doresc să contribue la clarificarea acestor interesante probleme, ale gospodăriei silvice româneşti, sunt rugaţi să ne trimită articolele din vreme spre a nu întârzia apariţia Revistei.

CRONICA

CONGRESUL INTERNAȚIONAL DE SILVICULTURĂ DELA BUDAPESTA.

1. *Istoric.* Primul congres internațional de silvicultură a avut loc, după cum se știe, în 1926 la Roma. Grija convocării unei noui reuniuni de acest fel a fost încredințată de acel congres, Institutului internațional de agricultură din Roma. Acesta, la rândul său, a solicitat guvernul regal al Ungarieii să preia asupra sa sarcina convocării celui de-al doilea congres, la împlinirea a zece ani dela întrunirea celui dintâi. Aceasta este origina congresului internațional de silvicultură, ce a avut loc între 10—14 Septembrie la Budapesta.

Scopul acestor congrese este de a menține, printr'o colaborare internațională, un anume echilibru între producția și consumația lemnului și de a trata probleme referitoare la producțiunea, industria și comerțul lemnului. Chestiunile puse la ordinea zilei în congresul dela Budapesta se refereau la statistica și politica forestieră, la legislația, învățământul și cercetările cu caracter silvic, la industrie și comerț, la technologie, la cultura și regenerarea pădurilor, la ameliorarea pădurilor degradate și reîmpădurirea terenurilor neproductive, în fine, la relațiile dintre pădure și celelalte ramuri de cultură și producție.

2. *Organizația* acestui congres a fost încredințată unui comitet central, compus din exponenții economiei, învățământului și administrației silvice maghiare, sub președinția d-lui Baron *Clement Waldbott,* președintele societății forestiere maghiare și mare proprietar agricol. Sediul acestui comitet era la Ministerul de Agricultură din Budapesta.

Pentru a ușura sarcina comitetului central, s'au constituit în diversele țări aderente, comitete naționale de propagandă, cari aveau îndatorirea de a lua adeziuni, de a încasa cotizații și de a le transmite comitetului central. Aceste comitete au îngrijit de asemenea, ca diversele comunicări și referate, destinate congresului, să fie transmise în timp util comitetului central, spre a fi imprimate.

Organismul director al Congresului a fost comitetul central de organizație, compus din președintele comitetului central maghiar și din reprezentanții diverselor țări participante. Acesta a desemnat persoanele raportorilor principali ai diverselor secțiuni și a întocmit programul desbaterilor.

3. Ca *membri ordinari ai congresului* au fost clasificați: a) trimișii oficiali ai guvernelor, b) reprezentanții Institutului internațional de Agricul-

tură din Roma şi ai tuturor instituţiilor ungare şi străine, ce se ocupă cu chestiuni de silvicultură şi c) toate persoanele înscrise de către comitetele naţionale de propagandă, ca participanţi la congres cu titlul de membri ordinari. Membrii familiilor şi invitaţii participanţilor cu orice titlu, au fost admişi ca membrii extraordinari.

Dreptul de a participa la şedinţele congresului şi de a vota îl aveau numai membrii ordinari ; iar dreptul de a participa la excursii şi recepţii a fost acordat tuturor membrilor.

E interesant să se ştie, că la acest congres au participat membri veniţi din 36 ţări şi colonii. După o listă provizorie a celor înscrişi rezultă că s'au anunţat următorii participanţi :

Din Anglia 8 membri ordinari şi 4 extraordinari; Coloniile engleze 6; Argentina 2; Austria 29+2; Belgia 1; Bulgaria 1+1; Brazilia 1; Chili 1+1; Danemarca 6+2; Estonia 1; Finlanda 15+6; Franţa 4+4; Coloniile franceze 2+2; Germania 14+1; Italia 13+5; Coloniile italiene 2; Letonia 5; Lituania 2; Luxemburg 1+1; Norvegia 1; Olanda 7+4; Polonia 31+14; România 32+14; Statele Unite 14+5; Suedia 1; Elveţia 12+3; Cehoslovacia 23+3; Turcia 1; Jugoslavia 10+8; Ungaria 260.

Din cifrele de mai sus se vede, că după ţara de gazdă, n-rul cel mai mare de participanţi l-au dat România, Polonia şi Austria.

Din România au participat : ca delegaţi oficiali, d-nii Prof. Drăcea, Prof. Stinghe, H. Lazăr, C. Marinescu, D. Grozescu, At. Nedelcovici, I. Dumitrescu (Coop.), D. Sburlan şi V. Dinu; iar neoficiali, d-nii Şterba, Antonescu G., Podeanu şi Zontag dela Caps, d-nii Schorscher, Boeru, Drăgan, Grecu M. şi Munteanu, dela Regimul Silvic, d-l Sabău dela ICEF; d-nii Ferdian şi Pall dela Reşiţa, d-l Gârbu dela Fondul bisericesc Cernăuţi; d-l Moarcăş dela Municipiul Braşov; d-l Zegreanu dela Fondul Năsăud şi d-nii Bornuz şi Fotoc dela Fondul Caransebeş; în fine d-nii H. Manole, Klötzer şi Sigmund. Au mai participat d-nele : Drăcea, Ferdian, Klötzel, Moarcăş, Munteanu, Pall, Schorscher, Zegreanu şi Zontag.

Din celelalte ţări au luat parte aproape toate personalităţile de seamă ale ştiinţei şi administraţiei forestiere. Erau acolo rectori, decani şi profesori ai instituţiilor superioare de învăţământ silvic, directori generali ai serviciilor forestiere şi şefi ai administraţiilor silvice de Stat şi particulare din cele 36 ţări participante. In darea de seamă a lucrărilor congresului se pot întâlni numele multora din cele mai eminente personalităţi silvice din Apus.

Numai din Rusia Sovietică, Grecia, Spania, Portugalia şi Japonia n'a participat nimeni; iar din Franţa şi Suedia prea puţini.

In sfârşit, ca să închei aceste consideraţiuni, ţin să remarc, că ţara noastră a fost onorată, ca şi celelalte ţări, cu câteva locuri de frunte în conducerea desbaterilor congresului. D-l Prof. *Drăcea* a prezidat lucrările secţiei a VII (Torenţi, restaurări), D-l *Grozescu* a fost delegat să redacteze moţiunea aceleiaşi secţii, iar semnatarul acestor rânduri a fost raportor supleant la Secţia a IV-a. Camarazii din România au prezintat 12 importante comunicări în 5 secţiuni şi anume : d-nii Nicolau-Bârlad 3 comunicări, Sabău 2, Drâmbă 1, Antonescu G. 1, Dinu 1, Demetrescu Ilie 1, Zegreanu 1, Gârbu 1 şi Sburlan 1.

4. *Aspecte şi consideraţiuni asupra organizării congresului.* Cu toate micile neplăceri personale, pe care oricine călătoreşte în străinătate le întâmpină, trebuie să recunoaştem, că organizarea acestui congres a fost foarte bună. Vecinii noştri s'au întrecut în a-i da o cât mai mare strălucire şi a capta astfel bunăvoinţi şi aprecieri măgulitoare din rândurile participanţilor originari din marile ţări ale lumii. Şi trebuie să spunem, că au reuşit să impresioneze, prin măreţia capitalei lor, Budapesta, prin distincţiunea personalităţilor ce au condus lucrările şi prin amabilitatea arătată în special participanţilor din ţările mari.

Inaltul patronaj al A. S. Regentul Horthy, interesul arătat de guvern şi sacrificiile făcute de asociaţiile forestiere ale Ungariei, ne-au dat o adevărată lecţie de modul cum se organizează un congres internaţional, menit să aibă şi astfel de răsunete în inimile participanţilor. Fiindcă nu trebuie să se uite, că în spatele acestor splendide manifestaţii de curtoazie şi civilizaţie se făcea propagandă pentru... revizionism! Şi cu toate eforturile, ce se depuneau, de a se masca aceste intenţii şi de a li se sugera oaspeţilor doar ca simple deducţii logice, ele au răbufnit adesea, mâhnindu-se şi jignindu-ne mai ales pe noi Românii, cei mai direct vizaţi.

Deşi în consfătuirile preliminare se stabilise, să nu se facă în congres politică de niciun fel, un anumit pasaj din discursul Contelui Teleki putea lipsi, fără a strica întru nimic cavalerismului maghiar, atât de lăudat. Fiindcă şi fără de acesta, am respirat din adânc atmosfera ostilă nouă, în piaţa Trianon, la Parlament şi în alte părţi.

Deaceea, cred că au fost mulţi, cari au regretat, că nu s'a dat mandat unei ţări neutrale să organizeze congresul; mai ales că Ungaria avea de arătat multe lucruri interesante, dar puţine păduri.

Piaţa palatului şi sălile Academiei de ştiinţe maghiare, pe cheiul Dunării, unde au avut loc lucrările congresului, au fost ornate, pe toată durata acestuia, cu drapele ungureşti şi cu mici stindarde ale celor peste 30 ţări paritcipante. Incinta clădirii era ocupată cu biurouri de informaţiuni, de servicii bancare şi de voiaj şi de câteva oficii de propagandă turistică şi naţională ungurească. Se vindeau broşuri şi c. p. ilustrate, hărţi revizioniste şi jurnale din toată lumea, cu excepţia ţării noastre şi a prietenilor din Mica Antantă. Dealtfel lipsa gazetelor noastre se remarcă în tot oraşul, având caracter de interdicţie (comparaţi chioşcurile noastre, pline de ziare maghiare!). Sala festivă a Academiei este impunătoare prin picturi murale din istoria Ungariei, prin coloane de marmoră şi vitraiuri. Avea însă o slabă rezonanţă, din care cauză nu se auzea decât până la jumătatea sălii.

In ziua deschiderii congresului ea a fost populată cu tot ce Ungaria avea mai strălucit: guvern, armată, nobilime, înalţi funcţionari. Participarea A. S. Regentului şi a guvernului s'a resfrânt şi asupra congresului, care a făcut obiectul atenţiunii frumosului oraş care e Budapesta.

Nu s'ar putea reda aci mai complet modul cum a decurs congresul, decât descriind lucrările din diversele secţiuni, expunând comunicările ce s'au făcut şi arătând excursiile organizate. Ceea ce şi facem. Expunerea ce urmează s'a făcut utilizând «Buletinele zilnice» ale Congresului, ce apăreau în fiecare dimineaţă în limba franceză şi în care se redau în rezumat discuţiunile din secţiuni, din ziua precedentă. Țin să remarc şi cu această ocazie, că publicațiunile ocazionale editate de conducătorii congresului au apărut totdeauna la timp, înlesnind mult desbaterile şi rezoluțiunile. Fiecare membru al Congresului a primit, în ziua festivă, un plic mare conținând regulamentele congresului şi o serie de alte 9 plicuri în care se aflau broşuri cu comunicările tipărite şi prezentate spre desbatere în cele 9 secțiuni.

Cu scop de propagandă s'au mai împărțit gratuit participanților şi alte publicațiuni, între cari una, luxos tipărită, «Histoire et situation actuelle de la sylviculture hongroise» datorită D-lui Prof. Fr. Lesenyi; ea va forma obiectul unei recenzii în «Revista pădurilor».

Şi alte țări, ca Germania şi Italia au împărțit printre congresişti publicațiuni de propagandă, deşi conform regulamentului nu trebuia să se facă politică şi operă de prozelitism.

Limbile oficiale ale desbaterilor au fost, conform regulamentului, franceza şi ungara. Totuşi în discuțiuni s'a folosit mult şi l. germană, uneori şi cea engleză. Translatori special angajați, traduceau la nevoie conținutul comunicărilor şi în alte limbi, chiar în şedință, pentru ca membrii congresului să fie deplin lămuriți.

Urmărind expunerile diverşilor vorbitori şi truda ce mulți o puneau, spre a se exprima într'o altă limbă decât cea maternă, te copleşea regretul că nu există o limbă internațională unică. Iar noi, cei din statele mici, invidiam pe colegii noştri din Franța ori Germania, cari puteau vorbi şi aici, limba lor de acasă!

5. *Şedințele şi desbaterile congresului.* a) *Şedința de deschidere* a avut loc Joi 10 Sept. ora 16 dim. în sala festivă a Academiei de Ştiință, pe cheiul Dunării, *în prezența A. S. Regentului Horthy.*

Baronul Clement *Waldbott,* mare proprietar de păduri în Ungaria şi preşedinte al Comitetului de organizare pronunță discursul inaugural, salutând adunarea în numele comitetului şi al silvicultorilor maghiari. Adresându-se apoi A. S. Regentului, îi mulțumeşte pentru că a acceptat patronajul acestui congres şi pentru că a binevoit a lua parte la şedința de deschidere. Deasemenea mulțumeşte Preşedintelui Institutului Internațional de Agricultură de la Roma, Baronul Acerbo, fiindcă a dat mandat Ungariei de a organiza cel de al II-lea congres internațional de silvicultură la Budapesta, primul având loc — după cum am spus — la Roma, în 1926. In fine exprimă mulțumiri d-lor Gömbös, preşedinte cons. de miniştri şi D-lui C. Daranyi, ministrul Agriculturii, pentru sprijinul acordat în organizarea congresului. Deasemenea A. S. R. Arhiducelui Iosef, preşedintele Academiei de ştiințe maghiare care a pus la dispoziția congresului, sălile acestei înalte instituțiuni. După aceea, adresează salutul său personalităților de seamă, din întreaga lume, foşti miniştri, directori ai serviciilor şi instituțiilor de cultură silvică şi marilor proprietari de păduri, cari au înfruntat greutățile călătoriei, spre a participa la această înălțătoare adunare a slujitorilor pădurii. D-sa termină, exprimându-şi nădejdea, că oaspeții se vor simți cât mai bine în Budapesta şi că vor căuta să cunoască ceva şi din viața maghiarilor.

In cuvântul după aceea D-l *Agostini,* comandantul miliției naționale forestiere a Italiei şi Vice-preşedinte al Comitetului de organizare, care propune următorul biurou al congresului: Preşedinte Baronul *Waldbott* (Ungaria), copreședinți *Cajander* (Finlanda) şi *Acerbo* (Italia); Vicepreşedinţi v. *Keudell* (Germania), *Silcox* (St. Unite); *Chaplain* (Franţa) şi Sir *R. L. Robinson* (Anglia); Secretari generali: *Irinyi* şi *Luncz* (Ungaria); administratori: *Roth* şi *Siegescu* (Ungaria) ; secretari : *Oudemans* (Olanda), *Baranac* (Jugoslavia), *Jelacici* şi *Worschitz* (Ungaria).

D-l Baron *Waldbott*, luând preşedinţia adunării, arată scopurile acestui congres şi crede că e cazul să se creeze un Institut internaţional permanent de Silvicultură, după modelul celor deja existente pentru agricultură şi cărbune carburant, care să se preocupe de problemele mari ale silviculturii (în special de statistica producţiunii şi consumaţiunii) şi care să aducă la îndeplinire deziderատele congreselor internaţionale silvice.

Ia cuvântul după aceea D-l *Kalman de Daranyi*, ministrul Agriculturii şi Preşedinte ad-interim al Consiliului, care mulţumeşte A. S. Regentului pentru participare, şi arată satisfacţia pe care o simte mica ţară, care este acum Ungaria, de a fi putut organiza şi găzdui congresul internaţional de silvicultură. Ungaria s'a preocupat de reglementări forestiere din sec. XVI-lea şi posedă un învăţământ superior silvic deja de acum 100 ani, iar prin legi silvice conservative a ştiut să păstreze mare parte din pădurile sale. Chiar în mijlocul dificultăţilor de azi, Ungaria şi-a întocmit o nouă lege silvică, destinată a păstra pădurile ce i-au mai rămas şi ale mări producţia. In numele guvernului, D-sa doreşte congresului şi reprezentanţilor eminenţi ai ştiinţei şi practicei forestiere, un călduros bun venit.

Contele *Iosef Teleki*, vice-preşedinte al Soc. forestiere ungare, care urmează la pupitru, mulţumeşte participanţilor pentru interesul ce-l arată ţării lor, «si gravement frappé par le malheur» !

Urmează, reprezentantul consiliului municipal, *Felkay*, după care se dă cuvântul baronului *Acerbo*, preşedintele Institutului internaţional de Agricultură dela Roma. D-sa arată lucrările cu caracter silvic făcute de acest înalt for, printre care cele de statistică forestieră sunt cele mai de seamă, tinzându-se la o unificare a metodelor. Deasemenea arată că s'a creat acolo în ultima vreme o secţie de silvicultură, cu participarea unui număr restrâns de specialişti din diverse ţări. Anchetele asupra standardizării măsurilor privitoare la lemn, asupra planurilor de amenajament, asupra restaurării munţilor, a industrializării lemnelor de diverse specii, etc. sunt câteva din preocupările acestei secţiuni.

D-l von *Keudell*, şeful serv. forestier al Reichului spune că deşi silvicultura germană e atât de avansată, poate culege preţioase sugestii din discuţiile acestui congres. D-sa crede că ar fi bine ca aceste congrese internaţionale de silvicultură să aibă loc mai des.

D-l *Silcox*, şeful serv. silvic al St. Unite ale Americii, mărturiseşte că din nefericire ţara sa a neglijat vreme îndelungată problema conservării pădurilor sale, pe care le-a devastat fără socoteală. In ultimii 30 ani s'au luat însă măsuri pentru refacerea marelui domeniu păduros american.

Sir Roy L. Robinson, şeful serv. silvic al Marei Britanii arată importanţa pădurilor pentru umanitate şi observă că în silvicultură se lucrează nu numai pentru nevoile generaţiilor actuale, ci mai ales pentru cele ce vin după noi, semn al unor înalte preocupări altruiste a silvicultorilor.

In fine D-l *Capitani di Vimercate*, salută congresul în numele Comitetului internaţional permanent de cărbune carburant, care îşi ţine adunarea sa concomitent cu aceea a silvicultorilor, tot în Budapesta.

Indată după ridicarea şedinţei inaugurale, congresiştii au fost primiţi de către A. S. Regentul Horthy, în palatul regal din Buda, în marea sală de marmoră a acestui măreţ şi frumos aşezat edificiu.

Purtătorul de cuvânt al congresiştilor a fost D-l *Cajander*, care într'o lungă alocuţiune citită în l. franceză, şi ale cărei ecouri abia se aud, a lăudat ospitalitatea şi frumuseţea capitalei ungureşti. Amintind de trecutul glorios al acestui popor, care s'a făcut în trecut de atâtea ori apărătorul occidentului şi al culturii europene, şi de legăturile de sânge, ce leagă poporul finlandez de cel maghiar, oratorul termină exprimând mulţumiri guvernului şi poporului maghiar pentru ospitalitatea arătată.

A. S. Regentul *Horthy* răspunde în l. franceză, arătând că în calitatea sa de proprietar funciar şi de vânător pasionat, admiră şi apreciază mai mult ca ori cine, frumuseţea şi utilitatea «uneia din manifestările cele mai grandioase ale naturii, pădurea». Ungurii, ca orice popor ce trăeşte în sânul naturii, iubesc pădurile şi apreciază îngrijirea lor, pentru marea influenţă ce o exercită asupra climei, solului şi higienei publice.

După aceea Regentul adresează congresiştilor câteva cuvinte în l. germană, engleză şi italiană. Vechi ofiţer de marină, pronunţă foarte corect toate cele patru limbi amintine, spre deosebire de majoritatea congresiştilor, cari abia se fac înţeleşi în alte limbi, de cât cele materne.

Regentul s'a întreţinut apoi, pe rând, cu şefii delegaţiilor străine. A urmat vizitarea grădinilor palatului regal, de unde se poate avea o superbă privelişte asupra Dunării şi oraşului.

6. *Lucrările în secţiuni.* După cum am spus, comunicările făcute de congresişti au fost repartizate în 9 secţiuni, cari au lucrat în diversele săli ale Academiei de ştiinţe, câte 2—3 în acelaş timp. Aceste lucrări au început în chiar după amiaza primei zile a congresului şi s'au terminat Luni 14 Setembrie la amiază.

Programul lucrărilor diverselor secţiuni a fost astfel aranjat, încât congresiştii să poată participa la desbaterile celor mai importante. De ex. secţia I, a lucrat concomitent cu secţia II şi IX, Joi 10 Sept.; a III-a, IV-a, V-a şi X-a, Vineri 11 Sept.; a VI, VII şi VIII, Sâmbătă, etc.

Dăm mai jos, pe scurt, modul cum au decurs desbaterile celor nouă secţiuni.

Secţiunea I a avut de examinat comunicările privitoare la: *Statistica şi politica forestieră, legislaţia silvică şi instituţii sociale.* Lucrările secţiunii au fost prezidate de D-l *Aminoff* (Suedia), raportor principal fiind Prof. *Eberts* (Germania). La această secţie au fost prezintate cele mai multe (35) comunicări, din cari 4 datorite compatrioţilor noştri Sabău (2): (1. Date statistice asupra pădurilor României şi 2. Contribuţii la crearea unei statistici silvice internaţionale); I. C.

Demetrescu (v. mai jos) şi V. Dinu (Dela comparaţii statistice, la probleme actuale de politică forestieră).

In urma referatului prezentat de raportor şi a discuţiunilor urmate, s'a recunoscut importanţa propunerii făcute de D-nii *Dinu* şi *Schmid* (Austria) de a se crea un Comitet internaţional de silvicultură, care să se întrunească odată la 2 ani. El ar avea menirea de a întocmi o statistică a producţiei şi consumului de lemne şi de a publica dări de seamă comparative asupra legislaţiei şi ad-ţiei silvice în principalele ţări ale lumii.

Propuneri în acelaş sens sunt făcute de D-nii *Locker* (Austria) şi *Grön* (Danemarca). D-l Prof. *Marinovic* (Jugoslavia) arată importanţa cooperativelor forestiere pentru gestiunea pădurilor de mică întindere şi propune mijloace pentru încurajarea lor. .

Raportorul expune comunicările făcute de D-nii *Langdon* (Chili), *Helander* (Finlanda) şi *Michelangeli* (Italia) asupra situaţie pădurilor din ţările respective, iar D-nii *van Dissel* (Olanda) şi *Kaflinski* (Polonia) arată principiile legilor silvice din ţările lor; D-l *Petitmermet* (Elveţia) referă asupra politicii forestiere elveţiene, în ce priveşte regenerările, iar raportul D-lui *Ilie Demetrescu*, dă detalii asupra stării actuale şi tendinţelor legii silvice româneşti»; *Peruşici* asupra pădurilor comunale în Jugoslavia; *Lesenyi* (Ungaria) citeşte raportul privitor la propaganda forestieră în Ungaria, din punct de vedere al creditului.

Asupra chestiunilor sociale, *Babinsky* (Polonia) expune problema impozitelor în expl. forestiere, *van Diessel* (Olanda) arată cum s'au folosit în această ţară, şomeurii la lucrări forestiere, *Kaniewsky* (Polonia) tratează despre asigurările sociale în ad-ţia forestieră poloneză; *Lakari:* Măsuri legislative în Finlanda contra incendiilor de păduri; *Butler:* Istoricul asoc. forestiere ale Americii; *Gill:* Rolul organizaţiilor «Pac-Forestry»; *Guthrie:* Corpul american Civilian Conservation; *Swejcer:* Despre organizaţia «familiei» forestiere în Polonia.

Secţiunea II: (Amenajament, învăţământ, cercetări forestiere): Preşedinte a fost ales D-l Dr. *J. Hart* (Cehosl.), raportor principal fiind Prof. *Knuchel* (Elveţia). D-nii *Güde* (Austria), *Abetz* (Germ.) şi *Saari* (Finl.) discută problema suprafeţelor unitare de comparaţie (Gleichflächen), adică a suprafeţei ideale corespunzând unei creşteri medii de 10 m^3 pe an şi hectar. Amenajamentele bazate pe asemenea suprafeţe se pretează foarte bine la statistică, întrucât permit comparaţii, fără a se ţine seama de rotaţia tăierilor, de bonitate, consistenţă, etc.

D-nii *Ilvessalo* şi *Saari* (Finl.) arată importanţa inventarierii capitalului lemnos al diverselor ţări şi propun, ca toate ţările să execute asemenea lucrări, spre a putea controla dacă prin tăierile ce se practică, nu se ajunge la epuisarea pădurilor.

D-l *Senşin* (Jug.), *Abetz* (Germ.) şi *Merendi* (Italia) discută problema pădurilor mici (de 2—5 ha), insistând asupra necesităţii de a fi amenajate şi exploatate cumulativ.

D-l *Hufnagl* (Austria) arată soluţie ce a găsit această problemă în Steiermark, iar D-l *Osara* spune că şi în Finlanda starea acestor păduri e destul de rea.

D-l Prof. *Stinghe* arată principiile Codului silvic român din 1910 în ce privește amenajarea și exploatarea acestor păduri, cari uneori sunt explatate în cooperație.

D-l *Knuchel* (Elv.) dă lectură raportului său privitor la fluctuația creșterilor anuale, ale căror cauze trebuiesc cercetate în mai multe țări.

D-nii *Wittich* (Germ.) și *Lönnroth* (Finl.) arată relațiile ce există între condițiile meteorologice și creșterile anuale.

D-l *Petrovici* (Jug.) subliniază importanța frunzarelor pentru creșterea vitelor în unele țări; D-l *Friese* (Ceh.) discută necesitatea colaborării internaționale în redactarea publicațiilor forestiere, iar *Abetz* arată ce a realizat în această privință revista germană «Forstliche Rundschau», lăudând inițiativa ce a luat Uniunea internațională a Institutelor de cercetări forestiere, de a tipări o bibliografie a publicațiilor apărute în țările aderente.

La secția II-a au prezintat referate și D-nii: Drâmbă, Antonescu Gh. și Nicolau-Bârlad, primul tratând o chestie de cadastru, al doilea de amenajament iar ultimul de învățământ.

Secția III: *Comerțul lemnului și a altor produse forestiere*. Prezident D-l *Parchmann* (Germ.), raportor principal D-l *Tetsall* (Anglia).

După lectura raportului, D-l *Siman* (Ceh.), face diverse propuneri privitoare la unificarea măsurilor, formularelor de contracte și a uzanțelor din comerțul internațional de lemne.

D-nii *Sznuk* (Ung.) și *Frommer* fac propuneri contradictorii în această privință; D-l *Aro* (Finl.) propune unificarea coeficientului de cubaj și așezare. După aceea D-l *Parchmann* dă citire unei comunicări a D-sale, privitoare la reglementarea internațională a comerțului de lemne și propune înființarea unei comisiuni, care să studieze organizarea și reglementarea acestui comerț, ea urmărind să refere viitorului congres internațional de silvicultură.

Contele *Ostrowski* (Polonia), arată că în această privință lucrează deja câteva organizații deja existente: ETEC și CIB și că nu e cazul să se mai creeze alte comisiuni.

După replicile D-lor *Wechselberger* (Germ.) și *Parchmann*, se adoptă propunerea acestui din urmă, de a se înființa o nouă comisiune.

Secția IV-a: *Exploatarea și industria lemnului*. President D-l Dr. *W. Babinsky* (Polonia), raportor principal *Zichmanis* (Letonia).

După ce se dă citire raportului, sunt expuse comunicările membrilor prezenți.

D-l *Șt. Gârbu* (Rom.) citește rezumatul comunicării sale despre instalațiile de transport din pădurile fondului bisericesc din Bucovina; *Oehm* (Jug.) expune încercările de resinaj făcute în Serbia de Sud; Prof. *Hauska* (Austria) descrie lucrările și noutățile mai importante din domeniul transporturilor în țara sa.

D-l *Zegreanu* (Rom.) tratează problema exploatărilor și industriei forestiere în ansamblul lor, făcând o serie de propuneri pentru raționalizare; *Heitz* (Fr.) arată progresul forestier francez în colonia Gabon; *Oksala* (Finl.) expune problema plutitului în «țara miilor de lacuri»; *von Monroy* (Germ.) descrie noile întrebuințări ce se deschid lemnului ca materie brută pentru industrializare. *Merendi* (Italia) tratează problema gazogenelor; *Sburlan* (Rom.) expune problema scoaterii lemnelor de foc din pădurile de munte, pe jilipuri transportabile; iar *Bruckmann* (Austria) insistă asupra necesităţii cooperării internaţionale în domeniul industrializării. In fine *Marinovic* (Jug.) prezintă o comunicare privitoare la geografia economico-forestieră, făcând propunerea ca aceasta să facă obiectul materiei ce se predă în şcolile superioare de silvicultură.

Secţia V-a: Technologia mecanică şi chimică a lemnului. Prezidează D-l *Ch. Gaul* (Ung.), raporor principal fiind D-l *Brommels* (Finl.).

D-sa găseşte că colaborarea între ştiinţa industrială şi technica silvică este insuficient desvolttă. D-l *Worschitz* (Ung.) analizează rapoartele prezintate la această comisie, iar *Gelsinger* (C. I. B., Viena) crede necesară o diviziune a preocupărilor între diversele organizaţii internaţionale existente, cari se ocupă cu problemele utilizării lemnului.

D-l *Gernlein*, se opune propunerii de a se da CIB-ului alte preocupări, decât cele pur comerciale, iar D-nii *Brommels Levon* (Finl.) şi *Winkelmann* (Elveţia) insistă asupra necesităţii unei colaborări amicale între toate organizaţiile ce îşi propun promovarea industriei şi comerţului lemnului, ceeace se şi acceptă prin vot.

Secţia VI-a: Silvicultură şi creşterea plantelor forestiere. Prezidează D-l *Thurn Valsassina* (Austria); raportor principal a fost Prof. *A. Kauders* (Germania). S'au prezentat foarte multe comunicări, cari au fost grupate de raportorul principal în trei grupe: a) provenienţa (origina) seminţelor forestiere; b) asociaţii de plante şi ecologie şi c) împăduriri şi specii exotice.

La prima grupă au făcut comunicări D-nii: *Tschermak* (Austria): Mijloace pentru asigurarea originii apropriate la cumpărarea seminţelor; van *Dissel:* controlul seminţelor de pin în Olanda; *Tyszkiewicz:* Organizaţia producerii seminţelor la pădurile statului polonez.

In grupa (b) *Aichinger*: Mijloace de cooperare internaţională pentru promovarea studiului şi folosirii sociologiei plantelor forestiere; *Trgubow:* specii forestiere balcanice endemice în Jugoslavia; *Svinhufvud:* Diferenţe microbiologice la tipurile de păduri ale lui Cajander; *Vincent* (Ung.): Situaţia locală a staţiunilor de molift din Carpaţi; *Krca:* Biotechnica în serviciul silviculturii; *Szantó:* Silvicultura şi climatul şi *Worschitz:* Efectele biologice ale luminii cu unde scurte şi raporturile sale cu cultura seminţelor în general.

A treia grupă de lucrări cuprinde referatele D-lor: *Merendi:* Câteva aspecte ale technicei reîmpăduririlor în Italia; *Speranzini:* Oţetarul; *Senni:* Noi specii şi metode introduse în silvicultura meridională italiană; *Kloska:* Organizaţia împăduririi terenurilor neproductive în Polonia; *Fric:* Impădurirea terenurilor necultivabile în Cehoslovacia; *Albisetti* (Elveţia): Silvicultura în terenurile mocirloase; *Kalela:* Creşterea semănăturilor de molift; *Balen:* Problema reîmpăduririi Karst-ului desgolit.

Iau parte la discuţii D-nii Prof. *Tschermak, Rubner, Kauders, Roth* şi D-l *Gârbu*, în special în privinţa culturii oţetarului.

D-l Prof. *Roth* a citit apoi raportul său privitor la împărţirea claselor de arborete şi technica rărituri1or, iar D-l de *Pottere* studiul referitor la relaţiile internaţionale între serviciile silvice şi acela al apelor.

Secţiunea VII : Corecţiunea torenţilor, protecţia solului şi arboretelor. Prezidează D-l Prof. *M. Drăcea*, raportori principali fiind D-nii *Michelangeli* (Italia) pentru partea privitoare la torenţi şi *Schimitschek* (Austria) pentru aceea referitoare la protecţia pădurilor.

După expunerea raportului D-lui *Michelangeli* se citeşte comunicarea Prof. *Härtl* (Austria), la care fac importante observaţiuni D-nii *Grozescu* (Rom.), *Oliva* (Italia), *Kaisler* (Ceh.) şi raportorul proncipal.

In şedinţa de după amiază se citeşte comunicarea D-lor *Trummer* (Ungaria) având de obiect «Construcţii pentru reducerea pantei în domeniul stabilizării ravenelor». La discuţiuni participă D-nii *Grozescu* şi *Härtl*. Urmează comunicarea Prof. *Merendi*: «Câteva aspecte ale technicei lucrărilor de reîmpădurire în Italia». D-l *Senni* (Italia) insistă asupra marilor lucrări de corecţiuni (bonifica integrale) făcute în Italia iar D-l *Grozescu* arată că asemenea lucrări, pe o scară foarte mare, s'au făcut şi în România. Discuţiunile se termină cu însărcinarea dată D-lor *Michelangeli* şi *Grozescu* de a redacta proiectul de rezoluţie.

Discuţiunile subsecţiei de protecţia pădurilor sunt prezidate de D-l Prof. *Härtl* (Austria).

Se citesc o serie de comunicări privitoare la lupta contra incendiilor în Finlanda şi Olanda, apoi asupra pagubelor cauzate de cărăbuş şi de nonna. La discuţiuni şi comunicări au participat D-nii *Staff, Lonkhuysen, Lakari, van Dissel, Nunberg, Schwertfeger* şi *Eidmann.*

Secţiunea VIII-a: Economia rurală şi diversele sisteme de exploatare în legătură cu silvicultura. Prezident *M. Petitmermet* (Elveţia), raportor principal, de *Beaufort* (Olanda). In această secţiune s'au prezintat comunicări privitoare la economia pastorală, vânătoare şi pescuit, protecţia naturii, estetică forestieră şi propagandă. Intre alţii a prezintat şi D-l *Nicolau-Bârlad* 2 comunicări, cari au fost citite în rezumat de raportor.

D-l *Nagyszalanczy* (Ung.) a emis părerea, să se ceară Institutului internaţional de agricultură de la Roma să se ocupe şi de problemele privitoare la protecţia naturii. Părerea e viu combătută de D-l *Tienhoren* (Olanda), care arată că există deja un oficiu internaţional la Bruxelles, având o asemenea preocupare. In cele din urmă se decide ca chestiunea să fie supusă şedinţei plenare a congresului.

In desbateri s'a insistat asupra necesităţii ca Statele să ia măsuri, să nu se mai distrugă frumuseţile arborilor şi pădurilor pentru nevoile economiei şi exploatărilor agricole.

Secţiunea IX-a s'a ocupat de *Silvicultura tropicală.* A prezidat Prof. *Stebbing* (Anglia) şi au prezintat rapoarte reprezentanţii ţărilor interesate în colonii: Franţa, Olanda, Anglia şi Italia.

7. *Şedinţa de închidere* a congresului a avut loc Luni dimineaţa, 14 Sept. în sala festivă a Academiei. Preşedintele adunării, Baronul *Waldbott* a ţinut o scurtă alocuţiune, în care a mulţumit biurourilor secţiunilor şi congresiştilor ce au luat parte la desbateri, după care s'a dat lectură moţiunilor 1). Cuprinsul

---

1) Cuprinsul acestora va fi redat într'unul din n-rele viitoare ale revistei.

unora din ele a fost modificat după propunerile făcute, apoi s'a procedat la vot prin aclamaţiuni şi ridicarea de mâini.

La ora 12½ lucrările celui de-al doilea congres internaţional de silvicultură au luat sfârşit.

Congresiştii se împrăştie, după ce îşi strâng mâinile afectuos şi mulţumesc gazdelor pentru ospitalitate; unii merg să se pregătească pentru excursiile ce urmează în zilele de 15—17 Sept., alţii pentru plecare la depărtatele lor cămini, peste mări şi ţări.

Data şi locul viitorului congres urmează să se stabilească tot de Institutul internaţional de la Roma. Peste 5, ori peste 10 ani, la Helsinski sau la Tokio, sperăm să ne revedem, camarazi din toată lumea, cari aţi căutat împreună, câteva zile la Budapesta, soluţiuni pentru propăşirea scumpei noastre profesiuni!

8. *Excursiuni.* Congresul a fost presărat, pe toată durata sa, cu interesante excursiuni, având de scop cunoaşterea peisajului, pădurilor şi a vieţii poporului maghiar.

Astfel în seara celei de-a doua zi a congresului, Vineri 11 Septembrie ora 20, a avut loc o plimbare cu vaporul în susul Dunării, până dincolo de frumoasa insulă Margareta. Priveliştea oraşului Buda şi a monumentelor de seamă, luminate cu reflectoare, era magnifică. Pe vapor a avut loc un dineu oferit de Societatea Silvicultorilor maghiari.

Duminică 13 Septembrie desbaterile au fost suspendate, în care timp participanţii la Congres au putut face câteva excursiuni de agrement. In această zi au avut loc plimbări în autocar, de o zi întreagă la lacul Balaton şi la Mezökövesd şi excursii de o jumătate zi la Esztergom şi Gödölö.

Până la Balaton (120 km) se merge pe o şosea asfaltată nouă, printr'o frumoasă regiune de câmpie, unde se fac mari culturi de piersici pentru export. Lacul Balaton, cel mai mare lac cu apă dulce din Europa, după cum susţin ungurii, are pe ţărmul său numeroase staţiuni balneare, dintre care Siofok, unde s'a servit dejunul, este cea mai importantă.

După amiază a urmat o plimbare cu vaporul pe lac şi vizitarea băilor sulfuroase şi alcaline dela Balatonfüred.

In excursiunea de la Mezökövesd s'au putut admira frumoasele costume şi produse ale artei populare maghiare, iar în aceea de la Esztergom s'au vizitat bazilica, tezaurul muzeului primatului catolic al Ungariei şi săpăturile arheologice recent făcute la Acquinium. In fine la Gödölö s'a vizitat un arboret de exotice.

Majoritatea participanţilor români la congres au vizitat lacul Balaton.

Luni 14 Sept. după amiază, a avut loc o altă excursie de o jumătate de zi, în autocar, cu care ocazie s'a vizitat munţii Ianos şi Svab, din împrejurimile Budei. Congresiştii au fost invitaţi cu această ocazie la Direcţia pivniţelor statului maghiar din Budafok, unde a avut loc o degustaţie de vinuri.

In sfârşit, după închiderea congresului, s'au organizat două mari excursiuni de câte 3 zile.

Prima a avut loc între 15 şi 17 Sept. la Kecskemet, Bugac, Szeged şi Mezöhegyes. In prima zi s'au vizitat: pădurea de pe nisip sburător de la Feherto şi tabăra de cercetaşi; apoi pusta (stepa) de la Bugac, cu herghelii şi turme; în fine împăduririle cu salcâmi şi plopi din această localitate. Seara în Szeged.

A doua zi, vizitarea pădurii din Kiralyhalom, apoi pădurea pe nisip sburător a oraşului Szeged şi în fine vizitarea şcoalei silvice din acest oraş. Seara tot în Szeged.

A treia zi în Mezöhegyes cu vestitele sale herghelii şi înapoierea la Budapesta.

O altă excursie a avut loc în acelaş timp către NE Ungariei, la Lilafüred, Debreţin, Hortobagy şi Püspökladany. In prima zi s'a făcut o parte din drumul către Miskolc, s'a vizitat o pădure la Repashuta şi s'au arătat diverse regenerări în pădurile Statului. Seara în Lilafüred.

A doua zi, vizitarea grotelor cu stalactite din împrejurimile oraşului şi lucrări de reîmpădurire în diverse stadii. După amiază plecarea către Debreţin cu oprire în Tokay, unde s'au vizitat pivniţele lui Rakoczy şi s'au degustat vinuri. Seara în Debreţin.

A treia zi excursioniştii s'au împărţit în două grupe: unii au vizitat pusta dela Hortobagy, iar ceilalţi staţiunea de cercetări a solurilor alcaline dela Püspökladany, cu încercările de împădurire făcute. Seara înapoierea la Budapesta.

Aceste excursii au fost organizate în autobuze luxoase, prin intermediul unei societăţi particulare de turism, IBUSz. Societatea a îngrijit nu numai de transport, dar şi de masa şi găsduirea în hoteluri a oaspeţilor. Preţul excursiilor a fost destul de modest (70—80 pengö pentru trei zile), dacă se ţine seama de confortul călătoriei, de abondenţa prânzurilor şi de curăţenia hotelurilor. Cel puţin pentru congresiştii ce veniau din ţările cu valută forte (printre cari, din nefericire, nu ne puteam număra şi noi, românii), costul întreţinerii la Budapesta şi al excursiilor părea extrem de redus.

Excursiile au fost foarte bine organizate şi în această privinţă nu se pot spune de cât cuvinte de laudă pentru vecinii noştri de la Apus.

9. *Recepţii şi banchete:* Joi 10 Sept. la ora 20½ a avut loc o seară de prezentare a congresiştilor şi familiilor lor, la cazinoul naţional (Orszagos Kaszino). Vineri seara s'a oferit un dineu pe vapor, în timpul promenadei pe Dunăre, iar Sâmbătă seara, D-l Daranyi, Ministrul Agriculturii a dat o recepţie în onoarea membrilor Congresului la Ministerul de Interne din Buda. Gustări, ceaiuri şi dineuri au mai fost oferite şi în timpul excursiilor.

D. A. Sburlan

MERCURIALE

CRONICA LEMNULUI.

Piața internațională a lemnului.

Sezonul de vară din acest an a adus o conjunctură neobicinuită pentru lemnărie, datorită întăririi esențiale a cererilor de lemnărie. Se afirmă că cererile ce-au venit din Fanța, Belgia și Olanda au fost cu mult mai mari decât nevoile propriu zise ale piețelor respective, având un caracter oarecum speculativ, de ordin politic și monetar.

Cererile cele mai mari de lemnărie vin din Anglia, al cărui consum este în creștere, n'are decât stocuri mici de lemnărie, și greutățile de acoperire din țările exportatoare, au provocat interese timpurii pentru încheerile noului an 1937.

Suedia, Finlanda și Uniunea Sovietelor au de acoperit cererile mari de pe piețele lor interne, datorită conjuncturii mari și politicei statelor respective de a ridica standardul de viață al populației prin nouile investiții publice ce se fac în acest an.

Belgia, Germania, Danemarca, Olanda și Franța, au nevoe de cantități mai reduse de lemnărie.

Polonia,Cehoslovacia, Jugoslavia, Norvegia și România au cereri interne de lemnărie, mărite și prin investițiile ce se fac de către statele respective.

Grecia are nevoe de lemnărie, însă sunt greutățile vamale și valutare tot mai mari ivite prin încheerile de clearing, care stânjenesc mult exportul.

Nesiguranța din Palestina, a redus mișcarea investițiilor într'o măsură nebănuită, ceeace a determinat reducerea importului cu peste 50%.

Situația din Spania, a paralizat orice activitate, așa încât importul de lemnărie este aproape inexistent.

U. S. S. R., Finlanda și Suedia au majorat prețurile pentru 1937, datorită lipsei de lemnărie în deposite și a disponibilităților de export reduse prin faptul că consumul intern promite a fi și mai activ în anul viitor.

Prețurile pe piețele din Vest s'au majorat în ultimele luni, și se speră într'o nouă majorare, datorită politicei ETEC-ului (European Timber Exportes Convention) de a nu se mai arunca pe piețele importatoare cantități mai mari decât capacitatea de absorbție a acestor piețe.

Prin adunarea generală a ETEC-ului, ce a avut loc la Stocholm la 1

Octombre a. c. s'au fixat definitiv cotele de export a țărilor respective, modificându-se cota României.

Se lucrează la încheerea unui acord separat dintre U. R. S. S., Jugoslavia și România, privitor la U. S. S. R. să nu mai trimită nici o cantitate de lemnărie în această regiune ceea ce ar înlătura concurența și a asigura redresarea exportului Românesc de lemnărie în bazinul mediteranean.

Trebue să privim cu tot optimismul hotărârile ETEC-ului ca fiind forul ce va aduce mâine redresarea comerțului internațional de lemnărie prin înlăturarea concurenței statelor exportatoare pe piețele consumatoare, punându-se ordine și în exploatarea și cultivarea pădurilor, ce-au devenit în ultimii ani, bunuri tot mai apreciate pentru utilitatea publică.

Anglia rămâne piața cea mai activă pentru exportul de lemnărie, depășind importul total al principalelor sorturi de lemnărie din restul țărilor importatoare din Europa.

Pentru a învedera proporțiile consumului pieței engleze, dăm mai jos importul mondial în intervalul 1 Ianuarie—1 August 1936 pe sorturi de lemnărie precum și importul total al Angliei în acest interval, folosind statisticile întocmite de CIB (vezi caetul No. 7 din 10 Sept. 1936).

	Export mondial				Importul Angliei	
	1936	%	1935	%	1936	1935
Lemne de foc . . .	179369	1	331283	2	—	—
Lemn rotund pentru gatere.	1882916	10	1857887	10	52949	36245
Lemne de mină . .	2035676	11	2073253	11	1465821	1499107
Lemn pentru celuloză.	3348381	18	3737686	19	185325	171054
Stâlpi de telegraf și altele.	403395	2	550676	2,5	—	—
Traverse	356352	2	335820	2	198423	239843
Cioplitură.	339719	2	360136	2	4279875	3642186
Lemne de doage . .	46188	—	35682	—		
Cherestea	8952383	—	8796291	46		
Scânduri geluite . .	569436	3	534692	3		
Părți de lăzi. . . .	410280	2,5	387203	2	844816	235801
	18523095		19000608		6427209	5814236

Anglia importă:

72% lemne de mine din exportul mondial de lemne mine

76% traverse din exportul mondial de traverse

44% cherestea din exportul mondial de cherestea

60% părți de lăzi din exportul mondial părți de lăzi.

Prețurile pentru lemnăria importată de Anglia din diferite țări au marcat majorări progresive.

Aceste prețuri variază după țările de proveniență :

— lemnărie de Leningrad cal I-a

— producție suedeză

— producție finlandeză de Sud

— pădurile poloneze de Stat

— marfa de Danzig

— marfa de Canada

cât și după esențe. (lemn roșu și lemn alb).

Prețurile pentru marfa albă, denumită de Danzig, au variat după cum urmează :

	1 Sept. 1935	Mijloc Mai 1936	Inceput Sept. 1936
7" U/S	8.10.0	9.10.0	10.10.0
7" V-a	7.10.0	8.10.0	9.10.0

Din România s'au expediat cantități importante de lemnărie pentru Anglia, prin stația Grigore Ghica-Vodă. Față de cererile *forțate*, mulți fabricanți de cherestea din Bucovina, au abuzat de situația excepțională a pieței engleze, și au livrat mărfuri mult inferioare caetului de sarcini, ceeace a determinat UGIR-ului de a întări controlul calitativ al lemnăriei ce se exportă prin Bucovina, cu destinația Anglia.

Aflăm, că parte din mărfurile livrate din România au fost refuzate de englezi și stau pe cheiurile Londrei, unde se depreciază, fiind prea inferioare.

Firmele mari (Foresta, Lomaș, Bangra) etc. livrează mărfuri conforme și bine manipulate.

Pentru noul an, se contează pe un export de cca. 80.000—100.000 standarzi cubici de cherestea albă din Bucovina, iar prețurile prezintă tendințe de majorare.

Exportul în Anglia — via mare —, este zădărnicit din cauza lipsei de vapoare, care sunt angajate în majoritate pentru încărcări de cereale. Vapoarele care ar putea încărca cherestea, cer Lstg. 15/—/22M3. *fio* Anglia, adică cu predarea mărfei în vapor, nu sotto palanco, și descărcarea să privească pe expeditor; dacă calculăm 1 Lstg./22M3. costul descărcării, navlul Galați—Anglia este de Lstg. 16/22M3. sotto palanco.

In Galați sunt sosite peste 350 vagoane cherestea, marfă albă, cu destinația Anglia, care așteaptă vapoare pentru a fi expediată.

Piața engleză este astăzi debuseul cel mai mare pentru lemnul românesc, însă este foarte capricioasă, din care cauză trebuesc luate toate măsurile pentru a nu rămâne stocuri de marfă debitată în dimensiuni englezești.

Cererile de lemnărie sunt superioare producției fabricelor de cherestea.

Sezonul de toamnă este caracterizat printr'o cerere crescândă pentru export; în timp ce și piața internă s'a înviorat și a devenit activă.

Cererile masive din streinătate, trebuesc puse în legătură cu nevoile țărilor importatoare de a-și face rezerve de lemnărie.

Piaţa internă este activată şi prin faptul că construcţiile formează astăzi un plasament sigur pentru economiile burghezimei, care priveşte cu neîncredere stabilitatea leului românesc.

Exportul nostru în Ungaria se face într'un ritm mai activ decât în ultimele luni, în special în compartimentul lemnului de foc, având de livrat cca. 15.000 vagoane lemne de foc.

Turcia a cumpărat dela noi cca. 8000 M³. cherestea de brad (morali de 76/76, 38/76, 12/76, cantineli şi scânduri de 18 mm în lăţimea de 12 cm.) necesare la construcţia bărăcilor ce guvernul turc face pentru coloniştii din România şi Jugoslavia. Cumpărătura s'a încheiat la preţul de Lei 1380/M³. cif Smirna, iar exportatorul (Banca Românească), neavând marfă, a cumpărat-o dela diferite fabrici, plătind până la 1100 Lei/M³. morale fob Galaţi.

Pentru Turcia se încarcă prin Galaţi cca. 10000 M³. cherestea — marfă pentru lăzi, din cantitatea de 30000 M³. angajată încă din luna Martie a. c., precum şi părţi de lăzi, pentru portocale.

Egiptul cere cantităţi mari de cherestea de stejar, fag, tei precum şi frize brute de parchete de stejar.

In situaţia actuală :

— fabricele de cherestea din Bucovina sunt angajate pentru comenzile firmelor importatoare engleze,

— Transilvania trebue să acopere comenzile ungureşti, şi

— restul fabricelor de cherestea din vechiul regat sunt aglomerate în comenzi pentru piaţa internă.

Stocurile de lemnărie la fabrici sunt epuizate în întregime şi nici o comandă promptă nu mai este posibilă. Fabricele de cherestea acceptă comenzile cu livrarea în luna Decembrie şi la preţuri majorate cu cca. 50—75 Lei/M³. peste tariful din vară.

Exportul prin portul Galaţi este stânjenit din cauza lipsei de cherestea pe linie, şi depositele de manipulaţie din acest port; lichidează mărfurile de stoc, rămase din încărcări anterioare.

Preţurile sunt în urcare.

Lipsa stocurilor de lemnărie la fabrici şi existenţa cererilor masive de lemnărie pentru piaţa externă, au provocat majorarea preţului lemnului brut de răşinoase.

Fondul Bisericesc Bucovinean, a obţinut pe lemnul rotund de răşinoase în regiunea Câmpulungului, 384 Lei/m³. loco pădure, ceeace revine la cca. 460 Lei/m³. Loco fabrică sau cca. 100 Lei/m³, cherestea franco vagon staţia de încărcare Pojorâta.

Cheresteaua de răşinoase este cerută la preţuri urcate cu cca. 50—57 Lei/m³. faţă de preţurile cotate în lunile August—Septembrie a. c.

Dacă am fi dispus astăzi de o organizaţie a producătorilor şi fabricanţilor de lemnărie, similiară celei existente în Suedia, s'ar fi reglementat tăerile de toamnă de aşa manieră încât să se poată provoca o urcare a preţurilor pentru sezonul 1937.

Numai printr'o reglementare a tăerilor în raport cu cererile şi cu respectarea posibilităţilor reale ale pădurilor noastre, se va putea provoca urcarea preţurilor lemnului nostru, care se menţine la acelaş nivel de mai mulţi ani, în timp ce preţurile celorlalte materii prime s'au majorat cu 30—50%.

Sortarea cherestelei, o funcţie a conjuncturei pieţei de desfacere.

In perioada 1923—1930, cheresteaua românească era cerută de pieţele consumatoare din Lavant şi Mediterana de Vest, iar normele de sortare erau dictate de către exportatori.

Fabricele de cherestea duceau lipsă de marfă în calităţi superioare, în schimb dispuneau de cantităţi importante de cherestea cl. V-a şi VI-a.

Restrângerea debuşeurilor şi capacităţei de absorbţie a pieţelor importatoare de lemnărie a adus dictatura importatorilor.

In anii 1931—1935, mărfurile bune sunt căutate din ce în ce mai puţin, în timp ce clasele IV şi V-a, formează baza exportului propriu zis, pentru a se ajunge în anul 1935, să se caute în majoritate cl. V-a. Şi nici nu erau necesare mărfuri mai bune, deoarece cl. IV atinsese nivelul clasei Alexandria (cl. IV bună şi cl. III inferioară) iar cl. V-a conţine 50% cl. IV şi 50% cl. V-a.

Clasa V-a inferioară a fost livrată sub denumirea de cl. VI-a.

In această perioadă, rentabilitatea industriei forestiere a fost în majoritate negativă.

Anul acesta, cererile masive de lemnărie pentru Anglia şi lipsa de cherestea în stocuri, au provocat o paralizare a pretenţiunilor importatorilor din Egipt, Siria, Palestina şi Grecia.

Sortarea cherestelei a fost slăbită în mod progresiv, ajungându-se aproape la nivelul sortărei din anul 1930. Din această cauză, atunci când se încarcă în vapor o partidă mai mare de cherestea, cu marfă sosită acum 2—3 luni şi completată cu marfa sosită în ultimele săptămâni, se poate verifica diferenţa de sortare de cel puţin jumătate clasă.

Anul trecut, Alexandria nu primea în sortimentul Alexandria decât cl. IV bună, şi ceva cl. III-a inferioară, iar astăzi se mulţumeşte şi cu cl. V-a pe care o plăteşte mai scump, dar care se găseşte foarte greu.

Se obiecta asupra mărfurilor sosite în Galaţi cu 4—5 luni înainte, că au capetele înegrite, şi erau refuzate de importatorii din Siria, Egipt şi Grecia, care nu primeau decât marfă albă, pudrată; astăzi sunt bune şi aceste mărfuri, însă nu mai există, fiind angajate şi parte încărcate în vapor.

Firmele care livrează mărfuri supraclasate au de întâmpinat dificultăţi din partea comisiilor de control instituite de Ugir la punctele de frontieră, şi care au rolul de a regla sortarea în scopul standardizărei sortimentelor. Acţiunea acestor comisiuni este cu totul positivă, şi efectele n'au întârziat să se producă.

Au mai rămas şi fabrici de cherestea, ce sunt cozi de topor ale importatorilor, şi care nu se conformează în totul instrucţiunilor Ugirului, instrucţiuni ce sunt luate tocmai în scopul ridicării preţurilor la lemnăria ce se exportă.

Exportul prin portul Galaţi dela 1 Ianuarie — 1 Octombrie 1936.

Conjunctura excelentă a lemnului românesc pe pieţele din Ungaria, Germania şi Anglia, la care s'a adăugat activarea consumului intern, au scos dela exportul via-mare, cantităţi importante de lemnărie.

Exportul de lemnărie prin portul Galaţi şi Constanţa s'a redus în acest an din cauza lipsei de marfă disponibilă pentru Orient, cererile fiind mult mai mari decât posibilităţile noastre de export.

Dăm mai jos cantităţile de lemnărie exportate lunar prin portul Galaţi, în intervalul Ianuarie—Octombrie a. c. pe anii 1933, 1934, 1935 şi 1936, după datele statistice întocmite de noi :

	1933	1934	1935	1936
Ianuarie	17532	18141	9123	7779
Februarie	1102	349	—	2595
Martie	10314	11401	3546	3612
Aprilie	50049	34442	42123	21524
Maiu	56024	80311	59197	51229
Iunie	60854	97380	66443	80394
Iulie	66438	88470	92784	65116
August	80364	76616	85490	40900
Septembrie	66952	76893	57969	57868
	409899	484003	416675	331317
%	100	118	101	80.8

In anul curent, exportul de lemnărie prin Galaţi a scăzut în mod apreciabil faţă de exportul din anii precedenţi, după cum rezultă din cifrele comparate de mai sus, exprimate în procente, luând de bază exportul din anul 1933=100.

Dacă acest export a fost diminuat din punct de vedere cantitativ, volumul valorilor a fost mai mare, datorită preţurilor majorate din acest an, fixate de către Ugir şi aplicate în mod obligatoriu de exportatori.

Lemnul rotund de tei constitue un articol cerut prin excelenţă de către Palestina şi Egipt.

Parchetele brute de stejar sunt căutate tot mai mult de către Egipt.

Exportul prin portul Galaţi s'a diminuat tot mai mult din cauza lipsei de marfă la fabrici. Importatorii şi reprezentanţii lor se gândesc să angajeze partide pentru sezonul de iarnă şi livrarea să se facă prin portul Constanţa, unde pot găsi vapoare numeroase şi la un navlu scăzut cu cel puţin 30% faţă de navlul cotat astăzi.

Din analiza sorturilor de lemnărie ce se exportă, se constată o deplasare tot mai accentuată spre compartimentul foioaselor.

Se impune ca exploatarea parchetelor de foioase ce se face în perioada 1936/1937, să fie făcută cât mai raţională şi să se observe a se sorta lemnul de lucru de stejar, plop, tei, frasin, etc., ce este căutat tot mai mult sub formă brută sau debitat în gatere, de piaţa orientului apropiat.

Lemnul rotund de stejar sub 20—30 cm. grosime în diametru, considerat ca lemn de cl. III-a, trebue taxat ca lemn pentru gatere, obţinându-se parchete brute de stejar, randamentul de debitare fiind de cca. 30%.

Galaţi 19 Octombrie 1936.

V. Filip

EUROPEAN TIMBER EXPORTERS' CONVENTION

Viena, 2 Octombrie 1936

Comunicat pentru presă

E. T. E. C. a ţinut adunarea sa anuală generală în zilele de 1 şi 2 Octombrie 1936 la Stoholm. Obiectul principal al Conferinţei a fost stabilirea cotelor de export pentru anul 1937. In adunare au fost reprezentanţi ai tuturor ţărilor membre, adică: Suedia, Finlanda, U. R. S. S., Austria, Cehoslovacia, Polonia, România, Jugoslavia şi Letonia. Preşedinţia a avut-o d-l Carl Kempe.

Totalul exportaţiunilor pentru anul 1937 a fost fixat, în unanimitate, la 4 milioane standard pentru cele 9 ţări participante. Aceasta însemnează că, cu excepţia unei uşoare modificări pentru România, care a luat pentru prima dată parte activă la desbateri, şi stabilirea unei cote pentru Letonia, membru nou al asociaţiei, nu s'a introdus nici-o mărire de exportaţiuni faţă de anul 1936.

D-l Kempe a fost reales cu unanimitate la preşedinţia Asociaţiei.

RECENZII

Armijas Spiestuve : *«Statistique forestière de la Lettonie et activité du departement des forêts du 1. IV. 1934 au 31. III. 1935»*. («Latvijas Mezu statistika un Mezu departamenta dardība 1. IV. 1934—31. III. 1935»). (Riga: Mezu departamenta izdevums, 1936, g., 208 pag.).

O țară mică, chiar foarte mică, tânără și relativ săracă, ne trimite cel de-al VIII-lea volum al statisticei sale forestiere. Este vorba de o publicațiune cu continuitate (dare de seamă), tipărită în admirabile condițiuni tehnice și cu o impresionantă bogăție de date statistice foarte îngrijit clasificate și prezentate.

Lucrarea este scrisă în limba oficială a țării respective (letonă), nouă cu totul inaccesibilă. La sfârșitul cărții găsim, însă, un rezumat în limba franceză, din care extragem cea mai mare parte a datelor de mai jos. Cele 45 de tablouri anexate lucrării (părții A și B) au subtitluri, deasemenea, în limba franceză, în cât nu vom întâmpina dificultăți serioase pentru o bună orientare asupra stărilor forestiere din Letonia. Am fi fost, de sigur, și mai avantajați dacă am fi putut consulta și textul propriu zis al lucrării, care conține nici mai mult, nici mai puțin, decât 70 de tablouri numerice comentate.

Materia lucrării respective este dispusă, mai întâiu, în două părți principale, diferite ca natură:

A) Despre pădurile domeniale și activitatea departamentului pădurilor;

B) Export, import, tranzit, transport, prețul și industria materialelor forestiere.

Prima parte are o nuanță, în primul rând, administrativă și de domeniul exploatațiunii forestiere. Datele respective ne pot servi pentru judecarea administrației forestiere a Statului leton, pentru aprecierea gradului de intensitate a gospodăriei pădurilor domeniale. Cum, însă, pădurile acestea reprezintă aproape totalitatea pădurilor țării, datele respective caracterizează, totodată, și producțiunea forestieră, adică economia forestieră propriu zisă.

Cea de a doua parte se raportă, în mod evident, la domeniul economiei lemnului.

Mai înainte de a expune conținutul lucrării în discuție, credem necesare câteva cuvinte de orientare asupra țărișoarei respective.

Letonia, ca și celelalte două stătișoare învecinate: Lituania și Estonia își datorește existența transformărilor politice aduse de marele războiu, pe seama imperiului moscovit. Intinderea teritoriului său abia arată cca. 65.800 km. p., cu o populațiune de cca. 2 milioane de locuitori (cca. ¾ letoni, restul ruși, evrei și germani). Este vorba de o țară cu înfățișare monotonă, relativ slab populată (cca. 30 loc./km. p.), fără bogății naturale deosebite. O agricultură relativ uniformă în comparaţie cu cea românească, de pildă, dă caracterul principal al economiei naţionale letone.

Domeniile date în grija departamentului pădurilor însumează la 1 Aprilie 1935 o suprafaţă de 1.737.597 ha. din care : 1.384.799 ha. sunt considerate ca sol forestier propriu zis (1.316.473 ha. împădurit + 68.326 ha. neîmpădurit), 56.463 ha. terenuri agricole (terenul de hrană al personalului, etc.) şi 296.335 ha. terenuri improductive. Aceste domenii reprezintă, dealtfel, aproape totalitatea pădurilor ţării. Astfel — după H. W. Weber — suprafaţa pădurilor (inclusiv goluri, ape, terenuri neproductive) ar fi de cca. 1.856.000 ha., ceiace ar reveni la un procent de împădurire de 28. (Forstwirtschaftspolitik, p. 41). *Marinovici* arată drept suprafaţă împădurită 1.659.223 ha., adică un procent de împădurire de 26,80% (Sumsko-privredna geografija, pag. 351; Rev. Păd. 1935, pag. 575).

Tablouri foarte amănunţite ne arată repartiţia acestor suprafeţe pe unităţi de administraţie forestieră locală.

Dintre esenţele forestiere, locul întâiu în compoziţia pădurilor îl ocupă pinul cu 52,4%; urmat de molid cu 24,5%, mesteacăn cu 15%, plop tremurător cu 3,9%; anin negru cu 3,3%; şi alte esenţe cu restul de 0,9%.

Clasele de vârstă — şapte la număr şi anume de câte 20 de ani pentru răşinoase şi de câte 10 ani pentru foioase — se prezintă în procente din totalul solului forestier, astfel :

18,9; 15,2; 14.9; 15,6; 12,7; 8.3: 5.5%
respectiv :
18,1; 15,5; 13,9; 11.2; 9,;5 8.6; 18.9
la sută.

Aceste cifre ne arată. între altele, că raportul vârstei de exploatare dintre foioase şi răşinoase se află ca 1 la 2.

Administraţia forestieră — în cadrul Ministerului de Agricultură — se compunea la 1 Aprilie 1935 din 86 funcţionari, 43 amenajişti şi ingineri hotarnici şi 5 oameni de serviciu în Centrală şi 76 inspectori silvici, 402 forestieri, 76 forestieri stagiari şi 2668 pădurari, plus 76 secretari-contabili şi 78 amploiaţi de birou în serviciul exterior. Acesta se compune din 76 ocoale silvice (cantonements); 375 brigăzi (districts forestiers) şi 2616 cantoane (triajes). Suprafaţa medie a fiecăreia dintre aceste unităţi ierarhice este de 22.863; 4.634 şi resp. 664 ha.

Este interesant pentru noi de remarcat, că numita administraţie îşi recoltează, fasonează, industrializează parţial şi comercializează produsele pădurilor sale în regie proprie. Pentru aceasta are un serviciu deosebit, bine şi clar organizat, dispus în 4 secţiuni : 1. preparatorie; 2. de transport; 3. de debitare (cherestea); 4. de comercializare.

Sub raportul amenajării pădurilor, lucrurile se prezintă destul de bine, în orice caz mai bine decât la noi : numai o suprafaţă de cca. 100.000 ha. se mai află neamenajată. Costul lucrărilor de până acum au fost de 2,33 Ls. (1 Lat = cca. 1 leu aur antebelic)/ha pentru amenajare şi 0,97 Ls./ha pentru revizuiri.

Posibilitatea normală realizată în cursul anului atinge 6.330.183 mc., din care lemnul de construcţie ocupă 56,7%, cel de foc 41,2%, iar cel de tulpini şi ramuri 2,1%. Aproape totalitatea lemnului de construcţie (cca. 93%) este de răşinoase; restul de 7% este de foioase moi (plop, mesteacă şi anin). Valoarea comercială a posibilităţii respective este de 13.519.175 Ls, care, însă, n'a putut fi realizată ca atare în întregime, o parte din materialele respective, fiind vândute cu preţuri scăzute. Repartizată la ha. de sol forestier şi sol împădurit, producţiunea lemnoasă realizată în ultimii 5 ani (începând cu 1930/31) se prezintă — exprimat în mc. — astfel :

2,17 (2,30); 3,07 (3,24); 6,95 (7,31); 4,52 (4,76); 4,33 (4,55).

Produsele accesorii se înscriu în venitul general al administrației cu 265.078 Ls.

Veniturile vărsate în tezaurul Statului în ultimii 5 ani se repatizează astfel, la hectarul de sol productiv :

6,59; —0,46 (pagubă); 0,99; 4,83; 4,94.

O mulțime de alte date privesc :

III. Invățământul forestier;
VII. Pagubele încercate de administrație (incendii, atacuri de insecte);
VIII. Regenerarea și îngrijirea arboretelor;
IV. Construcțiile și diversele instalațiuni ;
X. Lucrările de ameliorări funciare;
XI. Protecțiunea pădurilor;
XII. Gestiunea și contabilitatea.
XIII. Bilanțul.

In comerțul exterior lemnul, alături de produsele agricole, joacă rolul principal. Astfel, din 85¼ milioane Ls., cât reprezintă întreg exportul din anul 1934, materialele lemnoase ocupă 35,8%, plus mărfurile cu bază esențială de lemn (placaje, hârtie, celuloză, bețe de chibrite) cu încă 24,9%. Dintre țările cliente Letoniei, în ceiace privește lemnul, locul întâiu îl ocupă Anglia, urmată fiind la mică distanță de Germania, Olanda, Belgia, Franța. O mulțime de alte date ni se mai dau și în această parte a lucrării asupra repartiției cantității de lemnărie și mărfuri de lemn, exportate pe ultimii 6 ani, pe țări, pe articole de mărfuri, etc., etc., ca și asupra importului și tranzitului; apoi, asupra prețurilor medii, asupra industriei lemnului, asupra tonajului lemnului transportat pe căile ferate ale Statului și pe apele interioare.

N'a stat în intențiunea noastră de a rezuma materialul oferit de această bogată statistică, ci de a atrage atențiunea:

1. Celor ce ar avea interesul de a cunoaște economia forestieră letonă, asupra unui foarte bun mijloc de informațiuni;
2. Celor ce se ocupă cu statistica forestieră, asupra unui foarte frumos exemplu de pregătire, seriozitate și disciplină în exprimarea numerică.

Incheiând aceste rânduri cu un deplin de justificat sentiment de admirație pentru lucrarea serviciului forestier al micei, tinerei și săracei țărișoare de pe malurile golfului Riga, ne cuprinde, pe dealtăparte, o profundă tristețe când ne gândim la accidentalele și defectuoasele statistici forestiere ce stau la dispoziția silvicultorului român asupra țării sale.

Cât de mult influențează latitudinea geografică și împrejurările istorice firea unui popor !

Ilie C. Demetrescu

The geography of plants de *M. E. Hardy*. Oxford, Clarendon Press, 1935, pag. XII+327 (12/18) 115 fig. (37 hărți, 78 fotografii).

O carte de geografie botanică aplicată la silvicultură, o chee folositoare și necesară pentru orientarea generală în varietatea pădurilor globului, o călăuză foarte agreabilă pentru o călătorie de 300 pagini (a 1500 litere) în jurul pământului, călătorie pe care ar putea s'o întreprindă un profesionist și chiar un student în orele libere necesare de relaxare, un prilej de muncă odihnitoare, iată ce este cartea D-lui M. E. Hardy.

Desigur, dimensiunile ei anunță dela început că nu se vor rezolva toate problemele care s'ar putea pune, ci va înfățișa doar, în general, aspectul forestier al globului; dar tocmai în această formă reuseşte autorul să ne îndemne la cetitul cărţii sale.

In adevăr trecerea în revistă a celor cinci continente deşi este relativ sumară, nu e mai puţin substanţială. Hărţi sugestive (orografice, de distribuţie a precipitaţiilor, temperaturilor, de întindere a pădurilor) şi fotografii alese reuşesc să dea chiar pentru cine nu ştie englezeşte o imagine sugestivă a fiecărui continent. Este motivul pentru care îndemnăm pe camarazi să consulte, sau cel puţin să răsfoiască această broşură frumoasă. (O pot găsi la biblioteca Soc. Progresul Silvic). Nu vor avea decât de câştigat. Dacă vom mai adăoga la aceasta şi grija deosebită cu care s'a lucrat în ceeace priveşte tiparul (literă, cerneală, hârtie) şi alegerea fotografiilor documentare, credem că am spus tot ceeace poate convinge un spirit curios (în sensul bun al cuvântului) pentru a cerceta cartea semnalată.

Evident, că în teză generală vorbind, o recenzie include (presupune) şi un cuprins pe scurt al lucrării prezentate. Să ne fie iertat că nu facem acum acest lucru: o carte de botanică nu se poate rezuma. Se citeşte şi se asimilează ori nu după gradul de interes mai mare sau mai mic, pe care-l prezintă pentru cetitor şi după calităţile de scriitor ale autorului. Noi am semnalat această lucrare pentrucă o socotim folositoare chiar dacă nu suntem cetăţenii unui imperiu (britanic), — când am avea în plus un interes sentimental sau o obligaţie de a ne cunoaşte Marea Patrie, ci avem numai calitatea de simpli intelectuali cu dorinţa de un orizont profesional cât mai larg.

T. B.

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 3—4, Martie-Aprilie, 1936.

Număr special închinat pădurilor italiene și sancțiunilor.

A. Serpieri.

Il bosco nell'economia nazionale.

Pădurea în economia națională.

Se relevă importanța pădurilor în economia națională în special ca sursă de materii prime și combustibil, pentru realizarea cărora Italia, în urma sancțiunilor, a fost constrânsă să apeleze la lemn pe o scară destul de mare.

G. Di Tella.

I legnami per costruzioni civili e ferroviarie.

Lemnele pentru construcțiuni civile și căi ferate.

Infățișând situația în care se găsește Italia în ceeace privește consumul și producția normală a lemnului de construcție precum și acea din perioadele anormale, autorul preconizează o serie de măsuri pentru mărirea producțiunii, indicând și mijloacele prin care se pot realiza.

Aldo Pavari.

I legnami per costruzioni aeronautiche.

Lemnele pentru construcțiuni aeronautice.

Deși în multe țări aliajele metalice au luat locul lemnului, în construcția avioanelor, sunt țări cari întrebuințează încă lemnul pe scară mare pentru anumite tipuri de avioane. Analizând avantajele și desavantajele lemnului în construcțiile aeronautice, autorul studiază diferitele specii forestiere al căror lemn este apt pentru acest fel de întrebuințări.

Gilberto Grion.

I legnami per construzioni navali.

Lemnele pentru construcțiuni navale.

Autorul studiază lemnul întrebuințat în construcția vapoarelor, indicând speciile forestiere cele mai potrivite și proprietățile fizico-mecanice cerute dela ele.

Aldo Pavari.

I legnami per mobili, infissi e arredi.

Lemnele pentru mobile, parchete și ornamente.

Indicând schimbările suferite de technica construcțiunilor de mobile de lemn, în care lemnul masiv a fost aproape complet înlocuit, autorul expune noua înfățișare sub care se prezintă această ramură pentru economia națională italiană. Deasemenea chestiunea parchetelor și a lemnelor de ornamentație în locuințe este pe larg cercetată prin prisma nevoilor și a posibilităților interne ale țării.

Raffaele Cormio.

I legnami per modellatura, intaglio, tornitura e piccole industrie.

Lemnele pentru modelaj, sculptură, strungărie și mici industrii.

Sunt studiate pentru fiecare din prelucrările lemnului enumerate mai sus, speciile cele mai indicate, însușirile reclamate și obiectele ce se pot obține.

Articolul este foarte util pentru cunoașterea întrebuințărilor pe care le poate avea lemnul.

A. De Philippis.

I legnami per usi vari.

Lemnele pentru diverse întrebuințări.

Autorul studiază lemnele întrebuințate pentru butoaie, galerii, ambalaje și cutii, chibrituri, împletituri, șindrile, unelte agricole, în rotărie și pentru construirea caselor de adăpost.

F. C. Palazzo.

Nuove sorgenti nazionali di cellulosa di legno.

Noui surse naționale de celuloză din lemn.

Este vorba de întrebuințarea a două noui specii forestiere pentru scoaterea celulozei și anume: castanul și fagul.

Lemnul de castan este folosit și la scoaterea taninului după care el poate servi și la extragerea celulozei.

A. Merendi.

Il bosco come fonte di combustibile e di carburante.

Pădurea ca isvor de combustibili și carburanți.

In cadrul preocupărilor din ultima vreme de a realiza cu mijloace proprii combustibilii de care are nevoie Italia, sunt arătate diferitele sisteme de cuptoare metalice fabricate în vederea carbonizării lemnului și a tuturor rămășițelor de exploatare.

Chestiunea este pe larg desbătută și din punct de vedere economic.

L. Senni.

Il bosco come produttore di resine e di materie concianti e coloranti.

Pădurea ca producătoare de rășini și de materii tanante și colorante.

Sunt arătate speciile forestiere care furnizează Italiei aceste materii prime, cantitățile ce se pot scoate și importanța lor pentru economia italiană.

Dott. Vincenzo Bassi.

Produzione, industria e comercio del sughero.

Producția, industria și comerțul cu plută.

Examinând însușirile acestui material cu multiplele lui întrebuințări, autorul relevă importanța importului și exportului cu plută, propunând noui directive pentru industrializarea și comercializarea ei.

Luigi Puecher Passavalli.

La valorizzazione della ginestra nel campo delle fibre tessil e della cellulosa.

Valorificarea genistei

pentru fibre textile şi celuloză.

După un istoric al diferitelor întrebuinţări avute în decursul timpului de această plantă, autorul arată încercările şi rezultatele obţinute pentru scoaterea fibrelor textile şi a celulozei din lemn.

In partea finală este studiată problema cultivării acestei plante şi a extinderii ei.

Prof. Zeno Vignati.

Le risorse foraggere dei boschi.

Resursele furagere ale pădurilor.

Inţelegând sub denumirea de produse furagere nu numai iarba ci şi fructele şi seminţele care se găsesc în păduri, cari pot constitui hrana vitelor, şi având în vedere natura speciilor forestiere ce compun arboretele precum şi zonele de vegetaţie în care sunt situate pădurile Italiei, autorul face un documentat studiu al problemei păşunatului.

L. Fenaroli.

I prodotti accessori dei boschi.

Produsele accesorii ale pădurilor.

Sunt examinate pe rând toate produsele accesorii ale pădurii ca: ciuperci, fructe (fragi, smeură, mure, afine, etc.), plante industriale (aromatice, medicinale), seminţe forestiere şi altele.

Aldo Pavari.

Gli insegnamenti delle sanzioni.

Invăţămintele sancţiunilor.

Autorul încheind numărul revistei închinat sancţiunilor, pune în evidenţă nouile directive date silviculturii şi în general producţiei lemnoase pentru realizarea independenţei economice şi foloasele pe care le-a tras economia naţională italiană.

Nr. 5—6, Mai—Iunie, 1936.

L'attività dell Milizia Forestale nell'anno XIII.

Activitatea Miliţiei Forestiere în anul XIII.

Comunicatul oficial din 12 Iunie al «Miliziei Forestale» înfăţişează un grandios tablou de realizări în domeniul economiei silvice şi anume: împădurirea suprafeţelor complet desgolite, ameliorarea suprafeţelor de păduri degradate, lucrări de restaurare a munţilor, corecţiuni de torenţi, construiri de drumuri, case de adăpost, lucrări silvo-pastorale, etc.

L. Senni.

Le risorse forestali delle nostre colonie.

Resursele forestiere ale coloniilor noastre.

Autorul examinează pentru fiecare din coloniile Italiei speciile forestiere pe care le posedă şi produsele ce se obţin pentru consumul intern şi comerţul cu celelalte ţări.

Dott. Celestino Vitale.

I boschi comunali dell'alta Dora Riparia nel complesso delle aziende silvopastorale.

Pădurile comunale ale înaltei văi Dora Riparia în complexul administraţiei silvo-pastorale.

Studiul cuprinde următoarele capitole : generalităţi, patrimoniul comunal, pădurile comunale şi rezultatul planurilor de administrație, criteriile urmate în studiul planurilor de administrație, semne ilustrative ale pădurilor, și rezultatele măsurătorilor dendrometrice.

Dott Alfonso Lenzi.

Sistemazione e valorizzazione dei terreni di montagna in Sicilia.

Clasarea și valorificarea terenurilor muntoase din Sicilia.

Infățișând situația și condițiunile în care se găsesc terenurile muntoase din Sicilia, autorul studiază un sistem de clasare hidraulico-silvică adaptată acestor condițiuni, esențele de ales pentru această lucrare și însfârșit problema pășunatului.

U. Volanti.

La coltivazione della patata a duemila metri.

Cultivarea cartofului la două mii metri.

In urma unor experiențe făcute cu cultura cartofului la altitudinea de două mii de metri, autorul arată rezultatele ce le-a obținut, făcând un studiu complet al problemei așa cum se pune în această zonă care se ocupă de distrugerea florei nitrofile care a invadat unele pășuni de munte, caracteristicile experienței făcute cu cartofi, bilanțul sumar al culturii, și evidențiază, în partea finală, necesitatea câmpurilor de experiență permanente.

Insemnări. Note practice.

In această rubrică sunt tratate următoarele chestiuni:

Dott. Giuseppe Banti despre Ostrya carpinifolia în reîmpăduriri;

Dr. G. Tomé despre ziduri de piatră ancorate cu fier; și

E. A. despre cadastrul agrar al regimului.

Viața forestieră externă.

Insemnări silvice din Germania, Belgia, Maroc, Norvegia și Suedia.

Insemnări bibliografice: Cuprinde recenziile cărților silvice apărute recent.

Notițe și ecouri! Fapte diverse în legătură cu mișcarea silvică.

Nr. 7—8, Iulie—August 1936.

Agaricus.

Il frassino mannifero come ceduo.

Este vorba despre o operațiune care se practică asupra trunchiului de frasin din Sicilia pentru scoaterea sucului cu diverse întrebuințări în medicină. Autorul se ocupă de technica acestei operațiuni și de întrebuințările primite de lemnul de frasin.

Dott. Lino Vannini.

Le pinete di Viareggio. Nuovi indirizzi di rimboschimento.

Arboretele de pin din Viareggio. Noui directive de reîmpădurire.

Reliefând importanța și efectul peisagistic al pinilor, autorul indică diferite procedee de replantare a arborilor nu prea bătrâni cu pământ la rădăcină, modul de transportare, căruțele întrebuințate, etc.

A. De Philippis.

Note forestali di un viaggio in Palestina.

Note forestiere dintr'o călătorie în Palestina.

După o descriere amănunţită a ţării şi a vegetaţiei ei spontanee, autorul se ocupă de lucrările de reîmpădurire efectuate până în prezent, încheind articolul cu consideraţiuni generale în materie de reîmpăduriri privind şi celelalte ţări mediteraneene din împrejur.

Dott. Giovanni Friedmann.

La lotta contro il maggior nemico dell' alpicoltura : il cervino («Nardus Stricta» L.).

Lupta contra celui mai mare duşman al culturii alpine părul porcului (Nardus Stricta L.).

Autorul face în primul rând un studiu al anatomiei şi biologiei acestei plante care a transformat multe păşuni alpine în adevărate deşerturi, după care indică diferite procedee prin care s'ar putea lupta contra acestei plante.

Studiul este foarte interesant şi pentru ţara noastră având şi noi păşuni invadate de această plantă.

F. Caldart.

Osservazioni sulla «Chamaecyparis Lawsoniana».

Observaţiuni asupra lui «Chamaecyparis Lawsoniana».

Plantaţiunile de exotice făcute în vederea creerii de parcuri în jurul diferitelor vile din Italia, au permis astăzi, când aceste plantaţiuni au o vechime de circa 45 de ani, cum este în cazul de faţă, să se facă interesante observaţiuni cu privire la cultura exoticelor în Italia.

Ing. E. Paltrinieri.

La processionaria del pino.

Omida procesionee a pinului.

Autorul face un studiu asupra insectei Thaumetopaea pityocampa din ordinul Lepidopterelor, tratând următoarele chestiuni: despre biologia insectei, pagubele produse, metode de luptă, duşmanii acestei insecte cari trebuesc protejaţi de om, precauţiuni de luat pentru apărarea lucrărilor, o nouă metodă de luptă, dispoziţiuni de luat pe cale de legi, etc.

Dott. Martino Vidotto.

Le «Carte di regola», o antichi statuti delle comunita montane della Val di Non.

«Carte di regola» sau vechi dispoziţiuni ale comunităţii de munte din Val di Non.

Interesante dispoziţiuni cu caracter agrar, zootechnic şi forestier cu privire la folosirea în comun a păşunilor, pădurilor, apelor şi drumurilor.

Insemnări şi note practice:

La această rubrică au apărut următoarele articole :

E. A. : Un nou sistem de uscător pentru seminţele de conifere.

A. De Philippis : Avantajele traversedăposturilor de vânt.

A. De Philipps: Avantajele traverselor de lemn.

Viaţa forestieră externă.

Sunt arătate fapte mai importante cu caracter silvic din Statele Unite şi U. R. S. S.

E. V.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE

Nr. 6, Iunie 1936.

A. Jacquemin.

Considérations sur l'ecorçage et le cubage de résineux.

Consideraţiuni asupra cojirii şi cubajului răşinoaselor.

In urma cubajului făcut asupra trunchiurilor cu coaje şi complet decojit a unui număr de arbori de pin silvestru şi molift, autorul expune interesantele constatări la care a ajuns cu privire la procentul de coaje pentru cele două specii, asupra modului cum decojirea influenţează coeficientul de descreşte şi asupra preciziei obţinute la cubajul după metoda Gallot. Această metodă, care se bazează pe asimilarea trunchiurilor de cubat cu paraboloizi, a fost expusă în No. de Octombrie 1931 al acestei reviste.

Eg. Rosseels et E. Provis.

Excursion annuelle en 1935.

Excursia anuală din 1935.

Sunt arătate în continuare interesantele lucrări silvice văzute în diferitele păduri vizitate în ziua a doua şi a treia şi anume: Pădurea domenială Couckelaere, Domeniul D'Ichteghem, Domeniul Sainte-Michel precum şi lucrările de plantaţie efectuate cu foioase şi răşinoase pe dunele domeniale.

Cl. Quairière.

A propos d'une crue subite de la Soor.

Despre creşterea neaşteptată a râului Soor.

În urma unei vijelii care a durat o jumătate de oră, s'a produs o creştere neaşteptată a apelor râului Soor, care a ameninţat întreaga vale şi regiunile învecinate.

Cauza acestui fapt se atribue suprafeţelor mlăştinoase din împrejurimi cari îmbibate fiind cu apă, în urma unor ploi ce căzuseră cu câteva zile mai înainte, au lăsat să se scurgă rapid toată cantitatea de apă căzută în timpul vijeliei.

F. Arcolso.

L'organisation internationale du marché du bois.

Organizarea internaţională a comerţului de lemne.

Făcând mai întâiu un istoric al crizei care lovise lemnul odată cu celelalte produse şi al tuturor sforţărilor depuse până atunci pentru remedierea ei, autorul arată realizările obţinute prin convenţia din 15 Noembrie 1935 la Copenhaga la care au aderat aproape toate ţările exportatoare de lemn din Europa.

No. 7 şi 8, Iulie-August 1936.

G. Delevoy.

A propos de semis de graines charnues.

Despre seminţele cu boabe cărnoase.

Studiul este făcut pe baza unor experienţe asupra germinaţiei seminţelor de Quercus pedunculata, Quercus sessiliflora, Quercus rubra şi Absculus hippocastanum. Sunt redate interesante concluzii cu privire la greutatea unitară a seminţelor, modul de semănare şi îngrijire şi vigoarea plantelor obţinute.

J. Masson.

Bois et lapins.

Păduri şi iepuri.

Autorul arată pagubele cauzate de iepuri în pădure şi modul cum s'ar putea micşora sau evita aceste pagube.

Studiul cuprinde o desbatere foarte largă a acestei chestiuni.

E. R.

Une excursion à Brasschaet.

O excursie la Brasschaet.

Sunt descrise parcurile cu foarte numeroase şi interesante specii exotice din împrejurimile oraşului Anvers proprietăţile D-nei De Beukelaere şi ale D-lui Jurgens.

La loi sur les congés payés.

Legea asupra concediilor plătite.

Dispoziţiile legii votate la 8 Iulie 1936 asupra concediilor anuale plătite la diferitele instituţiuni şi întreprinderi.

Le marché de bois.

Comerţul cu lemne.

Se remarcă în general tendinţa de urcare a preţului lemnului în aproape toate ţările Europei. Scurte caracterizări asupra pieţii lemnului în Austria, Germania, Cehoslovacia, Jugoslavia, România, Polonia, Elveţia, Franţa şi Anglia.

C. J. Q.

Epicéas à cones verts et à cones rouges.

Molifţi cu conuri verzi şi cu cornuri roşii.

Caracterizări asupra celor două varietăţi de molifţi numiţi Picea Chlorocarpa (molift cu conuri verzi) şi Picea Erithrocarpa (molif cu conuri roşii).

E. V.

JOURNAL OF FORESTRY

Nr. 3, Martie, 1936.

Cuprinde darea de seamă a congresului silvicultorilor americani (27, 28 şi 29 Ianuarie 1936). A fost un congres-surpriză chiar pentru organizatorii lui, prin grandoarea, interesul şi semnificaţia cu care s'a caracterizat.

A fost *grandios*, pentrucă au participat mulţi silvicultori, din regiunile cele mai depărtate, pentrucă a dominat interesul naţional şi de unificare; *interesant*, prin referatele prezentate ; *semnificativ*, prin spiritul care a dominat discuţiile.

De altfel, partea cea mai interesantă din mai multe şedinţe au constituit-o discuţiile, care au lăsat impresiunea că profesiunea a trecut de vârsta copilăriei, că silvicultorii «au crescut», gândesc pentru şi prin ei înşişi, nu privesc la nici o autoritate centrală pentru concluzii gata făcute, nu sunt în nici o «gaşcă». Sănătoasa diversitate de gândire este mai mult decât o evidenţă a maturităţii intelectuale, a vigoarei şi interesului individual, este condiţia sine qua non pentru împlinirea uneia din cele mai importante obligaţii şi funcţiuni : aceea a unei critici libere şi pătrunzătoare. Căci nici o autoritate publică, nici o organizaţie, nici un conducător nu-şi poate permite azi să activeze prea mult fără critică. Conducătorii înţelepţi ştiu aceasta şi, *încurajează* criticismul constructiv *din lăuntrul* propriei lor organizaţii ca şi cel binevoitor din afară. In această ordine de idei se poate menţiona actualul şef al Serviciului Silvic Federal, care ca nimeni altul înaintea lui, a încurajat aşa de convins curentul liber al criticismului cinstit *înăuntrul serviciului silvic*. Pe de altă parte, trebue să se spună: e în natura cea mai intimă a unei bune organizaţii ca hotărîrile luate, *cu responsabilita-*

tea necesară, să fie acceptate loial, căci toţi trebue să coopereze întru atingerea scopului. Pentru profesiune, cazul este acesta : ea reprezintă un câmp unic al serviciului public, care cere să fie înţeles în spiritul cel drept, dată de *baza comună* şi *orientarea comună* a discuţiilor.

Baza comună e furnizată de «Câmpul nostru profesional»; orientarea comună, e dată de respectul pentru interesul obştesc.

In discuţii, trebue să lucrăm împreună cu respect mutual pentru argumentarea altui camarad, când gândim altfel, străduindu-ne totdeauna să relevăm ceeace este *în interesul public*, prin discuţia profesională asupra a ceeace pare să fie obiectul unei critice libere. In adevăr, aceasta a fost spiritul conduitei la Atlanta, constituind însemnătatea adunării. Societatea este în proces de desvoltare a unei funcţiuni înalte de examinare profesională a politicei şi acţiunii publice. Această situaţie justifică publicarea dărei de seamă.

Volumul conţine 267 pagini dense (pagina de 3400 litere), încât e prea mare pentru a putea fi recenzat aci. Vom semnala, însă, subiectele referatelor prezentate (în manieră de symposium) pentru a servi cel puţin ca indicaţie bibliografică :

1. «Cererile pentru hârtia de gazete şi pădurile din Sud»; trei referate, discuţii.
2. Obiectivele regionale şi raportul susţinut»; patru referate, discuţii.
3. «Chestiuni relative la societate» — discuţii.
4. «Exploatarea şi amenajarea terenului»; două referate, discuţii.
5. «Taberele de muncă»; cinci referate, discuţii.
6. «Invăţământul silvic»; patru referate.
7. «Silvicultura particulară»; 1 referat.
8. «Organizarea silviculturii de Stat»; 1 referat.

In încheere, menţionăm modul de organizare a congresului : fiecare categorie de referate cu şedinţa şi conducătorul aparte ; Preşedintele societăţii a deschis congresul, a participat la discuţii neconducând decât o singură şedinţă, când s'a discutat chestiunile referitoare la societate. In felul acesta s'a evitat oboseala şi s'a satisfăcut, poate, şi anumite orgolii.

Nr. 4, Aprilie 1936.

Editorial.

Necesitatea unei comune înţelegeri

O pledoarie în favoarea vânatului, care este un capitol din marea acţiune ce protecţie a naturii.

Aldo Leopold.

Cerbul şi pădurea permanentă în Germania.

Se publică partea I («Istoric») dintr'un studiu făcut în pădurile Germaniei şi Cehoslovaciei, în August-Nov. 1935. Subiectul urmărit este : vânatul şi evoluţia lui în decursul veacurilor. Diagrame interesante, statistici, informaţii, etc.

F. A. Silcox.

Obiectivele conferinţei vânatului, în America de Nord.

Se publică referatul inaugural al conferinţei vânatului, (ţinută la Washington, la 3 Februarie 1936) citit de şeful Serviciului Silvic Federal, în calitate de Preşedinte al Conferinţei. Scopul conferinţei a fost : să restaureze şi să conserve vânatul agonisant din pădurile americane.

In sine, referatul este un vibrant apel către membrii conferinţei şi către naţiune în genere, pentru a dovedi un interes mai mare şi a îmbrăţişa cauza vânatului, pentru binele şi frumuseţea ţării.

C. S. Cowan.

Mişcarea C. C. C. (a taberilor de muncă) şi legătura cu legea Clarke McNory.

Inrâurirea pădurii şi combaterea eroziunii

Raportul unei comisiuni a Societăţii Silvicultorilor, comitet prezidat de W. C. Lowdermilk.

R. P. Holdsworth.

Locul silviculturii în şcolile neprofesionale.

Se arată ce s'a făcut la un colegiu din Massachussets, pentru a se exemplifica un mod de a ţine contactul cu publicul şi a-l interesa la problemele de silvicultură.

E. J. Huckenpahler.

Cantitatea şi distribuţia umidităţii într'un pin verde.

Chestiunea cantităţii de umiditate a arborilor în picioare interesează pe cei ce se ocupă cu exploatarea pădurilor, entomologia forestieră, patologia şi fiziologia arborilor, încât determinarea acestei mărimi răspunde unei necesităţi.

In prezentul articol, autorul publică rezultatele unor determinări de umiditate la câteva exemplare (verzi, în picioare) de Pinus echinata, descriind procedeul întrebuinţat.

Hubert L. Person.

Necesitatea unei mai mari proprietăţi forestiere de Stat.

Restaurarea pădurilor de odinioară, devastate de exploatarea particulară, nu-i posibilă decât prin o administraţie de Stat, căci aceasta are în vedere totdeauna interesul obştesc.

G. A. Pearson.

Pentru ce sunt lipsite de arbori, preriile?

Un articol mai mult recenzie a unei lucrări: «Ist die Prairie von Natur baumlos?», publicată în Geographischen Zeitschrift (41 Jahrg. Heft 1, pp. 16—26, 1935) şi semnată de Dr. Heinrich Walter.

Pe scurt, cauzele care explică inexistenţa vegetaţiei forestiere în prerii, sunt următoarele: prezenţa (în sol) a sărurilor defavorabile creşterii, lipsa organismelor tipice pentru solurile forestiere, vânturi uscate vara, ierni reci, precipitaţiuni insuficiente şi, în sfârşit, distrugerea prin foc a pădurilor de odinioară. Pe baza acestor lămuriri, se fac pronosticuri relativ la reuşita lucrărilor de plantare, arătându-se în care anume regiuni şi cu ce esenţe s'ar putea încerca pentru a se avea succes în lucrările de împădurire.

H. H. Chapman.

Serviciul forestier din Pensylvania. Trecutul, prezentul şi viitorul.

Torkel Holsoe.

Bocşele din Indiana.

Expunerea procedeului şi randamentul realizat.

J. Kittredge.

Câteva chestiuni, neremarcate în deajuns, relative la păduri şi apă.

Chestiuni de transpiraţie şi evaporaţie în legătură cu precipitaţiile şi scurgerea apelor.

Paul W. Stickel şi Herbert F. Marco.

Studii în NE asupra pagubelor pricinuite de focurile din pădure.

Se publică partea III-a a lucrării, examinându-se relaţiile dintre vătămările provocate de foc şi infecţiunea ciupercilor. In corpul articolului: tablouri de starea arborilor după incendii, tablouri de ciupercile mai frecvente şi respectivii arbori-gazdă, fotografii, literatura utilizată.

Guy R. Ramsey.

Sensibilitatea la uscăciune a arborilor totdeauna verzi. în Iowa.

Investigaţiuni şi concluzii-recomandaţiuni, relative la rezistenţa speciilor întrebuinţate pe terenurile fermelor, la constituirea benzilor de protecţie în contra vântului.

T. B.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

Nr. 10/1935.

L. Lavauden.

La propagande forestière en France, à l'étranger et aux colonies.

Propaganda forestieră în Franţa, în străinătate şi în colonii.

Un studiu asupra propagandei forestiere în Franţa, în Statele Unite, Italia şi colonii. Articolul acordă o deosebită atenţie propagandei forestiere care se face în colonii, menţionându-se activitatea societăţilor : *Ligue du reboisement* din Algeria şi *Société internationale des amis des arbres* din Tunis.

R. Pudot.

Notes sur l'aire du pin d'Alep en Algérie.

Note asupra ariei pinului de Alep în Algeria.

In legătură cu harta phytogeografică şi studiul asupra grupelor vegetale dominante în Algeria şi Tunis scoase sub conducerea prof. Dr. Maire, autorul articolului face câteva observaţiuni critice şi aduce unele contribuţiuni la cunoaşterea subiectului.

De Lignières.

Reforestation. Reboisement. Incendies. Le pin.

Reforestaţiune. Reîmpădurire. Incendii. Pinul.

Observaţiuni asupra arboretelor artificiale de pin. Se insistă asupra rolului pe care-l au aceste arborete (mijloc de a reînvia pădurile ruinate).

L. Rudault.

Comparaison entre les méthodes forestières françaises et allemandes appliquées en Alsace.

Comparaţie între metodele forestiere franceze şi germane aplicate

Continuare şi sfârşitul articolului din numărul precedent.

A. Oudin.

Association française pour l'étude du sol.

Asociaţia franceză pentru studiul solului.

O descriere a împrejurărilor în care s'a născut asociaţia, precum şi scopurile pe care le urmăreşte.

A. C.

Nr. 11/935.

R. Vaultrin.

Les automobiles à gazogène (6 pag.).

Automobilele cu gazogen.

Un studiu asupra funcţionării altomobilelor cu gazogen. Se subliniază preocupările direcţiei generale de ape şi păduri pentru desvoltarea acestui nou debuşeu al lemnului de foc.

Se dau detalii tehnice de folosire şi se arată importanţa acestor automobile pentru cazul de războiu când nu s'ar mai putea importa benzină.

R. Blais.

De la plaine et de la forêt ou présentation de recherches récentes sur la structure du paysage rurale français (19 pag.).

Câmpie şi pădure sau prezentarea cercetărilor recente asupra structurei peisajului rural francez.

O privire generală asupra a 3 lucrări privind tema amintită, cu specificul fiecărei lucrări şi fondul lor comun.

A. Oudin.

Congrès international de sylviculture et du Carbone Carburant (Bruxelles 1935). (9 pag.).

Dare de seamă asupra Congresului internaţional de silvicultură şi carbone carburant care a avut loc la Bruxelles în anul 1935.

L. Pardé.

La régression du chêne dans les taillis sous-futaie du Nord-Est de la France. (2 pag.).

Regresiunea stejarului în crângurile compuse din Nord-Estul Franţei.

Autorul adaogă câteva observaţiuni pe marginea raportului prezentat de d-l Perrin la Congresul internaţional de silvicultură care a avut loc la Bruxelles în 1935.

Stejarul din regiunea menţionată se împuţinează: pentrucă lucrătorii lasă, pe lângă elementele marcate, şi elemente de crâng constituite din carpen şi fag;

pentrucă în multe crânguri compuse se găsesc exemplare de stejar cu coronamente prea mari, cari împiedică seminţişul de a se desvolta;

pentrucă rezervele nu sunt emondate, şi

pentrucă nu se fac degajări şi rărituri, ca să se scoată fagul şi carpenul.

P. Buffault şi P. d'Aboville.

Observation sur l'article de M. Ducamp. (5 pag.).

Câteva observaţiuni contrarii afirmaţiunilor făcute de autorul sus pomenit privind acţiunea şi mai ales rezultatul acţiunii de reîmpădurire artificială întreprinsă de om şi asupra egoismului proprietarilor particulari de păduri cari între alte fapte, care ar îndreptăţi cuvântul egoism, transformă pădurile de codru în păduri de crâng.

P. de Romanet.

Tarifs de transports ferroviaires du bois de feu. (5 pag.).

Tarifele actuale ale căilor ferate franceze sunt prea ridicate pentru lemne. Dacă s'ar micşora ar avea o repercursiune favorabilă asupra economiei forestiere.

At. H.

No. 12, Decembrie, 1935.

Pierre Buffault.

Pour le pin.

Pentru pin.

O pledoarie model, logică şi sentimentalism, ştiinţă şi literatură, stil curgător, claritate în expunere, legătură între ideile înfăţişate rând pe rând şi o ordine gradată în chestiunile prezentate, toate aceste calităţi fac din articolul d-lui P. Buffault o lectură delicioasă pentru cetitorul obişnuit cu texte mai greoaie germane ori englezeşti. Il recomandăm colegilor noştri, pentru strălucita sa forma literară precum şi pentru interesul ştiinţific al subiectului.

Problema discutată de autor e oarecum clasică în silvicultură. Caracterul de noutate îi este dat de exemplele citate şi soluţiile propuse de unii. E vorba anume de următoarea chestiune : arboretele pure de răşinoase (pentru cazul în speţă, numai de pin) sunt mai mult expuse calamităţilor (incendii, insecte, etc.), decât cele în amestec cu foioasele.

Autorul s'a sezizat de pinofobia generată de câteva accidente neplăcute (incendii, lâncezeală în vegetaţie, etc..) şi caută să infirme toate anatemele svârlite pinului, citând exemple (regionale) de necesară şi viguroasă cultură a pinului, arătând că generalizarea nu corespunde totdeauna unui adevăr ştiinţific. Recomandă, în concluzie, în judecarea tuturor problemelor, spiritul de măsură, de ordine şi de echilibru, vechiul spirit francez.

A. Oudin.

III-e congrès de l'association internationale de la science du sol.

Al treilea congres al asociaţiei internaţionale de pedologie.

O scurtă dare de seamă asupra excursiilor şi şedinţelor congresului ţinut în Iulie şi August 1935, la Oxford.

O recenzie ulterioară a lucrărilor congresului va informa pe cetitorii noştri mai amănunţit asupra problemelor discutate, încât ne dispensăm acum de a face rezumatul unui rezumat. Cu titlul de curiozitate însă şi pentru a familiariza pe colegi — cel puţin după nume, cu savanţii pedologi, dăm organizarea asociaţiei şi conducătorilor ei aşa cum se prezintă în comisiuni şi subcomisiuni :

I. *Fizica solului.* Preşedinte: Prof. G. W. Robinson (Anglia).

II. *Chimia solului.* Preşedinte: Prof. A. A. J. de Sigmond (Ungaria).

III. *Microbiologia solului.* Preşedinte: Dr. S. A. Woksman (U. S. A.).

IV. *Fertilitatea.* Preşedinte: Prof. D. N. Prianishnikov (U. R. S. S.).

In timpul congresului a fost preşedinte: Prof. E. A. Mitscherlich (Germania).

V. *Geneza solului, morfologie, cartografie: Preşedinte:* Dr. C. F. Marbutt (U. S. A.).

Subcomisiunea V-a. *Soluri alcaline.* Preşedinte: Prof. A. A. J. de Sigmond (Ungaria).

Subcomisiunea V b. *Soluri forestiere:* Preşedinte: Vacant.

VI. *Amelioraţiuni.* Preşedinte: Oberbaurat: O. Fauser (Germania).

Participanţii au fost în număr de 400, reprezentând circa 65 de naţiuni. Cu toată dificultatea pe care o comportă o atare aglomeraţie, organizarea din p. d. v. gospodăresc a fost la înălţimea interesului ştiinţific, lucru pentru care, francuzii nu precupeţesc mulţumirile şi laudele lor.

A. Oudin.

Formes d'humus.

Forme de humus.

In continuarea articolului precedent, se dă nomenclatura internațională admisă la congresul dela Oxford, recomandându-se și silvicultorilor folosirea acestei nomenclaturi, în lucrările lor. Humusul se poate forma în medii umede (chiar exces de apă), și atunci avem de a face cu turba (fr.=tourbe; germ.=Torf; engl.—peat) sau în medii uscate și atunci avem de a face cu: *mul* sau *mor*. Acești doi termeni, trebuesc folosiți în limbajul științific.

La rândul lor, și aceste două forme de humus (mor și mul) au câte alte trei subîmpărțiri. Astfel, *mul*-ul poate fi: glomerular, fin, compact; iar *mor*-ul: granulos, gras, fibros. Pentru distingerea tuturor acestor specii și subspecii de humus trebue să se aibă în vedere proporția de substanțe minerale, organice și gradul de transformare, de desagregare al lor.

De ex. cunoaștem *mul*-ul după amestecul intim al substanței minerale cu substanța organică și după lipsa unei limitări (granițe) precise între humusul propriu zis. și solul mineral. Din contră, într'un *mor*, materia organică — practic vorbind — nu este amestecată cu solul mineral, separația este foarte precisă. In plus, în *mor* se disting două strate: F (stratul de fermentare) și H (stratul humificat) a căror proporții definesc subîmpărțirile menționate.

M. Versepuy.

Estimation de la valeur qualitative d'une graine basée sur son pourcentage à la coupe.

Aprecierea valorii calitative a unei semințe, bazată (aprecierea) pe procentajul prin tăiere.

O metodă curentă, pentrucă e foarte simplă și expeditivă în aprecierea valorii germinative a unui stoc de semințe, este așa numita metodă prin tăiere. In ce constă ? Se ia 100 sau 200 de seimnțe din stocul de examinat, se secționează transversal și prin mijloc și se «observă» secțiunea. O apreciere din ochi chiar, poate spune care e sămânța bună și care e rea. Evident, e destulă aproximație în această apreciere, aproximație pe care autorul o scoate în evidență, pentru a conchide că atunci când e vorba de stabilit date precise, singura metodă a germinării însăși, e aceea care dă indicații mai sigure.

Et. Hubault.

Chronique entomologique.

Acclimatations de parasites à la suite d'introduction d'insectes ravageurs.

Aclimatizarea paraziților în urma introducerii insectelor distrugătoare.

O interesantă expunere asupra unor încercări de *combatere biologică* a unor dușmani ai lemnului, adică despre o *afirmare* în domeniul protecției pădurilor fenomenului numit printr'un termen consacrat, *superparazitism*.

E vorba, în special, de lupta dusă în contra lui *Sirex noctilio*, în Noua Zeelandă, și în contra lui *Diprion sertifer* (=Lophyrus rufus) și a lui *D. polytomum*, în Canada, cu ajutorul unor paraziți ai acestor insecte.

Astfel, *Rhyssa persuasoria* (un ichneumonid) și *Ibalia leucospoides* (cynipid) sunt folosiți în contra lui Sirex; iar *Microplectron fuscipennis*, în contra lui Diprion.

Rezultatele experimentaţiunilor de până acum, permit cel puţin continuarea cercetărilor; sunt deci încurajante. Cu titlul de curiozitate cităm următorul fapt: Ungaria a exportat, pe chestia aceasta, în Canada în 1934, circa opt milioane de Microplectron.

A. Roy.

Un litige forestier au XVIII-e siècle.

Un litigiu forestier în sec. XVIII-lea.

O chestiune care interesează istoria forestieră în Dauphiné.

*

In restul numărului pe Decembrie, obişnuitele capitole : revista revistelor, piaţa lemnului, cronica forestieră, etc.

Remarcăm mai multe fotografii reprezentând lucrările efectuate în Conservaţiunea 27, cu cei fără de lucru în pădure, cabane de adăpost, etc.

T. B.

SILVA.

Nr. 22.

Puster, Oberforstmeister i. R., Kandel. Der Maikäferfang und sein Erfolg.

Strângerea cărăbuşilor şi succesul operaţiunilor.

Autorul, un cercetător neobosit în materie, stabileşte mai întâi că aprecierea metodei de combaterea cărăbuşilor care preconizează strângerea insectelor perfecte, variază foarte mult dela aprobarea nelimitată până la negarea absolută a oricărui efect. Ultima apreciere o respinge ca neîntemeiată. Cea dintâi o discută şi o crede în funcţiune a capacităţii sexuale a insectei. Astfel fiind, dă o amănunţită descriere a vieţei sexuale a cărăbuşului şi ajunge la conclusia că măsura strângerei insectelor perfecte va avea succese indiscutabile, când vom reuşi a prinde mai mult decât 56% din numărul insectelor sburătoare. La întreabarea, dacă aceasta este posibil, autorul răspunde: da şi nu, arătînd cari anume condiţiuni trebuesc considerate favorabile, astfel ca «conducătorul unei secţiuni» poate să prinză 95—98% din toţi indivizii existenţi, şi cari din contra defavorabile, scoborând limita prinderii posibile sub 86%. In ultimul caz calamitatea creşte din an în an, fapt care trebue să ne determine a lua măsuri energice de prevenire, măsuri pe care ni le pune la îndemână tehnica silvică şi pe cari autorul le expune în ultima parte a articolului. După Puster, din toate modalităţile de tratament cele aşa zise naturale sunt favorabile desvoltării insectei, pe când acel al tăerilor rase prezintă condiţiunile cele mai favorabile de combatere.

Nr. 24.

Oberforstrat H. Zimmerle, Stuttgart.

Ein 240 jähriger Forchenüberhälter im Schönbuch. Aus dem forstlichen Versuchswesen Württembergs.

O rezervă de pin în vârstă de 240 de ani în «Schönbuch».

Doborârea unui pin bătrân, vătămat prin trăsnet, dă autorului ocazia a face o comunicare interesantă despre primele încercări de cultura pinului în «Schönbuch» — o regiune păduroasă din Württemberg — încercări cari par a data din anii 1620—27. Astfel fiind rezerva doborâtă n'ar fi reprezentantul cel mai în vârstă din pinii semănaţi pe vremuri. Chiar în articolul de faţă se pomeneşte şi de alţi pini cu o vârstă constatată de 280 de ani. Staţiunea de experimentaţie württemburgheză a profitat de ocazie, pentru a face o amănunţită analisă a uriaşului bătrân, constatând că epoca cea mai profitabilă de recoltare a acestui pin ar fi fost acum 90 de ani. In adevăr, creşterile corespunzătoare ultimilor 90 de ani sunt absolut neînsemnate.

Nr. 25/26.

Heinrich Walter (Stuttgart).

Nährstoffgehalt des Bodens und natürliche Waldbestände. Ein Beitrag zur Frage der Klimaxgesellschaften.

Substanţele nutritive cuprinse în sol şi arboretele forestiere naturale.

Nr. 27.

Dr. Ing. F. Moll.

Holzschutz gegen die Bohrmuschel.

Paza lemnului contra speciilor de Teredo.

O critică şi complectare a lucrării semnalate în R. P. din 1935.

Nr. 28.

E. King.

Die Stellung der ersten preussischen Könige zur Forstwirtschaft.

Atitudinea celor dintâi regi ai Prusiei faţă de economia forestieră.

No. 29.

Regierungsdirektor i. R. F. Heinz Ausbach.

Ueber Aufforstungen und Verjüngungen im weissen Iura (Eichstädter Alb).

Despre împăduriri şi regenerări în munţii «Iura alb».

Nr. 30.

Oberstleutnant Brinkmann, München (Kriegsschule).

Die militärische Bedeutung der Forsten und der Holzverwertung.

Insemnătatea militară a pădurilor şi a valorificării lemnului.

Autorul examinează importanţa pădurilor mari şi continue ca punct de plecare pentru operaţiuni militare, adunări, marşuri, pregătiri, atacuri şi apărări. Exemple luate din toate războaele din timpurile din urmă ilustrează perfect expunerea teoretică. Apoi discută aceiaşi importanţă din punct de vedere tactic şi din acel al tehnicei armamentului, iarăşi atât la atac cât şi apărare. Şi în acest caz exemple luate din realitatea războaelor pune în lumină justeţa expunerii teoretice. Ca concluzie se discută însemnătatea economiei forestiere la hotarele ţării şi colaborarea autorităţilor forestiere şi militare în interesul apărării ţării.

In partea doua autorul se ocupă cu importanţa pădurilor ca producătoare de materie necesare la operaţiunile militare de tot felul. Şi aci ne serveşte exemple instructive în parte luate din războiul nostru din anul 1916.

* * *

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORST-WIRTSCHAFT.

Band III, Heft 9 (Juni 1936).

Fröhlich J., Ing.

Über Waldschätzungen in Südost-Europa und Kleinasien.

Estimarea pădurilor în Europa sud-orientală și Asia Mică.

Autorul acestui articol este cunoscut ca un specialist de mâna întâi în materie de exploatări industriale de păduri în ținuturi noui. Din vasta sa experiență ni se împărtășesc o seamă de observațiuni și învățăminte asupra unor mijloace practice de estimare a valorii de exploatare pe care o prezintă o pădure în ochii unei societăți de exploatare străine.

Articolul respectiv prezintă interes special pentru noi, întrucât se referă la o experiență săvârșită de curând în Carpații noștri. Autorul se servește chiar de unele exemple dela noi.

Holzforschungsbericht des Instituts für ausländische und koloniale Forstwirtschaft an der Forstlichen Hochschule Tharandt.

Se continuă cu descrierea caracterelor tehnologice a unor feluri de lemne din pădurile virgine ale Kamerun-ului.

Raport internațional asupra economiei forestiere și a lemnului.

Conține un bogat material informativ asupra mișcării și a stărilor forestiere din lumea întreagă.

Ilie C. Dem.

INFORMAŢIUNI

— Comisia din anul acesta pentru examinarea candidaţilor la examenul de subinspector silvic a fost constituită din d-nii: M. Drăcea, V. N. Stinghe, I. Simionescu, H. Lazăr şi M. Suhăţeanu. Examenul, la care s'au înscris 67 de candidaţi, va începe în cursul primei săptămâni a lunei Noembrie.

— Deasemenea s'a constituit comisia de avansări pentru inginerii silvici cari împlinesc termenul legal la 1 Ianuarie 1937. Ea se compune din d-nii: I. Simionescu, H. Lazăr, I. Comanici, C. Marinescu, T. Păiş, C. Ivanovici, P. Roşescu şi I. Marinescu.

Comisia va lucra sub preşedinţia d-lui Tiberiu Moşoiu, ministru subsecretar de stat la departamentul Agriculturii şi Domeniilor.

— D-l ing. N. Rucăreanu asistent la secţia silvică dela Şcoala Politechnică din Bucureşti, obţinând o bursă din partea Institutului «Mitteleuropäischer Wirtschaftstag» din Berlin, pe timp de un an, a plecat în Germania pentru studii de specializare.

— La Congresul internaţional de silvicultură dela Budapesta, în afară de persoanele despre care am făcut menţiune în numărul trecut al revistei, au mai luat parte şi d-nii: At. Nedelcovici, I. Sterba, G. P. Antonescu, Dem. Podeanu, Munteanu şi Cloţer.

— In primăvara anului 1936, ocoalele silvice ale Capsului au organizat, în cadru «Serbării arborelui», un număr de 1428 serbări, la care au participat 258.968 de persoane, plantându-se 2.322.000 pueţi.

— D-na Mateescu, domiciliată în **Ploeşti, str. Calomfirescu nr. 17**, are de vânzare un tachimetru sexazecimal marca Starker-Kammerer. Doritorii îl vor putea vedea la Institutul de cercetări silvice din Bucureşti, Serv. Administrativ.

Societatea «Progresul Silvic»

TABLOU DE CĂRŢILE INTRATE IN BIBLIOTECA SOCIETĂŢII «PROGRESUL SILVIC», IN LUNILE IULIE ŞI AUGUST 1936.

In ceeace priveşte periodicele, ele sunt notate în Revista Pădurilor No. 2 din luna Februarie, la pag. 242.

1) — Buletinul Soc. Reg. de Geografie, Tom. LIV 1935, Buc. 1936.
2) *Gnamm H.:* Die Gerbstoffe und Gerbmittel, Stuttgart 1933.
3) *Gestischi Th. :* Der Holzbau, Berlin 1926.
4) *Qunmann Osi :* Gruenenwald V. C. Bergbahnen, Berlin 1930.
5) *Bungeţianu Dr. :* Piaţa mondială a lemnelor, Buc. 1921.
6) *Kurt Stephani :* Vorsclag zu einer forstlichen Betriebstatistik, Hannover, 1929.
7) *Zoltan Feketi :* Az Akàc Sofra, Sopron 1931.
8 ,, ,, Akàc Fatömegtàblàk, Sopron 1935.
9) — Atlas al semnelor convenţionale, Bucureşti, 1922.
10) *Weress Andrei :* Documente privit. la ist. Ard., Mold. şi Munt., vol. I, 1527—72, Buc.
11) ,, ,, Idem, idem, vol. II, 1573—84, Buc.
12) ,, ,, Idem, idem, vol. III, 1585—92, Buc.
13) ,, ,, Idem, idem, vol. IV, 1593—95, Buc.
14) ,, ,, Idem, idem, vol. V, 1596—99, Buc.
15) ,, ,, Idem, idem, vol. VI, 1600—601, Buc.
16) ,, ,, Idem, idem, vol. VII, 1602—606, Buc.
17) ,, ,, Idem, idem, vol. VIII, 1607—13, Buc.
18) ,, ,, Bibliografia Romăno-Ungară, vol. I, 1473—1780, Buc.
19) ,, ,, Idem, idem, vol. II, 1781—1838, Buc.
20) *Costăchescu M. :* Documente moldovene dela Stefan cel Mare, vol. I, 1374—1437.
21) ,, Idem, idem, vol. II, 1438—1456.
22) ,, Idem, idem, supliment.
23) *Filitti C. Ioan :* Propriet. sol. în Principatele Rom. 1864, Buc. 1935.
24) ,, ,, Principatele Române dela 1828—1834, Buc. 1934.
25) *Bossy V. R. :* Agenţia diplomatică a Rom. la Paris sub Cuza, Buc. 1931.
26) *Iorga Iicolae :* Istoria Românilor, Buc. 1930.

27) *Balş Gh. :* Bisericile Româneşti din veac. XVII şi XVIII, Iaşi 1933.
28) *Mihăilescu V.:* România — Geografie fizică, Buc. 1936.
29) *Ratzeburg C. T. I. :* Forstwissenschaftliches Schriftsteller Lex., Berlin, 1874.
30) *Müller T. T. H. :* Freie Wirtschaft oder Zwang ? Darmstadt 1920.
31) *Ritter Hermann :* Geschichtliche Darmstellung der Besteuerung der Land. u. Forstwirtschaft, Wien 1889.
32) „ *v. Chlumesky :* Die Internationale Land. u. Forstwissenschaftliche Statistik, Berlin 1873.
33) *Vespermann H. :* Bauholzer u. ihre Verbreitung im Velthandel, Berlin 1914.
34) — Die Land u. forstwirtschaftliche Akademie Hohenheim, Stuttgart 1863.
35) *Tele Alexander :* Zur Geschichte der Saarflesserei u. Saarschiffart, Saarbrücken 1907.
36) *Hagen von Otto :* Die forstlichen Verhältnisse Preussens, Tübingen 1815.
37) *Glaser Theodor :* Beiträge zur Waldwertrechnung u. forstlichen Statistik, Tübingen 1815.
38) *Leo Victor Ottomar :* Forststatistik über Deutschland und Osterreich-Ungarn, Berlin 1874.
39) *Iacobi Bernhard Hans :* Die Verdrängung der Laubwälder durch die Nadelwalder, Tübingen 1912.
40) *Schmidt Mathäus :* Der Süddeutsche Handel, Leipzig 1909.
41) *Mayer Fr. Christ. :* Forstdirectionslehre, Würzburg 1820.
42) — Anlcitung zur Neuern Forstwissenschaft, Berlin 1873.
43) *Schwappach Adam :* Forstpolitik Jagd u. Fischereipolitik, Leipzig 1894.
44) — Forstliches Gotta Album, Breslau 1844.
45) *Haft K. Dr. :* Die Weide-Forst-u. Alpgenossenschaften im Reichsrein Bayern, Stuttgart 1910.
46) *Heering W. Dr. :* Bäume und Wälder Schlessing-Holstein, Kiel 1906.
47) *Lehr I. Dr. :* Die Neuen Deutschen Holzölle, Jena 1880.
48) *Meyer Fr. Cr. :* Formulare zu den Forstinstructionen, Würzburg 1820.
49) *Heyer Gustav :* Die Methoden der Forstlichen Rentabilitäts rechnung, Leipzig 1871.
50) *Berg von Freihern :* Mitteilungen über die Forstlichen Verhältnisse, Strassburg 1883.
51) *Schmerder Felix Dr. :* Die Bestocknungs-Verhältnisse der bauerischen Staatswaldnungen, München 1906.
52) *Weber Wilhelm :* Der Aufbau der Berufsverbände, Berlin 1922.
53) *Wilhelm Konrad :* Die Bewegung der Holzpreise in Deutschland, Neudamm 1924.
54) *Schultze Otto :* Systematische u. kritische selbständigkeit, Leipzig 1904.
55) *Dickel Karl :* Ueber die mit der Universität Berlin verbunden gewefene königlicheforst, Berlin.
56) *Kretschner Konrad :* Historische Geographie von Mitteleuropa, Berlin 1904.
57) *Schultze Julius :* Die Papier fabrication im Königreich Sachsen unter bisonderer Berichtsichtigung ihrer Bezichnugen zu den Holzsohllerfereien.

58) *Erdmann F.* : Die Forsterbewegung, Berlin 1922.
59) — Die Forstverwaltung Bayern, München 1861.
60) *Neudorfer Otto* : Grundlagen des Genossenschaftswessens, Leipzig 1901.
61) *Ilvessailo L. Jolava* : Maapallon Metsävarat, Helsinski 1930.
62) *Wagner Gustav* : Die Waldrente u. ihre nachhaltige Erhöhung, Neudam 1899.
63) *Lappi-seppälö, M.* : Die Entwicklung gleichhaltiger mischbestände aus Kiefer u. Bircke, Helsinski 1930.
64) *Haenger Wilhelm* : Die Musickinstrumenten Industrie, Tübingen 1919.
65) *Ostwald Wilhelm* : Die Wissenschaft, Leipzig 1911.
66) *Nickel Eug. Karl* : Der Grundbegriff-wirtschaften.
67) *Demetrescu C. Ilie* : Politica forestieră postbelică a câtorva State reprezentative în compar. cu a României, Buc. 1934.
68) — Anuarul forestier, industrie și coerț în Rom., Buc. 1936.
69) *Rubner Konrad* : Die Bewegung des Holzpreise im Deutschland, Neudamm 1920.
70) *Carlsson Wilhelm* : Der Arbeitgeber Schutz-Verband für des Deutsches Holzgewerbe, Jena 1912.
71) *Tyszka von Karl* : Forstwirchaftliche Theorien, Jena 1920.
72) *Stolzmann R.*: Die Krisis in der Heutigen Nationalökonomie, 1925.
73) *Spann Othmar* : Fundament der Volkswirtschaftslehre, Jena 1918.
74) *Uhlmann Franz* : Der Deutsch-Russische Holzhandel, Tübingen, 1905.
75) *Nickel Eug. Carl* : Normative Wirtschaftswissenschaft, Berlin 1920.
76) *Schwob Alexander* : Möbel production u. Möbelconstruction in Deutschland, Berlin, 1915.
77) *Weber Wilhelm H.*: Der Aufbau der Berufsverbäude, Berlin 1922.
78) *Koehne Carl Dr.* : Die Arbeitsordnung in der Land u. Forstwirtschaft, Berlin, 1927.
79) *Oertzen von* : Zur Forstarbeiterfrage im Mecklenburg, Jena 1924.
80) *Fabricius Ludwig* : Geschichte der Naturwissenschaften in der Forstwirtschaft, Stuttgart 1906.
81) *Werger Eberhard* : Die Arbeiterfrage in der deutschen Forstwirtschaft, München 1927.
82) *Falk Ferdinand* : Der Deutsche Holzmarkt, Leipzig 1929.
83) *Wappes Lorenz* : Studien über die Grundbegrieffe u. die Systematik der Forstwissenschaft.
84) *Nammen Franz* : Deutschland u. Osterreich-Ungarns Holzzollpolitik, Dresden 1916.
85) *Harm Julius* : Handbuch der Klimatologie, Stuttgart 1908.
86) *Spann Ottmar* : Kurzgefasstes System der Gesellschaftslehre, Berlin 1914.
87) *Weber Wilhelm H.* : Der Holzverkehr auf den Deutschen Eisenbahnen in den Jahren 1913—1919 einschliessliech., Giessen 1923.
88) *Krzmonscki R.* : Philosophie der Landwirtschaftslehre, Stuttgart 1908.
89) *Schaefer Franz* : Die Wirtschaftliche Bedeutung der technischen Entweklung in der Papierfabrication, Leipzig 1909.

90) *Ganghofer Franz :* Das Forstliche Versuchwessen, Band I, Augsburg 1881.

91) *Ludwig Carl :* Waldbrandversicherung, Aaachen 1914.

92) — Die Forstbildung der forstverwaltungs beamten, Berlin 1930.

93) *Bernhardt Aug. :* Geschichte des Waldergenthums der waldwirtschaft, Berlin 1872.

94) *Schull P. :* Forstvermessung, Augsburg.

95) *Ganghofer Aug.:* Das Forstliche Versuchwesen, Band II, Leipzig 1884.

96) *Buchenberger A. :* Agrarwesen und Agrarpolitik, Leipzig 1924.

97) — Die Arbeitsverhältnisse in den Betrieben der Holzwarenindustrie, Berlin 1914.

98) *Parchmann W. :* Mechlenburgische Bestandes verhältnisse in Forstwirtschaft in fruheren Iahrhundert, Rostock 1921.

99) *Bose Ludwig H. :* Das forstliche Weiserprozent, Berlin 1889.

100) *Beck R. :* Die Aufforstung der mirentablen Flächen des Landwirtschaftlichen Kleinbelitzes.

101) *Mombert Paul :* Besteuerung und Volkswirtschaft, Karlsruhe 1922.

102) *Jung Forstmeister :* Reirertragstafeln, Berlin.

103) *Seidentlicher Aug. :* Rechts u. Wirtschafts-Geschichte, norddeutschen Forsten, Götingen 1896..

104) *Räss Hubert :* Die waldertragsregelung gleichmässigter Nachhaltigkeit, Frankfurt a. M. 1890.

105) *Reus Herman :* Der Forsthaushalt,Leipzig 1918.

106) — Forstliche Blicke auf das Forst u. Jagdwesen, Praag 1847.

107) *Lieffmann R. :* Die Unterchmungsformen mit einschluss der Genossenschaften der Sozialisierung.

108) *Weber Wilhelm :* Der Holzverkehr auf den Deutschen Eisenbahnen in Jahre 1920, Giessen 1923.

109) *Gelesnoff W. :* Grundzuge der Volkswirtschaftlehre, Berlin 1918.

110) — Gestschrift der Grossherzogl. S. Forstlehranstalt Eisenoch, Eisennach 1905.

111) *Passmann H. :* Die Modernen Problemen in der Grubenholz-belieferung, Leipzig 1927.

112) *Eheberg Th. Carl :* Die Reichswälder bei Nürenberg, Würzburg 1914.

113) *Urich :* Die deutsche Holzzollgesetzgebung, Berlin 1888.

114) — Darstellung der königl. Sachs, Staatsforstverwaltung u. ihrer Ergebnisse.

115) *Weber Wilhelm :* Der Holzverkehr auf den deutschen Eisenbahnen in den Jahren 1913—1919 einschlisslich.

116) *Grauer F. :* Die Forstverwaltung Würtenbergs, Stuttgart 1910.

117) *Kraft Gustav :* Ueber die Beziehungen des Bodenerwaitungswerthes, Hannower 1890.

118) *Hess Walter :* Das Papier im Kriege, Dresden 1918.

119) *Rudolf Martin :* Die Reinebene um Mannheim u. Heidelberg, Heidelberg 1925.

120) *Hoops Joh. :* Waldbäume u. Kulturpflanzen im germanischen Alterthum, Strassburg 1905.

121) *Wappers Lorenz :* Ueber das Forstliche Vereinwessen, Tübingen 1914.
122) *Edmund H. :* Geschichte der deutschen Wälder, Dresden 1871.
123) *Weber Wilhelm :* Der Aufbau der Berufsverbände, Berlin 1922.
124) *Hartig Th. :* System u. Anleitung zum Studium der Forstwirtschaftslehre.
125) *Prokowetz Ritter :* Bericht über die vorhandlungen u. Beschlüsse des internationalen Land in forstwirtschaftliches Kongresses.
126) *Heess Richard :* Der Forstwissenschaftliche Unterricht an der Universität Giessen, 1881.
127) *Hierl Ed. Joh. :* Anleitung zur Waldwerths Berechnung, München 1852.
128) *Heyer Carl :* Die Waldertrags Regelung, Giessen 1841.
129) *Hess Richard :* Der Forstwissenschaftliche Unterricht an der Universität Giessen 1881.
130) *Burchardt H. :* Der Waldwirth, Hannower 1860.
131) *Baur Franz :* Ueber die Berbehaltung oder Veräusserung der Staatswaldungen, Stuttgart 1870.
132) *Hess Rich. :* Litteratur Nachweise zur Geschichte der Waldungen, Forstwirtschaft u. Forstwissenschaft.
133) *Glaser Theodor :* Die Berechnung des Waldkapitals, Berlin 1912.
134) *Weber Heinrich :* Grundlinien einer neuen Forstwirtschfts-philosophie, Tübingen 1919.
135) *Neubauer Wilhelm :* Der Kampf um den Wald, Leipzig 1925.
136) — Die Forstlichen verhältnisse Würtenbergs, Stuttgart 1880.
137) *Schwappach Adam :* Grundriss der Forst u. Jagdgeschichte Deutschlands, Berlin 1883.
138) *Danckelmann B. :* Forst-Akademien oder allgemeine Hochschullem ? Berlin 1872.
139) *Moeller I. K. :* Die Aufforstung landwirtschaftlich munderwertigen Bodens, Berlin 1908.
140) — Untersuchungen über die Rentabilität die Badischen Staats und Gemeinwaldwirtschaft, 1924.
141) *Faukhauser :* Forstliches Reiseskizzen aus Italien, Zürich 1885.
142) *Iahm Jos, Willy:* Arbeitnehmer u. Arbeitgeber Organisationen in der Deutschen Holzindustrie.
143) *Pressler R. Max :* Der Rationelle Waldwirt, Leipzig 1885.
144) *Schwetzer Wilhelm :* Zur Geschichte des Forstweses, Weimar 1836.
145) *Laschke Carl :* Ökonomik des Durchforstungbetriebes, Neudamm 1901.
146) *Hammers Jacob :* Die Waldgenossenschaften in der Aachener Gegend, 1913.
147) *Phillip Carl :* Die Forstlichen verhältnisse Badens, Freiburg 1909.
148) *Beckmann Gott :* Holzzat, Chemnitz 1788.
149) *Hartig Lud. G. :* Forstliche Conversation Lexicon, Berlin.
150) *Hess Richard :* Ueber die Organisation der forstlichen versichwesens, Giessen 1869.
151) *Phillip Karl :* Forstliche Tagesfragen, Freiburg 1912.
152) *Kunkelle Dr. :* Wie wächt der wald, Neustadt 1919.
153) *Kirchhoff Alfred :* Anleitung zur deutschen Landes u. Volksforschung, Stuttgart 1889.

154) *Ress Richard* : Die forstliche Unterrichtsfrage, Berlin 1874.
155) *Nieman Aug.* : Vaterländische waldberichte, Altona 1821.
156) *Pfeil W. Dr.* : Behandlung, Benutzung u. Schätzung der Forsten, Berlin 1829.
157) *Pressler R.* : Der Allgemeine Versammlung deutscher Volks u. Land Forstwirte, Dresden.
158) *Jagerschmidt V.* : Das Murgthal, Nürenberg 1800.
159) *Laurop C. P.* : Jahrbücher der gesamten Forst u. Jagdwissenschaft, Heidelberg 1823.
160) *Schaenk Fr.* : Handbuch über Forstrecht und Forstpolizei, Gottha 1825.
161) *Andre Emil* : Versich einer zeitgemassen Forstorganisation, Prag 1823.
162) *Duhamel H.* : Dendrologia, Zürich 1763.
163) *Spath Leonard* : Anleitung die Matematik und Phisicalische Chimie auf das Forstwessen.
164) *Hausrat H.* : Pflanzengeografische Waldungen der Deutschen Landschaft, Berlin 1911.
165) *Widermann* : Das System der Forstwissenschaft, Tübingen 1824.
166) — Jahrbuch des Vereins für Privatforstbeamte Deutschlands, Neudamm 1922.
167) *Tessin W.* : Forststatistik von Würtenberg, Tübingen 1923.
168) *Baltasar B.* : Forstbotanick u. Forsttechnologie Theil I, Giessen 1800.
169) „ „ Idem, Theil II, Giessen 1803.
170) *Schleiden I. M.* : Die Pflanze in ihr Leben, Leipzig 1848.
171) *Stiegliz L. C.* : Geschichtliche Darstellung der Eigenthums verhältnisse an Wald u. Jagd., Leipzig 1848.
172) *Tertter Melch* : Forstkatechismus Band I, Tübingen 1805.
173) „ „ Idem, Band II, Tübingen 1806.
174) „ „ Idem, Band III, Tübingen 1806.
175) *Burhhardt H.* : Die forstliche Verhälnisse des Königreichs Hannower.
176) *Berg Ed. H.* : Die Staatsforstwirtschaftslehre, Leipzig 1850.
177) *Widermann W.* : Literarische Berichte für Forstmänner, Tübingen 1832.
178) *Moser Gottfried* : Neues Forst Archiv, Ulm 1796.
179) *Arnsperger F. C.* : Erneuertes Lagerbuch, Karlsruhe 1881.
180) *Winkler Georg* : Waldwerth Schätzung, Wien 1836.
181) *Burgsdorf L.* : Forsthandbuch, Berlin 1790.
182) *Moreau de I.* : Untersuchung über die Veranderungen, Tübingen 1828.
183) *Widermann* : Geschichtliche Einleitung in die Forstwissenschaft, Tübingen 1837.
184) *Weber R.* : Der Wald, Berlin 1874.
185) *Presler Robert* : Kritik und Schule u. ihren Oberforstrath Pfeil, Dresden, 1847.
186) *Papius K.* : Die Beschreibung der naturalischen Verhältnisse, Aschoffenburg 1822.
187) *Ratzeburg G.* : Forstnaturwissenschaftliche Reisen, Berlin 1842.
188) *Drais Fr. G.* : Versuch eines Lehrbuchs der Forstwissenschafts, Haale 1920.
189) *Hundeshagen* : Forstliche Berichte u. Miscellen, Tübingen 1830.

190) *Lange Hermann* : Erinnerungen an den Alten u. seinen Sachsenwald, Haale 1920.
191) *Walter Ludwig* : Grundlinien der teutschen forstgeschichte, Giessen 1816.
192) *Hossfeld Wilhelm* : Wertsbestimung der einzelnen Waldproducte ganzer Wälder, 1825.
193) *Zschokke H.* : Der Gebürgförster, Theil I, Basel 1806.
194) „ „ Idem, Theil II, Basel 1806.
195 *Grunberger G.* : Lehrbuch für die Phalz Bayerrischen Forster Theil I. München 1788.
196) *Maltiss Aug.* : Humoristische-Satyrische Planterliebe, Neudamm 1911.
197) *Egerer F.* I. : Die Forstwiessenschaft, Theil I, Frankfurt a. M. 1813.
198) „ „ Idem, Theil II, Frankfurt a. M. 1813.
199) *Roth Carl* : Ueber Wald u. Waldbenutzung, München 1880.
200) *Datzel A. G.* : Lehrbuch für die phalzbayerischen Förster, Theil I, München 1788.
201) „ „ Idem, Theil II, München 1790.
202) *Seuter P. I.* : Versuch einer Darstellung der Allgemeine Gründsätze der Forstwirtschaft, Ulm 1804.
203) *Jung H.* : Lehrbuch der Forstwirtschaft Theil I, Mannheim 1787.
204) „ „ Idem, Theil II, Mannheim 1787.
205) *Leonhardi G.* : Forstwirtschafftliche Briefe, Leipzig 1789.
206) *Schilcher S.* : Methode den Ertrag der Waldungen, Stuttgart 1796.
207) *Guiot M.* : Manuel Forestier, Paris 1770.
208) *Lauropp* : Sylvan ein Jahrbuch für forstmäner Jager u. Iagdfreunde. L. 814 15—16—19—20—21, 1824.
209) *Wildungen* : Taschenbuch für Forst u. Jagdfreunde, 1800—801—02—03—04—05—06—07—08—09 şi 1812.
210)*C. F. W. S.* : Practischen Forstwissenschaft, Hersfeld 1792.
211 — Verordnung über die Forstorganisation im groserzogthum Hessen, Darmstadt 1811.
212) *Cramers Andr.* : Anleitung zum Forst Wessen, Braunschweig 1786.
213) — Satzung u. Hausordnung für die Forstschulen, Neudamm 1925.
214) — Forster Ausbildung Bestimungen, Neudamm 1925.
215) — Vor-Schriften für die Forsterprüfung, Neudamm 1925.
216) — „ „ „ Forstgehilfenprüfung, Neudamm 1925.
217) *Mammen Fr.* : Die Waldungen des Königreichs Sachsen, Dresden 1925.
218) *Weber Heinrich* : Forstlicher Jahresberich, Tübingen 1926.
219) — Zur Gedenkfeier der Grunung der Forst Lehranstadt, Wien 1913.
220) *Siefert Xaver* : Der Deutsche Wald, Karlsruhe 1905.
221) *Reuss Herm.* : Festschrift zur Feier des 50 Jährigen Bestandes, Brüm 1902.
222) *Teikmans Andr.* : Statistique forestière de la Letonie, Riga 1926.
223) — Festgabe für die Mittglieder der XX Wersammlung 1858.
224) *Ebner Carl* : Gloszerei u. Schiffahrt auf Bnunger Wässern, Wien 1912.
225) *Kauz H.* : Schutzwald, Berlin 1912.

226) — Bericht über die XXXVIII Versammlung des Wärk' sechen Forstvereins,

227) *Achterath H.* : Deutsche Rohholzwirtschaft, Frankfurt a. M. 1919.

228) *Leffmann* : Ertrag u. Einkommen auf der Grundlage einer rein subjecktiven Wirtlehre, Jena 1907.

229) *Buchmayer Aug.* : Historische Reminiszenzen der Forstakademie Mariabrun 1905.

230) *Wundt Emil* : Die Staatliche Selbstbewirtschaftung von Domänen, Jena 1925.

231) — Die Verwendung der Eisenbahn Holzschwelle, Mannheim 1912.

232) *Ebelnig Fr.* : Die Forst u. Holzwirtschaft des Saargebietes, Giessen.

233) *Dickel Carl* : Die Anfänge des forstwissenschaftlichen Unterrichts in Preussen, Berlin 1916.

234) *Bentheim Otto* : Anregungen zur Forstbildung von Forstwirtschaft und Forstwissenschaft in 20 Jahre.

235) *Dengler A.* : Die Horizontal verbreitung der Kiefer, Neudamm 1904.

236) *Monceau H.* : Die Kunst der Kohlenbrenens.

237) *Glockner Dr.* : Bedeutung u. Entstehung des Forstbegrieffes.

238) *Dettingen* : Der Bayerische Holzhandel, Leipzig 1909.

239) *Leeder Karl* : Die Oberstjägermeister, Wien 1905.

240) — Skovbruget i Danmark, Kobenhoven 1925.

241) *Martin H.* : Die Hohere Forstliche Unterricht, Leipzig 1897.

242) *Wrba H:* . Wald u. Sozialisierung, Leipzig 1919.

243) *Zon Raph.* : Forests and Water in the Ligt of scientific investigation, Wasshington 1929.

244) *Kohnuger H.* : Die Umtrichtsbestimung im Jährlich nachhältigen Forstbetriebe, Dresden 1916.

245) *Parchmann W.* : Mecklenburgische bestandes verhältnisse und Forstwirtschaf, Rostock 1921.

246) *Lehr Julius* : Die deutschen Holzzölle u. deren Erhohung, Frankfurt 1883.

247) — Untersuchung über die Rentabilität der Badischen Staats im Gemeinwaldwirtschaft.

248) *Furst Herm.* : Khronick der königliche Bayr. Forstlehranstalt, Ascheffenburg 1894.

249) *Ratz Dr.* : Waldversicherung u. Forstbank, Wiessbaden 1907.

250) *Wedekind F.* : Die Fachwerksmethoden, Frankfurt a. M. 1843.

251) *Pressler R. M.* : Der Waldbau des Nationalökonomen, Dresden 1865.

252) *Bernhardt A.* : Zur Geschichte der Staatsforstwirtschaftliche, Leipzig 1873.

254) *Widemann W.* : Zweck u. Begriff der Forstwirtschaft, Tübingen 1826.

254) *Moser Z.* : Versuch einer Geschichte der Deutschen Forstwirtschaft.

255) *Offenberg L.* : Das Waldschutzgesetz, Berlin 1901.

256) *Brenne* : Das Waldrecht der Aufflossunggesetze, Berlin 1922.

257) *Schultes P.* : Neues Taschenbuch für Natur- Forst u. Jagdfreunden 1840—1841, Weimar 1841.

257) *Hansrath H.* : Die Pflanzen u. der Mensch. Band I, Stuttgart 1913.

259) *Schneidt O.* : Die Beschafung u. Verwendungbuchener Eisenbahnschwellen, Berlin 1817.

260) *Hock F.* : Nadelwaldflora Norddeutschland, Stuttgart 1893.

261) — Vorträge gehalten am forstliche Vortrag von 5—8 März 1828 an der Erdgenossensehen Hochschule in Zürich, Bern.

262) *Offenberg L.* : Grundzuge der Waldwertberechnung, Berlin 1912.

263) *Fieser E.* : Die Moderniesierung der Badischen Domänen in gemeinde Waldwirtschaft.

264) *Hees Richardt* : Lebensbilder hervoragender Forstmäner, Berlin 1885.

265) *Hosemann* : Die Pflanzung der weichen oder geschwundwachsenden Holzgattungen, Mainz 1816.

266) *Knorr Aug.* : Die Forstakademie im Munden, Göttingen 1891.

267) *Bertog H.* : Die Buche im norddeutschen Kiefernwalde, Neudamm 1921.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,
Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,
Având în vedere art. 2 din codul silvic;
Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Revizuirea Regulamentului pentru exploatarea pădurii Obştei Luzii Humorului, jud. Suceava, proprietatea Obştei Luzii Humorului, în suprafaţă de 151 ha. 0100 mp. Regimul Codru cu două ţăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Rotunda, jud. Prahova, proprietatea Gh. şi C. I. Alexiu. în suprafaţă de 51 ha. 6600 mp. Regimul şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Fata Citerii, jud. Someş, proprietatea Moşt. Francisc Schmidt (în număr de 6), în suprafaţă totală de 37 ha. 2100 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani.

d) Amenajamentul pădurii Deselat, jud. Sălaj, proprietatea Composesoratului Cosniciul de Jos, în suprafaţă de 35 ha. 4500 mp. Regimul crâng cu 20 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani.

e) Amenajamentul pădurii Jombos, judeţul Sălaj, proprietatea Bis. Ref. din comuna Bilghezi, în suprafaţă de 11 ha. 5000 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 31 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor. (ss) **Mircea T. Cancicov.**
No. 179248/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Capul Dealului, județul Mureș, proprietatea comunei Tirimia, în suprafață de 112 ha. 7100 mp. Regimul crâng cu 70 rezerve la hectar. Revoluția normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Valea Lungă, județul Târnava Mare, proprietatea comunei Dârlos, în suprafață totală de 82 ha. 8100 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve. Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Muncel, județul Satu Mare, proprietatea comunei Curtuiușul Mic, în suprafață totală de 66 ha. 7600 mp. Regimul crâng cu 40 rezerve la hectar. Revoluția normală 30 ani.

d) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Pădurea Mare, județul Târnava Mică, proprietatea Adam Bethlen, în suprafață totală de 57 ha. 6600 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii Bârlog Pojorata-Haiag, județul Târnava Mică, proprietatea Kraus Martin, în suprafață de 30 ha. 1100 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

f) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Măgurița, județul Mureș, proprietatea Ujică Vasile lui Petru, în suprafață de 12 ha. 7200 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluția normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 31 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**
No. 179249/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Ștefănești, jud. Botoșani, proprietatea Obștei Șefan cel Mare, în suprafață de 521 ha. Regim și tratament: crâng simplu toate 5 serii. Revoluția normală 30 ani, în seria I-a, 10 ani seria II-a, 3 ani seria III-a, 10 ani seria IV-a, și 3 ani seria V-a.

b) Amenajamentul pădurii Răzor, Jud. Someș, proprietatea Composesoratului din Com. Top, în suprafață de 134 ha. 0900 mp. Regim și tratament: crâng cu 40 rezerve gorun la ha. Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Leurda-Copăcei-Tataradei, jud. Alba, proprietatea Dr. Lote Zoltan, în suprafață totală de 49 ha. 2100 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 20 ani la seria I și 40 ani pentru seria II-a.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Terberez, jud. Trei-Scaune, proprietatea H. Craid, în suprafață de 37 ha. 8100 mp. Regim și tratament: Seria I, codru cu 2 tăeri succesive la 10 ani interval cu Revoluția normală 80 ani și crâng cu 60 rezerve la seria II, cu revoluția normală 40 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale. pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 31 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 179250/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Tetina, jud. Cernăuți, proprietatea Municipiului Cernăuți, în suprafață de 408 ha. Regim și tratament codru cu tăeri succesive. Revoluția normală 90 ani. în seriile de raport și exploatabilitate fizică în seria de protecție.

b) Amenajamentul pădurii Dealul Hagăului, jud. Cluj, proprietatea Soc. Anonim Calcit, în suprafață de 45 ha. 6300 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Buhăceni, jud. Botoșani, proprietatea Viorica Dan Patrulius, în suprafață de 20 ha. 9700 mp. Regim și tratament: crâng cu 60 rezerve la ha. Revoluția normlă 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Bădeni Sfóara Băcănița, jud. Buzău, proprietatea Căp. Iulian Ionescu, în suprafață de 16 ha 8852 mp. Regim și tratament crând sinmplu. Revoluția normală 15 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentului de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor:

pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 31 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 179251/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Găiseni-Poiana-Lungă, jud. Dâmboviţa, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile, în suprafaţă de 228 ha. Regim şi tratament: crâng compus. Revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Zerdea, judeţul Someş, proprietatea Composesoratului Sânmarghita, în suprafaţă de 96 ha. 6300 mp. Regim şi tratament: crâng cu 40 rezerve gorun la ha. Revoluţia normală 30 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Mălăeşti-Corbu, jud. Fălciu, proprietatea Zoe A. Ciucă, în suprafaţă de 58 ha. 5731 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

d) Amenajamentul pădurii Adoriantelec, jude. Sălaj, proprietatea Com. Mălădia, în suprafaţă de 17 ha. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din acest regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 31 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 179252/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Petroșani, județul Hunedoara, proprietatea composesoratului Petroșani, în suprafață de 819 ha. 7900 mp. Regim și tratament: o serie de raport codru cu tăeri rase și Revoluția normală 60 ani și alta de protecție.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Crasnei Ghiu, județul Rădăuți, proprietatea Ștefan Habur, în suprafață de 51 ha. 3100 mp. Regim și tratament: codru cu 2 tăeri succesive la 10 ani interval. Revoluția normală 80 ani.

c) Amenajamentul pădurii Coltova, județul Someș, proprietatea com. Cheltiu, în suprafață de 39 ha. 1300 mp. Regim și tratament: crâng cu 40 rezerve gorun la hectar. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Zăvoiul Popovăț, județul Dâmbovița, proprietatea Marcu Stoenescu, în suprafață de 13 ha. 7500 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 8 ani. Revizuirea în 1940—1941.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Plosca, județul Rădăuți, proprietatea Alter Than și Bleiweiss, în suprafață de 13 ha. 2600 mp. Regim și tratament: codru grădinărit. Revoluția normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentului de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 31 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 179253/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Fața Peșteri, județul Someș, proprietatea Composesoratului din Comuna Tinca, în suprafață de 198 ha. 0200 mp. Regim și tratament: crând cu 60 rezerve la ha. Revoluția normală 32 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Fundățica, județul Brașov, proprietatea Ghica Anastase, în suprafață de 179 ha. 8460 mp. Regim și tratament: In seria I protecție codru grădinărit, revoluția normală 100 ani, iar în a 2-a codru cu tăieri rase și revoluția normală 60 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Coasta Drăgești, județul Roman, proprietatea Maria Rusovici și Marg. Fedeleș, în suprafață de 26 ha. 2500 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

d) Amenajamentul pădurii Begbea, județul Cluj, proprietatea Comunei Lacu, în suprafață de 23 ha. 0200 mp. Regim și tratament: crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluția normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Dăiești-Băbuești, județul Argeș, proprietatea Const. C. M. Chrițescu, în suprafață de 11 ha. 5730 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 35 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 31 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea T. Cancicov.**

No. 179254/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Punghina-Grindul-Lascu, județul Mehedinți, proprietatea Maria G. Balș, în suprafață de 516 ha. 7700 mp. Regim și tratament crâng simplu, Revoluția normală 25 ani.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Budișteanca, jud. Argeș, proprietatea Tinca D. Dumitrescu și D. Cristescu, în suprafață de 79 ha. 8100 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 15 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Zăvoiul Văcărești de Răstoaca, jud. Dâmbovița, proprietatea D-tru Brebenel, în suprafață de 44 ha. 8600 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 6 ani. Revizuirea 1941/42.

d) Regulament pentru exploatarea pădurii Cicu, jud. Someș, proprietatea Ioan Melian, în suprafață de 40 ha. 8900 mp. Regim și tratament: crâng cu 50 rezerve gorun la ha. Revoluția normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Morișoara, jud. Muscel, proprietatea D. Bărbulescu, în suprafață de 14 ha. 2800 mp. Regim și tratament Crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentului de exploatare mai sus menționate cu excepția celor dela alin. c. se vor face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 31 August 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculiurii și Domeniilor (ss) Mircea Cancicov.

No. 179255/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Strigoi, jud. Năsăud, proprietatea Comunei Lușca, în suprafață de 171 ha. 9900 mp. Regim și Tratament: codru cu 2 tăieri succesive la 10 ani interval. Revoluția normală 80 ani.

b) Amenajamentul pădurii Baronului, jud. Alba, porpriteatea Composesoratului Cioca și consoții, în suprafață de 57 ha. 5400 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Slatina, jud. Someș, proprietatea Composesoratului Căianul Mare, în suprafață de 75 ha. 1400 mp. Regim și tratament: crâng cu 40 rezerve gorun la ha. Revoluția normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru operațiuni culturale al pădurii Zamoștea, jud. Storojineț, proprietatea Bogdan Vierzeiski, în suprafață păduroasă de 48 ha. 2240 mp.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Prosia, jud. Argeș, proprietatea Nae N. Gheorghiu, în suprafață de 38 ha. 6710 mp. Regim și tratament: crâng simplu. Revoluția normală 30 ani și 20 ani.

f) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Sub Piatră, jud. Someș, proprietatea Văd. Blatt Marcus, în suprafață de 22 ha. 4000 mp. Regim și tratament: crâng cu 40 rezerve gorun la ha. Revoluția normală 20 ani.

g) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Crasnei Ghiu, jud. Rădăuți, proprietatea Alexa Râspopa, în suprafață de 22 ha. 1900 mp. Regim și tratament: codru cu tăieri rase. Revoluția normală 60 ani.

h) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Chicera Lozova, jud. Rădăuți, proprietatea Ioan Harbus, în suprafață de 15 ha. 8600 mp. Regim și tratament: codru grădinărit. Revoluția normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamenete, etc. referitoare la suprafața pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 4 Septembrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturei şi Domeniilor, (ss) Tiberiu Moşoiu.

No. 183463/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea Regulamentului pentru exploatarea pădurii Sângerul, jud. Prahova, proprietatea Margareta M. St. Zănoagă, în suprafaţă totală de 268 ha. 0930 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii Popeşti Tunari, jud. Dolj, proprietatea Elena I. Marian, în suprafaţă totală de 235 ha. 5000 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Spinuş, jud. Bihor, proprietatea Comunei Spinus, în suprafaţă de 115 ha. 0900 mp. Regimul crâng cu 100 de rezerve. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Caba, jud. Tutova, proprietatea Gh. Taşcă şi alţii, în suprafaţă totală de 91 ha. 0300 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii Galşa, jud. Arad, proprietatea Composesoratului din Comuna Galşa, în suprafaţă de 86 ha. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

f) Amenajamentul pădurii Pomezeu, jud. Bihor, proprietatea Comunei Pomezeu, în suprafaţă de 74 ha. 8100 mp. Regimul crâng cu 100 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Oprişor, jud. Mehedinţi, proprietatea Dr. Gh. N. Ciurea, în suprafaţă totală de 62 ha. 3300 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 24 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurii, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau ori ce alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic, este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Octombrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturei şi Domeniilor, (ss) Tiberiu Moşoiu.

No. 209431/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul de exploatare al pădurii Gioseni jud. Bacău, proprietatea Alice P. Jurgea-Negrileşti, în suprafaţă de 1275 ha. 4000 mp. Regim şi tratament: crâng simplu în ambele serii. Revoluţia normală 25 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Orăşeni, jud. Cernăuţi, proprietatea Vartan Vartarasievici, în suprafaţă totală de 309 ha. 3400 mp. Regim şi tratament: crâng simplu pentru Seria I-a. Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Ilişeşti, jud. Suceava, proprietatea Obştei Ilişeşti, în suprafaţă totală de 188 ha. 8000 mp. Regimul codru cu două tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

d) Amenajamentul pădurii Valea-Vacii, jud. Sălaj, proprietatea comunei Chieşd, în suprafaţă totală de 176 ha. 0705 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Braniştea, jud. Argeş, proprietatea Ing. Sache Lintescu, în suprafaţă totală de 28 ha. 4614 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 35 ani.

f) Regulamentul de exploatarea pădurii Capul Pârâului Stejeriş, jud. Odorheiu, proprietatea Bodor Francisc şi soţia, în suprafaţă totală de 17 ha. 3700 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

g) Amenajamentul pădurii Pădurea Popii, jud. Mureş, proprietatea Nemeş Ştefan, în suprafaţă de 17 ha. 6000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Octombrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturei şi Domeniilor, (ss) Tiberiu Moşoiu.

Ro. 209432/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Estelnic, jud. Trei-Scaune, proprietatea Composesoratului Stelnic, în suprafaţă totală de 1628 ha. 9600 mp. Regimul: Seria I-a codru grădinărit, Seria II-a crâng simplu, Seria III-a codru cu 3 tăeri succesive, Seria IV-a codru cu tăeri rase. Revoluţia normală: 40 ani, pentru Seria II-a; 90 de ani pentru Seria III-a, 100 de ani pentru Seria IV-a.

b) Revizuirea amenajamentului pădurii Valea Putnei, jud. Câmpulung, proprietatea Comunei Valea Putnei, în suprafaţă de 293 ha. 3000 mp. Regimul codrul cu tăeri rase. Revoluţia normală 80 ani.

c) Amenajamentul pădurii Ivanclu, jud. Năsăud, proprietatea Comunei Buduş, în suprafaţă de 172 ha. 6432 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală de 80 ani.

d) Amenajamentul pădurii Gruilung, jud. Bihor, proprietatea Composesoratului Selişte, în suprafaţă de 32 ha. 3700 mp. Regimul şi tratamentul: crâng rezerve la hectar. Revoluţia normală de 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Selişte, judeţul Arad, proprietatea Composesoratului Selişte, în suprafaţă de 32 ha. 3700 mp. Regimul şi tratamentul crâng simplu. Revoluţia normală de 40 ani.

f) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Zăvoaielor Obştii, jud. Romanaţi, proprietatea Aurel Oroveanu, în suprafaţă totală de 25 ha. 4500 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală de 10 ani.

g) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Groapa, jud. Sălaj, proprietatea Palma Wesselenyi, în suprafaţă totală de 11 ha. 5092 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală de 40 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Octombrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturei şi Domeniilor, (ss) Tiberiu Moşoiu.

No. 209435/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Fag curat şi Lăcăuţu, jud. Trei Scaune, proprietatea Francisc Konya şi soţii, în suprafaţă totală de 814 ha. 8000 mp. Regim: codru cu tăeri rase. Revoluţia 90 ani.

b) Amenajamentul pădurii Ludoşul Mare, jud. Sibiu, proprietatea Comunei Ludoşul Mare, în suprafaţă de 327 ha. 8900 mp. Regim: Secţia A cu seria I-a Codru cu trei tăeri succesive. Secţia B cu Seria I-a, crâng simplu, pentru Secţia A şi 30 ani pentru Secţia B. Revoluţia normală 100 ani.

c) Amenajamentul pădurii Zăgujeni, jud. Severin, proprietatea Elemer Iskobffy, în suprafaţă de 57 ha. 5500 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia 40 ani.

d) Amenajamentul pădurii Gălacea, jud. Bihor, proprietatea Composesoratului Gălacea, în suprafaţă de 61 ha. 4100 mp. Regim şi tratament: crâng cu seminceri specificaţi în amenajament. Revoluţia normală 30 ani.

e) Amenajamentul pădurii Halaliş, jud. Arad, proprietatea Composesoratului din comuna Halaliş, în suprafaţă de 33 ha. 1000 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 40 ani.

f) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Corbul şi Goruniş, jud. Gorj, proprietatea Elisabeta I. N. Constantinescu, în suprafaţă totală de 13 ha. 9200 mp. Regim: Seria I-a crâng simplu, Seria II-a codru cu două tăeri succesive. Revoluția normală: 30 ani, pentru seria crâng și 80 de ani pentru seria de codru.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamenttlor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăței, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Octombrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturei și Domeniilor, (ss) Tiberiu Moșoiu.

No. 209436/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Posada, Valea-Largă și altele, jud. Prahova, proprietatea C. V. Bibescu, în suprafață totală de 3732 ha. 5100 mp. Regimul Seria I-a codru cu tăeri rase și revoluția 100 ani; Seria II-a și a III-a codru grădinărit.

b) Regulament pentru exploatare al pădurii Ispas, jud. Storojineț, proprietatea Alexandru Fischer, în suprafață totală de 121 ha. 3100 mp. Regimul Seria I-a, codru cu tăeri succesive, Seria II-a codru cu tăeri rase. Revoluția normală 80 ani, pentru seria I-a și 90 ani pentru seria II-a.

c) Amenajamentul pădurii Vizuina Mare, jud. Ciuc, proprietatea Comunei Lăzărești, în suprafață totală de 164 ha. 4400 mp. Regimul: codru cu tăeri rase. Revoluția normală 90 ani.

d) Amenajamentul pădurii Soncuiș, jud. Bihor, proprietatea Comunei Feneriș, în suprafață de 85 ha. 1685 mp. Regimul codru cu două tăeri succesive la interval de zece ani. Revoluția normală de 80 ani.

e) Regulament pentru exploatare al pădurii Tămașul, jud. Mehedinți, proprietatea Al. Vălimărescu, în suprafață totală de 26 ha. 8000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

f) Regulament pentru exploatare al pădurii Cricov, jud. Ialomița, proprietatea I. R. Tudorache, în suprafață de 25 ha. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 10 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au

fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4, — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 9 Octombrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturei şi Domeniilor, (ss) Tiberiu Moşoiu.

No. 209437/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Jina, jud. Sibiu, proprietatea Comunei Jina, în suprafaţă de 2274 ha. 5100 mp. Regimul două Serii de codru cu tăeri succesive; şi revizuirea 80 de ani; O serie de codru cu tăeri rase şi revizuirea 80 ani; şi ultima serie codru grădinărit cu exploatabilitate fizică.

b) Amenajamentul pădurii Negură, jud. Ciuc, proprietatea Composesoratului Văcăreşti, în suprafaţă totală de 246 ha. 8300 mp. Regimul codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 de ani.

c) Amenajamentul pădurii Cuvin, jud. Arad, proprietatea Comunei Cuvin, în suprafaţă de 143 ha. 8600 mp. Regim: codru cu două tăeri succesive. Revoluţia normală de 80 ani.

d) Amenajamentul pădurii Cladova, jud. Arad, proprietatea Comunei Cladova, în suprafaţă totală de 123 ha. 1500 mp. Regimul codru cu două tăeri succesive la interval de zece ani. Revoluţia normală de 80 de ani.

e) Regulament pentru xploatare al pădurii Cricov,, jud. Ialomiţa, proprietatea Coralia I. R. Tudorache, în suprafaţă de 13 ha. Regim şi tratament crângul simplu. Revoluţia normală 15 ani.

f) Regulment pentru exploatare al pădurii Cornetul, jud. Buzău, proprietatea comunei Sibiciu de sus, în suprafaţă de 18 ha. 3300 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală de 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 12 Octombrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturei şi Domeniilor, (ss) Tiberiu Moşoiu.

No. 211024/936.

i) Amenajamentul pădurii Lunca Banului, Seria VIII-a, jud. Mehedinți, proprietatea Statului, în suprafață totală de 364 ha. 2400 mp. Regim codru cu trei tăeri succesive. Revoluția normală de 90 ani.

j) Amenajamentul pădurii Mustafa Beiler, Seria VII-a, județul Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață totală de 305 ha. 5000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală de 35 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate cu excepția celui dela alin. d, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Dată astăzi 12 Octombrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturei și Domeniilor, (ss) Tiberiu Moșoiu.

No. 211027/936.

Şcoala Politechnică a editat şi a pus în vânzare următoarele cursuri de specialitate silvică:

a) BOTANICĂ GENERALĂ ŞI FORESTIERĂ de *Prof. C. C. Georgescu*:

I. *Botanică generală,*	2. *Fiziologie* (390 pag.)	130 lei
II. „ *specială,*	1. *Răşinoase* (380 pag.)	100 „
III. „ „	2. *Phytopatologie* (226 pag.)	80 „

b) DRUMURI FORESTIERE de *Prof. D. A. Sburlan*:

I. Jilipuri (180 pag.)	55 lei
II. Funiculare (160 pag.)	50 „
III. Drumuri şi şosele forestiere (442 pag.)	110 „

c) TOPOGRAFIE ŞI CADASTRU de *Prof. D. Drâmbă*:

I. *Erorile maxime cadastrale* (92 pag.)	40 lei
II. *Instrucţiuni pentru măsurătorile cadastrale* (110 pag.)	100 „

d) VÂNĂTOARE de *Prof. G. Nedici*:

Cartea I şi *II* (2 volume, 686 pag.)	180 lei

Toate cursurile sunt bine legate în pânză şi carton şi se pot procura dela Magazia de cursuri a Şcoalei Politechnice, în orele de serviciu (8—12, 4—6).

e) IN CURS DE IMPRIMARE se află:

1. *Amenajamentul* de Prof. V. N. Stinghe (400 pag.);
2. *Entomologia forestieră* de Dr. Gr. Eliescu (350 pag.);
3. *Căi ferate forestiere* de D. A. Sburlan (200 pag.).

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

[illegible]

IET
TIPOGRAFIA
BUCOVINA

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M. Rădulescu M.
Ioan P. Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1936:

Preşedinte: Drăcea M.

Vice-Preşedinţi: Alimănişteanu C.
Stinghe N. V.

Casier: Priboianu N. V.

Secretar general: Vâlceanu Eug.

Secretari: Emanoil C.
Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luţescu Gh.
Marinescu C.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi I.
Cenzori supleanţi: Teodorescu Şt., Constantinescu Gh. şi Georgescu St.

Preţul abonamentului:

Pe un an pentru instituţii	500 „
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societăţii	200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri	75
Numărul	25

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24899

7022

REVISTA PĂDURILOR

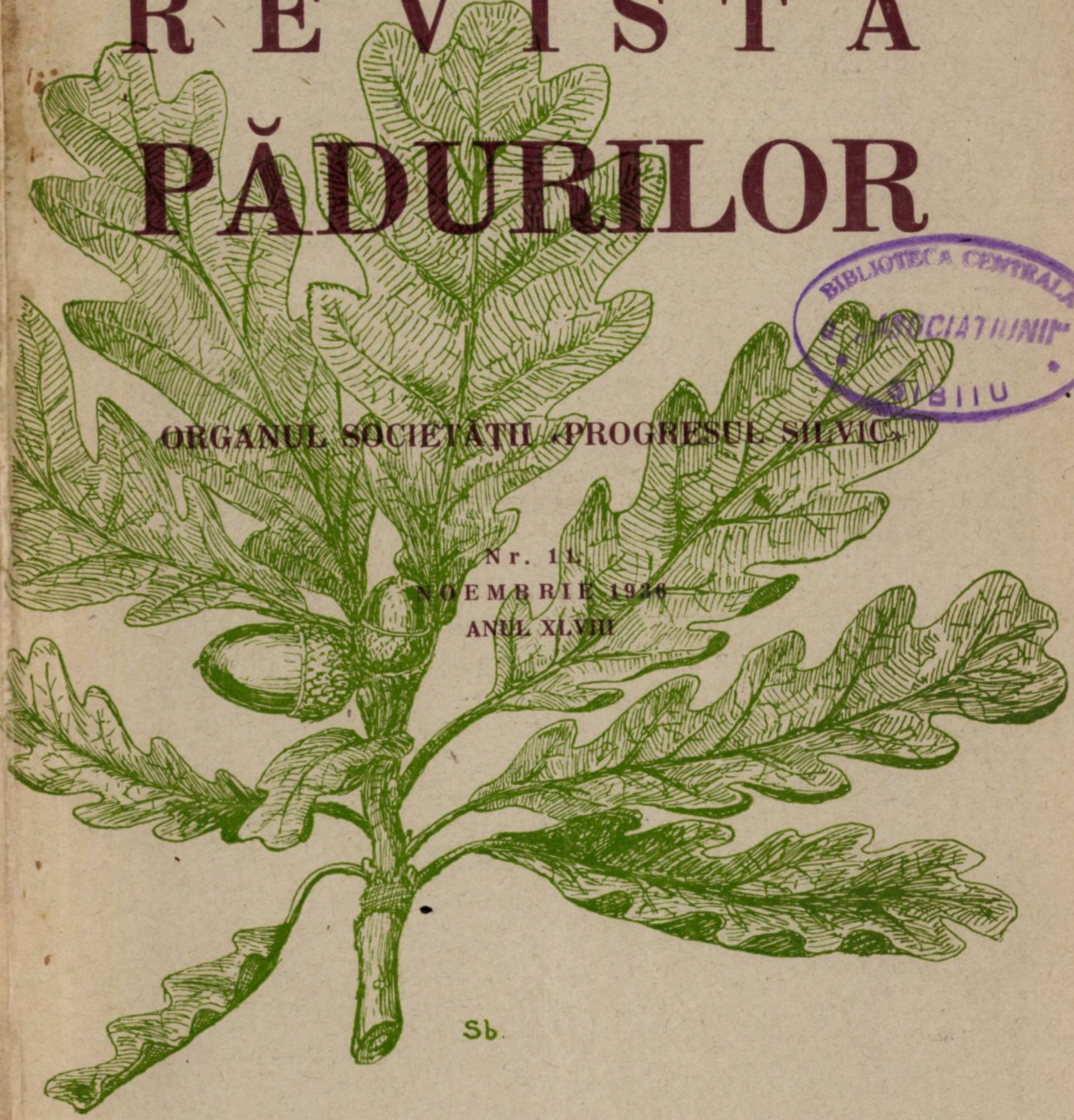

BIBLIOTECA CENTRALA A „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

ORGANUL SOCIETĂŢII «PROGRESUL SILVIC»

Nr. 11.
NOEMBRIE 1936
ANUL XLVIII

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREŞTI

ANUL XLVIII Nr. 11 — *NOEMBRIE 1936*

SUMARUL:

† Profesorul Paul A. Grunau . . . . *Redacția*

Studii:

Considerații asupra culturii exoticelor în bazinul Gurghiului . . *Ing. Dr. E. Negulescu*

Referate — Comentarii:

Piatra uscată armată . . . . *Ing. Cons. silvic D. Drâmbă*
Operațiunile culturale și regenerarea . . . . *Ing. şef. V. Magdaş*
Oportunitatea legii pădurilor de protecție din 1935 . . . . . *Dr. V. Sabău*
Serviciul de protecția plantelor și corpul silvic . . . . *Dr. Gr. Eliescu*

Problemele zilei:

Serviciul de control
Controlul . . . . *Ing. Cons. silvic Horia Lazăr*
Controlul în Administrația și Gospodăria silvică . . . . . . *Ing. Cons. silvic C. Marinescu*
Fundamentele obiective ale controlului . . . . *Ing. Insp. silvic Tr. Heroiu*
Inspectorul de control activ . . . . *Ing. Insp. silvic A. Chirițescu*
Controlul preventiv și controlul colaborării . . . . *Ing. Sub-insp. D. T. Theodorescu*

Insemnări:

Castan la Gurghiu . . . . } *Ing. S. Paşcovski*
A doua înflorire . . . . }

Cronici:

O nouă organizare a Ministerului de Agricultură și Domenii . *At. Haralamb*
Aniversarea a 100 ani dela apariția unei reviste silvice . . . *I. Petö*

Mercuriale:

Cronica lemnului . . . . *V. Filip.*

Recenzii — Revista revistelor — Informațiuni. — Soc. «Progresul Silvic»

SOMMAIRE:

† Prof. P. A. Grunau . . *La Rédaction*

Etudes:

Considérations sur la culture des essences exotiques dans le bassin de Gurghiu *Dr. E. Negulesco*

Rapports — Commentaires:

La pierre sèche armée . . *D. Drâmbă*
Les coupes et la régénération *V. Magdaş*
L'oportunité de la loi des forêts de protection de 1935. . . . . *V. Sabău*
Le service de la protection des plantes et le corps forestier . . . . . . *Gr. Eliescu*

Problèmes à l'ordre du jour:

Le contrôle dans l'administration forestière

Notices:

Le châtaignier à Gurghiu. } *S. Paşcovski*
La seconde floraison . . . }

Chronique — Mercuriales — Comptes-rendus — Revue des revues — Informations — Soc. «Progresul Silvic»

INHALT:

† Prof. P. A. Grunau . . *Die Redaktion*

Abhandlungen:

Betrachtungen über die Kultur der Exoten im Gurghiu-Gebiete . . . . . *Dr. E. Negulescu*

Mitteilungen:

Armierte steinerne Talsperren. . . . . *D. Drâmbă*
Bestandeserziehung und die Verjüngung . . . . . . *V. Magdaş*
Die Zweckmässigkeit des Gesetzes vom Jahre 1935 über die Schutzwälder . *Dr. V. Sabău*
Pflanzenschutzdienst und Forstleute . . . . . *Gr. Eliescu*

Tagesfragen:

Die Kontrolle in der Forstverwaltung

Notizen:

Edelkastanie im Gurghiu-Gebiete . . . . } *S. Paşcovski*
Wiederholtes Blühen . . . }

Chronik — Handelsfragen — Rezensionen — Die Zeitschriften — Nachrichten — Verein «Progresul Silvic»

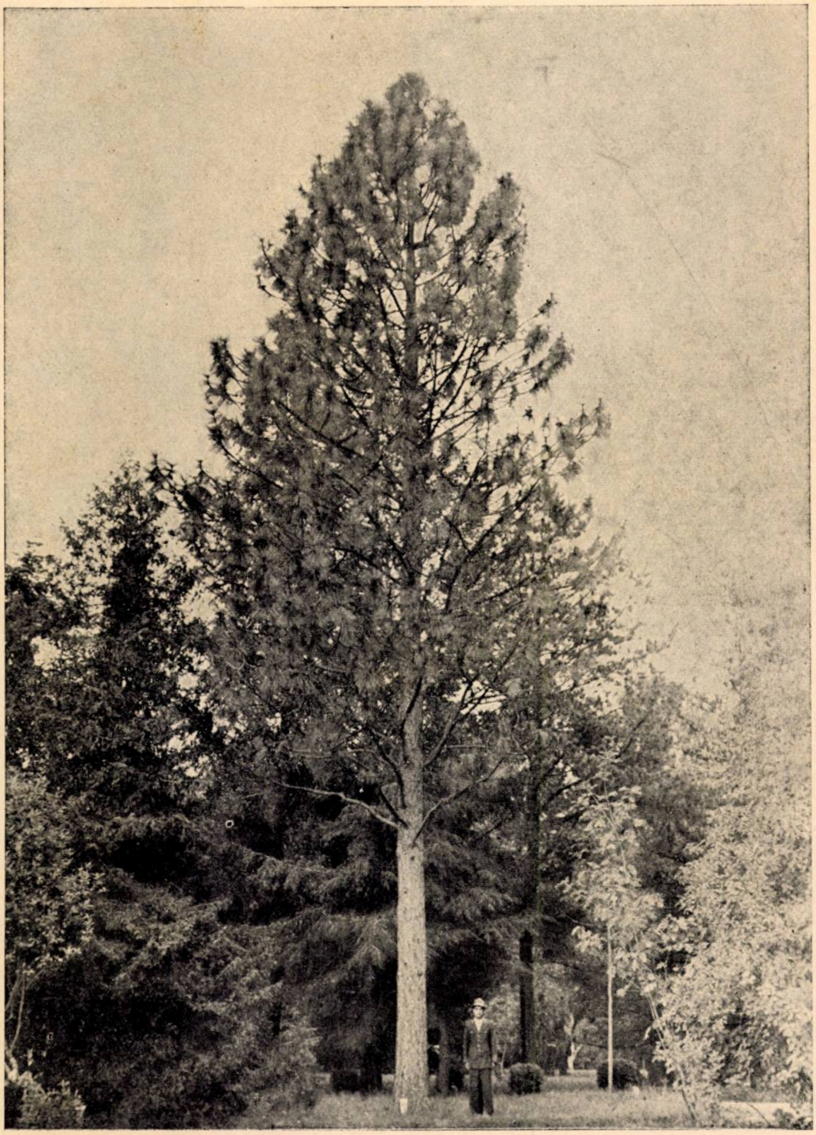

Clişeu Em. Negulescu

Pinus ponderosa Dougl. în grădina dendrologică dela Gurghiu. (Mureş).
Pinus ponderosa Dougl. dans le jardin dendrologique de Gurghiu.
Pinus ponderosa Dougl. im dendrologischen Garten bei Gurghiu.

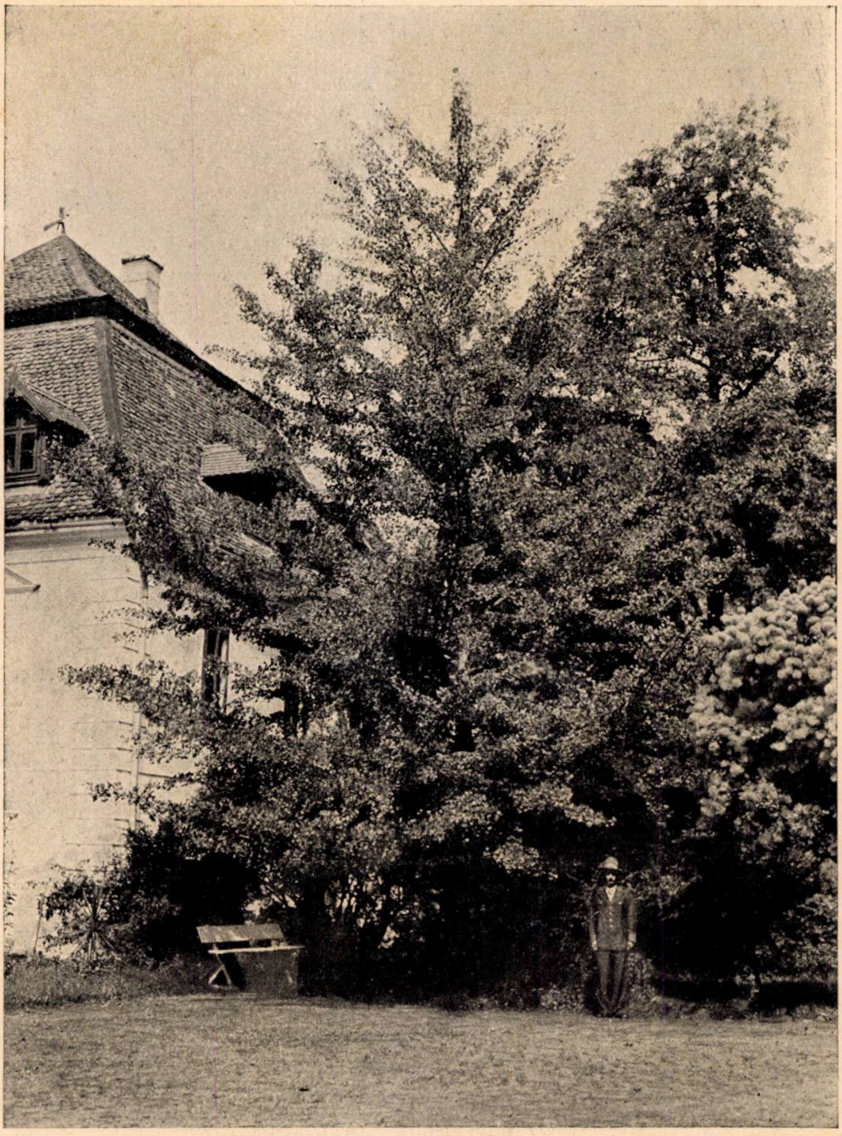

Clişeu Em. Negulescu

Ginkgo biloba L. în grădina dendrologică dela Gurghiu. (Mureş).
Ginkgo biloba L. dans le jardin dendrologique de Gurghiu.
Ginkgo biloba L. im dendrologischen Garten bei Gurghiu.

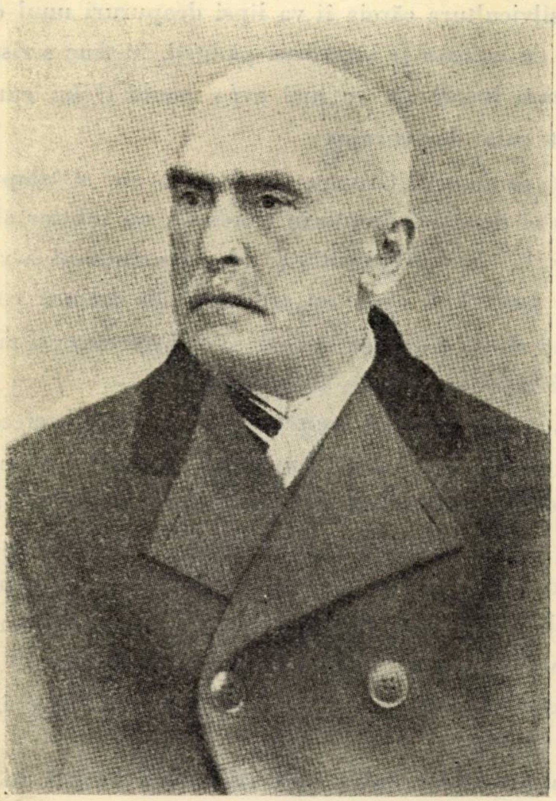

† PROFESORUL PAUL A. GRUNAU

S'a stins din viaţă, senin şi liniştit, în seara zilei de 8 Octombrie.

Limpede la minte, hotărît la treabă, cu râvnă la muncă, el părea că învinge numărul anilor şi nimic nu îndreptăţea pe cei ce-l vedeau zilnic, să bănuiască aşa de apropiat sfârşitul.

Deplâng azi, neaşteptata moarte a profesorului Grunau, mişcarea forestieră care pierde un mentor activ şi luminat, corpul silvic care se desparte pentru totdeauna de un membru de caracter, discret, modest şi distins, pădurea care pierde un pasionat iubitor al frumu-

seţilor ei, silvicultura căreia îi va lipsi deapururi unul din cei mai preocupaţi de cultura şi îngrijirea pădurii, în fine scrisul forestier care de acum încolo nu va mai avea condeiul lui cumpănit dar documentat, calm dar curajos.

Totuşi profesorul Grunau n'a fost un om al timpurilor sale. Un convins al direcţiei drepte în conduită, un iubitor al atitudinilor liniştite, lui linia trepidantă şi adeseori sinuoasă a vieţii în administraţia publică îi creia un sentiment de adâncă contrarietate, care-l făceau să se izoleze de lume şi să se proiecteze şi mai puternic înăuntru idealurilor sale de silvicultor.

Când, îndepărtându-se timpurile, rostul vieţii profesorului Grunau se va profila pe ecranul imparţial al istoriei şi se va judeca după brazdele mănoase care le va fi lăsat în ogorul silviculturii române, se va înţelege atunci că un om de ţinuta lui înaltă, de caracterul lui ferm, independent dar disciplinat, de superioara lui concepţie despre datorie şi despre muncă, de pilduitoare modestie şi de neobosită propovăduire a adevărului lui, lasă urme mai adânci în viaţă decât un reprezentant de efemeră strălucire în posturile conducerii supreme.

Fiu al medicului Anton Grunau, chemat în ţară de domnitorul Ştirbei, Paul Grunau s'a născut la Vâlsăneşti în Argeş, la moşia părintelui său, în Ianuarie 1860, şi-a petrecut copilăria şi adolescenţa, — anii şcolii — în Germania (la Halle a. d. S.) unde meseria de silvicultor e în mare stimă. Acolo impresiile lui de copil l-au apropiat de sufletul pădurii şi este de înţeles entuziasmul cu care a părăsit la un moment dat facultatea de medicină din Bucureşti, unde se înscrisese fără prea multă convingere, pentru a porni să studieze la Tharandt-ul lui Cotta, Judeich şi Kunze. Işi făcuse între timp, după absolvirea liceului, stagiul militar în ţară, unde avea doi fraţi ofiţeri activi, — apoi prin concurs a luat bursa pentru studiul silviculturii în Germania.

Activitatea lui Grunau în învăţământ începe la 1894, data când s'a înfiinţat şcoala de silvicultură dela Brăneşti. Până atunci a fost câtăva vreme într'o comisie de amenajament — acestea aveau pe acel timp strălucire —, a fost şef de ocol la Râşca şi în fine ataşat circumscripţiei Bucureşti-Sinaia (aşa era organizaţia pe acea vreme), al cărei şef era Pietraru.

Pătruns de cultura germană, crescut la ideile forestiere ale lui Cotta şi Judeich, Grunau a căutat totuşi să-şi verifice capitalul de cunoştinţe şi să aprofundeze silvicultura şi sub alte aspecte. De aceea, între timp, a solicitat şi a obţinut o misiune de studii în Franţa — el vorbea elegant limba franceză — unde a stat un an ataşat Conservaţiei forestiere de la Chambéry în Savoia.

In învăţământ debutează cu titlul de conferenţiar la secţia brigadierilor, dar după 2 ani, la moartea profesorului Danielescu, Grunau trece profesor pentru materiile «drept şi legislaţie silvică, administraţie (mai târziu şi politică) forestieră şi protecţia pădurilor». Tot cam în acelaş timp, după încetarea din viaţă a lui Th. Pietraru, primeşte şi însărcinarea de director al şcoalei. De acum încolo activitatea lui se manifestă pe două planuri: al gospodăriei şi al catedrei.

Ca gospodar nu s'a simţit bine cât a fost chemat să activeze numai între gardurile şi pereţii şcolii; a luptat însă câţiva ani, a luptat cu perseverenţă şi în 1902 a reuşit să determine ministerul de domenii să doteze şcoala cu o pădure de 624 ha., Pusnicul, pentru practică şi pentru nevoile învăţământului. Aici în special se simţia el bine; aici ar fi petrecut el toată vremea: cultura pădurii îl pasiona. Grunau renăştea când vedea plantaţiile crescând, când semănăturile progresau, când pepiniera vegeta frumos. A năzuit toată vremea să o aducă la aspectul unei păduri occidentale: cu linii deschise, cu drumuri împietruite, cu arborete bine constituite, la timp rărite, regenerate, cu exploatări îngrijite, cu terenurile ameliorate, desecate, fixate. Cu timpul aşezase pieţe permanente de experienţă, unde urmărea studiul câtorva probleme de importanţă: economia apei în pământ în diversele epoci ale anului şi în raport cu mersul precipitaţiilor, technica răriturilor în arborete de stejar, cele mai indicate metode de plantare la foioase, păstrarea ghindei, technica semănăturilor în loc deschis, mersul creşterilor în arborete diverse, experienţe asupra culturii pinului în soluri grele şi altele.

Şi dacă în 1907, când a trebuit să părăsească direcţia, a regretat ceva, n'a regretat părăsirea gospodăriei clădirilor şcolii, a secretariatului, a casieriei, a economatului, ci despărţirea de pădurea lui dragă, de Pusnicul, în care nu mai putea să-şi continue opera de occidentalizare şi cercetările începute. A fost cel mai mare regret al vieţii lui.

Ca profesor a fost o pildă de conştiinciositate şi de muncă. Ca şi ceilalţi colegi ai săi de la Brăneşti, a fost chemat să profeseze într'un timp când silvicultura românească abia se năştea. Silvicultorii de seamă pe care îi aveam pe atunci erau produsul şcolilor străine, mai ales Nancy şi Viena şi ei transpuneau în ţară ceea ce văzuseră în Franţa şi Austria. Abia mijeau zorile unei acţiuni de adaptare. Şcoalei de la Brăneşti i-a revenit sarcina şi a avut şi meritul de a adapta silvicultura apusului la condiţiunile ţării noastre, triând şi alegând procedee şi metode într'o vreme când nici termeni technici pentru exprimarea diferitelor noţiuni nu-i aveam.

La această grea sarcină, mai grea la începuturi decât ar părea azi, s'a înhămat, alături de colegii săi dela Brăneşti, Paul Grunau şi în lumina acestor lămuriri trebue judecată activitatea lui de profesor începută la Brăneşti la 1896.

De altfel, instituind experienţele în pădurea Pusnicul, el a urmărit de sigur şi în primul rând să găsească puncte de sprijin pentru întemeierea unei silviculturi româneşti şi creiarea materialului documentar necesar pe care să se sprijine în redactarea cursurilor puse la curent cu realităţile ţării noastre.

După 1907 şi până la ieşirea la pensie din serviciul silvic, Grunau a lucrat ca referent al consiliului technic al pădurilor şi ca şef de serviciu al plantaţiunilor în direcţia technică a administraţiei forestiere a statului. Dar nu s'a putut adapta spiritului prea biurocrat de acolo şi a considerat pensionarea ca aflarea drumului care-l ducea la adevărata viaţă productivă; de atunci începând, condeiul lui a fost şi mai activ, scrisul lui fără menajament, fără compromisuri, dar obiectiv şi urmând linia gândirii lui nestânjenite.

Ca profesor la şcoala politechnică, pe care a părăsit-o abia acum 3 ani, se bucura de stima colegilor de toate specialităţile, cari bănuiau şi simţeau sub înfăţişarea bătrânului modest şi tăcut, puterea caracterului.

Mare era şi ascendentul său asupra studenţilor, cărora linia dreaptă de conduită le impune chiar când nu le place; iar cursurile lui sunt şi azi citite, consultate, folosite.

Modest a trăit, modest a ţinut să treacă la cele veşnice. A lăsat să fie incinerat, fără flori şi discursuri. Trista ceremonie a avut loc într'un cadru de măreaţă simplicitate la 10 Oct. la crematoriul «Cenuşa» din Bucureşti.

Fie ca pilda omului superior să se răsfrângă asupra generaţiilor şi din cenuşa lui funerară, ca odinioară Phoenix, să învie pentru noi, suflul imboldurilor de mai bine.

REDACŢIA

97

- IUL. 2005

... 2014

STUDII

CONSIDERAȚII ASUPRA CULTURII EXOTICELOR IN BAZINUL GURGHIULUI.

de Ing. Dr. E. NEGULESCU

La noi în țară, ca și în alte părți de altfel, problema exoticelor pentru Silvicultură se pune astăzi din două puncte de vedere:

1) înnobilarea și deci sporirea valorii pădurilor deja existente, și

2) nevoia de-a găsi și importa speciile potrivite pentru punerea în valoare a terenurilor despădurite sau cu un caracter pronunțat de sterilitate părăsite și pierdute definitiv și de agricultură, ca inapte pentru nici un fel de îndeletnicire rentabilă.

Dacă în vechime latura estetic-peisageră era în centrul preocupărilor, cu timpul însă considerente cu totul de alt ordin sporesc încercările și fac să se câștige noui adepți. Cei dornici de noutate, au căutat mai târziu să sporească varietatea pădurilor cu tot felul de arbori diferiți la port de ai noștri. Insă această simplă plăcere, cu vremea și a pretins echivalentul în bani al efortului, schimbând brusc și atitudinea silvicultorilor în fața problemei. Era și natural ca în această fază să se ajungă și la exagerări, bănuiala acordând speciilor exotice, însușiri de creștere și rentabilitate ce nu le aveau endemismele. Cele câteva exemplare de salcâm, cari reușiseră în foarte scurt timp să facă dintr'o curiozitate o realitate rentabilă, au determinat o adevărată ofensivă culturală, cu încercări de multe ori hazardate.

Experimentări de acest fel s'au făcut în unele puncte ale țării, unele mai vechi, altele mai recente, în unele locuri pe o scară redusă, în altele pe suprafețe mai mari. Rezultatele obținute se cunosc însă prea puțin. Și lucru curios — și semnificativ totodată —

39773

astăzi se recurge la aceleaşi specii străine, fără o cunoaştere prealabilă a rezultatelor din trecut, reluându-se încercări pe cât de zadarnice tot pe atât de costisitoare.

De sigur, că multe din ele, chiar aşa întâmplătoare, sunt cu totul îndreptăţite şi trebuiau mai devreme sau mai târziu refăcute. Totuşi, e bine să nu se uite un fapt foarte important, că specii cari n'au reuşit să ne spună nimic pozitiv într'un loc, pot găsi foarte bine condiţiuni staţionale cu totul favorabile în altă regiune a ţării. Iar pe de altă parte, greşeli în technica de amănunt a acestor încercări au putut duce la rezultate dezastroase, când, dacă ar ar fi fost executate de mâini mai fericit inspirate puteau dovedi contrariul.

* * *

In bazinul Gurghiului, cultura exoticelor a format obiectul preocupărilor, — dacă nu dintr'un început forestiere, cel puţin horticole —, pentru toţi arendaşii fostului Domeniu.

Astfel prin anul 1840 [1]), când parcul castelului de aici era în plină splendoare, curtea dispunea de 6 sere mari pentru plantele exotice, multe exemplare rarisime fiind cultivate alături de speciile indigene.

Plantarea arborilor exotici a început de fapt încă din anul 1830, lucrările de această natură reluându-se tocmai peste o jumătate de secol: în anul 1880 [2]); de sigur, de data aceasta pe alte baze şi cu alte scopuri, nu numai ca arbori de ornament, pentru decorarea curţii şi parcului.

Din tot ce s'a încercat la 1830, bine înţeles mai mult cu titlu de curiozitate, se aminteşte precis numai despre câteva exemplare din Robinia pseudacacea şi Gleditschia triacanthos. Ambele specii au vegetat în condiţiunile cele mai bune, având o creştere foarte activă, rivalizând ca dimensiuni cu ceilalţi arbori endemici — frasin, paltin, tei, ulm, etc.

Când s'au reluat lucrările pentru intensificarea culturii exoticelor, în 1880, mentalitatea silvicultorilor era cu totul alta. Nimic nu se mai făcea oricum şi numai la întâmplare. Se căuta de data

---

1) Szèkely Ferencz. A Görgènyi ref. ègyhàz monografiàja. Manuscris din biblioteca parohiei reformate din Gurghiu.

2) Pausinger Josif. A. Görgèny-Sent-imrei parkban telepitett külföldi fanemek tenyészéséröl. Erdészeti Lapok. II. 1894. p. 120.

această o oarecare similitudine între condiţiunile staţionale în cari vegetau speciile în patria lor de origină şi cele în care erau puse să trăiască aici. De sigur că la staţiunea de cercetări din Gurghiu nu se vedeau chemaţi a găsi specii cu cari să populeze coaste golaşe ca în Câmpia Transilvaniei. (Incă de pe atunci începuse să fie de actualitate problema împăduririi acestui podiş învălurit, rămas în multe privinţe ca un semn de întrebare în inima Ardealului). Acolo, abilitatea înaintaşilor, poate şi a contimporanilor, se vedea cu teamă ajunsă la punct mort. Prea multe coaste sterpe şi prea lipseşte cu totul o tradiţie pădurărească. Şi de aici, toată spaima şi ezitarea celor ce vroiau cu orice chip ca prin staţiunea dela Sabed, să aducă o deslegare gravei probleme de împădurire a acestei pretinse stepe.

O greutate de sigur, dar nu o imposibilitate. De aceea, găsim că s'a exagerat prea mult când s'a dus atât de departe această temere imaginară, pornită numai dela un simplu aspect stepic.

Căci în afară de această înfăţişare dezolantă, în Câmpia Transilvaniei alt element curat stepic n'ar mai putea fi amintit decât ca o ratată superstiţie profesională.

De fapt, dacă luăm în considerare factorii staţionali, vedem că niciunul nu ne vorbeşte de o stepă cu adevărat, ci reprezintă doar indicii uşor neglijabile ale unui început de antestepă. Cu o altitudine între 300—600 m., are în acelaşi timp temperatura medie anuală sub +10° C., precipitatele puţin sub 600 mm., iar vânturile nu sunt cu nimic mai violente decât în ţinuturile din jur.

Cât ţin aceste dealuri de podiş, în cari s'au rătăcit competenţele atâtor silvicultori, nu s'au găsit deloc solurile caracteristice regiunilor aride de stepă. Pretutindeni însă a fost recunoscut solul de pădure, ca o dovadă sigură că aici, odată, stăpână a fost numai pădurea. In plus, avem acele pâlcuri de păduri — relicve, ce presară întreaga Câmpie, înconjurate de păşuni şi de fâneţe, al căror covor vegetal păstrează încă mărturie specii din pătura erbacee a pădurilor de odinioară.

La toate acestea dacă mai adăogăm parcurile şi plantaţiunile din cuprinsul comunelor sau de pe marginea drumurilor, putem conchide că acea faimoasă stepă, atunci când se va vrea cu tot dinadinsul, va primi fără prea mari împotriviri adăpostul şi binefacerile pădurii.

Cele câteva plante cu caracter stepic, eflorescenţele saline, alunecările de teren sau lanţul de mlaştini şi lacuri, spun ceva şi reprezintă serioase piedici în calea pădurii, dar nu ele au avut puterea s'o elimine şi s'o înlocuiască cu desăvârşire.

Acest întreg aspect trist şi monoton pe care îl vedem astăzi se datoreşte aproape exclusiv tocmai factorului neglijat cu intenţie sau omis din eroare : omul.

In general, în jumătatea vestică a Bazinului Gurghiu, cât ţin formaţiile neogene, solul este argilo-nisipos, în orizontalul teraselor apătos şi cu straturi de argilă foarte aproape de suprafaţă. Nu lipseşte nici pietrişul compact, mai ales în apropiere de taluzul teraselor.

In parc, cât ţine terasa comunei, solul este pe alocuri pietros şi nu destul de profund. Partea nordică mai joasă, ieşită prea puţin din albia majoră a râului, are un sol mai profund, afânat şi foarte bogat în substanţe hrănitoare, având un strat gros de humus la suprafaţă. Dovadă, vegetaţia într'adevăr luxuriantă ce formează aici desişuri de nepătruns.

Trecând în jumătatea estică a văii, solul rezultat din dezagregarea rocelor vulcanice, cari au clădit întregul lanţ muntos — Căliman-Gurghiu-Harghita — se prezintă mai puţin compact, în aşezături profund, pădurea de fag şi răşinoase vegetând în cele mai bune condiţiuni.

Fără a neglija importanţa solului în cultura forestieră, totuşi, clima rămâne factorul hotărîtor în distribuţia naturală a vegetaţiei şi deci cu atât mai mult decisivă în cultura exoticelor. Iar la rândul ei, cel puţin local, în afară de caracteristicele generale, clima rămâne un fenomen de relief.

O cunoaştere cât de sumară a acestei clime locale se impune deci dela sine.

Cum era şi de aşteptat, în schematica diferenţiere a tipurilor de climate din România [1]), bazinul Gurghiului întruneşte condiţiunile favorabile agriculturii, precum şi pădurilor de stejar, fag sau conifere.

Formulările acestea după metoda lui Köppen nu ne vorbesc însă nimic de regimul factorilor climatici, ceea ce ne interesează într'o mai mare măsură, prin răsunetul nebănuit ce-l poate avea unele capricii ale vremii asupra vegetaţiei dintr'o regiune oarecare.

---

[1]) Enric Oteteleşanu. Regiunile climaterice ale României. Bulet. Meteor. lunar. Seria II. Vol. VIII. No. 6.

Din datele meteorologice culese până acum şi publicaţiile asupra mersului vremii 1), clima acestui ţinut o putem caracteriza precum urmează :

Dela 377 m. până la 1777 m. altitudine, influenţa hotărîtoare a reliefului face ca pe clina vestică a munţilor Gurghiului, inclusiv deci bazinul ce ne interesează, precipitatele şi temperatura să varieze invers proporţional şi în dependenţă imediată de înălţime.

Astfel temperatura medie anuală variază între +6° C şi +8,4° C., izotermele având o dispunere nord-sudică, perpendicular pe lungimea văii.

Cu cât mergem spre vest în Câmpie, temperatura va fi simţitor mai ridicată +9°,6 C. la Sabed.

Folosind datele pe o perioadă de 30 ani — 1871—1900 —, vedem că temperatura medie lunară cea mai scăzută este în Ianuarie —4°,9 C., iar cea mai ridicată în Iulie (+19°,7).

Ca şi 'n întreg Ardealul, jumătatea a doua iernii este mai aspră, cele mai multe zile geroase căzând în Februarie 23,2 2).

Cercetând o hartă a izohietelor anuale, vedem că în Câmpia Transilvaniei, deci în partea vestică a bazinului, precipitatele descresc până la 570 mm., iar spre est în ulucul intracarpatic, în Ciuc, la adăpostul lanţului muntos Gurghiu-Harghita, cantitatea precipitatelor scade de asemeni sub 600 mm. — 535,5 m. —, formând izohiete închise.

Intre aceste două minime se află o regiune cu ploi abundente, izohietele trecând perpendicular — Nord-Sud — peste valea Gurghiului. Se pare chiar că împrejurul Fâncelului s'ar forma un centru de maxim pentru precipitate, cu 1244,2 mm.

Pentru comparaţie dăm datele culese în mai multe puncte din cuprinsul bazinului, reţinând că în comuna Gurghiu media anuală este de 742,3 mm.

Staţiunea	**Altitudinea**	**Perioada**	**Media lunară**												**Media anuală**	**Media anotimpurilor**			
			I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII		Iarna	Primăvara	Vara	Toamna
Reghin .	394	1901—1916	35,0	28,3	33,3	55,1	76,7	105,9	85,8	74,5	51,1	45,6	43,5	35,0	670,6	98,3	165,1	267,1	140,1
Gurghiu .	428	1871—1900	30,3	39,5	53,6	56,8	97,5	105,9	89,5	71,7	48,5	53,0	41,5	44,5	742,3	114,3	207,9	277,1	143,0
Glăjărie .	550	1906—1915	57,6	58,6	53,8	76,6	102,1	120,2	157,6	102,1	83,7	47,3	73,6	59,2	992.5	175,5	232,5	397,9	204,6
Fâncel .	605	1906—1915	73,9	68,3	76,9	102,9	114,7	147,8	175,9	120,8	113,0	65,2	103,5	82,3	1244,2	223,5	294,5	444,5	281,7
Lăpuşna .	815	1901—1915	51,7	60,8	48,3	86,4	86,8	131,3	123,6	88,3	73,2	73,4	67,8	61,8	953,8	174,4	221,6	343,2	214,6

---

1) Vezi la urmă bibliografia mai completă.

2) Rèthy Antal. A. tèlinapok gykorisàgàrol. Az Idöjàràs, S. XIV. 1910, p. 91, 94, 95.

Iarna, precipitatele sunt foarte puţine (114,3 mm.), stratul subţire de zăpadă topindu-se foarte uşor în prima zi cu soare, lăsând apoi pământul descoperit pentru mult timp. Acest fapt va fi resimţit foarte mult de flora ţinutului.

Primăvara precipitatele sunt destule (207,9 mm.); ele sporesc susţinut până în Iunie (105,9 mm.). In Septembrie, meteorii apoşi au scăzut deja la 48,5 mm. iar după ploile din Octombrie, cantitatea precipitatelor va fi mai departe tot mai redusă.

Vânturile cele mai dese şi mai violente sunt cele de Est, care coboară din munţi şi pot aduce vara o schimbare bruscă a temperaturii. Aceste vânturi estice şi nord-estice, mai ales în a doua jumătate a lunei Martie şi în cursul lunei Aprilie, sunt atât de uscate, în cât dacă sunt însoţite şi de o scădere bruscă a temperaturii, produc foarte mari stricăciuni vegetaţiei.

Vânturile aducătoare de ploi sunt cele de vest şi sud-vest, cari vin dinspre Câmpia Transilvaniei, lăsând crescendo şi din belşug umiditatea până sus pe culmile cele mai înalte, pentru a se împuţina simţitor de partea estică a lanţului muntos.

Sunt obişnuitele ploi de relief, obţinute prin detentă atmosferică.

Fiind o vale adăpostită, întoarsă şi deschisă numai către vest, în timpul iernii este ferită de asprimea crivăţului.

De obicei, furtunile dela vest, cari vin mai ales în zilele prea călduroase, însoţite adeseori de piatră şi descărcări electrice, se termină cu o ploaie binefăcătoare, potolind zăbuşala şi înnecând parcă neastâmpărul vântului. Sunt de scurtă durată şi extrem de violente.

Nebulozitatea prezintă o variaţie destul de regulată dela lună la lună. Media anuală a înnourării este de 5,4, maximul în Decembrie (6,8), iar minimul în August (3,7).

Putem deci spune că, deşi în lungime numai de 4: km., valea se întinde dela marginea Câmpiei Transilvaniei până în vârful munţilor, pirnzând dela Vest la Est, altitudinal şi longitudinal, din clima ţinuturilor prin care trece. Dealungul ei aproape separat pe porţiuni încearcă stări diferite atmosferice, făcând astfel legătură între cele două ţinuturi distincte — Câmpia Transilvaniei şi a Gurghiului — cu toate modificările dictate de relief.

Regiunea dealurilor joase, ca şi valea dela mijloc spre Câmpie, resimte alternativ, cu treceri de multe ori foarte repezi, influenţa Câmpiei sau a muntelui. Aşa că între aceste două ţinuturi, pe lângă ajutorul reciproc, de multe ori se dă o luptă de supremaţie.Vremea atunci încearcă variaţii brusce, aducând vătămări grave plantelor cari abia porniseră creşterea primăvara, sau cari nu-şi sfârşiseră procesul vegetativ, toamna.

In urma unei ploi lungi şi reci în timpul verii, sau a zăpezilor timpurii şi târzii, o scădere a temperaturii în munţi se resimte până departe în Câmpie.

In general, oamenii nu se prea vaită de prea multă căldură, după cum foarte rar rămân ia aşteptarea ploiei care nu mai vine. Ba chiar se poate spune, că în unii ani, verile sunt prea răcoroase, ploile ce s'au ţinut lanţ o bucată de vreme aducând o scădere simţită a temperaturii.

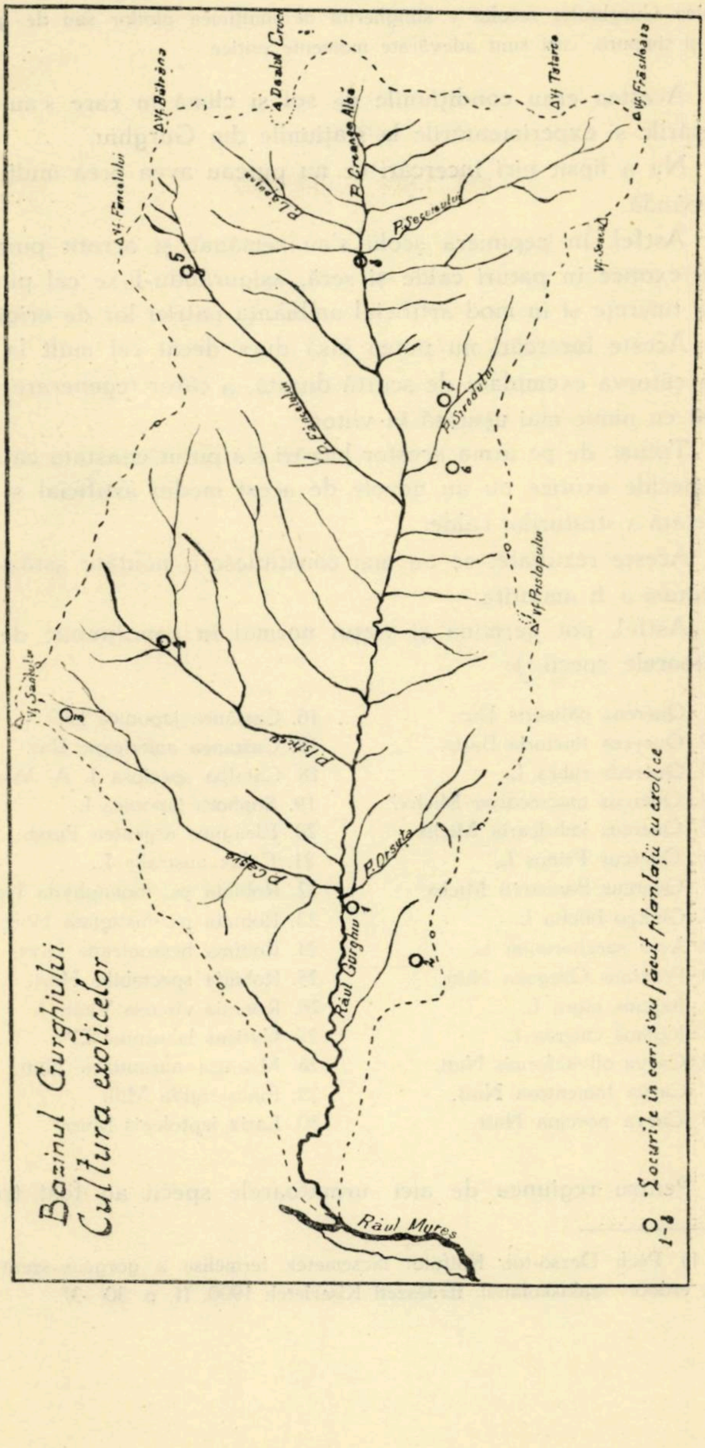
Bazinul Gurghiului
Cultura exoticelor
Locurile în cari s'au făcut plantații cu exotice
1–8
Vf. Fenesului
Vf. Bătrâna
Dealul Crucii
P. Frunza Albă
P. Lăpuşna
Vf. Tătarca
Vf. Frăsinoasa
P. Secuiului
Vf. Seaca
P. Sireadului
P. Fânaţelului
Vf. Prislopului
Vf. Saduleu
P. Isticeu
P. Caşva
P. Orsova
Râul Gurghiu
Râul Mureș
1
2
3
4
5
6
7
8

Siguranţa culturii în Câmpie depinde de seceta din timpul verii, pe când în valea Gurghiului recolta e stingherită de mulţimea ploilor sau de gerurile târzii şi timpurii, cari sunt adevărate momente critice.

Acestea erau condițiunile de sol și climă în care s'au făcut cercetările și experimentările la stațiunile din Gurghiu.

Nu a lipsit nici încercări ce nu puteau avea prea mulți sorți de izbândă.

Astfel, în pepiniera şcolii s'au semănat și ocrotit puieţi de specii exotice în paturi calde și seră, asigurându-li-se cel puțin în prima tinerețe și în mod artificial ambianța patriei lor de origină.

Aceste încercări nu putea însă duce decât cel mult la obținerea câtorva exemplare de scurtă durată, a căror regenerare nu ar fi fost cu nimic mai ușurată în viitor.

Totuși, de pe urma acestor lucrări s'a putut constata că multe din speciile exotice nu au nevoie de acest mediu artificial și grija exagerată a straturilor calde.

Aceste rezultate, ce nu mai constituesc o noutate astăzi, merită totuși a fi amintite.

Astfel, pot germina și viețui normal în condițiunile de aici, următoarele specii [1]):

1. Quercus palustris Dur.
2. Quercus tinctoria Bartr.
3. Quercus rubra L.
4. Quercus macrocarpa Michx.
5. Quercus imbricaria Michx.
6. Quercus Prinos L.
7. Quercus Banisterii Michx.
8. Ginkgo biloba L.
9. Acer saccharinum L.
10. Fraxinus Oregona Nutt.
11. Juglans nigra L.
12. Juglans cinerea L.
13. Carya olivaeformis Nutt.
14. Carya tomentosa Nutt.
15. Carya porcina Nutt.
16. Castanea japonica DC.
17. Castanea americana Raf.
18. Catalpa speciosa J. A. Ward.
19. Sophora japonica L.
20. Eleagnus argentea Pursh.
21. Celtis australis L.
22. Robinia ps. monophylla Hort.
23. Robinia ps. fastigiata Hort.
24. Robinia bessonieana Hort.
25. Robinia spectabilis Hort.
26. Robinia viscosa Vent.
27. Cytisus laburnum L.
28. Maclura aurantiaca Nutt.
29. Pinus rigida Mill.
30. Larix leptolepis Murr.

Pentru regiunea de aici, următoarele specii au fost trecute

---

1) Pèch Dezsö-tol. Kölfüldi facsemetèk fermelise a görgèny-szent-Imrei m. kir. erdööri szakiskolànàl, Erdèszeti Kiserletek 1900. II. p. 30—37.

în rândul celor ce au nevoie de straturi calde, iar unele din ele după ce au fost plantate să fie acoperite cu paie în timpul iernei :

1. Picea pungens Engelm.
2. Abies balsamea Mill.
3. Abies nobilis Lindl.
4. Abies nordmanniana Lk.
5. Pinus ponderosa Dougl.
6. Picea Engelmanni Parry.
7. Tsuga canadensis Carr.
8. Pseudotsuga douglasii Carr.
9. Thuja gigantea Nutt.
10. Thuja occidentalis L.
11. Pinus Lambertiana Dougl.
12. Abies amabilis Forb.
13. Pinus Strobus L.
14. Cryptomeria japonica Don.
15. Chamaecyparis obtusa Sieb. Zucc.
16. Abies numidica Carr.
17. Pinus edulis Voss.
18. Abies concolor Lidl.
19. Juniperus occidentalis
20. Pinus Excelsa Wall.
21. Pinus Jeffrey Murr.
22. Picea Glehnii Mast.
23. Picea Menziesii Dougl.
24. Wellingtonia gigantea Lindl.
25. Chamaecyparis Lawsoniana Murr.
26. Picea bicolor Mayr.
27. Juniperus virginiana L.
28. Zelcova Keaki K. Koch.
29. Ilex aquifolium L.
30. Liriodendron tulipifera L.
31. Paulownia imperialis Sieb.
32. Koelreuteria paniculata Laxm.
33. Liquidambar styraciflua L.
34. Acer spicatum Lam.
35. Virgilia lutea Michx.
36. Diospyros Kaki L.
37. Cercis canadensis L.
38. Amorpha fragrans Sweet.

In afară de aceste cercetări şi experimentări amănunţite, şi ca o continuare a acestora, s'a trecut la încercări pozitive şi cu un real interes pentru silvicultură.

Punctele mai importante unde s'a făcut asemenea lucrări sunt:

1. *Parcul silvic.* Alt. 410—420 m. deas. Adriaticei.

Fiind în imediata apropiere a pepinierei, era şi natural ca el să reţină cel mai variat număr de exemplare din speciile cari au trecut pe aici.

In literatura mai veche sunt date listele complete 1) ale speciilor ce-au existat altădată în el.

Multe din ele au dispărut cu timpul, din cauza condiţiunilor cu totul nepotrivite în care au fost puse sau lăsate să trăiască.

In afară de câteva excepţii, cea mai mare parte au fost specii împrumutate din flora Americei de Nord, a cărei climă în unele regiuni nu diferă prea mult de a ţării noastre.

---

1) Pèch Dezsö-tol.Külföldi fafajok tenyèsztèse a görgèny-szent imrei m. kir. erdööri szakiskolà parkjàban. Erd. Kisér. 1900, II, p. 49—54.

Le vom aminti pe rând, dând pe scurt observaţiile ce s'au putut face asupra fiecăreia din ele :

Gimnosperme.

Ginkgo biloba L. Originar din China orientală, 3 exemplare, 2 ex. ♀ şi 1 ex. ♂, 47 ani [1]), 16 m. înalt şi 35 cm. gros. Nu suferă de ger, Vegetează foarte bine şi fructifică destul de abundent; seminţele au mare procent de germinaţie. Mai mult arbore de ornament. Merită totuşi a fi experimentat şi cultivat.

Tsuga canadensis Carr. 42 ani, 9 m./22 cm. Vegetează bine. Mai mult arbore de ornament.

Pseudotsuga taxifolia Britt. 42 ani, 19 m./36 cm. Vegetează foarte bine. A început să fructifice. Nu suferă de ger. Atingând mari dimensiuni, cu o creştere activă şi având un lemn atât de valoros; trebuie cât mai mult intensificată cultura lui.

Abies concolor Lindl. violacea Hort. 42 ani, 15 m./41 cm. Vegetează bine. Cu toată rusticitatea sa, rămâne mai mult un arbore de ornament.

Abies nordmanniana Lk. Caucazia şi Asia Mică, 50 ani, 15 m./16 cm. Vegetează bine. Trebuie încercat pe o scară mai întinsă.

Picea Omorica Panc. Serbia. Vegetează destul de slab, 42 ani.

Picea alba Lk. 10 m./15 cm. gros. Vegetează slab.

Picea punges Engelm. argentea hort. 44 ani, 15 m./36 cm. Vegetează bine. foarte decorator. Seminţele nu ajung la maturitate.

Pseudolarix Kaempferii Gord. China Orientală. Aprox. 30 ani, 20 cm./8 m. Vegetează bine. N'a fructificat încă.

Larix leptolepis Gord. Japonia. Aprox. 30 ani. 14 m./28 cm. Vegetează bine. Merită să fie luată în considerare.

Pinus Strobus L. 50 ani, 22 m./40 cm. Vegetează foarte bine. Fructifică. Poate avea o importanţă culturală.

Pinus ponderosa Dougl. (cu trei ace). 45 ani. 18 m./49 cm. Vegetează viguros. Se resimte puţin de gerurile mari. Trebuie încă încercat în amestec cu stejarul şi fagul.

Pinus rigida Mill. 39 ani. 13 m./37 cm. Vegetează bine. Cu toată însuşirea lui de a lăstări nu pare o specie dintre cele mai valoroase.

Thuya occidentalis L. 50 ani. Vegetează bine. Arbore ornamental.

Chamaecyparis Lawsoniana Parl. 9 m./33 cm. Vegetează bine. Fructifică. Pentru lemnul său bun, trebuie să fie cât mai mult răspândit.

Juniperus virginiana L. 50 ani. 14 m/45 cm. Vegetează bine. Trebuie încercat sub formă de masiv.

Taxodium distichum Rich. 38 ani. 11 m./24 cm. Vegetează slab. Pe soluri umede şi chiar inundabile, cu o climă mai puţin aspră, probabil că va da rezultate bune.

---

[1]) Vezi Pausinger Josif. Edèszeti Lapok. 1894, II, p. 127.

Angiosperme.

Populus canadensis Moench. 22 m./70 cm. Vegetează în perfecte condițiuni. O specie ce trebuie cât mai mult răspândită.

Juglans nigra L. 55 ani, 18 m./42 cm. Vegetează foarte bine. Fructifică. Trebuie cultivat pe o scară mai întinsă, având-se în vedere calitățile tehnice ale lemnului și faptul că rezistă atât de bine la intemperii.

Juglans cinerea L. 45 ani. 13 m/35 cm. Suferă de gerurile mari. Mult mai puțin valoros decât precedentul.

Carya alba Nutt. 45 ani. 18 m./32 cm. Vegetează foarte bine. Fructifică abundent. Trebuie răspândită în cât mai multe puncte și pe o scară cât mai întinsă, având un lemn în deosebi de prețios

Betula papyrifera. Vegetează bine. Mai mult arbore de ornament.

Corylus colurna L. Estul Adriaticei, Asia Mică și Caucaz. 53 ani, 12 m./42 cm. Vegetează și fructifică foarte bine. Arbore de ornament.

Fagus silvastica L. var. purpureea hort. Fără importanță forestieră.

Fraxinus nigra Bosch. Fără importanță forestieră.

Castanea vesca. Gaertn. Suferă repetat de geruri, așa că abia a rămas sub formă de tufă.

Quercus rubra L. 50 ani. 18 m./48 cm. Stânjenit în creștere de Quercus palustris cu care este concrescut. Fructifică foarte bine. Cu toate calitățile mediocre ale lemnului, totuși poate fi folosit cu succes pe solurile silicioase.

Quercus palustris Duroi. 50 ani. 22 m./55 cm. Vegetează și fructifică excelent. Deși mai puțin valoros decât stejarul nostru, totuși poate să fie răspândit.

Quercus macrocarpa Michx. 39 ani. 15 m./52 cm. Vegetează și fructifică foarte bine. Nu numai ca arbore de ornament — cu frunzele lui mari — dar și ca arbore forestier, poate fi recomandat având lemnul cel mai tare dintre stejarii americani.

Celtis occidentalis L. 12 m./20 cm. Nu prezintă o importanță deosebită forestieră.

Liriodendron tulipifera L. 39 ani. 14 m./33 cm. Vegetează bine. Sămânța nu ajunge la maturitate. Poate fi luat în considerare în lucrările de viitor.

Platanus orientalis L. Asia Mică și Balcani. 40 ani. 17 m./44 cm. Vegetează bine. Arbore de ornament.

Gymnocladus canadensis Lam. 55 ani. Două exemplare concrescute. Cel mai bine desvoltat, 19 m./39 cm. Vegetează bine. Semințele nu ajung la maturitate. Pentru lemnul său dens ar putea fi folosit diseminat prin luncile joase și fertile.

Gleditschia triacanthos L. 60 ani. 22 m./49 cm. Vegetează bine.

Robinia monophylla hort. 55 ani. 18/48 cm. Vegetează și fructifică bine. Ar putea fi încercat.

Aesculus hippocastanum L. Vegetează foarte bine. Caracteristic pentru această specie este faptul că aproape toate trunchiurile prezintă fibră torsă. Mai mult arbore ornamental.

Ailanthus glandulosa. Suferă de ger. Local nu prezintă nici o importanţă forestieră.

Acer negundo L. Vegetează bine. Folosit aici mai mult pentru garduri vii.

Acer dasycarpum Ehr.

Acer platanoides L. var. Schwedleri hort. Lipsit de importanţă forestieră.

Dintre arborii şi mai ales arbuştii ornamentali putem cita :

Ostrya carpinifolia var. virg.
Prunus Mahaleb.
Phellodendron amurense.
Catalpa bignonioides.
Koelreuteria paniculata
Syringa chinensis.
Vigilia lutea
Deutzia scabra
Calycanthus floridus.
Mahonia aquifolium.
Spiraea Wan-Houttei.
Amorpha fruticosa
Physocarpus opulifolius.

Maclura aurantiaca.
Sophora japonica.
Rhus typhina.
Paulownia imperialis.
Forsythia suspensa.
Syringa persica.
Caragana arborescens.
Diervilla florida.
Cydonia japonica.
Juniperus sabina.
Spiraea bumalda.
Pterocarya stenoptera.
Aesculus flava var. purpurea.

2) *In pădurea Mocearul de Sus*, Seria de Codru Regulat, parcela D 5 şi E 6, — fostă a Şcolii Silvice Gurghiu, — s'au plantat înaintea răsboiului mondial o mulţime de specii exotice.

La început au fost îndeaproape îngrijite. In timpul răsboiului şi după, au rămas în părăsire.

Astăzi se poate recunoaşte prea puţin din munca dela început, multe din ele dispărând cu desăvârşire.

Astfel în parcela D 5, Pinus strobus, în vârstă de 24 ani, se prezintă destul de viguros, cu un diametru dela 10—23 cm., cu trunchiul drept, înalt de aprox. 12 m. Pierde însă din cauza ruperii vârfului ceeace duce la înfurcire sau la forma de semiliră.

Quercus rubra, acolo unde a fost pus între două rânduri dese de molid a suferit foarte mult de lipsa luminii, ca şi stejarul nostru, aşa că se prezintă foarte slab.

Mai sus însă, unde a fost amestecat cu foioase — stejar, fag şi carpen — acolo se prezintă frumos, cu trunchiul bine spălat de crăci, având un diametru 12—18 cm. şi înălţimea 10—11 m.

La fel şi Quercus palustris, deşi numai câteva exemplare, are totuşi o creştere frumoasă, rămânând însă în urma celuilalt.

In parcela E 5, în afară de aceşti doi stejari americani, găsim câteva trunchiuri aproape uscate de Pinus austriaca. In alte puncte ale Bazinului, această specie vegetează testul de bine.

Pe marginea estică a aceleaşi parcele, în anul 1913, s'a plantat un rând de Liriodendrom tulipifera, care astăzi se arată a vegeta cu atât mai slab cu cât suim pe coastă. Se mai găsesc numai 24 exemplare. Cel mai gros, care este înfurcit, are 8 şi 13 cm. în diametru iar înălţimea de aprox. 9 m.

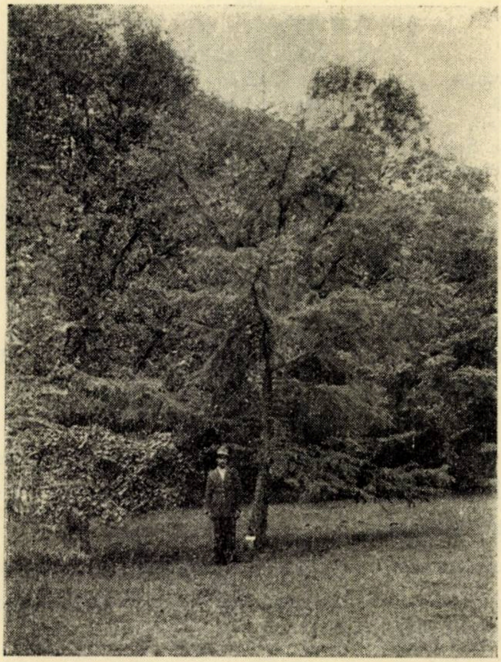

Fig. 1. — Pseudolarix Kaempferii.

Tot aici — parcela D 5 — s'a plantat şi Fraxinus americana, din care se mai găsesc numai câteva exemplare de 11 m./24 cm., vegetând destul de bine.

In pădurea Mocearul de jos, afectaţia 5, parcela 24, în anul 1915, s'a plantat deasemenea diferite specii de frasin american, în amestec cu stejarul. Astăzi se găsesc încă o mulţime de exemplare, cu o creştere destul de activă, fără însă a atinge dimensiuni prea mari.

3) *Pădurea Sunătoarea, Valea Caşvei,* afectaţia 1, parcela 2 b.

Din amenajamentul întocmit în anul 1906 se poate vedea că în amestec cu molid, brad şi fag, s'au plantat sub formă de buchete sau diseminate speciile din tabloul de mai jos.

Specia	Bucăți	Suprafața Ha.	Anul în care s'au plantat	Starea de desvoltare astăzi		Starea de vegetație astăzi
				Inălțimi m	Diametre cm	
Quercus rubra	50	12,25	1907	9	14	vegetează bine
Fraxinus americana . . .	75	12,25	1907	dispărut		—
Prunus serotina	500	12,25	1910	8	14	vegetează bine
Pinus Picea Pall.	5	12,25	1907	dispărut		—
Pinus Douglasii Sab. . . .	10	12,25	1907	dispărut		—
Pseudotsuga Douglasii Carr.	200	12,25	1911	8	14	vegetează bine
„ glauca Mayr .	300	12,25	1911	6	12	„
Abies concolor Lindl et Gord	200	12,25	1911	9	16	„
„ grandis Lindl. . . .	30	12,25	1911	neîntâlnit		—
Picea excelsa septentrionalis hort.	700	12,25	1911	neîntâlnit		—
Picea pungens	100	12,25	1911	6	12	vegetează slab
Pinus ponderosa	1	12,25	1907	5	12	aproape uscat
„ Strobus L.	100	12 25	1911	6—9	12—15	vegetează bine
„ montana uncinata . .	200	12,25	1911	dispărut		—

Astăzi nu s'au mai putut găsi decât câteva exemplare și numai dela unele din specii, cu starea de desvoltare și vegetație trecută în dreptul fiecăreia.

Dintre rășinoase, sigurele Pseudotsuga Douglasii și în părțile mai joase Pinus strobus prezintă o vegetație mai activă, putând rivaliza cu molizii din jur.

Iar dintre foioase, numai Quercus rubra se arată mai viguros, cu toate că și el a fost eliminat aproape cu totul.

4) *Valea Isticeului,* lângă cantonul de pădurar, afectația 8, parcela 32.

In amestec cu molid, brad și fag s'a plantat Picea pungens argentea. Astăzi mai sunt numai câteva exemplare, vegetând slab de tot, copleșit aproape cu desăvârșire de speciile printre care a fost amestecat.

5) *Pe valea Fâncelului,* la locul numit Gropșoara, afectația 28, parcela 63, în anul 1909, s'a plantat Quercus rubra, în amestec cu molid. Astăzi nu se mai poate găsi nici un exemplar, pentrucă

fiind plantat prea sus a fost copleșit de molidul, care a reușit să formeze unul din cele mai frumoase arborete tinere.

De altfel, cât au existat au avut foarte mult de suferit din cauza cerbilor cari îi rodeau în timpul iernii.

6) *Pe valea Sirodului Mic* — Copriana — în afectația 34, parcela 34 a, în anul 1913 s'a plantat cam 1000 exemplare de Quercus rubra. Personal n'am mai putut da de urma lor.

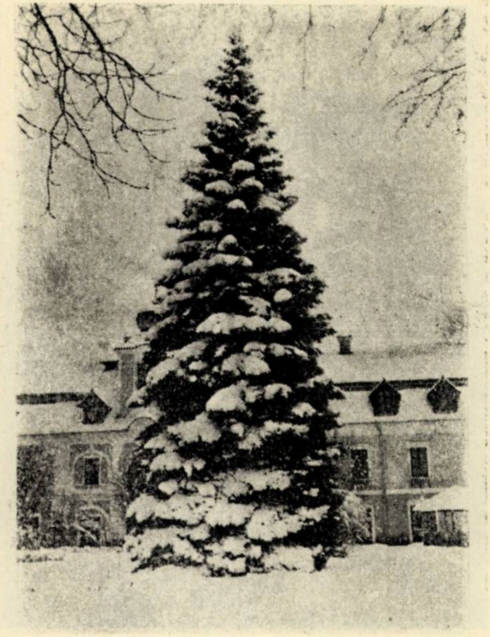

Fig. 2. — Picea pungens argentea.

7) *Pe valea Sirodului Mare*, afectația 35, parcela 38 a, s'a plantat Pinus Strobus. Vegetează destul de bine, prezentând însă trunchiuri în formă de liră sau semiliră.

8) *La Lăpușna*, lângă gară, din cei 50—60 pueți de Picea pungens argentea câți s'au plantat la început, abia mai sunt vreo 10 exemplare, pipernicite și vegetând foarte rău.

* * *

Astăzi, văzând aceste rezultate minime, rămase de pe urma unei munci atât de lung susținute și greu costisitoare, s'ar părea într'adevăr inutil a mai acorda vreo încredere speciilor exotice, excesiv de pretenţioase sau îndărătnic de refractare la nouile condiţiuni de viaţă oferite de noi.

Insă, această reducere sau dispariţie totală a unora din speciile exotice experimentate aici se datorește în bună măsură faptului că după plantare au rămas părăsite, fără nici o grije, atâtea decenii în șir.

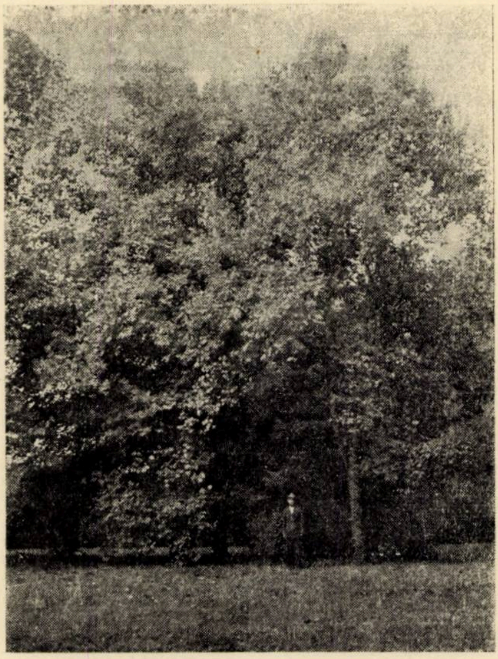

Fig. 3. — Liriodendron tulipifera.

Așa că, oricât ni s'ar părea de reduse rezultatele practice ale acestor încercări, totuși, ele prezintă destulă importanță și trebuiesc privire cu mai mult interes decât până acum.

De sigur, multe din ele pierd din valabilitate în alte regiuni ale țării, cu o climă diferită și poate mult mai primitoare decât a ținutului de aici.

Fără a ne gândi la o limitare a speciilor exotice cari trebuie sau ar putea forma obiectul preocupărilor noastre de viitor — și în special al stațiunilor de cercetări și experimentări forestiere — totuși, unele observațiuni se impun dela sine.

S'ar cere în primul rând punerea în justa şi maxima lor valoare a speciilor indigene şi apoi atenţia noastră poate şi trebuie să se întredrepte şi spre alte specii exotice.

Iar din toate speciile exotice ce s'ar lăsa uşor împământenite, eftin şi durabil răspândite, se va da preferinţă în deosebi numai speciilor cu excepţionale însuşiri culturale — şi cari întâmplător ar lipsi arborilor endemici — precum şi acelora ce au o clasificaţie cu totul superioară din punct de vedere technologic.

Căci e bine să nu se uite, în lucrările de viitor, un lucru cu totul esenţial: calităţile şi deci valoarea speciilor indigene, în afară de câteva excepţii, sunt superioare sau cel puţin egale cu ale celor mai reputate specii exotice.

BIBLIOGRAFIE.

Szèkely Ferencz: A Görgènyi réf. egyház monografiàja: Manuscris din biblioteca parochiei ref. Gurghiu.

Pausinger Jozsef: A Görgènyi Szent-imrei parkban telepitett külföldi fanemek tenyeszèsèröl. Erd. lapok II. 1894, pag. 120.

Pèch Dezsö : Külföldi fafajak tenyèsztèse a Görgènyi szakisk. parkjàban. Erd. Kisèrt. 1900 II. pag. 49—54.

„ Külföldi facsemetèk termelèse a Görgènyi m. kir. erdööri szekiskolànàl. Erd. Kisèrt. 1900 II. pag. 30—37.

Clima.

Enric Oteteleșanu : Regiunile climaterice ale României. Bulet. Meteor. lunar. Seria II. Volum. VIII. Nr. 6.

„ Curs de Meteorologie şi Climatologie 1919—20. Bucureşti, pag. 374. Litografiat.

Rèthy Antal : A tèli napok gyakorisàgàrol. Az Idöjàràs. XIV. 1910, p. 91, 94, 95.

„ A nyàri napok gyakorisàga Magyarorszàgon. Az Idöjàràs XIV. 1910. p. 217.

„ Az erdèszeti meteorologiai àllomàsok hömèrsékleti ès csapadèk atlag èrtèkei. Erd. Kisért. XI. 1909. p. 39.

Klein Albert : Magyarorszàg eghailatànak néhàny jellemvonàsa. Földraizi Közl. XXXIII. 1905. p. 242.

Anderko Aurel : A csapadèk àtlagos eloszlàsa Magyarorszàgon, 1871—1900, Atmosphera VIII. 190. pa. 459, 462.

Koczian Laios : A csapadèk àtlagos eloszlàsa a Kàrpàtokban és az Alpokban. Az Idöjàràs XIII. 1909. pag. 235.

Hegyfoki Kabos : Nehàny àllomàsunk 50 èves esemènyei. 1851—1905. Az Idöjàràs XII. 1908. pag. 29—30.

Const. A. Dissescu : Studiu asupra primei şi ultimei zile de îngheţ din ţinuturile alipite. Bulet. meteor. lunar. VIII. 10.

Keller Karoly : A havazàs gyakorisaga Magyarorszàgon 5 évi (1901—1905) megfigyel èsei alapjàn. Az Idöjàràs XIII. 1909. p. 9—14.

Hèjas E. şi *Rèthly :* A csapadèk gyakorisàga Magyarorszàgon 20 àllomàs. 15 èvi (1886—1900) megfigyelèsei alapjàn. Az Idöjàràs p. 66—71

Frannhoffer L. es Tolnay L. : A felhözet èvi menete Magyarorszàgon. Az. Idöjàràs X. 1906. p. 35—36.

Zugn Nàndor : Az Idöjàràs 1900-ban Erd. Kisèrt. IX. 1907. pag. 145—146.

Ceva date se pot găsi şi în următoarele articole :

Dr. C. C. Georgescu şi *J. Neuwirth :* Rezultatele culturii răşinoaselor în Grădina Botanică Cotroceni, Rev. Păd. 1935.

Szakmàri Ferencz : Növènytenyèszeti megfigyelèsek a Görgényi szentimrei külsö erd. kisèrt. àllomàson az 1901 évben. Erd. Kisèrt. IV. 1902, pag. 17—32.

„ Idem. 1902 évben Erd. Kisèrt. V. 1903, p. 29—37.

„ Idem. 1903. évben Erd. Kisèrt. VI. 1904. p. 87—92.

„ A Görgènyszentomrei m. kir. erd. kisèrt. àllomà 1901 évi munkàsàgàrol. Erd. Kisèrt. IV. 1902, pag. 66—80.

„ Idem 1902 évben Erd. Kisèrt. V. 1903, p. 73—87.

Titus Nicoară : Cultura şi vegetaţia speciilor exotice în parcul Şcoalei de Brigadieri Silvici din Gurghiu. Rev. Pădurilor Nr. 4, 1935.

Lucrări cu caracter general :

K. Hickel : Dendrologie Forestière, Paris, 1932.

A. Mathieu : Flore Forestière. Paris, 1897.

L. Beissner : Handbuch der Nadelholzkunde. 2 Auflage. Berlin, 1909.

Betrachtungen über die Kultur der Exoten im Gurghiu-Gebiete.

Considérations sur la culture des essences exotiques dans le bassin de Gurghiu.

Il s'agit des résultats des expérimentations faites dans la région de Gurghiu (Dép. de Mureş) où la culture des essences exotiques a formé une des préoccupations des forestiers, il y a déjà un siècle.

Au commencement ce furent les considérations de nature esthétique qui ont conduit dans le choix des espèces ; plus tard les considérations de culture forestière ont été décisives dans les expérimentations faites sur de diverses surfaces, plus ou moins grandes.

Quoique les résultats ne soient pas toujours concluants, elles présentent quand même un certain intérêt.

L'auteur, après une description des conditions stationnales de Gurghiu, énumère les espèces exotiques expérimentées, décrit celles qui existent encore, donnant, en conclusion, une liste des espèces aux aptitudes forestières plus prononcées et qu'on pourrait utiliser dans la culture forestière de diverses régions du pays, vu leur pouvoir d'adaptation, a côté — bien entendu — des espèces indigènes, dont la valeur reste toujours appréciée.

REFERATE—COMENTARII

PIATRA USCATĂ ARMATĂ

Sistemul Reboget

de Inginer Consilier silvic D. DRÂMBĂ

INTRODUCERE

Lucrările pentru corecţiunea torenţilor şi amenajarea cursurilor de apă ca baraje, diguri, pinteni, etc., pot fi construite după mai multe procedee: zidărie cu mortar, zidărie uscată, beton, gabione metalice, fascinaje, etc. Alegerea lor este condiţionată în genere de mijloacele financiare disponibile. De regulă ne găsim între două alternative :

1) Lucrări solide dar foarte costisitoare, construite din zidărie cu mortar sau din blocuri naturale ori artificiale ; şi

2) Lucrări puţin costisitoare, dar cu o stabilitate şi durată foate redusă, întrebuinţându-se alte procedee.

Cu ocazia unei călătorii de studii pe care am făcut-o în Franţa, în toamna anului 1935, am căutat să mă documentez asupra diferitelor lucrări de corecţiunea torenţilor, întreprinse mai de curând în Franţa; lucrările de asemenea natură fiindu-mi repartizate în studiu la Institutul de Cercetări şi experimentaţie forestieră din Bucureşti.

Cercetând diferitele proecte, aflate la al 3-ea Birou — Reîmpăduriri, Amelioraţiuni pastorale, Lucrări de corecţiuni — *din Direcţia Generală a Apelor şi Pădurilor din Paris,* mi s'a atras atenţia în special asupra memoriului înaintat de Comisiunea de reîmpăduriri din Alpii de jos, referitor la un nou sistem de lucrări de corecţiuni denumit „*piatra uscată armată*", sistem ce obţinuse chiar un brevet.

Studiind voluminosul dosar, am constatat că memoriul era înaintat printr'un raport documentat de către d-l Conservator de Ape şi Păduri Lavauden, fost mai înainte Director al Pădurilor din Madagascar.

Din lucrări reieşea că sistemul, denumit *Reboget*, fusese inventat de către d-l *Leopold Regnaud*, inginer de lucrări publice din serviciul Statului, iar memoriul respectiv era întocmit de d-l Inspector de Ape şi Păduri *E. Genet*, care luase o parte foarte activă la invenţia şi la punerea la punct a acestui ingenios procedeu.

Plecând apoi din Paris, împuternicit cu o amabilă adresă oficială din partea d-lui *Chaplain*, Directorul General al Pădurilor din Franţa, am putut vizita în Alpii de Jos mai multe lucrări de corecţiuni, construite după acest sistem.

In cele de mai jos voi face un scurt rezumat al cuprinsului memoriului d-lui Inspector *Genet* — memoriu ce a fost publicat în părţile lui esenţiale, în No. 2/935 din „Revue des Eaux et Forêts", completându-l cu observaţiile făcute la faţa locului şi cu schiţe şi fotografii aduse după teren.

GENERALITAŢI.

Sistemul denumit „piatra uscată armată" consistă principial în a îmbrăca paramentul zidăriilor de piatră uscată cu grătare metalice puternice, solid priponite cu ajutorul unor serii de coarde (tiranţi), confecţionate din vergele groase de fier galvanizat şi legate la capătul din deal de ţăruşi de fier, bătuţi în pământ, sau de scurtături de şine zise „ancore", înţepenite cu lese de pietroaie mari.

Ansamblul tiranţilor şi ancorelor este destinat să fie înecat în depozitele din spatele zidăriei.

Intrebuinţarea acestui sistem de armătură, numit sistem Reboget, dă zidăriilor în piatră uscată o rezistenţă deosebită şi permite să se utilizeze orice fel de pietre, chiar de dimensiuni foarte mici sau de proastă calitate, suprimându-se în acelaşi timp, aproape cu totul, orice cioplitură în piatră uscată, care nu primeşte decât o fasonare cu totul sumară, „armătura" fiind singura destinată să asigure, în cea mai mare parte, soliditatea lucrării.

In mod practic, înălţimea grătarului nu poate să depăşească un metru, uvrajele construindu-se în trepte de 0,75 m. înălţime utilă, iar treptele eșalonându-se una înapoia celeilalte la o depărtare de 0,25 m.

La rigoare, piatra poate fi chiar înlocuită prin tot felul de materiale ce vin din mâncăturile apei.

După ce s'au făcut umpluturile prin depunerile apelor, ansamblul formează un sistem indeformabil foarte rigid și rezistent.

Dat fiind reducerea aproape cu totul a manoperei de fasonarea pietrelor, lucrările în piatră uscată armată revin foarte ieftine.

Acest interesant sistem pare chemat să aducă servicii mai ales în construcția pragurilor rustice în ravene, a pintenilor de orice dimensiuni în râurile torențiale, a digurilor și în special pentru construirea locurilor de depuneri în ravenele dela poalele munților, care cară mari cantități de pietriș de mici dimensiuni și unde piatra de construcție lipsește, *ceea ce este cazul aproape general în regimul torenților din țara noastră.*

DETALII DE CONSTRUCȚIE.

Descrierea sistemului.

Sistemul se compune din gratare sau panouri (a-b), ancore (c-d), coarde (tiranți) (e), (fig 1) [1]) care solidarizează pe cele dintâi și piatră uscată. Toate aceste elemente componente se așează simultan, fiecare la locul lui, în punctul ales în albia ravenului și, dacă este cazul, lucrarea se închee prin facerea unor umpluturi artificiale.

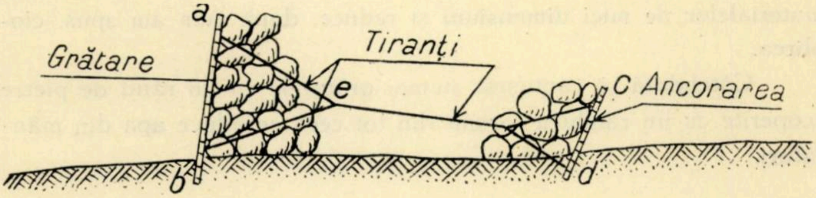

Fig. 1.

Evident că rezistența uvrajului o asigură armătura (gratare, tiranți și ancore).

După ce uvrajul s'a ridicat, se așteaptă ca ravenul să facă depunerile și, imediat ce colmatajul total a avut loc, ansamblul for-

---

1) Scheme Genet.

mează un adevărat monolit armat, în care sunt înecați tiranții și ancorele (fig. 2).

Experiența a dovedit că, la epoca când se vine cu lucrările de garnisire (plantare), armăturile sunt fixe și nu joacă deloc, nici chiar sub bătaia curenților violenți. Pietrei întrebuințate la acest fel de zidărie nu i se dă decât o ușoară cioplitură, cu totul rudimentară. Se pot întrebuința chiar materiale de dimensiuni mai mici ca de obiceiu, cu singura rezervă, ca să nu treacă printre ochiurile grătarelor.

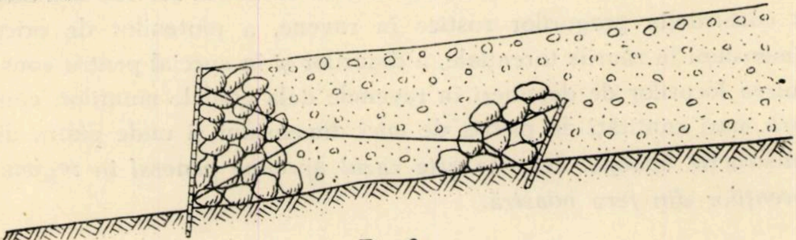

Fig. 2.

Avantajele, pe care le prezintă piatra uscată armată față de piatra uscată ordinară, pot fi comparate cu acelea ale betonului armat față de zidăria în moaloane.

Piatra uscată armată, ca și betonul, permite întrebuințarea materialelor de mici dimensiuni și reduce, după cum am spus, cioplirea.

Câteodată se căptușesc numai grătarele cu un rând de pietre acoperite cu un rambleu format din tot ceea ce aduce apa din mâncături.

Construcția în trepte.

Caracteristica principală a sistemului Reboget este construcția în trepte, fie că este vorba de baraje, fie de pinteni sau de orice alt uvraj. Acest mod de construcție este impus de înălțimea redusă a grătarelor, practica dovedind că o înălțime medie de 0,75 m. până la 1 metru, pe panou, satisface condițiunile de stabilitate.

Un grătar care ar avea o înălțime prea mare deasupra fundului albiei, ar fi în adevăr foarte greu de manipulat și pe lângă aceasta, ar fi foarte greu de realizat condițiunile de echilibru și de rezistență (flexiunea montanților verticali care ar necesita profile de oțel mai mari, numărul și repartizarea tiranților orizontali, etc.).

In loc de uvraje înalte se construesc uvraje în trepte succesive, după cum se vede în fig. 3.

Prizma haşurată este static în echilibru prin însuşi felul cum este aşezată. Rolul armaturilor este redus la menţinerea în echilibru a părţii punctate — ceea ce se asigură, oricare ar fi înălţimea uvrajului, prin armăturile cale mici — şi în a împiedica smulgerea materialelor de apele care ar pătrunde în uvraj prin infiltraţiune, în sensul indicat de săgeţi, ceea ce se realizează graţie pietrelor uscate strânse în spatele grătarelor.

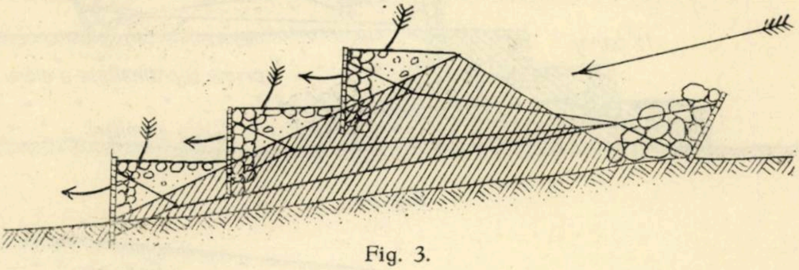

Fig. 3.

Capul şi piciorul fiecărui panou sunt legate prin tiranţi, fie direct de ţăruşul de ancorare, după cum se vede în fig. 3, fie de piciorul panoului imediat superior, în punctul unde se găsesc cheotorile tiranţilor acestuia din urmă, după cum foarte bine se poate vedea în fig. 4, la cele trei trepte inferioare.

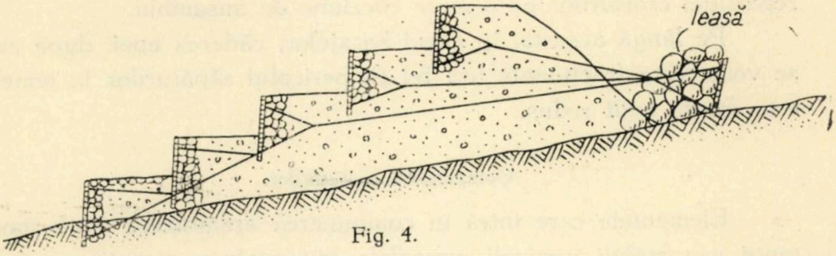

Fig. 4.

Această ultimă dispoziţie realizează o legătură indirectă, dar continuă, cu punctul principal de ancorare prin intermediul bifurcaţiunilor tiranţilor dela panourile amonte.

Profilul reprezentat în fig. 3 se poate întrebuinţa atât pentru pinteni, cât şi pentru baraje, precum şi pentru orice alte uvraje ca ziduri de susţinere sau diguri longitudinale.

Nu este bine ca să se construiască dintr'odată uvraje cu mai mult de 3—4 trepte, căci ar fi nevoie de un rambleu prea mare. E mai avantajos ca să se aștepte momentul când uvrajul se va fi umplut cu depozite naturale și numai după aceea să se procedeze la adăugirea de noui trepte la uvrajele existente, fie în partea dela vale, fie în partea dela deal, după cum se vede în fig. 5 și 6.

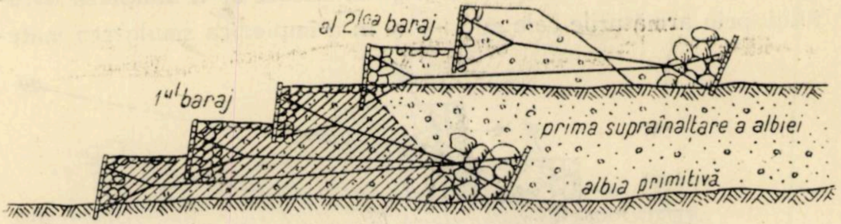
al 2-lea baraj
1-ul baraj
prima supraînălțare a albiei
albia primitivă

Fig. 5.

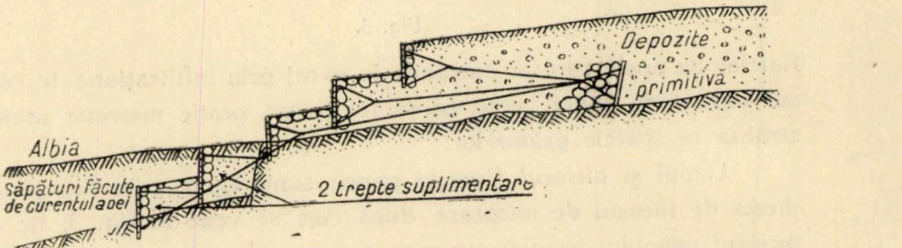
Depozite
primitivă
Albia
Săpături făcute de curentul apei
2 trepte suplimentare

Fig. 6.

Cu toată înălțimea lor, aceste uvraje sunt foarte solide, grație repartiției eforturilor pe o mare coeziune de ansamblu.

Pe lângă aceasta, în cazul barajelor, căderea apei, după cum se vede, este fracționată așa fel că pericolul săpăturilor la temelie este foarte mult redus.

Compunerea armaturilor.

Elementele care intră în compunerea armăturilor sunt: montanții sau stâlpii verticali, vergelele orizontale și tiranții sau pripoanele (coardele).

Montanții verticali au o înălțime de 0,75 m. până la 1 m., constau din șină lată de fier în dimensiuni de 18/3 mm, distanțate orizontal la 0,30 m. una de alta. Aceste șine sunt străpunse de găuri prin care se introduc vergele rotunde de fier de 5—6 mm. diametru, distanțate vertical una de alta la 0,08 m. până 0,10 m.

Tiranții sau pripoanele sunt legați de cele două capete ale montanților verticali. Acest sistem de armatură, foarte bun pentru uvrajele care n'au să sufere izbiturile materialelor de mari dimensiuni (cum ar fi de exemplu pintenii), s'a dovedit prin practică a fi dimpotrivă cam slab pentru uvrajele destinate să suporte izbiturile blocurilor mari.

Pe baza rezultatelor obținute la diferite încercări ce s'au făcut în diferite ravene, s'a sporit dimensiunile șinelor și ale vergelelor rotunde, înlocuindu-se, cel puțin parțial, șinele late prin șine în formă de T.

Nu trebue pierdut însă din vedere că unul din principalele avantaje ale sistemului este ieftinătatea și că deci nu trebuesc sporite peste măsură dimensiunile fierului, căci ar crește în acelaș timp inutil și costul uvrajelor.

Ceea ce trebue considerat ca primordial în sistemul Reboget este principiul priponirei și al ancorării. Efortul de împingere în jos sau în maluri și eventual efortul datorit încastrărei, dela uvrajele regulate de zidărie sau beton, aici este înlocuit printr'un efort de tracțiune exercitat asupra tiranților care sunt prinși de o ancoră imobilizată prin greutatea unei lese de moaloane mari.

Obiecțiunea cea mai de seamă, ce se poate aduce acestui sistem, este ușurința de ruginire a metalului. Nu trebue să uităm însă că aceeași obiecțiune se poate face și pentru „gabioanele metalice" așa de mult întrebuințate astăzi și la care problema s'a rezolvit prin întrerbuințarea sârmei de fier galvanizată.

S'a adoptat deci aceeaşi soluție și pentru tiranții de fier precum și pentru diferitele legături metalice din sistemul Reboget. D-l Insp. de Ape și Păduri *Genet* a făcut încercări vopsind montanții și vergelele rotunde ale panourilor cu minium și cu vopsea cenușie specială contra ruginii, obținând rezultate mulțumitoare și puțin costisitoare.

S'au făcut experiențe și cu un aliaj de fier și cupru (denumit Apso), care par interesante. Alte experiențe sunt în curs cu diferite alte metale inoxidabile.

In ultimul timp, d-l *Genet* a preconizat întrebuințarea fierului pur (Armco), din care s'a extras carbonul și care este foarte puțin atacabil de rugină. Acesta prezintă însă inconvenientul de a fi rar în comerț și de a fi mult mai scump ca fierul ordinar. Nu trebue însă să se dea prea multă importanță chestiunii duratei nelimitate a metalului, căci nu trebue să uităm că, dela aceste uvraje, nu se cere o

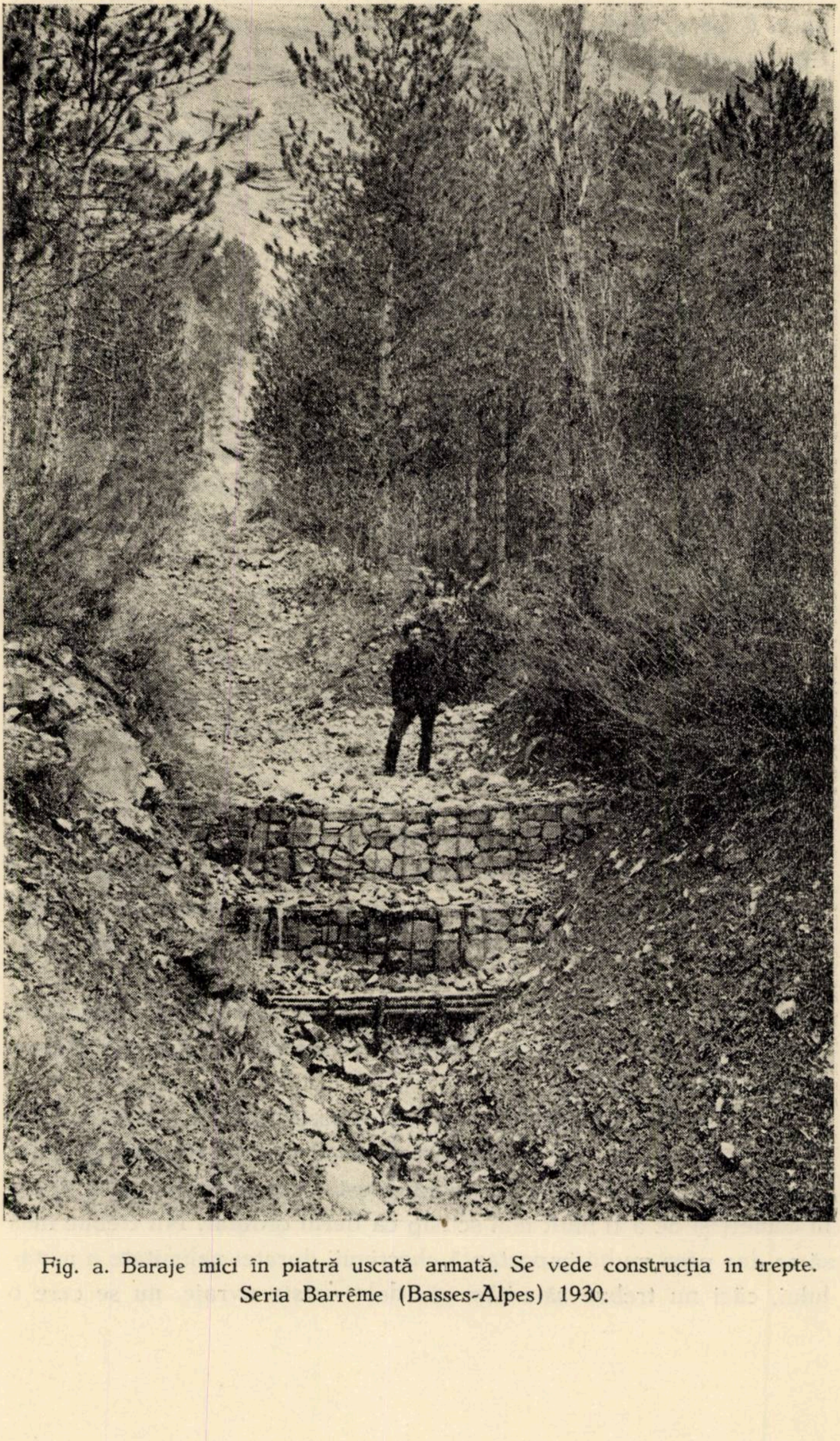

Fig. a. Baraje mici în piatră uscată armată. Se vede construcţia în trepte. Seria Barrême (Basses-Alpes) 1930.

durată comparabilă cu aceea a uvrajelor regulate de zidărie. Prin aceste uvraje se urmărește efecte temporare: depuneri, deviațiuni de albii, efecte care nu pot fi difinitive decât prin introducerea vegetațiunii.

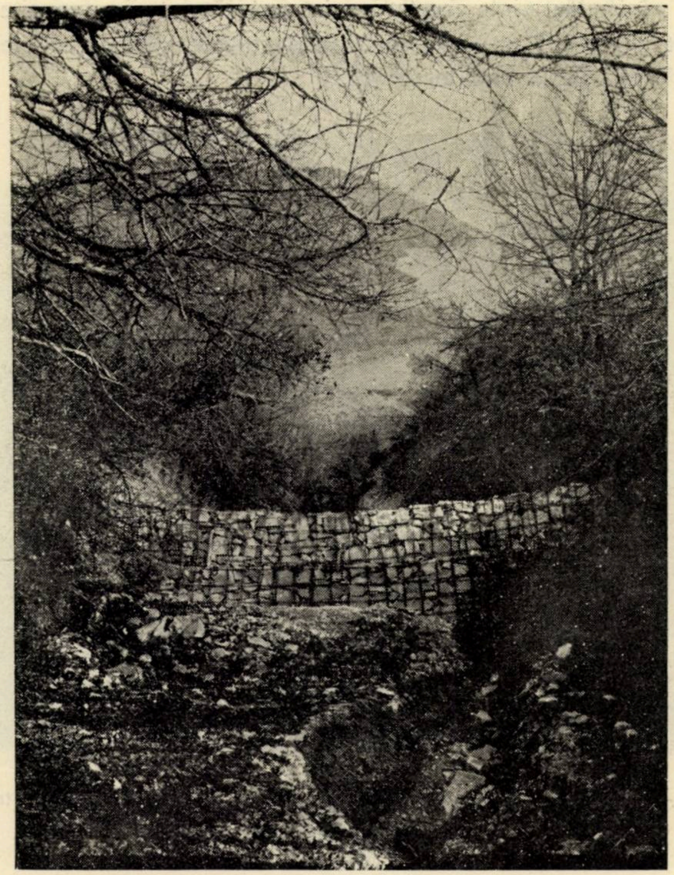

Fig. b. Baraje mici în piatră uscată armată. Se vede construcția în trepte. Seria Moriez (Basses-Alpes) 1929.

Armaturile de fier ordinar galvanizat sau de fier special mai mult sau mai puțin inoxidabil pot avea o durată de cel puțin 20 ani, timp suficient pentru a se obține consolidarea depunerilor prin instalarea vegetațiunii.

După acest sistem s'au construit în Franța baraje cu una până la 4 trepte, începând încă din anul 1929, în diferitele ravene ale perimetrului de restaurare din basinul râului Asse-Superior, afluent al Duranţei, în special în ravenul Couestes (Seria Barrême), ravenul Aval (Seria St. Lyons), ravenul Bouquet (Seria Moriez) şi ravenul Reynière (Seria Moriez). Fotografiile (a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k, l, m şi n). Astăzi toate aceste uvraje sunt umplute cu depozite şi au rezistat perfect. Par mult mai durabile decât uvrajele de lemn şi chiar decât cele în zidărie uscată.

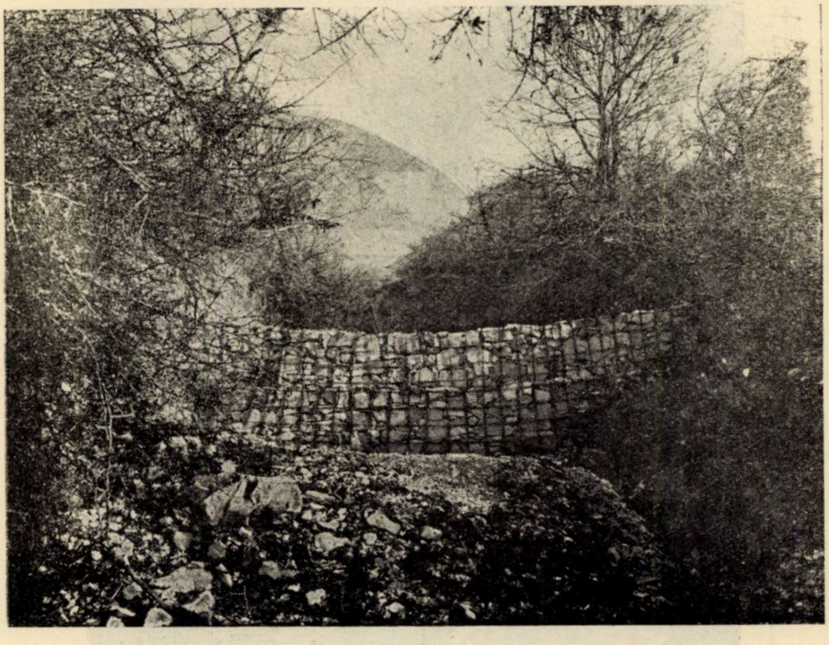

Fig. c. Baraje mici în piatră uscată armată. Se vede construcţia în trepte. Seria Moriez (Basses-Alpes) 1929.

COMPARAŢIUNE INTRE PIATRA USCATĂ ARMATĂ ŞI GABIOANELE METALICE.

Se ştie că astăzi gabioanele metalice constituesc singura formă de întrebuinţarea metalului în construcţia uvrajelor rustice.

Chiar Dir. Regimului silvic la noi, dă o largă întrebuinţare acestui sistem, în special în lucrările de corecţiune întreprinse pe văile Crişurilor.

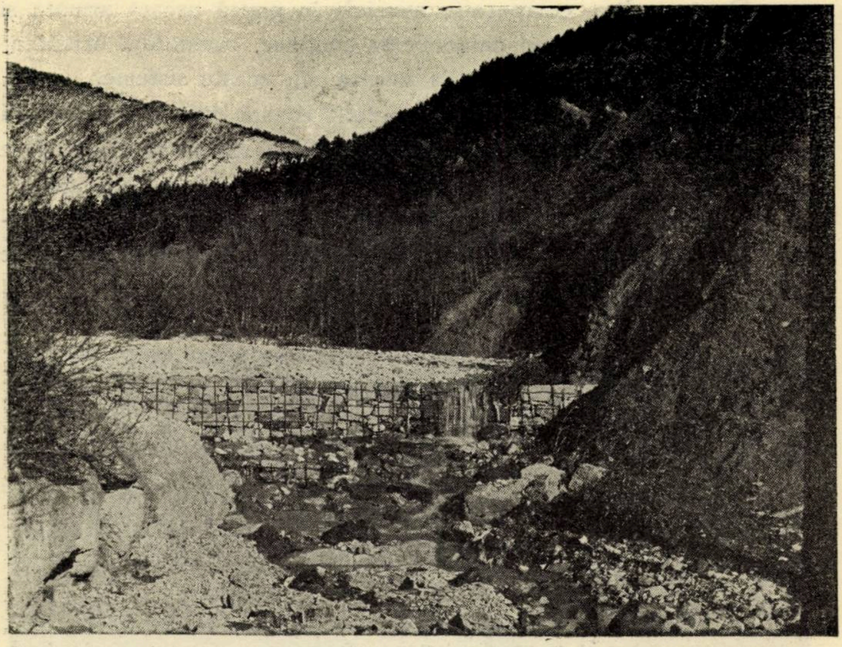

Fig. d. Baraje mici în piatră uscată armată. Se vede locul de depozit. Seria Moriez (Basses-Alpes) 1929.

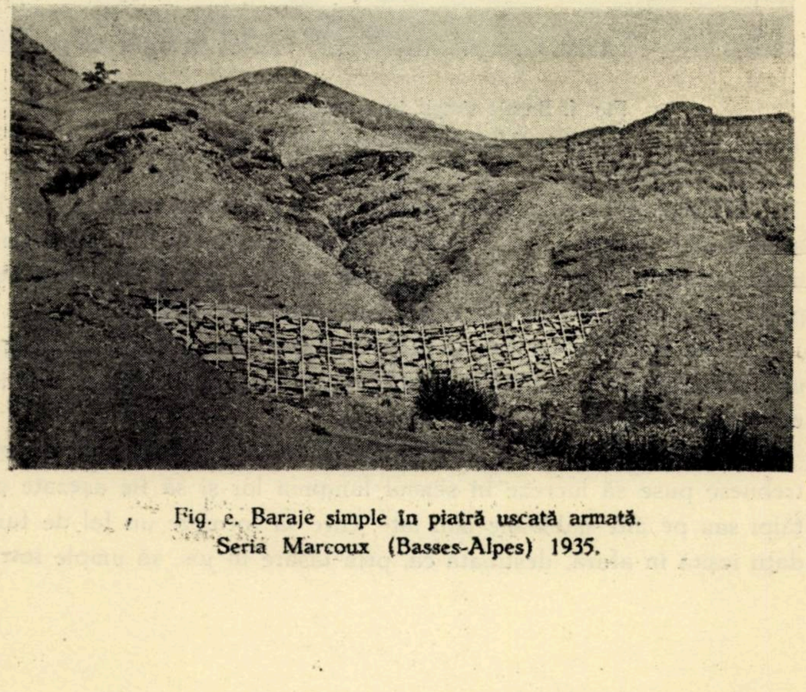

Fig. e. Baraje simple în piatră uscată armată. Seria Marcoux (Basses-Alpes) 1935.

Dacă studiem comparativ uvrajele în piatră uscată armată și cele realizate cu ajutorul gabioanelor metalice, constatăm următoarele avantaje și inconveniene, la fiecare din aceste sisteme.

După cum se știe, gabionul metalic constă dintr'o ladă făcută din rețea de sârmă galvanizată, în interiorul căreia se bagă și se îndeasă pietre, fără a se întrebuința vreun material de legătură.

Gabioanele pot fi de diferite calibre și se pot îmbina în diferite chipuri pentru a se realiza uvraje rustice în piatră uscată de diferite forme și dimensiuni.

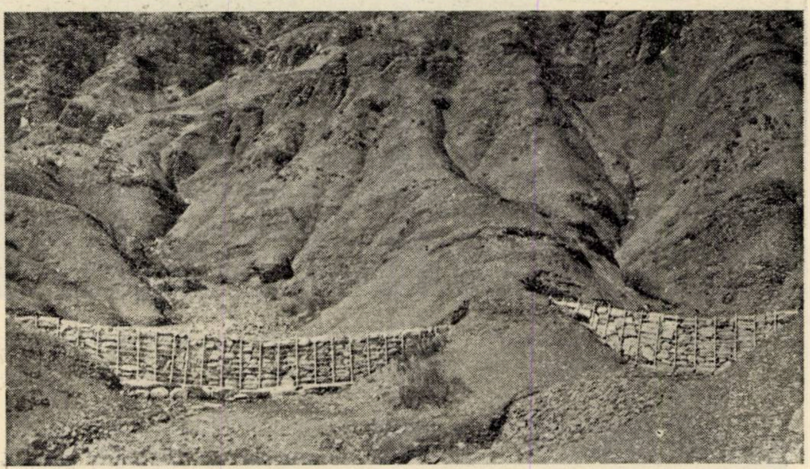

Fig. f. Baraje simple în piatră uscată armată.
Seria Marcoux (Basses-Alpes) 1935.

Principalul avantaj al uuvrajelor în gabioane este de a fi în acelaș timp omogene și flexibile. Grație supleței lor, gabioanele urmeresc profilul gropilor ce se produc sub ele, gropi ce ar provoca prăbușirea uvrajelor rigide construite din alte materiale.

Prin efectul colmatajului interior, aceste uvraje formează, după un oarecare timp, o masă compactă pe care forța apei nu o poate nici disloca, nici târî.

Pentru a da însă o stabilitate suficientă uvrajelor, gabioanele trebuesc puse să lucreze în sensul lungimii lor și să fie așezate pe tălpi sau pe alte gabioane mai late, care să formeze un fel de fundații ieșită în afară, destinată ca, prin lăsare în jos, să umple într'o anumită măsură golurile produse prin săpăturile apei. Prin acest dispozitiv se ajunge însă la uvraje cu un cubaj mare, care necesită importante cantități de piatră și deci mari cheltueli cu mâna de lucru.

Pe lângă aceasta, supleța gabioanelor poate da loc adesœori la *deformațiuni de ansamblu,* inadmisibile în asemenea lucrări, căci prezența încheeturilor orizontale între gabioane poate face ca uvrajul să se lase în masă când se produc tasări.

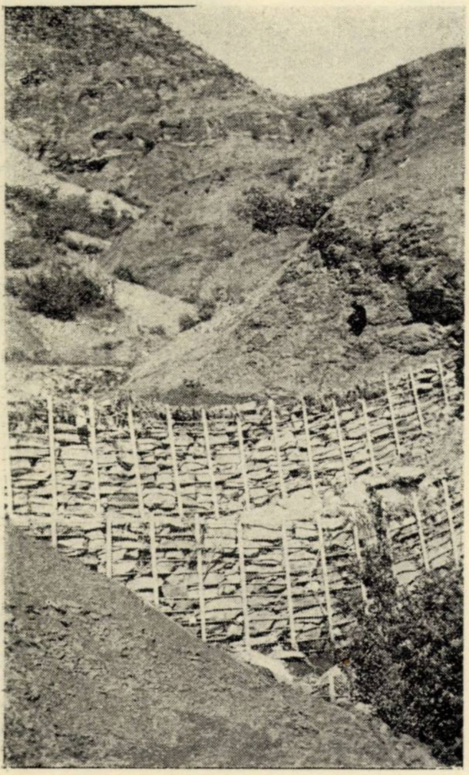

Fig. g. Baraje mici în piatră uscată armată.
Se vede dispozitivul în trepte.
Seria Marcoux (Basses-Alpes) 1935.

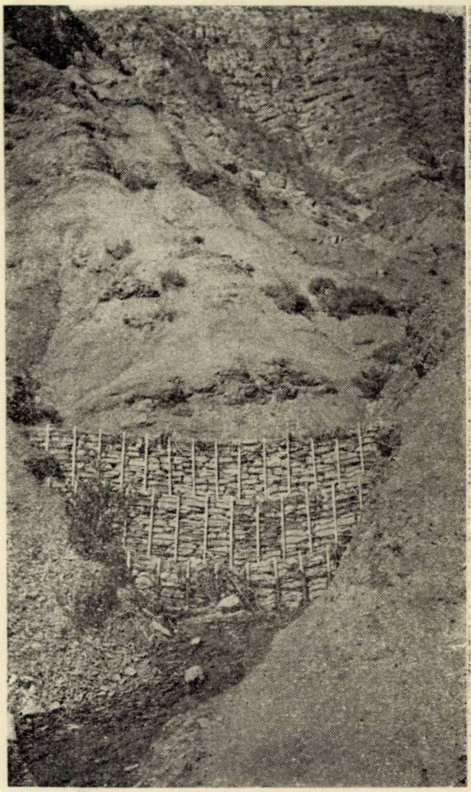

Fig. h. Baraje mici în piatră uscată armată.
Dispozitiv în trepte.
Seria Marcoux (Basses-Alpes) 1935.

Nu este același lucru cu piatra uscată armată. Aici are loc un fel de supleță internă; tasările n'au decât o priză minimă de tiranți și nu provoacă decât foarte mici deplasări ale grătarelor, care continuă să rămână verticale. De unde rezultă că uvrajul își păstrează echilibrul lui general și se prezintă tot așa de bine ca și mai înainte.

Acest avantaj iese în deosebi în evidență în ravenele în care uvrajele în gabioane ajung să-și piardă cu totul punctele de sprijin, se rostogolesc în toate sensurile și ajung să fie, în felul acesta, mai mult vătămătoare decât folositoare.

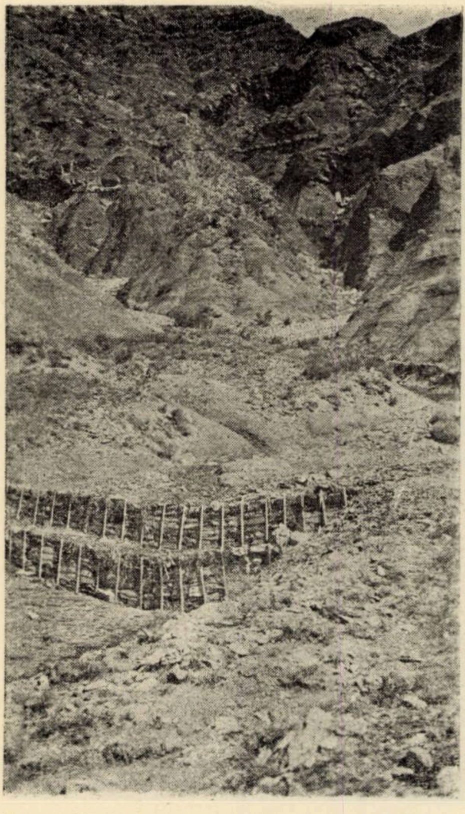

Fig. i. Baraje mici în piatră uscată armată. Se vede constituția geologică a terenului. Seria Marcoux (Basses-Alpes) 1935.

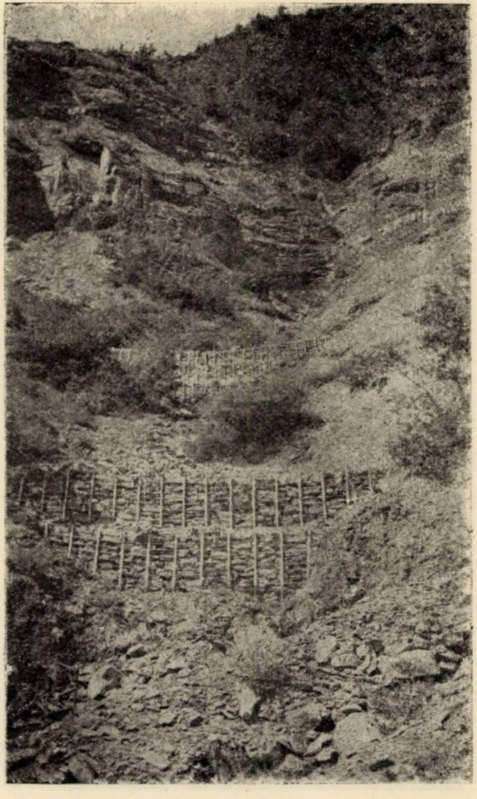

Fig. j. Baraje mici în piatră uscată armată. Se vede dispozitivul în trepte dealungul torentului. Seria Marcoux (Basses-Alpes) 1935.

Apoi tiranții fiind îngropați, nu sunt expuși să fie tăiați prin frecare sau prin izbirea materialelor și aceasta dă, dela început, uvrajelor sistem Reboget, o durată superioară aceleia a gabioanelor metalice.

Totuși, d-l Inspector *Genet*, pe baza experiențelor făcute de d-sa, susţine că aceste sisteme, gabioane şi piatră uscată armată, nu se exclud unul pe altul, ci că, dimpotrivă, sunt cazuri când este indicat ca să se asocieze avantajele respective ale gabioanelor cu acelea ale armaturilor Reboget, întrebuinţându-se deodată ambele sisteme, după cum se poate vedea din desenul-tip, făcut pe o scară redusă, a unui pinten dintr'un râu. (Dimensiunile date servesc numai ca o indicaţie; ele pot varia după condiţiunile de aplicare ale sistemului).

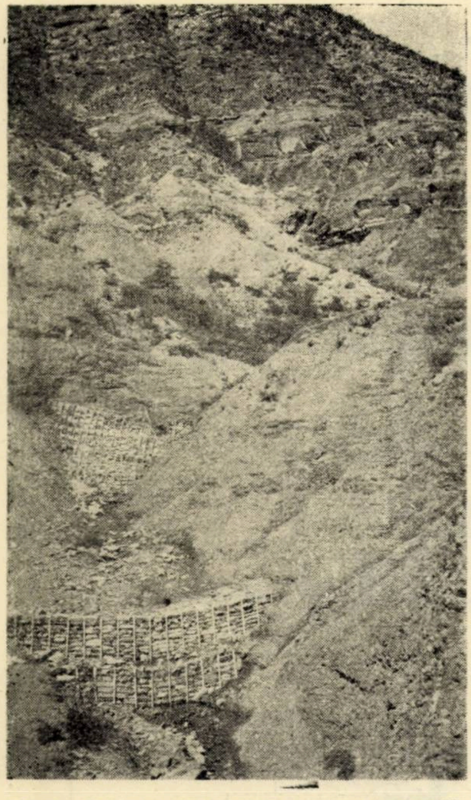

Fig. k. Baraje mici în piatră uscată armată. Se vede dispozitivul în trepte în basinul unui torent aproape complet lipsit de vegetaţie. Seria Marcoux (Basses-Alpes) 1935.

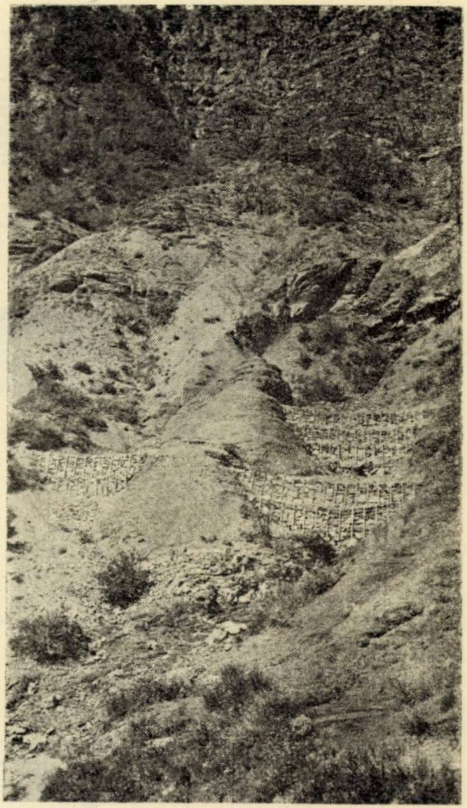

Fig. l. Baraje mici în piatră uscată armată. Se vede dispozitivul în trepte în apropiere de confluenţa a două ravene. Seria Marcoux (Basses-Alpes) 1935.

Asemenea pinteni se recomandă să se termine la musoar (capătul dinspre curent) prin gabioane aşezate longitudinal în sensul axei uvrajului şi care, astfel dispuse se vor angaja mai intim în scufundătura nivelului albiei — câte odată foarte apreciabilă la extremitatea unui pinten — şi vor rezista mai bine la curenţii de apă cari ar putea lovi uvrajul dintr'o direcţie neprevăzută.

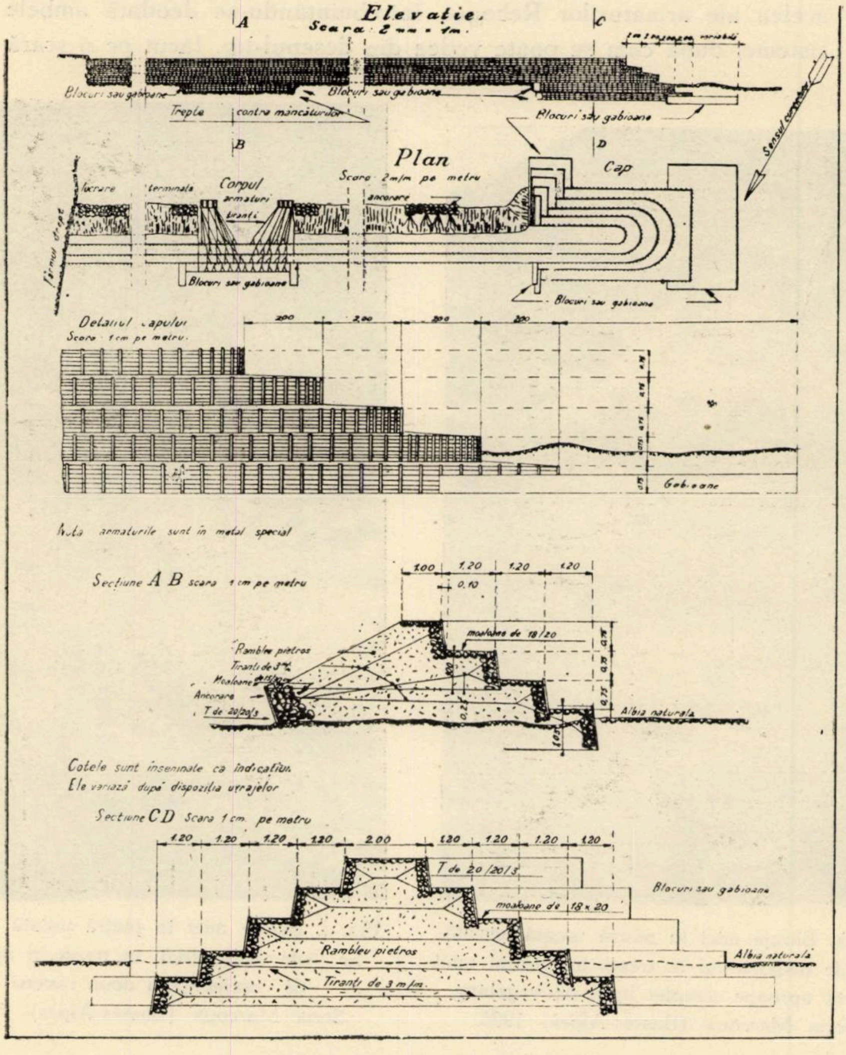
Elevație.
Scara 2 mm = 1m.
A
B
C
D
Blocuri sau gabioane
Trepte
contra mâncăturilor
Sensul curentului
Plan
Scara 2m/m pe metru
lucrare
terminala
Corpul
armaturi
tiranti
ancorare
Cap
Țărmul drept
Detaliul capului
Scara 1cm pe metru.
200
2.00
Gabioane
Nota armaturile sunt în metal special
Secțiune A B scara 1cm pe metru
1.00
1.20
0.10
mosloane de 18/20
Rambleu pietros
Tiranți de 3 m/m
Mosloane
Ancorare
T de 20/20/3
Albia naturala
0.75
0.25
1.05
Cotele sunt însemnate ca indicațiuni.
Ele variază după dispoziția uvrajelor
Secțiune CD Scara 1 cm pe metru
2.00
T de 20/20/3
Blocuri sau gabioane
mosloane de 18 × 20
Rambleu pietros
Tiranți de 3 m/m.

Sistem de pinten în râu «Reboget»

LUCRĂRILE DE CORECȚIUNI CU BARAJE RUSTICE CONSTRUITE DIN PIATRĂ USCATĂ ARMATĂ

Din cele expuse mai sus putem deduce când și în ce măsură se poate recurge la sistemul Reboget în lucrările de corecțiuni de torenți.

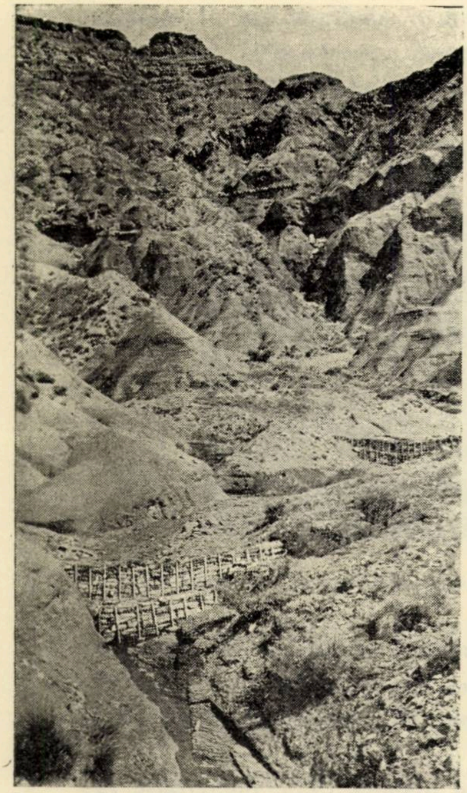

Fig. m. Baraje mici în piatră uscată armată. Se vede constituția geologică caracteristică a solului complect lipsit de vegetațiuue. Seria Marcoux (Basses-Alpes) 1935.

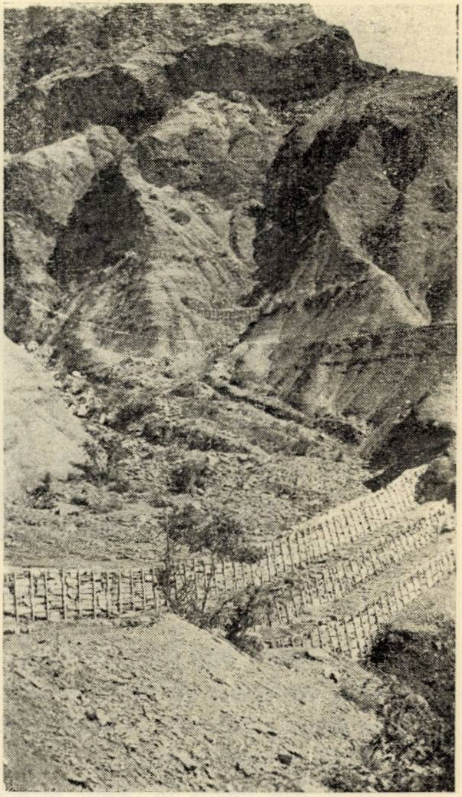

Fig. n. Lucrări de consolidare în piatră uscată armată. Seria Marcoux (Basses-Alpes) 1935.

Fără îndoială, că atunci când în albia torentului se găsesc pietre de dimensiuni mai mari care pot fi cioplite, barajele de piatră uscată sunt cele mai indicate; când pietrele sunt însă mici, aceste baraje nu mai sunt de recomandat, căci numărul mare de rosturi le face foarte vulnerabile și de o scurtă durată, pe lângă că costă foarte mult. In asemenea cazuri, piatra uscată armată este de preferat pietrei uscate ordinare.

Când se întâmplă să se găsească lemn în vecinătatea torentului, cum ar fi acela provenit din pădurile ajunse la epoca răriturilor, atunci evident că se pot construi baraje rustice după regula clasică din lemn, din pietroaie și la nevoie cu sârmă de fier. Nu trebue uitat însă că aceste baraje n'au o soliditate așa de mare și nici o durată suficientă; pe lângă aceasta necesită mari cantități de lemn, de pietroaie și în consecință lucrarea ajunge să coste scump.

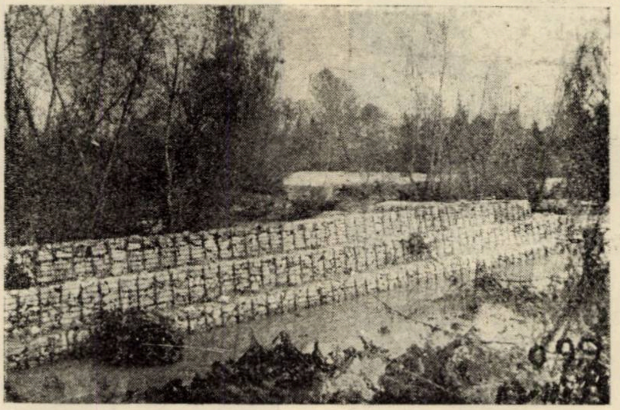

Fig. o. Lucrări de apărarea malurilor unui râu. Zidărie uscată armată 1931.

Când însă piatra este de dimensiuni mici sau de proastă calitate, ceea ce este cazul la mojoritatea torenților noștri, și când nu se poate găsi lemn în vecinătatea torentului, sistemul Reboget poate să aducă mari servicii.

Am văzut în Alpii francezi, în toamna 1935, numeroase ravene mici, săpate în terenuri marnoase și care cărau mari cantități de pietriș mărunt pe care apoi îl depuneau în sate prin grădinile și culturile locuitorilor și peste căile de comunicații. Era aspectul tipic pe care ni-l oferă zilnic numeroasele pâraie dela poalele munților noștri și din regiunnea colinelor.

Cum aceste ravene n'aveau un debit prea mare, evident că nu puteau să producă mâncături importante, deveneau însă supărătoare prin materialele pe care le cărau și pe care le acumulau întotdeauna în aceleași puncte, deoarece nu le puteau transporta până la râu din cauza dispariţiei apei în sol prin pietriş, *fapt ce se petrece întocmai şi la noi cu ravenele ce străbat satele dela poalele munţilor şi din regiunea colinelor.*

Cum Serviciile de poduri şi şosele erau obligate să facă mari cheltueli în fiecare an, s'a recurs la crearea unor locuri de depozit, convenabil alese în basinele acelor ravene, cu ajutorul unor serii de baraje sistem Reboget, construite unele deasupra altora, pe măsură ce se făceau depunerile.

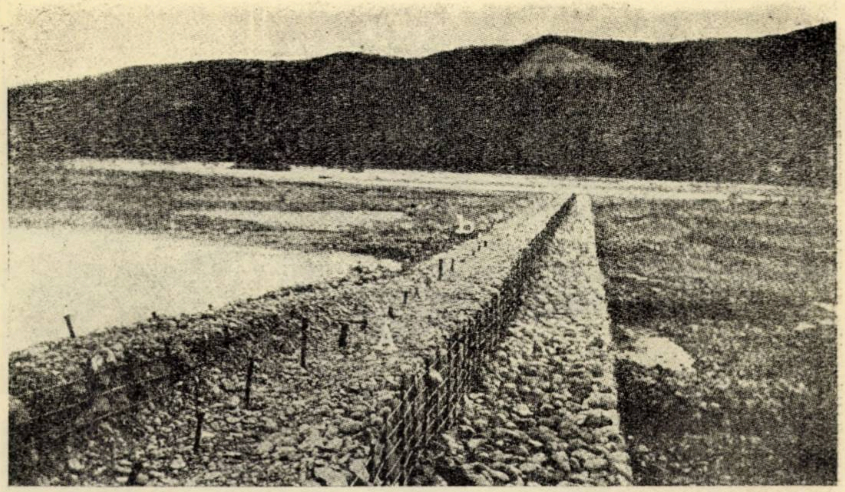

Fig. p. Pinten de 65 metri lungime construit în albia unui râu în Ianuarie 1931. Se vede în *b* fiarele de ancorare înţepenite cu pietre.

In scurtă vreme, după ce se făceau depunerile, se fixau uvrajele prin plantaţiuni.

INTREBUINŢAREA PIETREI USCATE ARMATE IN RÂURILE TORENŢIALE.

Sistemul de armatură Reboget se pretează deasemenea foarte bine la construirea diferitelor tipuri de lucrări de protecţie sau de apărarea malurilor în râurile torenţiale (fotografia o).

Trecând pe valea Duranţei (Departamentul Alpii de Sus) am văzut în toamna 1935 mai mulţi pinteni construiţi după sistemul Reboget, de către d-l Reynaud, inginer din serviciul lucrărilor publice de Stat, în râul torenţial Asse (asemănător cu Prahova), care este un afluent al Duranţei şi care are nişte viituri foarte periculoase.

In fotografiile (p, q. r) se vede unul din aceşti pinteni, care are o lungime de peste 65 metri şi care este destinat să protejeze terenurile cultivabile dela Saint-Julien d'Asse.

Mi s'a arătat cum uvrajul a rezistat foarte bine la viiturile mari, fără să sufere nimic în partea construită din piatră uscată armată. Numai capul care era construit în gabioane a suferit mici deteriorări.

Fig. q. Acelaş uvraj, fotografie luată în Octombrie 1931. Pentru a se distinge mai bine detaliile părţii din amonte, fotografia a fost luată din punctul A din fotografia p. Comparată cu aceasta din urmă, se observă ancorele *b* deja înecate în argilă şi vegetaţie născândă.

AVANTAJELE SISTEMULUI REBOGET.

Sistemul Reboget prezintă următoarele avantaje:

1. *Soliditate.* Cu ajutorul acestui sistem raţional armat, un nucleu de materiale cărat de ape, static stabil prin el însuşi, este menţinut şi făcut inatacabil de ape cu ajutorul unor grătare priponite într'un punct prin coarde sau tiranţi, care nu lucrează decât la tracţiune.

Barajele rustice, făcute după acest sistem și întrebuințate în corecțiunile de torenți, sunt expuse la deformațiuni foarte mici și au o excelentă înfățișare grație în special dispoziției ansamblului armaturilor a căror deplasare nu se poate produce decât în planul lor vertical. Experiența a dovedit că barajele Reboget au rezistat perfect la mâncăturile ce au avut loc la piciorul armaturii grătarului inferior. De altfel nimic n'ar împiedica ca, după cum am spus mai sus, să se construiască noui trepte la baza uvrajului (fig. 6), fără ca această operațiune să dea impresia unei cârpeli.

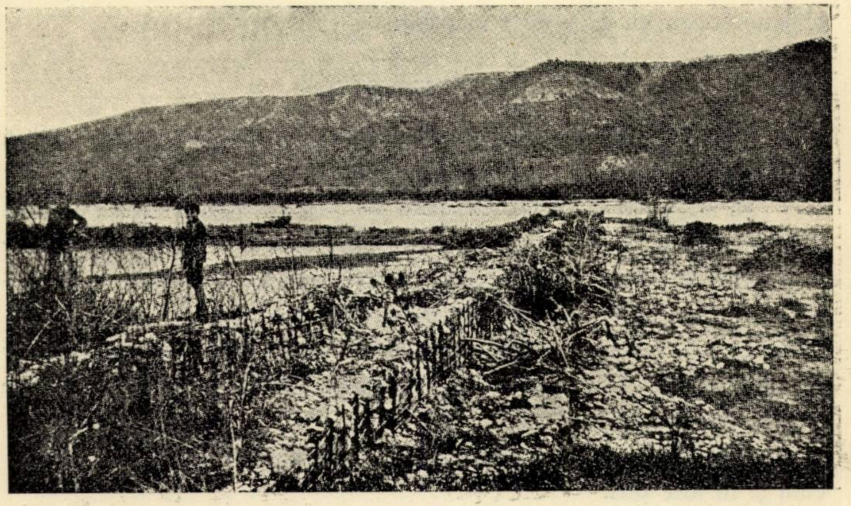

Fig. r. Acelaş pinten fotografia din acelaş punct ca în fotografia p în Martie 1934. Armaturile şi masa uvrajului absolut intacte cu toate atacurile viiturilor de apă care au trecut peste uvraj şi care au lăsat, în trecere, resturi vegetale agăţate aşa cum se văd. Mai mult, în partea dela deal (în stânga) se distinge o vegetaţie destul de abundentă pe toată lungimea pintenului.

2. *Durată.* Metalul este în toate părțile pus la adăpost de usura datorită frecării materialelor cărate. La frecare nu sunt expuse decât capetele destul de solide ale stâlpilor (montanților) verticali, restul fiind înecat în depozite și protejat. Această dispozițiune împreună cu faptul că nu se întrebuințează decât metale speciale inoxidabile, — cu secțiuni mari dar cu cantități mici de metal —, fac ca sistemul de armatură să prezinte o durată de cel puțin 20 de ani, adică timpul suficient pentru a permite consolidarea depozitelor prin plantațiuni.

3. *Economie*. Materialele de construcţie pot fi luate chiar după loc, fără a mai fi nevoie să se aducă din altă parte, evitându-se transporturile costisitoare.

Intrebuinţarea metalului, în care toate elementele lucrează în aceleaşi condiţiuni, este redusă la minimum.

Toate acestea duc la un preţ de cost foarte redus, ceea ce constitue unul din avantajele esenţiale ale sistemului Reboget.

După încercările făcute pe valea Asse, la lucrările de pinteni şi baraje pe care le-am vizitat, s'a realizat o economie de aproape 50% faţă de lucrările de aceeaşi eficacitate, construite cu piatră obişnuită sau cu gabioane metalice.

CONCLUZIUNI.

Sistemul Reboget este foarte avantajos, în special când piatra e rară, prea mică sau de proastă calitate.

In ceea ce priveşte lucrările de restaurarea munţilor, piatra uscată armată, faţă de preţul ei de cost redus, — ceea ce se cere în special la asemenea lucrări — este destinată să aducă mari servicii, în deosebi în corecţiunea ravenelor secundare, care nu transportă blocuri mari, *cum e cazul în genere în regimul torenţilor noştri* şi unde zidăria în piatră uscată ordinară ar da, în cele mai multe cazuri, rele rezultate.

Acest sistem a fost brevetat în Franţa (cu No. 674.209) precum şi în alte ţări.

In Franţa s'a constituit chiar o societate pentru amenajarea cursurilor de apă şi apărarea malurilor, cu ajutorul acestor sisteme, care s'au dovedit a fi stabile, durabile şi ieftine.

Armierte steinerne Talsperren.

La pierre sèche armée.

L'auteur expose les résultats de ses recherches sur les torrents lors d'un voyage d'études qu'il a fait, en 1935, dans les Alpes françaises, études corroborées par une riche documentation qui lui a été fournie à Paris par la Direction Générale des Eaux et Forêts.

Il s'agit d'un procédé ingénieux employé dernièrement en France pour la construction d'ouvrages rustiques en pierre sèche.

Description du système. Ce système dit «pierre sèche armée» inventé par M. Léopold Reynaud, Ingénieur de Travaux publics de l'Etat — invention à laquelle Mr. F. Genet, Inspecteur des Eaux et Forêts à Digne, a pris une part très importante — consiste essentiellement à plaquer contre le parement vu des ouvrages en pierre sèche une forte grille métallique à claire voie, solidement retenue à l'amont au moyen d'une série de tirants en gros fil de fer galvanisé, amarrés à des piquets de fer plantés dans le sol ou à des éléments de grille dits d'«ancrage» lestés de grosses pierres.

L'ensemble des tirants et de l'ancrage est destiné a être noyé dans l'atterrissement de l'ouvrage.

La hauteur de la grille ne pouvant pas pratiquement dépasser 1 mètre, les ouvrages se construisent par gradins de 0 m, 75 de hauteur utile (figure) avec chevauchement de 0 m, 25 d'un gradin sur l'autre.

La pierre sèche ne reçoit qu'une ébauche de façon, l'«armature» étant appelée à assurer pour la plus grande part la solidité de l'ouvrage.

Avantages. Le système permet de construire des ouvrages très solides avec de la pierre quelconque, même très petite, et de mauvaise qualité. A la rigueur, on peut, même remplacer la pierre par le tout venant extrait des fouilles.

Après atterrissement, l'ensemble forme un système indéformable très rigide et résistant. Etant donné la réduction de la façon à presque rien, les ouvrages en pierre sèche «armée» reviennent très bon marché.

Application du système. L'auteur présente des photos des ouvrages rustiques de 1 à 4 gradins qui ont été construits en France depuis 1929 dans divers ravins du périmètre de l'Asse-Supérieure, principalement dans le ravin des Couestes (Série de Barrême), le ravin de Bouquet (Série de Moriez) et le ravin de la Reynière (Série de Moriez), etc.

Tous ces ouvrages sont atterris et ont parfaitement résisté. Ils semblent bien plus durables que les ouvrages en bois et même que ceux en mauvaise pierre sèche.

M. Dramba, d'après ses constatations sur les lieux mêmes, trouve que le système dit «pierre sèche armée» serait indiqué pour les travaux de correction dans la plupart des torrents de Roumanie, dont le régime est caractérisé par un charriage de grandes quantités de gravier de petite dimension et où la pierre fait défaut sur place.

OPERAȚIUNILE CULTURALE ȘI REGENERAREA

de VASILE MAGDAŞ
Ing. şef silvic

Operațiune culturală, în sensul larg al cuvântului, numim orice lucrare executată în pădure, cu scopul realizării maximului de randament cantitativ și calitativ dela arboretul creat pe cale naturală sau artificială.

Dela tăerile de regenerare, inclusiv lucrările pregătitoare (înlăturarea păturii vii, croșetajul, prepararea solului în vederea primirii seminței, crearea de subarborete pentru ameliorarea solului forestier), și lucrările de întreținere și conducere, (degajări, rărituri) până la închiderea ciclului, printr'o nouă tăiere de însămânțare, toate acestea formează ansamblul operațiunilor culturale.

Cum arboretele cele mai sănătoase și de cea mai mare valoare sunt cele provenite pe cale naturală, evident că instalarea nouilor arborete și conducerea lor ar trebui să se facă numai prin operațiuni culturale.

Ori, în lumina realității, de multe ori, dacă nu aproape întotdeauna, aceste operațiuni rămân deziderate neîmplinite din motive pe cari deocamdată nu le putem stăpâni și nici dirija.

In primul rând se înșiruie însuși amenajamentul care, cu dispozițiunile sale prinse în corset de fier, nu așteaptă fructificarea stejarului, pândind anul abundent în ghindă. Când a sosit termenul de scadență la tăierea unui parchet, se taie fără discuție, iar tăierile succesive prevăzute în bazele de amenajare — cari de sigur au fost trecute acolo în vederea scopului regenerării arboretului pe cale naturală, — nu mai reprezintă altceva decât consacrarea unei anomalii și mărirea unei confunziuni de tăieri fără nici un rost în ce privește regenerarea naturală, pentru că n'a existat nici o coincidență între anul bogat în ghindă și termenul scadenței la tăiere. Adică regenerarea naturală se face, dar... nu în stejar, ci în carpen.

Cu acesta vom avea apoi de furcă, ducând un adevărat războiu pentru recucerirea terenului, pe seama stejarului, pe care va trebui să-l introducem cu multă greutate pe cale artificială.

Astfel se poate întâmpla să avem păduri de stejar înlocuite de carpen — dacă am scăpat cumva de expropriere. Cine mai ține seama de anul de fructificație? Poate Ministerul de Finanțe? (Finanțele pretind anual renta lor care trebue să iasă din pământ din piatră seacă, de unde o ști). Ii mai pasă cuiva că se micșorează cantitatea bradului din țară, reclamat până în cele mai îndepărtate colțuri ale străinătății? Cine se mai gândește că în locul bradului, tratat de amenajament cu tăieri rase, vom avea fag, cu toate că avem prea multe rezerve din această specie?

Ne-am dat vreo dată seama de mulțimea semințișului preexistent de brad, chiar și în pădurea de amestec brad și fag rămas dintr'odată descoperit pe urma unor tăieri rase, topindu-se de geruri și de arșița solară? Este știut că această esență, prin excelență de umbră, pretinde, în vederea regenerării, să fie tratată în codru grădinărit și condusă prin serioase operațiuni culturale. Ce ar fi dacă s'ar scoate de sub imperiul actual al amenajamentelor rigide numai câteva din pădurile de stejar, sau brad, ori brad cu fag și s'ar face pentru acestea amenajamente speciale, în cari să se respecte anul de fructificație abundentă? Cu câtă sete ar mai aștepta, amatorii, acest an al fructificației și ce concurență s'ar mai produce la licitații, fără să mai amintim că, ne mai abătându-ne dela mersul legilor naturii, prin operațiuni culturale, am reuși să obținem cele mai prețioase arborete. Nu s'ar mai prezenta atunci cazul plantării molidului în regiunea bradului și nu am mai pierde bradul în urma tăierilor rase.

In legătură cu mersul ordinei ne amintim de o admirabilă remarcă făcută de Defontaine în „L'Homme et la Forêt" (pag. 153) asupra felului cum au încercat Germanii să introducă aplicarea sistemului pădurilor echiene și uniforme la pădurile lor din coloniile africane, unde, se știe, pădurile tropicale nu pot fi supuse tratamentului cu tăieri rase din cauza regenerării, care eșuiază. „Il semble qu'il faille non pas changer l'ordre de la nature, mais plutôt le retablir et le perfectionner".

Prin tăierea pădurilor de stejar la scadență, fără a ține în seamă anii de fructificație și prin tăierea rasă a bradului, introducând în zona bradului molidul pe cale artificială, suntem departe de a tinde să restabilim şi să perfecţionăm ordinea în natură. Din contră, lucrăm direct la schimbarea ei, ceea ce se soldează, în tot cazul, cu pierderi în dauna pădurilor.

Iată de ce sunt justificate şi indicate a se executa, pe o scară cât mai întinsă, operaţiunile culturale în pădurile noastre cele mai de preţ.

Bestandeserziehung und die Verjüngung.

Les coupes et la régénération.

L'auteur relève la discordance trop fréquente entre les prévision de l'aménagement et les résultats des exploitations, lesquelles n'assurent guère la régénération naturelle.

Il considère ce fait comme une conséquence logique de la rigidité de l'aménagement et propose — à titre d'expérimentation — l'application, en quelques régions différentes, des aménagements spéciaux, lesquels, moins rigides, permettront d'effectuer les coupes, en fonction des années de semence, favorisant ainsi la régénération naturelle de l'essence principale.

OPORTUNITATEA LEGII PĂDURILOR DE PROTECŢIE DIN 1935.

de Dr. V. SABĂU

Problema pădurii de protecţie şi dispoziţiunile legilor silvice româneşti în legătură cu această chestiune, s'a pus în discuţie de către d-l I. C. Demetrescu în mai multe caete, (Nr. 4—8), ale Revistei Pădurilor din acest an. Ulterior, aceste articole au apărut, ca o publicaţie oficială a ICEF-ului, sub titlul: „Legea din 20 Aprilie 1935 pentru pădurile de protecţie" (ICEF. Seria II. Referate, comunicări, Nr. 7).

In acest studiu critic, deşi d-l I. C. Demetrescu subliniază deosebitele merite ale legii din 1935, totuşi, găseşte că în legislaţia noastră silvică dinainte de 1935 „existau suficiente prescripţiuni de aşa manieră formulate, încât, aplicate în litera şi spiritul gândit de legiuitor, puteau foarte bine să definească, să apere şi să facă să funcţioneze îndestulător pădurile de protecţia din orice parte a pământului Ţării". Dacă totuşi, — spune d-sa — instituţia pădurii de protecţie nu s'a respectat în deajuns şi pe alocurea s'au înregistrat pustiiri de păduri, acest fenomen nu se poate pune în sarcina defectuozităţii legilor silvice româneşti, ci unor cauze generale mult mai grave şi anume scăderilor oferite la fiecare pas de viaţa publică românească şi lipsei de moravuri. *„La ce bun o lege fără moravuri?"* exclamă d-sa la sfârşitul unei reprize din studiul publicat în Revista Pădurilor.

Din aceste expuneri, ar rezulta, în mod logic, că, totuşi, legea din 1935, cu toate părţile ei bune recunoscute de d-l I. C. D., la ultima analiză, ar fi inoportună sau în orice caz reclamată nu de lipsa normelor legale în ce priveşte instituirea şi respectarea pădurii de protecţie, ci de inexistenţa moravurilor şi respectului faţă de legile în vigoare.

Pentru a-şi susţine cu succes punctul d-sale de vedere cu totul nou în literatura silvică, d-sa a crezut de bine — după cât ne spune — să fixeze mai întâi conţinutul noţiunii pădurii de protecţie, cu scopul să pregătească astfel terenul unei discuţii asupra problemei deschisă de d-sa. Această lămurire o crede cu atât mai necesară, cu cât în manifestările scriitoriceşti autohtone şi în legislaţia silvică românească, d-sa remarcă „o anumită lipsă în precizarea noţiunii pădurii de protecţie".

Aceste păreri, de natură foarte pesimistă şi oarecum denigratoare a vieţii noastre publice, a scriitorilor în specialitate şi autorilor de legi silvice, nu pot fi trecute pur şi simplu cu vederea, fiindcă prea se abat dela părerile în deosebi exprimate până aci de specialişti, prea sunt grave în acuzaţiuni şi prea de natură a sublinia inoportunitatea sau zădărnicia legii promulgate în 1935, aşa de mult aşteptată de lumea forestieră.

Surprinşi de aceste păreri cu totul noui şi fiind direct arătaţi a face parte din primul rând noi din rândul acelora cari în „manifestările scriitoriceşti dau dovadă de *confuziuni* în ce priveşte noţiunea pădurii de protecţie, ne simţim obligaţi a susţine teza în deobşte însuşită de silvicultorii români că anume, una dintre cauzele pustiirii pădurilor era până la promulgarea legii din 1935, mai cu seamă lipsa unor prescripţiuni legale în ce priveşte respectarea pădurii de protecţie [1]).

Un răspuns documentat şi obiectiv este, după părerea noastră, cu atât mai necesar, cu cât părerile d-lui I. C. D. prea ies din comun, prea sunt senzaţionale, prea puţin ponderate şi categorice în aprecieri.

In definitiv, oricât de lipsită de moravuri ar fi viaţa noastră publică, nu i se pot atribui ei toate neajunsurile de care ne isbim zilnic. De ce să fim atât de exclusivişti, să ne exagerăm cu orice preţ scăderile şi de ce n'am atribui anumite neajunsurri şi unor lacune ale legilor de care suntem guvernaţi ? Aceasta, cu atât mai mult, cu cât este vorba de o lege a pădurilor — cum am spus — foarte des, temeinic şi competinte criticată, tocmai de colegii cari zilnic o aplică, interpretează şi se isbesc de lacunele ei. Este oare cu putinţă ca faţă de aproape unanimitatea părerilor exprimate ale colegilor practicieni.

---

1) Viaţa Forestieră, Anul III, 1935, pg. 253.

şi faţă de rezultatele nemulţumitoare înregistrate, legile silvice să nu prezinte într'adevăr vreo lacună, să nu deschidă o portiţă, care să permită apoi devastarea pădurilor? Se poate ca legea să fie un sfert de secol supusă unei severe critici de către toţi cei ce au venit în contact cu ea — silvicultori şi magistraţi — şi după cum vom vedea de însăşi autorul ei, ca pe neaşteptate să apară la orizont o părere nouă, formată pe baza unei lecturi de bibliotecă sau simple impresii, care să desmintă atât de categoric şi pe dreptate părerile practicienilor? Ar fi prea senzaţională în aspiraţii descoperirea aceasta, ca să fie şi verosimilă. Cum adică? Forurile noastre silvice şi juridice, cu toată intensa lor preocupare de soarta şi buna stare a pădurilor, îndelungatele şi viile desbateri din instanţe, să nu fi fost în stare să descopere perfecţiunea dispoziţiunilor legale şi suficienţa clauzelor cari împiedică pustiirea pădurilor?

Fără a ne lega de elementul imoralităţii vieţii noastre publice, relevat de d-l I. C. D., vom demonstra aci că, în legile silvice vechi existau suficiente, prea multe, lacune, că mai cu seamă în ce priveşte instituirea pădurilor de protecţie, subiect de legiferare atât de delicat şi greu de rezolvat în toate ţările, chiar şi în cele cu moravuri mai bune decât al noastre, legile silvice româneşti erau incomplete şi nu asigurau conservarea şi buna stare a pădurilor de protecţie. In consecinţă legea din 20 Aprilie 1935 este cât se poate de bine venită şi acoperă un mare gol din legislaţia noastră silvică.

Pentru a susţine punctul nostru de vedere, larg împărtăşit de opinia specialiştilor practicieni şi a înaltelor instanţe care aplică legea, nu ar fi nevoie să ne pierdem în manuale străine şi nici să încercăm a *completa educaţia profesională* a colegilor, tălmăcindu-le după cursurile de şcoală ale lui *Endres* şi *Weber*, sensuri, noţiuni şi principii de pădure de protecţie.

Problema pădurii de protecţie este destul de desvoltat tratată şi în literatura românească. A mai insista, totuşi, asupra chestiunilor de principii elementare, în afară de faptul că am da curs unei repetiri zadarnice, am crea o dezorientare şi am provoca o inflaţie literară fără nici un rost, iar în plus ar mai face impresia că ne desconsiderăm cititorii şi mai cu seamă pregătirea profesională a colegilor, cari n'au avut ocazia să răsfoiască manualele lui *Endres*, etc.

Incă „Instrucţiunile privitoare la administrarea şi gospodărirea pădurilor de munte" dela 1894, elaborate de Ministerul de Agricultură şi Domenii, lămuresc, în literatura românească, sensurile noţiunii pădurii de protecţie. Aceeaşi problemă este limpezită apoi în literatura autohtonă, tratată in extenso şi metodic, în *„Cursul de politică forestieră"* ediţia 1929, a Prof. *P. A. Grunau.* Conţinutul acestui manual şcolar, prin forţa împrejurărilor, este cunoscut tuturor absolvenţilor şcoalei, din ultimele 30 şi mai bine de generaţii. Cursul tratează atât de complet şi concis aspectele doctrinare şi arată atât de lămurit sensurile noţiunii pădurii de protecţie, încât este suficient pentru a înţelege temeinic rostul acestei instituţii. Cu aceasta credem că în literatura românească, sunt date elementele fundamentale de judecată, sunt puse bazele pe care se pot clădi discuţiuni doctrinare înţelese de toţi colegii şi nu mai este nevoie a reveni asupra lor la orice manifestare în scris. Mai mult chiar, dacă facem abstracţie de faptul că în acest curs, tocmai dispoziţiunile Codului Silvic, referitoare la pădurile de protecţie sunt arătate a nu fi ideal formulate, între expunerile de ordin teoretic ale cursului şi cele din referatul d-lui I. C. D., găsim o hotărîtă nepotrivire. In manualul şcolar se arată a fi *de prisos* (idem *Schwapach: Forstpolitik,* 1894, pg. 228), acea distincţiune a pădurilor de protecţie în *Schon-* şi *Bannwald,* termeni ce nici nu găsesc măcar corespunzători în limba română, deşi d-l I. C. D. caută să-i încetăţenească.

Nu este în intenţia noastră să insistăm aci asupra acestor deosebiri de vederi. Scopul nostru, cum am spus, este să demonstrăm că, totuşi, *pustiirea pădurilor se datoreşte în primul rând defectuozităţii legilor silvice* cari nu conţin dispoziţiuni de instituire a pădurii de protecţie, limpezi, hotărîte şi mai cu seamă complete.

Pentru a remarca aceste lacune ale legilor, nu ar fi neapărat nevoie să întreprindem un studiu analitic al textelor în vigoare. Ar fi suficient să urmărim doar atent expunerea însăşi a d-lui I. C. D., ca imediat să se nască în noi un sentiment de îndoială, o lipsă de încredere în putinţa legilor de a apăra pădurile contra devastărilor, încredere atât de mult manifestată în studiul la care răspundem.

Acest sentiment de îndoială este cât se poate de logic şi natural. Insăşi preopinentul nostru afirmă (R. P. 1936, pag. 413) că *„legiuitorul român dinainte de 1935, denotă o oarecare lipsă de claritate în precizarea noţiunii pădurii de protecţie".* Mai departe, tot din lectura consideraţiunilor critice asupra legii pădurilor de protecţie din 1935, aflăm că prin noua lege s'a creat un regim *„uniform,* *armonios, gândit odată"*, pentru toate pădurile de protecţie. Că *s'a sistematizat şi integrat lucrul,* prin promulgarea legii din 1935 şi în sfârşit s'a creat ordine în *„haosul"* de până aci provocat de legile vechi.

In contrast cu aceste constatări tot d-sa afirmă în Rev. Păd. 1936, la pag. 577, că totuşi, legile aplicate în litera şi spiritul gândit al legiuitorului, puteau rezolva în mod îndestulător problema pădurilor de protecţie.

In faţa acestor afirmaţiuni, rămânem nedumeriţi şi puţin încrezători în eficacitatea dispoziţiunilor legale şi a bunelor rezultate ce s'ar putea obţine pe baza lor. Fiindcă, dacă o legislaţie denotă într'adevăr o lipsă de claritate în precizarea noţiunii unui subiect asupra cărui statuiază, dacă este *„confuză"* şi *„haotică", în mod logic ea nu poate „defini" suficient acel subiect,* aşa cum se afirmă. Stipulaţiunile acelei legi în nici un caz nu pot fi de aşa manieră formulate, încât să poată apăra, să facă să funcţioneze în mod normal subiectul asupra căruia statuiază. In cazul de faţă, legile nu pot nici decum să facă să funcţioneze pădurirle de protecţie în aşa mod, încât să nu li se poată pune în sarcină nici una din relele rezultate ale aplicări lor, ci toate insuccesele să fie atribuite numai şi numai imoralităţii vieţii noastre publice. Oricât de lipsită de moravuri ar fi viaţa publică românească, oricâtă rea credinţă s'ar atribui organelor care aplică legea, cu regime juridice *dezordonate, anormale, haotice, nesistematizate, nearmonios gândite,* nu se poate rezolva în mod mulţumitor problema atât de importantă a pădurilor de protecţie. Sub egida unor legi „haotice" sunt inerente neajunsurile pe urma cărora domeniul forestier să sufere, pădurile să se pustiască.

Deja, pe baza acestor calificări inconsecvente, încolţeşte, în logica raţionamentului nostru, un dubiu, un scepticism în buna rânduială ce se pretinde că ar fi creat legile vechi în ce priveşte instituirea pădurii de protecţie.

Optimismul şi încrederea noastră în dispoziţiunile acestor legi, vor slăbi şi mai mult, dacă vom analiza însăşi textele legale respective *„haotice"* şi *confuze,* iar necesitatea promulgării legii, din 1935, va apare şi mai evidentă.

Die Zweckmässigkeit des Gesetzes vom Jahre 1935 über die Schutzwälder.

L'oportunité de la loi des forêts de protection de 1935.

A propos d'une étude publiée dans la Rev. Păd. (Nos. 4—8/936) par M. I. C. Demetresco, l'auteur discute l'oportunité de la loi des forêts de protection de 1935, soutenant la thèse que parmi les causes de la deforestation sont à considérer aussi les lacunes des lois antérieures, dont les dispositions relatives n'étaient pas précises.

Par conséquent, M. V. Sabău remarque le bon service rendu par la nouvelle loi, en complétant les moyens mis à la disposition des organes forestiers, pour ménager les forêts ayant le rôle de protéger le sol.

SERVICIUL DE PROTECŢIA PLANTELOR ŞI CORPUL SILVIC

de Dr. G. ELIESCU
Ing. insp. silvic

In Monitorul Oficial No. 255 din 2 Noembrie 1936 a apărut Decretul în care se arată noua organizare a Ministerului Agriculturii şi Domeniilor. Prin această organizare au fost create condiţiuni noui pentru inginerii silvici. Voiu analiza cu alt prilej modul cum s'a rezolvat prin această organizare problema protecţiei plantelor de către Ministerul de Agricultură. In aceste câteva rânduri nu voiu discuta decât situaţia inginerilor silvici prevăzuţi pentru serviciul de protecţia plantelor.

Prin actuala organizaţie, Serviciul de protecţia plantelor care, după cum se vede în decret, se ocupă cu „exercitarea controlului fitosanitar şi combaterea duşmanilor animali şi vegetali ai plantelor cultivate", se va ocupa desigur şi cu bolile plantelor forestiere, de vreme ce va păstra „o strânsă legătură cu Institutul de Cercetări Forestiere" şi de vreme ce au fost introduşi în acest serviciu trei ingineri silvici.

Iată şi repartiţia acestor trei ingineri silvici în Serviciul de Protecţia plantelor.

„Art. 94. Personalul Serviciului de protecţia plantelor, repartizat pe unităţi, e următorul:

A. La conducerea serviciului:
1 director technic — inginer agronom, inspector general.

B. Personal de îndrumare şi control:
2 ingineri agronomi, inspectori,
1 inginer inspector silvic.
3 total.

C. La birourile serviciului :

1. Biroul de protecţie fitosanitară din interiorul ţării:

1 şef de birou technic — inginer agronom şef,
1 referent — inginer agronom,
1 referent — inginer silvic,
1 dactilografă,

4 total.

2. Biroul de poliţie fitosanitară a importului, transitului şi exportului :

1 şef de birou technic — inginer agronom şef,
1 referent — inginer agronom,
1 referent — inginer silvic,
1 dactilografă,

4 total.

3. Biroul controlului produselor şi îngrăşămintelor chimice :

1 şef de birou technic — inginer agronom şef,
1 referent chimist
1 dactilografă,

3 total.

4. Registratură şi arhivă :

1 şef de birou,
1 impiegat,

2 total.

Din această repartizare se vede că: *Inginerii silvici nu pot fi niciodată conducătorii de fapt nici ai serviciului şi nici măcar ai vreunuia din birourile acestui serviciu.* Inginerii silvici sunt buni pentru „referenţi", sau „îndrumători şi controlori". Ei sunt buni numai să refere, cu răspundere, pentru ca inginerii agronomi, cu conducerea, să dispună asupra măsurilor de combatere în păduri.

Se mai vede că, în general, în materie de protecţia plantelor în România, pentru a deveni conducător trebuie exclusiv să fii inginer agronom.

Este o nedreptate. Aceste posturi pot fi conduse tot atât de bine şi de inginerii silvici ca şi de cei agronomi fiindcă au cel puţin aceeaş pregătire din punct de vedere al protecţiei. Şi — în situaţia actuală a învăţământului de Ştiinţe naturale aplicate — ar putea fi conduse şi de naturalişti de care nici nu se pomeneşte în această nouă organizare.

Este nedrept ca un inginer silvic care va sta ani de zile în acest serviciu şi care va aduce probabil, şi trebuie să aducă, şi o prealabilă specializare în materie, să nu poată aspira la conducerea serviciului sau a birourilor lui pentru motivul că nu e inginer agronom. Asta va aduce după sine o nestabilitate a inginerului silvic în acest serviciu şi deci imposibilitatea unei perfecţionări a specializării şi a unei continue preocupări a inginerului silvic, în materie de protecţie. Corpul silvic s'ar resimţi de acest fapt.

Este o nedreptate în sine şi în acelaş timp o jignire a demnităţii corpului silvic, care niciodotă nu a căutat să încalce atribuţiile altui corp, conştient fiind că în ramura lui de activitate are suficient de lucru. Acum când prin această nouă organizare suntem introduşi în serviciul de protecţia plantelor, nu în urma unei consultări a corpului, înţelegem să ni se dea o situaţie egală, nu una inferioară.

Acest fel de organizare este încă o formă de rezolvare a marelui amor propriu agronomic la care corpul silvic trebue să asiste şi de data asta fără posibilitate de reacţiune.

Totuşi, îmi permit o întrebare pentru noi şi între noi silvicultorii: Asemenea proecte, legi, ce privesc puţintel şi corpul silvic, nu sunt trecute deloc şi pela Administraţiile superioare silvice ? Atât de puţin contează aceste administraţii la conducerea superioară a ministerului ?

Pflanzenschutzdienst und Forstleute.

„Le service de la protection des plantes“ et le corps forestier.

Par la nouvelle organisation du Ministère de l'Agriculture, ont été créées, pour les ingénieurs forestiers et dans le cadre du service de la protection des plantes, des positions subordonnées toujours à un ing. agronome, même pour les questions de la protection des plantes forestières, ce qui n'est pas juste, vu les études spéciales et en général le grade de leur instruction.

L'auteur relève ce défaut de l'organisation et en demandant une réparation, réclame le droit de la décision finale pour le corps des forestiers dans toutes les questions concernant la forêt et les produits forestiers, objet de leur préoccupation.

PROBLEMELE ZILEI

SERVICIUL DE CONTROL

CONTROLUL

Cons. silv. **Horia Lazăr**
Directorul Regimului Silvic.

Ca și în orice administrație, controlul fiecărui funcționar este necesar și în serviciul pădurilor; dar în această ramură de producțiune, socotesc că el este mai necesar și trebue să fie de o calitate superioară decât controlul oricărei alte activități funcționărești. Motivul este lesne de înțeles, când ne gândim la lunga perioadă de vegetație necesară arborilor spre a deveni exploatabili, și deci la greutatea — în timp — de a se putea repara eventualele greșeli technice, care pot duce chiar la desființarea fondului păduros.

O spun aceasta dela început, fiindcă dacă în restul administrațiunilor publice controlul se face la scriptele sau registrele pe care diversele categorii de funcționari sunt obligați a le ține la curent, în silvicultură, controlul pe teren, în fabrici, la construcțiuni de drumuri, căi ferate, sau lucrări de artă pentru consolidări, ameliorări sau pentru stingerea torenților, la pădurile în exploatare, la cele în curs de regenerare, la împăduriri sau la pepiniere, în lucrările culturale necesare ridicării valorii arboretelor, trebue făcut de persoane cu experiență multă, în curent cu literatura de specialitate, de o sănătate bună, dotați cu spirit de observație și stimați în societate pentru demnitatea ce — ca oameni și funcționari — trebue să le fie recunoscute.

Dacă am lua fiecare din aceste însușiri și le-am examina, necesitatea lor va fi evidentă oricăruia care în ramura silvică știe că un inspector de control este în primul rând educatorul personalului din subordine pe care este chemat a-l controla, și că de modul cum el va ști să se achite de această gingașe obligațiune de serviciu și colegială, va depinde calitatea tânărului actual în subordine, coleg de nobilă ocupațiune.

Controlul se face actualmente în diversele servicii silvice din țara noastră, de către inspectori specialiști, după 2 criterii: inspectorul privit ca dotat cu toate calitățile și perfect în toate specialitățile, *un enciclopedist*, și inspectorul *specializat* în una din numeroasele ramuri ale artei și științei pădurilor.

Evident, Inspectorul unic prezintă pentru administrații avantajul economiei de personal și de cheltueli, și aceasta se apreciază foarte mult de către cei care în ultima instanță decid asupra prevederilor bugetare.

Nu este însă mai puțin adevărat, că lipsa de cunoștințe profunde într'una din specialitățile silviculturii, se resimte uneori imediat, dar de cele mai multe ori mai târziu, sau chiar prea târziu în cultura și deci în randamentul pădurii.

Din experiența pe care cei peste 30 ani ce am în serviciul silvic mi-a dat-o, am ajuns la concluzia că ambele sisteme se pot împăca foarte bine, și deci organizarea controlului îndrumător se poate realiza.

In acest scop în Direcția Regimului silvic (central și la Inspectorate) cu toată lipsa de personal general recunoscută, am căutat să realizez următoarea repartizare a personalului de control:

1) Inspectori de control cu anumite sfere de activitate (dela centru pe Inspectorate, dela Inspectorate peste 5—8 ocoale) în care se interesează de absolut toate chestiunile administrației locale. Ei au cota parte din răspunderea lucrărilor ce se execută în sfera lor de activitate, și armonizează preferințele ce fatal sunt împinși să aibă executorii pentru un anumit gen de lucrări, cu cele ce nu prea sunt simpatice Șefului de Ocol, astfel în cât interesele generale să fie satisfăcute.

2) Inspectorii de specialitate, care sunt *Șefii Serviciilor speciale* (technic, ameliorări, contencios, contabilitate), deci acei care din întreaga țară cunosc situațiunile, cunosc eventualele eșecuri în lucrări și judecă împrejurările, cunosc tendințele administrației și sunt specializați în ramura în care activează. Ei pot deci da sfaturile, îndrumările și explicațiunile necesare rezolvării cât mai bine a fiecărei chestiuni, organelor în subordine, și la rândul lor, se țin în curent cu realizările ce se fac în păduri, pe teren, și nu devin biu-

rocraţi-maşini, teoreticiani trăind în lumea ireală şi deci conducători fără simţul practic al ocupaţiunei noastre.

Timpul utilizat de aceştia fie pentru îndrumări fie pentru completarea cunoştinţelor personale este un timp câştigat pentru administraţia în care lucrează.

*
* *

O altă chestiune care se poate pune şi care îşi are importanţa ei, este acea a timpului. Lucrările nu pot sta pe loc fiindcă Şeful Ocolului este reţinut zile întregi de-a-rândul de către Inspectorul de Control, şi de aceea inspecţiunile trebuesc făcute cât mai des, inopinat, şi *de cât mai scurtă durată.* Acestea nu întrerup mersul normal al serviciilor, nu devin pacoste pentru cei cărora li se fac inspecţiile, iar inspectorul prin varietatea lucrărilor pe care le controlează azi într'o pădure, mâine la cancelarie, în alte zile la pepiniere, etc., poate să-şi îndeplinească şi obligaţiunile legale, şi cele colegiale (de îndrumător) şi să nu-şi neglijeze nici familia sa.

Pentru aceste motive, mai mult decât în orice ramură administrativă, în care inspecţiile se fac la birou, la noi în silvicultură, trebue obligator ca fiecare Inspector să dispună de mijloace de transport rapide şi independente. Aceasta nu se poate realiza decât atunci când fiecare Inspector va avea un automobil pe care să-l conducă singur; atunci va putea să se deplaseze în orice parte, fără a fi nevoit să respecte orare de trenuri care-l lasă în gări distanţate cu mult de ţelul său, de unde trebue apoi să caute mijloacele de transport până la punctul de unde trebue să meargă pe jos. Chestiunea nu mi se pare imposibilă de realizat, dacă se pot convinge conducătorii finanţelor, că o sumă de 5—6000 lunar dată ca *indemnizaţie* unui Inspector îndatorat a face minimum 15 zile lunar inspecţii pe teren, cu obligaţia de a avea mijloace de transport proprii, este mai puţin decât real costă actualmente deplasările lunare ale unui Inspector.

Pentru şefii de servicii însă, care nu pot lipsi decât o zi de lucru pe săptămână plus sărbătoarea legală (Duminica), automobilele dela Inspectorate vor trebui să le înlesnească deplasarea cu Inspectoratul de control al regiunii ce vizitează, dela staţia de reşedinţă în care ei sosesc cu trenul.

Odată rezolvată chestiunea posibilităţii de deplasare independentă a fiecăruia, și plata diurnei legale stabilite pentru zilele de deplasare, plată — dacă nu se poate anticipat — efectuată imediat după depunerea conturilor, nu vom mai asista ca până acum, la îngrămădirea în centre, la birouri, a specialiștilor care prin vocațiune și-au ales nobila carieră de silvicultor, și care se mulțumesc — oftând desigur — a vedea pădurea la 1 Mai, sau numai în timpul concediilor de vară, dacă nu iau drumul către ținuturile sud-estice ale țării, lipsit de această podoabă necesară vieții omenirii.

CONTROLUL IN ADMINISTRAȚIA ȘI GOSPODĂRIA SILVICĂ

de Coman Marinescu
Ing. Cons. silvic

Dacă sus la conducerea unei instituțiunii este mai ușor a găsi un om bine pregătit și cu experiența necesară care să știe ce vrea și să o îndrumeze pe căile progresului, în jos la executare, este mai greu a găsi atâtea elemente câte trebuesc, bine pregătite din punct de vedere moral și profesional, teoretic și practic, care să fie deopotrivă devotate, trup și suflet, gospodăriei sau Instituției pe care o servesc; aceasta este cu atât mai adevărat cu cât gospodăria sau Instituțiunea are un câmp de activitate mai vast, cum ar fi spre exemplu gospodăria și administrația publică a pădurilor țării.

Acest fapt creiază necesitatea controlului. El este atât de necesar ca și conducerea însăși pentrucă o conducere oricât ar fi ea de bună, ideală chiar, poate fi compromisă cu desăvârșire și odată cu ea și interesele gospodăriei sau instituțiunii conduse, dacă nu se controlează efectiv și cât mai amănunțit modul cum se execută directivele date de sus și lucrările de specialitate.

Ideal ar fi ca conducătorul însuși să controleze modul cum se execută directivele sale; însă aceasta în fapt nu este posibil, deoarece singură activitatea de conducere, ca să fie bună, răpește conducătorului tot timpul de care poate dispune. De aceea e necesar un organ special — un serviciu de control — în marile administrații.

Controlul este pentru conducătorul Instituțiunii sau al unei gospodării ceeace sunt ochii și urechile pentru un individ, căci după cum un individ ai cărui ochi nu văd destul de bine și ale cărui urechi nu aud, nu se poate conduce fără riscuri pe un drum, nici pe el singur, oricât ar fi de sănătos în restul corpului, tot aşa nici instituţia sau gospodăria nu se poate conduce spre progres şi spre ţinta vizată de conducător, decât având un control serios.

Rezultă de aci, că o Instituţiune, o Administraţie sau o gospodărie publică trebuie să îngrijească ca organele sale de control să fie sănătoase fiziceşte şi moraliceşte, căci altfel se compromite nu numai pe ea însăşi, dar şi interesele colectivităţii.

După cum un conducător îngrijeşte să dea legi, regulamente, ordine şi dispoziţii bune organelor sale în subordine, tot aşa îngrijeşte să-şi aleagă şi organe de control: sănătoase ca fizic pentru ca să poată suporta greutăţile terenului, bine pregătite teoretic şi practic şi mai ales stând foarte sus din punctul de vedere al moralităţii, al conştiinciozităţii şi al devotamentului faţă de Instituţiunea pe care o servesc.

După modesta mea părere, organele de control trebue să stea pe picior de egalitate, din punct de vedere moral, cu organul de conducere însuşi. De aceea conducătorul dă toată atenţiunea alegerii lor, căci altfel riscă să fie indus în eroare şi să facă greşeli: controlul trebue să fie o pârghie de primul ordin în conducerea institutiunii.

Controlul ca să dea maximum de efect util şi cu cele mai mici cheltueli posibile, trebue să fie bine organizat.

Din punct de vedere al organizării, cred că în orice administraţie şi deci şi în gospodăria pădurilor ţării trebue să existe pe de o parte un *control interior* al personalului care activează în centrală, aceia a Casei Pădurilor, a Direcţiei Regimului silvic, a Direcţiilor regionale silvice şi a Inspectoratelor Regimului silvic şi în cancelariile Ocoalelor silvice; pe de altă parte un *control exterior*.

Controlul interior trebue să fie făcut direct de către şefii erarhici respectivi: Administratorul Casei Pădurilor, Directorul Regimului silvic, Directorii regionali şi Şefii Inspectoratelor Regimului silvic şi şefii de Ocoale silvice; controlul exterior necesită organe speciale de control. Excepţional şi numai incidental controlul exterior se face din când în când şi prin şefii ierarhici şi respectivi susmenţionaţi.

In ceea ce priveşte organele speciale de control exterior, cred că principiul admis de către Casa Pădurilor Statului şi de către Direcţia Regimului silvic din Minister de a face un *control regional* prin organe speciale alăturate Direcţiilor regionale silvice şi inspectoratelor de regim silvic şi un *control general* exercitat prin organe speciale de control alăturate Casei Pădurilor şi Direcţii centrale ale Regimului silvic din Minister, este un principiu raţional şi trebue păstrat şi în viitor.

Controlul regional trebue să fie mai ales preventiv şi să se facă în cele mai mici amănunte atât pe teren cât şi la birou spre a preveni greşeli în executarea lucrărilor, căci după cum ştim, în silvicultură, o greşală făcute este greu de reparat.

Prin controlul general se urmăreşte nu atât un control de amănunt, ci mai mult un control prin care să se vadă în linii generale, cum îşi fac datoria organele exterioare de execuţie şi control regional şi să se constate dacă legile, regulamentele şi ordinele instructive se execută în spiritul şi interpretarea cerută de organele de conducere, dacă scriptele de gestiune, de statistică şi ordine administrativă se pun în regulă şi la curent şi dacă lucrările technice se execută conform regulilor stabilite de tehnica silvică, dacă produsele pădurilor sunt puse în valoare la timp şi valorificate raţional, dacă se execută la timp lucrările culturale, etc., şi dacă controlul regional se face la timp, amănunţit şi din toate punctele de vedere semnalând lucrările neexecutate sau cele rău executate, abaterile constatate, etc.

Aceasta nu înseamnează însă că inspectorii de control general nu trebue să facă un control riguros, ci să se mărginească a face o simplă vizită la birou şi o plimbare de agrement la o pădure sau două.

Din contră, inspectorii de control general trebue să descindă pe teren în toate punctele unde a avut loc o activitate silvică să vadă tot genul de lucrări făcute de ocol şi să se convingă prin ochii lor de modul cum au fost executate fiecare lucrare arătând şi explicând eventualele greşeli atât personalului de execuţie cât şi personalului de control regional, pentru ca să le evite în viitor. Vreau să spun numai că inspectorii de control general trebue să nu-şi piardă timpul, în special la birou, căutând să vadă act cu act, filă cu filă, şi rând cu rând în registre şi în dosare, repetând astfel o operaţiune pe care a făcut-o sau trebuie s'o facă la o viitoare inspecţie, inspectorul de control regional.

Pe teren, în special, este rolul cel mare al tuturor inspectorilor de control, fie ei inspectori regionali sau inspectori generali, fiindcă aci este laboratorul principal al Inginerilor silvici.

Aci şi inspectorii generali trebuie să intre în amănunt nu numai în ce priveşte lucrările executate dar şi în privinţa lucrărilor de executat în viitor cu caracter economic sau cultural, explicându-le şi îndrumând personalul de execuţie şi control regional asupra modului cum să le traducă în fapt şi cum să le execute pentru ca solul afectat culturii pădurilor să producă maximum de venit şi pentru ca cultura pădurilor să nu lase nimic de dorit.

Cu privire la organizarea controlului exterior, regional şi general, cred că este necesar :

1. Să se creieze circumscripţii fixe atât pentru controlul regional cât şi pentru controlul general în care inspectorii respectivi să-şi exercite atribuţiunile timp cât mai îndelungat posibil, ca astfel ei să poată urmări singuri modul cum au fost aduse la îndeplinire de către subalterni dispoziţiunile şi îndrumările date cu ocazia inspecţiilor făcute şi pentru ca ei să poată fi într'adevăr făcuţi responsabili, în mod real, nu numai pe hârtie, în cazuri de greşeli grave în executarea lucrărilor sau de nereguli ivite în circumscripţia lor de control.

Pentru a fi posibilă această responsabilitate este însă necesar ca raza circumscripţiilor să nu fie prea mare, ci numai atât cât să permită să fie văzută şi controlată la timp, de preferinţă la începutul lucrării; astfel să fie prevenite şi evitate greşelile şi cheltuelile inutile.

Cred că o circumscripţie de control regional nu poate cuprinde mai mult de trei ocoale silvice; iar aceea de control general, mai mult de două Direcţiuni regionale silvice.

Circumscripţiile de regim silvic pot fi însă mai mari dat fiind faptul că aci lipsesc multe din lucrările cerute la pădurile Statului.

2. Ca în loc de mai mulţi Inspectori după specialitatea lucrărilor (Inspectori şefi de circumscripţie, inspectori financiari, inspectori speciali de împăduriri, etc.) cum sunt astăzi la Casa Pădurilor, să fie un singur inspector de control regional şi un singur inspector de control general pentru fiecare circumscripţie de control, puşi însă în situaţia de a putea controla tot genul de lucrări. Aceasta se poate obţine printr'o selecţionare serioasă a personalului de control, cu care să se facă apoi conferinţe şi cursuri de informaţii prin Ingineri

specializaţi în fiecare gen de lucrări şi prin aplicaţiuni practice pe teren făcute odată cu aceste conferinţe.

O singură excepţie să se facă la controlul general, unde să se lase mai depare inspectorii contabili care să verifice scriptele de contabilitate dela Direcţiile regionale, unde se ţine o contabilitate în partidă dublă. La Ocoale însă, unde nu se ţine o astfel de contabilitate, ea nefiind necesară, verificarea scriptelor de gestiuni să se facă tot de inspectorul şef de circumscripţie.

Inspectorul unic regional şi general, prezintă următoarele avantagii :

a) Economie de cheltueli, fiindcă cu o singură deplasare se poate controla mai multe genuri de lucrări la aceiaşi unitate administrativă ;

b) Economie de timp, fiindcă în loc să-şi piardă timpul cu deplasarea la aceiaşi unitate administrativă 3—4 inspectori, îşi pierde timpul numai unul singur.

c) Se dă posibilitatea Direcţiilor şi mai ales ocoalelor, să lucreze nestingherite stabilind cu inspectorii respectivi un program de lucru şi control, pe când astăzi, când un inspector pleacă şi altul vine, — la unele ocoale au fost 100 zile de inspecţie pe an — şeful de ocol, Directorul regional şi şefii de serviciu dela Direcţii sunt mereu împiedicaţi dela lucru de câte un inspector.

Câte odată se întâmplă să se întâlnească la acelaş ocol câte 2—4 inspectori şi atunci aceştia se împiedică reciproc în lucrări, iar Şeful de ocol nu ştie unde să se împartă şi pe cine să satisfacă mai întâi. In asemenea cazuri, Şeful de ocol, care prin forţa împrejurărilor trebuie să dea şi masa şi să găzduiască şi pe inspectori, mai are greutăţi şi cu găzduirea şi ospătarea lor.

d) Un singur inspector regional şi un singur inspector general îşi poate da mai bine seama de quantumul lucrărilor pe care le are de executat un Director regional şi un şef de Ocol, în special, şi poate să stabilească o ordine de preferinţă în executarea lor, după importanţa şi urgenţa fiecărei lucrări, pe când atunci când sunt mai mulţi inspectori, fiecare din ei pretinde că lucrarea lui să primeze. De aci nemulţumiri şi animozităţi dăunătoare şi personalului şi serviciului.

e) Se dă posibilitatea organelor de control să cunoască mai bine starea de lucruri de pe teren prin deplasări mai dese la păduri şi deci să observe mai repede o neregulă care întâmplător s'ar petrece la o pădure oarecare.

f) Se înlătură orice posibilitate de a se degaja de răspundere inspectorul de control în cazuri de greşeli sau nereguli grave întâmplate la un ocol sau la o Direcţie regională.

3. Ca regulă generală, reşedinţa inspectorilor regionali să fie la sediul direcţiilor regionale sau al Inspectoratelor Regimului silvic; iar a inspectorilor generali, la sediul Administraţiei centrale a Casei Pădurilor şi la Ministerul de Domenii.

Prin aceasta se înlătură corespondenţa prin poştă şi se obţine avantagiul de a se completa un ordin în scris şi cu instrucţii verbale, iar rapoartele cu alte explicaţii pe lângă cele scrise. In cazuri de urgenţă, şeful ierarhic poate dispune imediat ca inspectorul de control să plece acolo unde nevoile serviciului reclamă urgenţă.

Nu sunt pentru reşedinţa inspectorului la circumscripţii, decât numai în mod excepţional, atât pentru controlul regional, cât şi pentru controlul general, fiindcă aceasta ia posibilitatea şefului ierarhic de a controla amănunţit activitatea ispectorilor de control.

4. Fiecare unitate administrativă: direcţie, centru de exploatare, ocol, fabrică sau depozit, să aibă o cameră oficială cu mobilierul şi lucrurile strict necesare, unde inspectorul de control să fie găzduit, iar cameristul unităţii să fie ales aşa fel, ca să poată — fie el personal, fie prin soţia sa — prepara alimentele necesare inspectorului de control cu banii ce i se va pune la dispoziţie de către acesta, pentru ca astfel şeful de ocol, şeful centrului, etc., să fie dispensaţi de obligaţia împovărătoare şi costisitoare pe care o au astăzi prin forţa împrejurărilor de a servi masa — s'a ajuns uneori la 200 mese pe an — inspectorilor de control cari vin să-şi exercite atribuţiunile la unităţile respective şi de a culca în paturile şi aşternuturile lor pe aceşti inspectori de control.

5. Inspectorii de control regionali sau generali să fie puşi în situaţia de a-şi putea redacta şi scrie referatele lor, atunci când vin la sediul direcţiilor regionale sau ale inspectoratelor Regimului Silbic, la Casa Pădurilor sau la Minister, dându-li-se un birou în care să poată lucra liniştiţi.

6. Controlul făcut să fie efectiv iar nu pur formal şi să fie cu desăvârşire obiectiv. Pentru a se ajunge aici, este absolută nevoe ca autoritatea superioară să aplice sancţiuni severe în contra tuturor

acelor inspectori cari întâmplător ar ascunde sau ar denatura adevărul sau care ar exagera faptele reale cu scopul de a scăpa pe un vinovat, sau de a acuza pe nedrept un nevinovat. Aceasta este în interesul instituției, fiindcă nimic nu prejudiciază mai mult din punct de vedere moral și material decât actele părtinitoare și nedrepte făcute de organele însărcinate cu controlul.

In concluzie:

Controlul în administrația și gospodăria silvică a țării este tot atât de important și necesar ca și conducerea însăși a acestei administrațiuni și gospodării și prin urmare el trebue să se facă prin oameni cari să corespundă fiziceşte, profesional și moral, grelei misiuni ce au de îndeplinit și să fie organizat astfel ca el să fie făcut la timp, efectiv, iar nu pur formal, obiectiv și nu subiectiv, după cum cer anumite interese politice sau chiar profesionale.

Atunci vor dispare și anchetele nesfârșite de astăzi și pagubele suferite de Stat.

Putea-vom noi ajunge acest ideal în țara noastră cu atâtea obiceiuri și moravuri urâte?

Eu cred că va fi destul ca noi inginerii silvici să fim solidari de sus și până jos și să lucrăm cu toții în mod sincer în această direcție, ca să-l putem ajunge.

Vom fi în stare să realizăm această solidaritate și să lucrăm sincer?

FUNDAMENTELE OBIECTIVE ALE CONTROLULUI

de Dr. Tr. Heroiu
Ing. Insp. silvic

Fără a face o critică asupra organizării controlului în actuala administrație forestieră, ne propunem prin rândurile de față să expunem, pe scurt, fundamentarea teoretică a operațiunii controlului [1]). Foarte adesea ignorăm această latură teoretică, fără să ne dăm seama, că dacă, teoreticeşte, un fenomen nu este bine clarificat, desfăşurarea lui în practică este lovită de insucces sau în cazul cel mai bun întâmpină mari dificultăţi. Aceasta a şi făcut — pe bună dreptate — ca un mare gânditor german să spună: „Nimic mai practic decât teoria".

---

[1]) Un studiu critic al acestui control este, evident, de un foarte mare și real folos. Il avem în programul nostru de lucru, la ICEF. și comportă mult material documentar. In acest sens s'a întreprins și o anchetă printre organele de control, ale cărei date vor trebui întregite prin observații directe și personale. Acest gen de investigație ne va fi mult ușurat dacă se trece mai repede la înființarea câtorva ocoale silvice experimentale.

Ce este controlul şi unde se situează în ansamblul activităţii administrative?

Intr'un articol intitulat: „Activitatea funcţională administrativă [2]), arătam, după ce am făcut câteva consideraţiuni asupra funcţiunilor oricărei întreprinderi (în total 6: technică, comercială, administrativă, pază şi siguranţă, contabilă, financiară), cari anume sunt componentele funcţiunii ad-tive.

Spre a înlesni pe cititor, cum şi spre a uşura înţelegerea acestui articol, reîmprospătăm câteva idei, fără să ne repetăm însă.

Funcţiunea administrativă este aceea care leagă şi strânge laolaltă celelalte funcţiuni, astfel ca să le dea o închegare armonică şi unitară. Această funcţiune pătrunde prin sfera celorlalte fără să le stingherească mersul, ci, din contra, pentru ca să li-l activeze, să le dea viaţă. In raza de acţiune a funcţiunii ad-tive este şi locul conducătorului, al şefului activităţii, dela facultăţile căruia se aşteaptă influenţa fiecărei funcţiuni, pentru o ireproşabilă angrenare şi funcţionare.

Este uşor de înţeles deci, de ce anume, când funcţiunea administrativă nu are un ritm regulat, o viaţă normală şi viguroasă, toate celelalte funcţiuni se resimt: technicul, comercialul, contabilitatea, finanţa şi siguranţa întreprinderii.

Nu este exagerat şi nu este nici deplasată comparaţia, dacă spunem că *funcţiunea ad-tivă îndeplineşte rolul unei axe de transmisiune, iar şeful este guvernatorul de energie.*

Cu aceste câteva cuvinte să pătrundem ceva mai adânc în funcţiunea administrativă, spre a descoperi printre componentele sale şi controlul.

Analizând esenţa activităţii administrative, vom găsi că în miezul ei sălăşlueşte acel focar puternic: *„scopul final al activităţii"*, care mişcă şi dirijează toate energiile, pe toate liniile, dar totdeauna pe direcţie convergentă.

---

[2]) Vezi Revista Pădurilor No. 2—3/933, pag. 125 şi următ.

Acest scop final dă naştere, în mod logic şi firesc, la anumite *„principii fundamentale“*, a căror observare cade cu deosebire în sarcina marilor şefi. Ca o emanaţiune a acestor principii, găsim altele de ordinul al II-lea, *„principii ad-tive“*, a căror observare cade în sarcina atât a micilor şefi, cât şi a personalului care activează în întreaga întreprindere[1]).

Aceste componente sunt mai mult de ordin spiritual, dar cari provoacă manifestările concrete ale personalului, cari patronează acţiunea, cari constituesc motorul activităţii, dacă vreţi.

Mergând mai departe cu analiza, găsim elemente mai concrete de ad-ţie şi anume: legătura cu trecutul, prevederea, organizarea, comanda, coordonarea, controlul[2]).

Am zis „mai concrete“ deoarece niciunul din aceste elemente nu este compus din substanţă materială, ci fiecare din ele au un procent mai mare sau mai mic de natură spirituală spre deosebire de cele dintâi, care sunt numai spirituale.

Aceste ultime elemente de ad-ţie sunt constituite şi provoacă în mod continuu serii deosebite de judecăţi şi de simţiminte, cu o singură expresie, de *agitaţie spirituală.*

De intensitatea şi calitatea acestei agitaţii spirituale depind exclusiv intensitatea şi calitatea muncii noastre, lucrărilor noastre pozitive.

Elementul „legătura cu trecutul“ ne dă material, să prindem firul agitaţiei noastre cu al predecesorilor şi a urmaşilor şi să ne formăm concepţia, pe care am mai spus-o cândva, *că lumea nu începe şi nu se termină cu noi.*

Prin elementul „prevedere“ alcătuim în practică 2 naturi distincte de lucrări, dar bine legate între ele: programul de lucru şi bugetul.

Prin „organizare“ ne alegem şi instruim oamenii cu cari muncim, le destinăm roluri şi atribuţiuni, îi înzestrăm cu utilaj material şi animal pentru lucru, în vederea îndeplinirii atribuţiunilor fiecăruia.

---

[1]) Aceste principii se pot vedea în articolul citat. (Rev. Păd. 2—3/933).

[2]) Ultimele 5 elemente sunt mult prea cunoscute. Ele se găsesc larg tratate în: Fayol, Henri: Ad-ţia industrială şi generală. Trad. rom. N. Constantinescu, Buc. 1927.

Prin „comandă" punem în mişcare aparatul (uman, animal şi material) şi-l dirijăm viu şi conştient, sub lumina „scopului final al activităţii".

Prin „coordonare" racordăm, armonizăm şi canalizăm toate energiile, respectiv sforțările, fizice sau spirituale, pe aceeaşi linie directoare şi convergentă a „scopului final".

In sfârşit, prin „control" observăm continuu mersul desfăşurării activităţii conform programului stabilit şi instrucţiunilor date.

Constatăm astfel, că *operaţiunea controlului este o parte integrantă din activitatea ad-tivă şi nu se poate concepe o activitate, raţional organizată, fără acest gen de operaţiune*[1]).

Trebue să accentuăm cât mai mult asupra acestui adevăr, pentrucă, din nefericire, găsim încă destul de bine reprezentată ideea că acest control este o activitate *inutilă*, ba chiar *supărătoare*.

Am insistat ceva mai mult asupra componenţei funcţiunii administrative, tocmai pentru a scoate în evidenţă importanţa şi locul elementului „control".

Prea adesea, dacă nu totdeauna, se confundă „controlul" cu „ancheta". Sunt două naturi de activităţi cu totul distincte. Pe când controlul derivă din însăşi viaţa normală, regulată a funcţiunii administrative şi este un element obiectiv şi impersonal, ancheta derivă din viaţa anormală, neregulată a activităţi şi este o operaţiune legată de persoană şi anume de o defecţiune sau insuficienţă spirituală a acesteia.

Separaţiunea în practică a acestor naturi de operaţiuni întâmpină greutăţi de ordin economic; însă, pentru bunul mers al serviciului (înţeleg mai ales predispoziţia sufletească a lucrului), ar fi indicat, ca organele de control să nu facă anchetă şi viceversa.

Pentru clarificarea esenţei pure a controlului, am mai avea de adăogat următoarele :

Practica controlului a dovedit că această operaţiune nu poate fi condusă raţional şi nu poate influenţa, activ, mersul lucrului, de-

---

1) Urmărind ordinea logică a elementelor componente din activitatea administrativă, avem nedumerirea, pentru ce anume conducerea revistei trecând cu «problemele zilei» la chestiuni de administraţie, nu a început, cum era firesc, întâi cu chestiuni de «program de lucru şi buget», «organizare», etc. şi numai în cele din urmă cu controlul, care este ulterior, nu anterior organizării unei activităţi.

cât dacă în afară de operațiunea „supravegherii" sau „observării" pasive nu se adaogă controlului:

a) facultatea îndrumării și

b) însărcinarea recoltării rezultatelor.

Facultatea „îndrumării" creiază din organul de control un profesor și un părinte sufletesc, a cărui influență binefăcătoare face, ca mersul activității, să fie totdeauna regulat și calitativ. Exercițiul acestei facultăți *previne* orice defecțiune în calitatea și angrenajul lucrărilor. In plus, menține entuziasmul, dispoziția sufletească indispensabilă lucrului, care prin natura lui austeră cere numai eforturi. Eforturile fiind grele și neplăcute, se înving ușor numai printr'o superioară stare sufletească.

Insărcinarea „recoltării rezultatelor" creează din organul de control un statistician, un organ de culegere, centralizare și valorificare a datelor în legătură cu rezultatele muncii depuse, un organ absolut indispensabil verificării programului de lucru, evidențierii muncii și documentării conducătorului.

Fără să avem pretenția a fi spus tot ceea ce trebue în această chestiune, am înțeles a aduce o cât de mică contribuție la clarificarea a ceea ce este, în esența sa colectivă, operațiunea controlului. De această clarificare depinde în practică o bună organizare a acestei operațiuni.

INSPECTORUL DE CONTROL, ACTIV

de Ing. Insp. A. Chirițescu

In angrenajul ad-ției silvice — ca și în oricare altă ad-ție de altfel — funcțiunea controlului este una din condițiunile, care asigură serviciului un mers normal și realizarea scopurilor urmărite de ad-ție.

In cazul nostru, administrația urmărește:

— Conservarea pădurilor, în vederea foloaselor economice, sociale și naționale,

— Cultura pădurilor în vederea regenerării și ameliorării,

— Valorificarea și comercializarea produselor pădurilor.

In raport cu aceste scopuri, cari, prin ele însăși exprimă: activitate intensă în domeniul realităților și față de caracterul special al ad-ţiei silvice: activare pe un spaţiu foarte întins, se defineşte şi caracterul, pe care trebue să-l aibă funcţiunea de inspector de control, fie el general, sau regional.

In primul rând ar fi de dorit să dispară o tristă şi veche concepţie, după care inspectorul de control ar fi un simplu executant de delegaţii, sau cel mult un organ de verificare şi vizarea actelor, pe cari cel controlat i le supune singur, în baza unor dispoziţiuni de serviciu.

Acesta ar fi un inspector de control cu totul *pasiv,* care se mărgineşte să se supună delegaţiilor venite de sus, ori cererilor de verificare venite de jos.

E necesar acest lucru, dar e cu totul insuficient.

Inspectorul de control, în ad-ţia silvică, trebue conceput ca un organ de acţiune eficace, pozitivă şi de intensă iniţiativă în soluţionarea problemelor şi executarea programelor.

Nu se poate concepe şi nici admite inspector de control — general sau regional — străin de problemele ad-tive, technice, comerciale ori financiare, ale unităţilor ce controlează, absent la soluţionarea lor, necunoscător al programelor respective de activitate, generale sau anuale şi *indiferent la desfăşurarea şi executarea acelor programe.*

Acest domeniu de activitate: probleme, programe, realizări, nu formează numai apanajul conducerii, ci trebue să fie preocuparea de orice moment a inspectorului de control, conceput ca *organ activ* şi *generator de activitate* la organele controlate.

Nu trebuie niciodată să uităm, că raţiunea de a fi a unei administraţii este executarea în cele mai bune condiţiuni a programelor ce caracterizează întreprinderea sau serviciul respectiv.

Iar dacă inspectorul de control este considerat ca „ochii şi urechile" centrului din care descinde — funcţiune pasivă de înregistrare — el trebue să fie şi *purtătorul voinţei de realizare* a acelui centru, — funcţiune activă — ca unul care face legătura permanentă între centru şi exterior.

„Normele de funcţionare" ce completează „Regulamentul serviciilor centrale şi exterioare" ale Casei Pădurilor Statului deşi arată amănunţit şi sistematic, atribuţiunile şi competinţele inspectorilor de control, generali şi regionali, se pare că nu insistă asupra acestui caracter al funcţiunii de inspector de control sau, cel puţin, nu insistă în mod explicit.

Se arată numai, la „controlul general" că acest control are caracterul preventiv şi represiv şi se difineşte că, prin controlul preventiv „se urmăreşte ca, prin informare, îndrumare şi conlucrare cu organele controlate, să se previnä greşelile, să se evite abaterile şi prejudicierea avuţiei publice".

La capitolul privitor la activitatea din punct de vedere comercial a inspectorului de control, se precizează însă obligativitatea acestuia de *a lua măsuri* pentru întocmirea la timp a actelor de punere în valoare a produselor pădurilor precum şi pentru asigurarea aprovizionării cu lemne a populaţiei, autorităţilor şi instituţiunilor locale.

Această obligativitate însă de *a stimula şi asigura executarea* programelor în bune condiţiuni, trebue generalizată la toate felurile de programe ale gospodăriei forestiere: împăduriri, pepiniere, recoltări de seminţe, regenerări naturale, îngrijiri de arborete, operaţiuni culturale, refacerea şi înnobilarea masivelor, punerea în valoare a terenurilor improductive, ridicări în plan, amenajări, construcţiuni, perimetrări, întreţineri de hotare, combaterea delictelor, etc.

Inspectorul de control trebue să cunoască precis, la fiecare unitate ce are în control, toate problemele, soluţiile şi programele de activitate, în toate domeniile, desfăşurarea executării lor, cât s'a executat în orice moment, din fiecare, cât a mai rămas să se execute şi să ia măsurile cele mai practice pentru *a asigura* o bună executare, în timp util.

Motorul permanent care îl mişcă sunt programele şi normele permanente.

Delegaţiile sunt — sau trebue să fie — excepţia şi accidentul.

Cunoaşterea problemelor, soluţiilor şi executarea programelor fac mândria inspectorului de control *de tip activ.*

Inspectorul de control activ, lasă totdeauna urme simţite şi positive, ori de câte ori trece la unităţile ce are în control:

— prin avansarea lucrărilor din program, în urma verificărilor la timp făcute ;

— prin grija pe care o lasă celui controlat de a executa restul lucrărilor din program ;

— prin îndrumarea pe care o dă în rezolvarea problemelor puse de şeful ocolului, sau prin colaborarea în rezolvarea chestiunilor mai grele ;

— prin observaţiunile preţioase pe care le face, din proprie iniţiativă, în toate domeniile gospodăriei locale şi prin problemele noui pe cari le pune pentru propăşirea acelei gospodării.

Inspectorul activ este ascultat şi respectat, prin aceea că :

— Este *camaradul* mai experimentat care, ori când, are *bunăvoinţa* şi putinţa de a da un sfat, o îndrumare şi dorinţa de a întări şi ridica pe cel controlat, prin faptele şi realizările pozitive şi creatoare la care îl angajează.

— Dânsul determină în acelaş timp seriozitate şi maturitate în toate manifestările serviciului, pretinde ţinerea cuvântului dat şi s'ar considera un rău camarad dacă ar tolera abateri dela datorie fără a lua măsuri echitabile, obiective şi în scopul îndreptării, lucru pe care, cel controlat, ori când trebue să-l ştie.

— Inspectorul de control activ reuşeşte prin preocupările pe cari le determină şi prin atmosfera de lucru, de bună camaraderie pe care o creiază, să obţină acel minunat ferment de progres care este *disciplina consimţită*, în care cel mai mic voeşte şi îi place să asculte de cel mai mare.

CONTROLUL PREVENTIV ŞI CONTROLUL COLABORĂRII

de D. T. Theodorescu
Ing. Subinspector Silvic

Unul din marele principii diriguitoare într'o administraţie modernă este controlul.

Taylor în studiul său asupra administraţiei înţelege şi rezervă un mare rol controlului.

A controla este: a stimula, a colabora, a îndrepta la timp şi a ameliora.

Nimeni, cel puţin la începutul carierei, nu este atât de perfect iniţiat în tainele profesiunei, ori cât de bine ar fi fost pregătit teoretic de pe băncile şcoalei, ca, atunci când este chemat să aplice, în mod practic, cunoştinţele sale teoretice, să nu simtă nevoia unei îndrumări şi a unui control, care să vie să confirme exactitatea şi buna aplicare a lucrărilor efectuate.

Dacă cel chemat să aplice principiile științifice vine la un Ocol, unde. până atunci, nu s'au făcut lucrări cu caracter tehnic și în mod mai îngrijit și, dacă este mai puțin pregătit, de sigur, că va lucra cu pași șovăitori, chiar va greși, căci elanul tinereței îl va împinge să execute după concepția sa îndrăsneață și am putea spune chiar idealistă.

Să privim la pădurile noastre și o cât de sumară judecată ne va arăta, dela început, că ne aflăm în fața unor masive degradate, poenite, rău administrate în trecut, pășunate, brăcuite și lipsite de cele mai indispensabile mijloace de transport și de construcțiunile necesare pentru industrializare și pază. Este atât de mult de făcut, de întrebat, în cât orice sforțare, trebue să fie bine condusă și controlată ca idealul să fie cât mai repede atins.

Silvicultura Românească este tânără.

Școala noastră, prin profesorii săi, se străduește a ne arăta cele mai înalte principii de technică silvică din literaturile străine, franceză și germană, în special, dar suntem lipsiți, până azi cel puțin, de o silvicultură românească, care să fi studiat, în deajuns de aprofundat, tipurile noastre de păduri, metodele cele mai adequate de regenerare și de cultură.

S'a păcătuit prea mult, cu întârzierea creerii Institutului de cercetări și experimentație forestieră!

Astfel fiind situația, acel chemat pe teren să lucreze are la dispoziția sa doar un bagaj de multe conștințe și prea puțin exemple verificate. Sunt puține și prea recente lucrările de natură technică silvică, care să fie luate ca modele de execuție și încă asupra acestor exemple frumoase nu s'a rostit Natura, care știm că lucrează încet.

Acolo unde se vor fi comis greșeli, natura cu forțele ei fizice și biologice va reacționa și va consfinți numai ceeace este în concordanță cu respectarea reală a situației locale.

Aceasta fiind, în mod succint, descris, cadrul, unde suntem chemați a lucra cu programe ce se aplică în spațiu pe mii de hectare și în timp înbrățișând decenii și chiar mai mult — secole —, se cere deci, și este imperios necesar, să fie un control.

Controlul este necesar să fie *permanent*, căci numai astfel se poate lucra cu stăruință și în cadrul normelor bine fixate de știința și practica silvică;

Să fie *preventiv*, ca să împiedece, din timp, eventualele greşeli de execuţie, căci, dacă s'a executat o lucrare în mod greşit, atunci lucrarea făcut, în loc să fie de folos, se traduce cu o pagubă materială pentru instituţie (proprietar) şi pentru pădure cu o pierdere şi mai mare. Acel ce a greşit acolo, unde nu se iartă nici o greşală, va întârzia, ba chiar va anihila forţele productive ale naturii şi va trebui să treacă multe decenii, ca timp, şi cu multe sacrificii materiale, să putem, apoi, îndreapta aceea ce s'a executat în mod greşit.

O tăere de însămânţare greşit făcută compromite regenerarea pădurii şi va micşora cu mult valoarea viitorului arboret, care va fi rar, cu arborii rău conformaţi şi alcătuit din specii inferioare. Exemple rele sunt destule: Fag în loc de brad, carpen şi jugastru în loc de stejar şi gorun.

Controlul să fie o *colaborare*. Ar fi cât se poate de folositor Instituţiei, ca acel ce a funcţionat un timp oarecare la un Ocol şi a putut deci să cunoască suficient situaţiunea locală, tot acel inginer, dacă s'a distins în lucrări de cultură şi exploatare, să fie apoi însărcinat cu controlul pădurilor din regiunea respectivă.

Venind să controleze pe succesorul său, se va controla pe sine. căci va putea să vadă efectul în timp al lucrărilor efectuate de dânsul pe când era la Ocol şi va putea face, în cunoştinţă de cauză, eventualele corijări. iar ceeace s'a verificat că este bine, va constitui de aci înainte criteriu şi principiul coordonator al tuturor lucrărilor.

Revenind la opera sa o va iubi şi mai mult, îi va purta mai multă grije, dând urmaşului său o pildă de conştiinţă şi putere de muncă. Uniţi, cu forţe sporite, vor colabora pentru a duce la bun sfârşit opera începută.

In silvicultură, mai mult decât ori unde, se cere multă putere de muncă, conştiinţă şi *control*.

Tagesfragen: Die Kontrolle in der Forstverwaltung.

Le contrôle dans l'administration forestière.

Dans les cinq articles précédant ce résumé, on débat le problème du contrôle dans l'administration forestière de l'État, tel comme il devrait l'être pour son bon fonctionnement.

On y démontre que la fonction du contrôle étant indispensable dans l'organisation rationelle d'une administration, il doit être effectué par des per-

sonnes aussi dignes et compétentes que les chefs eux-mêmes. Mais cela ne suffit pas: le contrôle doit être aussi bien organisé. De ce point de vue, les opinions sont différentes: un inspecteur unique ou des inspecteurs par spécialités ? Il semble que le système de l'inspecteur unique — pour l'économie de personnel, de temps et de dépens — serait à préférer. D'autre part, on distingue, — n'important dans quel système — un contrôle *intérieur* — pour les organes centraux — et un contrôle *extérieur* pour les services répandus dans les diverses régions du pays. A son tour, le contrôle extérieur est *régional* — exercé par des organes spéciaux de Directions régionales ou des Inspections de «Regime forestier» — et *général,* lorsqu'il est fait par les inspecteurs généraux de l'administration centrale. C'est à propos du contrôle extérieur que les divers auteurs expriment leur desiderata, dont nous mentionons :

1. La création des circonscriptions fixes, — autant pour les inspecteurs régionaux que pour les généraux — et où chacun doit rester aussi longtemps que possible ;

2. Un inspecteur unique, régional ou général, pour chaque circonscription et non pas des inspecteurs par spécialités (sauf une exception : pour la comptabilité en partie double des directions régionales, un inspecteur comptable);

3. Pour règle générale : les résidences des inspecteurs doivent se trouver aux sièges des autorités respectives (Directions régionale, Administration centrale des forêts de l'État, Ministère des Domaines);

4. L'assurance — pour les inspecteurs — des moyens de transport rapides et comodes, et des moyens d'existence les mettant en situation de ne pas être avisés au service des organes inspectés.

Outre ces propositions on fait aussi quelques précisions en ce qui concerne la nature même du contrôle.

Un «contrôle» n'est pas une «enquête»; par conséquent il n'a pas — il ne doit pas avoir — rien de désagréable. C'est pourquoi les organes d'enquête doivent se distinguer des organes de contrôle.

L'opération du contrôle est plus efficace lorsqu'on ajoute à la surveillance, le conseil et l'appréciation de bons résultats.

Mais, pour cela, l'inspecteur doit être choisi parmi les éléments actifs, c'est à dire éléments d'action et d'initiative énergique. Il a l'obligation de stimuler et assurrer l'exécution des programmes dans de bonnes conditions et en temps utile.

Ainsi, par son caractère préventif, par sa permanence, par sont esprit de collaboration, le contrôle est accepté non pas comme une nécéssité, mais avec plaisir.

Il conduit à la formation d'un esprit de discipline librement consentie, dont on a si grande besoin pour le bon fonctionnement du service.

În Nr. 1 (Ianuarie) 1937, se va discuta la Problemele zilei «Vânătoarea și pescuitul în apele de munte», în măsura în care interesează economia generală a țării, frumusețea ei precum și îndatoririle Corpului silvic față de această importantă bogăție națională.

Cei ce vor să participe la această desbatere sunt rugați să-și trimită articolele până la 10 Ianuarie 1937, la Redacția revistei.

INSEMNĂRI

CASTAN LA GURGHIU

de Ing. S. PAŞCOVSKI

Studiul ariei naturale a castanului (Castanea vesca Gaertn.) în România a preocupat în ultimul timp lumea ştiinţifică. In legătură cu acest studiu, cred că este interesant a se inventaria şi toate localităţile, unde introdus artificial, castanul s'a dovedit suficient de re-

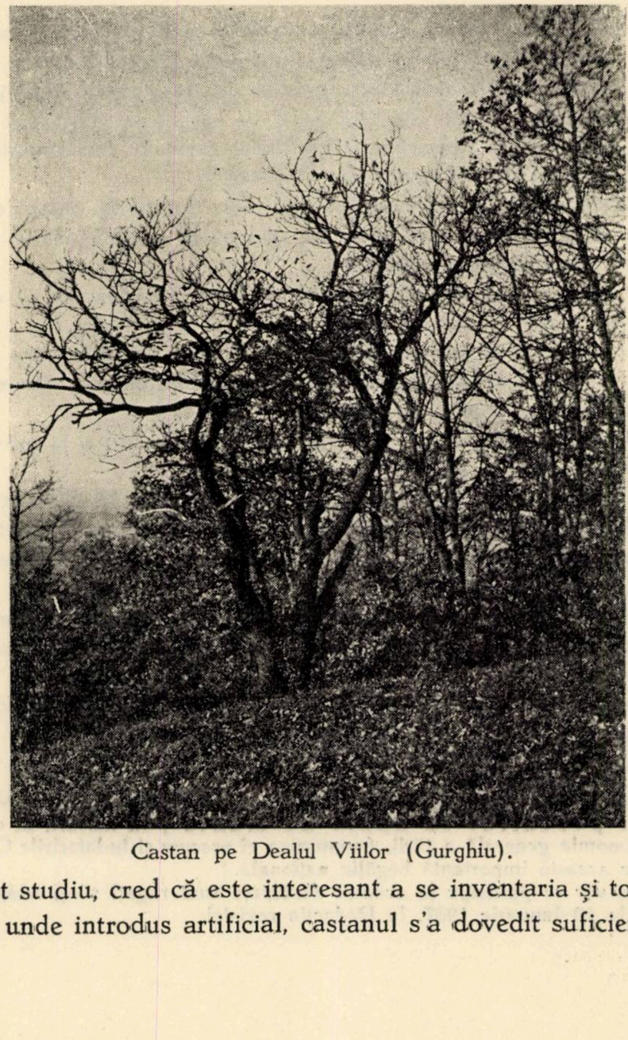

Castan pe Dealul Viilor (Gurghiu).

zistent pentru a vegeta în liber. De aici, eventual, s'ar putea trage concluziuni asupra posibilităţii culturilor forestiere de castan, în afară de aria lui naturală. Până acum, din câte ştiu, astfel de culturi nu prea avem. Incercări interesante s'au făcut la Ocolul Silvic Cislău; sunt însă prea recente pentru a putea judeca rezultatul.

Un punct, unde găsim castan cultivat, este şi Gurghiu (Mureş). Aci, pe Dealul Viilor, se găseşte un exemplar bătrân de castan. Este înalt de cca. 6 m.; se ramifică aproape de baza trunchiului; diametrul la nivelul solului este cca. 60 cm. Creşte pe un versant repede, cu expoziţia sudică, la 565 m. alt. Intreg acest versant este adăpostit complect în spre N. şi întodeauna puternic încălzit de soare, ceace permite vegetaţia mai multor plante, în general cu totul improprii regiunii, fie sălbatice fie cultivate.

Edelkastanie im Gurghiu-Gebiete.

Le châtaignier à Gurghiu.

On relève la présence du châtaignier (Castanea Vesca Gaertn.) à Gurghiu (dép. de Mureş), fait qui peut intéresser ceux qui s'occupent de l'aire de distribution de cette espèce.

A DOUA INFLORIRE

de Ing. S. PAŞCOVSKI

In toamna 1936, la Gurghiu, am avut prilejul să observ acest fenomen la o serie întreagă de specii.

Astfel, dintre speciile lemnoase, cultivate în Parcul şcolii silvice, a înflorit a doua oară, la începutul lunii Septembrie, Caragana frutescens Dc. S'au format şi fructe, care la sfârşitul lui Octombrie erau

---

Nota Redacţiei. — Atragem atenţia colegilor asupra rubricei Insemnări, unde pot fi inserate articole mici cu fapte demne de relevat şi care neavând proporţiile unor studii, referate, etc., ar determina pe mulţi la oarecare rezervă.

Genul acestor mici articole ar fi ca acela al celor publicate în numărul de acum; bine înţeles, nu numai de botanică.

complect desvoltate cu seminţe formate, dar bineînţeles n'au putut ajunge la maturitate.

Dintre speciile ierbacee au înflorit în acelaş parc şi în împrejurimile satului Gurghiu, la sfârşitul lui Octombrie — începutul lui Noembrie: 1) Abundent (aproape ca primăvara): Veronica Buxbaumii Ten., Lamium maculatum L., L. purpureum L., L. album L. 2) rar: Viscaria vulgaris Roehl., Lychnis flos-cuculi L. 3) foarte rar: Cynanchum vincetoxicum (L.) Pers., Viola silvestris Kit.

Wiederholtes Blühen.

La seconde floraison.

Cette automne (1936), à Gurghiu, de nombreuses plantes ont eu une seconde floraison. L'auteur donne la liste de celles-ci, en les classant selon leur fréquence.

CRONICA

O NOUĂ ORGANIZARE A MINISTERULUI DE AGRICULTURĂ ŞI DOMENII

Ministerul de Agricultură şi Domenii a îmbrăcat de curând o nouă haină. Se simţea, se zice, nevoia unor ajustări. Acestea au fost prilejuite de decretul general (Nr. 3029 din 1935) care a fost ratificat ulterior prin legea publicată în Monitorul Oficial Nr. 92 din 18 Aprilie 1935.

Nu avem intenţiunea să punem în paralel situaţia de azi, dată prin decretul regal publicat în Monitorul Oficial Nr. 255 din 2. XI. a. c., cu cea dinainte. Ar fi fără îndoială interesant de ştiut, dar lăsăm aceasta în sarcina altora. Noi ne mărginim doar să dăm doar indicaţiuni sumare de felul cum se prezintă situaţia actuală.

Noua organizare cuprinde: Administraţia centrală, Institutele de cercetări ştiinţifice, Serviciile exterioare şi Administraţiile speciale.

Ne vom ocupa de fiecare, căutând a stărui mai mult asupra celor care ne interesează pe noi ca silvicultori.

Administraţia Centrală cuprinde o serie de organe nerepartizate pe direcţiuni sau servicii independente şi alta reprezentată din Direcţiuni şi servicii centrale independente.

Din prima categorie fac parte: Cabinetele ministrului şi ale subsecretarilor de stat, Consiliul superior al agriculturii, Consiliile tehnice ale pădurilor, zootehniei şi agriculturii (fiecare separat), Inspectorii generali de control, Contenciosul, Cabinetul Medical şi Registratura generală.

Consiliul technic al pădurilor funcţionează potrivit cu art. 18 din Codul Silvic, art. 50 şi următoarele din legea pentru administrarea pădurilor. Compunerii din trecut i s'a adăugat 2 referenţi, ingineri silvici cu gradul de ing. şef.

Inspectoratul general de control, constituit din inspectori din toate specialităţile, cuprinde şi doi ingineri silvici cu gradul de inspectori generali.

Trecem asupra tuturor celorlalte organe citate mai sus, ca să ne oprim puţin asupra Consiliului superior al agriculturii, care, dacă nu ne înşelăm, este o creaţie nouă. Acesta are îndatorirea de a stabili programul general şi planul anual de lucru al Ministerului, urmărind în acelaşi timp executarea lui. Deasemenea este ţinut să-şi dea avizul asupra bugetului, proiectelor de legi cu caracter technic, tarifelor vamale şi de transport precum şi asupra tuturor cazurilor prevăzute de legi sau cerute de minister. Insfârşit îşi dă avizul asupra fondului de rambursare. Este constituit dintr'o mulţime de membri de drept (pe care cred că până acum nici ministerul nu ştie câţi sunt la număr) şi ceva mai puţini numiţi. Printre membrii de drept fac parte: administratorul Casei Pădurilor, directorii direcţiilor cu caracter silvic din minister (2), preşedintele consiliului tehnic al pădurilor, directorul institutului de cercetări silvice, preşedintele societăţii Progresul Silvic (alături de cei ai societăţilor agronomilor şi veterinarilor) şi doi profesori dela Secţia silvică a Şcoalei Politechnice (cel de silvicultură şi cel de protecţie şi economie forestieră). Dintre membrii numiţi vor face parte şi doi proprietari de păduri, aleşi dintr'o listă de 20 persoane.

Consiliul este un organ consultativ al Ministerului. El se întruneşte, în mod obligator, de 2 ori pe an (Februarie şi Octombrie) şi excepţional ori de câte ori crede Ministrul de resort. Pentru tot timpul sesiunilor, care nu depăşesc 5 zile, membrii primesc jetoane de prezenţă.

Atât în ce priveşte organele centrale nerepartizate pe direcţiuni sau servicii speciale independente.

A doua categorie de organe centrale sunt direcţiunile şi serviciile speciale independente. Le cităm. Direcţiuni: agricultura, viticultura şi horticultura, zootehnia şi sanitară veterinară, regimul silvic, ameliorarea terenurilor degradate şi pădurile particulare administrate de stat, cadastrul, reforma agrară, contabilitate şi arhitectură. Servicii speciale: protecţia plantelor, statistica şi publicaţii, vânătoarea şi piscicultura în apele de munte, personalul.

De remarcat mai întâiu scindarea direcţiei regimului silvic, care rămâne numai cu: 1) controlul aplicării codului silvic, al legilor pentru pădurile de protecţie şi celor necesare pentru apărarea naţională, precum şi a oricăror altor legi privitoare la păduri; 2) promovarea economiei forestiere; 3) învăţământ; 4) aplicarea legii de organizare a corpului silvic. Pe lângă această direcţie fiinţează: 1) Comisia de avansări; 2) Comisia de examinarea candidaţilor la gradul de subinspector; 3) Consiliul de disciplină al Corpului silvic; 4) Inspectorii generali de control.

Toate celelalte chestiuni privitoare la aplicarea legii pentru ameliorarea terenurilor degradate şi administrarea pădurilor particulare administrate de stat, au fost trecute în atribuţiunile unei alte direcţiuni numită direcţiunea ameliorărilor şi a pădurilor particulare administrate de Stat.

In atribuţiunile acesteia de a doua direcţiune intră şi pregătirea şi aplicarea amenajamentelor silvico-pastorale pentru păşunile împădurite. Tot aici sunt trecute şi chestiunile privind monumentele naturii şi cele referitoare la plantarea drumurilor.

Tot ca o noutate apare direcţiunea cadastrului, comasărilor şi ameliorării terenurilor agricole (exclusiv cele din regiunea inundabilă a Dunării). Această direcţiune înglobează în noua sa formă, atât cadastrul forestier cât şi cel minier, constituind împreună un serviciu condus de un inginer silvic. Pe lângă această direcţiune ia naştere un consiliu tehnic al cadastrului din care face parte şi un delegat al Capsului.

Serviciul de protecţia plantelor merită deasemenea o menţiune. El urmează să aplice toate dispoziţiunile legilor, regulamentelor şi deciziilor privitoare la poliţie fitosanitară. De asemeni e dator să ţină o legătură cât mai strânsă şi cu institutele de cercetări (agricole și forestiere). Conducerea serviciului o are un agronom.

In sfârşit, Serviciul vânătoarei şi al pescuitului în apele de munte îşi menţine actuala organizare, aducându-i oarecari precizări şi adăogându-i-se un birou de studii şi cercetări ştiinţifice pentru vânat şi pescuit.

Pentru încheerea celor privitoare la organele centrale, ţinem să adăogăm că fiecare direcţie este compusă din servicii, iar acestea din birouri. Serviciile speciale au secţii şi birouri. Decretul fixează, specialitatea, numărul şi gradele funcţionarilor din fiecare direcţie, serviciu, secţie şi birou. In felul acesta, administraţia centrală însumează 858 funcţionari din cari: personal tehnic 275 persoane; personal administrativ 436 persoane, personal auxiliar şi de serviciu 147. Cel tehnic este compus: a) corpul agronomic 126; b) corpul silvic 59; c) corpul tehnic 16; d) tehnicieni făcând parte din corpul agronomic, silvic sau tehnic 10; e) corpul medicilor veterinari 27; f) diverşi specialişti 37.

Institutele de cercetări formează a doua mare categorie de organe ale Ministerului. Sunt 4 la număr: agronomic, forestier, zootehnic şi patologie veterinară.

Ele funcţionează pe baza aceluiaşi decret, precum şi a dispoziţiunilor din legile lor de organizare, a deciziilor şi a regulamentelor de funcţionare, în măsura în care aceste dispoziţii nu sunt modificate prin noul decret.

Institutele sunt ţinute să studieze şi să urmărească soluţionarea problemelor de ordin ştiinţific, pentru desvoltarea şi progresul economiei naţionale din punct de vedere agricol, silvic, zootehnic şi sanitar-veterinar, în cadrul programului de lucru al ministerului, păstrând o cât mai strânsă legătură cu direcţiile respective din Minister, cărora institutele sunt îndatorate să le comunice rezultatul cercetărilor ce întreprind.

Lucrările pe teren întreprinse de aceste institute se vor excuta atât de staţiunile lor proprii cât şi de administraţia REAZ-ului, PARID-ului şi a CAPS-ului, precum şi de Camerele de agricultură, şcolile de specialitate pendinte de Minister, după metodele şi indicaţiile date de către institutele de cercetări respective.

Institutul Meteorologic Central de pe lângă Ministerul Apărării Naţionale este ţinut să colaboreze în permanenţă cu institutele de cercetări mai sus pomenite.

A treia mare categorie de organe o constituesc *Serviciile exterioare.*

Cele silvice au în exterior, precum ştim, inspectoratele silvice, care prin noua organizare, fac oficiul ambelor direcţiuni din minister. Pe lângă ele figurează: Comitetul tehnic, Consiliul de disciplină pentru personalul de pază, Inspectorii de control şi echipele volante. Ultima celulă o formează ocoalele silvice.

Trebue să remarcăm dispoziţia prin care se arată că colaborarea dintre serviciile silvice şi celelalte servicii ale ministerului la judeţ se realizează prin şeful ocolului silvic din capitala judeţului, care trebue să aibă gradul de cel puţin inginer şef.

Serviciul vânătoarei are în exterior: serviciile judeţene de vânătoare, școlile de vânătoare, parcurile de vânat și terenurile rezervate pentru vânătoare și pescuit.

Pentru executarea controlului poliției și a pazei vânatului, serviciile vânătoarei sunt ajutate de personalul prevăzut de legea pentru protecția și reglementarea vânatului și de legea pescuitului în apele de munte.

In sfârșit, a patra mare categorie de organe o formează *Administrațiile speciale*. Le citām: Capsul, Paridul, Reazul, Oficiul Național al colonizărilor, Casa Centrală a Cooperației și Casa grădinilor publice.

Aceste administrații urmează să se organizeze în conformitate cu legile organice în baza cărora funcționează și potrivit normelor generale prevăzute în noul decret.

Pentru încheere ținem să arătăm că decretul prevede că personalul din corpurile tehnice speciale aflat în funcțiune la data punerii în aplicare a noului decret, care prin art. 157 urmează să se facă încadrarea personalului potrivit cu noile dispozițiuni, — își păstrează gradul, ierarhia și salariul prevăzut de legile de organizare, indiferent de funcțiunea ce i se încredințează pe baza dispozițiunilor art. 157.

Decretul mai prevede că după încadrare funcționarii se bucură de stabilitate, neputând fi transferați decât tot în funcțiuni echivalente și numai pentru rațiuni de stat sau în interes de serviciu, cu avizul organelor prevăzute prin legile de organizare sau ale statutului funcționarilor publici.

In sfârșit, prin art. 161 se stabilește că funcționarii ministerului — administrativi sau din corpurile speciale — sunt puși de drept și obligatoriu în retragere din oficiu, la vârsta de 60 ani.

Reviste și ziare.

Și acum să ne mai aruncăm puțin privirile și asupra celor scrise prin diferite reviste și ziare privitor la păduri și economia lor.

România Militară. Colegul C. Cristea publică în nr. 8—9/1936 al acestei reviste militare un articol de 16 pagini privind problema pădurilor țării în fața nevoilor armatei și ale războiului. Este o concentrare a celor deja publicate de d-sa în lucrarea «Rolul pădurilor în economia și apărarea națională».

Sfetnicul plugarilor. Este organul de popularizare și propagandă al Camerii de agricultură din județul Covurlui. In numărul din Iulie, d-l Nazarie, directorul școalei de agricultură din Roman, referindu-se la un articol al d-lui A. Tălășescu publicat în aceeași revistă prin care se sfătuia lumea să facă perdele de protecție la câmp, — ridică o serie de inconveniente care ar rezulta pentru agricultor din plantarea câmpurilor. Inconvenientele, zice d-sa, ar fi minime dacă plantațiile s'ar face cu specii nedrajonabile, prezentând în același timp un coronament mic. In orice caz, nu ar trebui să se folosească salcâmul.

Albina, revista editată de Fundația regală Principele Carol, a mai dat ospitalitate altor 5 articole de interes forestier. In nr. 27 din Iulie, d-l C. Cristea scrie un articol intituia «Arborele și sănătatea». Patru numere mai târziu, d-l Șt. Rubțov se ocupă de felul cum trebuesc făcute perdelele de protecție în stepă în vederea îmbunătățirii islazurilor. D-l V. C. Sasu publică două articole privitoare la materialele tanante și terebentină (Nr. 35 și 40), iar d-l E. Vintilă, în Nr. 43 din luna Octombrie, se ocupă de produsele chimice obținute din distilarea lemnului.

Mai remarcăm un articol al d-lui A. Tălășescu (Nr. 46) în care se ia atitudine împotriva iepurelui, pe care-l consideră drept unul din cei mai mari dușmani ai livezilor și grădinilor. Cere să se lase a fi vânat în tot timpul anului, chiar fără permis de vânătoare.

Satul, revistă lunară pentru popor, ne oferă, ca și până acum, câte o pagină în fiecare din numerile sale. De data aceasta mai semnalăm paginile din numerile 70, 71 și 72, în care se publică cinci articole semnate de d-na Hamel, Moș Niculae, d-nii Heroiu, Ciurăscu și Haralamb.

Curierul echipelor studențești, editat tot de Fundația «Principele Carol», a dat deasemenea ospitalitate la o seamă de articole. D-l Tr. Heroiu semnează trei articole (în Nr. 2, 5 și 11) privind: activitatea pe care trebue s'o desfășoare inginerul silvic atașat echipelor regale și necesitatea înființării unei secțiuni forestiere pe lângă fiecare muzeu sătesc. In Nr. 9, d-l V. Sabău arată că inginerul silvic din echipă trebue să strângă materialul documentar necesar la întocmirea unor studii cu caracter economic în legătură cu pădurea.

*

Din cotidiane, remarcăm articolele privitoare la comerțul lemnului publicate de colegul nostru V. Filip în «*Curentul*» (24 Oct., 4 și 12 Noembrie).

Interesant este deasemenea articolul scris de d-l Pamfil Șeicaru și intitulat: Acuzația statisticelor (5. X. 936). Voind să arate că avem legi bune dar care nu se aplică sau se eludează, dă de exemplu codul silvic, legea cu dispozițiuni de «cuminte prevedere», care a rămas «doar un deziderat niciodată ascultat». Și d-sa adaugă : «Legea a existat și opreliștele ei sunt categorice împotriva tăierilor razante încă dela primul cod silvic din 1908. Ce a putut face admirabilul cod silvic, când pădurile au continuat să fie tăiate razant, munții, dealunile rămânând chele ? Dacă legea nu se aplică, dacă nu există o aprigă voință de a sancționa toate abaterile, la ce folos minunăția legii !».

Tot în «*Curentul*», în Nr. din 10 Octombre, d-l Dragoș Vrânceanu face o mențiune bună pentru inițiativa luată de inspectorul de regim silvic din Focșani de a se culege semințele forestiere cu școlarii. Este o operă educativă și de asistență socială pe care ar dori-o aplicată pe o scară mai mare, ea fiind practică, simplă și nobilă.

*

De curând ziarul «*Porunca Vremii*» a început să scoată săptămânal un număr adresat țărănimii. In aceste numere cu destinație specială, la pagina: «câmpul, casa, via, pădurea și gospodăria», se publică și articole de interes pădurăresc. Moș Niculae a și făcut să apară deja câteva rânduri în numerile de 18 Octombrie și 1 Noembrie.

*

In sfârșit, înainte de a trece peste acest capitol, ținem să ne bucurăm de reapariția ziarului «*România-Agricolă*». Ca și până la încetarea apariției lui, ziarul continuă să dea o largă ospitalitate articolelor în legătură cu economia forestieră. Iată de pildă, în Nr. 15 din 21 Noembrie, care ne-a căzut întâmplă- în mână, aflăm, în afară de alte date şi informaţii în legătură cu pădurea şi slujitorii ei, — un articol al d-lui V. Harnagea privitor la rolul pădurii ca protector al terenurilor în pantă. Tot în acest număr aflăm un articol privitor la mijloacele folosite de unii branconieri pentru distrugerea peştelui din râuri.

Radio.

Se vor fi ţinut, nu ne îndoim, multe cuvântări, la postul nostru de radioemisiune, de natură să merite a fi menţionate în acest loc, începând cu cronica agricolă unde se vorbeşte adesea şi despre ale pădurii şi sfârşind cu conferinţele special alese. Pentru a le fi putut însera însă se cerea să fim mai tot timpul lângă aparatul de radio, lucru care nu este totdeauna cu putinţă. Numai împrejurări fericite ne pun în măsură să facem menţiunea necesară. Aşa a fost Duminică 15 Noembrie când d-l Alex. Cazaban a dat la ora satului sfaturi în legătură cu vânatul şi vânătoarea.

Dacă d-sa ar fi fost însă o săptămână după aceea la o adunare unde nu au fost orăşeni, ar fi putut simţi atmosfera de adversitate împotriva acestor sălbăticiuni ale pădurii şi ar fi înţeles cât a putut răsuna în pustiu vorba sa.

Expoziţii.

Prin Septembrie a avut loc la *Donduşani* în judeţul Soroca o expoziţie agricolă, silvică şi zootechnică. In cadrul ei, într'un pavilion propriu, a expus şi Direcţia silvică din Chişinău produse de alte pădurilor Basarabiei. Atât am putut afla dintr'un reportaj de ziar publicat cu ocazia inaugurării acestei expoziţii. Dacă ar fi lipsit acest reportaj sau numai cele 2—3 rânduri unde se vorbea de pavilionul Casei Pădurilor, n'am fi putut însemna pe răbojul nostru această expoziţie. Aceasta ne face să ne gândim cât de necesar ar fi cel puţin să ni se semnaleze asemenea manifestaţiuni, dacă nu este cu putinţă să se facă oarecari dări de seamă asupra lor.

O altă expoziţie a avut loc la *Satu-Mare* între 15 August şi 15 Septembrie. Ea a fost organizată de ocolul de regim silvic din localitate, având şi concursul societăţilor de vânătoare şi al Touring-clubului din judeţ, în cadrul lunei Sătmarului. Este a 3-a expoziţie forestieră organizată de ocolul silvic amintit.

Cu această ocazie, colegul Z. Spârchez, şeful ocolului, a scos o broşură explicativă, cuprinzând şi câteva date asupra pădurilor din judeţ. Din citirea lor aflăm de exemplu că din suprafaţa totală a pădurilor din ocol de 19.810 ha. (exclusiv cele ale Statului) 8.560 ha. adică 43% au vârsta cuprinsă între 1 şi 20 ani, restul celorlalte clase de vârstă însumând abia 57%.

Şi broşurile acestea sunt câteodată utile, căci ne arată, fără voie poate, o stare de lucruri care nu ne poate bucura, indicând astfel silvicultorilor din regiune ce ar avea de făcut ca să se îndrepte situaţia.

At. Haralamb.

ANIVERSAREA A 100 ANI DELA APARIŢIA UNEI REVISTE SILVICE

In anul trecut s'a împlinit un secol de când a apărut prima revistă silvică din cuprinsul teritoriului alipit, şi anume în Arad, scrisă în limba germană, având titlul: «Forstwissenschaftliche Mittheilungen».

Posedăm numai primul număr al acestei reviste; n'am putut însă afla dacă au mai apărut şi altele.

Ne vom ocupa amănunţit de conţinutul acestei reviste, din ea reeşind în mod evident mentalitatea silvică de acum 100 ani, şi mai ales gradul destul de înaintat de cultură forestieră prin aceste locuri, datorită căreia, unele din măsurile de cultură de atunci sunt şi azi în aplicare.

In prefaţă, autorul anunţă, că revista va fi periodică, însă nu va apare la o dată fixă, ci în măsura în care se vor interesa de ea colegii de profesie şi după cum se vor prezenta colaboratorii cu articole.

In numărul prim au fost publicate două articole mai lungi şi anume cu privire la o călătorie de studiu a autorului şi cu privire la legiuirea silvică, în vigoare.

Conţinutul revistei s'a complectat apoi cu 13 comunicări mai mici, cu subiectele :

1) Pădurile domeniului erar din Mezöhegyes; 2) Vârsta stejarului; 3) Editarea unui dicţionar forestier; 4) Despre scumpetea plantaţiunilor; 5) Salcâmul; 6) Regularea (amenajarea) pădurilor domeniului Cille; 7) Observaţiuni asupra pădurilor grănicereşti din Croaţia, Slavonia şi Banat; 8) Lemnul şi coaja cerului; 9) Comunicare despre sământa de pin; 10) Revistele forestiere; 11) Jirul şi ghinda în 1834; 12) Decoraţiuni; 13) Ce este de făcut spre a obţine silvicultori buni.

Articolul principal al revistei îl formează o dare de seamă asupra unei călătorii de studiu, a autorului, întreprinsă pe diferite domenii forestiere particuulare în anul 1834.

Forma dării de seamă este epistolară şi în total conţine 5 scrisori.

In prima descrie observaţiunile sale în domeniul comerţului de lemn.

Intre altele, a constatat, că ţărănimea, în majoritate, nu întrebuinţează lemne, pentru încălzit ci le înlocueşte cu diferite surogate, cum sunt paele, trestia, cocenii şi mai ales turtele de bălegar, care reprezintă combustibilul cel mai obicinuit al populaţiei sărace. Acest surogat al lemnului este eftin, însă pe de o parte are un miros neplăcut, iar pe de altă parte arde numai cu flacăre mică.

Turtele de bălegar au făcut obiectul unui comerţ ca şi lemnele şi s'au vândut pe piaţă.

Lemnele în acest timp constituiau numai combustibilul bogaţilor şi intelectualilor.

Cu titlul de curiozitate, autorul aminteşte, că în judeţul Cianad a găsit lemne de provenienţă din Turcia. (Propriu zis din Bosnia, care pe acea vreme aparţinea Turciei. Vapoarele cari duceau în Bosnia sare şi alte materii prime se întorceau încărcate cu lemne).

Ca observaţiune specială se arată că pe mai multe locuri s'a plantat pe nisip mişcător mesteacăn, care este propriu regiunii de deal.

In scrisoarea a doua este descris rezultatul studiului aprovizionării cu lemne a oraşelor Peşta şi Buda.

Consumaţia lor anuală în acest timp era de 400.000 m. st., cantitate, care era acoperită din pădurile Statului şi cele particulare. Lemnul de foc era bine fasonat. Despicăturile cât şi lemnele rotunde erau la ambele capete secţionate cu ferestrăul: despicătura consta din ţăpligi frumoase, mari.

Autorul observă că lemnele de foc nu se pot fasona aşa de frumos, decât numai cu muncitori permanenţi, a căror ocupaţie principală, chiar exclusivă, este doborîrea şi prelucrarea arborilor. Chiar privind parchetele, imediat se poate constata, dacă în ele au lucrat muncitori stabili, sau muncitori flotanţi, a căror ocupaţie principală este agricultura şi cari lucrează în pădure numai atunci când nu sunt ocupaţi la munca câmpului. Unde lucrează aceşti diletanţi, rămân multe lemne nelucrate, neştiind cum trebue spart lemnul puţin noduros. In gospodăria silvică muncitorii pricepuţi sunt tot aşa de necesari ca şi în industrie.

Lemnele exploatate din pădurile Statului au servit şi în acel timp în primul rând pentru aprovizionarea instituţiilor şi funcţionarilor Statului.

In a treia scrisoare se ocupă de cele observate pe domeniul Ciaba, pe care autorul îl consideră ca un domeniu silvic model. Pădurile aparţinătoare acestui domeniu sunt situate în regiunea de deal, şi sunt grevate de o servitute de folosinţa materialului lemnos. Anume, arborii uscaţi în picioare, precum şi materialul lemnos din crengi, începând cu prima creangă a arborilor rezultaţi din exploatări, revin celor în favoarea cărora era creată servitutea.

Esenţa dominantă în aceste păduri este stejarul şi cerul; se mai găsesc apoi frasin, plop tremurător, teiu, paltin şi cireş, iar pe versanţii nordici fag şi carpen.

Pădurea era formată din 2 trupuri, dintre cari unul era amenajat încă din anul 1800 fiind împărţit în 40 parchete anuale egale, iar celălalt era amenajat din 1818, fiind împărţit în 60 parchete egale.

Interesant este, că la împărţirea trupurilor de păduri în parchete anuale egale, s'a rezervat o suprafaţă anumită din fiecare trup, în consideraţiunea că diferite porţiuni de păduri sunt de calitate diferită, având şi pe unitate de suprafaţă volum deosebit. Deci pentru a obţine anual o cantitate fixă adică material lemnos aproape egal, în anul în care s'au tăiat porţiuni mai slabe, cu mai puţin material lemnos, acesta era complectat din porţiunea de rezervă.

Prin împărţirea unui trup de pădure în 60 parchete anuale revoluţia fixată era de 60 ani, revoluţie nepotrivită, nefiind obicinuită nici la crâng, nici la codru. Fiecare parchet era delimitat pe teren şi fixat prin movile şi pietre. In aceste pietre erau săpate numerile parchetelor respective. In parchetele exploatate între anii 1812—1813, autorul a găsit pe sol argilo-nisipos plantaţiuni de frasin, paltin de câmp, salcâm, pin negru, pin silvestru, brad şi larice. A găsit şi 18 exemplare alun turcesc bine crescute, cari având etatea de 15 ani erau înalte de 4—6 m. şi groase de 10 cm. Arborii de pin negru erau în etate de 12—15 ani, având înălţime de 6—8 metri şi grosime de 20 cm. Plantaţiunile erau executate în şiruri la depărtare de 1 m. şi distanţa între puieţii din acelaş şir era tot de 1 m. Inainte de executarea plantaţiunilor, solul a fost folosit pentru agricultură, cultivându-se timp de 2 ani cu cartofi.

Găsind autorul plantaţiunile de pin negru şi pin silvestru foarte bine reuşite, le-a studiat mai de aproape, alegând pentru fiecare specie o porţiune cu întindere de 10 stânjeni pătraţi.

Pinul silvestru era semănat pe sol argilo-nisipos, după ce anterior se cultivase pe această suprafaţă cartofi. Seminţişul era în vârstă de 11 ani; diametrul mediu era de 10 cm., iar înălţimea medie 6,5 m. Pe suprafaţa de experienţă s'au aflat 45 arbori cu un volum total de 0,56 m. c. şi creşterea anuală medie era 0,05 m. c.

Pinul negru era plantat la fel pe un sol argilo-nisipos, în şiruri la distanţă de 1 m. şi cu aceeaş distanţă între puieţi. Inainte de plantare solul era cultivat timp de 2 ani cu cartofi, continuându-se între şiruri această cultură şi după executarea plantaţiunii timp de 3 ani. Vârsta plantaţiunii era 13 ani; diametrul mediu 13 cm., iar înălţimea medie 8 cm.

Pe suprafaţa de experienţă erau 39 arbori cu un volum total de 0,99 m. c. şi creşterea anuală medie era 0,07 m. c.

Este surprinzătoare diferenţa însemnată între cele două volume care la pinul negru este mult mai mare decât la pinul silvestru. Acest fapt se explică prin diferenţa de vârstă, pinul negru fiind cu 2 ani mai bătrân şi apoi prin deosebirea de cultivare şi anume : pinul negru era plantat în şiruri pe distanţă convenabilă, pe când pinul silvestru era semănat prin împrăştiere şi des. Probabil a influenţat favorabil creşterea pinului negru şi cultivarea între şiruri cu cartofi după plantaţiune, timp de 2—3 ani, cu care ocaziune s'a mobilizat solul în bune condiţiuni.

Scrisoarea a patra se ocupă cu domeniul silvic din Alciut, care este situat pe şes şi pădurile sunt libere de orice servitute. Solul pădurilor este argilo-nisipos şi esenţele dominante sunt: stejarul şi cerul, iar în mod sporadic se găseşte frasinul şi ulmul. Prin cultură artificială sunt introduse salcâmul, nucul american şi pinul negru.

Aceste păduri nu sunt amenajate ceea ce ar fi necesar, după părerea autorului, întrucât fără a se cunoaşte posibilitatea anuală, esenţele cari corespund cel mai bine solului şi împrejurărilor locale, fără un tratament şi revoluţii fixate şi fără un plan de exploatare şi împădurire, nici nu se poate închipui o silvicultură regulată, susţinută şi rentabilă.

Exploatarea se făcea prin defrişarea arborilor. Iar aceasta era practicată prin scoaterea arborilor în căldare. Prin acest procedeu este mai uşoară defrişarea decât prin doborîrea arborilor, după care să se scoată tulpinile. Lucrătorii primesc pentru defrişarea arborilor ca răsplată buturuga.

După ridicarea arborilor defrişaţi, chiar imediat în primul an se mobiliza solul cu plug sau numai cu sapa şi se semăna porumb. Din recolta porumbului proprietarul primea a treia parte, ca arendă pentru teren.

După acea se cultivau pe terenul defrişat, timp de doi ani, cartofi. Din recolta cartofilor, proprietarul primea jumătate. In anul al patrulea începea împădurirea cu puieţi de cel puţin 2 ani, de stejar, frasin, paltin, pin şi salcâm. Plantaţiunile se executau în şiruri, la distanţă de 18 m., unul de altul, iar între puieţi de 1 metru. Cultura cartofilor se continua atâta timp cât era posibil şi rentabil. Acest sistem practicat nu a fost avantajos şi puieţii au şi rămas înapoi cu creșterea. Astfel pinul în vârsta de 11—13 ani a ajuns numai la înălțimea medie de 3 m. și grosimea era în mediu numai 7 cm. Puieții plantați după sistemul mai sus arătat, în general n'au crescut în înălțime, ci mai mult în lături, desvoltând multe crengi. In legătură cu aceste plantațiuni autorul a constatat, că în general nu se dă nici o atenție la sortarea puieților, ceea ce ar fi foarte important, căci dacă se plantează la un loc puieți de diferite înălțimi și desvoltare, atunci cei mai mici și mai slabi de regulă rămân înapoi în creștere, chiar pier, fiind dominați de cei mai mari și mai viguroși. Interesant este, că pe acest domeniu forestier, în 1831—1834 s'a semănat în pepiniere 5 saci Juglans nigra și ½ sac Corylus colurna. Deci încă de acum 100 ani s'au făcut încercări cu nucii americani.

In scrisoarea a cincia și ultimă găsim descrise observațiunile făcute pe o insulă Dunăreană. Aci a aflat autorul foarte reușite plantațiuni de pin și plop. Pinul negru în vârsta de 26 ani avea o înălțime medie de 16 m. și grosimea medie de 29 cm. Plantațiunile erau făcute în șiruri depărtate între ele de 1,5 m. iar distanța între puieți era 1 m. Plopul cu o înălțime de 11 m, avea o grome de 20 m.

S'au mai făcut încercări, în afară de plop și salcâm, cu pin negru, care a reușit foarte bine — puieții de 4 ani având o înălțime de 40—60 cm. și lujerii din ultimul an erau lungi de 15 cm. deși fusese un an foarte secetos.

Al doilea articol principal este traducerea din Corpus Juris a legii silvice în vigoare, din 1807. Această lege care consta din 19 articole, conținea foarte interesante dispozițiuni, cu privire la menținerea pădurilor. Din ea se poate desprinde marea importanță ce s'a dat pădurilor încă de acum un secol și ce măsuri severe, chiar radicale, s'au luat pentru apărarea lor în contra defrișării și pășunatului abuziv.

Dispozițiunile mai caracteristice erau următoarele:

In cazul când cineva era denunțat pentru devastarea pădurilor, la Prefectura Județului, aceasta delega o comisie pentru anchetarea cazului.

Dacă această comisie constata, că partea pârîtă de fapt în exploatarea pădurilor nu a aplicat modalitatea care asigură regenerarea lor sau după exploatare nu se luaseră măsurile obicinuite pentru regenerare, sau, în fine, că s'au făcut defrișări pe locuri care nu sunt apte pentru o altă cultură și prin urmare solul fusese expus degradării, imediat se oprea exploatarea și se aplica pedeapsa cuvenită. Totodată, comisia făcea propunerea pentru punerea pădurii sub sechestru, și numirea unui curator, (fixând atribuțiunile acestuia) și, în fine, indica modul de exploatarea pădurii pe timpul sechestrului. Sechestrul în general dura până când înceta sau se elimina cauza care provocase sechestrarea. Exploatarea acestor păduri sechestrate o executa curatorul, care preda apoi proprietarului materialul lemnos rezultat prin exploatare.

Prefectura Județului decidea în care păduri era oprit pășunatul, pentru împiedicarea devastării lor, sau pentru asigurarea regenerării. In cazul din urmă oprirea dura numai pe timpul până când coronamentul semințișului ajungea o înălțime, la care vitele nu mai puteau produce stricăciuni. Acel care pășuna în pădure oprită, era considerat ca devastator al pădurii și era sever amendat, fiind totodată obligat la plata pagubei cauzate. Acolo unde autoritățile constatau că caprele fac pagube însemnate, era oprită ţinerea lor sub sancţiunea de confiscare.

Pentru ca pădurile să nu fie devastate prin întrebuinţarea lemnului la construirea caselor, autorităţile erau obligate să ia măsuri ca ţăranii, cu excepţia satelor aşezate în regiuni inundabile, să construească casele lor din piatră, cărămizi arse, crude, sau din pământ.

Defrişarea samavolnică a pădurilor se pedepsea cu bătaia şi plata stricăciunii. De fapt, în acel timp devastarea pădurilor nu reprezinta o problemă aşa de importantă ca acum, căci întinderea pădurilor era incomparabil mai mare decât azi; totuşi, vedem ce măsuri drastice se luau contra acelora cari defrişau samavolnic pădurea. Iar în zilele de azi, când întinderea lor este mult mai redusă, în unele ţinuturi ţăranii defrişează şi cotropesc pădurile, fără nici o sancţiune şi nu se ia nici o măsură severă pentru a se pune capăt acestei situaţii dezastroase a pădurilor, ţăranul devenind adevărat «noli me tangere».

Din comunicările mai mici cari complectează revista, observaţiunile şi constatările mai interesante sunt următoarele :

In legătură cu descrierea domeniului agricol «Mezöhegyeş» autorul aminteşte, că acest domeniu îşi procura lemnele de construcţie necesare din pădurile situate în Judeţul Arad. Insă aceste păduri prin defrişare şi devastare se micşorează în aşa măsură, că după părerea autorului în scurt timp în Judeţul Arad se va ivi o lipsă de lemne de lucru şi construcţie.

In comunicarea despre vârsta stejarului găsim datele referitoare la stejarul din pădurile de la *Chişinău*, cari sunt situate în zonă inundabilă. Vârsta maximă a stejarului era 319 ani, la care stejarul avea o grosime de 63 cm. în diametru şi lungimea de 28,5 m. Arbori sănătoşi în vârsta mai înaintată nu s'au găsit.

Sub titlu «notiţe» despre graniţa militară din Croaţia, Slavonia şi Banat, este publicată împărţirea administraţiei silvice a pădurilor grănicereşti. Aceste păduri erau administrate de către 4 Direcţiuni silvice cu sediul în Carlova, Varaşdin, Mitroviţa şi Biserica Albă.

In articolul despre lemnul şi coaja cerului, autorul face interesante comunicări. Astfel aminteşte, că în cărţile botanice de atunci se consideră durabilitatea cerului ca lemn de construcţie pe uscat şi în apă, egală cu a celorlalte quercinee. Această afirmaţiune e combătută de autor în mod categoric, arătând, că este absolut greşită şi prin urmare cerul nu este o esenţă care ar necesita să fie cultivată artificial. Autorul explica afirmaţia greşită despre cer, astfel: în ţările unde trăiau autorităţile botanice respective, cerul era foarte rar sau chiar lipsea; deci, nu se puteau documenta în privinţa cerului prin experienţe necesare şi suficiente. Astfel, de pildă, Hartig, în botanica sa şcolară din 1823, nici nu aminteşte de cer; la fel şi alţi autori.

In ceeace priveşte întrebuinţarea cerului, ca lemn de foc, situaţia este cu totul alta, decât cea ca lemn de construcţie; cerul este unul din cele mai bune lemne de foc. In unele ţinuturi este chiar recunoscut ca atare.

Sub titlul «Revista silvică» enumăra toate revistele silvice apărute pe acea vreme în limba germană, arătând totodată importanţa cetitului revistelor silvice pentru acel silvicultor, care doreşte a se cultiva în cadrul profesiunii sale:

1. «Das allgemeine Forst und Jagdjournal», redactat de Cristoph Liebich, inginer silvic din Praha.

2. «Forst und Jagdabteilung der ekonomischen Neuigkeiten und Verhandlungen», redactat de Emilian Andre din Praha.

3. «Allgemeine Forst und Jagdzeitung», redactată de Stefan Behlen, profesor în Frankfurt.

4. «Zeitschrieft für das Forst un Jagdwesen in Bayern», redactată tot de profesorul Behlen.

5. «Kritische Blätter für Forst und Jagdwissenschaft», de Dr. W. Pfeil, Directorul şcoalei superioare silvice din Prusia.

6. «Beiträge zur gesammten Forst-Wissenschaft», editat de Dr. J. Ch. Hundeshagen.

7. «Forstliche Berichte und Miscellen» la fel, de Dr. J. Ch. Hundeshagen.

8. «Allgemeine Jagdbucher der Forst und Jagdkunde», C. W. v. Wedekind und S. Behlen.

9. «Forstliche Iefte für Würtemberg», de Dr. W. Widemann, profesor la universitatea din Tübigen.

10. «Literarische Berichte für Forstmänner» al cărei autor este iarăşi Dr. W. Widemann. In această publicaţiune sunt comunicate toate cărţile silvice, apărute, cu recensiunea lor, precum sunt enumărate şi toate articolele silvice publicate în diferite reviste profesionale.

In comunicarea intitulată «dinstincţiune», autorul face cunoscut, că şeful serviciului silvic din Banat din acel timp, Carol Rausch, a primit titlul de consilier administrativ. In legătură cu aceasta era arătată şi împărţirea administrativă a serviciului silvic din Banat, căruia îi aparţinea peste 200.000 jug. cad. păduri.

Ultima comunicare este intitulată: «Cum putem avea silvicultori mai buni?» In această privinţă este foarte interesantă şi indiscutabil, justă, părerea autorului, care spune: Numai cu şcoala nu s'a făcut nimic. Acei, cari cred, că prin absolvirea şcoalei au pregătire suficientă se înşală pe ei înşişi. Şcoala teoretică cu câteva încercări practice este numai o pregătire necesară pentru viaţa practică. Pentrucă activitatea practică cere o mai mare experienţă care se obţine în cele mai diferite împrejurări. Deci tinerii silvicultori, imediat după absolvirea şcoalei, să fie folosiţi la aplicaţiuni practice. Erau stagiari, chiar şi conducători silvici, cari deşi în servicii de mai mulţi ani, nu cunoşteau încă arborii şi arbuştii, nu ştiau nimic de o regulată silvicultură şi toate aceste din cauză că serviciul se executa mai mult pe hârtie, decât pe teren, în pădure. Apoi, silvicultorii tineri, cărora nu le plăcea serviciul în pădure, erau cei mai credincioşi vizitatori ai cafenelelor şi îşi căutau distracţie la petreceri şi în societatea sexului frumos.

Silvicultorii tineri, să fie trimeşi numai la unităţile silvice bine administrate şi alături de silvicultori cari de fapt posedă cunoştinţele silvice ştiinţifice şi practice necesare şi cărora nu le lipseşte bunăvoinţa de a se ocupa de colegii tineri. Şi anume, nu numai în birou, dar mai ales în pădure, la lucrări de exploatare şi plantaţiuni, la amenajări şi ridicări în plan. Apoi tinerii, cari au dobândit experienţa practică şi teoretică în măsură corespunzătoare şi cari pe lângă aceasta au şi arătat o deosebită iubire faţă de cariera aleasă de ei, trebuesc trimişi în excursiuni de studii, vizitând cu această ocaziune plantaţiunile, pepinierele, exploatările, depozitele, şcolile silvice şi apoi pădurile interesante, precum şi fabricile cari prelucrează lemnul. Cheltuelile făcute în acest scop, nu vor fi zadarnice, mai ales că numai pe calea aceasta putem avea silvicultori bine pregătiţi. Mult stimatul nostru maestru Cotta spune: Mic este spaţiul pe care-l luminează o lampă de petrol. Mult mai numeroase sunt obiectele care se văd la lumina unei facle şi incomparabil mai multe, la lumina soarelui. Cu cât este mai multă lumină în jurul nostru, cu atât vedem mai multe obiecte necunoscute. Un semn sigur al superficialităţii este atunci când cineva crede că ştie toate.

Cu aceste cuvinte ale lui Cotta se termina revista lui Hubeny.

Oare silvicultorul modern, reprezentantul ştiinţei înaintate, nu creşte când, cetind revista lui Hubeny, ia cunoştinţă despre măsurile severe, care s'au aplicat acum un secol în interesul menţinerii pădurilor, cari azi se devastează fără limite, sub deviza răsunătoare a sprijinului unei clase sociale, din interese pur politice ?

Ing. *I.* Petö

MERCURIALE

CRONICA LEMNULUI

SITUAŢIA LEMNULUI ROMANESC PE PIEŢELE STRAINE ESTE EXCELENTĂ.

In pofida speculanţilor cari ani de zile au dus o campanie susţinută pentru discreditarea lemnului nostru, situaţia lemnului românesc pe pieţele străine s'a consolidat atât de mult în ultimele 3 luni, încât cu drept cuvânt o putem numi excelentă.

Această situaţie a fost determinată de :

1) urcarea preţurilor pe piaţa engleză ;

2) lipsa stocurilor de lemnărie brută şi fasonată, atât în România cât şi în celelalte ţări exportatoare din Europa.

Fără să dispunem de un organ central care să îndrumeze exploatările în raport cu posibilităţile de plasarea lemnului exploatat şi industrializat, ani de zile am sfidat legea cererei şi ofertei, care s'a verificat prea dureros : am avut mărfuri mai multe decât cererile externe. Preţurile au urmat o curbă descendentă continuă, începând din 1931 până astăzi, ajungând sub preţul de cost.

Exportul de lemnărie în ultimii doi ani a fost susţinut cu prime valutare, prime de export şi compensaţii, rezultate din taxele aplicate mărfurilor importate.

Scăderea preţurilor a mers cu 5—10% chiar sub preţul lemnului rusesc.

De această situaţie precară au profitat câţiva comercianţi din străinătate.

A fost suficient, ca cererile engleze pentru lemnărie să pătrundă până la noi, să se angajeze parte din stocurile dela fabrici, fasonate în dimensiuni de Orient, şi imediat preţurile au devenit ferme, majorându-se în mod progresiv, ca astăzi să fie cu cca. 25% superioare preţurilor din lunile Aprilie, Mai a. c.

Comenzile engleze dovedindu-se ca fiind foarte rentabile :

— randament technic 62—65% ;

— specificaţia engleză cuprinde toată marfa ce rezultă prin debitare ;

— preţurile sunt superioare (950—1000 lei/m^3 ab vagon staţia de încărcare) ;

— aproape toate fabricele de cherestea din Bucovina, Moldova şi Transilvania de Est s'au grăbit să angajeze cantităţi importante de marfă engleză, cari în multe cazuri reprezintă producţia pentru un an.

Anglia, este piaţa cea mai formidabilă din Europa, consumând aproape jumătate din cantităţile exportate de cele 12 ţări exportatoare de lemnărie din Europa. Mărindu-se consumul de lemnărie în această ţară, şi principalele ţări exportatoare (Suedia, Finlanda şi U. R. S. S.) neputând majora quantumul exportat în anul 1935, s'a provocat un gol neprevăzut pentru importul de lemnărie în Anglia, de unde cereri masive de lemnărie în România, cereri ce pot reprezenta şi 75% din posibilităţile noastre de export.

După toate probabilităţile, putem conta pe piaţa engleză pentru 1½—2 ani de astăzi înainte. Cu toate asigurările unei conlucrări relativ mai îndelungate, piaţa engleză prezintă convenienţă de moment, fiindcă orice marfă debitată în dimensiuni engleze se lichidează ulterior numai cu pierderi apreciabile.

Ungaria, importă anul acesta din România cca. 11.000 vagoane cherestea de răşinoase, în baza convenţiei din Aprilie a. c.

Livrarea mărfurilor se face pe bază de preţuri minimale fixate în prealabil şi cu respectarea normelor de sortare standardizate.

Exportul de lemnărie în Ungaria se face sub auspiciile guvernelor maghiar şi român, intermediarii fiind persoane recunoscute şi acceptate reciproc prin liste de intermediari. Este o diferenţă prea mare faţă de situaţia din 1931-33, când alţi intermediari din Ungaria, ce cumpărau marfa din România, exercitau o adevărată teroare la fabricele noastre de cherestea, declasând mărfurile în mod sistematic şi trimeteau o marfă clasa VII-a drept marfă clasa VI-a, etc.

Germania cumpără dela noi mărfuri bune şi oferă preţuri destul de mari. Importă din România până la 10.000 vagoane anual.

Un nou debuşeu, recâştigat este *Turcia,* care importă în aceast an cca. 2500 vagoane lemnărie de brad, dulapi şi loride pentru fabricele de lăzi din Ismir (Smirna) şi moralii, cantinelli şi asterială pentru refugiaţii turci din România şi Jugoslavia.

Palestina, după o stagnare de aproape un an, din cauza turburărilor arabilor naţionalişti, a început să ceară din nou cherestea de răşinoase.

Exportul de lăzi de portocale se face într'o proporţie mai mare decât anul trecut, pe baza convenţiei de a se importa portocale (o ladă portocale contra 15 lăzi exportate).

Grecia, care importă până la 60% lemn românesc din totalul importului său de lemnărie, din cauza greutăţilor făcute de către guvernul elen, ce au dus la blocarea a 130 milioane drahme, a devenit astăzi piaţa cea mai dificilă.

Cereri de lemnărie pentru Grecia sunt numeroase şi s'au accentuat tot mai mult în luna Noembrie a. c., şi au un caracter speculativ în vederea introducerii regimului contingentării ce intră în vigoare dela 1 Ianuuarie 1937.

Exportul nostru în *Siria* este cu 40% mai mare decât în anul 1935, şi se explică prin curentul ce se menţine în această ţară pentru construcţii, fiind temeri pentru o nouă devalorizare a francului francez.

Egyptul, Cyprul, Franţa de Sud, Africa de Nord şi coasta Atlanticului, consumă cantităţi importante de lemn românesc.

Un nou debuşeu câştigat este *Bulgaria,* care importă câteva sute vagoane cioplitură de brad prin punctul de frontieră Oborişte — via Bazargic — sau cu şlepurile.

In general : *cererile din străinătate pentru lemnul românesc sunt mult superioare posibilităţilor noastre de fabricaţie, lipsindu-ne materialul lemnos necesar.*

Aceste cereri se vor menţine în mod indiscutabil şi în anul 1937, făcându-se angajamente cu livrarea peste 5—6 luni.

PREŢURILE SUNT INTR'O URCARE CONTINUĂ

Prevederile noastre din cronicele anterioare s'au realizat în totul, fiind chiar depăşite de cererile subite din ultimele săptămâni. Aceste cereri trebuesc privite ca fiind provocate de nevoile economiei ţărilor respective cât şi de temerile unei noui conflagraţiuni europene.

Caracteristica situaţiei actuale o constitue coincidenţa lipsei de marfă atunci când preţurile cerute de fabricanţi au fost acceptate de către importatorii din Siria, Palestina şi Egipt, deşi sunt majorate cu 20—25% peste preţurile cotate în sezonul de primăvară.

Dăm mai jos preţurile per m^3 fob Galaţi la sorturile principale de cherestea de răşinoase cotate la Galaţi conform angajamentelor cercetate de noi şi pentru principalele pieţe de desfacerea lemnului nostru din bazinul mediteranean :

Ţara şi felul mărfei	1933		1934			1935		1936		
	Iunie	Octom.	Martie	Octom.	Decem.	Aprilie	Octom	Aprilie	August	Noem.
Franţa :										
Marfă normală .	1500	1600	1600	1600	1550	—	—	—	—	—
Tombant . . .	1400	1450	1500	1500	1550	—	—	1500	1800	—
Clasa III	1200	1250	1300	1300	1250	—	—	1300	1300	—
„ IV . . .	900	950	1000	1050	1000	1050	—	1100	1150	—
Italia :										
Clasa III 19—30	1200	1300	1350	1400	1300	1350	—	—	—	—
„ IV „	980	1050	1100	1150	1100	1175	—	—	—	—
„ V „	880	920	1000	1050	1000	1075	—	—	—	—
Moralli	950	1000	1000	1050	980	1050	—	—	—	—
Grecia :										
Clasa III 19—30	1150	1250	1300	1400	1275	1300	1350	1400	1400	1600
„ IV „	950	980	1025	1075	1050	1100	1125	1150	1200	1400
„ V „	8 0	900	950	975	950	1000	1025	1050	1100	1250
„ IV/V 10-17	760	820	900	955	900	950	980	975	10 0	1150
Moralli	900	900	20	920	925	950	950	980	1030	1200
Cantineli . . .	750	740	775	800	800	820	850	925	950	1100
Scurtături . . .	650	670	700	700	700	750	750	800	850	950
Egypt :										
Typ Alexandria .	920	95	1000	1040	1000	1020	1020	1040	1050	1250
Typ Siria . . .	850	880	925	980	940	950	980	980	—	—
Clasa IV/V 10-17	760	850	875	909	900	900	920	930	950	1150
Moralli . . .	82	850	900	920	920	920	950	960	980	1150
Siria/Palestina :										
Typ Siria . . .	825	850	900	930	900	920	940	950	980	1200
Cl. IV/V 10-17 .	740	800	850	880	830	850	880	900	930	1150
Moralli	800	825	850	880	850	880	900	925	950	1150

Din acest tablou de prețuri rezultă următoarele :

— Franța caută prin excelență mărfuri de calitate superioară, însă cantități mici și la prețuri ceva inferioare pieții grecești ; fiind mai puțin exigentă la calitate.

— Italia a fost o piață bună pentru cheresteaua noastră de rășinoase până în Septembrie 1935 când am aplicat sancțiunile economice în mod atât de sever încât am încetat de a mai trimite cât de puțină marfă pe această piață ;

— Grecia a constituit în ultimii ani debușeul principal pentru mărfurile noastre de rășinoase, plătind relativ prețuri bune; felul cum a fost executată convenția de clearing Elleno-Română ne-a dus la blocarea a 130 milioane drahme rezultate din schimbul de mărfuri dintre România și Grecia, din care cauză exportatorii din România nici după aproape 8 luni nu au primit contra-valoarea mărfurilor livrate în Grecia ;

— Egyptul, a importat cantități importante de lemnărie, fiind în unele sezoane debușeul prin excelență pentru producția fabricilor mici. A plătit pentru aceia marfă cu 25—50 lei/m^3 peste prețurile Siriei ;

— Palestina, reducând în 1935—936 cu cca. 70% importul de lemnărie, a agravat situația exportului nostru de lemnărie.

Piața internațională a pieții lemnului este foarte fermă, prețurile prezintă tendință de urcare, principalele țări exportatoare (Suedia, Finlanda și U. R. S. S.) ne putând oferi pentru 1937 cantități mai mari decât cele exportate în anii 1935—936, deși cererile pieții engleze sunt mai mari.

SPRE REDUCEREA DISPONIBILULUI DE LEMNĂRIE PENTRU EXPORT.

In toate țările exportatoare de lemnărie, care își exploatează pădurile în mod rațional, fără a depăși creșterea anuală a pădurilor, când se atacă și capitalul forestier, capacitatea de absorbire a piețelor interne s'a mărit cu 10—20%, în special în U. R. S. S., Suedia, Finlanda, Polonia, Cehoslovacia și Jugoslavia, de unde reducerea disponibilului la export.

In măsura în care se pune regulă în exploatare pădurile din toate țările exportatoare de lemnărie, în aceiaș măsură standardul de viață marchează un nivel mai ridicat, care se produce cu mărirea consumului de lemnărie.

Lemnul a constituit primul instrument al emancipării omului ancestral și formează indicatorul sensibil al ridicării standardului de viață, al înviorării stării economice într'o regiune, țară sau continent.

In măsura în care se împuținează materia lemnoasă, în aceeaș proporție se măresc întrebuințările lemnului brut și fasonat.

Cererea de lemnărie va fi mai mare decât oferta, ceeace va determina menținerea prețurilor de vânzare la un nivel ridicat și susținut.

In locul mentalității intermediarului al cărui câștig este în funcție de cantitea vândută și care evocă cu strângere de inimă anii 1925—1929, când se exporta de 3—4 ori mai mult decât astăzi, vom întâlni grija producătorului român care se teme că într'un viitor apropiat se poate întâmpla să nu mai avem disponibilități la export.

EXPORTUL EUROPEAN DE LEMNĂRIE IN PRIMELE 8 LUNI DIN 1936.

Pentru a învedera şi mai bine cauzele ce au determinat pătrunderea lemnului românesc pe piaţa Angliei, redăm cantităţile ce au format exportul european de lemnărie în intervalul 1 Ianuarie—1 Septembrie 1936, după statisticile întocmite de C. I. B. (comité international de bois), în comparaţie cu exportul de lemnărie din România, efectuat în acest interval :

Felul materialului	Exportul European				Exportul României			
	1936	%	1935	%	1936	%	1935	%
Lemne de foc . .	187.872	1	398.725	2	57.371	6	90.474	10
Lemn rotund p. gater	2.205.156	9	2.313.449	9,5	59.973	6	40.282	5
Lemne de mină .	2.766.272	12	2.788.240	11	15.796	1,5	—	—
„ pt. celuloză	4.371.386	19	4.748.190	19,5	26.455	2,5	—	—
Stâlpi de telegraf .	486.146	2	649.724	3	—	—	—	—
Traverse	425.530	2	418.158	2	35.731	3	81	—
Cioplitură	416.535	2	442 414	2	80.989	8	—	—
Doage pt. butoae .	53.163	—	42.756	—	2.836	—	2.576	—
Cherestea	11.421.318	48	11.229.875	46	771.964	73	800.187	85
Scânduri geluite .	745.102	3	685.657	3	—	—	—	—
Părţi de lăzi . . .	472.045	2	448.518	2	2.898	—	—	—
Total . .	23.550.525		24.165.706		1.054.013		933.600	

Conform cifrelor de mai sus, exportul european a scăzut cu 2,6% faţă de exportul de lemnărie din anul trecut.

In anul 1935, România a exportat 3,9% din totalul cantităţii de lemnărie exportată de ţările din Europa. Anul acesta România participă cu 4,5% la exportul european de lemnărie.

PREŢUL DE VÂNZARE AL LEMNULUI ROTUND DE RĂŞINOASE S'A DUBLAT.

Datorită cererilor masive de lemnărie pentru Anglia şi bazinul Mediteranean, fabricele de cherestea au nevoe de cantităţi duble de lemn brut de răşinoase, faţă de cantităţile tăiate în anii precedenţi.

Rezerve de parchete neexploatate nu mai sunt, amenajamentele se aplică cu toată stricteţea, tăeri de parchete extraordinare sunt interzise, de unde supralicitarea posibilităţilor reale ale pădurilor noastre de răşinoase.

Fondul Bisericesc din Bucovina a majorat valoarea de vânzare al lemnului rotund de răşinoase la 350 Lei/m^3 în picioare. Acest preţ corespunde perfect preţului mondial al lemnului.

Se afirmă că şi celelalte instituţii, persoane juridice, inclusiv Capsul, au dublat preţul de vânzare ab tulpină pentru lemnul de răşinoase. Această majorare a fost impusă de conjunctura pieţei mondiale a lemnului.

CERERI DE FOIOASE PENTRU ORIENT.

Se constată de aproape 2 ani o deplasare accentuată a exportului de lemnărie din România în compartimentul foioaselor

Inlocuirea aproape pretutindeni a lemnului de brad cu contraplacaj de foioase şi furnir de esenţe valoroase (rădăcină de nuc, paltin creţ, frasin, etc.), pentru tâmplăria caselor şi interioare, şi parchetarea camerelor cu parchete de stejar, fag şi alte esenţe, au determinat cereri tot mai mari de foioase sub formă brută şi fasonată pentru export.

Majoritatea cererilor ce avem din Siria, Palestina, Egipt, Grecia, Franţa, Cehoslovacia, etc., sunt pentru buşteni de foioase.

In ţările importatoare, lemnul rotund (brut) de foioase se derulează în fabricele de chibrituri sau de placaje pentru mobile.

Proprietarii de păduri au fost ţinuţi departe de cererile şi ofertele din streinătate şi au vândut cel mai frumos plop, anin şi tei cu 120—250 Lei/m³ loco pădure.

Pădurile au fost brăcuite de cele mai frumoase exemplare de tei şi anin.

Preţul de vânzare al lemnului rotund de tei şi anin şi paltin este 1300—1400 Lei/m³ fob Galaţi/Constanţa, revenind la cca 700 Lei/m³ loco pădure, care este plătit de C. A. M. pentru teiul dela Comana (Ilfov).

Aceste preţuri se vor mări dela sine.

Teiul din regiunea Arad-Orşova, calitativ superior teiului de Dobrogea, se vinde cu 1100—1200 Lei/m³ ab şlep Drencova, sau 1000 Lei/³ loco pădure Arad.

Grecia importă până la închiderea navigaţiei pe Dunăre, cu încărcarea în Galaţi cca 200 m³ buşteni de arin, pentru o fabrică de placaj din Pireu.

Cererile pentru buşteni şi cherestea de foioase, devin tot mai mari, preţurile prezintă tendinţe de majorare.

Dintre toate ţările exportatoare de lemnărie din Europa, numai U. R. S. S., Polonia, Cehoslovacia, Jugoslavia şi România, exportă lemnărie de stejar şi fag sub formă şi fasonată.

Pentru a evidenţia poziţia noastră în compartimentul acestor esenţe, şi politica ce trebue urmată în exportul de stejar şi fag, dăm cantităţile exportate în primele 8 luni, după statisticele C. I. B-ului, (caetul No. 8 din 10 Octombrie 1936) exprimate în m³.

	U.S.S.R.	Polonia	Cehoslovacia	Austria	Jugoslavia	România
Fag rotund	—	714	2.023	3.761	17.391	4.202
„ cherestea . . .	—	26.289	39.944	—	65.383	56.768
Stejar rotund . . .	—	25.582	1.083	448	14.322	3.552
„ cherestea . .	10.511	85.368	3.052	—	35.294	17.021
Total . .	10.511	137.953	46.102	4.209	133.630	81.543

U. S. S. R. este o ţară exportatoare exclusiv de răşinoase.

Polonia plasează cheresteaua şi lemnul rotund de foioase mai mult în Anglia, Germania, ţările exportatoare din Nord, Belgia şi Olanda.

Cehoslovacia, furnizează exclusiv pentru Anglia şi Germania.

Jugoslavia, îşi plasează lemnăria de fag şi stejar în Spania, Germania, Ungaria, Belgia, Anglia, Nordul Africei şi foarte puţin în Egipt, Siria, Palestina şi Grecia.

România. este şi rămâne furnizoarea principală cu lemnărie de stejar şi fag ţărilor din Orient, neavând nici un concurent important.

Egiptul a importat din România 16804 m^3 cherestea de fag, în primele 8 luni din anul acesta, dintr'un total importat de 18.156 m^3.

In acest interval a importat din Jugoslavia numai 1.352 m^3 cherestea de fag.

PIAŢA INTERNĂ.

Abundenţa recoltei ce am avut în acest an într'o atmosferă din cele mai proprice pentru desfacerea cerealelor, au răsturnat eforturile multora din acei ce vor o Românie industrializată.

Rămânem şi mai departe o ţară eminamente agricolă.

Mărirerea volumului comerţului interior prin mişcările de cereale a adus o înviorare generală, de unde provocarea cererilor brusce şi în raionul de lemnărie.

Engrosiştii şi detailiştii de cherestea au asaltat fabricele cu diferite comenzi de lemnărie, în această perioadă când comenzile pentru Anglia, Ungaria şi Germania au angajat producţia întreagă a fabricelor de cherestea.

Lipsa de marfă disponibilă în stive la fabrică a avut repercursiuni asupra preţurilor de vânzare care au înregistrat urcări de 10—12%.

Dăm preţurile pentru diferitele sorturi de lemnărie, calculate franco deposit Bucureşti, cotate la 15 Noembrie a. c. precum şi preţurile ce-au fost în luna Septembrie a. c. pentru a se vedea diferenţele.

		Noembrie	Septembrie
astereală (18 mm)	Lei	1050/m^3	850/m^3
brad de tâmplărie cl. I—III .	„	1780—2200 „	1600 „
„ cioplitură.	„	950—1050 „	850 „
„ grinzi	„	1250 „	1050 „
„ şipci de 1.50—2.50 m.	„	950—1050 „	750—850 „
duşumele de brad brute . .	„	1175—1200 „	950—1000 „
„ „ NF . .	„	1400 „	1300 „

PIAŢA LEMNELOR DE FOC.

Disponibilităţile de lemne de foc au fost foarte diminuate în acest an; în schimb, consumul s'a mărit într'o proporţie nebănuită. Toată lumea nutreşte teama că vom avea o iarnă din cele mai grele, şi fiecare se aprovizionează cu cantităţi mai mari decât în anul trecut, ţinând seama şi de restul de lemne neconsumate.

Lipsa de vagoane C. F. R. şi ploile abundente ce au căzut în ultimele 6 săptămâni, au făcut impracticabile drumurile de scoatere din pădure la depozite (malul Dunărei sau gări) şi au contribuit la scumpirea lemnelor de foc cu încă 300—600 Lei/10 tone, faţă de preţurile de vânzare stabilite la 15 Septembrie a. c.

Pe linia Trotuşului, (Căiuţi-Oneşti-Radimna-Comăneşti, etc.) se găsesc foarte puţine lemne de foc (fag) vânzânduu-se cu 3400—3600 Lei/10 tone franco vagon staţia de încărcare. Majoritatea lemnelor de pe valea Trotuşului sunt îndrumate la Constanţa, unde lemnele de foc sunt mult mai scumpe decât la Galaţi, Brăila, Ismail sau Bucureşti.

Preţurile lemnelor de foc în Galaţi-Brăila, loco deposite, la 15 Noembrie a. c. sunt următoarele :

stejar şi fag cl. I (dela Orşova-Drencova)	5900—6000	Lei/10 tone
„ cl. II	5600—5700	„
salcâm de 2 m. pentru foc	5800—5900	„
„ 4 m. „ construcţii . . .	6600—7000	„
salcie . . . . : : :	3200—3300	„
stejar şi fag tăiate şi despicate	6500—6700	„

Pentru livrările dela cheul Dunărei direct dela şlep, preţurile de mai sus se reduc cu cca. 290 Lei/10 tone.

Pieţele Galaţi şi Brăila, sunt invadate cu lemne de foc aduse de N. F. R., S. R. D. şi C. F. R. pentru personalul respectiv, din care o parte îşi comercializează cotele de lemne la preţuri derizorii.

Pe piaţa Galaţi sunt aduse de particulari şi lemne de stejar şi carpin, cumpărate loco pădure, din pădurile dobrogene, şi vândute la depositari în Galaţi la preţul de 4900—5200 Lei/10 tone ab malul Dunărei, sau chiar transportate la domiciliu, adică cu 500—700 Lei/10 tone sub preţul pieţei.

Odată cu lăsarea frigului, preţul lemnelor de foc va încerca noui urcări.

Vasile Filip

RECENZI

Bulitta A., Dr.: **Die Forstwirtschaft in Polen.** Eine wirtschaftsgeographische und geopolitische Studie mit 15 Skizzen und 1 Landeskarte. (Neudamm: J. Neumann, 1936, 128 pag.).

Literatura germană de specialitate era lipsită de o asemenea lucrare de sinteză. Autorul, un geograf, își propune să umple acest gol, căutând să pătrundă «întreaga sa economie pădurărească a tânărului stat polonez în temeliile sale economice».

Materia este dispusă în jurul a şase capitole, după cum urmează:

I. Infățișarea pământului și a peisajului (Landschaftsbild) polonez. Partea aceasta privește, să zicem, condițiunile staționale în mare ale pădurilor poloneze (geologie, morfogeografie, soluri, climă, etc.).

II. Economia pădurărească în Polonia. Cuprinde elemente de economie forestieră în sens restrâns: procente de împădurire pe ținuturi păduroase, proprietatea forestieră, — procentul esențelor forestiere, etc.;

III. Marile regiuni păduroase din statul polonez. Se încearcă a se expune chestiunea celor 17 regiuni pe unități politice (voivodate), cu distingerea diverselor tipuri de păduri. Este partea cea mai desvoltată a lucrării, ocupând singură 38 pagini;

IV. Transportul lemnului în Polonia, din punctul de vedere al înfățișării geografice. Se descriu mijloacele de transport pe uscat și pe apă (căi plutibile naturale și artificiale) sub raportul importanței lor pentru transportul lemnului;

V. Insemnătatea pieții poloneze a lemnului, considerarea țărilor învecinate. O deosebită atenție se dă legăturilor comerciale de natura respectivă cu Germania și Anglia;

VI. Consideraţiuni geo-politice. Se situiază lemnul în economia generală poloneză, cu o largă considerare a rostului istoric, politic și economic al Poloniei în această parte a lumii.

Deși, punctul central al studiului îl constituie economia lemnului, se trasează, totuși, un cadru mult prea larg, intrându-se în amănunte străine de titlul și obiectivele lucrării. Cel ce consultă cartea, rămâne cu convingerea că s'a vrut să se vorbească, în primul rând, de condițiunile staționale și de geografia vegetală a pădurilor poloneze. Capitolul al treilea, de pildă, tratează pe 38 de pagini, adică pe 30% din volumul lucrării, despre diversele tipuri de arborete. Se intră, aici, în atâtea amănunte (plantele vegetale caracteristice, etc.), încât pentru înțelegere îți trebuiesc serioase cunoștințe de botanică forestieră. La finele lucrării se află și un registru foarte desvoltat al terminologiei botanice intrebuinţate (latină cu traducere în germană). In schimb, lipseşte unul al terminologiei privitoare la economia forestieră. Se vorbeşte, deasemenea, prea mult de geologia şi solurile ţării respective, decât ar cere-o tema în cauză. Multe rezerve s'ar putea ridica, apoi, în ceiace priveşte clasificarea materiei. De pildă, cap. III trebuia pus înaintea cap. II, pentru a nu stărui asupra multor altor lucruri mai mărunte. Terminologia lasă, iarăşi, de dorit.

In orice caz, deşi lucrarea prezintă o atmosferă cam supărătoare pentru un forestier, totuşi, nu se poate nega utilitatea sa, cu atât mai mult cu cât o asemenea lucrare de sinteză ne lipsea până acum, autorul fiind în situaţia privilegiată de a putea consulta şi material polonez, pe lângă cel german. Am vrea să accentuăm că utilitatea lucrării are sens, atât pentru cel ce este preocupat de probleme economice, cât şi pentru cel ce caută date asupra condiţiunilor naturale ale pădurilor poloneze.

Ilie C. Demetrescu

REVISTA REVISTELOR

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 9, Septembrie 1936.

M. Huet.

La maladie du rond. (Polyporus annosus).

Autorul face un studiu asupra ciupercii *Polyporus annosus* Fries, care provoacă putrezirea roşie a lemnului. Prima parte a studiului tratează despre atacul în general (procesul de infectare, propagarea maladiei, consecinţele atacului la rădăcini, procesul de descompunere a lemnului, consecinţele economice şi culturale) iar în partea finală autorul se ocupă despre atacul şi extinderea maladiei în arboretele de pin dela Héverlé.

J. Van Den Brande.

Le hannetonnage en Campine limbourgeoise.

Scuturatul cărăbuşilor în Campine limbourgeoise.

Studiind două cazuri în care suprafeţe mari de pin exploatate n'au mai putut fi reîmpădurite din cauza cărăbuşului (Melolontha hippocastani), autorul arată rezultatul combaterii acestei insecte prin procedeul strângerii insectei perfecte.

R. Misson.

Contribution a l'appréciation de la décroissance chez l'épicéa.

Contribuţie la aprecierea descreşterii molidului.

Reliefând importanţa coeficientului de descreştere în calcularea volumului arborilor, autorul dă sub formă de tablou rezultatul măsurătorilor făcute la peste 1000 de arbori tăiaţi în cantonul *Malmedy.*

Bibliografie.

Cronică forestieră.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 9, 1 Maiu 1936.

K. Honndorf.

Anbau und Vorkommen der Lärche in Türingen.

Cultura şi prezenţa laricei în Turingia.

Din cele 386.679 ha. pădure cât are Turingia, 5.320 ha. sunt cu larice care intră în proporţie mai mare de 5%, în raport cu celelalte specii.

In multe regiuni laricea suferă de cancer; la aproape 10% din total s'ar estima exemplarele atacate.

Este interesant de ştiut că, judecând după rezultatele de până acum, laricea vegetează bine pe nisipuri lehmoase, lehmuri nisipoase, grohotişuri. Nu merge bine pe argilă, solurile argiloase, pe nisipuri sărace, pe solurile superficiale.

In majoritate, sămânţa întrebuinţată la întemeerea arboretelor de larice, provine din Sudeţi, foarte puţină din Tirol.

Wilhelm Freiher von Rolshausen.

Ein neuer Waldversuch mit der Wünschelrate.

O nouă cercetare în pădure cu bagheta magică.

Autorul caută să aducă câteva explicaţii în legătură cu cercetările prof. Fabricius, asupra efectului ce-l pot avea razele terestre asupra creşterii arborilor. El spune că razele terestre pot avea influenţă răufăcătoare, dar nu întotdeauna. Mai crede apoi, că cercetările lui Fabricius fiind făcute numai într'un an, sunt insuficiente pentru a putea fi concludente.

La finele articolului, răspunde prof. Fabricius, care comunică unele cercetări făcute de Dr. Rohmeder în arborete de 85 ani, bănuite a fi sub influenţa razelor terestre, şi care totuşi n'au arătat nici un efect al lor asupra creşterilor. Conchide că cercetările chiar numeroase n'ar conduce la altă concluzie.

Caietul 10, 15 Maiu 1936.

Max Woelfle.

Wald und Windschutz.

Pădurea şi protecţia în contra vântului.

Făcând măsurători asupra vitezei vânturilor în arborete şi în câmpul din jurul lor, autorul găseşte următoarele :

Zona protejată de arboret în contra vântului este mai mare cu cât viteza vântului este mai mică. Un vânt mai slab este mult mai împiedicat de arboret de cât un vânt puternic. Cu cât coronamentele unui arboret sunt mai puţin uniforme, cu atât arboretul are o influenţă mai mare asupra vitezei vântului şi zona liberă din spatele arboretului, care este adăpostită, se măreşte.

Dr. Hans Wodera-Wiena.

Die Bringung als wirtschaftlicher Faktor in der Forsteinrichtung.

Transportul ca factor economic în amenajament.

Autorul analizează chestiunea transportului în legătură cu cele două mari preocupări ale amenajamentului: stabilirea ordinei în timp şi în spaţiu. Şi pentru una şi pentru alta, din aceste două principii, chestiunea transportului este de mare importanţă.

Nu se poate, continuitatea în pădure (raport susţinut) fără o reţea permanentă de drumuri. Dasemenea, chestiunea transportului este importantă şi pentru împărţirea pădurii, aranjarea tăerilor, etc.

Caietul 11, 1 Iunie 1936, lipsind, se va recenza mai târziu.

Caietul 12, 15 Iunie 1936.

Iulius Fröhlich.

Einiges über die Fichte in den Ostkarpathen.

După câteva consideraţii asupra speciilor forestiere ce se găsesc în Carpaţii estici, autorul arată că, moliftul din părţile joase suferă în proporţie de aproape

10—50% de putregai alb (Trametes pini).

Se recomandă pentru viitor, ca aceste păduri de molift să se regenereze cu brad, care este mai rezistent la atacul lui Trametes pini.

L. S. Djaparidze, Tiflis.

Über einige Besonderheiten des Reifholzes bei Cornus mas L.

Asupra câtorva particularităţi ale lemnului matur de Cornus mas L.

La unele specii ca fagul, bradul, pinul, lemnul prezintă o porţiune din apropierea duramenului, cu celule aproape ieşite din activitate ; acestui fel de lemn i s'a dat numirea de lemn matur.

La corn, lemnul matur se prezintă în formă de inel continuu, pe când la unele specii este format din bucăţi. Lemnul matur este mai puţin bogat în apă decât alburnul.

A. V. R.

JOURNAL OF FORESTRY.

Nr. 5, Mai, 1936.

Editorial.

Perspectivele pentru cooperaţia organizată public-particulară.

In lupta dusă de silvicultorii americani pentru introducerea, în practica silvică, a principiului raportului susţinut, s'a recurs la cât mai multe mijloace de convingere a proprietarilor particulari. Unul din aceste mijloace este şi cooperarea dintre marile societăţi şi autorităţile silvice, pentru ca prin exploatarea pădurilor să se asigure totodată permanenţa lor.

Aldo Leopold.

Ciuta (Cerbul) şi pădurea permanentă. II. Ecologia şi politica.

Intr'un articol precedent s'a arătat cum a evoluat în concepţia silvicultorilor administrarea vânatului şi tratamentul pădurilor, dealungul a nouă secole. S'a arătat de asemeni noua doctrină a pădurii permanente (germ.—Dauerwald) în tendinţele ei de reformă a celor două probleme. In prezentul articol se continuă discutarea acestei probleme, înfăţişându-se evidenţa ecologică a acestui conflict (pădure-vânat) şi învăţămintele pe care amenajiştii de vânat americani şi silvicultorii le pot trage din experienţa Germaniei.

La sfârşitul articolului se dă şi o bogată literatură în materie (18 lucrări).

Metodele de recensământul vânatului aplicabile la condiţiile din New-England.

Raportul subcomitetului pentru amenajarea peştelui şi vânatului, al secţiunii din New-England a Soc. silvicultorilor americani.

E. O. Ehrhart.

Amenajamentul forestier şi exigenţele cerbului în pădurea naţională din Allegheny.

O justificare a eforturilor solicitate silvicultorilor, pentru a căuta să împace interesele pădurii şi ale vânatului, o cerere pentru o cooperare cât mai strânsă între amenajiştii pădurilor şi ai vânatului.

W. D. Billings.

O chee pentru determinarea stejarilor din SE după muguri şi ramuri.

Interesează regiunile din Virginia, Carolina de Nord, Carolina de Sud, Georgia şi Florida NE. Se dă literatura folosită.

Raymond C. Rietz.

Un turn cu ventilator intern pentru uscatul seminţelor din conuri.

Uscarea pe cale artificială a conurilor de răşinoase pentru obţinerea mai rapidă a seminţelor este o metodă aplicată de mai multă vreme în Europa şi America de Nord. Totuşi, rezultatele de până acum recomandă o perfecţionare a aparatelor folosite. In acest scop, autorul ne descrie un aparat cu ajutorul căruia a obţinut într'un timp mai scurt rezultate procentual mai bune decât cu celelalte aparate. In text, două scheme ale aparatului descris; iar la urmă, cărţile consultate.

D. S. Jeffers.

Din observatorul meu.

Se ştie că în lupta dusă în contra focului, americanii folosesc şi turnuri de observaţie, care, aşezate pe înălţimi, de unde se domină cu privirea regiuni cât mai întinse, permit o supraveghere atentă a pădurilor. Un stagiu la aceste observatoare (look-out) oferă unui silvicultor un prilej mai mult de a cunoaşte şi mai de aproape pădurea, prin urmare de a-şi perfecţiona cunoştinţele.

R. Clifford Hall.

Cum este influenţată silvicultura germană de reforma naţional-socialistă a impozitelor.

Se discută sistemul de impuneri germane, referindu-se special la proprietatea forestieră, descriindu-se şi recentele modificări. Cea mai importantă reformă din p. d. v. al proprietăţii particulare este reducerea taxelor de moştenire prin anumite privilegii care tind să evite fărâmiţarea proprietăţii şi să apere continuitatea amenajamentului.

Articolul se bazează pe un studiu din Forstw. Centralb. publicat de Dr. Kurt Mantel şi intitulat: Die Waldbesteuerung nach der Steuerreform vom 16. Okt. 1934.

A. R. Spillers.

O legătură între formarea torenţilor şi folosirea terenului şi pantelor în regiunea Norris.

Un studiu al regiunii citate, însoţit de trei fotografii elocvente. Se arată cum tăerea rasă a pădurilor situate pe terenurile în pantă are urmarea firească şi de neînlăturat: formarea torenţilor. In concluzie, se recomandă ca pe terenurile absolut forestiere să nu se cultive decât numai pădurea, şi anume: potrivit preceptelor silvice.

K. E. Barraclough şi C. S. Herr.

Asociaţia produselor forestiere.

O altă încercare (pioneer effort) de a apropia (de a câştiga pentru cauza forestieră) pe fermieri, mici proprietari de păduri, a fost aceea de a-i asocia în vederea obţinerii unui preţ mai bun pentru diversele produse ale pădurii (pomi de Crăciun, lemn de plop, etc.). Rezultatele frumoase obţinute (=câştiguri mai mari) pot conduce la o amenajare raţională a pădurilor particulare.

John F. Preston.

Raportul comitetului

secţiunii din Allegheny pentru politica solului.

Preşedintele acestui comitet publică principiile conducătoare care ar trebui să se aibă în vedere într'o politică a solului, astfel ca economia generală a ţării să fie cât mai prosperă prin raţionala folosire a diferitelor categorii de soluri.

Ray R. Hirt.

Desvoltarea lui Cronartium ribicola în plantaţiile de Pinus strobus.

Biologia ciupercii, pagubele provocate, concluzii şi literatura folosită

Vernon A. Young.

Schimbări edafice şi în vegetaţie însoţite de pagube în plantaţiile de Pinus strobus, pricinuite de păsările căţărătoare (arboricole).

Pe lista mare a inamicilor lui Pinus strobus s'a înscris încă un nume: păsările căţărătoare (arboricole). Se arată cum în stoluri mari produc pagube mai însemnate chiar mai mult decât ciupercile şi insectele. O plantaţie de pin strob de 15—20 de ani, poate fi distrusă în 1—2 ani. Sunt, în special, încriminate *Sturnus vulgaris* (graurul) şi *Agelains phoeniceus phoeniceus*.

Se face un istoric al chestiunii, se arată scopul cercetărilor, metoda întrebuinţată, analizele de sol efectuate, cercetările botanice întreprinse, sumarul, concluziile. Se mai dau fotografii, tabele, lista cărţilor consultate.

Spence D. Turner.

Contrafocul la combaterea focurilor din arboretele de stejar cu frunza veşnic verde.

O calamitate adânc simţită a pădurilor americane este fără îndoială *incendiul*. De aceea şi lupta dusă în contra acestui flagel este de proporţii corespunzătoare. Un serviciu anume organizat, înzestrat cu material, aparate şi echipamente necesare combaterii e totdeauna gata de luptă, de a întrebuinţa metode cât mai eficace. In prezentul articol se descrie marele incendiu dela 23 Oct. 1935, din regiunea Los Angelos (California), de proporţii catastrofale (30.000 acres pădure) 1 acre = cca pogon), şi care a pricinuit pagube de 2.500.000 dolari.

T. B.

THARANDTER FORSTLICHES JAHRBUCH.

No. 4.

Kienitz, Ervin.

Wandlungen des Holzartenbildes im sächsischen Staatswalde seit dem 16. Jahrhundert, mit Ausblicken auf die Pollenanalyse· (Zunächst dargestellt an den Forstinspektionsbezirken Eibenstock und Grimma).

Schimbările speciilor lemnoase în pădurea Statului saxon încă din secolul 16-lea, cu privire la analiza polenului. (Rezultatele în inspectoratele Eibenstock şi Grimma).

Autorul găseşte că problema compoziţiei arboretelor se poate rezolvi în primul rând prin cunoaşterea istoricului arboretelor din regiunea ce trebue să fie studiată. Deaceea s'a început acest studiu al pădurilor saxone.

Autorul, în capitolul II arată câteva

date istorice asupra pădurilor saxone, precum şi câteva priviri asupra câtorva probleme de actualitate ale producţiunii forestiere în legătură cu pădurile saxone. (Va urma).

Müller G.

Über den mittleren Okularschätzungsfehler bei der Holzmassenermittlung in Sachsen.

Asupra eroarei medii în metoda estimării din ochi utilizată la aflarea volumelor lemnoase în Saxonia.

Autorul în urma cercetărilor sale, constată că estimarea din ochi a rezervelor de lemn în metri cubi exploatabili s'a dovedit a fi foarte bună în Saxonia în arboretele normale. Eroarea medie reală la hectar ar fi de ± 15—20%.

Kleinere Mitteilungen. Informaţii.

Holzpreisbewegung in den Sächsischen Staatsforsten 1935.

Recensii:

Geschichte der Organisation der Sächsischen Staatsforstverwaltung, von *Albert Richter.*

Der Einfluss des Frostkerns auf die Imprägnierung der Buchenschwelle, von *A. Nowak.*

Uhlands Ingenieur-Kalender 1936.

Das Problem der Konzernierung und seine Durchführung auf dem Gebiet der Holzinteressen.

Der Schutz des Waldes.

Verschiedenes. Vorlesungs-Verzeichnisse der deutschen Forstlichen Hochschulen Sommersemester 1936.

No. 5.

Huber Bruno u. Schmidt, Eberhard.

Weitere thermoelectrische Untersuchungen über dem Transpirationsstrom der Bäume.

Cercetări noui termoelectrice asupra curentului de transpiraţie al arborilor.

Autorii vor să găsească cum este repartizată iuţeala curentului în arbore, cum variază această iuţeală în timp şi diferenţa care este între arbori din acest punct de vedere. Autorii utilizează metoda termoelectrică. Ei au găsit că din punctul de vedere al repartiţiei iuţelei se pot deosebi trei tipuri de arbori: tipul stejar la care iuţeala scade în ramuri, tipul mesteacăn la care iuţeala creşte, tipul normal la care nu există deosebiri în iuţeală.

Iuţeala variază în timpul unei zile. Iuţeala e mai mare la cei cu vase mari (stejar, frasin, salcâm) ajungând până la 43,6 m. pe oră. La răşinoase iuţeala este sub 0,5 m. pe oră.

Kienitz Erwin.

Wandlungen des Holzartenbildes im sächsischen Staatswalde seit dem 16. Jahrhundert, mit Ausblicken auf die Pollenanalyse.

Schimbările speciilor lemnoase în pădurea Statului saxon încă din secolul 16-lea, cu priviri la analiza polenului.

In continuare autorul arată bazele metodice şi modalităţile de cercetare. Va urma.

Recenzii:

Pflanzengeographie Deutschlands, von *K. Hueck.*

Die waldbauliche und bodenkundliche Bedeutung der Bodenflora des Buchenwaldes im Hochspessart, v. *R. Schmitt.*

Neue Wege der Hege, von *Franz Vogt.*

Gr. E.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Band III, Heft 10 (Juli 1936).

Windirsch J., Ing., Dr.

Holztransport mit Grossraumkraftwagen in Deutschland.

Transportul lemnului cu ajutorul autotrenurilor de mare capacitate.

Este vorba de un nou sistem de transportul lemnului de valoare redusă pentru foc sau întrebuinţări industriale noui (chimice, hârtie, etc.). Problema ce îşi pune să rezolve acest sistem ţinteşte la învingerea celor două dificultăţi pe cari aceasta le prezintă: adunarea pieselor de lemn răspândite pe suprafeţe mai mult sau mai puţin mari şi transportarea unei mărfi grele şi voluminoase, dar de relativ mică valoare a unităţii de măsură. Sistemul constă din unul sau mai multe remorce de forma regulată a unui vagon mai lung, foarte uşor de încărcat şi descărcat, trase de un automotor.

Avantagiile economice şi de rentabilitate sunt apreciabile. Nu se poate, însă, aplica decât în locuri plane cu drumuri bune, adică aşa cam cum este cazul cu Germania.

Pinsker, Ing.

Seilförderanlagen für Holzbringung im Hochgebirge.

Instalaţiuni de funicular pentru scosul lemnului dela munte.

Se pledează pentru folosirea unor instalaţiuni simplificate de funiculare pentru scosul chiar al unor cantităţi relativ reduse de lemn din locuri dificile. Se ilustrează chestiunea cu exemple practice.

Kern.

Kajoepoetih-Öl und sein Gewinnung.

Uleiul de Kajoepoetih şi extragerea sa.

Referat internaţional asupra economiei forestiere şi a lemnului.

Conţine un preţios material asupra stărilor şi mişcării din economia forestieră a diferitelor ţări ale lumii.

Deosebit de important pentru noi este studiul.

Tränkner H., Forsting.

Der derzeitige Stand der Robinienfrage in Ungarn.

Starea actuală a problemii salcâmului în Ungaria.

Chestiunea este privită din următoarele puncte de vedere :

Istoricul, condiţiunile de vegetaţie şi însuşirile arborelui ;

Condiţiunile climatice şi staţionale ale salcâmului în Ungaria pe baza celor mai noui date;

Răspândirea salcâmului în «Ungaria de astăzi» pe baza ultimelor date;

Condiţiunile staţionale ale salcâmului din punctul de vedere al geografiei vegetale;

Autorului i-a stat la dispoziţie materialul Institutului de botanică forestieră din Sopron, al Profesorului Fehér. In largă măsură i-a folosit şi lucrarea în limba germană a Domnului Profesor M. Drăcea, asupra salcâmului oltenesc.

Ilie C. Dem.

CODRII BUCOVINEI

An. V—VI (1935—1936).

Este organul de publicitate al societății inginerilor silvici din Administrația Fondului Bisericesc Ortodox Român din Cernăuți.

A apărut de curând un singur număr destinat să umple golul a doi ani.

Desigur că numai dificultăți de ordin material au făcut ca această revistă, destinată să se ocupe, în afară de preocupările profesionale, de problemele specifice ale Bucovinei forestiere, să-și întrerupă așa de mult apariția.

Numărul acesta cuprinde o serie de referate prezentate de inginerii din Bucovina, privind organizarea pe care ar trebui s'o aibă Administrația Fondului, în vederea conservării și exploatării raționale a pădurilor proprietatea bisericii. Referatele sunt semnate de d-nii: Șt. Gârbu, N. Pașcovici, Gh. Sofroniuc și D. Obadă. Remarcăm deasemenea două articole nesemnate referitoare la vânatul și pescuitul în Bucovina.

Trecând peste toate cele cuprinse în articolele menționate, ținem să ne oprim puțin asupra unui alt fap — semnalat în revistă — de o deosebită importanță, atât pentru viitorul pădurilor bucovinene cât și de rolul pe care urmează să-l aibă silvicultorii în gospodărirea lor. Este vorba de cuvântarea ținută, în adunarea generală a Societății inginerilor silvici din Bucovina, de I. P. S. S. Mitropolitul Visarion Puiu, reprezentantul suprem al Bisericei bucovinene stăpâna Fondului. Pentru a preciza pozițiile și atitudinele ne permitem să redăm un pasaj din cuvântarea amintită:

«In ceeace ne privește pe noi apoi, avem prilej a spune că frumusețea pădurilor și viața din ele sunt atât de superioare frământărilor animalice din viața omenească zilnică din afara lor, încât repet ceea ce adeseori am spus vizitându-i: De m'aș renaște, m'aș face din nou călugăr, sau silvicultor, acestea amândouă feluri de oameni fiind în chip deosebit a înțelege imens și poezia și foloasele codrilor, deci și din acest punct de vedere să vedeți în mine un părinte, un colaborator și un neînfricoșat apărător al lor. Iar întrucât cu voia lui Dumnezeu am fost chemat a avea și grija superioară a ocrotirii lor, pornesc acum acțiunea de *normalizarea* «Fondului», menită a-i restabili gospodărirea cea bună și exemplară de ieri, prestigiul moral al Corpului silvic și creditul mondial ce merită pădurile noastre».

Putem să păstrăm deci nădejdea că pădurile Fondului au intrat pe mâini bune și că în curând ne vom putea bucura cu toții de strălucirea silviculturii bucovinene, la care sunt chemați să lucreze colegii noștri.

At. Har.

INFORMAŢIUNI

— Din cauza gerurilor târzii din primăvara anului 1936, stejarul aproape nu a fructificat, recolta de ghindă din toamna 1936, fiind foarte slabă.

— In primăvara 1936 (1 Aprilie—1 Iulie 1936) ocoalele silvice C. A. P. S. au împădurit prin semănături directe şi plantaţiuni, cu diferite specii 13.412,31 ha.

— Recolta de sămânţă de brad şi molid se arată foarte promiţătoare, în toamna 1936. Se speră să se recolteze de C. A. P. S. 15—20.000 kgr. molid şi 8—10 mii kgr. brad.

— Prin decizia ministerială No. 24.845 din 1936, Comisia de înaintări a ing. silvici proposabili pe ziua de 1 Ianuarie 1937, s'a completat cu d-l Ing. silvic George Minescu, din Casa Centrală a Cooperaţiei.

— Şcoala superioară de silvicultură din Tharandt ne înştiinţează că în semestrul de iarnă 1936—37 vor ţine prelegeri următori d-ni profesori:

Bavendamm, Fritzsche, Gierisch, Grosskopf, Heske, Huber, Hugershof, Jentsch, Mantel, Pieper, Prell, Röhrl, Rubner, Sachsse, Schmuntzsch şi Wienhaus.

Prin decizia Ministerială Nr. 25.128/936, Ministerul de Agr. şi Dom. aduce mulţumiri d-lor ingineri :

Gh. Diordiţă, şeful Ocolului de regim Ismail;

C. Lupan, şeful Ocolului mixt Tighina;

I. Hunceag, şeful Ocolului de regim Milcov;

D. Stelorian, şeful Ocolului de regim Putna;

C. Gâlcă, şeful Ocolului de regim Tutova.

Care cu priceperea lor şi perseverenţă au ştiut cu concursul autorităţilor administrative şi şcolare să înfăptuiască lucrări atât de frumoase în cadrul ofensivei silvice din cuprinsul Inspectoratului de Regim Silvic Focşani.

(Buletinul Informativ al M. A. D. Nov. 1936).

— Ing. Rubţov şi C. Lurtz, şefi la ocoalele Călăraşi şi Pogoanele, se mută unul în locul altuia, după cerere, în ziua de 28 Oct. 1936.

— Ing. Sârbu Stancu e transferat după cerere, pe ziua de 1 Noemb. 1936, dela oc. Petroşani la oc. Gotul, iar în locul său e numit Ing. Ioan Boambăn, din centrala Sebeş.

— D-l ing. Popescu Zeletin terminduşi concediul, a fost repartizat pe data de 3 Oct. 1936 la serv. Amenajări Caps.

— D-l ing. Pantelimon Ghervasia, şeful oc. R. Elisabeta, a fost transferat, după cerere, la oc. Roman; în locul domniei sale trece ing. C. Gheorghieş, din Dir. Bacău.

— Pe data de 15 Nov. 1936 D-l N. Fallon Director la Dir. Cluj, trece în Centrala Caps, ca Inspector General de Control.

— Ing. sub-insp. Popescu Niculae se mută după cerere, pe data de 1 Dec. 1936, dela oc. Trivalea la Dir. Piteşti. In loc, tot după cerere, se mută ing. Eugeniu Pătraşcu, dela oc. Domneşti, iar la Domneşti, — provizoriu — ing. Ovidiu Georgescu, actualmente ajutor la Verbila.

— Ing. Ştefănescu Sirius ajutor la Babadag se transferă după cerere, în mod provizoriu, şef la Tulcea, pe ziua de 1 Dec. 1936, în locul ing. Gh. Pană.

— Pe ziua de 1 Dec. 1936:
D- ing. insp. Ad. Kovaci e însărcinat cu conducerea oc. Lăpuşna.

— Ing. I. Bătucă şeful. oc. Lăpuşna se transferă la oc. Isticeu.

— Ing. Stelian Popescu e pus la dispoziţia Dir. Cluj

— Ing. E. Turnibuca e delegat provizoriu cu conducerea fabricii Ierbuş şi c. f. Lăpuşna, având ca ajutor la c. f. pe ing. Coţifide.

— Centrul de exploatare Ierbuşi se desfiinţează, făcându-se în loc ocoalele Lăpuşna şi Isticeu.

— La examenul din Nov. a. c., pentru gradul de Ing. Sub-inspector silvic, s'au prezentat 66 ing. şefi. Comisiunea a declarat *admişi* pe următorii 52 (adică ~ 80%) candidaţi :

Angelescu D.; Antonescu D.; Ardeleanu I.; Bârzan D.; Buzilă I.; Cafegi P.; Caliniuc N.; Călinescu C.; Ceauşu C.; Chiriţă C.; Chiţu Al.; Ciuncu V.; Colpacci V. Gr.; Diordiţă Gh.; Drăgan E.; Drăgan R.; Dumitrescu C.; Galbenu D.; Galeriu Ioan; Ghelsingher L.; Ionescu Dem.; Ionescu M.; Ivănescu Al.; Lăzurcă M. I.; Leondarie E.; Magdaş V.; Magoş D.; Marin I.; Marinescu D.; Marinescu I.; Martinescu Gh.; Mărăşescu A.; Nahaiciuc Traian; Nascu Nerva; Nestorică I.; Pallade V.; Pandrea N.; Pelle S.; Puşcaşiu Gh.; Răducu Gh.; Romanovski D. Rubţov Şt.; Silian S.; Simionescu I.; Sofroniuc Gh.; Stănescu R.; Stieber L.; Tocuşev A.; Ungureanu I.; Urseanu O.; Vişan T.; Marinescu Gr.

— Un grup de ingineri români, diplomaţi ai Şcoalei Politechnice Regele Carol II, s'au constituit în soc. an. rom. «Polytechnicum», (vezi M. O. din 19 Oct. 1936) cu scopul de a contribui la desvoltarea technicei şi industriei româneşti.

O primă realizare este oficiul de librărie, aparate şi materiale technice, deschis pe str. Polizu 2, (în faţa Şc. Politechnice). Camarazii noştri sunt rugaţi să susţină această iniţiativă.

Societatea «Progresul Silvic»

AVIZ

Procurarea de cărţi pentru biblioteca noastră s'a urmat pe două căi, şi anume :

1) S'au fixat din oficiu lucrările de specialitate socotite ca indiscutabil utile ;

2) S'a primit propuneri şi sugestii din partea membrilor Societăţii, alegându-se care corespundea scopului urmărit de statute prin înfiinţarea bibliotecii.

Această ultimă cale n'a dat cele mai bune roade, în primul rând, din cauză că asemenea propuneri şi sugestii ne-au parvenit în redusă măsură. Nu rare ori ele priveau cărţi şi lucrări ce depăşeau cadrul de specialitate ale bibliotecii noastre sau nevoi prea personale, cu o prea restrânsă valoare de întrebuinare.

In dorinţa de a adopta conţinutul bibliotecii noastre cât mai mult nevoilor reale ale membrilor Societăţii în calitatea Domniilor lor de specialişti, le adresăm un stăruitor apel de a ne indica lucrările de procurat ce vor socoti mai utile.

Apelul nostru se îndreaptă cu deosebire către cititorii de carte franceză, italiană şi engleză.

Bibliotecar, *Ilie C. Demetrescu.*

Tablou de cărţile intrate în bibliotecă în luna Septembrie şi Octombrie 1936. In ceeace priveşte periodicele, sunt notate în Revista Pădurilor No. 2 din luna Februarie 1936, la pagina 242.

1. *Dr. Gh. Antonescu :* Contribuţiuni la studiul distribuţiei geografice a coniferelor din România, Buc. 1926.
2. *D. Rusescu :* Chestiunea împăduririlor artificiale în România
3. *C. Gane :* P. P. Carp, Buc. 1936.

4. *Dr. A. Bulitta :* Die Forstwirtschaft in Polen, Neudamm 1936.
5. *Dr. H. Kublunn :* Kieferharznutzung mit chemischen Reizmitteln, Neudamm 1936.
6. *N. Iorga :* La place des Roumaines dans l'histoire universelle, vol. I, II, şi III, Buc. 1936.
7. *Franz Vogt :* Neue Wege der Hege, Neudamm 1936.
8. *Dr. O. Kleinschmidt :* Die Raubvogel der Heimat, Leipzig 1934.
9. *Louis Auge :* Manual de publicitate, Bucureşti 1934.
10. *Julius Kempf :* Wohnhäuser im Gebirgstil, München 1934.
11. *Blais Roger :* La Conversion, Paris 1936.
12. *V. I. Harnagea :* Legea Contabiltăţii Publice, R.-Sărat 1936.
13. *Mackus R. :* Nosusmasanas ietekme priedes un egles preangunia purgvangsnas hatinja, Riga 1936.
14. *Glokner Werner Dr. :* Das Problem der Konzernierung auf dem Gebiet der Holzinteressen. Würzburg 1935.
15. *D. S. Dramba :* Au service de de l'idée forestière française, Buc. 1936.
16. *Spârchez Zeno :* A III-a expoziţie silvică de vânătoare şi turism, Satu-Mare 1936.
17. *G. P. Antonescu :* Monografia Domeniului Gurghiu, Buc. 1926.
18. „ „ Lemnul ca materie primă în construcţia avioanelor, Buc. 1929.
19. „ „ Influenţa pădurilor asupra regimului apelor, Buc. 1935.
20. „ „ Metode de amenajament aplicate în Franţa pentru pădurile de codru, Buc. 1932.
21. „ „ Impădurirea terenurilor neproductive din Câmpia Transilvaniei, Buc. 1927.
22. „ „ Contribution à l'étude du Mélèze des Carpates, Cluj
23. „ „ Norme pentru întocmirea unui proect la înfiinţarea unei pepiniere, Buc. 1922.
24. *Richter Albert :* Geschichte der Organisation der Sächsischen Staatsforstverwaltung, Dresden 1932.
25. *Sabău Vasile, Ing. Dr. :* Noui posibilităţi tehnice pentru întrebuinţarea lemnului de calitate inferioară.

ŞEDINŢELE CONSILIULUI DE ADMINISTRAŢIE

PROCES-VERBAL No. 17.

Şedinţa din 22 Iunie 1936.

Prezidează D-l *M. Drăcea,* preşedinte.

Membrii prezenţi d-nii : *D. Drâmbă, C. Emanoil, M. P. Florescu, D. Grozescu, Tr. Ionescu-Heroiu, Andrei I. Ionescu, H. Lazăr, Const. Marinescu, Ath. Nedelcovici, Gh. Năstăsescu* şi *V. N. Stinghe.*

Şedinţa se deschide la ora 19,45.

Se citeşte procesul verbal al şedinţii din 25 Maiu a. c., care se aprobă.

Intrându-se în ordinea de zi, se cere intervertirea ordinei de zi.

Se aprobă intervertirea.

1) *Comunicări.*

D-l Preşedinte anunţă Consiliului vizita unor profesori şi studenţi ai Facultăţii de Silvicultură dela Belgrad şi propune aprobarea sumei necesare pentru o masă la Bucureşti în cinstea lor.

Se aprobă 10.000 lei pentru cheltuielile necesitate de primirea acestor musafiri.

D-l Preşedinte mai dă relaţiuni asupra Congresului de Silvicultură dela Budapesta şi roagă pe cei ce doresc să ia parte la acest Congres să anunţe Comitetul Organizator, cerând, dacă voiesc, şi delegaţie dela Societate, delegaţii cari se dau fără nici un fel de indemnizare.

Tot d-l Preşedinte mai arată că în M. O. de azi s'au publicat camarazii cari vor putea lua salariile gradelor până acum onorifice. D-sa mai evidenţiază încă odată faptul că această reuşită se datoreşte în cea mai mare parte faptului că s'a lucrat într'o strânsă colaborare între şefii de Administraţii Silvice şi Soc. «Progresul Silvic».

Propune şi se aprobă ca o Comisie din sânul Comitetului să meargă să mulţumească conducătorilor de instituţii silvice şi să roage apoi pe aceştia ca împreună să meargă la d-l Ministru pentru acelaş lucru.

D-l *Andrei Ionescu* arată că A. G. I. R.-ul primeşte vizita unui grup de ingineri din Franţa, în a doua parte a lunei August şi propune ca să se ceară A. G. I. R.-ului ca în program să se intercaleze şi un punct cu subiect silvic.

Consiliul roagă pe d-l A. Ionescu să ţină la curent Consiliul spre a vedea în ce măsură propunerea se poate pune în practică.

D-l *Tr. Ionescu-Heroiu* referă asupra delegaţiei ce a avut la Expoziţia făcută de Inspectoratul de Regim din Braşov.

Luând act de această frumoasă manifestare de cultură profesională, Consiliul aduce mulţumiri şi laude camarazilor organizatori şi se hotărăşte să li se mulţumească în scris pentru felul în care s'a prezentat această expoziţie, care îndeplineşte o vădită propagandă a ideii forestiere în massele populaţiei.

La cererea d-lui *Ing. Tănăsescu* cu majoritate de voturi se stabileşte că nu se poate încadra această cerere în dispoziţiunile statutului. Consiliul se bucură de succesul obţinut de fiul unui camarad, pe care îl felicită pentru această reuşită.

Se vor exprima condoleanţe familiei camaradului decedat Iosif Gombossy.

Se ia act şi se mulţumeşte d-lui *D. Drâmbă* pentru lucrarea: «Au service de l'idée forestière française» după care un exemplar s'a dat Bibliotecii Societăţii.

Se ia act de mulţumirile Societăţii «Cercetaşilor din România», pentru concursul pe care i l-a dat la organizarea serbării sădirii arborelui.

Se ia act de urările Societăţii Conductorilor Silvici, cu ocazia semicentenarului; li se va mulţumi în scris.

Se aprobă un ajutor de 2.500 lei d-nei Trifănescu, văduvă de camarad decedat.

Cererea d-lui coleg *Gr. Bartoi*, nu se poate soluţiona favorabil, Societatea neavând posturi plătite la clădirile pe care le are la Carmen Sylva şi la Govora, unde camarazii din Consiliu lucrează fără salarii sau beneficii.

Se admite intrarea în Societate pe 1 Iulie a. c. a d-lor: *Turnibuca, Constantinescu Leu, I. Vlad, M. Dumitrescu* şi *N. Boambăn.*

2. *Programul de vară.*

Se hotărăşte aplicarea felului de a se lucra pe timpul verii, stabilit şi pentru anul trecut.

In ceeace priveşte programul de urmat de membrii Comitetului pe timpul verii, d-l *D. Grozescu* propune:

a) Ca membrii Consiliului cari au ocazia să adune datele necesare pentru a se putea evidenţia lucrările demne de semnalat cari s'au executat în specialitatea noastră.

b) Să se facă vizite pe teren cu invitaţi streini în interesul documentării asupra a diferite chestiuni, ca de ex.: un islaz comunal, o lucrare de cercetare, de plantaţie, etc.

c) Să se viziteze regiunile unde Societatea va putea lua terenuri ca Păltinişul, Băile Herculane, etc.

d) Să se facă reuniuni pe Direcţii şi Inspectorate.

e) Să se ţină legătura cu Fundaţiile Regale.

D-l *Preşedinte* rezumând propunerile de mai sus vede punerea în practică în felul următor:

a) Să se facă excursii de grupe de silvicultori dela un centru la altul, cu discuţii în contradictoriu asupra lucrărilor care se uzitează.

b) Descinderi pe teren făcute de grupuri de ingineri silvici având ca invitaţi oameni de ştiinţă, personalităţi cunoscute în economia forestieră, proprietari de păduri, etc., în localităţi unde se pot vedea şi desbate lucruri şi chestiuni silvice.

c) Să se facă biblioteci regionale.

d) Să se ţină legătura cu Fundaţiile Regale, în care scop se apelează la conducătorii de instituţii silvice spre a da tot concursul necesar.

Asupra acestor chestiuni:

D-nii *Horia Lazăr* şi *C. Marinescu* dau explicaţii asupra felului cum se fac în unele centre conferinţe şi excursii de felul celor propuse arătând şi rezultatele lor.

D-l *V. N. Stinghe* arată ce s'ar putea face în chestiunea bibliotecii regionale; se dispune de 3—400 volume diferite cu care s'ar putea pune bazele a 3 biblioteci regionale.

D-l *Ghica Năstăsescu* crede necesar să se cumpere o nouă serie din unele lucrări spre a se împărţi acestor biblioteci.

D-l *H. Lazăr* crede că s'ar putea face biblioteci şi la Casa Verde şi Gurghiu, unde există medii prielnice.

D-l *Andrei Ionescu,* în funcţiune de experienţa pe care a făcut-o deja la Iaşi, găseşte util să remarce că în prealabil este necesar să se prepare mediul unde aceste biblioteci vor lua fiinţă pentrucă altfel ele rămân neconsultate.

D-l *V. N. Priboianu* crede că bibliotecile regionale nu vor putea lua fiinţă decât după modificarea Statutului, când prevăzându-se cercuri de studii regionale — după felul celui dela Bucureşti — se va simţi nevoia cărţii din bibliotecă.

Se hotărăşte — deocamdată — înfiinţarea unor biblioteci cu cărţi de literatură la Carmen-Sylva şi Govora.

Se alocă 25.000 lei pentru echipele Fundaţiilor Regale.

Să se publice neapărat în «Revista Pădurilor» de pe Iulie proectul de statut al Societăţii, fără să se mai desbată în Consiliu, în prealabil.

Şedinţa se ridică la ora 22.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

p. Secretar General, (ss) *C. Emanoil.*

PROCES-VERBAL No. 18.

Şedinţa din 26 Iunie 1936.

Prezenţi d-nii : *N. N. Caragea, M. Drăcea, D. Drâmbă, C. Emanoil, D. Grozescu, Tr. Heroiu, A. Nedelcovici* şi *V. N. Priboianu.*

Neîntrunindu-se numărul statutar de membri, şedinţa nu s'a putut ţine.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *C. Emanoil.*

PROCES-VERBAL No. 19.

Şedinţa din 6 Octombrie 1936.

Prezidează D-l Prof. *M. Drăcea,* preşedinte.

Prezenţi, D-nii: *C. M. Bunescu, N. N. Caragea, C. Samoil, D. Grozescu, C. P. Georgescu, Traian Ionescu-Heroiu, V. N. Priboianu* şi *Ath. Nedelcovici.*

Se citeşte procesul verbal din 22 Iunie 1936, care se aprobă.

Se intră, apoi, în ordinea de zi.

1) *Chestiunea armonizării salariilor.*

D-l *D. Grozescu* arată că proiectul asupra armonizării se lucrează în cel mai strict secret, din care cauză nu s'a putut afla aproape nimic. Se ştie principial despre o ridicare a salariilor la funcţiunile mici şi comprimarea la cele mari.

După discuţii la cari iau parte toţi membrii prezenţi, se ajunge la concluzia că în această chestiune nu se poate duce o acţiune separată şi deaceia este necesar ca toate intervenţiile să se facă în blocul AGIR, care are acelaş scop ca al nostru.

Se va interveni pe lângă inginerii silvici, membri în Consiliul AGIR să ţină o strânsă legătură cu AGIR-ul, punând în curent şi Consiliul Soc. Progresul Silvic.

2) *Participarea la sărbătorirea d-lui Stelian Popescu.*

D-l *Preşedinte* arată că fiind în provincie a telegrafiat Comitetului organizator că aderă la ideia comemorării mişcării antirevizioniste.

D-l *C. Emanoil* arată că participarea este necesară pentru a se arăta identitatea noastră de idei, cu toată suflarea românească, în chestiunile naţionale, pe deasupra persoanelor cari, în asemenea cazuri, nu pot servi decât scopul mişcării.

D-l *C. P. Georgescu* crede că s'a făcut bine că s'a dat telegrama pe care a anunţat-o d-l Preşedinte.

Ideia solidarizării noastre, cu toţi cei ce simt româneşte, în chestiunile naţionale, ridicate de ziarul «Universul», trebue să fie îmbrăţişată cu căldură, pentrucă noi trebue să fim la rând cu toţi cei ce gândesc binele patriei.

D-l *Preşedinte* rezumă discuţia şi propune că o să se ia cuvântul la festivitatea dela Arenele Romane, dacă va fi cazul, de d-sa sau alt membru al Consiliului, în cazul când d-sa va trebui să plece la Congresul AGIR-ului la Iaşi, care are loc în aceiaş zi cu sărbătorirea Domnului *Stelian Popescu.*

3) *Diverse.*

a) Se ia act de adresa Inspectoratului de Regim Focşani, prin care se face cunoscut că s'a declarat ca cetăţean de onoare al Com. Nereju, jud. Putna, camaradul *Frăţilă O.*, pentru activitatea depusă în cadrul echipei «Fundaţiilor Culturale Regale». Se hotărăşte o scrisoare de felicitare camaradului *Frăţilă Oancea* şi mulţumiri Consiliului Comunal din Nereju.

b) Se ia act de invitaţia AGIR-ului pentru Congresul din 11 Octombrie crt.

c) Se ia act de circularele trimise de personalul didactic de conducere din Putna către învăţători, în chestiunile silvice.

Se delegă d-l Preşedinte a mulţumi iniţiatorilor.

d) Se ia act de scrisoarea de mulţumire a Profesorilor cari au condus excursia studenţilor jugoslavi. Cu această ocazie, d-l Preşedinte, dă relaţiuni de felul cum a decurs această excursie, care s'a soldat cu un frumos succes pentru lucrările noastre de specialitate.

e) Se acordă un ajutor de 3.000 lei ing. pensionar Gh. Dumitrescu.

f) Se acordă câte 5.000 lei camarazilor N. Ghelmeziu, N. Rucăreanu şi Gh. Nicolau-Bârlad, pentru studii în străinătate.

Epuizându-se ordinea de zi, şedinţa se ridică la ora 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

p. Secretar General, (ss) *C. Emanoil*

PROCES-VERBAL No. 21

Şedinţa din 2 Noembrie 1936.

Prezidează d-l *M. Drăcea*, preşedinte.

Prezenţi d-nii : *C. M. Bunescu, Al. Butoi, N. N. Caragea, C. Emanoil, M. P. Florescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, Gh. V. Luţescu, Al. Nedelcovici, Gh. Năstăsescu, V. N. Priboianu* şi *V. N. Stinghie.*

Se deschide şedinţa la ora 21 şi ¼.

D-l *Preşedinte* aduce la cunoştinţa Consiliului încetarea din viaţă a Profesorului *Paul A. Grunau.* Făcând elogiul celui dispărut, d-l Preşedinte arată că Prof. Paul Grunau este un silvicultor din generaţia veche care a contribuit la pregătirea profesională a 40 generaţii de silvicultori.

Cu o pregătire temeinică de specialitate şi cu o frumoasă cultură generală, Prof. Grunau a fost în tot decursul vieţii sale un convins silvicultor şi pe deasupra un om de fermă convingere care i-au atras stima celor cu care a conlucrat.

A ţinut întotdeauna să spună că este silvicultor şi s'a onorat cu breasla pe care a îmbrăţişat-o şi căreia i s'a devotat du tot sufletul.

La incinerare am asistat fără a putea spune gândurile noastre. Nădăjduim, însă, că în cadrul Societăţii vom putea să aducem prinosul nostru de recunoştinţă aceluia care a fost Prof. P. A. Grunau.

In memoria sa, Consiliul păstrează un minut de tăcere.

Se citeşte procesul verbal al şedinţei din 6 Octombrie a. c. care se aprobă.

In completare, d-l Preşedinte M. Drăcea, arată că neputând lua parte la sărbătorirea «Universului» la Arenele Romane, în Septembrie a trimis o adresă Comitetului organizator care a fost publicată în acel ziar şi în care s'a evidenţiat punctul nostru de vedere, în chestiunea care făcea obiectul sărbătoririi.

Scrisoarea se citeşte în Consiliu şi se aprobă integral.

Se intră în ordinea de zi :

Se cere şi se admite intervertirea ordinei de zi.

1) *Chestiunea salarizării.*

D-l Preşedinte dă relaţii asupra stadiului în care se găseşte această chestiune şi arată că punctul de vedere, asupra căruia s'a căzut de acord şi se insistă, este acela de a se documenta cei în drept, că pregătirea inginerului silvic este la fel cu a celorlalţi ingineri ai Şcoalei Politechnice şi că din această cauză este necesar să fie puşi pe picior de egalitate, indiferent de ministerul la care lucrează.

D-l *Andrei Ionescu,* dă relaţiuni asupra lucrurilor făcute în această chestiune de AGIR.

Se hotărăşte continuarea lucrurilor în acelaş fel ca şi până acum.

2) *Chestiunea înzestrării mânăstirilor cu păduri.*

D-l Preşedinte dă relaţiuni asupra felului cum s'au făcut intervenţiile de până acum.

D-nii Horia Lazăr şi N. Caragea aduc la cunoştinţa Consiliului datele pe cari le-au cules până acum asupra felului cum s'au făcut exploatările la pădurile predate până acum instituţiilor bisericeşti. Se hotărăşte întocmirea lucrărilor în sensul celor stabilite în şedinţa extraordinară a Consiliului, ţinut în ziua de 30. X. 1936.

3) *Diverse.*

a) Se aprobă cererea d-lui Col. D. Mihail de a i se acorda sala Societăţii, pentru seara de 29. XI. a. c., cu preţul de 3.500 lei.

b) Asupra cererei lui Al. Ciumacenco, curier al Societăţii, de a i se aproba un abonament la tramvai, se hotărăşte să se plătească toate deplasările făcute în interesul Societăţii.

c) Se aprobă cererea D-lui Ing. A. Constantinescu-Fălciu, de a locui în cămin pe lunile Noembrie şi Decembrie 1936 şi Ianuarie şi Februarie 1937 cu 1.200 lei pe lună.

d) Se respinge, cu majoritate de voturi, cererea d-lui Ing. Th. Rădulescu, dela Universitatea din München, de a i se acorda un ajutor pentru susţinerea cheltuielilor necesare doctoratului.

e) Se aprobă sala Societăţii pentru o consfătuire a cercetaşilor de războiu în ziua de 15. XI. a. c.

f) Se aprobă cererea Căminului Cultural «Veniamin Costachi» din jud. Iaşi, de a i se trimite cărţi folositoare păturii ţărăneşti. Consiliul roagă pe d-l Prof. Stinghe să dispună în acest sens.

g) D-l Prof. V. N. Stinghe este rugat a referi asupra cererilor de admitere în cămin făcute de următorii elevi dela Secţia Silvică a Şcoalei Politechnice: C. Pârvulescu, Ant. Cerbulenco, D. Carpov, Preda Gh., Micu Nicolae, Victor Stăncescu, Elp. Petcu, Ottmar Kerschnig.

h) Asupra adresii No. 56.778/936 a Casei Pădurilor, referitoare la camera ce ocupă d-l Ing. Aurelian Ionescu, Consiliul aprobă cererea.

Epuizându-se ordinea de zi şedinţa se închide la ora 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

p. Secretar General, (ss) *C. Emanoil*

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-şef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1936:

Preşedinte: Drăcea M.
Vice-Preşedinți: Alimănişteanu C., Stinghe N. V.
Casier: Priboianu N. V.
Secretar general: Vâlceanu Eug.
Secretari: Emanoil C., Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Lutescu Gh.
Marinescu C.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi I.
Cenzori supleanți: Teodorescu Şt., Constantinescu Gh. şi Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500	„
„ „ „ particulari	300	„
„ „ „ pentru membrii Societății	200	„
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri	75	
Numărul	25	

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

I 24900

1936

REVI
PĂDURIL

1934 - 1936

ORGANUL SOCIETAȚII «PROGRESUL SILVIC»

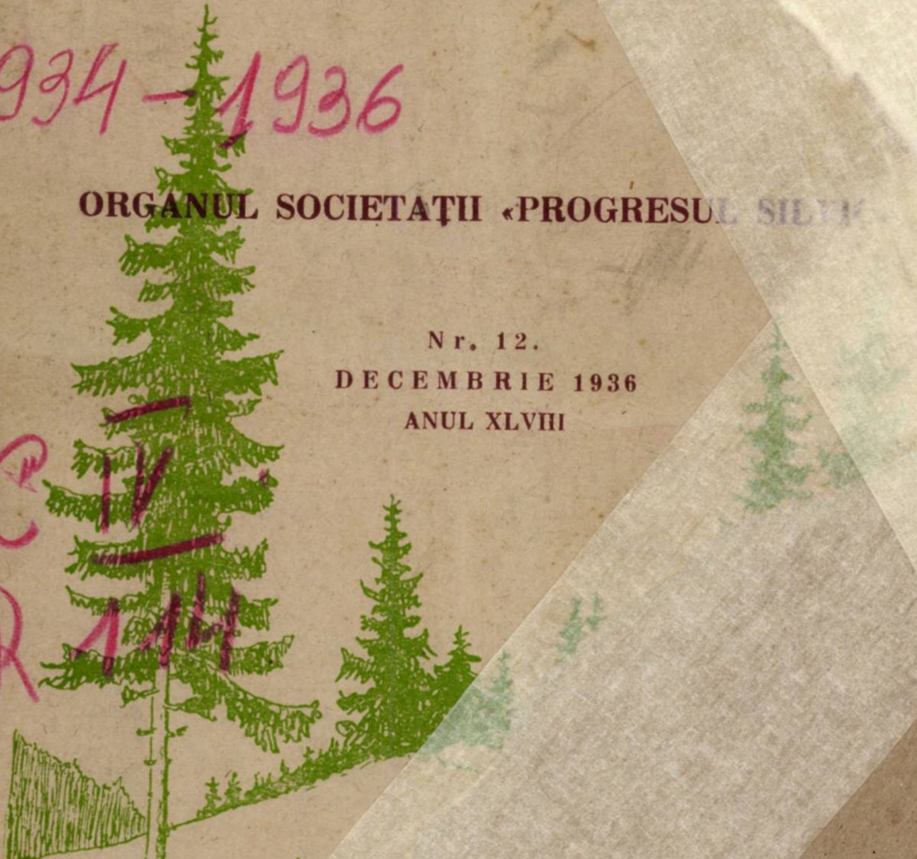

Nr. 12.
DECEMBRIE 1936
ANUL XLVIII

C IV
R 144

REDACȚIA ȘI ADMINISTRA
B

39774

IARUL:

? . . . . . . , ... M. Petcuț

când facem o exploatare în regie Mircea Popescu
. . . . V. P. Negulescu
ația silvică românească . . . . Dr. V. Sabău
a exploatării stejarului . . . . . . Horia Manote

area și desfacerea produselor de lemn . M. Rădulescu
perația . . . . George Minescu
ativa forestieră . . . . Mircea Popescu
estiere și regia C. A. P. S. . . . . Vasile C. Filip
erativelor la exploatarea pădurilor . . . . . . D. T. Theodorescu
rativele forestiere . . . . D. A. Sburlan
restieră . . . . Al. Stefanopol
ației forestiere . . . . C. Emanoil

de Crăciun . . . . M. Rădulescu
sului A. G. I. R.

R-ului . . . . At. Haralambe
. . . . „ „
. . . . „ „

. . . . V. Filip

revistelor — Soc. «Progresul Silvic» — Informațiuni
og, Publicațiuni : Deciziuni ministeriale.

INHALT:

Abhandlungen :

Verjüngung der Eiche durch Saat oder Pflanzung? . . *M. Petcuț*

Mitteilungen :

Die im Falle der Anwendung des Verfahrens der eigene Regie zu berücksichtigen Gesichtspunkte . *M. Popescu*
Der jährliche Wirtschaftsplan *V. Negulescu*
Der Schutzwald in der rumänischen Forstgesetzgebung . . . . *V. Sabău*
ige Betrachtungen über Nutzung der Eiche . . *H. Manote*

ragen :

ge des forstlichen Genossenschaftswesen

- Chronik — Rezensionen — Die
— Verein «Progresul Silvic» —
— Nekrolog — Amtliche Veröffentlichungen.

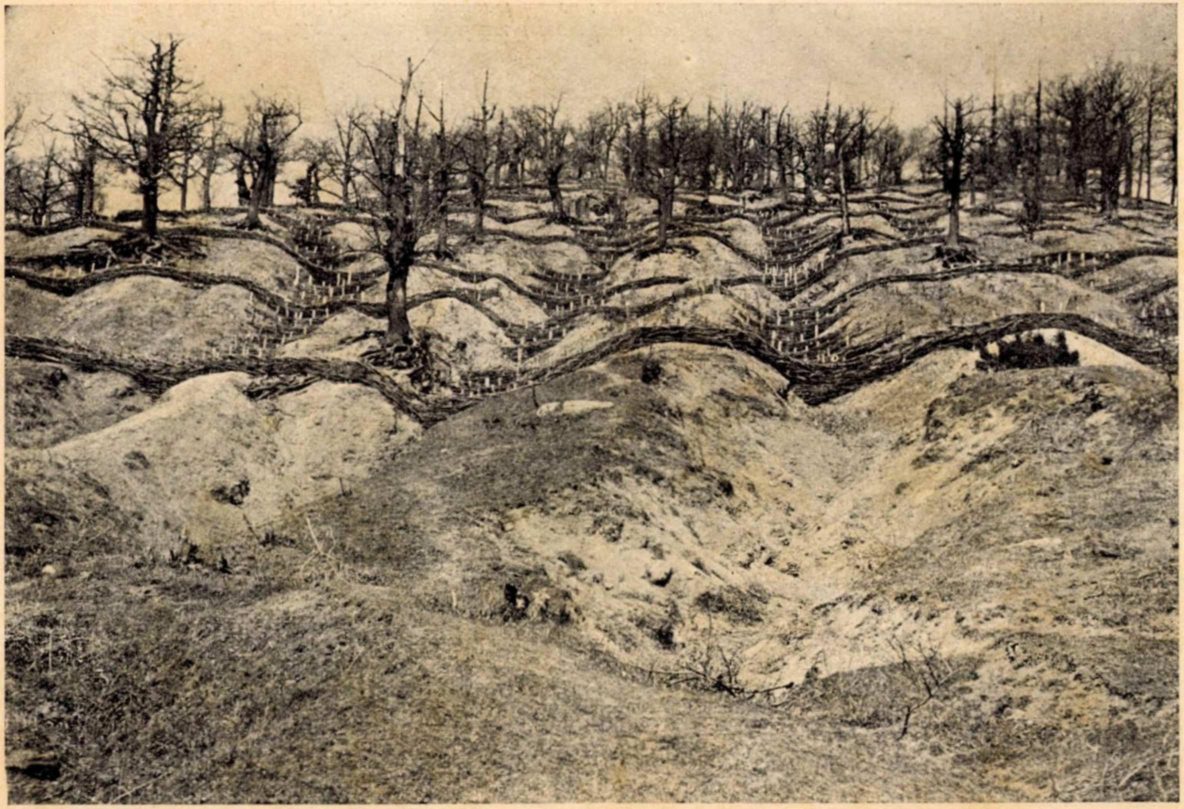

Clişeu Ing. Căpitanu

Lucrări de consolidare a terenurilor degradate (com. Cermăgura, jud. Neamţ)
Travaux de fixation des terrains degradés.
Bodenfestigungsarbeiten.

97
- IUL 2005

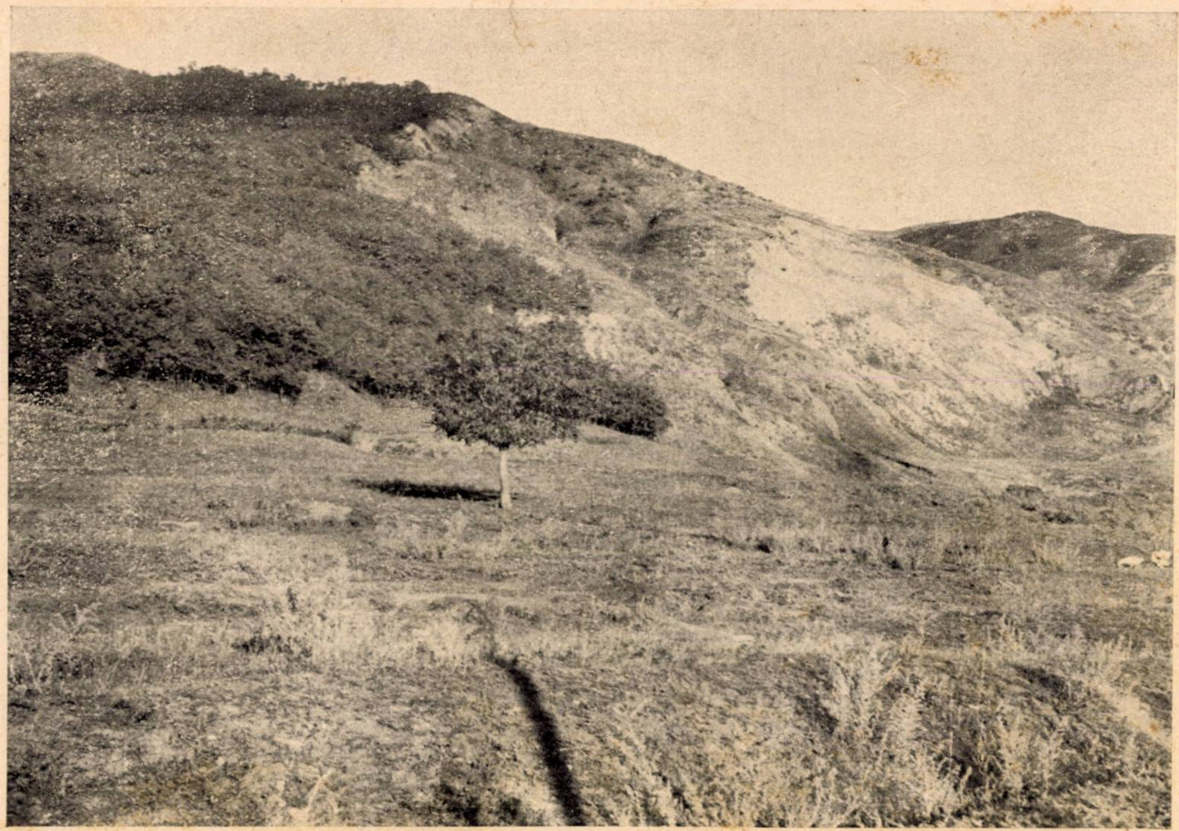

Clişeu At. Haralamb

Salcâmul pune în valoare terenurile degradate. (Vedere comparativă).
(Valea Slănicului; teritoriul comunei Beceni; proprietatea Lăscăruş Catargiu, jud. Buzău)
La mise en valeur des terrains degradés, par des plantations de Robinia. (Vue comparative).
Untergebrachte Böden verwertet durch die Robinie. (Vergleichende Beispiele)

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

REVISTA PĂDURILOR ANUL XLVIII — Nr. 12/1936

S T U D I I

Din lucrările prezentate Institutului de
Cercetări şi Experimentaţiuni forestiere

SEMĂNĂTURI SAU PLANTAŢIUNI DE STEJAR?

de Ing. M. PETCUŢ

In anul 1928, unul din camarazii noştri[1]) a publicat în Revista Pădurilor un articol intitulat „Cerul". D-sa, vorbind despre refacerea pădurilor de cer din câmpia ţării, stabilea că, în acest scop, ne trebuesc 1200 de vagoane de ghindă. Sprijinit pe faptul că, în anii cei mai buni de ghindă, nu s'a putut aduna decât maximum 15-20 de vagoane şi având în vedere că aceşti ani de ghindă vin cel mai de vreme la 5 ani, presupunând condiţiunile cele mai avantajoase, — că s'ar aduna 20 vagoane în toţi anii de ghindă şi că aceştia ar veni regulat la perioade de câte 5 ani — d-sa ajungea la concluzia că ne-ar trebui 300 de ani pentru refacerea acestor păduri. In faţa acestor cifre, colegul nostru îşi termina articolul astfel: „Aşteptăm sau soluţionăm problema altfel?"

Punând această întrebare, distinsul nostru coleg se gândea, desigur la înlocuirea cerului cu o altă specie, cu care împăduririle s'ar putea face mult mai uşor.

Se pare că, păstrând aceeaşi specie, autorul articolului citat nu vedea refacerea acestor păduri pe altă cale decât prin semănături. Şi d-sa nu era un izolat, crezând astfel. Multă vreme, cei mai mulţi, am putea spune chiar toţi, fără să greşim prea mult, ne găseam pe aceeaşi linie de gândire, şi nu numai pentru cer, ci pentru toate speciile de stejar.

Lucrul îşi avea — şi îşi are chiar şi azi — explicaţia lui. In şcoală, vorbesc cel puţin de generaţia mea şi de cele anterioare, plan-

---

1) *Petre Ioan:* Cerul, Revista Pădurilor 1928, pag. 328.

39774.

taţiunile de stejar erau socotite ca una din marile greşeli de silvicultură. Mai târziu, în serviciu, colegii care, din cine ştie din ce consideraţiuni, făcuseră astfel de lucrări, nu se puteau lăuda cu ele; mai întotdeauna după 10—15 şi chiar 20 de ani dela efectuarea lucrărilor, suprafeţele ocupate de regenerări sau împăduriri de acest fel — năpădite de mărăcini — păreau nişte fâneţe, în care abia se distingeau rândurile de puieţi rari, crăcănoşi; numai ici şi colo, se vedea câte unul de înălţimea omului.

In acelaşi timp, în semănăturile de aceeaşi vârstă, masivul era de mult închis, solul era acoperit de litieră, trunchiurile drepte, iar înălţimea arboretului măsura cel puţin 5—7 metri.

Judecând după aceste aspecte deosebite, eram în drept să credem că plantaţiunile de stejar nu ar fi indicate pentru regenerările artificiale şi deci credinţa că, în aceste cazuri, singurele lucrări care dau rezultate bune sunt semănăturile de stejar, părea justificată.

Nereuşita plantaţiunilor de stejar se atribuia retezării pivotului puieţilor; perioada de lâncezire a plantaţiunilor şi de lăbărţare a coronamentului se credea a corespunde cu perioada înlăuntru căreia urma să se refacă acest pivot.

In timp ce la noi domina această concepţie, în literatura rusă care începuse să fie mai mult cunoscută după alipirea Basarabiei, plantaţiunile de stejar erau ţinute la loc mai de cinste decât semănăturile.

Urmărind să cunoaştem temeiurile acestei noui concepţii, mi-am propus să vizitez pădurea Ghirbovăţ din jud. Tighina, unde fusesem informat că se găseşte toată gama metodelor de împăduriri cu stejar. Şi într'adevăr, am găsit aci, puse în aplicare, multe din tipurile de împădurire folosite în ţinuturile uscate ale Rusiei. Intre arboretele rezultate din aceste lucrări am găsit *plantaţiuni* de stejar foarte frumoase, care nu puteau fi socotite câtuşi de puţin mai prejos decât *semănăturile* din parcelele vecine.

Ceva mai târziu — în 1928 — urmărind alte obiective, am găsit şi în pădurea Câlceasca din ocolul Regele Carol I, plantaţiuni de stejar, făcute de regretatul Iuliu Moldovan, care pot fi socotite ca model de arborete de stejar în gospodăria cea mai pretenţioasă.

Proba că şi plantaţiunile de stejar pot să dea rezultate bune era, prin urmare, făcută. Pentru lămurirea completă a aceste probleme şi în deosebi pentru a cunoaşte cauzele care contribuiau la reuşita acestor lucrări, într'o parte şi la nereuşita lor, în alta, se impunea să se cerceteze:

plantațiuni cu rezultate *bune* în comparație cu alte arborete de aceeaşi calitate creiate prin *semănături;*

arborete născute prin *plantațiuni bune* în comparație cu alte *arborete naturale;*

arborete *rele* creiate prin *plantațiuni* obişnuite, în comparație cu alte arborete creiate pe aceeaşi cale, dar cu rezultate *bune.*

Despre *toate aceste cercetări* ne propunem să ne ocupăm în rândurile care urmează.

I. Intinderea şi natura cercetărilor.

In vederea primului obiectiv am ales două arborete de stejar în pădurea Ghirbovăț din ocolul Tighina: unul creiat prin plantațiuni şi altul prin semănături.

Cel dintâi are suprafața de 28 hectare şi se găseşte catalogat în parcela 20 subparcela A, iar cel din urmă are suprafața de 9,70 hectare şi ocupă subparcela A din parcela 23. Atât la creiarea unuia cât şi la a celuilalt din aceste două arborete s'au folosit procedeele cele mai bune la care s'a fixat technica împăduririlor în regiuni uscate, după încercări de mai bine de 100 de ani.

In vederea celui de al doilea obiectiv, m'am oprit la una din plantațiunile din pădurea Câlceasca. Aci se găsesc două arborete creiate prin plantațiuni; unul aşezat dealungul şoselii care duce dela Piteşti la Câmpu-Lung şi vecin cu un pâlc de pădure naturală în suprafață de câteva hectare şi altul chiar în interiorul parcului de pe lângă reşedința ocolului şi alături de cele de mai sus. Cel dintâi — plantațiunea aşezată dealungul şoselii — se găseşte în condiții de creştere mai puțin bune; arboretul e pur şi probabil a mai scăpat şi vitele în el după ce s'a închis masivul. In parc, plantațiunea are condițiile de vegetație cele mai bune şi are şi un bogat subarboret de mălin (Prunus padus L.).

In lucrarea de față ne vom folosi de plantațiunea din afara parcului — cea cu condiții de vegetație mai puțin bune — şi de arboretul natural vecin.

Dintre plantațiunile de stejar obişnuite — aşa cum se fac aceste lucrări în mod normal — am ales un arboret din perimetrul

Băduleasa (ocolul Turnu-Măgurele), care se va analiza în raport cu plantațiunea de care ne-am ocupat mai sus, din păd. Ghirbovăț.

Pentru ca să poată ieși mai bine în relief toate laturile problemei care ne preocupă și să putem trage concluziile cele mai juste, ne-am propus să studiem : stațiunea în care s'au făcut cercetările, cum au luat naștere arboretele, cum au fost întreținute și care este starea lor în momentul cercetărilor.

Și ca să ne dăm mai bine seama de felul cum au evoluat aceste arborete, am căutat să cunoaștem și creșterile în înălțime și în diametru.

Felul cum a luat naștere și cum a fost întreținut arboretul a fost stabilit după informațiile culese în localitate, dela personalul ocolului.

Pentru cercetarea creșterilor s'au făcut locuri de încercare de câte 1000 m. p.; materialul inventariat s'a împărțit în 3 clase de diametre cu număr egal de arbori și s'a căutat arborele mediu pentru clasa superioară de diametre [1]). Acesta s'a doborît și s'a analizat.

Pentru ca să putem cerceta înrădăcinarea acestor arborete s'tu scos din rădăcină și s'au fotografiat arborii medii respectivi.

In plantațiunea din perimetrul Băduleasa nu ne-am ocupat de creșteri fiindcă arboretul era încă prea rar, crăcănos și cu înălțimi prea mici.

II. Situația și stațiunea arboretelor cercetate.

Pădurea Ghirbovăț.

Se găsește în cuprinsul stepei cu păduri de pe podișul care domină lunca Nistrului, cam la 20 Km spre Sud de orașul Tighina.

Clima acestui ținut este specific continentală. Verile sunt foarte călduroase; temperaturile maxime medii se realizează în luna

---

[1]) Locurile de încercare, analizele arborilor medii, scoaterea lor din rădăcină și fotografierea arboretelor din pădurea Tighina ca și istoricul lor au fost făcute de către și prin îngrijirea D-lui Ing. Insp. General Przemețchii, șef al ocolului Tighina în 1926, când am început aceste cercetări și Director al Regionalei Chișinău în 1933.

La pădurea Câlceasca, analiza arborelui mediu din arboretul natural a fost făcută prin îngrijirea d-lor Ing. Tr. Ionescu, șeful ocolului și Ing. Mircea Popescu, ajutor.

Tuturor le aduc și pe această cale mulțumiri călduroase pentru acest ajutor.

Iulie când se înregistrează 23,2° (faţă de 22° în Bărăgan); iernile sunt şi ele mai friguroase decât în stepa din interiorul ţării; media lunară minimă se situează în Ianuarie, când se înregistrează —8,9° (pe câtă vreme în Bărăgan nu înregistrăm decât —3,6°).

Precipitaţiile atmosferice însumează ceva mai mult de 400 mm anual[1]). In perioada de vegetaţie cad, în mediu, 217 mm. Cea mai mare cantitate de apă cade în Mai (circa 63 mm). Dar, ceeace măreşte şi mai mult ariditatea acestui ţinut sunt vânturile calde şi uscate din timpul verii, care ridică la maximum evaporaţia apei din pământ şi transpiraţia plantelor.

Podişurile ţinutului Tighina sunt alcătuite dintr'un loess argilos, gros de 10—15 m.

In condiţiunile climatice de care am vorbit mai sus şi pe această rocă, s'a format un sol de tipul cernoziomului degradat, în care orizontul cu humus atinge, uneori, grosimea de 1,50—2 m.

Pădurea Câlceasca.

Este un trup al complexului Câlceasca din cuprinsul ocolului silvic „Regele Carol I", aşezat împrejurul reşedinţii ce se găseşte în apropierea comunei Valea Popii, la 30 de Km spre Nord de Piteşti şi la 20 Km spre Sud de Câmpulung.

Reşedinţa şi prin urmare şi arboretele care fac obiectul cercetărilor se găsesc pe lunca înaltă a unuia din afluenţii Argeşului, cunoscut sub denumirea de Râul Târgului.

Altitudinea locului, după harta Statului Major, este de 400 m faţă de 590 m cât este la Câmpulung şi 270 m cât este la Piteşti

Sub raportul climatic ţinutul se situează între aceste două localităţi: Câmpulung şi Piteşti, amândouă aşezate pe aceeaşi vale şi pentru care avem date climatice exacte.

Media precipitaţiilor anuale va fi cuprinsă, prin urmare, între 652 mm, cifra dată de staţiunea Piteşti, şi 721 mm, cifră care reprezintă media Câmpulungului. In perioada de vegetaţie, cantitatea de precipitaţii trebue să se găsească între 307—370 mm. Umiditatea relativă, aceeaşi la ambele staţiuni vecine, este de 72% pe an şi 67% în perioada de vegetaţie.

Sub raportul temperaturii, pădurea Câlceasca se situează între

---

1) *E. Oteteleşeanu* şi *G. Elefterie :* Consideraţiuni generale asupra reg. precipit. atm. în România. Bucureşti, 1921.

9°,4, — media anuală dela Pitești — și 8°,1 media dela Câmpulung. In perioada de vegetație, temperatura Câmpulungului variază între 12°,2 — media lunii Mai — și 18°,1 — media lunii August, — iar aceea a Piteștiului între 15°,1 — media lunii Mai — și 20°,4 — media lunii August.

In ceea ce privește solul, pădurea Călceasca crește pe un sol brun roșcat în stare de formație, care a luat naștere pe aluviuni de pietriș mărunt în amestec cu nisip, elemente legate între ele prin humus și argilă în orizontul superior (0,00—0,33 m), prin separațiuni de sesquioxizi de fier și aluminiu în orizontul B (0,34—0,80 m) și prin mâl argilos, care face solul mai compact, în orizontul inferior[1]).

Perimetrul Băduleasa.

Este așezat pe șesul Teleormanului — partea de Vest a Burnazului. Ca și pădurea Tighina se găsește prin urmare la limita stepei cu păduri.

Sub raportul climatic, câmpul Teleormanului se găsește însă în condiții mai bune decât pădurea Tighina.

Precipitațiile anuale în șesul Teleormanului ajung la 500 mm. iar în perioada de vegetație trec peste 200 de mm.

Temperatura medie anuală este de 10°; temperatura medie a lunei celei mai călduroase se înregistrează în Iulie cu cifra de 22°,6 și a celei mai friguroase în Ianuarie cu —4°,8.

Vânturile, în acest ținut, sunt și mai puțin frecvente și cu intensitate mai mică decât în Basarabia.

Solul, în perimetrul Băduleasca, este un cernosiom degradat.

Roca pe care s'a format acest sol este un loess cu grosimea de 8—10 m.

III. Descrierea arboretelor.

1) *Plantațiunea din pădurea Ghirbovăț.*

Cum s'au făcut împăduririle? Plantațiunile din pădurea Ghirbovăț au fost făcute în anul 1907, în locul unui crâng degradat în vârstă de 30 de ani, defrișat. Lucrarea s'a executat primăvara, în teren mobilizat cu plugul, după ce, 2—3 ani după defrișare, fusese dat culturii agricole.

---

1) Descrierea profilului a fost făcută cu concursul d-lui Em. I. Protopopescu-Pake, căruia îi mulțumim și pe această cale.

Plantaţiunea s'a făcut în rânduri, cu puieţi de stejar pedunculat în vârstă de 2 ani. Distanţa între rânduri a fost de 1,20 m şi între puieţi de 1 m. Intre puieţii de stejar, de o parte şi de alta a fiecăruia dintre ei, pe rând, — la 0,50 m distanţă de puieţii de stejar — s'a mai plantat şi puieţi de Acer tataricum şi Caragana arborescens — unul de o parte şi altul de alta a puieţilor de stejar — cum se vede în schema care urmează :

Clişeu M. Petcuţ

Fot. Nr. 1. — Plantaţie de stejar în pădurea Ghirbovăţ.

○ ⊕ ○ □ ○ ⊕ ○ □ ○ ⊕ ○
○ □ ○ ⊕ ○ □ ○ ⊕ ○ □ ○

○ = Q. pedunculata Erh.; ⊕ = Acer tataricum L.; □ = Caragana arborescens.

Aceste două specii ajutătoare — arţarul tatăresc şi salcâmul galben — au rolul de a obliga stejarul să crească mai repede şi mai mult în sus decât în lături, (rol pe care literatura germană îl defineşte cu denumirea de „Treibholz").

Intreţinerea arboretului. Timp de 4 ani plantaţiunea a fost prăşită de 3 ori pe an. Alte operaţiuni culturale nu s'au făcut.

In aceste condiţiuni masivul s'a închis la vârsta de 11 ani.

Clişeu Z. Przemeţchii

Fot. Nr. 2. — Plantaţiune de stejar (în 1907), Pădurea Ghirbovăţ.

Starea arboretului în momentul cercetărilor. In anul 1928, epoca la care am făcut primele cercetări, arboretul născut şi îngrijit în felul descris mai sus era în vârstă de 21 de ani şi număra, în mediu, cam 3000 de arbori de stejar la hectar. In subarboret se găseau încă, în număr apreciabil, arbuştii introduşi în timpul când a luat fiinţă arboretul — arţarul şi salcâmul galben — la care s'a mai adăogat Rhamnus cathartica, Cornus sanguinea L şi Rhus Cotinus L, venite pe cale naturală. (fot. Nr. 1).

Masivul — în deosebi pe rând — era destul de strâns, cu fusurile drepte (fotografia No. 1) şi cu înălţimi care variau între 3 şi 7,82 m şi cu diametre între 2 şi 11 cm.

Creşterile. In ceea ce priveşte creşterile, iată care este rezultatul analizei arborelui mediu al clasei superioare de diametre al unui loc de încercare în parcela de care ne ocupăm:

Tabloul diametrelor.

Secţiunea:			Diametrul mediu la vârsta de:						Observaţiuni
Nr.	Inălţimea	Inele	5	10	15	20	21		
							fără coaje	cu coaje	
1	0	21	2,10	7,20	9,65	10,85	11,45	12,73	
2	1,30	17	0,20	2,85	6,25	7,50	7,75	8,85	
3	3,60	11	—	—	3,35	5,80	6,20	7,05	
4	5,60	6	—	—	—	2,25	2,95	3,45	
5	7,21	2	—	—	—	0,40	0,70	0,90	

Din diagrama alăturată rezultă următorul tablou al înălţimilor:

Vârsta:	5	10	15	20	21
Inălţimea (în metri):	1,80	3,60	5,60	7,60	7,82
Creşterea periodică (în metri):	—	3,60	—	4	—
Creşterea medie totală (în metri):	—	—	—	—	0,37

medie totală în înălţime, la vârsta de 21 de ani, era de 0,37 m; iar creşterea medie periodică era de 0,37 m în prima perioadă şi 0,40 m în a doua.

Aceeaşi diagramă ne dă şi următoarele valori pentru creşterea în diametru la 1,30 m de la sol :

Vârsta:	5	10	15	20	21
Diametru (în cm):	0,20	2,85	6,25	7,50	7,75
Creşterea periodică (în cm):	—	2,85	—	4,65	—
Creşterea totală (în cm):	—	—	—	—	0,37

Prin urmare, avem o creştere medie totală de 0,37 cm; o creştere periodică de 0,28 cm. în prima perioadă şi 0,47 cm în a doua perioadă.

In anul 1933, deci la vârsta de 26 de ani, arboretul număra încă 2440 de arbori din specia principală ; înălţimea varia între 7 şi 11 m, iar diametrul între 2—14 cm. (Fotografia No. 2).

Inrădăcinarea arboretului. Credinţa că stejarul plantat nu-şi poate reface pivotul, sau şi-l reface foarte greu, se dovedeşte neîntemeiată (fig. No. 5); arborele mediu pe care l'am scos din rădăcină şi-a înlocuit pivotul prin două rădăcini destul de bine desvoltate — 4 cm la bază — pe care le-a trimis vertical în pământ până la 1,80 m adâncime.

Altă serie de rădăcini, care sunt și cele mai numeroase, pornind cam din două planuri diferite, au fost împrăștiate în straturile mai superficiale ale solului.

2) *Semănăturile din pădurea Ghirbovăț.*

Cam de aceeași vârstă cu arboretul descris mai sus este arboretul din parcela 23, subparcela A, creat prin semănături în rânduri, în anul 1909, deci cu 2 ani mai târziu decât acel din parcela 20. Ca și plantațiunile, semănăturile de care ne ocupăm au luat locul unui alt arboret mai în vârstă, care s'a defrișat odată cu exploatarea. Terenul a fost folosit de cultura agricolă din anul 1905

Clișeu M. Petcuț

Fot. Nr. 3. — Semănătură de stejar în pădurea Ghirbovăț, parcela 23, subparcela A. (La vârsta de 17 ani).

până în 1909 inclusiv. In toamna acestui din urmă an, terenul a fost arat din nou şi semănat cu ghindă, în rânduri la 1,50 m depărtare unul de altul. Semănătura s'a executat în rigole făcute cu sapa. Rândurile au fost marcate prin puieţi de Cornus sanguinea L. plantaţi pe rând, la distanţă de 10,50 m unul de altul.

Clişeu Z. Przemeţchii

Fot. Nr. 4. — Semănătură directă de stejar. Pădurea Ghirbovăţ (Tighina). (Parcela 23, subparcela A, la vârsta de 24 ani).

Spaţiile dintre rândurile de puieţi s'au cultivat cu plante prăşitoare până în anul 1914, cultivatorii fiind obligaţi să dea trei praşile pe an.

Arboretul a început să se închidă în anul 1915. In anul 1919, deci la vârsta de 10 ani, s'a făcut o curăţire slabă scoţându-se numai stejarii dominaţi.

In toamna anului 1926, adică la vârsta de 17 ani, când a fost cercetat de noi, arboretul, se găsea în masiv strâns cu circa 6000 de arbori de stejar la hectar şi cu un bogat subarboret de corn.

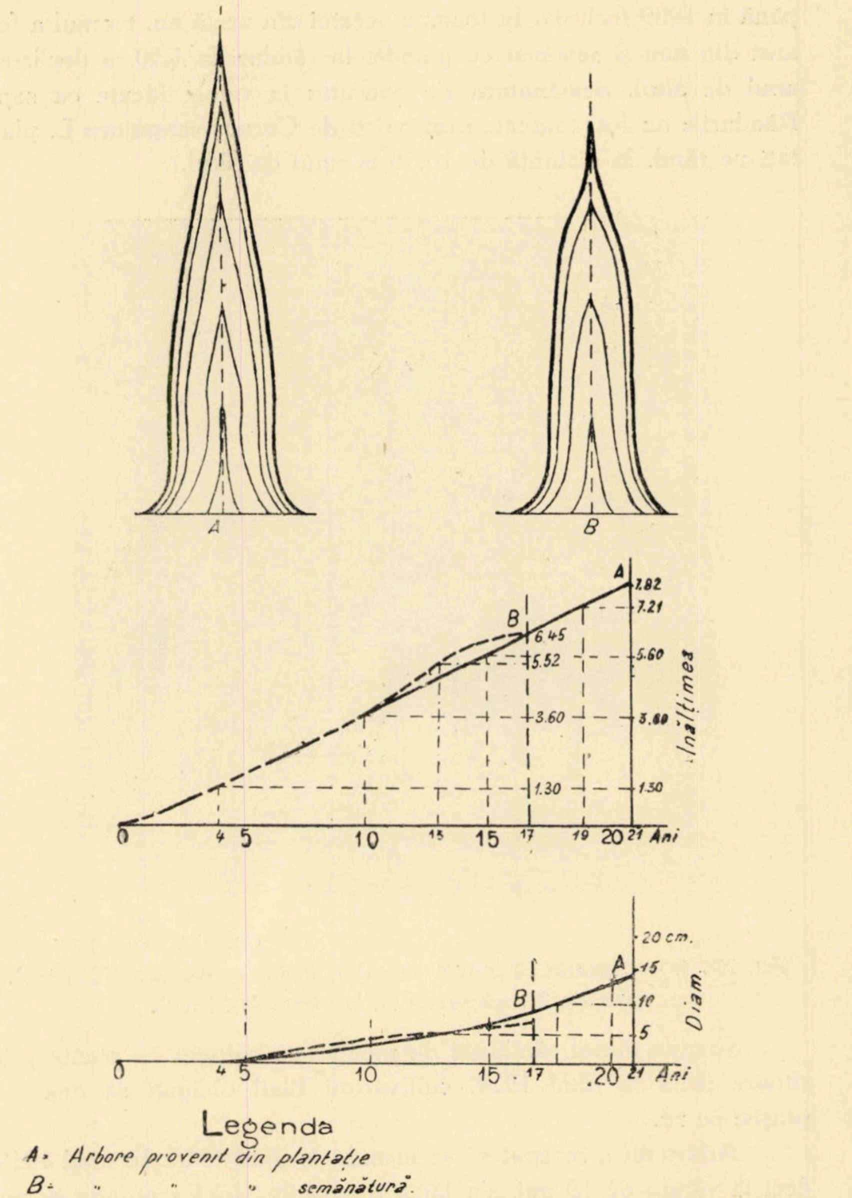

Fig. 1. — Pădurea Ghirbovăț.

Trunchiurile arborilor erau drepte, înălţimile variau între 1,50—6,57 m, iar diametrele între 1—10 cm. (Fotogr. No. 3).

In anul 1933, deci la vârsta de 24 de ani, numărul arborilor la hectar era de 2216, înălţimea varia între 6 şi 8 m, iar diametrele între 2 şi 14 cm. (Fotogr. No. 4).

Din analiza arborelui mediu al clasei superioare de diametre în această semănătură, am obţinut următoarele cifre:

Tabloul diametrelor.

Secţiunea			Diametru mediu în cm. la vârstele:					Observaţiuni
No. rondelelor	Inălţimea	No. inelelor	5 ani	10 ani	15 ani	17 ani		
						f. coajă	cu coajă	
1	—	17	2,4	7,5	10,4	11,1	12,2	Inălţimea totală a arborelui a fost 6.45
2	1,30	13	0,3	3,5	5,9	6,3	7,0	
3	3,60	7	—	—	4,7	5,4	6,0	
4	5,52	4	—	—	—	0,6	0,9	

Din diagrama secţiunii acestui arbore deducem, pentru vârsta de 17 ani, următorul tablou al înălţimilor:

Vârsta:	5	10	15	17
Inăţimea (în metri):	1,80	3,60	6,20	6,45
Creşterea periodică (în metri):	—	3,60	—	2,85 (în 7 ani)
Creşterea medie totală (în metri):	—	—	—	0,37

Creşterea medie totală a arborelui mediu al clasei superioare de diametru, în semănătura în vârstă de 17 ani din pădurea Ghirbovăţ este, prin urmare de 0,37 m; creşterea medie periodică în prima perioadă de 10 ani este de 0,36 m. iar în ultimii 7 ani din a doua perioadă este de 0,40 m.

Creşterile în diametru ale aceluiaşi arbore, la 1,30 m dela pământ, după cum se vede din tabloul de analiză, sunt reprezentate prin următoarele cifre:

Vârsta:	5	10	15	17
Diam. (în cm):	0,3	3,5	5,9	6,3
Creşterea periodică (în cm):	—	3,5	—	2,8 (în 7 ani)
Creşterea medie totală (în cm):	—	—	—	0,37

Creşterea medie totală în diametru este prin urmare 0,37 cm; creşterea periodică în prima perioadă de 10 ani este de 0,35, iar în ultimii şapte ani ai perioadei este de 0,4 cm.

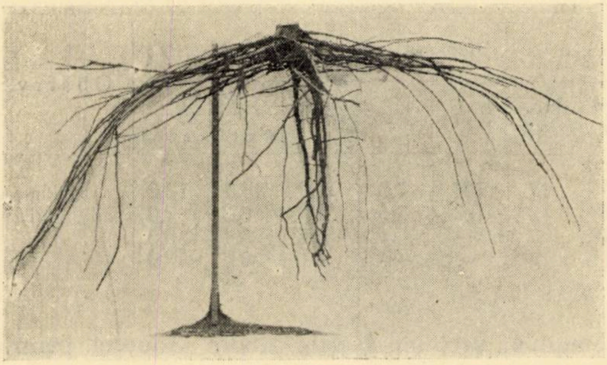

Clişeu Z. Przemeţchii

Fot. Nr. 5. — Sistemul radicilar (la vârsta de 19 + 2 = 21 ani) la un stejar pedunculat din plantaţiunea făcută în pădurea Ghirbovăţ (Tighina). Mira are 2 m.

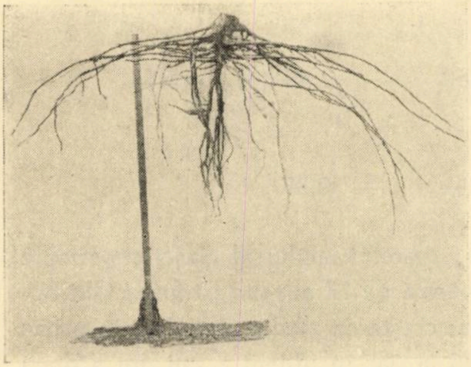

Clişeu Z. Przemeţchii

Fot. Nr. 6. — Sistemul radicilar (la vârsta de 17 ani) la un stejar pedunculat din semănătura directă făcută în pădurea Ghirbovăţ

Judecând după fot. Nr. 5 şi 6, rădăcinile arborilor din semănătură nu se deosebesc de acelea ale arborilor din plantaţiuni decât prin faptul că în semănătură pivotul este neramificat şi că în totalitatea lor sunt şi mai mici şi mai puţin numeroase. Chiar dacă există o diferenţă de 4 ani între arborii semănaţi şi cei plantaţi, diferenţa de vârstă a arborilor este prea mică pentru a justifica diferenţa de număr şi de mărime a rădăcinilor.

3) *Plantaţiunea din pădurea Câlceasca.*

Cum s'a făcut împădurirea. Arboretul dela şosea, după cum am văzut în altă parte a acestui studiu, a luat naştere pe cale de plantaţiuni. Plantaţiunea s'a făcut, primăvara, în rânduri, la distanţă de 1,50 m rând de rând şi la 1 m fir de fir, într'o fostă poiană, cultivată mai înainte cu păioase şi plante prăşitoare; pământul a fost

Clişeu M. Petcuţ

Foto Nr. 7. — Plantaţie de stejar în pădurea Câlceasca (Mihăieşti). (La vârsta de 33 + 2 = 35 ani).

arat de-a-rândul, iar după efectuarea plantaţiei spaţiile dintre rânduri s'au semănat cu plante prăşitoare.

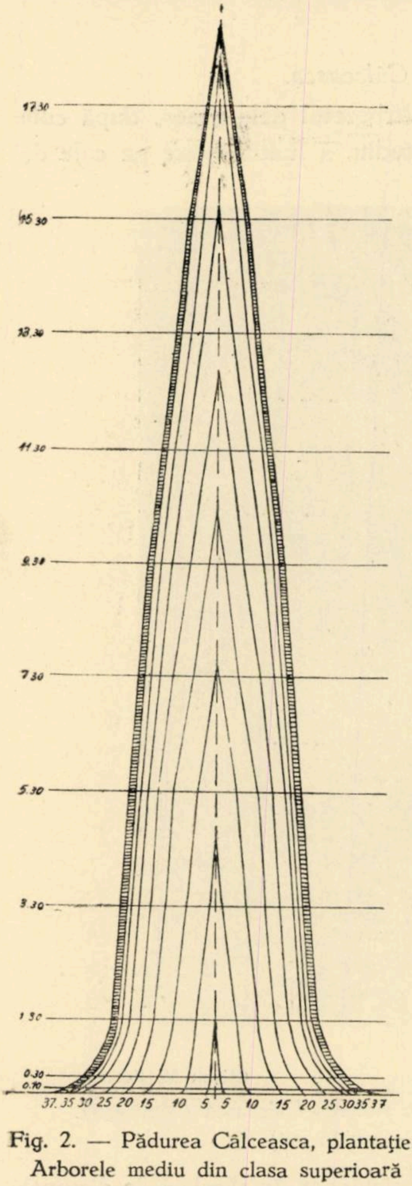

Fig. 2. — Pădurea Câlceasca, plantaţie. Arborele mediu din clasa superioară de diametre.

Scara : înălţimi : 1/100
diametre : - 1/5

Intreţinerea şi conducerea arboretului. Mobilizarea solului s'a repetat pe aceeaşi cale — cultura agricolă — ani de zile în şir, până când s'a închis arboretul.

Operaţiuni culturale nu s'au făcut.

Starea arboretului la epoca cercetărilor. In anul 1932, când am întreprins aceste cercetări, acest arboret avea vârsta de 33 de ani; consistenţa era plină, solul bine acoperit cu frunze moarte şi fără vegetaţie ierboasă. (Vezi fotografia No. 7). Diametrele realizate până la această vârstă au variat între 5 şi 21 cm la 1,30 m dela pământ, iar înălţimile între 12 şi 18,70 m. Volumul total la hectar realizat la această vârstă era de 178 m. c.

Analiza arborelui mediu al clasei superioare de diametre din acest arboret a dat următorul rezultat :

Tabloul diametrelor.

Secțiunea:			Diametru în cm. la vârstrele								Observațiuni
No. rondelei	Inălțimea	Nr. inelelor anuale	5	10	15	20	25	30	35		
									fără coaje	cu coaje	
1	0,30	33	0,8	4,7	9,7	13,5	16,6	19	21	22,5	
2	1,30	30	—	3,4	7,5	10,7	13	15	16,8	18	
3	3,30	27	—	10	5,2	8,8	11,5	13,5	15	16,5	
4	5,30	24	—	—	3,4	7,6	10,2	12,4	13,7	14,8	
5	7,30	20	—	—	—	4,2	7,7	10	12	13	
6	9,30	17	—	—	—	1,7	4.9	8,2	10	11,5	
7	11,30	14	—	—	—	—	2,2	4,9	8	9	
8	13,30	10	—	—	—	—	1	2.8	6	7	
9	15,30	7	—	—	—	—	—	1,5	4,0	5	
10	17,30	3	—	—	—	—	—	—	2,3	2,3	

După cum se poate vedea din diagrama construită cu aceste date, creșterea în înălțimea a arboretlui cercetat este reprezentată prin următoarele cifre:

Vârsta:	10	20	30	35
Inățimea (în metri):	4,50	10,20	15,80	18,70
Creșterea periodică (în metri):	4,50	5,70	5,60	6,20 (în 5 ani)
Creșterea medie totală (în metri):				0,53

Din rândurile de mai sus se vede că creșterea medie totală în înălțime a acestui arbore este de 0,53 m; creșterea periodică, în prima perioadă de 10 ani, este de 0,45 m, în a doua de 0,57 m. în a treia de 0.56 și în ultimii 5 ani a ultimei perioade de 0,59 m.

Tot în tabloul de analiză mai putem vedea că diametrele aceluiași arbore la înălțimea de 1,30 m dela sol sunt reprezentate prin următoarele cifre:

Vârsta:	10	20	30	35
Diam. (în cm.):	3,4	10,7	15	16,8
Creșterea periodică (în cm.):	3,4	7,3	4,3	1,8 (în 5 ani)
Creșterea medie totală (în cm.):				0,48

*

Creşterea medie totală în diametru este prin urmare de 0,48 cm; creşterea medie periodică este de 0,34 cm în prima perioadă de 10 ani, 0,73 cm în a doua perioadă, 0,43 cm în a treia şi 0,36 cm în primii 5 ani din a patra perioadă.

4. *Arboretul natural din pădurea Câlceasca.*

Arboretul natural din pădurea Câlceasca este un codru în vârstă medie de 90 de ani, foarte bine crescut; arborii cei mai frumoşi au peste 35—37 de metri înălţime — cea mai mare înălţime pe care am întâlnit-o în ţară la noi.

Clişeu M. Petcuţ

Fot. Nr. 8. Arboret natural de stejar din pădurea Câlceasca.

Consistenţa este 0,8; solul e relativ acoperit şi are o pătură de frunze moarte destul de apreciabilă. (Fotografia No. 8).

Ca subarboret nu întâlnim decât Crataegus monogyna Jacq. (păducel) şi Rosa canina L.

Pătura ierbacee este slab reprezentată.

Analiza arborelui mediu din clasa superioară de diametre ne-a dat următoarele cifre:

Tabloul diametrelor.

Secțiunea			Diametrul în cm. la vârstele de:										Observațiuni
No. rondelei	Inălțimea	Nr. inelelor anuale	10	20	30	40	50	60	70	80	89		
											fără coajă	cu coajă	
1	0,45	89	4,8	15,7	27,3	36	42,7	48	52	56	59	63	Inălțimea totală a arborelui este 31.50 m.
2	1,32	87	4,6	14,5	24	31.3	35.5	40	43.5	46,7	49,7	53.6	
3	5,38	77	—	7,8	17,6	25.3	30.6	34,2	36,7	39,1	43,0	44,9	
4	9.44	72	—	1,9	11,0	19	24,6	28,7	31,4	34,2	36,7	39,6	
5	13,50	67	—	—	5	13,3	19,8	24,6	27,6	30,4	34	35,6	
6	17,56	59	—	—	—	7,2	13,5	17.4	20,7	23,3	26,2	29,7	
7	18,99	5[illegible]	—	—	—	5.3	10,4	14,7	17.8	19.5	23,3	25.2	
8	21,59	50	—	—	—	0,5	5,1	8,8	11,0	13,4	15,6	18,0	
9	25.64	39	—	—	—	—	—	3,3	5,7	7,5	9.7	11,9	
10	29,70	11	—	—	—	—	—	—	—	1,0	2,8	3,5	

Creșterea în înălțime a acestui arbore a evoluat în felul următor:

La vârsta:	10	20	30	40	50
Inălțimea (în m):	5,38	10,75	16,90	22	24,15
Creșterea periodică:	5,38	5,37	6,15	5,10	
Creșterea medie totală:					0,48

Creșterea medie, în înălțime, la vârsta de 30 de ani este deci, de 0,56 m; iar creșterea periodică este de 0,54 m în prima perioadă, de 0,54 m în a doua perioadă și de 0,61 m în a treia perioadă.

In ceea ce privește creșterea în diametru, în arboretul plantat, la înălțimea de 1,30 m, ea se înfățișează după cum urmează:

Vârsta:	10	20	30	35
Diametrul (în cm.):	4,6	14,5	24	27,5
Creșterea periodică (în cm.):	4,6	9,9	9,5	3,5
Creșterea medie totală (în cm.): (la 35 de ani):				0,78 cm.

Creșterea medie totală, în arboretul natural, la vârsta de 35 de ani este de 0,78 cm.; Creșterea periodică, în prima perioadă, este de 0,46 cm, în a doua de 0,99 cm, în a treia de 0,95 cm și în ultimii cinci ani de 0,78 cm.

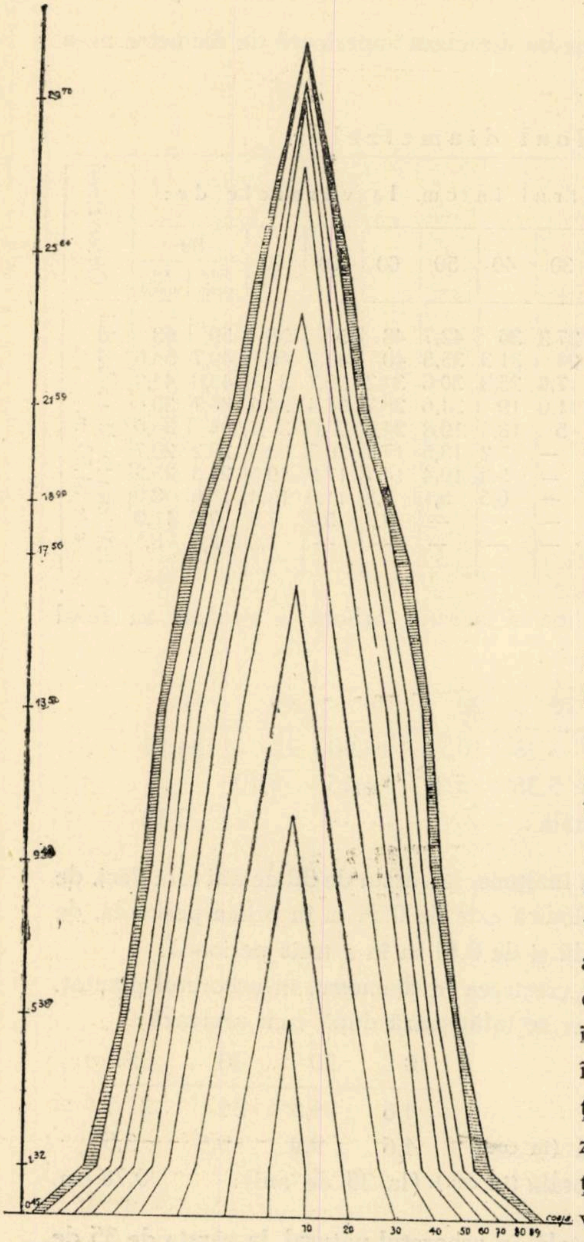

Fig. 3. – Pădurea Câlceasca, arboretul natural. Arborele mediu din clasa superioară de diametre.

Scara : { diametrelor : 1/5
înălțimilor : 1/100

5. *Arboretul din perimetrul Băduleasa.*

Arboretul din pădurea Băduleasa a fost creeat prin plantațiuni cu puieți de stejar în vârstă de 2 ani, pe un teren agricol, primăvara, după ce, în toamnă, toată suprafața care urma să fie plantată fusese arată dearândul.

Dispozitivul plantației a fost în rânduri la 1,50/1,50 m.

După efectuarea lucrării, solul n'a mai fost mobilizat și nici altă lucrare de întreținere nu s'a mai făcut în cuprinsul ei.

In anul 1933, deci în anul în care arborii aveau vârsta de 20 de ani și după 18 ani dela data la care s'a făcut împădurirea, arboretul, în părțile în care s'a obținut cele mai bune rezultate, abia avea înălțimea maximă de 3 m; vegetația ierboasă încă nu dispăruse complet dintre arbori. (Vezi fotografia Nr. 10).

Clişeu M. Petcuţ

Fot. Nr. 9. — Plantaţie de stejar mai puţin reuşită, în pădurea Băduleasa.

Clişeu M. Petcuţ

Fot. Nr. 10. — Plantaţiune de stejar mai reuşită, în pădurea Băduleasa.

In părţile mai puţin reuşite — şi de acestea sunt destule — pueţii cei mai înalţi nu ating 1,50 înălţime, arboretul e rar poenit, iar vegetaţia ierboasă este foarte bogată. (Vezi fot. Nr. 9).

IV. Centralizarea şi discuţia rezultatelor.

Din examinarea arboretelor de care ne-am ocupat în cuprinsul acestei lucrări s'a putut constata următoarele :

1) *Plantaţiuni şi semănături.*

a) Din comparaţia arboretelor din pădurea Tighina, cele creeate prin plantaţiuni de o parte şi cele care au luat fiinţă prin semănături de altă parte, nu rezultă, în nici un caz, o superioritate pentru cele din urmă; şi unele şi altele s'au închis la aceeaşi vârstă a arborilor.

Plantaţiunile şi-au împreunat coronamentul după un interval de patru ani de la data la care s'au executat lucrările de împăduriri, adică, în anul când arborii aveau vârstă de 6 ani (2 ani în pepinieră şi 4 ani în pădure).

Semănăturile făcute în 1909 s'au închis în anul 1915, când şi arborii şi arboretul aveau vârsta de şase ani.

Şi plantaţiunile şi semănăturile au fusurile drepte şi curăţate de crăci pe o lungime egală cu jumătatea înălţimilor; şi într'o parte şi în alta, solul este acoperit de o pătură bogată de frunze moarte fără nici o urmă de vegetaţie ierbacee.

b) Dacă urmărim creşterea în înălţime a arborilor — în ipoteza că această creştere urmează pe aceea a arborilor medii ai claselor superioare de diametre — constatăm o coincidenţă perfectă, pentru ambele arborete, până când arborii ating vârsta de 10 ani. Intre 10 şi 17 ani, în semănături, creşterile în înălţime au fost mai active decât în arboretul rezultat din plantaţiuni. După această vârstă, înălţimea semănăturilor face progrese foarte mici. La vârsta de 26 de ani, arborii cei mai viguroşi, în semănătură, abia ajung înălţimea de 8 m, cifră realizată, judecând după curba înălţimilor, în arboretele plantate, când arborii au vârsta de 21 de ani.

Şi poate că nu este lipsit de interes să remarcăm că diferenţierea de înălţime pe care o constatăm la semănături începe chiar în anul când acest arboret a fost parcurs cu operaţiuni de curăţiri.

Dacă ţinem seama că la acea dată — când arborii aveau vârsta de 21 de ani, — plantaţiunea număra numai 19 ani, superioritatea plantaţiunilor faţă de semănături sub raportul creşterilor în înălţime este evidentă.

c) Creşterea în diametru s'ar părea că nu urmează aceeaşi cale. In acest domeniu, din analizele de creşteri, constatăm o diferenţă — în favoarea semănăturilor — care se realizează în prima perioadă de creşteri: la vârsta de 10 ani, diametrul arborelui mediu al clasei superioare de diametre în arboretul plantat este de 2,85 cm, pe când în semănături acest diametru este de 3,5 cm. Socotim însă că această diferenţă nu poate fi atribuită decât unui accident; este anormal ca o plantaţiune până la vârsta de 10 ani când are înălţimi tot aşa de mari ca şi semănătura să aibă diametre mai mici.

d) Credinţa că puieţii plantaţi nu-şi mai pot sau îşi refac târziu pivotul şi că lâncezeala, pe care o constatăm în unele plantaţiuni s'ar datora acestei presupuse infirmităţi, se dovedeşte lipsită de temei. Rădăcinile arborilor plantaţi, atât cele principale cât şi cele secundare, sunt mai bine desvoltate decât ale acelora din semănături.

2) *Plantaţiuni şi arborete naturale.*

Dacă vom compara plantaţiunea din pădurea Câlceasca cu arboretul natural vecin, constatăm :

a) sub raportul înălţimilor, cea dintâi creşte ceva mai încet decât arboretul natural până când arborii din plantaţiune ajung la vârsta de 25 de ani. La 10 ani, arborele mediu al clasei superioare de diametre, în arboretul plantat, are înălţimea de 4,50 m faţă de 5,38 m cât are cel din arboretul natural; iar la 20 de ani, cel dintâi are înălţimea de 10,20 m, pe când cel din urmă are 10,75 m. La 25 de ani, creşterea în înălţime, în arboretul plantat, ajunge pe cea din arboretul natural şi la 35 de ani îi este chiar superioară. Creşterea medie periodică în arboretul plantat începe să fie superioară aceleia din arboretul natural încă din a doua perioadă; la arboretul natural această creştere se cifrează la 0,54 m. pe câtă vreme în arboretul plantat ea este de 0,57.

Aceste cifre se referă însă la vârsta arborilor din arboretul plantat, nu la vârsta arboretului (numărul anilor scurşi din anul de când s'a făcut plantaţiunea). Dacă am ţine seamă că în anul când arborii aveau vârsta de 10 ani se scurseseră numai 8 ani dela data când s'a făcut plantaţiunea, am obţine, pentru arboretul plantat, şi în prima perioadă o creştere periodică mai mare decât în arboretul natural.

Trebue să mai remarcăm de asemenea că arboretul plantat, de care ne-am folosit pentru comparaţie, după cum am văzut la locul cuvenit, nu se găseşte în condiţiile cele mai bune de vegetaţie. Arboretul din parc, în imediata vecinătate cu cel de care ne-am ocupat, are, la aceeaşi vârstă, 20,60 m înălţime. Este foarte probabil că în acest arboret creşterile arborilor, chiar în primele perioade, să fi fost superioare celor din arboretul natural.

b) Sub raportul creşterilor în diametru, arboretul plantat rămâne mereu dedesubtul arboretului natural. La vârstele de 10, 20 şi 30 de ani diametrul arborelui mediu dedus în felul descris la vreme este de 3,4, 7,07 şi 15 cm în timp ce în arboretul natural acelaşi arbore mediu are diametre de 4,6, 14,5 şi 24 cm.

Prea mult temei însă pe această pronunţată diferenţă în favoarea arboretului natural nu putem să punem, fiindcă nu-i putem cunoaşte cu destulă exactitate nici origina şi nici istoria vieţii. Este foarte probabil, şi credinţa noastră aceasta este, că acest arboret a fost provenit dintr'un crâng pe tulpini tinere sau a fost recepat în tinereţe ori a putut să fie un seminţiş tuns mereu de gura vitelor până când, la o anumită dată, s'a oprit definitiv păşunatul. Din acel moment, pueţii a început să crească în înălţime, rădăcinile lor putând să fie mult mai în vârstă, deci capabile să hrănească mult mai bine tulpinele. Astfel de arborete se întâlnesc mai des în pădurile noastre de stejar: Juda mica, Cazacu şi altele.

In sprijinul acestei ipoteze pledează următoarele consideraţiuni:

Inălţimea arboretului plantat trece deasupra celui natural exact la vârsta la care creşterea în înălţime la arboretele de crâng începe să se domolească.

Diferenţa între creşterea în diametru, la arboretul plantat faţă de cel natural, este prea mare şi se menţine şi mai târziu după ce înălţmea celui dintâiu trece deasupra acestuia din urmă, când suntem în drept să credem că condiţiunile de inferioritate ale primului — dacă au existat astfel de condiţii — au încetat.

Dacă ar mai fi nevoie şi de alte dovezi în favoarea ipotezii de mai sus, pe acestea le găsim în comparaţia dintre cifrele care reprezintă înălțimea și diametrele pe care le găsim în plantațiunea de care ne-am ocupat la pădurea Câlceasca de oparte, și acelea pe care le găsim în tablele de producție, de altă parte. In adevăr, în aceste table găsim pentru arboretele de stejar din clasa I de fertilitate, înălțimea medie de 12,6 și diametrul de 9,4 cm. In arboretul nostru din pădurea Câlceasca, înălțimea cea mai mică, la vârsta de 35 de ani, este 13 m iar diametrul cel mai mic, de 8 cm.

Ținând seama de aceste considerațiuni trebue să conchidem că plantațiunile de stejar bine făcute nu pot fi socotite inferioare, în nici un caz mult inferioare, arboretelor născute din însămânțări naturale.

3) *Plantațiuni cu rezultate bune și plantațiuni cu rezultate rele.*

Comparația dintre arboretul din perimetrul Băduleasa cu cele din pădurile Câlceasca și Tighina se soldează cu inferioritatea netă a celui dintâi. Dacă șesul Burnazului în care trăește arboretul dela Băduleasa poate fi socotit că se găsește în condiții staționale inferioare celor pe care le găsim în pădurea Câlceasca, nu este acesta cazul dacă facem comparația cu condițiile pe care le găsim la Tighina. Acestea, dacă nu sunt inferioare, în orice caz nu sunt superioare celor din Burnas. Așa fiind, speciile și vârsta pueților cu care s'au făcut aceste două arborete fiind aceleași, ipoteza unei inferiorități a sistemului radicilar al plantațiunilor ne mai putând fi luată nici ea în considerație, diferența între aceste arborete nu se poate explica decât prin felul deosebit cum s'au făcut și s'au întreținut aceste două arborete. Superioritatea arboretului din pădurea Ghirbovăț se datorește faptului că plantațiunea s'a făcut în sol mobilizat, ca aceasta mobilizare a fost menținută până aproape de epoca de închidere a masivului și că plantațiunea a fost îndesită cu alte specii secundare care au obligat stejarul să se înalțe și să crească și mai repede.

V. Concluziuni.

Din rezultatele cercetărilor care fac obiectul studiului de față, se impun următoarele concluziuni:

1) plantațiunile făcute în bune condițiuni dau — sub raportul

creşterilor — rezultate tot aşa de bune, ca şi arboretele naturale şi cel puţin tot atât de bune ca semănăturile;

2) faţă de semănături, plantaţiunile marchează chiar superioritate prin desvoltarea unui sistem radicilar mai puternic şi a unor înălţimi mai mari la arbori;

3) pentru a se obţine pe cale de plantaţiuni astfel de rezultate, arborete cu creşteri şi ţinută superioară sau cel puţin egale cu acelea ale semănăturilor şi arboretelor naturale, este necesar:

a) ca plantaţiunea să se facă în sol mobilizat şi neînierbat;

b) mobilizarea solului să se întreţină prin lucrări continue, făcute de câteva ori pe an, cel puţin 3—4 ani după efectuarea plantaţiunii; de dorit ar fi ca aceste lucrări să se continue până aproape de închiderea coronamentelor;

c) plantaţiunea să se facă cât mai deasă, cel puţin 1,50/1,50 m. ceeace reprezintă distanţele maxime la care trebuesc plantaţi puieţii de stejar; cele mai bune sunt însă 1,50/1,00 m;

4) şi într'un caz şi în altul, dar mai ales în plantaţiunile făcute la 1.50/1.50 m pe rândurile de stejar, în deosebi în regiunile uscate, trebuesc introduse specii secundare de ajutor, care, pe de o parte, să oblige stejarul să crească mai repede şi în sus, iar pe de altă parte, să acopere cât mai repede solul. Speciile cele mai proprii acestui scop sunt arţarul tătărăsc şi jugastrul; în Basarabia, jugastrul ar putea fi înlocuit cu Caragana.

*

Ca rezultat practic al acestor cercetări, considerând că plantaţiunile nu sunt legate de anii de sămânţă — ghinda, atât cât este necesară pentru creşterea puieţilor în pepinieră, se găseşte mai în toţi anii — problema refacerii şi a regenerării pădurilor de stejar, deci şi a celor de cer, devine o simplă problemă de technică forestieră; ea nu mai este legată de timp.

BIBLIOGRAFIE:

Bondaletov: Regenerarea artificială a păd. de stejar. Lesnoi Jurnal, 1908.

A. Hitrovo: Regenerarea stejarului în păd. Neagră. Lesnoi Jurnal No. 7—8/1911.

Petre Ioan: Cerul. Revista Pădurilor 1928.

G. F. Morozov: Culturile forestiere în ocolul silvic de experimentaţie Kameno-Stepnoe în anii 1896—1900. Extras din Darea de seamă asupra lucrărilor

expediției pentru lupta împotriva secetei. St. Petersburg, 1900. Ministerul Agric. și Dom. Statului, depart. Pădurilor.

N. I. Sus : Ameliorări Agro-Silvice. Traducere în românește de Ing. N. Celac.

G. Vâsoțcki : Stepe Rusiei Europene (în Enciclopedia Gospodăriei Forestiere Ruse. Vol. II, pag. 1008). Traducere în românește de Ing. I. Domusci.

Verjüngung der Eiche durch Saat oder Pflanzung ?

La régénération du chêne par semis au par plantation ?

L'auteur a repris la question controversée: faut-il régénérer le chêne par semis ou par plantation ? Il a étudié le problème sur le terrain, il l'a verifé dans beaucoup des cas et est arrivé aux conclusions qui suivent :

1. les ensemencements sont plus liés des années de semence que les plantations ;

2. les plantations effectuées dans de bonnes conditions donnent — en ce qui concerne les accroissements — de meilleurs résultats que les peuplements obtenus par ensemencement naturel ou artificiel ;

3. en comparaison avec les ensemencements artificiels, les plantations accusent une certaine supériorité dans le développement des racines et dans les hauteurs des tiges.

Mais pour obtenir ces résultats, il faut :

1. que la plantation soit executée dans un sol bien ameubli ;

2. que l'ameublissement du sol soit entretenu par des travaux continuels, plusieurs fois au cours de l'année et pendant 3—4 ans ;

3. que la plantation soit effectuée aussi dense que possible ; ça veut dire dans un dispositif de 1.50 × 1.00 m ;

4. qu'en tout cas et spécialement dans les régions arides et quand le dispositif dépasse 1.50 × 1.00 m, un sous-étage soit créé, à l'aide des espèces propres, telles que : Acer campestre, A. tataricum et Caragana arborescens.

REFERATE—COMENTARII

CE TREBUE SĂ AVEM IN CONSIDERAŢIE CÂND FACEM O EXPLOATARE IN REGIE.

de MIRCEA ŞT. POPESCU
Ing. Subinsp. silvic

După câţiva ani de practică cu exploatările în regie proprie e bine şi chiar necesar să aruncăm o privire retrospectivă asupra lor, pentru ca pe baza concluziilor la cari am ajuns să ştim dacă şi în ce condiţiuni să le continuăm spre a evita greşeli sau pierderi repetate :

1. *La orice unitate este rentabilă exploatarea în regie ?* Acest fapt trebueşte studiat numai în lumina exactităţii cifrelor.

Din bilanţurile pe câţiva ani în urmă se poate vedea :

a) Dacă valorile pe picior au fost reale (uneori intenţionat se pun mici pentru a rezulta beneficii la calculul materialelor fasonate),

b) dacă cheltuelile de regie (fasonare şi transport, etc.) sunt normale,

c) dacă cheltuelile de personal (atât cel bugetar cât şi cel diurnist plătit prin stat sau listă de plată) nu sunt prea împovărătoare pentru unitate, şi în fine,

d) dacă, socotind la capitalul investit impozitul : agricol, taxele de timbru şi impozit proporţional, cifra de afaceri, dobânda capitalului investit, impozitul comercial, etc. rezultă şi un beneficiu net de cca. 15%, se poate spune (şi numai atunci) că regia din Ocolul x sau Centrul y, a fost şi este rentabilă.

In caz contrariu trebuesc luate una din măsurile de mai jos :

a) Ori să se reducă cheltuelile de regie — problemă studiată la faţa locului,

b) sau să se reducă cheltuelile de personal, sau c) conducerea este de vină, sau în fine,

d) dacă din diferite cauze răul (pierderile succesive) nu poate fi înlăturat, e mai bine ca la acea unitate să se desfiinţeze regia — adoptându-se o altă modalitate de exploatare — dijmă, antrepriză, pe unitate de produse fasonate, etc., etc., fiindcă pagubele unora consumă beneficiul altora şi în plus ne şi descredităm faţă de opinia publică — care tot află că în cutare loc, sau punct se fac exploatări în perderi repetate, ca şi cum nici nu ne-am da seama de ele.

2. *Dacă regia proprie într'un ocol este rentabilă, cum trebueşte condusă?*

a) Administraţia Centrală a CAPS-ului şi Direcţiile Regionale trebue să ştie precis până la începerea anului forestier (15 Sept.) de ce sorturi de materiale de lucru (pe specii, dimensiuni şi cantităţi) şi lemne de foc au nevoe pentru anul financiar următor.

Până la această dată este suficient timp pentru a primi oferte, a duce tratative şi a ajunge la angajamente precise. (Nu sunt rare cazurile când primim ordine prin lunile Martie, Aprilie, pentru a da relaţii dacă şi în ce cantitate avem lemn de fag propriu de lucru, cerut de nu ştiu cine, când este ştiut că atunci exploatările sunt pe sfârşite, iar ceeace n'a fost cerut ca trunchi, s'a fasonat în steri).

Pe baza tabloului cantităţilor de materiale angajate de CAPS se dau ordine în consecinţă şi din timp ocoalelor, cari dela începutul exploatărilor îşi pot organiza munca după un program, spre a ajunge la un anumit scop.

b) Este un lucru pe care practica l-a dovedit: se pot face aceleaşi lucrări şi cu preţuri unitare mai mici dacă plăţile se fac la timp.

Deaceea, în exploatarea în regie, fondurile puse la dispoziţie şi la cererea ocolului echivalează cu bune reuşită a lor după cum şi viceversa este tot atât de adevărată.

Cunoaştem cu toţii mecanismul complicat al ordonanţării şi justificărei fondurilor şi a mai vorbi şi de un buget interior al ocolului înăuntrul căruia să se poată face cheltueli chiar şi din venituri, justificându-le cu acte, poate că ar fi utopic; iar ceeace credem că s'ar putea face în actuala situaţie ar fi ca cel puţin prin simplă corespondenţă pentru a scuti cheltuelile şi timpul pierdut, să se aprobe compensările între depunerea veniturilor și cererea de bani pentru regii.

c) Exploatările să se înceapă în general din vreme (15 Sept.), numai la stejar la finele lunei Octombrie — aceasta pentru a profita, de un timp mai lung, în care o parte este și bun și brațe suficiente, spre a termina cu fasonarea și inventarierea materialelor până la 31 Martie.

d) In privința transporturilor lemnelor de foc dela pădure în gări și de aici expedierea lor pe c. f. r. la diverse autorități, instituțiuni, etc., pentru aprovizionările de toamnă, aceasta trebue să aibă loc începând cel mai târziu din luna Maiu pentru:

a) a profita de timpul bun neploios din (Iunie, Iulie) când avem și cel mai mare număr de chirigii,

b) pentru a profita de tariful redus pe c. f. r. și de vagoanele ce uneori blochează liniile gărilor nefiind de nimeni cerute,

c) pentru a avea minusuri mai mici în depozite prin uscarea lemnelor,

d) în fine, trebue să fim sinceri și să recunoaștem că în actuala situație nu este nici o deosebire în privința recompenselor bănești între personalul superior, mediu și inferior al unui ocol care muncește peste orele de serviciu, atât în zilele de lucru cât și sărbătorile producând venituri mari și beneficii nete însemnate și între același personal al altui ocol care în marea majoritate a anului nu face mai nimic.

O cointeresare a personalului ocolului care efectiv a activat și într'un anumit procent la beneficiile nette produse, ar fi un stimulent pentru cei ce muncesc, și o emulație pentru personalul aceluiași ocol și a celorlalte.

Avem certitudinea că exploatările în regie conduse după criteriile de mai sus dau mai bune rezultate decât azi fiindcă:

a) Toate materialele lemnoase fiind angajate, nu stăm cu ele în pădure așteptând cumpărători, ci imediat după inventariere se și desfac, curățind astfel la timp și repede parchetul, lucru atât de necesar pentru regenerare, iar parchetele se lichidează în timp maximum de un an.

b) Evităm neplăcerile ce ni se cauzează aproape în ficare zi de lucru dar mai ales sărbătoarea când grupuri compacte de lucrători vin să-și revendice munca ce nu este la timp plătită și totdeodată pentru a avea la timp, atât lucrători cât şi chirigii şi pe preţuri mai mici, nemai fiind expuşi la concurenţa oricărui particular.

c) Stimulăm şi recompensăm, binemeritat, prin cointeresare la beneficiul net, un personal, care efectiv a muncit, sacrificându-şi orele libere, familia şi chiar sănătatea.

Die im Falle der Anwendung des Verfahrens der eigenen Regie zu berücksichtigen Gesichtspunkte.

Quelques considérations concernant les exploitations en régie.

Appuyé sur une expérience de quelques années en matière d'exploitation en régie, l'auteur fait une série de propositions afin que les revenus soient assurés, les travaux bien exécutés et le personnel recompensé pour ses efforts.

En tout cas il est d'avis que le système d'exploitation en régie doit être adopté seulement lorsqu'il existe la conviction qu'on aura un bénéfice net de minimum 15%; autrement il faudra pratiquer une autre modalité d'exploitation: entreprise, par prélèvement d'une dîme, etc.

PROGRAMUL DE LUCRU

de Ing. V. P. NEGULESCU

Orice activitate omenească, mai ales când e de lungă durată, ca să dea reazultatele dorite ,trebuie să-şi formeze programul de lucru, program ce constitue jaloanele indicatoare în spaţiu şi timp a acţiunilor de viitor, ca astfel omul să nu piardă timpul preţios.

Programul de activitate, de care s'a vorbit în timpurile noastre mai mult ca oricând, prin deschiderea orizonturilor economiei dirijate şi de raţionalizarea muncii, este mijlocul cu care se poate câştiga maximul de rezultate, deoarece, pe deoparte, toate acţiunile se îndreaptă cu toate forţele către ţelurile urmărite şi astfel se obţin realizările cele mai mari ,iar pe de altă parte, lucrările se desfăşoară în perfectă cunoştinţă de cauză, în mod ordonat, încât nu se pierde nici timpul, nici materialul util.

Programul de lucru apare cu atât mai important, cu cât activitatea omenească se desfăşoară într'un domeniu mai vast şi pe o durată de timp îndelungată, deoarece problemele sunt mai numeroase şi mai complicate.

Gospodăria silvică a statului, ca o activitate complexă şi de durată foarte mare ,durată ce se confundă cu viitorul ţării, are nevoe mai multe decât orice altă activitate de programul de lucru, care să constitue baza acţiunilor administraţiei silvice a statului, în toate domeniile sale de lucru.

Ideea acestui program, apare pentru întâia oară în regulamentul serviciului silvic exterior întocmit în anul 1924 pentru lucrările de ridicări în plan, amenajări şi împăduriri, în pădurile statului, iar mai târziu, în anul 1934, se întocmeşte programul decenal al împăduririlor, în urma cererii consiliului technic al pădurilor.

Chestiunea programului de lucru în administraţia silvică a statului, a fost discutată în diverse congrese ale Soc. ,,Progresul

Silvic" și în „Revista Pădurilor", fără a se fi dat până astăzi soluția completă, ca administrația silvică să profite cu maximul de rezultate. In rândurile ce urmează, voi căuta a indica unele modalități de urmat la alcătuirea și executarea acestui program, spre a ne apropia pe cât se poate, de soluție completă.

Intocmirea programului de lucru.

Programul general de lucru trebue alcătuit de șeful de ocol, ca cel mai indicat agent, deoarece se află în legătură directă și continuă cu pădurea ,și astfel poate cunoaște mai bine decât oricare altul problemele pădurilor în raport cu cerințele culturale și cu nevoile locale. Dar, pentru ca acest program să fie cât mai complet, se cere ca șeful de ocol să parcurgă și să observe cât mai atent toate pădurile, cu ocazia diverselor deplasări la păduri, dar mai ales la inspecția generală a pădurilor (inspecție anuală), când va urmări problemele ce interesează toate domeniile de activitate ale gospodăriei silvice, așa că întocmirea în bune condițiuni a acestui program este legată de deplasările pe teren ale șefului de ocol și de observările amănunțite făcute în aceste împrejurări.

Datele culese cu ocazia acestor deplasări, se vor nota într'un carnet : *carnetul de teren,* jurnalul de teren al șefului de ocol și va fi partea integrantă a activității inginerului silvic de execuție.

Acest carnet n'ar trebui să lipsească nici unui inginer silvic ce vine în contact cu pădurea, căci totdeauna se vor găsi probleme de notat și de urmărit în viitor, asupra nevoilor pădurilor și cu atât mai mult trebue să se găsească totdeauna asupra șefului de ocol, care lucrează direct cu frontul de luptă al pădurilor. In acest scop trebue să se introducă obligatoriu în serviciu : purtarea carnetului de teren, după cum tot obligator trebue să fie notarea în acest carnet a observațiunilor făcue pe teren asupra necesităților problemelor, ce le ridică pădurile.

Observațiunile notate în carnetul de teren, spre a fi folosite cât mai bine la întocmirea programelor de lucru, trebuesc centralizate într'un alt carnet : *carnetul programelor de lucru,* unde se vor trece observațiunile culese pe serii, păduri și pe natură de lucrări :

a) Hotare (movile cu stâlpi, șanțuri, perdele de protecție);

b) Ridicări în plan ;

c) Amenajări și revizuiri de amenajamente ;

d) Regenerări artificiale (de poeni, sub masiv, completări, refacere de arborete degradate, prașila însămânțărilor artificiale, ameliorări de terenuri degradate, etc.);

e) Exploatări de produse principale, operațiuni culturale, exploatări de produse accidentale;

f) Construcțiuni de drumuri, podețe, cantoane, etc.;

g) Corecțiuni de torenți, ravene;

h) Diverse (oprire de rezerve excepționale în păduri cari se vor inventaria, serii de agrement, etc.);

Programul general de lucru se va întocmi cu datele notate în carnetul programului de lucru, iar pentru punerea lui la punct va trebui ca inspectorul de control — ce posedă experiență și orizont mai desvoltat, — să-l verifice și eventual să-l completeze; astfel alcătuit, se va înainta administrației superioare.

Din cadrul programului general se va alcătui după cazuri, programele decenale, cincinale sau anuale pentru toate grupele de lucrări arătate mai sus, iar programul anual de lucru va servi ca bază la întocmirea bugetului, pentru a se prevedea toate fondurile necesare cerute de lucrările propuse spre executare în anul viitor.

La întocmirea bugetului se întâmpină greutăți foarte mari pentru prevederea fondurilor necesare, având în vedere mai ales situația financiară actuală, însă cum gospodăria silvică este o ramură importantă de producție în economia națională, se impune ca organele corespunzătoare să lupte cât mai mult pentru obținerea acestor prevederi bugetare.

Programul anual de lucru extras din programul general, va fi completat cu eventualele observațiuni de noi probleme și necesități, apărute ulterior întocmirii programului general de lucru și sezizate de șeful de ocol, cu ocazia deplasărilor și inspecțiilor la păduri.

Pentru a termina problemele ridicărilor în plan și amenajărilor pădurilor, va trebui să se întocmească un program de lucru cincinal, în care termen să se execute toate ridicările în plan și amenajamentele definitive ale pădurilor, astfel ca după cinci ani să fie numai preocupări anuale pentru revizuiri de amenajamente. (In această ordine de idei, menționăm că direcția silvică Pitești va executa acest program în mai puțin de cinci ani).

Până la întocmirea amenajamentelor definitive, va trebui să se întocmească programe de lucru cincinale ale exploatărilor (principale şi operaţiuni culturale), iar după întocmirea acestor amenajamente, programele exploatărilor vor fi numai anuale, după prevederile amenajamentelor.

In acelaş sens şi programele regenerărilor artificiale se vor întocmi pentru cinci ani, iar după rezolvarea amenajamentelor definitive, vom avea nevoe numai de programe anuale ale împăduririlor, deoarece aceste lucrări sunt prevăzute în amenajamentele definitive. Lucrările necesare de construcţiuni ca şi de corecţiunea torenţilor, ravenelor, enumărate mai sus se vor încadra într'un program decenal, deoarece executarea lor va cere sume mari.

Un capitol important al gospodăriei silvice, căruia nu i s'a dat toată atenţia, este punerea la punct a hotarelor cu refacerea movilelor de hotare cu stâlpi, şanţuri, perdele de protecţie, etc., fără de care proprietatea şi liniştea pădurii nu vor fi stabilite. De aci necesitatea întocmirii unui program cincinal de lucru şi pentru aceste lucrări, care poate fi integrat în programul de lucru al ridicărilor în plan.

Punerea în aplicare a programului de lucru.

In cadrul programului anual şi în limita fondurilor bugetare aprobate, şeful de ocol trebue să alcătuiască programele de lucru pe anotimpuri, şi săptămânale, aşa fel că toate lucrările prevăzute să se execute bine şi la timp.

Credem că programele pe anotimpuri trebuesc înaintate şi direcţiei spre a lua cunoştinţă, iar programele săptămânale să rămână în arhiva ocolului.

Şeful de ocol va alcătui programe săptămânale atât pentru persoana sa, cât şi pentru subalternii săi : inginerul silvic ajutor, conductorul, brigadierii de teren (control şi gestiune) şi pentru personalul de cancelarie.

Desigur, în programele săptămânale vor intra în afară de lucrările prevăzute în programul anual şi lucrările cerute de regulamente, ordine circulare şi ordine diverse pentru lucrări neprevăzute în programul anual. Această idee poate ar părea la început o complicaţie de serviciu, însă având în vedere consideraţiunile arătate mai sus de utilitatea programului, preocuparea săptămânală a şefului de ocol, va duce, din contră la uşurarea lucrărilor, prin executarea lor ordonată şi la timp de toţi agenţii, ferind serviciul de o serie întreagă de neplăceri, așa că noi credem necesară introducerea obligativității de serviciu: formarea programului săptămânal, cum îl vom arăta mai jos.

Programele săptămânale se vor face de șeful de ocol în fiecare săptămână și anume sâmbăta, cu fiecare din personalul menționat mai sus, iar lucrările stabilite a se executa în săptămâna viitoare, se vor trece pe o filă în carnetul de teren al funcționarului respectiv, după care se va opri câte o copie pentru arhiva ocolului.

In aceeași zi cu formarea programului săptămânal, șeful de ocol va urmări cu atenție executarea programului întocmit pentru săptămâna expirată, de către fiecare agent în parte, căutând a pune la punct lucrările neexecutate, cele ce se vor executa în săptămâna următoare, stabilind recompensele pentru executările precise și conștiincioase și răspunderile pentru diversele abateri dela programul de lucru (inactivitate, slabă execuție).

Cu această modalitate a întocmirii programului săptămânal și a urmăririi lui, se va obține maximum de randament, deoarece toți agenții silvici au activitatea de viitor trasată, încât nu se pot departa dela această direcție și nu pot pierde vremea cu dibueli de lucru. Ei se vor obișnui cu vremea cu aplicarea acestor programe săptămânale (cazul ocolului silvic Nucet, unde s'a aplicat și se aplică sistemul indicat mai sus).

Executarea programului anual de lucru se va comunica de șeful ocolului organului superior de conducere de două ori pe an: la jumătatea și la finele anului, spre a se putea urmări stadiul lucrărilor și întrebuințarea fondurilor.

La finele anului, ocolul va trebui să facă o dare de seamă completă asupra tuturor lucrărilor executate în anul expirat, de unde se va deduce activitatea desfășurată: *raport de activitate*.

Pentru ca randamentele programelor de lucru să fie maxime, se cer următoarele condiții *sine qua non*:

a) Șeful de ocol să simplifice biurocrația ocolului — (prin practica mea la ocol pot spune că această simplificare este posibilă) și să obișnuiască personalul de cancelarie cu executarea lucrărilor de cancelarie. Randamentul lucrărilor va fi și mai mare din ziua când și direcțiile regionale vor simplifica biurocrația, vor pune la punct diverse statistice, așa fel ca să nu se mai ceară ocoalelor tot felul de situații repetitoare.

b) Șeful de ocol să instruiască personalul de teren cu executarea diverselor lucrări corespunzătoare funcțiunii, iar pădurarii să fie obișnuiți cu executarea regenerărilor artificiale, operațiunilor culturale, etc.

c) Șeful de ocol să pună pe fiecare agent la genul de lucrări la care are mai multă atracție, căutând să-i desvolte entuziasmul, în care sens sunt chemați să lucreze și organele superioare. (Direcția, Caps-ul), care vor căuta a evidenția lucrările bine executate cu propuneri de recompensări, iar nu numai să arate greșelile, și să ascundă sub tăcere lucrările bune.

d) Programul de lucru al ocolului este independent de persoana care l-a întocmit sau l-a aplicat în parte, așa că șeful de ocol nou numit are datoria elementară a se iniția în detaliile programului general de lucru întocmit, cerând explicațiuni atât în cancelarie cât și pe teren dela fostul șef de ocol, cu care ocazie va lua contact cu pădurile ocolului, după care să urmărească observațiunile programului de lucru, să mențină carnetul de teren și să completeze la zi carnetul programelor de lucru, pe care-l va cere fostului titular, așa fel ca să fie în curent în orice moment cu nevoile pădurilor și cu stadiul evolutiv al gospodăriei silvice.

e) Șeful de ocol să urmărească cu suflet și cu tenacitate executarea programului de lucru și să nu se lasă copleșit de inevitabilele supărări și desamăgiri în serviciu, ci să privească orizontul larg al activității creatoare, să depună tot entuziasmul și energia la executarea programelor de lucru, căutând a obține cât mai multe lucrări de creație, cari vor rămâne în urma noastră, cari vor vorbi generațiilor viitoare, arătând că pe acolo au trecut energii creatoare.

Der jährliche Wirtschaftsplan.

Le programme de travail.

Le réglement du service extérieur (1924) et les dispositions du conseil technique des forêts imposent l'introduction d'un programme de travail rédigé pour une période de quelques années.

L'auteur va plus loin avec ses propositions et demande un programme de saison pour les directions forestières et un autre hebdomadaire dans le cadre des cantonnements.

PĂDUREA DE PROTECŢIE IN LEGISLAŢIA SILVICĂ ROMÂNEASCĂ.

de Dr. V. SABĂU

„Motto-ul" D-lui I. C. Demetrescu „..este mai uşor de a emite o lege impresionantă şi voluminoasă, care nu costă nimic pe Stat, decât, de a face cu adevărat ceva real pentru economia forestieră" pus în fruntea consideraţiunilor d-sale critice[1]) asupra legii pădurilor de protecţie din 1935, găseşte o semnificativă întregire în Revista Vânătorilor Nr. 19 din a. c. prin adagiul, că dacă nu s'a făcut nimic real pentru economia românească prin legea de mai sus, în schimb *„legea ne costă parale"*.

Acest insinuant ecou, format pe baza discuţiunilor deschise de D-l I. C. Demetrescu care pe nedrept pune activitatea noastră legislativă într'o lumină foarte puţin favorabilă, ne stimulează să cercetăm mai de aproape întrucât este justificat şi dacă era necesară aducerea legii pădurilor de protecţie din 1935 pentru a umple golurile din legislaţia silvică de până atunci.

Inainte de a trece însă la studiul legilor, să vedem ce este pădurea de protecţie. După definiţia d-lui I. C. D. : „Păduri de protecţie sunt pădurile a căror menţinere şi anumită tratare este recunoscută ca necesară pentru îndeplinirea unor funcţiuni de apărare fizică directă".

Aceasta este definiţia, arătată de d-l I. C. D., a fi *„mai completă şi totodată mai precisă"*, decât a doctrinarilor *Endres, Weber*, etc. după ce d-sa a întreprins o discuţie critică a definiţiilor formulate de aceşti autori clasici. In fond însă, definiţa d-lui I. C. D.

---

1) Vezi «Legea din Aprilie 1935, pentru pădurile de protecţie». Referat prezentat Institutului de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră. Revista Pădurilor 1936, Nr. 7—8, pg. 805.

este tot a lui *Endres*, pe care d-sa numai o parafrazează fără a schimba sensul sau a-i adăoga ceva nou, ceva mai *„deosebit"*. Pentru documentare, dăm definiția lui *Endres* în original și în traducere:

„Schutzwaldungen sind Wälder deren Erhaltung und Zweckentsprechende Bewirtschaftung geboten ist im Interesse der Abhaltung von Nachteilen und Gefahren, welche Dritten drohen".

„Păduri de protecție sunt păduri a căror menținere și tratare corespunzătoare scopului se impune în interesul evitării desavantatajelor și pericolelor ce amenință pe terțe persoane".

După cum se vede, definiția germană este identică cu a d-lui I. C. D., întrucât expresia lui Endres *„a evita desavantajele și pericolele ce amenință terțe persoane"* înseamnă a menține funcțiunile fizice de apărare directă, cum le numește d-l I. C. D. Singura deosebire dintre cele două definitiții este calificarea *„recunoscută"* în loc de *„se impune"*, care, după d-l I. C. D. *„împrumută definiției o deosebit de mare capacitate de adaptare și exprimă în sens foarte larg, de relativitate și convenționalism"* *pădurii de protecție*. Dacă facem abstracție de contradicția din calificările d-lui I. C. D., privitoare la definiția d-sale, anume că aceasta este mai *„precisă"*, dar în același timp *„are un caracter mai larg de relativitate și convenționalism"*, cu toată bunăvoința, noi nu vedem în ce măsură ar putea schimba definiția d-sale fondul definiței lui *Endres*. Fiindcă expresia „se impune" menținerea unui anumit tratament și cea a d-lui I. C. D. *„este recunoscută"*, menținerea acestui tratament, în cazul de față și scopul vizat de definiție, este unul și același lucru. Până ce nu se recunoaște necesitatea unei măsuri, în mod logic, ea nu *„se impune"* și invers, câtă vreme nu se impune, nu se recunoaște. Suntem, așa dar, în fața unei forme de exprimări a definiției lui *Endres, care nu completează, nu alterează, nu precizează și nici nu „împrumută" nimic deosebit definiției clasice a lui Endres.*

Dar să revenim asupra definiției, proprietatea lui Endres, însușită cu modificări de exprimare de I. C. D., să reflectăm asupra ei, și să vedem întru cât este respectată această definiție de legislația noastră silvică dinainte de 1935.

Pentru ca o pădure de protecție să poată înplini, așa dar, funcțiunile de apărare directă, trebue să fie supusă unui *„anumit* *tratament"*, care, după câte aflăm în *Weber 'Forstpolitik'* pag. 403 și *Lehr*, pag. 388, constă nu numai din menținerea stării împădurite sau conservarea pădurii de protecție, ci din anumite norme de tratament propriu zis. Instituteşte oare Codul Silvic dela 1910 și legile mai noui, acest regim? Răspundem din capul locului: Nu! Legile româneşti, la care ne referim, crează un singur regim pentru toate pădurile, indiferent dacă sunt de protecție sau de raport. Pădurile gândite — gândite și nu numite — de legiuitor a fi de protecție, enumerate la aliniatul e, f, g și h din art. 1 al Codului Silvic, sunt supuse pur și simplu regimului silvic la fel cu toate celelalte păduri de raport, deși definiția de mai sus reclamă pentru ele un *„anumit tratament"*.

Prin urmare, legile dela care se pretinde că *„definesc, apără și fac să funcționeze îndestulător pădurile de protecție"*, nu procedează în conformitate cu definiția d-lui I. C. D. recte Endres, fiindcă lipsesc din ele acele „anumite" dispozițiuni pe care le reclamă neapărat definiția.

Se va obiecta că acel *„anumit tratament"* este însăși supunere la regim silvic de drept comun al Codului din 1910. Ce-i drept, acest regim cuprinde dispozițiuni de conservare și poate de bună gospodărie a pădurilor de raport aparținătoare statului, instituțiunilor publice, etc. Insă, cât privește pădurile particulare, lipsesc dispozițiunile eficace de conservare a lor. Nu interesează deocamdată dacă, și în ce măsură și împrejurări sunt suficiente acele dispozițiuni pentru buna conservare a pădurilor de protecție, proprietatea statului, instituțiunilor publice, etc., important este de știut că acele dispozițiuni pentru pădurile particulare, atât cele de raport, cât mai ales cele de protecție, sunt absolut insuficiente pentru a le feri de o eventuală pustiire. Aceasta din motivul foarte simplu, că pentru o bună parte din aceste păduri, supunerea la regimul silvic are un caracter mult mai liberal, rigorile legii fiind pentru ele mult mai îngăduitoare și în anumite cazuri aproape inexistente.

In legislația silvică dinainte de 1935, există, propriu zis, un paradox, prin faptul că, deși pădurile de protecție ale particularilor sunt mult mai expuse devastărilor, deși doctrinele politicei forestiere reclamă pentru ele un regim mai sever, totuși, Regimul silvic instituit este mult mai îngăduitor față de ele, decât față de cele de raport ale statului, etc., cari prin natura proprietarului sunt mai puțin expuse devastărilor. Paradoxul este cu atât mai accentuat, cu cât însăși definiția lor reclamă pentru ele un anumit, un special tratament. Cu toate acestea, așa zisele păduri de protecție românești nu sunt supuse nici măcar regimului forestier de drept comun al pădurilor Statului.

Definiția lui *Endres* are toată dreptatea să pretindă un asemenea tratament special, în termeni juridici numit tratament de drept special, fiindcă pădurile de protecția îndeplinesc în plus față de cele de raport anumite funcțiuni fizice și sociale. Aceste funcțiuni nu le-ar putea îndeplini mulțumitor dacă legile n'ar prescrie și anumite dispozițiuni de conservare și tratare de natură a face să *accentueze, mențină și perpetueze funcțiunile lor fizice* și sociale.

Măsurile speciale de protejare, fără îndoială că variază după natura funcțiunilor îndeplinite de păduri. Ele încep cu prescrierea unei proceduri speciale de calificare, a unei anumite modalități de determinare și declarare a pădurilor de protecție, calitate prin natura sa foarte dificilă de recunoscut. Acest procedeu diferă de cel de supunere la Regimul silvic obișnuit. Pădurile de protecție sunt, de exemplu, calificate ca atare de o comisie locală sau regională, compusă din diferiți specialiști, de către organele de poliție forestieră, etc. In total, sunt patru sisteme de calificare. In aceste păduri, de obiceiu se *reglementează gestiunea technică, se interzic tăerile rase, răriturile forte și se impune grădinăritul* sau tratamentul cel mai corespunzător scopului. *Personalul* însărcinat cu aplicarea efectivă a principiilor de amenajare a acestor păduri, în multe legi străine este ținut a fi *specialist*. Mai mult chiar, el trebue să depună un jurământ că va veghea și aplica întocmai dispozițiunile speciale ale amenajamentului. Ca măsură de ordin general, *divizarea* sau *pulverizarea* pădurilor de protecție este complect interzisă. In afară de aceste *directive speciale de cultură, control și poliție forestieră*, se mai *reglementează modalitatea de expropriere și despăgubire* a proprietarilor, precum și *asocierea* sau *comasarea pădurilor* de protecție.

Aproape în toate țările apusene, unde există, desigur, alte moravuri și o conștiință silvică mult mai desvoltată decât la noi, legile, în conformitate cu doctrina silvică, ridică pădurile de protecție din rândul celor de raport și instituesc un *regim de drept special* care prescrie normele necesare *technice* și *juridice* mai sus înșirate.

Astfel de dispoziţiuni speciale conţin legile multor ţări germane, legea *franceză* din 1922, *suedeză* din 1903, *norvegiană* din 1908, *ungară* din 1879 şi mai cu seamă cea nouă din 1935, *cehoslovacă* din 1929 şi *polonă*, legea *italiană*, care defineşte pădurile de protecţie cu expresia simbolică şi foarte sugestivă ,,boschi sacri" (păduri sfinte), etc. Am putea continua pe larg cu această înşiruire, însă nu vrem să ne facem tălmacii textelor de tratate de politică forestieră, unde sunt exemplificate pe larg toate aceste măsuri.

Oare legislaţia silvică românească, era nevoie să conţină asemenea dispoziţiuni speciale?

Trebue să recunoaştem că în această legislaţie, instituirea pădurii de protecţie nu formează o *bază precisă şi temeinică* de preocupare a legiuitorului. Am văzut că sub regimul legilor silvice dinainte de 1935 nu se instituia clauza pădurii de protecţie decât la particulari a căror păduri sunt în bună parte supuse unui Regim silvic mai liberal, mai îngăduitor decât pădurile statului, etc. In consecinţă, pădurile de protecţie în loc să fie supuse unui regim protecţionist mai sever, unor norme mai restrictive, sunt încadrate într'un regim mai inferior, mai puţin sever decât pădurile de raport ale statului. Această anomalie este provocată de legea modificatoare a Codului Silvic din 1920, care, făcută în pripă, nu s'a racordat şi sincronizat perfect cu dispoziţiunile C .S. din 1910. Anomalia este valabilă pentru toate pădurile particulare mai mici de 100 ha la munte şi 25 ha la şes, cari reprezintă în total 20% din suprafaţa pădurilor ţării [1]).

Intr'adevăr, pentru aceste păduri art. 4 din legea modificatoare a C. S. din 1920 permite, în vederea exploatării lor, întocmirea unui *studiu sumar*. O dispoziţiune inofensivă în aparenţă, care, în realitate are consecinţe atât de funeste pentru aceste păduri, încât, în bună parte anulează însăşi clauzele supunerii la regimul silvic. Prin admiterea întocmirii unui studiu sumar, art. 4 din lege loveşte tocmai în problema regenerării şi conservării pădurii, scopul primordial urmărit de regimul silvic.

Dacă prin adoptarea unui amenajament sau regulament de exploatare art. 3 din C. S. *impune categoric regenerarea* pe cale artificială sau naturală a pădurii şi *fixează un termen de regenerare*, în cazul studiilor sumare, prin forţa împrejurărilor, art. 3 din

---

[1]) Dările de seamă ale Cons. Technic al pădurilor pe 1930 şi 1931.

C. S. *nu obligă* pe exploatator sau proprietar la nici un termen de regenerare. Mai mult încă, nici măcar *sancțiuni* nu se pot aplica acestor proprietari în cazul când refuză executarea lucrărilor de regenerare. Ce-i drept, art. 7 din C. S. conține sancțiuni de această natură contra proprietarilor sau exploatatorilor de păduri, dar aceste sancțiuni privesc numai *abaterile dela dispozițiunile amenajamentelor și regulamentelor* de exploatare, și nici decum dela studiile sumare, despre cari art. 7 C. S. nu pomenește nimic. Această interpretare a legilor o face Curtea de Casație prin sentința No. 169/930, prin care sunt declarate „inoperante sancțiunile" dictate de art. 7 din C. S. pentru proprietarii și exploatatorii pădurilor din categoria celor prevăzute la art. 4 din legea modificatoare din 1920.

Or, *fără sancțiuni, orice dispoziție legală,* fie ea cât de clară și categorică, *devine inexistentă, iluzorie* și toate dispozițiunile bune și sănătoase devin *fără valoare.* Acesta este cazul cu măsurile legale pentru pădurile de protecție amintite cari scapă cu totul prevederilor art. 7 din legea C. S.

Respectarea și aplicarea de către instanțele judecătorești de fond a acestei jurisprudențe stabilită de *Curtea de Casație,* duce în pădurile sub 100 de ha la munte și deal și 25 ha la șes, la completa neaplicare a sancțiunilor prescrise de art. 7 din C. S., neaplicare ce putea fi urmată de consecințe grave pentru conservarea și regenerarea acestor păduri [1]).

Iată o lacună capitală a legilor silvice, cari, prin natura lor, au un efect mai grav asupra pădurilor *„așa zise de protecție"* din C. S., cari sunt în primul rând expuse devastărilor.

Am văzut că procentul acestor păduri expuse pustiirii, este aproximativ 20% din suprafața pădurilor țării. El însă, se poate majora până la suprafața întreagă a pădurilor particulare, adică până la aproximativ 30% din pădurile țării. Aceasta, din cauza unei alte lacune foarte serioasă a legilor noastre silvice. Anume, că ele *nu opresc, sub nici o formă, pulverizarea sau divizarea pădurilor particulare și țărănești.* Acest neajuns al legii se manifestă nu numai în desavantajele create de fărămițirea proprietății forestiere private, ci mai cu seamă în posibilitatea deschisă pentru a le pustii prin disocierea unităților economice amenajate.

---

[1]) Darea de seamă a Cons. Technic al pădurilor pe 1930. Rev. păd. 1931, pag. 509.

In ce privește dispozițiunile referitoare la regenerarea pădunilor, legile mai conțin și alte imperfecțiuni relevate de *Consiliul Technic al Pădurilor* în *Dările de seamă*, citate. Astfel, art. 9 din C. S. dispune să se consemneze o garanție de regenerare pentru pădurile particulare exploatate pe bază de amenajament sau regulament de exploatare. Această garanție se ridică la 100 lei sau 60 lei de hectarul de pădure exploatată. Prin art. 6 din legea modificatoare din 1920, aceste sume au fost majorate, totuși legea, după cât arată Consiliul Technic, nu spune nimic în cazul când nici această garanție n'ar fi suficientă pentru completarea unei regenerări impecabile.

Cu tot acest *cumul de lacune*, foarte serioase, al legilor silvice, pădurile particulare n'au fost devastate în măsura în care legile permiteau. *Consiliul Technic al Pădurilor* a căutat, cu dela sine putere, ca, în ce privește obligațiunea de regenerare, să nu facă nici o deosebire între regulament de exploatare sau amenajament pe de o parte și studii sumare pe de alta.

Preocupate de conservarea pădurilor, organele silvice au căutat să suprime această lacună a legii desființându-se prin circulara Ministerului de Agricultură și Domenii No. 214475/935, studiile sumare și notele statistice. Această desființare însă nu are nici o putere juridică executivă, fiindcă studiile sumare sunt create de dispozițiuni stabilite în lege pe care o decizie ministerială nu le poate desființa.

Acest act de hotărîtă năzuință de apărare a pădurilor în contra pustiirilor, pornit dintr'o adâncă și înțeleaptă dorință a factorilor cu răspundere, ne dovedește că totuși moravurile noastre, arătate a fi inexistente, chiar ele caută să salveze pădurile dela dezastru acolo unde sunt lăsate pradă devastărilor de către legi. Iată că uzul de patetică exclamare cu poetul antic, Horațiu, *„Quod leges sine moribus"*, față de dezastrele patronate de lege și încercările lăudabile ale Forului suprem care supraveghează aplicarea legilor, prin această interpretare arbitrară a legilor, devine eronată, naivă și lipsită de orice temei serios.

In afară de clauza regenerării pădurilor de protecție, nici *gestiunea technică* nu este reglementată în aceste păduri, așa cum spune doctrina silvică și procedează legile străine. Legile românești dinainte de 1935 nu prescriu aplicarea unor anumite tratamente după rolul fizic al pădurilor. Tăierile rase de ex., deși regulamentul de explicare al legii modificatoare are pretenția să le restrângă, în realitate, totuși, ele sunt admise fără nici o excepție în marea majoritate a cazurilor. Astfel, după art. 1, alin. 5 al acestei legi, tăerile rase sunt permise în pădurilor bătrâne de fag, în cazul când se intenționează a se introduce în locul fagului rășinoasele, apoi în pădurile curate de molid, sau predominante, unde din cauza violenței vântului nu se poate aplica regimul codrului regulat, iar grădinăritul este *nerentabil* (art. 1, alin. 4).

Pentru a ne face o idee sumară în câte anume păduri este permisă clauza tăerilor rase, amintim că molidul ocupă 18,5%, iar fagul 38% din suprafața pădurilor. Statistica nu precizează câte din aceste sunt arborete pure.

Mai departe, același regulament (art. 1, alin. c, 6), statuiază că în masivele situate în vecinătatea golurilor de munte și în bazinele de recepție ale ravenelor și torenților, pe coastele stâncoase sau pietroase cu pante foarte repezi sau prăpăstioase, în pădurile de rășinoase pure și în amestec cu fag, care aparțin micilor proprietari și care au nevoie în fiecare an de o cantitate oarecare de lemn de lucru, forma grădinărită cu arbori de vârstă și dimensiuni confuz amestecate, este dela sine indicată.

Deși la prima vedere aceste stipulațiuni ale regulamentului par foarte categorice, ele sunt în realitate cât se poate de elastice și nu interzic tăerile rase în pădurile de protecție. Mai întâiu, expresia ,,indicată are un caracter facultativ, de apreciere, de bun plac și nicidecum de constrângere. Apoi, dacă analizăm mai de aproape textul acestor dispozițiuni, vedem că *grădinăritul este indicat numai condiționat*, anume, *dacă* proprietarul de pădure are nevoie să-și acopere continuu cu lemn de lucru trebuințele gospodăriei sale, *dacă* pădurea este de fag bătrân, *dacă* proprietarul ar dori să introducă rășinoasele, *dacă* în pădurile de molid exploatarea în codru grădinărit nu rentează, etc. Iată de câți *dacă* depinde evitarea tăerilor rase și de câte momente economice se ține seama.

Aceste restricțiuni devin, cu drept cuvânt, iluzorii când ne gândim că aproape toți proprietarii de pădure, indiferent de natura lor, atunci când este vorba să-și exploateze pădurile, nu se gândesc decât la interese momentane și nu la nevoile sale anuale de lemn. In astfel de împrejurări, măsurile restrictive sau de prohibire a tăerilor rase sunt inexistente. In pădurile amenajate până anul 1928, tăerile rase se ridică la 50%. In anul 1933 s'au amenajat pădurile în tratamente cu tăieri rase în următoarea proporție: la stat 57%, persoane colective 37% și particulari 78% [1]).

De altfel, pentru a demonstra că legiuitorul român s'a ocupat numai incidental de pădurile de protecție și de foloasele lor imateriale, atragem atenția cititorilor, în mod special, asupra textului de regulament în care primează întotdeauna economicul. Cât privește funcțiunile fizice ale pădurii de protecție, ele nu joacă în fața rentabilității aproape nici un rol.

Dar, în afară de aceste considerații, aplicarea regulamentului se face în unele privințe, cu multă prudență de către instanțele noastre superioare, prin faptul că acesta nu se limitează numai la desvoltarea principiilor din lege, ci trece mai departe insistând asupra unor chestiuni străine legii. De aceea instanțele silvice își impun o anumită prudență în aplicarea lui. In asemenea împrejurări, imputările ce se fac legiuitorului din 1935 că în legea pădurilor de protecție nu ține seamă de prescripțiunile acestui regiement, își pierd efectul și devin cu totul neserioase.

Pentru a devasta, așa dar, o pădure pe cale legală, nu este nevoie decât să primeze economicul într'o pădure „așa zisă de protecție", adică să se concentreze tăerile, să se taie ras și cu aceasta se compromit toate funcțiunile fizice de ordin obștesc ale pădurii respective. Pădurea se devastează mai ales dacă ea cade în categoria celor cu studii sumare. O portiță a pustiirilor de păduri pe care bănuim că s'a circulat foarte mult înainte de 1935.

Este de prisos să descoperim noi aci și alte lacune ale legilor silvice în ce pirvește dispozițiunile lor pentru conservarea, regenerarea și ameliorarea pădurilor țării, fiindcă le cunosc toți aceeia cari aplică efectiv legile. *Lipsa măsurilor de regenerare în pădurile de protecție, a reglementării gestiunii lor technice, a opririi pulverizării lor și predominarea economicului intereselor obștești de ordin imaterial, sunt lacune destul de serioase ale unei legi ca să deschidă larg*

---

[1]) Vezi Dr. V. Sabău: Politica de amenajare a pădurilor românești în lumina statisticei. Lucrare prezentată la ICEF.

poarta devastărilor. De altfel insuficienţele acestor legi au fost pe larg analizate şi subliniate în dările de seamă ale *Cons. Technic al Pădurilor* pe anul 1930[1]).

In rezumat, amintim aci că tocmai membrii acestui consiliu, cei mai competenţi a se pronunţa asupra eficacităţii dispoziţiunilor legale, arată că din aceste texte lipsesc *cele mai elementare cerinţe de conservare a pădurilor.* Animat de o excepţională grijă, în ce priveşte conservarea pădurilor, Consiliul Technic se plânge, în deosebi, de *sistemul revoluţiilor tranzitorii şi a perioadelor de aşteptare* admise de C. S., dispoziţiuni de care se face cu drept cuvânt abuz atât de mare, încât se păşeşte cu paşi repezi spre lichidarea pădurilor particulare. In consecinţă, Consiliul cere să se aducă *texte precise* şi severe care să pună capăt acestui sistem de *colonială lichidare* a pădurilor particulare. Evident, aici sunt şi moravurile vinovate.

Consiliul Technic al pădurilor, după 20 de ani de activitate şi aplicare a legilor silvice, cu o rară putere de reliefare impresionantă şi necontestată autoritate, se pronunţă clar şi precis în chestiunea ce formează obiectul discuţiunii de faţă. Ar fi fost poate suficient să dăm citatul de mai jos, ca să considerăm tranşată controversa actuală şi să punem definitiv la punct cele susţinute în articolele d-lui I. C. D.

Iată ce spune Cons. Technic de modul cum rezolvă legile silvice româneşti problema pădurii de protecţie[2]):

„*Este o lacună de mare importanţă în legea silvică românească care, am putea spune, a ignorat complet instituirea pădurii de protecţie, lacună ce cată a fi împlinită prin modificarea şi completarea textelor respective în sensul în care s'a legiferat şi în alte ţări cu o gospodărie silvică înaintată,* luându-se ca model legiferarea elveţiană al cărei merit este de a fi subordonat intereselor generale, interesele particularilor, mergându-se până acolo încât în legea silvică din 1917 a cantonului Neufchâtel s'a prevăzut exproprierea, pentru cauze de utilitate publică, a pădurilor de protecţie".

In contradicţie cu expunerile noastre şi părerile atât de clare, neșovăielnice și categorice ale Consiliului Technic, d-l I. C. D. descoperă în legile noastre *vagi urme de noțiuni de pădure de protecție*, pe cari le crede absolut suficiente pentru a rezolva problema atât de importantă și dificilă a acestor păduri. Tocmai aci păcătuește D-sa, desigur, ca unul care nu aplică în practică legile și nu a aflat de *sentințele* și *jurisprudențele* date de acei cari le aplică, după constituție. D-sa consideră că legea este completă atunci când se descoperă *urme abia perceptibile* de noțiuni pe care legiuitorul mai mult le-a gândit de cât exprimat și uită că legea o aplică, în definitiv, instanțele de judecată în fața cărora numai *textele clare, și precise* sunt *eficace*. Poate că, dacă aplicarea legilor ar depinde numai de silvicultori, orice vagă aluzie la o noțiune de specialitate ar fi respectată așa cum spune știința silvică. După constituție însă, interpretarea textelor de lege o fac nu părțile interesate adică silvicultorii, în cazul de față, ci instanțele de judecată, care sunt obligate a ține seamă nu de ceea ce spune știința silvică, ci de ceea ce este prevăzut textual în lege. Dacă un text de lege este confuz, neprecis sau incomplet, el provoacă de regulă mari dezagramente și pădurile sunt acelea care sufăr. In cazul nostru, chiar dacă legea își însușește foarte vag noțiunea așa zisei păduri de protecție, aceasta nici pe departe nu este încă suficientă să fie respectată. Cu atât mai puțin în cazul când nu este decât *incidental amintită, incomplet și neprecis instituită*. Or, cu asemenea text nu se poate impune clauza pădurii de protecție atât de dificil de impus pe cale juridică și așa de mult dezagreată de proprietarii particulari.

---

[1]) Rev. Păd. 1931, pag. 505—523, şi anul 1932, pag. 642 şi 755.

[2]) Darea de seamă a Cons. Technic al Pădurlor pe anul 1930. Rev. Păd. 1931, pag. 666.

Der Schutzwald in der rumänischen Forstgesetzgebung.

La forêt de protection dans la législation forestière roumaine.

L'auteur examine la notion de la forêt de protection, telle comme elle est présentée dans la littérature de specialité et dans l'article de Mr. I. Demetrescu, d'où part la discution, analysant en même temps aussi la législation en vigueur: celle de 1910 et 1935. Il constate que dans le code forestier de 1910 les dispositions n'étaient pas assez catégoriques et conclut sur le progrès que montre la loi de 1935.

CÂTEVA CONSIDERAŢIUNI ASUPRA EXPLOATĂRII STEJARULUI.

de Ing. HORIA MANOLE

Cu aproximativ 15 ani în urmă se dăduseră ordine vamale, pentru a împiedica exportul lemnului de stejar.

Se constatase, atunci, că avem prea puţin stejar — ce fusese distrus, în mare parte, în timpul răsboiului — aşa că se impunea restricţiunea, la export.

Ce s'o fi întâmplat, de-atunci, e greu de spus. Fapt cert este, că azi, se tae şi se exportă stejar, caşi cum ar fi vorba de trestie de zahăr!

Să se fi refăcut pădurile de stejar, în cincisprezece ani!?

Şi — cel puţin — dacă proprietarii ar cere pentru lemenul ce-l vând, preţurile ce merită această esenţă.

Indiferent de distanţa de transport, dela pădure, până la o gară, nu se poate concepe — în zilele noastre — a se vinde lemnul de lucru, de stejar, sub *una mie lei m. c. în picioare.*

Dar, nu acesta e faptul cel mai de căpetenie. Ci, acela că se mai exploatează, încă stejar, ceeace ar trebui osândit.

Dacă s'au luat măsuri drastice, în cursul acestui an, de către ministerul de agricultură, cu privire la tăierea crăcilor (şi măsura trebue aplaudată, din toată inima), cu atât mai vârtos trebue să se pună oprelişte, la exploatarea stejarului.

A ajuns la vârsta exploatabilităţii? Se poate; dar dacă a trăit 200 de ani, poate să mai „rabde“ încă zece ani, căci peste acest termen socot, că adevărata valoare a stejarului, va fi obţinută foarte uşor şi fără tocmeală.

Când ştim cu toţii, cât de greu creşte; când mai ştim câte întrebuinţări are şi că — în fine — suprafeţele cele adevărate (nu ale statisticilor din cancelarii) se reduc dela un an la altul, cu o iuţeală surprinzătoare, este cel puţin curios că se mai tolerează tăierea stejarului, în cuprinsul ţării.

Nu vom ajunge, oare, să fim noi ceeace sunt, acum, Egiptenii — adică importatori ai lemnului de stejar ?!

Am văzut multe curiozităţi, printre cari şi aceea din regiunea Aradului, unde se făceau lemne de foc, din frasin ! Este, deci, aşa de mult frasin şi atât de puţin valoros, încât să-l punem pe foc ? !

Căile ferate, pentru nevoile ce au de traverse, au ajuns — în fine — la întrebuinţarea fagului.

Este mult drum, încă, de parcurs, pentru a imprima acea mişcare forestieră trebuitoare, cu scopul de a mai păstra *foarte puţinul* ce mai avem (în cuprinsul ţării întregi), sub raportul lemnului, în general.

Să priceapă cine trebue, că *nu* se mai poate continua, cu exploatarea pădurilor, în ritmul de azi.

Nu mai sunt păduri de tăiat; iar ceeace se doboară, acum, la pământ, este — în mare majoritate — *capital forestier,* iar nici decum dobânda solului păduros.

România va importa lemn. Este avertismentul ce trebue difuzat, prin mii de megafoane. De aceea, măsurile de luat trebue rapid studiate şi apoi aplicate.

Einige Betrachtungen über die Nutzung der Eiche.

Quelques considérations sur l'exploitation du chêne.

Mr. Manole parle de la nécessité de restreindre l'exploitation et l'exportation du chêne. On nous donne les motifs : il est vendu à un prix trop bas et exporté dans une quantité qui dépasse les possibilités normales des forêts du pays. Continuant le rythme actuel des exploitations on va entamer le capital forestier.

PROBLEMELE ZILEI

PROBLEMELE COOPERAŢIEI FORESTIERE

COOPERATIVE DE PRELUCRAREA ŞI DESFACEREA PRODUSELOR DE LEMN

de Ing. Insp. M. Rădulescu

Una dintre problemele mari. care interesează de aproape economia noastră forestieră, este *sporirea procentului de industrializare a lemnului,* în vederea măririi veniturilor ţării din păduri. Deşi posibil, lucrul pare că nu e tocmai uşor de realizat, de vreme ce se aruncă şi azi mari cantităţi de materiale lemnoase la foc, deşi s'ar fi putut fabrica din ele obiecte folositoare.

O explicaţie s'ar găsi, poate, în lipsa unei industrii mai desvoltate a lemnului în ţara noastră, în lipsa de organizare a desfacerii produselor de lemn, în uşurinţa cu care s'au dat spre exploatare pădurile în România şi mai ales în uşurinţa, cu care se manipulează lemnul de foc, în comparaţie cu cel de lucru.

In ultimul timp, multe păduri (peste 1.000.000 ha) au fost defrişate însă pentru păşune şi teren de cultură, iar lemnul de foc pierde continu teren în lupta cu petrolul, gazele naturale [1]) şi electricitatea.

De aceea, trebuie să se activeze serios, ca lemnul din pădurile, ce ne-au mai rămas, să fie bine sortat şi cât mai bine valorificat.

In legătură cu această preocupare de înflorire a gospodăriei noastre forestiere, trebuie amintit, că în multe părţi ale ţării se găsesc săteni, cari cunosc din tată în fiu, diferite meşteşuguri de prelucrat lemnul.

Din acestea citām: fabricarea furcilor, greblelor, lopeţilor, spiţelor, doagelor, cozilor de instrument, şindrilei, lăzilor de păstrat hainele, sau alimentele, etc.

---

1) Să ne gândim, ce s'ar face economia forestieră, dacă într'o bună zi s'ar aduce gazele naturale din regiunea petroliferă în Capitală.

In unele regiuni ale ţării sunt apoi comune întregi, cari se ocupă cu rotăria (com. Gorgota şi Crivina din jud. Prahova) fabricarea ulucei pentru împrejmuirea gospodăriilor (com. Aref şi Corbeni din jud. Argeş etc.) cu cioplitură (comunele din regiunea de deal a multor judeţe etc.).

După ce-şi fabrică un car două de ,,marfă", aceşti săteni meşteşugari, pornesc la câmpie s'o plaseze în schimbul cerealelor, unde de multe ori îşi pierd săptămâni întregi.

(Un exemplu tipic ni-l oferă Moţii, cari cutreeră ţara cu cercuri şi cu ciubere).

Spre a economisi această risipă de muncă naţională şi spre a o îndruma pe căi sănătoase, socotim indicat ca aceşti săteni harnici şi pricepuţi să fie constituiţi în mici cooperative, spre a-şi putea procura în comun lemnul necesar din pădure, spre a-şi ameliora metodele de lucru şi mai ales spre a-şi organiza în comun şi cu preţ bun desfacerea produselor.

La câmpie s'ar putea organiza, apoi, mici *cooperative de desfacerea produselor din lemn,* fabricate la deal şi la munte în schimbul produselor agricole.

Pe această cale, populaţia dela deal şi munte şi-ar putea procura produsele agricole mai ieftin şi şi-ar economisi timpul cu desfacerea produselor muncii lor la câmpie. La rândul său, populaţia de câmpie şi-ar putea procura uneltele de lucru şi materialul de împrejmuire şi construcţie în condiţiuni mai avantajoase.

La prima vedere, poate că nu s'ar da atenţia cuvenită acestor cooperative. Dacă ne gândim însă, la faptul, că ele ar putea fi răspândite pe tot cuprinsul ţării şi de pe urma lor ar avea de câştigat sătenii şi pădurile şi că ar putea rula capitaluri foarte însemnate, le găsim utile şi le recomandăm cu căldură camarazilor noştri silvici dela Cooperaţie.

REGIA DE STAT ŞI COOPERAŢIA

de **George Minescu**
Director technic la Casa Centrală a Cooperaţiei

Regia de stat, astfel cum se practică în prezent de CAPS, rezolvă, desigur, multe probleme, între cari una din cele mai importante este *naţionalizarea* exploatărilor, industriei şi comerţului de lemne.

Nu rezolvă însă și nu poate rezolva în condițiunile cele mai bune, *funcțiunea socială* ce trebuie să îndeplinească pădurile.

Intru cât sunt mai folosiți pentru munca lor lucrătorii utilizați de CAPS în regiile sale față de alte întreprinderi? Și, se cunosc condițiunile de mizerie în care sunt siliți să muncească acești lucrători de pădure, mai demni de ajutor de cât ori care alții.

Sunt ei mai bine plătiți de CAPS? ,

Ministerul Finanțelor cere Casei Pădurilor, ca instituție comercială, venituri mari, cât mai mari posibile. Contribuabilul nu mai poate suporta noui sarcini pentru acoperirea nevoilor crescânde ale Statului.

Economiștii au convins pe toți — just sau injust — că domeniile Statului contribuiesc cu prea puțin la veniturile tezaurului.

Consecința, o suferă și Casa Pădurilor.

Chiar dacă ar vrea să plătească mai bine *munca*, nu este lăsată s'o facă.

Cantitățile de materiale lemnoase exploatabile anual sunt limitate.

Valoarea lemnului în picioare nu reprezintă de multe ori, decât 10⁰/₀ din aceea a produsului lemnos vândut pe piață. Prețurile cu care se comercializează acesta, nu pot întrece pe cele ale pieții.

In asemenea condițiuni, cum ar putea CAPS să realizeze venituri cât mai mari?

Desigur, numai *comprimând* celălalt component, *salariile muncitorilor*, care intră într'o măsură covârșitoare în valoarea produsului lemnos.

Până la care limită? Până la prețul plătit de concurență, scoborându-le la un moment dat — prin generalizarea regiei de Stat la toate pădurile țării — *la cea mai redusă limită*.

Intr'un Stat capitalist, cu mari nevoi financiare aceasta este absolut posibil.

Dar munca intelectuală, prestată de Corpul Silvic al Casei Pădurilor răspândit în toate unghiurile țării, este ea mai bine răsplătită?

Care este stimulentul pentru inginerul, șef de fabrică, de centru de exploatare sau pentru șefii de servicii comerciale etc. ai Casei Pădurilor cari muncesc zi și noapte, fără odihnă spre a raționaliza producția lemnului și pentru comercializarea în cât mai bune condițiuni a acestui produs?

In afară de avertismente uneori cu ușurință date, acelora cari lucrând pot și greși, sau de rare avansări „onorifice" nu știm că aceștia să fi participat în vre-o măsură corespunzătoare la beneficiile realizate de instituția de stat, pe care au servit-o cu tot devotamentul.

In acest timp, Corpul Silvic al Casei Pădurilor vede cum veniturile, cu sacrificii realizate și totalizate pe 3—4 ani, ale întregei instituții, de abia acopăr contribuția Statului pentru asanarea portofoliului putred al unei singure bănci capitaliste.

Nu este greu de întrevăzut dacă moralul acestui Corp Silvic va putea, în asemenea condițiuni, să mai fie menținut la nivelul necesar.

*

Cooperația de producție forestieră, având ca principal scop răsplătirea muncii (manuale și intelectuale) este necontestat superioară în efecte, din punct de vedere social, Regiei de Stat.

Participarea la beneficii a muncitorilor și Corpului Silvic la regiile Casei Pădurilor, nu o vedem posibilă în practică, din motivele arătate.

In orice caz, sistemul participării la beneficii este inferior cooperației, care transformă pe muncitorul manual și intelectual, și *în patron.*

Agricultură s'a putut face nestingherit în țara noastră, numai după ce, prima Reforma Agrară s'a rezolvat funcțiunea socială pe care o are proprietatea agricolă.

De bună seamă, că și silvicultura se va putea desvolta în libertate, rezolvându-se prin cooperație, funcțiunea socială pe care trebuie s'o îndeplinească pădurea.

Dar, nu numai din acest punct de vedere desigur foarte important, găsim că este superioară cooperația, față de regie.

Incadrată, cum este și firesc, cu ingineri silvici de jos și până sus, pentru ca din punct de vedere tehnic să nu sufere nici o scădere, mișcarea cooperativă forestieră, care contribue și ea la raționalizarea exploatărilor și industriei lemnului, realizează în plus:

a) O *inițiativă,* o *mobilitate* și un *ritm accelerat,* absolut necesare întreprinderilor comerciale, în cari cooperația se încadrează.

Aceste caracteristice nu se pot realiza de instituțiile de Stat, legate totdeauna de un biurocratism greoi, ori câtă autonomie li s'ar da;

b) Fonduri de rulment permanente, cari să asigure bunul mers al întreprinderilor, fonduri de care Casa Pădurilor este lipsită, şi chiar de și le-ar formà, i-ar fi luate la primele nevoi ale Ministerului Finanțelor.

Cooperația poate înlătura, în bună măsură, și atacul ce se dă contra pădurilor Statului, pentru a i se diminua proprietatea sa. forestieră.

Justificarea unei asemenea operațiuni în cazul pădurilor destinate a fi exploatate în folosul unui mare număr de muncitori asociați într'o cooperativă forestieră, numai cu greutăți imense i se mai poate lua, spre a fi dată ori cărei alte instituții.

Cooperativele forestiere serioase, față de cheltuielile mici de administrație ce au, sunt în măsură (și faptul a fost verificat) să plătească Statului pentru pădurile ce cumpără, prețuri mai mari decât firmele capitaliste.

Menționăm însă că societățile cooperative vor trebui încurajate și susținute numai în regiunile în cari *munca la pădure* constituie ocupațiunea de căpetenie a locuitorilor; deasemenea și cooperativele având o strânsă legătură cu acestea.

Nu ne referim la acele *„cooperative ciuperci"* constituite în regiuni de câmp pentru exploatarea a 1—2 parchete, unde locuitorii cu alte ocupațiuni principale, și în cari exploatarea se poate face foarte bine, din toate punctele de vedere, și prin alte sisteme.

Până la consolidarea cooperativelor forestiere existente și până la crearea unor cooperative noui în regiunile întrunind condițiuni propice, cooperative cari să respecte în totul principiile cooperatiste, Casa Pădurilor Statului ar trebui să înceteze vânzările de păduri pe termen lung (8—10 ani).

Acest fel de vânzări efectuate în ultimul timp, au introdus din nou societățile capitaliste străine în regiuni de unde cooperația a reușit să le scoată.

Prudența adoptată de cooperație, care n'a solicitat în prezent aceste exploatări, trebuia să fie folosită de *regia de Stat* (în mod temporar), iar nu de dușmanul comun: societățile capitaliste forestiere străine.

Intre altele, prudenţa în chestiune a mai fost dictată şi de necesitatea formării organelor tehnice, ajunse complet neîndestulătoare ca număr, faţă de desvoltarea din ce în ce mai mare a cooperaţiei.

In însăşi interesul corpului silvic, ca acest fel de cooperative să nu se organizeze şi să se conducă fără amestecul specialiştilor săi, măsura provizorie a împrumutului *de personal* aflat la regiile CAPS-ului de către Cooperaţie, trebuie examinată cu toată obiectivitatea necesară.

Colaborarea armonioasă a inginerului silvic şi a administraţiilor silvice de Stat cu cooperatorii cinstiţi şi entuziaşti, va grăbi naţionalizarea exploatărilor forestiere, folosind economiei generale a ţării, pădurilor ei şi întregului Corp Silvic.

CUM INŢELEG COOPERATIVA FORESTIERĂ !

de Ing. **Mircea Popescu**

In ultima vreme, s'a desbătut mult problema *cooperaţiei*, indicându-se ca singurul mijloc de naţionalizare a bunurilor şi de ridicare socială a masselor ţărăneşti; s'a votat o „Lege a Cooperaţiei" şi s'a înfiinţat chiar şi un Minister al ei; dar în ceeace ne priveşte, — „cooperativă forestieră" — aceasta nu însemnează că a reînviat ca pasărea Phoenix din propria ei cenuşe. Pe aceste cooperative forestiere le cunoaştem dintr'un trecut apropiat, ca pe nişte paravane deghizate ale unor antreprenori veroşi, ce-au compromis ideea de cooperaţie ; şi dacă cel puţin ar fi pierit definitiv ; dar ele au fost numai amorţite de vântul rece al crizei şi al propriilor greşeli, spre a se redeştepta iarăşi acum la boarea caldă a nouei „Legi a Cooperaţiei" : cu aceiaşi oameni şi moravuri însă, cu mai multe avantajii legale iar în plus şi cu „experienţa" trecutului.

Eşecul credem că nu va întârzia nici de această dată.

. . . .

Şi totuşi suntem partizanul convins al ideei de cooperaţie, dar o *cooperaţie dirijată* :

O cooperativă forestieră trebue să fie coasociaţia locuitorilor dintr'unul sau mai multe sate vecine unei păduri, a căror *capacitate de muncă* (de fasonare în pădure, semi-industrializare, transport cu *căruțele* etc.) să fie direct proporțională cu *posibilitatea* pe un an a acelui masiv forestier.

In consiliul de administrație al cooperativei să nu figureze decât *țărani* și din cei recunoscuți ca oameni de treabă și cinstiți; să se excludă cu desăvârșire învățătorii și preoții (acești „apostoli" ai satelor, cari, după răsboiu, au distrus moralmente atât școala cât și biserica, — negustorii și satrapii politici locali).

Până la emanciparea țăranilor și obicinuirea lor cu cooperația, șeful de ocol silvic în raza căruia cad pădurile ce se vor exploata de cooperativă, să fie un organ tutelar, cu drept de veto, care să îndrumeze atât lucrul în pădure cât și regenerarea parchetelor, contabilizarea în materie și bani, desfacerea materialelor, bunul mers al cooperativei etc., etc. Dacă exploatările în regie se înlocuesc cu cooperativa forestieră, activitatea șefului de ocol se poate deplasa de pe un teren pe celălat; avem însă garanție unui funcționar superior de stat cu răspundere de activitatea bună sau rea a cooperativei; iar Corpul Silvic va avea satisfacția că a contribuit benevol și dela început, la marea operă socială ce vine și care și fără noi tot ce va face, — poate cu multe greșeli fără colaborarea noastră, — cum s'a întâmplat dealtfel și cu „Legea islazurilor comunale" pe care din spirit conservator, dela început am detestat-o.

Atât consiliul de administrație cât și șeful de ocol nu primesc nici un fel de salariu sau tantieme, ci numai cheltuelile de deplasare făcute în interesul strict al cooperativei.

Capitalul cooperativei va fi constituit din depunerile membrilor ei și din împrumuturi pe cari le va contracta numai la „Banca Centrală Cooperativă".

Pentru desfacerea materialelor, problemă capitală, statul se va îngriji ca aprovizionarea autorităților sale din sate, orașe de provincie sau capitală, să se facă numai prin cooperative și pe *prețuri dela început și chibzuit fixate* (de delegați ai Ministerului de Finanțe, Ministerul Cooperației și CAPS), din cari, scăzându-se un *beneficiu normal* și deasemeni aprioric fixat, restul să formeze pentru organele CAPS-ului baza de plecare în stabilirea valoarei pe picior a lemnului (renta).

Statul urmează însă ca să achite la timp cooperativelor sumele ce le datorează, pentru aprovizionarea autorităților sale cu lemn de foc.

Cooperativa forestieră nu va cumpăra dela stat decât pe *unitate de produse fasonate,* pentruca nici statul şi nici cooperativa să nu fie în pagubă, sau câştig nemeritat depe urma unei greşeli de estimaţie a arborilor în picioare de către organele silvice.

Pentru lemnul de lucru, ale cărui *valori se stabilesc ca şi pentru cel de foc,* CAPS şi Ministerul Cooperaţiei se vor îngriji ca să-l desfacă diverselor fabrici şi firme interne sau la export.

La finele fiecărui an se va încheia un bilanţ din care beneficiul net apare evident şi care se va distribui în procente judicios stabilite, pentru:

a) primă de muncă membrilor cooperativei, proporţional cu munca depusă de fiecare în cursul acelui an.

b) pentru mărirea fondului de rezervă.

c) pentru îmbunătăţirea instituţiunilor din sat (şcoală, biserică, primărie etc.).

d) pentru înfiinţarea unei farmacii săteşti.

e) pentru înfiinţarea unei pepiniere pomicole şi silvice.

f) ajutorarea oamenilor nevoiaşi din sat cu bani şi lemne de foc etc., etc.

Numai în cadrul de mai sus credem că poate lua fiinţă astăzi şi în ţara noastră o mişcare cooperatistă forestieră care să nu mai compromită încă odată această frumoasă idee.

COOPERATIVELE FORESTIERE ŞI REGIA C. A. P. S.

Ing. Vasile C. Filip
fost subinspector în Centrala Cooperativelor

Cooperaţia forestieră la noi: o necesitate socială şi etică.

Cooperaţia românească în general şi cea forestieră în special, s'a născut din nevoile adânc simţite ale poporului român. Cooperaţia forestieră îşi are obârşia chiar în îndeletnicirea de veacuri a ţărănimii româneşti din regiunile păduroase, la munca pentru tăiatul, lucratul şi transportul lemnului către locurile de desfacere.

Cooperativele de exploatări forestiere au devenit cu totul necesare stadiului de refacere economică în care ne găsim, menite să organizeze munca şi să sporească producţiunea.

Cooperaţia forestieră a găsit tot sprijinul guvernanţilor, care priveau soluționarea problemei sătenilor dela munte, unde terenurile arabile sunt în proporție prea mică cu populația, prin organizarea țărănimii în cooperative, ca să tragă cât mai multe foloase de pe urma pădurilor pe lângă cari trăesc.

„Incurajarea cooperativelor de exploatări forestiere" a apărut astfel și ca o întregire a realizării dreptății sociale a reformei agrare, ce pune la îndemâna populației din regiunile de munte mijlocul de a se folosi, în lăuntrul celei mai desăvârșite ordini sociale, de bogățiile ce închid pădurile noastre seculare, exploatându-le prin cooperativele forestiere"[1]).

Fotin Enescu și I. G. Duca, și-au legat numele de cooperația forestieră.

Dela prima cooperativă forestieră „Norocul", ce a luat ființă în anul 1905 în comuna Borodia, jud. Fălticeni, prin sprijinul material al Centralei Cooperativelor, sunt în anul 1925 vre-o 900 cooperative forestiere cu cca. 60.000 membri, peste 100 milioane lei capital subscris, cu un total de 118 gatere, mașini de 2230 H. P. 125 km. căi ferate proprii, 22 locomotive, etc.

In anul 1925 cooperația forestieră a atins maximum de desvoltare, răspunzând nevoii de a se exploata și industrializa lemnul pentru piața internă, necesar la refacerea țării noastre.

Cooperativele forestiere ce au luat ființă pe valea Bistriței, Tazlău, Câmpulung, Bucovina, Ardeal, etc., au găsit fondurile necesare pentru exploatarea pădurilor la Centrala Cooperativelor și Casa Pădurilor le-a dat atâtea parchete de pădure câte au putut exploata, și la prețul cel mai redus. Prin aceste cooperative s'a pus stavilă puhoiului strein de a pătrunde mai departe pe văile munților noștri și de a exploata pădurile și munca țăranilor noștri.

Desființarea Soc. Foresta, pe minunata vale a Tarcăului, se datorește numai Cooperativei „Albina" din Tarcău, prin care a prosperat întreaga regiune a Bistriței. In locul exploatărilor sălbatice, cooperativa Albina a venit cu tăeri raționale și plantații, pentru reușita cărora nu a precupețit nici un ban.

Pepinierile Cooperativei Albina au fost întotdeauna exemplevii în Direcția III Silvică Bacău.

Totuși, elementul animator a lipsit în multe locuri.

---

1) *Gh. Turneanu:* Exploatarea lemnului în cooperația românească.

Multe cooperative forestiere și-au stagnat operațiile, deoarece au fost înființate nu pentru a contribui la prosperitatea membrilor ei, ci în interesul a 2—3 din conducătorii ei; au funcționat atâta timp cât a existat obiectul de exploatare rentabilă.

Activitatea multor cooperative forestiere s'a redus la încasarea comisionului de 20—50 lei/m^3 lemn rotund obținut prin bună învoială pe numele cooperativei, care comision se irosea cu cheltuelile de deplasare și jetoanele membrilor consiliului lor de administrație.

Am avut prilejul să constat la o cooperativă forestieră că, deși afacerile mergeau rău, s'au făcut împrumuturi pentru a se plăti deplasările și jetoanele.

Unele cooperative au fost înființate în scopul nu de a se naționaliza exploatarea și industrializarea lemnului românesc, ci de a fi cozi de topor și paravane societăților forestiere.

Societățile mari forestiere, care sunt pe punctul de a se lichida în România, din lipsă de păduri, își prelungesc agonia obținând noui parchete de pădure prin intermediul unor cooperative forestiere.

Cazuri nenumărate sunt cunoscute tuturor.

Cooperativele forestiere în adevăratul înțeles al cuvântului, s'au bucurat întotdeauna de sprijinul larg al administrației Capsului și au gătit toate solicitudinea la inginerii acestei instituții.

Cooperativele paravane au micșorat în unele locuri această solicitudine.

Cooperativele forestiere, ce s'au bucurat de conducători conștiincioși, au avut de luptat cu greutățile creiate de politicieni, care protejau cooperativa d-lui X sau Soc. Y.

Cazul elocvent îl constitue cooperativa „Muncitorul" din Ciocănești-Bucovina, care nu a putut obține parchete de pădure la Dosul-Alunișului-Neagra Broșteni deși dispunea de capital propriu și oameni încercați.

In perioada de criză 1929—1935, multe cooperative forestiere și-au restrâns activitatea, altele au lichidat, etc.

Resurecția cooperației forestiere.

Noua lege pentru organizația cooperației, din 6 Aprilie 1935 a marcat începutul unei noui ere în mișcarea cooperației din România. Se înființează noui și numeroase cooperative forestiere, cele existente sunt înzestrate cu păduri pentru câțiva ani, o fabrică a Capsului se exploatează în regie mixtă, noui cooperative forestiere sunt pe punctul de a se înjgheba, altele se pregătesc să-și mărească activitatea, etc.

Aceste cooperative intrând în câmpul exploatării, industrializării și comercializării lemnului, contribue mult la naționalizarea acestei ramuri de producție națională.

Avem și convingerea că greutățile și greșelile din trecut nu se vor mai repeta, mai ales că principalele cooperative forestiere au asistență technică din partea Oficiului Cooperației, având drept conducător-delegat câte un inginer silvic.

Inființarea Ministerului Cooperației prin decizia ministerială din 1 Septembre 1936, constitue o nouă garanție despre solicitudinea de care se bucură astăzi mișcarea cooperatistă dela noi; și deschide perspective frumoase cooperativelor forestiere.

Conlucrarea cooperativelor forestiere cu CAPS-ul.

Politica noastră forestieră se reduce în ultimă analiză la conservarea și ameliorarea pădurilor noastre, și mijlocul de activare constă în naționalizarea pădurilor.

Statul, ajungând să dețină majoritatea pădurilor acestei țări, va avea în mâna sa industria și comerțul lemnului.

Exploatarea și industrializarea lemnului, mâine când va fi o politică unitară și un singur interes, va reclama capitaluri de investiții, — în instalații de transport și industrializare, — brațe de muncă și personal de conducere.

Casa Pădurilor, în situația actuală și cu concepțiile ei pentru regie, n'ar putea înfăptui singură această vastă activitate, ci numai cu concursul cooperativelor forestiere.

Să nu se mai acorde nici un m^3 de lemn rotund societăților mari forestiere, care vor fi nevoite să-și mute activitatea în altă țară, și fabricele lor să fie exploatate în regie mixtă cu cooperativele forestiere.

Astăzi avem multe cooperative forestiere cu fabrici de cherestea a căror producție este aproape egală cu producția fabricelor Caps, și la un loc reprezintă cca. jumătate din producția întregei industrii forestiere din România.

Comercializarea produselor acestor fabrici pe piețele externe din Mediterană, Atlantic, sau Baltica, se poate face cu succes printr'un birou comun de vânzare și se asigură cele mai bune prețuri de vânzare, precum și substituirea în locul societăților mari forestiere care sunt în agonie.

Cheresteaua, ce se expediază la Galați de Caps și de cooperativele forestiere pentru a fi expediată cu vapoarele pe mare, se poate manipula într'un depozit propriu de manipulație, realizându-se:

— colaborarea cu un ceas mai de vreme dintre Caps și cooperativele forestiere,

— reducerea cheltuelilor de manipulație cu cca. 20% (cca. 15—20 lei/m^3),

— primul act de naționalizare în această materie prin conlucrarea Capsului cu cooperativele forestiere,

— standardizarea sortării cherestelei de rășinoase și foioase.

Și avem toate motivele să scontăm solicitudinea conducătorilor dela Oficiul Cooperației pentru realizarea acestei prime colaborări în anul 1937, întrucât, Capsul a făcut această propunere încă din anul trecut.

Situația de mâine, va impune această colaborare dintre Caps și cooperativele forestiere, pentru asigurarea naționalizării industriei și comerțului lemnului nostru.

COLABORAREA COOPERATIVELOR LA EXPLOATAREA PĂDURILOR

de D. T. Theodorescu
Inginer Subinspector Silvic

Pădurile sunt o bogăție ce atrag pe cei întreprinzători și dornici de a realiza un beneficiu din exploatarea lor.

Multă vreme, pădurile statului și ale Instituțiunilor publice (Eforii, Biserici, Comune) s'au exploatat numai prin antreprenori. Sistemul era ușor și prin licitația ce avea loc se producea o urcare a prețului de estimație și autoritatea respectivă se mulțumea să înscrie în bugetul său prevederea bugetară și să efectueze un control tehnic asupra exploatării.

Cele mai multe păduri erau cumpărate de diferite societăți anonime, care veneau în România cu capital și personal străin.

Cooperația s'a desvoltat la noi din necesități economice și național sociale. La început, înainte de răsboiu, Cooperația a lucrat sub formă de Obştii — pentru arendarea latifundiilor agricole, sau ca bănci populare pentru a satisface cerințele de bani ale sătenilor. După răsboiu, cooperaţia şi-a mărit raza de activitate şi a pătruns şi în Domeniul exploatării pădurilor.

Statul a încurajat foarte mult cooperația, mai ales sub actualul guvern când avem şi un ministru al cooperației.

Multe păduri s'au vândut la cooperative şi în comerțul forestier au apărut şi produse de ale cooperației româneşti alături de ale Societăților anonime, care au majoritatea capitalului şi a personalului de administrație şi conducere de origină străină.

Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti, pe baza legei Mârzescu din 1923, a dat la multe cooperative, spre exploatare, păduri de ale sale pe termene lungi de câte 20—25 ani.

Având în vedere că prin cooperație se foloseşte capitalul românesc al sătenilor noştri din apropierea pădurilor şi se dă posibilitate de întrebuințare braţelor disponibile şi munca românească este chemată a valorifica ea ceeace natura ne-a dat, socotesc că se face o operă de dreptate şi de conştiinţă națională.

Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti a făcut o adevărată colaborare cu Cooperația pentru punerea în exploatare a masivelor sale forestiere.

Contracte sigure, aprobate de Consiliul de Miniştri, pe termene lungi, 20—25 ani, şi cu drept de exclusivitate, asigură cooperativelor exploatatoare existența lor; iar condițiunile uşoare de plata materialelor lemnoase şi participarea la beneficiul exploatării în proporție de 50—60%, le oferă avantaje economice indiscutabile.

Prețul de cost s'a calculat în funcție de piața cea mai apropiată de desfacere, sau pe baza cursului francului elvețian stabilit în fie care an pe baza bursei din ziua de 1 Maiu.

Ca unul ce lucrez cu multe cooperative, de mai bine de 12 ani, am putut vedea şi neajunsurile.

Cooperativele n'au o bună conducere, adesea conducătorii sunt persoane simple lipsite de calitățile necesare pentru a administra şi conduce o exploatare în bune condițiuni economice şi tehnice. Situația cooperativelor este şi mai rea când în sânul membrilor a pătruns politica pătimaşe; atunci conducerea şi administrația se face după necesitățile momentului şi cu oamenii partidului dezordinea, abuzul şi furtul se manifestă nestingherit.

Socotesc că exploatarea trebue făcută tot pe bază de colaborare, însă pe alte baze.

Statul sau Instituţia respectivă, dacă nu-şi exploatează singură pădurea, să închee cu cooperativa respectivă un contract de asociaţie în următoarele condiţiuni :

a) proprietarul aduce ca aport cantitatea de produse lemnoase realizate din exploatarea strictă a prevederii anuale din amenajament; tot el asigură prin personalul său superior tehnic, buna exploatare în pădure a materialelor ;

b) cooperativa aduce capitalul necesar exploatării şi pune la dispoziţie mâna de lucru, de preferat membrii locali ai cooperativei ;

c) comercializarea să se facă în comun de instituţia proprietară şi direcţia cooperativei

d) participarea la beneficiu să se facă în proporţia stabilită prin clauzele contractului de asociaţie, având-se în vedere aportul în capital lemnos adus anual, socotit la tulpină, şi aportul capitalului necesar adus de cooperativă — pentru exploatare, industrializare şi comercializare.

Aci sunt dator să dau oarecare explicaţiuni. Din suma realizată din vânzările efectuate în cursul unui an să se deducă cheltuelile de personal ale cooperativei şi ale instituţiei proprietară, cheltuelile de fasonat şi transport, impozite, asigurări, cheltueli de administraţie, împăduriri, garanţii de regenerare, iar restul rămas constituind beneficiul exploatării şi preţul la tulpină al materialelor valorificate. Din acest beneficiu brut proprietarul va trebui să-şi primească preţul de cost socotit la tulpină în funcţie de piaţa cea mai apropiată, iar nu pe baze de valute străine, cum este în multe contracte ale Eforiei (valuta francului elveţian cota 1 Maiu a bursei). Suma astfel rămasă, după ce s'au scăzut toate cheltuelile enumerate mai sus, precum şi preţul de cost la tulpină, constitue beneficiul net, care urmează a fi împărţit între proprietar şi cooperativă, aşa cum s'a arătat mai sus.

Ar fi de dorit ca posturile de conducere la cooperative să fie ocupate de specialişti silvici români : ingineri şi conductori silvici, ajutaţi de brigadieri silvici, care să fie încadraţi în personalul Direcţiei Regimului silvic.

Acest mod de recrutare a personalului ar asigura neîndoelnic stabilitatea şi independenţa necesară faţă de cooperativa asociată.

colaborare cu organele silvice locale ale statului ; împreună vor căuta să se achite cât mai conştiincios de serviciul încredinţat ; ei vor purta permanent grije de interesele pădurilor, asigurând buna lor exploatare şi valorificare şi în special vor ţine seamă de regenerarea pădurilor.

STATUL ŞI COOPERATIVELE FORESTIERE

de D. A. Sburlan

„Cred în cooperaţie" afirma un distins economist al nostru într'o revistă, întemeindu-şi această confesiune pe frumoasele idei, ce stau la baza acestei mişcări. Dacă ar fi să judecăm cooperaţia şi azi, după aproape 40 ani, tot după intenţii şi nu după realizări, desigur că ar trebui să fim, cu toţii, partizani ferventi ai acesteia.

Nu ne ocupăm de mişcarea cooperatistă în ansamblul ei. Ne lipsesc mijloacele de a-i aprecia rezultatele. Ne vom mărgini la cooperaţia forestieră.

Ce s'a urmărit prin aplicarea ideei de ajutor producţie şi desfacere în comun, în procesul producţiei forestiere? E interesant să remarcăm, că în nici-o altă ţară din lume nu se întâlneşte cooperaţie în exploatarea pădurilor. Marii economişti, cari cred în această mişcare, citează cazul cooperativelor noastre forestiere, ca pe un „curiosum", mărginindu-se să facă asupra lor aprecierile sugerate de organele noastre oficiale.

S'a scris mult, la noi, despre intenţiile şi realizările acestor noi întreprinderi forestiere. După câte îmi amintesc, prin cooperaţie se urmărea :

Cointeresarea populaţiei rurale la exploatarea bogăţiilor din preajma satelor şi naţionalizarea exploatărilor de păduri, copleşite în ţara noastră de străini.

Această frumoasă operă socială şi naţională urma să se realizeze :

prin afluxul de capitaluri băneşti locale şi

prin plasarea braţelor de muncă, la lucrările de doborîre, fasonare, transport.

In ce măsură s'au realizat aceste idei, se ştie. Din populaţia satelor au gravitat către această mişcare, doar cei ce puteau trage foloase nesperat de mari, graţie contingenţelor politice. Covârşitoarea majoritate a sătenilor a rămas străină de cooperație, fiind nevoie să se recurgă, în multe locuri, chiar la brațe de muncă din alte părți. In nici un caz însă, cooperativele n'au plătit muncitorilor salarii mai mari.

Naționalizarea exploatărilor de păduri prin cooperație, nu s'a realizat, decât în măsură absolut neînsemnată. In multe cazuri exploatatorul străin (evreu) n'a fost eliminat, ci pentru a mijloci între el și Stat și pentru a beneficia de avantaje, s'au creat cooperative ad-hoc, a căror activitate s'a redus la reprezentarea exploatatorului în fața organelor Statului. Cât despre marile Societăți exploatatoare de păduri ale Statului sau particulare, nu cunosc decât un caz când acestea au fost „jenate" de cooperative. Se cunosc însă mult cazuri de „fericită colaborare".

Ar fi însă de văzut, dacă mișcarea cooperatistă n'a reușit să pună totuși pe cineva la pământ: Acesta credem că e exploatatorul român de păduri, mai puțin abil și mai lipsit de sprijin bancar, decât străinii.

Cât despre afluxul capitalurilor indigene în cooperativele forestiere, credem că e inutil să mai vorbim, fiindcă se știe, de toată lumea, cât de infime sunt aceste „capitaluri deplin vărsate". Cu un capital propriu de 100—200.000 lei, și acela vărsat de 2—3 persoane, vedem în multe părți minunea, că se rulează exploatări și fabrici de zeci de milioane, beneficiile revenind bineînțeles, celor ce se sacrifică pentru propășirea ideei cooperatiste.

Dovada cea mai evidentă, că prin cooperative nu s'a realizat plasarea capitalului și muncii sătești în exploatări de păduri, ci în *valorificarea avantajelor acordate acestora de Stat,* credem că este aceea, că nu s'au creat încă asemenea cooperative pentru exploatarea pădurilor particulare. Pentru simplul motiv, că proprietarul particular nu înțelege să facă avantaje, chiar pentru idei sublime, cum e aceea a cooperației.

Create, conduse și încurajate de organele Statului (plătite din bugetul său), cu materiale date avantajos din pădurile Statului și cu capital de rulment pus la dispoziție în condiții optime tot de Stat, cooperativele forestiere au fost și sunt departe de a-și fi realizat scopurile ce și-a propus. Fiindcă, dacă s'ar pune de o parte foloasele sociale și materiale, iar de alta pagubele încercate, nu numai de

Stat, dar de economia generală a țării, credem că bilanțul ar fi descurajant, chiar pentru cei mai ferventi partizani ai lor.

Nu trebuie să se uite, că aceleași organe ale Statului, cari sunt atât de mărinimoase cu organizațiile cooperatiste, refuză nu particularilor, ci propriilor sale exploatări în regie, din care se aprovizionează propriile sale autorități, sprijinul bănesc de care acestea au nevoie, spre a face față cerințelor. In vreme ce Cooperativelor li se dau împrumuturi și scutiri ori eșalonări de plăți, regiei Caps, de exemplu, i se cere plata cu anticipație a rentei, i se confiscă materialele din depozite și i se strică prețurile prin nesfârșite danii și ajutoare în material lemnos.

Intr'un roman de propagandă „Pământ nou" de Gladkov, sunt ridicate în slavă rezultatele gospodăriilor colective (Kolchozurile), cari lucrează cu sământă selecționată, cu tractoare, cu secerătoare-batoze, etc., toate date de Stat și se iau în derâdere exploatările rudimentare făcută de culaci (țărani necolectivizați), cari ară cu un cal costeliv și seceră cu mâna. Nu se spune în acel roman, care ar fi fost rezultatele, dacă Statul dădea și culacului un tractor, sau o secerătoare-batoză!

Iar nouă, să nu ni se scoată mereu înainte, realizările acelei cooperative, care n'a dat faliment, fiindcă a luat de la Stat, o linie ferată de 30 Km., o fabrică cu 4 gatere și nu știu ce cantitate mare de material lemnos, gata doborît, cu numai ½ milion lei, spre a ni se demonstra, că și această mișcare poate da bune rezultate, când e bine condusă, etc.

Nu negăm bunele intenții ale acelora cari au inițiat și se obosesc pentru propășirea mișcării cooperatiste. Față însă cu rezultatele obținute până în prezent și față de modul cum tind să evolueze unitățile create (organizații parazitare), credem că sprijinul nelimitat din partea Statului, nu va fi răsplătit decât cu pagube și desiluzii.

COOPERAȚIA FORESTIERĂ

de Ing. A. Ștefanopol

Un fapt este cert și toată teoria cooperatistă scrisă sau vorbită la umbra tricolorului ridicat de partidele noastre politice nu-l poate desminți: cooperația românească n'a fost grefată pe o nevoe socială.

Această certitudine explică ostilitatea reală pe care o manifestă populația rurală față de mișcarea întreținută de pompele guvernelor, cu oxigenul sunător al bugetelor.

Cu toate miliardele risipite de Stat pentru ruralizarea acestei mișcări, care nu voia să îmbrace dimia zeghiei, ci preferă stofa engiezească a sacoului, bilanțul încetățenirii este deficitar la sate. La centrală poate fi excedentar, fără ca această dovadă să constitue un succes al mișcării.

Explicația este simplă : capitalul subscris, este infim față de împrumutul obținut. Deci, fără hotărîtorul aport al bugetului țării, cooperația moare prin inaniție, fiindcă micul și răspânditul capital rural îi refuză vecinătatea.

Există, totuși, un capital subscris. Țăranul nu-și desface baerile pungii pentru o întreprindere falimentară din punctul lui de vedere, care este cel adevărat. Subscrierea o fac doi trei interesați care-și camuflează capitalul cu subscrierile neamurilor și finilor pentru a completa numărul necesar de membri. Acesta este actul de naștere al tuturor cooperativelor. In cazul special al cooperativei forestiere mai este nevoe și de vecinătatea pădurii, care face pe mama.

Deși pădurea n'are nevoe de cooperativă nici pentru regenerare și nici pentru valorificare, politica nu poate dovedi cu succes binefacerile ei decât încetățenind forțat cooperativa.

Nu ideile nasc nevoi, ci nevoile nasc idei. In Anglia, nu politica a născut sistemul cooperatist pe care l-a adoptat, încetățenit și răspândit, ci nevoia care a făcut pe oameni să înțeleagă că „unirea face puterea", care deschide perspective de trai lesnicios și mijloace de valorificare neîngăduite omului izolat.

S'a prezentat cooperația forestieră ca singurul și salvatorul mijloc de viață al unei bune părți din populația rurală a țării. Și țipetele acestor auguri ai regenerării rurale nu înconjurau toate pădurile, ci numai pe cele în care întâmplător mai există material bun de valorificat. In jurul pădurilor exploatate domnea cel mai desăvârșit mutism, deși aci trebuiau încercate trâmbițele politicianismului certat cu onestitatea. Protagoniștilor cooperației, în special ai cooperației forestiere trebue să le amintim că pădurile degradate prin exploatări și pășunat au nevoe de cooperație, dar de cooperația muncii nu de cooperația exploatării.

Dela acest punct începe divorțul între noi cei care activam pe planul intereselor generale cu ignorarea completă a contingentelor politice și între cei care posesori de vremelnice boerii și reduse pregătiri, văd în măsuri cu rapide rezultate reversibile mijlocul de a dovedi că buna stare generală este în funcție de cooperația forestieră.

Dacă inițiatorii mișcării cooperatiste au avut preocupări sincere legând această mișcare de păduri, nu sunt de felicitat executorii. Fiindcă dintr'un organism care s'a presupus a fi creator, s'a ajuns la un intermediar pasiv, ocrotit de o lege protecționistă.

Cooperația forestieră nu rezolvă problema naționalizării muncii și capitalului românesc, fiindcă sub o conducere politicianistă rolul de intermediar este mult mai reversibil și acesta este rezultatul practic și imediat urmărit de pontifi.

Cazul recent și concludent, în speță, al cooperativei Negovanul care a vândut imediat societății Ofa cei 350.000 mc cumpărați dela CAPS, dovedește până la refuz de ce cooperația forestieră nu primește sprijinul nostru entuziast și de ce mișcarea plutește numai în apele politicianismului, evitând să vâslească cu toată hotărîrea spre apele nesigure ale inițiativei private, adevăratul port dela care ar trebui să pornească toate caicele cooperației.

Ceea ce este straniu în mișcarea cooperatistă forestieră dela noi, este că legiuirile ei protecționiste îi pun la dispoziție fonduri pe care nu le-a avut niciodată CAPS-ul.

Proprietara celui mai important complex de păduri, cu materialul cel mai bun, este lipsită de un fond de rulment indispensabil chiar unei regii de stat, pentru exploatările în regie, care constitue astăzi forma cea mai desăvârșită a valorizării produselor. In schimb, cooperația forestieră dispune de fonduri nelimitate, care se pun lesnicios la dispoziția conducătorilor cooperativelor cu toate că aceștia, în afară de diploma politică pe care o posedă, n'au nimic comun cu pădurea decât pofta de a-i stoarce veniturile. Fiindcă acești conducători sunt vremelnici preoți, învățători, notari, avocați sau ofițeri pensionari și presupunând, prin absurd, că cooperația și-ar afla un teren corect de aplicațiune la păduri este lesne de dovedit că atunci când aplicația „este reală e incapabilă, iar când e falsă este imorală și în amândouă cazurile, deopotrivă de păgubitoare pentru păduri".

Cooperative de muncă, da, cât mai multe, cât mai bine organizate și cât mai bine conduse. Prin ele se pot face ucenicia de care are nevoe populația rurală prăznuitoarea tuturor sfinților calendarului. Printr'o muncă raționalizată țăranul român va cunoaște buna starea de dorul căreia oftează vânturători de vorbe și va îndrepta mișcarea cooperatistă către ceea ce-i lipsește astăzi: încrederea celor care trebue să fie adevărații ei componenți și susținători.

Fără acest element indispensabil, chiar cooperația forestieră alimentată cu oxigenul atâtor sute de milioane este sortită să rămâe ceea ce este astăzi: locul de plasare al epavelor politicianismului.

Pentru cei care cred în mistica mișcării cooperatiste, aspectul ei de astăzi ar trebui să-i silească la un abandon total al metodelor de până acum.

ROLUL COOPERAȚIEI FORESTIERE.

de Ing. **C. Emanoil**

Intr'o comunicare pe care am făcut-o la Cercul de Studii al Soc. Progresul Silvic, în cursul acestui an, mi-am îngăduit să arăt că mișcarea cooperatistă, din țara noastră, se găsește departe de ceea ce este, în adevăr, cooperația în înțelesul propriu al denumirii și că îndrumarea care s'a dat celei forestiere s'a soldat prin transformarea ei într'o serie de instituții de Stat.

Sprijinit pe cercetările făcute și pe concluziunile la care s'a ajuns, de toți cei care s'au ocupat cu această mișcare, am putut să arăt că, azi, cooperativele forestiere sunt ori asociații la spatele cărora 2—3 profitori se înfruptă, din plin, din avantajele pe care o lege necorespunzătoare moravurilor vremurilor noastre, le-a dat așa de larg și de naiv, ori instituții de Stat, care acordând împrumuturi foarte mari, în raport cu capitalurile efectiv vărsate de cooperatori, a înțeles să efectueze un control care a scos mișcarea din rosturile ei de bază. De ajutor propriu, de independența în acțiune, de conducerea proprie și de răsplata muncii și nu a capitalului nu se mai poate vorbi la cooperativele noastre. Această stare de lucruri a făcut pe adevărații cooperatori și pe cea mai mare parte din oamenii politici de răspundere ai acestei țări, să afirme că mișcarea cooperatistă dela noi este compromisă iar pe alții să susțină categoric că s'a urmărit cu intențiune ruinarea ei. D-l C. Moldoveanu, doctor în științele economice și Director la Banca centrală Cooperativă, nu s'a sfiit să afirme, în lucrarea sa „Statul și Cooperația", apărută în cursul acestui an, următoarele : „Este limpede pentru oricine că — prin felul cum avantagiile au fost date, s'a urmărit, în mod sistematic, destrămarea mișcării și compromiterea ideii cooperatiste". In adevăr, avantagiile, despre care vorbește d-l C. Moldoveanu dacă nu au destrămat mișcarea, au dus-o însă pe căi care au scos-o din principiile ei de bază. Puținele date care se găsesc asupra acestei importante mișcări (de ce oare se dau publicității așa de puține date asupra rezultatelor cooperației ?) duc la concluzii interesante. Din bilanțurile ce s'au trimis la forurile centrale de câteva cooperative, deși sunt 3—400 de cooperative forestiere, s'au putut desprinde că în anii 1929, 1930 și 1931 s'au plătit ca dividente la capitalul învestit respectiv 47,4%, 41,8% și 39%. Pentru aceiași ani s'au plătit ca prime de muncă respectiv 12,8%, 4,7% și 6,5%. Se deduce ușor din cele de mai sus că s'a urmărit, în adevăr, nu recompensarea muncii ci remunerarea capitalului, ceea ce este diametral opus principiilor cooperatiste unde se urmărește asociarea indivizilor în vederea răsplătirii muncii și nu a capitalurilor. De aceea cooperativele noastre forestiere nu pot fi socotite decât niște asociații ca orice societăți pe acțiuni, din care trag profit nu muncitorii, ci acei care pot contribui cu sume importante la capitalul social.

De altfel, considerând rezultatele pe care le-am expus mai sus un entuziast al mișcării cooperatiste forestiere, d-l A. Sfințescu, „organ de control", nu s'a putut opri de a face o amară constatare pe care o iau din lucrarea sa „Sistemul cooperatist în economia forestieră „Oricum" scrie d-sa „procentele" (primelor de muncă N. A.) „sunt mult prea mici față de cele ale dividentelor. Prin aceasta ,cooperațiile forestiere se îndepărtează dela principiile cooperației, care pune răsplata muncii înaintea celei a capitalului".

Și dacă așa stau lucrurile, dacă aceste constatări s'au putut face acum câțiva ani, care a mai fost rostul avantajelor trecute în noua lege a cooperației ? Și care este rostul tendinței și a procedeului actual cari îndrumează mișcarea aproape numai spre pădurile de Stat ? Care este sensul creerii, în cadrul aceluiași minister a două instituții care au drept scop exploatarea aceluiași bun — pădurile — uneia imputându-i-se că nu aduce venituri mai mari, cât mai mari și alteia acordându-i prețurile cele mai mici, înlesnirele cele mai mari și creditele cele mai largi ?

Sunt anomalii care, desigur, nu se pot întâlni decât în statele unde bunurile publice nu sunt supuse unor norme de administrare de pe urma cărora să se tragă cel mai mare beneficiu pentru toată populația care a contribuit la crearea sau păstrarea lor.

In vreme ce se încurajează acest fel de cooperație artificială se face o risipă de orgie de energie națională în toate ramurile de activitate agricolă. S'au gândit mentorii mișcării cooperatiste câte mii de zile de lucru se pierd pe fiecare an, de locuitorii din jurul orașului București, care aduc laptele necesar capitalei? Dar miile de cai utilizați, care ar putea să lipsească? Apoi, terenul care se cultivă cu furajul necesar acestor cai, care s'ar putea afecta altor culturi mai importante? Cine nu cunoaște felul dezastros, pentru sănătatea acestei nații, în care se utilizează prunele? Cine, de asemenea, nu cunoaște starea nenorocită a vinurilor noastre și a felului în care se face exportul fructelor? Și cine nu știe care sunt exportatorii de ouă din România?

Iată direcția în care credem că ar trebui îndreptată cu toată energia mișcarea cooperatistă și iată unde ar fi de lucru pentru două ministere ale cooperației. Dar aici ar fi nevoe de muncă și pe acest drum nu se găsesc atâți devotați ai ideii. Preoții și învățătorii, care stau în fruntea celor mai multe din cooperative, găsesc că este mult mai comod să conducă o cooperativă forestieră, unde nu este nevoe de bani și unde munca o fac alții, decât o cooperativă pentru desfacerea în comun a produselor sătești, unde ar trebui să se stea de vorbă cu fiecare sătean și unde strângerea și selecționarea acestor produse ar da multă bătae de cap. Cu 50 de aderenți, câteva mii de lei, un om al zilei și o cerere la Casa Centrală a Cooperației s'a făcut însă o cooperativă forestieră. Ce poate fi mai ușor decât aceasta? De aceea s'au constituit cooperative forestiere chiar în județele Ilfov și Ialomița unde pădurile se pot număra pe degete.

Acest fel de a activa, în materie de cooperație, aduce în cazul cooperației forestiere pe lângă o călcare flagrantă a principiilor de bază și o inechitate socială. Acordând unei părți din populația țării, în condițiuni de avantaje excepționale, un bun la crearea și păstrarea căruia a contribuit toată populația, se face, desigur, un act de nedreptate.

Pădurile Statului trebuesc valorificate ori în regie directă ori prin licitație publică, cu garanția necesară de românizare a muncii și a capitalului, pentrucă numai pe aceste căi se poate trage maximum de venit, pe care Statul apoi îl va putea folosi în lucrări care să fie folosite de toată lumea. Și pentru aceasta există o veche administrație care și-a făcut dovada rostului ei în gospodăria Statului.

Față de concluzia de mai sus se pune întrebarea logică: cooperația forestieră să fie neglijată? Desigur, nu! Am spus de mai multe ori, până aici, că ea este numai rău îndrumată. Rostul ei nu este de a disputa cu Casa Pădurilor întâietatea la exploatarea pădurilor de Stat. Ea ar avea un mare rol, cu mult mai mare, pe care exercitându-l ar putea, cu adevărat, să aducă un neprețuit aport social și național.

Cu excepția cooperativelor de mici meseriași în lemn, al căror scop ar fi aprovizionarea membrilor cu materialul necesar exercitării meserii lor precum și a acelora formate din cetățeni care voesc achiziționarea lemnului pentru combustibilul necesar gospodăriilor lor, cooperativele forestiere ar trebui îndrumate, după părerea noastră, către următoarele scopuri :

1. Să creeze cooperative de exploatare la pădurile particulare care se găsesc pretutindeni și, în care azi, lucrează, în cea mai mare măsură, antrepriza mică sau mare, de altă origină etnică decât cea românească.

2. Să deștepte, printre moșneni, interesul pentru cooperație, sfătuindu-i și îndrumându-i să dea o exploatare normală pădurilor lor pe care azi le ruinează prin extragerea, pe hoțește, a esențelor de valoare.

Să-i constitue în cooperative cât de mici așa cum prevede noua Lege a Cooperației.

3. Dacă, totuși, Statul, prin organele sale cooperatiste, dispune de fonduri pe care le-ar putea învesti în cooperative forestiere de întinse exploatări, atunci se poate păși, într'adevăr, la o acțiune ce ar merita poate chiar sacrificarea acelor multe milioane pe care, împrumutându-le, riscă să nu le mai primească înapoi. Ar fi vorba, în acest caz, de înlocuirea actualelor societății forestiere mari, care nu utilizează nici muncă și nici capitalul românesc.

Inlocuirea lor prin cooperative românești, ar fi o operă care nu ar îndeplini numai un rol economico-social, dar și unul, și încă mare, național.

4. Tot în cadrul de lucru al cooperativelor subvenționate de Stat, ar trebui să intre și exploatarea pădurilor moșnenești de întinderi mai mari, unde o cooperativă mică sătească nu ar reuși din lipsă de suficiente mijloace materiale.

5. In fine, cooperativelor subvenționate de Stat, le mai revine și importantul rol de a face cu Românii din ținuturile unite, marea operă pe care au făcut-o guvernele Statelor maghiar și austriac care au dat toate înlesnirile coloniștilor unguri și secui, sași, șvabi, de a-și întocmi gospodării înstărite și de a-și asigura o prosperitate care le-a dat posibilitatea de a se socoti, apoi, în raport cu Românii sărăciți și persecutați, și mai vrednici și mai deștepți și mai cinstiți.

6. In fine, mai văd, pentru cooperative un rol cu adevărat cooperatist: cooperativa de muncă; aceasta și-ar găsi un întins câmp de activitate la lucrările de regie ale Statului, la cari, din cauza lipsei de îndrumare a țăranilor noștri, Casa Pădurilor a fost obligată să aducă, în plină câmpie și în timpul iernii, când se știe că săteanul dela câmpie sta degeaba, lucrători din Ardeal, pentru tăiatul lemnelor dela ocoalele silvice: Comana, Căscioarele, Țigănești, Gruiu și Ploești.

Iată, dar, unde trebue să intervină cooperația, iată că rămâne pentru ea, în materie de exploatări de păduri, un câmp imens de activitate, un câmp de adevărată cooperație, în care să se aplice cu strictețe programele care au stat la baza organizării ei.

Indatorirea de a învăța pătura muncitoare: să muncească conștiincios, să respecte dreptul de proprietate al altuia, să știe cum să se hrănească și cum să trăiască în condițiuni higienice, intră tot în sfera de activitate cooperatistă.

In aceste realizări, văd eu adevăratele binefaceri ale cooperației și către ele trebue să se tindă de către toți aceea care au o cât de mică dragoste de pătura de jos a acestei țări, care se sbate într'o completă ignoranță și lenevie la adăpostul proteguirilor demagogice ale partidelor politice.

Ajungând la aceste realizări, Cooperația va binemerita dela patrie, și eu cred că, în asemenea condițiuni, nu se va găsi nici un om cu mintea întreagă care să stea de-a-curmezișul acestei într'adevăr nobile mișcări.

Die Frage des forstlichen Genossenschaftswesens.

La question des coopératives forestières.

Le mouvement coopératif en Roumanie, énumère parmi ses domaines d'activité les exploitations forestières, ayant comme but principal une meilleure récompense, tant pour la main d'oeuvre et la conduite que pour le capital national.

Mais pratiquement la coopérative forestière est loin de satisfaire tous les exigences. Spécialement les ingénieurs du service forestier de l'état se prononcent contre la substitution de la régie d'état, qui est supérieure, par les coopératives paysannes et trouvent que le mouvement coopératif doit être dirigé vers d'autres buts correspondant mieux à sa mission; à savoir :

1. Que ces coopératives s'occupent notamment de l'exploitation des forêts particulières, où travaille, dans la plupart des cas, l'entreprise d'origine ethnique étrangère.
2. Qu'on organise en coopératives les «mosneni» (propriétaires paysans par indivis), afin que l'exploitation de leurs forêts soit plus soignée.
3. Que les coopératives forestières subventionnées par l'état cherchent à remplacer les sociétés forestières actuelles, qui n'ont ni le capital ni le personnel roumain.
4. Que les coopératives apportent la prospérité matérielle de la population roumaine des provinces affranchies, population qui dans le passé a été excessivement oppressée par les gouvernements étrangers.
5. Qu'on organise des coopératives pour la vente des produits forestiers.
6. Enfin, qu'on développe les «coopératives de travail» qui trouveraient un immense champs d'activité et l'assentiment de tous ceux qui poursuivent le progrès de la population rurale.

De cette manière on suppose que la coopération forestière réussira dans son action.

«Problema exoticelor în silvicultura românească» va forma obiectul discuţiunilor în numărul de pe Februarie (1937) al Revistei Pădurilor.

Cum încercările de cultură ale câtorva specii exotice în mai toate regiunile ţării şi parcurile dendrologice, — despre care s'a mai scris în paginile acestei reviste, — reprezintă un material documentar apreciabil, invităm pe camarazii noştri să ne scrie despre rezultatele obţinute în ocoalele silvice ce conduc, trimiţându-ne comentariile şi concluziile D-lor lor, până la 10 Februarie 1937, la redacţia Revistei Pădurilor.

INSEMNĂRI

BRADUL CA POM DE CRĂCIUN

de Ing. M. RĂDULESCU

Bradul a început să fie întrebuințat în timpul din urmă pe scară din ce în ce mai întinsă ca *«pom de Crăciun»* în țara noastră și să fie cerut pentru acelaşi lucru în cantități mari şi peste hotare.

E folosit apoi ca *«brad de nuntă»* la țară și pentru diverse *ornamentațiuni* la oraşe.

Din cauza cererilor mari de pueți de brad pentru întrebuințările amintite, Ministerul de Agricultură și Domenii, de teamă să nu se împuțineze această specie valoroasă în pădurile țării, a luat măsuri să reglementeze și să controleze sever tăerile de pueți de brad, iar prin diversele ordine de serviciu și prin revistele de specialitate silvică, s'au dat indicațiuni ca bradul pentru pomi de Crăciun să fie crescut în pepiniere speciale.

Ca să putem produce însă pueți de brad pentru pomi de Crăciun de 3—4 m. înălțime cu coronament frumos și bine desvoltat ar trebui să se înființeze pepiniere foarte mari, în care să ținem pueții mulți ani și să se cheltuească sume însemnate.

Țara românească posedă însă regiuni întinse, în care bradul fiind în optimum de vegetație, crește și se regenerează ca o burueană.

In afară de acestea, din anul 1925 Casa Pădurilor, cu ordinul circular No. 45731 din 17 Noembrie a dat dispozițiuni ocoalelor de munte să intensifice lucrările de cultura bradului.

De atunci, în fiecare toamnă se strâng conuri de brad și se seamănă sub masive de fag cu brad, sau de fag cu condițiuni potrivite pentru creșterea bradului, spre a le spori valoarea.

Spre a ne da seama de munca desfășurată până acum în această privință, vom aminti, că în anii 1931, 1932 și 1934 s'au cules 4.860 kgr. sământă de brad, respectiv 1.600 kgr. și 3.615 kgr., iar în toamna anului 1936, numai la ocolul silvic Strâmbu din județul Someș, s'au recoltat peste 13.000 kgr. sământă din această specie.

Semănăturile făcute, cu mici excepții, sunt destul de bine reușite.

Când lucrările de intensificarea culturii bradului vor fi destul de înaintate, vom putea obține ușor pueți mulți, buni și ieftini pentru pomi de Crăciun.

ornamentaţiuni şi brazi de nuntă, prin *extracţiuni* din seminţişurile instalate, după cum se procedează şi în alte ţări cu silvicultura mai veche.

O condiţie va trebui împlinită atunci cu sfinţenie :

Personalul ocoalelor noastre să fie extrem de conştiincios.

MOŢIUNEA CONGRESULUI AGIR.

(Iaşi, Octombrie 1936).

SECŢIUNEA II-a : AGRICOLĂ, SILVICĂ, APE.

A. *Lupta împotriva secetei.*

Congresul Asociaţiei Generale a Inginerilor din România, luând cunoştiinţă de lucrările prezentate, examinând rapoartele şi în urma desbaterilor ce au avut loc în secţiunea aceasta, în legătură cu problema privitoare la «Lupta împotriva secetei», constată :

— Că seceta, prin extensiunea şi frecvenţa ei, prin pagubele mari pe care le pricinueşte, cum şi prin consecinţele triste pe care le are — atât direct pentru populaţia din regiunea secetoasă a ţării, cât şi indirect pentru economia naţională —, a ajuns să primejduiască însăşi liniştea ţării şi ca atare trebue să fie înscrisă între *problemele de Stat* care necesită o *urgentă soluţionare ;*

— Că nesiguranţa producţiunii agricole poate fi înlăturată sau, în orice caz, micşorată în largă măsură.

In consecinţă, congresul exprimă în acest sens *următoarele desiderate :*

1) Incetăţenirea în agricultura noastră a lucrărilor de tehnică agricolă specială, cu privire la sol, prin adaptarea sistemului de «dryfarming» la condiţiunile noastre de climă.

2) Folosirea specială a soiurilor de plante agricole, de pomi şi de viţe rezistente la secetă, precum şi a speciilor de animale potrivite cu regiunile secetoase, încurajându-se producţiunea, înmulţirea şi extinderea acestora pe toate căile, inclusiv acordarea de avantaje speciale, sindicatelor ce se vor înfiinţa în acest scop, şi a căror înfiinţare trebue încurajată.

3) Cruţarea şi ameliorarea pădurilor existente, cum şi creiarea unui complex de păduri sub formă de masive pe terenurile degradate şi neproductive şi sub formă de perdele de protecţie pe restul suprafeţelor din stepă şi antestepă.

4) Folosirea irigaţiilor, a căror aplicaţiune este de o fundamentală însemnătate pentru combaterea secetei ; o comisiune de specialişti urmând să studieze chestiunea.

5) Pentru aplicarea acestor mijloace de remediere şi pe baza principiului că producţiunea agricolă a ţării, în momentul faţă trebue considerată ca o *funcţiune naţională*, este necesară întocmirea unui plan de ansamblu pentru stabilirea regiunilor în care trebuesc începute lucrările de combaterea secetei ; pentru fixarea reţelelor de păduri şi a lucrărilor tehnice agricole, asigurându-se

tot odată punerea lor în aplicare prin măsuri de ordin legal ce trebuesc luate imediat.

6) Institutul de Cercetări Agronomice şi Institutul de Cercetări şi Experimentări Forestiere, prin staţiuni şi câmpuri de experienţă regionale, să continue şi să intensifice cercetările pentru perfectarea tehnicei agricole şi forestiere, adecvate condiţiunilor din ţara noastră pentru combaterea secetei.

7) Creiarea unui fond special destinat acestor lucrări, independent de prevederile bugetare şi încurajarea lucrărilor menţionate printr'o colaborare între acţiunea de Stat şi cea particulară.

8) Pentru aplicarea practică a reţelei de păduri, în forma cea mai eficace, este necesară comasarea proprietăţii. Până la desăvârşirea acestei opere, lucrările pot să înceapă pe proprietăţile în devălmăşie din sudul Basarabiei şi în restul ţării, acolo unde este posibil.

B. *Pericolul despăduririlor şi inundaţiilor.*

Luându-se în discuţie lucrările privind pericolul despăduririlor şi al inundaţiilor, congresul — repetând desideratele deja exprimate în congresele anterioare, referitoare la interdependenţa dintre starea de împădurire şi regimul apelor, — având în vedere şi consecinţele rele care decurg pentru economia naţională din împuţinarea domeniului forestier, şi din insuficienţa producţiei de lemn, atât din punct de vedere cantitativ cât şi calitativ, care ameninţă să facă imposibilă pe viitor chiar satisfacerea trebuinţelor de lemn ale ţării, având în vedere lipsa de lemn din regiunile câmpiei fără păduri, exprimă următoarele *desiderate :*

1) Incetarea exproprierilor de păduri pentru constituiri de islazuri sau terenuri de cultură.

2) Păstrarea integrală a destinaţiei dată islazurilor, spre a împiedica parcelarea şi afectarea lor altor culturi decât plantelor furajere. Intensificarea acţiunei de ameliorare a islazurilor şi a culturii plantelor de nutreţ.

3) Interzicerea radicală a păşunatului în păduri.

4) Congresul găseşte că este cazul să atragă atenţia guvernului asupra faptului că amnistiile repetate ale delictelor silvice duc de fapt la anihilarea legilor silvice chemate tocmai să ocrotească pădurile.

5) Ameliorarea domeniului forestier existent în vederea sporirei producţiei, atât din punct de vedere cantitativ cât şi calitativ.

In ce priveşte pădurile composesoratelor şi moşnenilor, să se aplice integal dispoziţiunile art. unic al legii din 1923 pentru extinderea codului silvic aplicând aceleaşi dispoziţiuni şi pădurilor comunale, înlăturându-se astfel imixtiunea organelor pendinte de Ministere diferite, imixtiune care face imposibilă o bună administrare a acestor păduri.

6) Extinderea şi încurajraea lucrărilor de împădurire pe terenurile degradate, pe cele din regiunile puţin împădurite, precum şi în păşunile situate pe solurile absolut forestiere.

7) Având în vedere marea importanţă a pădurilor din zona inundabilă a Dunării din punct de vedere social-economic şi al apărării naţionale, se impune revizuirea planului general de valorificarea acestei regiuni, repartizându-se tere-

nurile după natura lor piscicolă, silvică și agricolă, și ținând seamă la punerea lor în valoare de dispozițiunile legale care stau la baza fiecărui gen de cultură mai sus menționat.

8) Inființarea unui *credit forestier*, absolut necesar, care să facă posibilă refacerea și ameliorarea domeniului păduros al țării.

C) *Regimul navigației la gurile Dunării.*

Congresul AGIR, ținut la Iași în luna Oct. 1936, luând în discuție situația economică a țării în legătură cu navigabilitatea gurilor Dunării,

Constatând că activitatea Comisiei Europene a Dunării nu a condus la satisfacerea intereselor vitale ce sunt legate de această importantă arteră de comunicație,

Considerând pe de altă parte că prerogativele și funcționarea acestei Instituțiuni ating drepturile de suveranitate ale țării și prestigiul Corpului Tehnic Românesc,

Cere guvernului să facă neîntârziat, toate demersurile și eforturile necesare pentru *desființarea* acestui organism anacronic, asigurându-se navigabilitatea Dunării maritime prin organele competinte ale țării, care dispun de soluțiile tehnice și de elementele de conducere necesare acestei mari opere de interes național și internațioral, afirmând că menținerea mai departe a acestei instituțiuni ar însemna perpetuarea unei «*capitulațiuni*», acum când toate celelalte țări au reușit să înlăture asemenea creațiuni parasitare, incompatibile cu interesele și demnitatea lor națională.

CRONICA

CONGRESUL AGIR-ULUI.

In cursul lunei Octombrie a. c. a avut loc la Iaşi al 13-lea Congres al Asociaţiei generale a inginerilor din România.

Comitetul restrâns ales pentru pregătirea congresului a fixat pentru anul acesta următoarele probleme de desbătut, pe cari le-a repartizat, ţinând seamă de natura lor, în 6 secţiuni :

Secţia I-a : Probleme profesionale, de muncă şi învăţământ.

a) Metode de luptă în viaţa profesională inginerească.
b) Legea colegiului inginerilor.
c) Legea corpului tehnic.
d) Rezultatele aplicării legilor de proteguire a muncii româneşti.
e) Concentrarea învăţământului tehnic superior.

Secţia II-a : Agricolă, silvică, ape.

a) Combaterea secetei.
b) Pericolul despăduririlor.
c) Inundaţii.

Secţia III-a : Program naţional de lucrări publice.

a) Drumuri.
b) Căi ferate.
c) Căi de comunicaţie pe apă.
d) Aeroporturi şi aviaţie.
e) Clădiri publice.

Secţia IV-a : Industrializarea ţării.

a) Rolul statului în programul de industrializare.
b) Ordinea de prioritate a investitiilor industriale.
c) Datoria statului în electrificarea ţării.
d) Contabilitate industrială.
e) Regimul comerţului exterior.
f) Industrializarea agriculturii.

Secţia V-a : Pregătirea tehnică a apărării naţionale.

a) Materiile prime şi derivate în caz de răsboiu.
b) Construcţii pentru apărarea contra atacurilor aeriene.
c) Armament.
d) Organizarea tehnică a agriculturii în caz de răsboiu.

Secţia VI-a : Probleme tehnice şi economice ale Moldovei.
a) Navigabilitatea Prutului.
b) Posibilităţi de înviorare economică pentru Moldova.

In cele de mai jos nu ne vom ocupa decât de problemele puse în discuţia secţiei II-a.

Preşedinţia secţiei s'a oferit, ca şi acum 2 ani la Galaţi, d-lui prof. M. Drăcea, având ca vice-preşedinte pe d-l Ing. agr. C. Chiţoiu. Ca raportori au fost desemnaţi: d-nii M. Petcuţ şi C. Chiţoiu pentru problema secetei, primul urmând a se ocupa de latura forestieră a problemei, iar al doilea pentru cea agricolă; la celelalte două chestiuni puse în discuţie s'a desemnat un singur raportor în persoana subscriitorului acestor rânduri.

Potrivit hotărîrilor luate, d-nii ingineri, membri ai Agir-ului, care doreau să ia parte la discutarea vreuneia din problemele anunţate, trebuiau să-şi trimeată comunicările din timp, pentru ca d-nii raportori, luând cunoştiinţă de ele, să poată întocmi rapoartele care în ziua congresului urmau să se distribue, tipărite, participanţilor.

Pentru cele două probleme din urmă puse în discuţia secţiei II-a, raportorul nu a avut decât două contribuţiuni (comunicări), datorite d-lor M. P. Florescu şi N. Greceanu. Primul s'a ocupat, în special, de pericolul pe care-l prezintă acapararea exploatărilor de păduri de către societăţile străine. Al doilea s'a ataşat unei chestiuni în legătură cu apele, reluând o comunicare pe care a mai făcut-o şi la Congresul de la Galaţi, privind indiguirile din regiunea inundabilă a Dunării.

Puţina atenţiune ce s'a dat acestor două probleme nu trebue pusă în seama lipsei lor de actualitate, ci faptului că ele au mai fost amplu desbătute în congresele anterioare.

Nu acelaşi lucru putem spune de problema luptei în contra secetei. In această privinţă raportorii nu s'au putut plânge de «seceta» comunicărilor. Agronomi şi silvicultori au desbătut în plin chestiunile pe care le ridică.

*

Prima zi a Congresului a fost hărăzită şedinţei festive şi vizitării Iaşului.

In prealabil s'a oficiat un Te-Deum în Catedrala Mitropoliei, de către P. S. S. Valerie Moglan vicarul Mitropoliei, în prezenţa I. P. S. S. Mitropolitului Nicodem, autorităţilor din Iaşi şi inginerilor participanţi la Congres.

După serviciul religios, congresiştii s'au îndreptat spre sala teatrului naţional, unde s'a ţinut şedinţa de deschidere a congresului. Au luat parte, în afară de cei vreo 400 ingineri, din toate specialităţile, veniţi din tot cuprinsul ţării, — reprezentanţii autorităţilor locale, precum şi intelectualitatea Iaşului.

A prezidat d-l prof. Mihail Manoilescu, preşedintele Agir-ului, care, în cuvântarea ţinută, făcând istoricul asociaţiei, arată că congresul din anul acesta reprezintă ultima etapă din procesul de întregire al corpului ingineresc.

In continuare, d-sa arată că congresul nu se ţine în vederea unor revendicări de ordin material pentru inginerime, ci are un caracter de afirmare a propunerilor şi gândurilor inginerilor pentru vindecarea relelor de care suferă ţara.

Au mai cuvântat apoi reprezentanții autorităților locale și ai diferitelor corpuri. Ne vedem nevoiți, din cauza spațiului restrâns, să trecem asupra lor, oprindu-ne doar asupra cuvântării d-lui Pamfil Șeicaru directorul ziarului «Curentul». D-sa face un aspru rechizitoriu democrației, care a adus țara în starea rea de azi, democrație agravată și «de alte neliniștitoare infirmități». Dintre acestea, amintește partidele politice care nu-și pot niciodată transforma în faptă spornică toate bunele intențiuni, «din cauza concesiunilor cronice consimțite electoralului, concesiuni de conștiință, de corectitudine, de luciditate, tot felul de jertfe, până la cele mai mari, înglobând supremele interese naționale». Și ca să ilustreze afirmația ce-a făcut, d-sa a luat ca exemplu seceta, care ridică grava problemă a despăduririlor. «Astfel situată problema — spune D-sa — logica cea mai directă ordonă ca cei dintâiu inginerii silvici să fie audiați și consultați la edictarea deciziunilor de autoritate. Ce prestigiu poate însă păstra corporația acestor specialiști — dresați de meșteșugul lor să contemple destinele teritoriului etnic la distanță de decenii și chiar de un veac, — când îndată ce vine la guvern, fiecare partid se precipită să amnestieze delictele silvice ale contravenienților — confundați cu partizanii siguri și cu votanții posibili?» Aceasta este, sinistru ilustrată, infirmitatea congenitală a regimului electiv: «o pildă sumară ca aceasta și puteți descoperi în cazierul penal al scrutinului suveran întreaga serie de dezastre provenite din devastarea pădurilor, a căror abuzivă exploatare ne-a dezorientat agricultura, răvășind fundamental chiar climatul țării !».

Continuând ideia dezastrului pe care-l provoacă tirania numărului asupra calității, d-l Șeicaru crede că inginerii ar trebui «să-și notifice hotărîrea de repudiu față de statul democratic, căruia i s'ar putea întocmi bilanțul catastrofelor și al dilapidărilor».

In după amiaza aceleași zile, d-l O. Tafrali, decanul Facultății de litere din Iași, a ținut o interesantă și documentată conferință vorbind despre monumentele de artă ale capitalei Moldovei.

După aceea, congresiștii au vizitat expoziția «Lunei Moldovei» organizată de primăria municipiului, după care au luat parte la banchetul ce li s'a oferit de primărie.

*

Ziua a doua a fost, toată, consacrată discutării problemelor puse congresului. Aceste desbateri s'au ținut în sălile Universității.

Inainte de a se trece în secțiuni, a avut loc o ședință plenară prilejuită de prezența d-lui Mihail Berceanu, ministru subsecretar de stat la departamentul agriculturii și domeniilor, care a venit să asiste la desbaterile congresului. Cu acest prilej a fost salutat de d-nii M. Manoilescu și I. Andriescu-Cale. Luând cuvântul, d-l Berceanu, după ce aduce Congresului salutul guvernului și al său, arată programul imediat de lucru al departamentului unde funcționează, la care sunt chemați să colaboreze toți tehnicienii.

Răspunzând unei afirmațiuni, făcută în această ședință, în legătură cu gratuitățile de lemne, d-l Drăcea a arătat că nu silvicultorii sunt aceia care le acordă.

Trecându-se în secții, lucrările secției II-a au fost onorate de prezența d-lui ministru Berceanu, căruia i s'a trecut președinția desbaterilor.

S'a început cu cetirea rapoartelor întocmite de d-nii Chițoiu și Petcuț privind problema luptei împotriva secetei.

D-l *Chițoiu* a avut contribuția a 6 colaboratori, care au prezentat următoarele comunicări :

1) V. Ghimpu : Seceta — cauze, efecte, mijloace de combatere.

2) A. Tălășescu : Seceta poate fi învinsă.

3) V. Pașcovschi : Combaterea secetei.

4) D. C. Săndoiu : Combaterea secetei prin lucrările pământului.

5) Em. Constantinescu : Soiuri de plante potrivite culturii în regiunile secetoase.

6) C. Băicoianu : Rase de animale proprii în stepă.

D-l Chițoiu își începe raportul relevând ideile dominante din fiecare din cele șase comunicări amintite, după care trece la raportul de sinteză.

Seceta nu-i numai un fenomen pur climatic. Ea se înfățișează sub trei ipostaze :

1) Mai întâiu este o secetă zisă climatică sau atmosferică, care se datorește factorilor destul de deosebiți și destul de numeroși ce alcătuesc laolaltă clima.

2) Este apoi o secetă zisă a solului, care se datorește unei structuri nenorocite a stratului arabil, ori a substratului, sau unei sărăciri a solului.

3) In sfârșit, este o secetă a prostiei, care provine din faptul că plugarii aplică lucrări nepotrivite cu starea solului, cu clima și cu adevăratele cerințe ale semănăturii.

Arată apoi mijloacele de folosit pentru combaterea fiecăreia din aceste 3 cauze :

In ce privește seceta atmosferică, d-sa arată că trebue să se ajungă la stabilirea regiunilor care suferă de secetă. Pentru aceste nu sunt suficiente numai datele pluviometrice. Trebue să ținem seamă și de repartizarea umidității în cursul unui an. Deci se cere înființarea stațiunilor de experimentație.

D-sa presupune că în zona secetoasă ar intra cam 3 milioane de ha. din suprafața arabilă.

Al doilea element de avut în vedere este frecvența secetei. La noi, din 100 de ani, 61 sunt secetoși și numai 39 ploioși ; deci la 5 ani ploioși avem 8 de secetă.

Al treilea element sunt pagubele pe care le provoacă seceta. Presupunând că un an secetos face o pagubă de 1000 lei la ha, însemnează că la 3 milioane de ha. aflate în zona periclitată, avem o pagubă de 3 miliarde de lei.

Pentru a lupta contra ei, două sunt mijloacele preconizate :

a) Unele tind la înrâurirea umidității însăși și deci la înlăturarea pricinei de căpetenie a secetei climaterice.

b) Altele au drept țintă să înlăture urmările.

In această privință arată că ar fi de dorit să se accentueze ritmul lucrărilor de împădurire în stepă. Pentru a ajunge la țintă, trebue să facem însă lucrări pe toată suprafața, deci nu păduri masive, ci bande.

In vederea încurajării acestor lucrări, d-l Chițoiu crede că ar fi bine ca, cel puțin pentru un început, perdelele de protecție să nu fie puse sub regimul silvic, să se acorde scutiri de impozite și să se ofere de stat puieți în mod gratuit. In sfârșit arată că salcâmul n'ar trebui să lipsească dintre speciile de folosit la creiarea perdelelor.

Arată apoi mijloacele de combatere, din a doua categorie : irigațiile, metodele speciale de lucrarea pământului, folosirea plantelor specifice regiunilor de secetă.

In sfârșit, raportul indică și măsurile de ordin economic ce ar trebui luate : pătulele de rezervă și asigurările.

D-l *Petcuț*, la rândul său, a avut contribuția a 4 colaboratori, care au atacat în special problema perdelelor, și anume d-nii :

1) G. Agapie : Combaterea secetei.

2) Șt. Bărbulescu : Combaterea secetei.

3) Șt. Rubțov : Combaterea efectelor secetei cu perdele forestiere de protecție.

4) E. Răuță : Perdelele de protecție.

Ca și coraportorul său, d-l Petcuț relevă ideile dominante din cele 4 comunicări prezentate, după care își face raportul de sinteză, din care desprindem următoarele :

Efectele secetei pot fi atenuate prin irigări, împăduriri, lucrări agrotehnice și plante adaptate regiunilor cu climat secetos.

Toți referenții, agronomi sau silvicultori, au fost de acord în această privință ; de aceea nici nu mai insistă.

Relevă însă nepotrivirile, pe cari le categorisește în generale și de amănunt.

Cele generale privesc aportul pe care-l aduce fiecare din procedeele puse în discuție, referenții având preferințe pentru unele sau pentru altele, și asupra naturii împăduririlor.

Cele de amănunt se referă : la tehnica realizării benzilor, la rezolvarea dificultăților de ordin juridic și administrativ, la regimul la care trebue să fie supuse și la organele care să le execute.

Pentru a putea aduce preciziunile necesare, d-l Petcuț arată că trebue mai întâiu să lămurească noțiunea de secetă. D-sa distinge : seceta atmosferică și seceta solului.

Prin secetă atmosferică se înțelege lipsă de precipitații, uscăciune.

Seceta solului, zisă și fiziologică, din contră, este datorită transpirației puternice a plantelor, fenomen provocat de vânturi. Această secetă fiziologică poate exista și atunci când pământul are umezeală suficientă.

Gerurile de iarnă pot aduce pagube mari, dar vânturile desrădăcinează plantele.

Examinând în ce măsură fiecare din mijloacele preconizate ar putea fi folosite la rezolvarea problemei, arată :

Irigația și lucrarea rațională a pământului pot să înlăture seceta atmosferică și chiar pe cea fiziologică. Nu pot face însă nimic împotriva gerurilor și a vânturilor.

Vegetația lemnoasă acționează astfel: sporește precipitațiile, sporește umiditatea atmosferică, favorizează infiltrarea apei în pământ, împiedică îngrămădirea zăpezii, domolește puterea vântului uscat, micșorând transpirația plantelor și evaporația apei din pământ, împrăștie zăpada în mod uniform, înlătură pericolul gerurilor și desrădăcinarea.

Măsura în care pădurea vine în sprijinul agriculturii ni-o dă plusul de producție a terenurilor din vecinătatea benzilor de pădure : 100—300 și chiar 400% mai mult față de ținuturile unde nu s'a folosit acest mijloc, deși și acolo se face cultură rațională a pământului.

Arată apoi că și d-sa este pentru perdele, dar trebue să căutăm să realizăm, acolo unde se poate, și păduri masive, pentru a mări procentul păduros, care trebue să ajungă a fi 8—10% din suprafața totală.

Benzile trebue să aibă două direcțiuni : unele perpendiculare pe direcția crivățului, altele pe direcția vânturilor uscate. In ce privește lățimea lor, nu s'a ajuns încă la cifre definitive ; ca titlu de încercare, ele trebue să fie de 8—10 m. Distanța dintre benzi este determinată de relief și de înălțimea la care pot să ajungă arborii folosiți.

O latură foarte discutată a problemei a fost aceea a speciei de folosit. Agronomii în special au susținut cu căldură și aproape în mod exclusiv, salcâmul. Raportorul a căutat să arate rezervele sale față de salcâm. In general, spune d-sa, nu poate fi vorba de o singură specie, ci de mai multe, potrivite cu fiecare regiune.

Deasemenea, o altă latură care a provocat multă discuțe a fost aceea a pepinierelor, mulți dintre cei prezenți socotind că ele pot fi create de oricine, ca fiind ceva foarte simplu de realizat. Se înțelege că și în această privință nu s'a întârziat a se spune răspicat ceeace trebuie să se știe.

*

După citirea acestor două rapoarte în legătură cu seceta, s'a dat cuvântul semnatarului acestor rânduri, care a citit raportul său asupra celorlalte două chestiuni puse în discuțiune și anume : *pericolul despăduririlor și inundațiile.*

In ceeace mă privește, nu am ținut să mai discut rolul de protector al pădurii, aceasta fiind amplu desbătut în congresele trecute ale Agirului. De data aceasta am căutat să pun în evidență importanța economică a pădurilor, arătând că până azi lumea nu a făcut altceva decât să abuzeze de ele. De aceea am ajuns ca azi să nu mai avem decât păduri stricate, incendiate, pășunate, situație care ar trebui să îngrijoreze pe conducătorii destinelor acestei țări. Am pus deasemenea în față perspectivele negre ale viitorului, când poate nu vom avea nici lemnul necesar satisfacerii nevoilor interne.

Referindu-mă la cele cuprinse în comunicarea d-lui Greceanu, am arătat că în regiunea inundabilă a Dunării există, în acelaș timp cu problema agrozootehnică și piscicolă, și o problemă silvică de care, dacă nu s'a ținut seamă prea mult până azi, trebue să se țină de azi înainte rezervându-i locul pe care-l merită, pădurile din această regiune având a îndeplini, pe lângă un însemnat rol economic, și unul de apărare națională.

*

S'a dat apoi cuvântul d-lui Gr. Vasilescu profesor la Şcoala Politehnică, care a citit o comunicare a d-sale privind situaţia Comisiunei Europene a Dunării, comunicare nedepusă în termen, din care cauză n'a fost cuprinsă în raportul general.

*

S'a trecut după aceea la discutarea rapoartelor citite, care au prilejuit — în special cel privitor la secetă — ample şi uneori pasionate discuţiuni, la care au luat parte un mare număr din cei prezenţi.

*

Lucrările secţiei II-a au luat sfârşit prin cuvântarea preşedintelui ei, d-l prof. M. Drăcea, care, după ce face un rezumat al desbaterilor, constată că sforţările perzistente ale specialiştilor ajung să dea roade.

Relevă apoi seriozitatea luptei împotriva secetei. Problema nu o punem noi acum. Au muncit-o Ruşii un secol, Americanii o jumătate de secol. Nici la noi nu este nouă. A fost agitată încă de acum 75 ani. Primul silvicultor român, plecat la studii în străinătate, a avut, între altele, şi misiunea de a se interesa de problema împăduririi Bărăganului. Au fost apoi constituite şi comisii de mari proprietari cari s'au ocupat de această problemă. Incă dela 1904 silvicultorul Rusescu scrie o carte asupra nesiguranţei recoltelor la noi. Cu toate acestea problema nu este complet elucidată. Deaceea trebue să procedăm cu prudenţă.

Cu privire la salcâm, arată că atât optimiştii cât şi pesimiştii greşesc. Salcâmul este un arbore bizar. Nu creşte pe terenurile alcaline. Pe cele compacte încremeneşte. Nu este un panaceu universal. La noi regiunea lui este Sud-Vestul ţării.

Se opreşte apoi puţin asupra problemei pepinierelor forestiere, arătând că nu este aşa de simplă precum se crede.

Insistă asupra pacostei amnestiilor, incendiilor, păşunatului în pădure şi asupra exploatărilor abuzive.

Incheind, d-l Drăcea arată că se bucură că silvicultorii şi agronomii se regăsesc, sub acoperişul Agirul-ui, şi-şi exprimă nădejdea că această colaborare a lor va fi rodnică.

*

Ziua III-a a fost consacrată redactării şi aprobării moţiunilor, mai întâi în secţii, apoi în şedinţă plenară. Moţiunea secţiei II-a o dăm în altă parte a aceste reviste.

Cu prilejul şedinţei de închidere, d-l prof. Manoilescu ,preşedintele Agirului, a ţinut o impresionantă cuvântare, în finalul căreia a ţinut să mulţumească tuturor celor care au muncit pentru reuşita acestui Congres.

*

In noaptea aceleaşi zile, o parte din Congresişti a plecat într'o excursie de studii, de 5 zile, în Polonia.

Pomii de Crăciun.

Se înrădăcinează din ce în ce mai mult, şi la noi, un obiceiu străin, acela al pomului de Crăciun.

Pentru noi, ca silvicultori, acest fapt nu ne poate bucura prea mult, dacă ne gândim cât de cât la viitorul pădurilor noastre, şi aşa destul de periclitat. Astfel, mulţi din brazii destinaţi a constitui pădurea de viitor, vor trebui să-şi curme de timpuriu firul vieţii, pentru a ne încununa vremelnic casele. Iar locul lor va fi luat desigur de speciile nedorite.

Ceva mai mult, nu este vorba numai de satisfacerea cerinţelor dela noi ci, după cât se pare, mulţi — vagoane întregi — vor lua şi drumul străinătăţii.

Şi toate acestea se vor întâmpla an de an. Nu este de glumit. Faptul poate avea deci consecinţe funeste, dacă nu deschidem ochii din timp.

Dealtfel nu sunt aceste rânduri primele semne de îngrijorare. Ele au apărut până şi în presa cotidiană. S'au indicat chiar şi soluţii pentru a putea preîntâmpina răul şi pentru a face faţă cererilor. Se pare că Administraţia pădurilor statului a şi luat unele măsuri. Pe de altă parte Ministerul, prin direcţia Regimului silvic, a dat de curând o decizie (Nr. 221775 din 23. X. -936) care reglementează pentru anul în curs tăerea brazilor de Crăciun. Astfel, decizia precizează că brazii nu se pot lua decât din cuprinsul golurilor naturale (?), al fâneţelor reale (folosite efectiv), al păşunilor împădurite din afară de zona de protecţie stabilită prin studiile de transformare aprobate, precum şi din parchetele scadente pe anul în curs cu tăiere rasă şi din lucrările culturale ce se practică în păduri pe bază de studii de amenajare aprobate.

Decizia stabileşte şi măsurile de luat pentru a nu se tăia decât din locurile mai sus indicate.

Toate bune, numai că noi, pentru motive pe care ne lipsim de a le mai menţiona, ne cam îndoim de putinţa unui control riguros.

Oricât însă, un început de reglementare este.

At. Haralamb.

CRONICA EXTERNA

PAUL MOUGIN

Este forestierul francez, căruia, de curând, societatea amicii și foștii elevi ai școalei de ape și păduri dela Nancy, din îndemnul Administrației forestiere, i-a ridicat un monument în Alpii Savoiei, pe drumul care duce spre Col du Galibier, dominând regiunea unde, într'o vreme când mulți se îndoiau și mult mai mulți se opunea, el, încrezător în misiunea ce i s'a dat, și-a consacrat viața toată ideiei de restaurarea munților.

Așa precum s'a spus, «puțini sunt oamenii cărora le este dat să asiste la inaugurarea propriei lor efigii și să încerce senzația rară de a fi, în acelaș timp, în viață și nemuritori». Acest moment de fericită înălțare i-a fost hărăzit inspectorului general de ape și păduri Paul Mougin, azi retras la pensie pentru o odihnă binemeritată, după o viață întreagă închinată binelui obștesc.

Pentru cei ai căror pași au fost conduși prin locurile unde priceperea și munca lui au lăsat urme neperitoare și unde numele lui este pronunțat de mulți aproape cu religiozitate, evenimentul acesta nu i-a putut surprinde.

Rândurile acestea sunt scrise în special pentru aceia care nu au avut prilejul să cunoască marea lui operă, întreprinsă împotriva unora din cei mai furioși și mai periculoși torenți din Alpi.

Paul Mougin debutează în carieră în anul 1891 fiind repartizat în Savoia la Serviciul de corecțiunea torenților, unde rămâne până în 1911 când, fiind făcut conservator, trebue să părăsească regiunea.

In momentul când d-sa face primii pași în serviciu, problema corecțiunii torenților în Savoia era nouă, prezentând dificultăți mari atât de ordin administrativ cât și tehnic.

Populația din regiune nu privea cu ochi buni lucrările ce se executau de serviciul silvic, acesta urmând să le ia o parte din terenul pe care-l stăpâniau. Pe de altă parte, legea dela 1882, pe baza căreia se executau lucrările, obliga Administrația să se mărginească numai la acele părți de teren, unde pericolul, după expresia consacrată, era «né et actuel»; dar și acestea obținute după multe și plicticoase formalități.

P. Mougin a știut să activeze de așa natură încât să facă din populația care l-a început era ostilă, un fervent propagator al ideii de corecțiune în Alpi.

In privința tehnicei corecțiunii torenților, trebue să facem mai întâiu specificarea că debutul d-lui P. Mougin se produce în momentul când P. Demontzey «exercita o puternică acțiune directoare». Pe atunci era în mare cinste metoda clasică a marilor baraje, determinată, fără îndoială, şi de situaţia pe care o creia legea din 1882, care nu permitea extinderea lucrărilor de împădurire pe suprafeţele absolut necesare. Din această cauză se punea mult preţ pe lucrările de artă.

Savoia oferă d-lui P. Mougin, cazuri dificile şi originale, oarecum diferite de condiţiunile din Sud unde activa Demontzey. Dacă climatul Savoiei este favorabil vegetaţiei forestiere, nu acelaşi lucru se poate spune de condiţiunile geologice, care sunt cauza torenţilor din acea regiune. Aici, în afară de terenurile eminamente erozibile, alunecările şi surpările de teren sunt frecvente. La toate acestea se mai adaugă în anumite puncte şi prezenţa avalanşelor de zăpadă. De aceea şi tehnica a trebuit să fie modificată. Astfel, îl vedem pe d-l P. Mougin cum, încet încet, îşi adaptează metodele de lucru potrivit cu fiecare caz în parte. Acolo unde terenurile sunt alunecătoare trebue să facă întinse reţele de drenuri. Apoi tot d-sa este primul care dă o soluţie cu adevărat originală într'un caz excepţional, prilejuit de torentul St. Julien-en-Maurienne, unul din cei mai redutabili din regiune, care, într'un punct al său, submina un mal în alunecare punând în pericol satul Mont Denis aflat deasupra malului. Derivând torentul printr'un canal săpat într'un pinten stâncos, care îndruma apele spre malul amintit, P. Mougin găseşte astfel soluţia salvatoare. Nu puţin i-a trebuit însă, până să facă, pe cei ce pe atunci îi erau superiori, să-i accepte soluţia, care s'a dovedit a fi fericită.

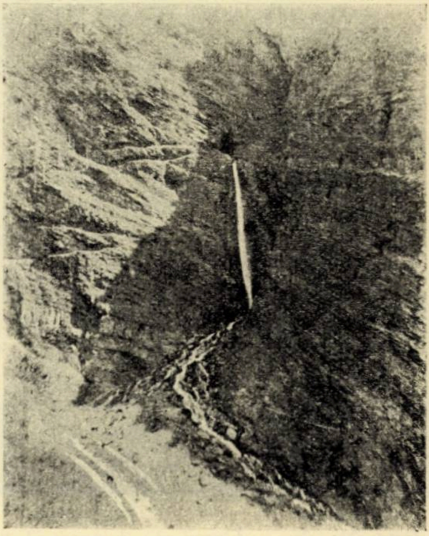

Foto Nr. 1. — Derivaţia torentului St. Julien-en-Maurienne, văzută din aval. Torentul are o cădere de 80 m.

Succesul obţinut îi dă prilejul — având însă o mână mai puţin fericită — să facă o nouă aplicaţie în torentul Morel în Tarentaise, săpând şi căptuşind cu piatră un tunel de vreo 800 m. lungime.

La fel de original a fost şi atunci când, chemat să facă o derivaţie, la 3000 m. altitudine, a asigurat scurgerea normală a unei pungi de apă a gheţarul Tête-Rousse, evitând astfel repetarea dezastrului dela 1892, care ar fi distrus desigur cocheta localitate St. Gervais-les-Bains.

Conurile de dejecţie ale torenţilor, uneori de întinderi apreciabile, constituind adesea singurele terenuri de cultură în văile înguste ale Alpilor, — preocupă deasemenea pe d-l P. Mougin. Il vedem astfel realizând pe conul de dejecţie al torentului St. Julien un canal de scurgere cu pereu lateral, radier şi ziduri de cădere, punând în felul acesta la adăpost o suprafață de 140 ha. cât măsoară conul acelui torent.

Dar Savoia îi prilejuește executarea și altor lucrări. Avalanșele de zăpadă, pe lângă nesiguranța călătoriei în regiunea unde sunt frecvente, pe lângă pagubele pe care le provoacă în căderea lor, aduc în albiile torenților mult material de transport. De aceea, în același timp, trebue să lucreze și împotriva lor, făcând multe lucrări de seamă.

Tehnica însăși a construirii barajelor suferă modificări sub influența d-lui Mougin. Dela marile baraje în piatră cu mortar, curbilinii, se ajunge la micile și nenumăratele praguri cu piatră așezată, fără mortar.

Plecând din Savoia odată cu promovarea sa la gradul de conservator, după 20 ani de muncă continuă în domeniul corecțiunii torenților, d-l Mougin n'a încetat de a se interesa de această problemă. Către sfârșitul carierei sale este chemat să exercite asupra ansamblului lucrărilor de reîmpădurire o acțiune de direcție și de coordonare.

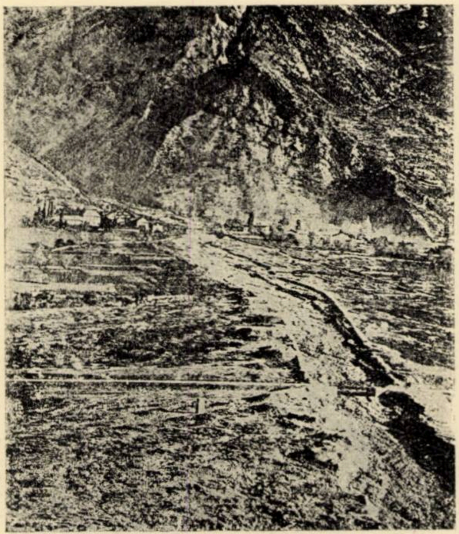

Foto Nr. 7. — Conul de dejecție al torentului St. Julien-en-Maurienne înainte de a se fi construit canalul de scurgere.

*

Dar d-l P. Mougin n'a fost numai tehnician activ și ingenios. Fiind dotat cu o mare dragoste de studiu și o putere de muncă extraordinară, d-sa răscolește biblioteci și arhive, pentruca după îndelungate cercetări să dea la iveală, în 1914, acea monumentală monografie a torenților din Savoia (1250 pagini). Numai cine a avut în mână această lucrare poate să-și dea seama de munca extraordinară depusă pentru realizarea ei.

Cinci ani mai târziu, d-l Mougin publică o nouă lucrare, privind pădurile aceleași provincii.

Poate că nici d-sa, în momentul când a pornit munca migăloasă care a dat la iveală prima lucrare, nu s'a gândit cât aveau să-i folosească mai târziu datele pe care le-a strâns cu atâta trudă.

Acțiunea de reîmpădurire a Alpilor avea să întâmpine în cale-i și critici, pornite uneori chiar din sânul silvicultorilor. Așa de pildă, când botanistul reputat, d-l Lenoble, dă la iveală studiile sale [1]) menite să zdruncine valoarea operei de reîmpădurire întreprinsă de forestieri, tot d-l Mougin a fost cel care îi dă răspunsul [2]), bazat pe multe date din bogata sa documentare realizată în timpul când răsfoia arhivele.

---

[1]) *F. Lenoble :*
a) La légende du déboisement des Alpes (1923).
b) La valeur économique du reboisement des Alpes méridionales (1924).

Chestiunile privind precipitaţiunile în munţii înalţi, asupra cărora oamenii de ştiinţă au fost şi sunt încă puţin edificaţi, au preocupat într'o largă măsură pe d-l Mougin. Astfel îl vedem începând şi urmărind timp de 20 ani observaţiuni pentru care a trebuit să imagineze un nivo-pluviometru totalizator, care-i poartă numele. Numai în felul acesta au putut fi posibile observaţiuni pluviometrice în regiuni greu accesibile şi acelea numai într'o anumită epocă a anului.

In acelaşi timp întreprinde observaţiuni asupra avalanşelor şi gheţarilor, publicând multe studii.

Se înţelege că problemele privind corecţiunea torenţilor au avut un loc de seamă în scrisul d-lui Mougin, dând la iveală mai multe articole în diferite publicaţiuni franceze şi străine.

Nu pot încheia acest capitol al preocupărilor d-sale fără ca să mă opresc puţin asupra ultimei sale lucrări («mon dernier né» cum o numeşte într'un răspuns cu care m'a onorat încă de pe când eram în Franţa). Lucrarea, intitulată «La restauration des Alpes» (1931), are 590 pagini, fiind însoţită de multe planşe şi fotografii.

Foto Nr. 3. — Canalul de scurgere construit pe conul de dejecţie al torentului St. Julien-en-Maurienne.

Dela ultimile lucrări ale lui Demontzey (1894) şi Bert (1911) nu s'a mai publicat nici o alta asemănătoare care să privească problema în ansamblul ei. De atunci însă au intervenit fapte noui: legea din 1913, care a desfiinţat acel «né et actuel», cea din 1922 privind pădurile de protecţie şi art. 46 din legea financiară din 1920 cari, cu toate, au lărgit câmpul şi posibilităţile de lucru ale Ad-

---

c) Réponses aux articles critiques de Mr. P. Mougin (1925).

d) Remarques complémentaires sur la question du déboisement et du reboisement des Alpes (1926).

[2]) *P. Mougin :*

a) La question du déboisement des Alpes (1924).

b) Le reboisement des Alpes méridionales (1925).

c) Diferite articole publicate în Buletinul societăţii Amicilor Arborilor (1925).

ministrației forestiere franceze. In plus, dela Demontzey, știința a progresat, dând la iveală multe adevăruri noui.

Era deci nevoie de o punere la punct a lucrării lui Demontzey. Această muncă grea și complexă a fost întreprinsă, cu multă competență, de d-l Mougin, în lucrarea mai sus amintită.

Aceasta este opera, cu adevărat mare, a d-lui P. Mougin, un om care și-a onorat țara și Administrația din care face parte. Ea a fost încununată de recunoștința generală. Și așa cum Surell și Demontzey își au efigiile lor în Sud, Mougin o are pe a sa în Nord.

Pentru generațiile ce vor veni, aceste mărturii vor însemna amintirea unor lucrări pe cari corpul silvic francez le-a condus, cu pricepere și tenacitate, spre realizări cari fac azi fala țării lor și binefacerea populației din jur.

At. Haralamb.

MERCURIALE

CRONICA LEMNULUI

1. *Criza de subproducţie în industria lemnului.*

Inviorarea economiei mondiale începută în acest an, după o stagnare generală de peste 6 ani, a avut repercursiuni de proporţii uriaşe asupra comerţului de lemnărie.

Dacă falimentele societăţilor forestiere din România şi alte ţări, începute în anii 1929—1930 au fost provocate de stocurile de lemnărie ce umpleau până la refuz depositele fabricelor de cherestea, în timp ce preţurile scădeau în mod vertiginos, astăzi ne aflăm în situaţia contrară, când preţurile sunt în urcare şi marfa dela fabrici se găseşte în majoritate la pădure, sub formă brută, lipsind în multe părţi zăpada pentru scosul lemnului fasonat.

Statele exportatoare de lemnărie din Europa, au luat în ultimii ani cele mai severe măsuri în scopul normalizării exploatărilor forestiere, şi care s'au tradus printr'o reducere a tăerilor anuale de păduri.

Chiar şi U. R. S. S., care a dus o politică de dumping şi în materie de lemnărie, a modificat în anul curent politica sa forestieră; masive întinse de păduri, situate în bazinul fluviilor Volga, Don, Nipru, Dvina de Vest, etc. au devenit zone de protecţie ale regimului apelor. Centrul exploatărilor de păduri a fost deplasat spre Urali şi Siberia, de unde mărirea cheltuelilor de exploatare, de transport, etc.

Limitarea în mod riguros a cantităţilor de lemnărie ce trebue să se exploateze anual, scumpirea cheltuelilor de exploatare, pierderea unor debuşeuri, slăbirea puteriii de cumpărare a debuşeurilor rămase, şi reducerea puterii de absorbiţie a pieţei interne, au determinat pe industriaşii forestieri să tae cât mai puţine parchete de păduri, realizându-se în ultimii 2 ani o perfectă adaptare a ofertei la cerere.

In anul curent, cererile ţărilor importatoare de lemnărie au fost agravate de mărirea cererilor de pe pieţele interne ale ţărilor exportatoare de lemnărie, de unde reducerea simţitoare a disponibilităţilor de lemnărie pentru export.

Asistăm la o adevărată criză de subproducţie în industria lemnului, în special în România.

In România, criza forestieră de suproducţie a fost amplificată prin cererile masive de lemnărie ce am primit din Anglia.

In intervalul Iulie—Decembrie a. c., s'au lichidat stocurile de lemnărie dela toate fabricele, ale căror deposite au rămas literalmente goale. Sute și mii de vagoane s'au încărcat cu cherestea de rășinoase, în toate dimensiunile existente în deposite, marfă nouă albă, și marfă înegrită la capete și pătată de apă sau decolorată de soare, numai și numai pentru Anglia.

In anul curent, fabricele de cherestea din Bucovina n'au mai trimis nici un vagon de cherestea la Galați cu destinația Orient.

In ceilalți ani, în lunile Noembrie și Decembrie, nu se mai angaja nici un fel de cherestea, și toată lumea se grăbea să lichideze contractele în curs și marfa să fie expediată la Galați.

In anul curent situația s'a schimbat cu totul.

La închiderea sezonului de lemnărie, cererile pentru cheresteaua de rășinoase sunt foarte multe, variate și se tot măresc.

Palestina a reluat exportul de lemnărie, ceeace va avea repercusiuni și mai favorabile asupra pieței lemnului nostru.

Cererile de lemnărie pentru streinătate, sunt aproape duble față de posibilitățile normale ale pădurilor, determinând :

— majorarea prețului la lemnul brut și fasonat,

— slăbirea sortării.

2. *Prețul lemnelor de rășinoase din nou în urcare.*

Inchiderea activității la exportul de lemnărie în sezonul de toamnă, așa cum a avut loc în toți anii, se soldează în anul curent cu cereri mult mai mari decât la începutul sezonului de primăvară.

A fost suficient ca U. R. S. S . să anunțe că pentru anul 1937 nu are disponibil pentru Anglia decât 240000 standarzi cubici în loc de 600000 standarzi cubici livrați în anii 1935 și 1936, pentru ca toată piața Orientului, (Egipt, Siria, Palestina și Grecia) să-și îndrepte cererile de lemnărie în România.

Putem să scontăm cu toată certitudinea preponderanța noastră în anul 1937, cu lemnul de rășinoase, (marfă albă) pe piața Orientului, întrucât concurentul buclucaș U. R. S. S., nu va putea să plaseze pe piața Egiptului decât lemn roșu.

Grecia, care în anul curent nu a primit lemnărie rusească, va fi avizată în anul viitor mai mult la lemnul românesc.

Franța cu coloniile ei africane, a anunțat că va importa din România, în anul viitor, cantități mari de lemnărie; această cerere, trebue atribuită lipsei de marfă disponibilă în țările exportatoare Nord-Europene (U. R. S. S., Finlanda și Letonia).

Pentru aceste considerente, Orientul caută să angajeze, începând din luna curentă, cantități de lemnărie — rășinoase și foioase — cu livrarea neîntreruptă în timpul ernei prin Constanța, și continuată apoi prin Galați după desghețarea Dunărei.

Fabricele noastre de cherestea sunt angajate pentru încă 3—4 luni cu comenzile în curs de efectuare, cu destinația Anglia, Germania, Ungaria, etc., și nu pot primi noui comenzi.

Importatorii din Egipt, Siria, Palestina și Grecia ca să-și asigure cantitățile de lemnărie de care au *absolută* nevoe, supralicitează la fabricele de cherestea, eventuale cantități mici de cherestea ce s'ar putea rupe dela comenzile în curs de efectuare.

Pentru a învedera și mai mult evoluția crizei de subproducție în industria noastră de lemnărie, dăm variația prețurilor la *lemnăria de rășinoase*, cotate lei m³ fob Galați, în anul curent:

	Aprilie	August	Nov.	Dec.
marfă pentru Grecia cl. IV lată	1150	1200	1400	1500
,, ,, ,, cl. V lată	1050	1100	1250	1350
,, ,, ,, cl. IV/V înguste	975	1000	1150	1200
Egipt, marfă tip Alexandria specificație	1040	1050	1250	1350
,, ,, cl. IV/V înguste	930	950	1150	1200
,, ,, morali	960	980	1150	1200
Siria/Palestina				
marfa tip Siria specificație	950	980	1200	1300
,, ,, cl. IV/V înguste	900	930	1150	1200
,, ,, morali	925	950	1150	1200

Prețurile cherestelei de rășinoase pentru Orient s'au majorat cu cca. 30—35% față de prețurile cotate în luna Aprilie a. c.

Față de conjunctura excelentă rezervată în mod indiscutabil lemnului nostru de rășinoase, exponenții exportului nostru de lemnărie, asigură că prețurile ce vor obține pentru cheresteaua de rășinoase fob Galați, în sezonul de primăvară, vor fi următoarele:

cl. IV lată	1600—1700 Lei/m³.
cl. V lată	1450—1500 ,,
cl. IV/V înguste	1300—1350 ,,
moralii	1400—1450 ,,
calitatea Alexandria în specificație	1500—1550 ,,
calitatea Siria (V/VI) în specificație	1450—1500 ,,

De altfel, Asociația Industriilor Forestiere din România, fixând la 17.XI. 1936 noui prețuri minimale pentru cheresteaua de rășinoase, a comunicat fabricanților și exportatorilor de lemnărie că aceste prețuri au un caracter provizoriu de adaptare. Se pot face încheeri cu livrări până la 1 Februarie 1937.

In situația actuală când prețurile cherestelei sunt în continuă urcare, ar fi foarte imprudent din partea fabricanților să angajeze partide de lemnărie în cantități mari și cu termene lungi de livrare.

3. *Sortarea cherestelei și controlul comisiunilor instituite de regimul exportului.*

Lipsa de lemnărie fasonată la fabrici, a determinat pe fabricanți să slăbească sortarea în mod progresiv; importatorii au acceptat noua sortare fără nici o dificultate.

Prin slăbirea sortărei cherestelei de rășinoase, s'a revenit la nivelul *sortării normale*, adică la sortarea care a fost cu 3—4 ani mai înainte.

Pentru a nu se comite fraude de către exportatori, atunci când se declară o clasă superioară ca fiind cu o clasă mai slabă, cum și în scopul standardizării dimensionale și calitative, a lemnului ce se exportă, Asociația Industriilor Forestiere din România a instituit comisiuni de control la Galați, Constanța și Grigore Ghica Vodă.

Aceste comisiuni, prin acțiunea ce întreprind, au îndepărtat multe practici orientale utilizate de importatorii și exportatorii de lemnărie, determinând mărirea considerabilă a volumului de devize, ce ne revin din exportul de lemnărie.

Dacă lemnul, ca materie primă, își micșorează rezervele concomitent cu mărirea cererilor piețelor importatoare, problema concurenței dintre societățile exportatoare de lemnărie nu mai este justificată, și aplicarea controlului calitativ și dimensional apare ca o necesitate, servind însăși interesele exportatorilor.

Puținele firme exportatoare de lemnărie și care nu au pus de acord sortarea cu nevoile și cerințele piețelor de desfacere, au de întâmpinat greutăți la lichidarea vapoarelor.

Comisiunile de control prin acțiunea ce desfășoară la punctele de frontieră, s'au dovedit ca fiind cu totul indispensabile și acțiunea lor pozitivă se traduce prin standardizarea calităților și dimensiunilor mărfurilor ce se exportă.

4. *Diminuarea exportului de lemnărie via mare. Exportul prin Galați.*

Exportul nostru de lemnărie via terra, s'a desvoltat în anul curent în detrimentul exportului de lemnărie ce se face prin porturile Galați, Brăila, Reni și Constanța.

Peste 70% din lemnăria exportată a trecut granița prin punctele Grigore Ghica Vodă, Halmei, Curtici, Valea lui Mihai, cu destinația Anglia, Germania, Ungaria, Elveția și chiar Franța de Nord.

Peste 5000—8000 vagoane lemnărie pentru Anglia, care în mod normal trebuiau dirijate la Galați și încărcate în vapoare, au fost tranzitate prin Polonia, Cehoslovacia și Austria, și încărcate în vapoare în porturile Danzig, Gnidia sau Hamburg.

Pentru a învedera ocolirea portului Galați, dela exportul general de lemnărie, dăm mai jos exportul de lemnărie prin acest port, pe țări de destinație, în intervalul a 11 luni din anii 1933, 1934, 1935 și 1936 :

	1933	1934	1935	1936
Grecia	99681	133281	154106	130047
Franța	59056	42552	21235	19886
Palestina	87401	133972	78115	21706
Siria	37455	44647	58996	62135
Italia	65303	40721	49584	—
Egipt	148257	152650	108996	98210
Algeria	22955	29652	5342	13080
Tunisia	4755	2396	2726	1806
Cipru	5601	7689	13714	5058
Elveția	181	—	—	—

Spania	9327	6486	3279	719
Olanda	588	3268	1701	413
Maroc	158	982	1741	—
Germania	102	16280	6623	750
Malta	199	1074	928	924
Irak	—	2222	10327	10889
Rodos	—	2246	1717	—
Tripolitania	—	1315	—	—
Anglia	—	9940	23226	31605
Austria	—	—	—	898
Turcia	—	—	—	28764
Portugalia	—	—	—	30
Belgia	5	—	—	2078
Argentina	7041	5351	—	—
Elveţia	4	—	—	—
Iran	—	—	—	196

Exportul de lemnărie prin portul Galaţi a fost diminuat în acest an cu 20.80% faţă de exportul din anul trecut.

Dacă luăm în consideraţie majorarea de cca. 20% a exportului total de lemnărie din România, putem deduce că în valoare absolută exportul de lemnărie prin Galaţi s'a redus în acest an cu 40%.

Din aceste cifre statistice, întocmite de noi, rezultă următoarele :

— s'a menţinut exportul în Grecia, cu toate dificultăţile valutare ridicate de către Guvernul Grec.

— exportul în Siria s'a dublat faţă de cantitatea exportată în anul 1933.

— s'au exportat pentru Anglia cantităţi triple faţă de ceeace s'a exportat în anul 1934 prin portul Galaţi.

— Turcia apare ca un nou debuşeu, cu o putere mare de absorbţie.

— Egiptul a importat ceva mai puţin decât în anul trecut.

— Palestina a rămas printre pieţele cele mai slabe pentru lemnul nostru.

Evoluţia lunară a exportului de lemnărie prin portul Galaţi pe 11 luni în anii 1933, 1934, 1935 şi 1936 este următoarea :

	1933	1934	1935	1936
Ianuarie	17532	18141	9123	7779
Februarie	1102	349	—	2595
Martie	10314	11401	3546	3612
Aprilie	50049	34442	42123	21524
Maiu	56024	80311	59197	51229
Iunie	60854	97380	66443	80394
Iulie	66438	88610	92784	65416
August	80634	76616	85490	40900
Septembrie	66952	76893	57969	57868
Octombrie	49463	64937	68340	37916
Noembrie	88707	87644	57341	59961
	548069	636724	542356	429194

Cifrele de mai sus evidenţiază existenţa a două sezonuri pentru exportul de lemnărie, sezonul de primăvară şi de toamnă.

Depresiunile încercate de fiecare lună corespund cu sistarea exportului într'o ţară sau mai multe ţări, fie din cauza măsurilor luate de B. N. R. sau de guvernul nostru, fie din cauza schimbării regimului monetar şi al devizelor din ţările importatoare.

Pe natură de esenţe şi sortimente exportul de lemnărie din acest an prin portul Galaţi, se prezitnă după cum urmează :

	Total m³	Cherestea		Cioplituri		Trunchi		Doage par- chet placaj	Tra- verse	Talaşi lemne foc Tone
		răşi- noase	foioase	răşi- noase	foioase	răşi- noase	foioase			
Egipt . . .	98210	69326	22625	566	2586	432	2212	180	283	
Grecia . .	130047	94805	8080	24493	1121	319	293	576	360	
Siria . . .	62135	56668	4091	—	—	477	879	20	—	106
Germania .	750	509	—	—	—	—	241	—	—	—
Turcia . .	28764	28764	—	—	—	—	—	—	—	—
Spania . .	719	580	139	—	—	—	—	1	—	—
Palestina .	21706	20417	431	—	11	18	764	65	—	10
Algeria . .	13080	12432	609	—	18	—	—	21	—	—
Anglia . .	31605	31605	—	—	—	—	—	—	—	—
Franta . .	19886	18900	657	199	—	—	—	130	—	—
Malta . . .	924	924	—	—	—	—	—	—	—	—
Olanda . .	413	413	—	—	—	—	—	—	—	—
Irak . . .	10889	9843	1046	—	—	—	—	—	—	—
Cipru . . .	5058	4055	198	22	—	563	—	220	—	—
Austria . .	898	—	—	—	—	—	898	—	—	—
Portugalia .	30	—	—	—	—	—	—	30	—	—
Tunisia . .	1806	1681	125	—	—	—	—	—	—	—
Iran . . .	196	196	—	—	—	—	—	—	—	—
Belgia .	2078	2038	40	—	—	—	—	—	—	—
Total . .	429194	353136	38041	25280	3736	1809	5287	1242	643	116

Ţinând seama de situaţia pădurilor noastre, formate în majoritate din foioase, trebue să desvoltăm relaţiile noastre cu ţările care importă din România pe lângă cherestea de răşinoase şi lemnărie de fag, stejar, trunchi de tei, plop mesteacăn, etc. traverse de stejar şi fag.

Grecia, Egiptul, Siria, Cipru şi Palestina sunt ţările care importă tot felul de lemnărie de foioase şi răşinoase şi constituesc debuşeuri permanente pentru lemnul românesc.

Cu toate dificultăţile ivite în executarea convenţiilor cu ţările din Orient, situaţia pădurilor noastre ne impune la o conlucrare cu Grecia, Siria, Palestina şi Egipt.

Dacă am rămâne avizaţi exclusiv la aceste ţări, după cum s'a întâmplat în ultimii 3 ani, am încerca aceeaşi dictatură a importatorilor, de care abia am scăpat în cursul acestui an.

5. *Necesitatea unui Institut central pentru conjunctură, industria şi comerţul lemnului.*

In situaţia actuală, creiată de piaţa engleză, putem să avem certitudinea că toată cheresteaua ce se debitează în gattere se plasează imediat.

Mâine, putem să ne aşteptăm la orice surpriză: Anglia încetează de a mai cumpăra lemnărie din România, Germania prohibitează importul lemnului, etc.

Pentru a se preîntâmpina surprizele neplăcute ce ni le pot rezerva stocurile mari de lemnărie la fabrici, este necesar ca să se poată şti în orice moment:

— posibilităţile reale şi normale ale pădurilor noastre, ce vin în curs de exploatare,

— angajamentele în curs de lichidare,

— nevoile precise ale pieţei interne în lemn de construcţie,

— disponibilul pentru export.

Pentru aceasta, este necesar un birou central, care să centralizeze toate datele de mai sus.

Contractele noui trebuesc înscrise la acest birou central în limita disponibilului pentru ţara respectivă.

Se pot întâmpla două cazuri extreme :

1°. Cererile externe sunt mai mari decât disponibilul nostru de lemnărie pentru export; se opreşte angajarea de noui cantităţi.

2°. Cererile externe sunt mult mai mici decât disponibilul nostru de lemnărie, pentru export; se iau măsuri pentru a se reduce exploatările următoare de aşa manieră încât în sezonul următor al vânzărilor să se realizeze echilibrul între cerere şi ofertă.

In acest mod lucrează ţările din nordul Europei.

In acest mod trebue să lucrăm şi noi, dacă vrem să ridicăm preţul de vânzare ale lemnului nostru de lucru.

V. C. Filip

A 12337.

C. I. B.

Communication à la Presse

Chiffres Mensuels
des
Exportations Européennes de Bois
Extrait de la Statistique Officielle du C. I. B.
(Chiffres détaillés voir Bulletin No. 10/1936, Série A).

Octobre 1936

Pais d'Origine	Exportations totales (en metres cubes)	Dont Exportations de Bois Tendre Scié (y compris Parties de Caisses) en standards
Norvége	20.761	3. 03
Suéde	487.040	101.049
Finlande	1,061.000	155.745
U. R. S. S.	1,194.036	145.742
Esthonie	15.851	2.211
Lettonie	112.441	11.225
Lithuanie	44.119	4.184
Pologne	243.185	34.445
Tchécoslovaquie . .	80.211	3.046
Autriche	134.489	9.711
Yougoslavie	63.700	7.684
Roumanie	176.383	24.828
Total . . .	3,633.218	502.973

Reproduction admise.

La reproduction d'autres détails repris dans les statistiques du C. I. B. est interdite; tous droits réservés.

Vienne, le 10 décembre 1936.

RECENZII

Ilie C. Demetrescu, Forsting., Dr.: *Das Problem der Einheitlichen Forstgesetzgebung in Neu-Rumänien.* (Problema legislaţiei forestiere unificate în România Nouă). București : Selbstverlag, 1933, 158 pag. cu 5 tablouri schematice.

In forma sa iniţială, lucrarea de faţă a fost pregătită în timpul unor studii de specializare pe lângă Institutul de Politică Forestieră al Universităţii München şi a fost prezentată, astfel, ca lucrare de doctorat Facultăţii de ştiinţe de Stat a aceleeaşi Universităţi, sub un titlu mai corespunzător conţinutului său : *«Beiträge zum Problem der Vereinheitlichung einer Forstgesetzgebung besprochen an den staatspolitischen und forstgesetzlichen Verhältnissen Neu-Rumäniens».* (Contribuţiuni la problema unificării unei legislaţiuni forestiere, privită din punctul de vedere al condiţiunilor politicii de Stat şi al legislaţiei forestiere din România Nouă). Referatul lucrării către Facultatea respectivă şi în faţa comisiunii de examinare a fost susţinut de Profesorul Victor Dieterich, o autoritate în publicistica de specialitate germană, autor de cărţi şi conducător al revistei «Forstliche Wochenschrift Silva» din Berlin. Pe baza acestei lucrări şi a examenului susţinut, autorul a fost declarat Doctor oec. publ., cu calificativul : magna cum laude.

După cum se arată în «Cuvânt înainte», lucrarea respectivă «este întrucâtva un ecou al străduinţelor de reformare în domeniul politicii forestiere» româneşti din perioada postbelică. Aceste străduinţe au avut drept obiect — după cum se ştie — în primul rând unificarea şi adaptarea legislaţiei şi administraţiei forestiere la condiţiunile generale ale politicii de Stat şi la cele speciale al economiei forestiere din România Nouă. Operei realizate în acest domeniu i s'au adus unele critici şi anume :

1) că n'a condus la o reală unificare a legislaţiei forestiere, după cum se pretinde în deobşte ;

2) că unificarea legislaţiei noastre forestiere, aşa cum s'a făcut, înseamnă un regres pentru unele provincii ale Ţării noui.

Socotind că va putea să dea în mod indirect un răspuns şi la atari afirmaţiuni, autorul îşi propune : «*să analizeze procesul de prefacere al legislaţiei forestiere româneşti din perioada 1918—1931 şi, apoi, să compare legislaţia forestieră actuală a României, cu aceea a provinciilor alcătuitoare în momentul unirii*». (pag. 8). Mai departe, autorul îşi mai propune de a scoate în evidenţă *metoda* după care s'a efectuat procesul de prefacere amintit şi — pe cât va fi posibil — tendinţele procesului de unificare. *«In acest ţel, se urmăreşte a se aduce o contribuţie la problema generală, şi anume* *întrucât tendințele politicii de Stat a unificării sunt îngrădite, în materie de legislațiune forestieră, prin considerațiuni de interes specific forestier»* (pag. 8). După aceleași puncte de vedere, lucrarea D-lui Inginer Ilie Demetrescu îmbrățișează și problema administrației forestiere, chemată să aplice legislația respectivă, întrucât efectul practic depinde, atât de una, cât și de cealaltă.

După enunțarea cadrului lucrării, autorul face, apoi, în introducere o discuțiune critică asupra noțiunii de legislație forestieră, după diferiți autori mai principali. Pentru scopul lucrării d-sale, autorul se mărginește la acele dispozițiuni, care *«urmăresc în mod particular reglementarea economiei forestiere și au caracter coercitiv, pentru diferiți proprietari de păduri»* (pag. 12).

*

Materia lucrării este expusă într'o gradație deosebit de logică, după cum urmează :

I. Fundamentul istoric și al politicii de Stat ;

II. Dispozițiunile de poliție forestieră și organizarea administrațiilor silvice în diversele provincii alcătuitoare a României Noui, în 1918 ;

III. Prefacerile legislației forestiere și ale administrației corespunzătoare în România Nouă, în perioada 1918—1930 inclusiv ;

Concluziuni.

I. In prima parte, ni se dă, mai întâiu, o scurtă orientare asupra istoriei poporului și Statului român, insistându-se, în deosebi, asupra situației provinciilor românești sub dominațiile străine și asupra închegării României Noui. Se expun, apoi, principiile esențiale ale constituțiunilor și administrațiunilor generale din cele patru provincii românești, așa cum se prezentau în ajunul Unirii. Urmează, în sfârșit, expunerea problemei generale a unificării legislației și administrației din România Nouă, în cadrul constituției sale, relevând că: «Necesitatea unei astfel de unificări rezultă din actuala structură politică a Statului. Ea se pune acum pentru prima dată, ci s'a impus în acelaș chip și cu prilejul creșterilor precedente ale Statului» (pag. 25). După scoaterea în evidență a considerațiunilor constituționale, care impun o asemenea unificare, se insistă asupra curentelor politice din România și a argumentelor pe care acestea se bazează în susținerea tezei lor, referitor la problema respectivă. Drumul parcurs și metoda folosită în aplicarea practică a chestiunii, încheie această primă parte.

In puține pagini, se reușește a se face o interesantă sinteză a acestor chestiuni de un ordin mai general, necesare totuși, pentru o cât mai bună orientare, căci, așa cum se exprimă autorul : «Legislația forestieră, ca și întreaga legislație a unui Stat, în general, nu este ceva întâmplător... ea rezultă — ca instituție viabilă — în mod necesar dintr'o serie de factori de natură endogenă și exogenă» (pag. 13).

II. Dispozițiunile de poliție forestieră din cele patru provincii românești în 1918, sunt expuse pe rând, însă după un acelaș plan sistematic de ordonarea materiei, spre a face posibilă comparațiunea. Fiecare din cele patru legislațiuni este precedată de scurte considerațiuni istorice și juridice. La finele acestei cărți, găsim un «scurt rezumat comparativ», de douăsprezece pagini, în care se reliefează, prin comparațiune, caracterele specifice ale fiecăreia dintre aceste legislațiuni forestiere.

Toate dispozițiunile respective, indiferent de modul cum sunt dispuse în diferitele legi forestiere, sunt împărțite aici, mai întâiu, în două grupe :

A. *Dispoziţiuni generale*, valabile pentru orice pădure, indiferent de natura proprietăţii sau situaţia pădurii ;

B. *Dispoziţiuni speciale*, obligatorii numai pentru unele păduri, după anumite caractere. Acestea se subdivid în două subgrupe :

a) după situaţia pădurii ;

b) după natura proprietăţii.

Tablourile schematice, adăogate la finele lucrării, fac posibilă o uşoară orientare şi comparaţiune în acest labirint de dispoziţiuni forestiere. Autorul aduce mai departe, apoi, unele observaţiuni critice a dispoziţiunilor respective.

Spre a exemplifica cele de mai sus, ne oprim puţin la cazul dispoziţiunilor respective din Vechiul Regat, cele mai cunoscute de cetitori. In privinţa istoricului legislaţiei forestiere, autorul distinge trei perioade :

«I. Perioada 1775—1845. Ingrădirea folosinţei libere a pădurilor şi consolidarea dreptului de proprietate forestieră ;

II. *Perioada 1845—1881*. Reglementarea exploatării pădurii câtorva categorii de proprietari. Ideea fundamentală : Acoperirea nevoilor în lemn ale economiei naţionale ;

III. *Perioada 1881 până în prezent*. Dispoziţiuni mai cuprinzătoare de poliţie forestieră. Pe lângă acoperirea nevoilor în lemn, trece din ce în ce mai mult pe planul întâiu, intenţia de apărare a pădurii, ca atare, pentru influenţele sale binefăcătoare». In această ultimă perioadă, autorul distinge, mai departe, două sub perioade : 1881—1910 (codicele silvic din 19 Iunie 1881, cu regulamentul şi modificările sale); 1910—1918 (codul silvic actual).

In ceeace priveşte ordonarea, după planul indicat mai sus, a dispoziţiunilor în vigoare în 1918, trimitem cetitorii la tabloul Nr. 1, dela finele broşurii autorului : Politica forestieră românească în lumina legislaţiei silvice postbelice. Bucureşti, 1933.

Privite în totalul lor, legislaţiunile respective prezintă o mare diversitate, ceea ce se explică prin diferenţierea radicală a mediului economic, politic, legislativ şi administrativ din cele patru State, cărora au aparţinut până în 1918 provinciile româneşti. La aceasta a contribuit, fără îndoială, şi faptul că legile forestiere esenţiale, dela baza acelor legislaţiuni, au apărut la date deosebite. Cea mai veche este legea austriacă (1852), după care urmează cea ungară (1879) şi rusă (1888) şi, apoi, codul silvic român din 1910. Dintre aceste legislaţiuni, cea care a fost gândită pentru condiţiunile proprii ale provinciei respective, este cea a Vechiului Regat. La fel se poate spune şi despre Bucovina, a cărei legislaţie purta un pronunţat caracter provincial. Nu tot aşa este cazul cu Transilvania şi, mai ales, cu Basarabia, deoarece legislaţia forestieră ungară şi rusă a fost croită pentru condiţiunile mijlocii ale imperiilor respective. O expunere mai amănunţită a caracterelor fiecărei legislalaţiuni, ar depăşi cadrul recenziei de faţă.

Aceiaşi metodă, aplicată legislaţiunilor, este întrebuinţată şi în expunerea şi caracterizarea *administraţiunilor de poliţie forestieră* din cele patru părţi componente ale României Mari. Deosebită greutate pune autorul pe evidenţierea raporturilor dintre aceste administraţiuni şi cea generală a Statelor respective, (român, ungar, rus şi austriac). Diferenţierile dintre legislaţiile forestiere provinciale se găsesc şi în privinţa administraţiilor acestora şi anume, în şi mai mare măsură. In Vechiul Regat, aceasta era complet separată de influenţa organelor din administraţia generală, pe când în provinciile noui, ea era strâns legată de cea generală, având chiar organe mixte. Apoi, cea a Vechiului Regat era unitară cu cea de gospodărie a pădurilor Statului, pe când în provinciile unite, găsim administrațiuni specializate pentru poliția forestieră, cu mai multe ramificațiuni (poliție propriu zisă, administrație de Stat, ameliorarea terenurilor degradate).

III. Prefacerile legislațiunii și administrației de poliție forestieră în perioada 1918—1930 inclusiv, s'au efectuat — după autor — sub influența a doi factori :

1. Năzuința de unificare a întregii legislațiuni și administrațiuni a țării ;

2. Necesitatea de adaptare a economiei forestiere românești la nouile circumstanțe economice postbelice.

Pentru unificarea legislației, s'a făcut uz de următoarele căi :

1. S'a extins progresiv imperiul legilor forestiere românești, asupra teritoriilor unite ;

2. S'au emis legi noui cu valabilitate generală.

Dimpotrivă, s'a lucrat în contra acestui postulat al politicii românești, oridecâteori s'au făcut legi cu caracter provincial.

Autorul examinează diversele legi întocmite în perioada respectivă și le clasează după aceste puncte de vedere, adică : legi generale, legi provinciale, legi sau dispozițiuni valabile numai pentru anumite proprietăți mari de păduri.

Prin aceeași prismă sunt privite, apoi, dispozițiunile diverselor legi forestiere, luate în totalul lor, la finele anului 1930.

Unificarea administrației silvice a fost o problemă mai ușor de rezolvat decât cea a legislațiunii. In anul 1922, Casa Pădurilor se putea mândri *«de a fi una dintre primele, poate chiar întâia instituție din țară, care a făcut ca întregul serviciu să aibă peste tot o singură organizație»* (pag. 133). Se descrie, apoi, forma administrației silvice din 1930.

Din studiul întreprins de d-l Ilie Demetrescu se desprind următoarele concluzii :

1. La finele anului 1930, procesul de unificare al legislației forestiere nu era încheiat ;

2. Acest proces de unificare n'a fost condus după un plan mai dinainte fixat. Punctul de plecare l-a constituit legislația Vechiului Regat, care a fost extinsă pretutindeni, acolo unde rezistența a fost mai mică (ex. Basarabia). Dispozițiunile din legile provinciale, care depășeau pe cele ale Vechiului Regat, au fost, unele extinse peste toată țara, iar altele mai întâiu desființate, pentruca în scurt timp, apoi, să fie reintroduse sub forme mai aspre chiar ;

3. In general, se poate spune că legislația silvică a României-Mari a depășit pe aceea a fiecăreia dintre provinciile componente ;

4. Alături de o tendință de unificare a legilor forestiere, în sensul provinciilor istorice, se constată și o tendință de diferențiere a dispozițiunilor lor, după diversele ținturi forestiere (munți, coline, câmpie). In aceasta, autorul vede un semn de maturitate ;

5. Din cauza drumului de continuă adaptare pe care l-a urmat prefacerea legislației respective, ea prezintă lipsuri în ceeace privește unitatea organică a dispozițiunilor sale. Acest lucru va fi, probabil, unul dintre obiectivele viitorului cod silvic român ;

6. Cât privește tendința acestei legislații, autorul crede cu îndreptățire : a) că legislația respectivă se va unifica în sensul provinciilor istorice ; b) că diferențierea unor dispozițiuni după ținuturi forestiere, se va accentua ; c) că libera dispoziție a proprietarilor de păduri, va fi din ce în ce mai îngrădită în viitorul apropiat.

In încheierea recenziei noastre, pe care avem regretul de a o fi făcut aşa de târziu, ţinem să consemnăm succint câteva aprecieri :

Studiul d-lui Dr. Ilie Demetrescu constituie prima lucrare de sinteză a dispoziţiunilor de poliţie forestieră românescă şi de drept forestier comparat, aplicat la actualele condiţiuni româneşti, după cum relevă şi d-l Dr. Haager într'o amplă recenzie ce face acestei lucrări în «Centralblatt für das gesamte Forstwesen» Viena, Februarie 1935. Cadrul larg, istoric, constituţional şi legislativ în care este aşezată problema unificării legislaţiei forestiere româneşti, cât şi conexiunea dintre aceasta şi unificarea administraţiei silvice ridică, în mod deosebit, valoarea lucrării. Latura de interdependenţă a faptelor, ignorată din ce în ce mai mult în vremurile noastre, este, astfel, puternic pusă în lumină. Utilizând o metodă foarte practică, autorul reuşeşte să ne dea o bună orientare în labirintul dispoziţiilor de poliţie forestieră, denotând în acelaş timp o severă disciplină ştiinţifică, pe care am mai întâlnit-o, dealtfel, şi în alte lucrări de ale d-sale.

O menţiune deosebită merită gestul de recunoştinţă şi mândrie naţională a autorului, atunci când dedică lucrarea sa «Memoriei lui N. G. Popovici şi celorlalţi întemeietori ai *Progresului Silvic*», dedicaţie exprimată în limba maternă.

Stilul, după cât ne putem da noi seama, este cam greoiu, ceea ce se explică, totuşi, atunci când scrii în altă limbă de cât cea maternă, şi mai ales când acea limbă este cea germană. In text, se întâlnesc unele greşeli de tipar, datorite, desigur, tipografiei bucureştene (Marvan).

Studiul d-lui Ilie Demetrescu a întâlnit o bună primire în lumea silvicultorilor străini, după cum rezultă din recenziile făcute în :

1. «Centralblatt für das gesamte Forstwesen» Viena, 1935 ;
2. «Zeitschrift für Weltforstwirtschaft» Berlin, 1935 ;
3. «Zeitschrift für Jagd- und Forstwesen» Berlin, 1935 ;
4. «Forstliche Rundschau» Neudamm, vol. 7 şi vol. 8 ;
5. «Revue des Eaux et Forêts» Paris, 1933.

Terminăm recenzia noastră cu regretul că o lucrare de însemnătatea şi actualitatea celei de faţă, nu poate fi accesibilă decât unui restrâns număr de specialişti români, fiind scrisă în limba germană.

Ing. Gh. I. Ionescu

Ing. Aurelian Ionescu, Ing. Ştefan Sprangate: *Dicţionar technic silvic :* românfrancez-german-englez-italian - ungar - rus ; silvicultură, botanică, mecanică, vânătoare, zoologie, diverse. Tipogr. «Tirajul», 312 pag. 11,5 × 16 cm., preţul 100 lei.

Urmând exemplul Prof. *Brutini,* care în 1930 a tipărit «Dictionnaire de sylviculture en cinq langues», autorii români au dat la iveală un dicţionar nu numai de silvicultură, ci şi de botanică, mecanică, etc. şi nu în 5 ci în 7 limbi.

In introducerea lucrării, puţin obişnuită ca mod de redactare, autorii arată că întocmirea acestui dicţionar n'a fost uşoară «pentru motivul că nici în limbile străine nu există asemenea dicţionare cu cuvintele corespondente în limba română». Iată o afirmaţie menită desigur să facă impresie ; fiindcă autorii ştiu fără îndoială, că în multe din dicţionarele uzuale existente şi în special în acela al lui Şotropa, al Prof. Schroff (ediţia mare) şi mai ales în «Dicţionarul technic germanromân» al Ing. Răşcanu, ca şi în dicţionarele silvice editate de «Progresul silvic», de Fondul bisericesc din Bucovina şi de Ing. Paşcovici, asemenea «cuvinte corespondente» din limba germană în română se găsesc din abondenţă.

Mai arată apoi d-nii I. şi S., că acest dicţionar apare acum «după 3 ani de muncă şi frământări, ca fiind realizarea unui vechiu gând al nostru» şi că «nu se sfiesc să se hazardeze şi cred că sunt în asentimentul tuturor, afirmând că o asemenea lucrare *e prima în acest gen* în literatura noastră ştiinţifică şi *chiar în literaturile străine» !* (Cum rămâne atunci cu dicţionarul deja citat, în 5 limbi, al lui *Brutini*, ca şi cu acela în 2 limbi al lui *Gerschel*, cu vocabularul din «Wademekum» şi «Wald- und Holz», etc.?).

Apreciindu-şi cu asemenea superlative lucrarea, autorii spun, că «numai cu sacrificii materiale mari au putut-o scoate de sub tipar şi puţin a lipsit ca manuscrisul să (nu) rămână închis *deapururea* în cartoane !»

Dicţionarul acesta, după spusele d-lor I. şi S. este lucrat «cu multă *atenţie* şi *circumspecţiune*» (e acelaş lucru !), dar deşi operă de îndelungată trudă (trei ani etc.), autorii nu au pretenţia «că au dat o lucrare desăvârşită» pentrucă «desăvârşirea cere secole» ! (Câte, pentru un dicţionar ?). După această mărturisire, autorii revin şi spun că, oricum, lucrarea ce-au făcut e «bună şi utilă»; în consecinţă roagă pe colegi «să o primească cu încredere şi să-i facă o critică obiectivă».

Faţă cu această puţin obişnuită introducere, mai are recenzentul dreptul să cerceteze «obiectiv» lucrarea sau nu e obligat, să se grăbească a prezinta autorilor felicitări ?

Dicţionarul d-lor I. şi S., aşa cum e întocmit, ar urma să servească mai ales specialiştilor, ce nu cunosc prea bine limba română şi termenii noştri silvici. Câţi silvicultori francezi, germani, englezi, etc. vor simţi nevoia să traducă în limbile respective lucrări din literatura noastră silvică ? Să presupunem apoi, că şi inginerii silvici minoritari din România ar fi avizaţi la serviciile acestui dicţionar. Număraţi după anuarul din 1932/33 erau la acea dată, la *Caps :* 29 unguri, 26 germani, 15 ruşi şi 2 bulgari ; la *R. Silvic :* 16 unguri, 16 germani şi 1 rus ; iar la celelalte instituţii publice şi private : aprox. 9 unguri, 38 germani şi 12 ruşi, sau în total 162 ingineri minoritari din cei aprox. 750 ing. catalogaţi în Anuar.

Cât despre specialiştii români, aceştia simt mai de grabă nevoia traducerilor din limbile franceză, germană, etc. în cea română, lucru pe care nu-l pot face, cu dicţionarul d-lor I. şi S., decât răsfoindu-l la întâmplare, ori memorându-l în întregime, ceeace să recunoaştem că nu e tocmai uşor.

Să presupunem însă, că autorii au judecat mai optimist utilitatea «muncii şi frământării d-lor de 3 ani» şi să trecem la o analiză fugitivă a acestei lucrări.

Cunoştinţele linguistice ale recenzentului, nu i-au permis să verifice decât traducerile în limba franceză şi germană. Se găsesc însă în acest dicţionar atâtea explicaţiuni, transcrieri şi traduceri nepotrivite, inutile sau chiar greşite, încât nu poţi să nu dai peste ele, chiar la o răsfoire sumară a lucrării.

Dăm pentru exemplificare unele din ele, cu observaţia, că timpul nu ne-a permis să căutăm mai multe.

Autorii traduc : *Afectaţie* prin *Nutzungsfläche* (parchet); termenul corespondent ar fi Periodische Fläche, care însă nu există ca atare în terminologia silvică germană ; *arbore de codru* e tradus prin *Baumholz* (lemn de arbore ?); *arborete* prin *Bestockung* (împădurire ?); *arbore-*

tum (parc dendrologic) prin *Forstgarten* (care înseamnă pepinieră).

Bande de exploatare sunt traduse prin *Absäumen* (?); *baraj* prin *Sperrbaute* (termenul silvic consacrat e Klause); *brăcuire* (operaţia) prin *Ödeland, Ödung* (loc pustiu); *brad* e tradus în fr. şi prin *sapin argenté*, iar în l. germană numai *Tanne*, nu Weisstanne; *butoi* prin *Hopfenseiher* (?) în loc de Fass. *Cablu* (purtător)=*Kabel für Drahtseilriese* (de ce nu — bahnen ?); corect era Tragseil; traducerea în l. engl. e direct falsă, fiind că Skyline şi Aerial line sunt însăşi instalaţia de funicular nu cablul; *cadranură* este după autori un *lemn atacat* (!); *Cadru de fierăstrău* e *Sägenbogen* (sic !), în loc de *Sägerahmen* ; cuvântul *căldare* e tradus odată prin *Blase* ? arătându-se că e *vas de metal pentru producerea aburilor* ; iar mai jos, că e *generator de aburi, Dampfkessel*. Nu e acelaş lucru ? Autorii scriu *boşcă*, nu bocşă, deşi chiar în toponimia noastră întâlnim adeseori acest nume : Bocşa montană, etc.; *calefacţie*, un fenomen întâlnit la maşinile cu vapori e greşit tradus prin *Erhitzung* şi *Erwärmung* ; *capacitate de transport* nu e tot una cu *Tragfähigkeit* (resistenţă); *ceapraz* e greşit tradus prin *Schränkeisen, fer à conturner*, etc.; fiindcă ceapraz este aplecarea dinţilor, nu instrumentul cu care se obţine ; *Cherestea* e tradus prin *Holzwerk, Bauholz* (în loc de Sägeware); *cioplire* prin *Abvierung* (în loc de *Beschlagung* ; *ciumpăvire* înseamnă *«pădure roasă de vite»* şi e tradusă prin *Abstreifen der Blätter* ! Autorii zic *«coaja» arborilor* (în loc de scoarţă) şi *«coaja fructelor»;* coef de formă = *Gehaltshöhe* ? (în loc de Formzahl); *Debitul lemnelor* = *Verkauf* (vânzare) în loc de Holzverschnitt ; *A demonta o maşină* = *Eine Machine* (în loc de Maschine) *demonteren* (sic!). Aptitudinea lemnului de a se crăpa se numeşte fizibilitate ; autorii scriu însă *fente, Riss* (crăpătură). *Devastarea pădurii* e tradus prin *Waldabschwendung* în loc de Waldverwüstung.

Drum de alunecare nu e *Schlittweg* (pe care merg săniile, drum de şlit), ci generic Riesweg; *dulap* (scândură groasă) nu e *Balkplanke*, ci Planke, Pfoste, Bohle.

Echer nu e simplu Dreieck (trunghiu); acesta trebuie să fie dreptunghiu. *Emondoar* nu e termen silvic francez?; de ce tradus prin *croissant?; exotic* se zice şi *ausländisch*, dar mai des exotisch ?; *exploatare* se zice şi *Wirtschaft* (economie) dar *Ausbeutung* înseamnă expl. de epuizare, considerată în sens rău, de ex. expl. unei pături sociale; expl. pădurii se traduce de ordinar prin Waldnutzung, nu prin *Waldausbeutung.*

Factor de aşezare nu e simplu *Aufstellung*, (fără -zahl, -faktor) iar *factor de fertilitate* nu e tot una cu *Ertragsfähigkeit* (productivitate). *Frunză perzistentă* e, după autori, *Wintergrünes Blattnadel* (cum adică, şi Blatt şi Nadel) şi apoi numai àcele sunt persistente, nu şi unele frunze late ? ; *fusul arborelui* nu e *Stamm* (trunchiu), ci *Schaft !*

A germina se zice (după autori) *de muguri (!) de ramuri tinere primăvara !?* Pentru *gol* (poiană) se dau urm. traduceri : fr. *sommière!;* germ.: *Freier Platz im Walde* (în loc de Waldlücke, -blösse). *Grindă* nu e numai *Querbalken* (babă, capelă), ci orice piesă de cherestea groasă dela 15/15 cm. în sus.

Laţii sau *lanteţii* nu se traduc în fr. prin *chevrons*, ci prin lattes, liteaux, couvre-joints; *Lamă de fierăstrău* = *Band der Säge* e o simplă trad. liberă ! În loc de Sägeblatt. La cuvântul *lemn* autorii dau peste 60 de specificări, din care unele complet inutile, de vreme ce nu se pot traduce nici în l. streine decât prin perifraze. Ele fac însă să se încurce foarte rău terminologia. De ex.: *lemn de butoaie* e tradus prin *Küblerware* = dogărie !; *l. de despicat* prin *Shnittholz, Sägeware* (ceeace înseamnă însă generic cherestea!); *l. de lucru* și *l. de lucru așezat în stânjeni !?* (de când se așează lemnul de lucru în stânjeni ?); *lemn moarat !, l. de mobilă curbată* ! *l. mort,* etc., etc. apoi *l. de rudărie* cu explicația: pentru mici «uvraje», în păduri; *lemn uscat = bois à demi-sec* (dece numai pe jumătate?), etc., etc.

Lizieră nu se traduce în germ. prin *Vorwald* sau *Rain,* ci prin Waldrand.

Pădure normală nu e *Normalbestand,* fiindcă *Bestand* înseamnă numai arboret, iar pădurea cuprinde o serie de arborete; *pădure primitivă* ar fi după autori *Urwald* (p. virgină!) ceeace e necorect; *fierăstrău cu panglică* se spune engl. Bandsaw, nu *Beltsaw;* termenul *Schmiege = pantometru,* e neîntrebuințat în l. germană; *puiet înalt* se zice în fr.: *basse tige* (!) iar în germ. *Mittel pflanze* (ortogr. e a autorilor); pe când *puiet mare* e *haute tige Heister.* E vreo diferență între «mare și înalt»? de vreme ce în l. străine e tradus când prin mic și mijlociu, când prin înalt ?

Randament nu e numai *Wirkungsgrad,* ci și *Ausbeute* (de ex. randamentul în cherestea); *Regie* nu e *Wirtschaftsführung* (care e conducerea unei expl. în genere), ci *Regie,* Eigenwirtschaft ; *Regim* e greșit tradus prin *Betriebsart* care însemnează tratament. Dintre *rente* se dă traducerea numai pentru cea *foncieră;* de ce nu și pentru celelalte ? *Rocă* (generic) nu se traduce prin *Fels* (stâncă), ci prin *Gestein. Rudărie* este după autori *arta sau comerțul de a face* (sic!) *obiecte casnice !*

Școală forestieră e *Fortstschule* ? (desigur greșală de tipar); *scoaterea lemnelor din pădure* nu se traduce prin *Holzausfuhr,* ci prin Schlagräumung sau Rücken d. Holzes; *specie de lumină* ar fi *Lichtholz,* iar *sp. de umbră = Schutzholz?* în loc de Licht — resp. Schattenholzart : *stâlp* nu e *Pfosten,* ci *Mast* sau *Pfahl; stâncă* e Fels (nu *Felsen); strung* nu e *Drehstahl* ci Drehstuhl. *Subetaj* nu e *Mittelwald !* (crâng compus!); *subsol* nu e *Bodenunterlage !* ci Untergrund; *Hobelspan* nu e *surcea,* ci talaș.

Tăiere definitivă nu e *Endtrieb* (ci Endhieb); *T. în scaun* e Kopfholzbetrieb, iar nu *Entwipfelung, Abstutzen; lâna de lemn* nu e *talaș,* ci un fabricat special din lemn; *clasificarea terenurilor* e Bodenschätgung!? «*tomberon*» e cuvânt românesc? (cotigă); *torent* este Wildbach, nu *Regenbach, Giesbach* (șuvoi).

Umbrar e tot una cu umbră?; *Umplutură de pământ* nu e numai *Erddamm,* ci în general Bodenschüttung; *Uscătorie de semințe* se zice de obiceiu Klenganstalt sau Darre, nu *Darrenanstalt.* Autorii traduc: *vânzare cu toptanul* (a cui?), prin *Akkordlohn* (plată de muncă în acord!) și prin *Abstockungvertrag* (contract de exploatare!); *pădure virgină* nu e tot una cu *climax.*

Cred că am enumerat destule scăpări din vedere, greșeli de tipar, explicații și transcrieri greșite, erori, etc.

Lucrarea d-lor I. și S. conține însă și un balast enorm de cuvinte, ce nu aveau ce căuta într'un «Dicționar technic silvic». De exemplu: *avocat* care se zice la fel în toate limbile), *bagaj, balon, berărie* (tradusă prin *Sudhaus!?), bicicletă,* (aparat de mers cu două roate!), *bidinea, bilet de c. f., câine, Cajander* (?), *cal, calcar, c. f. dublă* (!), *castraveți, cauciuc, ceai, cocă de amidon, a ascuți creionul; dată, depeșă, dinamică, dinamită; electricitate; fabricarea berei, flacon, fluviu* (care nu e orice «curs de apă», cum îl definesc autorii; după câte știu, el trebue să se verse în mare sau ocean);*ghişeu de bilete, gips; hamal, hectar, hrean; iapă, import, industrie*, etc., etc.; *Joule; lac· lăcuste, ladă; măcelărie, măgar, magazin de ciorapi, mărfuri de sticlă, mașină* (se spune la fel în toate limbile), *mei, melci*, etc., etc.; apoi, *napi, năut, nisip; ochiul boului* (cu 3 specii), *odolean, oraş, orez, oțel, oțelărie, oxigen; piatră, pietriş, piper, ploaie, plug, plumb, populament* (!), *porc, praz, primăvară, procent, puşcă, cal-putere; roată de lemn, robinet; sacâz, şalău, săpun* (serveşte la curățire și desinfectare!), *sare, sat, scatii* (trei feluri), *scroafă (femela porcului domestic ;* dar a celui sălbatec cum se chiamă ?), *smalț, smoală, spanac, sulf, susai, susan; tablă albă* (de ce nu și neagră ?), *tăbliţe pentru cutii* (?), *ţăran, tarhon, taur, ţeavă, teren, tomberon* (!), *trufanda, turmă, tuş, tutun; usturoi; vale, vâlcea, var, vârf, verde, vergea, viteză* (nu *vitesă* ?) *volum; zăpadă*, etc., etc.

Şi-au propus autorii să facă un dicționar universal ? In acest caz mai rămâneau și alte animale decât câinele, măgarul, etc. precum și alte magazine, de cât cel de ciorapi, de introdus într'ânsul.

Să mai vorbesc de ortografia cuvintelor străine ?

Cea germană e redată de foarte multe ori cu totul greşit.

Autorii scriu cuvintele compuse despărțit, iar al doilea substantiv îl redau de obiceiu cu literă mică, de ex. : *ahorn, Wechsel ständig, Forst-botanik, Depositen kasse, Holz sortiment, Blüten pflanze, Bestockungs grad, Faschinen werk, Abfall holz*, etc., etc.; sau scriu: *Hochwaser* (nu *-wasser)*, etc. Se înțelege o parte din aceste greşeli se datoresc culegerii greşite la tipografie şi scăpării la corectură. Modul sistematic cum se repetă însă multe din ele, denotă însă prea puțină «atenție şi circumspecţiune» !

Foarte deseori întâlnim neconcordante de acest fel : cuvântul românesc e scris la singular sau la plural, iar traducerea e făcută vice-versa, la plural sau singular. De ex.: *atelier, l. de văpsitorie, pierdere*, etc. traduse în germ. la plural, etc.

In câteva locuri găsim în dicționar atât verbul, cât şi substantivul format din acel verb (adesea cu traduceri diferite), ceeace este excesiv pentru un dicționar portativ.

In schimb sunt destule cuvinte silvice importante, cari nu se găsesc în dicționar ca : Dendrometrie (Holzmesskunde); valoarea lemnului la tulpină (Stocktaxe); subserie (suite de coupes, Hiebszug); produse principale de exploatare (Hauptnutzungen); opust (Klause) şi câte vor mai fi şi pe care la o examinare sumară a lucrării nu le-am putut găsi.

Incheind această recenzie, rog pe autori să primească observațiunile ce mi-am permis a face, cu înțelegere şi să creadă că luându-mi sarcina obositoare de a căuta unele din scăderile acestei lucrări, am urmărit ca şi d-lor, îmbunătățirea iar nu dărâmarea ei.

Recunosc, că întocmirea unui dicționar e o lucrare ingrată şi că greşelile de tipar sunt la noi o calamitate. In orice caz însă, prefața lucrării putea fi mai sobră, aşa cum este prin definiție factura unui dicționar, iar aprecierile să ne fie lăsate exclusiv nouă, cititorilor.

D. A. Sburlan.

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 9—10, Sept.-Octombrie, 1936.

Aldo Pavari.

Il IX congresso dell'unione internazionale degli istituti di ricerche forestali in Ungheria.

Al IX-lea congres al Uniunii internaţionale a institutelor de cercetări forestiere în Ungaria.

Scurtă dare de seamă asupra problemelor cari au făcut obiectul acestui congres şi asupra concluziilor la care s'a ajuns în urma discuţiunilor.

A. Merendi.

Il II congresso internazionale di selvicoltura.

Al II-lea congres internaţional de silvicultură.

Dare de seamă asupra congresului de silvicultură care a avut loc anul acesta la Budapesta.

Dott. Alfonso Lenzi.

La redenzione della montagna nel latifondo siciliano.

Salvarea munţilor din domeniile siciliene.

Infăţişând starea de completă degradare a terenurilor de păşuni din munţii Siciliei, autorul, în baza unor amănunţite cercetări ale problemei, face o expunere a mijloacelor prin care s'ar putea salva aceste terenuri.

L. Fenaroli.

Conoscere i funghi! Nozioni popolari din micologia pratica.

Să cunoaştem ciupercile! Notiţe populare de micologie practică.

Autorul face un studiu asupra ciupercilor bune de mâncat şi a celor vătămătoare, indicând criteriile de recunoaştere şi relievând importanţa economică a ciupercilor comestibile.

Dott. Pasquale Derrico.

Elementi mediterranei nella vegetazione della conca Aquilana.

Elemente mediteraniene în vegetaţia din basinul Aquilana.

Studiul climei şi a vegetaţiei caracteristice acestui basin.

Dott. E. Girardi.

Il vincheto demaniale «Celarda».

Răchităria domenială «Celarda».

Studiu asupra culturii sălciilor şi a întrebuinţărilor lor technice.

— Insemnări şi notiţe practice.

— Viaţa forestieră externă.

— Însemnări bibliografice.

— Note şi ecouri.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 13, 1 Iulie 1936.

Max Woelfle.

Wald und Windschutz.

Pădurea şi protecţia contra vântului.

Continuând prezentarea cercetărilor făcute asupra vitezei vântului în marginea masivului, autorul ajunge la aceste concluzii :

Ca să cunoaştem zona de acţiune a vântului în marginea unui masiv (arboret) este nevoe, ca în fiecare caz, să vedem dacă, avându-se în vedere situaţia locală, putem să folosim rezultatele obţinute de autor.

In general, zona protejată în contra vântului în spatele unui arboret, este în cazul unui vânt, ce are viteza până la 5 m/sec., de 10 ori înălţimea arboretului. Zona de protecţie se măreşte când arboretul are coronamentele în etaje diferite.

Dr. Adalbert Ebner, München.

Wissenschaftsaufgaben auf dem Gebiet der Holzbeförderung.

Teme ştiinţifice în domeniul transportului lemnului.

Autorul, caută să demonstreze că transportul lemnului trebuie să rămână şi 'n viitor un capitol al exploatării pădurilor (Forstbenutzug).

El nu se poate considera independent, căci întotdeauna va trebui să se cunoască bine exploatarea pădurilor, proprietăţile lemnului, întrebuinţările lui, etc.

Weinkauff.

Über Waldbodenpflanzen.

Despre flora pădurii.

Pentru aprecierea unui tip de arboret este de mare importanţă stratul rezultat din descompunerea substanţelor organice. Plantele ce se desvoltă în acest strat, sunt adevăratele indicatoare pentru starea arboretului şi a pădurii.

Caietul 14, 15 Iulie 1936.

K. Vanselow.

Cristof Wagner †

La 24 Maiu 1936 a murit în apropiere de Stuttgart, întemeetorul sistemului de regenerare : grădinărit în marginea masivului (Blendersaumschlag) şi cunoscut în toată lumea prin lucrările: Grundlage der räumlichen Ordnung im Walde, der Blendersaumschlag und sein System, Forstschutz, Forsteinrichtung şi Grundlegung einer forstlichen Betriebslehre.

Prima din aceste lucrări a ajuns dela 1907, la ediţia 4, în anul 1923.

Un succes ce nu s'a cunoscut decât foarte rar.

Serviciile aduse regenerării naturale prin ideile lui Wagner sunt nemărginite.

Prof. Dr. E. Münch.

Das Lärchensterben.

Uscarea laricelui.

(Articolul urmează).

Caietul 15, 1 August 1936.

Wilhelm Mantel.

Waldeinteilung und Bestandesscheidung in Vergangenheit, Gegenwart und Zukunft unter besonderer Berücksichtigung bayerischer Verhältnisse.

Parcelarul şi separarea arboretelor în trecut, prezent şi viitor, având u-se în vedere condiţiunile din Bavaria. Principiile după care în decursul timpului s'a făcut divizarea pădurii, pentru scopurile urmărite de amenajament, au fost diferite. De asemenea, arboretului nu i se acordă o atenţie prea mare, el a fost considerat mai mult din punctul de vedere al suprafeţei. Azi când avem metode de amenajament care se bazează pe arboret ca unitate culturală, arboretul începe să fie văzut altfel.

De aici încolo, parcela, care era unitatea de amenajare, trebuie să devină şi o unitate de contabilizare. Autorul ne arată cum a evoluat în Bavaria noţiunea de parcelar şi cum a fost aplicată în practică.

Krammer.

Heidebekämpfung in den Föhren-Riefen-Kulturen auf den armen Keuper-Flugsandböden mit Orstein und Orterde.

Combaterea ierbei negre (Calluna vulgaris) în culturile de pin în rânduri, pe solurile sărace de nisipuri sburătoare, cu strat de Ortstein.

Plantaţiunile pe rânduri de pin în solurile sărace de nisipuri, cu iarbă neagră, tânjeau în primii ani şi chiar se uscau. Arând mai des spaţiul dintre rânduri, autorul ne spune, că pueţii de pin arată o îmbunătăţire simţitoare în creşteri.

Caietul 16, 15 August 1936.

Prof. Dr. E. Münch.

Das Lärchensterben.

Uscarea laricelui.

(Articolul urmează).

H. Schwarz.

Vergleichende Studien über die Holzgüte, der in den Ostalpen und in Nordamerika heimischen Lärchen.

Studii comparative asupra calităţii lemnului de larice, al speciilor ce cresc în Alpii de răsărit şi America de Nord.

Făcând cercetări asupra speciilor de larice; Larix europaea, Larix laricina şi Larix occidentalis, cele două crescând în America de Nord, autorul găseşte, că, Larix occidentalis în raport, cu Larix europaea, este mult superioară în ce priveşte calităţile fizice.

Larix laricina este deasemenea superioară laricelui din Alpi, este mai rezistent la presiune şi încovoere.

Reese că dintre speciile americane, merită să fie cultiva Larix occidentalis.

Ant. V. Răd.

JOURNAL OF FORESTRY.

No. 6 (Iunie) 1936.

Editorial.

Un proiect care nu va cădea.

O discuţie asupra unei chestiuni mai vechi : Să treacă Serviciul Forestier la Ministerul de Interne (care ar fi să se numească al Conservaţiunii) sau să rămână şi mai departe la Ministerul Agriculturii ? Se înfăţişează tezele pro şi contra. Concluziile într'un număr viitor.

Arthur C. Ringland.

Serviciul muncii în Germania.

Un reportaj asupra «Arbeitsdienst»-ului din Germania, similar cu «Civilian Conservation Corps» din U. S. A., un istoric al acestor organizaţii de muncă (constituite pentru prima dată în Bulgaria, îndată după răsboiu — 1922), detalii de organizare, literatură de specialitate, fotografii sugestive, concluzii pentru Americani, puţină propagandă (indirect) filogermană, iată ce este articolul d-lui A. C. R.

Wilbur R. Matton.

Pinus Caribaea. Două zeci de ani de cultură.

Puţin apreciată şi chiar în multe părţi necunoscută, ori confundată cu Pinus palustris Mill. ori Pinus taeda L., această specie (P. Caribaea) este descrisă de autor aşa cum se prezintă în patria ei de origină (in its native region), subliniindu-se posibilităţile de extensiune în alte regiuni. Studiul este însoţit de fotografii arătând diferite stadii de desvoltare a lui Pinus Caribaea.

Woodbridge Metcalf.

Influenţa benzilor de protecţie asupra livezilor de portocali.

In California se dă o deosebită atenţie protecţiei plantaţiilor de portocali, în contra vântului. Pentru aceasta, se rezervă 10% din suprafaţa livezilor pentru benzile de protecţie formate din diferite esenţe (autorul le enumără), dar până la a căror eficace instalare se utilizază garduri de lanteţi. Detalii asupra problemei vântului (măsurători făcute) şi detalii technice în ceeace priveşte plantarea în sine întregesc articolul.

Arthur Paul Jacot.

Pentru ce să studiem fauna litierei?

Pentrucă ea condiţionează nutrirea plantelor — prin operaţiunile de reducere a substanţelor organice (din sol) alături, bine înţeles, de anumite însuşiri fizice ale solurilor (care la rândul lor condiţionează existenţa faunei).

Se dă o orientare generală în materie şi indicaţie asupra metodei de cercetare.

G. Parson.

Lucrările de ameliorare a arboretelor în New Hampshire.

O expunere a rezultatelor obţinute cu lucrările de ameliorare a arboretelor, efectuate (lucrările) cu ajutorul celor din taberele de muncă.

T. S. Buchanan.

Un grafic pentru estimarea numerelor àcelor de Pinus monticola Dougl.

Pe baza a ~ 7000 de măsurători, autorul a reuşit să construiască un grafic care permite aflarea numărului àcelor la Pinus monticola Dougl. (exemplare tinere), în funcţie de două mărimi: lungimea şi lăţimea coroanei. De sigur, precizia nu-i 100 la 100 ; de aceea autorul are grija să arate gradul de aproximaţie atins (destul de rezonabil). Chestiunea interesează în operaţiunile de combatere a ciupercii Cronartium ribicola.

W. C. McCormick.

Combaterea incediilor în North Carolina.

Se artă organizarea din N. C. a serviciului de protecția pădurilor în contra focului.

R. W. Cowlin.

Construirea unei hărți cu tipuri de pădure în regiunea (oceanului Pacific) N W.

Chestiunile discutate : necesitatea unei asemenea hărți, aspectul ei, modul de redactare și în sfârșit realizarea (lucrări de teren, cost).

Herman Krauch.

Câțiva factori cari influențează reproducerea bradului Douglas în Sud West.

Rezultatul unor studii făcute în împrejurimile lui Cloudcraft (New Mexico).

Theodore Krueger.

Lucrările de ameliorare a arboretelor în Black Hills.

Un istoric al chestiunii, practica în sine a lucrărilor (instrumente întrebuințate, spațiile lăsate între arbori, materialul obținut prin rărituri, etc.) costul lor și statisticile respective.

James D. Curtis.

Pagubele pricinuite de zăpadă în plantațiuni.

Problema a fost urmărită în arborete constituite din specii de rășinoase: Pseudotsuga taxifolia Br., Pinus resinosa S., Picea pungens Eng., Pinus silvestris L., P. rigida Mill., Strobus L. P. banksiana Lams. P. nigra A. Picea abies Karst., Juniperus virginiana L., Pinus monticola D., Pinus ponderosa Law., Picea mariana Mill., Picea rubra Hink, Picea glauca Voss. Picea Engelmanni, Picea Sitchensis Carr., Abies fraseri Poiret, Abies concolor Lind. and Gord., Abies Nordmanniana Spach, Larix decidua Mill., Larix Kaempferii Sarg.

Schițe, fotografii, diagrame, tablouri, concluzii.

E. M. Hornibrok.

Eficacitatea cojirii parțiale a scoarței în lucrările de combatere a lui Ips.

După cum se vede din titlu, un studiu din domeniul protecției pădurilor, făcut cu scopul de a determina gradul de eficacitate a cojirii parțiale a arborilor în operațiune. de combatere a bostrichizilor.

S'a luat 25 trunchiuri de arbori (lung. 4 picioare; $\phi = 4—8$ inches la capătul cel subțire) și s'au împărțit în cinci grupe supuse la următorul tratament:

I. Cojirea parțială în fâșii de 2 înches lățime.

II. Cojirea parțială în fâșii de 3 înches lățime.

IV. Cojirea parțială în fâșii de 5 înches lățime.

V. Pentru control. Nu s'a cojit.

Trunchiurile acestea au fost așezate în anume locuri (deschise) și în pozițiuni cât mai diferite.

Rezultatul: Cojirile în fâșii de 3 înches s'au dovedit a fi cele mai convenabile.

*

La «Reviews», următoarele lucrări:

— Ecology and life history of the Porcupine (Erethizon epixanthum) as related to the forests of Arizona and the Southwestern United States. (1935) by Walter Taylor.

— A History of Lumbering in Maine 1820-1861. by Richard G. Wood (1935).

— Tree flowers of forest, park and Stram. — by Walter E. Rogers (1935).

—Guvernamental problems in wild life conservation by Robert H. Connery (1935).

— The use and misuse of land, by R. MacLagan Gorrie — 1935.

— The spruce budworm on Michigan Pine — by Samuel A. Graham (1935).

— Relative efficiency of roots and tops of plants in protecting the soil from erosion — by Joseph Kramer and J. E. Weaver (1936).

— Soils of the United States (Atlas of American Agriculture — par III) by C. F. Marbut (1935).

T. B.

JOURNAL FORESTIER SUISSE.

No. 1/936.

H. Badoux.

La forêt de l'Eschenberg, à la Ville de Winterthour.

Pădurea Eschenberg a oraşului Winterthour.

O scurtă descriere a acestei păduri, una din cele mai remarcabile din Elveţia. Este constituită din molid 53%, brad 17%, fag 14%; restul de 16 la sută este format din melez, pin silvestru, stejar.

J. Guidon.

Les conditions forestières du Val Bergell (Grisson).

Condiţiunile forestiere din Val Bergell în Grisson.

J. P. C.

Protectionnisme... et bostryche (2 pg.).

Protecţionism şi bostrichizi.

Cu cât pădurile se depărtează de tipul primitiv cu atât inamicii lor trebuesc urmăriţi mai cu vigoare şi fără răgaz. Se dă exemplul unei păduri «jumătate civilizată», unde bostrichizii ajunsese la un moment dat să puie în joc soarta pădurii.

Eric Badoux.

Le reboisemment en Angleterre (7 pag.).

Reîmpădurirea în Anglia.

Un articol interesant privind rezultatele unei anumite politici de reîmpădurire în Anglia.

Nr. 2/936.

H. Biolley.

La boîte de Pandore (4 pag.).

Cutia cu răutăţi.

Distrugerea pădurilor aduce după sine o seamă de efecte dăunătoare, unele imediate, altele îndepărtate, unele vizibile, altele mai puţin vizibile. Când se distruge pădurea, acest dar al naturii, fără ca să se măsoare consecinţele se face întocmai ca Epiméthéu care necugetat a deschis cutia oferită soţiei sale de Jupiter, în care se găseau închise toate relele. Autorul dă o serie de exemple care să ilustreze cele spuse mai sus. Articolul va continua.

Fr. Aubert.

Le combustible de la forêt suisse dans notre défense économique (7 pag.).

Combustibilul pădurii elveţiene în apărarea sa economică.

Lemnul elveţian ca combustibil a fost în ultimul timp oarecum desconsiderat, dându-se preferinţă celui străin. Autorul se întreabă ce se va întâmpla atunci când din motive de ordin internaţional nu se vor mai puutea face aprovizinări din afară. Este nevoie să se organizeze în interior o apărare economică. Autorul caută să răspunde cum s'ar putea organiza această apărare.

Nr. 3/936.

H. Biolley.

La boîte de Pandore (4 pag.).

Cutia cu răutăţi.

Continuarea şi sfârşitul articolului despre care am făcut menţiune la numărul precedent al revistei.

H. B.

Observations relatives à la récolte de graines du mélèze en Valais (2 pag.).

Observaţiuni relative la recoltarea seminţelor de larice în Valais.

Se dă în traducere franceză articolul publicat de d-l E. Müller în limba germană, privind tema de mai sus.

Nr. 5/936.

Sam. Aubert.

A propos des plantes de la forêt de montagne (4 pag.).

In legătură cu plantele pădurii de munte.

Autorul se ocupă de câteva din plantele care trăesc exclusiv, sau aproape, sub acoperişul arborilor mari şi a căror existenţă depinde în special de condiţiunile climatice determinate de pădure.

Dr. Ch. Hadorn.

Quelques problèmes actuels de l'entomologie forestière appliquée (10 pag.).

Câteva probleme actuale ale entomologiei forestiere aplicată (urmare).

Un foarte interesant articol asupra problemelor de entomologie forestieră aplicată pe care-l semnalăm celor pe care-i interesează în mod cu totul special problemele de mai sus.

Nr. 6/936.

H. Leibundgut.

Le service de travail volontaire en Suisse (7 pag.).

Serviciul lucrului voluntar în Elveţia.

In anul 1935 s'a colectat în Elveţia suma de 436.000 franci elveţieni cari să fie folosiţi în lucrări unde să fie utilizaţi cei fără de lucru. Se arată cum este organizat serviciul.

Aug. Barbey.

Une essence feuillue peu connue : le charme-houblon (2 pag.).

O esenţă foioasă puţin cunoscută: Cărpiniţa.

O specie localizată în Elveţia în Tessin şi Grissons, unde creşte mai ales pe soluri calcaroase de fertilitate mijlocie. O indică pentru înlocuirea subarboretelor inflamabile (maquis) de pe litoralul Mediteranean, operaţiune care nu s'ar putea pune în aplicare din cauza cheltuelilor prea exagerate pe care le-ar necesita.

Ph. Farquet.

Trois siècles de régime forestier dans la commune d'Orsières (4 pag.).

Trei secole de regim forestier în comuna Orsières. (Urmare şi sfârşit).

Al. Har.

REVUE DES EAUX ET FORETS.

No. 1. Ianuuarie 1936.

Pierre Buffault.

Assolement et alternance. Ont-ils place dans la terminologie forestière?

Asolament şi alternanţă. Au ele loc în terminologia forestieră?

Asolamentul în pădure nu poate fi motivat prin epuizarea materiilor nutritive ca la cultura agricolă ci prin nevoile nesatisfăcute ale plantelor, de lumină, umiditate şi concurenţa rădăcinilor; uneori pentru remediere e suficientă intervenţia omului.

In materie forestieră, definiţia obişnuită a cuvântului asolament apare insuficient şi el corespunde mai bine noţiunii de succesiune de asociaţii vegetale, care evoluează pe aceeaşi suprafaţă.

Tournée de la société des amis et anciens élèves de l'école nationale des eaux et forêts en 1934.

Excursia societăţii «amicii şi foştii elevi ai şcoalei naţionale de ape şi păduri» în 1934.

Descrierea excursiunii societăţii «Amicii şi foştii elevi ai şcoalei naţionale de ape şi păduri», făcută în Iulie 1934 în pădurile domeniale de stejar din Cerche şi Bosse-Normandie.

T. François.

La taxation des parcelles, dans l'aménagement par volume des futaies jardinées.

Fixarea posibilităţii parcelelor, în amenajamentul pe volum la codru grădinărit.

Descrierea unei metode pentru fixarea posibilităţii în fiecare parcelă. Amenajistul nu trebue să se mulţumească a fixa posibilitatea pe volum a pădurii. Dacă se lasă numai în grija agentului executiv, să aplice tăerile necesare, se poate ca în unele parcele să se scoată mai mult iar în altele deloc.

I. Pardé.

Excursions forestières dans la région de Bruges en Belgique.

Excursie forestieră în regiunea Bruges din Belgia.

Descrierea excursiei făcute în regiunea Bruges de participanţii la congresul internaţional de silvicultură ţinut la 2-26 Iulie 1935 la Bruxelles.

Max Nègre.

Réserves des Cévennes.

Rezervaţiunile din Cevennes.

Descrierea a 6 rezervaţiuni făcute în departamentele Gard şi l'Herault din Cevennes, alese pentru diferite studii.

No. 2. Februarie 1936.

I. Sornay.

Le parc national du Pelvoux et la protection du gibier d'altitude.

Parcul naţional din Pelvoux şi protecţia vânatului de munte.

Descrierea parcului naţional din Pelvoux din punct de vedere al vânătoarei şi dacă poate favoriza creşterea vânatului de munte.

D. Lignières.

Futaies pleines densités des peuplement.

Codru cu densitate plină a arboretului.

Un element de primă necesitate în calcularea celui mai mare randament este gradul de densitate al arboretului. Acesta nu se poate calcula nici după nr. arborilor, ici după suprafaţa terieră şi nici după volum, cum propun unii autori. El trebue să fie aşa încât să amelioreze solul şi să obţină maximum de produse, cât mai utile şi în timpul cel mai scurt.

I. Pardé.

Excursions forestières dans la région de Bruges, en Belgique.

Excursii forestiere în regiunea Bruges din Belgia.

Urmare la descrierea excursiei făcute de participanţii la congresul internaţional de silvicultură dela Bruxelles din 1935 în regiunea Bruges.

M. Valmerange.

L'assurance mutuelle forestière dans le Massif Central.

Asigurarea mutuală forestieră în Masivul Central.

Rezultatul asigurării contra incendiilor în Masivul central în anii 1930—1935.

Roger Ducamp.

Un précurseur en phitogéographie. Séries regressives et séries progressive. Auguste de Saint-Hilaire.

Un precursor în phitogeografie. Serii regresive şi serii progresive. August de Saint-Hilaire.

Autorul vorbeşte de succesiuni vegetale care uneori din cauze violente (foc, păşunat, etc.) dau înapoi formând serii regresive. Auguste de Saint-Hilaire poate fi considerat părintele phitogeografiei, căci el e primul care a scris acum peste 100 ani, despre aceste succesiuni vegetale.

Paul Buffault.

La législation forestière de 1219 à 1376.

Legislaţia forestieră dela 1219 la 1376.

Diversele ordonanţe regale date între 1219—1376 în Franţa, arată care erau atribuţiile acelor însărcinaţi cu îngrijirea pădurilor.

No. 3. Marte 1936.

L. Duplaquet.

Une tournée forestière en Gabon.

O excursie forestieră în Gabon.

D l Duplaquet descrie cele văzute cu ocazia unei călătorii în Gabon, în care timp a străbătut şi cercetat pădurile din regiune.

Jean Boutière.

Possibilités d'emploi de l'air comprimé dans les travaux forestiers.

Posibilităţi de întrebuinţare ale aerului comprimat în lucrări forestiere.

Maşinile nu s'au putut introduce în lucrările forestiere, din cauza lipsei lor de supleţă, de a ajunge la rădăcina arborelui. Singura forţă motrice, destul de suplă, puternică, uşor de transportat, eftin şi lipsită de pericolul de incendiu, este furnizată de aerul comprimat. Autorul insistă asupra utilizării aerului comprimat la lucrările de împăduriri. El descrie un perforator sistem Flattmann, utilizat pentru facerea gropilor la plantaţiuni şi care a dat bune rezultate.

E. Martin.

Sapin-Épicéa.

Brad-molid.

Câteva rezerve asupra unui articol «un masiv frumos din Savoia» de M. François, în care autorul discută valoarea bradului şi molidului, ce sunt în amestec în masivele din Savoia.

Leon Schaeffer.

Le mouvement forestier a l'étranger.

Mişcarea forestieră în străinătate.

Ca urmare a încercărilor de a se introduce laricele în Germania, autorul se ocupa de problema laricelui şi arată care sunt condiţiile climaterice, aria naturală de vegetaţie, exigenţele faţă de sol, lumină, etc., chestiunea rasei, etc.

Paul Buffault.

Coup d'oeil sur le déboisement de l'Asie.

O privire generală asupra despăduririlor din Asia.

Autorul arată care sunt actualmente suprafeţele împădurite din Asia (cca 22 la sută din suprafaţa totală) şi constată că suprafeţe imense din Turcia, Siria, Palestina, Irak, Arabia, Persia, Afganistan, Belucistan, Turkestan, China şi Tibet, în total 23.581.320 km² (55% din suprafaţa totală a Asiei) sunt goale nu atât din cauza climei, cât din cauza popoarelor nomade ce au străbătut Asia cu vitele lor.

Ing. Gr. V.

THARANDTER FORSTLICHES JAHRBUCH.

No. 6.

Petrini, Sven.

Die forstlichen Betriebskosten und ihre rechnungsmässige Behandlung.

Costul producţiunii forestiere şi calculul acestui cost.

Autorul îşi propune să găsească o formulă pentru calcularea valorii solului atunci când variază venitul net sau numărul anilor revoluţiei, precum şi pentru calcularea costului maxim atunci când se iau anumite măsuri: mărirea sau scăderea numărului anilor revoluţiei sau schimbarea procentului forestier. Autorul dă formulele necesare.

Kienitz, Erwin.

Wandlungen des Holzartenbildes im sächsischen Staatswalde seit dem 16. Jahrhundert, mit Ausblicken auf die Pollenanalyse.

Schimbările speciilor lemnoase în pădurile Statului saxon încă din secolul 16-lea, cu priviri la analiza polenului.

Se continuă expunerea studiului şi anume se dă rezultatul cercetărilor cu privire la schimburile de specii în inspectoratul Eibenstock (Saxonia), începând din secolul 16 până azi.

Recenzii:

Das Muffelwild, von *Victor Schmidt.*

Das lustige Jägerbuch, von *Dr. Arthur Berger.*

No. 7.

Dengler, Prof. Alfred.

Kritiche Bemerkungen zu den Weisbrodschen Untersuchungen über den Einfluss der Bärenthorener Wirtschaft auf physikalische Bodeneigenschaften.

Observări critice asupra cercetărilor Dr. Weisbrod despre influența pădurii permanente asupra proprietăților fizice ale solului.

Din cercetările făcute de Dr. Weisbrod și expuse în această revistă în anul trecut rezultă că solurile necultivate se deosebesc mult de solurile pe care există o pădure tratată prin sistemul de gospodărie dela Bärenthoren (pădurea permanentă) printr'o cantitate mică de apă.

Prof. A. Dengler, care afirmă în cartea sa că tăerea rasă nu influențează asupra conținutului în apă decât în straturile superficiale ale solului, a verificat la fața locului probele doctorului Weisbrod și constată că acesta a comparat solurile pădurii Bärenthoren cu soluri cari ani de zile au fost lipsite de păduri. Trage concluzia că cercetările doctorului Weisbrod nu schimbă cu nimic afirmațiile prof. Dengler care s'a gândit la o scurtă influență a tăerii rase, așa cum e cazul normal.

Windirsch, J.

Der Aufbau des Waldbaumes nach statischer Grundlage.

Constituția arborelui de pădure pe baze statice.

Creșterea arborilor trebue făcută în așa fel încât forma pe care aceștia o vor căpăta să fie rezistențtă la intemperii. Cercetările făcute arată că forma tulpinii depinde de mărimea și forțele ce acționează; răriturile duc la o întărire a tulpinii; tulpina este influențată de forma coroanei și de punctul de inserție al ei pe tulpină.

Köhler, Alfred.

Ödlandsaufforstungen nach der Rabatten-Pflug-Methode; untersucht für Kiefer auf Heideböden der Niederlansitz.

Plantarea terenurilor neproductive prin metoda cu plugul răsturnător; cercetări făcute pentru plantarea pinului în câmpiile Niederlansitz (Brandenburg).

Autorul arată vegetația acestei regiuni neproductive din cauza formațiunilor nisipoase terțiare, uneori acoperită în întregime cu iarba neagră; apoi solul, felul de distrugere a păturii vegetale, metoda plantații cu plugul cu avantajele ei, metoda plantării prin săpare cu desavantajele ei. Cercetări asupra rădăcinii.

Recenzii:

Der Wald als Lebensgemeinschaft, von Otto Feucht.

Der Bauer im Umbruch der Zeit von Dr. W. Clauss.

Kann Deutschland seinen Nutzholzbedarf selber decken? von Dr. O. Brandt.

Der Baustoffholz, von Dr. E. Standacher.

Herabsetzung der Brennbarkeit des Holzes, von Dr. Ing. L. Metz.

Geschichte des deutschen Nährstandes von Dr. Kurt. Hanefeld.

Die Abmeierung, von Dr. L. Weiss.

Wirtschaftskunde von Deutschland, von Prof. Dr. Joh. Müller.

Zur Ökologie und Biologie der Sudalgen, von Dr. M. V. Schelhorn.

No. 8/9.

Mielsch, Dr. Rudolf.

Die geschichtliche Entwicklung der Jagd- und Forstgerechtigkeiten im Tharandter Walde.

Desvoltarea istorică a drepturilor de vânătoare şi drepturilor forestiere în pădurea Tharandt.

Autorul arată cum s'a făcut evoluţia acestor drepturi.

Koberg, Ing. Karl.

Zur Ableitung der Gestalt der Richte aus ihrer Windbeanspruchung.

Asupra modificării formei molidului în urma solicitării lui de vânt.

Autorul dă o nouă formulă pentru aflarea volumului molizilor.

Kienitz, Erwin.

Wandlungen des Holzartenbildes im sächsischen Staatswalde seit dem 16. Jahrhundert, mit Ausblicken auf die Pollenanalyse.

Schimbările speciilor lemnoase în pădurile Statului saxon, încă din secolul 16-lea, cu priviri la analiza polenului.

Se continuă cu cercetările asupra speciilor în inspectoratul forestier Quimma (Saxonia).

Recenzii:

Pflanzengemeinschaft und Umwelt, von Paul Filzer.

Pflanzengeographie Deutschlands, von K. Hueck.

Urdeutschland, von Prof. Dr. W. Schoenichen.

Die Wildverkehsordnung (W. V. O.) von Dr. Mitzschke.

Wildverkehrsordnung (W. V. O.), von S. Schmincke.

Das Reichsnaturschutzgesetz, von Dr. Mitzschke.

Das Reichsnaturschutzgesetz, von Dr. Klose u. Dr. Vollbach.

Das Reichsnaturschutzgesetz Juni 1935, von Dr. Weber u. Dr. Schoenichen.

Grundlagen der Holzgasanlagen, von L. Jaeger.

Buch der Holznamen, von Dr. Hans Meyer.

Gr. E.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST- UND JAGDWESEN.

Iunie 1936.

A. Dengler, Prof.

Zum 100 jährigen Geburtstag Bernard Borggreves.

La 6 Iulie anul curent s'au împlinit 100 ani dela naşterea marelui silvicultor german Borggreves, profesor la Academia de Silvicultură din Hann-Münden şi care a fost un precursor în technica culturii pădurilor.

Forstmeister Trittel.

Forstgeschichtliches aus dem Kreise Zerbst.

Istoric silvic din ţinutul Zerbst.

In acest ţinut se găseşte renumita localitate Bärenthoren. In lucrare se studiază raporturile dintre pădure şi arătură până la 1700, desvoltarea pădurii în anii 1700—1800.

I. Bartels.

Temperaturen stabformiger Versuchskörper.

Temperatura corpurilor de experienţă în formă de bastoane.

Adevăratele deosebiri microclimatice, dintre temperatura aerului şi umiditate în aer liber, se măsoară în termometre aspiratoare. In mod obişnuit se măsoară temperatura cu excluderea influenţei insolaţiunii. Având în vedere însă că pentru măsurătorile de temperatură la organele plantelor, insolaţia are un rol deosebit, este necesar să se vadă această influenţă asupra unor mici corpi de experienţă, în formă de bastoane, şi care se aranjează în natură la diferite înălţimi şi staţiuni. Se dovedeşte că asemenea corpi îşi menţin diferit temperatura după cum se găsesc în pajişti, în păduri, la nivelul solului sau coroanei arborilor, etc.

V. Alrici.

Festlegung von Wirtschaftszielen in Kiefernrevieren.

Stabilirea scopurilor economiei în parcelele cu pin.

Iulie 1936.

Prof. A. Dengler.

Bärenthoren 1934.

Der naturgemässe Wirtschaftswald.

Pădurea cultivată după principiile naturii.

Autorul face o critică asupra raportului de 10 ani asupra pădurii din Bärenthoren publicat în editura Neumann-Neudamm de Insp. silvic Krutzsch u. Dr. Weck.

Fritz Heinrich.

Wasserfaktor und Kiefernwirtschaft auf diluvialen Sandboden Norddeutschlands.

Factorul apă şi economia pinului, pe soluri nisipoase diluviale din Germania de Nord.

Cu ajutorul a circa 3000 de măsurători, rezultă că, pe solurile nisipoase diluviale, arboretele aduc o mare sărăcie a cantităţii de apă din stratele superioare în timpul lunilor de vară; cantitatea de apă din orizontul superior scade în aşa măsură încât plantele agricole, în condiţiunile acestea de uscăciune s'ar usca. Acest fapt explică insuccesul metodei încercate de a se introduce pinul la regerare sub masiv. Condiţiunile de umiditate ale suprafeţei sunt mai favorabile pe suprafeţele libere cu vegetaţie de graminee.

Forstmeister i. R. Rang.

Die Forstlehranstalt Fulda 1808-1825.

In oraşul Fulda din Hessa a funcţionat o Şcoală silvică la care au profesat o perioadă de timp marii silvicultori Hundeshagen şi E. F. Hartig.

August 1936.

Prof. Dr. Wittich-Eberswalde.

Der Einfluss der Lärche auf den biologischen Zustand des Bodens.

Influenţa laricelui asupra stării biologice a solului.

In Germania de Mijloc laricele contează ca fiind specia, care întreţine în cele mai bune condiţiuni biologice solul său. Cercetările pedologice ale autorului arată însă că această presupunere nu se confirmă. Cu toate acestea recomandă cultura laricelui, pentru ridicarea economiei forestiere; condiţiunile biologice ale solului se pot îmbunătăţi acolo, unde laricele acţionează dăunător, prin amestecul său cu foioase.

Dr. Franz E. Eidmann.

Saatgutprüfung auf biochemischem Wege.

Examinarea seminţelor pe cale biochimică.

Dat fiind că cercetarea facultăţii germinative a seminţelor prin metoda germinaţiunii, durează timp îndelungat s'au căutat în ultimul timp să se prelucreze metode biochemice, cari să ne dea rezultate imediate atât de necesare în asemenea analize.

Autorul în acest scop cufundă seminţele într'o soluţie de selenat monoacid de potasiu şi după cum embrionul îşi modifică sau nu culoarea, în decurs de 24 ore, deduce această facultate germinativă.

Sept. 1936.

R. Gaussen.

Beiträge zur Kenntnis geringere Kiefernstandorte Ostdeutschlands.

Contribuţiuni la cunoaşterea staţiunilor mediocre de pin din Germania de Est.

In lucrare aflăm un studiu pedologic asupra staţiunilor celor mai sărace de pin din Germania orientală; aceste staţiuni se găsesc pe soluri uscate de culoare ruginie. Factorii din soluri, cari influenţează desvoltarea sunt: timpul cât durează litiera şi dacă este sau nu folosită, vârsta solului şi calităţile sale fizice şi chimice, etc.

D. Feher.

Enstehung und Grundlagen des ungarischen Forstgesetzes vom Jahre 1935.

Originea şi bazele codului silvic ungar din anul 1935.

Codul silvic ungar a fost votat în anul 1935. Autorul profită de această împrejurare ca să facă un lung istoric al legilor forestiere ungare şi în acelaşi timp să alăture o hartă a vechei Ungarii, al cărui scop de propagandă revizionistă apare evident.

Din noua lege spicuim : determinarea pădurilor de protecţie este lărgită şi după natura proprietarului; astfel proprietăţile spitalelor devin păduri de protecţie. Planul de exploatare pentru proprietăţile mai mici de 300 ha se face gratuit de serviciul silvic. Proprietarii, cari posedă mai mult de 3000 jugăre sunt datori a avea un inginer silvic ca administratori, personal ajutător silvic. Se rezolvă problema protecţiei naturii.

Dr. C. C.

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Bd. III, Heft 11/12 (Aug.-Sept. 1936).

Sonderheft. Deutschland.

Caetul de faţă se prezintă într'o formă sărbătorească şi impunătoare (140 pag.). Aşii administraţiei şi ştiinţei forestiere germane aduc contribuţia lor însufleţită pentru prezentarea într'o cât mai favorabilă lumină a Germaniei forestiere actuale şi de totdeauna. Desigur consideraţiuni de propagandă explică apariţia acestui număr festiv odată cu Congresul internaţional de silvicultură dela Buda-Pesta.

Rezumarea mai în detaliu a celor 29 articole, în afara comunicărilor asupra diverselor fapte de domeniul economiei forestiere din lumea întreagă, ar depăşi prea mult spaţiul rezervat nouă aici. Suntem siliţi deci, de a semnala numai articolele respective, rămânând ca cei interesaţi să meargă la sursă. O înlesnire pentru cei ce nu citesc în limba germană o constitue faptul că fiecare articol se încheie cu un rezumat în limba engleză. Câteva au şi unul în limba franceză.

Hermann Göring, Ministrul pădurilor din Reich.

Deutsches Volk — Deutscher Wald.

Popor german — pădure germană.

Se preamăreşte legătura intimă dintre pădurea şi poporul german. «Economia şi ştiinţa forestieră germană au un mare trecut. Însă ele vor trebui — aceasta este voinţa mea şi a tuturor silvicultorilor germani — să aibă un şi mai mare viitor».

v. Keudell, Secretar de stat la păduri.

Zum Aufbau des deutschen Zukunftswaldes.

Consideraţiuni asupra creierii pădurii germane a viitorului.

Autorul este îndeobşte cunoscut ca un strălucit practician în cultura pădurii (Dauerwald) ocupând astăzi cel mai înalt post efectiv în administraţia forestieră a Reich-ului. Articolul — foarte scurt de altfel — conţine ideile directoare ale regimului naţional-socialist în materie de cultura pădurilor.

Eberts.

Die Neuordnung des Forstwesens in Deutschland.

Noua orânduială a chestiunilor forestiere în Germania.

Se expun principiile directoare ale politicei forestiere germane în concepţia actuală a conducătorilor săi. «Pădurea germană este un bun al poporului german».

Heske Franz, Prof., Dr., Ing.

Die Forstwirtschaft Deutschlands.

Economia forestieră germană.

Conţine cele mai noui date asupra economiei forestiere respective. Se insistă şi asupra îndatoririlor sale în economia naţională.

Mantel K., Docent univ., Dr.

Die deutsche Forst- und Holzwirtschaftsgesetzgebung.

Legislaţia asupra economiei forestiere şi a lemnului în Germania.

O foarte cuprinzătoare expunere.

Parchmann, Consilier ministerial.

Wirtschafts und Marktpolitik in der Forst und Holzwirtschaft Europas.

Politica economică şi comercială în economia forestieră a lemnului din Europa.

Se expun într'o formă condensată fenomenele de nesiguranţă şi inconsecvenţă de pe piaţa lemnului european. Deasemenea asupra cauzelor lor şi asupra străduinţelor depuse în Germania pentru orânduirea târgului său respectiv.

Gernlein Oberlandsforstmeister, Dr.

Neue Wege der Holzverwendung.

Noui întrebuinţări ale lemnului.

O scurtă orientare asupra chestiunei, care ne arată ce perspective extraordinare se deschid pentru o multiplă întrebuinţare a lemnului (fizică şi chimică).

Ebner, Dr.

Das Bringungswesen in Deutschland.

Mijloacele de scoatere

și de transportul lemnului în Germania.

Expunere sistematică cu fotografii instructive.

Abetz, Prof., Dr.

Zur Weiterentwicklung der Forsteinrichtung in Deutschland.

Despre desvoltarea amenajamentului in Germania.

După o expunere asupra evoluției gândirii de bază în amenajamentul german, se insistă asupra obiectivelor actuale.

Kubner, Prof., Dr.

Neue Wege und Ziele des Waldbaus in Deutschland.

Tendințe noui în silvicultura germană.

In urma unei prețioase experiențe, silvicultura germană țintește astăzi creiarea de arbcrete amestecate ca esență și vâstă conform determinantelor biologice ale pădurii locale, se înțelege, în cât mai avantagioase condițiuni financiare.

Vanselow K., Prof., Dr.

Ziele und Wege der Verjüngung des Waldes in Deutschland.

Țeluri și căi de regenerare a pădurii în Germania.

Centrul de greutate al preocupărilor silviculturii germane îl constitue astăzi îngrijirea arboretelor (Vorratspflege), în vederea unei producțiuni permanente și cât mai prețioase. Regenerarea naturală sau artificială perfecționată (plantațiuni sau semănături sub acoperiș) apare ca o urmare logică a ameliorării condițiilor biologice ale solului și arboretelor.

Wappes, Director Ministerial, Dr.

Die Weymouthskiefer.

Pinus strobus.

Este printre primele esențe forestiere străine introduse în Germania (1705). După perioade de entusiasm și deziluzie, opinia predominantă astăzi este că această esență se cuvine să-și găsească loc în pădurile germane însă numai în urma unor îngrijite studii asupra capacității sale de adaptare la condițiile de sol și climă respective.

Hausendorff, Oberlandforstmeister, Dr.

Das Versuchswesen für Waldwirtshaft.

Experimentația forestieră.

Câteva cuvinte despre conlucrarea practicei, a științei și a experimentației forestiere.

Wiedemann, Prof., Dr.

Entwicklung, derzeitige Gestaltung, Ziele und Wege des deutschen forstlichen Versuchswesens.

Evoluția, stadiul actual, țelurile și căile experimentațiunei forestiere germane.

Un studiu desvoltat al cărui conținut este deplin exprimat prin titlul său.

Karpf.

Der deutsche Bauerwald.

Pădurea țărănească în Germania.

De fapt, este vorba de «pădurea mică», adică acea pădure pentru cultura căreia nu poate fi întrebuințat un personal specialist. Se tratează despre locul său în cadrul economiei forestiere germane şi despre mijloacele de îndreptare a unei anumite stări de inferioritate culturală.

Raab.

Das Wirken des Deutschen Forstverein.

Acţiunea Uniunei forestiere germane.

Asociaţia sub forma şi numele actual a luat naştere în 1899, ca o urmare a unor mult mai vechi dar mai puţin sistematic organizate reuniuni. Ni se referă asupra activităţii şi ţelurilor sale actuale.

Scherping. Oberstjägermeister.

Das Jagdwesen in Deutschland.

Vânătoarea în Germania.

Se tratează despre concepţia actuală în Germania asupra chestiunilor de vânătoare (principiile legei vânătoarei din 1934, aspectele principale ale economiei cinegetice).

Von Vietinghoff-Riesch, Dr.

Forstlicher Naturschutz und Naturschutz im nationalen Lebensraume Deutschlands.

Protecţia echilibrului biologic în păduri şi protecţia naturii pe teritoriul german.

Protecţia naturii este unul din aspectele reacţiunei împotriva utilitarismului individualist al secolului trecut. Restabilirea echilibrului animal, vegetal şi al forţelor fizice în pădure, corespunde perfect cu cele mai moderne concepţiuni din cultura pădurilor în Germania.

Über die Möglichkeiten forstlicher Ausbildung in Deutschland.

Despre posibilităţile de studiu în materie forestieră în Germania.

Câteva date asupra învăţământului forestier superior din Germania şi Austria (Şcoli superioare, condiţiuni de învăţământ, etc.). Este tradus aproape în întregime în limba engleză şi franceză.

Von Keudell, Secretar de Stat şi General-forstmeister, Dr.

34 Jahre Hohenlübbichower Waldwirtschaft.

34 de ani de pădurărie în Hohenlübbichow.

Proprietarul celebrei păduri, o cunoscută personalitate în practica silvică şi în administraţia forestieră a Reich-ului, expune metoda de lucru aplicată în cultura pădurii şi care metodă ţinteşte la ameliorarea condiţiunilor de umiditate atmosferică şi în sol.

Weck, Dr.

Bärenthoren, ein Kernproblem der deutschen Forstwirtschaft.

Bärenthoren, o problemă centrală a economiei forestiere germane.

Este vorba de un sistem propriu, aplicat cu strălucite rezultate, de un proprietar particular (von Kalitsch) la cultura pădurii sale, devenită un fel de Mecca a silviculturii germane.

Haussendorff, Oberlandforstemeister, Dr.

Die Schorfheide.

Parcul naţional Schorfheide.

Se descrie acest parc naţional în întindere de 50.000 ha situat în apropierea Berlinului. Scopul urmărit: constituirea tipului primitiv de pădure; întreţinerea faunei şi în special a vânatului şi păsărilor; restabilirea vechei culturi arhitectonice a acestei regiuni germane.

Niggl, Oberforstmeister.

Die waldbaulichen Verhältnisse des ostpreusssischen Oberlandes.

Condiţiunile silviculturale ale Oberland-ului prusian de est.

Ţinutul pădurăresc respectiv (peste 20.000 ha) este reputat prin producţiunea sa ridicată în lemn de lucru de pin, cu calităţi excepţionale pentru Germania. Autorul descrie condiţiunile staţionale şi principiile de cultură în vigoare.

David, Forstmeister.

Die Fichtenwirtschaft im Harz.

Pădurăria de molid în Munţii Harz.

Se descriu: condiţiunile staţionale, compoziţie actuală a arboretelor şi evoluţia sa; modul de cultură din trecut şi principiile pe cari se sprijină cea actuală.

Künkele, Consilier ministerial, Dr.

Bayerns Forstwirtschaft.

Economia forestieră în Bavaria.

Scurte date asupra caracteristicilor sale.

Mantel, Consilier ministerial.

Holzproduktion und Holzversorgung Bayerns.

Economia lemnului în Bavaria.

Interesante date, sistematic expuse, asupra economiei lemnului în această parte a Reichului.

Rebel, Geheimrat, Dr.

Waldbauliches aus Bayerns.

Despre silvicultura Bavariei.

Despre diversele metode de cultură silvică aplicate în pădurile respective, ca şi despre dificultăţile financiare întâmpinate.

Orth, Oberforstmeister.

Der Spessart.

Ţinutul Spessart.

Acest ţinut în întindere de cca. 90.000 ha pădure, constitue unul dintre cele mai importante şi frumoase masive păduroase ale Germaniei. Celebrul stejar de Spessart, atât de reputat şi căutat în industria furnirului, altădată dominant, reprezintă astăzi abia cantitatea de 300.000 m. c. lemn al rezervelor de peste 300 ani. In locul său au fost extinse : fagul, pinul silvestru, molidul, laricele, etc. Ni se dau date asupra metodelor de cultură aplicate astăzi.

Blankmeister, Forstmeister, Dr.

Die Sächsische Staatsforstwirtschaft im Erzgebirge und nordwestsächsischen Niederlande.

Gospodăria forestieră a Statului în Erzgebirge şi Niederland-ul nordwestic saxon.

Descrierea respectivă se face în lumina condiţiunilor economice, politice şi sociale din trecut şi concepţiunile silviculturale ale timpului.

Internationaler Forstwirtschafts- und Holzwirtschaftsbericht.

Referat internaţional asupra economiei forestiere şi a lemnului.

In cele 70 de pagini ale revistei, ni se dau o mulţime de date preţioase asupra economiei forestiere şi a lemnului din diferitele ţări şi ţinuturi ale lumii.

Ilie C. Dem.

Societatea «Progresul Silvic»

AVIZ

Vreţi ca serviciul de bibliotecă să funcţioneze prompt?

Restituiţi imediat şi din proprie iniţiativă cărţile şi revistele împrumutate.

Cine ţine o carte sau o revistă peste termenul acordat, comite o neregularitate.

Dispensaţi-ne de corespondenţa costisitoare şi îngreuitoare a administraţiei.

BIBLIOTECARUL

PROCES-VERBAL No. 22

Şedinţa din 9 Noembrie 1936

Prezidează d-l *M. D. Drăcea*, preşedinte.

Prezenţi d-nii : *Al. Butoi, C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu*, D. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, H. Lazăr, V. N. Stinghe.

Se citeşte procesul-verbal din 2 Noembrie 1936, care se aprobă cu menţiunea de a se specifica delegaţia ce s'a dat comisiunii întocmite pentru redactarea unui proect de lege care să modifice numărul gradelor corpului silvic, spre a fi în acelaş număr cu cele prevăzute în legea corpului technic a inginerilor, de pe lângă Ministerul de Comunicaţii.

Se intră în ordinea de zi.

1) Chestiunea înzestrării mânăstirilor cu păduri.

D-l *Preşedinte* dă relaţiuni asupra felului cum a decurs audienţa la d-l Ministru de Domenii.

La discuţie iau parte d-nii Andrei Ionescu, C. P. Georgescu şi D. Grozescu.

Se hotărăşte redactarea unui memoriu, cu datele strânse de d-l Horia Lazăr şi N. N. Caragea, din care să reiasă felul cum s'au administrat, exploatat şi folosit pădurile date până acum instituţiilor bisericeşti. Acest memoriu urmează să fie predat d-lui Ministru de Domenii, precum şi altor factori ai guvernului de resortul cărora depinde această chestiune.

D-l *N. N. Caragea* se însărcinează cu această lucrare, urmând să ceară datele necesare d-lui Horia Lazăr.

2) Chestiunea legii corpului technic.

D-nii *Grozescu* şi *Andrei Ionescu* dau relaţii asupra stadiului în care se găseşte această chestiune.

Mai iau parte la discuţii şi d-nii Preşedinte M. Drăcea, C. P. Georgescu şi V. N. Stinghe şi se hotărăşte ca fiecare din membrii Consiliului să ia contact cu cei din comisiunea alcătuită de Ministerul de Comunicaţii, cât mai repede posibil, pentru ca pe de o parte să se ia cunoştinţă de atmosfera în care se lucrează în această comisiune, iar pe de altă parte să se caute a li se documenta punctul nostru de vedere.

3) Diverse.

Se aprobă o donaţie de 50.000 lei pentru localul AGIR. Se va plăti jumătate în cursul anului curent şi jumătate din bugetul anului viitor.

Şedinţa se închide la orele 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

p. Secretar General (ss) *Tr. Heroiu.*

PROCES-VERBAL No. 23

Şedinţa de Luni 16 Noembrie 1936.

Prezenţi d-nii : *C. M. Bunescu, Tr. I. Heroiu, Andrei, George Minescu, Ath. Nedelcovici, Gh. Năstăsescu, V. N. Stinghe.*

Neîntrunindu-se numărul statutar de membri, nu s'a ţinut şedinţă.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

p. Secretar General (ss) *C. Emanoil.*

PROCES-VERBAL No. 24

Şedinţa din 23 Noembrie 1936.

Membrii prezenţi d-nii : *Al. Butoi, M. Drăcea, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, C. Marinescu, Ath. Nedelcovici, V. N. Priboianu.*

Şedinţa se deschide la ore 21,30, sub preşedinţia d-lui *M. D. Drăcea,* preşedinte.

Se citeşte procesul-verbal al şedinţei din 9 Noembrie 1936 şi se aprobă.

Se intră în ordinea de zi.

1) Chestiunea înzestrării cu păduri a mânăstirilor.

După discuţiuni la cari iau parte membrii prezenţi, Consiliul dă delegaţie d-lor : M. Drăcea şi M. P. Florescu să întocmească un memoriu, documentat, exprimând punctul de vedere al Societăţii.

2) Legea corpului technic.

Se citeşte expunerea de motive, redactată de comisiunea însărcinată de Consiliu, pentru modificarea gradelor din Corpul Silvic.

Iau parte la discuţiuni, d-nii : C. P. Georgescu, C. Marinescu, Gh. Năstăsescu, V. Priboianu, M. P. Florescu, Ath. Nedelcovici şi Andrei Ionescu, după care Consiliul deleagă pe d-l C. P. Georgescu să definitiveze redactarea expunerii de motive şi a textului proectului de lege, iar domnii ingineri silvici, membri în Consiliul de Administraţie al AGIR-ului, să urmărească mersul lucrărilor privitoare la Legea Corpului Technic şi Legea concentrării învăţământului technic, informând la timp Consiliul de Administraţie al Societăţii «Progresul Silvic».

3) Modificarea gradelor inginerilor silvici dela Comunitatea de avere din Caransebeş.

Consiliul hotărăşte să se facă o întâmpinare la Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, arătând că gradele aşa cum s'au hotărît de Comunitatea de avere nu există în nici o lege.

Se deleagă d-l Andrei Ionescu cu redactarea acestei întâmpinări.

4) Diverse.

Consiliul probă câte 2.000 lei d-lor : M. Petcuţ şi Ath. Haralamb, cheltueli de transport pentru însărcinările date de Societate la Congresul AGIR dela Iaşi (11—13 Octombrie 1936).

Se aprobă referatul d-lui casier V. N. Priboianu, pentru virimente de fonduri bugetare, aşa cum s'au cerut în referat, afară de fondul pentru ajutoare care se măreşte cu 20.000 lei.

Se aprobă referatul privitor la exploatarea sălii de festivităţi, fixându-se tariful sălii după cum urmează :

6.000 lei pentru matineuri dela orele 16—20½.
8.000 lei pentru serate dela orele 21—1½.
10.000 lei pentru baluri, nunţi.

şi aprobă cumpărarea de mobilier şi un aparat de proecţie.

Consiliul aprobă referatele d-lui Traian Ionescu Heroiu privitoare la :

a) Cererea ziarului «România Agricolă» de a i se acorda suma de lei 1.000.

b) Intervenţia Direcţiei VII Craiova, în vederea instituirii unui premiu pentru un proect de construcţiunile necesare administraţiilor forestiere, în sensul ca Ad-ţia CAPS să se sezizeze de propunerile ce se fac.

In plus se deleagă d-l Traian I. Heroiu a prezenta Consiliului un referat pentru coordonarea de către Societatea «Progresul Silvic» a acţiunii culturale de propagandă.

5) Comunicări.

D-l *V. N. Priboianu* referă asupra tratativelor pentru achiziţionarea de terenuri la Carmen-Sylva. Consiliul dă delegaţie d-lui V. N. Priboianu să se ocupe mai departe pentru a se putea obţine o vedere la Mare prin achiziţionarea terenurilor din faţa terenului Societăţii sau a conveni cu proprietarii respectivi a aşeza eventualele lor clădiri aşa fel să mascheze pe a Societăţii noastre, care urmează să se clădească în viitor.

D-l Preşedinte *M. Drăcea* înştiinţează Consiliul că a reprezentat Societatea la parastasul de 10 ani dela moartea fostului preşedinte Al. Constantinescu şi la sărbătorirea a 10 ani de activitate a Institutului Român de Energie.

D-l *V. N. Priboianu* face o comunicare privitoare la proprietatea Sihleanu, arătând posibilităţile de achiziţionare ale acestei proprietăţi, dacă Societatea «Progresul Silvic» va accepta să servească o rentă d-nei Sihleanu până la moarte, după care va rămâne deplină proprietară.

Consiliul desemnează o comisiune compusă din d-l Drăcea, Năstăsescu, C. P. Georgescu şi V. N. Priboianu să viziteze proprietatea şi să primească şi dorinţa d-nei Sihleanu şi să refere într'o şedinţă viitoare.

Consiliul hotărăşte ca această chestiune să se pună la ordinea de zi a unei şedinţe viitoare.

Şedinţa se ridică la orele 24,30.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea*.

p. Secretar General (ss) *C. Emanoil.*

PROCES-VERBAL No. 25

Şedinţa din 30 Noembrie 1936.

Prezenţi d-nii : *Bunescu C., Caragea N. N., Drâmbă D., Emanoil C. C., Grozescu D., Lazăr H., Marinescu C., Minescu G., Priboianu N. V., Stinghe N. V.*

Şedinţa se deschide la ora 21.

Prezidează d-l Prof. *V. N. Stinghe*, vice-preşedinte.

Se citeşte provesul-verbal al şedinţei din 23 Noembrie 1936, care se aprobă cu unele modificări cerute de d-l V. N. Priboianu.

Se intră în ordinea de zi.

1) Chestiunea înzestrării mânăstirilor cu păduri.

D-l *V. N. Priboianu* relatează convorbirea pe care a avut-o cu o persoană din lumea politică în această chestiune, care i-a arătat necesitatea urgenţii depunerii memoriului.

Deasemenea, d-l *D. Grozescu* cere aceeaşi urgenţă.

D-l *N. N. Caragea* citeşte memoriul redactat de d-sa în urma delegaţiei ce i s'a dat de Consiliu.

D-l *D. Grozescu* arată nevoia de a se pune în acest memoriu şi date de ordin economic.

D-l *V. N. Priboianu* rămâne la o propunere a sa mai veche, de a se insista asupra nevoii de a se cere restituirea şi a pădurilor predate până acum la instituţiile bisericeşti.

D-l *M. P. Florescu* citeşte şi d-sa memoriul redactat în aceiaş chestiune, după ce arată şi articolele publicate în diferite ziare în această chestiune.

Consiliul adoptă memoriul redactat de d-l N Caragea, care este rugat a culege din memoriul d-lui M. P. Florescu, datele necesare pe care să le treacă în memoriul d-sale.

Memoriul, astfel definitiv redactat se va preda d-lui Preşedinte, care va lua măsurile necesare ca el să fie predat forurilor în drept şi în special d-lui Ministru de Domenii.

D-l *M. P. Florescu* mai citeşte un memoriu redactat de d-l Gh. Năstăsescu, cu date referitoare la averile pe cari le posedă celelalte confesiuni din Transilvania.

2) *Chestiunea achiziţionării proprietăţii doamnei Sihleanu.*

D-l *V. N. Priboianu* dă explicaţiuni în această chestiune.

Consiliul roagă pe d-l V. N. Priboianu să găsească prilejul de a merge cu vâţiva membri ai Consiliului la faţa locului pentru a se putea face propuneri concrete.

3) *Cereri de admitere în societate.*

Se aprobă admiterea ca membri ai Societăţii pe data de 1 Ianuarie 1936 a d-lor : *Teodosie Botezat, Dragoş Bucevschy, Ştefan Ionescu, D. Donciu, Ladislau Wronna* şi *David Bay.*

4) *Diverse.*

a) D-l inginer *Mihail Fiera* a solicitat Consiliului să primească şi să asculte comunicarea d-sale, cu privire la întregirea salariilor cuvenite inginerilor silvici din serviciul Statului, până la egalarea cu camarazii din Corpul Technic.

Consiliul a primit şi a dat ascultare comunicării, prin care d-l *Mihail Fiera* a documentat drepturile legale de întregire a salariilor cuvenite inginerilor silvici din serviciul Statului, pe baza art. 45 şi 75 din Legea de Organizare a Corpului Silvic, cum şi pe baza deciziei ministeriale, dată de către regretatul Alexandru Constantinescu în 1925, pe când era titular la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor, decizie privitoare la încadrarea inginerilor silvici din serviciul Statului, faţă de inginerii din Corpul Technic, pentru punerea în aplicare a susmenţionatelor texte de lege.

In urma discuţiunilor ce au urmat, Consiliul a adoptat propunerea şi a pus următoarele concluziuni :

Pe baza textelor de lege şi a deciziei ministeriale sus citate, Societatea «Progresul Silvic» îşi însuşeşte această chestiune pentruca împreună cu şefii instituţiilor silvice să activeze în chestiunea revendicărilor pentru reîntregirea salariilor cuvenite membrilor ei din serviciul Statului. Se vor ruga domnii conducători ai instituţiunilor silvice ale Statului şi d-l Preşedinte al Consiliului Technic, să ia parte la delegaţia ce urmează a se prezenta Domnului Ministru al Agriculturii şi Domeniilor, ca să obţină decizia de încadrarea bugetară a inginerilor silvici din serviciul Statului în ce priveşte salarizarea lor, la fel cu camarazii din Corpul Technic ;

După obţinerea acelei deciziuni ministeriale, delegaţiunea va lupta ca să ia şi aprobarea Ministerului de Finanţe, pentru ca suma necesară întregirii salariilor, să fie trecută în bugetul Statului la care se lucrează pentru anul viitor.

Se mai hotărăşte ca această chestiune să se pună la ordinea de zi a şedinţii următoare, când se vor ruga a participa şi domnii Dem. Anastasescu şi Ioan Simionescu.

b) Se ia act de adresa «Societății Inginerilor Civili din Franța»» căreia urmează să se răspundă.

c) Oferta d-lui Inginer Teodoreanu Gh. de a vinde Societății noastre terenul său dela Eforie este repartizată d-lui V. N. Priboianu pentru a lua contact cu ofertantul și eventual a face achiziționarea terenului în condițiunile în cari deja s'au mai făcut asemenea cumpărări.

d) Se aprobă cererea elevilor ingineri silvici cari locuiesc în căminul Societății de a plăti o baie cu 10 lei.

e) D-l *V. N. Priboianu* aduce la cunoștința Consiliului că s'a reînceput discuția Codului Agricol.

Se hotărăște punerea chestiunii la ordinea de zi.

Epuizându-se ordinea de zi, ședința se ridică la ora 24,30.

Președinte, (ss) *M. Drăcea.*

p. Secretar General (ss) *C. Emanoil.*

INFORMAŢIUNI

— Se rectifică data primirii în corp şi înaintarea în grad a următorilor ingineri silvici :

1. Domnul Inginer silvic stagiar Bocec Aurel din serviciul Epitropiei Sft. Spiridon Iaşi se primeşte în corpul technic silvic cadru de stat, pe ziua de 10 Februarie 1931 în loc de 16 Martie 1932 şi se înaintează în gradul de inginer silvic, cadru de stat în mod automat şi onorific pe ziua de 10 Februarie 1932 în loc de 16 Martie 1933.

2. Domnul Inginer silvic stagiar Persecă Marian din serviciul CAPS-ului se primeşte în corpul technic silvic, cadrul de stat, pe ziua de 23.I.1933 în loc de 19.I.1933 cadrul particular şi se înaintează la gradul de inginer silvic, cadrul de stat, în mod automat şi onorific, pe ziua de 23 Ianuarie 1934 în loc de 1 Ianuarie 1935.

3. Domnul Inginer silvic stagiar Vlad N. Ion din serviciul Epitropiei Sft. Spiridon Iaşi, se primeşte în corpul technic silvic cadru de stat, pe ziua de 30 Noembrie 1932 în loc de 14.XI.1932 cadrul particular şi se înaintează la gradul de inginer silvic în mod automat şi onorific, cadrul de stat, pe ziua de 30 Noembrie 1932 în loc de 14 Noembrie 1934.

4. Domnul Inginer silvic stagiar Mihai T. Vasile din serviciul Camerei Agricole a Judeţului Cetatea Albă, se primeşte în corpul technic silvic cadru de stat pe ziua de 3 Iulie 1934 în loc de 27 August 1934, şi se înaintează la gradul de inginer silvic pe ziua de 3 Iulie 1935 în mod automat şi onorific.

5. Domnul Inginer silvic stagiar Turnibucă Eugen din serviciul CAPS-ului se primeşte în corpul technic silvic, cadrul de stat, pe ziua de 20 Februarie 1931 în loc de 15 Septembrie 1931 şi se înaintează la gradul de inginer silvic automat şi onorific pe ziua de 20 Februarie 1932 în loc de 15 Septembrie 1932.

6. Domnul Inginer silvic Ramonţianu Aurel din serviciul Căilor Ferate Române se primeşte în corpul technic silvic, cadru de stat, cu gradul de inginer şef silvic pe ziua de 1 Ianuarie 1935 cu o vechime în grad de 7 ani şi una lună.

7. Domnul Inginer silvic Agapie Gheorghe din cadrul particular se încadrează în corpul technic silvic, cadrul particular, cu gradul de inginer subinspector silvic pe ziua de 1 Septembrie 1930.

— Următorii Ingineri din *Cadrul de Stat* se înaintează, în mod onorific *la alegere*, pe ziua de 1 Ianuarie 1936 :

1. *La gradul de Inginer şef silvic :* Storosciuc Ion, Leescu Vasile, Anghelescu Constantin, Gheorghieş Constantin, Bărbulescu Alexandru, Marcu Iosif, Mironescu Grigore, Batucă Ion, Mülbeker Carol, Sava Gh. Alexandru, Pană Vasile, Rotaru Corneliu, Ceacăreanu Gheorghe, Murgu Gh., Lupan Constantin şi

Roşca Tudor din Serviciul Casei Pădurilor Statului şi Vulcan Gh., Stoian Niculae, Frăţilă Virgil şi Munteanu Dumitru din Serviciul Direcţiunei Regimului Silvic.

2. *La gradul de Inginer subinspector silvic :* Enescu Ştefan, Fiksec Ernest, Petrovan Eugen, Stoica Filoftei, Burculeţ Mihail, Turţuman Ştefan, Robeanu Th., Guran Iulian, Dediu Aurel, Criveanu Constantin, Popescu V. Mihai, Popescu C. Făurei, Podeanu Dem., Niculescu A. Ion, Miulescu Gh., Stănoi Ion, Breţcanu Nic., Câmpeanu Emil, Corbeanu Th., Boiangiu Emil, Constantinescu T. C., Ionescu M. Ion, Mayer Eudard, Nestorescu Constantin, Pop Liviu, Gheorghiu Nic., Domusci Gh., Haralamb Ath. şi Popescu Mircea din Serviciul Casei Pădurilor Statului şi Zohan Eugen, Lupşa Gh., Onacă Dumitru, Mărgineanu Ion, Rusu Vasile, Bărbulescu Ştefan şi Negulescu Emil din Serviciul Direcţiunei Regimului Silvic.

3. *La gradul de Inginer Inspector silvic :* Niculescu Emil, Eliescu Grigorie, Georgescu Constantin, Ionescu I. Gh. (Comana), Ostianu Mihail, Chercea Gheorghe, Chiriţescu Alexe, Czeizel Ignat, Butoi Alexandru, Grigoraş Th., Schwartz Adalbert, Streza Andrei din Serviciul Casei Pădurilor Statului şi Dumitrescu Ion, Tărnăuceanu Gh., Schiller Ioan şi Dănilă Niculae din Serviciul Direcţiunei Regimului Silvic.

4. *La gradul de Inginer Inspector General silvic :* Stamatescu Gh., Costea Gh., Ivănescu Victor, Constantinescu Dem., Boldescu Andrei, Rădescu Oprea, Popovici Valeriu, Apostolescu Constantin, Simu Simion, Iliescu Dem., Comănescu Niculae, Fiera Mihail, Băleanu Ion, Avram Gh., Rodoteatu Stere şi Sclavu Ion, din Serviciul Casei Pădurilor Statului şi Florescu Ion, Georgescu Marin, Ionescu Andrei şi Holca Leon din Serviciul Direcţiunei Regimului Silvic.

5 *La gradul de Inginer Consilier silvic:* Coşei Ion, Pop Ladislau, Bunescu N. Constantin, Văideanu Victor, Demetrescu Emanoil şi Atanasescu Anton din Serviciul Casei Pădurilor Statului şi Zeicu Ioan şi Priboianu Victor din Serviciul Direcţiunei Regimului Silvic.

— Următorii Ingineri din *Cadrul de Stat,* Detaşat şi Particular se înaintează, în mod onorific, *la vechime*, pe ziua de 1 Ianuarie 1936 cu vechimea în grad arătată în dreptul fiecăruia :

I. Cadrul de Stat.

1. *La gradul de Inginer silvic :* Frigură Dumitru, cu vechime de 1 an şi 10 zile, adică 20 Decembrie 1934; Pană G. Ion, cu vechime de 11 luni şi 10 zile, adică pe ziua de 20 Ianuarie 1935; Tocu Mişu, cu vechime de 6 lnui şi 2 5zile, adică pe ziua de 5 Iunie 1935; Dumitrescu Romulus şi Jangoci Eugeniu, cu vechime de 11 luni şi 5 zile, adică 25 Ianuarie 1935; Ştefănescu Mihail, Rusu Petre şi Tebeica Alexandru cu vechime de 11 luni şi 4 zile, adică pe 26 Ianuarie 1935; Borovschi Boris, cu vechime de 10 luni şi 27 zile, adică pe 3 Februarie 1935; Georgescu C. Niculae, cu vechime de 11 luni, adică pe 1 Februarie 1935; Petrescu T. Coriol, cu vechime de 11 luni şi 1 zi, adică pe 29 Ianuarie 1935; Foalea Trofim, cu vechime de 10 luni şi 27 zile, adică pe 3 Februarie 1935; Ciubotaru Teodosie, cu vechime de 9 luni şi 3 zile, adică pe 27 Martie 1935; Dumitraşcu Niculae, cu vechime de 9 luni şi 21 zile, adică pe 9 Martie 1935; Zamfir Constantin, cu vechime de 9 luni şi 1 zi, adică pe 29 Martie 1935; Mateescu Ion, cu vechime de 8 luni şi 3 zile, adică pe 17 Aprilie 1935 şi Soltâschi Constantin, cu vechime de 4 luni şi 27 zile adică pe 3 August

1935, toţi din Serviciul Casei Pădurilor Statului; Dumitrescu P. Vasile, cu vechime de 6 luni 19 zile, adică pe 11 Iunie 1935; Frăţilă Oancea, cu vechime de 3 luni, adică pe 1 Octombrie 1935; Horn Alfred, Ştefănescu Octav şi Donciu Dumitru, cu 4 luni vechime, adică pe 1 Septembrie 1935 din Serviciul Direcţiunei Regimului silvic.

2. *La gradul de Inginer Şef silvic :* Păcuraru Ion, cu vechime de 10 luni şi 15 zile, adică pe 15 Februarie 1935; Avram Nicolae şi Nicolaescu Lucian, cu vechime de 10 luni, adică pe 1 Martie 1935; Melenciuc Alexandru şi Paraschivescu Anibal cu vechime de 9 luni, adică pe 1 Aprilie 1935; Negoiţă Vasile, cu vechime de 7 luni, adică pe 1 Iunie 1935 şi Taşcă Nic., cu vechime de 3 luni, adică pe 1 Octombrie 1935 din Serviciul Casei Pădurilor Statului şi Spanyol Adalbert pe 1 Ianuarie 1936 din Serviciul Direcţiunei Regimului silvic.

3. *La gradul de Inginer Inspector silvic :* Bogdan Niculae, cu vechime de 9 luni, adică pe 1 Aprilie 1935 şi Hennel Eugeniu pe 1 Ianuarie 1936 din Serviciul Casei Pădurilor Statului.

II. Cadrul Detaşat şi Particular.

1. *La gradul de Inginer silvic :* Solovei Dionisie din Serviciul Direcţiunei Cadastrului, cu vechime de 8 luni şi 13 zile, ceea ce revine pe ziua de 17 Aprilie 1935; Tănăsescu N. Nicolae din Serviciul Domeniului Coroanei, cu vechime de 1 an, 1 lună şi 18 zile sau pe 12 Noembrie 1934; Vârtosu A. Gh. şi Costăchel Aurel, ambii din Serviciul Primăriei Municipiului Bucureşti, primul cu o vechime de 3 ani, adică pe 31 Decembrie 1932 şi secundul cu o vechime de 6 luni şi 24 zile, adică pe 6 Iunie 1935; Tipa Eugeniu din Serviciul Fondului Bisericesc Bucovina, cu o vechime de un an şi 14 zile, adică pe 16 Decembrie 1934; Czoppelt Helmut din Serviciul Domeniului Broşteni al A. S. R. Principele Nicolae, cu o vechime de 10 luni şi 19 zile, adică pe 11 Februarie 1935, în cadru particular; Rucăreanu Nicolae din Serviciul Şcoalei Politechnice, cu o vechime de 1 an, 2 luni şi 13 zile, adică pe 17 Octombrie 1934; Galasevschi Iosif din Serviciul Particular, cu o vechime de un an, 1 lună şi 17 zile, adică pe 13 Noembrie 1934 şi Koubic Alfred din Serviciul Domeniului Coroanei, cu o vechime de 1 lună şi 1 zi adică pe 29 Noembrie 1935.

2. *La gradul de Inginer Şef silvic :* Kristen Otto din Serviciul Societăţei Reşiţa, cu vechime de 3 luni, adică pe 1 Octombrie 1935 în cadru particular şi Fride Arcadie, Particular, cu o vechime în grad de 4 ani, 10 luni şi 12 zile.

3. *La gradul de Inginer Subinspector silvic :* Scharbert Fr. din Serviciul Fondului Bisericesc din Bucovina, cu o vechime de 26 zile, adică pe 4 Decembrie 1935 şi Mayer Mihalschi Vlad, din acelaşi serviciu pe 1 Ianuarie 1936.

4. *La gradul de Inginer Inspector silvic :* Rapoţescu N. I. din Serviciul Casei Şcoalelor, cu 8 luni şi 17 zile vechime, adică pe 13 Aprilie 1935.

— Următorii Inginer din cadrul Detaşat şi Particular se înaintează, în mod onorific, *la alegere*, pe ziua de 1 Ianuarie 1936 :

1. *La gradul de Inginer Şef silvic :* Pall Francisc din Serviciul Societăţii Reşiţa, Rimbaşiu N. Alexandru din Serviciul Ministerului Industriei şi Comerţului, Telega Gh. din Serviciul Fondului Bisericesc Bucovina şi Stelian I. Cristea din Serviciul Primăriei Municipiulu Bucureşt..

2. *La gradul de Inginer Subinspector*

silvic : Otin Petre din Serviciul Epitropiei Sft. Spiridon Iaşi; Sutcu Vasile din Serviciul Direcţiei Silvice Năsăud; Ciobanu St. Gh. din Serviciul Centralei Cooperativelor şi Pop Absolon din Serviciul Direcţiunei Cadastrului.

3. *La gradul de Inginer Inspector silvic :* Ioachimescu Ilie din Serviciul Direcţiunei Cadastrului; Antimovici Ion şi Volosciuc Aurel din Serviciul Fondului Bisericesc Bucovina; Minescu Gh. din Serviciul Oficiului Naţional al Cooperaţiei şi Tipa Constantin din Serviciul Direcţiei Silvice Năsăud.

4. *La gradul de Inginer Inspector General silvic :* Nistor Văleanu din Serviciul Societăţei Carpatina; Iliuţ Silviu din Serviciul Fondului Bisericesc al Bucovinei şi Pavel Pascu din Serviciul Camerei Agricole Timişoara.

5. *La gradul de Inginer Consilier silvic :* Florescu P. M. din Serviciul Eforiei Spitalelor Civile.

Avansările din aceste Deciziuni fiind onorifice pe datele specificate nu dau dreptul la diferenţe de salariu de cât în limitele dispoziţiunilor art. 2 din legea măsurilor excepţionale financiare publicată în Monit. Oficial No. 77 din 1 Aprilie 1936.

TABLOU CU INGINERII SILVICI PREZENTAŢI LA EXAMENUL DE SUBINSPECTOR IN ANUL 1936, ŞI LUCRĂRILE RESPECTIVE DEPUSE.

1. *Angelescu Dumitru :* Despre regenerările pădurilor noastre.
2. *Antonescu Dumitru :* Creiarea pădurilor de protecţie în România.
3. *Ardeleanu Ion :* Regenerarea şi îngrijirea pădurilor în ocolul silvic Dobreşti-Bihor (2 vol.). Curs de botanică forestieră.
4. *Băltăreţu Gh. Alex. :* Plantaţiile de salcâm formând seriile de câmp din ocolul silvic Călăraşi-Ialomiţa.
5. *Bârsan Dumitru :* Monografia ocolului silvic «Tătăruşi».
6. *Boeriu Vasile :* Ameliorarea terenurilor degradate din bazinul Crişului Negru, jud. Bihor.
7. *Buzilă Eronim :* Plutăritul în bazinul superior al Bistriţei.
8. *Cafegiu I. Petre :* Petrolul şi pădurile ocolului silvic Târgovişte în care se fac exploatări petrolifere.
9. *Caliniuc Nicolae :* 1) Generalităţi asupra pădurilor din cuprinsul ocolului Dolhasca ; 2) Exploatările în regie faţă cu legea pentru unificarea asigurărilor sociale.
10. *Călinescu Const. :* Impăduriri în ocolul silvic Slobozia.
11. *Ceauşu I. Const. :* Exploatarea produselor accesorii — vânătoare şi pescuit — în cadrul economiei forestiere.
12. *Chiriţă Constantin :* 1) Mic tratat practic de soluri forestiere şi orientări staţionale în păduri , 2) Nisipurile dela Hanul Conachi din punct de vedere staţionalist şi forestier (cu o anexă); 3) Studiul solurilor forestiere după tipurile naturale de arborete.
13. *Chiţu Alexandru :* Politica agrară şi forestieră din munţii Apuseni.
14. *Colppacci V. :* Contribuţiuni la studiul economiei forestiere din Basarabia.
15. *Constantinescu Ion :* Regenerarea şi cultura molidului (Picea excelsa) în pădurile centrului de exploatare Ierbuş.

16. *Crăciun Mihail :* Industrializarea lemnului de fag în fabrici de cherestea.
17. *Diordiţă Gheorghe :* Impădurirea stepelor din Sudul Basarabiei.
18. *Dragomir Ioan :* Asigurări forestiere contra incendiilor în România.
19. *Drăgan Emil :* 1) Contribuţii la monografia pădurilor din bazinul superior al Crişului Negru ; 2) Intrebuinţarea gabioanelor metalice în lucrările de corecţiuni în perimetrul de ameliorare Mairag, jud. Bihor.
20. *Drăgan Raiciu :* Scurtă privire asupra problemei terenurilor degradate din raza ocolului silvic Mediaş.
21. *Dumitrescu Const. :* Fapte, experienţe şi concluziuni de politică forestieră cu privire la pădurile Statului.
22. *Galbenu N. Dumitru :* Pinul silvestru în bazinele Sărăţelul, Pârscov şi Sărăţelul Berca, jud. Buzău.
23. *Galleriu Ion :* Consideraţiuni asupra răşinoaselor din Domeniul Fântânele, Valea Seacă, Bacău şi tipurile de arborete din acest domeniu.
24. *Gelsinger Ladislau :* Problema împăduririlor în stepa dobrogeană.
25. *Gerecze Alexandru :* Contribuţiuni asupra regenerărilor naturale ale unor specii principale, tratate în diferite regiuni silvice.
26. *Gheorghiu Armand :* Innobilarea arboretelor pădurilor din zona inundabilă dela Călăraşi şi până la Marea Neagră.
27. *Gincu Vasile :* Problema împăduririlor în Caliacra.
28. *Ionescu Dem. :* Contribuţiuni la monografia ocolului silvic Făgăraş.
29. *Ionescu Metodiu :* Lucrări de înnobilarea masivelor în ocolul silvic Sadova.
30. *Ivănescu Alexandru :* Consideraţiuni generale asupra aplicării amenajamentelor în 3 păduri din ocolul silvic Lucieni.
31. *Lăzurcă M. Ioan :* Regenerarea arboretelor în luptă cu exploatările accesorii din ocolul silvic Iacobeni.
32. *Leondari Eugen :* Perdele de protecţie în stepă.
33. *Magdaş Vasile :* Observaţiuni asupra regenerărilor din ocolul silvic CAPS Rusca Montana.
34. *Magoş Dumitru :* Impăduriri artificiale în bazinul de Vest al Mureşului.
35. *Marin Ioan :* 1) Tipurile de păduri din ocolul silvic Lipova. 2) Maramureşul românesc (studiu de geografie).
36. *Marinescu Dimitrie :* Organizarea pavilionului pădurilor la expoziţia Lunei Iaşilor din primăvara anului 1936.
37. *Marinescu Grigore :* Contribuţiuni la monografia ocolului silvic Caracal, jud. Romanaţi şi realizările în materie de regenerare din acest ocol cu observaţiuni şi învăţăminte ce se pot trage.
38. *Marinescu Iancu :* Complexul păduros Costeşti-Roman. Valorificarea şi regenerarea.
39. *Martinescu Gheorghe :* Contribuţiuni la studiul pinul silvestru dela Tălmăcel (munţii Sibiului).
40. *Mărăşescu Atanasie :* Evoluţia amenajamentului în ocolul Moreni.
41. *Mihăescu Ioan :* Organizarea muncitorilor de pădure.
42. *Nahaiciuc Traian :* Monografia pădurii Cioaca din ocolul silvic Berzeasca şi introducerea de esenţe valoroase prin aplicarea culturii raţionale forestiere a pădurii.

43. *Nascu Nerva :* Păşunile împădurite şi efectul lor cu deosebire în jud. Hunedoara.
44. *Nestorică Iosef :* Exploatarea, industrializarea şi comercializarea molidului din munţii Apuseni, bazinurilor Someşul Cald, Rece şi Răcătău.
45. *Pallade Vasile :* Reîmpăduririle Văii Racova, jud. Vaslui.
46. *Pandrea Nicolae :* Regenerarea Quercineelor.
47. *Pelle Sabin :* Pădurea şi vânătoarea în ocolul silvic regal de vânătoare Chişinău-Arad.
48. *Poclitaru Iancu :* Regenerarea şi îngrijirea arboretelor de fag, brad molid larice până la starea de codrişor.
49. *Popovici Iosif :* Regenerarea diverselor arborete din raza ocolului silvic Covasna.
50. *Puşcaşiu Gheorghe :* Pădurile de fag din regiunea Ţara Oaşului, industrializarea şi comercializarea lor.
51. *Răducu Gheorghe :* Comasarea pădurilor.
52. *Reeh Eugen :* Regenerarea pădurilor de munte.
53. *Romanovschi Dionisie :* Refacerea pădurilor de Gorun.
54. *Rubţov Ştefan :* 1) Împăduririle stepelor româneşti.
    2) Tipurile de păduri pe podişul Bărăganului nordic al Munteniei.
55. *Săndulache Gheorghe :* Valea Slănicului din jud. Buzăului, o regiune torenţială.
56. *Silian Samoilă :* 1) Fabricarea lânei de lemn.
    2) Contribuţiuni la cultura bradului.
    3) Colecţia de lână de lemn.
57. *Simionescu Ioan :* Contribuţiuni la monografia pădurii Fântânele.
58. *Sofronie Gheorghe :* Monografia ocolului Seletin.
59. *Stăenescu Romeo :* Prejudiciile aduse pădurilor Statului cu ocazia exploatărilor bog. miniere şi remedierea lor.
60. *Stieber Ludovic :* Regenerarea pădurilor grănicereşti Năsăudene.
61. *Şara Eugen :* 1) Observaţiuni asupra stricăciunilor produse de zăpezi în pădurile din regiunea Carpaţilor Sud-Estici.
    2) Metode practice pentru stabilirea cu aproximaţie a volumelor masivelor exploatabile.
62. *Tatomir Gheorghe :* Ofensiva silvică în lumina realizărilor.
63. *Tocuşef Anghel :* Consideraţiuni generale de avut în vedere la transformarea din pădure în păşune şi exploatarea materialului lemnos din masivul păduros al Statului «Rudaria» ocolul silvic Berzeasca, expropiat ca izlaz pe seama com. Rudaria, jud. Caraş.
64. *Ungureanu Ion :* Contribuţiuni la o mai bună valorificare prin comercializare a pădurilor ocolului silvic Radu-Negru-Argeş.
65. *Urseanu Octavian :* Mişcarea cooperativă forestieră în România.
66. *Vişan Traian :* Pădurile din bazinul Văii Trotuşului.

N. B. — Lucrările menţionate în prezentul tablou se găsesc în biblioteca I. C. E. F.-ului.

N E C R O L O G

† MARIN P. NICOLESCU

Inginer Inspector silvic

Mi-a revenit trista datorie de a aduce cuvântul de ultimă despărţire, din partea Corpului Silvic al Statului, aceluia care a fost Inspectorul silvic Marin Nicolescu, plecat pe drumurile veşniciei în ziua de 1 Decembrie 1936, în vârstă de 60 ani, mult mai repede decât s'ar fi putut aştepta prietenii şi camarazii lui, mari şi mici, tineri şi bătrâni, cari toţi l-au iubit cu o frumoasă şi unanimă dragoste.

S'a născut în Bucureşti, în ziua de 6 August 1876.

A urmat cursurile Şcoalei Superioare de Silvicultură dela Brăneşti, între anii 1898—1902 — promoţia V — obţinând, la absolvire, diploma de inginer silvic.

Pe ziua de 1 Aprilie 1903 se angajează ca silvicultor ajutor la Domeniul Coroanei, la Segarcea, Jud. Dolj, unde a funcţionat până la 1 Iulie 1906, când intră în Serviciul Silvic al Statului ca şef al Ocolului Silvic Soveja, Jud. Putna, unde funcţionează până la 1 Aprilie 1908, când este mutat ca şef al Ocolului Silvic M-rea Caşin, Jud. Bacău.

Pe ziua de 1 Noembrie 1910 trece, dela conducerea Ocolului Silvic M-rea Caşin, în centrala Casei Pădurilor, unde funcţionează până la 1 Aprilie 1915, când este mutat ca şef al Ocolului Silvic Babadag, din jud. Tulcea, unde a funcţionat până în toamna 1916, când a răspuns la chemarea Patriei şi a plecat pe front, unde s'a distins prin acte de eroism şi executări de misiuni grele, fiindu-i dat a lupta pe aceleaşi meleaguri şi în aceiaşi codri, la Caşin, unde cu şase ani înainte fusese şef de Ocol Silvic şi se înfrăţise cu pământul şi pădurea pe cari a apărat-o cu sufletul şi cu sângele său.

Demobilizat cu gradul de căpitan de rezervă, intră din nou în Serviciul Silvic al Statului, funcţionând, o parte de timp în Centrala Casei Pădurilor, iar apoi ca şef al Ocoalelor Silvice Tuluceşti şi Căscioarele, până la 1 Aprilie 1921.

La această dată este numit şef al Ocolului Silvic Măcin, din Jud. Tulcea, pe care l-a condus până la 1 Aprilie 1923.

O parte din acest interval subsemnatul, tânăr în serviciu, i-am fost ajutor, iar în această calitate am avut destule ocaziuni să găsesc în şeful meu de atunci frumoasa podoabă a bunei camaraderii, a spiritului de sacrificiu şi a unei înalte corectitudini de cari totdeauna voi păstra o adâncă amintire.

Ştiu că a fost iubit mult, în cercul restrâns de prieteni pe cari şi-i făcuse printre intelectualii din Măcin, din cari unii au părăsit de mulţi ani, această viaţă necăjită şi se vor fi bucurând acum că a venit printre dânşii.

Mai ştiu că a fost iubit şi de sătenii din comunele acestui ocol silvic şi am fost martor cum îi asculta pe toţi cu răbdare, invalizi, orfani, văduve de război, atunci când frigul iernii îi mâna cărte Ocolul Silvic pentru a-şi cumpăra un bon de lemne.

Nu îşi precupeţea munca ci îşi sacrifica şi orele nopţii, până târziu, pentru a-i împăca pe toţi şi a nu se întoarce necăjiţi în satele depărtate, de unde venise.

La 1 Aprilie 1923, este numit şef al Ocolului Silvic Tuluceşti, Jud. Covurlui, unde a făcut serviciul până la 1 Octombrie 1923, apoi, în aceiaşi calitate, la Ocolul Silvic Brăneşti, jud. Ilfov, unde a funcţionat până la 1 Ianuarie 1926.

Dela Brăneşti este mutat, pe ziua de 1 Ianuuarie 1926 în Centrala Direcţiunii IV Silvice Constanţa, unde a funcţionat ca Inspector de Control şi Şef al Serviciului Technic, până la 31 Decembrie 1933, când părăseşte Serviciul Silvic al Statului, pentru a-şi regula drepturile la pensie.

Iubit fiind de toţi, plecarea sa din cadrele de activitate ale Corpului Silvic şi retragerea la pensie, a fost prilejul unei însufleţite şi meritate sărbătoriri, dn partea tuturor inginerilor silvici din Dobrogea, cari, acum, împrăştiaţi prin mari depărtări, regretă că natura nu le-a permis a veni personal spre a aduce salutul lor de adio, veteranului silvic Marin Nicolescu.

Pentru serviciile aduse ţării, ca ostaş, a fost distins cu :

1) Medalia «Avântul Ţării» — campania 1913.

2) «Medalia Comemorativă» — campania 1916—1918 — cu baretele : Ardealul, Carpaţi, Bucureşti, Tg.-Ocna, Mărăşti şi Dobrogea.

3) Medalia Victoria.

Pentru serviciile aduse Statului, ca inginer silvic, a fost distins cu :

1) Medala Jubiliară Carol I, în grad de ofiţer.

2) Medalia Jubiliară Carol I, în calitate de inginer silvic.

3) Răsplata Muncii cl. I — de aur — pentru învăţământ şi construcţii şcolare.

4) Răsplata Muncii pentru 25 ani, în Serviciul Statluui.

Acesta este filmul scurt, al unei vieţi trăite prin participarea activă şi cu folos la cele mai mari evenimente ale neamuui, viaţă aspră, de uzură şi sacrificii de erou, în două răsboae, şi apoi de împlinirea datoriei şi de desăvârşită corectitudine, în Serviciul Silvic al Statului.

Inspectorul Marin Nicolescu n'a adunat comori pe pământ, moare sărac, dar a lăsat în sufletele camarazilor şi prietenilor săi nepreţuita comoară amintirii frumoaselor sale calităţi de om, erou şi funcţionar al Statului.

Din partea întregului Corp Silvic, de ingineri, conductori, brigadieri, şi pădurari îi spunem ultimul şi piosul nostru salut.

Fie-i ţărâna uşoară şi vecinică odihna, în viaţa cea de dincolo de moarte!...

*

La înmormântare, care a avut loc în ziua de 4 Dec. 1936, în cimitirul orăşelului Măcin, unde a fost 2 ani şef de ocol şi unde şi-a trăit cei 3 ani de pensionar, Serviciul Silvic a fost reprezentat prin inginerii delegaţi de Direcţia Silvică, prin şefii ocoalelor Măcin şi Cerna, precum şi prin cea mai mare parte a personalului iineferior dela aceste ocoale, care i-a dat salutul din urmă prin sunet de corn şi salve de armă, la locul de ultimă odihnă.

Ing. A. Chiriţescu.

---

† CONSTANTIN POPESCU-FĂUREI

Ing. Subinspector silvic.
2 Iunie 1896—14 Octombrie 1936.

Intre aceste date se cuprinde viaţa colegului nostru Constantin Popescu-Făurei curmată prea devreme de un destin implacabil.

Incepută în Iaşi în casa părinţilor pentru care era o mângâere s'a stins în Bucureşti unde întâmplător îl aduceau interesele de serviciu şi familiare, căci numai acestor prerocupări şi-a consacrat întreaga atenţie şi toată pasiunea.

Sfârşind liceul în preajma răsboiului, a luptat apoi pentru înfăptuirea idealului naţional făcând parte din Regimentul 35 Infanterie.

Pentru conştiinciozitatea şi corectitudinea lui faţă de Patrie a fost decorat cu ordinele Crucea Comemorativă cu baretele Mărăşeşti şi Ardeal şi Coroana României în gradul de cavaler cu spade.

Cursurile Şcoalei superioare de Silvicultori le-a urmat între anii 1918—1921 la sfârşitul cărora a trecut cu succes examenul de diplomă.

La serviciu a intrat în anul 1922 având diferite însărcinări în Centrala Casei Pădurilor.

La 1 Iulie 1923 a fost numit şef al ocolului silvic Roman cu reşedinţa în comuna Cotu Vameş.

In lucrările acestui ocol a pus Constantin Popescu Făurei toată străduinţa şi toată priceperea lui pentru progresul ideii forestiere şi pentru mândria corpului silvic.

Lucrări de amenajare a pădurilor, lucrări de împăduriri şi mutarea reşedinţii ocolului în oraş formau preocuparea lui de fiecare clipă.

Cu o bunătate şi o indulgenţă care de multe ori i-au produs neplăceri a căutat să facă din personalul ocolului adevăraţi colaboratori cu care a lucrat în cea mai deplină armonie.

Cu bunătatea lui nemărginită a scăpat câteodată dela sancţionare pe colaboratorii lui cari, zeloşi ca şi dânsul în serviciu, săvârşeau unele greşeli.

După multe stăruinţi a reuşit să mute reşedinţa ocolului silvic în oraşul Roman, unde putea să dea serviciului şi gospodăriei proprii o organizare mai temeinică.

Aci a păstrat neîntrerupt contactul cu celelalte instituţii din capitala judeţului cu care a conlucrat într'un adevărat spirit de colaborare.

A fost câtva timp profesor de silvicultură la Şcoala medie de agricultură din Roman.

Pentru modul înţelegător de a activa în serviciul Statului a fost decorat cu ordinul Steaua României în gradul de cavaler.

Şi totuşi vitregia vremurilor schimbătoare a avut ecou şi în viaţa lui Popescu-Făurei, căci a trebuit să treacă pe la ocolul Fâstâci, pe la Direcţia Iaşi pentruca în urmă să se reîntoarcă la ocolul Roman.

Nu pentru multă vreme însă căci o boală care a început să-i roadă trupul mai de mult, l-a doborît tocmai când serviciul şi familia lui putea să folosească mai mult experienţa şi priceperea lui.

Aceste însuşiri, dar mai ales marea lui bunătate îl vor păstra veşnic în amintirea soţiei, copiilor lui dragi, prietenilor şi corpului silvic.

Să-i fie ţărâna uşoară.

C. D.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcția Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor,

Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,

Având în vedere art. 2 din codul silvic;

Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920,

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Rogoaza, județul Tecuci, proprietatea Stefania Diamandy, în suprafață de 313 ha. 1100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani, în Seria I, 10 ani în Seria II și un an seria III a.

b) Amenajamentul pădurii Turișoara, jud. Sibiu, proprietatea în indiviziune a comunelor Săliște și Tilișca, în suprafață de 259 ha. 2300 mp. Regim și tratament codru cu tăieri rase și revoluția normală 100 ani în Seria I și codru grădinărit cu explcatabilitate fizică în seria de protecție.

Aprobarea amenajamentului e condiționată de regenerările specificate în decizia Ministerială dată asupra avizului Consiliului Technic Nr. 654/936.

c) Amenajamentul pădurii Pârlitura, jud. Târnava-Mare, proprietatea Bis. Ort. Române, n suprafață de 72 ha. 7750 mp. Regimul și tratament codru cu tăieri succesive la 10 ani interval. Revoluția normală 80 ani.

d) Amenajamentul pădurii Monoroștia, jud. Arad, proprietatea Comp. Urb. Monoroștia, în suprafață de 41 ha. 4300 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 40 ani.

e) Amenajamentul pădurii Pădurea Mare, jud. Târnava-Mică, proprietatea Com. Bernadia, în suprafață de 25 ha. 7700 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

f) Amenajamentul pădurii Vâlcele, jud. Târnava-Mică, proprietatea Com. Căpâlna, în suprafață de 23 ha. 4900 mp. Regim și tratament crând simplu. Revoluția normală 30 ani.

g) Amenajamentul pădurii Pădurea Mare, jud. Târnava-Mică, proprietatea Comunei Mica, în suprafață de 17 ha. 2600 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor:

pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 30 Octombrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 226191/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Cicerici Cârnecea, jud. Caraş, proprietatea Gabriela Cicerici, în suprafaţă de 264 ha. 7100 mp. Regim şi tratament crâng cu 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ciuperceança, jud. Teleorman, proprietatea Elena Lakeman-Economu, în suprafaţă totală de 108 ha. 9663 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

c) Amenajamentul pădurii Intre Pâraie, jud. Odorheiu, proprietatea Comunei I. G. Duca, în suprafaţă de 81 ha. 7400 mp. Reggim şi tratament: Seria I crâng cu 70 rezerve la ha. şi revoluţia normală 40 ani şi Seria II codru cu două tăieri succesive şi revoluţia normală 80 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăvoiul Odăile Mierlani, jud. Ilfov, proprietatea Petre A. Teodoru, în suprafaţă de 35 ha. 7500 mp. Regim şi tratament crâng. Revoluţia normală 5 ani, pentru esenţele moi şi 20 ani pentru cele tari.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ciufloaica, jud. Dâmboviţa, proprietatea Stan Teodorescu şi alţii, în suprafaţă de 25 ha. 3000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 14 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Lereasca, jud. Dâmboviţa, proprietatea Dumitru Păsculescu, în suprafaţă de 21 ha. 7500 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

g) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Dealul Mare, jud. Trei Scaune, proprietatea Lemheni Francisc şi soţia, în suprafaţă de 10 ha. pădure curată. Regim şi tratament: cr;ng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 30 Octombrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 226193/936.

Art. I. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Maglavit, judeţul Dolj, proprietatea Bis. Madona-Dudu, în suprafaţă de 1363 ha. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

b) Amenajamentul pădurii Valea Mică, jud. Trei-Scaune, proprietatea Compos. Boroşneul Mare, în suprafaţă de 188 ha. 8100 mp. Regim şi trataent crâng simplu. Revoluţia normal(40 ani.

c) Revizuirea regulamentului pentru exploatarea pădurii Uşeredoc, etc., jud. Rădăuţi, proprietatea Vasile Serediuc, în suprafaţă de 197 ha. 2800 mp. Regim şi tratament Codru grădinărit. Revoluţia normală 90 ani.

d) Revizuirea regulamentului pentru exploatarea pădurii C.-Lung, jud. C. Rădăuţi, proprietatea Com. C.-Lung, în suprafaţă de 74 ha. 2900 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 90 ani.

e) Revizuirea amenajamentului pădurii Obştei Pleşa, jud. C.-Lung, proprietatea Obştei de pădure Pleşa, în suprafaţă de 57 ha. 7000 mp. Reigm şi tratament codru cu trei tăeri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

f) Revizuirea regulamentului pentru exploatare al pădurii Runc, jud. C.-Lung, proprietatea Andron Herlea, în suprafaţă de 28 ha. 4400 mp. Regim şi tratament codru cu tăeri rase. Revoluţia normală 60 ani.

g) Regulament pentru exploatarea pădurii Slăvitetasca, jud. Teleorman, proprietatea Sandu Negri, în suprafaţă totală de 38 ha. 1230 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

h) Revizuirea Regulamentului pentru exploatarea pădurii Naliciu, jud. Rădăuţi, proprietatea Nastasia Tarac, în suprafaţă de 11 ha. 5800 mp. Regim şi Tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafata pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Art. 4, — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 17 Noembrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **T. Moşoiu.**

No. 240385/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Sadova-Mănăilă, jud. Câmpulung, proprietatea Com. Sadova, în suprafaţă totală de 2228 ha. 2100 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 80 ani, constituindu-se un fond de rezervă technic.

b) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Piscul Plopilor, jud. Muscel, proprietatea Marica Vlădescu, în suprafaţă de 46 ha. 1000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

c) Regulament pentru exploatarea pădurii Căltuna Domneşti, judeţul Ilfov, proprietatea Maria şi Const. Nadolu, în suprafaţă de 27 a. 1560 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

d) Regulament pentru exploatarea pădurii Râpa Mutului, jud. R.-Sărat, proprietatea Stelian Caloenescu, în suprafaţă împădurită de 18 ha. 3700 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

e) Regulament pentru exploatarea pădurii Zăvoiul Batia, jud. Olt, proprietatea Ion Georgescu şi Tudor Mihăilescu, în suprafaţă totală de 12 ha. 9900 mp. Regim şi tratament crând simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 17 Noembrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **T. Moşoiu.**

No. 240386/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Cernatul, jud. Braşov, proprietatea Com. Cernatul, în suprafaţă de 1883 ha. 5400 mp. Regim şi tratament: două serii de codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 100 ani şi 2 serii de grădinărit cu exploatabilitate fizică.

b) Amenajamentul pădurii Băncilor Unite Bănăţene, jud. Timiş, proprietatea Băncilor Unite Bănăţene, în suprafaţă de 74 ha. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani. Operaţiunile culturale odată terminate (considerate în revoluţiunea ce se sfârşeşte) vor fi urmate de o perioadă de 30 ani normală amenajamentul cu continuitate şi raport susţinut fiind obligatoriu.

c) Amenajamentul pădurii Soncuiş, jud. Bihor, proprietatea Composesoratului urbarialişti din Comuna Soncuiş, în suprafaţă de 72 ha. 9800 mp. Regim şi tratament: codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 80 ani.

d) Amenajamentul pădurii Valea Saca, jud. Odorhei, prorietatea Bis. Unitară din Comuna Goagiu, în suprafaţă de 18 ha. 2421 mp. Regim tratament: crâng cu 60 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani.

e) Regulament pentru exploatarea pădurii Zăr Pesteleasa-Cinga-Săruleşti, jud. Muscel, proprietatea Suzana Prislopeanu, în suprafaţă totală de 13 ha. Regim şi tratament: crâng simplu în ambele serii. Revoluţia normală 20 şi 25 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situatia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 17 Noembrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **T. Moşoiu.**

No. 240387/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii Drăgoeşti, jud. Suceava, proprietatea Obştei Drăgoeşti, în suprafaţă de 179 ha. 4600 mp. Regim şi tratament: codru cu 2 tăieri succesive la 10 ani interval. Revoluţia normală 80 ani .

b) Revizuirea Regulamentului pentru exploatarea pădurii Slobozia, jud. Dorohoi, proprietatea Anton Ferhart, în suprafaţă de 70 ha 1900 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Prelipca Dintevici, lot. 8, jud. Dorohoi, proprietatea Maria Colonel Titus Mayer, în suprafaţă de 43 ha. 4945 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Valea lui Dragomir, judeţul Buzău, proprietatea Eugenia Teodosiu şi Radu Zitti, în suprafaţă de 39 ha. 1700 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 35 ani.

e) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Băjeşti, jud. Muscel, proprietatea Margareta Dr. Căciulă, în suprafaţă totală de 60 ha. 4300 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

f) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Groapa Porcului, jud. Prahova, proprietatea Sotir Paxino, în suprafaţă totală de 27 ha. 8400 mp. Regim şi tratament: crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 17 Noembrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **T. Moşoiu.**

No. 240388/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurilor Brâncoveni, jud. Romanaţi, proprietatea C. Basarab-Brâncoveanu, în suprafaţă totală de 1085 ha. 9300 mp. Regim şi tratament crâng simplu cu revoluţia normală de 12 ani. Revizuirea după 12 ani.

Art. 2. — Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor; pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Acest amenajament, se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă, în urmă că arătările din acest amenajament, referitoare la suprafaţa pădurii la numele proprietarului etc., au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări fortuite, el se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţii etc. Amenajamentul nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 17 Noembrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **T. Moșoiu.**

No. 240389/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurilor din Ocolul Silvic Ocnița, jud. Soroca, proprietatea Statului, în suprafață totală de 15390 ha. 6200 mp. tratate în două serii de codru cu tăieri succesive și revoluția de 105 ani și patru serii de crând simplu revoluția de 35 ani.

b) Amenajamentul pădurii Ceatalar II, Seria XI, jud. Caliacra, proprietatea Statului, în suprafață totală de 971 ha. 9000 mp. Regimul crând simplu. Revoluția normală 35 ani.

c) Amenajamentul pădurii Căluiu-Testinele, Seria VI, jud. Romanați, proprietatea Statului, în suprafață totală 891 ha. 7800 mp. Regimul codrului cu 3 tăieri succesive. Revoluția normală 100 ani.

d) Amenajamentul pădurii Plantația Potelu-Janca, Seria XVI, jud. Romanați, proprietatea Statului, în suprafață totală de 879 ha. 2300 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

e) Amenajamentul pădurii Rânești, Seria III, jud. Vâlcean, proprietatea Statului, în suprafață totală de 813 ha. 3900 mp. Regimul codru cu 3 tăieri succesive. Revoluția normală 144 ani.

f) Amenajamentul pădurii Ceringanul, Seria VI, jud. Mehedinți, proprietatea Statului, în suprafață totală de 790 ha. Regimul codru cu 3 tăieri succesive. Revoluția normală 96 ani.

g) Amenajamentul pădurii Fundătura, jud. Târnava-Mică, proprietatea Statului, în suprafață de 363 ha. 8500 mp. Regimul codru cu două tăieri succesive. Revoluția normală 100 ani.

h) Amenajamentul pădurii Dobrușa, seria Dobrușa-Episcopie, jud. Soroca, proprietatea Statului, dată în uzufruct Sft. Episcopii de Hotin în suprafață de 300 ha. Regimul crâng compus cu 120 rezerve la hectar.

i) Amenajamentul pădurii Balamuci-Răchitărie, jud. Ilfov, proprietatea Statului, în suprafață de 41 ha. 3400 mp. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 2 ani, pentru recoltarea de nuele de răchită

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 21 Noembrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **T. Moșoiu.**

No. 243652/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul de exploatarea pădurii Ogarca, jud. Brașov, proprietatea Sigismund Mikeș, în suprafață de 434 ha. 0800 mp. în total. Regimul codru cu tăieri rase. Revoluția normală 80 ani.

b) Regulamentul de exploatarea pădurii Peșteana Cocoreni, jud. Gorj, proprietatea Elena N. P. Tomovici și N. P. Tomovici, în suprafață de 149 ha. 4700 mp. în total. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

c) Regulamentul pentru exploatarea pădurii Silișcani, jud. Botoșani, proprietatea Cleopatra Dr. Jurist și Elena Dr. Radu, în suprafață de 102 ha. 0832 mp. în total. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul de exploatarea pădurii Gâlmeia, jud. Prahova, proprietatea Moșt. Schina, în suprafață de 86 ha. 7252 mp. în total. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

e) Regulamentul de exploatarea pădurii Sotânga Fotinoaica, jud. Dâmbovița, proprietatea Livia Colonel Roată, în suprafață de 52 ha. în total. Regimul crâng simplu. Revoluția normală 12 ani.

f) Amenajamentul pentru exploatarea pădurii Podinocul Cireși, jud. Someș, proprietatea comunei Negreni, în suprafață de 28 ha. 7800 mp. în total. Regimul crâng cu rezerve. Revoluția normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: pentru protecția monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție; revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din acest regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietătei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și **neavenit.**

Art. 4. — Toate celelalte dispozițiuni prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 25 Noembrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **T. Moșoiu.**

No. 246874/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Dudeștii Baltă și Stelnica, jud. Ialomița, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile din București, în suprafață de 1325 ha. 1000 mp. tratată în două serii de exploatare. Regimul crâng simplu — tăierea nî scaun. Revoluția normală 5 ani. Revizuirea după 5 ani.

b) Amenajamentul pădurii **Luciu-Giurgeni-Mihai-Bravu**, jud. Ialomiţa, proprietatea Eforiei Spitalelor Cicile Bucureşti, în suprafaţă de 1374 ha. 3200 mp. tratată în două serii de exploatare. Regimul crâng simplu — tăierea în scaun. Revoluţia normală de 8 şi 4 ani. Revizuirea după 8 ani.

c) Amenajamentul pădurii **Pădurea-Mare**, jud. Târnava Mică, proprietatea comunei Bahnea, în suprafaţă totală de 117 ha. 300 mp. Regimul crând simplu. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul de exploatarea pădurii **In Tutoi**, Lot. 2, jud. Olt, proprietatea Elena Fl. Rădulescu, în suprafaţă totală de 16 ha 3200 mp. Regimul crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

e) Amenajamentul pădurii **Herdal şi şDos**, jud. Târnava-Mică, proprietatea Bisericii ev. luth. din Senereuş, în suprafaţă totală de 15 ha. 4600 mp. Regmul crâng simplu Revoluţia normală 40 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate, cu excepţia celor dela alin. a şi b, se vor face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 25 Noembrie 1936 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **T. Moşoiu.**

No. 246875/936.

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

24900

BIBLIOTECA CENTRALĂ
„ASOCIAŢIUNII"
SIBIIU

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂŢII „PROGRESUL SILVIC"

ANUL XLVIII — 1936

TABLA DE MATERII

PE ANUL 1936

I. STUDII.

Autorul :	Titlul articolului :	Pag.
Ailincăi, (Ing. M.):	Determinarea suprafeţei secţiunilor transversale a trunchiurilor de arbori — — — — —	933
Badea, (M) şi Georgescu, (C. C.):	Determinarea rănirilor mecanice la arbori —	799
Creţoiu, (P.) şi Petcuţ, (M.):	Contribuţii la cunoaşterea florei pădurilor dintre Dunăre şi Carpaţii Sudici — — — —	129
Eliescu, (Ing. Dr. Gr.):	Determinarea păsărilor răpitoare din România	3
Georgescu, (C. C.) şi Badea, (M.):	Determinarea rănirilor mecanice la arbori —	799
Haralamb, (Dr. At.) şi Rădulescu, (Dr. A.):	O plantaţie de pin silvestru la poalele podgoriei muntene — — — — — — —	528
Haralamb, (Ing. At.):	Noui contribuţii la cunoaşterea staţiunilor naturale de pin silvestru în Vrancea — —	1045
Nahlik, (Ing. A.) şi Rădulescu, (Dr. A. V.):	Intrebuinţări puţin cunoscute ale lemnului de salcie căprească — — — — — —	658
Negulescu, (Ing. Dr. E.):	Consideraţii asupra culturii exoticelor în bazinul Gurghiului — — — — — —	1171
Paşcovski (Ing. S.):	Despre vegetaţia lemnoasă din munţii Buzăului	262
Petcuţ, (M. şi Creţoiu, (P.):	Contribuţiuni la cunoaşterea florei pădurilor dintre Dunăre şi Carpaţii Sudici — — —	129
Petcuţ, (Ing. M.):	Semănături sau plantaţiuni de stejar ? — —	1289
Rădulescu, (Dr. Anton V.):	Până la ce altitudine vegetează cătina albă pe valea Prahovei — — — — — — —	255

Rădulescu, (Dr. A.) şi Haralamb, (Dr. At.):	O plantaţie de pin silvestru la poalele podgoriei muntene	528
Rădulescu, (Ing. Dr. Anton V.) şi Nahlik (Ing. Alfred):	Intrebuinţări puţin cunoscute ale lemnului de salcie căprească	658
Sbuilan, (Dr. A.):	Trasarea jilipurilor şi ulucelor	357

II. REFERATE — COMENTARII.

Balazs, (Ötvös):	Cultura raţională a fazanului	278
Călinescu, (Const. D.):	Geruri târzii pe Bărăgan	1070
Cota, (Ing. V.):	Ceva despre operaţiunile culturale la pădurile statului	952
Demetrescu, (Ing. Ilie C.):	Pădurea de protecţie	413
,, ,,	Prescripţiuni asupra pădurii de protecţie în legislaţia românească	571
,, ,,	Noile păduri şi legile noastre silvice	690
,, ,,	Legea din 20 Aprilie 1935 pentru pădurile de protecţie	805
,, ,,	Două momente semnificative din evoluţia păşunatului în pădurile noastre	956
Demetrescu-Gârbovi, (Ing. St.):	Pădurile grănicereşti din jud. Năsăud	147
Demetrescu-Gârbovi, (Ing. St.:)	Pădurile grănicereşti din jud. Năsăud	667
Drâmbă, (Ing. Cons. silvic Dr. D.):	Două politici forestiere	290
Drâmbă, (Ing. Cons. silvic Dr. D.):	Piatra uscată armată	1189
Eliescu, (Dr. Gr.):	Serviciul de protecţia plantelor şi corpul silvic	1221
Filip, (Ing. V.):	Organizarea exportului de lemnărie	540
Filip, (Ing. V.):	O nouă orientare a exportului de lemnărie	829
Florescu, (Cons. de legaţie, Radu):	Problema împăduririlor în America	837
Georgescu, (Dr. C. C.):	«Iarba de pădure»	408
Grunau, (P. A.):	Normalizarea pădurilor	944
Haralamb, (Ing. Dr. At.):	Societăţi de economie alpină	23
,, ,,	Păşuni alpine sau păşuni din golurile de munte	964
Ioan, (P.):	Aplicarea legii pentru satisfacerea trebuinţelor normale în lemn de foc şi de construcţie ale populaţiei rurale din Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina	380

Ionescu, (Ing. Gh. I.): Organizarea economiei lemnului — — — 556
Magdaş, (V.): Operaţiunile culturale şi regenerarea — — 1212
Manole, (Horia): Infăptuiri posibile — — — — — — 284
„ „ Ce este de făcut? — — — — — — 842
Manole, (Ing. Horia): Câteva consideraţiuni asupra exploatării stejarului — — — — — — — — — 1337
N. C.: Modificări în politica forestieră sovietică — 1077
Nahlik, (Ing. A.): Exploatări în regie la munte — — — — 271
Nedelcovici, (Ing. N.): Pentru constituirea asociaţiei internaţionale permanente de economie forestieră — — — 269
Negulescu, (Ing. V. P.): Programul de lucru — — — — — — 1320
Nicolau-Bârlad, (Ing.): Invăţământul mediu şi inferior silvic în lumina noului regulament al C. A. P. S. — — — 15
Nicolau-Bârlad, (Ing.): Problema cadastrului forestier la noi — — 583
Pali, (Ing. F.): Sarothamnus scoparius (L.) Wimm. în jud. Caraş — — — — — — — — — 142
Popescu (Ing. subinsp. silvic Mircea): Ce trebue să avem în consideraţie când facem o exploatare în regie — — — — — 1316
Popovici, (Ing. Cons. silvic G.): Istoricul plantaţiunilor de salcâm de pe domeniul Coroanei Sadova — — — — — 822
Prodanciuc, (Ing. M.): Invăţământul silvic superior la Şc. sup. de agr. din Brno (Cehoslovacia) — — — — — 972
Sabău, (Dr. V.): Oportunitatea legii pădurilor de protecţie din 1935 — — — — — — — — — 1215
Sabău, (Dr. V.): Pădurea de protecţie în legislaţia silvică românească — — — — — — — — — 1326
Scharbert, (Ing. Fr.): Problema exploatărilor şi regenerărilor în pădurile Fondului Bisericesc din Bucovina — 959
Stănescu, (Ing. Stan): Cum s'ar putea ameliora starea culturală a pădurilor de baltă — — — — — — 265
Vasilescu, (Ing. Gr.): Lucrările de pepiniere, împăduriri, recoltări de seminţe etc., executate de Caps în anul 1935/36 — — — — — — — — 1074
Văleanu, (Ing. Nistor): Scosul lemenelor din pădurille de munte — 563
Witting, (Otto): Problema stejarului în Transilvania — — — 138
Zeicu, (I.): Reflecţii asupra noului cod silvic al Ungariei 1058

III. PROBLEMELE ZILEI.

Ianuarie: Exploatările.

Atanasescu, (Anton): Gospodăria pădurilor Statului în lumina cifrelor 48
Comaniciu, (I.): Competenţa în exploatarea pădurilor — — 38

IOTECA CENTRALA „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

Emanoil, (C.):	Greutăţile exploatărilor în regie la pădurile Statului	52
Grozescu, (D.):	Exploatarea în pădurile Instituţiunilor administrate de Stat	45
Manole, (Horia):	Preţ şi rentabilitate	50
Marinescu, (C.) Subadministrator CAPS:	Valorificarea domeniului forestier al Statului	41
Pandrea, (Ing. Matei):	Reflecţiuni cu ocazia închiderii anului bugetar	58
Sburlan, (Ing. Dr. A. D.):	Investiţii noui în vederea exploatărilor	63

Februarie : Pepiniere, semănături, plantaţiuni.

Dăscălescu, (Ing. I.):	Inlocuirea esenţei în arboretele de salcâm	189
Drăcea, (Prof. M.):	Treptat consolidare a unei idei	202
Fröhlich, (Ing. Iuliu):	Mania molidului şi consecinţele ei pentru pădurile noastre	172
Georgescu, (Ing. Vencu):	Regenerările artificiale în pădurile Statului în lumina cifrelor	198
Lazăr, (Horia):	La începutul plantaţiunilor	160
Marinescu, (Ing. I. I.):	Seminţele	168
Năstăsescu, (Ing. Cons. silvic G.):	O bună folosire a epocilor de împădurire	164
Niţescu, (Ing. I. D.):	Impăduriri în pădurile particulare	193
Petcuţ, (Ing. M.):	Plantaţiuni de răşinoase cu pueţi repicaţi sau nerepicaţi?	180
Priboianu, (Ing. V. N.):	Ofensiva silvică relativ la pepiniere şi plantaţiuni	169
Przemeţchii, (Ing. Z. A.):	Reuşita împăduririlor şi seceta	177
Rădulescu, (Ing. M.):	Reuşita lucrărilor de împădurire şi pepiniera	184
Simionescu, (Ing. Cons. silvic I.):	Pentru o ofensivă a plantaţiunilor	157
Vasilescu, (Ing. Gr.):	Lucrări de refacerea zăvoaelor şi împădurirea prundişurilor şi terenurilor umede şi mocirloase din lunca râurilor şi Dunărei	200

Martie : Corectura torenţilor şi ameliorara terenurilor degradate.

Grozescu, (Ing. D.):	Fondul de ameliorare a terenurilor degradate	299
Haralamb, (Ing. Dr. At.):	Specii de tranziţie	319
Heroiu (Ing. Tr. I.):	Aspectul educativ al restaurării terenurilor degrade	305
Marinescu, (Ing. I. I.):	Terenuri degradate	311
Năstăsescu, (Ing. Cons. silvic G.):	Pe când şi la noi	295

Niţescu, (Ing. Ioan D.): Observaţiuni practice cu ocazia aplicării legii ameliorărilor terenurilor degradate în anii 1930—33 — — — — — — — — 314
Petcuţ, (Ing. M.): O specie care ar trebui încercată: Pinus rigida 304
Priboianu, (Ing. V. N.): Impădurirea terenurilor degradate — — — 301
Sprangate, (Ing. Şt.): Despre panta de compensaţie — — — — 326
Stinghe, (V. N.): Lucrările de corecţiunea torenţilor — — — 308

Aprilie: Amenajament.

Bondescu, (Ing. Emil): Constatări şi propuneri în legătură cu problema amenajării pădurilor Statului — — — — 464
Comaniciu, (Ing. Cons. silvic I.): Amenajarea pădurilor româneşti — — — — 434
Dăscălescu, (Ing. I.): Spre noui orizonturi — — — — — — 459
Demetrescu, (Ilie C.): Amenajamentul în legislaţia forestieră românească — — — — — — — — — 468
Georgescu, (Ing. Cons. silvic C. P.): Fondul de acoperire — — — — — — 423
Grozescu, (Ing. Cons. silvic D.): Prelungirea revoluţiilor, o necesitate — — 441
Ionescu, (Ing. Andrei I.): Tendinţe noui în amenajament — — — — 454
Ionescu-Bârlad, (Ing. C. D.) şi Nicolescu, (Ing. Iulian): Observaţiuni critice la aplicarea amenajamentelor 472
Năstăsescu, (Ing. Cons. silvic G.): Codrul grădinărit — — — — — — — 428
Nedelcovici, (Ing. Cons. silvic At.): Intâi amenajamentul — — — — — — 447
Opran, (Ing. cons. silvic C.): Mai multă atenţie la amenajarea pădurilor — 420
Palladi, (Ing. insp. silvic Emil): Legea pentru completarea art. 1 din C. S. şi aplicarea ei — — — — — — — — 457
Popescu, (Ing. cons. silvic Al. I.): Echipe de amenajări la direcţiile regionale — 438
Stănescu, (Ing. cons. silvic Stan): Observaţiuni cu privire la întocmirea amenajamentelor — — — — — — — — 451
Stinghe, (Prof. V. N.): Spre ameliorarea technicei amenajamentului — 474
Tomuţa, (Ing. cons. silvic D.): Observaţiuni asupra lucrărilor de amenajarea pădurilor — — — — — — — — 443

Mai: Ameliorări pastorale.

Butoi, (Ing. Al.):	Ameliorarea păşunilor alpine	593
Emanoil, (Ing. C. C.):	Imbunătăţirea păşunilor din golurile de munte	601
Fonai, (Ing. Insp. G-ral I.):	Amelioraţiuni pastorale	588
Haralamb, (Ing. At.):	Mijloace de folosit pentru ameliorarea păşunilor	610
Ionescu, (Ing. I. S.):	Păşunile din golul munţilor (alpine ?)	584
Ionescu-Bârlad, (Ing. C. D.):	Contribuţiuni la problema păşunatului alpin	597
Marinescu, (Ing. I. I.):	Păşunatul în folul de munte	592
Precup, (Ing. Cons. silvic V.):	Ameliorări pastorale : teren de armonioasă colaborare agrosilvică	578
Stinghe, (Prof. V. N.):	Păşunile sălbăticite	619
Tomuţă, (Ing. Cons. silvic D.):	Ameliorarea păşunilor alpine	580
Vasiliu, (Ing. V. V.):	In jurul amelioraţiunilor pastorale	605
Witting, (Ing. Insp. G-ral silvic Otto):	Păşunatul alpin şi economia vânătoarei	589

Iunie: Operaţiuni culturale, tăeri de ameliorare.

Caminschi, (Ing. Gr.):	Operaţiunile culturale din Basarabia	707
Magdaş, (Ing. şef silvic Vasile):	Tăerile de ameliorare în lumina realităţilor	718
Nicoară, (Ing. Titus):	Operaţiunile culturale	712
Palladian, (Ing. I.):	Operaţiuni culturale în pădurile particulare	716
Petrescu, (Ing. Eftimie):	Ameliorarea arboretelor	706
Przemeţchii, (Ing. Insp. G-ral Z. A.):	Technica operaţiunilor culturale	697
Rădulescu, (Ing. Marin):	Să intensificăm operaţiunile culturale	702
Vasilescu, (Ing. Gr.):	Câteva lucruri ce trebuesc ştiute când se execută operaţiuni culturale	720

Iulie-August: Regenerarea naturală.

Caminschi, (Ing. Gr.):	Despre rolul subarboretului în regenerările naturale	854
Crunau, (P. A.):	Regenerarea naturală	845
Ionescu-Bârlad, (Ing. C. D.):	Planul de exploatare în metoda codrului regulat	857
Magdaş, (Ing. Vasile):	Deosebiri şi asemănări în technica tăerilor de regenerare la stejarul pedunculat şi gorun	858

Rădulescu, (Ing. Marin): Lungimea perioadei de regenerare la pădurile de stejar pedunculat și de gorun — — — 852

Septembrie : Regenerarea naturală.

Caminschi, (Ing. Gr.): Problema regenerării naturale a pădurilor din Basarabia — — — — — — — — 1002
Chiriță, (C. D.): Flora solului și regenerarea naturală — — 978
Chirițescu, (Ing. A.): Innobilarea masivelor în jud. Tulcea — — — 997
Nicoară, (Ing. Titus): Regenerarea naturală a fagului — — — 1009
Petcuț, (Ing. M.): De ce nu reușesc la noi regenerările naturale prin sământă — — — — — — — 988
Popescu, (Ing. Mircea): Regenerarea naturală la colinele înalte — — 1007
Rădulescu, (Ing. M.): Regenerarea naturală a pădurilor în România 994

Octombrie : Exploatările în regie.

Caragea, (N. N.): Este astăzi regia forestieră de stat un sistem de valorificare consacrat? — — — — 1081
Chercea, (Ing. Gh.): Scurte considerațiuni asupra exploatării în regie a pădurilor Statului — — — — — — 1086
Emanoil, (Ing. C.): Spre regia cât mai intensă — — — — — 1095
Ionescu, (Ing. Gh.): Exploatările în regie și cooperația — — — 1099
Pandrea, (Ing. Matei): Necesitatea regiilor în exploatarea pădurilor Statului — — — — — — — — 1090
Sburlan, (Ing. D. A.): Pregătirea personalului pentru regii — — — 1101

Noembrie : Serviciul de control.

Chirițescu, (Ing. Insp. A.): Inspectorul de control, activ — — — — 1237
Heroiu, (Dr. Tr.): Fundamentele obiective ale controlului — — 1224
Lazăr, (Horia): Controlul — — — — — — — — 1224
Marinescu, (Ing. Cons. silvic (Coman): Controlul în administrația și gospodăria silvică 1227
Theodorescu, (D. T.): Controlul preventiv și controlul colaborării — 1240

Decembrie : Problemele cooperației forestiere.

Emanoil, (Ing. C.): Rolul cooperației forestiere — — — — 1358
Filip, (Ing. Vasile C.): Cooperativele forestiere și regia C. A. P. S. 1346
Minescu, (George): Regia de Stat și Cooperația — — — — 1340
Popescu, (Ing. Mircea): Cum înțeleg cooperativa forestieră — — — 1344
Rădulescu, (Ing. Insp. M.): Cooperative de prelucrarea și desfacerea produselor de lemn — — — — — — — 1339

Sburlan, (D. A.):	Statul şi cooperativele forestiere	1353
Ştefanopol, (Ing. A.):	Cooperaţia forestieră	1355
Theodorescu, (D. T.):	Colaborarea cooperativelor la exploatarea pădurilor	1350

IV. INSEMNĂRI.

Paşcovscki, (Ing. Sergiu):	Castan la Gurghiu	1244
„ „	A doua înflorire	1245
Răculescu, (Ing. M.):	Bradul ca pom de Crăciun	1364
„ „	Moţiunea Congresului AGIR	1365

V. CRONICA.

B, (T.):	«Masca»	880
Colpacci, (Ing. Gr.):	Impădurirea Basarabiei	742
Cristea, (Cezar):	Articole privitoare la economia forestieră publicate în ziare	87 495 631
„ „	Conferinţe	218
„ „	Insemnări	220
Drăcea, (M. D.):	Al doilea congres internaţional de silvicultură dela Budapesta (10—14 Sept. 1936)	622
Drâmbă, (D.):	Raport asupra congresului naţional al lemnului de foc şi al cărbunelui de lemn din Nancy	205 334, 480, 723, 865
Fălciu, (A. C.):	Un început de acţiune	210
Filipovici, (I.), (Belgrad):	Excursia studenţilor jugoslavi în România (16-23 Iulie)	1018
Ghelmeziu, (N. N.):	A doua conferinţă internaţională de propagandă în favoarea lemnului	630
H., (Tr.):	Colaborarea cu echipele regale	870
Haralamb, (At.):	Mereu înainte	83
„ „	Pădurile şi lupta în contra secetei	212
„ „	Vânătoarea	216
„ „	Legea pentru organizarea turismului	339
„ „	Moartea codrului românesc	340
„ „	Este Casa Pădurilor un serviciu public ?	340
„ „	O avere ce se distruge	341
„ „	Bune şi rele	487
„ „	De ici, de colo	688
„ „	Stepă, secetă, perdele de protecţie	735
„ „	In sfârşit	872
„ „	Un răspuns aşteptat	1015

Haralamb, (At.):	Pe marginea unui strigăt de alarmă	1016
„	Sprijin nou	1017
„ „	Conferinţe	1018
„ „	O nouă organizare a Min. Agr. şi Dom.	1247
„ „	Reviste şi ziare	1250
„ „	Expoziţii	1252
„ „	Congresul AGIR-ului	1368
	Pomii de crăciun	1375
	Paul Mougin	1376
Lupe, (I.):	Serbarea sădirii arborilor	493
Nagy, (L.):	Serbarea sădirii arborelui la Lugoj	492
Pall, (Ing. F.):	Arborii de dimensiuni excepţionale	743
„ „	Frasinul lui Adam Neamţu	882
Petö, (I.):	Aniversarea de 100 de ani dela apariţia unei reviste silvice	1253
Prodanciuc, (M.):	Două luni de practică în Cehoslovacia	77
Rucăreanu, (Ing. N.):	Adunarea generală ordinară a Soc. «Progresul Silvic»	730
Sburlan, (D. A.):	Congresul internaţional de silvicultură dela Budapesta	1106
Sburlan, (D. A.) şi Ionescu, (Gh. I.):	Anul forestier 1935	67
Widiniwsky, (T.):	Insemnări	91
X :	Şedinţa constitutivă a Soc. piscicultorilor şi pescarilor din Bucovina	880

VI. MERCURIALE.

C. I. B.:	Communication à la Presse	1026
Filip, (V.):	Cronica lemnului — — 747, 884, 1118, 1260,	1381

VII. RECENZII.

*	Anuarul forestier pentru industria şi comerţul lemnului în România (Recenzent Gh. I. Ionescu)	634
Bulita, (A. Dr.):	Die Forstwirtschaft Österreich (Recenzent I. C. Demetrescu)	1268
Demetrescu, (Ilie C.) :	Das Problem der Einheitlichen Forstgesetzgebung in Neu-Rumänien. (Recenzent Gh. I. Ionescu)	1389
Forst Service U. S. A.:	Possibilities of shelterbelt planting in the plain region (Recenzent D. A. Sburlan)	342
Fröhlich, (J.):	Despre pădurile virgine de molid ale Carpaţilor de Sud (Recenzent Dr. V. S.)	95

Genevoix, (Maurice): La forêt voisine (Recenzent C. Cristea) — 345
Hardy, (M. E.): The geography of plants (Recenzent T. B.) — 1127
Haret, (Mihail): Calendar săptămânal pe 1936 al Touring-Clubului României (Recenzent I. C. Demetrescu) 341
Heske, (Dr. H.): Die Forstwirtschaft Österreich (Recenzent I. C. Demetrescu) — — — — — — — 222
Ionescu, (Ing. Aurelian) și Sprangate, (Ing. Ștefan): Dicționar technic silvic. (Recenzent D. A. Sburlan) — — — — — — — — 1393
Kubijovyc, (Vladimir): Păstoritul în Maramureș (Recenzent A. Crivăț) 93
Lagercrantz, (C.): Fran Kolmarden till Karpaterna (Recenzent G. Nivalis) — — — — — — — — 96
Lungu, (Dr. Octavian): Exploatarea pădurilor grănicerești din Bistrița Năsăud (Recenzent Gh. I. Ionescu) — — 501
Nedici (Gh.): Clipe de vrajă (Recenzent G. T. Toma) — — 224
Pașcovscki, (Sergiu): Beiträge zur Kenntnis der dendrologischen Flora Rumänien : Nischkowtal (Recenzent A. V. Rădulescu) — — — — — — — 636
Serviciul Forestier din Baden : Die Nachtzucht von Pappel und Baumweide in den badischen Auewaldungen (Recenzent Ing. Th. Rădulescu) — — — — — — — 890
Spicstuve, Armijas: Statistique forestière de la Letonnie et l'activité du département des forêts de 1.IV.1934 au 31.III.35 (Recenzent I. C. Demetrescu) — 1125
Tolmatschew, (A. é.): Despre răspândirea esențelor arborescente și limita nordică a pădurilor în regiunea între Jenissei și Hatanga (Recenzent S. P. P.) — 753
Tschermak, (Leo): Die natürliche Verbreitung der Lärche in den Ostalpen (Recenzent Dr. A. V. Rădulescu) 221

VIII. REVISTA REVISTELOR

Allgemeine Forst- u. Jagdzeitung (Recenzent I. C. Dem.) — — — — 756
L'Alpe (Recenzent N. N. G., E. V.) — — — — 98, 227, 504, 1129, 1398
Bulletin de la Soc. centrale forestière de Belgique (Recenzent E. V.) 228, 346, 505, 636, 895, 1134, 1270
Codrii Bucovinei (Recenzent At. Har.) — — — — — — — — 1277
Forstwissenschaftliches Centralblatt (Recenzent A. V. R.) 99, 229, 348, 507, 758, 1270, 1399
Journal forestier suisse (Recenzent At. Haralamb — — — — — — 1403
Journal of Forestry (Recenzent T. B.) 101, 348, 638, 759, 1026, 1135, 1272, 1400
Revues des Eaux et Forêts (Recenzenți A. C., At. H. ,T. B. (Dr. V.) 103, 138, 230, 507, 1405
Silva — — — — — — — — — 104, 232, 352, 540, 763, 1142

Sumarski List (Recenzent G. T. T.) 107
Tharandter forstliches Jahrbuch (Recenzent Gr. E.) 508, 641, 764, 1274, 1407
Zeitschrift für Forst- u. Jagdwesen (Recenzent Dr. C. C. G.) 107, 233, 353, 766, 1031, 1409
Zeitschrift für Weltforstwirtschaft (Recenzent I. C. Dem.) 276, 542, 896, 1144, 1411

IX. CERCUL DE STUDII FORESTIERE AL ING. SILVICI

Ing. Dr. V. Dinu: Probleme în legătură cu cultura salcâmului şi pinului în România. 22.I.36 113
Ing. Dr. C. Chiriță: Lemnul în anii de adaptare la criză. 18.XII.35 112
Ing. Dr. C. Georgescu: Maladii criptogamice de importanță economică. 11.II.36 237
Ing. I. Dăscălescu: Refacerea pădurilor degradate de câmpie în cadrul amenajamentului. 26.II.36. 517
Ing. M. Georgescu : Vrancea despădurită. 18.III.36 519
Ing. C. C. Emanoil: Cooperativa forestieră în pădurile de stat 1.IV.36 519
Ing. Vencu Georgescu: Din activitatea unui serviciu. 19.II.36 517
Ing. Gh. Nicolau-Bârlad: Păduri de agrement. 29.I.36 236
Ing. M. Petcuț: Problema perdelelor de protecție în regiunile uscate. 5.II.36 237
Ing. M. Rădulescu: Intensificarea lucrărilor de cultura pădurilor 359

X. INFORMAŢII

Pag. 109, 354, 510, 767, 1033, 1145, 1278, 1422.

XI. NECROLOG

† Ioan D. Cornățeanu 111
† Mihail Mateescu 235
† N. Savela 356
† Puchreirer Henrich 357
† Konyi Iosif 357
† Aureliu M. Eliescu 512
† Mihail Ittu 769
† Francisc Schmidt 771
† P. A. Grunau 1170
† M. P. Nicolescu 1428
† C. Popescu-Făurei 1430

BIBLIOTECA „ASTRA"
SIBIU

XII. SOCIETATEA «ROGRESUL SILVIC»

Ședințele consiliului de administrație — — 116, 360, 524, 647, 898, 1281, 1416
Înștiințări — — — — — — — — — — — — — — — 116, 239
Aviz — — — — — — — — — — — — — — — —1280, 1416
Regulament pentru imprimarea lucrărilor de specialitate — — — — 239
Biblioteca Societății (periodice primite, noui achiziții, etc.) 242, 245, 523, 897, 1146, 1280
Adunarea Generală a Societății — — — — — — — — — — 644

XIII. CEACS.

Convocare — — — — — — — — — — — — — — — 247

XIV. PUBLICAȚIUNI

Deciziuni ministeriale — — — — 120, 249, 652, 773, 917, 1035, 1155, 1432

XV. DIVERSE

Semicentenarul nostru (Redacția) — — — — — — — — — — 655

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M.
Ioan P.
Rădulescu M.
Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

ersoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1936:

Președinte: Drăcea M.
Vice-Președinți: Alimănișteanu C., Stinghe N. V.
Casier: Priboianu N. V.
Secretar general: Vâlceanu Eug.
Secretari: Emanoil C., Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luțescu Gh.
Marinescu C.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.

Cenzori: Ionescu Gh., Chercea Gh., Palladi I.
Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu Gh. și Georgescu St.

Prețul abonamentului:

Pe un an pentru instituții	500 Lei
„ „ „ particulari	300 „
„ „ „ pentru membrii Societății . .	200 „
„ „ „ pentru conductori și brigadieri . .	75 „
Numărul	25 „

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA